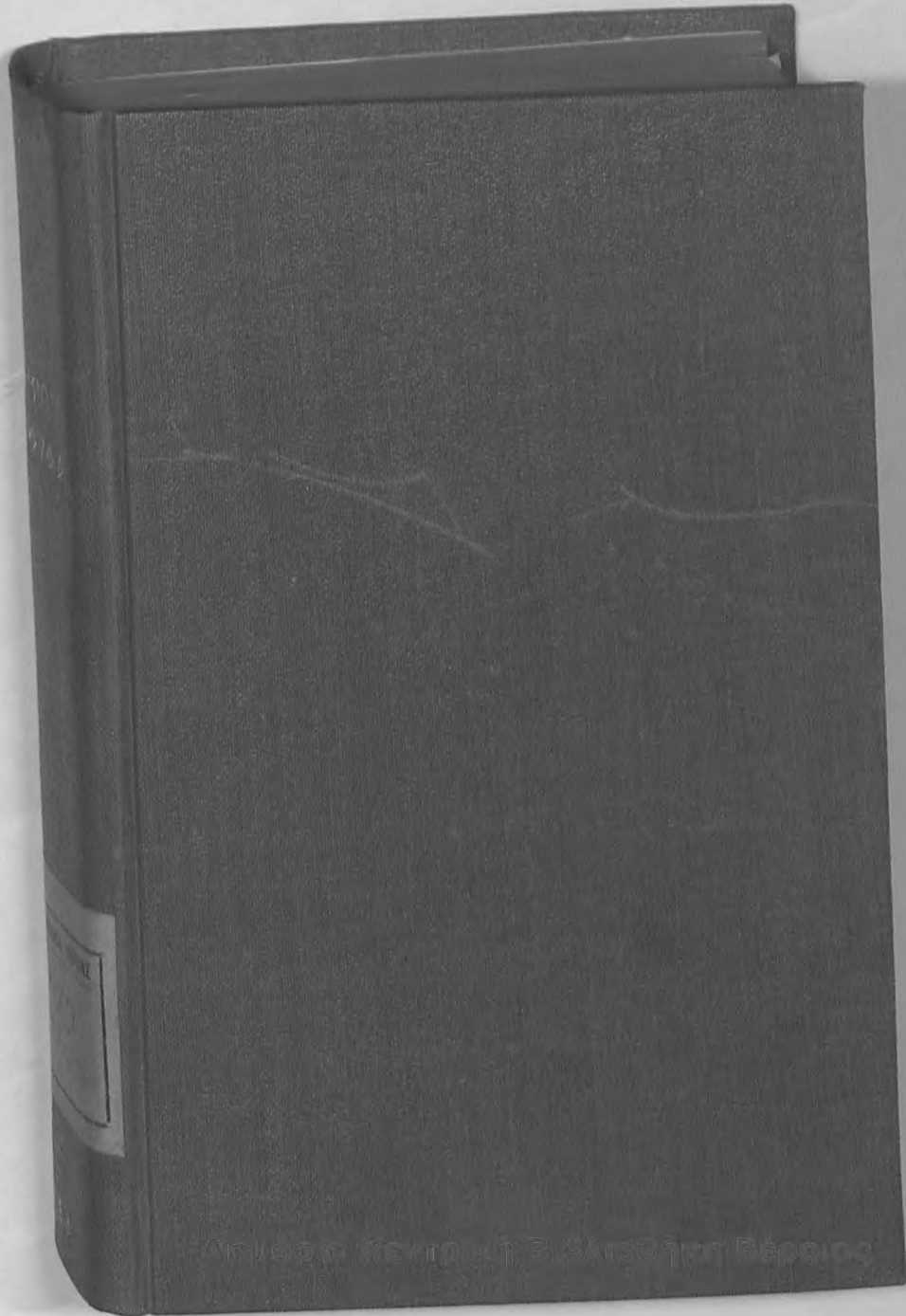

ARNDT & BEVING & SONS, INC. BOSTON

800
Σ.Μ.
ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

Αριθ. εισ

2019/59

Δωρεά: ~~Υπουργείου~~

Ζωοδόνηση Α.
Πολέμου και Επιστημών

GRVER - 00392

ΣΟΥΣ, ΕΥΓΕΝΙΟΣ.

ΠΑΡΙΣΙΩΝ
ΑΠΟΚΡΥΦΑ

Κων/πολις 1866

Ευπογραφή Επ' "ΟΜΟΝΟΙΑΣ"

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

— Έρχομαι, γιατί αγαπῶ τὴν καλὴν συμφορὰν.

— Λές γι' αὐτό; ... εἶπεν ὁ Μαχαιροβγάλτης κινῶν
δισπακτικῶς τὴν κεφαλὴν. — Ἠμὴ τί γινώσκεις ἐπὶ τὴν ὁδὸν
τοῦ Κοκκινόχερρ; ἔ; ... Καὶ τίς γινώσκον, ἡμεῖς εἰς...

— Σκοπεύεις ἀκόμα νὰ ἀποσκοπῇς μὲ αὐτὸν τὸν Κοκ-
κινόχερρ, 'ποῦ ὁ διάβολος νὰ τὸν πείρῃ;

— Κάτι μοῦ κρύπτεις; δὲ μ' ἀπιστεῖς; μοῦ κάμνεις
ἄδικον νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἱστορίαν μου μὲ αὐτὴ τὴ συμφωνίαν
ὅμως, νὰ μὲ μάθῃς κ' ἡ αὐθεντιά σου νὰ καταβαλῶ γρο-
θιάς 'σάν ἐκείναις 'ς τὸ τέλος ... ἅ! αὐτὸ τὸ θέλω.

— Πάγει καλὰ, τὴν ἱστορίαν σου ... Θὰ εἰπῇ κ' ἡ Κε-
λαϊδῆστρα τὴν ἰδική της.

— "Ας ἦναι — ἐπέλαθεν ὁ Μαχαιροβγάλτης ... ἔξω γί-
νεται κατακλυσιμὸς ποῖος κατὰ νὰ 'βγάλῃ τὴ μύτη του ...
ἂς περάσουμε καὶν ἐδῶ τὴν ὥραν ... Τί λές, Κελαϊδῆστρα;

— Ναι, ναί· ἐγὼ ὅμως ἔχω 'λιγα νὰ εἰπῶ — εἶπεν ἡ
Μαριάνθη ...

— Ἀδερφοποιτὲ Ροδόλφε, θὰ μὰς πῇς καὶ τὴν ἰδική
σου ἱστορίαν; — ἠρώτησεν ὁ Μαχαιροβγάλτης.

— Ναι, καὶ ἀρχίζω καὶ ὅλα ...

— Ζωγράφος ριπιδίων — εἶπεν ἡ Κελαϊδῆστρα — εὐμορ-
φη τέχνη!

— Καὶ τί κερδαίνεις; — εἶπεν ὁ Μαχαιροβγάλτης.

— Κατὰ τὴ δουλειὰ 'ποῦ 'βγάλω — ἀπεκρίθη ὁ 'Ρο-
δόλφος — τρία ὡς τέσσαρα φράγκα τὸ πολὺ, ὅντας ἦναι
καλοκαίρι· ἡμέραις μεγάλαις, 'ξέσεις ...

— Καὶ θὰ ξεφαντώνης συχνά, κρεμανταλὰ μου.

— "Ὅσο βρῶ τὰ πουγγί μου" ὅμως δὲν ἔχω καὶ 'λί-
γα ἐξοδὰ δέκα σολδιά τὴ νυχτιὰ μόνον 'ς τὴν ἀμέσην.

— Δέκα σολδιά! σιάσου νὰ σὲ χαρῶ, βασιλόπουλῆ
μου ... δέκα σολδιά μόνον γιὰ κοιμησιό! — εἶπεν ὁ Μαχαι-
ροβγάλτης φέρων τὴν χεῖρα πρὸς τὸ κάλυμμά του, πρὸς τὴν
(ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ)

λέξιν βασιλόπουλον, ειρωνικῶς οὕτω προφερθεῖσαν, ὁ Ῥοδόλφος ἐμειδίασε, προσθέσας·

— Νὰ σοῦ εἰπῶ, μ' ἄρεσ' ἢ πάστρα κ' ἢ ἀνάπαυσις.

— Χαρὰ 'ς τὸν πατρίκη (1) τῆς Γαλλίας! χαρὰ 'ς τὸν ἀρχοντάνθρωπο! (ἀνέκραξεν ὁ Μαχαιροβγάλτης) νὰ κοιμᾶται γιὰ δέκα νομᾶτους!

— Ὑστερα, ἐξηκολούθησεν ὁ Ῥοδόλφος, τέσσερα 'ς τὸν καπνὸ, γίνονται δεκατέσσερα τὰ σολδιά· καὶ τέσσερα 'ς τὸ πρόγευμα, δεκαοχτὼ· δεκαπέντε 'ς τὸ γέμμα· ἓνα δὴ 'ς τὴ βρῆκῃ, μοῦ γίνονται ἑπάνω κάτω τριαντατέσσερα, τριανταπέντε τὰ σολδιά τὴν ἡμέρα. Δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ δουλεύω ὅλη τὴν ἐβδομάδα· τὸν ἐπίλοιπο καιρὸ ξεφαντώνω.

— Καὶ τὸ 'σπιτικό σας;—ἠρώτησεν ἡ Κελαϊδήστρα.

— Μοῦ τοῦ; ἔφαγεν ὅλους ἢ χόλερα—ἀπήντησεν ὁ Ῥοδόλφος.

— Καὶ τί ἦταν οἱ γονεῖς σας;

— Ἐπωλοῦσαν παλαιὰ πράγματα, κουρελαρίαις.

— Κ' ἔπιασες πολλὰ ἀπὸ τὸ πρᾶγμα ποῦ τοὺς εὗρε· ἦκε ὅσων ἀπόθιξαν;—ἠρώτησεν ὁ Μαχαιροβγάλτης.

— Ἦμουν πολλὰ μικρὸς καὶ τὰ πούλησεν ὁ ἐπίτροπος· ποῦ μ' ἄφηναν ὄντας ἡλθα ὅτε ἡλικία, τοῦ ἀπομεινῆ καὶ χρεώστης τριάντα φράγκα... Νὰ ἡ κληρονομία μου.

— Καὶ τώρα, τί γίνεται ὁ ἐπίτροπος; ἠρώτησεν ὁ Μαχαιροβγάλτης.

— Τί νὰ νὰ γένῃ; τὸν λέν κύριο Γαυθιέρη· κάθεται 'ς τὸ Βινρδονέζικο δρόμο. Σοῦ εἶν' ἓνα ζωντόβολο... ἀπὸ καίνου... ἓνα κλέφτης... ἀπὸ καίνους τοὺς γύφτους! κάλλιό 'χει νὰ χάσῃ ἓνα μᾶτι, παρὰ νὰ πληρώσῃ τὸ δουλεωτὴ του. Νὰ τὰ σημάδια του· ἂν τύχῃ ποτὲ καὶ ξενερίσῃ, ὅσσοι σ' ἐρωτήτῃ τὸ δρόμο, ἄφες τον νὰ χαθῇ. Ἐμαθε

(1) Pairs de France, πατρίκιος τῆς Γαλλίας, οἱ Γερουσιασταί.
Δημόσιο Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βεροῖκος

τὴν τέχνη ἔς τὰ χέρια τοῦ ἀπὸ δεκαπέντε χρονῶν παιδὶ· ὁ κλῆρος ποῦ μοῦ πεσε ἔς τὴ στρατολογία ἦταν καλός· μὲ λέν Ῥοδόλφο Δουράνδο ... Ἰδοὺ ἡ ἱστορία μου.

— Ἡ ἀράδα σου τώρα, Κελαϊδήστρα — εἶπεν ὁ Μαχαιροβγάλτης — ἐγὼ τ' ἀφίνω ὕστερα ὕστερα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΕΛΑΙΔΗΣΤΡΑΣ.

— Ἀς ἀρχίσουμε πρῶτ' ἀπὸ τὴν ἀρχὴν — εἶπεν ὁ Μαχαιροβγάλτης.

— Ναι ... οἱ γονεῖς σου; ἠρώτησεν ὁ Ῥοδόλφος.

— Δὲν τοὺς ἐγνώρισα — εἶπεν ἡ Μαριάνθη.

— Νά τα! — ἐπεφώνησεν ὁ Μαχαιροβγάλτης. — Ἐκκτάλαβα κ' ἐσένα, φτωχὴ Κελαϊδήστρα ... ἔχουμε τὴν ἴδια γενεά ...

— Καὶ σὺ, Μαχαιροβγάλτη;

— Κ' ἐγὼ τοῦ δρόμου τῶν Παρισιω' τὰ ἴδια, παιδί μου, σὰν ἐσένα.

— Καὶ ποιός, Κελαϊδήστρα, σ' ἀνέθρεψε; — ἠρώτησεν ὁ Ῥοδόλφος.

— Μὴδ ἐγὼ γνωρίζω, κύριε ... Τὸ πολὺ ποῦ νὰ θυμοῦμαι εἶναι πῶς μ' εἶχε κοντά της, θὰ ἦναι τώρα ὡς εἴς ἑπτὰ χρόνοι, μιὰ γρηῃ μονόφθαλμη ποῦ τὴν ἔλεξαν Κουκουδαῖα ... γιατί' εἶχε μιὰ μύτη ἀγκιστρωτὴ, ἕνα πράσινο μάτι ὁλοστρόγγυλο, κ' ἔμοιαζε πολὺ σὰν κουκουδαῖα μ' ἕνα μάτι.

— Ἀχ! ... ἄχ! ... ἄχ! ... Σὰν νὰ τὴ βλέπω, τὴν Κουκουδαῖα σου! — ἐκραύγασεν ὁ Μαχαιροβγάλτης καγγαζών.

— Αὐτὴ ἡ γρηῃ—ἐπανελάβεν ἡ Μαριάνθη—μ' ἔστειλε κάθε βράδυ ἔς τὸ Νέο Γεφύρι (1) νὰ τῆς πουλῶ ζαχαρωτά· ἦταν πρόφαισι γιὰ νὰ ζητῶ ἐλεημοσύνη... Ὅσαις φορὰς ἐπίστρεφα χωρὶς νὰ τῆς φέρω τ' ἐλιγώτερο δέκα σολδιὰ, ἀντὶ νὰ μοῦ δώσῃ νὰ δειπνήσω, αὐτὴ μ' ἔδερνε.

— Εἶσαι βέβαιη πῶς αὐτὴ ἡ γυναῖκα δὲν ἦταν ἡ μητέρα σου;—ἠρώτησεν ὁ Ῥοδόλφος.

— Ὡ! πολλὰ βέβαιη· ἡ Κουκουβάϊα μ' ἔβρισε χίλιαις φορὰς πῶς δὲν εἶχα πατέρα ἢ μητέρα· μοῦ ἔλεγε πάντοτε πῶς μ' ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ δρόμο.

— Αἶ... ὑπέλαβεν ὁ Μαχαιροβγάλτης, τὸ λοιπὸν, ὄντας δὲν τῆς ἐπήγαινες τὰ δέκα σολδιὰ, ἔτρωγες ξύλο ἔσέ τόπο φαγιοῦ.

— Ὑστερα πήγαίνα καὶ πλάγιαζα ἴπῳ ἔς τὴ ψάθῃ κατὰχαμα, καὶ πολλὰς φορὰς ἐκρύονα!...

— Ὡφόντι, τὸ φτερό τοῦ κάμπου (2) εἶν' ὁ Θεὸς νὰ φυλάγῃ κρύο—ἐπέφερεν ὁ Μαχαιροβγάλτης—χίλιαις φορὰς καλῆτερη εἶν' ἡ κοπριὰ! Ἐλα δὲ ποῦ σοῦ κάμνουν τὸν εὐγενῆ! « Πέρα » σοῦ λέγουν, « αὐτὸ βρωμᾷ »

Δὲν ἠδυνήθη ὁ Ῥοδόλφος νὰ μὴ γελάσῃ εἰς τὴν ἀστείότητα αὐτὴν. Ἡ Μαριάνθη ἐξηκολούθησεν.

— Ἀποῦ ἔξημέρονον ὁ Θεὸς, μοῦ δινεν ἡ γρηῃ γιὰ πρόγευμα ὅ,τι μὴ εἶχε δώσει καὶ γιὰ δειπνο, καὶ μ' ἔστειλε ἔς τὸ Μομφωκόν (3) νὰ τῆς πιάνω σκουλήκια γιὰ ψάρευμα· ἐπειδὴ καὶ εἶχ' ἐργαστήρι ἀπάνω ἔς τὸ γεφύρι τῆς Παναγίας, καὶ ἐπωλοῦσε τριχιαίς... Τώρα, γιὰ ἓνα παιδί ἐπτά χρυῶν, ὅπου πέθαινε τῆς πείνας καὶ τοῦ κρύου... ἀληθινὰ εἶναι πολὺς ὁ δρόμος ἀπὸ τῆς Μάρτελλερίας ἕως μετὰ τὸ Μομφωκόν.

(1) Μία τῶν γεφυρῶν ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Σηκουάνα— (2) Τὸ ἄλγος— *la plume Beauce*.— (3) Προάστειον τῶν Παρισίων, *Montfaucon*.

— Αἴ... μὴν παραπονᾶσαι, κόρη μου· αὐτὸς δὲ ὁ κό-
πος εἶναι· ποῦ σ' ἔκαμε νὰ γίνῃς ἴσια ὅσῃ τῇ λαμπάδα.
Εἶπεν ὁ Μαχαιροβγάλτης συγκρούων τὰ πυρεῖά του διὰ τὴν
ἀνάψην τὴν καπνοσύριγγα.

— Ὡς τόσο, ἐπανελάβεν ἡ Κελαϊδῆστρα, ἐπίστρεψα
κατακουρασμένη, καὶ τότε δὲ μοῦ ἔδινεν ἡ Κουκουβάγια ἕ-
να κορμάτι ψωμί· τὸ μεσημεριανό μου.

— Αἴ, υἱέ μου... αὐτοῦ δὲν ἔχει παράπονα· ἀμὴ πῶς
ἀλλεῖως ἤθελε νὰ γίνῃ ἡ μέση σου ὅσῃ τῆς σφήκας λιγνὴ,
καθὼς εἶναι; εἶπεν ὁ Μαχαιροβγάλτης πνέων μετὰ θορύ-
βου νέφος καπνοῦ. — Μὰ δὲ μοῦ λές τί ἔχεις, ἀδερφοπιδιτέ;
ὄχι, ἔχεσσαι! κύρ Ῥοδόλφο, ὅσῃ ἀλλοιωτικός μου φαίνο-
σαι.. Μὴν ἦναι γιὰ τὴν αὐτὴν τῇ μικροῦλα, πῶς τραβίξε
κακομοιρίλα πολλή; Ἐγνοῖα σου κι' ὅλοι τὴν ἔτραβίζαμε.

— ὦ! στοιχηματίζω, Μαχαιροβγάλτη, πῶς δὲν ἐτρά-
βιξες ὅσα ἐγὼ εἶπεν ἡ Μαριάνθη.

— Ἐγὼ, φτωγὴ Κελαϊδῆστρα!... Ἀμ' ἦσαν ἐμπρο-
σά μου βασίλισσα! Ἐσὺ κἀν, ὄντας ἦσαν μικρὴ, ἐπλάγιαζες
ἀπάνω ἔς ἄχρεα κι' ἐτρωγες ψωμί... Ἀμ' ἐγὼ, ὅπου περ-
νοῦσα ταῖς καλῆτεραις νυχταῖς μου ἔς τὸ Κλισχί (1), μέ-
σα ἔς τοὺς φούρνους ποῦ ψήνουν τὸν ὕψο, σωστὸς γύφ-
τος, (2) κι' ἐγύρταινα με λαχανόγουλαις καὶ ὅ,τ' ἄλλο
τύχαινα ἔς τοὺς τράφους τῶν χωραφιδῶν; Ἀμὴ ταῖς πε-
ρισσότεραις φοραῖς, γιὰ νὰ μὴν τρέχω ἔς τὸ Κλισχί, ποῦ μ'
ἐπονοῦσαν τὰ πόδια, ἐγὼ κοιμούμουν ἀπὸ κατ' ἀπ' ταῖς
μεγάλαις πέτραις τοῦ Λούδρου (3) ... καὶ τὸ χειμῶνα ἔ-
πνοῦσα τὸ πρῶτ' κι' εὗρισκα σενδόνια κάτασπρα... τὸ χιόνι,
κατάλαβες;

— Ἕνας ἄνδρας, ὁ λόγος τὸ λέγει, βασιτῆ περισσότερο

(1) Clichy, περίχωρα τῶν Παρισίων. — (2) Gouverneur —

(3) Ἐν τῶν ἐν Παρισίοις ἀνακτόρων, οἱ τοῖχοι τοῦ ὁποῦ αὐτοὶ ἀρχόντου-
ν ἐκ μεγάλων λίθων προεχόντων πρὸς τὸ ἔδαφος.

ὅμως μιὰ μικρὴ κόρη — εἶπεν ἡ Μαριάνθη — ἐνθυμούμην
 ποῦ ἦμουν ἀδύνατη, σὰν ὀρνιθοπούλι. "Οσκις φοραίς μ' ἔ-
 δερναν ἡ γρηῃ, ἔπειτα χάμου ἔς τὴν πρώτη ξυλιά, κ' ἐκεί-
 νη τότε μ' ἐκτυπούσε μὲ τὴ πτέρνα τοῦ ποδαριοῦ τῆς κ'
 ἐφώναζεν « Εἰδές την; νὰ μὴν ἔχῃ ἀπ' αὐτοῦ δύναμι! μηδὲ
 μιὰ γραθιά δ' ἐμπορεῖ κάνεις νὰ τῆς δώτῃ, τῆς βρώμας! »
 Ὑστερα μ' ἐφώναζε Σουσουράδα (Pégriotte) ἄλλο ὄνο-
 μα δὲν ἔχω τὸ βαπτιστικὸ μου ὄνομα εἶν' αὐτό.

— Σὰν ἐμέν' μοῦ ἔδωκαν ἓνα ὄνομα σὰν τοῦ δίνουν,
 εἶδες, ἔς τὰ χαμένα σκυλιά μ' ἔλεγαν ἀπ' αὐτότε ... *Man-
 tailā* ... μ' ἔλεγαν κι' *Albino* (1) Παράξενο, μωρὲ υἱό
 μου, πῶς ὁμοιάζουμε! εἶπεν ἡ Μαχαιροδγκήλτης.

— Καὶ ὄντως... εἰς τὰ παθήματα... — εἶπεν ἡ Μαρι-
 ἀνθη, ἀπευθυναμένη πάντοτε σχεδὸν πρὸς αὐτὸν μόνον, ἐ-
 πειδὴ συνησθάνετο ἀκουσίως τῆς αἰσχύνης τινὰ ἐνώπιον
 τοῦ Ῥοδόλφου, καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ τὸν ἀτενίσῃ, καὶ τοῖ
 ἀνήκοντα καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα εἰς τὸ εἶδος τῶν ἀνθρώ-
 πων μεταξὺ τῶν ὁποίων αὐτὴ ἔζη.

— Κ' ἀπὸ γύριζες ἀπὸ τὰ σκυλῆκια, τί καμνε;

— Μ' ἔστειλνεν ἡ γρηῃ νὰ ζητιανεύω ἐκεῖ τριγύρω ὡς
 ὅπου νὰ νυχτώτῃ γιὰτὶ τὸ βράδυ πῆγαινε κ' ἐμαγεύετο
 ἔς τὸ Νέο Γεφύρι. Μὰ ποῦ νὰ φθάσῃ ἀκόμ' ἡ ὥρα τοῦ
 φαγιοῦ μου! Ἄν τῆς τὰ ἔζητοῦσα μ' ἐκτυπούσε κ' ἔλεγε
 « Μάζεψε, Σουσουράδα, δέκα σολδιά, καὶ τρὼς ψωμί! »
 Τὸ λοιπόν, ἐπειδὴ πεινούσα πολὺ, ἔκλαιε κ' ἐγὼ ἀπερη-
 γόρητα. Ἡ γρηῃ, τίποτα! μοῦ κρέμαζε μόνο ἔς τὸ λαι-
 μὸ ἓνα μικρὸ παναίρακι μὲ ζαχαρωτά, νὰ πουλῶ, καὶ μ'
 ἔστειλε ἔς τὸ Νέο Γεφύρι, ὅπου τὸν χειμῶνα 'τουρτούριζε
 τοῦ κρύου. Κάμμιὰ φορὰ μ' ἔπαιρνε στεκάμενη ὁ ὕπνος,
 ὅχι ὅμως πολλὴν ὥρα, γιὰτὶ ἡ γρηῃ μ' ἐξυπνοῦσε μὲ κλω-
 τισαίς. Τί τὰ θέλεις, ἔστεκα ἔς τὸ Γεφύρι ὡς μιὰ ὥρα κον-

(1) Albino, λευκὸχρόμα.

τὰ τὰ μεσάνυχτα μὲ τὰ ζαχαρωτὰ ἔς τὸ λαιμὸν, κ' ἐκλαία
μὲ τὰ δυνατὰ μου. Οἱ διαβάταις ὅπου μ' ἐβλεπαν μ' ἐλυ-
ποῦνταν, κ' ἔτσι μάζευα ὡς δέκα, ὡς δεκαπέντε σολδιά,
καὶ τὰ ὀδὶα ἔς τὴ γρηά. Αὐτὴ, γιὰ νὰ ἰδῇ μὴν ἐκράτησα
τίποτα, μ' ἔψαχε πικροῦ, ὡς καὶ μέσα ἔς τὸ στόμα.

— Μωρὲ τί λές! ἓνα ὀρνίθι, ἄν ἐσὲ νὰ κερδαίνῃ δε-
καπέντε σολδιά!

— Γι' αὐτὸ καὶ ἡ γρηά, ἄν τὸ εἶδε...

— Μὲ τὸ ἓνα τῆς μάτι — εἶπε γελῶν ὁ Μαχαιρο-
βγάλτης.

— Ναὶ... βλέπεις τὴν καλὴ σου γρηά καὶ τῆς καλο-
φαίνεται. Συνεΐθισε, καὶ πλέον, προτοῦ νὰ μὲ στήσῃ ἔ-
ς τὸ Γεφύρι, μ' ἔδερνε γιὰ νὰ κλαίω.

— Κακὴ γρηά, πονηρὴ ὅμως!

— Σιγὰ σιγὰ, ὡς τόσο, ἐπῆρα κ' ἐσυνεΐθισα τὸ ξύλω
ἡ γρηά ὅσον ἐβλεπε πῶς δὲν ἐκλαία, ἐλύσσαζε. Ἐγὼ ὅμως
ἔς τὸ πείσμα τῆς, ὅσο μ' ἐτυραννοῦσε, τόσον ἐκαμνα τὰ
δυνατὰ μου νὰ γελῶ, ἃς ἦταν καὶ τὰ μάτια μου βουρ-
κωμέν' ἀπὸ τὰ δάκρυα τοῦ μου ῥχουνταν.

— Ἀκουε δῶ... ζαχαρωτὰ εἶχες... φτωχὴ, δὲν σοῦ
ῥχουνταν ὄρεξι κάμμιὰ φορὰ;

— Ὅρεξι καὶ πολλή, ὅμως ποτὲ δὲν τὰ γεύθηκα δὲν
τὸ καταδέχουμαι πῶς νὰ σοῦ εἰπῶ;... Αὐτὸ καὶ ὅλα
τὰ φυσικὰ μ' ἀφάνισε. Μιὰν ἡμέρα, τοῦ ἑπιστρέφ' ἀπὸ τὰ
Μομφωκὸν, μὲ πιάνουν κατὰ μικρὰ παιδιὰ, μὲ δέρνουν,
καὶ μοῦ παίρνουν τὸ πανχιδάκι. Παγαίνω ἔς τὸ σπίτι ἡ-
ξευρα τί μαίρη μοῖρα μ' ἐπρόσμενε τρώγω ξύλω, καὶ ψω-
μί τίποτα. Τὸ βράδυ, πρὶν νὰ πάγῃ ἔς τὸ γεφύρι, ἡ Κουκ-
κουδίσκ, θυμωμένη πῶς δὲν τῆς ἐπῆγα τίποτα, μὲ βάζει
ἔς τὰ μαρτύρια μὲ τυραννεῖ, ὅσο τοῦ εἶδεν αἶμα μοῦ
ἐπρόξωσεν ὅλα τὰ ζηλούφια τρίχα τρίχα, τοῦ ἐξέραις
πόσο πονεῖ.

— Ἀ! τὴ στρίγλα! — ἀνέκραξεν ὁ Μαχαιροβγάλτης

κρούων διὰ τῆς χειρὸς τὴν τράπεζαν καὶ συνοφρυούμενος.
— Νὰ δειρῇς ἓνα παιδί, αἱ... ὑπομονή!... ἀλλὰ καὶ νὰ τὸ
τυραγνῇς... διάτανε!

Ὁ Ῥοδόλφος, ἀκούων μετὰ προσοχῆς τὴν ἱστορίαν τῆς
Μαριάνθης, ἐστράφη καὶ εἶδεν ἐκθαμβὸς τὸν Μαχαιροβγάλτην
τὸν ἐξέπληξεν ἡ εὐαισθησία του.

— Τί 'παθες, Μαχαιροβγάλτη; — τὸν λέγει.

— Τί 'παθα; δὲν τὸ 'χεις τίποτε ἡ αὐθεντιά σου! ...
ἓνα φόβητρο 'σάν τὴν Κουκκουβάια νὰ τυραγνῇ τέτοιο
παιδί! Δὲν μοῦ λές πῶς εἶσαι ἀνέσπλαχνος 'σάν ταῖς γρο-
θιαῖς 'ποῦ δίνεις;

— Λέγε, κόρη μου — εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος πρὸς τὴν Μα-
ριάνθην, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὸν Μαχαιροβγάλτην.

— Ὅλ' αὐτὰ μοῦ τὰ 'καμνεν ἡ Κουκκουβάια γιὰ νὰ
κλαίω 'παγαίνω τὸ λοιπὸν 'ς τὸ γεφύρι μὲ τὰ ζαχαρωτά
ἡ γρηᾷ ἐτηγάνιζεν ἐκεῖ κοντὰ ... καὶ κάθε 'λίγο μ' ἐφοβε-
ριζε μὲ τὸ χέρι της. Τότε δὰ κ' ἐγώ, 'ποῦ ἤμουν ἀπὸ τὰ
χθὲς νηστική, 'παίρνω ἓνα ζαχαρωτὸ καὶ τὸ τρώγω.

— Εὐγέ σου, υἱέ μου!

— Τρώγω дуό.

— Εὐγε! Ζήτω τὸ Σύνταγμα!!!

— Ἀμή! τὰ κῦρα καλὰ 'ὄχι πῶς ἤμουν λαίμαργη, ἄλ-
λὰ 'πεινοῦσα ἡ φτωγή! 'Βρεῖ, μὲ βλέπει μιὰ ἄλλη ὁποῦ
'πωλοῦσε πορτογάλλια ἐκεῖ κοντὰ, καὶ βάζει ταῖς φωναῖς
« R! Κουκκουβάια... ἡ Σουσουράδα σοῦ τρώγει τὴν πραχ-
μάτεια! »

— Τώρα νὰ ἰδοῦμε ... εἶπεν ὁ Μαχαιροβγάλτης μὲ ἄ-
κραν περιέργειαν. Αἱ! κακόμοιρο ποντίκι, τί φοβὸν θὰ τὸν
'πῆρας ὄντας εἶδες πῶς ἡ Κουκκουβάια σ' ἐνοιῶσε!

— Πῶς ἔκαμες τότε; — εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος, ἐνδιεφε-
ρθεὶς καὶ αὐτός.

— Τὸ τί 'παθα! ὅμως 'ὄχι 'κείνη τὴν ὥρα, ἐπεὶδὴ ἡ

γρηχὲν δὲν ἔμπορούσε ν' ἀφίστη ἔς τὴ μέση τὸ τηγάνι τῆς, ποῦ ἔρχλακιζε.

— Ἀχ!... ἄχ!... καὶ ὄντως! Ἀμ' ποῦ ἔμπορούσε κείνη ν' ἀφίστη ἔς τὴ μέση τὸ τηγάνι! — ἀνέκραξεν ὁ Μαχαιροβγάλτης, καγγαζών.

— Μ' ἐφοβέριζε μόνον ἀπὸ μακρυνὰ μὲ τὸ μεγάλο σιδερένιο τῆς περὺνι... Ἀφοῦ ἀποτηγάνισε, ἔρχεται κοντὰ μου... Βίχα μαζεμμένα τρία σολδιά· τὰ ζαχαρωτὰ ὅπου φαγα ἤξιζαν ἔξη... Δὲν μοῦ λέγει τίποτα, μόνον μὲ παίζοναι ἀπὸ τὸ χέρι. Δὲν ἤξεύρω πῶς δὲν ἀπείθωνα τοῦ φόβου ἐκείνη τῇ στιγμῇ. Τὸ θυμοῦμαι ἄν τὴν ὥρα... ἦταν ἡμεῖς ἀρχιχροινιά. Ἐπωλοῦσαν τόσα εὐμορφα παιγνιδάκια, καὶ τὰ βλεπα, καὶ τὰ ζήλευα... ξεύρεις πάντα τὰ παιδιὰ! Ἐγὼ, ποῖον εἶχα νὰ μ' ἀγοράσῃ; Τί τὰ θεῖς, βραδυάζει ὁ Θεὸς τὴν ἡμέρᾳ ἦταν χειμῶνας, καὶ ἐγὼ ἄλλο δὲν ἐμποῦσε πικρὰ ἕνα φουστανάκι ἀπὸ πανί· μηδὲ κάλτσαις, καὶ ὑποκάμισο, καὶ ξύλινα πέδιλα ἔς τὰ ποδάρια!... Δὲν ἐφοβοῦμαι ἀπὸ ζέστη... ψέμματα! Αἶ, καλὰ! ὅταν μ' ἐπῆρεν ἡ γρηχὲν ἀπὸ τὸ χέρι, ἴδρως μ' ἐπερίχυσε. Καὶ τὸ περισσότερο φοβοῦμαι, ἐπειδὴ, ἀντὶς νὰ ὑβρίξῃ καὶ νὰ βλαστημῇ ἄν ἄλλαις φοραῖς, τώρα μου μαυρίζει μόνον μέσα ἔς τὰ δόντια τῆς ἔς ὅλο τὸ δρόμο... καὶ δὲ μ' ἄρνε τὸ χέρι, μόνον μ' ἐκχυνε καὶ προπατοῦσα ὀλίγωρα ὀλίγωρα, ὑποῦναι νὰ τὴ φθάνω ἔπρεπε νὰ τρέχω. Μοῦ φεύγει τὸ ἕνα πέδιλο ἀπὸ τὸ ποδάρι· ἐφοβήθηκα νὰ τῆς τὸ εἰπῶ, καὶ τὴν ἀκολουθοῦσα θυπόλυτη... Ἄν ἐπῆγαμεν, εἶδα τὸ ποδάρι μου καὶ ἦταν καταματωμένο.

— Μωρὲ τὴ σκυλόγρυκα! (ἀνέκραξεν ὁ Μαχαιροβγάλτης κρούων ἐκ νέου τὴν τράπεζαν μὲ ὀργήν). Στοχάσου τώρα ἕνα τέτοιο παιδί, νὰ πηλαλᾷ κατόπι μιανῆς γρηχῆς κλεφτρας, μὲ τὸ ματωμένο ποδάρκι του...

— Ἐκατοικοῦσαμε ἔς ἕνα ἀνώγει ἔς τὸ δρόμο τῆς Μορτελλερίας, διπλα ἔς ἕνα ῥοκοπωλεῖό· ἡ γρηχὲν, καθὼς μ' ἐ-

κρατούσεν ἀπὸ τὸ χέρι, ἐμβαίνει πρῶτα καὶ πίνει μισθὸ μέτρο.

— Μωρὲ τί λές! νὰ τὸ πιῶ ἐγὼ, στουππὶ γίνομαι.

— Ἡ Κουκκουβίττ τὸ 'χε συνειθισμένο' ἴσως γιὰ τοῦτο μ' ἔδερνε καθε βράδυ. Τί τὰ θές, ἀνεβαίνουμε' ἡ γρηχὰ κλειδώνει πρῶτα τὴν θύρα. Πέφτω 'ς τὰ ποδάριά της κατ'ῆς ζητῶ συγχώρησι πῶς ἔφαγα τὰ ζαχαριωτά. Αὐτὴ τιποτα, μόνο παίρνει ἓνα γροτὴν κήμερη μουρμουρίζοντας· «Τὶ νὰ τὴν κάμω ἐγὼ τώρα αὐτὴ τὴ Σουσουργιά, αὐτὴ τὴ ζαχαροκλέφτρα; ... Τί νὰ τὴν κάμω;» Ὑστερα ἔστρεψε πάλι καὶ μ' ἔβλεπε μὲ τὸ πράσινόν της 'μάτι... ποῦ ἦμουν γονατιστὴ... Τρέχει 'σέ μιὰ θέσι καὶ παίρνει μιὰ τανάλια (διλάβιον).

— Τανάλια;—κράζει ὁ Μαχαιροβγάλτης.

— Ναί, τανάλια!

— Νὰ τὴν κάμω τί;

— Νὰ σὲ δείρη;—εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος.

— Να σὲ συμπῆση;—εἶπεν ὁ Μαχαιροβγάλτης.

— Ὅχι, ὅχι—εἶπεν ἡ Κελαϊδίστρα φρικώσα εἰς τὴν ἀνάμνησιν.

— Νὰ τοῦ ξερρὶζήτῃ μαλλιὰ;

— Νὰ μοῦ βγάλῃ ... ἓνα δόντι.

Ὁ Μαχαιροβγάλτης ἀφῆκε φωνὴν βλασφημίας τὴν ἐποίαν μὲ τοιχύτας συνώδευσεν ἄρξ, ὥστε ὅλοι οἱ περιῆς ἐστράφησαν καὶ τὸν εἶδον.

— Μωρ' ἀδερφέ, τί ἔχεις;—εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος.

— Τι ἔχω; ἀμὴ δὲν τὴν ἐδεμάτινζα ἐγὼ αὐτὴν τὴ γρηχὰ στρίγλα! ... Λέγε μου, ποῦ κάθεται; νὰ πάγω νὰ τὴ γαντακώσω!

— Καὶ σοῦ τὸ βγχε τὸ δόντι, ταλαίπωρο παιδί; ἤρώτησεν ὁ Ῥοδόλφος, ἐνῶ ὁ Μαχαιροβγάλτης ὠρύετο εἰσέτι.

— Μάλιστα, κύριε, ὅχι ὅμως πρετυθός! Παναγία μου,

τί ὑπέφερα! μού 'μαγγάνισε τὸ κεφάλι ἀνέμισα 'ς τὰ γόνατά της' ὕστερα, κομμάτι μὲ τὴν τανάλια, κομμάτι μὲ τὰ δάκτυλα, μού τὸ 'πέταξε καὶ μού εἶπε: « Ἐπὶ θὰ σοῦ 'βγάζω καθημέρ' ἀπὸ ἑνα, ὅσο ποῦ νὰ σοῦ τὰ ξεριζώσω ὅλα, καὶ νὰ σὲ ρίξω ὕστερα 'ς τὸ νερὸ νὰ σὲ φάν τα 'ψαρια. »

— Βίδες ἐκεῖ, νὰ σπᾶ, νὰ ξεριζώνῃ τὰ δόντια τοῦ παιδιοῦ! — ἔκραξεν ὁ Μαχαροδύχλις μὲ καθεκτον ὀργήν.

— Καὶ πῶς τῆς ἔφυγες ὕστερα; ἤρώτησεν ὁ Ροδόλφος τὴν νεανίδα.

— Τὴν ἄλλαν ἡμέραν, δὲν 'παγαίνω 'ς τὸ Μομτωκάν, μόνον τρέχω κατὰ τὰ 'Ηλύσια' φοβήθηκα μὴ μὲ πνίξῃ κ' ἐπῆρα τῶν ὀμμάτων μου. 'Παγαίνω .. 'παγαίνω ... Χάνομαι' δὲν ἔβλεπα κανένα 'ποῦ νὰ τοῦ ζητήσω ἐλεημοσύνη' ὅμως οὔτε μ' ἔμελε τόπο· 'Ξεύρεις, ἐτρόμαξε τ' ὀμμάτι μου... Νυκτιάζομαι' ποῦ νὰ κοιμηθῶ; Βλέπω ἕνα μέρος ὅπου εἶχαν στίβαις ξύλα· τί κάμνω κ' ἐγώ; τρυπῶ ἀποκάτω ἀπὸ μιὰ παλαιὰ θύρα, 'βρίσκω ἕνα σωρὸ πελεκούδια, χώνομαι. Καὶ πεῖνα .. πεῖνα! δοκιμάζω μερικαὶς φλούδας ἂν μασσιοῦντί' δὲν ἐτρώγονταν, ἦσαν σκληραῖς· τί τὰ θέτε, ἀποκοιμοῦμαι. 'Σὺν ἐξημέρισσε, ἀκούω ἀπ' ἐξῶ ταραχή· χώνομαι ἐγὼ πλεῖν βελθεῖα. ... Ἦταν 'ξεστά' φαγὶ μόνον νὰ εἶχα, περνοῦσα ἐγὼ καλὰ τὸν χειμῶνά μου ἐκεῖ μέσα.

— 'Σὺν ἐμένα 'ς τὸ φαῦρον τοῦ ὕψου.

— Τώρα νὰ ἰδῆτε 'ποῦ 'ροβοῦμεν νὰ 'βγῶ, μὴν τύχῃ καὶ μὲ ἰδῇ ἡ Κουκκουδάτα, ποῦ μὲ γύρευε παντοῦ...

— Μὴν ἀναφίρῃς πλεῖον τ' ὄνομ' αὐτῆς τῆς στρίγλας, μού ἀναιετάνει τὸ αἷμα 'ς τὰ 'μάτια! Φτωχὸ ποντίκι, ὑπέφερες καὶ σὺ πολλὰ ἐμετάνοιωσα γίλιας φορὰς 'παῦτ' ἀπὸ τώρα σ' ἐφοβέρισα ... ὅμως, 'ς τὴ ζωὴ μου, δὲ σ' ἀδερνα ποτέ.

— Γιατί νά μή μὲ δείρῃς ... Μὴν ἔχω κ' ἐγὼ κινένα
'παῦ νά μὲ ὑπερασπισθῇ;

— Ἰσα ἴσα γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ δὲν τὸ 'καμνα. "Ομως, τί
δὲν ἔχεις κινένα ... ἀμ' ὁ ἀδερφοποιτὸς 'Ροδόλφος ἀπὸ
'δῶ; ... Ὁα εἰπῇς, ἔιπεν ... ὡς τόσο, καλαῖς μού ταις ἑ-
βρεξέ.

— Ἐξακολούθη, κόρη μου ... — εἶπεν ὁ 'Ροδόλφος. —
Πῶς ἐβγήκες ἀπὸ τὰ ξύλα;

— Τὴν ἄλλην ἡμέρα, κοντὰ τὸ μεσημέρι, ἀκούω ἀπο-
κίτ' ἀπὸ τῆ στοίβα ἓνα χονδρόσκυλο κ' ἐγαυγίζε. Στήνω
τ' αὐτὶ μου ... Ὁ σκύλος ἐπλησίαζε γαυγίζοντας ὅλον ἓνα·
ἐκεῖ, νά καὶ μιὰ χονδρὴ φωνὴ καὶ λέγει « Ὁ σκύλος γαυ-
γίζει! κατὶ θὰ ἴν ἀποκάτω ἀπὸ τὰ ξύλα. » — « Κλέ-
φτης » εἶπε μιὰ ἄλλη φωνή ... Κ' ἤρχισαν κ' οἱ δύο τοὺς ν'
ἀγριώσουν τὸ σκύλο καὶ νά φωνάζουν « Πιάς το! πιάς το! »
Ὁ σκύλος χύνει' ἀπάνω μου. Βάζω ταις φωναῖς μ' ὅλα
μου τὰ δυνατά. — « Πά! — εἶπεν ἡ φωνή — παιδοὶ εἶναι ... »
Κράζουν ὀπίσω τὸ σκύλο, 'βγαίνει ἀπὸ τὰ ξύλα, κ' ἐκεῖ
μοῦ παρουσιάζεται ἓνας κύριος κ' ἓνας δουλευτής.

— « Τί κάμνεις; τὰ ξύλα μου, μικρὴ κλέφτρα; » μοῦ
λέγει ὁ κύριος φροδερικτικῶς. — Μὴ, τοῦ ἀποκρίνομαι, μὴ
με δείρετε! ἔχω τώρα δύο 'μέραις ὅπου δὲν ἔραγα' ἐργα'
ἀπὸ τὸ 'σπίτι τῆς Κουκκαουδαῖς, 'παῦ μοῦ 'βγαλ' ἓνα 'δόν-
τι κ' ἤθελε νά μὲ ρίξῃ 'ς τὰ 'ψάρια' δὲν εἶχα ποῦ νά κοι-
μηθῶ κ' ἐπέρασ' ἀπὸ τὴν τρύπα τῆς θύρας σας' ἐπλάγια-
σα 'ς τὰ πελεκούδια, ἀποκάτω ἀπ' αὐτὰ τὰ ξύλα, ὅμως
δὲν ἤξευρα πῶς αὐτὸ σὰς ἐπείρ' ζε. — Αὐτὰ δὲν τὰ 'παίρ-
νουν εἰδῶ, εἰσαι μιὰ κλέφτρα' ἤλθες νά κλέψῃς ξύλα' φού-
ναξ' ἓνα φύλακx ... — εἶπεν ὁ ξυλᾶς 'ς τὸ δουλευτή του.

— Α! τὸν κικώγερο, τὸν ἀφωρισμένο κ' αὐτόνε! νά
κράξῃ φύλακx!! Σιγὰ' ἀμ' δὲν ἔφερνε καὶ στράτευμα;
— ἔκραζεν ὁ Μεγχιφροεγάλης. — Νά κλέψῃς τὰ ξύλα
του' ὀκτώ χρονῶν παιδί! ἀμ' ζουρλός! ... τί νά τὸν κάμῃς!

— Τὴν ἀλήθεια, ὁ δουλευτής του ἀποκρίθηκε καὶ τοῦ λέγει — Νὰ κλέψῃ τὰ ξύλα σου, αὐθεντικό! Αὐτ' εἶναι μικρότερη ἀπὸ τὸ πλεον μικρὸ σου ξύλο. — Τὴν στέλνουν ἄλλοι, ἀποκρίνεται ὁ ξυλᾶς. Οἱ κλέφταις ἔχουν τέτοια μικρὰ παιδιὰ 'ποῦ βάζουν καὶ τοὺς ἀνοίγουν ταῖς θύρας τοῦ κόσμου. Πάγαινε τὴν 'ς τὸν ὑπαστυνόμο. Κύτταξέ μὴ σοῦ φύγῃ...

— Μωρὶ αὐτὸς ὁ ξυλᾶς ἦταν πλειότερο ξύλο ἀπὸ τὰ ξύλα του, — εἶπεν ὁ Μαχαιροβγάλτης.

— Μὲ παραίνοῦν 'ς τὸν ὑπαστυνόμο, ἐπανελάβεν ἡ Κελαϊδῆστρα μὲν βρίσκουν αἰτία πῶς γυρίζω τοῦ κακοῦ 'ς τοὺς δρόμους, καὶ μὲ κρατοῦν ὕστερα μὲ φέρνουν 'ς τὸ δικαστήριον, καὶ μὲ καταδικάζουν νὰ μείνω 'ς ἓνα σωφρονιστήρι, ὅσο νὰ γίνω δεκαεὶν χρόνων. Εὐχαριστῶ τοὺς δικασταῖς 'ς τὴν καλοσύνη τους... 'Σ τὴ φυλακὴ κᾶν... ἔτρωγα δὲν μ' ἔδερνε κἀνείς, ἦταν παράδεισος κοντὰ 'ς τ' ἀνώγει τῆς γρηᾶς. Ὑστερα ἔμαθα κ' ἐόρακτα. Τὸ κακὸ ἦταν ὅπου ἤμουν ἀκαμάτρα, κ' ἐπροτιμοῦσα νὰ τραγοῦδῶ παρὰ νὰ δουλεύω μάλιστα 'σάν εἶχεν ἥλιον εὐμορφῶ... "Ω! 'σάν ἦταν εὐμορφὴ μέρη, 'ς τὴν αὐλὴ τῆς φυλακῆς ἄλλο δὲν ἔκαμνα παρὰ νὰ τραγοῦδῶ... Μὲ τὴ τραγοῦδι λησμενοῦσα πῶς ἤμουν φυλακωμένη. Ἀπὸ τότε μ' ὠνόμασαν Κελαϊδῆστρα, ἀντὶ Σουσοῦράδα. 'Σάν ἐπάτισα τοὺς δεκαεὶν χρόνους μ' ἐβγάδουν ἀπ' ἐκεῖ... Βγαίνοντας, κῦρα 'ς τὴ θύρα τῆ δράκαινα, καὶ δυὸ τρεῖς γρηᾶς ὅπου ἤρχονταν κᾶπου κᾶπου νὰ β' ἐποῦν ταῖς ἀλλοδαπὴς φυλακωμέναις, κ' ἔλεγαν πάντα καὶ σ' ἐμένα, πῶς τὴν ἡμέρα 'ποῦ θὰ βγῶ, ἔχουν νὰ μὲ βάλουν 'σὲ δουλειά.

— "Α! τὴρ' ἀπεικάζω! — εἶπεν ὁ Μαχαιροβγάλτης.

— « Κοπέλα, μὲν λέγ' ἡ δράκαινα κ' ἡ γρηᾶς... ἐργεσαι κοντὰ μας; θὰ ἔχῃς εὐμορφὰς φορεσιὰς, καὶ νὰ μὴ βρύνεσαι νὰ ξεφαντοῖνῃς. » Ἐγὼ δὲν ταῖς ἐπίστευσα τὰ ταῖς ἀποκρίθηκα « Ἐσέρε, καλὰ καὶ βόρεια, ἔχω μαζὶ μου

μένα διακόσια φράγκα... Νὰ ἔατὼ χρόνοι ὅπου 'μαι ἐπὶ τῇ φυλακῇ, θὰ ξιφοντώσω καὶ ἐγὼ τῶρα' ὥς τελειώσουν αὐτὰ 'πού ἔχω, καὶ δουλειὰ πάντοτε βρίσκεται... Καὶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἀρχίζω νὰ 'ξωδεύω τὰ φράγκα μου. Ἐκκαμὰ πολὺ ἀσχημα, — ἐπρόσθεσεν ἡ Μαριάνθη μετὰ στεναγμοῦ — ἔπρεπε, προτιήτερ' ἀπ' ὅλα νὰ κυττάξω γιὰ δουλειά... ἀλλὰ ποῖός νὰ μὲ συμβουλευθεῖ; Δεκαέξη χρόνων νὰ... μέσθ' ἐς τὰ Παρίσια... εἶναι κἀνεὶς ὁλομόνυχος... ἰέλος πάντων, ὅ,τι ἔγιν' ἔγινε... Ἐτραβὰ καὶ ἐπαιδεύθηκα Ἀρχίζω, τὸ λοιπὸν, νὰ 'ξωδεύω τὰ φράγκα μου. Πρῶτα, ἀγοράζω λουλούδια 'πού νὰ γεμίσω τὴν κἀμαρή μου· πολὺ ἀγαπῶ τὰ λουλούδια! Ὑστερὰ, ἀγοράζω ἓνα φουστάνι, ἓνα εὐμόρφο σάλι, καὶ ἐβγαίνω 'ς τὸ δάσος τῆς Βουλόγνης, 'ς τὸν Ἅγιο Γερμανό, 'ς ταῖς Βιγκέναις, ὅλο ἐξοχή... ὦ! ἀγαπῶ τόσο τὴν ἐξοχή!

— Μαζὴ μὲ κἀνέναν ἐραστή; ἠρώτησεν ὁ Μαχαιροβγάλτης.

— Ναι! μὲ ἦρες! ἐγὼ πάντα ἤθελα νὰ ὀρίζω τὸν ἐζυτό μου. Ἐπτόγαινα μὲ μιὰ φιληνάδα μου 'πού 'γνώρισα 'ς τὴ φυλακῇ· τὴν ἔλεγαν Γελασίνα (Rigolette), ἐπειδὴ 'γελοῦσεν ἀλλοτάπαυστα.

— Γελασίνα, Γελασίνα... δὲν τὴ γνωρίζω, εἶπεν ὁ Μαχαιροβγάλτης ἐπισκεπτόμενος τὰς ἀναμνήσεις του.

— Βεβαίαι καὶ δὲν τὴ γνωρίζεις! Εἶναι πολλὰ γνωπτική κοπέλα· 'ς τὴ φυλακῇ... ἦταν ἡ πλέον ἀνοιχτόκαρδη, ἀλλὰ καὶ ἡ πλέον προκομμένη· ἐμάζευσεν ὥς τετρακόσια φράγκα 'δικά της... ἔπειτα, νὰ ἰδῇς τί τάξι!... ἔπρεπε νὰ 'βλεπες! Εἶπα πῶς δὲν εἶχα κἀνέναν νὰ μὲ συμβουλευθῇ... ἔχω ἄδικο... νὰ τὴν ἀκουσὲς ἐκείνη... Ἀφοῦ 'ξεφαντώσαμε ὁκτὼ 'μέρες, μοῦ λέγει· « Τώρα ὅπου 'χαρήκαμε καμποσο, νὰ ζητήσωμε καὶ δουλειά, γιὰ νὰ μὴ 'ξωδεύσωμε τὸ 'δικό μας τ' ἀνέμου... » Ἐλα τῶρα ἐγὼ, 'πού 'χαίρουν τόσο πῶς ἐπτόγαινα 'ς ταῖς πεδιόδαϊς, 'ς τὰ δά-

ση! ... (ἦσαν τὴν περὶ τὴν ἀνοιξί, ἔς τὸ τέλος)· τῆς ἀπο-
κρίνομαι· «Νὰ σοὺ εἰπῶ, ἐγὼ θέλω νὰ χορῶ ἀκόμα ὀλί-
γο τὴν ἐλευθερίᾳ μου, καὶ ὕστερα γυρεῶ δουλειά.» Ἀπὸ
τότε δὲ εἶδα πλέον τὴ Γελασίνα. Ταῖς προάλλαις, ἔμαθα
πῶς κάθεται κοντὰ ἔς τὸ Τέμπλο, πῶς εἶναι καλὴ τεχνί-
τρα, πῶς κερίζει τ' ὀλιγώτερο εἰκοσιπέντε σολδιὰ τὴν
ἡμέρα, καὶ πῶς ἔαχε ἴδιό της ἡλικιοκοιρίδι... Τώρα
ἐντρέπομαι καὶ δὲν ἀποτολμῶ νὰ πάγω νὰ τὴν ἰδῶ μου
φαίνεται πῶς νὰ τὴν ἀπαντήσω· θὰ πῶς ὁ οὐρανὸς νὰ μὲ
παρακώσῃ.

—Τὸ λοιπὸν ταλαίπωρο παιδί, τὴν λέγει ὁ Ῥοδόλφος,
ἐξώδευσε ὅλο σου τὸ ἔχει ἔς τὴν ἐξοχή... Τὴν ἀγαπᾷ
πολύ τὴν ἐξοχή;

—Δωλαιομαι... ὡς ἦταν τρόπος νὰ ἑκατοικοῦσα
πάντα ἐκεῖ!... Τῆς Γελασίνας ὁμοίως τῆς ἤρεζεν καλὴ-
τερα τὰ Παρίσι· ἤθελε νὰ περιδιαβάξῃ ἔς τὰ βουλεβάρ-
τα (1)... Μὰ ἦσαν τόσο ὑπογρεωτικὰ, τόσο καλόκαρ-
δη, ποῦ μόνο γιὰ εὐχαρίστησι ἴδική μου μ' ἀκολουθοῦσε
ἔς τὰς ἐξοχάς.

—Καὶ δὲν ἐφύλαξες καὶ νένα σου διὰ γιὰ νὰ ἔχῃς ὡς
ὅπου νὰ βρῇς δουλειά; ἠρώτησεν ὁ Μυχαιροβγάλτης.

—Ναὶ... ἐφύλαξα μιὰ πενηνταριά φράγκα... πλὴν ἔ-
τυχε νὰ ἦναι πλύστρα μου καὶ πᾶσι Λόρδων, τοῦ Θεοῦ
γυναῖκα· αὐτὴ τότε ἦταν ἐτοιμὸγεννη μὰ τί νὰ κάμῃ, ποῦ
ἡ ἀνάγκη τὴν ἐβίαζε νὰ μὴ βγάλῃ ἄλλὰ νύκτα ἀπὸ τὰ
νερά! ἀρρώστα· νὰ δουλεύῃ δὲν ἠμποροῦσε. Ζητεῖ νὰ τὴν
ἴκωσιν ἔς τὰ νοσοκομεῖα, δὲν εἶχε τόπο. «Κοχέτ' ἡ ὥρα
νὰ γεννήσῃ, καὶ ποῦ σου διὰ νὰ πληρώσῃ καὶ τὸ κρεῖ-

(1) Boulevards ἀκριβῶς ἐρῶνται, εἰς τὸ μέσον τῶν ὁποίων ὑ-
πάρχει πρόχυμα μὲ διπλὴν σειρὰν δένδρων. Τὰ βουλεβάρτα εἰς
Παρίσιον περικυκλοῦσι τὴν πόλιν, καὶ ὑπάρχει ψυχαγωγία πολλή
εἰς τὴν περιδιάστασιν των.

θάτι της. Τὴν διώχουν κι' ἀπὸ 'κει' ποῦ κάθονταν. Ἡ καλὴ της τύχη καὶ ἀπαντᾷ ἓνα βράδυ, ἀπ' ἐξω ἀπὸ τὴν Παναγίᾳ, τὴν γυναῖκα κάποιου Γουδίνου, ποῦ ἦταν πρὸ τέσσαρες ἡμέραις κρυμμένη 'ς τὸ κατώγει' ἐνὸς 'σπιτιοῦ' ποῦ χαλοῦσαν 'πίσω ἀπὸ τὸ Νοσοκομεῖο τοῦ Σωτήρος (1) ...

— Καὶ γιατί πάλι νὰ κρύβεται τὴν ἡμέρα, αὐτὴ ἡ Γουδίναινα;

— Ὁ ἄνδρας της ἐζητοῦσε νὰ τὴ σκοτώσῃ, καὶ αὐτὴ εἴργαινε μόνο τὴ νύκτα ν' ἀγοράσῃ ψωμί. Ἡκεῖ, ἀνταμώ-
μα τὴ φτωχὴ τὴ Λορρέινα, ἄρρωστη ποῦ σὺνταυνιαν, για-
τί πρόσμενε γέννα ὦρα τὴν ὥρα... Ὅταν εἶδε τὴν κατὰ-
στασί της, ἡ Γουδίναινα, τὴν παίρνει 'ς τὸ κατώγει' της. Αὐτὸ εἶχεν ἡ φτωχὴ, αὐτὸ τῆς ἔδωκε' τῆς μοιράζει τ' ἄ-
γερο καὶ τὸ ψωμί της, ὡς ὅπου 'γέννησε' καὶ ποῦ τὸ παρα-
μικρὸ σκέπασμα! ἄγερό καὶ τίποτ' ἄλλο... Τόσο ποῦ ἡ
Γουδίναινα δὲν ἐδέσταζε, μόνο 'βγαίνει' μέρα μεσημέρι,
'ποῦ, σὰς λέγω, τὴν ἐζητοῦσ' ὁ ἄνδρας της νὰ τὴ σκοτώ-
σῃ, κ' ἐρχεται μιὰ καὶ δυὸ καὶ μ' ε'ρίσκει. Ἡξεύρει πῶς
εἶχα ἀκόμα λίγα φράγκα, καὶ πῶς ἀγαποῦσα νὰ βοηθῶ
ὅσον ἦταν τῆς δύναμης μου. Ὅταν ἀκούω τὴν Ἑλμίνα καὶ
μου διηγᾶται τὴν κακομοιριά τῆς Λορρέινας... πῶς ἦταν
'ς ἓνα κατώγει' ἀπάνω 'ς τ' ἄγερα, μὲ τὸ μωρό της... τῆς
λέγω νὰ τὴν φέρῃ ἀμέσως ἐκεῖ ποῦ 'κάνθουμουν, καὶ νὰ
τῆς πιάσω μιὰ κάμπερ δίπλα 'ς τὴν ἰδιὴν μου' καθὼς κ'
ἔγινε. Νὰ 'βλεπῇς τὴ φτωχὴ τὴ Λορρέινα τὴ χαρὰ της,
'σάν ἐξαπλώθηκε 'ς ἓνα κρεββάτι μὲ τὸ μωρό της δίπλα
της, μέσα 'ς μιὰ μικρὴ κούνια πλεντὴ ποῦ 'χόρασα!...
Τὴν ἐπαρκοσταθήκαμεν ἡ Ἑλμίνα κ' ἐγὼ ὡς ὅπου σηκώ-
θηκε' ὕστερα πάλι τὴν ἐδέσταξα μ' ὅσα μου 'μειναν ὡς ὅ-
που ἤρχισε πάλι νὰ πλένη.

(1) Hôtel-Dieu, μέγιστον νοσοκομεῖον εἰς Παρίσι.

— Καὶ ὕστερ' ἀφοῦ ἔώδεψες δ,τ' εἶχες γιὰ τὴ Λορράιν καὶ τὸ μωρό της, τί 'καμες, κόρη μου; — εἶπεν ὁ 'Ροδόλφος.

— 'Εξήγησα τότε δουλειά! *ἤξευρα κ' ἐρράφτα καλά *θαρρόουσα πῶς μόνο νὰ θέλῃ τινὰς νὰ δουλέψῃ, παντοῦ τὸν δέχονται... ἤμουν ἀπατημένη! ... 'Ευπαίνω 'ς ἐν ἐργαστήρι *ποῦ ῥάφταν ἀσπρίῳ ῥουχα, ζητῶ δουλειά, καὶ γιὰ νὰ μὴν εἰπῶ ψεύματα, τοῦς λέγω πῶς ἐβγήκ' ἀπὸ τὴ φυλακὴ *μοῦ δείχνουν τὴ θύρα χωρὶς ν' ἀπακριθοῦν... Τοῦς περκαλῶ νὰ μὲ δοκιμάσουν * μὲ σπρώχνουν ἐξω *σάν κλέφτρα... 'Εκεῖνη δ' αὖ τὴ στιγμή *θυμήθηκα τὰ λόγια τῆς Γελκσίνης, τῶρα πλεὶο... 'Λίγα *λίγα πουλῶ ὅ,τι φόρεμα εἶχα, γιὰ νὰ ζήσω... ὕστερ... *σάν δὲν μ' ἔμεινε πλεὶο τίποτα... μὲ διώχνουν καὶ ἀπὸ *κεῖ *ποῦ κατοικοῦσα... Αὐὸ *μέραις ἐπέ-
ρασαν χωρὶς νὰ φάγω... δὲν εἶχα *ποῦ νὰ κοιμηθῶ... Τότε δ' ἀπάντησα τῇ δράκαινα μὲ μιὰ ἀπὸ ταῖς γρηαῖς * αὐταῖς ἤξευραν *ποῦ κατοικοῦσα, καὶ πάντα μ' ἐτριγύριζαν ἀπὸ τὸν καιρὸ *ποῦ ἐβγήκ' ἀπὸ τὴ φυλακὴ... Μοῦ εἶπαν πῶς θὰ μοῦ *βοοῦν δουλειά... ταῖς ἐπίστευσα... μὲ *παίρνουν... *ἤμουν *αὐτὴ μιὰ κατὰστασι ἐλευθέρη... δὲν εἶχα τὸ ναῦ μου *ς τὸ κεφάλι μου... μ' ἐπότισαν κ' ἐκείναις ῥαχὴ... καὶ... νά!... — εἶπεν ἡ δυστυχὴς, κρύπτουσα τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς χεῖράς της.

— Κ' εἶναι καιρὸς *ποῦ εἶσαι 'ς τῆς δράκαινας; ἠρώτη-
σεν ὁ 'Ροδόλφος.

— *Ἐξ ἐβδομάδης *ἀπεκρίθη ἡ Κελαϊδήστρα μετὰ συν-
τριβῆς.

— Μωρὲ, τί πράγματα ἔχει αὐτὸς ὁ κόσμος! εἶπεν ὁ
Μαχαιροβγάλτης.

— Δείχνεις, παιδί μου, *σάν νὰ *λυπήθηκες τώρα *ποῦ
μὰς εἶπες τὰ πηθίματά σου... — ἐπέφερεν ὁ 'Ροδόλφος.

— Αἶ! εἶπεν ἡ Μαριάνθη μετὰ θλίψεως ἀπὸ τότε *ποῦ
ἤμουν παιδί, πρώτη φορὰ τώρα *θυμήθηκα ὅλας αὐταῖς

ταῖς δυστυχίαις μου μονομιᾶς ... εἶναι νὰ μὴ λυπηθῶ
κάνεις ; ...

— Ἀμ' τί νὰ λυπηθῇ ; — δέκοψεν ὁ Μαχαιροεγγάλ-
της· καλῆτερα πάλι, παρὰ νὰ ἦσαν μαγείρισσα σὲ κἀνένα
καπηλειό, ἢ δουλεύτρα σὲ κἀνένα παρχυθέντη γέρο διά-
βολο.

— Ὑπομονή ... ὁ Θεὸς πάλι νὰ 'χῃ δόξα τοῦ 'φύλαξε
κανεὶς τὴν τιμὴν του ... — εἶπεν ἡ Μαριάνθη μὲ βαθὺν στε-
ναγμόν.

— Δωλὴ τοῦ εἶται ! ... — ἀνέκραξεν ὁ Μαχαιροεγγάλ-
της. Τὴν τιμὴν σου ! σιγὰ ! ἔχεις, ζεύρεις, πατέρα καὶ μη-
τέρα, καὶ δὲ θεὸς νὰ τοὺς φέρῃς ἀτιμία ! Ἀμὴ σὺ δὲν τοὺς
ἐγνώρισες ...

— Ὁ πατέρας κ' ἡ μητέρα μου 'μ' ἐρρίξαν 'ς τὴ μέση
τοῦ δρόμου 'σάν ἓνα σκυλάκι ... ποίος ἤξιούρει ἂν εἶχαν νὰ
ζοῦν καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ! — εἶπεν ἡ Κελαϊδήστρα μετὰ πι-
κρίας. Δὲν σδιπνῶν ἑναντίον τους. Δόξα σοι ὁ Θεός. Ὁ-
μως εὐρίσκονται καὶ τόχαις καλῆτεραις ἀπὸ τὴν ἰδικήν μου.

— Μὰ τί σοῦ λείπει ; Εἰς' εὐμορρίαν 'σάν τὴν Ἀφροδίτη
ἀκόμα δὲν ἐπάτησες τοὺς δεκαφτά τραγουδεῖς 'σάν ἀηδόνι
'μοιᾶζεις 'σάν Παναγιά· σὲ λὲν Μαριάνθη, καὶ ἀκόμα πα-
ραπονᾶσαι ! Ἀμὴ τί θὰ γένῃς ὄντας καταντήσης νὰ βάζῃς
κάρβουνα 'ς ταῖς πατούναῖς καὶ ξένα μαλλιά 'ς τὴν κεφαλὴν,
'σάν σὺ τὴν τὴ δράκκινα ;

— ὦ ! ἐγὼ δὲν θὰ φθάσω ποτὲ ὡς τέτοιαν ἡλικίαν.

— Πῶς ! μὴν κῦρες κἀνένα ἱατρικὸ νὰ μὴν κατσαυριά-
ζῃ κανεὶς ;

— Οὐχι, ὁμως βλέπω πῶς δὲν ἔχω στερεωμένο κόκκι-
λο ! ἀπὸ τώρα μὲ βασανίζει ἓνας κακὸς βήχας !

— Σιγὰ ! Μωρὲ δὲ φέρνεις τὸν παπᾶ νὰ τὴ 'ξομολο-
γήσῃ ! Εἶσαι παλαβὴ ! ἐγὼ τὸ εἶπα· εἶσαι παλαβὴ !

— Δὲ μοῦ λές, Κελαϊδήστρα, σοῦ ἀνιχνεύουν συχνὰ αὐ-
τοὶ οὐ διαλογισμοί· — ἠρώτησεν ὁ 'Ραδοῦλφος·

— Κάποτε ... Νά ... τούλόγου σας, κύριε 'Ροδόλφε, ἴσως καταλαβέετε τὸ ταχὺ, ὅταν 'παγαίνω μὲ τὸ σολδι 'ποῦ μου δὶν' ἡ δράκαινα ν' ἀγοράσω λίγα γάλα ἀπὸ τὴ γαλατοῦ 'ποῦ εἶναι 'ς τὴ γωνίᾳ τοῦ δρομοῦ τῆς Παλαιᾶς Ἀρκεπριαῆς, καὶ τὴ βλέπω παρ' φεύγει 'ς τὸ μικρὸν τῆς ἀμάξι μετὰ γαῖδουράκι της, πόσο τὴν ζηλεύω πολλὰς φορὰς!... 'Παγαίνω, λέγω, 'ς τὴν ἐξοχὴν, 'ς τὸν καθαρὸν αἴερα, 'ς τὰ καλυβάκι της, 'ς τὰ παιδάκια της... κ' ἐγὼ γυρίζω ὁλομόναχον 'ς τ' ἀνώγει' τῆς δράκαινας, ὅπου 'μέρα μεσημερὶ εἶναι σκοτεινὰ.

— "Κ! καλὰ κάμνεις, υἱέ μου, καλὰ κάμνεις. Βάσταξε τὴν τιμὴ σου! ἀλήθεια ψέμματα, βάσταξε τὴν τιμὴ σου... — εἶπεν ὁ Μιχαῖροβγάλης.

— Νά βастάξω! ὦ Θεέ μου! καὶ πῶς; Τὰ φορέματά μου εἶναι τῆς δράκαινας' τῆς χρεωστῶ γιὰ τὸ νοῖκι καὶ γιὰ τὸ ψωλὶ 'ποῦ τρώγω... 'μπαιῶ νὰ μεταστειύσω ἀπ' ἐδῶ... 'ποῦ μὲ 'πικρύνει γιὰ κλεφτρί;... 'Εγὼ πλέον ἔγινα 'δική της... πρέπει νὰ πληρωθῇ ἀπὸ τὸν αὐτὸν μου ὅπως ἠμπορῇ...

Εἰς τὸν τελευταῖον καὶ ἀποτρόπαιον τοῦτον λόγον ἡ δυστυχὴς ἐρρίγησε· δάκρυ θολερὸν προέκυψεν εἰς τὴν ἀκρὰν τῶν μακρῶν τῆς βλεφάριδων.

— Τότε, τὸ λοιπὸν, μέινε 'σάν 'ποῦ 'σαι, καὶ μὴ βλέπης τούλογον σου τὴ χωριατοπούλα, — εἶπεν ὁ Μιχαῖροβγάλης. Τί θαρρεῖς; 'Αμ' δὲ συλλογᾶσαι καὶ ὅλα, πῶς εἰς λάμπεις μέσα 'ς τὴ βασιλεύουσα, κ' ἐκεῖνη 'παγαίνει νὰ ψήσῃ φαγὶ γιὰ ἓνα σπέρ διαβόλου, τὰ παιδιὰ της, ν' ἀρμεξῇ ταῖς ἀγγελᾶς της, νὰ κόψῃ χόρτο γιὰ τὰ λαγοῦδικα της, καὶ ν' ἀρπάξῃ το 'λίγο 'λίγο κἀνένα σφάκελο ἀπὸ τὸν ἄνδρα της, 'ποῦ θά 'λθῃ τὸ βράδυ ἀπὸ τὸ καπηλειό; 'Εκείνη τώρα θὰ ζηλήψῃς τούλογον σου;

'Η Κελαιδότη τὴν δὲν ἀπεκρίθη· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐμει-

νκν ἀπλανεῖς· εἶχε τὸ στῆθος παπιασμένον· ἡ φυσιογνωμία
 τῆς ἐξέφραζε θαυταφόρον λίπην... Ὁ Ῥοδόλφος ἤκουσε
 μετὰ συμπαθείας αὐξομένης τὴν διήγησιν αὐτῆς. Ἐνδεῖα,
 ἐγκατάλειψις, ἄγνοια τῆς ζωῆς ἠφάνισαν τὴν ταλαίπωρον
 ταύτην κόρην, τὴν μόνην .. κατὰμοιον... καὶ τοὶ δεκαε-
 ξετῇ, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀχανῶν Πηρισιῶν! Ἀκουσίως τοῦ
 ἀνεπόλησεν ὁ Ῥοδόλφος ἐν τέκνον του παμφίλτατον... ἐν
 θυγάτριόν του ἀποθνήσκον ἐξετέε, καὶ τὸ ὅποιον ἤθελε τώ-
 ρα ἔχει τὴν αὐτὴν τῆς Μαριάνθης ἡλικίαν, ἔτη δεκαεὶ καὶ
 ἡμισυ... Ἡ ἀνάμνησις αὕτη κατέστησεν αὐτὸν συμπαθέ-
 στερον πρὸς τὴν ταλαίπωρον, τῆς ὁποίας ἤκουσε τὴν θλι-
 βερὰν ἱστορίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΜΑΧΑΙΡΟΒΓΑΛΤΟΥ.

Δὲν ἐλησμήνησεν ὁ ἀναγνώστης, ὅτι δύο ἐκ τῶν ξένων
 τοῦ Ταπιφράχλου κατωπτεύοντο ἀπὸ τρίτον τινὰ εἰσελ-
 θόντα ὑπέρως. Ὁ εἷς ἐκ τῶν δύο ἐκείνων, ὁ φέρων, ὡς εἴ-
 πομεν, πρῆσιον γρηκικὸν καὶ κρύπτων τὴν ἀριστεράν του,
 ἠρώτησεν ἐπιμόνως τὴν δράκινυν ἂν εἰσέτι δὲν ἦλθον ὁ
 Δασκαλος καὶ ὁ Κούτσαβλος. Διηγονμένης δὲ τῆς Κελαῦ-
 δήστρας τὰ καθ' ἑαυτήν, οἱ δύο οὗτοι ἄνδρες, ὅτινες δὲν
 ἠδύναντο νὰ τὴν ἀκούωσι, πολλάκις συνωμῖλουν χαμηλῇ
 τῇ φωνῇ, βλέποντες πρὸς τὴν θύραν ἀνυπομονῶς. Ὁ πρῆ-
 σιογράφος εἶπεν εἰς τὸ σύντροφόν του.

— Ὁ Κούτσαβλος δὲν ἀδουλάει (1), μήτ' ὁ Δάσκαλος.

(1) Δὲν ἔρχεται πια δαυτα pas. ἡ Βιβλιοθήκη Βεροῦν.

— 'Μπορεῖ τὸ Σκέλιθρο νὰ τὸν ἑπαύσῃ καταχυνεῖσά (1).

— Λές νὰ τὸ 'καμε; ἐμεῖς νὰ θρῆψουμε τὸ πουπάρ-
δε (2), κ' ὕστερα νὰ μὴ λάβουμε κανε μινδικό! — ἐπα-
νέλαβεν ὁ ἕτερος.

Ὁ κατοπιεύων αὐτοὺς νέηλος, ὡς ἀπέχων ἀρκετά, δὲν ἤκουε τὴν ὁμιλίαν των· ἀλλ' ἐξετάσας ἐπιδεξίως μικρόν τι χαρτίον εἰς τὸ βάθος τοῦ καλῆμματός του, ἐφάνη εὐ-
χαριστιμένος ἐκ τῶν παρατηρησέων του, ἠγέρθη τοῦ τρα-
πέζιου, καὶ εἶπεν εἰς τὴν δρακκιναν, ἥτις ὕπνωττεν ἐπὶ
τῆς καθέδρου της, τοὺς πόδας ἐπὶ τοῦ αἰθράνου ἔχοντα,
καὶ τὸν μέλαινα αἵλουρόν της ἐπὶ τῶν γονάτων.

— 'Ε! Θεῖα Πόνισσα, 'παγαίνω καὶ θά 'πιστρέψω γ' γλι-
γωρὰ· ἔχ' ἔννοια τὴν κανάτα καὶ τὸ πινάκι μου ... οἱ γλυ-
προσκουτελάδες ἐδῶ δὲν παίζουν.

— 'Πάγαινε, παιδί μου, κ' ἔννοια σου, — εἶπεν ἡ Θεῖα
Πόνισσα — ἂν ἦναι ἄδεια καὶ τὰ δυὸ, δὲν τ' ἀγγίζει
κανεῖς.

Ὁ νέηλος ἐγέλασεν εἰς τὸν ἀστείον τῆς δρακκι-
νης, κ' ἐξῆλθε χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ ὑπ' αὐθενός. Ἀλλὰ
καθ' ἣν στιγμήν ἐξήρχετο, πρὶν ἢ θύρα κλεισθῇ πάλιν, ὁ
'Ροδόλφος διέκρινεν εἰς τὴν ὁδὸν τὸν μελανοπρόσωπον καὶ
κολοσσαῖον ἐκεῖνον ἀνθρωκεῖα τὸν ὅποιον ἀνεφέραμεν, καὶ
ἐπρόφθασε νὰ τὸν φανερώσῃ διὰ χειρονομίας, ὅτι πολὺ τὸν
ἠνώχλει ἡ ἐπαγρύπνησίς του· ὁ ἀνθρωκεὺς ὅμως, ὀλιγορῶν
περὶ τῆς δυσαρρεσκείας τοῦ 'Ροδόλφου, δὲν ἀπεμακρόνθη ἐ-
κείθεν.

Ἡ φυσιογνωμία τῆς Κελαιδόστρας ἐσκυθρόπαζεν ἐπὶ
μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὴν ῥάχιν στήριζουσα ἐπὶ τοῦ τοί-

(1) Νὰ τὸν ἐξολοφόνησῃ διὰ νὰ κλέψῃ καὶ αὐτοῦ τὸ μινδικόν
escarper à la carakul. — (2) Νὰ προσπαροσχευάσῃ τὴν κλη-
πῆ. — *pourrir le pourpard*.

χου, τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους κύπτουσα, καὶ μεγα-
νικῶς περὶ ἐαυτὴν περιάγουσα τὰ μεγὰλα κυανὰ τῆς θυ-
ματα, ἐφαίνετο ἡ ταλαίπωρος ἔρμαιον σκέψεων λυπηρο-
τάτων. Δὶς ἢ τρίς τὸ ἀπλανές τοῦ Ῥοδόλφου βλέμμα
συναντήσαντες ἀπετραύφησαν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἡγνῆς πῶς
νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ὑπερφυῖ ἐντύπωσιν τὴν ὁποίαν ὁ ἄγνωστος
οὗτος τὴν ἐπροξένει. Ἦδη ἡ παρουσία του τὴν ἐθλίβε, τὴν
ἀνυσύχει· σχεδὸν μετενόησεν ὅτι μὲ τὴν εἰλικρίνειαν
ἐδικηγήθη τὸν ἀνάξιν βίον τῆς ἐνώπιόν του.

Ὁ Μαχαιροβγάλτης, ἀπ' ἐναντίας, ἐφαίνετο φαιδρότα-
τος· ἔφαγεν ὀλόκληρον τὸν ἀρλεκεῖον μόνος του· ὁ οἶνος
καὶ ἡ ῥακὴ τὸν κατέστησαν ἀπλὸν ὡς νήπιον· τὸ αἶσχος,
ὅτι ἡῤεκαθῶς ἔλεγε, τὸ μᾶστορή του, ἐξελείφθη ἐνώπιον
τῆς ἐλευθεριότητος τοῦ Ῥοδόλφου· περιπλέον, τοσοῦτον ὑ-
πέροχον κατὰ τὰς φυσικὰς δυνάμεις τὸν εὔρεν, ὥστε τὴν
ταπεινώσιν του διεδέχθη αἰσθημα μετέχον θαυμασμοῦ, φό-
βου καὶ σέβασμῳ. Αὐτὴ ἡ ἐμνησικακία, καὶ ἡ ἀγρία ὑ-
περηφάνεια μετ' ἧς ἐκχυχάτο ὅτι δὲν ἔκλεψε ποτέ, ἀπε-
δείκνυνον τοῦλάχιστον, ὅτι ὁ Μαχαιροβγάλτης δὲν ἦτο
παντάπασι ἀνάξιτον ὃν ἰδιότης μὴ διαφυγοῦσα τὴν ὀ-
ξύνοισιν τοῦ Ῥοδόλφου, προσμένοντος μετὰ περιεργείας
καὶ τὴν τούτου διήγησιν.

— Ἀρχίνα τώρα καὶ σὺ, τὸν λέγει. — Ὁ Μαχαιρο-
βγάλτης ἐξέπιε τὸ ποτήριόν του καὶ ἤρχισεν ὡς ἐφεξῆς.

— Αἶ, φτωγὴ καλαϊδῆστρα! ἐσὺ καὶ ἦσουν ἔς τῆς
Κουκκουβάκας, ποῦ νὰ τὴν κόψῃ ὁ Χάρος! εἶχες μιὰ φω-
λὰ ὡς τὴ στιγμὴ ποῦ σ' ἐφυλάκωσεν... Ἀμ' ἐγὼ ποῦ δὲ
θυμοῦμαι νὰ πλάγιασα ποτέ ἔς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα· ποῦ τὸ
λὲν κρεῖττάτι ὅσο γίνηκα δεκαεννὴά χρονῶν!... Αἶ, μωρὲ, τί
χρυσὸν καιρὸ ποῦ χάσα! Τότε δὲ γίνηκα στρατιώτης.

— Ὑπηρετήσας ἔς τὰ ὀπλά; — ἠρώτησεν ὁ Ῥοδόλφος.

— Τρία χρόνια· στάσου ὅμως· μὲ τὴν ἀράδα. Αἱ πέ-
τραις τοῦ Λαύδρου, οἱ φουρνοὶ τοῦ Κλισχιού, καὶ τὰ πι-

πρωτὰ τοῦ Μορρόυζ (1), νὰ τὰ ξενοδογεῖα τῆς νεότητός μου. Βλέπεις, εἶχα ἄπιτι καὶ ἔς τὰ Παρίσια, καὶ ἔς τὴν ἔξοχὴν... νὰ καταλάβῃς μιὰ φορά!

— Καὶ τί τέχνη ἔλαμνες;

— Ὑπὸ τὴν ζωὴ μου, μαστορὴν ... Ὁμοῦμαι δὲ ὁμοῦμαι, πῶς; ὄντας ἤμουν παιδί, γουέπισα (2) μαζὴ μ' ἓνα γέρο κουρελᾶ ποῦ μὲ ὀσπίζε τοῦ ξύλου. Πρώτῃ τέχνῃ ποῦ πιασα ἦταν κοντὰ ἔς ἐκείνους ὁποῦ σφάζουν τὰ γέρικα ἀλογα, ἔς τὸ Μομφωκό ... Ἦμουν δέκα δώδεκα χρονῶν. Ὑπὸ τὴν ἀρχὴν ὅταν νὰ λυπούμουν τὰ φτωχὰ τὰ ζᾶ ὕστερα, δὲν ἔπιασε μῆνας καὶ δὲ μὲ ἔκορτε πλείον ἀρχισα νὰ γλυκύνουμι ἔς τὴν τέχνη. Κάνενας δὲν εἶχε τὰ μαχαίρικ τοῦ ἀκονισμῖνα καλῆτερα ἀπ' τὰ δικά μου. ... Μόνο νὰ τὰ ὄλεπες σοὶ ὄρχουνταν ὄρεξι νὰ τ' ἀρπάξῃς! ... Ὅταν ἔσφαζα νὰ ποῦμε, τὰ ζᾶ μου, μὲ ἔρριχναν γιὰ τὸν κόπο μου ἓνα κλαμάτι κρέας ἀπὸ τὸ μερὶ κανενὸς ἀλόγου ποῦ ὕφισεν ἀπ' ἀρρώστια γικτί, κατὰλαβες, ἐκεῖνα ποῦ σκοτώνοντα ζωντανὰ, τὰ πωλοῦσαν ἔς τὰ μαγειρεῖα, ἐκεῖ τριγύρω ἔς τὸ Σχολεῖόν τῆς Ἰατρικῆς, καὶ ἐκεῖνοι πλείον σοῦ ἔκαμναν ἀπ' αὐτὰ ὅ,τι ἤθελες; βῶδι ἤθελες, ἀρνί, μασχάρι, ἢ πουλὶ πετάμενο κατὰ τὴν ὄρεξί σου. ... Ἀ! ὄντας ἔβαζα ἔς τὸ χέρι τὸ ἀλογήσιο μου κρέας, βασιλέας νὰ μὲν δὲν τόχα καλῆτερα. Τὸ παίρνα, αὐθεντὴ μου ὄσαι, καὶ μιὰ καὶ δύο καὶ ἑστὰ φουρνά μου, ὅταν τὰ λύκο ἔς τὴν σπηλιὰ του ἐκεῖ, ἐπαίρνα τὴν ἀδεια τῶν φουρνιστάδων, καὶ σοὶ κομνι ἐνὶ ψητῷ ποῦ γλυφες καὶ τὰ δάχτυλά σου! ὄντας δὲν ἦταν οἱ φουρνοὶ πυρωμένον, μάζενα κἄμπόσα ξερὰ κλαδί ἀπὸ τὸ δάσος τῆς Ῥωμανοβίλλας, ἤναφτα φωτιά μὲ τὰ ποριοβόλα μου, καὶ ἐτελειονα τὴ δουλειά μου σὲ μιὰ γωνιά ἐκεῖ δὲ πέρα. Δὲ σοὶ λέγω τότε τὸ κρέας μου δὲν ἐκκλοφῆνουνταν, ἔσταζεν

(1) Mont-Rouge, λατομεῖον ἐκ τοῦ ὁποῖου πορίζονται οἱ Παρίσιοι. — (2) Αἰχμαλωτίζω, ἔαι γνώριμ.

αἶμα . . . ἀλλὰ τί τὰ πολυγυρεύεις; Νά τόχα καί καθημέρα.

— Καί πῶς λέν τ' ὄνομά σου; — ἠρώτησεν ὁ Ῥοδόλφος.

— Ἦταν τὰ μαλλιά μου 'σάν τὸ στουππί' πλείότερο παρὰ τώρα καὶ τὰ μάτια μου πάντα κόκκινα' γι' αὐτὴν τὴν αἰτία μ' ἔλεγαν Ἀλβίνο. Οἱ Ἀλβίνοι 'κατάλαβες, εἶναι μέσῃ 'ς τοὺς ἀνθρώπους ὅπως εἶναι τ' ἄσπρα κουνέλια 'ς τοὺς λαγούς, κ' ἔχουν κι' αὐτοὶ μάτια κόκκινα — ἐπρόσθεσεν ὁ Μαχαιροβγάλτης μὲ σοβαρότητα, ὡς ἐμπεισὼν εἰς παρένθεσιν φυσιολογικὴν, ὁ ἄνθρωπος.

— Καί οἱ γονεοὶ σου; τὸ 'σπιτικό σου;

— Οἱ γονεοὶ μου; 'κάθουντιαν' 'ς τὸ ἴδιον 'σπίτι μὲ τοὺς γονεοὺς τῆς Κελαϊδ'ήστρας . . . Ποῦ 'γεννήθηκα; 'ς ὅ,τι γωνιά, οὔτινος δρόμου θελῃς δεξιὰ, ζερβιά, καταβαίνοντας ἢ ἀναβαίνοντας.

— Δὲν ἐβλάσφημησες ποτὲ τὸν πατέρα καὶ τὴ μάνα σου 'ποῦ σ' ἄρτηκαν 'ς τοὺς πέντε δρόμους;

— Νά βλάσφημῆσω λέγει; νά προκόψω ἤθελα! . . . Μὴ σὲ μέλει ὅμως καὶ καλὴ μοῦ τὴν κατάφεραν κ' ἐκείνοι. . . . Νά μ' ἐλαῖναν καὶ καθώ; ἦταν καλὰ νά 'καμνε ὁ Μεγδε-με-γ (1) τοὺς φτωχοὺς, χωρὶς κρύο, τάχατες, πείνα καὶ δίψα· τί τὸν 'πειράζει; νά 'βλεπες τότε, ἐκλεφταν ποτὲ οἱ φτωχοί;

— Παιῆς, μωρ' ἀδελφε, ῥιγᾶς, καὶ ποτὲ σου δὲν ἐκλεψες;

— Ποτέ μου! ποῦ, σοῦ λέγω, ἔπαθα κακομοιρία μὲ τὴν ὀργυιά. . . . Ἦλθε [φορὰ 'ποῦ] καμὰ τὴ χελώνα (2) δυὸ 'μέραι 'ς τὴν ἀράδα. . . Ὡς τόσο δὲν ἀπλωσα τὰ χεῖρά μου ποτέ.

— Ἐφοβούσουν τὴ φυλακὴ;

(1) Ὁ Θεὸς Meg-des-Megs, Παρίσσιοι πῶς συγγενεύει μὲ τὸ Μέγας Μεγάλων. — (2) Ἐμμενα νῆσος, ἑλληνικὴ θέρσις.

— Ναι Ἰσιγὰ! — εἶπεν ὁ Μαχαιροβγάλτης ἀνυψῶν τοὺς ὤμους καὶ καγχάζων δυνατά. — Ἄμ' τί λές τώρα; Δὲν ἔκλεψα ψωμί γιατί 'φοβοῦμαι μὴν τύχη καὶ μοῦ δώκουν ψωμί; Ἄμ' ἐγὼ, τίμιος, ἰσκούσα τῆς πείνης, κλέφτης, μοῦ δῖναν κ' ἔρωγα ἰς τὴ φυλακὴ... κ' ἔτρωγα καὶ καλὰ!... Ὅμως δὲν ἔκλεψα, γιατί... γιατί... γιατί δὲν τὰ 'χα 'σάν καλὸ νὰ κλέπτω, κοντό!!...

Ἡ ἀληθὴς ἱστορία ἀπάντησις αὕτη, τῆς ὁποίας τὸ ὕψος ὁ Μαχαιροβγάλτης δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ καταλάβῃ. Ἐξέπληξε τὸν Ῥοδόλφον εἰς ἄκρον. Ἐνόησεν, ὅτι ὁ πένης ὅστις ἐπιμένει τίμιος ἐν μέσῳ τῆς σκληροτέρας ἐνδείας εἶναι πολὺ ἀξιοσέβαστος, ἀφοῦ καὶ ἡ ποινὴ τοῦ ἐγκλήματος καθίστατο πρὸς αὐτὸν ἀσφαλὲς καταφύγιον. Ὁ Ῥοδόλφος ὥρεξε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν τλαιπῶρον αὐτὸν τοῦ πολιτισμένου κόσμου ἀγριάνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἡ ἐνδεia δὲν ἠδυνάθη ν' ἀποπλανήσῃ ὀλοτελῶς. Ὁ Μαχαιροβγάλτης ἐστράφη τότε καὶ εἶδε τὸν ἐσιτιάτορά του μὲ θαυμασμόν, μὲ σέβας σχεδόν· μόλις ἐτόλμησε νὰ ἐγγίσῃ τὴν προτεινομένην εἰς αὐτὸν χεῖρα. Προσηθάνετο συγκεχυμένως πως, ὅτι μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ῥοδόλφου ὑπῆρχεν ἄβυσσος.

— Κῶς! — τὸν λέγει ὁ Ῥοδόλφος, — αὐτὸ θὰ εἴπῃ πῶς ἔχεις χαρακτῆρα καὶ τιμὴ!...

— Χαρακτῆρα;... τιμὴ;... ἐγὼ;... Μὲ γὰρ; — ἀπε-
κριθὲν ἐκπεπληγμένος ὁ Μαχαιροβγάλτης.

— Πά' γης κάλλιο νὰ τραβῇς κακομαγιά καὶ πείνα, παρὰ νὰ ἐγγίξῃς ξένο πραγμα... ἄμ' αὐτὸ εἶναι 'πὸ τὸ λέν χαρακτῆρα καὶ τιμὴ — εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος μετὰ σοβαρότητος.

— Καὶ οὕτως... — ὑπέλαθεν ὁ Μαχαιροβγάλτης, σκο-
πτόμενος — αὐτὸ ἐμπορεῖ... —

— Παραξένο σοῦ φαίνεται;

— Παραξένο λέγει!... ἄμ' μήγαρ ἀκούω καὶ καθημέ-
ρα 'σάν αὐτὰ τὰ λήγῃ; 'ποῦ μ' ἔχουν, ὅταν ἐνα φαρμάκι

σκύλο! ... Όμως, αὐτὰ ποῦ μοῦ λές τώρα ἡ αὐθεντιά σου τὰ διπλογοῦμαι... Χαραχτήρα, ἔ!... τιμὴ...—ἐπανελάβεν ἐκ νέου βουθισμένος εἰς σκέψιν.

— Τί πάθεις .. Μαχαιροβγάλτη;

— Τί νὰ σοῦ εἰπῶ! μὴδ' ἐγὼ δὲ ξεύρω — ἀπεκρίθη μετὰ συντριβῆς. — Όμως αὐτοὶ δὲ οἱ λόγοι, κατὰλαβες ... μοῦ καταιδαίνουν ὡς τὴν καρδιά ... καὶ πλειότερα μ' εὐχαριστοῦν, παρὰ νὰ μοῦ 'λεγες πῶς εἶμαι δυνατώτερος ἀπὸ τὸ Σκέλετρο καὶ τὸ Δάσκαλο ... ποτὲ δὲ θυμοῦμαι παρόμοιο πρᾶγμα ... Νὰ σοῦ εἰπῶ; Αὐτοὶ δὲ οἱ λόγοι κ' ἡ γροθιαῖς ἡ ὑστεριναῖς ... ποῦ 'κτεβειναν τόσο 'πιτήδεια ... Ξέχωρα πῶς πληρόνεις τώρα τὸ φρενὸν ... καὶ πῶς λές πράγματα ποῦ ... Αἶ, κοντό! — ἀνέκραξεν ἀποτόμως, ὡς μὴ δυνάμενος νὰ ἐκφράσῃ τὴν ιδέαν του — ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς 'σὲ ζωὴ καὶ 'σὲ θάνατο ἔχεις νὰ ἰδῇς τὸ Μαχαιροβγάλτη ἂν ᾔναι φίλος.

Ἰ 'Ὁ Ροδόλφος ἐπανελάβε μετόνον μετριοπαθέστερον φωνῆς, μὴ ἐπιθυμῶν νὰ φανερώσῃ τὴν συγκίνησίν του.

— Κ' εἰσεῖνες πολὺν καιρὸ μ' ἐκείνους ὅπου 'σφαζαν τ' εἰλόγα;

— Πολύ... 'Σ τὴν ἀρχὴν δὲ μοῦ 'δινε καρδιά νὰ σφάζω τέτοια ταλαίπωρα ζῶα, ποῦ κὰν δὲν ἤμπορουσαν ἔνα κλωτσο νὰ μοῦ δώσουν ὅμως, ὄντας 'γίνηκα δεκαῆξη χρονῶν ἐγλυκαθίκα πλεὺς 'ς τὴν τέχνην ποῦ νὰ σοῦ εἰπῶ; μὲ ἐπῆρε 'σὰν μιὰ λαλᾶδα ... νὰ μαχαιρώνω! Ψωμί, νερό, δι' μ' ἔκαπτε .. μόν' σκεῖνο εἶχα τὸ νοῦ μου! ... Νὰ μ' ἔλεπες ἐπάνω 'ς τὴ δουλιὰ! ὁλόγυμνος, μόνο ἓνα βρακί φοροῦσα ὄντας 'κρατοῦσα τὸ μεγάλο μαχαίρι μου ἀκονισμένο αἰθέρα, κ' εἶχα τριγύρω μου δεκαπέντε εἰκοσι ἄλογα τὸ ἓνα πίσ' ἀπ' τ' ἄλλο, ποῦ πρόσμεναν τὴν ἀράδα τους, αἶ, μωρὲ μάτια μου!! ἂν 'πῆς ὄντας ἀρχηνοῦσα νὰ τὰ σφάζω... δ' ἐξεύρω τί μ' ἔπαινε ... 'σὰν ζουρλαμός τ' αὐτιά μου βροῦσαν... καὶ τὰ βλέπα ὅλα κοκκίνα κατακόκκινα,

καὶ δὸς τοῦ μαχαίρι... καὶ δὸς τοῦ... καὶ δὸς τοῦ, ὅ-
σο ποῦ μοῦ περτε ἀπὸ τὰ χεῖρα! Διάττανε! τί γλύκα!
Μιλλιούνια νὰ εἶχα πάλι τὴν τέχνην ἐκείνη δὲν τὴν ἄφηνε.

— Ἀπὸ τότε θὰ πῆρες τὴ συνήθεια νὰ μαχαिरῶνῃς —
εἶπεν ὁ Ροδόλφος.

— Μπορεῖ ὅντας γίνῃκα ὁμῶς δεκαεῖς χρονῶ, τόσο
μ' ἐκκτάντισεν ἡ λωλάδα ἐκείνη, ποῦ ὅαν ἐτύχαινε δου-
λαιά, τὴν ἐχαλοῦσα... Ἀπὸ τὸ δόσε δόσε μαχαίριαις, ὅρ,
θαῖς κοφταῖς, ἀφάνιζα τὰ δερμάτια ἅμ' δὲν ἐβλεπα πλειό-
Τί τὰ θές, μὲ διώχνουν. Γ.ρεῦω νὰ μ'πῶ ἔς ἓνα μακελειό.
ποῦ, καταλαβες, πάντα μ' ἄρεζεν αὐτὴ ἡ τέχνη... Μὰ
ποῦ! μοῦ καμαν τὸν περήσανο! δὲν μ' ἐκαταδέχθησαν
οἱ τσαγγοράδες, βλέπει, δὲν καταδέχονται τοὺς μπαλ-
λωματάδες. Τότε κ' ἐγὼ γύρεψα ἀλλοῦ ψωμί... ἄργησα
ὅμως νὰ τὸ βροῦ. Τότε δὲ εἶναι ποῦ καματῇ χελῶνα πολ-
λοῖς φοραῖς. Νὰ μὴν τὰ μωρολογοῦμε, βρίσκω δουλιὰ ἐπὶ
πετρωτὰ τοῦ Μορρόυζ· ἐκεῖ δουλεψα δυὸ χρόνια σωτὰ ἔ-
π.ρνα εἴκοσι σολδιά τὴν ἡμέρα· ὕστερα βερίθηκα κ' ἐκεῖ
ἅμ', ἀδερφε, μ' ἔτρωγεν ὁ ἥλιος κ' ἡ βροχή... Ἦμουν με-
γαλόσωμος, ξεύρει, πηγνίω καὶ γίνουμαι στρατιώτης.
Μ' ἐρωτοῦν τὸ ὀνομά μου, τὴν ἡλικίαν μου καὶ τὰ χαρτιά
μου. Τ' ὀνομά μου; Εἰμ' ὁ Ἀλβίνος ἡλικία; ἰδῆτε τὰ
δόντια μου χαρτιά; ἅμ' νὰ τ' ἀποδειχτικῶς τοῦ παρευ-
θέντη μου τοῦ πετρά. Βίδαν κ' αὐτοὶ πῶς γίνουμουν κα-
λὸς γρεναδιέρος (1), καὶ μὲ παίρνουν.

— Καθὼς εἶχες καρδιά καὶ δύναμι, καὶ μὲ τὴ λωλά-
δα κείνη νὰ μαχαिरῶνῃς, δὲν ἦταν τίποτε, ἂν ἀναίγε τό-
τε κένενας πόλεμος, νὰ γίνῃς καὶ ἀξιωματικός.

— Σκολλάζει! Βγγλέζους, λέγει, καὶ Προυσιάνους,
ἀντὶς γέρικα ἄλογα... ἦταν δουλειά!... Ὅμως γιὰ τὴν
κακῆ μου τύχη δὲν εἶχε πόλεμος, μόνον εἶχε πειθαρχία...

(1) Grenadiers, τάγμα στρατιωτικῶν, ἐπιτετακτοῦ.

Ξεῖρεῖς πειθαρχία· τί πάγει νὰ πῇ; Ἐνας παραγκυῖος σηκώνει χέρι ἔς τὸ μάστορή του· πάγει καλὰ· ἂν ἦναι πλεῖσθ ἀδύνατος, ταῖς τρώγει καὶ κάθεται· ἂν ἦναι πλεῖσθ δυνατός, τοῦ ταῖς βρέχει καλαῖς τὸν διώχνουν, κίμμιά φορὰ τὸν φυλακίζουν, πάγει λέγωντας. Στὸ στρατιωτικὸ ὄμως δέν εἶν' ἔτσι. Μίαν ἡμέρην, ὁ δέκαρχος μ' ἀμπώχνει γιὰ νὰ κάμω ταχύτερα· εἶχε δίκαιον, γιατί' ἑξαφτα μνίσαις ἐγὼ ὄμως τὸ πῆρα ἔς τὴ μύτη τῆ δουλειά μου... Μὲ σκουντᾷ, τὸν σκουντῶ μ' ἀρπᾷ ἀπὸ τὸ λαμποδέτι, τοῦ στέλνω μὴ γριθιά κατὰμουτρα. Πέρτουν ἀπάνου μου· τότε μ' ἐμένα μὲ πιάν ἡ λύσσα μου· μ' ἀνεδαίνει τὸ αἷμά μου ἔς τὰ μάτια... κρατοῦσα τὸ μαχαίρι, ποῦ μουν' ἔς τὸ μαγειρεῖον, καὶ δός του!... Ἀρχίζω, τούτη σοῦ δίνει, ἱεσίνη σοῦ χαρίζω... μιχαϊριαῖς, σὰν νὰ ἦταν τ' ἄλογα... Σοῦ ξαπλόνω τὸ δέκαρχον, λαβόνω δύο στρατιώτας!... σιωπὴ στὸ μακελειῶ!... ἔνδεκα μιχαϊριαῖς ἔς τοὺς τρεῖς τοὺς... ἔνδεκα σωσταῖ;!... πέρνουν τὰ αἵματα... αἵματα... παταμός... ἔσταζα ἀπὸ πάνω ὡς κάτω.

Καὶ κλίνας ὁ κηκούργος τὴν κεφαλὴν ἐμεινε θυμοκιδῆς, πλὴν σκυθρωπὸς καὶ σιωπηλὸς ἐνταύτῳ.

— Τί συλλογᾶσαι, Μιχαϊροβγάλη; — εἶπεν ὁ Ροδόλφος παρατηρῶν αὐτὸν μετὰ προσοχῆς.

— Τέποτα... — ἀπεκρίθη ἀποτόμως. Ἐπομένως ἐπιβέλαθε μὲ ζωάδην ἀμερικανησίαν — Τί τὰ θές, μὲ πιάνουν, μὲ βάλουν ἔς τὴν πινακοτή, καὶ μοῦ κολλοῦν τὸν κεφαλόπορον. (1)

— Τὸ λοιπὸν, ἐμπόρεστες κ' ἐφυγε;

— Ὅχι· παρὰ ἀντὶ νὰ μὲ κοιτίσουν, μ' ἐστειλαν δεκάπέντα γρόνια ἔς τὸ λιβάδι (2). Ἐξέχασα νὰ σὰς πῶ, πῶς

(1) Μὲ πέρνουν εἰς τὸ δικαστήριον καὶ μὲ καταδικάζουν εἰς θάνατον. On me met sur la planche au pain, et j'ai une fièvre cérébrale. — (2) Ἀντὶ νὰ μὲ ἀποκεφαλίσωσι μ' ἐστειλαν εἰς τὸ κάτεργον· au préau lieu d'être lâché.

ὄντας στρατιώτης ἔσωσα ἔς τὸ Μελοῦνα δύο συναδέλφους μου ποῦ πνίγονταν ἔς τὴ Μάρνα. Ἀλλή μιὰ φορά ... (ἀκούστε, μωρὶ ἀδέρφια νὰ γελάσατε, ὁποῦ εἶμαι καὶ τῆς φωτιᾶς καὶ τοῦ νεροῦ· κ' ὅποιος πῆσῃ ἔσθ' ἐν τῇ πλώρῃ μου τὸν γλυτόνω, ἄνδρας ἦναι, γυναικα ἦναι) ἤρρεσθα εἰς τὸ ῥουάν ξύλινον, ξεύρεις, σπίτιν' ἀκούμε, φωτιν' ὁ κόσμος ἐλαμπάδιζε· στέλνουν τὸ λόχο μας νὰ βοηθήσῃ· φθάνουμε ἔς τὸν τόπο· μοῦ φωνάζουν, πῶς μὴ γρη῏ ἦταν ἔς τὴν κάμερὴν τῆς καὶ δὲν ἤμποροῦσε νὰ φύγῃ, ὁποῦ τὴν τριγύριζαν ἢ φλόγες. . . . Μωρὲ παιδί! τωόντις, ἡ φλόγες ἦταν ἀπὸ παντοῦ. Θυμοῦμαι, μωρὲ μάτια μου, τοὺς φουρνους μου ἔς τὸ Κλίσχί. . . . Νὰ μὴν πᾶ μωρολογᾶμε, σοῦ γλυτόνω τὴ γρη῏. . . . Ἐκψάλισα τὴ φτέρνα μου κομμάτι, δὲν πειράζει. Γι' αὐτὸ καὶ αὐτὰ τὸ πορτίκη τῆς φυλακῆς μου (1), ὕστερ ἀπὸ ἓνα σωρὸ λόγια, χεριαὶς καὶ ποδαριαὶς, ἐκτᾶφερε τοὺς κριτάδες· ἀλλάζουν τὴν καταδίκην μου, κί' ἄντις νὰ μὲ στείλουν ἔς τὸ Μοναστήρι τῆς Κ.λαυφανήθας (2), μοῦ δίνουν δεκαπέντε γρηνῶν λιθάδι. . . . ὄντας εἶδα ἐγὼ πῶς δὲν ἤθελαν νὰ μὲ κόψουν, περὰ νὰ μὲ στείλουν ἔς τὸ κάτεργο, μὲν ἄθε νὰ χυθῶ ἔς τὸ μωρολόγο μου καὶ νὰ τὸν ἐξεμερδίσω. . . τὴν ὥρα ποῦ ἦλθε μὲ χίλιας ἀρχοντολογιαῖς νὰ μὲ εἰπῇ καὶ καλὰ πῶς μοῦ ὤσωσε τὴ ζωὴ. . . ἂμ' τί κατὰλαθα, ποῦ μ' ἐκράτησαν ἄλλου! . . .

— Τὸ λοιπὸν, ἐλυπήθικες πῶς ὀλιγώστεψαν τὴν ποινή σου.

— Ὅχι νὰ τὸ χαρῶ ἤθελα! . . . ἂμ' γιὰ ἑκείνους ὅπου μαχαίρωσαν. . . εἶναι δίκαιο τὸ μαχαίρι τοῦ Καρλίου (3) τὰ σίδερα εἶναι γιὰ ἑκείνους ὅπου ἔλεψαν! . . . καθένας τὸ δικό του. . . Ἀμὴ νὰ σὲ βάλλουν, θεὸς δὲ θεὸς, μαζὶ μὲ κατεργάρηδες, ἐνῶ ποῦ ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ σὲ κόψουν ἄ-

(1) Ὁ συνήγορος. — (2) Εἰς τὴν λαμνηόμον· *abbaye de Mont-a-regret*. — (3) Τοῦ δημοῦ· *Charlot*.

μέσῳ, αὐτὸ ὑποφέρεται· καὶ ἔξωρξ' αὐτῇ ταῖς πρώταις
ἡμέραις μέσα ἔς τὸ κάτεργον μ' ἀκολουθοῦσαν πράγματα...
ὅπου νὰ σᾶς τὰ λέγω!... Βλέπεις, ποτὲ κάνεις δ' ἐμπορεῖ
νὰ σκοτώσῃ ἄνθρωπο χωρὶς νὰ τὸ θυμᾶται κάθε στιγμή...·

— Τὸ λοιπὸν ἐπονρῶς ἡ ψυχὴ σου... ἔ, Μαχαιροβγάλτη;

— Ἐπονοῦσε λέγεις; . . . ὕστερ' αὐτοῦ τέλειωσα τὴν
καταδίκη μου, ὅχι τόσο ὅμως ἔς τὴν ἀρχὴν τοῦ μῆνα
ἔς τὸ κάτεργον, δὲν ἐπενοῦσε νύχτα χωρὶς νὰ ἰδῶ ἔς τ' ὄνει-
ρό μου τὸ δέκαρχον καὶ τοὺς στρατιώτας ὅπου μαχαίρωσα.
Καὶ νὰ ἰδῆς μωρὸ ἀδερφέ, ποῦ δὲν ἦταν μοναχοὶ τοὺς —
ἐπρόσθεσεν ὁ Μαχαιροβγάλτης περίφοβος — δεκάδες, ἑκα-
τοντάδες, χιλιάδες ὅπου πρόσμεναν τὴν ἀράδα τοὺς μέσα
σ' ἓνα ἀνθρωποσφαγιοῦ, . . . σὰν τ' ἄλογα ἔς τὸ Μομφωνικό,
ποῦ πρόσμεναν ἢ ἐκεῖνα τὴν ἀράδα τοὺς. . . Τὰ ἔβλε-
πα ὅλα τὰ πάντα κόκκινα, καὶ ἀρχίζα καὶ ἐμαχαίρωνα, καὶ
ἐμαχαίρωνα. . . σοῦ λέγω ἀνθρώποις! σὰν τ' ἄλογα ἐκεῖ-
νο τὸν καιρὸ. . . Καὶ ὅσο μαχαίρωνα στρατιώταις, τόσο
ἤρχονταν καινούριοι. Καὶ τὴν ὥρην ποῦ ξεψυχοῦσαν μοῦ
ρίχναν κατὰ ματιαῖς, τόσο ἡμερῶν... τόσο ἡμερῶν... ὅ-
που βλασφημοῖσα χιλιαὶς φορὰς τὸν ἑαυτὸ μου πῶς τοὺς
ἐσκότωνα... μὰ δ' ἐμποροῖσα νὰ βρῶ... Στάσου ἀκόμα
νὰ ἰδῆς... Ἀδερφέ ποτὲ δὲν εἶχα... καὶ μοῦ φαίνονταν πῶς
ἔλοι αὐτοὶ ποῦ σφαζα σὰν νὰ ἦταν ἀδερφοὶ μου... καὶ
πῶς σὰν νὰ τοὺς ἀγαποῦσα... Τί τὰ θέλεις, ὄντας ἐκου-
ράζουμουν πλεῖον, ζυπνοῦσα καταμουσκεμένος ἀπ' ἓνα
ἰδρωτὶ κρῖον σὰν τ' ἀναλινόμενον χιόνι...

— Κακὸ ὄνειρον, κακόμοιρε Μαχαιροβγάλτη!

— Ἀφες, ἀδερφέ... Ἐκεῖνο τ' ὄνειρον... σοῦ λέγω...
ἔπρεπε νὰ κάμῃ τὸν ἄνθρωπον νὰ πάρῃ τὰ βουνά... Τόσο πῶς
δυὸ φορὰς ἐζήτησα νὰ σκοτωθῶ τὴν νύκτα, κατὰ πῶς φαρ-
μάκι τὴν ἄλλην, πέρασα ἔς τὸ λαιμὸ μου μιὰν ἀλυσίδα γιὰ
νὰ πνιγῶ ὅμως τί διάτανον! εἶναι δυνατόν σὰν τὸ βῶ-
δι. Τὸ φερμάκι μοῦ φερε δίπλα, τίποτα... ἡ ἀλυσίδα ποῦ

ἤτριγύρισα τὸ λαιμό μου ἄφηκε μόνο ἓνα σημάδι μελανό.
 Ὑστερα συνειθίτα πάλι τῇ ζωῇ, τὰ κακὰ ὀνείρατα μου
 φυγαν ἄλλο ἄλλο, κ' ἐπέρνούσιν κ' ἐγὼ ὅσιν τοὺς ἄλλους.

— Τὸ κάτεργον εἶναι σχολεῖο· ἐκεῖ θὰ σ' ἐμαθάν καλὰ
 νὰ κλέπτῃς.

— Ναι, ὅμως δὲν ἦταν τοῦ φυσικοῦ μου ... Τ' ἄλλα
 γομάρια (1) μ' ἐπείριζαν· γι' αὐτὸ ὅμως τοὺς ἔδερνα κ'
 ἐγὼ μὲ τὴν ἀλυσίδα μου. Ἐκεῖ ἔγνώρισα καὶ τὸ Δάσκα-
 λο· ἐκαῖνος ὅμως μου ταῖς ἔδρευε σὺν ἐλόγῳ σου.

— Ὁ Δάσκαλος τὸ λοιπὸν ἦταν κατεργάρης;

— Καὶ κακός! ἦταν γιὰ πάντα ἔς τὸ κάτεργον (2, μό-
 νο τόκοψε λάσπη.

— Ἐφυγε; Καὶ δὲν τὸν πιάν' ἡ ἀστυνομία; Δὲν ἔχει
 τὰ σημάδιά του;

— Ναι! Ἐκεῖνος, εἶναι καὶρός ὅπου ἔχλειψεν ἀπὸ
 τὸ πρόσωπό του ὅ,τι τοῦ βέβλην ὁ Μεγιστεύς (3). Τώ-
 ρα ἓνας μόνος ἤμπορεῖ νὰ γνωρίσῃ τὸ Δάσκαλο, ὁ φωνῆς
 ὅπου βάζει τοὺς κολασμένους εἰς τὸ φούρνον (4). Πρῶτα πε-
 λέκτισε τὴ μύτη του, ποῦ ἔσαν μακρυὰ μιά πιθαμὴ ὕστε-
 ρα ἔξεπλύθη καὶ μὲ βιτριόλι ... Ἄν ἔλθῃ ἀπόψε θὰ τὸν
 ἰδῇς· εἶχε μιά μύτη ὅσιν παππαγάλλου, τὴν ἔγινε
 πλατομύτης ὅσιν τὴν καρλίναν (5), ἔσχωρα ποῦ ἔχει μιά
 βρασιὰ χεῖλιν, καὶ μὴ μούρη ὅσιν μπαλλωμένο κόπαινο.

— Τόσο ἀγνώριστος γίνηκε;

— Σοῦ λέγω, εἶναι ἑξὺ μῆνες ὅπου ἔφυγεν ἀπὸ τὸ κά-
 τεργον τοῦ Ροχεφορτιοῦ, ἑκατὸ φορὰς τὸν εἶδαν οἱ τρυμ-
 πίδες (6), μὰ ποῦ νὰ στοχασθῶν!

— Καὶ γιατί ἦταν ἔς τὸ κάτεργον;

— Ἐπιάσθηκε πλίστογράφος, κλέφτης καὶ φονεὺς. Τὸν

(1) οἱ βιάσθροι, fagots. — (2) Il était fagot à perte de vue.
 — (3) Ὁ Θεός. — (4) Ὁ διάβολος. — (5) Ὁ γάντζος, la cor-
 ne. — (6) Κατάσχοποι raillies.

λὲν δάσκαλο, γιὰτὶ ἔξυρει καὶ γράφει θαῦμα, κ' εἶναι πολ-
λὰ προκομμένος.

— Φαίνεται πῶς ὅλοι τὸν φοβοῦνται!

— Ἐγὼ οὐκ εἶμι καὶ δὲν θὰ τὸν φοβοῦνται πλεῖσθ' ὄντας
τοῦ ταῖς βρέξης κι' αὐτουνοῦ ἄν' ποῦ ταῖς ἑορξες ἐμέ-
να. Διάτανε! πότε θὰ τὸν ἰδῶ!

— Καὶ πῶς βγαίνει τὸ ψωμίτου;

— Συντρόφισσε μὲ μιὰ γρηά, δικατορμένη ἄν' αὐ-
τὸν, καὶ πονηρὴ ποῦ δ' ἐμπορῶ νὰ σοῦ πῶ· αὐτὴ δὲ φαί-
νεται ὅς τὸν κόσμον, ἤμω· ὁ δάσκαλος εἶπε ὅς τὴ δράκαινα
πῶς θὰ φέρει καμμιά μέρα καὶ τὴ λάργα του (1).

— Καὶ ἡ γυναῖκ' αὐτὴ τοῦ μεταπιάνει ὅς ταῖς κλεψιαῖς;

— Ὅχι, παίζουμε ἀκόμα καὶ ὅς τὰ φονικά. Μοῦ εἶ-
παν πῶς καυχᾶται ποῦ κάρπισσε (2) ὡς τώρα μαζὴ τῆς
δυὸ τρεῖς ἀνομμάτους, κι' ἂν θές νὰ ἔξυρῃς, ὅς τὸ δρόμο
τοῦ Ποασσῆ, εἶναι τρεῖς ἐβδομάδες, ἐνὶ πραγμὰτευτῇ βιω-
δίων, ἥστερ' ἀφοῦ τοῦ πῆρην ὅ,τ' εἶχε.

— Ἐννοιά σου καὶ γλιγῶρα θὰ τὸν πιάσουν.

— Ποιὸς τὸ λέγει; ἐκεῖνος ὁποῦ θὰ τὸν πιάσει πρέπει
νὰ ᾔδει ἄν' αὐτὸν, γιὰτὶ ποτὲ δὲν τοῦ λείπουν ἀπὸ
πάνω του δυὸ γεμάτα πιστόλια κ' ἓνα μαχαίρι· ἐκεῖνος τὸ
λέγει ὁ Καρλότος τὸν προσμένει· ἔτσι κι' ἄλλειως θὰ τοῦ
κοντίνουν τὸ κορμὶ μιὰ φορά, τὸ λοιπὸν κι' αὐτὸς θὰ χτυ-
πήσῃ ὅποιον τύχη, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ φύγῃ. Ἰὰ νὰ κρυ-
φθῇ, δὲν κρύβεται δύσκολα ὅμως θὰ τὸν βάλλουν ὅς τὸ
χέρι, γιὰτ' εἶναι διὸ φορεῖς πλεῖσθ' δυνατὸς ἀπὸ μένα καὶ
σένα.

— Καὶ βγαίνοντας ἀπὸ τὴ κάτεργο, Μιχαῖροβγάλη, τί
καμεις;

— Πιρρυσιάσθηκα ὅς τὸν πρωτομάστορα τῶν δεσφύ-

αυτῶν, ἡ τὸ περὶ τοῦ ἁγίου Παύλου, καὶ ἐκεῖ βγάζω τὸ
ἐν μένῳ μου.

— Πῶς τὸ λοιπὸν κάθεται ἡ τῇ Χώρα, ἀφοῦ δὲν εἶσαι
αληθῆρας; (1)

— Ἀμὲν ποῦ νὰ πῶ νὰ ζήσω; Ποιὸς θέλει κοντά του
ἐν ὅπου βγήκεν ἀπὸ τὸ κάτεργόν; Καὶ μονάχος καὶ ὄλα,
ὡς νὰ κάμω; ἀγαπῶ, ὁ λόγος τὸ λέγει, τῇ συντροφίᾳ, καὶ
δῶ βρισκαί τοὺς ὁμοίους μου. Καμμιὰ φορὰ δέρνουμεν μα-
ζὶ τους. . . . Νέ φοβοῦνται ὅταν τὸ διάβολο, καὶ ἡ ἄλλα
ἐμὸν βρίσκει πᾶντα ὁ ἀνομιματίας (2) περὶ πῶς τοὺς
ἐμβρονοντῶ καμμιὰ φορὰ με βάζει τὸ λοιπὸν εἰκοσιτέσ-
σερις ὥρες φυλακῇ, καὶ πάλιν ὥρα καλὴ.

— Καὶ τι κερδίζεις τὴν ἡμέραν;

— Τριανταπέντε σολδιά χειμῶνα, καλοκαίρι μετὰ ἡ
τὸν ποταμό, δώδεκα δεκαπέντε ὥρες τὴν ἡμέραν. . . . Νὰ
ἐπῶμεν ὁμοίως καὶ τὴν ἀλήθειαν, ἀνὰ τὸ στέκα στέκα ἡ
τα νερά με πιάσῃ ὁ βάθρακας (3), ἔχω τὴν ἀλεια νὰ μὴν
κάμω ἄλλο παρὰ νὰ ξιμερδῶ μόνον ταῖς παλαιόβραχαις
ἐκεῖ νὰ κουδάλω τὰ ξύλα ἡ τὸν ὦμον. . . . Ἀρχίζω, βλέπεις,
τετράποδα καὶ τελειῶναι ψάρι. . . . Ἀφοῦ γὰρ πλεῖον ταῖς
δυναμίας μου, θὰ πάρω καὶ ἐγὼ ἕνα κορφίνι, ὅταν τὸ γέρο
κουρελὰ ποῦ γινώσκω παιδί ὄντας ἄμ τι νὰ κάμω νὰ ζήσω;

— Ὡστερ ἀπὸ ὅλ' αὐτὰ, δὲν παρπονᾶσαι πῶς εἶσαι
δυστυχῆς;

— Καὶ δὲν ἔχει ἄλλους πλείοτερο δυστύχους ἀπὸ μέ-
να; Μαρ' ὅς μὴν εἶχα γὼ ἐκεῖνα τ' ὄνειρα τοῦ δεκάρχου
καὶ τῶν στρατιωτῶν ὅπου ἔχτυπησα (γιατὶ ἀκόμα τὸ βλε-

(1) Κλέπτης, *grinche*. — (2) Ὑπέρτης ἐστννομικός, *quart-
d'œil*. — (3) *Grenouille*, ἀσθένεια τῆς ἐπιδερμίδος κυριεύουσα
σχεδὸν ὅλους ἀσθενεῖς τοὺς καλουμένους φθορεῖς, ἐνφορτωτάς καὶ
καταλυτάς τῶν παλαιῶν πλοισίων, ἐν Παρισίῳ, *ravageurs, dé-
bardeurs et déchireurs*.

πιο κάρμια φερά) καὶ δὲ μ' ἔκορτε τίποτα, ἤθελα προσμένω ἀγάλῃ ἀγάλια τὴν ὥρα ποὺ θὰ τὰ καλύψω τῇ γωνιᾷ κένενός δρόμου, καθὼς ὅπου γεννήθηκα καὶ ὅλα ἔλα δὲ 'ποῦ τ' ἀναθεματισμένο ἐκείνο ὄνειρο. . . Αἱ . . . ἄς 'πάγῃ 'ς τὴν κατάρα σου ! . . . ποῦ τὸ 'θυμήθηκα πάλι ! — εἶπεν ὁ Μαχαιροβγάλτης, καὶ ἐκένωσεν ἐπὶ τινὲς γωνίας τοῦ τραπεζίου τὴν κάμινον τῆς καπνοσύριγγός του. Ἡ Κελαϊδῆστρα ἤκουε τὴν διήγησίν του, ἀλλ' ἀποσιώπῃς ἦτο βυθισμένη εἰς σκέψεις θλιβεράς. Καὶ ὁ Ροδόλφος αὐτὸς ἐφάνετο σὺννοος.

Ταραχώδεις τι συμβεβηκὸς ἐνεβλήθησαν εἰς τὰς ταῖς ταύτας ψυχὰς τὸν τόπον ὅπου εὗρισκαντο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

ΚΡΑΤΗΣΙΣ

Ὁ ἄνθρωπος ὅστις ἐξῆλθε αὐστέρων εἰς τὴν δρόκαιναν τὴν οἰνοχόην καὶ τὸ τριβλίον του, ἐπέστρεψεν ἀμέσως συνωδευμένος ἀπὸ ἄλλον τινα εὐρύνοτον καὶ ἐξυπνον ἄνδρα, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀνεφώνησε — Χαλὸ 'ς τὸ γέρο μου ! Ἐμὲ καὶ πιοῦμε μιά.

Καὶ ὁ Μαχαιροβγάλτης εἶπε χαμηλοφώνως εἰς τὸν Ροδόλφον καὶ τὴν Κελαϊδῆστραν, δεικνύων αὐτοῖς τὸν νεῆλυν. — Πανὶ βρωμᾷ . . . αὐτὸς ὅπου ἦλθε εἶναι συμπτῆδας (κατάσκοπος) Προσοχή !

Οἱ δύο ἀλιτῆριοι, τῶν ὁποίων ὁ εἰς ἐφόρει τὸ φέσιον καὶ εἶχεν ἐρωτήσαι ἐπιμόνως περὶ τοῦ Δασκάλου, ἀνταλλάξαντες νεῦμα ταῦτο, ἠγάπησαν συγχρόνως ἐκ τοῦ τραπεζίου τῶν καὶ κατέβησαν πρὸς τὴν θύραν ἀλλ' ἀμέσως οἱ δύο φύλακες ἐβύθησαν ἐπὶ αὐτῶν παραδόξον ἀφῆ-

παντες κραυγὴν, καὶ ἰδοὺ ἤρχισαι πάλιν τρομερά. Ἡ θύρα τοῦ οἴνοπωλείου ἠναίχθη· νέοι φύλλοι εἰσώρμησαν εἰς τὴν αἶθουσαν, καὶ ἔξω τῆς θύρας διέλαμψαν τὰ πυροβόλα στρατιωτικῶν.

Εἰς τὴν ταραχὴν αὐτήν, ὁ ἀνθρακεὺς ἐκεῖνος ἐπροχώρησε μέχρι τοῦ κατωφλίου, καὶ συναντήσας τὸ βλέμμα τοῦ Ῥοδόλφου ἔπρεπε τὸν λιγανὸν δάκτυλον τῆς δεξιᾶς του πρὸς τὰ χεῖλη. Ἀλλ' ὁ Ῥοδόλφος, διὰ χειρονομίας ταχείας τὸν ἐνευσεν ὡς ἀπομακρυνθῆ· ἔπειτα ἐξηκολούθησεν νὰ παρατηρῇ τὰ διατρέχοντα εἰς τὸ οἴνοπωλείον.

Ὁ φετισοφόρος ἔφύετο ὡς λέων· ἐξαπλωμένος σχεδὸν ἐπὶ τοῦ τραπέζιου ἀνετινάσσετο μετὰ τόσῃ ἀπελπισίᾳ, ὥστε μόλις ἴσχυον νὰ τὸν κρατῶσι τρεῖς. Ἀμύχανας, εὐθυρωπὸς, πελιδνὸς τὴν ὄψιν, λευκὸς τὰ χεῖλη, μετὰ τὴν κάτω σιαγόνα τρέμουσαν σπασμωδικῶς, ὁ σύντροφός του ἐστάθη ἀπ' ἐναντίας καὶ τὸν ἔδεσαν, προσφέρων μόνος τὰς χεῖράς του εἰς τὰς χειροπέδας.

Ἡ δράκαινα, ὡς συνηθισμένη εἰς τοιαύτας σκηναίς, ἐκάθητο εἰς τὴν τράπεζάν της ἀπαθῶς, ἔχουσα τὰς χεῖρας εἰς τοὺς κόλπους τῆς πυδιάς της. — Τί· καμαν, κύρ Βορέλη, αὐτοὶ οἱ δύο; — ἠρώτησεν ἓνα τῶν ἀστυνομικῶν ὑπηρετῶν, τὸν ὁποῖον ἐγνώριζε.

— Σκότισαν μιὰ γοργὰ ἔς τὸ δρόμο τ' ἁγίου Χριστόφορου, γιὰ νὰ τὴν γδύσουν. Ἡ κακομοίρα, τὴ στιγμὴ ποὺ ξεψυχοῦσεν, εἶπε πῶς ἐδάγκασε ἔς τὸ χεῖρ του ἐν ἀπὸ τοὺς φονιάδες της. Ἐβάλαμε ἔς τὸ μᾶτι αὐτοῦ τοὺς τοὺς δύο παστρικούς· τ' ἀπὸ πῶρα, εἶδες, ἦλθεν ὁ σύντροφός μου γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἦν αὐτοὶ, καθὼς καὶ ὄντως ἦταν.

— Καλὰ καὶ μοῦ εἶχαν πληρωμένο ἀρχήτερα τὸ πιστί τους· — εἶπεν ἡ δράκαινα. — Καὶ δὲν παίρνεις τίποτα, κύρ Βορέλη; ἓνα ποτηράκι ραγάδια τῆς Κολόννας;

— 'Σπολλαέτη, θειά Πόνισσα' πάγω νά οικονομήσω αὐταῖς ταῖς λέραις. Νά! . . . ὁ ἕνας ἀκόμα παλεύει.

Τῶνόντι ὁ φεισιφόρος ἀκόμη ἀνθίστατο μανιωδῶς. Ὅταν μάλιστα ἐξήτησαν νά τὸν ἐμβιβάσωσιν εἰς ἄμαξάν τινά περιμένουσάν ἐξω, τόσον ἤναντιώθη, ὥστε ἠναγκάσθησαν νά τὸν ἐπάρουν σηκωτόν. Ἀπὸ νευρικὸν κυριευμένος τρόμον, ὁ συνάνοχός του μόλις ἠδύνατο νά ἴσταται ὀρθίος· τὰ ἰόχρσα χεῖλη του ἐπκλλον ὡς νά ὠμίλουν . . . Τὴν ἀδρανῆ λοιπὸν ταύτην ὕλην ἐρρίψαν εἰς τὴν ἄμαξαν ὅπως ἦτο κ' εὕρισκτο. Πρὶν ἀναχωρήσῃ ἐκ τοῦ ταπιφράγκου ὁ ἀστυνομικὸς ὑπηρετὴς παρετήρησε μετὰ προσοχῆς τοὺς λοιποὺς οἰνοπότας, καὶ εἶπεν εἰς τὸν Μυχχιροβγάλτην μὲ τρόπον δῆθεν φιλικόν.

— Καὶ σὺ ἐδῶ, παστρικό; Καὶρὸ ἔχεις ν' ἀκουσθῇς! Πῶς τὸ 'παθες;

— Ἀμ' πῶς νά τὸ πάθω; Ἐγὼ κἀνενὸς κεφαλῇ δὲ κτῶ ἂν δέ μοῦ εἶπῃ 'σπάσε μοῦ τὴν. Τὸ 'ξεύρεις.

— Κότταζε καλὰ, νά μὴν πειράζεις χωρὶς νά σὲ πειράζουν, γιὰτὶ, καθὼς εἶσαι καὶ δυνατὸς εἰς τὰ χεῖρια . . .

— Ὡς τόσο, νά ὁ μάττοράς μου — εἶπεν ὁ Μυχχιροβγάλτης ἐπιθέσας τὴν χεῖρα εἰς τὸν ὦμον τοῦ Ροδόλφου.

— Πά! αὐτὸν πάλι δὲν τὸν ἐγνώριζα — ἐπεφάνησεν ὁ ὑπηρετὴς πρᾶκτῶν τὸν Ροδόλφον.

— Καὶ πιστεύω πῶς δὲν θὰ κάμουμε ποτὲ γνωριμίας μαζῇ — τὸν ἀπεκρίθη ὁ Ροδόλφος.

— Νά δώσῃ ὁ Θεός, παιδί μου, γιὰ τὸ καλὸ σου πάλι, — εἶπεν ὁ ἀστυνομικὸς ὑπηρετὴς. Ἀποταθεὶς δ' ἔπειτα πρὸς τὴν δράκαιναν — Καληνύχτα, θειά Πόνισσα· τὸ ταπιφράγκο σου εἶναι ἀληθινὴ ποντικοκαγίδα· νά ὁ τρίτος φονιάς ὁποῦ πιάνω τώρα.

— Ὅποτε ἀγαπάτε, μάτια μου, τὸ ἐργαστήρι μου

εἶναι ἴδιό σας . . . — εἶπεν ἡ δράκαινα προσκλίνουσα
 μὲ χαριεντισμὸν πολύν.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ὑπέρετου, ὁ μολυβδόχρους
 νεανίας, ὅστις ἐκάπνιζε πίνων ῥακὴν, ἐγέμισε πάλιν τὴν
 πίπαν του, καὶ εἶπε μὲ τραχεῖαν φωνὴν πρὸς τὸν Μα-
 χαιροβγάλτην — Τὸ φεσάτο, τὸν ἐγνώρισες; Ἄμ' δὲν
 εἶν' ὁ ἄνδρας τῆς Πουλόττας; ὄντας εἶδα ποῦ μῆ-
 καν οἱ φύλακες, εἶπα — Δουλειὰ εἶν' ἐδῶ· καθὼς ἐκρυ-
 φτε καὶ ἄλλ' τὸ χέρι του πάντ' ἀποκάτ' ἀπὸ τὸ τρα-
 πέζι . . .

— Τύχη ποῦ τὴν εἶχαν ὁ Δάσκαλος καὶ ὁ Κούστα-
 θλος νὰ μὴ ἔβρεθον ἐδῶ! — ἐπέφερεν ἡ δράκαινα — Ὁ
 φεσάτος τοῦς ἐξήχησε δυὸ φοραίς γιὰ δουλειὰς ὑποῦ
 χουν μαζίῃ . . . ὅμως, ὁ Θεὸς φυλάξει νὰ ἴσωσθῶμεν
 (προδώσω) ποτὲ ἄνθρωπο ποῦ ρηχταί εἰς τ' ἀργαστήρι-
 μου. Ἄς τοὺς πιάνουν, . . . καθέναι τὴν τέχνην του . . .
 ὅμως ἐγὼ δὲν τὸ κάμνω ποτέ . . . Νὰ δά . . . τὸ λύκο
 ἀνάφερες, τὴν ὀργυνά του θὰ ἰδῇς — ἐπρόσθεσεν ἡ δρά-
 καινα, καὶ ἐνταυτῷ εἰσῆλθον εἰς τὸ καπηλειὸν ἀνὴρ καὶ
 γυνή. — ὁ Δάσκαλος καὶ ἡ Ἰάργα του (γυνή του) κατὰ
 τὴ φωνή. Μωρὲ παιδί! . . . εἶχε δίκαιον νὰ μὴν τὴ δει-
 χνῇ εἰς τὸν κόσμον . . . εἶδες μούρη! . . .

Εἰς τ' ὄνομα τοῦ Δασκάλου, διεδόθη φρικίασις τις
 μεταξὺ τῶν ξένων τοῦ ταπεινέγκου. Ὁ Ροδόλφος αὐ-
 τὸς, καὶ τοι φύσει γενναῖόκαρδος, δὲν ἴσχυσε νὰ νικήσῃ
 ἐλαφρὴν τινὰ ταρχὴν εἰς τὴν θέαν τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου
 κηκούργου, τὸν ὁποῖον καὶ διὰ τινὰς στιγμὰς παρετή-
 ρησε μὲ περιέργειαν ἠνωμένην μετ' ἀποστροφῆς. Τῶνόντι,
 ὡς ὁ Μυχαιοβγάλτης εἶπεν, ὁ Δάσκαλος ἦτο ἀκρωτη-
 ριασμένος ἐλτεινῶς. Ποτὲ φρικιωδέστερα μορφή. Τὸ πρό-
 σωπόν του ἦτο κατατροπωμένον ἀπὸ βαθεῖας καὶ με-
 λανὰς οὐλᾶς ἢ διαθρωπικῆ τῆς γαλκάνθους (βιτριολίου)
 ἐνέργειας εἶχε πρίξει τὰ χεῖλη του ἡ μύτη του, διὰ τὴν

ἀποκοπὴν τῶν χόνδρων αὐτῆς, παρίστανε δύο τρύπας, δυσειδεῖς ἀντὶ ῥωθύνων. Οἱ στακτεροί, μικρότατοι καὶ στρογγυλότατοι ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐσπινθηροβόλου θηριοειδῶς· τὸ πλάκωτόν ὡς τίγριος μέτωπόν του ἐκρύπτετο ἐξ ἡμισείας ὑπὸ κασκέιται ἐκ διφθέρας βαθυτρίχου, ὑπερξάνθου τὸ χροῖμα . . . χαίτην τέρατος ὁμοιάζουσιν.

Δὲν ἦτο ὑψηλότερος πέντε ποδῶν καὶ δύο ἢ τριῶν δακτύλων ἢ ὑπερμέτρως μεγάλην του κεφαλὴ ἐδυθίζετο μεταξὺ τῶν δύο του ὤμων, τῶν τοσοῦτον πλατέων, ῥωμαλέων καὶ πολυσάρκων, ὥστε διεγράφοντο καὶ ὑπ' αὐτὰς τὰς δίπλας τοῦ ἐπιχιτωνίου του· οἱ βραχίονές του ἦσαν μακροὶ μυώδεις· αἱ χεῖρές του κοιταί, χόνδραὶ καὶ τριχώδεις μέχρι τῆς ἄκρας τῶν δακτύλων· τὰ σκέλη του μικρὸν καμπύλα· τὰ δὲ μέγαρα του γαστροκνήμια ὑβλητικῆς δυνάμεως ἐμφαντικά. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος παρίστανεν, ἐνὶ λόγῳ, ὅ,τι ὑπάρχει καθ' ὑπερβολὴν βραχυὸν, πλατὺ καὶ ἀνάπτυστον εἰς τὸν τύπον τοῦ Φαρναείου Ἡρακλέους (1). Δὲν λέγομέν τι περὶ τῆς ὁμότητος τὴν ὁποίαν προεδήλου, ἡ φρικώδης αὐτῇ προσωπίς, οὐδὲ τὸ κίνητον, ἀεικίνητον καὶ ἐμφλογον ὡς τὸ τῶν θηρίων τοῦ δρυμοῦ βλέμμα ἐκεῖνα ἐπιχειραδμεν νὰ περιγράψωμεν.

Ἡ συνοδεύουσα τὸν Δάσκαλον γυνὴ ἦτο γριχί· ἐφόρει δὲ, ἀρεκτὰ κασμῶς, ἐσθῆτα ἀμικυρὰν, περιώμιον (σάλι) μέλαν, μετ' ἐλκθίαν (ντάμισ) ἐρυθρά, καὶ λευκὴν καλύπτραν (σκαούριαν). Ὁ Ῥοδόλφος τὴν περστήρει κατὰ κράταρον· τὸ πράσινόν της ἄμμα, ἡ ἀγκυστροῦδης μύτη της, τὰ ἰσχνά της χεῖλη, ἡ προέχουσα σιαγὼν της, ἡ μοχθηρὰ καὶ ἄμα πονηρὰ της φυσιογνωμία, τὸν ἐνθόμισαν αἰφνιδίως τὴν Κουκκουβάϊαν, τὴν βδελυρὰν

(1) Διηροῦν Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βερσαίης.
(1) Διηροῦν Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βερσαίης.

ἐκείνην γραίαν τῆς ὁποίας κατέστη θυμὸς ἡ Μαριάνθη. Ἐνῶ ἐκινεῖτο νὰ διακοινώσῃ τὴν προκτῆρησιν τοῦ ταύτην εἰς τὴν νεάνιδα, βλέπει αὐτὴν ὠχρίωσαν διὰ μιᾶς καὶ μετὰ σιγῆς φρίκης ἀτενίζουσιν τὴν ἀποτρόπαιον σύντροφον τοῦ Δασκάλου· ἀρπάζει ἔπειτα ἡ ἀθλίη κόρη τὸν βραχίονα τοῦ Ῥοδόλφου μὲ χεῖρα τρέμουσαν, καὶ τὸν λέγει χαμηλοφώνως. — ὦ! ἡ Κουκκουδάια! ... ἡ Κουκκουδάια... ἡ γρηά!

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ Δάσκαλος, ἀφοῦ χαμηλῇ τῇ φωνῇ συνωμίλησεν ὀλίγον μετὰ τοῦ Τριγλάκη, προχωρεῖ βραδέως πρὸς τὴν τράπεζαν τοῦ Ῥοδόλφου, Μαχαροβγάλτου καὶ Κελαιδήστρας, καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν Μαριάνθην τὴν λέγει μὲ βραγγῶδ' φωνήν. — Ἀκουσ' ἐδῶ, ξανθοῦλα, ἄφησε ἡλῆθ' τὴν αὐθεντία τους κ' ἔλα μαζί μου ...

Ἡ Κελαιδήστρα δὲν ἀπεκρίθη τίποτε, ἀλλὰ συνεστάλη πρὸς τὸν Ῥοδόλφον· ἀπὸ τὸν φόβον αἱ ὀδόντες της συνεκρούοντο.

— Ἐλα... κ' ἐγὼ δὲ ζηλεύω τὸ γέρο μου, τὸ φουρλίον μου (1) τὸν καλόν. — εἶπεν ἡ Κουκκουδάια καγγαλιούσα ἀηδῶς.

Ἡ γραίκα δὲν ἐγνώριζεν ἀκόμη ὅτι ἡ ἐνώπιον αὐτῆς νεάνις ἦτο ... ἡ Σουσουράδα, τὸ ἀρχαῖον τῆς θυμῆς.

— Ἀκοῦς, ξανθομαλλοῦσα; — εἶπε τὸ ἀνθρωπάκιον τέρως προχωροῦν. — Θὰ ἔλθῃς, ἡ σαῦ πετῶ τὴν ἐν φεγγίτῃ καὶ γίνεσαι τῆς γρηᾶς μου τέρι. Ἀκουσε, κύ μουστακάτε .. (ἀπευθύνετο πρὸς τὸν Ῥοδόλφον), πέρασ' μου τὴ μικρὴ (2) πᾶν ἀπὸ τὸ τραπέζι ... αἱ χανδῶ κωσα καὶ σένα.

(1) *PourLine*, ἀποκατὰ τὸν *pour l'onneur* σημαίνει *Petite Gironie*.

— Παναγία μου, Παναγία μου! μὴ μ' ἀφήσετε! —
 ἀνέκραξεν ἡ Κελαϊδήστρα πρὸς τὸν Ῥοδόλφον, συνά-
 πτουςα τὰς χεῖρας. Σκεφθεῖσα ἔπειτα ὅτι τὸν ἐξεθετεν
 ἴσως εἰς μέγαν κίνδυνον, ἐπνεύλαθε χαμηλοφώνως —
 Ὅχι, ὅχι, μὴ κάμετε, κύριε Ῥοδόλφε, κανένα κίνημα,
 ἂν πλησιάζῃ, φωνάζω, καὶ γιὰ νὰ μὴν ἀκουσθοῦν ἡ φω-
 νὰς καὶ τρέξῃ ἡ ἀστυνομία, ἡ δράκαινα θὰ με ὑπερα-
 σπισθῇ.

— Πεῖνε ἡσυχῇ, κόρη μου — εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος θεω-
 ρῶν ἀπαθῶς τὸν Δάσκαλον. — Εἶσαι ἔς τὸ πλευρό μου,
 δὲν κουνεῖς ἀπ' ἐδῶ. Κατὰ μιὰς ὁμῶς καὶ μηδ' ἐσύ μηδ'
 ἐγὼ μπουρῶμε νὰ χωνεψοῦμε τέτοιον ζωντόβολο, ἄς σῆ-
 κωθῶ νὰ τὸν κρημνίσω.

— Ἐσύ; ... — εἶπεν ὁ Δάσκαλος.

— Ἐγὼ, ναί! . . — ἐπανελάβεν ὁ Ῥοδόλφος, καὶ χω-
 ρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς τὰς ἀποπροπὰς τῆς Κελαϊδή-
 στρας ἠγέρθη τῆς τραπέζης.

Ὁ Δάσκαλος, μ' ὄλην τὴν αὐθάδειάν του, ὠπισθοδρό-
 μησε βῆμα τοσοῦτον ἡ φυσιογνωμία τοῦ Ῥοδόλφου κα-
 τέστη φοβερὰ, καὶ πρὸ πάντων οἱ ὀφθαλμοὶ του. . . Δι-
 ὅτι ὑπάρχουσι βλεμμάτων ῥίψεις δύναμιν ἔχουσαι μα-
 γνητικὴν, ἀκαταπόνητον καὶ μανομάχοι τινὲς διαβόητοι,
 λέγεται ὅτι χρεωστοῦν τοὺς αἰμοχρεῖς τῶν θριάμβους
 εἰς τὴν μαγχανευτικὴν ἐνέργειαν ταύτην, ἥτις διαφθεί-
 ρει, ἀεσπάζει, ἐξουθενεῖ τοὺς ἀντιπάλους τῶν. Ὁ Δάσκα-
 λος ἐταράχθη, ὠπισθοπαύρησε καὶ δεύτερον βῆμα, καὶ
 διατάσσῃ ἐπὶ τῆς τεραστίου δυνάμεώς του, ἐζήτησεν ὑ-
 πό τὸ ἐπιχειτῶνόν του μακρόν τι μαχαίριον. Ἰσως εὗ-
 ρετο ἀνθρώπινον αἶμα ἐντὸς τοῦ ταπιφράγκου, ἂν ἡ
 Κουκκουβάια, ἀρπάζουσα τὸν Δάσκαλον ἐκ τοῦ βραχί-
 νος, δὲν ἔκραζε — Στάσου, φουρ-ἡ-η μου! . . . στάσου νὰ
 σοῦ εἰπῶ ἓνα λόγο. . . αὐτοὶ δὲ σοῦ φύγουν καὶ τοῦ-
 θὰ θὰ τὰς φῆς, μὲν ἔννοια σου . . .

Ὁ Δάσκαλος ἠτένευσεν ἐκθαμβὸς τὴν γραίαν, ἥτις πρό-
τινον στιγμῶν παρετήρει τὴν Μαριάνθην μετὰ προσο-
χῆς αὐξήσεως, ὥς ἡ ἀνεκάλει τι εἰς τὴν μνήμην της. Τέ-
λος πάντων δὲν ἐμεινεν εἰς αὐτὴν ἀμφιβολία τις· ἀνε-
γνώρισε τὴν Κελαϊδῆστραν. — Καλὲ δὲν εἶν ἐπάτλη! ἀ-
νέκραξεν ἡ γραία συνάπτουσα τὰς χεῖρας μετὰ θαυμα-
σμοῦ — Καλὲ ἡ Σουσουράδα, ἡ ζαχαροκλέφτρα! Κι ἀ-
πὸ ποῦ μοῦ ἔξφυτρωσες; ὁ διαβολὸς σου (1) σ' ἐβγαλ-
ἐμπρός μου — ἐπρόσθεσε δεικνύουσα πρὸς τὴν νέαν τὴν
γροθίαν της — καὶ πέφταις πάντα ἔς τὰ νύχια μου;
Ὑνοια σου! δὲ σοῦ βγάζω πλεῖα ὀδόντια, μόνο θὰ σοῦ
πιπιλίσω τὸ αἷμά σου. Τὰ μαθεῖς καὶ τ' ἄλλα; Θὰ σοῦ
τὸ εἰπῶ γιὰ τὰ ἀχάσχη· ἐμοῦθ' αἰνέουσ' τοῦ ἀνάθρεψαν
πριχοῦ νὰ πέσης ἔς τὰ χεῖρά μου... Ὁ Δάσκαλος εἶδε
ἔς τὸ λιβάδι (2) ἐκείνον ὅπου σ' ἔφερε ἔς τὸ σπίτι μου
ὄντας ἡσούν μικροῦλα. Οἱ γονεῖοί σου ἦσαν πετεινοὶ
σχορφατοὶ (3)...

— Οἱ γονεῖς μου! τοὺς γνωρίζεις; — ἀνέκραξεν ἡ Μα-
ριάνθη.

— Τοὺς γνωρίζω δὲν τοὺς γνωρίζω, ἐγὼ τὸ ἔδειρα
καὶ ὁ φουρλίνης μου, καὶ κάλλιο τοῦ ξερρίζωνω τὴ γλῶσ-
σα παρὰ νὰ σοῦ τοὺς φανερώσῃ... Θὰ χύσης μαῦρα δά-
κρυα τώρα σὺ πῶς δὲν τοὺς γνωρίζεις...

— Διατί; — εἶπεν ἡ Κελαϊδῆστρα μετὰ πικρίας —
τώρα πλέον, ... καλὴτερὰ καὶ νὰ μὴν τοὺς γνωρίσω...

Ἐνῷ ἐλάλει ἡ γραία, ὁ Δάσκαλος παρατηρῶν ὑπακ-
χυρμένως τὸν Ῥοδόλφον ἀνέλαβε νέον θάρρος· δὲν ἠ-
δύνατο νὰ πιστεύσῃ, ὅτι τοιοῦτος εὐλόγιστος νεανίας ἠ-
δύνατο ἡ ἀντιπαρταχθῆ μετ' αὐτοῦ. Πεποιθὼς εἰς τὴν
ἡράκλειον δύναμίν του, πλησιάζει τὸν ἀντιλήπτορα της

(1) Le diabolique. — (2) Le jardin. — (3) Les voleurs.

Κελαϊδήστρας, καὶ λέγει πρὸς τὴν γραίαν ἐπιτακτικῶς—Φθάνουν τὰ λόγια· θὰ δείξω τώρα ἔς τὴν αὐθεντιά του ποσ' ἀπίδια βάζ' ὁ σάακος... νὰ ἴδῃς, ἡ ξανθοῦλα μου ὃ νει ἴην προτίμησι, ἡ ὄχι;

Ὁ Ροδόλφος εὐρέθη ἀμέσως ἐπὶ τῆς τραπέζης μὲ ἐν πᾶδημα.

—Σιγὰ τὰ πινάκια μου! —ἐκραύγασεν ἡ δράκαινα.

Ὁ Δάσκαλος διετέθη εἰς ἄρμυναν προσθέσας μὲν τὰς χεῖρας, στυλῶσας δὲ τὸ σῶμα ἐπὶ τῆς ἐσφύρας του, καὶ ὡς εἰπεῖν θεμελιωθεὶς ἐπὶ τοῦ ἐνὸς τῶν σκελῶν του, ἔτινα ὠμοῖαζον πατρίνους κίονας. Καθ' ἣν δὲ στιγμήν ὁ Ροδόλφος ἐχύνετο ἐπ' αὐτοῦ, ἀνοίγεται ἡ θύρα· ὁ ἐξαπὺς σχεδὸν τὸ ὕψος ἀνθρακῆς, τὸν ὅποιον προανεφέραμεν, εἰσπομπῇ αἰφνιδίως, σπρώχνει δυνατὰ τὸν Δάσκαλον, πλησιάζει τὸν Ροδόλφον, καὶ τὸν λέγει εἰς τὰ ὠτίαν γερμανιστί—Υψηλότατε, ἡ κόρησα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ της... ἐφάνησαν εἰς τὴν ἄκρην τῆς ὁδοῦ.

Εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦτο, ὁ Ροδόλφος, ἀνυπομονησίαν φανερῶσας καὶ ὀργήν, ἔρριπεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τῆς δρακαίνης ἐν λουδοβίκειν (εἰκοσάεξαχρον) καὶ ἔσπειρε πρὸς τὴν θύραν. Ὁ Δάσκαλος ἐζήτησε τότε νὰ διακόψῃ τὴν πορείαν τοῦ Ροδόλφου, ἀλλὰ στραφείς αὐτός τὸν κατεβίβασεν ἀνχμέσον τοῦ προσώπου δύο ἢ τρεῖς γρονθίας τοσοῦτον στιβαρῆς, ὥστε ὁ ταῦρος ἐκκλίσθη, ἐκλονίσθη, καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τραπέζης τινὸς ὑπτίως.

—Ζήτω τὸ Σύνταγμα!! νάταις, νάταις· τέτοιαις ἦταν καὶ ἡ δικαίς μου ἔς τὸ τέλος, —ἀνεβόησεν ὁ Μαχαίροβγάλης.—Ἀκόμα ἄλλα τέτοια μαθήματα καὶ ἐβγῆκα καὶ ἐγὼ μάστορης.

Ἐπανελθὼν εἰς ἑαυτὸν ὁ Δάσκαλος ἐξώρμησε πρὸς καταδίωξιν τοῦ Ροδόλφου· ἀλλ' αὐτὸς ἤδη ἐχάθη μετὰ τοῦ ἀνθρακῆος, εἰς τὴν σκοτεινὴν λαβύρινθον τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως· καθ' ἣν δὲ στιγμήν ὁ κακουργὸς ἐπίστρεψε

μεινόμενος ἀπὸ θυμὸν, δύο ἄνδρες, ἐλθόντες μὲ κατε-
σπευσμένα βήματα ἐκ τοῦ μέρους ἔθεν ὁ Ῥοδόλφος ἐγι-
γεν ἀφανής, ἐμβῆκαν εἰς τὸ ταπιφράγκον ἀσθμαίνοντες,
ὡς νὰ ἔκαμαν μετὰ σπουδῆς δρόμον μακρότατον. Ἄ-
μα εἰσῆλθον, περιέφερον εἰς τὸ καπνελεῖον τὰ βλέμματά
των — Δυστυχία! — λέγει ὁ εἷς — Ἀνεχώρησεν ... ἐ-
χάσαμεν καὶ αὐτὴν τὴν εὐκαιρίαν.

Οἱ δύο νεόφερτοι οὗτοι ὠμίλουν ἀγγλιστί.

Πεφοβισμένη ἀπὸ τὴν μετὰ τῆς Κουικκουδάικς συ-
νάντησίν της καὶ ἀπὸ τὰς ἀπειλὰς τοῦ Δασκάλου, ἀνα-
μέσον τοῦ θαρόβου καὶ τῆς ἐκπλήξεως τὴν ὁποῖαν ἐπρο-
ξένησεν ἡ ἐμφάνισις τῶν δύο νεοφέρτων, εὔρεν εὐκαιρίαν
ἡ Κελαϊδῆστρα νὰ διέλθῃ τὴν ἡμίλειστον τοῦ ταπι-
φράγκου θύραν, καὶ νὰ φύγῃ ἀπαρατῆρητος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

ΤΩΜ ΣΗΤΤΩΝ ΚΑΙ Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΑ.

Τὰ εἰσελθόντα εἰς τὸ ταπιφράγκον δύο πρόσωπα ἀ-
νῆκαν εἰς κλάσιν πολὺ ἀνωτέραν τῆς τῶν φοιτητῶν τοῦ
εἰνοπωλείου. Ὑψηλὸς καὶ ἰσχνὸς ὁ εἷς, εἶχε λευκὴν σχι-
σοὺν τὴν κόμην, μελανὰς τὰς ὀφρὺς καὶ τὸ γένειον, ἐ-
στεῶδη καὶ ὑπομέλαιναν τὴν ὄψιν, δύστροπον καὶ σο-
βαρὸν τὸ ἦθος· ὁ μακρὸς τοῦ ἐπενδύτης ἐκομδώνετο
στρατιωτικῶς μὲχρι τοῦ λαμποῦ. Ἀς ὀνομάσωμεν αὐτὸν
Τῶμ Σηύτονα.

Ὁ σύντροφός του ἦτο νέος, ὠχρὸς, καὶ εὐειδής· ἐφαί-
νετο τριακοντατριετῆς περίπου. Ἡ κόμη, αἱ ὀφρὺς καὶ
οἱ ὀφθαλμοὶ του ὡς πχμμέλανα, ἐπηύξανον τὴν τοῦ
προσώπου του ἁλαμπὴ λευκότητα. Ἐκ τοῦ βελδίσμα-

τος, ἀναστήματος καὶ τῆς λεπτότητος τῶν χαρακτη-
ρων του διέκρινέ τις εὐκόλως ὅτι ἦτο γυνὴ ἀνδρικᾶ ἐν-
δεδυμένη. Ἦτο δὲ ἡ κόμπασσα Σάρα Μὰκ-Γρηγορία,
Ἀκολούθως λέγομεν εἰς τὸν ἀναγνώστην, κατὰ συνέ-
πειαν ὁποίων συμβεβηκότων εἰσῆλθεν οὕτω μετὰ τοῦ
ἀδελφοῦ τῆς εἰς ἓν κρασοπωλεῖον τῆς Χώρας.

— Τῶρ, ζήτησε νὰ πῶμεν, κ' ἐρώτησέ τους περὶ
αὐτοῦ ἴσως μάθωμεν τίποτε. — Εἶπεν ἡ Σάρα λαλοῦσα
πάντοτε ἀγγλιστί.

Καὶ ἐνῶ ἡ Σάρα ἐσπύγγιζε τὸ μέτωπόν της, ὁ σύν-
τροφος αὐτῆς, καθήσας πλησίον τραπέζιου, εἶπεν εἰς τὴν
δράκαιναν γαλλιστί, χωρὶς σχεδὸν ξένην προφοράν —
Κυρά, δότε μας τίποτα νὰ πῶμεν, ἂν ἀγαπάτε.

Ἡ ἐμφάνισις τῶν δύο τούτων προσώπων διήγειρε πε-
ριέργειαν ζωηράν εἰς ὅλους. Ἡ ἐνδυμασία καὶ τὰ ἦθη
τῶν τοὺς παρίστανον πάντῃ ξένους εἰς τοιαῦτα ῥυπαρὰ
καπηλεῖα ἐκ τῆς ἀνησυχου καὶ ἀσχαλοφانوῦς φυσιο-
γνωμίας τῶν ἐμμαντεύετο εὐκόλως, ὅτι σπουδαία αἰτία
τοὺς παρέσυραν εἰς τὰ μέρη ταῦτα. Ὁ Μαχαιρεβγάλ-
της, ὁ Δάσκαλος καὶ ἡ Κουκκουδάλα τοὺς ἐβλεπον με
περιέργειαν ἀπληστον ἢ δράκαινα, ἐκθαμβος καὶ αὐτὴ
διὰ ξένους τοσοῦτον νεοφανεῖς, συνεμερίζετο τὴν γενικὴν
προσοχὴν.

Ἄλλ' ὁ Τῶρ Σηύτων τὴν κράζει καὶ δεῦτερον ἀνυπα-
μένως — Ἐξητήσαμεν, Κυρά, κάτι, νὰ πῶμεν λαβετε
λοιπὸν τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς προσφέρετέ τι.

Κολακευθεῖσα ἐκ τοιαύτης εὐγενείας ἡ θεῖα Πόνισσα
ἠγέρθη καὶ, πλησιάσασα αὐτοὺς χαριέντως, ἐστηρίχθη
ἐπὶ τοῦ τραπέζιου τῶν, καὶ εἶπεν — Ἀγαπάτε, μιά λί-
τρα κρασί, ἢ θέλετ' ἓνα μπουκάλι σφραγισμένο;

— Δότε μας ἓνα μπουκάλι, ποτήσια, καὶ νερόν.

Ἡ δράκαινα ἔφερεν ὅλα ταῦτα, ὁ δὲ Σηύτων τὴν ἐρ-
ρίψεν ἐν πεντάφραγκον, καὶ ἀποποιούμενος τὰ ὑπόλοι-

πά — Κράτησέ τα, Κυρά, καὶ δέξου ἓνα ποτήρι κρασί
μαζὶ ἡ μὰ.

— Μίστε πολλὰ εὐγενεῖς, κύριε — εἶπεν ἡ θεῖα Πόνη-
σα θεωροῦσα τὸν ἀδελφὸν τῆς κομῆσεως μὲ θάμβος καὶ
εὐγνωμοσύνην.

— Δὲν μὲ λέγετε, — ἐπανέλαβεν οὗτος — ἐσυμφωνή-
σαμεν μὲ κάποιον σύντροφόν μας νὰ ἐνταμωθῶμεν εἰς
ἓνα καπηλεῖον αὐτοῦ τοῦ δρόμου. Μήπως δὲν εἶναι
τοῦτο;

— Τοῦτο, ῥάτια μου, ἐνομάζεται τοῦ Ἀσπρου
Κουνελιοῦ.

Αὐτὸ εἶναι — εἶπεν ὁ Τῶμ. συνεννοοῦμενος διὰ
νόηματος μὲ τὴν Σάρην — τῷ ὄντι, εἰς τοῦ Ἀσπρου Κου-
νελιοῦ ἔμελλε νὰ μᾶς προσμῆνῃ . . .

— Ἀρῇ καπηλεῖο τοῦ Ἀσπρου Κουνελιοῦ δὲν εὐρί-
σκεται, νὰ σὲ χαρῶ, ἄλλο ἔς τὸ δρόμο μας — εἶπεν ἡ
δράκαινα μὲ ἑπαρσιν. — Καὶ τί σημάδια ἔχει ὁ σύντρο-
φός σας;

— Εἶναι ὑψηλὸς καὶ λεπτὸς, μὲ ὑπόξανθα μαλλία
καὶ μύστακα — εἶπεν ὁ Σπύτων.

— Ἀ! ὦ! κατάλαβα . . . ἐκεῖνος ὁποῦ ταν εἶδῶ τ'
ἀπὸ τώρα . . . ἦλθε καὶ τὸν ἐπῆρε ἓνας μακρὺς καρβου-
νάρης.

— Αὐτοὺς ζητοῦμε καὶ ἡμεῖς, — εἶπεν ὁ Τῶμ.

— Καὶ ἦσαν εἰδῶ μόνοι; — ἠρώτησεν ἡ Σάρα.

— Σταθῆτε νὰ ἰδῶτε ὁ καρβουνάρης ἐμπήκε μὲ
στιγμὴ ὁ ἄλλος σύντροφός σας εἰδείπνησε μὲ τὴν Κε-
λαιδέστρην καὶ μὲ τὸ Μαχειροβγάλτην — καὶ ἡ δράκαινα
εἶδε διὰ τοῦ βλέμματός τὸν εἰσέτι μένοντα εἰς τὸ
καπηλεῖον συνδαιτυμόνα τοῦ Ροδόλφου. Ὁ Τῶμ καὶ
ἡ Σάρα ἐστράφησαν καὶ εἶδον τὸ Μαχειροβγάλτην. Ἡ
Σάρα, σφαιρὸν τὸν ἄνθρωπον, στιγμὴν τινας, εἶπεν εἰς τὸν
σύντροφόν της ἀγγλισί — Γνωρίζεις αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον;

— Όχι. Εἰς τὴν εἰσοδὸν τῶν σκετινῶν αὐτῶν ἐδῶν, ὁ Κάρλ ἔχασε τὸν Ροδέλφον. Ἄρα εἶδεν ὅτι ὁ Μαῦρφ, ἐνδεδυμένος ὡς ἀνθρακίς, περιεφέρτετο ἐξάθεν τοῦ οἰνοπωλείου παρατηρῶν ἐνῖστε διὰ τῶν ὑάλων, ὑπέθεσεν ὅτι καὶ τρέχει καὶ σπεύσας μᾶς εἰδοποίησεν. Ὁ Μαῦρφ ὅμως πρέπει νὰ τὸν ἐγνώρισεν.

Ἐπὶ τῆς συνομιλίας ταύτης, γενεμένης χαμπρῇ τῇ φωνῇ καὶ εἰς ξένην διάλεκτον, ὁ Δάσκαλος εἶπεν εἰς τὴν Κουκουβάταν παρατηρῶν τὸν Τὼμ καὶ τὴν Σόραν. — Τὸ μισοσεμικὸ (1) ἀπ' ἐδῶ ἔρριξε μιὰ ρόδα ἀπωσινῇ (2) ἔς τὴν δράκαινα. Κοντεύουν μεσάνυχτα βρέχει, ἀνεμίζει μοναχά, ὄντας ἑχοῦν, τοὺς ἀκολουθεῖτε καὶ σοὺ ξεζυμίζω ἡγὼ τὸ πουργι τ' αἰθεντικῷ (3). Εἶναι μαζὴ μὲ γυναῖκα καὶ δὲ ἔγγαζει ζωὴν (4).

— Κε' ἄς φωνάξῃ καὶ ἔλα. — ἐπανελάβεν ἡ Κουκουβάτα — ἔχω τὸ βιτριόλι εἰς τὸν κόρφο μου· τοῦ σπῶ τὴν ἄμπουλα μέσα ἔς τὸ στόμα . . . τὰ παιδιὰ ἂν φωνάζουν χρειάζεται νὰ πιοῦν. — Ἐπομένως ἐπρόσθεσεν — Ἀκουέ με, Φουρλίνη εὐθὺς καθὼς εὗρουμε τὴν σουσουράδα, νὰ τὴν κουβαλίσουμε θέλωντας μὴ θέλωντας· καὶ ἂν τὴν βάλουμε ἔς τὸ σπῆτι, τῆς ἀλείφουμε τὸ πρόσωπο μὲ βιτριόλι, νὰ μάθῃ νὰ μὴν καμαρώνετο πλεὶς ἔς τὴν εὐμορφίαν της . . .

— Νὰ σοὺ εἰπῶ ἓνα λόγον, γριὴ· μοῦ ῥχεται νὰ σὲ στεφανωθῶ — εἶπεν ὁ Δάσκαλος — χαμπριὰ δὲ σοῦ μοιάζει εἰς τὴν ἑσπινκτεσύνῃ καὶ ἔς τὴν καρδίαν . . . Τὴν ἰούτα τοῦ πραγματευτῆ τῶν βεδιῶν . . . τὸ ἑστοχάσθηκα. Νό, ποιά γυναῖκα μοὶ ταιριάζει, εἶπα· εὐδολίψι καλὴτερη παρὰ ἂν ἦταν ἄνδρας.

(1) Τὸ ὄμμα, le messière. — (2) Ἐν πεντάγραμον, υπο τοῦ e de dernière. — (3) Je gignichirai le sinner. — (4) Il ne crieblera pas.

— Τὸ λές καὶ ὅλα; ἂν εἶχε τὸ Σκέλεθρο μιὰ γυναῖκα σὺν ἑμένῳ, νὰ τὸν πρᾶγματιάζῃ, τὸν ἐπιανῶν τώρα μὲ τὸ μαχαίρι εἰς τὸ λαιμὸ τοῦ σίβη του (1);

— Τὴν ἐπαθε παῦ τὴν ἐπαθε; τώρα δὲν θὰ τὸν ἐβγάλουν ἀπὸ τῆ *δορκήφια* (2) παρ' ὄντας θὰ τὸν κοτίνουν (3) δὲν πειράζει μιὰ τρώγκα (4) λιγώτερα.

— Τί ἀλλόκοτον γλώσσαν ὁμιλοῦν αὐτοί! — εἶπεν ἡ Σάρα, ἥτις ἀκουσίως τῆς ἤκουσε τὰς τελευταίας λέξεις τῆς συνομιλίας τοῦ Δορκάλλου καὶ Κουκκουθιάς. Ἐπειτα δεῖξασα τὸν Μαχαίροβγάλτην ἐπρόσθεσεν — Ἴσως ἐμνησθάνημέν τι, ἂν ἤρωτούσαμεν ἐκεῖνον ἐκεῖ περὶ τοῦ Ροδόλφου.

— Ἀς ἰδῶμεν — εἶπεν ὁ Τὼρ καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Μαχαίροβγάλτην — Παλιχάρι, ἕνας μας φίλος μαζὴ μὲ τὸν ὁποῖον ἐδείπνησαι, μάς εἶπεν ὅτι θὰ τὸν εὔρωμεν ἐδῶ ἀφοῦ ἔχεις τὴν γνωριμίαν του, δὲν μάς λέγεις ποῦ ἐπῆγε;

— Τὴν γνωριμίαν του τὴν ἔχω ἀπὸ τ' ἀπὸ τώρα παῦ μου ταῖς ἐκατέβασε γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὴν Κελαϊδόστρα.

— Καὶ δὲν τὸν ἐγνώριζες προητέρα;

— Καθόλου . . . Ἀπαντηθήκαμε εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Κόκκινοχέρη.

— Κυρά Ξενοδόχε! ἄλλο ἓνα μπουκάλι ἀπὸ τὸ ἴδιον καὶ καλῆτερο, — διέταξεν ὁ Τὼρ. Σηότοιον. Τόσον αὐτὸς καθὼς καὶ ἡ Σάρα μόλις εἶχον ἐγγῆσι τὰ χεῖλη των εἰς τὰ ἐτι πλήρη ποτήριά των· ὅλλ' ἡ θεία Πόνισσα, διὰ νὰ κάμῃ βέβαια τιμὴν εἰς τὰ κρασία τῆς, πολλὰκις ἐκένωσε τὸ ἰδικόν τῆς.

— Καὶ φέρε το εἰς τὸ τραπέζι τοῦ φίλου ἀπ' ἐδῶ,

(1) Τοῦ θύματος του. *Il n'a fait pas éé mauché le surin dans l'avaloir du sinne.* — (2) Τὴν *Ξορσίαν*, la *Loreisse*. — (3) Αἰμιτομησούν, *saucher*. — (4) Κεράλη, *tronche*.

Ἄν ἀγάπῃ. — ἐπρόσθεσεν ὁ Τῶμ πορευόμενος μετὰ τῆς Σάρκς διὰ νὰ καθήσῃσι πλησίον τοῦ Μαχαιροβγάλτου, ὅστις ἔμεινεν ἐκθαμβὸς διὰ τὴν τόσῃ τιμῇ. Ὁ Δάσκαλος καὶ ἡ Κουκουδάκια ἐν τοσοῦτον συνωμύλουν ἀπαύστως χαμηλῇ τῇ φωνῇ περὶ τῶν ἀπατροπαίων σχεδίων των.

Ἀφ' οὗ ἐπρασπέρθη ὁ νέος οἶνος ἤρχισαν ἡ ὀμιλία μεταξὺ τοῦ Σπύτωνος, τῆς ἀδελφῆς του, τῆς δρακαίνης καὶ τοῦ Μαχαιροβγάλτου, ὅστις ἐθεώρησεν ὡς περὶ τὴν δευτέραν πρόσκλησιν.

— Ἐλεγε, λοιπόν, ἡρώά μου, ὅτι ἀπαντήθης μετὰ τοῦ Ροδόλφου, τοῦ ἰδικοῦ μας εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Κοκκινοχέρη; — εἶπεν ὁ Τῶμ Σπύτων συγκρούων τὸ ποτήριόν του μετὰ τοῦ Μαχαιροβγάλτου.

— Ναι, ἡρώά μου — ἀπεκρίθη οὗτος κενώνων τὰ πρὶν τῶν του διὰ μιᾶς.

— Κοκκινοχέρης! παράξενον ὄνομα... Τί πράγμα εἶναι αὐτός ὁ Κοκκινοχέρης;

— Παστικάρει τὴ μαλτοῦζα — εἶπεν ὁ Μαχαιροβγάλτης μετὰ ῥαθυμίας, προσθέσας: — Νὰ, καλὸς κράσος, θεια Πόνισσα!

— Διὰ τοῦτο, παιδί μου, δὲν πρέπει ν' ὀφῆνγες τὸ ποτήρι σου εὐκαιρον — ἐπανέλαθεν ὁ Τῶμ κινῶν ἐκ νέου τὸν Μαχαιροβγάλτην.

— Σ' τὴν ὑγυιὰ σου αὐθεντικὸ! καὶ 'ς τὴν ὑγυιὰ τοῦ μικροῦ σου φίλου... ποῦ... ἔ! λίγα λόγια... Ἄν ἡ θεια μου ἦταν ἄνδρας, ἔθελε νὰ ἦναι θειὸς μου λέγει ἕνας λόγος... Αἱ καλά!... ἐμπήκα 'ς τὸ νόημα...

Ἡ Σάρκς ὑπερυβρίσκει. Ὁ ἀδελφός της ἐξακολούθησε.

— Δὲν ἐκατάλαβα καλὰ τί με εἶπες διὰ τὸν Κοκκινοχέρην ὁ Ροδόλφος ἐξήρχετο ἀπὸ τὴν εὐλαγέστου, βέβαια.

— Ἐγὼ σοῦ εἶπα πῶς ὁ Κοκκινοχέρης 'παστικάρει τὴ μαλτοῦζα.

Ὁ Σπύτων ἠτένεσε τὸν Μαχαιροβγάλτην μὲ ἀπορίαν. — Τί θὰ εἶπαι, 'παστικάρει τὴ μαλ... Πῶς τὴ εἶπες;...

— Παστικάρει τὴ μαλτοῦζα; αἱ 'κάνει λαθρεμπορίαν πῶς τὸ λές; Ὡς φαίνεται δὲ μιλᾷς ἡ κύνεντιά σου τὸ ζῶν (1);

— Δὲν σ' ἐνόησα.

— Σοῦ λέγω! Δὲ μιλᾷς τοῦ λόγου σου ἀργοτικᾶ 'σὺν τὸν κύρ Ροδόλφο;

— Τί ἀργοτικᾶ; — εἶπεν ὁ Τῶμ παρατηρῶν με ἀπορίαν τὴν Σάρκς.

— Αἱ! κατάλαβα πῶς ἔχω νὰ κάμω μὲ παρτάδες (2)... Ὁ ἀδερφοπούτσος Ροδόλφος ὅμως εἶν' ἐξαίρετος ζῆγ (3) ὅς ζωγραφίζει καὶ ριπίδια 'μπορεῖ νὰ μὲ μάθῃ κ' ἐμένα τὸν ἴδιον νὰ τὰ μιλῶ... Αἱ καλά, μιὰ καὶ δὲ μιλᾷτε τὴν ἀθάνατη αὐτὴ γλῶσσαν, νὰ σας τὰ εἰπῶ καθαρά γρατσίελα. Ὁ Κοκκινοχέρης εἶναι λαθρεμπορὸς; ἔχωρα 'ποῦ 'χει ἕνα μικρὸ καρενεῖο 'ς τὰ Ἠλύσια. Τὸ λέγω πῶς εἶναι λαθρεμπορὸς, ὅχι τάχα γιὰ νὰ τὸν καταδώσω... αὐτὸς δὲν τὸ κρύπτει; μάλιστα τὸ κουκάται ὁμπρὸς 'ς τοὺς τελώναις ὅμως πῶς νὰ 'βρῇς ὅν ἔμπορὸς... εἶναι σκυλὶ μοναχὸν.

— Καὶ τί τὸν ἤθελεν ὁ Ροδόλφος; — ἠρώτησεν ἡ Σάρκς.

— Στὴ ζωὴ μου, κύριε... ἡ κυρά μου... ὅπως ὀρίξας, δ' ἔμπορῶ νὰ σὲ γελάσω. Ἀπόψε γελοῦσα μετὰ τὴν Κελαϊδῆστρα, 'ποῦ θάρρεψε πῶς θὲ νὰ τὴ δειρῶ τρέχει τὴ λοιπὸν 'ς τὴν αὐλὴν τοῦ Κοκκινοχέρη τὴν κυνηγῶ... ἡ-

(1) Τὴ ἀργοτικᾶ, το γὰρ. — (2) Μὲ ἀποθήκην; παλαιοῦ.

(3) Συναδέλφος, ζῆγ.

ταν ὁ διάβολος σκοτεινά· ἀντὶ νὰ τσακίσω τὴν Κελαϊδῆστρα, πέφτω ἄνω ἔς τὸ μαστρο-Ροδόλφο ... Ἐκεῖ μοῦ δίνει ὁ καλὸς σου κἄτι κατακεφαλαιᾷς ... ὅπου σοῦ λέγω ... ἂν ᾗ πῃς ἐκείναις ἔς τὸ τέλος ... θαῦμα. θαῦμα! Μοῦ ἔταξε νὰ μοῦ τὸ μάθῃ ...

— Καὶ τί ἄνθρωπος εἶν' ὁ Κοκκινοχέρης; τί πράγμα πωλεῖ;

— Ὁ Κοκκινοχέρης; ἂμ' ὅτ' εἶν' ἐμποδισμένο ἐκεῖνος τὸ πωλεῖ· ὅ,τι δὲ γίνεται, αὐτὸς τὸ κάμνει. Νὰ ἦ δουλειά του.— Ἐ, θεῖα Πόνισσα;

— ὦ! ἐκεῖνον θὰ εἰπείς!—εἶπεν ἡ δράκαινα—τί πλάκα σηκώνεις καὶ δὲν τὸν βρίσκεις! Κρατεῖ ἄσπῃτι καὶ ἔς τὸ δρόμο τοῦ Τέμπλου... ἕνα παράξενο ἄσπῃτι... Ἐ! λίγη λόγια...—ἐπρόσθεσεν ἡ δράκαινα φοβουμένη μὴν ἐξετράπη πολὺ.

— Καὶ τί ἀριθμὸν φέρει ὁ οἶκός του;—ἠρώτησεν ὁ Σηύτων.

— Ἀριθμὸς 13, δρόμος τῆς Φάδας,—ἀπεκρίθη ὁ Μαχαιροβγάλτης.

— Ἴσως ἐκεῖ μάθωμέν τι·—εἶπεν ὁ Τώμ πρὸς τὴν ἀδελφὴν του μυστικῶς·—αὔριον θέλω στείλει τὸν Κάρλ.

— Τὸ λοιπὸν γνωρίζετε τὸν κύρ Ροδόλφο;—ἐπανελάθεν ὁ Μαχαιροβγάλτης—ὅμως τῷ ὄντι εἶναι φίλος καθὼς πρέπει ... καλὸ παιδί ... Ἄν δὲν ἦταν ὁ καρβουνάρης, εἶχε νὰ σοῦ κάμῃ τὸ Δάσκαλο ποῦ βλέπεις ἐκεῖ ἔς τὴ γωνιά μαζὶ μὲ τὴν Κουκκουβάια! ... Ἀ, τὴ γρηῃ ἐτρίγλα, μοῦ ῥχεται νὰ τὴν ἐξεμερδίσω, ὄντας ὅυμνηθῶ τὰ τί ἔκαμε τῆς Κελαϊδῆστρας ... Ἐννοιά σου ... θὲ νὰ ᾗ θῆ κ' ἡ μέρα της.

Εἰς τὰ Δημαρχεῖον ἐσήμεινε μεσονύκτιον. Ἡ κρεματοστὴ τοῦ οἰναπωλείου λυχνία ἔχυνε φῶς αὐχμηρὸν πλεόν. Ἐκτὸς τοῦ Μαχαιροβγάλτου μετὰ τῶν δύο συνδαιτυμό-

νων του καὶ τοῦ Δασκάλου μετὰ τῆς Κουκκουβάϊας, ὁ-
λίγον κατ' ὀλίγον οἱ λοιποὶ ὅλοι εἶχον ἀναχωρήσει.

Ὁ Δάσκαλος εἶπεν εἰς τὴν Κουκκουβάϊαν χαμηλοφώ-
νως.—Πᾶμε νὰ κρυφθοῦμε ἐς τὴν ἀντικρινὴ αὐλὴν, γιατί
θὰ βγοῦν νὰ φύγουν. Ἄν πάρουν ζερβά, τοὺς ἀπαντέ-
χουμε ἐς τὴν ἀγκωνὴ τοῦ δρόμου τοῦ ἁγίου Ἑλιά· ἂν
πάρουν δεξιὰ, τοὺς περιμένουμε ἐς τὰ χαλάσματα, ἐκεῖ
ποῦ πωλοῦν τ' ἄντερ· ἐκεῖ ἔχει καὶ μιὰ μεγάλη τρύ-
πα ... Ἐλα καὶ κάτι στοχάσθηκα.

Καὶ ὁ Δάσκαλος κατευθύνθη πρὸς τὴν θύραν μετὰ
τῆς Κουκκουβάϊας.

— Δὲν πίνετ' ἀπόψε; — τοὺς λέγει ἡ δράκαινα.

— Ὅχι, θεῖα Πόνισσα ... Ἐμπήκαμ' ὅσο νὰ περάσῃ
ἡ βροχή·—εἶπεν ὁ Δάσκαλος, καὶ ἐξῆλθε μετὰ τῆς Κουκ-
κουβάϊας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ἡ ΤΟ ΒΑΛΑΝΤΙΟΝ, Ἡ ΤΗΝ ΖΩΗΝ.

Εἰς τὸν χρότον τῆς θύρας ἥτις ἐκλείσθη, ὁ Τῶρ καὶ
ἡ Σάρα ἀνετινάσθησαν ἀπὸ τοὺς συλλογισμοὺς τῶν, καὶ
ἐγερθέντες εὐχαρίστησαν τὸν Μαχαιροβγάλτην διὰ τὰς
πληροφορίας του. Ἀνεχώρησεν ἔπειτα καὶ αὐτός. Ἐξω,
τοῦ ἀνέμου ἡ σφοδρότης ἐδιπλασιάσθη, ἡ βροχὴ ἐπι-
πτεν ὡς ἀπὸ σταμνίου.

Ὁ Δάσκαλος καὶ ἡ Κουκκουβάϊα, οἵτινες ἐνέδρευον
εἰς αὐλὴν τινα ἀπέναντι τοῦ ταπίφράγκου, παρετήρη-
σαν ὅτι ὁ Μαχαιροβγάλτης διευθύνετο πρὸς οἰκίαν τινα
κρημνισμένην. Τὰ βήματά του, ὡς βεβαρυμένα ἐκ τῶν
συνεχῶν προπόσεων, παχέως ἐχάθησαν διὰ τὴν πύλιναν

κυριγμῶν τοῦ ἀνέμου καὶ τοῦ ψιθυρισμοῦ τῆς βροχῆς. Ὁ Τῶμ καὶ ἡ Σάρα ἐξελθόντες καὶ αὐτοὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς καταιγίδος, ἔλαβον διεύθυνσιν ἐναντίαν τῆς τοῦ Μαχαιροβγάλτου.

— Ἰνφλαμμορίσθηκα! (1) (εἶπεν ὁ Δάσκαλος πρὸς τὴν Κουκκουβάϊαν κρυφίως) ἔχ' ἔτοιμο τὸ βιτριόλι σου προσοχή!

— Νὰ ῥγάλουμε τὰ ποδήματά μας γιὰ νὰ μὴ μᾶς ἀκοῦν ἐξοπίσω τους, ἀπεκρίθη ἡ γραῖα.

— Καλὰ λές' μωρ' ἐσύ 'σαι θησαυρός! ἄς τοὺς ἀκολουθοῦμε σιγὰ σιγὰ σὰν τοὺς ἱσκιούς.

Ἀφῆρσε λοιπὸν τὰ σάνδαλα τὸ μαθητὴν ζευγος, καὶ ἐπροχώρει εἰς τὸ ἀκότος, τοῖχον πρὸς τοῖχον. . . Χάρις εἰς τὸ στρατήγημα τοῦτο, ἠκολούθει πλησιέστατα τοὺς δύο ξένους χωρὶς οὗτοι νὰ τὸ αἰσθάνωνται.

— Κατ' εὐτυχίαν, ἔλεγεν ὁ Τῶμ, τὸ ὄχημα προσμένει εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ διότι ἡ βροχὴ ἤρχισε νὰ μᾶς διαπερᾷ. Κρυύνεις, Σάρα;

— Ἴσως ἀπ' αὐτὸν τὸν Κοκκινοχέρην μάθωμεν τίποτε. . . εἶπεν ἡ Σάρα σύννους καὶ οὐδύλως προσέξασα εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς.

— Ἐκεῖ, ὁ Τῶμ ἴσταται. — Ὡ, δυστυχία! ἡ πατήθην ἐπρεπε νὰ λάβωμεν τὸν δρόμον ἀριστερόθεν· νὰ περάσωμεν ἀπὸ τὰ χαλάσματα. Τώρα; ἄς ἐπιστρέψωμεν.

Ὁ Δάσκαλος καὶ ἡ Κουκκουβάϊα, οὔτινες ἠκολούθουν ἐκ τοῦ πλησίον τὰ θύματά των, ἔωρμησαν τότε ὀπισθεν προφυλαίου τινὸς καὶ οὕτως ἀπεκρύβησαν, μελονότι διηγκωνίσθησαν σχεδὸν ἀπ' αὐτοὺς.

— Ἀφες τοὺς καλῆτερα νὰ τραβιζοῦν κατὰ τὰ χαλάσματα, εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ ὁ Δάσκαλος· ἐν ἐναντιωθῇ τὸ μεσαιερίκ. . . ξεύρω τί κάμνω.

(1) Ἐχάθησαν, Ils sont enfilés.

Ἡ Σάρα καὶ ὁ ἀδελφός της, διχθάντες πάλιν ἐξώθεν τοῦ ταπιφράγκου ἐφθασαν εἰς τὴν κατεδαφιζομένην οἰκοδομήν, τῇς ὁποίας τὰ ἀνακλυφθέντα ὑπόγεια ἐσχημάτιζον κατὰ τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ εἶδος βραθρῶν.

Ἐκεῖ χύνεται ὁ Δάσκαλος μὲ τίγρειος ὁρμήν, ἀρπάζει διὰ τῆς μιᾶς του χειρὸς τὸν Σηύτωνα ἐκ τοῦ λαίμου καὶ λέγει πρὸς αὐτόν — Τὸ πουγγί σου, ἢ σ' ἐχανδάκωσα ἔς αὐτὴν τὴν τρύπα!

Ἐπειτα, ὠθήσας αὐτὸν εἰς τὰ ὀπίσω, τῷ ἀφῆρεσε τὴν ἰσορροπίαν, καὶ, ὡς εἶπεν, τὸν ἔφερεν ἐπικρεμῇ ἐπὶ τῆς πρὸ ποδῶν ἀδύσου· πρὸς τοῦτο ἔσχυεν ἡ μίαν μόνην χεῖρα του· διὰ τῆς ἄλλης, ὡς διὰ σφιγκτήρος, ἤρπασε τὸν βραχίονα τῆς Σάρας, πρὶν δὲ ὁ Τῶμ κινήσῃ τὸ παραμικρὸν, ἡ Κουκκουβάια ἐλωποδύτησε τὸ ἀργύριόν του μὲ θαυμασίαν ἐπιδεξιότητα.

Ἡ Σάρα οὐδ' ἐκραύγασεν, οὐδ' ἀντεστάθη· εἶπε μόνον μὲ ἀτάραχον φωνήν — Δός τους, ἀδελφέ μου, ὅ,τι κρατῇς. — Καὶ ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν κακοῦργον — Δὲν ρωνάζωμεν μὴ μας πειράζετε.

Ἡ Κουκκουβάια, ἀφοῦ ἐπιμελῶς ἐπεριήγησε τὰς χεῖρας εἰς τοὺς κόλπους ἀμφοτέρων, εἶπεν εἰς τὴν Σάραν — Νὰ ἶδῶ τὰ χέρια σου... δὲ φορεῖς δαχτυλίδια; Δὲ φορεῖς! (ἐπρόσθεσεν ἡ γραία μετὰ μεμφιμοιρίας) Νὰ μὴ φορῇ δαχτυλίδια!... οὐ! δὲν ἐντρέπεται!

Ἡ ἀλφονήδιος καὶ ἀπροσδόκητος προσβολὴ αὕτη δὲν ἔσχυσε νὰ διχασίῃ τὴν φυσικὴν τοῦ Σηύτωνος ἀταραξίαν. — Κάμνομεν μαζὴ μίαν συμφωνίαν; Τὸ χκροφυλάκιόν μου περιέχει ἑγγράφα ἀνωφελῆ εἰς ἑσᾶς· ἐπιστρέψατέ με τὸ, καὶ αὔριον νὰ σᾶς μετρήσω εἰκοσιπέντε Λουδοβίκια· — εἶπεν ὁ Τῶμ πρὸς τὸν Δάσκαλον, ὅστις τὸν ἐκράτει μὲν ἀκόμῃ, ἀλλ' ἔχι σφιγκτὰ ὡς κρότερον.

— Ναι, καὶ βάλῃς εἰς τὸ χεῖρ! ἀπεκρίθη ὁ Σηύτων.

στής. Ἐλα! κόψτε ἡγήγορα δρόμο καὶ μὴ βλέπεis ὀπίσω σου. Εἶχες τύχη ποῦ τὴν γλυτόνεis τόσο φθηνά.

— Στάσου, εἶπεν ἡ Κουκκουβάλα· τὸ παίρνει τὸ χαρτοφυλάκι του· ἂν ἦναι ἄνθρωπος βρίσκουμε τρόπο. (Ἀπευθυνομένη δὲ πρὸς τὸν Σιγύτωνα) Γνωρίζεις τὸν κάμπο τοῦ Σαιντ-Δενῆ;

— Ναί.

— Ξεύρεις ποῦ εἶναι ὁ Σαιντ-Ουέν;

— Ναί.

— Κατάντικρυ τοῦ Σαιντ-Ουέν, ἄκρη ἄκρη τοῦ δρόμου τῆς Ρεβόλτας ὁ κάμπος εἶναι ἴσος καὶ ἀνοικτός· βλέπει κάνεις ἀπὸ μακριά· Ἐλα ἐκεῖ αὔριο τὸ πρωτὸ ὁλομόναχος, φέρε μαζί σου τὰ στρογγυλά, καὶ μὲ βρίσκεις μὲ τὸ χαρτοφυλάκι μαζί μου μετράς ἕνα ἕνα, καὶ τὸ παίρνεις.

— Ὅμως σ' ἀρπάζει, φτωχή, κ' ὕστερα...

— Ποιός! αἰ, καλὰ... ἂμ' ἐκεῖ βλέπει κάνεις ἀπὸ μακριά... Ἐνὰ μάτι τὸ ἔχω, ὅμως δουλεύει καλῆτερ' ἀπὸ δύο· εὐθὺς καθὼς τὸν ἰδῶ μαζί μου ἄλλον, μ' ἔχασε.

Ἀπὸ αἰφνίδιον κυριευθεῖσα ἰδέσθαι, ἡ Σάρα τότε εἶπεν εἰς τὸν ληστήν.

— Θέλεις νὰ κερδίσῃς χρήματα;

— Ναί.

— Εἶδες εἰς τὸ κηπηλεῖον ὅπου ἤμεθα, (τώρα σ' ἐγνώρισα) ἐκεῖνον τὸν ἑσταῖον ἦλθε κ' ἐπῆρεν ὁ καρβουνάρης;

— Ἐνα λιγνὸ μὲ τὸ μουστάκι, ἠθέλα ἐγὼ νὰ σοῦ τὸν παστρέψω· κείνον ὅμως δὲν ἔλαβα καιρὸ... Μ' εἰλάτισε μὲ δυὸ γροθιαῖς... Πρώτη φορά ποῦ τὸ παθα... Ὅμως... ποῦ θὰ μοῦ πάγει.

— Αὐτὸν θέλομεν καὶ ἡμεῖς, — εἶπεν ἡ Σάρα.

— Αὐτόν; ἀνέκραξεν ὁ Δάσκαλος· 4,000 φράγκα, καὶ σὰς τὸν χανδακόνδι, κὴ Βιβλιοθήκη Παριῶν

— Ἀθλίει! ὄχι νὰ τὸν φονεύσης . . . εἶπεν ἡ Σάρρα πρὸς τὸν Δάσκαλον.

— Ἀμ' τί;

— Ἐλθὲ αὖριον εἰς τὸν κάμπον τοῦ Σαϊντ-Δενῆ, καὶ ἐκεῖ θέλεις εὔρει τὴν εὐγενεῖαν τοῦ βλέπεις ὅτι θέλ' εἶσθαι μόνος· ἐκεῖ πλέον σὲ λέγει τί ἔχεις νὰ κάμῃς. Ὅχι 4,000, ἀλλὰ 2,000 φράγκα σὲ δίδω . . . ἂν ἐπιτύχῃς.

— Μωρὲ φουρλίνη μου, εἶπε χαμηλοφώνως ἡ Κουκκουβάια πρὸς τὸν Δάσκαλον· αὐτοὶ βροντοῦν· εἶνα μεγαλοσάνοι, καὶ ὡς φαίνεται γυρεύουν νὰ παίξουν δ' οὐλιά· σὲ κἀνένα τους ἐχθρό· ὁ ἐχθρὸς τους, ἀκούς, εἰν' ἐκείνο τὸ ζωντόβολο ποῦ θέλησες νὰ στείλῃς ὀπίσω τὸν ἥλιον. . . . Νὰ πᾶμε· πηγαίνω ἐγὼ ἔς τὸν τόπο σου . . . Δυὸ χιλιάδες βόλια, γέρο μου! τ' ἀκούς ἐσύ;

— Πάγει καλὰ! ἔρχετ' ἡ γυναικὰ μου, εἶπεν ὁ Δάσκαλος· τῆς λέτε ὅ,τι χρειάζεται, κατ' βλέπω . . .

— Ναί, αὖριον εἰς τὴν μίαν ὥραν.

— Ὡς τὴν μιά.

— Εἰς τὸν κάμπον τοῦ Σαϊντ-Δενῆ.

— Ὡς τὸν κάμπο τοῦ Σαϊντ-Δενῆ.

— Μεταξὺ Σαϊντ-Οὐέν καὶ τοῦ δρόμου τῆς Ρεβόλτας, εἰς τὴν ἄκραν.

— Καλὰ.

— Καὶ παίρνω μαζὶ μου τὸ χαρτοφυλάκι.

— Καὶ λαμβάνεις τὰ 500 φράγκα· ἀκόμη καὶ ἐν προπλήρωμα διὰ τὴν ἄλλην ὑπόθεσιν.

— Τώρα παγαίνετε εἰς δεξιὰ, καὶ ἡμεῖς ἀριστερά· μὴ μᾶς ἀκολουθήσατε· ἀλλέως . . .

Καὶ ὁ μὲν Δάσκαλος μετὰ τῆς Κουκκουβάιας ἀπεμακρύνθησαν μετὰ τάχος, ὁ δὲ Σπύτιων καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ διευθάνθησαν κατεσπευσμένοις βήμασι πρὸς τὸ προαύλιον τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας.

Τῆς σκηνῆς ταύτης ὑπῆρξε τις μάρτυς ἀόρατος . . .

ὁ Μαχαιροβγάλτης. Αὐτὸς εἶχε χωθῆ εἰς τὰ χαλάσματα διὰ νὰ προφυλαχθῇ ἐκ τῆς βροχῆς· ἤκουσε λοιπὸν ἐκείθεν τὴν πρότασιν τὴν ὁποῖαν ἡ Σάρα ἔκαμεν εἰς τὸν ληστήν, ἀφορῶσαν τὸν Ῥοδόλφον· καὶ ἰδὼν ὅτι ὁ νέος τοῦ φίλος διέτρεχε, κατὰ τὰ φαινόμενα, κίνδυνον, ἤρχισε νὰ συλλογᾶται τίνι τρόπῳ νὰ τὸν διασώσῃ. Τοῦ ἀγαθοῦ αἰσθήματος τούτου ἴσως ἦτο συναίτιον καὶ τὸ κατὰ τοῦ Δασκάλου καὶ τῆς Κουκουβάϊας ἡλικίας του. Ἀποφασίζει λοιπὸν νὰ δώσῃ εἰδήσιν εἰς τὸν Ῥοδόλφον· ἀλλὰ πῶς; εἶχε λησμονήσῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ριπιδωτοῦ ὡραίου. Ὁ Ῥοδόλφος ἴσως δὲν ἐπενήρχετο εἰς τὰ ταπιφράγκον· ποῦ νὰ τὸν εὔρῃ; Ταῦτα σκεπτόμενος ἠκολούθει μηχανικῶς τὸν Τόμ καὶ τὴν Σάραν· τέλος, εἶδεν ὅτι ἀνέβησαν εἰς ὄχημα τι περικείμενον αὐτοὺς ἐνώπιον τοῦ προαυλίου τῆς Παναγίας.

Τὸ ὄχημα κινεῖται· ὁ Μαχαιροβγάλτης ἀναβαίνει κρυφίως ὀπίσθεν αὐτοῦ. Τὸ ὄχημα ἵσταται ἐπὶ τοῦ βουλεβάρτον τοῦ Ἀστεροσκαπείου, καὶ ὁ Τόμ μετὰ τῆς Σάρας καταβαίνουνσι καὶ ἀπεύδουν εἰς τινὰ στενωπὸν. Ἦτο μία μετὰ τὸ μεσονύκτιον· τὸ σκότος ψηλαφητόν· διὰ νὰ γνωρίσῃ τὴν ἐπαύριον τοῦ εὗρισκετο, ὁ Μαχαιροβγάλτης σύρει τὸ μαχαιρίον του ἐκ τοῦ κόλπου του καὶ ἐπιφέρει πλατεῖαν ἐντομὴν εἰς ἓν ἀπὸ τὰ δένδρα τὰ ἐπὶ τῆς γωνίας ἐκείνης τοῦ στενωποῦ. Ἐπομένως ἐπιστρέφει εἰς τὰ ἴδια· εἶχαν ἀπομακρυνθῇ πολὺ ὁ δυστυχής.

Χρόνους εἶχαν ὁ Μαχαιροβγάλτης νὰ αἰσθανθῇ εἰς τὴν τρώγλην τοῦ ὕπνου τασσόμενον γλυκὺν καὶ ἀνεπηρέαστον ὑπὸ τῆς φρικώδους ὀπτασίας τοῦ μακαλιῶ τῶν δικαίρων, ὡς ἔλεγεν εἰς τὴν διεσθασμένην του διάλεκτον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ.

Τὴν ἐπικύριον τῆς ἑσπέρας καθ' ἣν διέτρεξαν τὰ διάφορα ἐκείνα συμβεβηκότα, λαμπρὸς φθινοπωρινὸς ἥλιος ἠκτινοβάλλει ἐν τῷ μέσῳ αἰθρίου οὐρανοῦ· ἡ καταιγὶς τῆς νυκτὸς παρῆλθε· καὶ τοι δὲ σκοτεινὴ πάντοτε διὰ τὸ ὕψος τῶν οἰκιῶν ἡ μυστρά ἐνορία εἰς ἣν μᾶς ἠκολούθησεν ὁ ἀναγνώστης, ἐφαίνετο, χάρις εἰς τὴν καλλονὴν τῆς ἡμέρας, ὀλιγώτερον ἀπατρώπαιος.

Περὶ τὰς ἑνδεκα τῆς πρωίας, ὁ Ῥοδόλφος, ἡ διότι δὲν ἐφοβαίτο ν' ἀπαντήσῃ πλέον τὰ δύο ἄτομα τὰ ὁποῖα ἀπέφυγε χθὲς τὸ ἑσπέρας, ἡ διότι κατεφρόνει τὸν κίνδυνον αὐτὸν, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Φάβας καὶ κατευθύνθη εἰς τὸ οἶνοπωλεῖον τῆς δρακαίνης.

Ἐφόρει πάλιν ἐνδυμασίαν τεχνίτου· ἐφαίνετο ὁμοίως εἰς τὰ φορέματά του ἡ φιλαρέσκεια· ὑπὸ τὸ καινούριόν του ἐπιχιτώνιον, τὸ ἀνοικτὸν ἐπὶ τοῦ στήθους, διεκρίνετο ἐρυθροῦς μάλλινος χιτῶν, κλειόμενος διὰ καρβίων ἀργυρῶν· ὁ τράχηλος δευτέρου χιτῶνος λευκοῦ ἐπιπτεν ἐπὶ μαύρου μεταξωτοῦ λαχιμοδέτου, ἀμελῶς δεδεδεμένου ἀπὸ τὸ οὐρανόχρουν σκιαδίον του, τὸ ἐξ ὑφάσματος μεταξοπτίλου, καὶ με κράνος (κεραμίδι) μολάνστιλπνον, ἐξελίναντο βύστρουχοί τινες κόμης καστανοχρόου· ὑποδήματα στιλπνότατα, διαδεχθέντα τὰ χονδρὰ καὶ πεταλωμένα του πέδιλα τῆς προτεραίας, ὑπέφαινον πόδα κομψὸν ὅστις, ὡς προέχων ἀπὸ περισκελίδα (πανταλόνιον) πλατεῖαν ἐκ μεταξοπτίλου ἐλαιοχρόου, ἐφαίνετο μικρότερος τοῦ πραγματικοῦ. Ἡ ἐνδυμασία αὕτη διόλου δὲν ἐπληρέζεε τὴν χάριν τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ Ῥοδόλφου,

σπανίου κέντρου κομψότητας, εὐλυγισίας καὶ εὐροστίας.

Ὅταν ἐπαρουσιάσθῃ εἰς τὸ ταπιφράγκον, ἡ δράκαινα ἐκάθητο εἰς τὸ κατώφλιον. — Καλὸς τὸ νέο! Θὰ ῥχθῇ σὺ γιὰ τ' ἀποδέλοιπα τῶν 20 φράγκων; (τὸν λέγει εὐπολήπτως πῶς, μὴ τολμῶσα νὰ λησμονήσῃ, ὅτι χθὲς τὸ ἑσπέρας ὁ νικητὴς τοῦ Μαχαιροβγάλτου τὴν ἔρριψε ἐν λουδοβίκιον) κάμνει νὰ σὰς δίνω 17 ἡμισυ φράγκα... Ἐχω καὶ ἄλλο νὰ σὰς εἰπῶ... Ἦλθαν χθὲς καὶ σὺ ἐγύρεψαν ἓνας μακρὺς κύριος, καλοενδυμένος μὲ μιὰ γυναικα φορεμένη ἀνδρῖκια. Ἐπιαν μαζὶ ἡμεῖς τὸ Μαχαιροβγάλητη δυὸ μπουκάλια σφραγισμένο.

— Ἄ! ἐπιαν μαζὶ ἡμεῖς τὸ Μαχαιροβγάλητη! Καὶ τὸ τοῦ λέγαν;

— Ἐπιαν, μὰ πιστὶ ἔταν κείνο; μόλις νὰ βροῦσαν τὰ χεῖλη τους...

— Σ' ἐρωτῶ, τί λέγαν τοῦ Μαχαιροβγάλητη;

— Χίλια πράγματα. Νά! γιὰ τὸν Κοκκινοχέρη, γιὰ τὴ βροχὴ, γιὰ τὸν καλὸ καιρὸ...

— Γνωρίζουν τὸν Κοκκινοχέρη;

— Ὅχι, μόν' ὁ Μαχαιροβγάλητης τοὺς εἶπε τὸ ἦσαν... καὶ μὲ τί τρόπο ἡ αὐθεντιά σας...

— Καλὰ, καλὰ, δὲν εἶν' ὁ λόγος γι' αὐτό.

— Νὰ σὰς δώσω τὸ λοιπὸν τ' ἀποδέλοιπα ὅπου σὰ χρωστῶ;

— Ναι... καὶ θὰ πάρω τὴν Κελαιδῆστρα νὰ περᾶσσομε μαζὶ τὴν ἡμέρα ἔς τὴν ἐξοχή.

— ὦ! αὐτὸ, παιδί μου, δὲν γίνεται.

— Γιατί;

— Γιατί φεύγει καὶ δὲ μοῦ γυρίζει πλεῖστο. Ἄμ' αὖ φέρει εἶναι ὀδὸ μου. Ἐξίωρα ποῦ μοῦ χρωστᾷ καὶ θενεῖντα φοῖρα γιὰ τὸ φαῖναι τὴν ἡμέρᾳ της, ὅπου τώρα εἰς ἐβδομάδες κάθεται κοντὰ μου...

Εἶναι 'πού εἶναι γνωστική' ἀλλεως, δὲν τὴν ἄφρηνα
νὰ κάμῃ πάτημα' ἐκτός πλειὸ ...

— Ἡ Κελαϊδήστρα τοῦ χρωσπᾶ ἐννενηντὰ πράγματα :

— Ἐννενηντὰ καὶ μισὸ σωστά ... Μὰ τί σε κόβει,
παιδί μου, τοῦ λόγου σου ; Πρωτῶς 'σάν νὰ ἤθελες νὰ τὰ
πληρώσης. Κάμε δὲ τὸ μιλόρδο !

— Νὰ ... εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος ῥίπτων πέντε λουδοβί-
κια ἐπὶ τῆς μολυβδοσκεπάστου τραπέζης τῆς δρακαί-
νης. Τώρα, πᾶς' ἀξίζει τὰ κουρέλια 'πού τῆς ἔχεις νὰ
φορῇ ;

Ἡ γραῖα ἐξέταξε μὲ ἀπορίαν τὰ λουδοβίκια, τὸ ἐν
μετὰ τὸ ἄλλο, ὡς ἀμφιβάλλουσα καὶ δυσπιστοῦσα.

— Τί βλέπεις; μὴ νὰ θαρρῇς πῶς εἶναι κίβδηλα ;
Στείλε νὰ τ' ἀλλάξῃς, ἂν ἀγαπᾷς ... Τέλειωνε ! τί ἀξί-
ζουν τ' ἀποφύγια 'πού τῆς ἔχεις δοσμένα ;

Ταλαντευομένη ἡ δράκαινα μεταξὺ τοῦ πόθου νὰ κά-
μῃ ἐπικερδῇ ἐπιχείρησιν, τοῦ θαυμασμοῦ ὅτι ὑπῆρχε
τόσον ἀργύριον εἰς τὰς χεῖρας ἐνὸς τεχνίτου, τοῦ φόβου
μὴν ἀπαιτηθῇ, καὶ τῆς ἐλπίδος τοῦ νὰ κερδίσῃ καὶ πλεο-
ντερά, πρῶτον ἐσιώπησεν, ἔπειτα εἶπεν — Ἡ φορεσιὰ
τῆς ἀξίζει τ' ὀλιγώτερο ... ἕκαστὸ φράγμα.

— Τέτοια κουρέλια ! Δὲν ἠξεύρεις τί λές ! Νὰ κρατῇ
τῆς ἐκεῖνα 'πού σοῦ ὤσω χθὲς, καὶ νὰ σοῦ δώσω ἀκό-
μῃ ἕνα λουδοβίκι' τίποτα παραπάνω. Ἀρὴ νὰ σοῦ δώ-
σω πλεονάτερα ... εἶναι τὸ ἴδιο 'σάν νὰ τὰ κλέψω ἀπὸ
τὴν ἐλεημοσύνη 'πού θὰ ἔχω νὰ δίνω 'ς τοὺς φτωχοὺς.

— Σάν δὲν ἀγαπᾷς, παιδί μου, φυλάγω τὴ φορεσιὰ
ἡ Κελαϊδήστρα δὲν τὸ κουνεῖ ἀπ' ἐδῶ εἰμαι 'νοικοκυρὰ
νὰ πουλήσω τὰ πράγματά μου ὅπως θέλω.

— Ἐλα ... 'πού νὰ σ' ἐπάρῃ ὁ γέρο διάβολος, ἔλα !
Νὰ τὰ φράγμα σου. ... πῆγαινε γλίγωρε νὰ μοῦ βρῇς
τὴν Κελαϊδήστρα.

Ἡ δράκαινα ἐνεκόλπισε τὰ χρήματα ὑποθέτουσα ὅτι

ἢ τὰ ἔκλεψεν ὁ τεχνίτης, ἢ ἐκληρονόμησέ τινα· τὸν λέγει λοιπὸν μὲ οὐτιδανὸν μειδίῃμα· — Καὶ δὲν ἀνεβαίνεις καλῆτερα μονάχος νὰ τὴν εὖρης 'ς τὴν κάμαρῃ της; . . . πολλὴ χαρὰ θὰ τὸ 'πάρῃ . . . χθὲς εἶδα καὶ σοῦ 'ριχτε κα̐ποιαις ματιαῖς! . . . Νὰ μὴ χαρῶ τὰ 'μάτιά μου! . . .

— 'Ανέβα, σοῦ λέγω, νὰ τὴν εὖρης, καὶ εἰπέ της πῶς θὰ τὴν 'πάρῃ 'ς τὴν ἐξοχὴ . . . τίποτ' ἄλλο. Κύτταξε νὰ μὴν τῆς εἴπῃς γιὰ τὸ χρέος της, πῶς τὸ 'πλήρωσα . . .

— Γιατί;

— Τί σὲ μέλει;

— 'Εμένε; καὶ ὄντως; τί με κόφτει; κάλλιο νὰ θάρρῃ πῶς εἶναι ἀκόμη 'ς τὰ χέρια μου . . .

— Θὰ σωπάσῃς! Ὁ 'ἀναβῆς! . . .

— Μωρὲ, θυμὸ 'ποῦ τὸν ἔχει! Δὲν ἤθελα νὰ ἤμῃς τριῖχα τῆς κεφαλῆς τῶν ἐχθρῶν σου . . . 'Πηγαίνω . . . πηγαίνω . . .

Καὶ ἡ δράκαινα ἀνέβη. Μετὰ τινὰς στιγμὰς κατέβη πάλιν.

— 'Ἡ Κελαϊθήστρα δὲν τὸ 'πίστευσε' καθὼς ἔμαθε πῶς τὴν προσμένεις, ἔγινε κόκκινη 'σὰν τὸ κεράσι . . . ὄντας τῆς εἶπα ὅμως, πῶς τῆς ἔδινα τὴν ἄδεια νὰ παρᾷ τὴν ἡμέρα 'ς τὴν ἐξοχὴ, ἀπὸ 'λίγο νὰ τρελαθῇ εἶναι πρῶτη φορὰ ποῦ 'χύθηκε 'ς τὸ λαιμὸ μου ἀπ' τῆς χαρὰς της.

— Ἐχάρηκε . . . ὅπου θὲ νὰ 'ς ἀφήσῃ.

Ἐν τούτοις εἰσῆλθεν ἡ Μαριάνθη, ἐνδεδυμένη ὡς χθὲς 'εσθῆτα ἐξ ἀμαυρᾶς δαμασκηνουργίης, περιώμιον κορτογαλλόχρου δεδεμένον ἐπὶ τὴν ράχιν, καὶ τὸ κυανόπλινθον μινωϊκόν εἰς τὴν κεφαλὴν, μὲ τ' ἀμφοτέρωθεν καταρρέοντα ὀγκώδη ψιᾶθια τῆς ξανθῆς της κόμης. Ἐπανιδούσα τὸν Ῥοδόλφον ἐβουρίασε κ' ἔταπείνωσε τὰ ὄμματά της ἐκ τῆς αἰδοῦς.

— Ἐρχεσαι, μικρή μου, νὰ περάσουμε μαζί τὴν ἡμέραν εἰς τὴν ἐξοχή; εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος.

— Μάλιστα, κύριε Ῥοδόλφε (εἶπεν ἡ Κελαϊδήστρα) ἀφοῦ καὶ ἡ κερά μου τὸ συγχωρεῖ.

— Πήγαινε, μικρή πουλαδίτσα μου, πήγαινε· γιατί σαι γνωστικὸ κορίτσι... Ἐλα κοντὰ νὰ σὲ φιλήσω.

Καὶ ἡ Μέγαιρα ἔτεινε πρὸς τὴν Μαριάνθη τὸ κατὰ-στικτον οὐτιδανόν της πρόσωπον. Ἡ ταλαίπωρος κόρη, μ' ὅλην τὴν ἀπέχθειάν της, ἐπλησίασε τὸ μέτωπον εἰς τὰ χεῖλη τῆς δρακαίνης· ἀλλ' ὁ Ῥοδόλφος, σπρώξας δυνατὰ τὴν γραίαν μετὸν ἀγκωνά του ἕως ὀπίσθεν τῆς τραπέζης της, ἤρπασε τὴν χεῖρα τῆς Μαριάνθης ὑπὸ τὸν βραχίονά του, καὶ ἐξῆλθε τοῦ ταπιφράγκου ἀφένων τὴν θειὰ Πόνισσαν μυρία βλασφημοῦσαν.

— Προσέξετε, κύριε Ῥοδόλφε! τὸν λέγει ἡ Κελαϊδήστρα, ἡ δράκαινα δὲν τὸ ἔχει τίποτε νὰ σὰς ῥίψῃ κατὰ κεφαλῆς ὅ,τι τῆς τύχῃ. Εἶναι τόσο κακὴ.

— Μὴ σε μέλει, παιδί μου... Ἀλλὰ τί ἔχεις φαίνεσαι ὡσὰν δυσαρεστημένη... Μήπως σὲ πειράζει πῶς ἔρχεσαι μαζί μου;

— Ἐξ ἐναντίας... πλὴν... καθὼς με κρατεῖτε...

— Τί;

— Σεῖς τώρα, εἰσθ' ἕνας τεχνίτης... ὁποῖος σὰς ἰδῇ μαζί μου καὶ τὸ εἰπῇ εἰς τὸν παραυθέντη σας... αὐτὸ σὰς βλάπτει. Οἱ παραυθένται δὲν ἀγαποῦν νὰ διαφθείρουνται οἱ τεχνίται τους.

Καὶ ἀποσύρασα ἑλαφρὰ τὴν χεῖρά της ἐκ τοῦ βραχίονός του, ἐπρόσθεσε— Παγαίνειτ' ἐμπρὸς... καὶ σὰς ἀκολουθῶ ἀπὸ μακρὰν, ὅσα νὰ ἐδῶμεν ἀπὸ τὴν πολιτείαν.

— Μὴ σε μέλει — εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος, συγχινηθεὶς διὰ τὴν προσοχὴν αὐτὴν τῆς νέας, καὶ ἐπαναλαμβάνων τὴν χεῖρά της.— Ὁ παραυθέντης μου κατοικεῖ μακρὸν

ἀπ' αὐτὰ τὰ μέρη ἔπειτα, ὅταν περάσωμεν ἀπὸ τοῦ παρόχθι τῶν Ἀνθῶν (1), θὰ εὕρωμεν ἐκεῖ ἐν' ἀμάξει.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, κύριε Ῥοδόλφε· σᾶς τὸ εἶπα, διὰ νὰ μὴ τύχη καὶ σᾶς συμβῇ τίποτα ἐξ αἰτίας μου...

— Ναι, τὸ πιστεύω, καὶ σ' εὐχαριστῶ. Ἀλλ' εἰπέ με ἐλευθέρως, σοῦ εἶναι ἀδιάφορον νὰ τραβίξωμεν ἀπ' ὁποῖον μέρος καὶ ἂν ἦναι, εἰς τὴν ἐξοχή;

— Πάντῃ ἀδιάφορο, κύριε Ῥοδόλφε· φθάνει νὰ ἦναι ἐξοχή... Ἡ ἡμέρα εἶναι τόσο καλὴ... ὁ ἀνοικτός ἀέρας ζωογονεῖ τόσο τὸν ἄνθρωπο! Ἐξέρετε πῶς ἔχω ἐξ ἑβδομάδαι· ὅπου δὲν ἐπῆγα μακρύτερα ἀπ' ἐκεῖ ὅπου πωλοῦν τὰ λουλούδια; Καὶ τοῦτο ὅμως εἶναι θεῶμα πῶς μ' ἐμπιστεύετο ὡς αὐτοῦ ἡ δράκαινα.

— Κ' ἐπῆγαινες ἐκεῖ ὅπου πωλοῦν τὰ λουλούδια, διὰ νὰ ἀγοράσῃς;

— Ἀ! ὅχι· ποῦ χρήματα; ἐπῆγαινα μόνο νὰ τὰ βλέπω, νὰ πνέω ἐκείνην τὴν εὐωδίαν των... Ὅταν ἐγίνετο αγορά, καὶ ἡ δράκαινα μ' ἄφηνεν ἐλεύθερη μιστὴν ὥρα, τόσο εὐχαριστούμενον, ὅπου ἔλα τὰ λησμονήσῃς.

— Καὶ ὅταν ἐπέστρεφτε εἰς τῆς δράκαινας... εἰς ἐκείνους τοὺς βρωμεροὺς δρόμους;...

— Ὦ!... ἐπέστρεφα πλέον σκυθρωπὴ καρὰ ὅταν ἀναχωροῦσα... κ' ἐκρατοῦσα τὰ δάκρυά μου διὰ νὰ μὴ μὲ μαλώσῃ. Νὰ ἰδῇτε... εἰς τὴν ἀγορὰ τῶν ἀνθῶν... ἐκεῖνο 'ποῦ ἡ καρδιά μου ὠρέγονταν περισσότερο ἦταν ἡ μικραῖς ἐκείναις παστρικάῖς παστρικάῖς τεχνί-τρικαις, ὅπου 'φεύγαν γελασταῖς γελασταῖς, μὲ μιὰ μικρὴ γλαστρίτσα λουλούδια εἰς τὰ χερίά τους.

(1) Μῆρος ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὀχθῆς τοῦ ποταμοῦ Σηκουάνα, εἰς τὸ κέντρον τοῦ Παρισίου, ὅπου ὑπάρχει ἀγορὰ ἀνθῶν παντοδαπῶν. *Quai aux Fleurs.*

— Είμαι βέβαιος, πῶς ἀνείχες ὀλίγα μόνον λουλούδια ἐς τὸ παράθυρό σου, ἤθελε νὰ σοῦ φαίνονται ὡς ἓξ συντροφιά.

— Τωόντι, κύριε Ροδόλφε! Φαντασθῆτε 'ποῦ εἶναι ἡμέρα, ἡ δράκαινα ὅπου ἐώρταζε τ' ὄνομά της ἐπαιδὴ ἠγνώριζε τὴν ἀγάπην 'ποῦ εἶχα ἐς αὐτὰ μου χάρισε μιὰ μικρὴ τριανταφυλλίτσα. Τὴν χαρὰν ὅπου 'πῆρα! ὅλα πλέον τ' ἄφησα κατὰ μέρος! Ἄλλο δὲν ἔκχρνα, παρὰ νὰ βλέπω τὴν τριανταφυλλίτσα μου... Νὰ μετρῶ τὰ φύλλα της, τὰ τριαντάφυλλά της... Ὁ κακὸς ὅπως ἀέρας τῆς Χώρας τὴν ἐκτερίνισε μετὰ δυὶ ἡμέρας... Τά-τε κ' ἐγὼ... Ἀλλὰ θὰ μὲ περιγελάτετε, κύριε Ροδόλφε.

— Ὅχι, ὄχι, λέγε.

— Ἐξήγησα ἀπὸ τὴν δράκαινα τὴν ἄδειαν, νὰ εἴγω νὰ περδιαβάσω τὴν τριανταφυλλίτσα μου... ὅτι νὰ ἦταν κανέναν παιδί... τὴν ἐπῆγα ἐκεῖ ὅπου πωλοῦν καὶ τ' ἄλλα λουλούδια, στοχαζομένη, πῶς κοντὰ ἐς ἐκεῖνα, ἐς τὸν δροσερὸ καὶ μοσχιδύλον ἐκείνον δέσζα, ἵσως νὰ τῆς ἔκαμνε καλὸ ἑρράντισα τὰ πτωχὰ της φύλλα ἀπὸ τὸ καθαρὸ νερὸ τῆς βρύσης, ὅπου εἶναι ἐκεῖ ἐς τὴ μέση καὶ ὑπερτα, διὰ νὰ στεγνώσῃ, τὴν ἔβαλα κάμποσιν ὥρα ἐς τὸν ἥλιο... Ταλαίπωρο φυτό! ἐς τὴ Χώρα μέσα ποτε δὲν ἔβλεπον ἥλιο... ὅταν ἐμένα... Ἐς τὸ δρόμο μας ὁ ἥλιος δὲν καταβαίνει χαμηλότερ' ἀπὸ τὰ κεραεῖδια... Ὅττερα, ἐπέστρεψα ἐς τὸ σπήτι. Σὰς βέβαιον, κύριε Ροδόλφε, ὅτι ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἡ τριανταφυλλίτσα ἐξῆσεν ἱσως δέκα ἡμέρας, περισσότερον ἀπ' ὅσον ἦτο-λε νὰ ζῇσθ διαφορετικὰ.

— Τὸ πιστεύω· ἀλλ' ἀφ'αῦ ἀπέθανε θὰ 'πικρεθῇς πολὺ.

— Ἐκλαυσά' ἦταν ἀληθινὴ λύπη δι' ἐμένα... Νὰ σὰς εἰπῶ κ' ἐνα ἄλλο, κύριε Ροδόλφε, ἡ εὐγενὴς σου ὅπου καταλαβαίνεται πῶσον ἀγαπᾷ καὶ πόσῃ τὰ λουλούδια

κοντά 'ς τ' ἄλλα, εἶχα καὶ 'σάν μιὰ εὐγνωμοσύνη 'ς τὸ
τκαλίπωρο ἐκείνο φυτὸ, πῶς ἄνθοις τόσον ὠραία δι'
ἐμένα, τώρα ... μ' ὅλον ὁποῦ ... τί νὰ σᾶ; εἰπῶ ...
ἐνῷ ἤμουν καὶ τέτοια ...

Καὶ κλίνασα τὴν κεφαλὴν ἡ Κελαϊδήστρα κατεκοιμή-
νησεν ἐκ τῆς αἰδοῦς ...

— Τκαλίπωρο παιδί! μ' αὐτὴ τὴ συνείσθησι τῆς
ἐλευσίαν σου καταστάσεως, ἐσὺ πολλὰς φορὰς θά ...

— Θὰ ἐπεθύμησα νὰ γλυτώσω ἀπὸ τέτοια ζωὴ; δὲν
ἠθέλετε νὰ εἰπῆτε αὐτό; εἶπεν ἡ Κελαϊδήστρα διακό-
πτουσα τὸν Ῥοδόλφον. Ὦ, ναί! εἰν' ἓνας μῆνας ὁποῦ
πολλὰς φορὰς ἐσκύψα καὶ ἐκύτταζα τὸν ποταμὸν, τὴ
Σένα ... ὕστερα ὅμως ἐκύτταξα πάλιν τὰ λουλούδια,
τὸν ἥλιο ... Καὶ τότε εἶπα 'Ὁ ποταμὸς ἀπ' ἐδῶ δὲν
φεύγει' ἀκόμη εἶμαι δεκαεὶ ἡμῖς χρόνων ... ποῖος ἔ-
ξωοι; ...

— Ὅταν ἔλεγες 'Ποῖος ἡδέερε; ... θὰ εἶχες κατὰ
ἐλπίδας;

— Μάλιστα.

— Καὶ 'σάν τί ἐλπίδας; ἤμπορὸς νὰ μάθω;

— Νὰ εὗρω καὶ μιὰ καλὴ ψυχὴ 'πού νὰ μοῦ φέρνῃ
δουλιὰ, ὡς ὅπου νὰ ἔξωγῃ ἀπὸ τῆς δράκαινας τὰ χέ-
ρια ... καὶ ἡ ἐλπίς αὐτὴ μ' ἐπαρηγοροῦσε πολὺ ...
Ἐπειτα ἔλεγα 'Δυστυχισμένη ζωὴ τραῦδ', ὅμως δὲν
ἔκαμα κακὸ καὶ εἰς κἀνέναν ἄνθρωπον ... ἂν εἶχα κἀνέναν
νὰ μ' ἐσυμβούλευε, δὲν ἠθελεῖς τώρα νὰ ἦμαι εἰς αὐτὴν
τὴν κατὰστασι! ... Κι' αὐτὸ πλέον ἐδιώχνει ὄλγιστον τὴ
λύπη μου ... ὁποῦ εἶχεν αὐξήσει πολὺ ὕστερ' ἀφ' οὗ εἶχα
καὶ τὴν τριανταφυλλίσαν! — ἐπρόσθεσεν ἡ Κελαϊδή-
στρα μὲ στεναγμὸν.

— Μεγάλῃ λύπῃ ... ἀκόμη δὲν ἤμπόρεσες νὰ λη-
σμονήσῃς τὴν τριανταφυλλιά σου.

— Ναί ... ἰδὲτε ... νὰ τὴν,

Καὶ ἡ Κελαϊδήστρα ἐξέφευγεν ἀπὸ τὸν κόλπον τοῦ
μικροῦ δεματίου κλωναρίων ξηρῶν, ἰσομέτρως κεκαμμέ-
νων καὶ δεδεμένων μὲ ταινίαν ροδόχρουν.

— Πῶς! τὴν ἐρύλαξες τοιοῦτοτρόπως;

— Βέβαια ... εἶναι τὸ μόνον κτήμα μου εἰς τὸν
κόσμον.

— Καὶ δὲν ἔχεις κἀνέναν πρᾶγμα ἰδικόν σου;

— Κἀνέναν ...

— Αὐτὰ τὰ κοράλλια ὁποῦ φορεῖς;

— Εἶναι τῆς δράκαινας.

— Δὲν ἔχεις τίποτα, τίποτα; οὐτ' ἓνα κουρέλι, οὐτ'
ἓνα μανδύλι;

— Τίποτα ... τίποτ' ἄλλο παρὰ τὰ ξερά κλωνάρια
τῆς πτωχῆς μου τριανταφυλλιάς. Διὰ τοῦτο τὴν ἀγαπῶ
τόσο ...

Ἐν ταῦτοις ὁ Ῥοδόλφος καὶ ἡ Κελαϊδήστρα ἔφθασαν
εἰς τὸ παρόχθιον τῶν Ἀνθῶν, ὅπου τοὺς ἐπρόσμενε τὸ
ἔχημα. Ὁ Ῥοδόλφος ἀνεδίβασεν εἰς αὐτὸ τὴν Κελαϊδή-
στραν ἀνέβη δὲ καὶ οὗτος μετ' αὐτὴν, καὶ εἶπεν εἰς τὸν
ἀμαζήλατόν. — Πήγαίνέ μας εἰς τὸ Σαῖντ Λευὴ' ὕστε-
ρότερα σὲ λέγω τί δρόμον θὰ πάρωμεν ἀπ' ἐκεῖ κ' ἐμ-
πρός.

Τὸ ἔχημα ἀνεχώρησεν ὁ ἥλιος ἠκτινοβάλλει, ὁ αὐρα-
νὸς ἦτο ἀνέφελος, ὁ ἀῆρ ἐκυκλοφορεῖ ὑπόψυχρος διὰ τῶν
ἀνοημάτων τῆς ἀμάξης, μολονότι ἦσαν καταβιβασμέ-
ναι αἱ ὕλοι τῶν θυριδίων τῆς.

— Ἀ! ἓνα μανδύ (manteau) γυναῖκασι! — εἶπεν ἡ
Κελαϊδήστρα παρατηρήσασα ὅτι ἐκάθασεν ἐπὶ τινος
μανδύου.

— Ναί, τὸ ἐπῆρα, παιδί μου, δι' ἐσένα, φοβούμενος
μήπως κρυώνης.

Ἡ τκαλίπωρος νεῆκε, ὡς ὀλίγον συνεισθημένη εἰς πε-
σομοίαν φιλοφροσύνας, ἠτένεσε τὸν Ῥοδόλφον ἐκείνῃ.

κή. — "Ω! κύριε Ροδόλφε, πόσον είσθε καλός! με κάμνετε νά εντρέπωμαι...

— Νά εντρέπασαι; έπειδή είμαι καλός;

— Όχι, αλλά... τώρα δέν όμιλείτε ώσάν έχθές είσθε πάντῃ διαφορετικός...

— Άληθινά; και τί άγαπούσε, Μαριάνθη, καλήτερα νά ήμουν ό Ροδόλφος ό χθεςινός... ή ό Ροδόλφος ό σημερινός;

— Καλήτερα ό σημερινός... Όμωι έχθές μου φαίνονταν πώς ήσθε περισσότερο τῆς τάξης μου... — Και άμέσως διακόπτεται φοδουμένη μήν έταπεινώσε τόν Ροδόλφον — Λέγω τῆς τάξης μου... δηλαδή... γνωρίζω, κύριε Ροδόλφε, πώς αυτό δέν ήμπορεί ποτέ νά ήναι...

— Ένα πράγμα σου με κάμνει, Μαριάνθη, νά θαυμάζω.

— Τί, κύριε Ροδόλφε;

— Δείχνεις ώσάν νά λησμονήσεσ εκείνο ποῦ σου είπεν ή Κουκκουδάια έχθές... πώς εγνωρίζε τοῦς γονεῖς σου.

— "Ω! αυτό δέν τὸ λησμονήσα εγώ... όλη τῇ νύκτα τὸ διαλογόυμουν... κ' έκλαυσα πολύ... όμως είμαι βέβαιη, πώς αυτό δέν εἶν' αλήθεια... ή Κουκκουδάια τὸ έπλασε διά νά με λυπήσῃ περισσότερο.

— Έμπορεί όμως νά γνωρίζῃ αὐτῇ ή γρηχ περισσότερο άπό ό,τι στοχάζεσαι; άν ήταν αὐτὸ αλήθεια, δέν ήθελες λάβει μεγάλη χαρά νά εὔρισκες πάλι τόν πατέρα και τήν μητέρα σου;

— Άλλοίμονον! κύριε Ροδόλφε! άν οἱ γονεῖς μου δέν με άγάπησαν ποτέ τί και... άν τοῦς εὔρισκα;... Δέν θά γύριζαν οὔτε νά με ίδοῦν... Αν πάλι μ' άγαπούσαν... πόσον εντραπή θά τό παιοναν, νά με βλεπαν!... Ισως απέθαιναν αληθινά...

— Ἄν οἱ γονεῖς σου σὲ ἀγαπαῦσαν, Μαριάνθη, θὰ σ' εὐσπλαγχνισθοῦν, θὰ σὲ συγχωρήσουν, θὰ σ' ἀγαπήσουν πάλιν... Ἄν σὲ ἀπέρριψαν... ἔταν ἰδοῦν εἰς τί ἀθλίαν κατάστασιν σ' ἔφερε τὸ κίνημά των... ἡ ἐντροπή των, ὁ πόνος τῆς συνειδήσεώς των θὰ ἦναι ἐκδίκησίς σου.

— Καὶ τί νὰ τὴν κάμω τὴν ἐκδίκησι, κύριε Ῥοδόλφε !

— Ἐχεις δίκαιο... ἀς ἀφήσωμεν αὐτά.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν τὸ ὄχημα ἔφθασε πλησίον τοῦ Σκίντ-Οὐν ἐπὶ τοῦ διακλαδισμοῦ τῆς ὁδοῦ Σκίντ-Λενῆ καὶ τοῦ δρόμου τῆς Ῥεβόλτας. Τὰ πέραξ ἐκεῖ ἦσαν μονώτατα, ἀλλ' ἡ Μαριάνθη ἰδοῦσα τοὺς κάμπους, κατὰ τὴν ἐκφρασίν της, ἐκυριεύθη ἀπὸ τόσην ἀγαλλίαν, ὥστε αἱ θλιβεραὶ ἰδέαι, ὅσας ἡ ἀνάμνησις τῆς Κουκκουδάικς εἶχε συνεπιφέρει, ἀπεδιώχθησαν, καὶ τὸ θελητικόν της πρόσωπον ἐφάνη ἐμπλεον παιδρότητος. Κύψασα λοιπὸν πρὸς τὸ θυρίδιον τῆς ἀμάξης ἀνέκραξε κροτοῦσα τὰς χεῖρας. — Κύριε Ῥοδόλφε, τί εὐτυχία!... χαρτάρια! κάμποι!... Νὰ μοῦ ἐσυγχωροῦσατε νὰ καταβῶ... Τί ὠραιότης!... Ἦθελα νὰ ἔτρεχα μετὰ ἑαυτὰ τὰ λιβάδια...

— Νὰ τρέξωμεν, παιδί μου... Ἀμαξήλατη, σταμάτησε !

— Τί ! καὶ σεῖς θὰ τρέξετε, κύριε Ῥοδόλφε ;

— Μοῦ ἀρέσει κ' ἐμένα.

— Τί εὐτυχία !... κύριε Ῥοδόλφε !!

Καὶ λαβόμενοι ἕκαστος τὴν τοῦ ἄλλου χεῖρα ἤρχισαν νὰ τρέχουν, νὰ τρέχουν εἰς ἐκτεταμένον τι γήπεδον ἐσπαρμένον ἐκ νεοθερίστου χόρτου.

Ποῦ νὰ περιγράψῃ τις τὰ πηδήματα, τὰς μικρὰς ἐκείνας περιχωρεῖς φωνάς, τὴν ἐκστασιν τῆς Μαριάνθης ! Ταλαίπωρος δορκάς, τόσον καιρὸν κατὰκλειστος, ἔπνευεν ἤδη τὸν ἀνοιχτὸν ἀέρα με ἀπληστικὴν... Ἐπὶ γαίαν,

ἤρχετο, ἴστατο, πάλιν ἔφευγε, πάντοτε μὲ νέας παραφωράς.

Εἰς τὴν θέαν σωρῶν τινῶν ἀπὸ ἄγρια ἀνθύλια, λευκὰ ἢ κίτρινα, ἔβαλε νέας φωνὰς τέρψεως ὅσα εὔρισκεν, ἔκοπτεν. Ἀποῦ δ' ἔτρεξε τοιοῦτοτρόπως ἱκανὴν ὥραν, ἐστάθη διὰ τὴν ἀνασάνην καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ στελέχους, τὸ ὅποιον ἔκειτο εἰς τὰ χεῖλη βαθέος τινὸς λάκκου.

Ἡ λευκὴ, συνήθως ὁμως ὠχρὰ ὕψις τῆς ἔλαβε τὸν ζωηρότερον χρωματισμόν. Οἱ μεγάλοι ὀφθαλμοὶ τῆς, οἱ κυκνοὶ, ἐξέπεμπον γλυκείας μαρμαρυγὰς· τὸ φοινικοῦν τῆς στόμα, ἀσθμαῖνον διέφαινε δύο στοίχους μαργαριτῶν ὑγρῶν· τὰ στέρνα τῆς ἐκτύπων ὑπὸ τὸ παλαιὸν καὶ μικρόν τῆς περιώμιον· τὴν μίαν τῶν χειρῶν τῆς εἶχεν ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς, διὰ τὴν καταθλίβει τοὺς παλμούς αὐτῆς· διὰ τῆς ἄλλης χειρὸς ἐπρόσφερεν εἰς τὸν Ῥοδόλφον ἀνθοδέσμεν, τὴν ὁποίαν ἐσύνθεσεν ἐκ τῶν ὕσων ἔδρεψεν ἡ ἰδίᾳ.

Ἀδύνατον νὰ ἰδεσθῇ τις ἐρασιμώτερον τῆς ἀθώας καὶ ἀγνῆς χαρῆς ἥτις ἠκτινοβολεῖ ἐπὶ τῆς ἀνάκτου αὐτῆς φυσιογνωμίας. Ὅταν ἡ Μαριάνθη ἠδυνήθη νὰ λαλήσῃ εἰπὼν εἰς τὸν Ῥοδόλφον, ὑψηλὴν ἐμφαίνουσα εὐχαριστίαν, εὐγνωμοσύνην σχεδὸν θρησκευτικὴν. — ὦ! ὁ Θεὸς! πόσον εἶναι ἀγαθὸς, ὅπου μᾶς ἐχάρισε μιὰ ἡμέρα τόσον καλὴ!!

Δάκρυ ἀνέβη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ Ῥοδόλφου ἀκούσαντος τὸ πτωχόν, τὸ ἐγκαταλειμμένον, τὸ περιφρονημένον, τὸ ἀπολωλὸς αὐτὸ πλάσμα, ἐξάγον φωνὴν ἀγαλλιάσεως, φωνὴν ἀφάτου εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Πλάστην, ἐπειδὴ εὐφράνθη ὑπὸ μιᾶς ἡλιακῆς ἀκτίνος, καὶ ὑπὸ τῆς ἀπλῆς θεᾶς ἑνὸς λειμῶνος.

Ἀπροσδόκητόν τι ἀπέσπασε τὸν Ῥοδόλφον ἐκ τῆς νεκρῆς ταύτης μελέτης του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΝ.

Ἡ Κελαϊδήστρα λοιπὸν ἐπεκάθησεν, ὡς εἶπομεν, εἰς στέλεχος τι παρκαίμενον εἰς τὰ χεῖλη ἑνὸς λάκκου.

Ἐκεῖ ἀνασηκώνεται ἄνθρωπός τις ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ἀνασκαφῆς, ἀποτινάσσει διὰ μιᾶς τὰ ἄχυρα, ὅπου ἦτο παρχωσμένος, καὶ ἐκβάλλει ταρχωδέστατον γέλωτα. Ἐξυπασθεῖσα ἡ Κελαϊδήστρα ἐστράφη, καὶ βλέπει . . . τὸν Μαχχιροβγάλτην.

— Ἐγνοῖα σου, υἱέ μου, ἔγνοῖα σου! — λέγει πρὸς τὴν κόρην ἰδὼν αὐτὴν ὅτι κατέφυγε περίφοβος πλησίον τοῦ Ῥοδόλφου. — Τὸ πρόσμενες αὐτὸ, κύρ Ῥοδόλφο μου, ἡ αὐθεντιά σου; αἶ; . . . ἂμ' κ' ἐγὼ, ἐρώτω με, τὸ πρόσμενα; . . . — Μετὰ ταῦτα ἐπρόσθεσι με σοβαρότητα. — Τὰ βλέπεις τώρα, μάστορή μου; . . . ὅ,τι θέν ἄς λέν . . . ὅμως εἶναι κάτι τι 'ς τὸν ἀέρα 'πάνου . . . 'κατάλαβες; ἀψηλὰ . . . 'πάν' ἀπὸ τὰ κεφάλια μας . . . Ὁ Μεγ-δε-μεγ (ὁ Θεὸς) εἶναι, σοῦ λέγω, πνεῦμα καὶ 'σάν νὰ λέγη τ' ἀνθρώπου. Τρέχα 'σάν ὅπου σὲ κουντῶ . . . Τὰ εἶδες τώρα; . . . μάς ἐσκούντη' ἐδῶ πέρα κ' ἐμας τοὺς δύο! . . .

— Τί κάμνεις αὐτοῦ; ἠρώτησεν ὁ Ῥοδόλφος με ἀπορίαν.

— Παραφύλαγα γιὰ καλὸ 'δικό σου, μάστορή μου. Ὅμως, εἶδες τοῦ λόγου σου τύχη, νὰ 'βρεθῇς ἀπ' ἐξω ἀπὸ τὸ σπῆτί μου τῆς ἐξοχῆς! Ἐγὼ τὸ εἶπα εἶναι κάτι τι βέβαια βέβαια, κάτι τις εἶν' ἐκεῖ 'πάνου . . .

— Σ' ἐρωτῶ, τί κάμνεις αὐτοῦ;

— Τώρα σ' δρίζω, μόνο δός μου πρώτα καιρό ν' ἀ-
νεβῶ 'ς τὰ ἀμάξι σου καὶ νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ τριγύρω.

Καὶ τρέξας πρὸς τὸ παρέκει ἰστάμενον ὄχημα ἀνέβη,
ἔβριψεν εἰς τὰ πέριξ βλέμμα βλοσυρόν, καὶ ἐπανῆλθε.

— Δὲ μοῦ λές τί θὰ εἰποῦν αὐτά; τὸν ἠρώτησεν
ὁ Ῥοδόλφος.

— Ἀγάλη! ἀγάλια, μάστορη... Τί ὥρα νὰ ἦναι;

— Μιστ' ὥρα περασμένο τὸ μεσημέρι, ἀπεκρίθη ὁ
Ῥοδόλφος, ἀφοῦ παρεστήρησε τ' ὠρολόγιόν του.

— Καλά... ἔχουμ' ἀκόμα καιρό... Ἀκόμα θέλει
μιστ' ὥρα γιὰ νὰ λθῇ ἡ Κουκκουβάια.

— Ἡ Κουκκουβάια! ἀνέκραξαν καὶ ὁ Ῥοδόλφος
καὶ ἡ Μαριάνθη.

— Ναί... Μόνον νὰ σοῦ τὰ εἰπῶ κοντοσυλλαβῶ-
χθές, ὄντας ἐφυγες ἡ αὐθεντιά σου ἀπὸ τὸ ταπιφράγ-
χο, ἦλθες...

— Ἐνας ἄνδρας ἀψηλὸς μὲ μιὰ γυναίκα ἀνδρικήα
φορεμένη, καὶ μ' ἐξήγησαν αὐτά τὰ ζεύρω. Ὑατερα;

— Ὑατερα μ' ἐκέρασαν, κ' ἐγύρεψαν νὰ μὲ καταφέ-
ρουν ν' ἀνοίξω ὁμιλία γιὰ τὴν αὐθεντιά σου... Ἐγὼ
δὲν τοῖς εἶπα τίποτα, γιὰτὶ καὶ ὅλα δὲν ἤξευρα ἄλλα,
παρὰ τὴ χαλαζία ἐκείνη τὴν ὕστερινή ποῦ μοῦ κατέ-
θασες... ὅμως καὶ νὰ ἔξευρα... μεταξύ μας τώρα.
μαστρὸ Ῥοδόλφο, εἶναι 'σὲ ζωὴ καὶ 'σὲ θάνατο... Ὁ
διάβολος νὰ μὲ πᾶρῃ, ἂν καταλαβαίνοι πῶς καὶ μὲ τί
τρόπο σ' ἐπῆρα ἀπὸ τόση ἀγάπη... ὅπου 'μαϊάξει, μὲ
συμπαθεῖ, σάν τὸ σκύλο μὲ τὸν αὐθέντη του... Ἀ-
πὸ τὴ στιγμή 'ποῦ μοῦ εἶπες πῶς ἔχω χαρακτηρῶ καὶ
τιμὴ... Πῶς νὰ σοῦ εἰπῶ;...

— Σ' εὐχαριστῶ, σ' εὐχαριστῶ, παιδί μου... Αἶ...
λέγε...

— Τὸ λοιπὸν, αὐθέντη μου εἶσαι καὶ καλὲς, ὁ ἀψηλὸς
ὁ ἄνθρωπος κ' ἡ γυναίκα ποῦ ἦταν, σάν ποῦ ὄρισες

φορεμένη τ' ἀνδρικήα, ὄντας εἶδαν πῶς δὲν ἔβγαινεν ἀπὸ
μένα τίποτα, ἐφυγαν ἀπὸ τῆς δράκαινας, κ' ἐφυγα κ'
ἐγώ... ἐκεῖνοι κατὰ τὸ Παλάτι τῆς Δικαιοσύνης, ἐγὼ
κατὰ τὴν Παναγία. Ὅσο νὰ πάγω 'ς τὴν ἄκρη τοῦ δρό-
μου, πειάνει μιὰ βροχὴ!... κατακλυσμός! Ἐκεῖ κοι-
τᾷ ἔνα χαλασμένο σπῆτι· τί λέγω μὲ τὸ νοῦ μου;
— Ἀν βασταῶν τάχατες αὐτὸ τὸ κακὸ, κοινοῦμαι κ'
ἐδῶ, σάν 'ποῦ θὰ κοιμηθῶ 'ς τὴν τρύπα μου. — Κατε-
βαίνω, νὰ εἰποῦμε, 'ς ἕνα κατώγει' μέσα 'ς τὴ γῆ 'βρί-
σκω ἕνα στύλο, σοῦ τὸν κάμνω κρεβάτι, ἕνα σωρὸ χῶ-
μα προσκεφάλι, καὶ σοῦ πλαγιάζω... βασιλέας!

— Αἶ... ὕστερα;

— Εἴχαμε παιὶ οἱ δύο μας, εἶδες; ἔσφιξα ὕστερα κι'
ἄλλα μαζί μὲ τὸν ἀψηλὸ... ἔχω νὰ σοῦ εἰπῶ πῶς ἦ-
ταν 'λιγουλάκι' σάν παραλασμένο τὸ κεφάλι μου...
ἔδωκα 'ποῦ κἀνένα πρᾶγμα δὲ μὲ νανουρίζει τόσο εὐ-
μορρα σάν τὴ βροχὴ 'ποῦ πέφτει. Ἀρχίζει νὰ μὲ 'παίρν'
ὁ ὕπνος. Δὲν ἐπέρασε, μοῦ φαίνεται, πολλὴ ὥρα 'ποῦ τὰ
κάλυψα, καὶ πετάζουμε ἔαφνιασμένος ἀπὸ μιὰ κάποιε
παραχρῆ' ἦταν ὁ Δάσκαλος ὅπου 'μιλοῦσε, νὰ εἰποῦμε
φιλικὰ, μ' ἕναν ἄλλον... Ἀφικριέμαι... διάτανε!...
τί νὰ ἀκούσω!... τὴ φωνὴ τ' ἀψηλοῦ 'ποῦ ταν 'ς τὸ
ταπιφράγχο μαζί μὲ τὴ μικρὴ μὲ τ' ἀνδρικήα...

— Συνομιλοῦσαν μὲ τὸ Δάσκαλο καὶ μὲ τὴν Κουκ-
κουβάια;— ἠρώτησεν ἐκθαμβος ὁ Ῥοδόλφος.

— Μὲ τὸ Δάσκαλο καὶ μὲ τὴν Κουκκουβάια... καὶ
τοῦτο κ' ἐκεῖνο, ... καὶ νὰ ἔκνασθεθοῦν τὴν ἄλλην
ἡμέρα...

— Σήμερον τάχατες;... εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος.

— 'Σ τὴ μιάν ὥρα.

— Ἦγουν 'σὲ κομμάτι;

— Ἐκεῖ 'ποῦ χωρίζουν οἱ δρόμοι τοῦ Σαίντ-Λενὲ καὶ

τοῦ Ῥοδόλφου. Β. Βιβλιοθήκη Βεροῦσας

— Ἦγουν ἐδῶ!

— Κεθῶς ἐρίζεις ἢ αὐθεντιά σου ἐδῶ βέβαια.

— Ὁ Δάσκαλος; . . . Προσέξτε καλὰ, κύριε Ῥοδόλφε!—ἀνεφώνησεν ἡ Μαριάνθη.

— Ἐγνοία σου, ἐκεῖνος δὲν ἔρχεται . . . παρὰ μονάχη ἡ Κουκκουβάια.

— Καὶ πῶς ἐγνωρίσθηκαν μὲ αὐτοὺς τοὺς δύο ἑυπόλυτους αὐτοὶ ποῦ ῥώτησαν γιὰ μένα; . . . — εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος.

— Τὸ πῶς ἔγνωρίσθηκαν, οὐτ' ἐγὼ ξέρω νὰ σοῦ εἰπῶ . . . Ἄν πορ εἰ καὶ νὰ ἔξυπνησα ἔς τὸ τέλος τῆς ὁμιλίας τους, γιὰτὶ ὁ ἀψηλὸς ἐγύρευε πίσω τὸ χαρτοφυλάκι του καὶ ἦταν νὰ τοῦ τὸ φέρῃ ἐδῶ ἡ Κουκκουβάια, καὶ νὰ τῆς δώσῃ πεντακόσια φράγκα· πεινάζω, πῶς πρῶτα θὰ γύρεψεν νὰ τοὺς ἑγδύσῃ ὁ Δάσκαλος, καὶ ὕστερα θὰ τὰ ταίριασαν μαζί.

— Παράξενο πρᾶγμα! . . .

— φοβοῦμαι πολὺ νὰ μὴ σὰς κάμουν κανένα κακὸ, κύριε Ῥοδόλφε, εἶπεν ἡ Μαριάνθη.

— Ποιὸς τὸ λέγει! ὁ κύρ Ῥοδόλφος ἀπὸ δῶ δὲν εἶναι, παιδί μου, κανένας χαμένος, μόν' ἔγνοιά σου . . . Ὅμως ἡμπορεῖ καὶ νὰ μπερδευθοῦν τὰ πράγματα . . . καὶ τότε . . . ἐγὼ εἰμ' ἐδῶ.

— Τὸ λοιπὸν; . . .

— Ἐχω νὰ σοῦ εἰπῶ . . . Ὁ ἀψηλὸς τὸ λοιπὸν, μαζί μ' ἐκεῖν τῇ μικρῇ, ποσχέθηκαν δύο χιλιάδες φράγκα ἔς τὸ Δάσκαλο . . . γιὰ νὰ σοῦ καταφέρῃ . . . δὲν ἔξεύρω τί . . . Τώρα ποῦ θὰ ἴθι ἡ Κουκκουβάια μετὰ τὸ χαρτοφυλάκι, ἔχει νὰ τῆς εἰπῇ τὸ τί μελετοῦν γιὰ νὰ σοῦ καταφέρουν ὅπου νὰ τὸ εἰπῇ ὕστερα καὶ αὐτὴ τοῦ Δασκάλου, κατὰλαβες; καὶ νὰ πᾶρῃ ἐκεῖνος ἀπάνω του τὴ δουλειά.

Ἡ Μαριάνθη ἐρρίγησαν ἀπὸ φρίκην· ὁ Ῥοδόλφος ἐμειδίασε καταφρονητικῶς.

— Δύο χιλιάδαις φράγκα γιὰ νὰ σοῦ καταφέρουν καὶ τί! Μωρ' ἀδερφέ! ... θυμοῦμαι 'ποῦ, ὁ λόγος τὸ φέρνει, χάνεται κλμμιὰ φορὰ, με συγχώρεσι, κανένα σκυλι, καὶ δίνουιν ὡς ἑκατὸ φράγκα 'ς ἱκεῖνον ὅπου τὸ βρῆ καὶ τὸ φέρῃ 'ς τὸ 'νοικοκύρη του, καὶ λέγω μὲ τὸ νοῦ μου· — Αἱ! φτωχὲ ψυρομανώλη, ἂν ἐχάνουσιν καὶ σὺ πατὲ, ἔδινε τάχατες κανεὶς ἑκατὸ ψιλοὺς γιὰ νὰ σ' εὐρουν; ... Ἀκούς τοῦ λόγου σου, δυὸ χιλιάδαις φράγκα γιὰ νὰ σοῦ καταφέρουν καὶ τί! ... Μὰ ποῖός τὸ λοιπὸν εἶσαι ἢ αὐθεντιά σου; ...

— Τώρα σοῦ λέγω ...

— ὄντας ἄκουσα, γιατί λές, τὰ λόγι' αὐτά, εἶπα μέσα μου· Τώρα πρέπει νὰ μάθω καὶ ποῦ κάθονται αὐτά τ' αὐθεντικά 'ποῦ βάζουν τὸ Δάσκαλο κατὰ τοῦ κυρ Ῥοδόλφου· 'μπορεὶ νὰ 'βγῇ σὲ καλὸ. 'Σὺν ἐρυγαν, τὸ λοιπὸν, 'ξετρυπάνω, μωρὲ μάτια μου, ἀπὸ τὰ χαλάσματα, καὶ μιά καὶ δυὸ, καὶ 'σκολοιθῶ τ' αὐθεντικὰ κατόπι, ἵνα μὲ τὴν αὐλὴ τῆς Παναγίας· ἐκεῖ, 'μπαίνουν εἰς ἐν ἡμάξῃ, σκαλόνω καὶ ἐγὼ ἀπὸ 'πίσω κρυφὰ κρυφὰ, καὶ ἐμ- πρὸς ... 'ς τὸ βουλευεῖσθαι τ' Ἀστεροσκοπικοῦ. Ἦταν θεοσκοτεινα ... τί κάμνω; Γιὰ νὰ γνωρίσω τὸν τόπο τὴν ἡμέρα, κάθουμαι καὶ πελεκῶ ἓνα δένδρο.

— Εὐγέ σου, ἡρωά μου.

— Σήμερα τὸ πρωτὶ 'ξαναπιγαίνω. Ὡς δέκα πατήματα, εἰπὲ, μακριὰ ἀπὸ τὸ δένδρο μου εἶν' ἓνας δρόμος στενός, φραγμένος ὀμπροστὰ με κάγκελλα ... καὶ ἀπάνω 'ς τὴν λάσπη τοῦ στενοῦ τοῦ δρόμου, πατήματα ... μικρὰ καὶ μεγάλᾳ ... 'Σ τὴν ἄκρη ἄκρη τοῦ ἰσίου δρόμου εἶναι μιά μικρὴ θύρα περιβολιοῦ, καὶ παύουν ὡς ἐκεῖ τὰ πατήματα. Αὐτοῦ πρέπει πῶς νὰ ἴναι ἡ φωνὴ τ' ἀψηλοῦ με τὴ μικρή ...

— Σ' εὐχαριστῶ, παληκαρᾶ μου· νὰ ξευρες τί μέγα καλὸ μοῦ 'καμες'!

— 'Αμ' ἐγὼ τό 'ξευρα ... μὲ συμπάθειο ὅμως, κύρ 'Ροδόλφο μου, ἐγὼ τό 'ξευρα καὶ γιὰ τοῦτο εἶναι 'πού τό 'καμα καὶ ὅλα.

— Τὸ πιστεύω, πικιδί μου, κ' ἤθελα νὰμποροῦσα ν' ἀντιπλήρωνα τὴ δούλεισί σου ὅχι μὲ ξερά 'σπολλάτια ἀλλὰ μ' ἄλλον κἀνένα τρόπο ... Τί νὰ σοῦ κάμω 'πού ἐγὼ εἶμαι ἓνας πτωχὸς τεχνίτης ... ἄς δίνουν, καθὼς λές, καὶ δυὸ χιλιάδικις φράγκα γιὰ νὰ μοῦ καταφέρουν κἀτι τι ... τῶρα σοῦ λέγω γιὰτί ...

— 'Εγὼ πάλι δὲ σὲ βιάζω ἀν' ἀγαπῆς νὰ μοῦ τὸ εἴπῃς ... Δουλεῖα σοῦ πλέκουν, ἐγὼ θὰ πολεμήσω νὰ τοὺς τὰ χαλάσω ... Μὰ δὲ γνωρίζω τὴν ὑπόθεσι ... δὲ μὲ μέλει ...

— Καταλαβαίνω τί θέλουν ... Νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ. Γνωρίζω ἓνα μυστικὸ νὰ κόψω τὸ 'λεφαντόδοντο 'πού βάζουν 'ς τὰ ριπίδια' ἦρχε μιὰ μηχανή' ὅμως αὐτὸ τὸ μυστικὸ τὸ γνωρίζει κ' ὁ σύντροφός μου, ὅπου τῶρα λείπει ἔξω, 'κατάλαβες; καὶ προσμένω νὰ γυρίσῃ γιὰ νὰ τὸ βάλ्लουμ' ἐμπρός. Τῶρ' αὐτοὶ τ' ἄκουσαν, καὶ πολεμοῦν νὰ μοῦ καθήσουν 'ς τὸ χέρι τὴ μηχανή. Πληρόνουν βέβαια τόσα! 'Ξεύρεις τί κέρδος ἔχει νὰ δώσῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; ...

— 'Α! ... τὸ λοιπὸν, αὐτοὶ οἱ δύο τοὺς θὰ ἤναι ...

— Μαστόροι 'πού δούλευα κοντά τους ... καὶ δὲν ἠθέλησα νὰ τοὺς εἰπῶ τὸ μυστικόν ...

'Η πρόφασις ὑπῆρξεν ἱκανὴ νὰ πείσῃ τὸν Μαχαιροβγάλτην.

— Τῶρα καταλαβαίνω ... Βίδες ἐκεῖ τοὺς παληανθρώπους ... νὰ μὴν ἔχουν καρδιά μονάχοι τους νὰ σοῦ κάκουν κτκ, μόνον νὰ βάζουν ἄλλους ... Νὰ ἰδῇς, τὸ λοι-

πόν· Σήμερα τὸ πρῶτ' διαλογοῦμαι καὶ λέγω· Μωρὲ παι-
δι, ἐγὼ τῶρ' γνωρίζω τὸ μέρος ὅπου θ' ἀνταμωθοῦν ἡ
Κοκκουβάκι μὲ τὸν ἀψηλὸ· δὲν 'παγαίνω ἴσα μ' ἐκεῖ νὰ
τοὺς ἀπαντέξω; ποδάκια ἔχω, δόξα σοι ὁ Θεός· θὰ με
προσμένῃ ὁ προτομάτορος νὰ ξεφορτώσουμε ξύλα...
ὅς μὲ προσμένει κι' αὐτός... Ἐρχομαι, γιατί λες, 'βρί-
σκω αὐτὸν τὸ λάκκο, μαζεύω μιὰν ἀγκυλιὰ ξερὸ χορτά,
καὶ χύνουμαι ὡς τὰ ρουθούνια προσμένωνοντας τὴν Κουκ-
κουβάκι... Νὰ κ' ἡ αὐθεντικὴ σας καὶ ξεπροβάλλετε 'ς τὸν
κάμπο... ὡς ὅπου ἦλθεν ἡ φτωγὴ Κελαϊδῆστρα κ' ἐκά-
θησαν ἴσα ἴσα 'ς τὴν ἄκρη τοῦ ποστατικοῦ μου. Θέλη-
σα τότε νὰ γελάσουμε καμμάτι, κ' ἐπετάχθηκα ἀπὸ τ'
ἄγερο 'σάν τὸ δαιμονισμένο Σκοπεύω ν' ἀπαντέξω τὴ
γρήα, ὅπου πρέπει πῶς θὰ ἔλθῃ πρώτη, καὶ νι ἰδῶ,
ν' ἀκούσω τί θὰ εἰπῇ 'ς τὸν ἀψηλὸ, διὰ νὰ μάθουμε.
'Σ ὅλον αὐτὸν τὸν κάμπο δὲν εὑρίσκεται πέρα μόνο
τοῦτο; ὁ κορμός· ἀπὸ 'δῶ βλέπει κἀνεις ὁλοτάγυρα·
πρέπει πῶς εἰδῶ εἶναι 'ποῦ θὰ καθίσουν· ἔτυχε 'σάν
ἐπὶ ταύτου... Αὐτοὶ θ' ἀνταμωθῶν ἐκεῖ... δυὸ
πατήματα... ὅπου χωρίζουν αἱ ὁρόμοι· βάζω στοί-
χημα πῶς εἰδῶ θὰ λθοῦν νὰ καθίσουν· ἂν δὲν ἔλθοῦν
εἰδῶ... ὁ δὲν ἠμπορέσω ν' ἀκούω τὰ λόγια τους...
τὴν ὥρ' 'ποῦ θὰ χωρίζονται, χύνουμε κι' ἐγὼ 'ς τὴν
Κουκκουβάκι καὶ τῆς πλ. ρύνω ἐκεῖνο 'ποῦ τῆς γρωστῆς
διὰ τὸ 'δόντι τῆς Κελαϊδῆστρας· ὕστερα τῆς στραγγου-
λῶ μιὰ καὶ τὸ λακμό, καὶ τὴ βιστιῶ ὡς ὅπου νὰ μοῦ
εἴπῃ τ' ὄνομα τῶν γονέων αὐτῆς τῆς φτωγῆς· γιατί εἶ-
δες ὅπου εἶπε πῶς τοὺς γνωρίζει... Τί λες καὶ τοῦ λό-
γου σου, μαστρά· Ροδόλφο μου; πῶς σοῦ φαίνεται τὸ
σχέδιό μου;

— Τὸ σχέδιό σου εἶναι καλὸ, χρειάζεται ὅμως ν' ἀλ-
λάξῃς κάτι τί.

— Καψὸ· Μαχαιροβγάλτη, εἶπεν ἡ Κελαϊδῆστρα, ἐγώ

δὲν θέλω νὰ πιεσθῇ: ἐξ αἰτίας μου. Ἀνίσως δαίρης τὴν Κουκκουβάϊα, ἡμ. ορεῖ ὁ Δάσκαλος . . .

— Ἐσέν, υἱέ μου, νὰ μὴ σὲ μελῇ . . . ἡ Κουκκουβάϊα θε νὰ περάτῃ ἀπὸ τὰ χέρια μου . . . Διάτανε! γιατί δὲ ἔχει τὸ Δάσκαλο, γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ θὰ τῆς ταῖς βρεῖω διπλάς.

— Ἀκουσ' ἐμένα, παιδί μου! γνωρίζω ἓνα τρόπο καλῆτερό νὰ ἐκδικηθοῦμε τὴν Κουκκουβάϊα διὰ τὰ ὅσα ἔκαμε τῆς Κηλαΐδίστρας· σοῦ τὸν λέγω . . . Τώρα, (ἐπρόσθεσεν ὁ Ροδόλφος μακρυνόμενος βήματά τινα ἀπὸ τὴν Κηλαΐδίστραν καὶ χαμηλόων τὴν φωνήν) θέλεις νὰ μοῦ κάμῃς μιὰ μεγάλη δούλευσι;

— Λέγε, μάστορό μου.

— Ἡ Κουκκουβάϊα σὲ γνωρίζει;

— Πρώτη φορὰ ὅπου τὴν εἶδα χθές εἰς τὸ ταπιφοῦχο.

— Νὰ τί νὰ κάμῃς . . . Πρώτα νὰ κρυφθῇς καὶ ὅταν ἴδῃς πῶς ἦλθε κοντά . . .

— Νὰ πεταχθῶ καὶ νὰ τῆς στραγγουλίσω τὸ λαιμό.

— Ὅχι· αὐτὸ θὰ γείνη ὑπερὰ . . . τώρα χρειάζεται νὰ μὴν τὴν ἀφήτῃς νὰ μιλήσῃ μὲ τὸν ἀφηνιό. ὄντας ἴδῃ αὐτὸς ἓνα ἄνθρωπο ἔς τὸ πλάγι τῆς, δὲν πλησιάζει· κι' ἂν πλησιάζῃ, δὲν θὰ ἠμπορέσῃ νὰ τῆς εἰπῇ ἐκεῖνα ποῦ χρειάζεται. ἵππειδὴ θὰ εἴ βλέπῃ κοντά τῆς . . .

— Ναι . . . κ' ἂν τοῦ φανῶ ἀδιάκριτος, ἔς ὅλο τὸ ὕστερο σοῦ τὸν κοπανίζω κι' αὐτόνε . . . τί; αὐτὸς μήτε Δάσκαλος εἶναι, μήτε μαστρά· Ροδόλφος . . . Ἀκολουθῶ, μωρὲ μάτια μου, τὴν Κουκκουβάϊα, ποῦ νὰ μὴν ἀφήσω τ' αὐθεντικὸ νὰ τῆς εἰπῇ γρῶ . . . ὡς ὅπου νὰ τὸν κάμω νὰ βριθῇ καὶ νὰ φύγῃ . . . ὕπερὰ σοῦ πιάνω τὴ γργά καὶ τῆς δίνω . . . παρὰ μίξι τεσσαράκοντα . . . ἅ! αὐτὸ τό' χω τὰξιμο . . . αὐτὸ τὸ θέλω . . .

— Δὲν εἶναι κενὸς δι' αὐτό . . . Ἡ γργά, εἰπέ μου, γνωρίζει ὅτι ἐσὺ δὲν εἶσαι κλέπτης;

— Ἄν τῆς τὸ εἶπεν ὁ Δάσκαλος κἀμμιὰ φορὰ . . .

— Ἄν τῆς τὸ εἶπε, τοῦ λόγου σου νὰ κἀμμις πῶς ἄλλας γνώμη.

— Ἐγὼ ν' ἀλλάξω γνώμη;

— Ἐσύ.

— Ἀρ' τί κἀθεσαι τῶρα καὶ μοῦ λές, μαστρο-Ὶ Ροδόλφο; . . ὁμῶς, αὐτὰ δὲν μοῦ Ὶρχουνται . . . καὶ νὰ μοῦ συμπαθῶς . . .

— Καλὰ, καλὰ, κάμς ὅπως ἀγαπᾷς . . . θὰ εἶδῃς πῶς ἐγὼ δὲν σοῦ προ-εἶνω κένενι πρᾶγμα ἀταίριαστο. Ὅταν εἶδῃς τοῦ λόγου σου πῶς ὁ ἀνδρὺς ἔφυγε, πασχίζεις καὶ καλοπιάνεις τὴ γορή. Αὐτὴ θὰ ἦναι χολοσκασμένη πῶς ἔχασε μέσ' ἀπ' τὰ χέρια τῆς τὸ πουλί· τὸ λοιπὸν τὴν παρηγορεῖς· πῆς λέγεις πῶς γνωρίζεις μία μεγάλη δουλειὰ μαζὶ μὲ κάποιον ἄλλον σύντροφο ὁποῦ περιμένεις, καὶ πῶς, ἀν ἀγαπᾷ ὁ Δάσκαλος νὰ δώσῃ καὶ αὐτὸς ἓνα χέρι . . . ἔχει νὰ ὠρελθῇ καλὰ, καὶ ἄλλα τέτοια.

— Ἀ, τοῦ διατάνου μου τὸ μαστρο-Ὶ Ροδόλφο! . αἱ...

— Περιμένεις τὸ λοιπὸν ὡς ὁποῦ νὰ περάσῃ μία ὥρα ὑπερὰ τῆς λέγεις· «Βλέπω καὶ ὁ σύντροφός μου δὲν ἔρχεται . . . ὅς τ' αἰήτωμε πλέον δι' αὔριο.» Καὶ συμφωνεῖς τότε μὲ τὴ γορή ν' ἀνταμωθῇτε αὔριο· τὸ πρῶτ' μὲ τὸ Δάσκαλο . . . Καταλαβαίνει;

— Καταλαβαίνω . . .

— Ἀπόψε, εἰς τὰς δέκα τῆς νυκτός, νὰ ἔλθῃς ἐκεῖ, εἰς τὴν ἀγκωνὴ τῶν Ἱλουτιῶν, ὅπου ἀρχίζει ἡ Δενδροστοιχία τῆς χήρας (Allée des Veuves)· ἐκεῖ σ' εὑρίσκω καὶ λέγομεν τ' ἀποδελοπᾷ.

— Κότταξε ὁμῶς καλὰ, μάστορη! ἀνίσως καὶ εἰσέλθῃς διὰ τὸν Δάσκαλο κένενι βρόχι, αὐτὸς εἶναι τετραπεραγμένος . . . τὸ παρχμικρὸ νὰ μυρισθῇ, δὲν τό'χει τίποτα νὰ πιασθῇ ἔς τὰ αἵματα . . .

— Μείνε ἡσυχοῦς.

— 'Αμ' τί νά μείνω ' ποῦ τ' ἀπεικάζω κάμμιὰ παππά-
ρα ἔχει νά φέγγῃ ὁ Δάσκαλος μέ τῇ γρηῃ του μαζῇ . .
'Ομῶς ἄκουσ' ἀκόμα ἓνα λόγο, κύρ 'Ροδόλφου.

— Λέγε.

— 'Εγώ ὅ,τι νά μοῦ εἰπῇς τὸ κάμνω . . ἔξω ἀπὸ κα-
ταδοσιὰ . . . Δὲ σοῦ λέγω εἰν' ἓνας παληάνθρωπος, διὰ κρε-
μάλα . . ὁμῶς νά τὸν καταδώσῃ πάλι κἀνείς' δὲν μοῦ
ρχεται . . . κοντό !

— Μηδ' ἐμένα, παιδί μου' μοναχὰ οἱ δύο μας θὲ νά
τοὺς ἐμῶ με εἰς τὸ βουθοῦνι' 'ς αὐτὸν καὶ 'ς τὴν Κουκ-
κουβᾶϊα' ἐπειδὴ, βλέπεις, κάθονται καὶ συμφωνοῦν μ' ὁ-
ποιον τύχη νά μοῦ κάμουν κακὸ.

— Τὸ λοιπὸν ἔγνοια σου . . . τοὺς οἰκονομαῦμε . . . Νά
δὰ . . . 'Γλίγωρα, 'γλίγωρα ! (ἀνέκρ' ξεν ὁ Μαχαιροβγάλ-
της) . Βλέπω μακρὸν ἐν ἄσπρο πρᾶγμα' θι εἰν' ἡ κεφαλὴ
τῆς Κουκουβᾶϊας . . Φύγετε' ἐγὼ πάλι χρεύομαι.

— Κι' ἀπόψε, 'ς τὰς δέκα ὥρας . .

— 'Κατάλαβα, 'ς τὴν ἀγκωνὴ τῆς Λεωδροστοιχί-
α τῆς Χήρας . . ἀπάνω 'ς τὰ Πλύσια . .

Τὸ τελευταῖον τοῦτο μέρος τῆς συνομιλίας τοῦ 'Ρο-
δόλφου ἡ Μαριάνθη δὲν τὸ ἤκουσεν. 'Ανέβη λοιπὸν πάλιν
μετὰ τοῦ συνοδοιπόρου τῆς εἰς τὸ ὄχημα, καὶ ἀνεχώ-
ρησαν ἀφήσαντες τὸν Μαχαιροβγάλτην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄.

ΚΑΤΑΘΥΜΙΑ.

ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῆς προηγουμένης συνομιλίας του, ὁ Ῥοδόλφος ἐκάθητο σύννους· ἡ Μαριάνθη, μὴ τολμῶσα νὰ διακόψῃ τὴν σιγὴν τοῦ συνοδοιπόρου της, τὸν ἔβλεπε σκυθρωπῇ. Αὐτὸς τότε ἤγειρε τὴν κεφαλὴν του καὶ τὴν εἶπε μὲ μειδίαμα ἀγκυθωσύνης· — Τί συλλογεῖσαι, κόρη μου; προτῆτερά ἤμειθα τόσον φοιδροί! θὰ σ' ἐλύπησεν ἡ συναπάντησις τοῦ Μαχαιροβγάλτου...

— Τὸ ἐναντίον, κύριε Ῥοδόλφε· αὐτὴ ἡ συναπάντησις ἦτον εὐδοκία Θεοῦ, ὅπου ἐμάθαμεν τόσα ἀναγκαῖα πράγματα.

— Δὲν μοῦ λέγεις, μέσθαι εἰς τὸ ταπεινράγκο πῶς τὸν ἔβλεπεν τὸν Μαχαιροβγάλτη; δὲν εἶλεγαν πῶς ἔχει καὶ ἁποία καλὰ φυσικά;

— Δὲν γνωρίζω, κύριε Ῥοδόλφε... Πρὶν ἀκολουθήσουν τὰ χθεσινὰ τὸν ἔβλεπα συχνά, πλὴν δὲν τοῦ ὁμιλοῦσα... τὸν εἶχα διὰ κκεῖν ὥσάν τοὺς ἄλλους...

— Ε, ὡς ἀφήσωμεν πλέον αὐτὰ, μικρὴ μου Μαριάνθη· σοῦ ἐνθυμίζω ἄδικα τῶν ἀδίκων πράγματα λυπηρὰ, ἐνῶ ἤθελα τὴν σημερινὴν ἡμέραν νὰ τὴν περάσῃς μ' εὐχαρίστησιν.

— Ω! εἶμαι πολλὰ εὐχαριστημένη. Εἶχα τόσον καιρὸ νὰ ἔβγω ἀπὸ τὰ Παρίσια!

— Ἀπὸ τότε ὅπου ἐπερνούσατε τὴν ζωὴν τῶν μυλῶνδων μαζὴ μὲ τὴν Γελασίνα;

— Ἀπὸ τότε... ἦταν τὴν ἀνοιξί... ὅμως καὶ τότε τὸ φθινόπωρο οἱ ἐμένα εἶναι τὸ ἴδιον. Τί ὥραιος ἡλι-

ος!... 'Ιδῆτ' ἐκεῖνα τὰ μικρὰ σύννεφα τὰ τρινταφυλλιά, ἐκεῖ πέρα... πέρα... Ἀμ' αὐτὸ τὸ θουναλάκι... μὲ τ' ἄσπρα τὰ σπιτάκια ἀνάμεσα 'ς τὰ δένδρα... Τί πράσινα βλαστούν ἀκόμη τὰ φύλλα! Παράξενο, μέσα τὸν Ὀκτώβρη' ἔ, κύριε Ροδόλφε. Εἰς τὰ Παρίσια ὁμοίως τὰ φύλλα κιτρινίζουν ἐγγίγωνα... 'Ιδῆτ' ἐκεῖ κάτω... ἐκεῖνο τὸ κοπάδι τὰ περιστέρια... Νά! καταβάνουν ἐπάνω εἰς τὴν στέγῳσι τοῦ μύλου... Σ' τὸν κήμπο κανεῖς, ὅσο νὰ βλέπῃ, ποτὲ δὲν βρύνεταί· ὅλα εἶναι μιὰ εὐμορφιά.

— Χαίρομαι πολὺ, Μαριάνθη, ὅπου βλέπω καὶ εἶσαι τόσον εὐαίσθητη εἰς αὐτὰ τὰ μικρὰ πράγματα· αὐτὰ τῶντι εἶναι ἡ ἀληθινὴ εὐμορφία τῆς ἐξοχῆς.

Τῶντι· καθ' ὅσον ἡ νεῆις ἐνιῶρει τὴν γαλήνιον καὶ γιγλῶσαν εἰδόνα, ἥτις ἐξετυλίσσεται ἐνώπιόν της, ἡ φυσικὴ γνωμὴ της ἐφαιδρῖνετο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον.

— Ἀμ' ἐκεῖ κάτω; ἐκεῖν' ἡ φω-ιὰ 'ποῦ βρίζουν 'ς ταῖς κλωσμεῖς τῶν χωραφιῶν; Τι εὐμορφος ἄσπερος κίπνός ὁ-ποῦ ἀναβαίνει 'ς τὸν οὐρανό!... Καὶ τὸ ἀλέτρι ὅπου τὸ σέρνουν ἐκεῖνα τὰ δύο ψιτὰ ἄλογα... πόσον εἶναι θρεμμένα!... Ἄν ἤμουν ἄνδρας, πῶς ἀγ' ἵππουσιν νὰ ἤμικι ζευγολά-ης!... Νὰ ἦναι κἀνεὶς μέσα 'ς ἓνα χωράφι, ν' ἀκολουθῇ τ' ἀλέτρι του... καὶ νὰ βλέπῃ πέρα πέρα τὰ μεγάλα δένδρα... ὅταν ἦναι καὶ ἡ ἡμέρα ὠρσία 'σιν τὰ σημερὰν!... Ἦθελε ποτὲ νὰ σιωπαῖν ἀπὸ τὸ τραγοῦδι τὸ στόμα μου;... καὶ τὸ τραγοῦδι λυπητερά, ὅπου σὲ κἀνουν καὶ κλαῖς... ὥσιν ἐκεῖνα τῆς Γενεβιέθας τοῦ Βραβάντου... Ἢ, κύριε Ροδόλφε! τὸ γνωρίζετε, τὸ τραγοῦδι τῆς Γενεβιέθας;

— Ὅχι, κόρη μου· θὰ μοῦ κἀμεις τὴν χάριν νὰ μοῦ τὸ τραγοῦδίσκος μετ' ὀλίγον· ὅλα αὐτὰ ἡ ἡμέρα εἶναι ἰδικὰ μας...

Τὸν λόγον τοῦτον ἀκούσας, ἡ ἀξιολόγητος νεῆις συ-

νήρπασεν ἀμέσως τὴν ιδέαν, ὅτι μετ' οὐ πολὺ θέλει πάλιν ἐπιστρέψει εἰς τὸ θλιβερόν της αἰκημα' ὄθιν, κρύψασα εἰς τὰς χεῖρας τὸ πρόσωπόν της, ἀνελύθη εἰς δάκρυα. Ὁ Ῥοδόλφος, ἔκθαμβος, τὴν ἠρώτησε·

— Τί ἔχεις, Μαριάνθη; τί σε θλίβει, κόρη μου;

— Τίποτε, κύριε Ῥοδόλφε . . . τίποτε . . . (καὶ σπογγίζουσα τοῦ ὀφθαλμοῦς της ἐπρασπάθει νὰ χαμογελάσῃ).
Νὰ μοῦ συμπαθήσετε ὅπου . . . μὴ δίδετε προσοχὴν . . . ἐνθυμήθηκα . . . Ὅμως τώρα πάλιν γελῶ . . . βλέπετε ὅτι γελῶ ; . . .

— Πρὸ ὀλίγου ε' ἔβλεπα τόσον γυροῦμενη !

— Νά, οὕτῃ ἡ χαρὰ εἶναι ὅπου μ' ἔκαμε . . . — ἤρχισε νὰ εἴπῃ ἡ νεάνις μὲ ἀπλότητα, αἶρουσα πρὸς τὸν Ῥοδόλφον τοὺς ἔτι ὀγρούς της ὀφθαλμοῦς, πλὴν δὲν ἐτελείωσε τὴν φράσιν της.

Ὁ Ῥοδόλφος ὁμως ἐσυμπέρανε τὸ νόημα τῶν λέξεων αὐτῶν καὶ ἐπιθυμῶν ν' ἀποδιώξῃ τὴν μελαγχολίαν της, τῇ εἶπε μειδιδῶν. — Στοιχηματίζω πῶς ἐνθυμήθηκες τὴν τριανταφυλλιά σου· θὰ λυπῆσαι πῶς δὲν ἔμπορεῖ πλέον νὰ πάρῃ καὶ αὐτὴ ὀλίγον ἄερα, ὥσάν ἐσέ.

Ἡ Κελαϊδήστρα εὗρε τότε ἀφορμὴν νὰ γελάσῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ ἐλαφρὸν τῆς λύπης της νέφος διεσκεδάσθη· πειραθεῖσα νὰ ἐντρυφήσῃ εἰς τὸ παρὸν ἐλπισμὸν ἤνευσε πάλιν τὸ μέλλον . . . Τὸ ὄχημα ἐν τοσοῦτῳ ἐφθάσε πλησίον τοῦ Σαιντ-Δενῆ· ἤδη μακρόθεν διεκρίνετο τὸ ὕψηλόν καὶ πειραμοειδὲς κωδωνοστάσιον τῆς ἐκκλησίας τοῦ χωρίου.

— Ἀγάπη μου, τί εὐμορφο καμπαναριό ! ἀνεφώνησεν ἡ Κελαϊδήστρα.

— Εἶναι τοῦ ἁγίου Διονυσίου· τί ὡραία ἐκκλησία !...
Θέλεις νὰ τὴν ἰδοῦμεν ; Νὰ εἰποῦμεν νὰ σταματήσῃ τὴν ἀμάξην ;

Ἡ Κελαϊδίστρα ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἀπὸ τὸν καιρὸν ὅπου εἶμι εἰς τῆς δράκκινας ἔχω νὰ ἔμβω εἰς ἐκκλησίαν φοβοῦμαι . . . Στὴν φυλακὴν ὅμως ἀγκαποῦσα τόσο νὰ ψάλλω ! Ταῖς μεγάλας ἑορταῖς ἐστολίζαμεν ἐκεῖνο τὸ ἐκκλησιδᾶκι μας μὲ τῶσων λογιῶν λουλούδια !

— Ὁ Θεὸς εἶναι πολυεύσπλαγχνος· διατί νὰ φοβῆσαι καὶ νὰ μὴν ἐμβαίνεις εἰς τὸν ναὸν του, νὰ τὸν ἐπικαλῇσαι;

— Ὅχι, ὄχι . . . κύριε Ῥοδόλφε . . . θὰ εἶναι κρίμα . . . Ἐφάνηκα τόσον ἐναντία εἰς τὰ προστάγματα του . . .

Μετὰ τινῶν λεπτῶν σιγῆν, ὁ Ῥοδόλφος εἶπεν εἰς τὴν Κελαϊδίστραν.

— Ἠγάπησες κανένα νέον ἕως σήμερον ;

— Ποτέ μου, κύριε Ῥοδόλφε .

— Διὰ τί ;

— Ἀρ' ἴδατε τί εἶδους ἄνθρωποι ἤρχονταν εἰς τὸ ταπιφράγκο . . . Ἐπειτα, διὰ νὰ κάμῃ κανεὶς ἀγάπην, πρέπει . . . νὰ ᾔναι τιμημένος.

— Πῶς ;

— Νὰ ὀρίζῃ τὸν ἑαυτὸν του . . . νὰ ἡμπορῇ . . . Σὰς παρακαλῶ, κύριε Ῥοδόλφε, ἂν δὲν σὲ κάμνῃ κόπον, ἀλλὰ ἄλλοτε ὁμιλίαν . . .

— Ναί, Μαριάνθη, ἂς εἰποῦμεν ἄλλα πράγματα . . . Ἀλλὰ διατί; κόρη μου, μὲ παρατηρεῖς μ' αὐτὸν τὸν τρόπον ; Νά, πάλιν τὰ δάκρυα . . . Μὴν εἶμι ἐγὼ ἡ αἰτία τῆς λύπης σου ;

— ὦ ! τὸ ἐναντίον· ἡ πολλή σας καλωσύνη πρὸς ἐμεῖς νὰ εἶναι ὅπου μοῖς φέρνει τὰ δάκρυα . . . Βλέπω πόσον χαίρεσθε ὅταν μὲ βλέπετε νὰ χαίρωμαι . . . Λέν φθάνει ὅπου χθὲς μὲ ὑπερασπισθήκατε . . . ἠθελήσατε καὶ σήμερον νὰ μὲ κάμνετε νὰ περάσω τὴν καλὴτερήν ἡμέραν ὅπου εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ . . .

— Τωόντι ; εὐχαριστήτης ;
 — Χρόνους δὲν θά λησμονήσω αὐτὴν τὴν εὐχαρίστη-
 σιν.

— Τόσον σπάνιον πρᾶγμα εἶναι εἰς ἐσὲ ἡ εὐχαρίστησις ;

— ὦ ! πολλὰ σπάνιον . . .

— Ἐγὼ, νὰ σοῦ εἰπῶ, ὅταν ἐπιθυμῶ παρὰ πολὺ
 κἀνένα πρᾶγμα καὶ δὲν ἤμπορῶ νὰ τὸ ἔχω, εὐχαριστοῦμαι
 νὰ τὸ φαντάζωμαι μόνον μέσα εἰς τὸν νοῦν μου· καὶ ἡ-
 μουν, λέγω, αὐτὸ κ' ἐκεῖνα . . . ! νὰ εἶχα μιὰ τέτοια
 κατὰστασι . . . ! Τοῦ λόγου σου, Μαριάνθη, δὲν κἀμνεῖς
 κἀμμιὰ φορὰ τέτοια ὄνειρατα ; . . . νὰ φαντάζεσαι διά-
 φορα πρᾶγματα . . .

— Μάλιστα, μάλιστα. Πρὶν ὑπάγω 'ς τῆς δράκαινας,
 ὅπου ἤμουν ἀκόμη 'ς τὴν φυλακὴν, ἄλλο δὲν ἐστοχάζου-
 μουν παρὰ αὐτὰ, καὶ τὸ τραγεῦδι' τῶρα ὅμως, μὲν ἐρ-
 χονται ποῦ καὶ ποῦ . . . Ἡ εὐγενεία σας, κύριε Ραδόλ-
 φε, τί ἠθέλετε νὰ ἦσθε ;

— Ἐγὼ ἠθέλα νὰ ἤμουν πλούσιος . . . μὰ πολλὰ
 πλούσιος . . . καὶ ἔχω δούλους, ἀμάξια, ἕνα παλάτι· καὶ
 σμίγω μὲ τοὺς μεγαλασιάνους· νὰ παγαίνω κάθε βράδυ
 'ς τὸ θέατρο . . . Τοῦ λόγου σου, Μαριάνθη ;

— Ἐγὼ δὲν γυρεύω τόσα πρᾶγματα . . . Τί μόνον ;
 νὰ εἶχα νὰ πληρώνα τὴν δράκαινα· ὅστερα, νὰ βασιτεῦ-
 σα καὶ κἀμπόσα φράγκα ὡς ὅπου νὰ εὔρω δουλιὰ . . .
 Ὡς παστρική καμερίτσα, ὅπου νὰ κἀθήμαι εἰς τὸ ἐρ-
 γόχειρόν μου καὶ νὰ βλέπω τὰ δένδρα . . .

— Λουλούδια εἰς τὸ παράθυρό σου πολλὰ πολλὰ.. τί;

— ὦ ! βέβαια .. λουλούδια .. καὶ ἤμουν εἰς ἐξο-
 χὴν, ἂν ἦτον τρόπος .. Ὅλα ὅσα ἐπιθυμοῦσα, νὰ τα.

— Καλὰ' μία καμερίτσα, ἐργόχειρον .. αὐτὰ εἶναι
 τ' ἐναγκαλιὰ· ἔλα δὲ ὅπου ὅταν κανεὶς ἔχει αὐτὰ, ζητεῖ
 καὶ τὸ παραπάνω . . . Δὲν ἠθελες καὶ τοῦ λόγου σου νὰ
 εἶχες ἀμάξια, διαμάντια, ωραίας φορεσιαῖς . . .

— Ἄς μοῦ ἔλλειπαν αὐτά... Τὴν ἐλευθερίαν μου, νὰ ζῶ εἰς τὴν ἐξοχὴν, καὶ νὰ ἦμαι βεβαία πῶς δὲν θὲ ν' ἀποθάνω εἰς τὸ νοσοκομεῖον ... ὦ! αὐτό! ... Νὰ μὴν ἀποθάνω ἐκεῖ! ... Αὐτὸς ὁ λογισμός, κύριε Ῥοδόλφε, μοῦ ἔρχεται συχνά ... Εἶναι τρομερός!

— Αἱ .. τί νὰ κάμωμεν! ἡμεῖς οἱ πτωχοὶ, βλέπεις...

— Ὅχι τάχα ὅτι εἶναι κανεὶς πτωχός ... Ὅμως, ὅταν ἀποθάνῃ ... ὕστερα ...

— Τί ...

— Ἀμὴ δὲν ἤξεύρετε, κύριε Ῥοδόλφε, τί μᾶς κάμνουν ὕστερα;

— Ὅχι ... Τί; ...

— Μιὰ κοπέλα ὅπου γινώρισα ἔς τὴν φυλακὴν ... ἀπέθανεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον ... Ἄφηκαν τὸ σῶμά της εἰς τὰ χέρια τῶν ἱατρῶν ... ὑπετράυλισε μετὰ φρίκης ἡ ταλαίπωρος κόρη.

— Ἄ! τί φρίκη!!! Δυστυχισμένο παιδί! ..., Καὶ σοῦ ἔρχονται συχνὰ παρόμοιοι τρομεροὶ λογισμοί; ...

— Τὸ ἀπορεῖτε .. ἔ, κύριε Ῥοδόλφε, ὅτι ἐντρέπομαι ἀπὸ τῶρα διὰ πρᾶγμα ὅπου γίνεται ὕστερ' ἀφοῦ ἀποθάνῃ πλέον κανεὶς ... ὦ Θεέ μου! Μόρον αὐτὴ ἡ ἐντροπὴ καὶ ἴσον μοῦ ἀπέμεινε ...

Οἱ ὀλίγοι καὶ πικροὶ οὗτοι λόγοι καιρίως ἐλύπησαν τὸν Ῥοδόλφον. Παρατηρήσασα τὴν σκυθρωπασμὸν του, ἡ Κελεχιδήστρα τῷ εἶπε μετὰ δειλίας. — Συμπαθήστε μου, κύριε Ῥοδόλφε παρομοίους συλλογισμοὺς δὲν ἔπρεπε νὰ τοὺς ἔχω ... Ἡ εὐγενεία σας μ' ἐπῆρτε διὰ νὰ εἶμαι χαρούμενη, καὶ τῶρα σας λέγω τόσα λυπηρὰ πράγματα ... Θεέ μου! μὴτ' ἐξεύρω πῶς ἔρχονται εἰς τὴν ἐνθύμησίν μου ... ἐνῶ ποτὲ δὲν ἐχάρηκα ὥσταν σήμερ' ... Πῶς νὰ μὲ παίρνουν αὐτὰ τὰ δάκρυα κάθε φορὰ! Δὲν θὰ μοῦ βαρυγνωνμήσετε; ἔ, κύριε Ῥοδόλφε; Ὁ καὶ μοῦ βαρυγνωνμήσετε; ... Ἰδοὺτε ... ἡ λυπὴ εἴδους,

καθώς ἤλθεν· ἐπέταξε ... Τώρα πλέον, οὐδὲ τὰ συλλογούμαι.. Κύριε Ροδόλφε.. παρατηρήσετε... κλαίω πλέον..

Καὶ κλείσασα δις ἢ τρίς τὰ βλέφαρά της, διὰ τὴν ἀποδιώξιν ἐν της δάκρυ ἐπίμονον, τέλος τὰ ἤνοιξε μεγάλα, μεγάλα, καὶ ἤτένισε τὸν Ροδόλφον μὲ ἀπλότητα μαγευτικὴν.

— Μαριάνθη, σὲ προσκαλῶ· μὴ στενοχωρεῖς τὸν ἑαυτόν σου. Ἐσο χαρούμενη ... ἂν ἀγκαπῆς νὰ ἦσαι χαρούμενη ... λυπημένη, ἂν σοῦ ἔρχεται νὰ ἦσαι λυπημένη. Κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος ὅπου σοῦ ὁμιλῶ ἔχω, ὥσάν ἐσένα, κάμμιὰ φορά, τοὺς θλιβεροὺς μου λογισμούς ... εἶναι πολὺ κακὸν νὰ καμώνεται κανεὶς ὅτι χαίρει ὅταν δὲν ἔχῃ μέσα τοῦ τὴν χαράν.

— Ἀληθινά, κύριε Ροδόλφε; λυπεῖσθε κάμμιὰ φορά καὶ ἡ εὐγενεία σας;

— Καὶ βέβαια· νομίζεις ὅτι ἔξέρω κ' ἐγὼ τί θ' ἀπογίνω; ... Πατέρα μητέρα δὲν ἔχω ... ἂν αὐριον ἀρρωστήσω πῶς θὰ μὲ κυττάξῃ; Ὅ,τι κερδίζω τὸ ἐξοδεύω· μεροδοῦλι· μεροφάγι.

— Ὅμως αὐτὸ, κύριε Ροδόλφε, βλέπετε, δὲν τὸ κέμνετε καλὰ ... εἶπεν ἡ Κελαϊδῆστρα μὲ σοβαρότητα ἵτις ἔκαμε τὸν Ροδόλφον νὰ μειδιάσῃ. Τοῦ λόγου σας ἔπρεπε νὰ βάζετε κατὰ μέρος, εἰς τὴν Φειδῶ (1) .. Ἐγὼ, ὅλα τὰ κακὰ ὅπου μοῦ ἤλθαν ἦταν ἐξ αἰτίας ὅπου δὲν εἰκανομοῦσα τὰ χρήματά μου ... Ὁ τεχνίτης ὅπου ἔχει βαλμένα κατὰ μέρος ἑκατὸν φραγκὰ, κοιμάται χωρὶς ἔννοια· ποτε δὲν ἔρχεται εἰς στενοχωρίαν ... καὶ αὐτὴ δὲ ἡ στενοχωρία εἶναι ὅπου πρρακινεῖ εἰς τὸ κακὸ τὸν ἄνθρωπον.

(1) Caisse d'Épargne. Ταμεῖον Φειδῶς· δημόσιον ταμεῖον ὅπου οἱ πένητες, παρακαταθέτουσιν ἀσφαλῶς, ὅτι τοὺς περισσοτέρους ἐπὶ τῷ κόσμῳ εἰκαλῶ.

— Αυτό όπου λές, είναι πολλά γνωστικό και φρόνιμο, μικρή μου και καλή νοικοκυρά! όμως εκατό φράγκα, όπου είπες ... πώς να τα μαζεύσει κανείς τα εκατόν φράγκα;

— Μά, κύριε Ροδόλφε, αυτό είναι δύο και δύο τέσσερα! έλατε να κάμωμεν τὸν λογαριασμό σας· θά ἴδῃτε ... Ἐρχεται ἡμέρα όπου καρδίζετε ὡς πάντε φράγκα ψεύματα;

— Ναι, ὅμως πρέπει να δουλέω ...

— Α! πρέπει να δουλεύετε, βέβαια ... Καὶ ἀκόμη τὸ λοιπὸν παραπονείσθε; Μία τέχνη ὁραία ὡσάν τὴν ἰδική σας ... ζωγράφος· ριπιδίων ... ἂμ' αὐτὸ εἶναι μία εὐχαρίστησις ... Α! ἔχετε ἄδικον, κύριε Ροδόλφε! ... (ἐπρόσθεσεν ἡ Κελαϊδήστρα μετὰ σαβαρότητος). Ἐν τέχνῃτις ἡμπορεῖ να ζήσῃ, καὶ πολὺ καλὰ, με τρία φράγκα τὴν ἡμέρα· σας μένουσιν τὸ λοιπὸν ἄλλα δύο εἰς ἓνα μῆνα ἑξήντα φράγκα οἰκονομία ... Ἐξήντα φράγκα τὸν μῆνα! ... ἂμ' εἶναι καὶ τι!

— Ναι, μά ἔλα πάλιν όπου εἶναι τόσο εὐχάριστε να γυρίζῃ κανείς ἐδῶκ' ἐκεῖ, να βλέπῃ τὸ ἓνα, τὸ ἄλλο· χωρὶς να ἦναι βιασμένος να δουλέῃ! ...

— Α!... κύριε Ροδόλφε! ὅμως ὁμιλεῖτε ὡσάν παιδί ...

— Ἐ καλὰ! μικρὴ μαλώτρα μου, θά φρονιμεύσῃ ἀπὸ τώρα κ' ἐμπρός· θά φρονιμεύσω. Βλέπω καὶ μὴ βάζεις καλὰ πράγματα κατὰ νοῦν ... Ἐγὼ ἀκόμη δὴ τὰ εἶχα στοχασθῇ ...

— Τφόντι; ἐπέφερεν ἡ κύρη κροταῦσα τὰς χεῖρας με χαράν. Να ἡξεύρετε πόσων εὐχαρίστησιν μου προσένευτε! ... Ἀπὸ τώρα κ' ἐμπρός θά οἰκονομεῖτε δὴ φράγκα τὴν ἡμέραν ... ψεύματα;

— Ἀς ἦναι πλέον ... ἀπὸ τώρα κ' ἐμπρός θά οἰκονομῶ δύο φράγκα τὴν ἡμέραν· εἶπεν ἡ Ροδόλφος τῇ λάσας θέλων μὴ θέλων.

— Χωρίς ἄλλο ; χωρίς ἄλλο ;

— Σοῦ δίδω ὑπόσχεσιν . . .

— Καὶ νὰ ἰδῆτε τί κρυφὴ χαρὰ θὰ λάβετε εἰς τὰ πρῶτα χρήματα ὅπου θὰ μαζεύσετε ! . . . Τώρα, ἔχω νὰ σὰς εἰπῶ καὶ κατ' ἄλλο . . . ὑποσχεθῆτέ μου ὅπως προτιθέρα, πῶς ἂν σὰς τὸ εἰπῶ δὲν θὰ σὰς κακοφάνῃ . . .

— Διατί θὰ μοῦ κακοφάνῃ ; δείχνει νὰ ἦμαι τόσο κακὸς, τὸ πρόσωπό μου ;

— Ὅχι βέβαια . . . ὅμως δὲν ἤξεύρω ἂν 'ταιριάζει . . .

— 'Ταιριάζει, 'ταιριάζει, Μαριάνθη . . .

— Νά! . . . τώρα τοῦ λόγου σὰς, ὅπου . . . νὰ εἰποῦμε, φαίνεσθε κατ' ἑκτε περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους τεχνίτας σὰς, πῶς νὰ 'παγαίνατε εἰς καπηλεῖα ὡσάν ἐκεῖνο τῆς δρᾶκαινας ;

— Ἄν δὲν ἐπήγαινα, δὲν ἤθελα, Μαριάνθη, νὰ λάβω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἦμαι σήμερα μαζ' ἡ σου εἰς τὴν ἐξαγὴν.

— Ἄν σὰς λέγω . . . ὅπως τί κάμνει ; κ' ἐμένα ἡ εὐχαρίστησίς μου εἶναι πολλή· ὡς τόσον, ἂν ἤξευρα πῶς ἦταν μὲ βλάβην ἰδικήν σὰς . . . μὲ ὅλην μου τὴν καρδίᾳ θὰ τὸ ἀπόφευγα μία δεύτερη φορά.

— Τὸ ἐναντίον· δὲν βλέπεις πόσον μὲ ὠφέλησες μὲ τὰ μαθήματα τῆς οἰκονομίας ὅπου μοῦ δίδεις ;

— Καὶ θὰ τὰ βάλλετε εἰς πρᾶξιν ;

— Σοῦ τὸ ὑποσχέθηκα· λόγον τιμῆς. Θὰ οἰκονομῶ τ' ὀλίγα ὀλίγα δύο φράγκα τὴν ἡμέρα . . .

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ Ροδόλφος ἀνεφώνησε πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην, ὅστις ἤδη εἶχε διέλθει τὸ χωρίον Σαρκελλάι (Sarcelles) ἵναρτὸν πρῶτο δρόμο δεξιὰ· θὰ περάσεις ἀπὸ τὸ Βιλλιερεβέλ (Villiers-le-Bel) ὕστερα, θὰ γυρίσεις ἀριστερὰ, καὶ πλέον ὅλο ἴσα.

— Τώρα, Μαριάνθη, ὅπου θὰ κάμω πλέον κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου, ἐπανελάβεν ὁ Ροδόλφος, ὅς γελάσωμεν καὶ

λίγον, καθώς ἐλέγαμεν πρωτότερα, μὲ τὰ ὀνειροπολήματά μας. Δι' αὐτὰ δὲν ἐξοδεύει κανεὶς χρήματα, καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν μὲ μαλόνεις.

— 'ὦ ! δι' αὐτὰ, βέβαια . . . Ἐλᾶτε, νὰ ἰδοῦμεν τὸ ἰδικόν σας ὀνειροπόλημα.

— 'Ὅχι . . . πρώτα τὸ ἰδικόν σου.

— 'Ε, νὰ ἰδοῦμεν ἂν εὑρετέ 'σάν τί πράγματα μ' ἀρέσουν.

— Ναι, νὰ ἰδοῦμεν ἂν τὸ εὔρω . . . Ἄς ὑποθέσωμεν τώρα, ὅτι αὐτὸς ὁ δρόμος . . . Λέγω αὐτὸς, ἐπειδὴ ἐτύχε νὰ εὑρεθῶμεν εἰς αὐτόν . . .

— Ναι, ναι ! τίς ἡ ἀνάγκη νὰ γυρεῦωμεν μακριά ;

— Ὑπόθεσε λοιπὸν, ὅτι αὐτὸς ὁ δρόμος μᾶς ὀδηγεῖ εἰς ἓνα εὐμορφὴ χωριό, ὅπου πέφτει κάμποσα παράμερα ἀπὸ τὸν δρόμον τὴν βασιλικόν.

— Ναι, εἶναι κανεὶς πλεόν ἡσυχος.

— Αὐτὸ τὸ χωριό εἶν' ἐπάνω εἰς τὸν κατήφορον ἐνὸς μικροῦ βουνοῦ, καὶ φαίνονται ἀνάμεσα δένδρα πολλὰ.

— Νὰ ἦν' ἐκεῖ κοντά κ' ἓνα μικρὸ ποτάμι.

— Ναι . . . νὰ ἦναι κ' ἓνα μικρὸ ποτάμι. Στὴν ἄκρην τοῦ χωριοῦ εὐρίσκειτ' ἓνα εὐμορφὸ ὑποστατικό. Ἀπὸ τὸ ἓνα πλευρὸν τοῦ 'σπιτιοῦ εἶν' ἓνα χωράφι ἀπὸ τὸ ἄλλο ἓνα ὠραῖο περιβόλι γεμάτο λουλουδία.

— Ἄς εἰποῦμεν τώρα, ὅτι αὐτὸ τὸ ὑποστατικό εἶναι ἰδικόν μου, καὶ ὅτι 'παγαίνομεν ἐκεῖ.

— Ναι, 'παγαίνομεν ἐκεῖ.

— Καὶ γάλα ; θὰ εὐρίσκειται ;

— Γάλα, λέγει ! ἀνθόγαλα, καὶ αὐτὰ ὅ,τι τὰ 'γέννησεν ἡ ὄρνιθα.

— Ποῦ θὰ πᾶμε νὰ τὰ πάρωμε μονάχοι μας ἀπὸ τὴν φωλιά ;

— Μονάχοι μας, βέβαια.

— Καὶ θὰ ἐμβοῦμεν εἰς τὸν σταυλὸν νὰ ἰδοῦμεν ταῖς ἀγγελάδες ;

— Ἐννοεῖται.

— Θὰ ἰδοῦμεν κ' ἐκεῖ ὅπου ἀρμέγουν ;

— Κ' ἐκεῖ ὅπου ἀρμέγουν.

— Ἀμὴ τὸν περιστεριῶνα ;

— Καὶ τὸν περιστεριῶνα.

— Τί εὐτυχία !

— Ἄφησε δὲ νὰ σοῦ ἀποτελειώσω πῶς εἶναι τὸ ὑποστατικό . . .

— Ναί, ναί, τωόντι.

— Εὐθὺς καθὼς ἐμβαίνεις, βλέπεις ἓνα μεγάλο μαγειρεῖο διὰ τοὺς ζευγάδας τοῦ ὑποστατικοῦ, κ' ἓνα τραπεζαρεῖο διὰ τὴν ἀγρονόμισσα.

— Τὸ σπίτι θὰ ἔχει παραθύρια πράσινα . . . εἶναι τόσοι χαροποιᾶν, ἔ, κύριε Ῥοδόλφε ; . . . τὰ παραθύρια τὰ πράσινα . . .

— Ἀς ἦναι βάλῃ καὶ παραθύρια πράσινα . . . εἶμαι τῆς γνώμης σου κ' ἐγὼ κἀνένα πρᾶγμα δὲν εἶναι τόσοι χαροποιῶ, ὥσ᾽ ἐν τὰ παραθύρια τὰ πράσινα . . . Τώρα, ἀς εἰποῦμεν ὅτι ἡ ἀγρονόμισσα εἶναι θεῖά σου.

— Ναί, ὅτ' εἶναι θεῖά μου, καὶ ὅτ' εἶναι μία γυναῖκα τοῦ Θεοῦ.

— Ναί, μία καλὴ γυναῖκα, ὅπου νὰ σὲ ἀγαπᾷ ὥσ᾽ ἐν κόρη τῆς . . .

— Τί καλὴ θεῖά ! τί καλὸν ὅπου θὰ εἶναι ν' ἀγαπᾶται κἀνεὶς ἀπὸ ἓνα ἄλλον !

— Θὰ τὴν ἀγαπᾷ καὶ τοῦ λόγου σου ;

— ὦ ! ἀνέκοαξεν ἡ Μαριάνθη συνάπτουσα τὰς χεῖρας καὶ αἶρουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς πρὸς τὸν οὐρανὸν μὲ ἀγαλλίασιν ἀπερίγραπτον· θὰ τὴν ἀγαπῶ ! . . . θὰ τῆς μεταπιάνω εἰς κάθε δουλειά· εἰς τὸ ράψιμο, εἰς τὸ πλύσιμο, κάθε φορά ὅπου θὰ πλύνουν, εἰς τὸ διπλοῦμα· θὰ κἀμνωμεν μαζί η τοὺς πελτέδες (μελτέπια) διὰ τὸν οἶκον

χειμῶνα· τί τὰ θέλετε, εἰς ὅλο τὸ νοικοκυριό . . . Μὰ σὰς μέλει καὶ δὲν θὰ παραπονεθῇ ποτὲ ὅτι εἶμαι ἀκατάματρα . . . Πρῶτα, τὸ πρῶτ' προῦ . . .

— Πρόσμεινε δὲ, Μαριάνθη . . . ἑξέρεις ὅτ' εἶσαι ἀνυπόμνη; . . . πρόσμεινε νὰ σοῦ ἀποζωγραφίσω τὸ σπίτι . . .

— Νὰ μοῦ ἀποζωγραφίσῃ λέγει· πῶς καταλαβαίνει κανεὶς ὅτι εἶσθε ζωγράφος! εἶπε γελῶσα ἡ Κελαΐδῃστρα.

— Ἀ, τὴν μικρὴ μωρόλογι . . . νὰ μὴ μ' ἀφήνῃ ἀποτελειώσω τὸ σπίτι της . . .

— Ἀληθινά, εἶμαι μωρόλογη· ὅμως αὐτὰ ὅλα εἶναι τόσον εὐχάριστα! . . . Ἐ, σὰς ἀκούω, κύριε Ροδόλφ, τελειώσατε τὸ σπίτι τῆς ἀγρονόμισσας.

— Ἡ κάμερή σου εἶναι εἰς τὴν πρώτη πατωσιὰ.

— Ἡ κάμερή μου! . . . τί εὐτυχία! Νὰ ἴδωμεν τώρα τὴν κάμερή μου· νὰ ἴδωμεν! — Καὶ πλησιάζουσα ἔτι πλέον τὸν Ροδόλφον ἤναιξεν καλὰ καλὰ τὰ μεγάλα καὶ περίεργα ὀμματά της.

— Ἡ κάμερή σου ἔχει δύο παράθυρα ὅπου βλέπουν εἰς τὸ περιβόλι τῶν λουλουδιῶν, καὶ εἰς ἓνα λιβάδι ὅπου περνᾷ ἓνα μικρὸ ποτάμι. Ἀπὸ τὸ πέρα μέρος τοῦ ποταμίου φαίνεται ἓνα βουνάλακι κατὰφυτον ἀπὸ μεγάλας καστανιαῖς, καὶ ἀνάμεσά 'ς ταῖς καστανιαῖς προβάλλει τὸ καμπαναρεῖο τῆς ἐκκλησιᾶς.

— Τί εὐμορφα ὅπου εἶναι! . . . τί εὐμορφα, κύριε Ροδόλφε! Δίδει τοῦ ἀνθρώπου λαχτάρη νὰ ἦταν ἐκεῖ!

— Τρεῖς τέσσαρες εὐμορφαις ἀγελάδες εἶναι μέσθ' εἰς τὸ λιβάδι καὶ βόσκουν· αὐτὸ τὸ λιβάδι χωρίζεται ἀπὸ τὸ περιβόλι σου μ' ἓνα φράκτῃ ἀπὸ θάμνους ἀγκαθωτούς.

— Καὶ βλέπω ἀπὸ τὸ παράθυρό μου ταῖς ἀγελάδας . . .
— Μάλιστα.

— Τὴν μίαν ἀπὸ ταῖς ἀγγελίδες θὰ τὴν κάμω ἀγαπημένη μου, ἔ, κύριε Ροδόλφε ; θὰ τῇς κάμω ἓνα εὐμορφο χαρχάλι (χλιδῶνα), κ' ἓνα κουδουνάκι, καὶ θὰ τὴν συνειθίσω νὰ ἔρχεται νὰ τρώγῃ μέσ' ἀπὸ τὰ χέρια μου.

— Τὴν συνειθίζεις εἶναι κατὰσπρη, ἀκόμη νέα, καὶ ὀνομάζεται Κάϊδω.

— Ἡ καυμένη ! πῶς θὰ τὴν ἀγαπῶ !

— Ἄς τελειώσωμεν τὴν κάμερή σου. Ὁλόγυρα εἰς τοὺς τοίχους τῆς εἶναι προσκολλημένο ἓνα εὐμορφο περσικὸ πανί, μὲ παρόμοια παραπετάσματα εἰς τὰ παράθυρα· μία μεγάλη τριανταφυλλιά κ' ἓνα ἀπέραντο αἰγιακλήμα σκεπάζουν τοὺς τοίχους τοῦ ὑποστατικοῦ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς κάμερῆς σου, καὶ τριγυρίζουν τὰ παράθυρά σου ... ὅπου κάθε πρωτὶ, ὀλίγον μόνον νὰ ἔξυπλώνῃς τὸ χέρι σου, θὰ μαζεύεις μίαν εὐμορphen ἀνθοδέσμη ἀπὸ τριαντάφυλλα καὶ αἰγιακλήματα, μουσκευμένα ἀπὸ δροσιά.

— Ἄ, κύριε Ροδόλφε, τί καλὸς ζωγράφος εἶσθε !

— Τώρα, νὰ ἰδῇς καὶ πῶς θὰ πέρνῃς τὴν ἡμέρα σου.

— Νὰ ἰδοῦμεν καὶ πῶς θὰ περνῶ τὴν ἡμέρα μου.

— Ἡ καλὴ σου θεὶά θὰ ἔρχεται πρῶτα νὰ σὲ ἔξυπνῇ φιλώντάς σε τουφερά εἰς τὸ μέτωπό· θὰ σοῦ φέρνῃ ἓνα ποτήρι γάλα ζεστό, ἐπειδὴ, τὸ καυμένο τὸ παιδί, εἶναι ἀδυνατισμένο τὸ στῆθος του ! θὰ σηκώνεσαι· θὰ παγαίνεις νὰ κάμνῃς ἓνα γύρο εἰς τὸ ὑποστατικόν, νὰ ἰδῇς τὴν Κάϊδω, τὰ ὀρνίθια, τὰ περιστερὰκια ὅπου ἀγαπᾷς, τὰ λουλούδια τοῦ περιβολίου. Εἰς τὰς ἐννέα ὥρας θὰ ἔρχεται καὶ ὁ διδάσκαλός σου ...

— Ὁ διδάσκαλός μου ;

— Βέβαια· πρέπει δὲ νὰ μάθῃς νὰ διαβάζῃς, νὰ γράφῃς, καὶ νὰ κάμνῃς λογαριασμούς, διὰ νὰ βοηθῇς

τὴν θειά σου καὶ εἰς τὰ κατὰ στοιχα ὅπου κρατεῖ διὰ τὰ εἰσοδήματα κ' ἐξῶδα τοῦ ὑποστατικοῦ.

— Καλὰ λέτε, κύριε Ροδόλφε. Νὰ μὴν ἐνθυμούμαι κ' ἐγὼ τίποτε !... Πρέπει, βέβαια, νὰ βοηθῶ τὴν θειά μου καὶ εἰς τὰ γραψίματά της ! — εἶπεν ἡ κόρη, καὶ τὸ εἶπε σπουδάζουσα· ἐπειδὴ τότεν ἐπροσηλώθη εἰς τὴν χαρίεσσαν εἰκόνα τῆς εἰρηνικῆς αὐτῆς ζωῆς, ὥστε ἐνόμισεν ὅτι πραγματικῶς τὴν ἔχει.

— Ὑστερ' ἀπὸ τὸ μάθημα, φροντίζεις πλέον διὰ τὰ ἔαψίματα τοῦ 'σπιτιοῦ, ἢ κεντὰς κάμμιαν εὐμορφὴν σκούφια (καλύπτραν) διὰ τὸν ἑαυτὸν σου, ὡσάν ὅπου τὰς φοροῦν αἱ χωριαταπούλαις... Εἰς ταῖς δύο ὥραις κάθῃσαι εἰς τὸ γράψιμον· ὕστερα, ἔγαινεις μαζ' ἡ μὲ τὴν θειά σου καὶ κάμνεις ἓνα καλὸν περίπατον· τὸ καλοκαίρι· παγαίνετε καὶ βλέπετε τοὺς θεριστάδες, τὸ φθινόπωρον τοὺς ζευγηλάταις... Ἐκουράσθηκες, παίρνεις πάλιν τὸν ἀνήφορον, κ' ἐπιστρέφεις εἰς τὸ 'σπίτι μὲ μιὰ καλὴν ἀγκαλιά χόρτα, ὅπου τὰ διὰλεξες δὴ... μὲ τὸ χέρι σου, διὰ τὴν ἀγαπημένην σου τὴν Κἀίδω.

— Ἐπειδὴ καὶ θὰ γυρίζωμεν τότε ἀπὸ τὸν κάμπον... ψεύματα ;

— Βέβαια... Ἐλησμόνησα ἐγὼ· ἀμὴ θὰ περνᾷτε τὸ ποτάμι ἀπὸ ἑνα γεφυράκι ξύλινον... Εἰς τὸν γυρισμό σας, (ἐπειδὴ, τί θαρροῖς ; θὰ εἶναι πλέον βράδυ· θὰ κοντεύουν ἑπτὰ ὥραι) ὡσάν αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ὅπου τὸ βράδυ κάμνει ψυχρὰ, θὰ εὐρίσκετε νὰ λαμπαδίξῃ εἰς τὸ μεγάλο μαγειρεῖο μιὰ καλὴ καλὴ φωτιά· θὰ πλησιάζετε νὰ ζεσταθῇ καὶ νὰ εἰπῇ κάμπεσα μὲ τοὺς καλοὺς ἐκείνους γεωργοὺς, ὅπου δειπνοῦν εὐθὺς καθὼς ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὴν δουλιὰ τους· ὕστερα θὰ παγαίνετε καὶ τοῦ λόγου σου νὰ δειπνᾷς μαζ' ἡ μὲ τὴν θειά. Θὰ ἔρχεται κάμμιαν φορὰ εἰς τὸ τραπέζι σας καὶ ὁ γέρον ἐφημέριος τοῦ χωριοῦ ἢ κανένας ἀγρονόμος γείτονας σας. Ὑστερὰ, θ

κάθεσαι νὰ διαβάζῃς ἢ νὰ ἐργάζεσαι, ἐνῶ ἡ θειὰ σου θὰ παίξει τίποτε χαρτιά, διὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα. Ὅταν ἔλθουν αἱ δέκα, θὰ σὲ ἀσπάζεται εἰς τὸ μέτωπον, καὶ θ' ἀναθαίνει εἰς τὴν κάμερὴ σου. Τὴν ἄλλην ἡμέρα, πάλιν ἀπὸ 'Ξαναρχῆς.

— Μία τέτοια ζωὴ, κύριε Ῥοδόλφε, ἑκατὸν χρόνους κάνεις νὰ ζήσῃ δὲν τὴν βαρύνεται . . .

— Αὐτὰ δὲν εἶναι τίποτε ἀμὴ ταῖς κυριακαῖς! ἐξέχασες τὰς ἐορτάς;

— Ναί, τί κάμνουν αὐταῖς ταῖς ἡμέραις, κύριε Ῥοδόλφε;

— Πρῶτον ἀρχίζεις καὶ στολίζεσαι βάζεις ἓνα εὐμορφο φουστάνι ὡσὰν ταῖς χωριατοπούλαις καὶ νύστι-
μας σκουφίταις ὅπου θὰ σου 'παγαίνουν θάῦμα ἀνα-
θαίνει εἰς τὸ ἀμαξάκι μαζῇ μετὰ τὴν θειὰ καὶ μετὰ τὸν
Διάννη, τὸν ὑπὸν ὑποστατικοῦ, καὶ 'παγαί-
ντε ἔς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ χωριοῦ ὕστερα, τὸ καλοκαίρι,
ὅσαι φοραὶς ἦναι πανηγύρι εἰς τὰ περὶ χωρία, 'παγαίνει
μαζῇ μετὰ τὴν θειὰ. Εἶσαι τόσον σύχαρη, τόσον ἀπλὴ, τό-
σον καλὴ νοικοκυραδέισα ἡ θειὰ σου σὲ ἀγαπᾷ τόσον ὅ-
τι ἐφημέριος λέγει τέσσα καλὰ διὰ λόγου σου ἔπου εὐρε-
θῇ ὥστε ὅλοι οἱ υἱοὶ τῶν τριγύρω ἀγρονόμων ἐπιθυμοῦν
νὰ χορεύσῃς μαζῇ τῶν ἐπειδὴ μετὰ τέτοιον τρόπον ἀρχί-
ζουν πάντοτε αἱ 'πανδρεῖαι . . . Σιγὰ σιγὰ, παρατη-
ρεῖς ἕνα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς νέους . . . καὶ . . .

Ἄλλ' ὁ Ῥοδόλφος παρατηρήσας προσεκτικώτερον
τὴν Κελαϊδῆστραν εἶδεν, ὅτι ἡ ταλαίπωρος κόρη ἐκρά-
τει τοὺς κλαυθμούς της μόλις καὶ μετὰ βίας οἱ λόγοι
του εἶχον ἀποπλανήσῃ τὴν φαντασίαν της, ὥστε νὰ λη-
σμονήσῃ τὸ ἐνεστώς . . . ἀλλ' ὅταν αἰφνυδίως ἐπανῆλ-
θεν ὁ νοῦς της εἰς αὐτὸ, ἡ ἀντίθεσις τοῦ γελοῦτος ἐκεί-
νου ὀνείρου τῇ ἀνεχάλεσεν ὅλας τὰς φοίτας τῆς παρού-
σης θέσεώς της.

— Μαριάνθη, τί ἔχεις, κόρη μου;

— Ἀ ! κύριε Ροδόλφε, χωρὶς νὰ θέλατε, μοῦ ἐπρὶν ξενήσετε λύπην πολλήν . . . Εἶχα πιστεύσει, ὅτι εἶναι ἀληθινὸς ἐκεῖνος ὁ παράδεισος . . .

— Μὰ, κόρη μου, ὁ παράδεισος αὐτὸς ὑπάρχει . . . Ἀμαξηλάτη, στάσου . . . Ἴδου, κύτταξε ἀνὰ γελῶ . . .

Τὸ ὄχημα ἐστάθη. Ἡ Κελαϊδήστρα ἀνήγειρε μνηχὰν νικῶς τὴν κεφαλὴν· εὐρίσκοντο ἐπὶ τῆς κορυφῆς λόφου τινὸς μικροῦ. Ὅποιος ὁ θαυμασμὸς τῆς, ἡ ἐκστασις τῆς ! . . . Τὸ ἐπὶ τοῦ κατηφόρου τερπνὸν χιωρίον, τὸ ἀγροκήπιον, τὸ λιθάδιον, αἱ χαρίεσαι δαμάλεις, τὸ μικρὸν ποτάμιον, αἱ καστανεαὶ, μακράθεν ἡ ἐκκλησίαι. Ἰλα ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς . . . οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἔλλειπεν· ὡς καὶ ἡ Κῶιδω, ὡραία δάμαλις λευκή, μέλ-λουσα εὐνοϊκῇ τῆς Κελαϊδήστρας . . . Ἡ ἐρατεινὴ αὐτῇ θέσις ἐφωτίζετο ἀπὸ λαμπρὸν ὀκτωβριανὸν ἥλιον . . . καὶ τὰ κιτρινοπόρφυρα φύλλα τῶν καστανεῶν ἐφαίνοντο ὡσὰν ζωγραφιστὰ ἐπάνω εἰς τὸ κυανναγὲς τοῦ οὐρανοῦ.

— Τί λέγεις τώρα, Μαριάνθη ; εἶμαι καλὸς ζωγράφος ; ἐρώτησεν ὁ Ροδόλφος μὲ μειδίαμα.

Ἡ Κελαϊδήστρα, ὡς νὰ ἐβλεπε πράγματα σχεδὸν ὑπὲρ φύσιν, τὸν ἠτένισε τότε μὲ θάμβος καὶ ἀνησυχίαν ἐνταυτῷ.

— Πῶς γίνεται, κύριε Ροδόλφε ; . . . εἶναι ὄνειρον ; . . . ἓνας φόβος μὲ κυριεύει . . . Πῶς ! ἐκεῖνα ὅπου ἐλέγαμεν . . .

— Τίποτε, κόρη μου, τίποτε· . . ἡ ἐπιστάτρια ἤτις κάθητ' ἐδῶ μ' ἐβύζαζεν ὅταν ἤμουν μικρὸς . . . Σήμερα λοιπὸν τὸ πρῶτ' τῆς ἐγράψα ὅτι θὰ ἔλθω νὰ τὴν ἰδῶ· ἡ-ξευρα, βλέπεις, τὸ μέρος, καὶ σοῦ τὸ ἐπαράστηνα καθὼς ἦταν.

— Τωόντι, τωόντι ! δὲν εἶναι παράξενον πρᾶγμα· εἶ-πεν ἡ Κελαϊδήστρα μὲ βαθύν στενάγμόν.

Τὸ ἀγροκήπιον ὅπου ὁ Ῥοδόλφος ὠδήγει τὴν Μαριάν-
 θην ἔκτισε εἰς μίαν ἄκρην τοῦ χωρίου Βουκεβάλ, μονα-
 χικῆς, ἀγνώστου καὶ μικρᾶς παροικίας, κεκρυμμένης με-
 ταξὺ ἰδιωτικῶν κτημάτων, καὶ δύο περίπου λεύγας ἀ-
 πεχούσης ἀπὸ τὸ Ἑκουέν. Τὸ ὄχημα, κατὰ τὰς ὁδηγίας
 τοῦ Ῥοδόλφου, κατέβη δρόμον κατωφερῆ καὶ εἰσῆλθεν
 εἰς μικράν τινα παράδον ὀριζομένην ἀμφωτέρωθεν διὰ μύ-
 λων καὶ κεράσων· οἱ τροχοὶ ἐκύλιον ἀφόφως ἐπὶ τάπη-
 τος ἀπὸ γλῶν λεπτοτάτην καὶ βραχεῖαν. Σιωπηλῇ καὶ
 κατηφῇ, ἡ Μαριάνθη δὲν ἴσχυε νὰ κρύψῃ εἰς τὸν συνο-
 δοιπόρον τὰς λυπηρὰς τῆς συγκινήσεως· ὁ Ῥοδόλφος ἐσι-
 ῶπα καὶ αὐτὸς· ἡ συνείδησις τὸν ἔτυπεν, ὅτι ὑπῆρξε
 παραίτιος τῆς μελαγχολίας τῆς.

Μετά τινος στιγμᾶς, ἡ ἄμαξα διέβη ἔμπροσθεν τῆς
 μεγάλης θύρας τοῦ ἀγροκηπίου, ἐξηκολούθησεν ἀδεύουσα
 κατὰ τὸ μῆκος ἐνὸς φράκτου πεφυτευμένου μὲ πυκνὰ
 χαρμύλλια (charmilles) καὶ ἐστάθη τέλος πάντων ἔμπρο-
 σθεν στεγαδίου τινὸς σχηματισμένου ἀπὸ ξύλα ἀπελέ-
 κητα, ἀνεπεξέργαστα, καὶ σκεπασμένου ἀπὸ ἑνὲς ἑυρωστον
 κλῆμα, τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα ἦσαν ἐκ τοῦ φθινοπώρου
 κατακόκκινε.

— Ἐφθάσαμεν· εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος. Δὲν χαίρεσαι;

— Τώρα ἐντρέπομαι, κύριε Ῥοδόλφε, νὰ ἰδῶ τὴν ἀ-
 γρονόμησάν . . .

— Καὶ διατί, παιδί μου;

— Ἀγκαλὰ . . . τῶνόντι . . . ἀφοῦ δὲν με γνωρίζει . . .

Καὶ ἡ Κελαϊδήστρα κατέπιε στεναγμόν.

Φαίνεται ὅτι ὁ Ῥοδόλφος ἐπροσμένετο ἐκεῖ, ἐπειδὴ,
 ἐνῶ ὁ ἄμαξηλάτης ἤνοιγε τὸ θυρίδιον τοῦ ὁχήματος,
 μία γυνὴ πεντηκοντοῦτις περίπου, ἐνδεδυμένη ὡς συνη-
 θίζουσιν αἱ πλούσιαι ἀγρονόμοι εἰς τὰ περίχωρα τῶν
 Μαρσιῶν, γυνὴ φυσιογνωμίας μελαγχολικῆς, ἰλαρᾶς ὁ-
 μως καὶ φιλοφροσύνης, ἐφάνη πρῶτον ὑπὸ τὸ στεγαδίον,

ἔπειτα ἐπροχώρησε πρὸς τὸν Ῥοδόλφον εὐσεβοφρόνως.
Ἡ Κελαϊδήστρα ἐδίσταζε νὰ καταβῇ ἐκ τοῦ ἑχήματός
ἢ ὅψις τῆς ἔγινε πορφυρᾶ.

— Χαίρετε, ἀγαθὴ μου κυρία Γεωργία . . . εἶπεν
Ῥοδόλφος πρὸς τὸν ἀγρονόμον. Βλέπετε πόσον εἶμαι ἀ-
κριβής . . . ;

Στραφεὶς δ' ἔπειτα πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην, καὶ θέσας
εἰς τὴν παλάμην του τὴν πληρωμὴν — Ἐμπόρεῖς νὰ
ἐπιστρέψῃς εἰς τὰ Παρίσια ὁπόταν ἀγαπᾷς.

— Καὶ ὁ ἀμαξηλάτης, ὅστις, κοντὸς τὸ ἀνάστημα
καὶ χονδρὸς, εἶχε τὸν πῖλόν του βυθισμένον μέχρις ὀφ-
θαλμῶν καὶ τὸ πρόσωπον ὁλοκλήρως κεκρυμμένον εἰς
τὴν σισύραν (γοῦναν) τοῦ περιτραχηλίου τοῦ μινδύου
του, ἐγκολπίσας τὸ ἀργύριον δὲν ἀπεκρίθη τίποτε, ἀλλ'
ἀνέδθη πάλιν ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου, ἐμασίγωσε τὸν ἵππον, καὶ
ἐγένινεν ἄφαντος ἐν ῥοπῇ. Ἡ Μαριάνθη τότε, τεταραχμέ-
νη καὶ ἀνήσυχος, πλησιάζει τὸν Ῥοδόλφον καὶ τὸν λέγει
κρυφίως.

— Κύριε Ῥοδόλφε, μὲ συγχωρεῖτε . . . Τὸ ἀμάξι ;
φεύγει ;

— Φεύγει . . .

— Καὶ τώρα, ἡ δράκκινα ;

— Τί ;

— Ἀμὴν πρέπει ἀπόψε νὰ γυρίσω κοντά της . . . Ὡ-
ς πρέπει χωρὶς ἄλλο . . . ἀλλέως . . . θὰ μὲ στοχασθῇ
κλέφτραν . . . Τὰ φορέματά μου εἶναι ἰδικὰ τῆς . . . καὶ
τῆς χρεοστῶ . . .

— Μὴ σέ μέλει, κόρη μου ; ἐγὼ μάλιστα πρέπει νὰ
ζητήσω ἀπὸ σὲ συγχώρησιν . . .

— Διατί ;

— Διότι δὲν σοῦ εἶπα ἀρχήτερον, ὅτι δὲν χρεωστῶ
πλέον τίποτε εἰς τὴν δράκκιναν . . . ὅτι, ἂν θέλῃς, ἡμ-
πορεῖς νὰ μείνῃς πλέον ἐδῶ, καὶ ν' ἀφήσῃς αὐτὴν τὴν

προέματά δια νὰ βάλῃς ἄλλα, ὅπου ἔχει νὰ σοῦ δώσῃ ἡ καλή μου κυρία Γεωργία. Εἶναι σχεδὸν τοῦ ἰδικοῦ σου ἀναστήματος· θὰ λάβει τὴν καλωσύνην νὰ σοῦ δανείσῃ μίαν ἐνδυμασίαν... Βλέπεις; ἀπο τῶρα ἤρχησε νὰ καμνῇ τὴν θειά.

Ἡ Μαριάνθη δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ εἰς ὅσα ἤκουε· παρετήρει τῶρα τὴν ἀχρονόμον καὶ τῶρα τὸν Ροδόλφον. Πῶς! ἔλεγε μὲ πάλλουςαν ἐκ τῆς συγκινησέως φωνήν, δὲν θὰ ἐπιστρέψω εἰς τὰ Παρίσια; ἢ μπορῶ νὰ μείνω πλέον ἐδῶ; ἡ κυρία... μοῦ τὸ συγχωρεῖ;... εἶναι ποτὲ δυνατόν;... τὰ ὄνειροπολήματα ὅπου ἐκάμαμεν ἀρχήτιχα.

— Ἐγιναν ἀλήθεια.

— Ὅχι, ἂ! ὅχι· τόση εὐτυχία δὲν ἤμπορῶ... τόσα διὰ μέναι... Σὰς παρακαλῶ, κύριε Ροδόλφε, μὴ μὲ γελάτε... ἂν μὲ γελάτε, θὰ μοῦ γίνῃ πολὺ κακό.

— Ἀκριβῆ μου κόρη, τίστυς· εἶπεν ὁ Ροδόλφος μὲ πραΐαν μὲν φωνήν, ἀλλὰ καὶ μὲ τόνον ἐνταυτῷ ἀξιοπρεπῇ, τόνον τὸν ὁποῖον ἡ Μαριάνθη παρετήρησεν εἰς αὐτὸν κατὰ πρώτην φοράν. — Πάλιν σε τὸ λέγω... ἂν ἀγαπᾷς, ἢ μπορεῖς ἀπὸ σήμερον νὰ περάσῃς πλησίον τῆς κυρίας Γεωργίας τὴν ζωὴν ἐκείνην τὴν ἡσυχὴν, ἥτις πρὸ ὀλίγου σ' ἐμάχυνε μὲ μονὴν τὴν εἰκόνα της... Μολονότι δὲν εἶναι θεία σου ἡ κυρία Γεωργία· θέλει σε ἀγαπᾷ πολὺ· μάλιστα, ἢ πρὸς εἰς τὰ ὄμματα τῶν ὑπηρετῶν ἐδῶ, θὰ περιγᾷς αἰς ἀνεψιά της· ἐπειδὴ τὸ μικρὸν αὐτὸ ψεῦμα συμφέρει εἰς τὴν ἀξιοπρέπειάν σου... Πάλιν σε τὸ λέγω, Μαριάνθη, ἂν ἀγαπᾷς ἢ μπορεῖς τὰ προσηπρινὰ ὄνειροπολήματα νὰ τὰ βάλῃς εἰς ἕνα-

γεαν. Εὐθὺς καθὼς ἀλλάξεις φορέματα καὶ γίνης ὡσάν
 μία μικρὴ ἀγρονομήσσα (ἐπροσθίεν ὁ Ροδόλφος χαμογέ-
 λωμεν σὲ ὑπάγει νὰ ἰδῇς τὴν Καίδω, μίαν ἄσπρην, εὐ-
 φην ἀγελάδα, ἥτις πλέον ἄλλο δὲν προσμένει παρὰ τὸ
 χάλι ὅπου τῆς ἔταξες. . . Παγαίνουμεν καὶ εἰς τὰ περι-
 ρια, τοὺς φίλους σου, διὰ νὰ γνωρισθῇς καὶ μαζὶ των· αὐ-
 τοὶ ἐκεῖ περνῶμεν αὐτοῦ ὅπου ἀορίζουν· τέλος πάντων
 περιδιαβάσομεν ὅλον τὸ ἀγροκήπιον· ἐπιθυμῶ νὰ γίνω
 ὅλ' ὅσα σοῦ ὑπεσχέθην.

Ἡ Μαριάνθη συνῆψε τὰς χεῖράς της μὲ δύναμιν. Ἡ
 ἐκπλήξις, ἡ χαρὰ, ἡ εὐγνωμοσύνη, τὸ σέβας, ὅλα ταῦτα
 ἐνεφαίνοντο ἐπὶ τῆς ἀγγελικῆς μορφῆς της· οἱ ὀφθαλ-
 μοὶ της ἐνεπλήσθησαν δακρύων. . . ἀνεφώνησε— Κυ-
 ρίε Ροδόλφε! εἶστε λοιπὸν ἐκαστὸς τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ
 ὅπου κάμνετε τόσα καλὰ εἰς τοὺς δυστυχισμένους, χι-
 ρίς νὰ τοὺς γνωρίζετε, καὶ ὅπου τοὺς γλυττανετε ἀπὸ τῆς
 ἐντροπίας καὶ ἀπὸ τὰς θαλαιπωρίας!!!

— Ἀκουσε, παιδί μου, ἀπεκρίθη ὁ Ροδόλφος μὲ με-
 διάμα μελαγχολικόν, ἀνεκφράστου ἀγαθωσύνης ἐμ-
 πλεων· ἀν καὶ ἡμεῖς ἀκομὴ νέος, ὑπέφερα ὅμην πολλήν
 ἔχασα μίαν κόρην ἥτις τῶρα ἤθελεν ἔχει τὴν ἡλικίαν μου
 . . . Ἐκατάλαβες διατί πονῶ ἐκείνους ὅπου πάσχουν.
 καὶ μάλιστα ἐσένα; Μαριάνθη, ἡ καλλίτερον Μαρι-
 ῖα πῆγαινε μαζὶ μὲ τὴν κυρίαν Γεωργίαν. . . Ναι, Μαρι-
 εῖν τὰ ἐξῆς ἔχε αὐτὸ τὸ ὄνομα, τὸ γλυκὺ καὶ χαριτωμ-
 νον ὡσάν ἐσέ! Ποῖν ἀναχωρήσω ὁμιλοῦμεν πάλιν μαζὶ
 ἐπειτα σὲ ἀποχαιρετῶ, εὐτυχής. . . ὅτι σὲ ἀφίγναι χα-
 ροῦμεν.

Ἡ Μαριάνθη, χωρὶς ν' ἀποκριθῇ τι, ἔλαυνεν ὅλ-

τον τὰ γόνατά της, ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ Ρόδολφου, καὶ, πρὶν αὐτὸς προφθάσῃ καὶ τὴν ἐμποδίσῃ, ἐκείνη ἔφερεν αὐτὴν εὐ-
 λαβῶς εἰς τὰ χεῖλη της με χάριν καὶ σεμνοτητα πολλήν·
 ἐπομένως ἠκολούθησεν τῇ κυρίαν Γεωργίαν, ἥτις τὴν ἐρ-
 ροῖτε βλέμματα πλήρη στοργῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ΄

ΜΟΥΡΦ ΚΑΙ ΡΟΔΟΛΦΟΣ.

Ὁ Ρόδολφος κατευθύνθη πρὸς τὴν αὐλὴν τοῦ ἀγρο-
 κηπίου, ὅπου εὔρε τὸν μεγαλόσωμον ἄνδρα, ὅστις
 ἦλθε χθὲς τὸ ἑσπέρας με σχῆμα ἀνθρακίως καὶ τὸν εἶδα
 ποίησε περὶ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Τάμ καὶ τῆς Σάρας.
 Οὗτος ὠνομάζετο Μούρφ· ἦτο πεντηκονταύτης περίπου
 θαλακρὸς· ὑπεράνω τῶν κροτάφων εἶχε σπάτια τινα βρ-
 στρυχώδη μαλλία πυρρόξανθα τὸ χρῶμα, καὶ ἀνάμι-
 κτα με ποίχας λευκάς. Τὸ εὐρὺ καὶ εὐχρουν πρόσω-
 πόν του ἦτον ὅλον ξυρισμένον, ἐκτὸς γενεῖων τινῶν
 πυρρῶν, μὴ καταβαλόντων χαμηλότερα τῶν ὠ-
 τῶν, καὶ προχωρούντων εἰς σχῆμα ἡμισελήγιου ἐπὶ
 τῶν στουγγύλων του παρειῶν. Ὁ Μούρφ, μολοῦντι
 προβεβηκῶς καὶ σωματώδης, ἦτον εὐκλινῆτος καὶ εὐ-
 ρωστος. Εἶχε φυσιογνωμίαν φλεγματικὴν, ἀλλ' ἐφαί-
 νετο ἀγαθὸς καὶ γενναῖος ἐνταυτῷ. Ἐφόρει λαί-
 μοδέτην λευκὸν· τὸ ἐσωκάρδιον καὶ τὸ ἐνδύμα
 του (habit) ἦσαν μαῦρα ἀμφοτέρω καὶ μακρό-
 ῃ περισκελὶς του φαίνοτο αἰνῆ· ὁμῶς οὐκ αἶ κνη-

μνίδες του, ἀνέβαινον μέχρι τῶν γονάτων. Αὕτη ἦν ἡ
 οὐμασία καὶ τὸ ἀρρενωπὸν εἶδος τοῦ Μούρφ, ἀνεβί-
 λουν τὸν ἐντελὴ τύπον ἐκείνων τοῦς ὁποίους οἱ Ἀγγ-
 ὀνομάζουσιν εὐπατρο-αγρονοίμους· καθὼς ἦτο προ-
 ματικῶς Ἀγγλος καὶ εὐπατρίδης (squire) ἀλλ' ὅχι αγρονοίμ-
 ος. Καθ' ἣν λοιπὸν στιγμήν ὁ Ροδόλφος εἰσῆρχετο εἰς τὴν
 αὐλὴν, ὁ Μούρφ ἔθετεν εἰς τὸν σάκκον μικροῦ τι-
 ὀχήματος ζεῦγος πιστολῶν, ἀφοῦ τὰς ἐσπόγγισεν ἐπι-
 μελῶς.

— Τί διαβόλον τὰς χοιμάζεσαι τὰς πιστόλας; ἡρώ-
 τησεν ὁ Ροδόλφος.

— Αὐτὸ πλέον ἐγὼ τὸ ἐξεύρω, ὑψηλότατε· εἶπεν ὁ
 Μούρφ καταβαίνων ἐκ τῆς ἀναβάθρας τοῦ ὀχήμα-
 τος. Φροντίζετε διὰ τὰς ὑποθέσεις σας, καὶ ἐγὼ
 διὰ τὰς ἰδικὰς μου.

— Δι' ὁποίαν ὥραν παρήγγειλες τοὺς ἵππους;

— Ὡς διετάξατε· Ὅταν ἀρχήσῃ νὰ νυκτώνῃ.

— Πότε ἦλθες; τὸ πρῶτον;

— Εἰς τὰς ὀκτώ. Ἡ κυρία Γεωργία ἔλαβε καιρὸν νὰ
 ἐτοιμάσῃ ὅλα.

— Ὡσὰν δυσάρεστον μεν φαίνεται... τί ἔχεις
 ἐναντίον μου;

— Δὲν ἠδυνάσθε, ὑψηλότατε, νὰ πράττετε τὰ αὐ-
 τὰ, χωρὶς νὰ ριψοκινδυνεύετε τόσον;

— Ἀλλὰ πῶς! Ἄν δὲν λάβω τὰ ροσέματα, τὰ ἥ-
 νη καὶ τὴν γλῶσσαν τῶν ἀνθρώπων τοὺς ὁποίους
 θέλω νὰ γνωρίσω, ἐκτιμήσω καὶ κρίνω, πῶς ἄλλω-
 γὰ πράξω, ὥστε νὰ μὴ με νομίσουν ὑπόπτον;

— Εἰς τὰς οὐκ ὑψηλότατε, χθὲς τὸ ἑσπέραν, εἰς

τὴν κατηραμένην ἐκείνην ὁδὸν τῆς παλαιᾶς Χώρας, ὅπου
ἐπὶ ἡγάμεν ν' ἀνακαλύψωμεν τὸν Κοκκινοχέρον, ἴσως μά-
λομεν τι ἀπ' αὐτὸν περὶ τοῦ δυστυχικοῦ υἱοῦ τῆς κυρί-
ας Γεωργίας. . . ἴδετε; ἡ ὑψηλότης σας ἐπαλαιέτε μὲ
τὸν ἄλλον ἐκείνον κακότροπον, ὅστις εὐρέθη αἰφνιδί-
ως ἐμπρὸς σας, κ' ἐγὼ; . . . φοβοῦμενος μὴ τύχη καὶ
σας παροργίσω διὰ τῆς παρακοῆς μου, ἐκαθήμην κ' ἐ-
βλεπα μόνον ἀπὸ μακρὰν.

— Ὅ ἐστὶ, κύριε Μοῦρφ, ἐδιδάξατε διὰ τὴν ἀνδριαν-
τιανήν . . .

— Κατὰ δυστυχίαν μ' ἐφέρετε εἰς θέσιν νὰ γνωρίσω,
ὅτι δὲν εἶθε ἄμοιρος τοιαύτης. Χάρις τῷ Θεῷ, Φλά-
τμαν ὁ γερμανὸς, σὰς ἔμαθε τὴν ξιφομαχίαν. Ὁ
Κράββ ἀπὸ Ράμσχατην, τὴν πυγμαχίαν. Ὁ Παρι-
σιανὸς Λακνὺρ, σὰς ἐδίδοξε τὴν ραβδόμαχίαν,
λαξμαχίαν (le chausson) καὶ τὴν γλώσσαν τὴν ἀρ-
γυρικὴν· ὅλα ταῦτα ἦσαν ἀναγκαῖα διὰ τὰς κινή-
νύδεις ἐκδοσμάς σας· κτυπᾶτε διὰ τῆς πιστολας πιτῶ-
σαν τὴν χελιδόνα· εἶθε ἀτρούκτος· ἔχετε μὲν χαλυ-
βδίνους· μολονότι ἱλαροὺς καὶ ῥαδινὸς, εἶμαι βέλαι-
ος, μὴ κατὰ πονεῖτε. . . Ὡ! ὑπερβέβαιος . . .

— Λοιπὸν, τί φοβεῖσαι;

— Ἐπιμένω, ὑψηλότατε, ὅτι εἶναι ἀνοίχιον νὰ
ἐκτίθεσθε εἰς τὸν τυχόντα χαμῆλην. Μὴ νομίση-
τε ὅτι σὰς τὸ λέγω, ἐπεὶ δὴ λυποῦμαι γινώσκοντός μου
τινὰ γηραλέον εὐπατρίδην νὰ μαυροίῃ τὸ πρόσω-
πόν του καὶ νὰ γίνεταί ὡσανὺ Βεελζεβούλ . . . Μ' ἄ-
λλαι μου τὰς ἄσπρας τρίχας, τὸ πολὺ σαρκὸν σῶμα
καὶ τὴν σοβαρότητα, ἐμνομήν, ὅχι τοιοῦτος, ἀλλὰ

καὶ ἐξ ἐκείνων οἵτινες χορεύουν εἰς τὸ χορίδιον, ἀν-
 ἔλεγετε ὅτι εἴχετε χρεῖαν. Ἀλλ' ἐπιμένω εἰς
 ὅ,τι σὰς εἶπα.

— Ἐπιμένεις... ὦ! τὸ γνωρίζω, γέρων Μούρ-
 ρον· ὅταν μία ἰδέα σκαλιώσῃ εἰς τὸ κρανίον
 σου τὸ σιόηρουν, ὅταν ἡ ἀφοσίωσις βαλῇ ρί-
 ζαν εἰς τὴν γενναίαν καὶ σταθεράν καρδί-
 αν σου, ὁ διάβολος πρέπει νὰ καταλύσῃ τὰ
 ὀδόντια καὶ τὰ ὀνύχια του διὰ νὰ σοῦ τῇ
 ἀποσπάσῃ...

— Μὴ κολακεύετε, ὑψηλότατε· κἄτι με-
 λετᾶτε πάλιν...

— Τὴν εὐγενεῖαν σου μὴ σὲ μέλει...

— Ἀχρυσίαν τινὰ, βέβαια.

— Πτωχὲ Μούρρ, χάνεις τοὺς λόγους σου
 εἰς μάτην.

— Πῶς;

— Ἰδοὺ ἐγὼ εἰς μίαν ἀπὸ τὰς στιγμῆς μου
 τὰς πλήρεις σεμνοπρεπείας καὶ εὐχαριστή-
 σεως... εἶμαι, βλέπεις, ἐδῶ...

— Εἰς ἓνα τόπον ὅπου ἐπράξεν εὐεργεσί-
 αν· τὸ γνωρίζω· τὸ παραδόξματιόν ἀρρο-
 κήσις τὸ ὁποῖον ἐδυστήσετε εἰς τὸ μέρος
 τοῦτο, πρὸς ἀμολωγὴν, ὀδηγίαν καὶ ἐνθάρ-
 ρυνσιν τῶν φιλοπονῶν γεωργῶν εἰς τὰ πε-
 ρίχωρα, εἶναι μέγα καλόν. Ἄλλοι καταγι-
 γονταὶ συνήθως εἰς τὸ νὰ βελτιοῦσι τὰς
 α' ἢ ὑψηλότης σας τοὺς ἀνθρώπους... ἀ-
 ξιολογοῦν... Διευθυντὴν τοῦ κατὰ στήμα-

τος τούτου διαρρίθετε τὴν κυρίαν Γεωργίαν· ἀ-
 ναστα... Εὐγενής, γενναία γυνή... ἄγγελος ἀ-
 ρετῆς... σύμφημι... Ἡ καρδιά μου μαλόσσε-
 ται δυσκολῶς· αἱ δυστυχίαι πλην αὐτῆς μοῦ ἀ-
 νῆσπασαν ὁδόν μου... Ὅλα ἄγρια, δίκαια...
 Ἀλλ' ἡ νέα πάλιν αὐτὴ πελάγισ σας... Ἐ... ὡς
 ἀρήσωμεν...

— Τί;

— Ἡ ὑψηλότης σας κάμνεται ὅ,τι ἄρα πᾶτε...

— Κάμνω ἅτι εἶναι δίκαιον, εἶπεν ὁ Ροδόλ-
 φος πειραχθεὶς ὀλίγον.

— Ὅ,τι φρανεῖτε ἡ ὑψηλότης σας ὡς δίκαιον...

— Ὅ,τι εἶναι δίκαιον ἐνώπιον Θεοῦ καὶ τῆς
 συνειδήσεώς μου, σὲ λέγω· ἐπανελάβε θυμολογίαν
 ὁ Ροδόλφος.

— Ἀφήσατε, ὑψηλότατε· δὲν θέλωμεν συμφω-
 νήσει ποτέ... Ἄλλην ὁμιλίαν...

— Ὅχι, ὄχι· σὰς διατάττω, κύριε, νὰ ὁμιλήσῃ-
 τε ἐπὶ τοῦ προκειμένου· ἀνεφώνησε δεσποτικῶς
 ὁ Ροδόλφος.

— ~~Διευθύνει~~ Δὲν μοῦ συνέβη πώποτε νὰ με νὰ
 με διατάξῃ ἡ ὑπετέρα Βασιλικὴ Ὑψηλότης
 νὰ σιωπήσω... ἐλπίζω ὅτι δὲν θέλει τώρα με δι-
 ατάξῃ νὰ ὁμιλῶ· ἀπεκρίθη ὁ Μούρρ σεμνοπρε-
 πῶς.

— Κύριε Μούρρ !!! ἀνέκραξεν ὁ Ροδόλφος με τὸ
 νον θυμοῦ αὐξοντος.

— Λέγετε, ὑψηλότατε!

Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βερόιας

τρος τινός, καὶ ἔκρυψε τὸ πρόσωπον εἰς τὰς δύο του χεῖρας.

— Ὑψηλότετε, ἀνεφώνησε περίλυπος ὁ Μούρφ, ἀγαθε μου κύριε, συγχωρήσατέ με· συγχωρήσατέ τὸν πιστὸν καὶ γερόντα Μούρφ. Μ' ἔφυγεν ἀπὸ τὰ ὀδόντια, διότι δὲν ἔσχον πλέον νὰ τὸ ἀποσιωπήσω... Ἐφοβήθην, μάρτυς μου ὁ Κύριος, ὅχι διὰ τὸν ἑαυτὸν μου... ἀλλὰ δι' ὑμᾶς... τὰς συνεπείας τοῦ θυμοῦ σας... τὸ εἶπα χωρὶς ἀγαπᾶνάκτησιν· ὅχι διὰ νὰ ἐπιπλήξω, ἀλλ' ἀκουσίως μου· τὸ εἶπα οἰκτιρῶν... Ὑψηλότετε, ἡμέροτῃσα ὅτι συνερεύσθην... Θεὸς μου! τίς ἄλλος γνωρίζει τὰ ἰδιώματά σας καλιέτερον ἐμοῦ, ὅστις δὲν σὰς ἐλλειψάει τοῦ πλησίον ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας σας... Πρὸς χάριν εἰπῆτε μου... συγχωρήσατέ με, ὅτι σὰς ἀνεπώλησα τὴν ἀπαίσιαν ἡμέραν ἐλείνην... Ἀλλοίμονον! τὸσα ἐπράξατε πρὸς ἐξιλασμόν!...

Ὁ Ροδόλφος ἤγειρε τὴν κεφαλὴν· ἦτο δὲ ὠχρότατος· καὶ εἶπε πρὸς τὸν φίλον του μετὰ φωνῆς γλυκείας καὶ περιλύπου· Ἀρκεῖ, ἀρκεῖ γηραιέ μου φίλε· σ' εὐχαριστῶ, ὅτι μ' ἔνα λόγον ἀπεσβεσῇ τὸν ὀλεθριὸν μου θυμὸν· ἐγὼ δὲν σε ζητῶ συγγνώμην δι' ὅσα εἶπα πικρὰ· γνωρίζεις σὺ, ὅτι ἡ μαρτυρία αὐτῆς ἀπὸ τὰ χεῖρα, καθὼς λέγουν οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι τῆς πατρίδος μας. Παρεφέρθην· εἰς τ' ἀφῆσώμεν.

— Τί δυστύχημα! τίς οἶδε πόσας πάλιν καιρὸς θέλει παρῆλθαι μέχρις οὗ γελάσουν τὰ χεῖλη σας... Ἐνῷ ὁ διακαέστερός μου πάθος εἶναι νὰ σὰς ἴδω ἐξεληθόντα τῆς κατηφείας ἐκείνης... σὰς βυθίζω πάλιν εἰς αὐτὴν διὰ τῆς μωρᾶς μου συνεύσεως! Τί λοιπὸν ὠφελεῖ νὰ ἦναί τις φιλήευχος ἄνθρωπος καὶ νὰ ἔχη τὰς ἄσπρας τρίχας, ἀφοῦ δὲν στέργει οὐδ' ὑπομένει ν' ἀκούσῃ μίαν ἐπιπλήξιν ἀδέσποτον!

— Ἄς ἦναι πλέον!... ἐσφάλαμεν καὶ οἱ δύο, γηραιέ μου φίλε, εἶπεν ὁ Ροδόλφος ἱλαρυνόμενος, ἄς τὰ λησμονήσωμεν... Τί ἐλέγαμεν προηέτερα... Ἐπαινουέσαι ἐν παρόδῳ τὴν σύστασιν τοῦ ἀγρακπιῶν ταύτου καὶ τὴν πρὸς τὴν κυρίαν Γεωργίαν συμπάθειάν μου... Συνομιλοῦν καὶ σὺ... πῶς; ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη, μόνον διὰ τὴν ἀρετὴν καὶ τὰς συμφορὰς τῆς, ἦτον ἀξία ἐξαίρετου συμπάθειας, πολὺ μᾶλλον ἐνῷ συγγενεὺς καὶ μὲ τοὺς ἄλλους οἰκογένειαν πρὸς τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ μου αἰώνιον ἐχρεώσται εὐγνωμοσύνην...

— Τὰς πρὸς τὴν κυρίαν Γεωργίαν εὐεργεσίας τῆς ὑψηλότητός σας εἶδον πάντοτε μ' εὐχαρίστησιν.

— Θαυμάζεις μόνον διὰ τὴν συμπάθειάν μου πρὸς τὴν ἀποπλανημένην αὐτὴν κόρην... πῶς;

— Ὑψηλότετε, σὰς παρακαλῶ... ἐσφάλον... ἐσφάλον...

— Ὅχι... Καταλαμβάνω τὰ φαινόμενα ἐς ἡπάτησαν... βέβαια. Ἐπειδὴ ὅμως γνωρίζεις τὴν ζωὴν μου... ὅλην μου τὴν ζωὴν... καὶ ἐπειδὴ πιστῶς καὶ καρτεροψύχως καλίσταται συναγωγὸς μου εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ ἐξιλασμοῦ τὸν ὁποῖον προσθέμην... ἔχω χρεός, ἡ μάλιστα, ἡ πρὸς σὲ εὐγνωμοσύνην μου ἀπαιτεῖ, νὰ σὲ πληροφορήσω, ὅτι δὲν πράττω ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε...

— Τὸ γνωρίζω, ὑψηλότετε.

— Γνωρίζεις τὴν ἰδεάν μου περὶ τοῦ χαλοῦ τῆς ἀρετῆς;

χειωστεί νά πράττη πᾶς ἄνθρωπος ὅστις συγκατέ-
 τὸ εἶδέναι, τὸ βούλεσθαι καὶ τὸ δύνασθαι... "Ὅτε
 συντρέχω ἀπόρους καὶ ἐνδεεῖς ἀξιολύτους καὶ ἐγνωσμέ-
 νους, ... πράττω καλῶς. "Ὅταν προσπαθῶ ν' ἀνταναστή-
 ἁνθρώπους οἵτινες ἀντιπαλαίουν ἐντίμως καὶ ἀόκνη-
 μέ τὴν πενίαν, καὶ ἔρχομαι εἰς βοήθειάν των, ἐνίον-
 κρυφίως των... ὅταν ἐγκαίρως προλαμβάνω τὴν
 ἐνδειαν ἢ τὸν ἐξευτελισμὸν, ὅστις παρασύρει τὸν ἄν-
 ἄνθρωπον εἰς τὸ ἐγκλήμα... πράττω καλλήτερα. "Ὅτε
 βελτιώνω τινὰ ὀφθαλμοφανῶς αὐτοῦ, ὅταν ἐπαναγάγω
 εἰς τὸν ἐντιμὸν βίον ἐκείνους οἱ ὁποῖοι διέσωσαν ἐπι-
 μόλυντα αἰσθήματά τινα εὐγενῆ καὶ πῶς τὰ διέσωσα
 ἐν τῷ μέσῳ τῆς περιφρονήσεως μὲ τὴν ὁποίαν τοὶ
 στιγματίζουν οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι ἐν τῷ μέσῳ τῆς πε-
 νίας ἢ ὁποῖα τοὺς καταβιβρώσκει, καὶ τῆς διαφθορῆς
 ἥτις τοὺς περικυκλοῖ!... διὰ νὰ ἐπιτύχω δὲ τὴν σωτη-
 ρίαν των, δὲν δειλιῶ τελείως μήπως κολλήσω κ' ἐγὼ
 ταύτης τῆς πενίας, διαφθορᾶς, λέπρας... πράττω
 κόμην καλλήτερα. "Ὅταν καταδιώκω μὲ ἀσπονδὸν ἀπὸ
 χθελαν, ἀδυσωπήτως, τὴν κακίαν, τὴν ἀτιμίαν, τὸ ἐν-
 κλήμα, ὅπου τ' ἀπαντήσω... εἴτε ἔρπουσιν εἰς τὸν βό-
 ῖον, εἴτε εἶναι ἐνθρονισμένα ἐπὶ βύσσου καὶ πορφύρας...
 πράττω δικαιοσύνην... Ἄλλ' ὅταν τυφλῶς συντρέχω
 τὴν πενίαν ὅταν παρνεύω καὶ καπηλεύω τὴν ἐλεημοσύ-
 νην καὶ τὴν εὐσπλαγχνίαν, βοηθῶν ἀνάξια ὄντα καὶ ἀ-
 συνείδητα... πράττω φρικτὴν ἀσέβειαν, ἱεροσυλίαν, ὡς
 εἶπεν. Ἐμπνέω δισταγμὸν περὶ Θεοῦ ἐνῶ ὁ ἔλεων
 φεῖλει ἐξ ἐναντίας νὰ ἐμπνέῃ θεοσεβειαν εἰς τὸν ἔλεον
 ἄνθρωπον.

— Τὸ νόημά μου, ὑψηλότατε, δὲν ἦτο, ὅτι εὐφραν-
 τήσατε ἀναξίως.

— Ἀκόμην ἐνα λόγον, γηραιέ μου φίλε... Τὸ γνῶ-
 ρίζεις τὸ τέκνον τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον καθημέρην

ὄρνῳ· τὸ τέκνον, τὸ ὅποιον ἤθελε μ' εἶσθαι τοσοῦτω
 ἄλλον προσφιλες, ὅσαν ἡ Σάρα, ἡ ἀναξία τοῦ μήτῃ,
 ἰάνη πρὸς αὐτὸ ἀφιλόστοργος, ἤθελεν ἔχει τώρα τὴν
 ἡλικίαν τοῦ δυστυχοῦς αὐτοῦ πλάσματος· πεπερασμένα
 τὰ ἔτη δεκαεῖξ. Προσέτι γνωρίζεις, ὅτι ὅσakis ἰδὼ κόρην
 τῆς ἡλικίας παύτης, εἰς τῆς ψυχῆς μου τὰ βάθη ἀπεριό-
 ριστος ἀμέσως στοργὴ πρὸς αὐτὴν ἀναφύεται...

— Εἶναι ἀληθές, ὑψηλότετε ... ὤφειλον βέβαια νὰ
 συμπεράνω καὶ τὸ πρὸς τὴν κόρην αὐτὴν αἰσθημὰ σας!..
 Περιπλέον εἶναι καὶ ἔμμεσος λατρεία πρὸς τὸν Θεὸν τὸ
 νὰ συντρέχωμεν οἷονδ' ἄποτε δυστυχῇ.

— Ναί, φίλε μου ... ὅταν ὁ δυστυχὴς ἦναι ἄξιος
 συνδρομῆς· καὶ ὡς τοιοῦτον σὲ φέρω τὴν κυρίαν Γεωρ-
 γίν, ἥτις, ἀνατραφεῖσα ἀπὸ μητέρα ἐνάρετον καὶ εὐσε-
 βῆ, ποτὲ δὲν ἐξετράπη τῶν καθηκόντων της, ποτέ!!!
 καὶ διεξῆλθε γενναίως τὰ πάνδεινα ... Ἀλλὰ, δὲν εἶναι
 ἐκείνος ἔμμεσος λατρεία πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸ ν' ἀναρ-
 πᾶσθαι τις ἐκ τοῦ βορβόρου μίαν ἀπὸ τὰς σπανίας φύσεις
 τῆς ὁποίας κηρύσσει αὐτὸς ὁ ἴδιος νὰ στολίσῃ; ...
 Δὲν ἀξίζει καὶ ἡ δυστυχὴς αὐτὴ κόρη, ὅχι μόνον εὐσ-
 πλαγχνίαν, ἀλλὰ καὶ σέβας ... ναί, σέβας· διότι ἐγκα-
 ταλειφθεῖσα εἰς μόνην τὴν φύσιν ... διότι στρεβλωθεῖ-
 σα, φυλακισθεῖσα, ἐξευτελισθεῖσα, ῥερυπωθεῖσα, διέσω-
 σαν ἀσπίλως εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς της τὰ εὐγενῆ σπέρ-
 ματα, ἅτινα ἐνέσπειρεν ὁ Θεός! Νὰ τὸ ἤκουες τὸ τα-
 λαίπωρον πλάσμα ... εἰς τὴν πρώτην εὐμενῇ λέξιν τὴν
 ὁποίαν ἐπρόφερα, εἰς τὸν πρῶτον τιμιον καὶ φιλικὸν λό-
 γον τὸν ὅποιον ἤκουσε ... πῶς τὰ ἀρεστάτερα πρετε-
 ρήματα, αἱ ἀθώτεραι ἐπιθυμίαι, αἱ τρυφερώτεραι, αἱ
 ποιητικώτεραι ἰδέαι σωρηδὸν ἐξύπνησαν εἰς τὴν ἀφελῇ
 ψυχὴν της, ἀπαράλλακτα καθὼς τὸ ἐκ ἀνοίγονται εἰς
 τὴν ἐλαχίστην ἀκτῖνα τ' ἄγρια τῶν λειμῶνων ἀνθύλλια!..
 εἰς τὴν μετὰ τῆς Μαριάνθης βραχείαν συνομιλίαν μου

ἀνεκάλυψα εἰς αὐτὴν θησαυροὺς ἀγαθωσύνης, χάριτος καὶ σοφίας· σοφίας, γηραιὲ Μούρη. Μειδίαμα ἀνέβη εἰς τὰ χεῖλη μου καὶ δάκρυ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου ὅτε, — καὶ νὰ ἰδῇς μὲ τί στωμυλίαν καὶ μὲ τί λογιζομένην! — μοὶ ἀπέδειξεν, ὅτι ὥφειλον νὰ οἰκονομῶ δύο φράγκα τὴν ἡμέραν, πρὸς ἀποφυγὴν πάσης στενοχωρίας καὶ κατὰ συνέπειαν ἀπωλείας. Τὰ δυστυχῆς ἔλεγεν αὐτὰ μὲ τόσῃν σοβαρότητι καὶ περίνοιαν! τόσον γλυκύαν εὐχαρίστησιν ἡσθάνετο δίδουσά μοι φρόνιμόν τινα συμβουλήν, τόσῃν τέρψει ὅταν τὴν ὑπεσχόμην νὰ συμμορφωθῶ! . . . Ἐσυγκινήθην. . . ὦ! μέχρι δακρύων. . . Ἀλλὰ καὶ σὺ, βλέπω, ἐμαλλάχθης, γηραιὲ φίλε μου.

— Τῶνόντι, ὑψηλότεατε, . . . αὐτὸ, ὅτι σὰς παρεκίνησε νὰ οἰκονομῇτε δύο φράγκα τὴν ἡμέραν, ὑπολαμβάνουσα ὅτι ὠμίλει πρὸς τεχνίτην. . . ἀντὶ νὰ σὰς προκαλέσῃ νὰ ἐξοδεύετε δι' αὐτὴν. . . τοῦτο, ἐν ἀληθείᾳ, μὲ κίνησε εἰς συμπάθειαν.

— Σιώπικνε· ἔρχεται ἡ κυρία Γεωργία μετὰ τῆς Μαρίας. . . Ἀς ἐτοιμάσωσιν ἐντοσοῦτόν τι πρὸς ἀναγκασθεῖσιν μας· πρέπει ἀπόψε νὰ φθάσωμεν εἰς Παρίσιον ἑνωρίς.

Χάρις εἰς τὴν εὐαρέστησιν τῆς κυρίας Γεωργίας, ἡ Μαρίας ἐβλήθη κατῆστον ἀγνώριστος. Κορυφὴ καλύπτρα ἐπὶ τὸν χωρικόν, καὶ δύο πλεξίδες πλατύταται ἀπὸ ξανθὰ μάλλινον, περιέβαλλον τὴν παρθενικὴν τῆς μορφήν. Μὲν στήθος πᾶν λευκόν, λεπτοῦφές, ἐσταυροῦτο ἐπὶ τὸ στήρνον τῆς· αἱ δὲ ἄκραι αὐτοῦ ἐχάνοντο ὑπὸ τὴν μέχρι μέσου στήθους ἀναβαίνον τετράγωνον περίζωμον τῆς ποδιᾶς, ἀπὸ ὑφασμα ταφρετῶν, κυανῆς καὶ ῥοδαίνου ἀντικνακλάσεις κυματίζον. Ἡ μάλλινος ἐσθὴς τῆς ἡφαιᾶ, τῇ ἡρμοζεν ὥσάν νὰ ἐκόπη δι' αὐτὴν.

Ἡ φυσιογνωμία τῆς εἶχε τι μελετητικόν. Ἰκάρχον σιν ἀγαλλιᾶσαι βυθίζουσαι τὴν ψυχὴν εἰς εἶδος μελε-

χολίας ἀνεκκλαλήτου. Δὲν ἠπόρησεν ὁ Ῥοδόλφος, ὅταν εἶ-
 ῃ τὴν σκυθρωπότητα τῆς Μαριάνθης· τὸ ἐπρόσμενον.
 Ἄν τὴν ἐβλεπε φαιδρὰν καὶ λάλον, δὲν ἤθελε συλλάβει
 τοσοῦτον ὑψηλὴν ιδέαν περὶ αὐτῆς. Εἰς τῆς κυρίας Γεωρ-
 γίας πάλιν τὸν σπουδαῖον καὶ καρτερικὸν χαρακτήρα δι-
 ἐκρινέ τις τὰ ἔχνη πολυχρονίων ὀδυνῶν· ἡ γυνὴ αὕτη, ἀ-
 πό τοῦ νῦν παρετῆρει τὴν Μαριάνθην μὲ σχεδὸν μντρι-
 κὴν εὐμένειαν καὶ στοργήν· τοσοῦτον θελξίνους ἦτον ἡ
 τῆς κόρης ταύτης γλυκύτης!

— Ἰδοὺ ἡ κόρη μου . . . ἦλθε νὰ σὰς εὐχαριστήσῃ
 διὰ τὰς τόσας καλωσύνας σὰς, κύριε Ῥοδόλφε· εἶπεν ἡ
 κυρία Γεωργία παρουσιάζουσα τὴν Κελαϊδῆστραν εἰς τὸν
 Ῥοδόλφον.

Ὅταν ἤκουσε τὸ κόρη μου, ἡ Κελαϊδῆστρα ἔστρεψε
 βραδέως τὰ μεγάλα ὄμματά της πρὸς τὴν προστάτριαν
 αὐτῆς, καὶ διὰ τινὰς στιγμὰς τὴν ἠτένισε μὲ ἀπερίγρα-
 πτον εὐγνωμοσύνην.

— Ἀγάπητὴ κυρία Γεωργία, ἐγὼ σὰς εὐχαριστῶ ἐκ
 μέρους τῆς Μαρίας· εἶναι καὶ θὰ εἶναι πάντοτε ἀξία τῆς
 τρυφερᾶς ἀγάπης σὰς.

— Κύριε Ῥοδόλφε, εἶπεν ἡ Κελαϊδῆστρα μὲ ὑποτρέ-
 μουσαν φωνήν, καταλαμβάνετε ἡ εὐγενεία σὰς, ὅτι δὲν
 ἤξεύρω τί λόγους νὰ σὰς εἰπῶ . . .

— Μὴ σε μέλει, κόρη μου· τὸ πρόσωπόν σου μοῦ φα-
 νερόναι ὅ,τι ἤθελες νὰ ἐξεφράξῃς κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν.

— Ὡ· ἐκείνη αἰσθάνεται, Κύριε Ῥοδόλφε, πόσον εἶ-
 ναι ἀπὸ Θεοῦ ἡ εὐτυχία ὁποῦ τὴν ἦλθεν· εἶπεν ἡ κυρία
 Γεωργία μετὰ ψυχικῆς συγκινήσεως. Εὐθὺς καθὼς ἐπά-
 τησεν εἰς τὰ δωμάτιόν μου, πρῶτον κίνημά της ἦτο νὰ
 γονατίσῃ ἔμπροσθεν τῶν εἰκόνων.

— Ἐπειδὴ τῶρα, κύριε Ῥοδόλφε, ἃς ἔχω πάλιν χά-
 ριν εἰς ἐσὰς . . . δὲν φοβοῦμαι νὰ κάμνω τὴν προσευχὴ
 μου . . . εἶπεν ἡ Κελαϊδῆστρα.

Ὁ Μοῦρρ, διὰ νὰ μὴν ἴδωσιν ὅτι τὸ ἀτάραχον φλέγμα του ἤδη ἐσυγκινήθη ἀπὸ τοὺς ἀφελεῖς τῆς Κελαϊδῆστρας λόγους, ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν του διὰ μίας. Ὁ δὲ Ῥοδόλφος ἀποταθείς πρὸς τὴν νεανίδα.

— Τώρα, παιδί μου, ἔχω νὰ συνομιλήσω μὲ τὴν κυρίαν Γεωργίαν. Ὁ φίλος Μοῦρρ, ἀπ' ἐδῶ, θὰ ὑπάγει νὰ σὲ δείξῃ ὅλα τοῦ ὑποστατικοῦ . . . μετ' ὀλίγον ἐρχόμεθα καὶ ἡμεῖς . . . Μοῦρρ ! . . . Μοῦρρ ! δὲν ἀκούεις ; . . .

— Ὁ ἀγαθὸς γέροντ' εἶχε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν τὰ νῶτα ἐστραμμένα· ἐπροσποιήθη λοιπὸν ὅτι ἀπειμώτετο μὲ κρότον πολὺν· ἐβάλεν ἔπειτα τὸ ρινόμακτρόν του εἰς τὸν κόλπον του, ἐθύθισε τὸν πῖλον ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του, καὶ στραφεὶς ὀλίγον, ἐπρόσφερε πρὸς τὴν Μαρίαν τὸν βραχίονα. Τόσον ἐπιτηθείως ἔκρυψε τὸ πρόσωπόν του, ὥστε δὲν τὸν παρατήρησε κανεὶς ὅτι ἐδάκρυε. Λαβόμενος λοιπὸν τῆς κόρης, κατευθύνθη πρὸς τὰς οἰκοδομὰς τῆς ἐπαύλειος, ἀλλὰ μὲ βήματα τοσοῦτον κατεσπευσμένα, ὥστε ἡ Κελαϊδῆστρα ἠναγκάζετο νὰ τρέχῃ καθὼς ὅταν ἦτο μικρὰ μὲ τὴν Κουκκουβάϊαν.

— Αἱ, κυρία Γεωργία, τί φρονεῖτε διὰ τὴν Μαρίαν ; ἠρώτησεν ὁ Ῥοδόλφος.

— Σὰς εἶπα, κύριε Ῥοδόλφε· καθὼς ἐμῆκεν εἰς τὸ θαμάτιόν μου, ἰδοῦσα τὰς εἰκόνας ἔτρεξε καὶ ἐγονάτισεν . . . ἀδύνατον νὰ σὰς ἐκφρασθῶ μὲ πόσον ἀπλοϊκὴν εὐφροσύνην. Ἐκατάλαβα ἀμέσως, ὅτι ἡ ψυχὴ τῆς διέμεινεν ἀλώβητος· ἐκείνη ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ζωγραφημένη εὐγνωμοσύνη πρὸς ὑμᾶς, εἶναι ἐναργής, εἶναι εὐκρινεστάτη. Νὰ ἴδῃς ἐν ἄλλο διὰ νὰ καταλάβετε πόσον τὰ θρησκευτικὰ αἰσθήματα ἐρρίζωθησαν εἰς αὐτὴν ἐκ φύσεως καὶ ἔμειναν ἀναπόσπαστα· τὴν λέγω· « Θὰ ἐθαύμασες καὶ θὰ ἐχάρης πολὺ, ὅταν ὁ κύριος Ῥοδόλφος σὲ εἴπῃ, ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς θὰ μένεις ἐδῶ . . . Πῶς θὰ σ' ἐφίλη ! . . . » — Ὡ ! μ' ἀπεκρίθη· ὅταν τὸ ἤκουσα, δὲν

ἔξευρα τί ἐφαντάσθηκα· ὥσάν ὅπου ἐμβαίνει κανεὶς εἰς μίαν ἐκκλησίαν . . . τὸν χαῖρον ὅπου ἡμποροῦσα καὶ ἐμβαίνει . . . Ἐπειδὴ, κυρία, πρέπει νὰ ἔξευρετε . . . » — Δὲν τὴν ἄφησα νὰ τελειώσῃ, ἐπειδὴ παρατήρησα ὅτι ἐν τῇ « Τὸ ἔξευρω, κόρη μου . . . (ἐπειδὴ πάντοτε κόρη μου θὰ σὲ λέγω . . .) » ἔξευρα ἔξευρα ὅτι ὑπέφερε· πάλιν ὁ Θεὸς ὅμως εὐλογεῖ τοὺς ὅσοι τὸν ἀγαποῦν, καὶ τοὺς ὅσοι τὸν φοβοῦνται . . . τοὺς ὅσοι ἦσαν θυστυχεῖς, καὶ τοὺς ὅσοι μετανοοῦν . . .

— Χαῖρω πολὺ, κυρία Γεωργία, καὶ διότι παρατήρῳ ὅτι ἡ κόρη αὕτη θέλει ἐπισύρει τὴν στοργὴν σας . . . ἐπειδὴ, σὰς βεβαίω, ἐμαντεύσετε κάλλιστα τὰ φυσικὰ τῆς πλεονεκτήματα.

— Ἐκεῖνο, κύριε Ῥοδόλφε, τὸ ὅποιον μ' ἐσυγκίνησεν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι, ὅτι δὲν ἐφρόντισε τελείως νὰ μάθῃ ποῖος εἴσθε, μολοντί πρέπει νὰ ἦτο περίεργος. Τὴν εὐγενῆ ταύτην σιωπὴν τῆς θεωροῦσα, ἠθέλησα νὰ ἴδω ἂν ἐν γινώσκῃ τὸ ἐπραττεν ἢ ἐν ἀγνοίᾳ. Τὴν λέγω λοιπὸν· « Θὰ εἴσαι περίεργη νὰ μάθῃς ποῖος εἶναι ὁ ἀγνωρίστος αὐτὸς εὐεργέτης σου. » — « Τὸν γνωρίζω . . . » μ' ἀποκρίνεται μὲ ἀπλότητα μαγευτικὴν « ἀνομάζεται ὁ εὐεργέτης μου. »

— Θέλετε λοιπὸν τὴν ἀγαπᾶ· τοῦλάχιστον, ἐξαιρέτως γυνή, θέλει ὅπως οὐν ἀντικαταστήσῃ εἰς τὰ μητρικά σας σπλάγχνα . . .

— « Π, καὶ ! θέλω ἥν βλέπει . . . ὅπως ἤθελα βλέπει καὶ . . . ἐκεῖνον » εἶπεν ἡ κυρία Γεωργία μὲ τόνον φωνῆς ἀκρατικόν.

« Ὁ Ῥοδόλφος ἔλαβε τὴν χεῖρά της — Αἱ, αἱ, μὴ χάνετε ἀκόμη τὰς ἐλπίδας σας . . . Ὡς τώρα αἱ ἐρευνᾶί μας ἐπέβησαν μάταιαι, ἴσως ὅμως μίαν ἡμέραν . . .

Ἡ κυρία Γεωργία ἐκίνησε λυπηρῶς τὴν κεφαλὴν καὶ

εἶπεν— Ὁ ταλκίπωρος υἱός μου ! ἤθελεν εἶσθαι τῶν εἰκοσαετῆς ! . . .

— Ἄλλ' εἶναι, εἰπῆτε, εἰκοσαετῆς . . .

— Ὁ Θεὸς πλέον νὰ σὰς ἀκούσῃ καὶ εἰσακούσῃ, κύριε Ῥοδόλφε !

— Θέλει εἰσακούσῃ· ἐλπίζω . . . Χθὲς ἐπῆγα νὰ εὐρω, ὅμως ἀπέτυχα, κάποιον Κοκκινόχερην, ὅστις, καὶ ὡς με εἶπαν, ἔμπόρει νὰ μοὶ δώσῃ περὶ τοῦ υἱοῦ σὰς πληροφορίας. Ἀπὸ τοῦ Κοκκινόχερην καταβαίνων ἀπὸ τῆς αὐτῆς πτωχῆς αὐτὴν κέρην . . .

— Ἡ καλὴ σὰς περὶ ἐμοῦ φροντίς ἔγινε τοῦλάχιστον αἰτία ν' ἀνακαλύψῃτε νέους δυστυχεῖς.

— Δὲν ἐλάβετε κάμμιναν εἰδῆσιν ἀπὸ τὸ Ῥοδόλφον ;

— Κάμμιναν, κύριε Ῥοδόλφε, εἶπεν ἡ γυνὴ φρικτωδῶς καὶ με φωνὴν χαμηλὴν.

— Καλῆτερον ! . . . δὲν μένει ἀμφιβολία, ὅτι τὸ ἀνθρωπόμορφον ἐκεῖνο τέρας ἐπνίγη ἐνῶ ἐδραπέτευε ἀπὸ τὸ κάτ . . .

Καὶ ὁ Ῥοδόλφος ἀπεσιώπησε τὸ ὑπόλοιπον τῆς τριμυρίας λέξεως.

— Τὸ κάτεργον ! ὦ ! εἰπῆτέ το . . . τὸ κάτεργον ! ἀνέκραξεν ἡ ἀθλίη γυνὴ μετὰ φρίκης. Ὁ πατὴρ τοῦ υἱοῦ μου ! . . . Ὡ ! ἂν τὸ δυστυχὲς παιδί ζῇ ἀκόμη . . . ἔην, ὡς ἐγὼ, δὲν ἥλλαξεν ὄνομα οὐδ' ἐκεῖνο . . . τί ἀσχος ! Καὶ τοῦτο πάλιν δὲν εἶναι τίποτε . . . ἀλλ' ὁ πατὴρ τοῦ ἐξεπλήρωσε τὴν παράνομον ὑπόσχεσιν . . . Τί τὸν ἔκαμε τὸν υἱόν μου ; διατί νὰ με τὸν ἀρπάσῃ !

— Αὐτὸ εἶναι μυστήριον, εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος σύννομος Ἀπορῶ με τί σκοπὸν τὸν ἥρπασεν ἐνῶ, ὡς με εἶπετε, αὐτὸς ἔφυγεν ἐξω τῶν ὁρίων ! Ἐν παιδίον τοιαύτης ἡλικίας προξενεῖ ἐμπόδιον εἰς ἕνα φυγάδα.

— Ἀλλοῖμονον ! κύριε Ῥοδόλφε, ἔπαινε δὲν αὐτὸν ὁ

(καὶ τὴν λέξιν ταύτην προφέρουσα ἡ γυνὴ ἐφφύαζε), συνελήφθη εἰς τὰ σύνορα, ἤχθη εἰς τοὺς Παρισίους καὶ ἐφύλακισθη, μ' ἐσυγχώρησαν νὰ τὸν ἴδω. Μὲ λέγει λοιπὸν ὁ Ἀφῆρπασα τὸ παιδί σου, ἐπειδὴ τὸ ἀγαπᾷς καὶ ὁ ἀγκυλᾶσαι νὰ μοῦ στέλλῃς χρήματα . . . πρὸς χρεῖαν αὐτοῦ ἢ ὅχι, αὐτὸ πλέον εἶναι ἰδική μου ὑπόθεσις . . . Ἄν ζῇ ἢ ἀπέθανε, μὴ φροντίζεις . . . ἂν ὅμως ζῇ, θὰ εὐρίσκεται εἰς χεῖρα καλὰ θὰ καταπίεις τὸ ὄνειδος τοῦ υἱοῦ καθὼς κατέπιες καὶ τὸ τοῦ πατρός του.» Ὡ ! μετὰ ἕνα μῆνα καταδικάζουν τὸν σύζυγόν μου εἰς τὸ κάτεργον διὰ βίου . . . Ἐκτοτε τὸν γράφω, τὸν ἐκπεύω, νὰ με φανερώσῃ τι . . . τίποτε. Ποῦ, κύριε Ῥοδόλφε μου, εἶναι τώρα ὁ υἱός μου ; ποῦ ; Ἀκαταπαύστως ὁ νοῦς μου εἶναι πρὸς αὐτό «Θὰ καταπίεις τὸ ὄνειδος τοῦ υἱοῦ καθὼς κατέπιες καὶ τὸ τοῦ πατρός του !»

— Τόσην πάλιν ὠμότητα δὲν δύναται ὁ νοῦς μου νὰ τὴν χωρήσῃ· διατί τάχα νὰ ρυθίσῃ τὰ ἤθη τοῦ δυστυχικοῦ παιδίου ; Πρὸ πάντων, διατί νὰ σὰς τὸ ἀποστερήσῃ ;

— Διὰ νὰ τοῦ στέλλω χρήματα δὲν ἠκούσεται ; Ἀφοῦ κατεσκόρπισε τὸ ἰδικόν μου, μοῦ ἔμενεν ἀκόμη εἰλίστα, τὰ ὅποια καὶ αὐτὰ μοῦ ἀφῆρεσε τοιοῦτοτρόπως. Ὅσον ἀλιτῆριος καὶ ἂν ἦτο, δὲν ἐπίστευε ποτὲ ὅτι μέγας τοῦλάχιστον τῶν χρημάτων ὅσα τὸν ἔστειλλα δὲν ἤθελε τὸ μεταχειρισθῇ πρὸς ἀνατροφήν τοῦ δυστυχικοῦ παιδίου . . .

— Καὶ ὁ υἱός σας δὲν εἶχε κἀνὲν σημεῖον, ὥστε νὰ τὸν γνωρίσῃ τις ;

— Κἀνὲν ἄλλο ἔκτος ἐκείνου τὸ ὅποιον σὰς εἶπα, κύριε Ῥοδόλφε· ἕν μικρὸν Ἅγιον Πνεῦμα ἀπὸ κυανίτην λίθον, κρεμᾶμενον περὶ τὸν τραχηλὸν τοῦ δι' ἁλυσίδος ἀργυρᾶς.

— Τίς ἤθεύρει . . . ὁ Θεὸς εἶναι πανταπόνομος.
(ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ)

— Τωόντι, κύριε Ροδόλφε, ἡ θεία Πρόνοια ἡδούκησέν νά σάς ἀπαντήσω εἰς τήν ὁδόν μου.

— Ἀλλὰ πολὺ ἀργά, ἀγαθή μου κυρία, πολὺ ἀργά. Ἄν ἦτο προτύτερα, ἤθελα ἴσως σάς διασώσει ἀπὸ χρόνους τινὰς λύπης.

— Ἀ! κύριε Ροδόλφε, καὶ τί δὲν ἐκάμετε δι' ἐμέ!

— Τί ἔκαμα; Ἠγόρασα τὴν ἑπαυλιν αὐτὴν. Εἰς τοὺς καιροὺς τῆς εὐτυχίας σας, ὑμεῖς διηυθύνετε τὰς ἰδιοκτησίας σας πρὸς τέρψιν ἀπλήν· ἤδη εὐηρεστήθητε νά γίνετε διευθυντὴς μου· χάρις εἰς τὴν ἄοκνον ἐπιμέλειαν καὶ τὴν φρόνιμον δραστηριότητά σας, τὸ κτῆμα τοῦτο μὲ δίδει εἰσόδημα...

— Σας δίδει εἰσόδημα! εἶπεν ἡ κυρία Γεωργία διακόψασά τὸν Ροδόλφον, τὰ εἰσοδήματα ὅλα σχεδὸν δὴν ἐξοδεύονται πρὸς τὴν βελτίωσιν τῆς καταστάσεως τῶν γεωργῶν, οἵτινες θεωροῦν ὡς εὐτύχημα μέγα τὸ νά γίνωσι δεκτοὶ εἰς τὸ ἀγροκήπιον τοῦτο, καθὼς καὶ πρὸς ἀνακούφισιν πολλῶν ἐνδεῶν οἰκογενειῶν τῶν πέριξ... μέσον τοῦ ἀγαθοῦ μας ἐφημερίου Λαπόρτου...

— Ἀληθινά, ἐπέφερεν ὁ Ροδόλφος πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἐπαίνων τῆς κυρίας Γεωργίας, τὸ καλὸν αὐτὸ γινόντιον ἔμαθεν ὅτι ἦλθα; Ἐπεθύμουν νά τῷ συστήσω τὴν Μαρίαν... Ἐλάβε τὴν ἐπιστολήν μου;

— Τοῦ τὴν ἐπῆγεν ὁ Κ. Μούρφ τὸ πρῶν, ἅμα ἐφθασά...

— Τὸν ἔγραφα εἰς ὀλίγας λέξεις τὴν ἱστορίαν αὐτῆς τῆς ταλαιπώρου κόρης· δὲν ἤμην βέβαιος ἂν ἤθελα εἰλθεῖν σήμερον... Ἦτο πιθανὸν νά σάς στείλω τὴν Μαρίαν μὲ μόνον τὸν Μούρφ.

Τὴν συνομιλίαν ταύτην, γενομένην ἐντὸς τοῦ κήπου, διέκοψεν εἰς τῶν ὑπηρετῶν τῆς ἐπαύλεως. — Κυρία, σὰς περιμένει ὁ ἅγιος ἐφημέριος.

— Ἐφεραν παιδί μου, τ' ἔλαγα; ἠρώτησεν ὁ Ροδόλφος.

— Μάλιστα, κύριε Ροδόλφε, τὰ ζεύγουν.

Καὶ ὁ ὑπηρέτης ἐξῆλθεν. Ἡ κυρία Γεωργία, ὁ ἐφημέριος καὶ οἱ κατοικοῦντες τὴν ἐκκλησίαν δὲν ἐγνώριζαν τὸν προστάτην τῆς Μαριάνθης, εἰμὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα κύριος Ροδόλφος. Ἡ προσοχὴ τοῦ Μοῦρφ ἦτον ἀλάνθαστος ὅσῃν ἀκρίβειαν κατέβαλλεν εἰς τὸ νὰ ἐψηλοταίει τὸν Ροδόλφον, ὅτε δὲν παρευρίσκετό τις, τόσον ἐμπροσθεν τῶν ἄλλων ἐφυλάττετο τοῦ ν' ἀποκλῇ αὐτὸν ἄλλως, εἰμὴ κύριον Ροδόλφον.

— Ἐλησμόνουν, κυρία Γεωργία, νὰ σὰς εἰδοποιήσω, εἶπεν ὁ Ροδόλφος ἐπιστρέφων εἰς τὸν οἶκον, ὅτι ἡ Μαρία ἔχει, νομίζω, τὸ στήθος ἀδύνατον· ἡ ἀπορία τῶν ἀναγκάων, ἡ κακοπάθεια, ἐπείραξαν, ὡς φαίνεται, τὴν ὑγίαν της. Σήμερον τὸ πρωῒ μ' ἐπροξένησεν ἐντόπιωσιν ἡ τοῦ προσώπου της ὠχρότης, μολονότι μέρος τῆς περικνημίδος της ἦτο κατακόκκινον ὡς νὰ διέκρινε εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της πυρετικὸν τι σύμπτωμά. ἔχει χρεῖαν θερμασίας, καὶ πολλῆς, αὐτὸ τὸ πλάσμα.

— Ἀφήσκαε αὐτὴν τὴν φροντίδα εἰς ἐμέ· ἀλλὰ, χάρις τῷ Θεῷ, δὲν ἔχει τίποτε. . . Εἰς τὴν ἡλικίαν της, ἡ ἐξοχή, ὁ καλὸς αἵμα καὶ ἡ ἀνάπαυσις μὲ τὰς ἀγροτικὰς ψυχαγωγίας, ταχέως τὴν ζωογονοῦν.

— Τὸ πιστεύω, πλὴν δὲ βλάπτει· νὰ σὰς εἰπῶ, δὲν ἐμπιστεύομαι εἰς τοὺς ἰατροὺς σας τῆς ἐξοχῆς. . . θέλω εἰπεῖ εἰς τὸν Μοῦρφ νὰ φέρῃ τὸν ἰατρὸν μου· ἕνα αἰθίοπα. . . ἐξαιρετὸν προλύτην, ὅστις θέλει διατάζει τὴν καταλληλοτέραν διαίταν. Νὰ μὲ γράψετε συχνὰ περὶ τῆς Μαρίας. . . Μετὰ παρέλευσιν καιροῦ τινος, ἀφοῦ καλῶ ἀναπαυθῇ καὶ ἡσυχάσῃ, συσχεπτόμεθα καὶ περὶ τοῦ μέλλοντός της. . . Ἴσως μᾶς φανῇ προτιμώτερον νὰ μείνῃ καὶ διὰ παντὸς πλησίον σας. . . ἂν εὐαρεσθῆσα.

— Καὶ ἔχει λόγον, κύριε Ροδόλφε. . . Ἡθελεν εἰπεῖ

τικαταστήσει πλησίον μου τὸν υἱὸν τὸν ὅποιον καθήμε-
νῶς ἔθηνῶ.

— Αἱ! ὑπομονή! ἃς ἐλπίζωμεν εἰς τὸν Θεὸν καὶ διὰ
τῆς δύο σας.

Ἐνῷ ὁ Ροδόλφος καὶ ἡ κυρία Γεωργία ἐπλησίαζον εἰς
τὸν αἰκὸν, ἰδοὺ ὁ Μοῦρφ ἐρχόμενος πρὸς αὐτοὺς μετὰ τῆς
Μαριάνθης. Ὁ καλὸς τότε γέρον ἀφίνει τὴν χεῖρα τῆς
νεάνιδος, καὶ, σπεύσας, λέγει εἰς τὸ ὠτίον τοῦ Ροδόλ-
φου μὲ ἀπορίαν. — Αὐτὴ ἡ μικρὰ μ' ἐμάγευσε! σὰς βε-
βαίω, δὲν ἐξεύρω τώρα, πρὸς αὐτὴν ἔχω τὴν μεγαλιτέ-
ραν συμπάθειαν, ἢ πρὸς τὴν κυρίαν Γεωργίαν; . . . Τί
ζῶν ἀγγρῆσκον ἤμην προτῆτερα!

— Ἐγὼ τὸ ἤξευρα. ὅτι ἐμελλε νὰ ἐπισύρῃ τὴν ἀγά-
πην σου! ἂ, γέρον! εἶπεν ὁ Ροδόλφος μειδιῶν καὶ σφίγ-
γων τὴν χεῖρα τοῦ εὐπατρίδου.

Εἰς τὸν βραχίονα τῆς Μαριάνθης ἡ κυρία Γεωργία
πτηνυθεῖσα, εἰσῆλθεν εἰς τὸν μικρὸν κατάγειον θάλαμον,
ἐπου ἐκάθητο περιμένων ὁ ἱερεὺς. Ὁ Μοῦρφ ἐπῆγε νὰ
διατάξῃ τὰ πρὸς ἀναχώρησιν. Ἡ κυρία Γεωργία, ἡ Μα-
ρία, ὁ Ροδόλφος καὶ ὁ γέρον ἐφημέριος ἔμεινον μόνου.

Ἀπλοῦς, ἀλλ' εὐτρεπέστατος, ὁ μικρὸς αὐτὸς θάλα-
μος ἦτον ἐμπεπετασμένος ὀλόγουρα καὶ στολισμένος μὲ
ὑφασμα περσικόν, καθὼς καὶ τὰ ἐπιλοιπα τῆς οἰκίας διω-
μάτις, κατὰ τὴν ἀκριβὴ περιγραφὴν τοῦ Ροδόλφου πρὸς
τὴν Κελαϊδῆστραν. Τάπηι γλαφυρὸς ἐκάλυπτε τὸ ἔδα-
φος· πυρ-ζωηρὸν ἐλαμπάδιζεν εἰς τὴν ἐσχάραν, καὶ δύο
ὑπερμεγέθεις δέσμαι ἀπὸ ἀνθέμια τῆς Ἀμερικῆς (*reines
marguerites*) χρωμάτων ποικίλων, τεθειμέναι εἰς δύο
δοχεῖα κρυστάλλινα, διέχον τὴν ἐλαφρὰν τὼν βαλσα-
μικὴν ὁσμὴν ἐντὸς τοῦ θαλάμου. Διὰ τῶν ἡμικλειστων
πρσίνων δρυφράκτων τοῦ παραθύρου διέκρινε τις τὸ λι-
βάδιον, τὸ ρυάκιον, καὶ, πέραν αὐτοῦ, τὸν καστανίσου-
τον λόφον.

Ὁ παρὰ τὴν ἐστίαν καθήμενος ἐφημέριος Λακάρτης
ἦεν ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα ἔτη· ἐφημέρευσε δὲ εἰς τὴν
πτωχὴν ἐκείνην παροικίαν ἀπὸ τῆς ἐπαναστάσεως. Σπα-
νίως ἐβλεπέ τις σεβασμώτερον πρόσωπον· ἡ πρεσβυτι-
κὴ, ξηρὰ, καὶ ὀλίγον πάσχουσα φυσιογνωμία του περιε-
βάλλετο ἀπὸ κόμην λευκὴν, πίπτουσαν ἐπὶ τοῦ περιλαι-
μίου τοῦ μελαννοῦ καὶ εἰς διάφορα μέρη ἐμβαλλωμένου
ράσου του· ἐπειδὴ, ὡς ἔλεγεν, ἐπροτίμα νὰ ἐνδύῃ δύο ἢ
τρία παιδιὰ πτωχὰ μὲ δυνατόν καὶ θερμὸν τι ὑφασμα,
παρὰ νὰ κάμῃ τὸν καλλωπιστὴν, δηλαδὴ νὰ ζητῇ νέ-
ον ράσον πρὸ τῆς παρελεύσεως δύο ἢ τριῶν ἐτῶν. Ὁ ἀ-
γλὸς ποιμὴν τόσον ἦτο γέρον, τόσον γέρον, ὥστε αἱ
χεῖρές του ἔτρεμον ἀπαύστως· καὶ ὅταν, ὁμιλῶν, ἐνίοτε
τὰς ἀνῆγειρεν, ἐνόμιζε τις ὅτι κυλόγει.

— Διδάσκαλε, εἶπεν ὁ Ροδόλφος μὲ σέβας, ἡ κυρία
Γεωργία εὐηρεσθήσῃ νὰ ὑποδεχθῇ τὴν κόρην ταύτην . . .
ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἐξαιτούμαι καὶ τὰ ὑμέτερα εὐεργετή-
ματα.

— Ἐχει, κύριέ μου, δικαίωμα ἐπ' αὐτῶν, ὡς καὶ πάν-
τες οἱ ἐρχόμενοι πρὸς ἡμᾶς . . . Ἢ ἐπεικεία, κόρη μου,
τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀνεξάντλητος . . . Σοὺ τὸ ἀπέδειξε μὴ
πραταλειψάσῃ σε εἰς τόσας καὶ τόσας ὀλίψεις . . . Μὲ
τα εἶπαν ὅλα . . . (καὶ ἔβαλε τὴν χεῖρα τῆς Μαριάνθης
ἐνταμέσῃ τῶν τρεμουσῶν τοῦ σεβασμίου χειρῶν). Ὁ γεν-
ναῖος ἀνὴρ ὅπου σὲ ἔσωσεν, ἐπραγματοποίησε
τὴν λόγον τοῦτον τῆς Γραφῆς· «Κύριος παρὰ τοῖς ἐπι-
καλούμενοις αὐτόν· πληρώσει πάς θεήσεις τῶν φοβουμέ-
νων αὐτόν· εἰσ ακούσεται τῆς φωνῆς αὐτῶν, καὶ σώσει
αὐτούς.» Τώρα λοιπὸν, νὰ γίνῃς ἀξία τῶν εὐεργεσιῶν
του διὰ τῆς ἐναρέτου διαγωγῆς σου. Θὰ μ' εὖρεις πάν-
τοτε πρόθυμον νὰ σ' ἐνθαρρύνω, νὰ σὲ ὑποστηρίξω . . .
εἰς τὸν καλὸν δρόμον ὅπου ἐμβαδίνεις. Τὴν κυρίαν Γεωρ-
γίαν θὰ τὴν ἔχῃς κληρονομίαν σου παράδειγμα . . .

ἀγρυπνον σύμβουλόν. Ὁ Θεὸς θέλει ἀποπερατώσει τὸ ἔργον τοῦ . . .

— Καὶ θὰ παρακαλῶ, πατέρα μου, δι' ἐκείνους ὅπου μ' εὐσπλαγχνίσθηκαν, καὶ μ' ἔφεραν πάλιν εἰς αὐτόν. Εἶπεν ἡ Κελαϊδήστρα γονατίζουσα ἐνώπιον τοῦ ἱερέως. Ἡ κατάνυξις ἦτο μεγίστη τὴν ἐπνιγον οἱ λυγμοί. Ἡ Γεωργία, ὁ Ροδόλφος, ὁ ἱερεὺς . . . μόλις ἐκράτουν τὰ δάκρυα.

— Σήκω, ἀγαπητὴ μου κόρη, σήκω, εἶπεν ὁ γέρον ἐφημέριος. Ὅγλίγωρα θὰ γίνῃς ἀξία τῆς ἀφέσεώς των μαρτυρῶν εἰς τὰς ὁποίας ἐνέπεσες, μᾶλλον θύμα, παρὰ ἔνοχος. Διότι, λέγει πάλιν ὁ προφήτης « Κύριος στηρίζει τοὺς κλονουμένους καὶ ἀνορθοῖ τοὺς πεσόντας. »

Ὁ Μοῦρφ ἤνοιξε τὴν θύραν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν. « Κύριε Ροδόλφε » λέγων « οἱ ἵπποι εἶναι ἔτοιμοι. »

— Ὑγιαίνειτε, διδάσκαλε . . . Ὑγιαίνειτε, ἀγαθὴ κυρία Γεωργία. Σὰς συστήνω τὴν κόρην σας . . . τὴν κόρην μας, ἤθελα νὰ εἶπω. Λοιπὸν, Μαρία μου, ἔχε ὕγαιον ἐγὼ θὰ ἔλθω ὅγλίγωρα πάλιν νὰ σὲ ἶδω.

Τὸ ἱερὸν γερόντιον ἐξῆλθε νὰ ἶδῃ καὶ αὐτὸ τὸν Ροδόλφον ἀναχωροῦντα· ἐκρατεῖτο ὑπὸ τῆς κυρίας Γεωργίας ἀφ' ἑνὸς, καὶ ὑπὸ τῆς Κελαϊδήστρας ἀφ' ἑτέρου· δύο γυναῖκες ὑπεστήριζον τὸ κλονοῦμένον του βῆμα. Τὸ ἥλιον αἱ ἔσχατοι ἀκτίνες ἐπέχεον φῶς χρυσοῦν εἰς ἀξιοθέατον καὶ θελξινούστατον αὐτὸ τριμόρφιον.

Γέρων ἱερεὺς, σύμβολον οἰκτερμοῦ, συγγνώμης καὶ ἐλπίδος αἰωνίου . . .

Γυνὴ ὑπομείνας, ὅτι δύναται νὰ καταθλίβῃ πατέρα καὶ σύζυγον.

Νεῶνις ἐξεληθοῦσα μόλις ἀπὸ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν καὶ ἀναρπασθεῖσα ἐκ τῆς ἀδύσσου τῆς φανλότητος, ὅπου τὴν εἶχε χρημνίσαι ἡ ἔνδεια καὶ ὁ ἐπονείδιστος τῆς νοσοῦργίας πειρασμός. . .

Ὁ Ῥοδόλφος καὶ ὁ Μοῦρεφ ἀνέβησαν εἰς τὸ ὄχημα καὶ ἀνελώρησαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ.

Τὴν ἐποῦσαν τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἐνεπιστεύθη τὴν Κελαϊδῆστραν εἰς τὴν ἐπιστάσιν τῆς κυρίας Γεωργίας, ὁ Ῥοδόλφος, τεχνίτου πάντοτε φορῶν ἐνδυμασίαν, ἵστατο καὶ ἐπερίμενεν εἰς τὴν θύραν καπηλείου τινὸς ὀνομαζομένου *Ἀνθοφόρον Κάριστον*, πλησίον τοῦ φραγμοῦ Περσῆ. Ἦτο δὲ μεσημβρία. Τὴν νύκτα τῆς προτερείας, εἰς τὰς δέκα ὥρας, ὁ Μαχαιροβγάλτης ἐσυναντήθη μετὰ τοῦ Ῥοδόλφου, ὡς εἶχαν μείνει σύμφωνοι. Τί ἐξήχθη ἐκ τῆς συνεντεύξεως ταύτης, παρακατιόντες θέλωμεν μάθει.

Ἦτο λοιπὸν μεσημβρία· ἔβρεχε ῥαγδαίως. Ὁ ποταμός Σηκουάνης, ἐξογκωθείς ἐκ τοῦ ἀδιακόπου ὕδατος, εἶχε φθάσει εἰς ὕψος ὑπέρομετρον, ὥστ' ἐπλημμύρει μέρος τοῦ παροχθίου. Ὁ Ῥοδόλφος ἀπὸ κειρὸν εἰς καιρὸν παρετήρει ἀνυπομόνως πρὸς τὸ μέρος τοῦ φραγμοῦ τέλος, διακρίνας μακρόθεν ἄνδρα τινὰ μετὰ γυναικὸς, σκεπαζομένους δι' ἀλεξιθερόχου (ὑμβρέλλας), ἀνεγνώρισεν εἰς αὐτοὺς τὴν Κουκκουβάϊαν καὶ τὸν Δάσκαλον.

Ὅποια μεταμόρφωσις καὶ εἰς τοὺς δύο! Ὁ ληστὴς ἀφῆκε τὴν μισαράν του ἐκείνην ἐνδυμασίαν καὶ τὸ θηριώδες εἶδός του· ἐφόρει μακρὸν ἐπενδύτην (redingote) ἀπὸ πρασίνην καστορινήν, καὶ πύλον εὐσχημον· ὁ λαιμαδέτης καὶ ὁ χιτῶν του ἦσαν λευκώτατα, λευκαυγῆ. Ἀ-

δὲν εἶχε τὴν ἀπεχθὴ ἐκείνην δυσμορφίαν, καὶ τὴν τοιοῦτον φλογεροῦ καὶ ἀεικινήτου βλέμματός του ἀγρίαν μαρμαρυγὴν, ἥθελέ τις τὸν ἐκλάθει, ἐκ τοῦ εἰρηνικοῦ ἔαυτός του, τίμιον καὶ ἀγαθὸν πολίτην. Στολισμένη ἡ πίστις καὶ ἡ γραΐα του ἐφόρει καλύπτραν λευκὴν, μετὰ περιώμιον χονδρομέταξον, καὶ ἐκράτει ἐκ τοῦ βραχίονος αὐτοῦ εὐρύχωρον σπυρίδα (ζεμπιλάνι).

Διακοπείσθης ὀλίγον τῆς βροχῆς, ὁ Ῥοδόλφος, μετὰ τὴν ἀποστροφήν τὴν ὁποίαν ἡσθάνθη, ἐπροχώρησε πρὸς τὸ ἀποτρόπαιον ζεῖγος. Ὁ Δάσκαλος ἀντικατέστησε τὸν μιζοσόλοικα τοῦ ταπιφράγκου διὰ διαλέκτου διορθωμένης, διαλέκτου διαδηλούσης πνεύμα καλλιεργημένον καὶ παραδόξως διαφωνούσης μετὰ τὰς αἰμαχάρεις ἀρχαίας τῆς γλώσσας αὐτοῦ. Ὅταν τοὺς ἐπλησίασεν ὁ Ῥοδόλφος, ὁ ἡσθάνων ἐξαίρετησεν ὑποκλινέστατα ἡ Κουκουβάια ἐπροσέειπεν.

— Δουλὸς σας ταπεινός... κύριε... εἶπεν ὁ Δάσκαλος. Ἡ εὐχαρίστησίς μου εἶναι ἄκρα, ὅτι γνωρίζομαι... ἢ καλλίτερα, ὅτι ξαναγνωρίζομαι... μετὰ τὸ ὑποκείμενον σας... ἐπειδὴ προχθὲς μοῦ ἐκαταφέρετε δύο γράμματα, ὅπου ῥινόκερος νὰ ἦτον ἥθελε πέσει. Ἀλλ' ἐξ ἀφήσωμεν τὴν αὐτὴν... εἰμαι βέβαιος ὅτι τὸ ἐλάττωμα ἀστέλλόμενος... ἔ, ἔγινε πλέον... Τώρα συνήλθαμε διὰ σπουδαῖα πράγματα. Ἦρξα χθὲς, εἰς τὰς ἑνδεκά τῆς νυκτός, τὸν Μαχαιροβγάλτην εἰς τὸ ταπιφράγκον ἐσυμφωνήσαμεν νὰ συναπαντηθῶμεν σήμερον ἐδῶ, ἀγαπᾷ καὶ αὐτὸς νὰ γίνῃ... συμβουθός φαίνεται... μὴν ὅτι αὐτὸς δὲν θέλει κατ' οὐδέναν τρόπον.

— Λοιπὸν, λαβαίνετε μέρος...;

— Δὲν θὰ κάμωμεν ἄσχημα, κύριε... τὸ ὄνομά σας.

— Ῥοδόλφος δουλὸς σας.

— Κύριε Ῥοδόλφε... νὰ ἐμβῶμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ἀνθοφόρου Καρίστρου... ἐπειδὴ ἀλλοῦ δὲν

ἐπιογευματίσασιν αὐτ' ἐγὼ, οὐτ' ἡ εὐγενεία τῆς ἀπ' ἐδῶ... καὶ ἐκεῖ τὰ λέγομεν, βροκανίζοντες καὶ τίποτε.

— Μάλιστα, μάλιστα.

— Ἀς ὁμιλοῦμεν ἐντοσαύτω πηγαίνοντας. Τοῦ λόγου σας καὶ ὁ Μαχαιροβγάλτης χρεωστῆται, ἀνατιθέμενος, μίαν ἀποζημίωσιν εἰς τὴν γυναῖκά μου καὶ εἰς ἐμέ... Μᾶς ἐκάμετε νὰ χάσωμεν περισσώτερ' ἀπὸ 2,000 φράγκα. Ἡ Κουκουβάια ἐπῆγεν εἰς τὸ Σελιντ-Οὐέν νὰ ἐνταμώσῃ ἕνα ὑψηλὸν μετὰ σκέπην εἰς τὸν πύλον, ὅστις ἦλθε προχθὲς τὸ βράδυ εἰς τὸ ταπιφράγκον καὶ σὰς ἐκῆτησεν αὐτὸς ἐπρόσφερε 2,000 φράγκα διὰ νὰ σας κάμωμεν κατὶ τι... Ὁ Μαχαιροβγάλτης, ἐπάνω κατὰ τοῦ ἐξήγησε τὸ πρᾶγμα... Ἀκουσε, Πανουργιά, (εἰπὼν ὁ ληστής ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν γυναῖκα). Δὲν πηγαίνεις ἐμπρὸς τοῦ λόγου σου νὰ διαρίσῃς τίποτε νὰ προγευματίσωμεν; Παγίδαίς ἀφταίς, κἀνὴν κορμάτι κρέας ἀπὸ μοσχάρι, τίποτε χόρτο, καὶ δύο μπουκάκια καλὰ κρασί τῆς Βώνας πῆγαινε, ἐφθάσαμεν καὶ ἡμεῖς.

Ἡ Κουκουβάια εἶχεν ἀδιακέπως τὸ ὄμμα τῆς προστρωμένον εἰς τὸν Ῥοδόλφον ἀνεχώρησε λοιπὸν ἀπὸ τῆς λάσπας νεύμα ταχὺ μετὰ τοῦ Δασκάλου, ὁστις ἐξῆλθε λαβύθης.

— Σὰς ἔλεγα λοιπὸν, ὅτι ὁ Μαχαιροβγάλτης μετ' ἐκῆτησεν εἰς τὸν σκοπὸν τῆς προσφοράς τῶν δύο χιλιάδων φράγκων.

— Τί ἔχει νὰ εἰπῇ ἐμῇσ;

— Ἐχρειάζομαι... αὐτὴ ἡ γλώσσα εἶναι καμμάτι καινοῦρια διὰ λόγου σου ὁ Μαχαιροβγάλτης μοῦ ἔδωκε τέχνατες νὰ καταλάβω δικαί ἰσίδαν διὰ λόγου σου πέντε δύο χιλιάδας...

— Καλὰ, καλὰ...

— Τί καλὰ, ὅπου ὁ Μαχαιροβγάλτης εὖρε χθὲς τὴν Κουκουβάιαν εἰς τὸ Σελιντ-Οὐέν καὶ δὲν τὴν ἔβλεπε πρὸς

τημα, εὐθὺς καθὼς εἶδε πλησίον της τὸν ὑψηλὸν μὲ τὴν σκέπη! Τόσον, ὅπου δὲν ἦρε κ' ἐκεῖνος καιρὸν, καὶ σκόνηται καὶ φύγει. Ἐντοσούτω δύο χιλιάδαις φράγμα πρέπει νὰ μὰς τὰς ἐγγάλλετε ἀπ' αὐτοῦ.

— Τὸ μόνον εὐκολο... Ἀς ἐλθωμε' εἰς τὴν δουλειὰ μας. Ἀνάφερα τοῦ Μαχαιροβγάλτη διὰ μία λαμπρὰ δουλειὰ εἰς τὴν ἀρχὴν τὸ ἐπέχθησε ὕστερα δὲν ἠθέλησε...

— Αὐτὸς ἔχει κατὰ ἰδέαις παρὰ ξεναῖς... ἄφες τον.

— Ναί... δὲν ἠθέλησε, δικτὶ λές... Ὅμως μοῦ ἔδωκε νόξις...

— Νύξιν, λέγε' ὅχι νόξις. Εἶναι ὀνομαστικὴ τὸ νόξις.

— Ἐκατάλαβα τὴν ἔχεις κατὰ τὴν γραμματικὴν.

— Ἀσκαλο μὲ λέγουν, ἀκούς.

— Ἀς εἶναι' μ' ἔδωκε τὸ λοιπὸν νὰ καταλάβω, πῶς ἂν καὶ δὲν ἔτρωγεν αὐτὸς *ψωμὶ κόκκειο*, δὲν τὸν ἐμύλιν ὁμῶς διὰ τοὺς ἄλλους; καὶ μοῦ εἶπε πῶς ἠμποροῦσε νὰ μοῦ δώσῃς τοῦ λόγου σου ἓνα χέρι...

— Καὶ ἠμπορῶ νὰ μάθω, ἂν ἦναι τρόπος, διατί ἐ συμφωνήσατε μὲ τὸν Μαχαιροβγάλτη χθὲς τὸ πρωὶ ν' ἀνταμώθῃτε εἰς τὸ Σαιντ-Ουέν, καὶ νὰ τύχῃ νὰ εὕρῃ τὴν Κουικουδάϊα; ἐπειδὴ τὸν ἠρώτησα κ' ἐκείνον, ὁμῶς τὸ ἐμπέδωσες.

— Ὁ Ροδόλφος ἐδάγκασεν ἑσθὼν τὰ χεῖλη του καὶ ἀπήντησεν ἀναστέλλων τοὺς ὤμους. — Βέβαια, τὰ ἔμπορ' δεύει, ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν τοῦ ἐφανέρωσα καλὰ καλὰ τὴν ἰδέαν μου, μὴ γνωρίζοντας ἂν θὰ τ' ἀποφασίσῃ.

— Ἀ, μὴ γνωρίζοντας ἂν θὰ τ' ἀποφασίσῃ...

— Ἐπειδὴ, ἑκατάλαβες; τὸ εἶχα διόρτο.

— Εἰσι, βλέπω, ἄνθρωπος μὲ στόχεσι... Τὸ λοιπὸν, εἶπες τοῦ Μαχαιροβγάλτη καὶ ἦλθεν εἰς τὸ Σαιντ-Ουέν διὰ νὰ...

— Ὁ Ροδόλφος, μετὰ τινα δισταγμὸν, ἠδυνήχῃς νὰ...

ἡνοήσῃ ἓνα μῦθον, δι' οὗ ἐσκέπασε τὰ ἐκ τῆς ἀνεπιτηδεύτητος τοῦ Μαχαιροβγάλτου κινδυνεύοντα ἢ ἀνακαταλύσασιν ἐπρόσθεσε λοιπὸν. — Ἴδου πῶς ἀκολούθησε τὰ λευθώσιν... Αὐτὴ ἡ δουλειὰ ὅπου ἐγὼ μελετῶ, πρᾶγμα... Ἐπειδὴ ὁμῶς παὶ νὰ ζεῦρῃς πῶς εἶναι μεγάλη καὶ τραγὴ ἐξοχὴ... καὶ ὁ νοικοκύρης τοῦ σπιτιοῦ λείπει εἰς τὴν ἐξοχὴ... ὅλος μου ὁ φόβος ἦταν μὴν τύχῃ καὶ γυρίστῃ ἑξάρκῃ εἰς τὰ Παρίσια. Διὰ νὰ ἦναι τὸ λοιπὸν ἡσυχος, πηγαίνα εἰς τὸ χωριὸν, τὴν Πιερρέφιτς, ὅπου ἔχει τὴν ἐξοχὴν του, καὶ ἐκεῖ, αὐθέντης μου εἰσι, μεθαίνα πῶς δὲν θὰ καταβῇ παρὰ μεθ' αὐτοῦ.

— Πολὺ καλὰ. Λοιπὸν, τί σοῦ χρειάζονταν ὁ Μαχαιροβγάλτης εἰς τὸ Σαιντ-Ουέν;

— Νά τα!... ἀμὴ δὲν τὰ κατὰλαβες;... Πόσο; ὁδὸς εἶναι ἀπὸ τὴν Πιερρέφιτς εἰς τὸ Σαιντ-Ουέν.

— Μία λεύγα κοντά.

— Καὶ ἀπὸ τὸ Σαιντ-Ουέν εἰς τὰ Παρίσια;

— Ἄλλο τόσο.

— Καλὰ. Ἄν τὸν εὑρίσκα φουγάτον ἀπὸ τὴν Πιερρέφιτς κ' ἔμενε τὸ σπῆτι μοναχὸν... ἦταν κ' ἐκεῖνη δουλειὰ... δὲν σοῦ λέγω ὥσάν εἰς τὰ Παρίσια... ὅμως ἦταν πάντοτε κατὰ τὰ... Ἐπίστερα παρευθὺς εἰς τὸ Σαιντ-Ουέν, εὑρίσκα τὸν Μαχαιροβγάλτη, ὅπου μ' ἐπρόσμενον, ἐγυρίζαμεν μαζὴ εἰς τὴν Πιερρέφιτς ἀπὸ ἓνα παράμερον ὁδόν, ὅπου γνωρίζω καὶ...

— Ἐκατάλαβα. Ἄν πάλιν τὸ κατόρθωμα ἦταν χρειὰ νὰ γίνῃ εἰς τὰ Παρίσια;

— Ἐπηγαίνοντο εἰς τὸν φραγμὸν τοῦ Ἀστρου, ἀπὸ τὸν ὁδὸν τῆς Ρεβόλταις, καὶ ἀπ' ἐκεῖ πάλι, μὴ καὶ διὰ καὶ εἰς τὴν Λευδοστοιχίαν τῆς Χάρκς...

— Σωστό... ἀπέχει δύο βήματα. Εἰς τὸ Σαιντ-Ουέν τὸ εἶχες τῶντι διόρτο, καθὼς εἶπες... Καλὴ τὴν ἐποχὴν ἔσθῃς, Ἀποστόλῃς, τώρα καὶ διὰ ποῖαν αἰτίαν...

αν εἶχε, τὸν Μαχιροβγάλτην εἰς τὸ Σκίντ-Οὐέν . . .
 λαιπὸν, τὸ σπῖτι τῆς Δενδροστοιχίας τῆς Χήρας θά
 ναι ἀκατοίκητον ὡς μεθαύριο

— Ἀκατοίκητο . . . ἐκτός τοῦ πορτάρη.

— Ἀ ! ὁ θυρωρός· αὐτὸ δὲν πειράζει . . . Καὶ εἶναι
 καλὴ δουλειά ;

— Καλὴ λέγει ! . . . ἔξῃντα χιλιάδες φράγκα ἔλα-
 μάλαγμα, μέσθ εἰς τὴν κάμερην τ' αὐθεντικοῦ.

— Καὶ τὰ κατατόπια τὰ γνωρίζεις ;

— Ἰὸν ταῖς τσέπαις μου.

— Σιωπὴ κ' ἐφθάσαμεν . . . μὴν τύχη καὶ εἰπῆς τί-
 πατε ἐμπρὸς εἰς αὐτοὺς τοὺς παληανθρώπους . . . Ἀμ' ἡ
 ὄρεξις ὅα, πῶς παγαίνει ; Ἐμένει ἴσ' ἂν νὰ τοιμπᾶ καὶ
 καλὰ . . .

Ἡ Κουκκογβάικ ἴστατο εἰς τὴν θύραν τοῦ καπηλεί-
 ου. — Ἀπ' ἐδῶ, κραζει, ἀπ' ἐδῶ ! . . . Τὸ φαγι ἐδιορί-
 σθηκε.

Ὁ Ῥοδόλφος ἐζήτησε ν' ἀφήσῃ τὸν ληστὴν νὰ εἰσέλ-
 θῃ πρὸ αὐτοῦ εἶχε τοὺς λόγους του . . . ἀλλ' ὁ Δάσκα-
 λος, τόσον ἐπέμεινε ν' ἀποφύγῃ τὴν φιλοφρόνησιν ταύ-
 την, ὥστε ὁ Ῥοδόλφος ἔκων ἀέκων εἰσέβη πρῶτος. Πόλιν
 δὲ καθήσασιν εἰς τὴν τράπεζαν, ὁ Δάσκαλος ἐκρούσεν
 ἐπὶ τῶν πέριξ διατειχισμάτων, ὅπως βεβωιωθῇ περὶ τῆς
 παχύτητός των.

— Δὲν εἶναι χρεῖα νὰ ὁμιλοῦμεν πολὺ σιγὰ, εἶπεν· οἱ
 τοῖχοι εἶναι ἀρκετὰ χονδροῖ. Μὰς τὰ φέρουν εἰς τὸ τρα-
 πέζι ὅλα διὰ μιᾶς, καὶ τοιουτοτρόπως δὲν μὰς ταράτ-
 τουν καθὲς φορά.

Ἐπημέτριά τις τοῦ καπηλείου ἔφερε τὸ πρόγευμα,
 πρὶν δὲ ἡ θύρα κλεισθῇ. ὁ Ῥοδόλφος εἶδεν εἰς προσή-
 τι δωμάτιον τὸν Μοῦρφ, ἀνθρακία σκυδρῶς καθήμενον
 πλησίον τραπέζιου. Ἡ αἵθουσα ὅπου ἔλαβε χώραν ἡ σκη-
 νὴ τὴν ὁποίαν περιγράφομεν, ἦτο στενόμενός, ἐφωτί-

ἔτο δὲ ἀπὸ ἐν παράθυρον βλέπον εἰς τὴν ὁδὸν, καὶ ἀπέ-
 ναντι τῆς θύρας κείμενον. Ἡ Κουκκουβάκι εἶχε τὴν ῥά-
 χιν ἐστραμμένην πρὸς τὸ παράθυρον, ὁ Δάσκαλος ἐκάθη-
 το εἰς τὴν μίαν τῶν πλευρῶν τῆς τραπεζῆς, ὁ Ῥοδόλφος
 εἰς τὴν ἄλλην.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς ὑπηρετρίκας, ἠγέρθη ὁ λη-
 στής, ἐπῆρε τὸ ἀγγεῖόν του καὶ ἔλθων ἐκάθισε πλησίον
 τοῦ Ῥοδόλφου, ὥστε νὰ φράττη διὰ τοῦ σώματός του
 τὴν θύραν. — Νὰ ἤμεθα κοντὰ, διὰ νὰ τὰ εἰποῦμεν
 καλῆτερον, εἶπε, καὶ νὰ μὴν ὁμιλοῦμεν καὶ τόσον δυνατὰ...

— Ἐπειτα πιάσεις καὶ κάθες' ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν,
 διὰ νὰ μὴν ἡμπορῶ νὰ ἔβγω ὅταν θέλω, ἐπέφερεν ὁ
 Ῥοδόλφος μὲ ἀδιαφορίαν.

Ὁ Δάσκαλος, πρῶτον ἐκίνησε κατὰ φρατικῶς τὴν κεφα-
 λὴν· ἔπειτα, σύρων ὀλίγον ἐκ τοῦ κόλπου του μικρόν τι
 ὑγχειρίδιον στρογγύλον ὡς πτερὸν χηνός, καὶ μὲ λαβὴν
 βυλίνην, κρυπτομένην ἐντὸς τῶν τριχωδῶν του δακτύ-
 λων· — Τὸ βλέπεις αὐτὸ; . . . λέγει εἰς τὸν Ῥοδόλφον.

— Τὸ βλέπω . . . τί τάχα . . .

— Ἐ! τόσον μόνον . . .

Καί, τὰς ὀφρὺς του συσπάσας διὰ κινήσεως ρυτιδιω-
 πάσης τὸ ὡς τίγρεις πλατὺ καὶ ἐπίπεδόν του μέτωπον,
 ἔλαμψε τι σχῆμα ὑπόδηλον.

— Κρί . . . εἰς! ἄκουε 'δὼ . . . Μονάχη μου τ' ἀ-
 λόνισα τὸ τρυπητήρι (le surin) ἐπρόσθεσεν ἡ Κουκ-
 κουβάκι.

Ὁ Ῥοδόλφος τότε ἔφερε μετὰ θρυμματίας ἐπιδεξιό-
 τητος τὴν χεῖρα ὑπὸ τὸ ἐπιχειρόνιον του, ἐξήγαγε μίαν
 πιστόλαν διπλὴν, τὴν ἔδειξεν εἰς τὸν δά κалον, καὶ πάλιν
 τὴν ἔβαλεν εἰς τὸν κόλπον του, χωρὶς νὰ προσέφη
 λέξιν.

— Θαύμα . . . Εἴμεθα, βλέπω, καμωμένοι διὰ ν'
 ἀγρικουμέθα καὶ αἱ δύο· εἶπεν ὁ ληστής. Τοῦ λόγου τοῦ ἐποιοῦς

ὁμως δὲν μ' ἐκαλοκατάλαβες... Εἰς κάθε ἐναντίον, ἀν-
θέσωμεν ὅτι μ' ἐπίαναν... Εἶσαι δὲν εἶσαι ὁ αἴτιος
ἐὰν θὰ τὴν ἀρπάξεις, κ' ἔξωρὲ το!

Καὶ ἔρριψε θηριώδες ἐπὶ τοῦ Ῥοδόλφου βλέμμα.

— Πέφτω κ' ἐγὼ ὕστερὰ πάνω του, καὶ σὺ βοηθῶ
καλὴτερα' ἐ, Φουαλίνο μου; Εἶπεν ἡ Κουικκουβάια.

Ὁ Ῥοδόλφος δὲν ἀπεκρίθη τίποτε, ἀνύψωσε μὲν
τοὺς ὤμους, καὶ λαβὼν αἶνον ἔχυσεν εἰς τὸ πατήριον
του καὶ ἔπιε. Τὸ ἀτρόμητόν του αὐτὸ κατέπληξε τὸ
δάκτυλον.

— Τάχα σοῦ ἔδωσα μοναχὰ τὴν εἰδήσει, νὰ ζεύρῃς
εἶπεν ὁ ληστής.

— Καλὰ, καλὰ! Ὡς τόσο, βάλε πάλιν τὸ τρυπητή-
ρί σου ἐς τὴν θήκη του· ἐδῶ δὲν ἔχει κανένα ψηφὶ διὰ
σουδλισμῶν, καὶ μὴ σὲ μέλει. Εἴμαι κ' ἐγὼ παλαιὸς πα-
τεινός, καὶ ἡ μύτη μου εἶναι γερόντη· εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος.
Τώρα νὰ ἴδωμε δουλειά...

— Δουλειά, πάγει καλὰ... ὅμως κακὸ νὰ μὴ γὰρ
διὰ τὸ τρυπητήρι. Δὲν ἐβγάξεις, βλέπεις, μιλιά... νὰ
τὸ... κάθεται ἡσυχά...

— Καὶ κάμνει δουλεῖα παστρικὴ ψεύματα, Φουαλί-
νό μου; ἐπρόβαλεν ἡ Κουικκουβάια.

— Ἀλλοιθιὰ, εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος πρὸς τὴν γρατὴν
Γνωρίζεις τῶν τοῦ λόγου σου τοὺς γονεῖς τῆς Κε-
λεσιδήστρας;

— Ὁ ἄνδρας μου κρατεῖ δύο γρηφὰς ὅπου διαλα-
βάνουν δι' αὐτούς· ὅμως δὲν θὰ τας ἴδῃ ποτὲ ἡ Σουσου-
ράδα... Κάλλιό τῆς ἐβγάξω τὰ μάτια μὲ τὰ δάκτυ-
λά μου... Ἐννοία σου! νὰ τὴν ἐξαναεὶρω ἐκείνη
μὰ φορὰ, καὶ σοῦ τὴν διασθῶν...

— Ἀκουσε, Πανουργιά! λέμε, λέμε, καὶ τίποτε
κόμη δὲν εἶπαμεν διὰ τὴν δουλειά.

— Ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐμιλήσῃ ἐλεύθερα ἐμπροστά-
της; ἠρώτησεν ὁ Ῥοδόλφος.

— Ἐλεύθερα λέγει! Ἀρ' αὐτὴ δὲ εἶναι ὅπου θὰ μᾶς
βοηθήσῃ τὸ περισσότερο· παραφυλάγει μὴν ἔλθῃ κανεὶς,
παίρνει ταῖς ἐδηγίαις ὅπου χρειάζονται προτύτερα,
σοῦ τοπώνει ταῖς κηδεαριὰς ἐπάνω εἰς τὸ κερί, γάνα
τὸ πρᾶγμα, τὸ πωλεῖ... ὅλα! Ἐχει πολλὰς χάρας
ἐν αὐτῇ ὅπου βλέπεις... Ψεύματα, Πανουργιά; (ἐπρό-
βαλεν ὁ ληστής τείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὴν ἀποτρί-
πτειον γρατὴν) Δὲν ἔχεις ἰδέα πόσον μοῦ ἐσάθη ἀφ' ἐλπί-
... Δὲν ἐβγάξεις, Πανουργιά, τὸ μάλιστά σου; ὕστερα θὰ
ἀφύσσει, ὅταν ἐβγαίωμεν ἔξω... ρίψε το ἐπάνω εἰς
τὸ σκαμνὶ ἀκούη καὶ τὴν σπυρίδα σου...

Ἡ Κουικκουβάια ἀπεκδόθη τοῦ περιωμίου, καὶ τότε
εἶδεν ὁ Ῥοδόλφος μὲ θαυμασμόν ἐξαρτώμενον ἐκ τοῦ
πρᾶγματος τῆς δι' αὐτοῦ τινὸς βραχελικῆς καὶ προ-
τραπημένον δια κρίκου ἀργυροῦ, μικρὸν τι ἁγίον ἱνεῖ-
μα ἀπὸ κυανίτην λίθον, καὶ ὅλα σύμφωνον μὲ τὴν πε-
ριγραφήν ἐκείνου τὸ ὅποιον ἔφερεν ὁ υἱὸς τῆς κυρίας
Πανουργίας ὁπότεν τῆς τὸν ἐστέρησεν. Εἰς τὴν ἀνακάλυ-
ψιν ταύτην, ὁ ἥρωὸς μας ἀμέσως συνέλαβεν ὑπόνοιαν...
Κατὰ τὸν Μαχαροβγάτην, ὁ Δάσκαλος εἶχε δραστη-
εἶν ἐκ τοῦ κατέργου πρὸ ἐξ μηνῶν αὐτὸς διαφθείρας
τοὺς χαρακτῆρας τῆς μορφῆς του, ἐματαιώσε πᾶσαν
ἐρευναν τῆς ἀστυνομίας... Ἀλλὰ καὶ τῆς Πανουργίας ὁ
αἰσχυρὸς ἐχάθη ἀπὸ τὸ κατέργων πρὸ ἐξ μηνῶν, καὶ τὴν
ἀπέβινεν ἡγνῶσυν. Ὁ Ῥοδόλφος λοιπὸν ἐκρίνεν, ὅτι πι-
θανώτατα ὁ Δάσκαλος ἦτον ὁ αἰσχυρὸς τῆς δυστυχούς
ἐκείνης, καὶ τότε ἐγνώριζεν αὐτὸς βέβαια τὴν τὴν τοῦ
ἀποπλανηθέντος υἱοῦ. Πρὸς τοῦτοις, ἐκράται καὶ ἐγγρα-
φὰ ἀφορῶντα τὴν καταγωγὴν τῆς Κελεσιδήστρας· ὥστε
ὁ ἥρωὸς μας ἐπέμεινε εἰς τὸ προκείμενόν του στέλλειν
τὸν πατέρα κατὰ. Κατ' εὐτυχίαν, ἡ ἀπορία τοῦ ἀφου-

γε τὴν προσοχὴν τοῦ ληστοῦ, καταγινόμενου περὶ τὴν
θεραπείαν τῆς Κουκκουβιάς.

— Καὶ καὶ καλὴν ἀλυσίδα ἔχεις! εἶπεν ὁ Ῥοδόλ-
φος πρὸς τὴν γραῖαν.

— Καλὴ, λέγει! . . . καὶ ὄχι ἀκριβή . . . Ἀπὸ τῆς
σεν ἡ μυσσὰ, γελῶσα. Εἶναι φεύτικη ὅμως τὴν φυλά-
γῳ ὡς ὅπου νὰ μοῦ ἀγοράσῃ ὁ γέρος μου μίαν ἀληθινὴν

— Αὐτὸ πλέον, Πανουργιά, τὸ γνωρίζεις ἀπ' ἐδῶ,
εὐγενεΐα του . . . Ἄν κάμωμεν κάμμιά καλὴ δουλειά, δὴ
μίαν ἀλυσίδα σ' ἔχω ἐγώ; . . .

— Παράξενο, εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος, πῶς ὁμοιάζει ὡς
ἀληθινή! . . . Καὶ τί εἶν' αὐτὸ ὅπου ἔχει ἔς τὴν ἀκρὴν
αὐτὸ τὸ γαλάζιο πρᾶγμα;

— Εἶναι χάρισμα τοῦ ἀνδρός μου, ὡς ὅπου νὰ μὴ
τύχῃ κάμμιά τικιάκα(1) . . . ἔ, Φουρλίνα μου;

Ὁ Ῥοδόλφος, βλέπων ἐπαληθευόμενος σχεδὸν τὴν
ὑπονοίας του, ἐπρόσμενε μὲ ἀγῶνα ψυχῆς τὴν ἀπόκρισιν
τοῦ Δασκάλου, ὅστις καὶ ἐπανελάθεν — αὐτὸ, Πανου-
ργιά, πρέπει νὰ τὸ φυλάγῃς καλὰ . . . Εἶναι φυλακτό . . .
κάμνει καλὸ εἰς ἐκεῖνον ὅπου τὸ φορεῖ.

— Ἀ! φυλακτό . . . εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος μετὰ ῥαθυ-
μίας. Πιστεύεις τοῦ λόγου σου τὰ φυλακτά; Καὶ ποῦ
τὸν ἄνεμο σου ἔτυχε; . . . Δὲν μοῦ λές ποῦ τὰ κάμνουν
ν' ἀγοράσω κ' ἐγώ;

— Δὲν κάμνουν πλέον, ἐξ ἀδελφῶν τὸ ἐργαστήρι ἐκλεί-
α . . . Βλέπεις αὐτό; εἶναι ἀρχαϊκῆς ἀντίκας καὶ ἀπὸ
ταῖς καλὰς! ἀριθμεῖ τρεῖς γενεαίς . . . Τὸ φυλάττει
παιδὴ εἶναι πατροπαράδοσις (προσέθετο μὲ μειδίαμα
βδελυρὸν). Διὰ τοῦτο τὸ ἔδωκα τῆς Πανουργίας νὰ τὸ
κρατῇ . . . διὰ νὰ τὴν βοηθῇ εἰς ταῖς δουλειαῖς ὅπου
καταφέρομεν μαζὶ . . . Ἄν κάμωμεν καὶ δύο κάμματα

(1) Προλόγον ἰσοκύπτε ἢ ἐβλίσθηκη βερεσιος

ἐπιχειρήσιν ἐμπορικὴν, θὰ τὴν ἰδῇς τί ἐπιδέξια εἶναι . . .
 Ἐν τούτῳ, ὡς ἔλθωμεν εἰς τὸ προκείμενον . . . Εἶπες
 λοιπόν, ὅτι εἰς τὴν Δενδροστοιχίᾳ τῆς Χήρας . . .

— Ἀριθμὸς 17, κατοικεῖ ἓνας πλούσιος . . . μὰ πλούσιος ! τὸν λέν κύρ . . .

— Τ' ὄνομα ἐγὼ δὲν σ' ἐρωτῶ· αὐτὴν τὴν ἀδιακρισίαν δὲν τὴν ἔχω. Ἐχει, λές, μέσα εἰς μία κάμερὴν ἐξήντα χιλιάδες φράγκα, ὅλο μάλαγμα ;

— Ἐξήντα χιλιάδες ὅλο μάλαγμα ! ἀνεβόησεν ἡ Κουκουβάια.

Ὁ Ῥοδόλφος ἔνευσε καταφατικῶς.

— Καὶ γνωρίζεις τὰ κατὰ τόπια τοῦ σπιτιοῦ ; ἤρωτησε πάλιν ὁ Δάσκαλος· εἶναι δύσκολο νὰ ἐμῇ κανεῖς ;

— Ἀπὸ τὸ μέρος τῆς δενδροστοιχίᾳς ἔχει ἓνα τοῖχον, μόνον ἑπτὰ ποδάρια ὑψηλό· ὅστερα, εἰν' ἓνα περιβόλι· παράθυρα χαμηλά· τὸ σπίτι εἶναι χαμηλό· ἐπάνω 'ς τὴν γῆν.

— Κ' ἓνας μόνος θυρωρὸς φυλάγει τόσο βίος ;

— Ναί !

— Καὶ πῶς στοχάζεσαι τώρα τοῦ λόγου σου νὰ κέμωμεν ;

— Τὸ μόνον εὐκολο . . . Πηδοῦμε τὸν τοῖχο, σπεῦμεν ἀπ' ἐξω τὴν θύρα . . . Ἰδοῦ. Τοῦ λόγου σου, τί λές ;

— Ἐγὼ, τί νὰ σοῦ εἰπῶ ; . . . ἂν δὲν ἐξετάσω τὰ πράγματα μόνος μου, μὲ τὴν γυναῖκά μου, τί ἤξεύρω ; Ἀν ὅμως ᾔναι καθὼς μοῦ τὰ παραστήνεις, μοῦ φαίνεται καλὸν νὰ τὰ πιάσωμεν ζεστά ζεστά . . . ἀπόψε καὶ ὅλα. — Καὶ ὁ ληστής ἠτένισε τὸν Ῥοδόλφον ἀσκαρδαμνῆτι.

— Ἀπόψε . . . εἶναι ἀδύνατον, ἀπεκρίθη ὁ τελευταῖος.

— Διατί, ἀφοῦ ὁ νοικοκύρης δὲν ἔρχεται ὡς μεθαύριον ;

Δημόστας Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βέροιας

- Ναί, ὅπως ἐγὼ δὲν ἤμπορῶ ἀπόψε . . .
- Ἀρὴ κ' ἐγὼ πάλιν ὅπου δὲν ἤμπορῶ αὖριον !
- Διὰ ποίαν αἰτία !

— Διὰ τὴν αἰτίαν ὅπου ἐμποδίζει ἀπόψε τὴν αὐθιγὰν σου . . . Εἶπεν ὁ ληστής μυκτηριστικῶς.

Σκεφθεὶς ὀλίγον ὁ 'Ροδόλφος: — Ἀς ᾔναι ! . . . ἀπὸ τὸ λοιπὸν Καὶ ποῦ θὰ εὐρεθοῦμεν ;

- Δὲν ἔχει νὰ χωρισθοῦμεν εἶπεν ὁ Δάσκαλος.
- Ἀρὴ πῶς δῶ ;
- Τί νὰ χωρισθοῦμεν ; Ὁ καιρὸς ἀνοίγει ! πηγαίνου

εἰς τὰς ἀγῶνας τὴν δεινροστοχίαν Χήρας, ῥίπτομεν μὲν 'μυκτὰ' νὰ ἰδῇς καὶ τί πρᾶγμα εἶναι ἡ γυναικὶά μου . . . ὕστερα γυρίζομεν πάλιν, παίζομεν κἀνένα παιγνίδι χαρτῶν καὶ τρώγομεν τίποτε, εἰς μίαν βαρελοθήκη τῶν 'Πλουσίων' ὅπου γνωρίζω, κοντὰ 'ς τὸν ποταμὸν . . . ἕως τὰς ὥρας, ὅπου θὰ εἶναι φευγάτος ὁ κόσμος ἀπὸ τὴν δεινροστοχίαν τῆς Χήρας: τότε κινούμεν ἴσα ἐκεῖ, σιγά σιγά . . .

— Ἐγὼ ἔρχομαι καὶ σὺ εὐρίσκω εἰς τὰς ἑννέα, εἶπεν ὁ 'Ροδόλφος.

- Θέλει; νὰ κάμωμεν μαζὴ τὴν δουλειά, ἢ ὅχι ;
- Θέλω, βέβαια.

— Καλὰ ! νὰ μὴ χωρισθοῦμεν ἀπόψε τελείως διαφορετικὰ . . .

— Τί, διαφορετικὰ ;

— Ὅτι καταλάβω πῶς μοῦ πλέκεις κάμμιξ, (1) καὶ δὲ τοῦτο ζητεῖς νὰ κόψῃς δρόμον . . .

— Νὰ σοῦ πλέξω κάμμιξ ; . . . καὶ ἂν ἦταν ἕνα τοιοῦτο, ποῖος μ' ἐμπόδιζε νὰ σοῦ τὸ κάμω καὶ ἀπόψε ;

— Ὅλα σ' ἐμποδίζουν . . . Δὲν τὸ πρόσμενες πῶς θελῶ νὰ σοῦ εἰπῶ νὰ γίνουιν τὰ πράγματα τόσον ὀγλή

ναι. Τώρα, ποῦ σ' ἀφήνω πλέον νὰ φύγῃς, ὅπου 'παγαί- νεις καὶ δίδεις εἰδήσει . . .

— Ὅπου θὰ εἰπῇ, δὲν ἔχεις ἐμπιστοσύνη εἰς ἐμέ ; . . .

— Καὶ τώρα θὰ τὸ μάθεις ! Δὲν ἔχω βέβαια . . . Μό- νον, ἐπειδὴ ἔμπορεῖ νὰ ἔχουν καὶ τὸν τόπον τῶν αὐτῶν ὅπου μοῦ λές: καὶ, ὅσον νὰ ᾔναι, τὰ μιστὰ τῶν 60,000 φράγκων ἀξίζουν πάλιν τὸν κόπον . . . τὴν καταπίεσην: ὁμως ἀπόψε, ἢ ποτέ . . . Ἀλλ' ἂν τύχῃ καὶ δὲν ᾔναι τίποτε, μὴ σὲ μέλει καὶ θὰ σοῦ 'φθειάσω κ' ἐγὼ ἕνα φράγι !

— Ὅμως δὲν θὰ μείνῃ ἐπάνω μου ἡ ὑποχρέωσις . . . καὶ ταιριαρίζει !

— Αὐτὰ ὅπου κάθεσθε καὶ λέτε, εἶναι ὅλα κουραφέ- χηλα ! εἶπεν ἡ Κουκουθιά. Ἐγὼ, μοῦ φαίνεται, καλῶς εἶπε καὶ ὁ Φουρλίνος, ἢ ἀπόψε ἢ τίποτε.

Εἰς πολλὸν ὁ 'Ροδόλφος εὐρίσκετο ἀγῶνα. Ἄν ἔχανε τὴν εὐκαιρίαν τοῦ νὰ συλλάβῃ τὸν Δάσκαλον, δὲν τὴν ἐπανεῦρσκεν ἔως ποτὲ ὁ ληστής, ἢ ἤθελε λάβει με- τὰ προφυλάξεως, ἢ ἤθελεν ἀναγνωρισθῇ ὑπὸ τῆς ἐξουσίας, ὑπομένων κρατηθῇ καὶ ῥιφθῇ πάλιν εἰς τὸ κἀτεργον . . . δὲν ἐσύμπερεν, ἐπειδὴ τότε ἐχάνοντο τὰ ἔγγραφα τῶν ὁ- ποίων ἦτο κάτοχος. Ἐγκαρτερήσας λοιπὸν εἰς τὴν εὐψυ- χίαν του, εἰς τὴν ἱκανότητά του, καὶ εἰς τὴν τύχην, εἶπε τῷ Δάσκαλῳ: — Καλὰ ! δὲν χωριζόμεθα.

— Ἀ ! τότε λοιπὸν εἵμεθα διὰ νὰ ἤμεθα . . . Ἡ ὥρα ὅμως πλησιάζει δύο . . . Ἀπ' ἐδῶ ἕως τὴν δεινροστοχίαν Χήρας εἶναι μακρὰν: βρέχει ἀπὸ σταμνιοῦ ἄς πληρῶσω- μεν τί ἐφάγαμεν καὶ πιάνομεν ἕν ἄμαξι.

— Ἀμάξι ; . . . τὸ λοιπὸν ἄς καπνίσω πρῶτον ἕνα σιγάρο.

— Καὶ δύο, εἶπεν ὁ ληστής: τὴν Πανουργιὰ δὲν τὴν παραίξει ὁ καπνός.

— Πάγω ν' αγοράσω μερικά σιγάρα, κ' ἐφθασα, πέν ο' Ροδόλφος ἀνεγειρόμενος.

— Δὲν εἶναι χρεὶά νά λάβῃς τὸν κόπο, εἶπεν ὁ Δάσκαλος ἐμποδίζων· πηγαίνει καὶ σοὺ φέρει ἡ Πανουργιά.

Ὁ Ροδόλφος ἐκάθησε πάλιν. Ὁ Δάσκαλος ἐμάντευσε βέβαια τὸν σκοπὸν τοῦ. Ἡ Κουκκουβάττα ἐξῆλθεν.

— Εἶδες 'γοικοκυράν ὅπου τὴν ἔχω! εἶπεν ὁ ληστής· εἶδες προθυμία! εἰς τὴν φωτιά νά τῆς εἰπῶ, 'παγαίνω καὶ πίπτει.

— Εἶπες φωτιά... Ξεύρεις πῶς κάμνει ἐδῶ μέση κρύα; ἐπέφερεν ὁ Ροδόλφος, κρύπτων ὑπὸ τὸ ἐπιχρυσιανὸν τοῦ ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας.

Καὶ τοιοῦτοτρόπως, χωρὶς νά διακόψῃ τὴν μετὰ τοῦ Δασκάλου συνομιλίαν, ἔλαβεν ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ ἐσωκαρδίου τοῦ τιμὴν χάρτου καὶ μολυβδοκόνδουλον· ἔπειτα, κρυφίως καὶ ταχέως, ἐσημείωσε λέξεις τινάς, προεχθὼν ν' ἀρκεῖν τὰ γράμματα, διὰ νά μὴ συγχέωνται· ἐπειδὴ ἔγραφεν ὑπὸ τὸ ἐπιχρυσιανὸν τοῦ χωρὶς νά βλέπῃ. Τὸ γραμματίον τοῦτο, διαφυγὸν τὴν ὀξύδερκιναν τοῦ Δασκάλου, ἐπρόκειτο τώρα νά σταλθῇ ὅπου ἀνηκεν. Ὁ Ροδόλφος ἠγέρθη, ἐπλησίασε μηχανικῶς εἰς τὸ παράθυρον, καὶ ἤρχισε νά ὑποτονθορίξῃ ἀσμάτιόν τι, τιμπανοκρούων ταυτοχρόνως τὰς ὕαλους διὰ τῶν δακτύλων τοῦ. Ὁ Δάσκαλος λοιπὸν κατευθύνεται πρὸς τὸ αὐτὸ τὸ ἐκείνο παράθυρον, ἐπειτα λέγει εἰς τὸν Ροδόλφον.

— Τί σκοπὸν παίζεις;

— Παίζω... Τὸ δουλοῦδι δὲν σ' τὸ δίνω.

— Εὐμερπὸς σκοπός... ἐπιθυμοῦσα μόνον νά ἤξουν, ἂν κάμνῃ αἰσθῆσιν εἰς τοὺς διαβάτας, ὥστε νά γυρίσουν νά βλέπουν...

— Δὲν ἔχω τέτοιαις ἀκαιτήσεις...

— Διὰ τί, νέε μου! διὰ τί!... Τιμπαλίζεις δὲν τὸν καλῆτερον ἐπάνω εἰς τὰ ὕαλιά! Ἀκουσον, ἀληθινά.

ὁ φύλακας αὐτοῦ τοῦ 'σπιτιοῦ' τῆς Λενδρστοιγιάς, ἦν εἶναι κἀνένας παληκαράς;... Ἄν ἀντισταθῇ, τοῦ λόγου σου κρατεῖς ἕνα πιστόλι. καὶ τὸ πιστόλι θρονεῖ, ἐνῶ ἕνα πένεργο ὡσάν τοῦτο, (καὶ ἔδειξεν εἰς τὸν Ροδόλφον τὴν λαβὴν τοῦ ἐγχειριδίου του) δὲν ἐβγάξει ἄχνη... δὲν ἀνηπαυχεῖ κἀνέναν.

— Μελετᾷς τάχα νά τὸν σκοτώσῃς; ἀνεφώνησεν ὁ Ροδόλφος. Ἄν ἔχῃς τέτοιαις ἰδέαις δὲν γίνεται τίποτε. μὴ με λογαριάζεις καθόλου.

— Ὑπόθεσε πῶς ἐξυπνᾷ.

— Τότε φεύγομεν...

— Πολὺ καλὰ νά ἤμεθα σύμφωνοι ἀπὸ τὰ τώρα... Τὸ λοιπὸν ἄλλο δὲν θά κάμωμεν, παρὰ ἀπλήρ κλοπὴν ἐν ἱερῷ καὶ διαβρῆξιν...

— Τίποτε ἄλλο...

— Τί ἐκατάλαβες!... Ἄς ᾔναι πλέον...

— Καὶ ἐπειδὴ δὲν θέλω σὲ ἀφήσει μόνον οὔτε στιγμήν, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ροδόλφος, δὲν χύνεις αἷμα, ἀλλ' ἡττῶ, καὶ μὴ σε μέλει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ II'.

ΠΡΟΠΑΡΑΣΚΕΥΑΙ.

Ἡ Κουκκουβάττα ἐπέστρεψε φέρονσα τὰ σιγάρα.

— Μοῦ φαίνεται πῶς ἐκόπηκεν ἡ βροχή· εἶπεν ὁ Ροδόλφος ἀνάπτων ἐν ἐξ αὐτῶν δὲν παγαίνομεν μοῦνοι μας νά εὐρωμεν τὸ ἀμάξι;... Θὰ ξεμουδιάσουν καὶ τὰ ποδάρια μας.

— Τί λὲς τοῦ λόγου σοῦ! ἐκόπηκεν ἡ βροχή;... Ἐπεφάνη ὁ Δάσκαλος δὲν βλέπεις;... Νά πόχη νά ἐρρολογήσῃ καὶ ἡ Πανουργιά... Ἰσα ἴσα, νά χάσω δὲ

τὴν Πανουργιά μου! . . . Νὰ χαλάσῃ καὶ τὸ σάλι τοῦ
ὅπου εἶναι κεινουργία.

— ἔχει δίκαιο ὁ γέρος μου· ἀμὴ δὲν βλέπεις τὸ
καϊρό!

— Τὸ λοιπὸν ἂς ἔλθῃ ἡ δουλεύτρα νὰ τὴν πληρώσω
μεν . . . καὶ τῆς λέμεν καὶ κράζει ἐν ἀμάξει· ἐπανελάθει
ὁ Ῥοδόλφος.

— Τώρα ὠμίλησες φρόνιμῃ.

Ἡ ὑπέρετρα εἰσήλθεν· ὁ Ῥοδόλφος τὴν ἐδίωκεν
πεντάφρακτον.

— Α! κύριε, τί ταιριάζει . . . αὐτὸ δὲν γίνεται, ἐν-
νέκραξεν ὁ Δάσκαλος.

— Ἐλα τώρα! καθένος μὲ τὴν ἀράδα του.

— Ἀς ἦναι πλέον . . . μὲ αὐτὴν ὅμως τὴν συμφωνί-
αν, νὰ σοῦ προσφέρω κ' ἐγὼ ὕστερα καὶ τι εἰς τὸ καπνί-
σιον ὅπου θὰ πᾶμεν, εἰς τὰ Ἠλύσια . . . νὰ ἴδῃς τί τό-
πος καλὸς!

— Καλὰ, καλὰ . . . τὸ δέχομαι.

Κατέβησαν· ὁ Ῥοδόλφος ἠθέλησε νὰ διέλθῃ τοῦ
λευταῖος, φερόμενος ἀπὸ εὐγένειαν πρὸς τὴν Κουρκου-
βάϊαν, ἀλλ' ὁ Δάσκαλος δὲν τὸ ὑπέφερε· τὸν ἠκολούθη-
σεν ἐκ τοῦ πλησίον παρατηρῶν καὶ τὸ ἐλάχιστόν του
κίνημα. Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἐκεῖνα ὑπῆρχε καὶ κρασπο-
λεῖον, μεταξὺ τῶν διαφόρων φοιτητῶν τοῦ ὁμοίου, ἀν-
θρακὺς τις μέλας τὴν μορφήν καὶ τὸν πῖλον φορῶν με-
χειροφθαλμῶν καταβιβασμένον, ἐπλήρωνεν εἰς τὸν ξε-
νοδόχον τὸ ποτόν του, ὅτε ἐπαρουσιάσθησαν οἱ τρεῖς μα-
γνώριμοι. Μ' ὅλην τὴν ἀγρυπνίαν τοῦ Δασκάλου καὶ
τῆς γράϊας, ὁ Ῥοδόλφος, ὅστις ἐπροηγείτο τοῦ μουσ-
ραῦ ζεύγους, ὅταν ἀνέβαινεν εἰς τὸ ὄχημα ἐπρόφρασε
ν' ἀνταλλάξῃ ἐν νεῦμα μετὰ τοῦ Μούρα, χωρὶς νὰ τὴν
στοχασθῶσι.

— Ποῦ παγαίνομεν; ἐρώτησεν ὁ ἀμαξηλάτης.

Ὁ Ῥοδόλφος ἀπεκρίθη· — Εἰς τὴν Δενδροστοιχί-
αν . . .

— Τῆς Ἀκακίης, εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλὸγνης, ἀνε-
φώνησεν ὁ Δάσκαλος διακόψας αὐτόν· ἔπειτα ἐπρόσθε-
σε· — Καὶ θὰ πληρωθῇ, ἀμαξηλάτη, μὲ τὸ παραπάνω.

Ἡ θυρὶς τοῦ ὀχήματος ἐκλείσθη.

— Εἶδες τώρα, τί ἐκόντευσες νὰ κάμῃς; Τί ἀνάγκη
νὰ λές εἰς αὐτὰ τὰ ζωντόβουλα ποῦ παγαίνομεν; ἐπρό-
σθεσεν ὁ Δάσκαλος· Ὑπόθεσε πῶς αὐριοῦν μᾶς ἐπίασαν
ἐνας τέτοιος λόγος ἡμπορεῖ νὰ μᾶς φέρῃ ζαλάδας . . .

Α! νέε, νέε! δὲν ἐπῆξεν ἀκόμη ὁ νοῦς σου καλὰ!

Τὸ ὄχημα ἐντοσοῦτῳ ἐξεκίνησεν· Ἐχειδιχιον, ἀπε-
κρίθη ὁ Ῥοδόλφος· δὲν τὸ ἔκοψεν ὁ νοῦς μου . . . Ἀλ-
λὰ μὲ τὸ σιγάρο μου τώρα θὰ σὰς καπνίσω ὥσάν ἀρή-
γαι· δὲν ἀνοίγομεν ἕνα ὑαλί;

— Καὶ ὁ Ῥοδόλφος, ἐνώσας τὴν πρᾶξιν μετὰ τοῦ
λόγου, ἐρρίψε μὲ πολλὴν ἐπιδεξιότητα ἔξω τοῦ ὀχήμα-
τος τὸ μικρὸν διπλωμένον χαρτίον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχε
γράψει τινὰς λέξεις ὑπὸ τὸ ἐπιχρυσωμένον του διὰ μολυβ-
δίδος. Τόσῃ ὅμως ὀδυρόκειαν εἶχεν ὁ Δάσκαλος, ὥστε
μ' ὅλην τὴν ἀταραξίαν τοῦ Ῥοδόλφου, διέκρινεν ἀναμ-
φιβόλως ἐπὶ τῆς μορφῆς του σχῆμα λεπτὸν θριάμβου.
Κύψας λοιπὸν ἐκ τῆς θυρίδος εἰς τὰ ἔξω, ἔκραξε πρὸς
τὸν ἀμαξηλάτην·

— Ἀκούε! στρέψε τὴν μᾶστιγάν σου· εἰς τ' ἐπίσω
μέρος τοῦ ἀμαξίου κάποιος ἀνέβη κρυφίως μᾶς.

Τὸ ὄχημα ἐστάθη· ὁ ἀμαξηλάτης ἀνεσηκώθη ἐπὶ
τοῦ ἐδωλίου καὶ εἶδεν ὅπισθεν· — Ὅχι, αὐθεντικῶς, δὲν
εἶναι κανεὶς.

— Πῶς γίνεται! θὰ ἴδω κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἀπεκρίθη ὁ
Δάσκαλος πηδῆσας ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου.

Μὴν εὐρὼν κἀνέναν, μὴ παρατηρήσας τίποτε, ἐπειδὴ,
ἐκ τῆς στιγμῆς ὁ Ῥοδόλφος ἐρρίψε τὸ γραμματίον, τὸ

ὄχημα προώδευσεν ἄρκετά, ὁ δ' ἀσκάλος ὑπέθετεν ὅτι πατήθη. — Τώρα θὰ γελάτε· εἶπεν ἐπανερχόμενος. ὁ ἡζεύρω πῶς μ' ἐφάνηκεν, ὥσάν νὰ μὰς ἀκολουθοῦν κάποιος.

Τὸ ὄχημα ἔλαβεν ὁδὸν τινα πλαγίαν· ὁ δὲ Μοῦρφ ὅστις εἶχε τὰ ὄμματά προσηλωμένα ἐπ' αὐτὸ καὶ παρτήρησε τὰ πάντα, σπεύσας, ἐπῆρεν ἀπὸ χαμαὶ τὸ γραμματίον· ἦτο πεσμένον εἰς λακκίσκον, μεταξὺ δύο πετρῶν. Μετὰ παρέλευσιν δεκαπέντε περίπου λεπτῶν, ὁ δ' ἀσκάλος ἐφώναξε πρὸς τὸν ἁμαξηλάτην — 'Λεὺς' εἶδεν παιδί μου! ἀλλάξαμεν, εὔρε κατὰ τὴν Πλατεία Μαρσαλλιᾶς.

Ὁ 'Ροδόλφος ἐστράφη καὶ τὸν εἶδεν ἐκστατικός.

— Βέβαια· ἐξηκολούθησε λέγων ὁ δ' ἀσκάλος· ἀπὸ καὶ παίρνει κάνεις ὅ,τι δρόμον θέλῃ. Τώρα, ἂν τύχῃ καὶ μυρισθοῦν τίποτε, ἡ πληροφορία ὅπου θὰ λάβω ἀπὸ τὸν ἁμαξηλάτη δὲν ἡμπορεῖ νὰ τοὺς χρησιμεύσῃ.

Ὅταν τὸ ὄχημα ἐπλησίασεν εἰς τὸν φραγμὸν, ὁ ἄσκαλος τις καὶ ὑπομέλας τὴν ὄψιν ἱππεύς, μακρὸν ἐκένδυν τὴν ὑπόλευκον φορῶν καὶ πῖλον μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν του καταβιδασμένον, διέδῃ ὡς τὴν ἀστραπὴν, ἐπικλινθεὶς πρὸς τὴν χαίτην τοῦ ὑπερηφάνου καὶ ὠκυποδέστατος τροχάζοντος κυνηγετικοῦ τοῦ ἱππου.

— αὖ· Περήφανο καὶ τ' ἄλογο, ἀλλὰ καὶ ὁ καβαλλάρης! εἶπεν ὁ 'Ροδόλφος κύπτων ἐκ τῆς θυρίδος καὶ ἀκολουθεῖν μετὰ τὸ βλέμμα τὸν Μοῦρφ, (ἐπειδὴ αὐτὸς ἦτον ὁ ἱππεύς). Τί γλίσωρα φεύγει! . . . τὸν εἶδες;

— Ποῦ νὰ τὸν ἰδῶ! . . . ἐκεῖνος ἐπέριπεν ὥσάν τὸ ἀνεμὸν! ἀπήντησεν ὁ δ' ἀσκάλος.

Ὁ 'Ροδόλφος τότε ἀνεπαύθη· ὁ Μοῦρφ ἀνεμφισβόλως ἐξήγησε τὰ ἱερογλυφικά τοῦ γραμματίου. Ἐν τούτῳ ὁ δ' ἀσκάλος, βέβαιος ὅτι κάνεις δὲ ἐξηκολούθει τὸ ὄχημα, ἡσύχασεν ὡς εὐτύχως· θέλων δὲ νὰ μιμηθῇ τὴν Κονγκουδάισον

ἤ τις ὑπνώτταν, ἢ ἐπροσποιεῖτο τὴν ὑπνώττουσαν, λέγει εἰς τὸν Ῥοδόλφον. — Νὰ μοῦ συμπαθήσης . . . ὅμως ἡ ἀλήθεια τοῦ ἀμαξιοῦ εἶναι παράξενο πόσον μὲ κάμνει νὰ νυστάζω . . .

Ἠθέλησε δὲ ὁ ληστής διὰ τοῦ προσπεποιημένου τοῦ του ὕπνου, νὰ παρατηρήσῃ, ἂν ἡ ταῦ συνοδοιποροῦ του φυσιογνωμία ἐπροδίδε τι ἐξηγηματικόν· ἀλλ' ὁ Ῥοδόλφος ἐμπάισσε τὴν πονηρίαν ταύτην ἀποκριθεὶς. — Νὰ σοῦ εἰπῶ, κ' ἐγὼ ἐξύπνησα σήμερα πολλὰ πρωὶ. καὶ μοῦ καταβαίνει τόσο γλυκὺς ! . . . θὰ κάμω τὸ ἴδιον . . .

Ἐκλείσε λοιπὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς. Μετ' ὀλίγον αἱ ἡχηραί ἀναπνεύσεις τοῦ Δασκάλου καὶ τῆς Κουκουβάϊας τόσο ἠπάτησαν τὸν Ῥοδόλφον, ὥστε, πιστεύσας αὐτοὺς βεθέως ἀποκοιμηθέντας, ἤνοιξεν ὀλίγον τὰ βλέφαρά του . . . Ἀλλ' ὁ Δάσκαλος καὶ ἡ γραία, καὶ τοὶ ῥογγάζοντες, τὰ εἶχον ἀνεωγμένα πρὸ αὐτοῦ, καὶ ἔκαμνον μεταξὺ τῶν ἐνυμμάτων μυστηριώδη καὶ ἀλλόκοτα μὲ τοὺς δακτύλους τῶν χειρῶν. . . Διακρίπτουν λοιπὸν ἀμέσως τὴν συμβολικὴν τῶν αὐτῶν ἀνταπόκρισιν· ὁ ληστής, ἐννοήσας ὅτι ὁ Ῥοδόλφος δὲν ἐκοιμήτο, τὸν φωνάζει γελῶν. — Ἀ ! ἄ ! ἀδερφοποιτέ . . . τοιοῦτο ῥόπως τὸ λοιπὸν δοκιμάζεις ἢ αὐθεντικὰ σου τοὺς φίλους ;

— Δὲν πρέπει νὰ τὸ ἔχης παράξενο, τοῦ λόγου σου ὅπου ῥογγαλίζεις μὲ τὰ μάτια ἀνοικτά.

— Ἀμ' ἐγὼ εἶμαι ὑπνοδατῆς· δὲν τὸ ἤξευρες . . .

Τὸ ὄχημα ἐστάθη εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Μαγδαληνῆς. Ἡ βροχὴ εἶχε διακοπῇ τὰ σύννεφα ὅμως, ἅτινα προῖθει τοῦ ἀνέμου ἢ πνοῆς, τόσο ζοφώδη ἦσαν καὶ χαμηλὰ, ὥστε σχεδὸν ἐνύκτωνεν. Οἱ τρεῖς μὰς τότε ἤρως κατευθύνθησαν πρὸς τὸ Ἀμ. Ἐχλάτον καλούμενον τῆς Βασιλίσσης (Cours de la Reine).

— Νεε ! μία ιδέα μοῦ κατέβηκε . . . ὅχι κακῇ, εἶπεν ὁ ληστής.

— 'Σάν τί ιδέα ;

— Νά βεβαιωθῶ, ἂν τὰ κατὰ τόπια τοῦ 'σπιτιοῦ Δενδροστοιχίας Χήρας, ἦναι καθὼς τὰ εἶπες.

— Καὶ πῶς θὰ κάμεις ; θὰ διεγείρεις ὑποψίας . .

— Μὴ σε μέλει καὶ δὲν εἶμαι τόσο κουτός . .

Διατί ἔχει κάνεις μίαν γυναῖκα ὅπου τὴν λέν Πανουργιᾶ ;

Ἡ Κουκκουβάϊα ἀνόρθωσε τὴν κεφαλὴν της.

— Τὴν εἶδες ; Ὡτάν τὸ ἄλογο, ὅπου ἀκούει τὴν πιγγα, ἐπετάχθηκε παρευθύς.

— Τί ; θὰ τὴν στείλεις προτῆτερα νὰ στοχασθῇ ;

— Νὰ στοχασθῇ βέβαια.

— Ἀριθμὸς 17, Δενδροστοιχία τῆς Χήρας ἔ, γὰρ μου ; ἠρώτησεν ἡ Κουκκουβάϊα μετὰ προθυμίας ἐννοῶν σου ἓνα μάτι τὸ ἔχω, ὅμως δουλεύει.

— Τὴν εἶδες ; τὴν εἶδες, νίε ; δὲν βλέπει τὴν ὥρα.

— Ἄν τὸ καταφέρῃ κ' ἔμβῃ μὲ στόχασι, δὲν εἶδ' ἡ ιδέα σου κακὴ.

— Κράτησε τὸ λοιπὸν τὴν ἄμβρεια (ἀλεξιβροχία) καὶ εἰς μισὴν ὥρα παγνίνω κ' ἐρχομαι νὰ ἰδῇς, τί τορθόνω ἐγώ ! εἶπεν ἡ Κουκκουβάϊα.

— Ἀκουσε, Πανουργιᾶ, νὰ σέ χαρῶ καταβαίνω τώρα εἰς τῆς Αἰμοστάζουσας Καρδιάς . . . Ξεύρεις δύο πατήματα ἀπ' ἐδῶ . . . καὶ ἂν εὐρωμεν ἐκτὸ Στραβοπόδιχο (1), τὸ παίρνεις μαζὶ σου καὶ παρὰ λάγει ἔξω ἀπὸ τὴν θύρα, τὴν ὥραν ὅπου θὰ εἶσαι μετὰ . . .

— Μωρὲ τιφόντι καὶ εἶναι δὲ καὶ πονηρό . . . πλὴν μοναχὴ ! τὸ Στραβοπόδιχο ἀκόμη δὲν ἐπάτησεν εἰς δέκα χρόνους, καὶ εἶδες ὅπου προχθές . . .

Ἐν νεῦμα τοῦ Δασκάλου διέκοψε τὴν Κουκκουβάϊα.

— Τί λύκος εἶν' αὐτὴ ἡ Αἰμοστάζουσα Καρδιά ; ἠρώτησεν ὁ Ροδόλφος.

— Εἶναι καπηλειό, ὁποῦ ἔχει ὄνομα τοιοῦτο.

— *Αἰμοσταζούσα Καρδιά!* . . . Καὶ πῶς ὀνομάζεται ὁ καπηλός;

— Ὁ καπηλός τῆς *Αἰμοσταζούσης Καρδίας*;

— Ναί, τῆς *Αἰμοσταζούσης Καρδίας*.

— Τί σε μέλει; μὴ γὰρ ἐκεῖνος σ' ἐρωτᾷ ποτὲ τ' ὄνομα σου; Πέτρα ὀνόμασέ τον, ἂν θέλῃς, Πιπύλο, Γιάννη, Κώστα· πάντοτε θὰ σ' ἀκούσει . . . Ὅμως ἔλέπω κ' ἐρθάζομεν . . . καὶ εἰς τὴν ὥραν, ἐπειδὴ ἡ βροχὴ ὥσάν νὰ *ξανιρλίζῃ*. . . ἀκούτε τὸν ποταμὸ πῶς βούζει! ὥσάν κατὰρχακτῆς! . . . Ἰδὲ, ἰδὲ! Δύο ἡμέραις ἀκόμη νὰ βρέξῃ, τὸ νερὸ θὰ ξεπεράσῃ ταῖς καμάραις τῶν γεφυριῶν.

— Ἐρθάζομεν, εἶπες . . . Ἐγὼ δὲν ἔλέπω ποῦ ἐρθάζομεν . . . Ποῦ εἶναι τὸ καπηλειό;

— Κύτταξε καλὰ, καὶ θὰ τὸ ἰδῇς.

— Ποῦ νὰ κυττάξω;

— Ἐμπρὸς σου· εἰς τὰ πόδια σου.

— Εἰς τὰ πόδια μου;

— Ναί . . .

— Μὰ ποῦ, μωρὲ ἀνθρώπε, ποῦ; . . .

— Νὰ . . . ἐκεῖ . . . Τὴν εἶδες τὴν στέγη του; ἀκόμη; . . .

Ὁ Ῥοδόλφος τῶνόντι δὲν εἶχε παρατηρήσει καπηλεῖόν τι ὑπόγειον, ὡς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα πρό τινων ἐνιαυτῶν ἀπηντῶντο σποράδην εἰς τὰ Ἠλύτια, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρὰ τὸ Βασιλίσσης Ἀμαξήλατον. Τινὲς βαθμίδες, ἐντὸς τῆς παλαιοῦ καὶ ὑγρᾶς ἐκείνης γῆς ἐσκαμμέναι, ὠδήγουν εἰς τὸν βαθὺν λάκκου εὐρυχώρου. Μὴς μίαν τῶν ἀποτόμων πλευρῶν τοῦ λάκκου τούτου προσερίδεται χαμηλὴ καὶ ῥυπαρὰ οἰκοδομή, ἡ σκέπη τῆς ὁποίας, σκέπη ἀπὸ κεραμίδια πλήρη βρύων, ἀνυψοῦτο σχεδὸν μέχρι τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, ὅπου ὁ Ῥοδόλφος ἐπάτει. Πλησίον δὲ τῆς οἰκοδομῆς ἐφαίνοντο καὶ δύο τρεῖς ἄλλαι καλύψεις ἀπὸ σανίδας ἐκωλκισ-

ερώτους, χρησιμεύουσαι ἀντί οἰνῶνος, ξυλαποθήκης καὶ ὀρνιθῶνος. Στενωτάτη δίοδος, διαιρούσα τὸν λάκκον καὶ τὰ μῆκος, ἦγεν ἐκ τῶν βυθιδίων εἰς τὴν θύραν τοῦ οἴκου μακρῆς ὁ ἐπίλοιπος τόπος ἐκκλύπτετο ἀπὸ ἀναδεδραχθῆσιν σκιαζοσας δύο σειρὰς ἀγορῶν τραπέζων, ἐμπεφυτευμένων εἰς τὸ ἔδαφος.

Παραδερομένη ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ἔτριξε ὀλιβερώς ἐπὶ τῶν στρεφένων τῆς μοχθιρὰς τις πλάξ ἀπὸ σίδερου, φέρουσα ἐφ' αὐτῆς καρδίαν ἐρυθρὰν διαπερασμένην ἀπὸ βέλους μάλιστα διακρινόμενα ἐκ τῆς σκωρῆς. Ἡ σημαία αὕτη ἐταλαντεύετο ἐπὶ πασσάλου πεπηγμένου ὑπεράνω τοῦ ἀντροῦ ἐκείνου, ἀληθῶς ἀνθρακίτην μυρμηκοφωλεὰν θυσιάζοντος.

Ἦν οὗτο δὲ μετὰ τῆς βροχῆς ὁμίχλη πυκνὴ καὶ καθύργος ... καὶ ἡ νύξ ἐπλησίαζε.

— Πῶς σοὺ φαίνεται, νέε, τὸ ξενοδοχεῖον; ἡρώτησεν ὁ δάσκαλος.

— Ὑστερ' ἀπὸ ταῖς βροχαῖς ὑποῦ τώρα δεκαπέντε ἡμέραις πέφτουν ... θὰ ἦναι πολλὰ δροσερό ... Ἐλα ... πέρα ...

— Στάσου ... νὰ ἰδοῦμεν πρῶτα ἀν' ἣν ἐδῶ ὁ ξενοδόχος ... Προσοχή. Καὶ προσθίγων ὁ ληστής μὲ δύνανται τὴν γλῶσσαν του ἐπὶ τοῦ οὐρανίσκου, ἐξήγαγε παρὰ δόξαν κραυγὴν λαρυγγιώδες τι κύλισμα, φωνῆεν καὶ διαρκές, τὸν ζόμενον οὕτω. Prrrrrrr!

Καὶ ἀπὸ τὰ βῆθη τοῦ οἴκου ἐξῆλθε κορυγὴ παρομοία — Ἐδῶ εἶναι, εἶπεν ὁ δάσκαλος. Νὰ μοῦ συμπάσῃς, νέε ... ὀλίγον σέβας εἰς τὰς κυρίας ἄφες νὰ περάσῃ ἡ Κουκουδάκη ... ἐγὼ περὶ ὅτι ἀπὸ λόγῳ σου ... Κότταζε νὰ μὴν πέσῃς, καὶ γλυστρά πολὺ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

ΚΑΡΔΙΑ ΑΙΜΟΣΤΑΖΟΥΣΑ.

Ὁ Κάπηλος τῆς Αἰμοσταζούσης Καρδίας, ἀποκριθεὶς εἰς τὸ σύνθημα τοῦ Δασκάλου, ἐπροχώρησε φιλοφρόνως μετὰ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας τοῦ ἦτο δ' αὐτὸς ὁ Κοκκινοχέρης, τὸν ὁποῖον ὁ Ροδόλφος ἀνεζήτησεν εἰς τὴν Παλαιάν Λαύραν, πλὴν δὲν ἐπέπρωτό εἰσέτι νὰ τὸν γνωρίσῃ ὑπὸ τῷ ἀληθινῷ του ὀνόματι.

Πεντηκοντούτης περίπου, ἰσχνός, ἀτροφος, καχεκτικός. Ἡ φυσιογνωμία του ἐσυγγένευε καὶ μετὰ τὴν τῆς γαλῆς (νυφίστας) καὶ μετὰ τὴν τοῦ παντικου' ἡ ὀξεία του μύτη ἡ βυθισμένη του σιαγὼν' τὰ ὑστερώδη μῆλα τῶν παρειῶν του τὰ μελανὰ, ζωηρὰ, διαπεραστικά, μικρὰ του ὄμματα, τὸν παραστάσαν ἀνθρώπον δολιγώτατον, πνευματωδέστατον, διεισδύωτατον. Παλαιὰ φανάκη ξανθὴ, ἢ μάλλον κιτρίνη, ὡς τὴν τὴν χολερικὴν του ὄψιν, θεβειμένη ἐπὶ τῆς τοῦ κρανίου του κορυφῆς, ἄφηνεν ἀκεπὴ τὸν πολὺν του αὐχένα. Εἰς τὴν βέσταν ὀλοστρόγγυλον (veste ronde) καὶ μακρὰν παλαιάν ὑπομέλαιναν, ὡς ἐκείνην τῶν ὑπηρετῶν εἰς τὰ οἶνοπωλεῖα.

Μάλιστα οἱ τρεῖς μας ἡμέρας κατέβησαν τὴν τελευταίαν βεθυμίδα, καὶ ἰδοὺ παιδίον δεκαετὲς τὸ πολὺ, ραχιτικόν, ὡχρόν, καὶ διαστρόφου ὅπως οὐδὲ μορφῆς, ἤλθε καὶ ἐστάθη ἀπὸ τὸν τοῦ Κοκκινοχέρη τὸσον τὸν ὡμοιοῖζεν, ὥστε ἀδύνατον νὰ μὴ συμπεράνῃ τις ὅτι ἦτον υἱὸς του. Εἶχε τὸ εἰκόμμη γοργόν καὶ παμπόνηρον ὡς τὸ τοῦ πατρός περιπλέον δὲ εἶχε τὰ αὐθαδεῖς καὶ πανούργον ὅπως τῶν Παρισιανῶν ἐκείνων παίδων τοῦ δρόμου, τοὺς ὁποίους ὀνομάζουσιν οὐαῖον (vogue) εἶναι δ' ὁ οὐαῖον τύπος τρομακτικῆς φαυλοειότητος πρῶτον, ἀληθῶς ἀζίζων τὸ ὄνομα καὶ ἔπειτα κατέργου, ὡς ἀποκαλεῖ αὐτοὺς ἡ φρενολογία τῶν

ειρκτών διάλεκτος. Τὸ ἥμισυ τοῦ παιδίου μέτωπον ἐκαλύπτετο ἀπὸ μαλλία ὑποκίτρινα, φρυγανώδη. Καστανόχρους περισκελὶς (πανταλόνιον) καὶ φαῖον ἐπιχιτώνιον, διὰ λωρίου περιζωσμένον, ἐσυμπλήρουν τὴν ἐνδυμασίαν τοῦ Στραβοπόδη, λαβόντος ὄνομα τοιοῦτον ἐκ τοῦ σωματικοῦ ἐλαττώματος. Ἰστατο λοιπὸν πλησίον τοῦ πατρὸς τοῦ ὀρθίου ἐπὶ τοῦ ὕγιους σκέλους, ὡς ὁ ἐρωδιὸς ἐπὶ τῆς ὀχθῆς βάλτου.

— Νὰ τον ὁ Μῶμος, εἶπεν ὁ Δάσκαλος. Αἶ, ὦρα εἶναι Πανουργιά! σκοτινιάζει, βλέπεις; πῆγαινε πρὶν νυκτωθῆν!

— Ναί...ναί! νὰ μοῦ τὸν δώσῃ ὁ πατέρας του καὶ παγαίνω.

— Καλὸ 'ς τὸ γέρο! κλησπέρα, εἶπεν ὁ Κοκκινοχέρης ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Δάσκαλον μὲ ἰσχυρὴν καὶ ὀξεῖαν φωνήν. Τί προσταΐζεις;

— Νὰ μοῦ δώσῃς τὸ μικρὸ σου νὰ πάγῃ μὲ τὴν γυναικά μου ἐδῶ κοντὰ, ὅπου ἔχασε καὶ τι, νὰ ψάξουν τὸ εὔρου ...

Ὁ Κοκκινοχέρης ἐμεσώκλεισε τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν, ἀντήλαξε μετὰ τοῦ Δασκάλου νεῦμα, καὶ εἶπεν εἰς τὸν υἱὸν του. — Πῆγαινε μαζὶ μὲ τὴν γυναικά ...

Τὸ ἀπατρόκαλον παιδίον ἐπνευσε τότε χυλαῖνον καὶ ἔλαβε τὴν Κουκουβάϊα ἐκ τῆς χειρὸς.

— Νὰ χαρῶ ἐγὼ τὸν Μωμάκα μου, νὰ τὸν χαρῶ νὰ, παιδί! εἶπεν ἡ γυνὴ τὸν εἶδες, πῶς τρέχει! ... Ὅτι ὅσων τὴν Σουσουράδα, τὴν βρώμα, ὅπου ὅσων τὴν ἔκραν ἤρχονταν ὥσταν τῇ χτικισμένῃ!

— Πῆγαινε δὲ, Πανουργιά ... Τὸ μάτι σου τόσο! Σὲ περιμένω ...

— Ἐγὼ δὲν ἀργῶ ... Στραβοπόδη, πέρασ' ἐμπρὸς, γόρι μου!

Καὶ ἡ γυνὴ μετὰ τοῦ μικροῦ χολοῦ ἀνέβησαν τὴν ἀλσθηρὰν κλίμακα.

— Πανουργιά! δὲν παίρνεις τὸ ἀλεξιβρόχι; ... ἀνέφωνεν ὁ ληστής.

— Ὅχι, θὰ τὸ ἔχω βάρος ... ἀπῆλθον ἡ γυνὴ καὶ ἔγινε ταχέως ἄφαντος μετὰ τοῦ Στραβοπόδη ἀναμέσον τῆς οὐχλῆς, συμπτυκνωθείσης ἐτι πλέον ἐκ τῆς σκιάς τῆς ἐσπερίου, καὶ ἀναμέσον τῆς θλιβερᾶς βοῆς τοῦ ἀνέμου, δέροντος τοὺς μαύρους καὶ ἀπογυμνωμένους κλώνους τῶν μεγάλων πτελέων τῶν Ἑλυσίων.

— Ἄς ἐμβῶμεν, εἶπεν ὁ Ῥοδόφρος. Ἐναγκάσθη νὰ κύψῃ, διὰ νὰ διαβῇ τὴν θύραν τοῦ καπλίου. Ἦτο δ' αὐτὸ διηρημένον εἰς αἰθούσας δύο εἰς τὴν μίαν ὑπῆρχε τὸ λογιστήριον τοῦ καπλίου καὶ ἐν σφαιρῇ μυστήριον ἐν κακῇ καταστάσει εἰς τὴν ἄλλην, τραπέζια καὶ καθίσματα, πρασινοβαφῆ ἕνα καιρὸν. Τὰς αἰθούσας ἐφώτιζον ἀμυδρῶς δύο στενὰ παραθύρα μὲ ὑαλῖα ῥαγισμένα καὶ πληρὴ ἀραχνῶν οἱ τοίχοι κατέστησαν πρασινωποὶ, ἡ ἀπεικονίσθησαν ἐκ τῆς ὑγρασίας. Ἐν μόνον λεπτὸν ἀφῆθη ὁ Ῥοδόφρος μόνος ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ, ὁ Κοκκινοχέρης καὶ ὁ Δάσκαλος συνεννοήθησαν ἐν τάχει διὰ νευμάτων καὶ λέξεων μυστηριωδῶν.

— Δὲν παίρνεις ἕνα ποτῆρι ζύθον (bière) ἢ κἀνένα ῥακί, ἕως νὰ ἔλθῃ καὶ ὁ Πανουργιά;...τὸν λέγει ὁ Δάσκαλος.

— Ὅχι! δὲν ἔχω ὄρεξι νὰ πίνω.

— Ὅπως ἀγαπᾷς. Ἐγὼ θὰ σφίξω μιὰ ῥακιά ἐπανελάβην ὁ ληστής, καθίσας πλησίον ἐνὸς τῶν πρασίνων τραπέζιων τῆς δευτέρας αἰθούσης.

Ἐκυρίευσεν δὲ τὸ κατώγειον ἐκεῖνο τοιοῦτον σκότος, ὥς ὅτι μόλις διεκρίνετο εἰς γυνίαν τινὰ τῆς δευτέρας αἰθούσης ἡ χασκουσα εἰσόδος μιᾶς κρύπτῃς ὑπογείου, μὲ θύραν ἄνωθεν διπτερον, καταπακτὴν τῆς θύρας ταύτης τὸ ἐν πτερῶν ἐμεινεν ἀνεωγμένον πρὸς εὐκολίαν τῆς ὑπηρεσίας ... Τὸ τραπέζιον, ὅπου ἐκάθισεν ὁ Δάσκαλος, ἔκειτο πλησίον τοῦ ποταμοῦ ἐκείνου γασματός, πρὸς τὸ ὅποιον εἶχεν αὐτὸς

τὰ νῶτα ἐστραμμένα, διὰ τὴν τὸ κρύπτη ἀπὸ τὰ βλέμμα-
τα τοῦ Ῥοδόλφου. Οὗτος πάλιν διὰ τὴν μὴ μὲν ἀδρα-
καί τὴν δειξὴ ἀφοσίαν, ἐθεώρει διὰ τῶν παρθεύων. Ἡ
τοῦ Μούρρ, σπεύδοντος πρὸς τὴν δειροστοιχίαν Χήρας
δὲν ἦτο παντάπασιν ἱκανὴ νὰ τὸν καθυποχάσῃ· ἐδῶ
πολύ ἂν ὁ εὐπατρίδης ἐνεθάτευσεν καλῶς εἰς τὴν ἐννοί-
α τοῦ βιαστικοῦ καὶ λακωνικοῦ ἐκείνου γραμματίου δια-
βάνοντος μόνος τὰς λέξεις· « Ἀπόψε δέκα ὥρας, πρὸς τὴν

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ μὴν ἀφήσῃ τὸν Δάσκαλον νὰ ὑπάρ-
τῃ τὴν δειροστοιχίαν Χήρας πρὸ τῆς ὥρας ἐκείνης, ἐπομε-
νῶς μὴ χάσῃ τὴν μόνην εὐκαιρίαν τοῦ νὰ γίνῃ κατὰ
τῶν μυστικῶν εἰς τὰ ὅποια ἐνδιεφέρετο τοσοῦτον. Μολο-
ντι ἀνδρείος καὶ ὠπλιτμῆς, ἐμελλε μολοντοῦτο ν' ἀν-
παλαίστῃ μὲ τὴν πανουογίαν φονέως τρομεροῦ καὶ εἰς τὴν
κανοῦ... Διὰ τὴν μὴ δίδῃ ἐν τοσοῦτῳ ὑπονοίας, ἤλ-
τὴν τράπεζαν τοῦ Δασκάλου καὶ ἐξήγησε νὰ πῇ· Ὁ Κο-
κινοχέρης, ἀπὸ μετὰ τοῦ λησιῶν ἀντ' ἡλλαξεν κρυφίως
νὰς λέξεις, παρετήρει τὸν Ῥοδόλφον μὲ σαρδωνικὴν καὶ
πομπὴν περιέργειεν.

— Ἀκουσε, νέε, νὰ σοῦ εἰπῶ· εἶπεν ὁ Δάσκαλος· ἂν
ὅπου θὰ ἔλθῃ ἡ γυναῖκά μου μᾶς εἰπῇ, ὅτι δὲν εἶ-
καὶ ἄλλος καὶ τίς, παρὰ ὁ θυρωρὸς, πηγαίνομεν μία καὶ
λὴ εἰς τὰς ὀκτῶ ὥρας.

— Ἀ! τί λές τοῦ λόγου σου! εἰς τὰς ὀκτῶ, εἰν
εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος· θὰ τοὺς βάλωμεν εἰς ἀνησυχίαν.

— Δές!

— Κίμαι βέβαιος...

— Καλὲ, δὲν βαρύνεσαι ὅπου θὰ τοὺς βάλωμεν εἰς ἀνη-
συχίαν; μεταξὺ φίλων ὑπάρχει ἀδιαφορία, ὅτι ὥρα καὶ ἂν

— Ἀκουσ' ἐμένα ὅπου σοῦ μιλῶ· εἰς τὰς δέκα πρῶ-
τα δέκα ὥρας.

— Αὐτὸ τὸ κακὸ ἔχεις τοῦ λόγου σου· ὅπου εἶπαι
μυῖον πολὺ.

— Ἐκεῖνο ποῦ σὲ λέγω· δὲν τὸ κουνῶ ἀπ' ἐδῶ, ἂν δὲν
ἐλθῶν αἱ δέκα.

— Ἀν ἦναι, τάχατες, διὰ τὸ ἐργαστήρι, ἐγὼ δὲν κλεί-
ποτὲ προτῆτερ ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα· εἶπεν ὁ Κοκκινοχέρης
μὲ τὴν ἰσχυρὴν του φωνήν. Ἀμὴ τότε εἶναι ὅπου ἐρχονται
οἱ καλῆτεροι φίλοι καὶ πίνουν... ἐπειδὴ, ἂν φωνάζουν
καὶ ὅλα, δὲν ἀκούουν οἱ γείτονες.

— Ἀς ἦναι πλέον καὶ εἰς τὰς δέκα· νὰ γίνῃ, νέε, τὸ θέ-
λημά σου· ἐπανελάθεν ὁ Δάσκαλος.

— Νὰ ἡ Κοκκουβάρια! εἶπεν ὁ Κοκκινοχέρης ἀκούσας
καὶ ἀποκριθεὶς εἰς κρυφὴν ὁμοίαν ἐκείνης τῇ ὅποιαν ἐξέ-
βαλεν ὁ Δάσκαλος πρὸ τῆς καταβάσεώς του εἰς τὸν λάκκον.
Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθεν ἡ γραῖα εἰς τὸ σπικριστήριον ἐκ-
φωνοῦσα·

— Ε!... τὰ μάλαμ! τὰ μάλαμ!

Ὁ Κοκκινοχέρης τότε ἔλαβε τὴν διάκρισιν ν' ἀπομα-
κρυνθῇ, χωρὶς καὶ νὰ ἐρωτήσῃ τί ἐγίνεν ὁ Σαρδωπότης, τὸν
ὅστιον ἴσως ἀκόμη δὲν ἐπρόκειτο ν' ἀν-
τιμετρήσῃ τοῦ Ῥοδόλφου καὶ τοῦ λησιῶ.

— Αἱ... εἶπεν ὁ Δάσκαλος.

— Καλὰ μᾶς· τὰ ἔλεγεν ἀπ' ἐδῶ.

— Τὰ βλέπεις; ἐπέφερεν ὁ Ῥοδόλφος.

— Ἀφες, ἄφες νὰ μᾶς τὰ εἰπῇ. Αἱ, Πανουργιὰ, τὸ λοιπὸν;

— Ἐπῆγα εἰς τὸ 17, ἀπὸ πρῶτα ἐκρυψά τὸν Σαρδω-
πότην εἰς μίαν τρύπα ἐκεῖ ἀντίκει· νὰ παραφυλάξῃ... Ἡ

πὸς εἰς μίαν τρύπα ἐκεῖ ἀντίκει· νὰ παραφυλάξῃ... Ἡ
ταν ἀκόμη μουχρώματα. Κτυπῶ τὸ κουδούνι μίας μικρῆς
θύρας, ὅπου εἶχε τὰ θηλυκώματα ἀπ' ἐξῶ, καὶ δὴ ὁ δά-
κτυλα φῶς ὑποκάτω ἀπὸ τὸ κατώφλι... τίποτε. Ἐνα-
κτυπῶ... ἔρχεται δὲ καὶ μοῦ ἀνοίγει ὁ φύλακας. Προτῆ-
τερα ὅμως ἐκρυψά τὴν σκούβιαν μου διὰ νὰ ὁμοιάζω ἡσάν
τάχατες νὰ ἦμιον κίμμι· γειτόνισσα. Εὐθὺς καθὼς βλέπω
τὸν φύλακα, βάζω τὰ χλαύματα, πῶς ἔχασα τὸν παπα-
γάλλο μου, ἕναν ὥραιον παπαγάλλο, ὅπου τὸν ἔχ-
παρε

πολύ . . . εἶπε πῶς ἐκάθουσαν ἐκεῖ κοντά, καὶ πῶς μοι
ἔπεταξεν ἀπὸ περιβόλι εἰς περιβόλι. Τί τὰ θέλετε, παρα-
καλῶ τὸν αὐθέντη νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ κυττάξω κ' ἐκεῖ.

— Αἱ ! ! ! εἶπεν ὁ Δάσκαλος μὲ κομπῶδη εὐχαρίστη-
σιν πρὸς τὸν Ῥοδόλφον εἶδες γυναῖκα ! . . .

— Θαῦμα ! ἀπήντησεν ὁ Ῥοδόλφος, καὶ ὕστερον ; . . .

— Ὁ φύλακας μ' ἀφήνει, ἐμβαίω εἰς τὸ περιβόλι, καὶ
ἀρχίζω νὰ τρέχω εἰς κ' ἐκεῖ φωνάζοντας Παππαγάλλο!
Παππαγάλλο! καὶ βλέπωντας ὁλοῦθε διὰ νὰ στοχασθῶ
καλὰ . . . Τώρα ἀκούσετε· Ἀπὸ μεσ' ἀπὸ τοῦ τοίχου τοῦ
περιβολιοῦ εἶναι κληματαριεῖς πολλή εὐκολία νὰ καταβῇ
κινεῖς· εἰς τὴν γωνιά, ζερβιά μεριά, εἰν' ἕνα δέντρον ἐπιτή-
δειο ὡσάν νὰ ἦταν σκάλα· ὅπου κ' ἐγκαστρομένη γυναί-
κα νὰ ἦ· αἱ, ἡμπορεῖ νὰ καταβῇ. Τὸ σπήτι ἔχει ἐξ παρα-
θύρια· εἶναι χαμηλό· δὲν ἔχει ἄλλη πατωσιὰ· ἀράδ' ἀράδα,
εἰς τὰ θεμέλια νὰ εἰποῦμε, ἔχει τέσσαρες φεγγίταις, γω-
ρὶς σιδερὲς, ὅπου βλέπουν εἰς τὰ μαγαζιά ὅπου βάλουν ταῖς
σωδιαῖς ὑποκάτω ἀπὸ τὸ σπίτι. Τὰ παραθύρια τοῦ σπι-
τιοῦ σφαλουν ἀπὸ μέσα μὲ σιδερένια μαγκουράκια . . .

— Σύρετα μιά . . . εἶπεν ὁ Δάσκαλος, καὶ ἀνοίγουν
παρευθὺς.

Ἡ Κοκκουβάϊα ἐξηκολούθησεν·— Ἡ θύρα ὅπου θὰ ἐβ-
γεις εἰς τὸ περιβόλι ἔχει ὑαλιά . . . καὶ ἀπ' ἐξω δύο παρ-
θύρια (δρυφακτοειδὲς θύρα).

— Ὡς καὶ αὐτὸ τὸ παρετήρησε, εἶπεν ὁ ληστής.

— Τρώντι, τὰ παραστήνει ὡσάν νὰ ἦσιν ἐκεῖ ἐπρόσθε-
σεν ὁ Ῥοδόλφος.

— Κοντὰ εἰς τὴν αὐλήν, ἐπηνέλαθεν ἡ Κοκκουβάϊα,
ζερβιά μεριά, ἕνα πηγάδι. Ἡμπορεῖ νὰ μὰς χρειασθῇ τὸ
σχοινί, ἐπεὶδὴ εἰς ἐκεῖνον τὸν τοῖχο δὲν ἔχει κληματαριά·
ἀν δὲν ἡμπορέσωμεν νὰ φύγωμεν ἀπὸ τὴν θύρα, φεύγομεν
ἀπ' ἐκεῖ. Ἐμβαίναντας εἰς τὸ σπίτι . . .

— Ἐμβαίνετε καὶ εἰς τὸ σπίτι ; Ἐβόηκε δὲ κ' ἐκεῖ,

νέε ! . . . εἶπεν ὁ Δάσκαλος κομπαστικῶς.

— Ἀμὴ πῶς δά ! . . . Μὴν εὐρίσκωντας τὸν παππαγάλ-
λο, ἔβραλα τότε βοή, ὅπου ὁ φύλακας μ' εὐσπλαχνίσθηκε με-
τὰ σωστά του. Τότε τὸν παρακαλῶ κ' ἐγὼ νὰ καθήσω μία
στιγμὴ 'ς τὴν θύραν του ὁ κηκόμοιρος δά, μοῦ λέγει νὰ ἔμ-
νω μέσα, καὶ μοῦ φέρει ἓνα ποτῆρι νερὸ με κρασί. « Μόνον
ὀλίγο νερὸ, τοῦ λέγω· μοναχὸ νερὸ, αὐθέντη μου. » Μ' ἐμ-
βρίζει τότε 'ς τὸν ἀντιθάλαμο . . . πεύκια παντοῦ· καλὸ
καὶ τοῦτο· δὲν ἀκούεται κἀνείς ὅταν προπατῇ, μηδὲ βρον-
τοῦν τὰ ὑκλιά, ἀνσπάσῃ κἀνένα τοῦ παραθυριοῦ. Δεξιὰ
χειρὰ θύρας καὶ κλειδαριαῖς με μῦλα χρυσᾶ φουσᾶς καὶ ἀ-
νοίγουν. Μέσα μέσα, μία θύρα γεφύρη, κλειδωμένη· ὁμοιά-
ζει πῶς νὰ ᾔν' ἐκεῖ . . . μυρίζει ὡτὰν νὰ ᾔν' ἐκεῖ τὸ βιός !...
Κίχτ' τὸ κερί μου εἰς τὸ ἑμπέδι . . .

— Εἶχε τὸ κερί της . . . πουθενὰ δὲν 'παγαίνει χω-
ρὶς τὸ κερί ! . . .

Ἡ γραῖα ἐξηκολούθησεν — Ἐπρεπε τώρα νὰ πλησιά-
σω εἰς τὴν θύραν ὅπου μύριζε τὸ εἶός. Κάμνω πῶς μ'
ἔπιασε βῆχας· μὰ βῆχας τόσο δυνατὸς, ὅπου ἔπρεπε νὰ
κρατοῦμαι ἀπὸ τὸν τοῖχο διὰ νὰ μὴν πέσω. Τότε ὁ πτω-
χὸς ὁ φύλακας γυρίζει καὶ μοῦ κάμνει· « Στάσου νὰ σοῦ
φέρω λίγη ζάχαρι 'ς τὸ νερό. » Ὡς ζήτησε τίποτε κου-
τάλι, ἐπειδὴ ἤκουτα κ' ἐγελοῦσιν ἀσχημικὰ . . . εἰς τὴν
κάμερην . . . δεξιὰ· μὴν τὸ ξεχάσῃς, ἀνδραῦλη μου· ἀση-
μικὰ ! Ἐγὼ, ὦ· τάτο, με τὴν ἀφορμὴ τοῦ βῆχ'· πλη-
σιάζω εἰς τὴν θύραν . . . τὸ κερί τὸ εἶχα μέσα 'ς τὴν φω-
λιά μου . . . ἀκουμπῶ ἀπάνω 'ς τὴν κλειδαριά . . . κἀτ-
τοῦξ' αὐτὴ εἶναι . . . Ἄν μ' εἰς χροιασθῇ σήμερα, ἃς ᾔναι
καὶ δεῖ ἄλλοτε . . .

Καὶ ἡ γραῖα ἐεγείρισεν εἰς τὸν ληστὴν τμήμα κροῦ
κιτρίνου, φέροντο· τὸν τύπον ἐντελειστατον. Ὁ Ῥαββίλος
ἐνδοσούτω ἡπὸρρι καὶ ἐκυτόν — Ἐπατήθη λοιπόν ὁ
Μοῦρρ ἀπὸ τοῦτο καὶ χαλκίδιεν· Πιθάνον, ἀπὸ τῆς ἀμείνης

προσμένει εἰς τὰς δέκα . . . ἔως τότε, βέβαια, θέλει λάβῃ πᾶν μέτρον . . .

— Καὶ ἀκόμη τί ἠκούσετε! ἐπανελάθην ἡ Κουκκουβάια, τῆς ὁποίας ἐξήστραπτεν ὁ πράσινος ὀφθαλμός. Ὅταν ἐπλησίασα εἰς τὰ παραθύρια φωνάζοντας τὸν παππαγάλλο, εἶδα εἰς μίαν κάμερην, εἰς τὰ δεξιὰ τῆς θύρας, σκεπτικὰ γυμνάτα φλουρί, ἐπάνω εἰς ἓνα πρεπιζι . . . Τὰ εἶδα ὥστε ὅπου σὲ βλέπω, γέρω μου . . . Ἦσαν ὡς δώδεκα!

— Ποῦ τὸν ἄφηκες, τὸ Στραβοπόδη; ἠρώτησεν ἀπὸ τὸ μως ὁ ληστής.

— Τὸν ἄφηκα νὰ κάθεται εἰς ἐκείνην τὴν τρύπα . . . ἔξω ἀπὸ τὸ περιβόλι δυο πατήματα . . . Βλέπει ὡπὸ τὸν γάτα εἰς τὰ σκοτεινὰ. Εἰς τὸ 17 δὲν ἔχει νὰ ἐμβῇ ἀπ' ἄλλου τὸν ἄφηκα, ἂν ἐμβῇ κινεῖς, νὰ μᾶς τὸ εἶπῃ.

— Καλά.

Μόλις ὁ Δάσκαλος ἐπρόσφερε τὴν λέξιν ταύτην, καὶ ὀρμήσας αἰφνιδίως ἐπὶ τοῦ Ροδόλφου, τὸν ἤρπασεν ἐκ τοῦ λαιμοῦ καὶ τὸν ἐκρήμνισεν εἰς τὸ ὀπισθεν τῆς τραπέζης χάσμα . . . Εἰς τὴν ἰσχυρὰν καὶ ἀπροδόκητον ταύτην προσβολὴν, μὴ προῖδουσα τὴν ἐκδοσιν, ἡ Κουκκουβάια ἔβαλεν ὀξείαν κραυγὴν ἀφοῦ δὲ τὸ σῶμα τοῦ Ροδόλφου κυλιόμενον ἀπὸ βαθμίδος εἰς βαθμίδα ἐφθασε τὴν κατωτάτην, ὁ Δάσκαλος, ὅστις ἐγνώριζε καλῶς τὰ ὑπόβαθρα κατὰ τὰς τοῦ οἴκου ἐκείνου, κατέβη καὶ αὐτὸς βραδέως στήνων μετὰ προσοχῆς τὸ ὠτίον του.

— Φουρλίνο . . . κύτταξε καλὰ! . . . εἶπεν ἡ γραῖα κύπτουσα ἐπὶ τοῦ χάσματος. Βάστα καλὰ τὸ μαχαίρι σου.

Ὁ ληστής δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἐγένεν ἀφάνης. Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἀντήχησεν ὑποκώφως εἰς τὰ βάθη τοῦ ὑπογείου. ὁ τριγμὸς θύρας σιδηρᾶς σκωριασμένης ἐπεὶ νῆα σιγή.

Τὸ σκότος ἦτο ψηλαφητόν· ἡ Κουκκουβάια, ζητήσασα εἰς τὴν σπυρίδα τῆς ἐξήγαγε φωτιστικὸν πυρεῖον,

ἔτριψε, καὶ ἤναψε κηρίον μικρόν. τὸ αὐχμηρὸν τοῦ ὑποαίου φέγγος διεχύθη εἰς τὴν πένθιμον ἐκ εἰνὴν αἰθουσαν. Τότε ἀνεφάνη εἰς τὰ χεῖλη τοῦ χάσματος ἡ τερατώδης τοῦ Δισκάλου κεφαλὴ . . . Βίς τὴν θεάν τῆς πελιδνῆς, καταστίκτου, καὶ ἀκρωτηριασμένης καταχθονίου ἐκείνης μορφῆς, τῆς φωσφορίζουσας ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀμφιβόλου φωτός . . . ἀναλαβοῦσα ἡ Κουκκουδάκια θάορος ἀνεφώνησε πρὸς κολακείαν, φρικώδη κολακείαν τοῦ ληστοῦ.

— "Αἰγίος ὅπου θεὸς νὰ ᾔσκει, Φευρλινό μου ! ὦ, κ' ἐγὼ ἐτοιμάζω καθὼς σὲ εἶδα !!!

— "Αφῆσε τὰ λόγια γλίγωρα . . . ἔς τὴν Δενδρόστοιχά τῆς Χήρας εἶπεν ὁ Δάσκαλος συναρμώζων διὰ σιδηροῦ μοχλοῦ τὰ δύο φύλλα τῆς καταπακτιῆς τοῦ ὑπογείου μισθῶρα ἂν περάσῃ, ἴσως δὲν θὰ εἵμεθα πλέον εἰς καίρον ! Αὐτὸς μὰ ἐτοιμάζε παγίδα αὐτὴν τὴν ὥραν ἀκόμη ἐνθὺς νὰ ᾔναι στημένη . . . Ἐλα . . . Ἐλα, καὶ θὰ μοιράσωμεν οἱ δύο μοναχοί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ΄.

ΚΡΥΠΤΗ.

Πεσὼν ὁ Ῥοδόλφος ἐλυποθύμησε, καὶ ἡμιθανὲς ἔμεινεν ἐπὶ τῆς ἐσχάτης βραθυμίας τοῦ ὑπογείου. Τοιοῦτον ὁ Δάσκαλος τὸν ἔσπερε μέχρι δευτέρου ὑπογείου πολὺ βαθύτερου, ὅπου κλείσας αὐτὸν διὰ θύρας παχυτάτης καὶ σιδηροῦ, ἀνέβη ἔπειτα νὰ εὕρῃ τὴν Κουκκουδάικην, διὰ νὰ κατευθυνθῶσιν ὁμοῦ εἰς τὴν δενδρόστοιχὴν Χήρας, καὶ νὰ πράξωσι τὴν κλοπὴν, ἴσως καὶ φόνον.

Μετὰ παρέλευσιν μιᾶς περιόδου ὥρας, ὁ Ῥοδόλφος ἀνέλαβεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰς αἰσθήσεις. Ἐπειτὸ κατὰ

γῆς, ἐν μέσῳ σκότους ψηλαφητοῦ . . . Ἀπλόνει τὰς γὰρ
 ραὶ περὶ αὐτὸν, καὶ ἐγγίζει βαθμίδας (σκαλοπάτια) τῆς
 τρίνας. Λίσθινθεις τοῦς πόδας τοῦ εἰς ὑγρσίαν, φέρει
 τὴν χεῖρα πρὸς τὸ ἔδαφος . . . ἡ χεὶρ τοῦ ἐλβάζπει
 εἰς λιμνάζοντα νερά.

Καταβάλλει πᾶσαν δύναμιν, καὶ ἐπιτυγχάνει τὴν
 πάντων νὰ καθῇ ἐπὶ τῆς κατωτάτης βαθμίδος ἐν
 κατ' ὀλίγον συνέρχεται κινεῖται. Κατ' εὐτυχίαν δὲν ἐστὶν
 τριβὴ καὶ πόνος τοῦ μέλους. Ἀκροᾷται . . . δὲν ἀκούει τίποτε
 τίποτε, ἐκτὸς ὑδατώδους τινὸς διακυμάνσεως, ἀσθενή
 καὶ ὑποκώρου, πλὴν συνεχοῦς.

Κατ' ἀρχὰς δὲν ὑποπτεύεται τὴν αἰτίαν . . . Καθὼς
 ἀναλαμβάνει τὰς δυνάμεις τοῦ νοῦς, ἀναπολεῖ τὰς περὶ
 στάσεις κατὰ συνέπειαν τῶν ὁποίων ἦλθεν εἰς τὴν κατὰ
 στασιν αὐτήν. Ἐπλησίασε νὰ συνάψῃ τὰς ἀναμνήσεις τοῦ
 ὅτε παρατηρεῖ, ὅτι πάλιν οἱ πόδες τοῦ ἐβρέχοντο
 πτεῖ . . . τὸ νερὸν ἀνέβη μέχρι τοῦ ἀστραγάλου τοῦ!

Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς περικυκλούσης αὐτὸν γνατώδους
 σιγῆς, ἀκούει ἀδιαλείπτως τὴν ὑδατώδη, ὑπόκωπον
 ἀσθενῆ διακίμανσιν . . . Ἦδη ἐνόησε· νερὸν ἐπλημμύρει
 τὸ ὑπόγειον . . . Ὁ Σηκουάνης εἶχεν ὑπερχεῖλίσαι,
 ὁ καταχθόνιος τόπος ἐκεῖνος· ἔκειτο χαμηλότερα τῆς ἐπι
 φανείας τοῦ ποταμοῦ . . .

Ὁ κίνδυνος οὗτος ἀνκαλεῖ τὸν Ῥοδόλφον ὁλωσδιόλφον
 εἰς ἐκυτὸν· ταχὺς ὡς ἡ ἀστραπή, ἀνθίσκει τὴν ὑγρὴν
 κλίμακα. Φθάσας εἰς τὸ ἀνώτατον αὐτῆς, προσκαίρει
 τινὰ θύραν· μπαταῖω· ἐπιχειρεῖ νὰ τὴν διασαισῇ· καὶ
 ἔμεινεν ἀκίνητος ἐπὶ τῶν στροφῶν της.

Εἰς τὴν ἀπελπισίαν ἐκείνην, ἡ πρώτη φωνὴ τοῦ ὑπὸ
 διὰ τὸν Μούρφ — Ἄ! εἶπεν, ἂν δὲν ἔλαβε τὰ ἀναγκαστικά
 μέτρα, τὸ ἀνθρωπόμορφον ἐκεῖνο τέρας θέλει τὸν φαγεῖν
 καὶ εἰμ' ἐγώ . . . ἐγὼ ὁ πρόξενος τοῦ θανάτου τοῦ!

Δραστηρὴ Μούρφ!

Ἀπὸ τῆς ἀντρίκης διηρησμένης· ὁ δὲ

Ἡ σκληρὰ αὐτῇ ιδέα ἀνδρίζει τὸν Ῥοδόλφον· στηρίζε-
 δυνχτὰ ἐπὶ τῶν ποδῶν του, κυρτόνει τὴν ὠμοπλάτην
 καὶ ἀφοσιούται κατὰ τῆς θύρας μὲ ἀνήκουστην καρ-
 . . . τίποτε . . . Ἐλπίσας ἴσως εὖρη μοχλὸν τινα εἰς
 ἀφους τῆς κρύπτης, καταβαίνει ἐκ νέου· εἰς τὴν προ-
 ταίαν βαθμίδα ἐκυλίσθησαν ὑπὸ τοὺς πόδας του
 ὄντα δύο ἢ τρία σώματα στρογγύλα, ἐλαστικά· ἦσαν
 τικοί, τοὺς ὁποίους τὰ νερὰ ἐδίωζαν ἀπὸ τὰς τρύπας
 Περιέρχεται τὴν κρύπτην ὅλην ψηλαφητὶ, πατῶν εἰς
 μέχρι μέσης κνήμης· δὲν εὕρισκει τίποτε. Ἐπανέρ-
 με βήματα βραδέα εἰς τὴν κλίμακα, καὶ τὴν ἀνα-
 . . . Μαύρη ἀπειλπισία!

Μέτρησε τὰς βαθμίδας· ἦσαν δεκατρεῖς· αἱ τρεῖς εἶχον
 καλυφθῇ ὑπὸ τὰ ὕδατα.
 δεκατρεῖς ἀριθμὸς ἀπαίσιος! . . . Αἱ προληπτικαὶ
 εἰς τινὰς περιστάσεις, εὐρίσκουσι χώραν καὶ εἰς τὰ
 πνεύματα· ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν βαθμίδων
 ὁ Ῥοδόλφος ἐξήγαγεν οἰωνόν. Καὶ ἰδοὺ ἀνεπόλησε
 ὑδεχομένην τοῦ Μοῦρφ συμφορὰν . . . Ζητεῖ ματαιῶς
 τι μετὰ τοῦ ἐδάφους καὶ τῆς θύρας . . . τὸ ξύ-
 ῆτον ἐξογκωμένον ἐκ τῆς ὑγρασίας καὶ συνήπτετο
 τικῶς μετὰ τῆς λασπώδους γῆς.

αἰδεται εἰς κρυγὰς, ἐλπίζων νὰ τὸν ἀκούσωσιν οἱ ἐν
 καπηλεῖᾳ· ἔπειτα στήνει τὸ ὠτίον του· ἀκροᾷται . . .
 ἀκούει τίποτε, τίποτε ἄλλο, παρὰ τὴν διακύμανσιν
 ἀσθενῆ, ὑπόκωφον καὶ συνεχῆ διακύμανσιν τοῦ νεροῦ,
 ἡπύον ἠϋξάνεν ἀδιακόπως. Κάθεται ἐκνευρισμένος·
 αἰετίζει τὴν ῥάχιν του ἐπὶ τῆς θύρας· θρηνεῖ τὸν φίλον του,
 κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν σφαδάζοντα ἴσως ὑπὸ τὴν
 γαίαν ἐνὸς φονέως. Πικρὰ τότε μεταμελεῖται διὰ τὰ
 καὶ τολμηρὰ του ἐπιχειρήματα, ὅσον ἐπαινετὴ καὶ
 ἦτον ἡ ἀφορμὴ των. Ἐνθυμεῖται μὲ σπαραγμὸν ψυχῆς
 ἀνδείξεις τῆς ἀφοσιώσεως τοῦ Μοῦρφ, ὅστις, μο;

λονότι πλούσιος καὶ διάσημος εἰς τὴν πατρίδα του, ἀφ' ἧς φιλετάτην συζυγον καὶ τέκνον, διὰ τὰ τὸν συνοδεύει εἰς τὸν ἐπίπονον ἀγῶνα ἐξίλασμού, τὸν ὅποιον ἐπέβαλλεν εἰς ἑαυτόν.

Τὸ ὕδωρ ἀνέβαινεν ἀδινκόπως . . . πέντε πλέον βαθμίδες ἑμμένον ἄβροχοι. Ἰστάμενος ὀρθίως πλησίον τῆς θύρας ὁ Ῥοδόλφος ἤγγιζε μὲ τὸ μέτωπον τὸν ὅλον τοῦ ὑπογείου· δηλαδή, ἐμέτρα τὴν διάρκειαν τοῦ μαρτυρίου τοῦ ὁ θάνατος οὗτος ἦτο βραδύς, σιγαλῆος, φρικώδης ! . .

Ἐνθυμεῖται τὴν πιστόλαν, τὴν ὅποιαν εἶχεν ἡλπίζων ὅτι, ἂν μὲ κίνδυνον τοῦ νὰ πληγωθῇ ἐφήρμοζε τὸ στόμα τοῦ ὅπλου ἐπὶ τῆς θύρας, ἵσως αὐτὴ διεσείετο . . . Ζητοῦν λοιπὸν τὸ ὄπλον· δὲν τὸ εὗρισκει· ἔπεσεν ἐκ τοῦ κόλπου του εἰς τὴν μετὰ τοῦ Δασκάλου πάλιν . . .

Ἄνευ τοῦ φόβου διὰ τὴν ζωὴν τοῦ Μοῦρφ, ὁ Ῥοδόλφος ἤθελε δεχθῇ τὸν θάνατον μὲ γαλήνην . . . Ἐπράξε ἔργα ἀξιόμειπτα . . . ἔπραξεν ὁμως καὶ εὐεργεσίας, ἐμελλεν ἔτι νὰ πράξῃ, ὁ Θεὸς τὸ γινώσκει ! Οὐδὲν μεμφιμοιρῶν κατὰ τῆς ἐπιβυλλομένης αὐτῇ δίκης, εἰς τὴν παροῦσαν τύχην του δικαίαν τιμωρίαν θανάτου ἀμαρτήματος, μὴ εἰσέτι ἐξίλασθέντος.

Να κόλασις τὸν ἐδασάνισε πάλιν εἰς τὴν καρτερίαν . . . Οἱ ποντικοί, διωκόμενοι ἀπὸ τὰ νερά, καὶ μὴ εὗρισκαν ἐξοδον, κατέφευγον ἀπὸ βαθμίδος εἰς βαθμίδα· δυσκολλόμενοι νὰ σκαλίσωσι τὴν θύραν ἢ τὸν τοῖχον κατὰ τὸν ὅσον, ἀνέβησαν ἐπὶ τῶν φορεμάτων τοῦ Ῥοδόλφου . . . ὁ ἡσθάνθη τὸν μυρμηκιασμόν τὸν ὅποιον ἐπροξένουν ἐπὶ τοῦ οἱ κρυφοὶ των πόδες καὶ τὰ τριχώδη των σώματα· βδελυγμὸς του ὑπῆρξεν ἀνεκφράστος . . . ἠθέλησε νὰ ἀποβῇ, ἀλλ' αἱ χεῖρές του αἰματώθησαν ἀπὸ δαγκώματα ὀξεία καὶ ψυχρά . . . Ἐβῆλε νέας φωνάς· δὲν τὸν ἤκουσε ψυχὴ . . . Ἀκόμη ὀλίγον, καὶ τὸ στόμα του ἐφραττο ἢ σιαγὼν του ἤγγιζεν εἰς τὸ νερόν.

ἔρχε συμπτυκνωθῇ καὶ ὁ ἀήρ εἰς τὸ στενὸν ἐκεῖνο διάστημα, καὶ καθίστατο ἀνεπιτήδειος πρὸς ἀναπνοήν· ὁ Ῥοδόλφος ἐκυριεύθη ἀπὸ τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς ἀσφυξίας· αἱ ἀρτηρίαι τῶν κρατάρων του ἐκτύπων δυνατὰ τὸν ἥλθον σκοτοδινιάσεις· ἐπλησίαζε νὰ ἐκπνεύτῃ . . . Ἦδη τὰ νεφρὰ ἐπάφλαζον εἰς τὰ ὠτὰ του, ἐνόμισεν ὅτι ἐστρέφετο περὶ ἐαυτόν· στιγμή, καὶ πλέον ἔχανε τὸ λογικόν . . . Πλὴν βήματα κατεσπευμένα καὶ ἤχος φωνῆς ἠκούσθησαν πλησίον τῆς θύρας τοῦ ὑπογείου· Ἡ ἐλπίς ἀνεψύχωσε τὰς παραλυομένας δυνάμεις του· τὸ πνεῦμά του, διὰ τινος ἐντάσεως ὑπερφυοῦς, συνέλαβε τὰς λέξεις ταύτας, τελευταίας τῶν ὧσων ἤκουσε καὶ ἔγνω.

— Κύτταξε, . . . δὲν εἶναι κανεὶς.

— Διάτνε ! καὶ ὄντως . . . — ἀπεκρίθη μετὰ θλίψεως ἡ τοῦ Μαχαιροβγάλτου φωνή.

Καὶ τὰ βήματα ἀπεμακρύνθησαν. Ὁ Ῥοδόλφος ἔχασε τὰς αἰσθήσεις, καὶ ὠλίσθησε κατὰ μῆκος τῆς κλίμακος.

Ἐκεῖ, ἡ θύρα τῆς κρύπτης ἀνοίγεται ἔξωθεν μετὰ βίας, τὸ κρατημένον ἐντὸς τοῦ ὑπογείου νερὸν ἐξαρμὰ ὡς ἀπὸ τοῦ ὄχετοῦ δεξαμενῆς . . . καὶ ὁ Μαχαιροβγάλτης, ὅστις ἐπαγγέλλεν ἐκεῖ (παρκαχιτιόντες θέλομεν μάθει πῶς), ἀρπάζει τοὺς δύο βραχιόνας τοῦ Ῥοδόλφου, ὁ ὁποῖος πνιγόμενος, ἀντελαμβάνετο τοῦ κατωρλίου τῆς θύρας σπασμωδικῶς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'.

ΝΟΣΟΚΟΜΟΣ.

Λυτρωθεὶς ὑπὸ τοῦ Μαχαιροβγάλτου ἀπὸ θάνατον ἀνυπόφευκτον, καὶ μετακομισθεὶς εἰς τὸν οἶκον τῆς δεινῆς στοιχίας Χήρας, οἶκον, τὸν ὅποιον εἶχε κατασκοπεύσει ἡ Κοκκουβάτσα πρὸ τῆς ἀποπειρας τοῦ Δασκάλου, ὁ Ῥοδόλ-

φοι φαίνεται κλινήρης εἰς θάλαμον εὐπρεπῆ. Εἰς τὴν ἐστὶν
 ἀν διαλάμπει φωτὶς πολλή, καὶ πῶς ἄφθονον διαχέει λαμ-
 πτήρ τις τεθειμένος ἐπὶ μίας σκευοθήκης. Ἡ κλίνη τοῦ Ῥο-
 δόλφου, περικυκλωμένη ἀπὸ ἀδρά παραπτάσματα ἐξ ὑ-
 φάσματος δαμασκηνοῦ πρασίνου, κεῖται πρὸς τὸ βᾶθος, εἰς
 τὴν σκιάν.

Εἰς αἰθίοψ, μέτριος τὸ ἀνάστημα, λευκὸς τὴν κόμην καὶ
 τὰς ὀφρὺς, καὶ ταινίαν φέρων πορτογαλλόχρουν καὶ πρὸς
 εἶναι εἰς τὴν κομιδινόχην τοῦ κυανοῦ του ἐνδύματος, κρα-
 τεῖ ἐκ τῆς ἁριστερᾶς χειρὸς ὥρολόγιον δευτέρων λεπτῶν
 ὅπου φαίνεται προσηλωμένος, ἐνῶ ἐκ τῆς δεξιᾶς προσφαύει
 τὸν σφυγμὸν τοῦ Ῥοδόλφου, τοῦ ὁποῖου μετρᾷ τοὺς παλ-
 μούς. Ὁ αἰθίοψ οὗτος εἶναι περίλυπος καὶ σύννοος, καὶ τὸν
 Ῥοδόλφον κοιμώμενον ἀτενίζει μὲ περιπεθεστάτην στοργήν.

Τοῦ Μαχαιροβγάλτου τὰ φορέματα εἶναι κατασχισμέ-
 να καὶ πλήρη βορβορόου. Ἰσταται δὲ καὶ αὐτὸς πλησίον τῆς
 κλίνης ἀκίνητος, μὲ τοὺς βραχίονας κρεμαμένους καὶ τὰς
 χεῖρας συμπεπλεγμένας. Τὰ πυρρὰ γένειά του ἐτράφησαν
 εἰς ἀτημέλητα καὶ καθυγρα τὰ μαλλία τῆς κεφαλῆς του
 τὰ πυκνά καὶ χρώματος στυππίου (στουππί). Ἡ χαλκὴ
 χροὺς του ὅψις ἐμφαίνει βαθὺν οἶκτον πρὸς τὸν ἀσθενούν-
 τα. Μόλις τολμῶν ν' ἀναπνεύσῃ, στενοχωρεῖ τὸ εὐρύ του
 στήθος ἀνυσυγών διὰ τὸ σκεπτικὸν ὕψος τοῦ αἰθίοπος ἱα-
 τροῦ, καὶ εἰκάζων δυσάρεστον τι διαγνωστικόν, ἀποτολμᾷ
 νὰ ἐπιφέρῃ χαμηλὴ τῇ φωνῇ τὴν ἀκόλουθον φιλοσοφικὴν
 σκέψιν, ἔχων τὰ ὄμματα προσηλωμένα ἐπὶ τοῦ Ῥοδόλφου.

— Ποῖος, μωρὲ υἱέ μου, νὰ τὸν ἴδῃ, καὶ νὰ εἰπῇ πῶς
 εἶν' αὐτὸς ὅπου μοῦ κατέβασεν ἐκείνη τὴν χαλαζιά τοῦ πό-
 λους; . . . Ὁ ἀργήσει, λές, νὰ ζαναπάρῃ ἐπάνω του; . .
 ἔ, κύρ ἱατρέ; Νὰ μὴ γαρῶ τὴν ζωὴ μου, ἄς ἐσηκώνουνταν
 μὰ, καὶ ἄς μοῦ ὀρῶσιζε πάλι τῇ φωνῇ. . . αὐτὸ θὰ τοῖς
 ἐξετίναζεν ἀπὸ τὴν ἀφρόσυναν. ἔ, κύρ ἱατρέ; . . .

Ὁ αἰθίοψ, χωρὶς ν' ἀποκρῇ, τὸν ἔκαμε νεῦμα νὰ σιω-
 πῇ. Ὁ Μαχαιροβγάλτης εἰσήκουσεν.

— Δός μου τὸ ἱατρικόν εἶπεν ὁ ἱατρός.
 Ἐν τῷ ἅμα ὁ Μαχαιροβγάλτης, ὅστις εἶχεν ἀρῆσαι ἐν-
 λαῶς τὰ σιδεράκια πέδιλά του εἰς τὴν θόραν, ἐπῆγε πρὸς
 τὴν σκευοθήκην, περιπατῶν ὅσον τὸ δυνατόν ἐλαφρότερα
 ἐπὶ τῆς μύτης τῶν ποδῶν· ἀλλὰ μὲ χειρονομίαις, δια-
 σκελισμούς καὶ ἐντάσεις τῶν ὤμων τοιαύτας, ὥστε, εἰς
 πᾶσαν ἄλλην περίστασιν, ἤθελον φανῇ γελοιωδέσταται.
 Ὁ ταλαίπωρος ἐπροσπάθει, ἀν' ἥτο τρόπος, νὰ δώσῃ ὅ-
 λον τὸ βάρος τοῦ σώματός του εἰς τὰ μέρη ἐκείνα, ἵνα
 μὴ δὲν ἤγγιζον τελείως τὴν γῆν διὰ καὶ τὸ ἔδαφος, μὴ
 λονότι ἐστρωμένον διὰ τάπητος, ἔτριζεν ἐπὶ πλῆθυν
 τὸ βαρὺ ἐκεῖνα σῶμα. Κατὰ δυστυχίαν, ἀπὸ τὸν πολὺν
 ζῆλον τοῦ νὰ ὑπηρετήσῃ καλῶς, καὶ ἀπὸ τὸν φόβον μὴ
 τοῦ πέσῃ ἡ διαφανὴς φιάλη τὴν ὁποίαν ἐκράτει πνευ-
 λῶς, τόσον ἐσφίξε τὸν λαιμὸν τῆς διὰ τῆς πλυταίας
 του χειρὸς, ὥστε τὸ ὑαλίνον ἐσυντόλῃ, καὶ τὸ ἱατρι-
 κὸν ἐχύθη ὅλον ἐπὶ τοῦ τάπητος. Εἰς τὴν θέαν τοῦ ἀ-
 τυχήματος τούτου, ὁ Μαχαιροβγάλτης ἔμεινεν ἀκίνητος
 μὲ τὸ ἐν τῶν σκελῶν του εἰς τὸν αἶρα, καὶ ἐβλεπεν ἐκ-
 πεπληγμένος, τώρα τὸν ἱατρὸν, καὶ τώρα τὸν λαιμὸν
 τῆς φιάλης, ὅστις ἔμεινεν εἰς χεῖράς του.

— Διάβου! μὲ τὴν ἀνεπιδεξιότητά σου! ἀνεπὶ-
 σεν ὁ αἰθίοψ ἀνυπαμῶνας.

— Ἐάν στραθῶς! ἐπρόσθεσεν ὁ Μαχαιροβγάλτης
 ἐλέγχων ἑαυτὸν.

— Ἀ! ἐπανελάθεν ὁ ἀσκληπιάδης παρατηρῶν κα-
 τὰ τὴν σκευοθήκην καλὴ τύχη καὶ ἡπατήθη· τὴν ὅλ-
 λην φιάλην ἐπὶ σὲ εἶπε. . .

— Τὴν μικρὴν μὲ τὸ κόκκινον; ἐρώτησε χαμηλῇ τῇ
 φωνῇ ὁ δύστυχος νοσοκόμος.

— Βέβαιον εἶναι καὶ ἄλλη.

Ὁ Μαχαιροβγάλτης, στραφείς ἀμέσως ἐπὶ τῶν πτε-
νῶν του, κατὰ τινὰ παλαιὰν στρατιωτικὴν ἔξιν, κατ'-
σύντοινε τὰ λείψανα τοῦ ἀγγεῖου· πόδες τρυφερότεροι
τῶν ἰδικῶν του ἤθελον κατακοπῇ, ἀλλ' ὁ πρόην δεξιὰν
δαρ, εἶχε ζευγος σανδάλων φυσικῶν, δυνατῶν ὡς τὸν
ἱππεύους ὄνυχας.

— Πρόσεχε, θὰ κοπεῖς ! ἀνέκραξεν ὁ ἱατρός.

Ὁ Μαχαιροβγάλτης δὲν εἶπε καμμίαν προσοχὴν
εἰς τὴν σύστασιν ταύτην. Ὁλωσθίουλου προσηλωμένος εἰς
τὴν νέκν του ὑπηρεσίαν, τὴν ὁποίαν ἐφιλοτιμεῖτο νὰ ἐκ-
πληρώσῃ μ' ἐπιτυχίαν καὶ δόξαν, ὥστε νὰ λησμονηθῇ
ἡ προλαβοῦσα ἀνεπιδεξιότης, ἔπρεπε νὰ ἐβλέπετε, μὲ
πόσῃν εὐλάβειαν, μὲ πόσῃν ἐλαφρότητα, ἀνοίξετε τοὺς
δύο του χονδρούς δακτύλους, ἔπαυε τῶρα τὸ εὐθραυστον
ἐκεῖνο κρύσταλον . . . ὡς νὰ ἐκράται μύριον τῆς χρυσῆς
κόνεως τῶν πτερύγων μιᾶς χρυσταλλίδος μεταξὺ τῶν
δακτύλων τοῦ ἀντίχειρος καὶ ἁγανού. Τόσον, ὥστε
ὁ ἱατρός ἐφοβήθη πάλιν μὴ συμβῇ τι ἀπεικταλὸν ἐκ
τῆς πολλῆς προφυλάξεως. Καὶ εὐτυχίαν, τὸ ἱατρικὸν
ἔλας σώον. Ὁ Μαχαιροβγάλτης, πλησιάζων εἰς τὴν κλί-
νην, κατεπάτησε πάλιν τὰ λείψανα τῆς προτέρας
φιάλης.

— Μὰ, δυστυχῇ ! θέλεις λοιπὸν ν' ἀκρωτηριασθῇς
αὐτοῦ ὅπου πατεῖς ; εἶπεν ὁ ἱατρός.

— Δὲν ἀρκοῦμαι ἔγωγε, μόνο σιωπᾶ.

— Δύο φορές τῶρα τρίβετε με τοὺς πόδας σου τὰ
ὀκλίαι.

— Ἐγνοῖα σου τοῦ λόγου σου . . . Ἐμένα τὰ πόδια
μου ἔχουν ἀποκάτω μὲ συμπάθειο, μία πετσαφλοῦδα,
ὅπου τί ἔχει νὰ κάμῃ τομάρι γουρουνίσιο !

— Δός μου ἓνα κουταλάκι ! ἐπρόσταξεν ὁ ἱατρός.

Ἐπαναλαβὼν ὁ Μαχαιροβγάλτης τὰς σιελιτικὰς
ἐναερίους κινήσεις του, ἔφερε τὸ αἰτούμενον . . . Ὁ Ρο-

ῥος, ἀφ' οὗ ἐποτίσθη τινὰς δοῖδουκας (κουταλιαῖς) ἐκ
τοῦ ἱατρικοῦ ἐκείνου, ἐκίνησεν ἀδυνάτως τὰς χεῖρας.

— Καλά ! καλά ! ἡ νάρκωσις τὸν ἀφήνει, εἶπε καθ'-
ἑαυτὸν ὁ ἱατρός. Ἡ φλεβοτομία τὸν ἡλάφρωσε δὲν ἔ-
χει τίποτε.

— Δὲν ἔχει τίποτε, δόξα σοι ! ὁ Θεός ! Ζήτω τὸ Σύν-
ταγμα ! ἀνεφώνησεν ὁ Μαχαιροβγάλτης εἰς τὴν
ἱκρὴν του.

— Σιωπᾶνε καὶ καθοῦ ἡσυχος, σὲ παρακαλῶ τὴν
ἑγείναι ὁ αἰθίοψ.

— Σιωπαῖνω, ἱατρέ μου, ἔ . . . σιωπαῖνω.

— Ὁ σφυγμὸς τακτοποιεῖται . . . Θαῦμα ! Θαῦμα !

— Ἀμ' ὁ δυστυχησμένος, ὁ φίλος ἐκεῖνος τοῦ κύρ
Ροδόλφου, κύρ ἱατρέ ; . . . Διάτανε, ὅταν μάθῃ πῶς . . .
Καλὰ ὅπου . . .

— Σιωπή !

— Ἐ ! ἔ ! σιωπή ! σιωπή !

— Κάθισε.

— Νὰ μοῦ συμπάθῃς, κύρ ἱατρέ, ὅμως . . .

— Κάθισε, σὲ λέγω μὲ παράττεις ὅπου ἔρχεσαι ὁλο-
κλήρως τριγύρω μου δὲν μ' ἀφήνεις νὰ σκεφθῶ. Ἐλα,
κάθισε !

— Εἶναι πῶς εἶμαι λερωμένος, μὲ συμπάθειο, ὥσάν
τὸ ἔλλο, ὅπου τὸ παίρνεις ἀπὸ τὸν ποταμὸ καὶ τὸ ρί-
πτεις εἰς τὸ χῶμ' ἀπάνω. Θὰ χαλάσω τὸ πρᾶγμα ὅ-
που καθίσω.

— Κάθισε λοιπὸν κατὰ γῆς.

— Ἀμ' εἶναι, ὅπου θὰ λερώσῃ τὸ πεῦκι.

— Κάμε ὅ, τι ἀγαπᾷς μόνον, διὰ τ' ὄνομα τοῦ Θε-
οῦ, μὴν κάμνεις παραχῇ. Εἶπεν ἀνυπομόνως ὁ ἱατρός
καὶ καθέσθεις ἐπὶ θρανίου τινὸς, ἐστήριξεν ἐπὶ τῶν χει-
ρῶν του τὸ μέτωπον.

Μετὰ στιγμὴν τινὰ σκεπτικῶς βαθυτάτης, ὁ Μαχαι-

ροβγάλης, μάλλον διὰ νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὸν ἱατρὸν, παρὰ διὰ ν' ἀναπαυθῇ, ἔλαβε μίαν καθέδραν μετὰ τὴν μεγαλύτεραν προσοχὴν, καὶ τὴν ἀνέτρεψε, θέτων τὴν ῥάχην αὐτῆς ἐπὶ τοῦ τάπητος, ἐπὶ σκοπῶ τοῦ νὰ καθίσῃ ταπεινῶς ἐπὶ τῶν ἐμπροσθίων αὐτῆς ραβδίῳ, καὶ οὕτως νὰ μὴ μιάνη τίποτε. . . Κατὰ δυστυχίαν ὁ πτωχὸς εἶχε μικρὰν ἰδέαν περὶ τοῦ κέντρου τῆς βαρύτητος τῶν σωμάτων· ἡ καθέδρα ἐκκλίνει· ἐξαπλόνει αὐτὸς τοῦ βραχίονος διὰ νὰ κρατηθῇ. . . κρημνίζει τραπέζιον τι μονόπουν, μ' ἓνα δίσκον, μίαν κύβδην (tasse) καὶ μίαν θερμωρρόν (théière). . .

Εἰς τὸν πολὺν ἐκείνον χρότον ὁ ἱατρὸς ἀνεπλήρως ταῦτοχρόνως ἀνεκάθισε καὶ ὁ Ῥοδόλφος ἐπὶ τῆς στροφῆς του, περιφέρων ἐκπεπληγμένους ὀφθαλμούς· σπασίφας δὲ τὰς ἰδέας του, ἀνεφώνησεν ἀμέσως·

— Μούρφ! . . . Ποῦ εἶναι ὁ Μούρφ;

— Ἀς μείνῃ ἡσυχος ἡ Υ. Β. Υ., εἶπεν εὐσεβῶς τῷ αἰθίοψ· ὑπάρχουν ἐλπίδες πολλαί.

— Τὸν ἐπλήγωσαν; ἀνεφώνησεν ὁ Ῥοδόλφος.

— Ναί, κατὰ δυστυχίαν, ὑψηλότητα.

— Ποῦ εἶναι; ποῦ; . . . Θέλω γὰρ τὴν ἰδοῦ.

Καὶ ὁ Ῥοδόλφος ἐπειράθη νὰ ἐγερθῇ· ἀλλ' ἐπανάστην νικηθεὶς ἀπὸ τοὺς τῶν μυαλῶπων του πόνους. — Ἀνέφρου ἀμέσως πλησίον τοῦ Μούρφ, ἐπειδὴ δὲν ἔμπροσθεν νὰ περιπατήσῃ! εἶπεν.

— Ἐκεῖνος τώρα ἡσυχάζει, ὑψηλότητα. . . Ἡσυχίας συγκίνησις ἰσχυρὰ δύναται νὰ τὸν βλάψῃ, εἰς τὴν τάσασιν ὅπου εὐρίσκεται.

— Ἀ! μὲ ἀπατᾷς! ἀπέθανε. . . Τὸν ἐθανάτωσαν! . . . Καὶ ἡ αἰτία εἰμὶ ἐγώ!! ἀνέκραξεν ὁ Ῥοδόλφος μὲ σπαρακτικὴν φωνήν, τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν ὑψώνων.

— Ἡ ὑψηλότης ὑμῶν γνωρίζει, ὅτι εἰμὶ ἐνθάδε.

νὰ ψευσθῶ. . . Τὴν βεβαιῶ εἰς τὴν τιμὴν μου, ὅτι ὁ Μούρφ ἔζη. . . ἐπικίνδυνον πληγωμένος, εἶναι ἀληθές, ἀλλ' ὅμως εἶναι σχεδὸν βεβία ἡ θεραπεία του.

— Μὲ λέγεις αὐτό, διὰ νὰ μὲ προτοίμῃς εἰς σπαρταχικὰρδόν τι ἄκουσμα. . . Τὸν ἔχεις ἴσως ἀπληπτιζόμενον.

— Ὑψηλότητα. . .

— Εἰμὶ βέβαιος· μὲ ἀπατᾷς. . . Θέλω ἀμέσως νὰ μὲ φέρωσι πλησίον του. . . Ἡ θέα φίλου πάντοτε φέρει καλὸν ἀπατέλεσμα.

— Ἐπαναμείνω, ὑψηλότητα, νὰ διαβεβαιώσω ὑμᾶς, εἰς τὴν τιμὴν μου, ὅτι, παρεκτός ἀπροσδοκίτου τινὸς συμβήματος, ὁ Μούρφ θέλει ἀναρρώσει καὶ ταχέως.

— Ἀληθινά, ἀληθινά! φίλτατε Δαυὶδ; . . . Ἀκούσον· γνωρίζεις τὴν πρὸς σὲ ὑπόληψίν μου· ἀφ' ἧς ὥρας ἤλθες πλησίον μου, ἡ ἐμπιστοσύνη μου ποτὲ δὲν σ' ἐλείψε. . . Δὲν ἐδίστασα ποτὲ περὶ τῆς ἀπαντίας σου ἐπιστήμης. . . Ἀλλ' ὅμως, σὲ ὀρκίζω· ἂν ἦναι ἀνγκαῖον ἐν ἱατροσυμβούλιον. . .

— Εἰς τὴν ἀρχήν, ὑψηλότητα, κ' ἐγὼ τὸ ἔκρινα ἀνγκαῖον. Τώρα ὅμως εἶναι περιττόν, πιστεύσατε. . . Ἐπομένως, δὲν ἤθελα καὶ νὰ εἰσάξω ἐνταῦθα ξένους, πρὶν μάθω, ἂν αἱ χρεῖσιναι διαταγαὶ ὑμῶν. . .

— Ἀλλὰ, πῶς συνέβησαν τὰ πράγματα; εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος διακόπτων τὸν αἰθίοπα· τίς μ' ἐξήγαγεν ἀπὸ τὴν κρύπτειν, ὅπου ἐπνιγόμενος; . . . Ἀμυδρῶς πῶς μὲ φάινεται, ὅτι ἤκουσα τὴν φωνὴν τοῦ Μαχαροβγάτου. . . ἢ ἀπατῶμαι;

— Ὁχι, ὄχι! ὑψηλότητα· ὁ γενναῖος αὐτὸς ἐνθουσιάζει· θέλει σὰς τὰ εἶπει ὅλα, ἐπειδὴ αὐτὸς καὶ τὰ ἔκαμειν ὅλα.

— Καὶ ποῦ εἶναι; ποῦ εἶναι;

Ὁ ἱατρὸς τότε περιέφερε τὴν κεφαλὴν ζητῶν τὸν ἐκ

τοῦ προχείρου νοσοκόμου, ὅστις, τεθορυβημένος διὰ τὴν πρὸ μικροῦ πτώσιν του, εἶχε καταφύγει ὀπισθεν τῶν παρκαπτασμάτων τῆς κλίνης. — Ἴδου αὐτός ! εἶπεν ὁ ἰατρός ἐντρέπεται.

— Ἐλα, ἡρώά μου ! πέρασε ἀπ' ἐδῶ ! ἀνεφώνησεν ὁ Ῥοδόλφος ὁρέγων τὴν χεῖρα πρὸς τὸν σωτῆρά του.

Τὸ περισσότερον ὁ Μαχαιροβγάλτης ἐθορυβήθη, ἀκούων τὸν ἰατρὸν ν' ἀποκαλῇ κατ' ἐπανάληψιν τὸν Ῥοδόλφον ὑψηλότατον, καὶ Βασιλικὴν Αὐτοῦ Ὑψηλότητα.

— Πλησίαισε δά . . . δός μου τὸ χέρι σου ! εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος.

— Νὰ μοῦ συμπαθῇς, κύρ . . . ὅχι· ἤθελα νὰ εἰπῶ ἐνδοξότατε . . . ὑψηλότατε . . . καὶ . . .

— Νὰ μὲ λέγῃς κύρ Ῥοδόλφο, καθὼς πάντοτε . . . Καλῆτερα μ' ἀρέσκει τοῦτο.

Νὰ σοῦ εἰπῶ ; κ' ἐγὼ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο δὲν θὰ ἐμπεριδεύομαι. Ὅμως, ὅσο διὰ τὸ χέρι μου, νὰ μοῦ συμπαθῇς . . . προτιήτερα ἕκαμ.α τόση δουλειά . . .

— Τὸ χέρι σου ! σὲ λέγω.

Ἰδὼν τὴν ἐπιμονὴν αὐτὴν, ὁ Μαχαιροβγάλτης ἔτεινε μετὰ δειλίας τὴν ἐφημένην καὶ τυλώδη χεῖρά του . . . ὁ Ῥοδόλφος τὴν ἐσφιξεν ἀπὸ καρδίας. — Ἐλα· κάθου νὰ μοῦ τὰ διηγηθῇς ὅλα . . . Πῶς ἠμπόρεσας καὶ ἤρξαι τὰ ὑπόγειονέκτεινο . . . Ἀληθινά, ὁ Δάσκαλος ;

— Τὸν ἔχομεν ἐδῶ καλὰ φυλαγμένον, εἶπεν ὁ ματρός ἰατρός.

— Αὐτὸν καὶ τὴν Κουκκουβάια . . . δεμένους καὶ τοὺς δύο, ἄν τί νὰ σοῦ εἰπῶ . . .

— Καὶ ὁ Μοῦρφ . . . Θεέ μου ! τῶρα μόλις νὰ τὸ ἐνθυμηθῶ ! . . . ὁ Μοῦρφ, Δαυὶδ, ποῦ εἶναι πληγωμένος . . .

— Δεξιόθεν, ὑψηλότατε . . . εἰς τὴν ἐσχάτην λαχόνα, κατ' ἐντολήν . . .

— Ω ! τρομεράν θέλω λάβει εκδίκησιν ! . . . Δαυὶδ !
 ἐξ ἰδῶ

— Εἶμαι ὅλως ὑμέτερος, σώματι καὶ ψυχῇ ἀπήντη-
 ὁ αἰθίοψ ἀπαθῶς.

— Καὶ πῶς εὐρέθηκες ἐδῶ ; ἠρώτησεν ὁ Ῥοδόλφος
 Μαχαιροβγάλτην.

— Ἀν ἀγαπᾷς, ὦψ . . . τάχατες, κύρ . . . Ῥοδόλ-
 φον ἀρχίσω νὰ σοῦ τὰ εἰπῶ ἀπὸ τὴν ἀρχήν, πῶς
 βούθησαν.

— Ναί, ἀπὸ τὴν ἀρχήν. Λέγε' ὅμως νὰ μὲ ἐνομάζετε
 Ῥοδόλφο.

— Ἀς ἦναι . . . Χθὲς τὸ βράδυ, ἐνθυμᾶσαι τί μοῦ
 ἔβλεπον, ὅταν ἐγύρισες ἀπὸ τὴν ἐξοχήν, ὅπου ἐπήγες τὴν
 ἐκδίκησάν σου. Ὁ Κύτταξε νὰ εὕρῃς τὸν Δάσκαλο εἰς τὴν
 ἐκκλῆσιν, καὶ νὰ τοῦ εἰπῇς, ὅτι τάχατες γνωρίζεις μία
 δουλειά, ὅπου ἐσὺ δὲν θέλεις νὰ καταπιεσθῇς ; ὁ
 ἄνθρωπος ἐμβραίνῃ εἰς τὸν τόπον σου, νὰ εὐρεθῇ αὐ-
 τὸν (ὁ Δάσκαλος) τὴν ἀρχήν (τὸν φραγμὸν τοῦ
 ἔργου) εἰς τὸ Ἀνθερόφρον Κέντρον, καὶ ἐκεῖ ἔχει νὰ ἰδῇ
 ὅπου ἔθρεψε τὸ πουλάρι (1) »

— Ἐπειτα ;

— Ἀμέσως, τὸ λοιπὸν, τρέχω εἰς τὴν Χώρα . . .
 εἰς τὴν δὲν ὑπάρχει Δάσκα-
 λὸν τὸν δρόμον τοῦ ἁγίου Ἡλίου, τῆς Φάβας,
 Παλκίως Δραπεριῶν . . . τίποτα . . . Νὰ μὴν τὰ
 ἐκλογισθῶμεν, τοὺς εὐρίσκω, αὐτὸν καὶ τὴν Κουκκου-
 ρίαν ἀπ' ἐξῶ ἀπὸ τὴν Παναγίαν, εἰς τὸ ἐργαστηράκι ἐνὸς
 μεταπωλητῆ, κλεπταποδόχου καὶ κλέπτη σω-
 φροσύνης. Ἐξήτουσαν νὰ στολισθοῦν μ' ἐκεῖνα ὅπου ἐκλε-
 πτοῦν τὸν ἄψηλόν με τὴν σκέπην, ὅπου ἤθελε νὰ σοῦ
 εἰπῇ τι. Ἀγόραζαν παλαιόρρουχα ἢ Κουκκου-

ὅπου προπορεύονται τὴν κλοπὴν.

θάλασσα συμφωνοῦσεν ἓνα κόκκινο σάκι . . . ἄς πάγῃ χαθῇ ! . . . Λέγω, τὸ λοιπὸν, τοῦ Δασκάλου τὰ ὅσα ἐπρόσταξες, καὶ μ' ἀποκρίνεται, πῶς ἡ δουλειὰ τοῦ ρέσει, καὶ θὰ πάγει νὰ σ' εὔρῃ, καθὼς τοῦ εἶπα. Χορμ' ἐδῶ σήμερα τὸ πρωὶ νὰ σοῦ δώσω, καθὼς μ' ἐπρόσταξες ἡ αὐθεντία σου, τὴν ἀπόκρισι . . . Τί γυρίζεις καὶ μοῦ λές ; « Ἐλα, παιδί μου, αὔριο, πρὶν ἐξελθῆναι, νὰ περάσῃς τὴν ἡμέρα εἰς τὸ σπῆτι μου, καὶ βράδυ . . . θὰ ἴδῃς κατι, νὰ εὐχαριστηθῇς . . . » Ἄλλο τίποτα δὲν μοῦ εἶπες ὅμως ἐγὼ ἐμβῆκα εἰς τὴν ὑπόθεσι . . . Νὰ ἴδῃς, εἶπα, ὅπου θὰ παίζει τοῦ Δασκάλου κάμμιὰ δουλειὰ, καὶ τώρα τὸν δουλῶναι, πῶς κέμουν τάχατες δουλειὰ οἱ δύο τους. Ὁ Δάσκαλος ναι ἀλιτῆριος . . . ἐσκότωσε τὸν βωϊδοπραγματευτὴν λέν καὶ διὰ κάποιον ἄλλον εἰς τὸν δρόμο τοῦ Ροῦλ. Καλὰ θὰ τοῦ κάμει ὁ κύρ Ροδδύλφος . . . κ' ἐγὼ μαζήν.

— Ἐπταίσα, παιδί μου, ἔπταίσα ὅτι δὲν σε τὰ πα ὕλα . . . Δὲν ἤθελαν ἴσως συμβῇ αὐτὰ τὰ δουλιήματα.

— Ἐπταίσεις δὲν ἔπταίσεις, τὴν ὑγεία σου νὰ χῇς τὸ, κύρ Ροδδύλφο μου, ἦταν ἰδική σου δουλειὰ ἡ δική δουλειὰ ἦταν νὰ κάμω κατὰ τὸ θέλημά σου . . . τί . . . εἶδες ὅπου σοῦ τὸ εἶπα ; . . . αἰσθάνομαι νὰ ἦμαι κατι τί σου . . . ὥσάν σκύλος σου κοντὰ συλλογίζομαι, συλλογίζομαι . . . Μωρε, λέγω, ὁ Δάσκαλος εἶναι πονηρὸς, τῆς ὀργῆς καὶ τῆς κατάρας. Θὰ λάβῃ, πῶς ποντικοπαγίδα τρέχει 'ς τὴ μέση . . . ὁ κύρ Ροδδύλφος, νὰ εἰπαῦμε, θὰ τοῦ εἰπεῖ νὰ κατὰ σου αὔριο τὴν δουλειὰ αὐτὸς ὅμως εἶναι καλὸς νὰ γῇ ἀπὸ τὰ τώρα νὰ περιεργασθῇ τὰ κατατόπια καὶ ἐν ὑποπτευθῇ διὰ τὸν κύρ Ροδδύλφο, νὰ ἴπται

αν ἄλλον παστρικό, καὶ νὰ καταφέρῃ τὸ πρᾶγμα μόνος τοῦ σήμερα καὶ ὅλα. Διὰ νὰ ἐμποδίσω, τὸ λοιπὸν, ἓνα τέτοιο πρᾶγμα, ἔξαναέρχομαι εἰς τὴν Δενδροστοιχιά. Δέκα πατήματα μακριὰ ἀπὸ τὴν θύρα σου, βλέπω ἓνα μικρὸ κρασοπωλεῖ· ἐμβαίνω, κάθουμαι κοντὰ εἰς τὸ παράθυρο, καὶ λέγω καὶ μοῦ φέρνουν ὀλίγα καρύδια καὶ κρασί, μὲ τὴν πρόφασιν, ὅτι προσμένω φίλους. Προσμένω, προσμένω . . . Ἐδρεχεν ἀπὸ σταρμιοῦ εἰς τὸν ὄραμα ψυχὴ· κ' ἐπλάκωνε κ' ἡ νύκτα . . .

— Καὶ διατί νὰ μὴν ἀναβῇ εἰς τὸ σπῆτι μου, εἶπεν ὁ Ροδόλφος διακόψας τὸν Μαχαιροβγάλτην, παρὰ νὰ κάθῃς ἔξω.

— Ἡ αὐθεντιά σου μ' ἐπρόσταξεν νὰ ἔλθω αὖριον τὸ πρωτὶ . . . μὴν τὰ ξεχνοῦμε, κύρ Ροδόλφου . . . πῶς ἔμποροῦσα νὰ ἔλθω ἀπὸ τὰ σήμερα; . . . Ἐκαθαροῦν το λοιπὸν εἰς τὸ παράθυρο τοῦ κρασοπωλείου, σπᾶνων τὰ καρύδια καὶ πίνωντας . . . Ἐκεῖ, νὰ, μορε μᾶτις μου, καὶ ξεδιαλύνω μέσα εἰς τὴν καταχνιά τὴν Κουκκουβάια μὲ τὸ Στραβοπόδιον, τὸν υἱὸν τοῦ Κοκκινόχερον . . . Ἀ! λέγω δουλειὰ εἶν' ἐδῶ! Καὶ ὄντως, ὁ Στραβοπόδης ἐχώθηκεν εἰς ἓνα λακκο, ἀντικρὺ τῆς θύρας σου, κ' ἐπαρξέφυλαγε . . . ἡ δὲ γυνὴ ἐβγάζει τὴν σκουφίαν τῆς, τὴν χώνει εἰς τὰ στήθη τῆς, καὶ κτυπᾷ τὴν θύραν. Ὁ κύρ Μοῦρου, ὁ πτωχός, ἀνοίγει . . . βλέπει τὴν καλὴν σου καὶ ἀρχινᾷ ἓνα ὁρῆνο, ἓνα κακὸ, τρέχωντας κατὰ τὸ περιβάλλει! . . . Μωρε, τί νὰ ᾔναι! Ποῦ νὰ καταλάβω ἐγώ; . . . Τί τὰ θες, ἔξαναθαίνει, βάζει πάλιν τὴν σκουφίαν τῆς, λέγει ἓνα δύο λόγια τοῦ Στραβοπόδου, καὶ τὸν ἀρνεῖται πάλιν ἐκεῖ, νὰ κάθεται . . . Φεύγει ἡ γυνὴ . . . Τώρα ἐγὼ διαλογίζομαι . . . Καλὰ ἡ Κουκκουβάια ἦλθε μὲ τὸ Στραβοπόδιον· ὁ Δάσκαλος μὲ τὸν κύρ Ροδόλφον εἶναι εἰς τὸν Κοκκινόχερον . . . Νὰ ἴδῃς ὁ ποῦ ἡ Κουκκουβάια θὰ ἦλθε νὰ γνωρίσῃ τὰ κατὰ τοῦ

τοῦ ἑπιτιοῦ. . . ὥς φαίνεται, ἀπόψε αὐτοὶ μελετοῦν
 νὰ τὸ κάμουν. Ἄ! ἂν τὸ κάμουν ἀπόψε, ὁ κύρ Ροδόλ-
 φος, ὅπου ἵστοχάζονταν νὰ τὸ κάμῃ αὐριο, τὴν ἔπα-
 θεν. Ἄν ὁ κύρ Ροδόλφος τὴν ἔπαθε, πρέπει ἐγὼ νὰ
 νὰ πᾶγω εἰς τοῦ Κοκκινόχερην, νὰ ἰδῶ, τί γίνεται
 καὶ. . . Μαλὰ! ἂν ὅμως τὴν ὥραν ὅπου θὰ λείπω
 ὁ δάσκαλος. . . ; Δὲν πειράζει! ἐμβαίνω τώρα καὶ λέ-
 γω τοῦ κύρ Μοῦρρ Κύτταζε καλὰ, κύρ Μοῦρρ. . . Ἐλα ὅπου
 θὰ μὲ ἰδεῖ νὰ κτυπῶ τὴν θύρα αὐτὸ τὸ Στραβοπόδιον
 καὶ θὰ τὸ εἰπῇ ὕστερα τῆς Κουκκουβάτας, ἂν αὐτὸ
 ἐπιστρέψῃ τότε τί ἐκάμαμεν; . . Ἐπειτα, ξεύρω γὰρ
 ἢ μπορεῖ νὰ τὰ ἐμαγείρουν καὶ ὁ ἴδιος ὁ κύρ Ροδόλ-
 φος δι' ἀπόψε. . . Τί διατάνο! αὐτὰ τὰ ναι καὶ ὅχι
 σήκωναν τὸν νοῦ. . . δὲν ἤξευρα τί νὰ κάμω. . . Ἀς
 γὰρ, εἶπα, ἐξῶ, νὰ! πᾶρῃ ὁ νοῦς μου ὀλίγον ἄερα,
 καὶ συλλογισθῶ τίποτα. Ἐβαίνω. . . τῶνόντι, ἐσυλλο-
 γίσθηκα κάτι τι. Ἐβγάζω τὴν βλοῦσα μου (1) καὶ τὴν
 λαιμοδέτη, παγαίνω εἰς τὸν λάκκο τοῦ Στραβοπό-
 διου καὶ τὸν ἀρπάζω ἀπὸ τὴν βάχι. Βάζει ταῖς φωναί-
 σκούζει, τσαγγρουναί. . . τίποτα ἐγὼ τὸν δεμματοῦ
 μέσα εἰς τὴν βλοῦσα, ὡσὰν νὰ ἦταν σακκί, δένω τὴν
 μίαν ἄκρην μὲ τὰ μαρίκια (χειρίδας), τὴν ἄλλην μὲ τὴν
 λαιμοδέτη, (ἢ μποροῦσαν ὅμως καὶ ἀνέπνευε) ὕστερ
 παίρνω τὰ γομάρι εἰς τὴν ἀγκυλιά. . . Πταν ἐκεῖ καὶ
 τὰ, ἐπίσω ἀπ' ἑνα τοιχαλάκι, ἑνα περιβόλι φυτευμέ-
 νον λάχανα, τὸν ρίπτω ἐπάνω εἰς τὰ λάχανα. Ἐφώναζεν
 εἶδες τὸ γουρουνάκι; ἀπαράλλακτα ποῖος τὸν ἤκου
 κοπῶ δρόμο δὲν ἔπρεπε νὰ χάνω τὸν καιρό.
 Σκαλόνω εἰς ἑνα μεγάλο δένδρον τῆς Δευδρостаίου
 κατάντικρυ τῆς θύρας σου, ἐπάνω ἀπὸ τὸ λάκκο τὸ
 Στραβοπόδιον. . . Δὲν περνοῦν δέκα λεπτά, ἀκούω π

ἤματα ἔδρεχεν ὁλονένα . . . Καὶ σκοτάδι ! . . . Ἀφαι-
νόμεναι ἦταν ἡ Κουκκουβάια· « Στραβοπόδη ! . . . μω-
ρὸ Στραβοπόδη ! . . . » λέγει τῶρ' αὐτὴ σιγά. « Βρέχει,
καὶ θὰ ἐπαρέθῃκε νὰ περιμένῃ, τῆς λέγει ὁ Δάσκαλος
διασφημοκοπώντας· ἂν τὸν πιάσω νὰ τὸν ἔμερδί-
τω !!! » — « Φουρλίνε, κύτταξε καλὰ ! τοῦ λέγ' ἡ
Κουκκουβάια· ἴσως θὰ εἶδε τίποτα κ' ἐπῆγε νὰ μᾶς τὸ
εἴπῃ . . . Ὁ λεγόμενος ἤθελε νὰ μὴν ἔλθωμε πρὶν ταῖς
ἡμέραις ὥρας . . . Νὰ μὴ μᾶς ἐπλεξάν κάμμιά . . . » — « Δι'
αὐτὸ δα ! ἀποκρίνεται ὁ Δάσκαλος· ἀκόμη αἱ ὥραις εἰν'
ἐπτά. Τὰ εἶδες, λές, τὰ σακκιά μὲ τὸ φλουρί . . . Ὁ-
ποῖος δὲν κινδυνεύει τίποτα, δὲν ἀποκτᾷ καὶ τίποτα·
δός μου εἰδὼ τὴν τανάλια καὶ τὴν σμίλα . . . »

— Καὶ αὐτὰ τὰ ἐργαλεία ; . . . ἠρώτησεν ὁ Ῥο-
δόλφος.

— Τὰ ἐπῆσαν ἀπὸ τοῦ Κοκκινοχέρη· ὦ ! ἐκεῖνος ἔχει
ἐντι εὐνεργα τοῦ ζητήσης . . . Χωρὶς κἀνένα κόπο σποῦν
τὴν θύρα. « Στάσου αὐτοῦ, λέγει ὁ Δάσκαλος τῆς Κουκ-
κουβάιας· προσοχὴ καὶ ἂν ἀκούσης τίποτε, δός μου ἀ-
μέσως εἰδῇσι (1). » — « Πέρασε τὸ τρουπητῆρι εἰς κάμμια
κουμπότρυπα τοῦ ὡκαρδιοῦ σου, διὰ νὰ τὸ ἔχῃς πρὸ-
χειρο, » εἶπεν ἡ γερὰ. Ἐμβαίνει, τὸ λοιπὸν, ὁ Δάσκαλος
εἰς τὸ περιβόλι . . . Τότε κ' ἐγὼ πηδῶ ἀπὸ τὸ δένδρο
μου. χύνουμαι εἰς τὴν Κουκκουβάια, τῆς καταφέρω δύο
προθαλαῖς . . . ἀπ' ἐκεῖναις . . . ὅπου ἔπεσε χάμου ἀλκλύφω-
ν . . . Τρέχω εἰς τὸ περιβόλι . . . τί κατάλαβες, κύρ Ῥο-
δόλφο μου ! . . . Νὰ ἦταν λίγουλάκι ἀρχήτερα . . .

— Ταλαίπωρε Μούρφ ! . . .

— Ἐκυλιούνταν μὲ τὸν Δάσκαλο ἐπάνω εἰς τὰ σκα-
λοπάτια, ὅπου εἰν' ἐμπρὸς εἰς τὴν θύρα τοῦ ὀπιτιοῦ, ἀ-
πὸ τὸ μέρος τοῦ περιβολιοῦ ἦταν κτυπημένος ἐκείνη τὴν

(1) Crible à la giréσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βέροιας

ώρα, ὅμως ἐβαστοῦσεν ἀκόμῃ, χωρὶς νὰ κατάρῃ βοήθειαν. Πληκτὰ, ἀδελφέ! Ὁμοιάζει, εἶπα μὲ τὸν νοῦ μου, σὰν τὰ καλὰ σκυλιὰ δαγκωματικαῖς χωρὶς γαυγισμοὺς αἰς . . . καὶ πίπτω ἐπάνω εἰς τοὺς δύο τους, ἀρπάζοντας τὸν Δάσκαλο ἀπὸ τὸ πόδι· ἦταν τὸ μόνο πρῶτον ὅπου κῦρα κατὰ τὸ παρόν! Ζήτην τὸ σύνταγμα! εἶπα γὰρ ὁ Μιχαῖροβγάλης! Μισὰ μισὰ, κὺρ Μοῦρρ! παληάνθρωπε! ἀπὸ ποῦ μοῦ ξετρώπιασες; ἡμοῦ φωνάζει ὁ Δάσκαλος ἐξαφνισμένος. Τώρα μὴν ἐρωτᾷς, ἀποκρίνομαι, μαγγανίζοντας τὸ ἕνα του μερὶ μέσα εἰς τὰ γόνατά μου, καὶ ἀρπάζοντας τὸ ἕνα χέρι του· ἦταν τὸ ἑλόν . . . ἐκεῖνο ὅπου ἐκρατοῦσε τὸ μαχίρι . . . «Καὶ κὺρ Ῥοδόλφος;» μοῦ φωνάζει ὁ κὺρ Μοῦρρ, συμπιέζοντας μὲ δλονέναν.

— Ἐξοχε ἄνθρωπε! ἐπιθύρουν ὁ Ῥοδόλφος μετὰ θλίψεως.

— Δὲν ἤξεύρω, τὸν ἀποκρίνομαι· ἴσως τὸν ἐσκότεινεν αὐτὸ τὸ σκυλί . . . Καὶ γίνομαι ἄλλο τόσο θηρίον καὶ τὰ τοῦ Δασκάλου, ὅπου γύρευε νὰ μὲ καρφώσῃ μὲ κατὰ τρόπον ὅμως ἤμουν πεσμένος μὲ τὸ στῆθος ἐπάνω εἰς τὸ χέρι του, καὶ δὲν τὸν ἄφηναν νὰ τὸ δουλεύσῃ . . . Ὁ μόνονος τὸ λοιπὸν εἰς· ἐδῶ; λέγω τοῦ κὺρ Μοῦρρ, ἐξακολουθώντας πάντοτε νὰ παλαίω μὲ τὸν Δάσκαλον. «Ἐχει ἐδῶ κοντὰ ἄνθρώπους, μὲ ἀποκρίνεται, ὅμως νὰ φωνάξω δὲν θ' ἀκούσουν.» Εἶναι μακριὰ; «Ὡς δὲ λεπτά.» Ἄς φωνάξωμεν, ἂν τύχῃ κάνεις διαβάτης· ἔλθῃ νὰ μᾶς βοηθήσῃ. «Ὁχι! τώρα πλέον ὅπου τὸν κρατοῦμεν, πρέπει νὰ τὸν φυλακίσωμεν ἐδῶ μέσα εἰς τὸ σπίτι . . . Ἐπειτα χισθάνομαι καὶ μὲ παραιτεῖται ὁ νεκρὸς . . . εἶμαι κτυπημένος.» Κακὸ τὸ παθόν!! τὸ λοιπὸν ἡ αὐθεντία σου νὰ γυρέψῃς βοήθειαν, ἂν ἔμεινῃς, κ' ἐγὼ θὰ παλεμήσω νὰ τὸν βαστάξω . . . Σημειώσατε τότε ὁ κὺρ Μοῦρρ, καὶ μὲν μόνονος μὲ τὸν

ἄσκαλο. Ὅχι τάχατες πῶς θὰ τὸ καυχῇθῃς . . . ὅμως
 ἡμε στιγμὴ ὅπου εἶχε κἄτι κόπο . . . ἤμεθα οἱ ῥισοὶ
 ῥισοὶ ῥισοὶ ἐς τὴν γῆ, καὶ οἱ ῥισοὶ εἰς τὸ κάτω κάτω σκα-
 πατί . . . Εἶχα τὴν κεφαλὴν τοῦ ῥισοῦ ἀγκαλιὰ μου,
 καὶ μάγουλο με μάγουλο . . . Ἐρρωθούνηζεν ὡς τὸ
 ποδι . . . ἤκουα τὰ ὀνόματα τοῦ ὅπου ἔτριζαν . . . Καὶ
 ποτάδι! . . . καὶ ἑροχή! . . . Εἶχ' ἕνα φῶς πέρα πέρα
 ἐς μία γωνιὰ, ὅμως ποῦ νὰ φέξῃ! . . . Ἐμπερδύω τὸ
 ποδι τοῦ ποδοῦ μέσα εἰς τὰ ὀνόματά μου . . . Μωρὲ παιδί!
 τὰ νεφρά τοῦ ἦσαν τόσο δυνατὰ, ὅπου μὰς ἀνεσῆκωναν
 καὶ τοὺς δύο ῥισοὺς πῆχυν ἐπάνω ἀπὸ τὴν γῆ! . . . Ἐγώ
 μὲν αὐτὸς νὰ με δαγκάσῃ, ὅμως δὲν ἠμπόρεσε ποτὲ
 νὰ αἰσθάνθῃκα εἰς τὸν ἑαυτό μου τόσην δύναμι . . .
 νὰ καταλάβῃς! . . . ἡ καρδιά μου ἐκτυποῦσε . . . ὅχι
 τάχατες ἀπὸ φόβο! ὅχι! τὸ ἑξέρι ἕνας Θεός. Ἐλεγά
 εἶμαι ὡς τὸν ἐκείνον ὅπου τὰ βάζει μ' ἕνα λυσσασμένο
 κυλῖ, διὰ νὰ μὴν τὸ ἀφήσῃ νὰ χυθῇ ἐπάνω εἰς τὸν κό-
 σμον . . . « Ἄφες με νὰ φύγω, καὶ δὲν σὲ πειράζω »
 γυρίζει καὶ μοῦ λέγει ὁ ἄσκαλος με ξεψυχησμένη φωνή.
 « Ἄ! εἰσαι ἕνας ἄνθρωπος! τοῦ λέγω » τὸ λοιπὸν, ἡ
 ἰδική σου ἀνδρεία ἀλλοῦ δὲν στέκεται παρὰ εἰς τὴν δύ-
 ναμί σου; . . . Ὅπου θὰ εἰπῇ, ἂν ὁ βοήθοπραγματεὺς
 εἶχε τὴν δύναμι τὴν ἰδικήν μου, δὲν τὸν ἐσκότωνες εἰς
 τὸ Ποκασή . . . ; « Ὅχι, μοῦ ἀποκρίνεται, παρὰ θὰ σκο-
 τώσω κ' ἐμένα ὡς τὸν ἐκείνον. » Καὶ αὐτὰ λέγωντας ἀν-
 δριώνεται διὰ μιᾶς πετάζεται μιὰ εἰς τὰ πόδια, καὶ
 ἀναπέφτωντας με γυρίζει δίπλα . . . Ἄν δὲν ἐκράτου-
 σα δυνατὰ τὸ χέρι τοῦ, ὅπου βάστούσε τὸ μαχαίρι, μ'
 ἐτελείωνε. Δὲν ἤξεύρω πῶς τὸ ἀριστερό μου χέρι ἀπο-
 σπᾶται ἀπ' ἐπάνω τοῦ . . . Τὰ πράγματα ἐχαλοῦσαν κ'
 ἐπήγαιναν . . . Τί εἶπα τότε κ' ἐγώ; Τώρα ἔρχομαι
 ὑποκάτω, καὶ αὐτὸς ἀπάνω θὰ με σκοτώσῃ, ἐτελείω-
 σον . . . Δὲν πειράζει καλῆτερος πάλιν εἶμι ἐγὼ ἀπ' ἐκεῖ-

νον . . ο κύρ 'Ροδόλφος μου εἶπε, πῶς ἔχω χαρὰ χαρὰ καὶ τιμὴ . . Τῶνόντι, βλέπω ὅτι δὲν εἶπε ψεῦδος. Αὐτὸν ἔβαζα μὲ τὸν νοῦ μου, ὅταν βλέπω τὴν Κουκκουβάτῃα βλῶντῃ ἐπάνω εἰς τὸ σκαλοκέφαλο . . μὲ τὸ 'μάτι τῆς τ' ὁλοστροφύλλου καὶ μὲ τὸ κόκκινον τῆς σάλι . . 'Θάρσυνε πῶς εἶδα τὸν χάρο μου . . « Μωρὴ Πανουργία, τῆς φωνάζει ὁ Δάσκαλος, ἔπαρε τὸ μαχαίρι, ὅπου μου ἔπρεπε . . ἐκεῖ . ὑποκάτω του . . καὶ κτύπα τον . . ἀνὰ μέσα εἰς τοὺς δύο του ὤμους . . » — « Στάσου, στάσου, Φουρλινό μου, νὰ ξεχωρίσω ποὺ εἶναι ὁ ἕνας καὶ ποὺ εἶναι ὁ ἄλλος. » Καὶ ἀρχίζει ἡ Κουκκουβάτῃα νὰ γυρίζῃ τριγύρω μας, ὡς ἀν καταραμένο πουλὶ ὅπου εἶναι καὶ ὅλα . . Βλέπει τὸ μαχαίρι . . πάγει νὰ τὸ 'πάρῃ . . τῆς στέλω μία εἰς τὸ στήθος μὲ τὴν πτέρνα τοῦ ποδιοῦ μου, ὅπου 'ξαπλώθηκε πέρα πέρα, χέρια πόδια 'ς τὸν οὐρανόν. Ἐκπληκνώνεται ἡ στρίγλα, κ' ἔρχεται ἀφ' ὀσμῆς . . Μοῦ 'παρὰ λήθησαν πλέον αἱ δυνάμεις τὸν ἔκρατοῦσα ἀκόμη κιλά' τὸν ἔφερα πάλιν ὑποκάτω, ὅμως μ' ἐκτυποῦσεν εἰς τὸ στήθον τόσον κακὰ, ὅπου 'κόντευσα ν' ἀπολύσω τὰ χέρια μου ἀπὸ τὸν πόνο . . Ἐκεῖ, νὰ κ' ἔρχονται τρεῖς τέσσαρες ἀρματωμένοι, καὶ ὁ κύρ Μούρφ μαζὶ τοὺς, κίτρινος ὡς ἂν τὸ κερί ἦταν ἀκουμβισμένος ἐπάνω εἰς τὸν ἱατρὸν, ὅμως μόλις ἐστέκονταν . . Πιάνουν τὸν καλὸ σου Δάσκαλο καὶ τὴν Κουκκουβάτῃα καὶ τοὺς δένουν . . Ὡς αὐτοῦ καλὰ' ἀρ' ὁ κύρ 'Ροδόλφος ; . . Χύνονται 'ς τὴν Κουκκουβάτῃα 'θυμοῦμαι τ' ἐδῶντι τῆς Κελαιδήστρας, τῆς πτωχῆς τῆς ἀρπάξω τὸ χέρι καὶ τῆς τὸ στραγγουλιζῶ, λέγωντας ἐκείνης ἐκεῖ « Πεῦ εἰν' ὁ κύρ 'Ροδόλφος ; » δὲν ἀποκρίνεται. Εἰς τὴν δευτέρῃ στραγγουλισίᾳ μου φωνάζει « Εἰς τὸ καπηλειὸ τοῦ Κοκκινόχερῃ, κάτω εἰς τὸ ὑπόγειον . . » Ἀ . . περῶντας, ζητῶ τὸν Στραδοποδὴ μέσα εἰς τὰ λάχανα' ἦταν, 'ξέυρεις, ὁ δρόμος μου . .

ἀντάξω . . ἄλλο δὲν εὐρίσκω, παρὰ τὴν βλοῦσά μου . . ἡ ἐκατάφαγε, τὸ σκυλὶ, μὲ τὰ 'δόντια του. Τρέχω εἰς τὸν Λιμνοστάζουσα Καρδιὰ, ἀρπάξω τὸν Κοκκινόχερῃ ἀπὸ τοῦ λαίμου . . « Σ' ἐπνίξα, σκυλὶ ! ποὺ εἶναι ὁ νέος ὅπου ἔβλεπεν ἀπόψε μὲ τὸν Δάσκαλο ; . . » — « Μὴ σφίγῃς τόσο' στάσου νὰ σοῦ εἰπῶ' ἠθέλησαν νὰ γελάσουν, καὶ τὸν ἔκλεισαν μέσα εἰς τὸ ὑπόγειόν μου' τώρα ἀναισθητοῦν. » Καταβάνομεν . . κάνεις ! . . « Θέ νὰ ἐβγῇς τὴν ὥραν ὅπου ἤμουν εἰς τὴν δουλειά μου' » εἶπεν ὁ Κοκκινόχερῃς « κύτταξ . . δὲν εἶναι κάνεις. » Ἐκπληκνόμενος νὰ φύγω καταλυπημένος, ὅταν βλέπω μὲ τὸ φανάρι εἰς τὸ βάθος μίαν ἄλλη θύρα. Τρέχω, τὴν τραβῶ ἐπάνω μου, καὶ περιχύνομαι, ὡς ἂν νὰ εἰπούμε, κορβαδιὰς ἀπὸ κορυφῆς. Βλέπω τὰ δύο σου χερσὶν εἰς τὴν ἀνὰ . . σὲ τραβῶ ἀπὸ τὰ νερά, σ' ἐπαίρνω εἰς τὴν βάρκα μου, (ποῦ νὰ γυρῆς ἀμαζὶ ἐκείνην τὴν ὥρα !) καὶ σε ἔβγαζω ἐδῶ. Ἰδοὺ, κύρ 'Ροδόλφο μου . . καὶ ἡμῶν νὰ ἔσονται ἐδῶ. Ἰδοὺ, κύρ 'Ροδόλφο μου . . καὶ ἡμῶν νὰ ἔσονται ἐδῶ, ὅχι τάχατις διὰ νὰ καυχηθῶ, πῶς εἰμ' εὐχαριστήμενος δι' αὐτὸ ὅπου ἔκαμα . .

— Σὲ χροιστῶ, παιδί μου, τὴν ζωὴν . . . εἶναι γρήγορον . . καὶ θέλω τὸ ἐκπληρώσει, νὰ ἦσαι βέβαιος. Δυσκοῦνται, ἐπρόσθεσεν ὁ 'Ροδόλφος, σὲ παρκαλῶ, ὕπαγε νὰ πῶς περὶ τοῦ Μούρφ, καὶ εἰσε νὰ με εἰπῇς.

Ὁ αἰθίοψ ἐξῆλθε.

— Γυρίζεις ποὺ εἶναι ὁ Δάσκαλος ;

— Κάτω εἰς μίαν κάμερην, μὲ τὴν Κουκκουβάτῃα μαζὶ. Ἐν κρᾶντις, κύρ 'Ροδόλφο, στοργικώτατος νὰ τὸν πᾶρουν !

— Ὁχι.

— Μὴν τύχη καὶ θὰ τὸν ἀπολύσεις ; . . Ἀ ! κύρ 'Ροδόλφο μου, μὴ τέτοιαις γενναϊότηταις . . θυμῶσαι σοῦ εἶπα ; αὐτὸς εἶναι λυσσασμένο σκυλὶ . . Δὲν πρέπει νὰ τοῦ ἀπολύσῃς μέσα 'ς τὸν κόσμον !

(ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.)

- Δὲν δαγκάνει πλέον κανένα . . . καὶ μὴ σε μέλει ;
 — Ὡς φαίνεται, θὰ τὸν κλείσεις πούθενά ;
 — Ὅχι ! μέσα εἰς ῥιπὴν ὥραν θὰ ἐξέλθῃ ἀπ' ἐδῶ .
 — Ὁ Δάσκαλος ; — Ναί . . .
 — Χωρὶς χωροφύλακας ;
 — Ναί . . .
 — Θὰ ἐβγῇ ἀπ' ἐδῶ . . . ἐλεύθερος ;
 — Ἐλεύθερος . . .
 — Καὶ ὀλομόναχος ;
 — Ὀλομόναχος . . .
 — Καὶ θὰ ὑπάγῃ ; . . .
 — Ὅπου θελήσῃ . . . εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος διακόψας τὴν
 Μαχαιροβγάλτην δι' ἀπαισίου μειδιάματος. Ὁ κίθιοψ
 πανῆλθεν.

- Ἐ, Δαυὶδ . . . ὁ Μαύρφ ! . .
 — Κοιμᾶται, ὑψηλότατε· εἶπεν ὁ ἰατρὸς μετὰ ὀλί-
 ψεως. Ἡ δὺσπνοια ἐξακολουθεῖ ἀκόμη . . .
 — Ἀκόμη εἰς κίνδυνον ; . . .
 — Ἡ θέσις τοῦ εἶναι κινδυνώδης, ὑψηλότατε . . .
 Μολοντοῦτο ὑπάρχει ἐλπίς . . .
 — ὦ ! Μαύρφ ! ἐκδίκησιν ! . . . ἐκδίκησιν ! . . . ἀνα-
 φώνησεν ὁ Ῥοδόλφος παράφορος σχεδόν· ἔπειτα ἐπεί-
 σθεος· Δαυὶδ . . . νὰ σὲ εἰπῶ . . . — Καὶ ὠμίλησε ῥα-
 μνήτῃ τῇ φωνῇ εἰς τὸ ὠτίον τοῦ κίθιοπος, ὅστις ἐρρίγη-
 σεν ἀπὸ τρόμον.

— Δισταῖς, τὸν λέγει ὁ Ῥοδόλφος. Καὶ ὅμως πο-
 λάκις σοὶ ἐξηγήθην περὶ τῆς ἰδέας μου ταύτης . . .
 στιγμὴ τῆς ἐφαρμογῆς ἤγγικε.

— Δὲν δισταῖω, ὑψηλότατε . . . Ἡ ἰδέα αὕτη ἐξ-
 ἄν ἑαυτῇ ἐλόκληρον ἀναμόρφωσιν ποινικὴν, ἀξίαν τῆς
 ἐσπουδῆς τῶν μεγάλων ἐγκληματολόγων διότι μία τοιαύ-
 τη ποινὴ ἤθελεν εἰσθῆναι . . . τρομερὰ . . . καὶ ἐνταυτῷ
 ἡμῶς μετανοῶμεν . . . Ἐπὶ τῆς περιπτώσεως ταύτης,

ἐφαρμοστέα. Παρεκτός τῶν ἐγκλημάτων ἅτινα προ-
 ἔβην τὸν ληστὴν εἰς διὰ βίου κάτεργον . . . ἐξεπλή-
 ῃ καὶ τρεῖς φόνους . . . τὸν βωδέμπορον . . . τὸν
 ἰούρ . . . καὶ ὑμᾶς . . . Εἶναι δίκαιον . . .

— Περιπλέον θέλει ἔχει ἐνώπιόν του τὸν ἄχανῃ τοῦ
 ἑλasmus ὀρίζοντα . . . ἐπρόσθεσεν ὁ Ῥοδόλφος. Μετὰ
 στιγμὴν τινα σιωπῆς, ἐπανελάθεν Ἀκολούθως, Δαυ-
 ῃ, πέντε χιλιάδες φράγκων δὲν τὸν ἐξαρκαῦν ;

— Ἀναμφιβόλως, τὸν ἐξαρκαῦν, ὑψηλότατε.

— Φίλε μου, εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος πρὸς τὸν ἐκπληκτον
 Μαχαιροβγάλτην ἔχω νὰ εἰπῶ δύο λόγους εἰς τὸν κύρι-
 ῃ ἐδῶ. Πέρασε εἰς τὸν ἀποδιπλανὸν θάλαμον . . . Ὡς
 ῃ εἷς ἕνα μέγα χαρτοφυλάκιον κόκκινον ἐπάνω εἰς τὸ
 ῃ ἐπαρε ἀπ' αὐτὸ πέντε γραμμᾶτια τραπέζιτι-
 ῃ χιλίων φράγκων τὸ καθὲν, καὶ φέρεμέ τα . . .

— Καὶ διὰ ποῖον εἶν' αὐταῖς αἱ πέντε χιλιάδες ; ἡ-
 ῃ ἤκουσας τοῦ ὁ Μαχαιροβγάλτης.

— Διὰ τὸν Δάσκαλον . . . Εἶπε πρὸς τοῦτοις καὶ νὰ
 ῃ τὸν φέρουν ἐδῶ . . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

ΠΟΙΝΗ.

Ἡ Σκηνὴ εἰς πρόδομον κατάφωτον, μὲ κόκκινον
 πύκνιον κατεστρωμένον. Ὁ Ῥοδόλφος, ἐνδεδυμένος μα-
 χρὸν κοιτωνίτην (robe de chambre) ἀπὸ μαῦρον βελού-
 ῃ, ἐπαυξάνον τὴν τοῦ προσώπου του ὠχρότητα, κά-
 ῃ ἐνώπιον μεγάλης τραπέζης κεκαλυμμένης
 δι' ὑφάσματος ἐρυθροῦ. Ἐπὶ τῆς τραπέζης ταύτης πα-
 ρατηρεῖ τις τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ Δασκάλου, τὸν ψευδὲς

δόχρυσον ἄλυπον τῆς Κουκκουβάκας μὲ τὸ ἐκ κυανί-
λθου μικρὸν ἄλγιον Πνεῦμα εἰς τὴν ἄκραν, τὸ ἐστὶ
ματὸβρεκταν ἐγγχειρίδιον, τὸ πληγῶσαν τὸν Μοῦρφ,
σιδηροῦν διλάβιον δι' οὗ παρεβίασαν τὴν θύραν, καὶ
τέλος πάντων, τὰ πέντε τραπέζιτικὰ γραμμάτια, καὶ
λίαν φράγκων ἀξίας ἕκαπτον, ἅτινα εἶχε φέρει ὁ Μα-
χαιροβγάλτης ἐκ τοῦ προσεχοῦς θαλάμου.

Ὁ αἰθίοψ ἱατρὸς κάθηται εἰς τὴν μίαν ἄκραν τῆς
τραπέζης, ὁ Μαχαιροβγάλτης εἰς τὴν ἄλλην. Ὁ Δάσκα-
λος, σφικτὰ δεδεμένος χεῖρας καὶ πόδας, τίθεται εἰς τὴν
μέσον τοῦ προδόμου, ἐπὶ θρονίου ανακυπτικοῦ, ἔχοντι
προχίλια (καρουλάκια) εἰς τοὺς τέσσαρας πόδας. Οἱ κομ-
σάντες αὐτὸν ἄνθρωποι ἀναχωροῦν· μόνον δὲ μένουσι
ὁ ἱατρὸς, ὁ Μαχαιροβγάλτης καὶ ὁ φανεύς.

Ὁ Ῥοδόλφος δὲν εἶναι πλέον θυμοειδής· φαίνεται
ἡμερος, σοβαρὸς, σύννους· μέλλει ἐντὸς ὀλίγου νὰ ἐκ-
λέσῃ τραγὴν, φοβερὰν ἀπόφασιν. Ὁ ἱατρὸς εἶναι βω-
σμένος εἰς σκέψεις. Ὁ Μαχαιροβγάλτης προκισθάνεται
ἀπόρρητόν τινα φόβον· δὲν δύναται ν' ἀποσπᾷ τὴν
ὄψιν αὐτοῦ ἀπὸ τὸ πρόσωπον τοῦ Ῥοδόλφου. Ὁ Δά-
σκαλος ἔχει τὴν ὄψιν πελιδνὴν . . . τρέμει.

Ἐξω βασιλεύει ἡ βαθυτέρα σιγή. Μόνος ὁ τῆς ἐξ-
ρχῆς ἀκούεται θόρυβος . . . ὁ θόρυβος τῆς ἐροχλῆς π-
πτούσης . . . πιπτούσης ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου.

Ὁ Ῥοδόλφος ἀποστρίνεται πρὸς τὸν Δάσκαλον.

— Δραπέτα τοῦ κατέργου Ῥοχεφορτίου, ὅπου εἶχες
καταδικασθῇ διὰ βίου ἐπὶ πλαστογραφίᾳ, κλοπῇ καὶ
ζόνῳ . . . σὺ εἶσαι ὁ Ἀνσέλμος Δουρεσνῆλος.

— Ψεύματα! εἶπεν ὁ Δάσκαλος μετὰ φωνῆς ἁλλοῦ
ρίπτων περὶ αὐτὸν ἄγρια καὶ ἀεικνίοντα βλήματα.

— Εἶσαι ὁ Ἀνσέλμος Δουρεσνῆλος . . . ἐφόνευσας
λυστεύσας ἕνα βαδέρμπορον, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Ποασσ-

— Δὲν ἔχω εἰδῆσι!

— Ἀκολουθῶς θέλεις τὸ ὁμολογήσει.

Ὁ ληστής ἠτένισε τὸν Ῥοδόλφον μὲ ἐκπληξιν.

— Τὴν παρλθούσαν νύκτα εἰσεχώρησες ἐνταῦθα διὰ
τῆς κλέψης; ἐπλήγωσες διὰ μαχαίριου τὸν κύριον τοῦ
οἴκου τούτου.

— Τοῦ λόγου σου μοῦ ἐπρότεινες αὐτὴν τὴν κλοπὴν;
εἶπεν ὁ Δάσκαλος ἀναλαμβάνων ὀλίγον θάρρος· ἐχούθη-
καν ἐπάνω μου . . . τί ἤθελα νὰ κάμω; ὑπερασπίσθη-
κα τὸν ἐαυτὸν μου.

— Ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ἐπλήγωσες δὲν ἐχούθηκεν
ἐπάνω σου· δὲν σὲ προσέβαλε τελείως· δὲν ἐκράτει ὄπλον
ἐναντίον σου. Σοὶ ἐπρότεινα ἐγὼ τὴν κλοπὴν ταύτην . . . εἶναι
ὀρθόθες . . . τώρα σὲ λέγω μὲ τίνα σκοπόν. Τὴν ἄλλην
νύκτα, ἀφοῦ ἐλωποδύτησες ἐν ἀνδρόγυνον εἰς τὴν
ἀκράν, τοὺς ἐξήτησες χίλια φράγκα διὰ νὰ μὲ
γονεύσῃς! . . .

— Αὐτὸ δα τὸ ἤκουσα μὲ τ' αὐτιά μου· εἶπεν ὁ
Μαχαιροβγάλτης.

Ὁ Δάσκαλος ἠκόντισε κατ' αὐτοῦ βλέμμα θανασι-
μοῦ ἐχθροπαθείας. Ὁ Ῥοδόλφος ἐπανελάβε· — Βλέ-
πεις, ὅτι καὶ χωρὶς τὴν παρακίνησιν τὴν ἰδικὴν μου
ἔσται διαταθειμένος πρὸς τὸ κακόν! . . .

— Κριτὴς μου δὲν εἶσαι, δὲν ἔχω νὰ σ' ἀποκρι-
θῶ τίποτε.

— Ἰδοὺ καὶ διατί σοὶ ἐπρότεινα τὴν ἀποφασιστὴν
κλοπὴν. Μὲ ἤτο γνωστὸν, ὅτι εἶσαι δραπέτης ἀπὸ κά-
τεργον, καὶ ὅτι γνωρίζεις τοὺς γονεῖς τῆς δυστοχοῦς,
τῶν συμφορῶν τῆς ὁποίας ὤλων σχεδὸν παραίτιος
ἐπῆρξεν ἡ συνένοχός σου Κουκκουβάκ . . . ἠθέλησα
λοιπὸν νὰ σὲ φέρω εἰς τὸν οἶκον τούτον διὰ τοῦ δολώ-
ματος μιᾶς κλοπῆς, δολώματος μόνου ἱκανοῦ νὰ σὲ ἐλ-
κίσῃ. Ἀφοῦ δ' ἄπαξ σὲ κατείχα ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου,
ἐκέλευα νὰ σ' ἀφήσω νὰ ἐκλέγῃς, ἢ νὰ σὲ παραδώσω εἰς

τὰς χεῖρας τῆς ἐξουσίας, ἥτις ἤθελε λάβει τὴν κεφαλὴν σου ἀντὶ τοῦ φόνου τὸν ὅποιον ἐπραξες εἰς τὸν θυμὸν δέμπαρον. . .

— Εἶναι ψεῦμα! τέτοιο πρᾶγμα ἐγὼ δὲ τὸν γνωρίζω.

— Ἡ νὰ σὲ στείλω ἔξω τῆς Γαλλίας, διὰ τῆς φροντίδος μου, εἰς τόπον ἰσοβίου φυλακισμοῦ, τόπον ἀνεκτικώτερον τοῦ κατέργου· πλὴν τὴν ἐλάττωσιν ταύτης τῆς ποινῆς δὲν ἤθελα σοὶ τὴν παραχωρήσει, ἂν δὲν ἐδίδοξες πληροφορίας τινάς. Διὰ βίου κατὰδικος, ἐσόντες φες τὰ δεσμὰ σου· συλλαμβάνων σε, ἀποκαθιστῶν ἀνίκανον τοῦ νὰ βλάψῃς τοῦ λοιποῦ, καὶ εἰς τὴν κοινὴν νίαν ἤθελα προσφέρει ἐκδούλευσιν, καὶ εἰς ἐν πλάσμα μᾶλλον δυστυχὲς παρὰ ἔνοχον, ἤθελα ἴσως δυνηθῇ, τῶν ὁμολογιῶν σου, ν' ἀποδώσω ἐνταυτῷ πατέρα μητέρα. . . Τοιοῦτον σκοπὸν εἶχα κατ' ἀρχάς· δὲν κατὰ νόμον· σύμφημι· ἀλλ' ἡ δραπετεύσις σου, ἀλλὰ τὰ νέα σου κακουργήματα, σέξαιρον παντὸς νόμου. Χθὲς ἐπληροφόρηθην, κατὰ θεῖαν ἀληθινὰ ἀποκάλυψιν, ὅτι εἶσαι ὁ Ἀνσέλμος Δουρεσσηλός.

— Εἶναι ψεῦμα· ἐγὼ δὲν ὀνομάζομαι Δουρεσσηλός.

— Ὁ Ροδόλφος ἔλαθεν ἀπὸ τῆς τραπέζης τὴν ἄλυσαν τῆς Κουκουδιάς, καὶ δεικνύων πρὸς τὸν Δάσκαλον ἐκ κυκνίου λίθου μικρὸν Ἅγιον Πνεῦμα. — Ἱερόσυτος ἀνέκραξεν ἀπειλητικῶς· ἐβεβήλωσας, περιάψας εἰς ἐκτρωμα, εἰς ἐν πλάσμα αἰσχροῦ, τὸ κεμήλιον τοῦτο τὸ ἅγιον. . . τρισάγιον! . . . ἐπειδὴ τὸ τέκνον σου εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τὴν μητέρα του καὶ ἀπὸ τὴν προμήτρά του!

Ἐκπληκτός διὰ τὴν ἀνακάλυψιν αὐτὴν, ὁ Δάσκαλος ἐκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ δὲν ἀπελογήθη.

— Ἀφῆρπκας τὸν υἱόν σου ἀπὸ τὴν μητέρα του πρὸς ἡκαπέντε ἑτῶν· σὺ μόνος γνωρίζεις ποῦ ὑπάρχει αὐτός.

τὴν σήμερον· ἰδοὺ καὶ ἄλλη αἰτία ἦτις μὲ παρεκίνησε σὲ συλλάβω, ὁπότεν ἔμαθα ὁποῖός τις εἶσαι. Δι' ὅσα ἐπραξίσιν ἐμὲ τὸν ἴδιον, δὲν θέλω ἐκδικῆσιν. . . Ἀλλ' ἀνέστης, ἀπάνθρωπε, ἔχυσες νέον αἷμα, χωρὶς καμμίαν ἀνέγκην. Ὁ ἄνθρωπος τὸν ὅποιον ἐδολοφόνησας, σ' ἐπληρώσας ὀλωδιόλου ἀθλαβῆς, καὶ ἀγωνῶν τὴν αἵμοχαρῆν ἐλύσαν. Σ' ἐρωτᾷ, τί θέλεις; — «Κ' ἐσένα καὶ τὰ ὀνύματά σου!» τὸν ἀποκρίνεσαι, καὶ ἐνταυτῷ τὸν αὐτὸς διὰ μαχαίρας.

— Ὡφόντι· τοιοῦτοτρόπως τὰ εἶπεν ὁ κύριος Μοῦρρ, αὐτὸν τὸν ἐπεσκέφθη· ἐπέφερεν ὁ ἰατρός.

— Εἶναι ψεῦμα! εἶπε ψεύματα.

— Ὁ Μοῦρρ δὲν ψεύδεται ποτὲ· ἐπανέλαβε ψυχρῶς ὁ Ροδόλφος. Τὰ κακουργήματά σου ἀπαιτοῦν ἱκανοποιῆσιν ἀπαραδειγματίστον. Ἐπῆδησες εἰς τὸν κήπον ἐκ τοῦ τοίχου· ἐκτύπτεις μὲ μάχαιραν ἓνα ἄνθρωπον διὰ τὴν ἀνέγκην· ἐπραξες καὶ ἄλλον φόνον. . . Θάνατον λοιπὸν νὰ λάβῃς καὶ νὰ τὸν λάβῃς ἔδω. . . Ἀπὸ εὐσυνείδητι καὶ ἀπὸ σέβας πρὸς τὴν οἰκογένειάν σου φερόμενος, σὲ λυτροῦμεν τῆς καταισχυνῆς ἥτις ἤθελε σὲ συλλαμβάνει εἰς τὴν λαιμητόμον, ἂν ἀντιβιάζωσιν ἐκεῖ. . . ἡγομεν, ὅτι ἐφρονεῖθες εἰς ἐνοπλὸν τινα συμπλοκὴν. . . ἐτοιμάσθητι. . . τὰ ἔπλα εἶναι ἔτοιμα.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Ροδόλφου τὸν παρίστανεν ἀδυνάτητον κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν. Ὁ Δάσκαλος εἶχε παρατηρήσει εἰς ἐν δωμάτιον προσεχῆς δύο ἄνδρας κατατοντας πυροβόλα, τρομπόλια. . . Τὸ ὄνομα τοῦ ἑνὸς ἐγγνωσμένον· ἐσυμπέραναν ὅτι ἤθελκεν νὰ τὸν ἐξαλείψωσι, διὰ νὰ συνταφῶσι μετ' αὐτοῦ ἐν τῷ σκότει τὰ τελευταῖα κακουργήματά του, καὶ οὕτω νὰ λυτρωθῇ ὁ αἷμας του ἐκ τοῦ νέου θανάτου. Ὡς ὅλοι οἱ ὁμοῖοι του, οὕτω καὶ αὐτός, τόσον ἦτον ἀνάνδρος, ὅσον ὧμός. Ὑποθέσας ἔφρασεν ἡ τελευταῖα τοῦ στιγμῆ, ἀνεφώνησε τρέμων.

— Ἐλεος ζῆτῶ !

— Ἐλεος διὰ σέ δὲν ὑπάρχει· εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος· Ἄν ἐδῶ δὲν πυροβοληθῇς, σέ προσμένει ἡ λαίμηττόμων·

— Προτιμῶ τὴν λαίμηττόμον . . . Τοῦλάχιστον περάσουν δύο τρεῖς μῆνες ἕως οὐ νὰ μὲ κόψουν . . . σε πειράζει τὴν εὐγενεῖάν σου, ἀφοῦ πάντοτε θὰ χαλάσουν οὕτως ἢ ἀλλέως ; . . Ἐλεος ! . . Ἐλεος !

— Μὰ σοῦ λείπῃ ὡς καὶ ἡ καταφρόνησις τῆς ζωῆς τὴν ὁποίαν ἐνίστε ἀπαντᾶ τις εἰς τοὺς μεγάλους κοῦργους ! εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος περιφρονητικῶς.

— Ἐπειτα, ὁ νόμος δὲν συγχωρεῖ νὰ ἐκδικᾶται τις μόνος τοῦ· ἐπανελάθεν ὁ Δάσκαλος ἀποτόλμως.

— Ὁ ΝΟΜΟΣ ! ἀνεδύσεν ὁ Ῥοδόλφος, ὁ νόμος· τολμᾷ νὰ ἐπικαλῇσι νόμους, σὺ, ὁ καταπολεμῶν νεκρῶς ἐνόπλιος χερσὶ τὴν κοινωνίαν ;

Ὁ ληστής ἐκλινε τὴν κεφαλὴν χωρὶς ν' ἀποκρίσῃ· ἐπομένως εἶπε μὲ τόνον ταπεινότερον· — Κἀμε τοῦλάχιστον ἔλεος· ἄφησέ μου τὴν ζωὴν.

— Μὲ λέγεις ποῦ εἶναι ὁ υἱός σου ;

— Νὰ σέ εἰπῶ ὅ,τι γνωρίζω περὶ αὐτοῦ . . .

— Μὲ λέγεις τίνας εἶναι οἱ γονεῖς τῆς νέας ἐκείνης τὴν παιδικὴν τῆς ὁποίας ἡλικίαν ἐβασάνισα τοσοῦτον ἡ Κουκουβάτῃ ;

— Εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν μου θὰ ἴδῃς ἔγγραφα, ὅποια θὰ σέ ὀδηγήσουν εἰς τὰ ἔχνη ἐκείνων οἵτινες παρέδωκαν εἰς τὴν Κουκουβάτῃν . . .

— Καὶ ποῦ εἶναι ὁ υἱός σου ;

— Θὰ μὲ ἀφήσεις νὰ ζῶω ;

— Πρῶτον νὰ μὲ τὰ ὁμολογήσης ὅλα . . .

— Ναι, ἀλλ' ἀφοῦ τὰ μάθῃς . . . εἶπεν ὁ Δάσκαλος διστακτικῶς.

— Τὸν ἐθανάτωσες !

— Ὁ ΧΙ' . . . ὅχι . . . τὸν ἐμπιστεύθηκα εἰς ἕνα

ἀνθρώπων μου, ὅστις, ὅταν συνέλθων ἐμὲ, ἠμπόρσεν· ἔφυγε . . .

— Καὶ τί τὸν ἔκλειμεν αὐτός ὁ σύντροφός σου ;

— Τὴν ἀνέθρεψε· τὸν ἔδωκε τὰς ἀναγκαίας γνώσεις, διὰ νὰ ἐμβῇ εἰς ὑπηρεσίαν ἐντὸς τραπεζίτικοῦ τινος καταστήματος, εἰς τὴν πόλιν Νάντεις . . . ὥστε νὰ ἐπιτύρῃ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ τραπεζίτου, νὰ μᾶς χρησιμεύῃ τὰς ἀπαιτούμενας ὀδηγίας, καὶ τοιαυτοτρόπως νὰ μᾶς εὐκολύνῃ . . . Τὸ σχέδιον τοῦτο διεύθυνα ἐγώ, ὅταν ἀκόμη ἤμην μέσα εἰς τὸ κάτεργον· καὶ ἐνῶ ἐμελετοῦσα ἀκόμη τὴν ὀραπέτευσίν μου, ἐκρατοῦσα καὶ ἀνταπόκρισιν μὲ τὸν φίλον μου, διὰ χαρακτήρων τοὺς ἀποίους ἐγνωρίζαμεν μόνον οἱ δύο μας.

— Ὡ Θεὶ μου ! τὸν υἱόν του . . . τὸν υἱόν του ! ! ! Αὐτός ὁ ἄνθρωπος μοῦ ἐμπνέει τρόμον· ἀέκραξεν ὁ Ῥοδόλφος φρικτῶν, καὶ κρύπτων τὰ πρόσωπόν του εἰς τὰς χίρας.

— Πλὴν τὸ ἐκόμενον μόνον διὰ τὴν πλαστογραφίαν ! ἐπρόσθεσεν ὁ ληστής· ὁ υἱός μου μολοντοῦτο, εὐθύ· καθὼς τὸν ἐξεμυστρεύθησαν τὸ τί ἐπρόσμεναν ἀπ' αὐτόν, ὥργισεν . . . τὰ ἐφάνερωσεν ὅλα εἰς τὸν παραυθέντην του, καὶ ἔγινεν ἄφαντος ἀπὸ τὰς Νάντεις . . . Εἰς τὰ χαρτοφυλάκιά μου μέσα θὰ ἴδῃτε πόσα ἔγιναν πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ υἱοῦ μου . . . Τὸ αἶκμα, ὅπου τελευταῖον διέτρεψεν, ἦτον εἰς τὴν ὁδὸν Τέμπλου, ἐγνωσμένος ὑπὸ τὸ ὄνομα Φραγκίσκος Γερμανός· εἰς τὰ χαρτὰ μου ὑπάρχει καὶ αὕτη ἡ διεύθυνσις. Ἰδοὺ . . . ἄς· τὰ εἶπα πλέον ὅλα . . . ὅλα . . . φυλάξετε τώρα τὴν υπόσχασίν σας καὶ ἡ εὐγενεῖά σας· ἂν ἀγαπᾶτε, καταγγείλετέ με εἰς τὴν ἐξουσίαν, πλὴν μόνον διὰ τὴν ἀποφασιστὴν κλοπὴν.

— Καὶ τὸν βρωδέμπορον, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Ποσειδῶν ;

— Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸ ἀνακαλύψουν· δὲν ὑπάρχει ἀποδείξις. Τὸ ὁμολογῶ εἰς τὴν εὐγενεῖάν σας, διὰ τὰ

καταλάβετε τὴν κλήν μου προκίρουν· πλὴν ἐνώπιον τῶν κριτῶν θέλω τὸ ἀρνηθῆναι...

— Λοιπὸν τὸ ὁμολογεῖς;

— Ἦμην ἐνδεὴς, δὲν ἤξευρα πῶς νὰ ζήσω... αἱ παρὰ κινῆσεις τῆς Κουκουβάκας... Τώρα τὸ μετανῶ... ἴδετε ὅτι σὰς τὸ ὁμολόγησα... ὦ! ἂν εἴχετε τὴν γυναικότητα νὰ μὴ μὲ παραδώσετε εἰς τὴν ἐξουσίαν, σὰς εἰδὼς ὅτι λόγον τιμῆς νὰ παραιτηθῶ πλέον ἀπὸ τὰ τοιαῦτα.

— Καὶ νὰ ζήσης... καὶ οὐτε εἰς τὴν ἐξουσίαν νὰ μὲ παραδῶσω.

— Μὲ συγχωρεῖτε λοιπὸν; ἀνεφώνησεν ὁ Δάσκαλος μὲ συγχωρεῖτε;

— Σὲ κρίνω... καὶ σὲ τιμωρῶ! ἀνέκραξεν ὁ Ῥοδόλφος μὲ τόνον πάνδημον φωνῆς. Δὲν σὲ παραδίδω εἰς τὴν ἐξουσίαν, ἐπειδὴ ἤθελε σὲ στείλει, ἢ εἰς τὸ κάτεργον, ἢ εἰς τὴν λαμπητόμην· καὶ τοῦτο δὲν σὲ πρέπει... ὄχι! δὲν πρέπει τοῦτο εἰς σὲ... Εἰς τὸ κάτεργον; διὰ νὰ δεσποῖς πάλιν μὲ τὴν εὐρωστίαν καὶ τὴν μοχθηρίαν σου ἐπὶ τοῦ σφετοῦ ἐκείνου!... διὰ νὰ εὐχαριστῇς ἐκ νέου τὰς κτηνώδεις ὁρμὰς σου πρὸς τὸ καταθλίβειν!... διὰ νὰ ἴσῃ μισητὸς εἰς ὅλους καὶ ἐπιφοβός· ἐπειδὴ ἔχει καὶ τὸ ἐγκλημα ἑπαρῖν, καὶ σὺ κομπάζεις ἐν τῇ τερατωδεῖς σου!... Εἰς τὸ κάτεργον; ὄχι, ὄχι! Τὸ σιδηροῦν σου σῶμα ὡς οὐ δὲν λογιζέται τοὺς κόπους τοῦ ἐρετμοῦ καὶ τὴν βαβδον τῶν δεσμοφυλάκων. Ἐπειτα, τὰ δεσμά συντρίβονται· οἱ τοῖχοι διατοπικνύονται· τὰ ἔρρη ἐπιβαίνονται· καὶ δὲν εἶναι διόλου παράδοξον νὰ δραπετεύσῃς πάλιν μίαν ἡμέραν, καὶ νὰ χυθῇς ἐκ νέου ἐπὶ τῆς κοινωνίας, ἄλως λυσισέδης, ἔχνη ἀφῆμων τῆς διαβάσεώς σου τὴν ἀρπαγὴν καὶ τὸν φόνον... ἐπειδὴ, τίς ὑποτίθεται τὴν ἡράκλειόν σου ἰσχὺν καὶ τὴν βομφορίαν!... Ὁχι λοιπὸν αὐτό... ὄχι, τελείως! Ἀφοῦ εἰς τὸ κάτεργον δόνασι νὰ θρασυῇς τὴν ἀλυσὸν σου... τί μέλλει γενέσθαι, διὰ ν' ἀπολυτρωθῇ τῆς αἰμοχρο-

σου δίψης ἡ ἀνθρώπινος; γὰρ;... νὰ σὲ παραδώσῃ καὶ νῆς εἰς τὰς χεῖρας τοῦ δημίου...

— Ἐκατάλαβα· ἡ εὐγενεία σου λοιπὸν θέλεις τὸν θάνατόν μου, ἀνεβόησεν ὁ ληστής· τὸν θάνατόν μου λοιπὸν;

— Μὴ ἐλπίζε τὸ τοιοῦτον... καθὼς εἶσαι φιλόζωος, πολὺ θέλει πρᾶναι τὴν ἀλγεινὴν προαίσθησιν τῆς μετὰ τῆς τιμωρίας ἡ ἐλπίς δραπετεύσεως· τυφλῇ, ἀνόητος ἐλπίς!... πλὴν, τί σημαίνει;... αὕτη θέλει μετρίσῃ τὴν φρίκην τῆς ποινῆς σου· δὲν θέλεις πιστεύσει εἰς τὸν θάνατόν σου, εἰμὴ ὑπὸ τὸν ὄυχον τοῦ δημίου! Καὶ τότε... ἀναίσθητος ἔσως ἐκ τοῦ φόβου, θέλεις ὁμοιάσαι τὴν ἀδαντῇ, ὡς ὀλοκαύτωμα προσπερομένην εἰς τὰς ψυχὰς τῶν θυμῶν σου... Ὁχι, σὲ λέγω· αὐτὸ δὲν γίνεται... ἡλιπίζεις νὰ λυτρωθῇς ἔως τὴν τελευταίαν στιγμὴν... σὺ, ἀνθρωπομόρφον τέρας... νὰ ἐλπίζεις; Ὁχι!... ἂν δὲν μετανόησες... δὲν θέλω πλέον νὰ διατηρῇς ἐλπίδα κάμμιαν εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν· δὲν θέλω πλέον...

— Μὰ τί ἔκαμα εἰς αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον;... τί εἶναι αὐτός; τί θέλει ἀπ' ἐμένα;... καλῇ, ποῦ εἴμεθα;... ἀνέκραξεν ὁ Δάσκαλος, ἐκτὸς σχεδὸν ἐκταῦτος.

Ὁ Ῥοδόλφος ἐξηκολούθησεν· — Ἦν ἐξ ἐναντίας ὠλιγώρεις, καὶ περὶ οὐδὲν ἐτίθετο τὸν θάνατον, πάλιν δὲν ἔπρεπε νὰ ζημιωθῇ δι' αὐτοῦ... διὰ σὲ ἡ λαμπητόμην ἡ θέλην εἶναι θυμὴν, ἀπὸ τῆς ὁποίας, ὡς τόσοι ἄλλοι, ἡ θέλεις κάμει ἐπίδειξιν τῆς θηριωδίας σου... ἀπὸ τῆς ὁποίας, ἀφροντίς περὶ τοῦ ἐξωλεστάτου βίου τὸν ὑποῖον διήγαγε, ἤθελες κολάσει καὶ τὴν ψυχὴν σου προφέρων ἐσχάτην τινὰ βλαστημίαν!... Οὐδὲ τοῦτο μ' ἀρέσκει... δὲν εἶναι διὰ τὸν λαόν καλόν, νὰ βλέπουν τὸν καταδικαν γελῶντα εἰς τὴν θέαν τῆς κοπίδος, μυκτρίζοντα τὴν δὴμιον, καὶ φουῶντα ἢ ἀλλοτρίωντα πρὸς τὸν θεὸν σπινθηρο-

τὸν ὁποῖον ὁ Πλάστης ἔθεσεν ἐν ἡμῖν (1) . . . Ἡ σωτηρία μιᾶς ψυχῆς εἶναι πρᾶγμα ἱερὸν. Πάντα τὰ παραπτώματα ἡμῶν ἱλάσκονται καὶ ἐξαγοράζονται, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κακουργιοδικείου μέχρι τῆς λαίμητρός σου, τὸ δῖα στήμα εἶναι βραχὺ· χρειάζεται καιρὸς πρὸς μετάνοιαν καὶ εἰς λασμόν. Τὸν καιρὸν τοῦτον σοὶ παραχωρῶ λοιπόν· . . ὁ Θεὸς νὰ δώῃ νὰ ὤρελῃθῃς εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα.

Ὁ Δάσκαλος ἐφαίνεται ἐκπληκτος . . . Πρῶτον ἤδη ἐπὶ ζωῆς τὴν ἐπιτήσῃ τι πλειότερον τοῦ θανάτου. Ὁ ἀπόβροτος οὗτος φόβος ἦτο φρικωδέστατος . . . Ὁ Ῥοδόλφος ἐπὶ κολοῦθῃς λέγων·

— Ἀνέλεμε Δουρεσὴλε! δὲν στέλλεσαι εἰς τὸ κάτερον . . . δὲν στέλλεσαι εἰς τὴν λαίμητρόν σου . . .

— Ἀλλὰ τί θέλεις ἀπ' ἐμέ; . . . ὁ μαῦρος ἄδης λοιπόν σ' ἐξαπέστειλε;

— Ἀκουσον . . . εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος ἀνεγειρόμενος καὶ λαμβάνων σῆλα ἀπειλητικῆς ἐξουσίας. Κατεχράσθης ἐκκλησιαστικῶς τὴν δύναμίν σου . . . περᾶλυσον τὴν δύναμίν σου . . . Οἱ ἀνδρειότεροι ἐνώπιόν σου ἔτρεμον . . . πρῶτον ἔτρεμον ἐνώπιον τῶν ἀσθενεστέρων . . . Ἀνθρωποκτόνη πλάσματα Θεοῦ εἰς νύκτα κατεβύθισας αἰώνιαν . . . τὸ σκότος λοιπόν τὸ αἰώνιον ἔσ' κατακαλύψῃ ἀπὸ τοῦ νῦν ἀπὸ τῆς σήμερον . . . μετὰ στιγμήν . . . Ἀνταξίαν τῶν ἐκκλησιῶν σου πάραυτα θέλεις λάβει ποινὴν . . . Πλὴν, ἐπὶ πρόσθεσεν ὁ Ῥοδόλφος μετὰ τόνον φωνῆς οἰκτερίμου, ἡ φωνὴ αὕτη ποινὴ θέλει τοῦλάχιστον σοὶ χρηγησῇ τὸ ἀπέρηκτον μέλλον τῆς μετаноίας . . . Ὁμοίος σου ἐγγληματίας ἦβλεπ' εἶσθαι, ἂν, τιμωρῶν σε, τὸ ἐπραττον πρὸς ἐκπλήρωσιν ἐκδικήσεως, ὅσον θεμιτὴ καὶ ἂν ὑποτεθῇ ἡ ἐκδικήσῃ αὕτη . . . Ἡ ποινὴ σου, ὅχι ὡς ὁ θάνατος ἀκαρπός . . .

(1) Τοιαῦτα καὶ φρικωδέστατα τούτων παραδείγματα φαίνονται πολλά εἰς τὰς ἐφημερίδας τῆς Εὐρώπης. Σ. τ. Μ.

ἀλλὰ γόνιμος εἶναι χρεὶς νὰ γενῇ· ὅχι νὰ σὲ κολάσῃ . . . ἀλλὰ νὰ σὲ λυτρώσῃ . . . Ἄν, πρὸς τὸ νὰ σὲ καταστήσω ἀνίκανον τοῦ νὰ βλάπτῃς, . . . σὲ ἀποστερῶ διὰ πάντος τῶν καλλωνῶν τῆς δημιουργίας . . . ἂν σὲ βυθίζω εἰς ἀδιεξέραστον νύκτα . . . κατὰμονον μετὰ τὴν ἀνάμνησιν τῶν κακουργημάτων σου . . . τοῦτο πράττω, ὅπως θεωρῇς ἀπαύστως τὸ μέγεθός των . . . Ναί! Κεχωρισμένος τοῦ ἔξω κόσμου διὰ πάντος . . . θέλεις βασθῇ νὰ ἐμβλέψῃς εἰς ἐαυτόν . . . καὶ τότε, ἐλπίζω, τὸ μέτωπόν σου, τὸ μελαγχρόν ἐκ τῆς φαυλότητος, θέλει ἐρυθρίσῃ ἐκ τοῦ αἵματος . . . ἡ ψυχὴ σου, ἡ διειδρωσκομένη ὑπὸ τοῦ ἐγγλήματος . . . θέλει μαλαχθῇ ὑπὸ τῆς φιλανθρωπίας . . . Πᾶσα λέξις σου εἶναι βλαφήμια . . . πᾶσα λέξις σου θέλ' εἶσθαι ἱκεσία . . . Εἰσαὶ ὁρατοὺς καὶ ὠμούς, ἐπειδὴ εἰσαὶ ἑυχρὸς . . . θέλεις γενῇ πᾶρος καὶ ἡμερος, ἐπειδὴ θέλεις γενῇ ἀδύνατος . . . Ἡ καρδία σου ἐκλείπῃ εἰς τὴν μετάνοιαν . . . ἡμέρα ἔρχεται, καὶ θέλεις κλαύσει τὰ θύματά σου . . . Ἐξηυτελίσεις τὸ λογικόν, τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς ἐνεφύσησεν εἰς σέ· δούλον τὰ κατέστησας, δούλον εἰς ὁρμάς ἀρπαγῆς καὶ φάνου . . . ἐξ ἀνθρώπου μετεβλήθης εἰς κτήνος ἀνήμερον θηρίον, . . . ἡμέρα ἔρχεται, καὶ ἡ δικαιοδική σου αὕτη κρίσις θέλει ἀνασταθμῇ διὰ τῶν ἐλέγχων τοῦ συνειδότος, ἀνυψωθῇ διὰ τοῦ ἐξέλασμοῦ . . . Δὲν ἐσεβάσθης οὐδὲ κἂν ὅ,τι σεβάζονται καὶ τὰ θηρία . . . τὰ θήλα, καὶ τοὺς σκύμνους των! . . .

Μετὰ ζῶν ἡ μακροήμερον, εἰς τὴν λυτρωσίν των παραπτωμάτων σου ἀφιερωμένην, ἡ τελευταία ἱκεσία σου θέλ' εἶσθαι δέησις πρὸς τὸν Θεόν, ὅπως σοὶ χάρισῃ τὴν ἀνέλεστον εὐδαιμονίαν τοῦ ν' ἀποθάνῃς μετὰ τῆς συζύγου σου καὶ τοῦ υἱοῦ σου . . .

Ἡ φωνὴ τοῦ Ῥοδόλφου ἔλαθεν εἰς τοὺς τελευταίους λόγους τούτους λυκαρτάτην συγκίνησιν. Ὁ Δάσκαλος ἀπεβίβωτο σχεδὸν πάντα φόβον . . . ὑπέλαβεν, ὅτι ὁ κρῖ-

τῆς του ἠθέλησε μόνον νὰ τὸν πτοήσῃ εἰς τὴν ἀρχὴν, διὰ νὰ κατὰλήξῃ ἐπὶ τέλους εἰς τὴν γουθεσίαν ταύτην. Ἐνθάρρυνθεις λοιπὸν ὁ ληιτῆς ἐκ τῆς πραότητος τοῦ Ῥοδόλφου, τὸν λέγει μὲ πρόπετῇ καὶ βίβρῳρον γέλωτα — Ἀκουσε! αἰνίγματα ἐξηγοῦμεν ἐδῶ, ἢ τὴν κατήχησιν παρὰ διδόμεθα; . . .

Ὁ Ῥοδόλφος ἀντὶ τὴν ἀποκριθῆ, εἶπεν εἰς τὸν ἱατρόν — Κάμε, Δαυὶδ, ὅ,τι θὰ χάρις . . . καὶ ὁ Θεὸς πλὴν ὅν ἄς παιδεύσῃ ἡμᾶς μόνον, ἂν ἀπατώμαι εἰς τὴν κρίσιν μου! . . .

Ὁ αἰθίοψ ἐσήμανε κωδωνίσκον.

Καὶ ἰδοὺ εἰσέρχονται ἄνθρωποι δύο.

Ὁ Δαυὶδ τοὺς ἔνευσε τὴν θύραν θαλάμου τινος πλαγίου. Καὶ ἐκύλισαν πρὸς τὰ ἐκεῖ τὸ θρανίον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐλάθητο δεδεμένος ὁ Δάσκαλος, ὥστε νὰ μὴ δύναται τὸ ἐλάχιστον κίνημα νὰ πράξῃ.

— Νὰ μὲ σφραγίσετε λοιπὸν θέλατε! . . . Ἕλεος! . . . δι' ἀγαπὴν . . . Ἕλεος! . . . ἀνεβόει ὁ Δάσκαλος ἐν τὸν ἔστυρον.

— Δέσατε τὸ στόμα του! εἶπεν ὁ αἰθίοψ εἰσερχόμενος εἰς τὸν θάλαμον.

Ὁ Μαχαιροβγάλτης καὶ ὁ Ῥοδόλφος ἔμειναν μόνον.

— Κύρ Ῥοδόλφο, εἶπεν ὁ Μαχαιροβγάλτης ὡχρὸς καὶ μὲ τρίμασαν φωνήν, δὲν μοῦ λές κύρ Ῥοδόλφο . . . ἐγὼ φοβοῦμαι . . . ὥσάν νὰ ᾔηναι ὄνειρο . . . Τί τοῦ κιννοῦν τώρα, τοῦ Δασκάλου; ἔπαυσε νὰ φωνάζῃ . . . ἀκούεται . . . Αὐτὴ ἡ σιωπὴ του μὲ τρομάζει περισσότερον παρὰ ἂν ἐφώναζε . . .

Καὶ ὁ Δαυὶδ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν θάλαμον ἥτοι δὲ ὡχρὸς ὅπως ὡχριοῦν οἱ αἰθίοπες . . . εἶχε τὰ χεῖλη λευκά. Οἱ δύο ἄνθρωποι ἐπανήγαγον πάλιν τὸν Δάσκαλον δεδεμένον πρὸς τοῦ θρανίου του.

— 'Αφκίρέσατέ τον τὸ ἐπιστόμισμα' . . . λύσατέ τον,
 τον ὁ Δαυίδ.

Καὶ παρῆλθέ τις στιγμὴ στιγμὴ στιγῆς φρικώδους . . .
 δύο ἄνθρωποι ἔκοψαν τὰ δεσμά τοῦ Δασκάλου καὶ
 ἔφρεσαν ἀπὸ τοῦ στόματός του τὸ φίμωτρον. Ἠγέρθη
 τε αὐτός με ὀρμήν . . . ἡ ἐλεεινὴ μορφή του ὀργὴν ἐξέ-
 φρε, φόβον καὶ φρίκην ὁμοῦ· ἔκαμε βῆμα ἓν, τείνων τὰς
 πόδας πρὸς τὰ πρόσω· ἔπειτα, ἐπαναπεσὼν εἰς τὸ θρονίον,
 ἀνέβη με τόνον ἀνεκλαλήτου ἀγωνίας καὶ σπαραξ-
 ῶδους ἀγανακτήσεως, ἀνυψῶν τὰς χεῖρας πρὸς τὸν
 οὐρανόν.

— 'Λόμματος!!!

— Δαυίδ, ὁὗς τον τὸ χαρτοφυλάκιον ταῦτο, εἶπεν ὁ
 πονερός.

Ὁ αἰθίοψ ἔβαλεν εἰς τὰς τρεμοῦσας τοῦ Δασκάλου
 χεῖρας μικρόν τι χαρτοφυλάκιον.

— Μέσα εἰς τὸ χαρτοφυλάκιον ταῦτο ὑπάρχουν χρή-
 ματα ἱκανὰ διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃς ἅσυχόν τι, καὶ ἄρτον . . .
 μέχρι τέλους τῶν ἡμερῶν σου, εἰς τινὰ τόπον παράμερον.
 Ὅρα εἶσαι ἐλεύθερος . . . 'πήγαινε . . . καὶ μετανόει . . .
 εἰς εὐεχὴς εἶναι πολυεύσπλαγχος!

— 'Λόμματος! . . . ἐπανελάθειν ὁ Δάσκαλος, κρατή-
 σας τὸ χαρτοφυλάκιον μηχανικῶς.

— 'Ανοίξατε τὰς θύρας ν' ἀναχωρήσῃ, εἶπεν ὁ
 πονερός.

Καὶ αἱ θύραι ἠνεώχθησαν με πάταγον.

— 'Λόμματος! λόμματος!!! ἐπανελάμβανεν ἐκπλη-
 κτός ὁ ληστής.

— Εἰσαι ἐλεύθερος. . . ἔχεις χρήματα . . . 'πήγαινε!

— Νὰ 'πηγαίνω! . . . νὰ 'πηγαίνω! . . . καὶ ποῦ ὁμι-
 λῶνται! . . . καὶ ποῦ φῶς! . . . (ἀνεβόησε μανιώδης). 'Ἄλλ'
 ἔγκλημα . . . ἔγκλημα ἀπὸ τὰ φοβερώτερα ἔγκλη-

ματα, νὰ καταχρᾶται κάνεις τὴν δυνάμιν του τοιοῦτο
τρόπως . . . καὶ νὰ . . .

— Εἶναι ἐγκλημα νὰ καταχρᾶται κάνεις τὴν δυνάμιν του ! . . . ἐπέφερον ὁ Ῥοδόλφος διακόπτων αὐτὸν μὲ πομπώδη φωνήν. Καὶ τί τὴν ἔκαμνες τὴν δύναμίν σου, σύ ; Τί τὴν ἔκαμνες ;

— "ὦ ! θάνατον ! . . . ὦ ! ἐπρωτιμαῦσα θάνατον, ἀνέβη ὁ Δάσκαλος. Νὰ ἦμαι τῶρ εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ κόσμου . . . ἀπὸ ὅλα νὰ φοβοῦμαι ! . . . Νὰ ἡμπορῇ τὸν ἄνθρωπον νὰ μὲ δειρῇ κ' ἓνα παιδί ! . . . Θεέ μου ! . . .

— Ἐχεις χρήματα . . .

— Θὰ μοῦ τὰ κλέψουν ! εἶπεν ὁ ληστής.

— Θὰ σοῦ τὰ κλέψουν ! . . . Καταλαμβάνεις αὐτὰς τὰς λίξεις . . . τὰς ὁποίας προφέρεις μετὰ φόβου ! . . . σὺ ὅστις ἐκλεπτες ; . . . Πήγαινε ! . . .

— Δι' ἀγάπην Θεοῦ, εἶπεν ἱκετικῶς ὁ Δάσκαλος : ἀνέβη κάνεις ὁδηγός μου ! Πῶς θὰ περάσω τώρα τοὺς δρόμους ; ὦ ! φονεύσατέ με ! φονεύσατέ με ! . . . σᾶς, τὸ ζήτημα ἔλγος . . . φονεύσατέ με !

— "Ὅχι . . . θέλεις μετανοήσῃ μίαν ἡμέραν.

— Ἐγὼ νὰ μετάνοῃσω ; ποτέ ! ποτέ ! . . . ἀνέβη ὁ λυσσωδὴς ὁ Δάσκαλος. Μωρ' ἐγὼ θὰ ἐκδικηθῶ ! . . .

Καὶ ὤρμησεν ἐκ τοῦ θρόνου του μὲ τὰς πυγμὰς ἀπὸ λητικῶς διατεθειμένας. Εἰς τὸ πρῶτον βῆμα ἐκλονισθῆναι. "Ὅχι . . . ἅ ! . . . δὲν ἐμπορῶ ! . . . Καὶ νὰ ἔχω τὴν δύναμιν ! καὶ νὰ ἦμαι ! . . . "ὦ ! κατὴντίστα ἀξίως λῦσαι . . . δὲν ὑπάρχει ψυχὴ νὰ μ' εὐσπλαχνισθῇ ! . . .

Ἀδύνατον νὰ παραστήτῃ τις τὸ ῥίγος, τὸ θάμβος τοῦ Μαχαιροβγάλτου ἐπὶ τῆς τρομερᾶς ταύτης σκηνῆς ἡ γροικὸς καὶ τραχεῖά του μορφὴ προειδήλου μεγίστην καὶ δίκας συντριβὴν. Πλησιάζει ἐκεῖ τὸν Ῥοδόλφον, καὶ γὰρ λῆ τῇ φωνῇ, — Κύρ Ῥοδόλφε, τὸν λέγει κατὰ τὰ ἔργα ὅπου ἔκαμε τὸ ἔπαθε . . . εἶναι φοβερός ἀλιτῆριος !

Προτίεσσα ἐζήτησε νὰ κυπήσῃ κ' ἐμένα· ὅμως τώρα εἶναι
κακομοίρης τυφλὸς . . . δὲν ἤξεύρει ἀπὸ ποῦ νὰ φύγῃ...
ἔμπαρὲ νὰ τὸν καταπατήσουν εἰς τὸν δρόμον . . . ! Νὰ
τὸν ὀδύνησω, διὰ νὰ πάγῃ καὶ αὐτὸς νὰ ἡσυχάσῃ εἰς κόμ-
μα γυνά ;

— Καλά· ἀπάντησεν ὁ Ροδόλφος συγκινηθεὶς ἐκ τῆς
γενναϊότητος τοῦ Μαχαιροβγάλτου, καὶ λαμβάνων τὴν
χεῖρά του Καλά . . . πήγαινε

Ὁ Μαχαιροβγάλτης τότε ἐπλησίασε τὸν Δάσκαλον,
τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου του ἐπιθέσας. Ὁ ληστής ἀνε-
πίδωκε — Ποίος μ' ἐγγίζει ; εἶπε μὲ φωνὴν ὑπόκωπτον.

— Ἐγὼ . . .

— Ποίος ;

— Ὁ Μαχαιροβγάλτης.

— Ἦλθες καὶ σὺ τώρα νὰ μ' ἐκδικηθῇς, αἱ ;

— Δὲν ἤξεύρεις ἀπὸ ποῦ νὰ ἐβγῇς . . . πιάσε με νὰ
ἐξηγήσω . . .

— Ἐσύ ! . . . ἐσύ ! . . .

— Ναί· τώρα ἡ ψυχὴ μου σὲ πανεῖ . . . ἔλα !

— Ὡς νὰ μοῦ καμῇς κἀνένα κακά ;

— Ἐλα, κακομοίρη, καὶ δὲν εἶμαι τόσο παληάνθρω-
πος . . . βλέπω τὴν δυστυχίαν ὅπου σὲ ἤρξε . . . ἔλα
νὰ φύγωμεν κ' ἐξημέρωσε.

— Ἐξημέρωσε ! ! ! ἅ ! ἐγὼ ποτὲ πλέον δὲν θὰ ἰδῶ
ὡς ἐξημερώνει . . . ἅ ! ἀνέβησαν ἐκ νύκτου ὁ Δάσκαλος.

Ὁ Ροδόλφος, μὴ δυνήσας ν' ἀνθέξῃ πλεονέκτον εἰς
τὴν θέαν ταύτης τῆς σκηνῆς . . . ἀπῆλθεν ἐν τάχει,
παρκαταλείvouμενος ὑπὸ τοῦ Δαυλῆ, καὶ γεδῶν πρὸς
τοὺς δύο ὑπηρέτας ν' ἀναχωρήσωσιν. Ὁ Μαχαιροβγά-
λτης καὶ ὁ Δάσκαλος ἔμειναν μόνοι.

— Τυφόντι, τὸ χαρτοφυλάκι ὅπου μ' ἔδωκαν, ἔχει
μέσα χρήματα ; ἠρώτησεν ὁ ληστής μετὰ μακρὰν
σιωπῆς.

— Ναί . . . ἔβηλα μέσα μόνος μου πέντε χιλιάδες
 δραχμάς . . . Μ' αὐτὰ εὐρίσκεις τώρα κἀνένα 'σπιτάκι
 μία γωνιά εἰς τὴν ἐξοχή . . . καὶ περνᾷς τὴν ἐπίλοιπὴν
 ζωὴ σου . . . Ἄν πάλιν θέλῃς νὰ σὲ ὑπάγω εἰς τῆς δρᾶς
 κινίας, σὲ 'παγαίνω.

— Ἐκείνη μοῦ τὰ κλέπτει.

— Εἰς τοῦ Κοκκινόχερς ;

— Ἐκεῖνος μὲ φαρμακώνει, καὶ τὰ καθίζ' εἰς
 χέρι !

— Ποῦ θέλεις, τὰ λοιπόν ;

— Μήτ' ἐγὼ ἡξεύρω . . . Τὸ καλὸ εἶναι ὅπου εἶσαι
 Μαχαιροβγάλτη, δὲν εἶσαι κλέπτης. Νά . . . κρύψε τὸ
 χαρτοφυλάκι μέσα εἰς τὸ 'στικάρδι μου, νὰ μὴν τὸ ἴδῃ
 ἡ Κουκκουβάια . . .

— Τώρα Κουκκουβάια. Ἐκείνην τὴν ἐπῆγαν εἰς τὸ
 νοσοκομεῖο τοῦ Βωϊόνη (hôpital Beaujon) . . . Τὴν ὥρην
 ὅπου ἐπαλαίωμεν ἀπόψε τῆς ἔβγαλα τὸ ἑνὲς πόδι.

— Τί θὰ γένω, Θεέ μου, τί ἔχω νὰ γένω, μὲ τὸ
 μελάνων αὐτὸ καταπέτασμα ὅπου ἔβηλαν ἐνώπιόν μου
 ἡμέραν νύκτα ! . . . Καὶ ἂν ἴδῃ ἐπὶ τοῦ μελάνου κατα-
 πέτασματος τούτου τὰ κίτρινα καὶ ἀποθαμμένα πρὸς
 εἰς τὰ ἐκείνων τοὺς ὁποίους . . .

Καὶ ἐρρίγησε, καὶ εἶπε μὲ φωνὴν ὑπόκωφον πρὸς
 τὸν Μαχαιροβγάλτην :

— Ἀπέθανεν ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀποψέως
 νυκτός :

— Ὁχι' ζῇ.

— Ἀς ᾄδει κᾶν.

Καὶ ἐσιώπησε μετ' ὀλίγον ἀνεβόησε πάλιν, σκιρ-
 αίνοντι, ὡς παράφορος. Καὶ εἶσαι σὺ, Μαχαιροβ-
 γάλτη, εἶσαι σὺ, κακώτατε, ἡ αἰτία ! . . . Ἄν δὲν ᾄδῃ
 καλὰ ἐγὼ ἐμαχαίρων τὸν ἄνθρωπον κ' ἐπαίρων τὰ

κατα . . . Ἐτυφλώθηκα . . . ἐξ αἰτίας σου ! . . . ναι,
ἐξ αἰτίας σου ! . . .

— Αἶ . . . ἄφρασε τα πλέον αὐτά . . . μὴ σκῆς τὴν
καρδίᾳ σου . . . Θὰ ἔλθεις ; . . . εἶμαι κ' ἐγὼ κουρασμέ-
νος· θέλω νὰ κοιμηθῶ . . . Ἀρκετὰ τὴν ἐξεφαντώσαμεν
ἀπόψε . . . Ἀὐριο, ἂν θέλῃ ὁ Θεός, θὰ πιάσω πάλιν τὰ
μερομήματα. Λέγε· ποῦ θέλεις νὰ σὲ ὀδηγήσω ; νὰ πα-
γαίνω κ' ἐγὼ νὰ πλαγιάσω.

— Ἐσύρω κ' ἐγὼ ποῦ νὰ μὲ ὀδηγήτραι ; . . . Εἰς τὴν
κάμερή μου, δὲν τολμῶ . . . ἔπρεπε νὰ εἰπούμεν . . .

— Ἐ, ἀκουσε νὰ σοῦ εἰπῶ ἔρχεσαι μὲν δύο ἡμέ-
ραι· ἐκεῖ ὅπου κατοικῶ ἐγὼ ; . . . Ἡμπορεῖ νὰ σοῦ εἴ-
πω κἀνένα καλὸν ἄνθρωπον, ὅπου νὰ μὴ γνωρίζῃ ποῖος
εἶσαι, καὶ νὰ σ' ἐπάρῃ κοντά του διὰ ψυχικὰ . . . Εἶναι
ἀποποιος ὅπου γνωρίζω εἰς τὸν λιμένα τοῦ ἁγίου Νικο-
λάου ἢ μητέρα του κάθηται εἰς τὸ χωριό, εἰς τὸν ἅγιον
Μανδῆ· μία γυναίκα τοῦ Θεοῦ . . . πτωχὴ ὅμως καὶ
αὐτὴ ἢ δύστυχη . . . ἴσως σὲ κρατήσῃ . . . Ἐρχεσαι ;

— Ἐσένα, Μαχαιροβγάλτη, σ' ἐμπιστεύομαι . . .
καὶ ἂν ἔλθω εἰς τὸ σπίτι σου, δὲν ἔχω φόβον διὰ τὰ
χρήματά μου . . . Καλὴ τύχη καὶ δὲν ἐκλείψης ποτὲ . . .

— Θυμᾶσαι ὅταν μ' ἐκπαινενοῦσαι, πῶς δὲν ἤμουν
κ' ἐγὼ καλὴ χερὰς, ὡς ἂν ἐσέ ;

— Ποῖος τότε ἐπρονουθεῖ . . .

— Ἄν σὲ ἤκουα . . . ἤθελε τώρα νὰ σοῦ ἔεπκστρεψα
τὰ χρήματά σου

— Τωόντι· ὅμως τοῦ λόγου σου δὲν φυλάττεις πά-
ρος . . . εἶπεν ὁ ληστής με ταπεινώσιν. Εἶσαι πολὺ κα-
λῆτερος ἀπ' ἐμένα.

— Οὐχὶ παίζουμα ! . . . Ὁ κύριος Ῥοδόλφος ἐμένα μού
εἶπε πῶς ἔχω χαλαγῆσα καὶ τιμῇ.

— Μὰ δὲν μού λες τί ἄνθρωπος εἰν αὐτός ; . . . Ἀὐ-

τὸς δὲν εἶναι ἄνθρωπος ! ἀνέκραξεν ὁ Δάσκαλος μὲ νέαν ἐργάνην εἶναι θηρίον ! . . .

— Ὁ Μαχαιροβγάλτης ἀνέστειλε τοὺς ὤμους καὶ εἶπε — Πάλιν τὰ ἴδια ! . . . Θὰ φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ ;

— Παγίνουμεν εἰς τὸ σπίτι σου . . . ἔ, Μαχαιροβγάλτη ;

— Ναί.

— Δὲν ἔχεις μαζὶ μου κἀνένα πάθος ; μὲ καμνίζει ὄρα ;

— Σοὺ κάμνω.

— Καὶ εἶσαι βέβαιος πῶς δὲν ἀπέθνηεν . . . ἐκείνος ὁ αἰθώπιος ;

— Πολὺ βέβαιος.

— Ἐνας ὀλιγώτερον (εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ ληστής) ἂν ἤξευραν . . . καὶ τὸν μικρὸν γέροντα τῆς ἐδοῦ τοῦ Ροῦλ . . . καὶ τὴν γυναῖκα ἐκείνην . . . εἰς τὸν Ἀλφειοῦ Μαρκίνου αὐλακὰ . . . ὦ ! ἄλλο τώρα δὲν θέλω ἀναπνεῖν εἰμὴ αὐτὰ, καὶ αἰώνως αὐτὰ . . . Ἀδύμματος . . . Θεέ μου, ἀδύμματος ! ἐπράσθυσεν ὑψηλοφώνως.

— Καὶ στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Μαχαιροβγάλτου, ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ αἰκου τῆς δεινδροστονίης καὶ Χήρας

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ΄.

ΝΗΣΟΣ ΑΔΑΜ.

Παρήλθεν εἰς μὴν ἀφοῦ διέτρεξαν τὰ προηγουμένα ὁδηγοῦμεν τώρα τὸν ἀνγνωστὴν εἰς μικράν τινα πόλιν, ἣτις καλεῖται Νήσος- Ἀδάμ, κειμένη εἰς θέσιν τριπνοτάτην, ἐπὶ τὸν ποταμὸν Οἰσίαν (Oise), παρὰ τοῦ πρόποδας ἑνὸς δάσους.

Εἰς τὰς μικρὰς πάντοτε πόλεις, τὰ πλέον ἀσήμαντα

συμβεβηκότα καθίστανται πολυθρόνητα ὄθον, οἱ ὀλιγαρχοὶ τῶν κατοίκων τῆς Νήσου- Ἀδάμ, οἱ κατ' ἐκεῖνο τὸ πρῶτ' περιδιαβάζοντες εἰς τὴν πλατεῖαν ἣτις ὑπῆρχε πρὸ τῆς ἐκκλησίας, περὶ πολλοῦ ἐποιοῦντο νὰ μάθωσι, πότε ἐμελλε νὰ ἔλθῃ ὁ νεωστὶ ἀγοράσας τὸ μεγαλῆτερον ἀπὸ τὰ κροσωλεῖα τῆς χώρας τῶν, κείμενον ἀπέναντι τῆς ἐκκλησίας, εἰς τὴν αὐτὴν ἐκείνην πλατεῖαν. Εἰς δὲ τῶν ὀλιγαρχῶν τούτων, περιεργότερος τῶν ἄλλων, πλησιάσας ὑπρέτην τινὰ, ὅστις κατεγίνετο μὲ πολλὴν φιλοφρόνησιν καὶ ζῆλον περὶ τὴν διευθέτησιν τῶν κρεάτων, τὸν ἠρώτησε· τίς εἶναι ὁ νέος ἰδιοκτήτης ; Ὁ δὲ ὑπρέτης ἀπεκρίθη, ὅτι δὲν ἐγνώριζεν ἀκόμη, ἐπειδὴ ἡ ἀγορὰ ἐγένετο ἐπιτροπικῶς.

Μετ' οὐ πολὺ, φθάνει ἐν ὄχημα ἐκ Παρισίων, καὶ καταβαίνουσιν ἐξ αὐτοῦ εἰς τὴν θύραν τοῦ μακελαίου δύο ἄνδρες, ἐκ τῶν ὁποίων, ὁ μὲν ἦτον ὁ Μούρφ, αἰσίως ἀναρρώσας ἐκ τῆς πληγῆς του, ὁ δὲ ἕτερος ὁ Μαχαιροβγάλτης. Εἶναι γνωστὸν πόσον μεταβάλλει τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ ἀνθρώπου ἡ ἐνδυμασία· ὁ φοιτητὴς τῶν οἰνοποιλῶν τῆς Χώρας κατέστη ἀγνώριστος σχεδὸν, ὑπὸ νέαν τινὰ στολὴν μετ' ἧς ἐπαρουσιάσθη. Ἠλλαξεν ὡς καὶ ἡ φυσιογνωμία του. Ἀπεκδυθεὶς τὰ ῥάκη, ἀπεξεδύθη μετ' αὐτῶν καὶ τοῦ ἀγρίου, κτηνώδους καὶ φιλοταράχου ἦθους του. Νὰ τὸν ἐβλέπετε περιπατοῦντα μετὰς δύο του χεῖρας εἰς τοὺς κόλπους τοῦ μακροῦ καὶ θερμοῦ του ἱπενδύτου, ἐκ καστορινῆς λεπτοκαρυοχρόου, ἠθέλετε τὸν ἐκλάβει πολίτην ἐκ τῶν πλέον φιλοπόχων.

— Κἄμπιστος ἦταν ὁ δρόμος· καὶ τὸ κρῶν δὲν ἔπαιζε ! πῶς σ' ἐφάνη ;

— Ἀμ. πῶς νὰ μοῦ φανῇ, κύρ Μούρφ . . . ; Ἐγὼ μὴδὲ τὸ ἀτάλαθα ἔχω, ἔξουεις, χαρὰ . . . καὶ ἡ χαρὰ ἔστειλεται. Ὡς τόσο, λέγετε, χαρὰ ὅμως . . .

— Τί ὅμως ;

— Είδες χθές, όπου ἦλθες καὶ μετ' ἡμῶν εἰς τὸν λιμένα τοῦ ἁγίου Νικολάου; Ἐκουβαλοῦσα διαβολομενῶν ξύλα διὰ νὰ ζεσταθῶ . . . τί; Ἐγὼ δὲν σὲ εἶχα ξαναῖδε! Ὑστερ' ἀπ' ἐκείνη τὴν νύκτα . . . ὅπου ὁ ἰατρός ὁ ἀράνης μετ' τὰ ἄσπρα μαλλιά, ἐπέταξε τοὺς φεγγίτας τοῦ Δασκάλου . . . Ἦταν τὸ μόνον πράγμα ὅπου δὲν τὸ εἶχεν ἀπὸ κλεψιά; αὐτὸ εἶν' ἡ ἀλήθεια . . . ὅμως . . . ἔ! ὑπομονή . . . Μωρ' ἀδελφε, τὸν ἐπόνεσεν ἡ ψυχὴ μου . . . Ἄμ' ἐκεῖνος ὁ κύρ Ῥοδόλφος, τί πρόσωπο τὸ ἔκχευε! . . . ὅπου ὀφείδουνταν πῶς εἶναι μία ζάχαρη . . . Νὰ σοῦ εἰπῶ, ἐκείνη τὴν στιγμήν τὸν ἐφοβήθηκα!

— Λοιπόν;

— Τὸ λοιπόν . . . Εἶδες ὅπου μοῦ εἶπε; «Καλημέρζ, Μαχαιροβγάλτη!» — Καλὴ σου μέρα, κύρ Μοῦρφ . . . Ἰγεία σου πρέπει . . . ἐσηκώθηκες; Ἄμ' ὁ κύρ Ῥοδόλφος; — «Τοῦ ἔτυχε δουλειὰ κ' ἐφυγε διὰ κῆμπο-
σαις ἡμέραις. Σ' ἐλησμόνησε, παιδί μου . . .» — Τί νὰ κάμωμεν, κύρ Μοῦρφ; σ' ἀποκρίθηκε ἂν ὁ κύρ Ῥοδόλφος μ' ἐλησμόνησε . . . τὴν ἀλήθεια . . . λυποῦμαι πολὺ . . .

— Ἐγὼ, παιδί μου, ἐννοοῦσζ, ὅτι ἐλησμόνησε νὰ σὲ ἀνταμείψῃ διὰ τὰς ἐκδουλεύσεις σου . . . ὄχι, ὅτι σ' ἐλησμόνησεν ὁλοτελῶς.

— Ναι . . . καὶ εἶδες ὅπου μοῦ φάνηκε τότε, πῶς μοῦ χάριτες τὸν κόσμον . . . Νὰ μετ' ἐλησμόνησζ, λέγει; . . . ἀκούς; ἐκεῖ! ὅπου ἐγὼ ποτὲ δὲν τὸν ἐβγάλα ἀπὸ τοῦ νοῦ μου! Ἄμ' ἐκεῖνος μοῦ εἶπε, πῶς ἔχω χαριχτήρα καὶ τιμὴ! . . . τ' ἀκούεις τοῦ λόγου σου; . . .

— Κακὴ τύχη, παιδί μου, ἡ ὑψηλότης τοῦ ἀνεχώρησε χωρὶς νὰ μάς εἰπῇ τίποτε· ἐγὼ, ὅτι μοῦ διδῇ ἡ ὑψηλότης του, ἐκεῖνο μόνον ἔχω μοῦ κερφαίνεται, ὅτι δὲν ἐμπορῶ νὰ σὲ ἀνταμείψω ἀόκετ' ἀδ' ὅσζ ἔκα-
με; καὶ δι' ἐμέ.

— Τίποτα, καλὲ κύρ Μούρφ... γήρευε τὴν δουλειά σου.

— Ἀλλὰ, διατί νὰ μὴν ἔλθῃς πλέον νὰ μᾶς ἰδῇς, ὕστερ' ἀπ' ἐκείνην τὴν νύκτα; Ἄν ἤρχεσο, ἡ ὑψηλότης τοῦ δὲν ἔφευγε, χωρὶς νὰ σ' ἐνθυμηθῇ.

— Ἀμ' τί νὰ ἔλθω νὰ κάμω; ... ὁ κύρ Ῥοδόλφος δὲν μ' ἐγύρευσε, . . . εἶπα πῶς δὲν τοῦ χρειάζομαι πλέον...

— Ἐπρεπε πάντοτε νὰ συλλογισθῇς, ὅτι ἐμπορεῖ νὰ σὲ ἤθελε μόνον διὰ νὰ σοῦ εἰπῇ τοῦλάχιστον ἓνα εὐχαριστῶ...

— Ἀμ' τί εὐχαριστῶ ἤθελε νὰ μοῦ εἰπῇ; δὲν μοῦ λές τοῦ λόγου σου, ὅτι δὲν μ' ἐξέχασε; ... ἔ, τόσο εὐθάνει.

— Ἄς ἦναι... Ἐξεύρεις, ὅτι ἐκοπίασα πολὺ νὰ σ' εὐρῶ; ... Δὲν παγαίνεις πλέον εἰς τῆς δράκαινας;

— Οὐχί.

— Καὶ διατί;

— Νά! ... ἔτσι μοῦ κατέβηκε... ζουρλές...

— Καὶ τί μὲν ἔλεγες προτῆτερα;

— Σὰν τί, κύρ Μούρφ;

— Μοῦ ἔλεγες, ὅτι ἐχάρης πολὺ ὅπου μὲ εἶδες, ὅμως... καὶ ἤθελες νὰ μοῦ εἰπῇς, κ' ἐπειτα τὸ παραίτησες.

— Ἄ!... Χθές, ὅταν ἦλθες καὶ μὲ ἤυρες, εἶδες ὅπου μοῦ εἶπες: «Πλούσιος, παιδί μου, δὲν εἰμαι, ὅμως ἔμπορῶ νὰ σοῦ εὐρῶ ἓνα μέρος, ὅπου νὰ κάμνῃς εὐχρύτερη δουλειά, καὶ νὰ κερδαίνῃς τὴν ἡμέραν τέσσερα φράγκα. » Τέσσερα φράγκα τὴν ἡμέραν! ... δὲν τὸ πίστευσα... ἄμ' τόσο παίρνει κ' ἓνας ὑπασπιστής! Πι σ' ἀποχρίθηκα; «Αὐτὸ μ' ἀρέσει, κύρ Μούρφ» Τοῦ λόγου σου τότε γυρίζεις καὶ μοῦ κάμνεις «Ὅμως πρέπει ν' ἀλλάξῃς αὐτὰ τὰ φορέματα, μὴν τὴν τὴν καὶ δὲν ἐπιάσει τ' ὁμάτι τους.» — « Ἀρῇ παῦ δὲν ἔχα

ἄλλα ἀπ' αὐτά ; » — « Παχαίνουμεν, μοῦ λές, εἰς τὸ Τέμπλο καὶ ἐκεῖ ἀγοράζομεν ἑτοιμα. » Σ' ἀκολουθεῖ, διαλέγω τὴν πλέον ὑπερήφανη φορεσιὰ, μοῦ τὰ πλεονέκεις, καὶ μέσα εἰς δέκα λεπτά τῆς ὥρας, σοῦ κοροδοτοῦμαι, ὥσάν ποῦς νὰ σοῦ εἰπῶ ! Ἀντανανοῦμεθα σήμερα τὸ πρωὶ εἰς τὴν Ἀψίδα Σαλντ-Δενῆ, κοντὰ τὰ χαράγματα, μ' ἐπιμένεις εἰς τὸ ἀμάξι σου, καὶ νὰ σοῦ ἔλθομεν.

— Αἶ, καὶ τώρα τί ἔχεις ;

— Ἐχω . . . ἔχω . . . νὰ ! . . . πῶς τώρα εἶμαι ὑπερήφανος . . . Ὑστερα, ὅταν θὰ πάγω πάλιν ν' ἀπαλλάξω, θὰ νὰ τὸ λυπηθῶ . . . Κοντὰ εἰς ὅλα νὰ κοροδοτοῦμαι καὶ τέσσερα φράγκα τὴν ἡμέρα ἔγώ ὅπου, μὲ συγχωρεῖς, δὲν ἐκέρδινα οὔτε δύο . . . καλομαθαίνω . . . μοῦ φαίνεται πῶς εἶμαι κατὰ τι . . . καὶ ὕστερα δὲν ὑποφέρω τὴν κκοπάθεια . . . στέκωντας ὅπου τώρα προτιμῶ καλῆτερα τὸ ἀγύρινό μου στρώμα, καὶ νὰ τὰ ἔχω εἰς ὅλη μου τὴν ζωὴν, παρὰ ἕνα καλὸ κρεβάτι, καὶ ἐπειὶ μόνον διὰ πέντ' ἔξῃ βραδυαῖς. Τέτοιες εἰμ' ἐγώ, καὶ Μοῦρφ.

— Δὲν ἐμείλεις ἄσχημα . . .

— Δὲν μοῦ λές, μακαλιὸ εἰν' ἔδω ; εἶπεν ὁ Μαχαίροβγάλτης ἀκούσας κτύπους κοπίδος, καὶ διακρίνας τὰ κρεμασμένα κρέατα διὰ τῶν παραπετασμάτων τοῦ παραθύρου.

— Ναί, εἰν' ἐνὸς φίλου μου . . . Ἐμδαίνουμεν νὰ τὸ περιεπαλασθῶμεν, ἕως νὰ ξεκουρασθῇ καὶ το ἀλαγόν μου.

— Ἀς ἐμῶμεν νὰ ξαναθυμηθῶ καὶ τὴν νεότητά μου, εἰς τὸ Μομφωζόν, μὲ τὰ γέμικα τ' ἄλογα . . . καὶ νὰ εἶχα τὸν τρόπο νὰ ἦναι ἕνα ἐργαστήριον ! . . . Νὰ σοῦ πάρω, οἶέ μου ἕνα καλὸ ἄλογάκι, νὰ παρῶ καβάλλα εἰς τὰ παλάτια, ν' ἀγοράζω τὰ βώδια μοῦ ὕστερα, νὰ γυρίζω ἐς τὴν γῶνά μου, νὰ ξεστομαίνω

ὅταν ἦναι κρύο νὰ στεγνώνουμι ἀν' ἐβράχια καὶ νὰ εὐνοῦμαι ἐκεῖ τὴ νοικοκυρά μου, μία γερῆν, ἄξια, ἀναίσχυρη γυναῖκα, μὲ μία τζοῦρμα παιδιὰ, ὅπου νὰ σοῦ ἔχουν ταῖς τσέπαις, διὰ νὰ ἴδουν ἀν' τοὺς ἔσπερες τίποτα . . . τὸ πρωὶ νὰ καταβαίνω . . . ν' ἀπαλλάξω ἕνα βῶδι ἀπὸ τὰ ἄλογα ἂν εἰπῇς νὰ τύχη καὶ ἄγριο . . . ἔ, μωρε μὲν ! . . . ἀμ' ἄγριο, βέβαια, πρέπει νὰ τύχη . . . νὰ σοῦ περνώ τὴν θελειὰ . . . νὰ τὸ σφάζω ἐκεῖ δὲ, νὰ τὸ μαζεύω, νὰ τὸ σιάνω . . . Τί λές τοῦ λόγου σου ! ἔβαλε καὶ ἔμεινε βασιλέας, ὥσαν τὴν Κελαιδῆστρα ὅπου, ὅταν ἦταν μικρὴ, ἔτρωγε ζαχαρωτὰ . . . Εἶπα Κελαιδῆστρα ! τί γίνετο ; δὲν παχαίνει πλέον εἰς τῆς δράκαινας ; ἡμεῖς ἐξέσπασεν ἀπ' ἐκεῖ ὁ κύρ Ροδόλφος. Εἶδες ; εἶδες ; ὅμως αὐτὸ ὅπου ἔκαμε εἶναι μεγάλο καλὸ. Ἦταν καὶ ἡ πετωχὴ ! . . . καθὼς ἦταν καὶ νὺν . . . ὀλίγη ὀλίγη . . . τὰ κακὰ μαθήματα . . .

— Βέβξια, βέβξια . . . Ἐντοσοῦτω ἄς ἐμῶμεν.

Ὁ Μαχαίροβγάλτης καὶ ὁ Μοῦρφ εἰσῆλθον εἰς τὸ κρεμαστήριον, καὶ ἐκεῖθεν μετέβησαν εἰς τὸν σταθλόν, ὅπου ἦσαν μανδρισιμένα, τρεῖς ὄκες μεγαλοπρεπεῖς, καὶ εἰκοσὶ ἀρνίων. Μετὰ ταῦτα ἐπεσκέφθησαν τὸ ἵπποστάσιον, τὸ ἀμαξοστάσιον, τὸ σφαγεῖον, τὰς χορταποθήκας καὶ τὰ ἄλλα μέρη τῆς οἰκοδομῆς παντοῦ ὑπάρχον εὐταξίᾳ πολλῇ καὶ καθαριότητι. Ἀφοῦ δὲ τὰ εἶδον ὅλα, ἐκτὸς τῶν ὑπερώων, — Ὁμολόγησε, εἶπεν ὁ Μοῦρφ, ὅτι ἡ εὐτυχία μου εἶναι πολλὰ εὐτυχία. Αὐτὸ τὸ ἐπίτι, μαζὶ μὲ τὸν τὸ πρῶγμα ὅπου θλέπει, εἶναι ἰδικὰ τοῦ χωριῶν πέντε χιλιάδες φράγκα ὅπου ἔχει νὰ κυκλοφοροῦν εἰς τὸ ἐμπόριόν του . . . Ἐπειτα, τριανταεπτά χρόνων ἀνδραπείας, δυνατὸς ὥσαν ταῦρος, ὑγιὲς σίδηρον, ἀγαπᾷ καὶ τὴν τέχνην του . . . Ὅταν τύχη νὰ φύγῃ, διὰ νὰ ὑπάγῃ ν' ἀγοράσῃ ζωᾶν, ἀφήνει εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐκείνου τὸν ἄξιον καὶ τίμιον ὑπρέτην ὅπου εἶδαμεν ἔξω . . .

καὶ εἶναι ἡσυχος. Δὲν σὲ φαίνεται εὐτυχὴς ἕνας τοιοῦτος ἄνθρωπος;

— Εὐτυχὴς καὶ εὐτυχὴς! . . . Ὅμως, τί τὰ θέλεις κύρ Μούρφ! εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον ἔχει καὶ εὐτυχισμένους, ἔχει καὶ δυστυχισμένους. Ὅταν συλλογισθῶ, πῶς καὶ ἐγὼ παίρνω τέσσερα φράγκα τὴν ἡμέρα . . . καὶ πῶς εἶναι ἄλλοι ὅπου δὲν παίρνουν τὰ μισά . . .

— Ἀναθαίνομεν νὰ ἰδῇς καὶ τὰ ἐπάνω;

— Ἀς τὰ ἰδοῦμεν.

— Θὰ εὐρομεν καὶ ἐκεῖνον ὅπου θὰ σὲ πάρει κοντά του;

— Ἐκεῖνον ὅπου θὰ μὲ πάρει κοντά του;

— Ναί, εἰν' ἐπάνω.

— Πά! καὶ διατί νὰ μὴ μοῦ τὸ εἰπῇς ἀρχήτερα;

— Σοῦ λέγω ὕστερα τὴν αἰτίαν . . .

— Στάσου μία στιγμή, κύρ Μούρφ, εἶπεν ὁ Μαχαιροβγάλτης τεταραγμένος καὶ περίλυπος, ἀρπάζων ἐκ τῆς βραχίονος τὸν εὐπατρίδην· στάσου πρῶτα νὰ σοῦ εἰπῇ ἓνα τι, ὅπου δὲν θὰ σοῦ τὸ εἶπεν ὁ κύρ Ροδόλφος, ἀλλὰ δὲν ἡμπορῶ καὶ νὰ τὸ κρύψω εἰς τὸν ἄνθρωπον ὅπου μὲ πάρει ἔς τὴν δουλειά του . . . ἐπειδὴ, ἂν δὲν θελήσει καλῆτερα τώρα, παρὰ ὕστερα.

— Τί;

— Εἶναι πῶς . . .

— Τί εἶναι;

— Πῶς ἡμουν ἔς τὸ κάτεργο . . . εἶπεν ὁ Μαχαιροβγάλτης μὲ φωνὴν ὑπόκωφον.

— Ἀ! ἀνεφώνησεν ὁ Μούρφ.

— Ὅμως δὲν ἔκαμα ποτὲ κακὸ κἀνενός, ἀνέκραξεν ὁ Μαχαιροβγάλτης καὶ προτιμῶ νὰ ψοφήσω τῆς πείνας παρὰ νὰ ἐγγίξω τὸ ξένο πρᾶγμα . . . Εἶναι, ὅπου ἔκαμα χειρότερο παρὰ κλοπὴν, (ἐπρόσθεσε κλίνας τὴν κεφαλὴν) ἐσκότωσα ἄνθρωπο . . . εἰς τὸν θυμό μου ἐπῆναι. Ἐγὼ, (ἐπανέλαβε μετὰ τινὰ σιγὴν) θὰ τὰ φα

ὡς ὅλα εἰς τὸν περὶ αὐθέντη μου . . . προτιμῶ τώρα, παρά νὰ τὰ μάθῃ ὕστερα. Ἡ αὐθεντιά σου τὸν γνωρίζεις; ἂν στοχάζεσαι πῶς δὲν θὰ μὲ θελήσει, εἰπέ μου το, καὶ πάρω τὰ ἐμπρὸς ὀπίσω . . .

— Ἀνέβα, τώρα, ανέβα, εἶπεν ὁ Μούρφ.

Ὁ Μαχαιροβγάλτης τὸν ἠκολούθησεν· ἀνέβησαν μίαν κλίμακα, ἤνοιχθη τις θύρα, καὶ ἰδοὺ εὐρέθησαν ἐνώπιον τοῦ Ῥοδόλφου.

— Ἀγαθὲ Μούρφ, εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος· δὲν μας ἀφήνεις μόνους;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

ΑΝΤΑΜΟΙΒΗ.

— Ζήτω τὸ Σύνταγμα! ἡ χαρὰ μου εἶναι μεγάλη ὅπου σ' ἐξαναβλέπω, κύρ . . . ὕψηλότετε . . . ἀνεκράγησεν ὁ Μαχαιροβγάλτης.

— Καλημέρα, παιδί μου χαίρω, καὶ ἐγὼ πολὺ, ὅτι εἰς βλέπω πάλιν.

— Τοῦ διατάνου μου τὸν κύρ Μούρφ! νὰ μοῦ εἰπῇ πῶς ἔφυγες! . . . ὅμως ὕψηλότετε . . .

— Νὰ μὲ λὲς κύρ Ῥοδόλφον· αὐτὸ μ' ἀρέσκει καλλήτερα.

— Ἀς ᾄδω! τὸ λοιπὸν, κύρ Ῥοδόλφο μου, νὰ μοῦ συμπαθῇς ὅπου δὲν ἦλθα νὰ σ' ἐξαναἰδῶ, ὕστερ' ἀπὸ τὴν νύκτα τοῦ Δασκάλου . . . Καταλαβαίνω, ὅτι φέρω ὡσάν χωριάτης ὅπου εἶμαι· ὅμως ἡ αὐθεντιά σου δὲν μὲ ξεσυνερίζεσαι ψέμματα;

— Ἀς ᾄδω συγχωρημένος, εἶπε μειδιδὼν ὁ Ῥοδόλφος· ἐπομένως ἐπρόσθεσε· Σ' ἐπεριήγησεν ὁ Μούρφ; τὸ καλὰ αὐτὸ τὸ σπῆτι;

— Καθὼς ὀρίζεις, κύρ Ροδόλφο μου... κατοικιά' εὐμορφο ἐργαστήρι' μεγαλοσιάνικο· Ἄμ' δὲν τὰ 'ξεύρεις; . . Τώρα θὰ γίνω κ' ἐβλέπεις, μεγαλοσιάνος· τέσσερα φράγκα τὴν ἡμέραν νὰ παίρνω ὁ κύρ Μούρφ' τέσσερα φράγκα.

— Ἐγὼ σοῦ ἡύρα ἄλλο, πικιδί μου, καλήτερο.

— Ἀπ' αὐτὸ καλήτερο! νὰ μοῦ συμπαρομοῦν ὁ κύρ Ροδόλφος, ὅπως εἶναι ὥσάν δύσκολο . . . τέσσερα φράγκα τὴν ἡμέραν, ἄκου;!

— Καλήτερον, σὲ λέγω· αὐτὸ ὅλον τὸ 'σπίτι μὲ ὅλον τὸ πρᾶγμα τοῦ ἐργαστηρίου, καὶ πέντε φράγκα μέσζ εἰς αὐτὸ τὸ χαρτοφυλάκιδόν σου.

Ὁ Μαχαιροβγάλτης ἐμειδίασεν εὐήθως· διὰ τί τὸν ἔλεγεν ὁ Ροδόλφος, μολονότι ἐξεφράσατο. Ἠναγκάσθη λοιπὸν ὁ τελευταῖος νὰ εἴπῃ μὲ γλυκύτητα· — Καταλαμβάνω διατί ἀλλὰ σὲ τὸ λέγω πάλιν· αὐτὸ τὸ 'σπίτι, καὶ τὰ χρήματα, εἶναι ἰδικά σου· εἶναι πρᾶγμα σου.

Ὁ Μαχαιροβγάλτης ἐγένεν ὀλοπόρφυρος· ἐπὶ τὴν τωλῶδην τοῦ χεῖρα ἐπὶ τοῦ καθύγρου ἀπὸ ἰδρώδους τοῦ, κ' ἐτραύλισε μετὰ συντριβῆς· — Ἰσχυροὶ χατς . . . ἤγουν τάχατες . . . πρᾶγμα ἰδικόν σου.

— Ναί . . . πρᾶγμα ἰδικόν σου . . . ἐπειδὴ τὰ σὲ τὰ δίδω ἐγὼ μ' ἐκκατάλαβες; ἐγὼ τὰ δίδω.

Ὁ Μαχαιροβγάλτης ἐσεισθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ. ἔβλεπε τὴν κεφαλὴν τοῦ, ἐβήξεν, ἐταπείνωσεν τὸν ἑαυτοῦ· δὲν ἀπεκρίθη· ἤσθάνθη, ὅτι ἐκόπτιον ἰδεῶν τοῦ . . . Κατενόησε μὲν καλῶς τοῦ ῥοδόλφου λόγους, πλὴν δι' αὐτὸ τοῦτο δὲν ἤδυνά νὰ πιστεύσῃ εἰς ὅσα ἤκουσε. Μεταξὺ τῆς ἐσχυρῆς καὶ τοῦ ἐξευτελισμοῦ, ὅπου ἔζησε μετὰ τῆς θέσεως τὴν ὁποίαν ἐξησφάλιζεν αὐτῷ.

... εὐμορφῇ
θαύμα
... ἐγὼ, ὅτι
... ἡμέρα μου
... κα!
... ερον.
... αθῆς,
... ερα φρε
... πίτι, μα
... έντε χιλ
... χκιον, ὅτι

... ὑπῆρχεν ἄδύσσοις, τὴν ὁποίαν οὐκ ἐπλήρουν οὐδ'
... αἱ πρὸς τὸν Ῥοδόλφον ἐκδουλεύσεις του.

— Αὐτὸ ὅπου σὲ δίδω, σὲ φαίνεται λοιπὸν περισσὺ-
... ἀφ' ὅ,τι ἤλπιζες; τὸν λέγει ὁ Ῥοδόλφος.

— Ὑψηλότετε! ἀποκρίνεται ὁ Μαχαιροβγάλτης ἐγει-
... μένος ἀποτόμως· μου προτείνεις κὺτὸ τὸ 'σπίτι καὶ
... ἔργματα πολλὰ... διὰ νὰ μὲ ψαρεύσης· ὅμως... δὲν
... μπορῶ ἐγώ. Ἐγώ, ὅσων χρόνων ἄνθρωπος εἰμαι, ποτὲ
... ἔν ἡπλωσα τὸ χέρι μου εἰς ξένο πρᾶγμα... Νὰ σκο-
... τίσω, ἴσως, κένενα... ὅμως μὲ φθάνει τ' ὄνειρο τοῦ
... ἀρχαίου! ἐπρόσθεσεν ὁ Μαχαιροβγάλτης μετὰ θρη-
... νώδους φωνῆς.

— Α! τοὺς δυστυχεῖς! ἀνεβόησεν ὁ Ῥοδόλφος
... μετὰ πικρίας. Τόσον λοιπὸν σπανίως τοὺς δεικνύουσιν
... ὄνουν, ὥστε τοὺς καταντοῦν, εὐθὺς καθὼς δευχθῇ τις
... πρὸς αὐτοὺς ἐλευθέρως, νὰ ὑποθέτουν ὅτι ἀπαιτεῖ νὰ
... ἱκανοῖν ὄργανα ἐγκλήματος!

— Ἀπευθυνθεὶς ἐπομένως πρὸς τὸν Μαχαιροβγάλ-
... τιν, τὸν εἶπε μὲ πραότητα. — Κακὰ μὲ κρίνεις, φίλε
... μου... ἔχεις ἄδικον... Ἐγὼ ἀπὸ σὲ δὲν ζητῶ ἄλλοι,
... πρὸς τίμιος νὰ ἦσαι. Αὐτὰ ὅπου σὲ δίδω, σὲ τὰ δίδω,
... παιδὶ τ' ἀξίζεις.

— Ἐγώ! ἀνέκραξεν ὁ Μαχαιροβγάλτης μὲ νέαν
... ἐκπληξίν· τ' ἀξίζω; ... καὶ πῶς; ...

— Τώρα σὲ λέγω. Ἀπὸ μικρὸ παιδί σ' ἀφῆκαν εἰς
... τοὺς πέντε δρόμους, χωρὶς νὰ γνωρίζῃς ποῖον εἶναι τὸ
... καλὸν, καὶ ποῖον εἶναι τὸ κακόν· ἔμεινες μὲ μόνην τὴν
... ἀρίστην ὅπου σοῦ ἔδωκεν ὁ Θεός· δεκαπέντε χρόνους ἐ-
... λελίσθης εἰς τὸ κάτεργον μὲ τοὺς τρομεροτέρους κακο-
... ποιούς· ἡ πτωχεῖα καὶ ἡ κείνα παντεῦ πάντοτε σὲ κα-
... τεπολέμησαν· ἐκβαίνεις ἀπὸ τὸ κάτεργον, καὶ ἡ ἀπο-
... στροφή τῶν τιμίων ἀνθρώπων σὲ ἀναγκάζει νὰ συχνά-
... λης πάλιν εἰς τὴν λάσπην, ὅπου κυλίσονται οἱ ληστές.

Καὶ ὅμως σὺ, ὄχι μόνον ἐφύλαξες τὴν εὐθύτητα, ἴσον δρόμον, ἀλλὰ καὶ ἐπονούσας ἡ ψυχὴ σου διὰ τὰ περασμένας σου κακὰς πράξεις· καὶ αὐτὸν τὸν πατέρα τῆς ψυχῆς, αὐτὴν τὴν τύφιν τοῦ συνειδότος, τὴν εἰς ἀκόμην καὶ ὕστερα ἀφοῦ ἐσώθηκεν ἡ παιδεία, τὴν ὅπου ἐπέβαλεν εἰς σέ ἡ ἀνθρωπίνη δικαιοσύνη· δηλαδή, ὕστερ' ἀφοῦ ἐπλήρωσες τὴν ποινὴν εἰς τὴν ὅποιαν εἶχαν καταδικάσει οἱ ἄνθρωποι.

Ἡ ἀπλὴ καὶ εὐγενὴς αὐτὴ ὁμιλία παρήγαγεν εἰς Μαχαιροβγάλτην νέαν πηγὴν ἐκπλήξεως. Ἐβλεπε Ῥοδόλφον μὲ σέβας μετὰ φόβου ἠνωμένον κ' εὐγνωσύνῃς ἐνταυτῷ. Ἀκόμῃ μολοντοῦτο δὲν ἡδυνήθησαν καταπεισθῆ.

— Τί ἔχει νὰ εἰπῇ, κύρ Ῥοδόλφο . . . διότι, ὡς λὺγὲς τὸ λέγει, μ' ἔδειρες μαθέ· διότι, θαρρῶντάς σε ἐγώ, ὡσάν ἐμένα, ὅπου 'μιλοῦσες τ' ἀργοτικὰ νερό . . . 'διηγήθηκα τὴν ζωὴ μου ἀνάμεσα, νὰ εἰποῦμεν, εἰς ποτήρια κρασί . . . κ' ἔτυχε νὰ μὴν σ' ἀφήσω νὰ γῆς . . . μοῦ δίδεις τοῦ λόγου σου ἕνα σπῆτι . . . ματα . . . ὅπου νὰ γίνω πραγματευτής; Αὐτὸ, Ῥοδόλφο μου, νὰ μοῦ συμπαθῇς καὶ ὅλα, ὅμως, πρᾶγμα ἔπου δὲν ἤμπορῶ νὰ τὸ πιστεύσω . . .

— Ἐνῷ μ' ἐνόμιζες ὅμοιον σου, μ' ἐδιηγήθη τὴν ζωὴν σου, χωρὶς νὰ μοῦ κρύψῃς οὔτε τὰ ἄξια ἐπαίνου οὔτε τὰ ἄξια κατηγορίας. Τὸ λοιπὸν ἐγὼ σ' ἔκρινα· σ' ἔκρινα καλὰ· τώρα μ' ἀρέσκει νὰ σὲ ἀνταμείψω.

— Ὅμως, αὐτὸ, νὰ μοῦ συμπαθῇς, κύρ Ῥοδόλφο μου, δὲν γίνεται ποτέ . . . Ὅχι . . . νὰ . . . ἀνθρώποι εὐρίσκονται πτωχοὶ τεχνίταις . . . ὅπου εἰς ὅλην τὴν ζωὴν ἐδειξαν ἄσπρο πρόσωπο, καὶ ὅμως . . .

— Τὸ γνωρίζω, καὶ ἴσως εἰς πολλοὺς τῶν τοιούτων ἕκαστα περισσότερον καλὸν παρὰ τώρα εἰς σέ. Πλὴν ὁ ἄνθρωπος ὅστις ζῇ τιμίως μεταξὺ τιμίων, καὶ ὁ

ὡς χάνεται ἀπὸ τὴν ὑπόληψιν ὅπου τοῦ δίδουν, ἦναι
 ὡς συνδρομῆς καὶ βοηθείας· ἐκεῖνος ὅστις, ἐνῶ οἱ κα-
 τοικοὶ ἀνθρώποι τὸν ἀποστρέφονται, διαμένει μὲ ἄσπρον
 ἄνθρωπον μεταξὺ ἀνθρωπομόρφων θηρίων τῆς γῆς, εἶνε
 περισσότερον ἄξιος βοηθείας καὶ συνδρομῆς· πιστεύσε με.
 Καίτοι, τοῦ λόγου σου μοῦ ἔσωσες καὶ τὴν ζωὴν . . .
 καὶ τὴν ζωὴν τοῦ Μοῦρφ, τοῦ πλέον ἀκριβοῦ
 φίλου . . . Αὐτὸ, λοιπὸν, ὅπου κάμνω εἰς σέ, προέρ-
 χεται καὶ ἀπὸ τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ μου,
 καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ σύρω ἐκ τῆς λάσπης μίαν
 ἄγαθὴν καὶ ἰσχυράν, ἥτις ἀπεπλανήθη μὲν, δὲν
 ἀποθάρσυνε ὅμως . . . Καὶ δὲν εἶναι μόνον αὐτό . . .

— Νὰ ἰδοῦμεν καὶ τί ἄλλο ἀκόμη ἐκάμαμεν, κύρ
 Ροδόλφο;

— Ὁ Ροδόλφος ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ χειρώνακτος μετὰ
 ἀνταρτίως, καὶ τὸν εἶπεν — Ἐσυμπόνεσες εἰς τὴν συμ-
 φωνίαν τοῦ ἑνα ἀνθρώπου, ὁ ὅποιος πρὸ μιᾶς στιγμῆς
 ἦν νὰ σέ θανατώσῃ· ἔγινες βακτηρία τοῦ ὡς καὶ
 ἡμεῖς ἔδωκες ἄσυλον εἰς τὴν πτωχικὴν σου κατοικίαν, καί
 ἤντην εἰς τὴν ὁδὸν ἥτις καλεῖται Ἀδιέξοδος Παναγίας,
 ἀριθμὸς 9.

— Καὶ ἤξευρες ἡ αὐθεντιά σου ποῦ κάθουμουν;

— Ἐπειδὴ λησμονεῖς τοῦ λόγου σου τὰς ἐκδουλεύ-
 σεις ἐποῦ μ' ἐπρόσφερες, πρέπει νὰ τὰς λησμονῶ καὶ ἐγώ.
 Ὡς ἐφυγες ἀπὸ τὸν οἶκόν μου, ἐπῆραν τὸ κατόπιν σου
 καὶ σὲ εἶδαν ὅτι ἐμβῆκες εἰς τὴν κατοικίαν σου μαζὶ
 μετὰ τὸν Δάσκαλον.

— Καλὰ, ἀμ' ὁ κύρ Μοῦρφ μοῦ εἶπε, κύρ Ροδόλφο,
 πῶς δὲν ἐγνώριζες ποῦ κατοικῶ.

— Διότι ἤθελα νὰ σέ δοκιμάσω καὶ τὴν ὑστερινὴν
 ἡμέραν . . . ἤθελα νὰ μάθω, ἀνείχεσαι καὶ ἄλλην μίαν ἀ-
 γάμην ἀρετὴν . . . καὶ τὴν ἔχεις τωόντι καὶ αὐτήν! Ὁ
 ἄριστον ἀπὸ τὰ γενναῖα κατορθώματά σου ἐκείνης τῆς

νυκτός, ἐπέστρεψες πάλιν εἰς τὸ κοπιώδες σου ἡμερολόγιον, χωρὶς νὰ ζητήσης τίποτε· χωρὶς νὰ ἐλπίσῃς τίποτε· χωρὶς κἀν νὰ εἰπῇς ἓνα πικρὸν λόγον, ὅτι δὲν σοὶ ἔκαμα κἀμμίαν ἀνταρμιδίην. Καὶ ὅταν χθὲς ὁ Μοῦρσος ἐπρόβαλε μίαν ἐργασίαν ὅπως οὖν πρατιμωτέραν τῇ συνειθισμένῃ σου, τὸ ἐδέχθης μετὰ χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης!

— Ἀκουσε νὰ σοὺ εἰπῶ, κύρ 'Ροδόλφος· ὅσον διὰ τὰ... τέσσερα φράγκα τὴν ἡμέραν, ὅ,τι καὶ νὰ μοῦ εἴπῃς, εἶναι πάντοτε τέσσερα φράγκα τὴν ἡμέραν... ὅσον διὰ τὰς δούλεψαις ὅπου σοὺ ἔκαμα... ἐγὼ δὲν πεῖ νὰ σοὺ χρεωστῶ χάρι...

— Πῶς;

— Πῶς; Αἰ! αὐτὸ δὲ τὸ πῶς· ἐπρόσθεσε μὲ κατὰ φρενίαν. Νὰ ξέρῃς, ὅτι μοῦ συνέβησαν ἀκόμη πράγματα... ἀπὸ τὸν καιρὸν ὅπου ἡγύρισες καὶ μοῦ εἶπες πῶς ἔχω ΧΑΡΑΧΤΗΡΑ καὶ ΤΙΜΗ!... Παράξενον ποῖ δὲν μοῦ βγαίνουν ἀπὸ τὸν νοῦ!... Εἶδες ἡ αὐθεντία σου, δύο λόγια, δύο λόγια μοναχὰ, νὰ κάμουν τόσο... Ὁμως, καὶ τῶνδ' ἔβρισε δύο μικρὰ σιταρόσπυρα εἰς τὴν γῆν, νὰ σοὺ γεννήσουν τόσα στάχυα!...

Ἡ ἐρῶν, ἡ ποιητικὴ σχεδὸν παραβολὴ αὐτῇ, ἐξέπληξε τὸν 'Ροδόλφον. Τῇ ἀληθείᾳ, δύο λέξεις... πλὴν δύο λέξεις μαχηκὴν ἰσχὺν ἔχουσιν εἰς τὰς καρδίας ἐκείνων οἷτινες τὰς ἐννοοῦν, ἀνέπτυξαν ἀμέσως εἰς τὴν γόνιμον ταύτην φύσιν τὰς γενναίας ὁρμᾶς τὰς ὑπαρχούσας ἐν αὐτῇ εἰς εἶδος ἐπέρματος!

— Τοῦ λόγου σου κῆρες εἰς τὸν ἄγιον Μανδῆ μὲν καὶ ἔβαλες τὸν δάσκαλον, ἠρώτησεν ὁ 'Ροδόλφος.

— Ἐγὼ... μοῦ ἔδωκε καὶ τοῦ 'χάλασε τὰ ἔργα μὰτιά του· ἠγόρασε μία ζώνη, ὅπου μ' ἔβαλε καὶ τὴν ἑρῶν ἐπάνω του... τὴν ἐπαραγέμισσε μετὰ χαρῆς τὰ του, καὶ τὸν ἀφῆκε πλεόν ἐκεῖ. Πληρώνει ἓνα ἡμέ-

ρηγμο τὴν ἡμέραν ἐκεῖ ὅπου ἐκάθισεν... εὐρέθησαν καὶ τοιοὶ καλοὶ ἄνθρωποι καὶ τὸν ἐδέχθησαν. Καμμίαν ἡμέραν ὅπου ν' ἀδείκασα ἀπὸ τὰ ξύλα μου, θὰ π' ἔγω νὰ τὴν ἴδω πῶς· περνᾷ.

— Ἀπὸ τὰ ξύλα σου, ... Ἐλησμένοντες, ὅτι τώρα ἔχεις ἐργαστήρι, καὶ ὅτι ἔδω εἶναι σπίτι σου;

— Ἀκουσε νὰ σοὺ εἰπῶ, κύρ 'Ροδόλφος· μὴ με περιγέλῃς τὸν κακομοῖρην· φθάνει τόσο ὅπου μ' ἐλοκίμασε, καθὼς εἶπες. Τὸ σπίτι καὶ τὸ ἐργαστήρι μου εἶναι πράγματα τοῦ αἵματος... Ἐξέρεις τί εἶπες ἡ αὐθεντία σου;... «Ἄφες νὰ ἴδωμεν αὐτὸ τὸ ἀγαθόν, ὁ Μαχαιροβγάλτης, θὰ πιστεῦσαι μετὰ τὰ σύγκλητά του, πῶς τοῦ χαρίζω τοῦτο καὶ ἐκεῖνο;... «Α! τοῦ διατάνου μου τὸν μικτρο-'Ροδόλφο!... Ἦσχι ὅμως πενθῶν!»

Καὶ ἤρχισε νὰ γελᾷ γέλωτα χυδαῖον καὶ εἰλικρινές.

— Ἀκόμη δὲν ἐπίστευσες!...

— Ναί· νὰ πιστεύσω θέλω!... διὰ νὰ μοῦ εἰπῇς ἀμέσως· «Καψο-Μαχαιροβγάλτη!... ἀμ' δὲν 'πάρει κακομοῖρην, ὡς τὸ καλὸ!... ἀμ' τόσο πάλι κουτός!»

Ὁ 'Ροδόλφος ἤρχισε ν' ἀπορῇ, τίνι τρόπῳ νὰ διαβεβαιώσῃ τὸν χειρόνικτα. Ἀλλάσσει λοιπὸν τόνον φωνῆς, καὶ τὸν λέγει σοβαρῶς·

— Ἐγὼ δὲν γελῶ ποτὲ, ὅταν ἦναι χρεια ν' ἀποδείξω τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ συντριβὴν τῆς ψυχῆς μου... καὶ λέγω· αὐτὸ τὸ σπίτι καὶ τὸ ἐργαστήρι εἶναι ἰδικά σου... ἂν σὲ ἀρέσκουν... ἐπειδὴ, ἂν δὲν σὲ ἀρέσκουν, ἔγω συμφοροῦμαι νὰ τὰ ἀφῇνω πάλιν εἰς τὸν νοικοκύρην των. Σὲ ἐρκίζομαι εἰς τὴν τιμὴν μου, ὅτι ἔλα τοῦτο εἶναι ἰδικά σου· σὲ τὰ χαρίζω διὰ τοὺς λόγους ὅπου σὲ εἶπα προηγουμένως.

— Ὁ τοῖος· τῆς φωνῆς καὶ ἡ σιγῆς τῆς τῆς...

δόλφου δὲν ἀφῆκαν πλέον εἰς τὸν Μαχαιροβγάλτην οὐδεμίαν ἀφορμὴν διστανγμοῦ. Ἡτένησεν ἐν σιωπῇ διὰ τινὰς στιγμὰς τὸν πρυστάτην του, καὶ τέλος τὸν εἶπε χωρὶς ἔμφρατιν, καὶ μὲ φωνὴν συντετριμμένην.

— Σὲ πιστεύω, αὐθέντη μου, σὲ πιστεύω καὶ σ' εὐχαριστῶ καταπολλά . . . Νὰ ξεύρεις, αὐθέντη μου . . . ὅτι ποτέ μου δὲν θ' ἀρνηθῶ βοηθεῖαν εἰς ἀνθρώπον ὃς ποῦ κτυπήσει τὴν θύρα μου . . . ἐπειδὴ ἡ πείνα καὶ ἡ δυστυχία εἶναι δράκιναις, ὥσάν ἐκείναις ὅπου ἔσπῃσαν τὴν πτωχὴν τὴν Κελαϊδήστρα . . . καὶ ὅταν πέσῃ καὶ νεῖς μίαν φορὰ εἰς τὴν λάσπη δύσκολα ξεκολλᾷ.

— Ἀξιόλογα, παιδί μου! ἀξιόλογα μοῦ ἔδωκες νὰ καταλάβω τὴν εὐγνωμοσύνην σου.

— Ἀμ' τί νὰ εἶπῶ καὶ ἐγὼ ὁ λαχομοίρης.

— Τώρα καταβαίνομεν νὰ ἰδοῦμεν καὶ μαζὶ τὸ κτήμά σου ὁ γέρον Μοῦρφ ἔλαβεν αὐτὴν τὴν εὐχὴν ῥίστην, θέλω καὶ ἐγὼ νὰ τὴν λάβω.

Ὁ Ροδόλφος καὶ ὁ Μαχαιροβγάλτης κατέβησαν. Ἐνὺ εἰσέρχονται εἰς τὴν πόλιν, εὐθὺς ὁ ὑπηρέτης, καὶ ἀποταθεὶς πρὸς τὸν Μαχαιροβγάλτην, τὸν εἶπεν αὐτῷ μόνως — Ἡ αὐθεντιά σας θαρρῶ, δὲν εἶσθαι ἰδῶ ὁ κύριος ; . . . ἤρχομαι νὰ σὰς εἶπω, τὸ πρᾶγμα εἶς, δεύεται παγίδες δὲν ἔμειναν, οὔτε ποδαράκια . . . πρὶν πεῖ ἀμέσως νὰ σφάξωμεν ἕνα δύο πρόβατα.

— Νὰ σὲ ἰδῶ δὲ τώρα ! εἶπεν ὁ Ροδόλφος πρὸς τὸν Μαχαιροβγάλτην ἰδοὺ καιρὸς νὰ μοῦ δείξης τὴν τέχνην σου. Νὰ ἰδοῦμεν καὶ τί δῶρον θὰ μοῦ κάμεις διὰ τὴν καλὴν ἀρχὴν . . . ὁ ἀέρας τῆς ἐξοχῆς μὲ ἔφρανε, ὁρεξίν' ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ γευθῶ παγίδαίς ὅπταις ἀπ' ἐκείναις ὅπου θὰ κόψεις.

— Νὰ φέρω, αὐθεντικῶς, δύο πρόβατα εἰς τὸ σφαγεῖον ; ἠρώτησεν ὁ ὑπηρέτης.

— Ναι . . . καὶ φέρε μοῦ καὶ ἕνα μαχαίρι καλόν.

τὴν κάψι νὰ μὴν ἦναι πολλὰ λεπτὸ, καὶ νὰ ἔχῃ βα-
ρὺ δυνατὴ.

— Μὴ σὰς μέλει, αὐθεντικὸ, ἔχω ἓνα, θαῦμα! . . .
ὁρίσατε . . . ξυρίζει! . . .

— Αἱ! μωρὲ υἱέ μου . . . κύρ 'Ροδόλφος! εἶπεν ὁ
Μαχαιροβγάλτης ἀποδυόμενος τὴν ἐπενδύτην αὐτοῦ
προθύμως, καὶ ἀναστέλλων τὰς χειρίδας τοῦ χιτῶνός
του, ἕως οὗ ἀνεκαλύφθησαν οἱ θλητικοὶ βραχίονές του.
Νὰ ἐνθυμηθῶ μία φορὰ τὴν νεότητά μου, εἰς τὰ Μοι-
ρωκόν . . . τὴν νῦν νὰ ἴδῃς πῶς κόπτουν . . . Φέρε, φέρ' ἐ-
δῶ τὸ μαχαίρι . . . Αἱ! εἶναι θαῦμα . . . βλέπω, πα-
ραυτὴ, καὶ εἶναι καλὰ ἐμβασμένος εἰς τὴν τέχνην . . .
Μ' ἓνα τέτοιο μαχαίρι, ἤμπορῶ νὰ ἔδω ἔμπροστά εἰς
ἓνα ταῦρον, ὅσον ἀγρίος καὶ ἂν ἦναι!

Καὶ ὁ Μαχαιροβγάλτης ἐπάλλε τὴν μάχαιραν' οἱ ὀφ-
θαλμοὶ του κατεκακίνισαν' τὸ ζῶον τοῦ ἀνθρώπου
ὑπερίσχυσε, καὶ ὁρέξεις αἰμοχαρεῖς ἀνεφάνησαν καθ'
τὴν τὸ φοβερόν αὐτῶν κράτος' τὸ σφαγεῖον ἔκειτο εἰς
τὴν αὐλήν' ἦτο δ' αὐτὸ θυλοσκεπαστὸς αἰθουσα, με-
γαλὰς ἐστρωμένη πέτρας, καὶ ἀμυδροῦς φωτιζομένη
ἀνωθεν, διὰ τινος ὀπῆς.

Ὁ ὑπηρέτης ἔφερεν ἐν τῶν προβικίων μέχρι τῆς θύ-
ρας — Νὰ τοῦ δέσω τὰ ποδάρια, αὐθεντικῶς;

— Νὰ τοῦ δέσῃς τὰ ποδάρια! . . . Αἱ! τί τὰ ἔχω,
τὸ λοιπὸν, τὰ γόνατα; διὰ τὴν εὐμορφίαν; ἔγνωιά σου . . .
Νὰ εἶδῃς τὸ ζῶον καὶ πῆγαινε σ' τὴ δουλειά σου.

Ὁ ὑπηρέτης ἀπῆλθεν εἰς τὸ ἐργαστήριον ἔμεινε δὲ
μετὰ τοῦ Μαχαιροβγάλτου μόνος ὁ 'Ροδόλφος, ὅστις
τὸν παρετήρει μετὰ πολλὴν περιέργειαν καὶ ἀνυπομονήσαν.

— Ε! νὰ ἴδωμεν τώρα τὸν λέγει.

— Νὰ ἴδωμε, καὶ νὰ ἴδωμε! . . . Τώρα θὰ κατὰ-
λάβῃς μία φορὰ πῶς τὸ παίζω τὸ μαχαίρι. Τὰ
μαχαίρια μου εἶναι φωτιά . . . τὰ αὐτὰ μου βούζουν . . .

τὰ μηλίγγιά μου κτυποῦν, καθὼς ὅταν μοῦ ἤρχονται
τὰ κόκκινα πράγματα εἰς τὰ μάτια . . . Ἐλξ, μωρέ . . .
κακομοίρινο . . . στάσου . . .

Καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς ἀγρίως λάμποντας, λησιμον-
σα καὶ τὴν τοῦ Ροδόλφου παρουσίαν, ἐχύθη ὁ Μαχαί-
ροδγάλης καὶ ἀνῆρπασεν ἀκόπως τὸ πρόβατον . . . ὁ
μοῖας μὲ λύκον ἀποδιδράσκοντα πρὸς τὸν φωλεόν του
μὲ τὴν ὄραν αὐτοῦ. Ὁ Ροδόλφος τὸν ἠκολούθησεν εἰς
τὸ σφαγεῖον, ἐκλείσσε τὴν θύραν καὶ ἐστηρίχθη ἐπ' αὐτῆς.

Τὸ σφαγεῖον ἦτο σκιερὸν· μίξ μόνη ἀκτὺς ζωηροῦ φω-
τός, ἤνωθεν κατέρχομένη, ἐπιπτε κατὰ κάθετον, καθὼς
εἰς τὰς εἰκόνας τοῦ Ὁλλανδοῦ ζωγράφου Ρεμβράνδου
(la Rembrandt) ἐπὶ τῆς τραχυδέρμου τοῦ Μαχαί-
ροδγάλου μαρφῆς . . . ἐπὶ τῆς ξανθῆς, ὑπολευκοῦ κομῆ-
του, καὶ ἐπὶ τῶν πυρρῶν γενεῖων τῶν παρειῶν του
συνεσχυμένως εἰς δύο, τὴν μάχειραν εἰς τοὺς ὀδόντας
κρατῶν, μάχειραν μακρὰν, δικατίλδουσιν εἰς τὸ σκί-
φως ἐκεῖνο, ἔτυρε τὸ πρόβατον μεταξὺ τῶν γονάτων του
ἐπομένως τὸ ἔλαβεν ἐκ τῆς κεφαλῆς, ἔπαιψεν τὸν λαί-
μόν του, τὸ ἔσφαξεν . . .

Ὅταν τὸ πρόβατον ῥηθάνθη τὸν σίδηρον, ἐξέβη
μακρὸν τι βέλοςμακ τρυφερὸν, θρηνηδὲς· ἦρε τὸ θνηπ-
τόμακ του πρὸς τὸν Μαχαίροδγάτην . . . καὶ τὸ αἷμα
ἀνακηδῆσαν, ἐκτύπησε τὸν σφαγέα εἰς τὸ πρό-
πον . . . Ἡ φωνὴ αὕτη, τὸ ἐλέμμα, τὸ αἷμα τὸ π-
στάζον ἀπὸ τοῦ προσώπου του, ἐκπληκτικὸν αἰσθη-
τικὴν εἰς τὸν ἄνθρωπον! Ἡ μάχειρα ἔπεσεν ἀ-
πὸ τὰς χειρὰς του, ἡ αἴψα του κατέστη πελιδνὴ, συνεστα-
μένη, φοβερά, ὑπὸ τὸ καλύπτον αὐτὴν αἷμα· οἱ ὀφθαλ-
μοὶ του ἔγιναν στρογγύλοι, ἡ κόμη του ἀνορθώθη!
ἦσαν, ὡπισθοπορήσας αἰφνιδίως μετὰ φοίκης, ἀνεβό-
πην ἡρώδη.

— Ω! ὁ δέκαρχος! ὁ δέκαρχος! . . .

Ὁ Ῥοδόλφος ἔσπευσε τότε πρὸς αὐτόν. — Ἐλὰ, παι-
 μου, εἰς τὰς αἰσθήσεις σου . . .

— Νά 'τος . . . νά 'τος . . . ὁ δέκαρχος, ἐπανελάμ-
 βανεν ὁ Μαχαιροβγάλτης ὀπισθοπορῶν ἀνὰ ἔθμα . . . ἔ-
 λων τὰ ὄμματα ἀπλανῆ, ἑλοσυρὰ καὶ δακτυλοδεικνύων
 φάντασμά τι, ἄδρατον. Ἐπειτα ἀφείκε φωνὴν ἀγρίαν,
 ὡς νὰ τὸν ἤγγισε τὸ φάντασμα, ὥρμησε πρὸς τὸ βάθος
 τοῦ σφαγείου εἰς τὸ σκοτεινότερον μέρος, κ' ἐκεῖ, ῥιπτό-
 μενος μὲ τὸ πρόσωπον, τὸ στῆθος καὶ τὰς χεῖρας ἐναν-
 τίον τοῦ τοίχου, ὡς θέλων νὰ τὸν διαπεράσῃ διὰ νὰ φύ-
 γῃ δεινὴν τινα ὀπτασίαν, ἐπανελάμβανεν εἰσέτι μὲ ὑπό-
 κριτον καὶ σπασμωδικὴν φωνήν.

— ὦ! ὁ δέκαρχος! . . . ὁ δέκαρχος! . . . ὁ δέ-
 καρχος! . . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ.

Χάρις εἰς τὰς θεραπείας τοῦ Μοῦρφ καὶ τοῦ Ῥοδόλ-
 φου, ὁ Μαχαιροβγάλτης ἐπανῆλθεν ἤδη εἰς τὰς αἰσθή-
 σεις τοῦ μετὰ κόπον ὅμως πολύν. Εὐρίσκετο δὲ μόνος
 μετὰ τοῦ πρίγκηπος εἰς ἓνα τῶν θαλάμων τοῦ ὑπερώου.

— Ὑψηλότατε, τὸν λέγει μὲ ἀτονίαν· εὐχαριστῶ εἰς
 ταῖς καλωσύναις σου δι' ἐμέ . . . ὅμως προτιμῶ νὰ
 ἔμμαι χίλια μερδικὰ χειρότερα ἀπὸ ὅ,τι ἔμουν, παρὰ νὰ
 καθίσω εἰς αὐτὴν τὴν τέχνην . . .

— Καλὰ . . . συλλογίσου μολοντοῦτο.

— Βλέπεις, ὑψηλότατε, ὅταν ἀκουσα τὴν φωνὴν
 ἐκείνου τοῦ πτωχοῦ ζώου ὅπου ἦταν χωρὶς κάμμιαν
 ὑπεράσπισιν . . . ὅταν αἰσθάνθηκα καὶ ἐπήδησε τὸ αἷμα
 εἰς τὸ πρόσωπό μου . . . ἓνα αἷμα ζεστό . . . ὅπου ὡ-
 ραίνεν ὡσάν νὰ εἶχε ζωὴν . . . ὡ! πῶς νὰ σοῦ διώσω

νά καταλάβης! . . . είδω πάλιν τὸ φάντασμα μου
τὸν δέκαρχο . . . καὶ τὰ πτωχὰ ἐκείνα παιδιὰ,
στρατιῶτες ὅπου μαχαίρωνα . . . καὶ δὲν ἀντιστά-
ταν μόνον ἀπέθαιναν ρίπτοντές μου καὶ ματιεῖς,
σο ἡμεραις . . . τόσο ἡμεραις . . . ὅπου φαίνονταν
ὥσάν νά μ' ἐλυποῦνταν! . . . Διὰ τὸν Θεό, ὑψηλότερα
εἶναι νά πέρη κάνεις τὰ βουνά! . . .

Καὶ ὁ ταλαίπωρος ἐκρυψε τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς δὲ
του χεῖρας, ὡς αὐτομάτως

— Αἱ! ἡσύχασε πλέον, ἡσύχασε.

— Νά μοῦ συμπαθῆς, ὑψηλότερα! ὅπως εἰς τὸ
δὲν ἡμπορῶ νά ἰδῶ εἰς τὰ μάτια μαχαίρι, ἢ αἷμα.
Θά μοῦ ἐνθουμίζει κάθε στιγμή τ' ὄνειρο ὅπου εἶχα
χῆσει νά λησμονῶ . . . Νά ἔχω καθημερινῶς τὰ χεῖρα
καὶ τὰ πόδια μου εἰς τὸ αἷμα! . . . νά σφάζω τὰ
στυχισμένα ζῶα . . . ὅπου δὲν σ' ἐναντιώνονται
θόλου! . . . Ὅχι, ὄχι, δὲν ἡμπορῶ . . . Καλύτερα
φῶς μου νά χάσω, ὥσάν τὸν Δάσκαλο, παρὰ νά πιάσῃ
μὲ τέτοια τέχνη!

Δὲν πειρώμεθα νά περιγράψωμεν τὴν συμπεριφορὰν
τὴν φωνὴν, τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ Μαχαίρεδ-γάλτου
λέγοντος ταῦτα. Ὁ Ροδόλφος ἤθνηετο μεγάλην συ-
τρίβην πλὴν ἔχαιρε βλέπων ὁποῖαν φρικώδη ἐντόπιαν
ἐπροξένησεν εἰς τὸν δύστυχόν του φίλον ἢ θεῶν τοῦ
μακτος. Τὸ ζῶον εἶχε νικήσει πρὸς στιγμήν τὸν
ἄνθρωπον ἀλλ' ὁ ἔλεγχος τοῦ συνειδήτος, ὁ ἄνθρωπος
θυπέταξε πάλιν τὸ ζῶον. Ὁρῶν καὶ ὑψηλὴ θεωρία.

— Νά μοῦ συμπαθῆς, ὑψηλότερα! εἶπεν ὁ Μα-
ροβγάλτης μετὰ δειλίας· ἡ κῆρυξ σου τώρα προσ-
θεῖς νά μοῦ κάμῃς καλὸ, καὶ ἐγὼ φαίνομαι τόσο γ-
ριάτης . . .

— Ὅχι, παιδί μου, τίποτε· ἐγὼ, σὲ εἶπα, ἔκμα-
την τὴν ἀγορὰν με συμφωνίαν· ἂν θέλω νά τὴν ἀνα-

Ἐλάττω διὰ λόγου σου τὸ ἔργον κροπῶλου, ἐπειδὴ εἶδον, ὅτι εἶχες κλίσειν εἰς αὐτό . . .

— Τί νὰ σοῦ κάρω, ὑψηλότατέ μου . . . Ἄν δὲν ἦ-
ταν αὐτὸ τὸ κακὸ ὅπου μοῦ ἔρχεται, μεγαλύτερη εὐτυ-
χία δι' ἐμένα δὲν ἐγίνονταν . . . καθὼς τὸ ἔλεγα προ-
τῆρα καὶ εἰς τὸν κύρ Μούρφ.

— Ἐπειδὴ ἐστοχάσθην, ὅτι πιθανὸν καὶ νὰ μὴ σ' ἀ-
λάω τὸ ἔργον αὐτὸ, ἐπρόβλεψα ἐν ἄλλο εἰς κάθε ἐναντί-
ον. Ἐναις πλούσιος κτηματίας τοῦ Ἀλγερίου ἐμπορεῖ νὰ
παρχωρήσῃ διὰ σέ ἐν ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ὑποστα-
τικὰ ὅπου ἀρίζει εἰς τὰ μέση ἐκεῖνα. Γὰ χωράφια αὐτοῦ
τοῦ ὑποστατικοῦ εἶναι πολὺ καρποφόρα· πλὴν δὲν σὲ τὸ
αὐτὸ αὐτὰ τὰ κτήματα κείνται εἰς τὰ μεθόρια τοῦ
Ἀτλαντος, δηλαδὴ ἐκεῖ ὅπου ξεχωρίζουν ἀπὸ τὴν ἔρη-
μον αἱ Γαλλικαὶ ἀποικίαι, καὶ εἶναι ὑποκείμεναι εἰς ἐπι-
δρομὰς τῶν Ἀράβων . . . Ἐκεῖ πρέπει νὰ ᾔῃ καὶ
μαρτὶς καὶ στρατιώτης· πρέπει νὰ λογαριάσῃς, ὅτι θὰ
κρατεῖς ἕνα ὑποστατικόν, καὶ ἐνταυτῷ ἕνα προμαχῶνα.
Ὁ ἄνθρωπος ὁ ὅποιος κἀθῇται ἐκεῖ, εἰς τὴν ἀπουσίαν τοῦ
ἐκτετακτοῦ, θὰ σ' ἐρμηνεύσῃ δι' ὅλα· εἶναι, λέγουν τίμιος
καὶ ἐμπιστευμένος· τοῦ λόγου σου λοιπὸν τὸν κρατεῖς
ἐν τῷ σὺ ὅσον καιρὸν σοῦ ἦναι χρήσιμος. Καὶ ἀφού
ἐκτετακτοῦ πλέον ἐκεῖ . . . εἶσαι γνωστικὸς καὶ φιλόπο-
νος . . . ὅχι μόνον τὴν ἀνάγκυσίν σου θέλεις εὑρεῖ, ἀλλὰ
καὶ ἀποδώσῃ καὶ εἰς τοὺς τόπους ἐκείνους ἀληθεῖς ἐκ-
τετακτοῦ, διὰ τῆς ἀνδρείας σου. Οἱ ἀποικαὶ σχηματί-
σιν σώματα στρατιωτικά . . . Ἡ ἐκτασις τοῦ ὑποστα-
τικοῦ σου, ὁ ἀριθμὸς τῶν γεωργῶν ὅπου θὰ ἔχῃς ὑπὸ
τὴν διαταγάν σου, σὲ κατὰ τὴν ἀρχὴν ἑνὸς στρα-
τιωτικοῦ σώματος ἀρκετοῦ. Τὸ σῶμα τοῦτο, καθὼς θὰ
ἐμψυχώνεις καὶ μὲ τὸ παράδειγμά σου, ἐμπορεῖ νὰ
ἐκτετακτοῦ μέγαν καλὰ, ὑπερχωρίζομενον τὰς ἰδιοκτη-
σίας, ὅπου εἶναι διασκορπισμέναι εἰς τὴν πεδιάδα. Αὐτὸ

μ' ἀρέσκει διὰ λόγου σου . . . μολονότι ὑπάρχουν κινδυνεῖς . . . Ἄν δὲν σ' ἀρέσκη καὶ ἡ ἐπιχείρησις τοῦ Ἀλγερίου, εἰπάμε το ἐλευθέρως, νὰ ζητήσωμεν ἄλλο τι . . . ἂν πάλιν τὴν προτιμᾷς, αὐτοὶ τὰ ὑπογράφομεν ὅλα . . . καὶ ἀναχωρεῖς διὰ τὸ Ἀλγερὶ . . . Ἀμα φθάσεις ἐκεῖ . . . θὰ λάβεις δύο χρόνιον ἐπισυδήματα ὅπου σὲ γρῶστοῦνται. Ἡ γὰρ ἐκείνη οἶδει τρεῖς χιλιάδας φράγκα τὸν χρόνον πῆγαινε πλέον δούλευσάν την, βελτίωσέ την ἔσο δραστήριος, ἔσο ἁσινος, καὶ εὐκολὸν ἢ αὐξήσεις καὶ τὴν εὐζωίαν σου, καὶ ἐκείνην τῶν ἀποίκων τοὺς ὁποίους θὰ ἔχεις τοὺς τρόπους καὶ νὰ βοηθῇς, ἐπειδὴ δὲν ἀμφισβᾷλλω, δὲν θὰ λείψεις ποτὲ τοῦ νὰ ἦσαι γενναῖος καὶ ἐλεήμων νὰ ἐνθυμεῖσαι, ὅτι πολλοὶ οἱ θὰ εἰπὲν ἄνθρωπος ὁποῦ οἶδει πολλά . . . Ἐγὼ, μολονότι μὲν κράν, δὲν θὰ σὲ λησιμονήσω ποτέ. Δὲν θὰ λησιμονήσω ποτέ, ὅτι ἐγὼ καὶ ὁ πλέον ἀκριβὸς μου φίλος σου χρεωστοῦν τὴν ζωὴν. Τὸ μόνον πράγμα ὅπου σοῦ ζητῶ, ἂν ἀγαπᾷς, καὶ ἂν μοῦ χρεωστῇς κάμμίαν χάριν, εἶναι νὰ μάθῃς νὰ διαβάζῃς καὶ νὰ γράφῃς, διὰ νὰ μοῦ σημειώσῃς τακτικά, καθ' ἑβδομάδα, τί ἔκαμες, καὶ ν' ἀπευθύσῃς κατ' εὐθείαν εἰς ἐμὲ, ὅσας φορές τύχῃ νὰ λάβῃς χρεὼν ἀπὸ κάμμιαν συμβουλὴν ἢ βοήθειαν.

Περὶ τὸν νὰ περιγράψωμεν τὴν χαρὰν τοῦ Μαχαιροβγάλτου. Ὁ χαρακτήρ καὶ τὰ ἰδιώματά του μᾶς εἶναι ἀρκετὰ ἐγνωσμένα· ἐννοεῖται, ὅτι κάμμις ἄλλη πρόσταξις δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ περισσύτερον.

Τὴν ἐπαύριον, τῶνόντι, ὁ Μαχαιροβγάλτης ἀνεχώρησεν δι' Ἀλγερίαν.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΤΟΜΟΥ.

Δημοσίε Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βερολίνου

Π.

ΕΛΛΗΝ

ΑΠΟΚΡΥΦΑ

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΞΥΗ.

(EUGÈNE SUE.)

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

Ι. ΙΣΙΔΩΡΙΔΟΥ ΣΚΥΛΙΣΣΗ.

ΤΟΜΟΣ Β'.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ,
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΟΜΟΝΟΙΑΣ.»

1866.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΑΠΟΚΡΥΦΑ

ΕΥΡΕΣΙΟΥ ΕΥΗ

(1892 388)

ΜΙΣΘΟΤΗ

ΚΑΤΑΓΕΥΧΟΜΕΝΟΙ

ΤΟΜΟΣ Β΄

ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΑΠΟΚΡΥΦΑ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΕΞΕΡΕΥΝΗΣΕΙΣ

Παρεκτός τοῦ οἴκου, ὅστις ἔκειτο εἰς τὴν Δενδροστοιχίαν Χήρας, εἶχεν ὁ 'Ροδόλφος καὶ εἰς τὸ 'Αγίου Γερμανοῦ προάστειον ἓν μέγαρον (hôtel) λαμπρὸν, ἐπὶ τῆς ἄκρας τῆς ὁδοῦ Πλουμέτου καὶ τοῦ βουλευτάρτου τῶν Ἀπομάχων, ὅπου ἦτον ἡ συνήθης διαμονή του. Θέλων ὁ πριγκιψ ἀποφύγη τὰς εἰς τὸν ὑψηλὸν του βαθμὸν χρεωστούμενας τιμὰς, ἐκρατήθη ἀγνώριστος ἀπ' ἧς ἡμέρας ἐδοῦναι εἰς Παρισίους· ὁ παρὰ τῇ αὐτῇ τῆς Γαλλίας ἐπιτετραμμένος τὰ πράγματα τῆς ἡγεμονίας του ἀνήγγειλε μόνον, ὅτι ὁ κύριός του ἔχει σκοπὸν νὰ κάμῃ τινὰς ἐπισήμους ἐπισκέψεις ἀναποφεύκτους, ὑπὸ τὸ ὄνομα καὶ τὸν τίτλον κόμης Δι-Δούρεν. Τοιουτοτρόπως, οἱ πριγκιπες τῶν βορείων μερῶν τῆς Εὐρώπης περιηγοῦνται μὲ ἄνεσιν καὶ ψυχγωγίαν, ἐπειδὴ ἀποφεύγουσι τοὺς περιορισμοὺς οὓς ἐπιβάλλει ἡ ἐθιμοταξία. Εἰσάγομεν λοιπὸν τὸν ἀναγνώστην εἰς τὸν οἶκον τῆς ὁδοῦ Πλουμέτου, τὴν ἐπαύριον τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Μαχουροβγάλτου δι' Ἀλγερίαν.

Ἡδὴ ἐσήμανεν ἡ δεκάτη τῆς πρωΐας. Εἰς τὸ μέσον μεγάλου τινὸς προδόμου καθήμενος ὁ Μοῦρρ, πλησίον ἑνὸς γραφείου, ἐσφράγιζεν ἐπιστολάς. Καὶ ἰδοὺ κλητὴρ τις, μελανὰ ἐνδεδυμένος καὶ ἀργυρὰν φέρων ἄλυσσον περὶ τὸν λαιμόν, ἀνοίγει τὰ δύο πτερά τῆς θύρας, καὶ ἀναγγέλλει.

— 'Ἡ αὐτοῦ Ἐξοχότης, ὁ κύριος βαρόνος Λε Γράσσν!

Ὁ Μούρτζης, χωρὶς νὰ διατηρηθῇ τελείως εἰς τὰς ἐπι-
σχολήσεις του, ἐχαίρετ' ἑν μόνον τὸν βερόνιον διὰ χεῖρ
μίας, οἰκειότητα δηλοῦσης.

— Κύριε επιτετραμμένε . . . τὸν λέγει μαιδιῶν, εὐχαριστοῦτε καὶ θερμανθῆτε ὀλίγον εἰς τὴν ἐστίαν, καὶ ἀλλήλους εἰμαί εἰς τοὺς ὁρισμοὺς σας . . .

— Κύρις μυστικοσύμβουλε . . . θέλω προσμένει
διαταγὰς σὰς ἀπεκρίθη παιδρῶς ὁ κύριος Δε-Γ'ράουν
πρὸς ἀστεισμόν, ἔκαμεν ὑπόκλησιν τινα ταπεινὴν πρὸς
ἄξιον εὐπατριδην.

Ὁ βερόνος, πεντηκοντούτης περίπου, εἶχε κόμην γούτριχον, κονιορτώδη ὅπως οὖν καὶ οὐλὴν (κατσαρωτὴν). Τὸ ἥμισυ τῆς σιανόνας τοῦ ἐβουλιζέτο ἐντὸς ὑψηλοῦ λαιμοδέτου ἀπὸ ὕφασμα μουσαελίνης, δυνατὰ πεταλὸ σμένης (κολλαρισμένης) καὶ ὡς τὴν χιὼν λευκῆς. Ἡ σισγωνμία τοῦ ἀνέφκινεν ἀγγίνοιαν· ἡ συμπεριφορὰ διαπρέπειαν· καὶ ὑπὲρ τὰς ὑάλους τῶν χρυσοδέτων διοπτρῶν (ὁμματουαλίων), διεκρίνετο βλέμμα ὅξυ καὶ πικροῦργον. Μολονότι ἦτο δεκάτη ὥρα τῆς πρωίας, ὁ κριος Δε-Γράουν ἐφόρει μαῦρον ἐνδυμα· οὕτως ἀπαιτοῦσθαι ἡ ἐθιμοταξία. Εἰς τὴν κ. μ. ἰοδόχην τοῦ εἶχε δεδεμέναι ταινίαν μὲ γραμμὰς, πολυχρούους. Ἀποθέτει λοιπὸν τὸν πῖλόν τοῦ ἐπὶ τινος καθέδρας καὶ πλησιάζει πρὸς τὴν ἑστῆσαν. Ὁ Μοῦρφ ἐξηκολούθει τὴν ἐργασίαν τοῦ.

— Βλέπω, φίλτατε Μούρη, πολλήν ἀλληλογραφίαν
ἐνώπιόν σας ἡ Α. Β. Υ. πρέπει νὰ εἰργάσθῃ ἀπόψε πολ

— Ἔως εἰς τὰς ἑξ τῆς πρωΐας· καὶ οὕτως ἀπῆλθεν ὑψηλότης τοῦ εἰς τὴν κλίνην. Ἐγραψε, πρὸς ταῖς ἄλλαις μίαν ἐπιστολὴν ὀκτασελίδου πρὸς τὸν μέγαν ἀρχιστράτηγον, καὶ μ' ὑπαγόρευσεν ἑτέραν, ὅχι ὀλιγώτερον ἐκτεταμένην, πρὸς τὸν πρόεδρον τοῦ ἀνωτάτου συμβουλίου, πρὸς κίπκ α'· Ἐγκάουσεν· Ὁλδενζάαλ, ἱξάδελεγον τῆς Β. Α.

— Γνωρίζετε, ὅτι ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ὁ πρίγκιψ Ἑβραίων

ἐκλήθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Α. Μ. τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας, με βαθμὸν ὑπασπιστοῦ τῆς σωματοφυλακῆς;

— Ναι, ἡ ὑψηλότης του τὸν εἶχε συστήσει στενὰ, ὡς συγγενῇ του· καλὸς καὶ ἄξιος νέος· μορφὴ ἀγγέλου καὶ καρδιά χρυσή.

— Τὸ βεβαιοῦν εἶναι, φίλτατε Μοῦρρ, ὅτι, ἂν ὁ νεάζων πρίγκιψ Ἑρρίκος χαίρῃ τὴν εἰσοδὸν τῆς μεγαλοδουκικῆς μονῆς τῆς ἁγίας Ἑρμενεγίλδης, ὅπου εἶναι ἡ θεία του ἀγαπημένησα . . . αἱ ταλαίπωροι μοναχαί . . .

— "Α! ᾶ! βαρόνε! . . .

— Τὸ ἔχουν, βλέπεις, τὰ Παρίσια . . . ὁ κατηραμένος ἀρσενολόγος τοῦ τόπου . . . Ἄλλ' ἄς ἔλθωμεν εἰς τὰ σπουδαία. Νὰ περιμένω τὴν Β. Α. Υ. νὰ ἐξυπνήσῃ, διὰ νὰ τῇ διακοινώσω τὰς ὁποίας φέρω πληροφορίας;

— "Οχι, ἀκριδέ μου βαρόνε· δὲν εἶναι ἀνάγκη . . . Ἡ ὑψηλότης του διέταξε νὰ μὴ τὸν ἐξυπνήσωσι πρὸ τῶν δύο ἡ τριῶν ὥρῶν μετὰ μεσημβρίαν· ἐπιθυμῶ νὰ ἐκπέμψῃτε τὰς ἐπιστολάς ταύτας σήμερον τὸ πρωὶ δι' ἰδιαιτέρου ταχυδρόμου, ὥστε νὰ μὴ προσμένωμεν ἕως τὴν δευτέραν τὴν ἀνιχώρησιν τοῦ τακτικοῦ. Τὰς πληροφορίας σας μαὶ τὰς ἐμπιστεύεσθε, κ' ἐγὼ τὰς διαβιβάζω πρὸς τὴν ὑψηλότητά του, ὅποταν ἐξυπνήσῃ· τοιαύτην διαταγὴν ἔδωκε . . .

— Πολὺ καλὰ! κολακεύομαι, ὅτι ἡ Β. Α. Υ. θέλει εὐχαριστηθῇ ἐκ τῶν ὧσων ἔχω νὰ τῇ διακοινώσω . . . Ἄλλ', φίλτατε Μοῦρρ, ἐλπίζω, ὅτι ἡ ἀποστολὴ τοῦ ἐκτάκτου ταχυδρόμου τούτου δὲν ἔχει τι ἀπευκταῖον . . . Αἱ τελευταῖαι ἐπιστολαὶ τὰς ὁποίας ἠξιώθην τῆς τιμῆς νὰ ἐγχειρίσω πρὸς τὴν Β. Α. Υ. . . .

— Ἀνῆγγελλον, ὅτι τὰ πάντα ἐκεῖ κάτω ᾤδουν κατ' εὐχὴν· διὰ τοῦτο λοιπὸν καὶ ἡ ὑψηλότης του σπεύδει νὰ ἐκφράσῃ ὅσον τάχιστα τὴν εὐαρίστησιν του πρὸς τὸν πρίγκιπα Δ'— Ἐρκάουσαν Ὀλδενζάελ, πρόεδρον τοῦ ἀνωτάτου

συμβουλίου, καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ ἐκπέμψῃτε ἕνα ταχυδρόμον σήμερον τὸ πρωῒ.

— Τοιοῦτον πάντοτε ὑπῆρξε τὸ σύστημα τῆς Β. Α. ἢ ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἐπιτιμῇ, δὲν ἤθελε σπεύδει τόσον.

— Ἐδῶ δέ ; ἀκριβέ μου βαρόνε, νέαν οὐδέν ; δὲν ἀκούεται τίποτε ; Τὰ ἡμέτερα ἀπόκρυφα ; . . .

— Ἀγνοοῦνται ὁλοτελῶς. Ἀφ' οὗ ἦλθεν εἰς Παρίσι οὗς ἡ ὑψηλότης του, ἐπειδὴ ἐσυνείθισαν νὰ μὴ τὸν βλέπουν εἰμὴ μόνον εἰς τοὺς ὀλίγους οἴκους ὅπου ἠθέλησε νὰ εἰσαχθῇ νομίζουν ὅτι εἶναι μᾶλλον φιλέρημος, καὶ ὅτι συχνάζει ὡς πρὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰς ἐξοχὰς τῶν πέριξ. Ἐξαιρουμένων λοιπὸν τῆς κομήσσης Σάρας Μὰκ Γρηγορίου, καὶ τοῦ ἀδελφοῦ της, κανεὶς δὲν ἔχει εἰδῆσιν περὶ τῶν μεταμορφώσεων τῆς Β. Α. Υ. ἀλλ' αὐτοὶ δὲν ἔχουν συμφέρον νὰ προδώσῃ τὸ μυστήριον.

— Τί δυστύχημα ! εἶπεν ὁ Μοῦρφ στεναζὼν· τί δυστύχημα ! βαρόνε, νὰ ἦναι τὴν σήμερον χήρα ἡ κατάρτος τῆ κόμηςσα !

— Αὐτὴ, πότε εἶχε νυμφευθῇ τὸν Μὰκ Γρηγόριον ; τὰ 1827, ἢ εἰς τὰ 28 ;

— Εἰς τὰ 1827, ὀλίγον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ δούλου ἐκείνου κορασίου, τὸ ὅποιον τὴν ἠθέλην εἰσελθεῖν δεκαεξαετής ; δεκαεπταετής ; καὶ τὸ ὅποιον ἡ ὑψηλότης ἠορνεῖ καθεκάστην.

— Πένθος τοσεύτω μᾶλλον εὐλογον, ἐπειδὴ ἡ Β. Α. δὲν ἀπέκτησε κανέν τέκνον ἀπὸ τοὺς νομίμους γάμους.

— Ἰδοὺ διὰ ποίαν αἰτίαν, ἀκριβέ μου βαρόνε, ἡ ὑψηλότης του συνέλαβε τοσαύτην συμπάθειαν πρὸς τὴν πτωχὴν Κελαϊδήστραν, ἥτις ἔχει τὴν αὐτὴν ἡλικίαν τοῦ θυγατρὸς τὸ ὅποιον ἔχασε.

— Ὁλεθρὴ τύχη, τῶνόντι ! ἡ κόμηςσα Σάρα, τὴν ἔπαινον ἠλπιζαμεν ὅτι ἐξεφορτώθημεν πλέον διὰ παντός, νὰ μὴ γένηται καὶ πότε ; ἐν ἡμῖν ἔσας ἀφ' οὗ ἐχάρευσεν καὶ

Β. Α. Υ., στερηθείς, μετά τινων ἐνιστατῶν συμβίωσιν, τῆς ἀρετωτέρας τῶν συζύγων ! Ἀληθινά, ἡ κόρη σου πρέπει νὰ συμπεραίνει ἐκ τῆς διπλῆς χρείας ταύτης, ὅτι ἔχει τὴν τύχην πολὺ βοηθόν . . .

— Δὲν βλέπετε ; αἱ ἀπερίσκεπτοι ἐλπίδες τῆς ἀνεγερ-
θήσαν ζωηρότεραι παρὰ ποτε ! Αὐτὴ ἐντοσοῦ-ω γνωρίζει,
ὅτι ἡ ὑψηλότης τοῦ τὴν ἀποστρέφεται εἰς ἄκρον, καὶ δικαί-
ως. Δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ προξε-ήσασα τὸν θάνατον τῆς θυγα-
τρὸς τοῦ ἀπὸ τὴν ἀδιαφορίαν τῆς ; Δὲν ἔγινεν αὐτὴ ἡ αἰτία
τοῦ . . . "Α ! βράνονε, ἐπρόθεσεν ὁ Μοῦρφ, ἀποσιωπήσας τὸ
ἐπὶ τοῦ τῆς φράσεώς του· ἡ γυνὴ αὕτη εἶναι ἀπαισία γυ-
νῆ . . . "Ο Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ μὴ μᾶς φέρῃ πάλιν νέα
δυστυχήματα . . .

— Ἀλλὰ τὴν σήμερον, αἱ βλέψεις τῆς κομίσσας Σάρας
εἶναι διόλου μάταιαι· ὁ θάνατος τῆς μικρᾶς ἐκείνης κόρης
ἀνέτρεψε καὶ τὸν τελευταῖον δεσμόν, ὅστις ἦν ὡνε τὴν ὑψη-
λότητά τοῦ μετ' αὐτῆς· εἶναι τρελλὴ ἂν ἐπιμένῃ εἰς τὰς
ἐλπίδας τῆς . . .

— Ναί, εἶναι τρελλή, ἀλλ' ἐπικίνδυνος τρελλή . . . "Ε-
ξάρτε, ὅτι ὁ ἀδελφὸς τῆς συμμερίζεται τὴν δοξομανίαν καὶ
ἐνχυρογνωμοσύνην τῆς ; μολονότι, οἱ εὐλογημένοι, ἔπρεπε
νὰ στοχασθοῦν, ὅτι τὴν σήμερον πλέον δὲν τοὺς ἀπίμεινε
καρμικὴ ἀπὸ τὰς ἐλπίδας . . . τὰς ὑποίας ἔτρεφαν πρὸ δεκα-
ετῶ ἐτῶν !

— Ἐνθυμηθῆτε πόσα δυστυχήματα μᾶς ἐπροξένησε τό-
τε καὶ ὁ ἀναθεματισμένος ἐκεῖνος Πολυδώρης, μὲ τὴν πα-
ρνομόν του συνέργειαν !

— Ἀληθινά ! . . . δὲν μὲ λέγετε περὶ τοῦ ἀχρείου αὐ-
τοῦ ὑποκειμένου . . . ; "ἤκουσα, ὅτι εὐρίσκεται ἐδῶ, εἰς
Παρισίους, πρὸ ἐνὸς ἢ δύο ἐτῶν, εἰς ἐσχάτην ἀναμφιβόλως
ἐλθεῖαν· μετέρχεται ἴσως καταχθονίον τι ἐπάγγελμα.

— Ποῦ κατήντησεν ! ἄνθρωπος μὲ τόσας γνώσεις, μὲ
τόσον πνεῦμα !

— Ναί, ἀλλὰ καὶ μετ' τόσην κακίαν ! . . . Ὁ Θεὸς θώσῃ νὰ συναντήσῃ πάλιν τὴν κόμησσαν ! ἡ ἔνωσις τῶν τούτων διεστραμμένων ψυχῶν ἤθελεν εἶθαι ἀπαισία . . . Καὶ κρατεῖτε λοιπὸν, κύριε βαρόνε, τὰς πληροφορίες ἐκείνας ;

— Ἰδοὺ αὐταί ! εἶπεν ὁ βαρόνος, ἐξάγων ἐκ τοῦ κλῆρου του τοὺν ἐν χειρόγραφον ἀναφέρονται εἰς τὴν γέννησιν τῆς κόρης, ἣτις καλεῖται *Κελαϊδήστρα*, καὶ εἰς τὴν ἐνεστώσαν κατοικίαν τοῦ *Φραγκίσκου Γερμανοῦ*, υἱοῦ τοῦ *Δασκάλου*.

— Ἀγαπᾶτε νὰ μοι ἀναγνώσῃτε τὰ ὑπομνήματα ταῦτα, ἀκριβέ μου Δε-Γράουν ; ἐπειδὴ γνωρίζω τοὺς σκοποὺς τῆς ὑψηλότητός του . . . καὶ θέλω σὺς εἰπεῖ, ἂν αὐταὶ πληροφορίες ἀρκοῦν . . . Μένετε πάντοτε εὐχαριστήματα ἀπὸ τὰς ἐκδουλεύσεις τοῦ πράκτορός σας ;

— Ἀν ἐξεύρετε πόσον πολύτιμος ἄνθρωπος εἶναι ! ἐν στόχος, πολυπράγμων, ἐχέμυθος ! . . . Πολλάκις ἀναγκάζομαι νὰ μετριάζω μάλιστα τὸν ζήλόν του . . . γνωρίζετε τί εἶναι πράγματά τινα, εἰς τὰ ὅποια ἡ Β. Α. Γ. ἐπιθυμᾷ νὰ ἐμβατεύσῃ μόνος, καὶ ὄχι ἄλλος τις.

— Καὶ ἀγνοεῖ πάντοτε, τί συμφέρον ἔχει ἡ ὑψηλότης του ;

— Ὁλωσδιόλου . . . Ἡ διπλωματικὴ μου θέσις χρονομεινεῖ ὡς ἀξιόλογος πρόφασις εἰς τὰς ἐξερευνήσεις τὰς ἐπὶ τὸν ἐπιφορτίζω νὰ κάμνῃ. Ὁ Βαδινότης (οὕτως ὀνομάζεται ὁ ἄνθρωπός μας) εὕρισκει χώραν πανταῦ. Αὐτὸς ἦτο δεινὸς γράφος (ανουέ), ἀλλ' ἠναγκάσθη νὰ πωλήσῃ τὸ ὑπουργεῖόν του, ἐπειδὴ κατεχράσθη τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ δημοσίου . . . τοσούτῃ διετήρησε γὰρ ὡς ἀκριβὴ τῆς περιουσίας καὶ κατὰ στάσεως τῶν πάλαι ποτὲ πελατῶν του ! γνωρίζει πολλὰ μυστικά, ἐπὶ τῶν ὁποίων αἰσχροκερδεῖ, καὶ τὸ καυχᾶται ἀπερίστωτος. Δύο τρεῖς φορές ἐπλούτησε καὶ πάλιν ἡφανίσθη ! ἐγγυημένος παρ' ὧν, ὡς ἐπιχειρηματίας, ἀναγκάζεται νὰ ἐκβαλεῖ τὸν ἐπιπλοῦτον ἄρτον προσφεύγων εἰς ἀθεμελιωτάτους

πάντοτε νέας· δμοιάζει τὸν Φίγαρον τοῦ μελοδράματος.
Εἶναι περίεργον νὰ τὸν ἀκούῃ κανεὶς· ὅταν βλέπῃ τὸ
συνέριον τοῦ, ἀφασιοῦται ψυχῇ καὶ σώματι εἰς ἐκείνον
καὶ τὸν πληρώνει. Δὲν μὲ φαίνεται ἵνα μᾶς ἀπατᾷ·
ἐλλογούτο, χωρὶς αὐτὸς νὰ τὸ γνωρίζῃ, ἐγὼ πάντοτε
ἀπαιτῶ τὰ διαδήματα τοῦ.

— Παρετήρησα, καὶ αἱ πληροφορίες τὰς ὁποίας μὲ
τοῦδε μᾶς ἔδωκεν ἦσαν πολλὰ ἀκριβεῖς.

— Ὡ! ἔχει τρόπον . . . νομίζει τις ὅτ' εἶναι ὁ τι-
μιώτερος τῶν ἀνθρώπων· καὶ, σὲ βεβαιῶ, φίλτατε Μοῦρφ,
ὁ βαδινότης εἶναι αὐτόχρημα ὁ ἀλλόκατος τύπος τῶν
κατατηρωδῶν ἐκείνων ὑπάρξεων, τὰς ὁποίας μόνον εἰς
ἡμεῖς, ἀπαντᾷ τις· πολὺ ἤθελε διασκεδάσει ἡ Β. Α. Γ.
ὅτι ἐλάμβανέ ποτε χρεῖαν νὰ τὸν ἤκουε προσωπικῶς.

— Στογάξεσθε ν' αὐξήσω τὸν μισθόν τοῦ;

— Πεντακλίσια φράγκα κατὰ μῆνα, καὶ τὰ ἑκτακτα
τοῦ . . . τὰ ὅποια καταναποῦν ἄλλα τόσα σχεδόν,
εἶναι, νομίζω, ἀρκετὰ· φαίνεται ὑπερευχαριστημένος
κατόπιν βλέπομεν.

— Καὶ δὲν ἔχει κάμμίαν συστολήν διὰ τὸ ἔργον τὸ
ἐποίησεν;

— Αὐτὸς συστολήν; κομπάζει μάλιστα. Νὰ τὸν
ἴδῃτε, ὅσῳ μὲ φέρει ἐκθεσὶν τινα, μὲ τί σχῆμα ἐπί-
σημον, μὲ τί ἀέρα διπλωματικὸν παρουσιάζεται! Φαί-
νεται ὡς νὰ πιστεύῃ, ὁ ἀλλόκατος, ὅτι πρόκειται περὶ
κυβερνητικῶν πραγμάτων· καὶ θαυμάζει πόσον μυστη-
ριώδεις σχέσεις ὑπάρχουσι μεταξὺ τῶν ἰδιωτικῶν συμ-
φερόντων καὶ τῆς μηχανῆς τοῦ κυβερνᾶν. Καί· ἐνίοτε
καυχάται τὴν αὐθάδειαν νὰ μὲ λέγῃ· « Εἰς τὴν κυβερ-
νήτην ἐνὸς κράτους, πόσαι ὑπάρχουν συμπλοκαί, ἀγνω-
στοὶ εἰς τοὺς χυδαίους! . . . Τίς, κύριε βαρύνε, ἔχει
ποτε συμπεράνει, ὅτι τὰ ὑπομνήματα, ἅτινα σὲ χρη-

γῶ, συμβάλλουσιν ἀναμφιδόλως εἰς τὴν πολιτικὴν ἐκ-
τῆς Εὐρώπης! »

— Βλέπεις, ἀκριβέ μου Δε-Γράουν, ὡς καὶ αὐτὰ
καθάρματα προσπαθοῦν νὰ παραγνωρίζωσι τὴν χα-
ρακτὴρ τῶν. Τοῦτο εἶναι κολλακτικὸν πρὸς τοὺς τιμω-
ρὰς ἀνθρώπους. Ἀλλὰ ποῦ εἶναι τὰ ὑπομνήματα
ἰδοῦμεν...

— Ἰδοὺ συνετάχθησαν ὅλα σχεδὸν κατὰ τὰ
θέσεις τοῦ Βαδινότη.

— Σας ἀκούω.

Καὶ ὁ βαρόνος Δε-Γράουν ἀνέγνω τὰ ἐφεξῆς.

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

Ἀπορῶν τῇ Μαριάνθῃ.

« Πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1827, ἄνθρωπος
» ὀνόματι Πέτρος Τουρνεμίνης, τὰ νῦν δεσμώτης
» τὸ κάτεργον τοῦ Ῥοχεφορτίου διὰ πλαστογραφί-
» ἐπρότεινεν εἰς γυναικὰ τινα, Γερβασίαν τοῦνομα,
» τονομαζομένην δὲ ἡ Κουκκουδάια, ν' ἀναδεχθῇ
» παντὸς πενταετῆ ἢ ἑξαετῆ τινος κόρης, λαμβάνου-
» δι' ἀντιμισθίαν, ἅπασι μόνον, τὴν ποσότητα φαν-
» κων 1,000.

« Τῆς συμφωνίας τελεσθείσης, τὸ παιδίον ἔμεινεν
» τὴν κατοχὴν τῆς γυναικὸς ταύτης δύο ἔτη εἰς τὴν
» λῆξιν τῶν ὁποίων ἐφυγε, διὰ νὰ λυτρωθῇ ἀπὸ τῆς
» πάνδεινα, ἅτινα ὑπέφερεν εἰς τὰς χεῖρας τῆς Μα-
» παρέλευσιν ἱκανῶν ἐνιαυτῶν, ἡ Κουκκουδάια ἀπῆλθεν
» σὲ τὴν ἰδίαν κόρη, κατὰ πρώτην φορὰν εἰς ἓν κα-
» πηλεῖον τῆς Παλαιᾶς Χώρας, πρὸ ἐξ. περίπου ἐξέ-
» μάδων. Ἡ ἡδὴ ἐφηβὸς κόρη αὕτη ἔφερε τότε τὸ ἐπώνυ-
» μον Κελαϊδήστρα.

« Ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς συναντήσεως ταύτης,
» πρεσβυτέρως Τουρνεμίνης, μετὰ τοῦ ὁποῦ

γνωρισθῇ ὁ Δάσκαλος εἰς τὸ κάτεργον τοῦ Ῥοχο-
φορτίου, διεδίδασεν εἰς τὸν Κοκκινοχέρην (μυστη-
ριώδη καὶ κοινὸν ἀνταποκριτὴν τῶν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς
τοῦ κατέργου θράθρων) ἐπιστολὴν ἣτις διελάμβανε
λεπτομερῶς τὰ κατὰ τὴν κόρην τὴν ἐμπιστευθεῖσαν
εἰς τὰς χεῖρας τῆς γυναικὸς Γερβασίας, μετονομαζο-
μένης ἡ Κουκκουβάια.

» Ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης καὶ ἐκ τῶν ἀνυπολόγιστων
τῆς ἰδίας Κουκκουβάιας ἐξάγεται, ὅτι, κατὰ τὴν 1827
γυνὴ τις ὀνόματι Σαραφίνα, ἐκπληροῦσα χρῆν οἴκο-
νόμου εἰς τὸν οἶκον ἐνὸς συμβουλευιογράφου, Ἰακώβου
Φερζάνδου, ἐπεφόρτισε τὸν Τουρνεμίνην νὰ τῆς εὕρῃ
γυναῖκά τινα, ἣτις ν' ἀναδεχθῇ, ἀντὶ τῆς αμοιβῆς
1,000 φράγκων ἐν παιδίον πενταετὲς ἢ ἑξαετὲς, τὸ
ὅποιον ᾔθελον οἱ γονεῖς τοῦ ν' ἀπορρίψωσιν, ὡς προέ-
ρηται. Ἡ Κουκκουβάια εἰδέχθη τὴν πρότασιν.

» Ὅλα ταῦτα διεκαίνισσε μετὰ καιρὸν ὁ Τουρνεμίνης
εἰς τὸν Κοκκινοχέρην, ἐπὶ σκοπῷ νὰ ἐκφοβίσῃ τὴν
Σαραφίνα διὰ τρίτου προσώπου, ὅτι κινδυνεύει νὰ
δικαιωθῇ ἢ λησμονηθεῖσα ᾗδῃ ἀξιοποινοῦ πράξις
τῆς, καὶ οὕτω νὰ τῇ ἀφαιρέσῃ καὶ ἄλλα χρήματα.
Ἐλεγε δὲ ὁ Τουρνεμίνης, ὅτι αὕτη ἡ Σαραφίνα ἦτο
ἐντολοδόχος ἄλλων ὑποκειμένων, ἀγνώστον.

» Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἐνεπιστεύθη ὁ Κοκκινοχέρης
εἰς τὴν Κουκκουβάιαν, γυναῖκα πρό τινας καιρῶν συμ-
πράττουσαν εἰς τὰ κακούργήματα τοῦ Δασκάλου.
Ὅθεν εἰκάζεται, πῶς ὁ ληστὴς οὗτος εἶχε γνῶσιν ὅλων
αὐτῶν τῶν πραγμάτων, καὶ πῶς, ὅπου τὴν ἀπῆντησε
τὴν Κελαϊδῆστραν εἰς τὸ κρηλατεῖον τοῦ Ἀσπρου
Κουρελῶδ, ἡ Κουκκουβάια, διὰ νὰ βρασμίσῃ τὴν
Μαριάνθη, τὴν εἶπεν, ὅτι ἔμαθε μὲν τοὺς γονεῖς τῆς
δὲν θίλλει ὅμως τοὺς φανερώσει πάποτε εἰς αὐτήν.

» Ἐπρόκειτο λοιπὸν νὰ ἐξετασθῇ, ἂν ἡ ἐπιστολὴ

- » τοῦ Τουρνερμίνη, ἥτις διελάμβανε περὶ τῆς κόρης τῆς
- » ἐγχειρισθείσης εἰς τὴν Κουγκουβάαν κατὰ καιρὸν
- » ἔλεγεν ἀλήθειαν.

- » Ἐγιναν ἐρευναι περὶ τῆς Σεραφίνης, καὶ περὶ τῆς
- » συμβολαιογράφου Ἰακώβου Φεράνδου ἀμφότεροι
- » ὑπάρχουσιν· ὁ συμβολαιογράφος κατοικεῖ εἰς τὴν
- » ὁδὸν Σεντιέρου, ἀριθμὸν 44· ἔχει φήμην σώφρονος καὶ
- » εὐλαδεστάτου ἀνθρώπου· τοῦλάχιστον, ποτὲ δὲν ληστέ
- » πει ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν· τσαούτη δὲ βασιλεύει εὐτα
- » ξία εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποθέσεων ὅσαι τὸν ἀν
- » τίθενται, ὥστε τὴν περὶ τοῦτο δραστηριότητά του
- » ἀποκαλοῦν σκληρότητα τὸ κατάστημά του χαίρει
- » ὑπόληψιν ἀπὸ τὰς πλέον διασήμους· ζῇ μὲ σφειδωλίαν
- » ἥτις πλησιάζει τὴν φυλαργυρίαν· ἔχει πάντοτε τὴν κυ
- » ρίαν Σεραφίαν οἰκονόμον τοῦ οἴκου του. Ὁ Ἰακώβος
- » Φεράνδος καὶ τοι πάμπτωχος καθ' ὃν καιρὸν ἠγόρευε
- » τὸ ὑπουργεῖόν του, κατέθεσεν εἰς αὐτὴν τὴν ἀγορὰν
- » 350,000 φράγκων. Μέρος τῶν χρημάτων τούτων
- » ἐχορήγησεν εἰς αὐτὸν ὁ κύριος Κάρολος Ροδέρτος
- » ἀνώτερος ἀξιωματικὸς τῆς ἐθνοφυλακῆς τῶν Παρι
- » σίων, νέος εὐειδέστατος καὶ περισπούδαστος εἰς τὴν
- » συναναστροφὰς τῶν μὲ τοὺς ὁποίους σχετίζεται.
- » λοκατήγοροί τινες βεβαιοῦσιν, ὅτι ὁ μνησθεὶς συμβ
- » λαιογράφος ἔχει τὴν σήμερον τοὺς τρόπους νὰ π
- » ρώσῃ τὰ χρέη τοῦ ὑπουργείου του, κατὰ συνέπειαν
- » κερδοσκοπικῶν τινῶν ἐπιχειρήσεων, τὰς ὁποίας ἐ
- » με μετὰ τοῦ κυρίου Καρόλου Ροδέρτη, καὶ τὰς
- » ποίας ἐστεφάνωσεν ἡ ἐπιτυχία· μολαταῦτα, τὸς
- » ἐστερεώθη ἡ ὑπόληψις τοῦ Φεράνδου, ὥστε ὅλοι οἱ
- » ρώγως χαρακτηρίζουσι τὰς φήμας ταύτας ὡς σπ
- » μολογίας ἀνθρώπων κηκοζήλων. Φανερόν λοιπὸν,
- » ἡ κυρία Σεραφίνα, οἰκονόμος τοῦ ἀγίου αὐτοῦ ἀνθρ

του, εἶναι εἰς θέσιν νὰ χορηγήσῃ πολυτίμους διωσ-
ρήσεις ἐπὶ τῆς καταγωγῆς τῆς Κελαϊδήστρας. »

— Θαῦμα ! φίλτατε βαρόνε· εἶπεν ὁ Μούρφ. Αἱ
ἐμολογίαι αὐτοῦ τοῦ Τουρνεμίνη δὲν φαίνονται πάντῃ
ἀπίθανοι. Ἴσως δι' αὐτοῦ τοῦ συμβολαιογράφου δυνη-
θώμεν ν' ἀνακαλύψωμεν τοὺς γονεῖς τοῦ δυστυχοῦς
κορασίου. Ἐχετε τώρα καὶ περὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Δασκά-
λου ἐπίσης καλὰς πληροφορίες ;

— Ἴσως ὅχι τόσον ἀκριβεῖς, ἀλλὰ καὶ αὗται εἶναι
ἀρκετὰ εὐχάριστοι.

— Αὐτὸς τῶνόντι ὁ Βαδινότης σας εἶναι θησαυρός !

— Παρατηρεῖτε, ὅτι κύριον ἐλαττήριον ταύτων ὄλων
εἶναι ὁ Κοκκινοχέρης. Ὁ Βαδινότης, ὅστις πρέπει νὰ ἔ-
χῃ σχέσεις μετὰ τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων, μᾶς τὸν
εἶχε παραστήσει ὡς τὸ μόνον μέσον πολλῶν κατεργάρη-
δων. Ἐνθυμεῖσθε, ὅταν ἡ Β. Α. Γ. ἐζήτησε πληροφορίες
περὶ τοῦ υἱοῦ τῆς κυρίας Γεωργίας Δουρεσνήλου, τῆς συ-
ζύγου τοῦ ἀνθρωπομόρφου ἐκείνου τέρατος, τοῦ Δασκά-
λου ; . . . ἔκτοτε ὁ Βαδινότης μᾶς τὸν ἀνέφερε.

— Ναί, τὸ ἐνθυμοῦμαι. Αὐτὸν τὸν Κοκκινοχέρην ἀνα-
ζητῶν ἡ ὑψηλότης του εἰς τὴν Παλαιὰν Χώραν, ὁδὸν
Φάδας, ἀρ. 13, ἀπήντησε τὸν Μαχαιοβογάλτην καὶ τὴν
Κελαϊδήστραν. Ἡ Β. Α. Γ. τότε, δράξας τὴν εὐκαιρίαν
ταύτην, ἠθέλησε νὰ ἐπισκεφθῇ τ' ἀποτρόπαια ἐκεῖνα
καταγώγια, ἵσως ἀνακαλύψῃ δυστυχῇ τινα καὶ τὸν ἀ-
νασπάσῃ ἐκ τοῦ βορβόρου . . . Ἡ προαίσθησίς του δὲν
τὸν ἠπάτησε· μολοντοῦτο διέτρεξε κιδύνους, τόσον με-
γάλους ! . . .

— Κινδύνους τοὺς ὁποίους γενναίως συνεμερίσθητε,
φίλτατε Μούρφ.

— Ἀμὴ διατί ἄλλο μὲ διώρισεν ἡ Β. Α. Γ. καρδου-
νάρην Αὐτῆς εἰς τακτικὴν ἐπηρεσίαν ; ἀπεκρίθη μειδι-
ῶν ὁ εὐπατρίδης.

— Ἀναμφιδόλως, ἀπρόμηκε ὑπασπιστὰ, ἀναμφιδόλως . . . ἡ γενναϊότης καὶ ἀφοσιώσις σας εἶναι ἐκ τῶν ἀναμφισβητήτων. Ἐξκολουθῶ λοιπὸν τὴν ἐκθεσὶν μου ἰδοὺ τὸ

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

Ἀφορῶν τὸν Φραγκίσκον Γερμανὸν,

Τῶν τῆς κυρίας Γεωργίας καὶ τοῦ Δασκάλου, τῶν ἄλλως Δουρεσνήλου.

« Πρὸ ὅκτῳ περίπου μηνὸν νέος τις, ὀνόματι Φραγκίσκος Γερμανὸς, ἀφίχθη εἰς Παρισίους ἀπὸ τῆς πόλεως Νάντεις, ὅπου διατέλει πλησίον τῶν τραπέζιων τοῦ Νοῦ καὶ συντροφίας.

« Ἐκ τῶν ὁμολογιῶν τοῦ Δασκάλου καὶ ἐκ διαφόρων ἐπιστολῶν αἵτινες εὐρέθησαν ἐπ' αὐτοῦ ἐξάγεται, ὅτι ὁ κακοῦργος εἰς τὸν ὁποῖον παρέδωκε τὸν υἱὸν του διὰ νὰ διαφθείρῃ τὰ ἥθη του, καὶ οὕτω νὰ τὸν μεταχειρισθῶσι μίαν ἡμέραν ὄργανον παρνόμων ἐπιχειρήσεων, ἐξεμυστηρεύθη εἰς τὸν νέον τὴν καταχθόνιον αὐτὴν σκευωρίαν, προτείνων αὐτῷ νὰ δώσῃ χεῖρας βοηθείας εἰς ἀπόπειράν τινα πλαστογραφίας καὶ κλοπῆς, τὴν ὁποίαν ἐμελέτων νὰ πράξωσιν ἐντὸς τοῦ καταστήματος Νοῦ καὶ συντροφίας, ὅπου διατέλει ὁ Φραγκίσκος Γερμανός.

« Ὁ νέος ἀπεποιήθη τὴν αἰσχρὰν πρότασιν ταύτην μὲ ἀγανάκτησιν· μὴ θέλων ὅμως νὰ προδίῃ τὸν ἄνθρωπον ὅστις τὸν ἀνέθρεψεν, ἔγραψεν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν κύριόν του ἀνυπόγραφον, τὸν ἀνήγγειλε τὰ περὶ τῆς σκευωρίας, καὶ ἀνεχώρησε κρυφίως ἀπὸ Νάντεις διὰ νὰ φύγῃ τοιοῦτοτρόπως τὴν καταδίωξιν τῶν ἐπιχειρησάντων νὰ τὸν καταστήσωσιν ὄργανόν των καὶ συνένοχον.

« Μαθόντες τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Γερμανοῦ οἱ οὐτιδῶντες

οὗτοι, ἔσπευσαν εἰς Παρισίους, ὅπου εὐρόντες τὸν
Κακκινόχηρον, καὶ συσκεφθέντες μετ' αὐτοῦ, ἐκινήθησαν
εἰς καταδίωξιν τοῦ υἱοῦ τοῦ Δασκάλου. κακούς βέ-
βαια τρέφοντες σκοποὺς ἐναντίον τοῦ νέου, ἐπειδὴ αὐ-
τὸς ἐγνώριζεν ἤδη τὰ μυστήριά των. Μετὰ μακρὰς
καὶ παντοίας ἐξερευνήσεις ἀνεκάλυψαν τὸ κατάλυμα
τοῦ ἄλλ' ὁ Γερμανὸς, ὅστις πρὸ τινων ἡμερῶν εἶχεν
ἀπαντήσει καθ' ὁδὸν ἐκεῖνον ὅστις ἐπειράθη νὰ τὸν δι-
αφθείρῃ, ἥλλαξεν ἀμέσως κατοικίαν, μαντεύων τὸ αἴ-
τιον τὸ ὅποιον ὠδήγει αὐτὸν εἰς Παρισίους. Διέφυγε
λοιπὸν καὶ δεύτερον τοὺς διώκτας του ὁ υἱὸς τοῦ Δα-
σκάλου

Πρὸ ἐνὸς πλὴν καὶ ἡμίσεως περίπου μηνός, ἔμαθον
οὗτοι ὅτι ἐκατοίκει εἰς τὴν ὁδὸν Τέμπλου, ἀρ. 17, καὶ
ἐσπέραν τινά, ἐνῶ εἰσήρχετο εἰς τὸν οἶκον του, ὀλίγον
ἔλειψε νὰ γίνῃ θύμα μιᾶς ἐνέδρας. (τοῦτο ὁ Δάσκα-
λος δὲν τὸ εἶπεν εἰς τὴν Β. Α. Γ.)

Ὁ Γερμανὸς ἐνόησεν ἀμέσως πόθεν ἤρχετο ἡ προ-
εβολή· ἀφῆκε τὴν ὁδὸν Τέμπλου, καὶ ἔχασαν ἐκ νεοῦ
τὴν κατοικίαν του. Κατ' αὐτὴν τὴν ἰδίαν ἐποχὴν ἔλα-
βε καὶ ὁ Δάσκαλος τὰ ἐπίχειρα τῶν ἐγκλημάτων του,
καθὼς ἐπανελήφθησαν καὶ αἱ κατὰ διαταγὴν τῆς Β.
Α. Γ. ἐξερευνήσεις· Ἰδοὺ δὲ τὸ ἐξαγόμενον·

Ὁ Φραγκίσκος Γερμανὸς ἐκατοίκησεν εἰς τὸν οἶκον
τῆς ὁδοῦ Τέμπλου, ἀρ. 17, τρεῖς μῆνας περίπου· ὁ οἶ-
κος οὗτος εἶναι εἰς ἄκρον περίεργος, διὰ τὰ παράδοξα
καὶ ἐπαγγέλματα τῶν κατοικοῦντων αὐτόν. Ὁ
Γερμανὸς ἠγαπάτο ἀπὸ ἑλous, ἐπειδὴ ἦτο νέος φαι-
δρός, ὑπηρετικὸς πρὸς τὸν καθένα καὶ εἰλικρινής. Με-
λονότι ἐφαίνετο ὅτι ἔζη ἀπὸ μισθὸν ἢ σιτηρέσιόν τι
μετριώτατον, συνέτρεχε μὲ πολλὴν προθυμίαν οἰκο-
γένειάν τινα πενήτων, κατοικοῦσαν μεταξὺ τῆς ἀνα-
στάσεως δροφῆς καὶ τῶν κεραιδῶν αὐτῆς αὐτοῦ ἰακίμου

» οἴκου, Ματαίως ἐπροσπάθησεν εἰς τὴν ὁδὸν Τέμπλου
 » νὰ μάθωσι τὸ νέον τοῦ Φραγκίσκου Γερμανοῦ κατὰ
 » μα καὶ τὸ ἐπάγγελμά του· ὑποθέτουν ὅτι διετίλει
 » γραφεῖόν τι· ἐπειδὴ, τὸ πρῶτ' ἐξερχόμενος ἐπέστρεψεν
 » τὸ ἑσπέρας, εἰς τὰς δέκα ὥρας. Μία μόνη νέα, καὶ
 » τοῦσα καὶ αὐτὴ δι' ἐνοικίου ἐν δωματίον εἰς τὸν
 » κον τῆς ὁδοῦ Τέμπλου, πρέπει νὰ γνωρίζῃ τοῦ κατὰ
 » καὶ τὴν σήμερον ὁ Γερμανός, ἐπειδὴ εἶχε στενὴν φιλίαν
 » ἀν μετ' αὐτοῦ· αὕτη δὲ εἶναι εὐσευδής τις ῥάπτρια,
 » νομαζομένη *Γελασίνα* . . . Ὁ θάλαμος τῆς ἡτοῦ
 » νεγγυς τοῦ θαλάμου ὅπου ἐκατοίκει ὁ Γερμανός·
 » δὲ θάλαμος τοῦ Γερμανοῦ ἔμεινεν ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως
 » σεως τοῦ κενὸς καὶ πρὸς ἐνοίκιον. Αἱ περιστάσεις
 » πληροφορίαι ἐλήφθησαν ὑπὸ τὴν πρόφασιν τῆς ἐνοικίας
 » κίσεως τοῦ εἰρημένου θαλάμου . . .

— Γελασίνα, λέγει αἰφνυδίως ὁ Μούρφ, ὅστις τῶν
 τινων στιγμῶν ἐφαίνετο σύννους· Γελασίνα; ἐγὼ τὸ γινώσκω
 αὐτὸ τὸ ὄνομα.

— Πῶς, σὲ Οὐάλτερ Μούρφ! ἐπέφερον ὁ βαρόνος
 λῶν· πῶς, γηραιὸ καὶ ἀξιοσέβαστε πατριάρχᾳ! ἔχοντες
 καὶ ὑμεῖς γνωριμίας κορῶν τοιούτων; καὶ τόσον σπουδῶς
 νὰς μάλιστα, ὥστε σὰς ἀφήκην εἰς τὴν μνήμην ἐντόπιον
 εἶναι! Ἐντροπή! . . . ἐντροπή! . . .

— Ἀδελφὲ βαρόνε, τί νὰ σὲ εἰπῶ! ἡ ὑψηλότης τοῦ
 γινεν αἰτία νὰ λάβω γνωριμίας τοσοῦτον ἀλλοκοτοῦ
 ὥστε αὕτη δὲν σημαίνει τίποτε, παραδοκῆς μετὰ ἑαυτοῦ
 λας. Ἀλλὰ σταθῆτε, σὰς παρακαλῶ . . . Ναί, τώρα ἐν
 θυμοῦμαι καλὰ· ὅταν ἡ ὑψηλότης τοῦ μοι ἐδιδόθη
 ἱστορίαν τῆς Κελασιδῆστρας, δὲν ἐδυνάθην νὰ μὴ γελῶ
 σω εἰς τὸ παράδοξον αὐτὸ ὄνομα *Γελασίνα* ἡτοῦ.
 φάνηται, μία οἴλη τῆς Μαριάνθης εἰς τὴν οὐλάνην.

— Ἐντοσεύτω, ἡ κυρία Γελασίνα δύναται σημεῖον

ναιμὲς χρησιμεύσῃ τὰ μέγιστα. Ἄς τελειώσω τὴν ἐκθέσιν μου.

— Ἰσως ἤθελεν ἀποβῆ καλὸν νὰ ἐνοικιάζετο ὁ εὐκαιρὸς θάλαμος τοῦ οἴκου τῆς ὁδοῦ Τέμπλου. Δὲν ὑπῆρχε διαταγὴ νὰ προχωρήσῃ τις περαιτέρω εἰς τὰς ἐξερευνήσεις· καθόσον ὁμως εἰκάζεται ἀπὸ τινὰς λέξεις, διαφυγούσας τὰ χεῖλη τῆς θυρωροῦ τοῦ οἴκου τούτου, ὅτι μόνον δύναται νὰ ἀρυσθῇ τις ἐντεῦθεν θετικὰς πληροφορίας περὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Δασκάλου, μέσον τῆς κυρίας Γελασίνης, ἀλλὰ καὶ ἡ Β. Α. Υ. ἤθελεν ἐκεῖ παρατηρήσει ἡθῆ, ἐπαγγέλματα, καὶ πρὸ πάντων ἐνδεικνύων, τῶν ὁποίων τὴν ὑπαρξιν πώποτε δὲν ἐφάντασθαι.

— Βλέπετε λοιπὸν, φίλτατε Μοῦρφ, εἶπεν ὁ κύριος Δ.— Γράσουν τελειώσας τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐκθέσεως, καὶ διαχειρίζων αὐτὴν εἰς τὸν εὐπατρίδην, ὅτι κατὰ τὰς ὁδηγίας ταύτας, τὰ μὲν ἔγνη τῶν γονέων τῆς Κελχιδῆστρας ὀφείλομεν νὰ ζητήσωμεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ συμβολαιογράφου Ἰακώβου Φεράνδου, περὶ δὲ τῆς ἐνεστῶσης διαμονῆς τοῦ Φραγκίσκου Γερμάνου νὰ ἐρωτήσωμεν τὴν κυρίαν Γελασίναν. Μὲ φαίνεται, δὲν εἶναι ὀλίγον τὸ νὰ γνωρίζῃ τις τοῦ ν' ἀναζητήσῃ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἀνέζητει.

— Βέβαια, βέβαια· περιπλέον εἶμαι πεπεισμένος, ὅτι ἡ ὑψηλότης τοῦ θέλει εὑρεῖ ἄρθρον ὕλην παρατηρήσεων εἰς τὸν οἶκον περὶ οὗ ὁ λόγος. Ὅλα ταῦτα ἔχουσι καλῶς· ἀλλὰ δὲν ἐμάθετέ τι καὶ περὶ τοῦ μαρκεσίου Δ' Ἀρβίλλ;

— Ναί· τοῦλάχιστον, ὅσον περὶ τῆς χρηματικῆς αὐτοῦ καταστάσεως, ἡ Β. Α. Υ. λανθάνεται. Ὁ Βαδινότις βεβαιοῖ, καὶ τὸν πιστεύω, ὅτι ἡ παρουσία τοῦ μαρκεσίου ἀνθεὶ τὴν σήμερον καὶ διαχειρίζεται φρονιμώτερα παρὰ ποτε.

— Ἡ ὑψηλότης σου, ἀγνοῶν τὸν αἵτιον τῆς βλάβης ἐπιφέρει.
(ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.)

της μελγχυχολίας ἥτις κατατῆχει τὸν Δ'-'Αρβίλλ, ὅπως
 πτεύθη μήπως ὁ μαρκέσιος πάσχει ἀπὸ ἀναργυρίαν,
 ἦτον ἑτοιμος, ἡ ὑψηλότης του νὰ σπεύσῃ εἰς βοήθειαν
 του διὰ τινος τρόπου εὐγενοῦς, ὥστε νὰ μὴ πεираχθῇ
 τελείως ἡ φιλοτιμία τοῦ μαρκεσίου· γνωρίζετε πόσον
 ἡ Β. Α. Γ. εἶναι προσεκτικὸς εἰς τὰ τοιαῦτα . . . ἀλλὰ
 τοῦ τὸ πρῆγμα δὲν εἶναι ὥς ὑπέθετε, θέλει ἀναγκασθῇ
 νὰ παραιτήσῃ τὸ αἰνίγμα τοῦτο ἀδιάλυτον, καὶ τοῖς
 ἄκρην του λύπην· ἐπειδὴ, πρέκει νὰ ἡξεύρετε, τρέφει
 πρὸς τὸν κύριον Δ'-'Αρβίλλ ἀγάπην ἀπεριόριστον.

— Τὸ πιστεύω· ἡ Β. Α. Γ. δὲν ἠδυνήθη πώποτε
 λησμονήσῃ, πόσον ὁ πατὴρ Αὐτῆς ἔμεινεν ὑπόχρεως πρὸς
 τὸν πατέρα τοῦ μαρκεσίου. Γνωρίζετε βέβαια, φίλοι
 Μοῦρρ, ὅτι κατὰ τὸ 1815, ὅτε ἀνεπλάττοντο αἱ ἐπι-
 μονίαι τῆς Γερμανικῆς Ὁμοσπονδίας, ὁ πατὴρ τῆς
 Α. Γ. διέτρεχε μέγαν κίνδυνον τοῦ νὰ χάσῃ τὸ κράτος
 του, ἐπειδὴ ἐπρόκειτο νὰ τὸ ἐξαλείψωσι καὶ συγχωνυ-
 σῶσι μὲ τ' ἄλλα, ἐξ αἰτίας τῆς πρὸς τὸν Ναπολέον
 ἐγνωσμένης συμπαθείας του. Ὁ μακαρίτης λοιπὸν Γερ-
 μαν, μαρκέσιος Δ'-'Αρβίλλ, συνέτρεξε μεγάλως κατὰ
 κείνην τὴν περίστασιν τὸν πατέρα τοῦ ἡγεμόνος με-
 χάρις εἰς τὴν φιλίαν δι' ἧς τὴν ἐτίμα ὁ αὐτοκράτωρ
 Ἀλέξανδρος, φιλίαν ἀρξάμενην ἀπὸ τῆς μεταναστεύσεως
 τοῦ μαρκεσίου εἰς τὴν Ῥωσσίαν, καὶ διὰ τῆς ὁποίας
 λαβὴν ἰσχυρὰν ἐπύρροην εἰς τὰς διασκέψεις τῆς βασι-
 κῆς συνέδου, ἥτις ἐσυζητεῖ τὰ συμφέροντα πᾶν ἡγε-
 μόνων τῆς Γερμανίας. Ἡ δὲ φιλία, τὴν ὁποίαν ἡ ὑψηλότης
 της τοῦ τρέφει πρὸς τὸν Δ'-'Αρβίλλ, τὸν νέον, ἔρχεται
 ἀπὸ τοῦ 1815, ὅτε ὁ τότε βασιλεύων μέγας δαυὶς, πα-
 τὴρ Αὐτῆς, εἶχε πλησίον του τὸν γέροντα μαρκέσιον
 υἱοὶ καὶ τῶν δύο ἦσαν τότε παιδία, ὅθεν συνεφιλώθησαν
 καὶ αὐτὰ, ὥς τοὺς γονεῖς των.

— Ναι, καὶ διετήρησαν ἀμαύτεροι τὰς γλυκύτας

ἐκινήσεις τοῦ εὐτυχοῦς ἐκείνου καίρου τῆς παιδικῆς ἡλικίας των· ἡ ὑψηλότης του μάλιστα, τόσῃ ἐφύλαξεν ἀγνωμοσύνην πρὸς τὴν μνήμην τοῦ γέροντος Δ' Ἀρβίλλ, ὥς ὥστε ὑπεστήριξε τὸν πατέρα του εἰς τὰς κρίσεις ἐκείνης περιστάσεως, ὥστε ἐπέβαλεν εἰς ἑαυτὸν τὸ χρέος, νὰ συντρέχῃ πᾶν μέλος τῆς οἰκογενείας του, ἔχον χρεῖαν προστασίας. Ἡ κυρία Γεωργία, ἀνεξαρτήτως τῶν δυστυχιῶν τῶν ἄρετῶν της, χρεώσται εἰς τὴν μετὰ τῶν Δ' Ἀρβίλλ συγγενειᾶν της τὰ ἀδιάκοπα τῆς ὑψηλότητος του εὐεργετήματα.

— Ἡ κυρία Γεωργία! ἡ σύζυγος τοῦ Δουρεσνήλου! τοῦ κατεργάρη ὅστις μετωνομάσθη Δάσκαλος; ἀνέκραξεν ὁ βαρόνος.

— Ναι... ἡ μήτηρ τοῦ Φραγκίσκου Γερμανοῦ, τὸν ὅποιον ἀναζητοῦμεν καὶ ἐλπίζω ἐπὶ τέλους ν' ἀνακαλύψωμεν...

— Εἶναι συγγενὴς τοῦ κυρίου Δ' Ἀρβίλλ;

— Ἐξαδέλφη τῆς μητρός του καὶ στενὴ φίλη του. Ὁ γέρον μαρκέσιος ἔτρεφε πρὸς τὴν κυρίαν Γεωργίαν πολλὴν ἀγάπην.

— Καὶ πῶς συγκατένευσαν οἱ Δ' Ἀρβίλλ νὰ συζύγῃ αὐτὴ τὸν Δουρεσνήλον; Ἐν τέρας παρόμοιον;

— Ὁ πατὴρ τῆς δυστυχοῦς ταύτης γυναικὸς, κύριος Δε-Δάγνης, ἐπιμελητὴς Ὁξυτανίας (Languedoc) πρὸ τῆς ἀπαναστάσεως, καὶ κάτοχος πλουσιῶν ἰδιοκτησιῶν, εἶχε διαφύγει τὴν προγραφὴν ὅθεν, εἰς τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἡσυχίας, ἥτις διεδέχθη τὴν τρουεράν ἐκείνην ἐποχὴν, ἐφρόντισε νὰ νυμφεύσῃ τὴν θυγατέρα του. Παρουσιάζεται λοιπὸν ὁ Δουρεσνήλος· οὗτος κατήγετο ἀπὸ σημαντικὴν οἰκογένειαν, ἀντιπροσωπικὴν ἦτο πλούσιος· ὡλλ' ἐκάλυπτε μὲ ἄκραν ὑπουλότητα τὴν πλέον διαστραμμένην ψυχὴν. Νυμφεύεται τὴν κόρην τοῦ Δε-Δάγνη. Ἄν ἐπέρασε καιρὸς πολὺς, καὶ ἡ ὑπεκεκρυμμένη τοῦ

ανθρώπου κακία ἔρχεται εἰς φῶς· φίλος τῆς σπατάλης, χαρτοπαίκτης ἀχαλίνωτος, ἐκδοτός εἰς τὴν χαμερπήν στέραν κραιπάλην, κατεσφόχθισεν ἀμέσως εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον καὶ εἰς τὰς ἀσωτίας καὶ τὴν περιουσίαν του καὶ τὴν τῆς γυναικὸς του. Ἀφοῦ δὲ κατήντησε νὰ παληθῇ ὡς καὶ τὸ κτήμα ὅπου ἡ κυρία Γεωργία ἐκατοικε, ἡ δυστυχὴς γυνὴ, λαβοῦσα τὸν υἱὸν τῆς, ἐπῆλθεν εἰς τῆς ἐξοδελφῆς τῆς, μαρκεσίας Δ' Ἀρβίλλ, ἥτις τὴν ἠγάπα ὡς ἀδελφὴν, καὶ ἔμεινε πλησίον τῆς. Ὁ Δουρὶ συνῆλος, ἐξ ἄλλου μέρους, ἀφανισμένος κατὰ κράτος, κατέφυγεν εἰς σκευωρίας, ἐζήτησε πόρον ζωῆς, εἰς τὰ ἐκ κλήματ' ἔγινε πλαστογράφος, ἔπειτα ληστής, φανερώς κατεδικάσθη εἰς διὰ βίου κάτεργον, καὶ ἐπενόησε τὴν ἀρπαγὴν τοῦ υἱοῦ του ἐκ τῆς μητρικῆς ἀγκάλης, παρὰ δίδων αὐτὸν εἰς ἓνα οὐτιδανὸν τοῦ εἵδους του... Τὰ ἐπιλοιπα, τὰ γνωρίζετε· ἡ κυρία Γεωργία, μετὰ τὴν καταδίκην τοῦ συζύγου τῆς ἔφυγεν ἀπὸ τὸν οἶκον τῆς ἐπὶ κλήρου (1) μαρκεσίας Δ' Ἀρβίλλ, χωρὶς νὰ εἶπῃ τὴν αἰτίαν καὶ, διὰ νὰ κρύψῃ τὸ αἶσχος τῆς, ἀφίχθη εἰς Παρισίους, ὅπου κατήντησε μετ' οὐ πολὺ εἰς τὴν ἐνδεδειγμένην πλέον οἰκτράν. Ἦθελαν κατανῆσθαι εἰς μάκρος, ὅσας ἐδιηγοῦμαι, κατὰ συνέπειαν ὁποίων περιστάσεων ἔμαθεν ἡ ὑψηλότης του τὰς συμφορὰς τῆς ἀξιοτιμῆς ταύτης γυναικὸς, καὶ ὅτι συγγενεὺς μετὰ τῶν Δ' Ἀρβίλλ· ἀρκεῖ ὅτι γνωρίζετε πόσον γενναίως τὴν συνέτριψε τὴν ἐπῆλθεν ἀπὸ τοῦ Παρισίου καὶ τὴν ἐσύστησε εἰς τὴν ἐπαύλιν τοῦ Βουκεβάλ, ὅπου τὴν σήμερον κατοικε μετὰ τῆς Κελαυδίστρας. Εἰς τὸ εἰρηνικὸν ἐκεῖνο ἀναχωρητήριον εἶπεν, ἂν ὅχι εὐδαμονίζην, τοῦλάχιστον

(1) Ἐπίκλητος ὁ ἀρκούμενος εἰς τὰ ἐκτρίφοντα τῆς μητρὸς παρκετούμενος τῆς πατρικῆς κληρονομίας.

ἀπαυσι, διότι, διευθύνουσα τὸ κτήμα, διασκεδάζει τὴν λυπηροῦς τῆς συλλογισμοῦ... Ἡ ὑψηλότης του ὡς, καὶ διὰ νὰ μὴν ἐγγιχθῇ ἡ φιλοτιμία τῆς κυρίας Γεωργίας, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἀγαπᾷ ποτὲ νὰ διαφημίζῃ τὰς μαρκεσίας ὅσας πράττει, δὲν ἐφανέρωσεν εἰς τὸν μαρκαλέον Δ' Ἀρβίλλ τὰ κατὰ τὴν συγγενὴ του.

— Τώρα καταλαμβάνω διὰ ποίαν αἰτίαν ἡ ὑψηλότης του καταβάλλει τόσῃ προσπάθειαν πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ υἱοῦ τῆς ἀξιοδακρύτου γυναικὸς ταύτης· ὑπάρχει ἄλλοις συμφέρον.

— Καὶ περιπλέον, βράνε, εἰκάζετε βέβαια, πόσῃ ἐκπῆλ πρέπει νὰ τρέφῃ ἡ Β. Α. Υ. πρὸς τὴν οἰκογένειαν ταύτην, καὶ πόσον ζωηρὰν αἰσθάνεται λύπην, θεωρῶν τὸν νέον μαρκεσιὸν τοσοῦτον μελαγχολικόν, μωκῶντι δὲν βλέπει τὴν αἰτίαν.

— Τῶνوتي· δὲν τὸν ἐλλείπει τίποτε· ὁ Μαρκεσιὸς Δ' Ἀρβίλλ συγκατέχει ὅ,τι δύναται νὰ καταστήσῃ τὸν ἄνθρωπον εὐτυχῇ γένος, πλούτον, πνεῦμα, νεότητ'· ἔχει μίαν σύζυγον εὐειδεστάτην ὥραϊαν καὶ καλὴν, ὅσον μαρφονα...

— Αὐτὸ εἶναι ἀληθέστατον· ἀλλ' ἡ ὑψηλότης του, ἀφοῦ ἐπροσπάθησε νὰ ἐμβατεῖσῃ εἰς τὸ αἷτιον τῆς βαρύντατος μελαγχολίας τοῦ φίλου του, καὶ εἶδεν ὅτι εἶναι ἀνίκαντον, ἐστράφη τότε πρὸς ἄλλους δυστυχεῖς. Ὁ Δ' Ἀρβίλλ ἐντοσούτω ἐφάνη πολὺ εὐγνώμων πρὸς τὴν φιλικὴν τῆς Β. Α. Υ. ἐπέμβασιν, ἀλλὰ πάντοτε ἐκάλυπτε τὴν τῆς λύπης του ἀφορμὴν. Νὰ εἶπῃ τίς, ὅτι ὑπαπτεύεται τὴν σύζυγόν του...

— Δὲν πιστεύω, ποτὲ! Μάλιστα λέγουν, ὅτι τὴν ἀγαπᾷ. Τὴν ἀπαντᾷ συχνάκις εἰς τὰς συναναστροφάς· ὅναι μὲν περιζήτητος, ὡς ὅλοι αἱ νέαι καὶ εἰσδίδουσαι γυναῖκες, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἐκαύσθη περὶ αὐτῆς τὸ πάθος.

— Ὁ μαρκεσίος, τωόντι, καυχᾶται εἰς τὰς ἀρετὰς
τῆς συζύγου του . . . Μίαν μόνον διχόνοιαν ἔλαβε μετ'
αὐτῆς περὶ τῆς κομήσεως Σάρας Μάκ Γρηγορίου.

— Ἐχει λοιπὸν τὴν σχέσιν τῆς ;

— Συνέπεσε, κατὰ δυστυχίαν, νὰ γνωρισθῇ ὁ πατήρ
τοῦ μαρκεσίου, πρὶ ἐπὶ ἐτῶν, μετὰ τῆς Σάρας
Σηύτωνος Δε-Ἀλσβούρη, καὶ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Τώμ, ὅπου
τὰν αὐτοὶ διέτρισον εἰς Παρισίους, συστημένοι παρὰ τῆς
ζύγου τοῦ πρέσβειος τῆς Ἀγγλίας. Ὅπόταν ὁ πατήρ τοῦ
Δ'-Ἀρβίλλ ἤκουσεν, ὅτι οἱ δύο οὗτοι ἀδελφοὶ διευθύνοντο
εἰς Γερμανίαν, τοῖς ἔδωκεν ἐπιστολάς εἰσητηρίους πρὸς
πατέρα τῆς ὑψηλότητός του· μετὰ τοῦ ὁποίου ἐκράτη
ἀδιάκοπον ἀνταπόκρισιν. Ἀλλοίμονον! ἀκριβὲς μὲν ὁ
Γράκουν· ἴσως, ἂν δὲν ἐγένετο ἡ σύστασις αὕτη, ἀπὸ καλῶς
λά δυστυχήματα ἠθέλαμεν διαφυλαχθῇ· ἐπειδὴ, ὡς
ἔβλιν, ἡ ὑψηλότης του, δὲν ἤθελε γνωρίσει τὴν γυναῖκα
ταύτην. Τέλος πάντων, τώρα, ὅτε ἐπέστρεψε πάλιν
ἐνταῦθα ἡ κόμησσα Σάρα, γνωρίζουσα τὴν μετὰ τοῦ
μαρκεσίου φιλίαν τῆς Β. Α. Γ. ἐκολλήθη πάλιν εἰς τὴν
Δ'-Ἀρβίλλ, ἐλπίζουσα νὰ συναντήσῃ εἰς τὸν οἶκόν του
τὴν ὑψηλότητά του· ἐπειδὴ, ὅσον ἡ ὑψηλότης του τὴν
ἀποφεύγει σταθερῶς, τέσον αὐτὴ τὸν καταδιώκει
πιμόνως . . .

— Ἠκούσατε, νὰ φορῇ ἀνδρικὰ ἐνδύματα, καὶ
ἀναζητῇ τὴν Β. Α. Γ. ὡς καὶ μέσα εἰς τὴν Παλαιάν Χώ-
ραν ! . . . Ἀληθινὰ, μόνη αὕτη ἦτον ἱκανὴ νὰ συλλά-
βῃ παρομοίαν ἰδέαν.

— Ἠλπίζεν ἴσως ν' ἀπαντήσῃ τὴν ὑψηλότητά του
πρὸς πρόσωπον, καὶ νὰ λάβῃ μετ' αὐτοῦ
ἀναγκαστικῶς συνομιλίαν· πρᾶγμα τὸ ὅπολον πάντοτε
ἡ ὑψηλότης του ἀπεποιήθη καὶ ἀπέφυγεν . . . Ὁ λόγος
περὶ τῆς κυρίας Δ'-Ἀρβίλλ· ὁ σύζυγός της λοιπὸν, πρὶ
τὴν ὁποίαν ἡ ὑψηλότης του εἶπε τὰ δέοντα περὶ τῆς

τὴν ἐσυμβούλευσε νὰ ἀποφεύγῃ ὅσον τὸ δυνατόν
 τὴν συναναστροφὴν τῆς· ἀλλ' ἡ νέα μαρκεσία, γοητευ-
 ῖν ἀπὸ τὰς ὑποούλους κολακείας τῆς κομίσεως, ἠπεί-
 λεν ὀλίγον εἰς τὰς ἀποτροπὰς τοῦ συζύγου τῆς. Ἐν-
 ὅθεν ἐπήγασε μικρά τις διχόνοια μεταξὺ τοῦ ἀνδρo-
 ῦ, ἥτις μολοντοῦτο δὲν εἶναι βέβαια τοιαύτη, ὥστε
 ἐπροξενήσῃ τὴν τὸσην τοῦ μαρκεσίου ἀθυμίαν.

— ὦ! αἱ γυναῖκες, αἱ γυναῖκες, φίλτατε Μοῦρφ! ...
 εἶπόμεν πολὺ ὅτι ἡ κυρία Δ'—'Αρβίλλ ἐφθασε νὰ λά-
 βῇ τὰς σχέσεις αὐτῆς τῆς Σάρας... Τῆς νέας καὶ
 ἐκτετατῆς μαρκεσίας τὰ ἥθη, ἀναμφιδόλως θέλουν
 ἀναφθῇ ἐκ τῆς συναναστροφῆς ἐνός, τοσοῦτον διαβο-
 λικοῦ, πλάσματος.

— Ἀληθινά· εἶπετε, διαβολικοῦ πλάσματος... ἐπέ-
 λθεν ὁ Μοῦρφ· ἰδοὺ πρὸ ταῖς ἄλλαις καὶ μία ἐπιστολή,
 ἥτις διαλαμβάνει περὶ τῆς Κησίλης· ἐνθυμείσθε ἐκείνην
 τὴν Κησίλην, τὴν ἀναξίαν σύζυγον τοῦ ἀξιοτίμου μπε-
 ρουζό·...

— Πολὺ καλὰ... καὶ νὰ σὰς εἰπῶ κατ' ἰδίαν,
 φίλτατε Μοῦρφ; αὐτὴ τῶντι ἡ ἀχρεία μέτισσα (1) ἡ-
 ἔλκε τὴν τρομερὰν ποινὴν τὴν ὁποίαν ὁ σύζυγός τῆς καὶ
 προσφιλὴς ἡμῶν ἱατρός ἐνήργησεν ἐπὶ τοῦ Δασκάλου,
 κατὰ διαταγὴν τῆς ὑψηλότητός του. Δὲν ἐπροξένησε
 καὶ αὐτὴ χύσιν αἵματος; καὶ δὲν προξενεῖ φρίκην ἡ
 ἀναφθορά τῆς;

— Τί καλλονὴ ἐντοσούτω! τί χάρις! Τίποτε δὲν
 ἐδεύττομαι ὅσον μίαν ψυχὴν διαστραμμένην, τὴν ὁ-
 ποίαν περικαλύπτει ὠραῖον σῶμα!

— Τοιαύτη εἶναι ἡ Κησίλη· ἐντοσούτω ἐλπίζω, ὅτι

(1) Μέτεια, ἥτοι ἀμφιγενεῖς, λέγονται οἱ ἐξ ἐρωπαιῶν καὶ γυ-
 ναικῶν ἡ ἐξ ἰνδοῦ καὶ γυναικῶν εὐρωπαϊκῶν γεννώμενοι, καὶ βίβλιας

ἡ ὑψηλότης του, διὰ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, ἀναιρεῖ τὰς τελευταίας διαταγὰς, τὰς ὁποίας εἶχε δώσει ὑπὲρ καταθρονίου αὐτῆς γυναικὸς.

— Ἐξ ἐναντίας, βαρόνε . . .

— Τί; ἡ Β. Α. Γ. ἐπιμένει νὰ τῇ προσφέρῃ εὐκαιρίαν νὰ δραπετεύσῃ ἀπὸ τὸ φρούριον, ὅπου καταδικασθῇ νὰ μένῃ διὰ βίου κατὰ κλειστός;

— Ναί· νὰ κλείσωσι τοὺς ὀφθαλμούς των καὶ νὰ ἀφήσωσι νὰ φύγῃ.

— Καὶ νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὴν Γαλλίαν ἐκεῖνος ὅστις θέλει ὑποτεθῇ ὅτι τὴν κλέπτει; . . . νὰ τὴν φέρῃ τοὺς Παρισίους;

— Ναί· καὶ ἐν ἄλλο ἀκόμη . . . διὰ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης διατάσσονται νὰ ἐπισπεύσωσιν ὅσον τὸ δυνατόν τὴν τῆς Κησὶλης φυγὴν, καὶ νὰ τὴν ταξευδύσωσιν τάχος, διὰ νὰ ἦν ἐδῶ ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν τὸ πᾶν.

— Αὐτὸ εἶναι ἐκ τῶν ἀκατανόητων . . . ἡ ὑψηλότης του, ὅστις εἰδείξε πάντοτε τοσαύτην ἀπεχθονίαν πρὸς τὴν γυναῖκα ταύτην! . . .

— Τὴν ἐδεδούτετο καὶ τὴν ἐδεδούτεται ἐπὶ τὴν σήμερον.

— Καὶ ὅμως τὴν φέρει πλησίον του! Ἀκατανόητον τὸν φέρει! Διατάσσεται ὁ υἱὸς τοῦ δεσμοφύλακος τοῦ φρουρίου Γερλσταὶν νὰ κλέψῃ τὴν γυναῖκα ταύτην προσποιούμενος ὅτι τὴν ἐρωτεύθῃ· τὸν χορηγεῖται πρὸς τοῦτο πᾶσα εὐκολία . . . ἡ μέγιστος θέλει βέβαια δρᾶν μετὰ χαρᾶς τὴν λαμπρὰν εὐκαιρίαν τοῦ νὰ λυτρωθῇ τῆς φυλακῆς, καὶ θέλει ἀκολουθήσῃ τὸν ἐπίπλοον ἄρπαγά της εἰς Παρισίους· πολὺ καλὰ ἀλλ' ἂν ἐπομένῃ δὲν ἐκπληρώσῃ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον θέλει τὴν διατάξαι ὑψηλότης του . . . θεωρεῖται πάντοτε ὡς δεσφύλακος ὅστις ἐδραπέτευσεν ἀπὸ φυλακῆν, καὶ ἅμα τὸ ἐργαζόμενος ἡ Β. Α. Γ. δυνάμεθα νὰ ζητήσωμεν ἀπὸ τὴν ἐδῶ

Γαλλίαν τὴν ἀπόδοσιν της καὶ νὰ τὴν ἀπολαύσωμεν.

— Ὅταν, βαρόνε, ἤκουσεν ὁ Λαυὶδ ἀπὸ τὴν ὑψηλότητά του, ὅτι μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐρχεται ἡ Κησίλη, ἀπεβολώθη ὁ δυστυχὴς· « Ἐλπίζω, εἶπεν, ὅτι ἡ Β. Α. Γ. θέλει μὲ ὑποχρεώσῃ νὰ ἐπαινῶ τὸ ἀνθρωπώμορφον τοῦ θηρίου. » — « Μείνε ἡσυχος, τὸν ἀπεκρίθη ἡ ὑψηλότης του, δὲν θέλεις τὴν ἰδὴ . . . ὅμως μὲ χρειάζεται δι' ἐν σχέδιον τὸ ὅποιον ἔχω κατὰ νοῦν. » Ὁ ταλαίπωρος Λαυὶδ τότε ἀνέστανεν· ἀλλ' εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἐκ τῆς ἀνάμνησιν της ἡ καρδία του ἐσυγκινήθη.

— Ὁ ταλαίπωρος αἰθίοψ! . . . δὲν εἶναι παράδοξον νὰ τὴν ἀγαπᾷ ἀκόμη. Λέγουσι, ὅτι ἐκεῖνη διατηρεῖ εἰς αὐτὴν τὴν καλλονὴν της! . . .

— Εἶναι ὠραία . . . ὠραιότατη . . . Πρέπει νὰ ἔχη τις τὴν δευτέρειαν ἐνὸς Κροσλοῦ, διὰ νὰ δυνηθῇ ν' ἀνακαλύψῃ τὴν ὑπαρξίν τοῦ μικτοῦ αἵματος ἀπὸ τὴν ἐλαττωτάτην μετ' ὀλίγου, ἥτις μόλις διακρίνεται ἐπὶ τῆς στεφάνης τῶν ροδείων ὀνύχων της μετίσσης ταύτης. Αἱ ὠραιαὶ τῶν ἀρκτῶων μερῶν μας δὲν ἔχουσι τὸ χρῶμα ἀκατανόητον, οὐδὲ τὸ δερμα πλέον λευκανγές.

— Ἦμιν εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅταν ἡ Β. Α. Γ. ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν φέρων μαζὴ τοῦ τὸν Λαυὶδ καὶ τὴν Κησίλην· καὶ γνωρίζω μὲν ὅτι ὁ ἀξιοτίμος κῆτος ἀνθρώπος ἔκτοτε ἀποσιώθῃ εἰς τὴν ὑψηλότητά του, ἀπὸ βαθυτάτην ὀργμώμενος εὐγνωμοσύνην, ποτὲ ὅμως δὲν ἔμαθον τίνι τρόπῳ ὑπεχρεώθῃ πρὸς τὸν ἡγεμόνα ἡμῶν, καὶ πῶς ἐνυμφεῖται τὴν Κησίλην, τὴν ὁποίαν ὅταν εἶδα κατὰ πρῶτον, μόλις εἶχε διατρέξῃ ἐν ἑτοίμοις ἀπὸ τῆς συζύγου των, καὶ ὅμως ἡ διαγωγὴ της ἔρχεται νὰ φαίνεται σκανδαλωδέστατη! . . .

— Νὰ σὲς τὰ διηγηθῶ ἐγὼ, βαρόνε μου, ἐπειδὴ εἰς ἐκείνην τὴν περιήγησιν της Ἀμερικῆς συνήδευσεν τὴν ὑψηλότητά του.

— Εἴθε πάγκαλος, φίλτατε Μοῦρφ· σὺς ἀκούει
τὰ προσοχῆς, εἶπεν ὁ βαρόνος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΑΤΙΑ ΚΑΙ ΚΗΣΙΑΗΣ.

Ὁ Κύριος Οὐίλλης, πλούσιος Ἀμερικανός, κτηματίας
εἰς τὴν Φλωρίδα (ἤρξατο διηγούμενος ὁ Μοῦρφ,) εἶχε
ταξὺ τῶν μύρων σκλάβων του ἓνα νέον ὀνόματι Δατία
ἔργον τοῦ ὁποίου ἦτο νὰ νοσοκομῇ τοὺς ὅσοι ἐκ τῶν
μοδούλων του ἐπιπτον ἀσθενεῖς. Ἀνεκάλυψε λοιπὸν
κύριος Οὐίλλης εἰς τὸν αἰθίοπα τοῦτον μεγάλα φυσικὰ
προτερήματα· βαθεῖαν κρίσιν καὶ ἀγγελικὴν εὐχισθησὶν
πρὸς τὰς ἀσθενείας τῶν συναδελφῶν του, τοὺς ὁποίους
ἐθεράπευε νοημόνως, κατὰ τὰς συνταγὰς τῶν ἱατρῶν.
Εἶχε πρὸ πάντων τοιαύτην ἔφεσιν πρὸς τὴν σπουδὴν
τῆς βοτανικῆς, ἐφηρμοσμένης εἰς τὴν ἱατρικὴν, ὥστε
χωρὶς ποτε νὰ τὸν διδάξῃ κανεὶς, ἐσύνθεσε μόνος τα
σύγγραμμα, ὅπου διήρπασεν εἰς κλάσεις ὅλα τὰ φυτὰ
ὅτι ὑπῆρχον εἰς τὰ κτήματα τοῦ κυρίου του καὶ εἰς τὰ
οὐκ ἴσται. Ἡ φυτεία τοῦ κυρίου Οὐίλλη, κειμένη εἰς τὴν
βαθυθαλασσίαν, ἀπέειχεν ὡς εἴκοσι λεύγας ἐκ τῆς πλη-
στέρας πόλεως, καὶ οἱ ἱατροὶ ἐκείνου τοῦ τόπου—ἱατροὶ
ἄλλως τε ὀλιγομαθεῖς—ὁσάν τις ἐπροσκαλοῦντο, ἤρχο-
το μετὰ κόπου, ἐξ αἰτίας τῆς ἀποστάσεως καὶ δυσκ-
λίας τῶν δρόμων. «Ὅθεν, ἐπιθυμῶν νὰ ἐπιφέρῃ θερα-
πείαν εἰς τὴν στέρησιν ταύτην, στέρησιν συμφαντικὴν, εἰς
τόπον μάλιστα ὑποκείμενον εἰς ἐπιδημίας θανατη-
φονίας, καὶ νὰ ἔχῃ πάντοτε ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ

καλὸν ἰατρὸν, συνέλαβε τὴν ιδέαν νὰ στείλῃ τὸν Δαυὶδ εἰς τὴν Γαλλίαν, διὰ νὰ διδαχθῇ τὴν χειρουργίαν καὶ ἰατρικὴν . . . Ὁ νέος αἰθίοψ λοιπὸν ἀνεχώρησε διὰ τοῦς Περσικοὺς ἔμπλεως χαρᾶς· ὁ κτηριατὴς ἐπλήρωσε τὰ ἔξοδα τῶν σπουδῶν του, καὶ ἐντὸς ὀκτώ ἐτῶν, ὁ ἀπαρτιωγμᾶτις εἰς τὴν ἐπιμέλειαν Δαυὶδ, λαβὼν διπλώματα ἐξόχου ἱατροῦ προλύτου, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἀσσυρικὴν πλησίον τοῦ κυρίου του.

— Καλὰ ὁ Δαυὶδ, ἀφοῦ ἐπάτησεν εἰς τὴν Γαλλίαν, ἔλαβε τὸ δικαίωμα νὰ θεωρῇται ὡς ἐλεύθερος πλέον καὶ ὡς σκλάβος.

— Ἀλλ' ὁ Δαυὶδ εἶναι ἄνθρωπος σπανίας τιμιότητος· ὑπεσχέθη εἰς τὸν κύριον Οὐτὶλλον νὰ ἐπιστρέψῃ, ἐπὶ τρεῖς ἔτη . . . Ἐπειτα, αὐτὸς δὲν ἐθεώρει, διὰ νὰ εἰπω ἄλλω, ὡς ἰδικὴν του μίαν ἐπιστήμην, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησε δι' ἔξοδων τοῦ κυρίου του. Τέλος πάντων, ἔτρεφε τὴν ἐλπίδα νὰ ἐπιφέρῃ τινὰ βελτίωσιν τόσον εἰς τὴν φυσικὴν, καθὼς καὶ εἰς τὴν ἠθικὴν κατάστασιν τῶν ἄλλων σκλάβων, πάλαι ποτὲ ὁμοδοῦλων του . . . Ἐπελὲξεν νὰ γίνῃ πρὸς αὐτοὺς, ὅχι μόνον ἰατρός, ἀλλὰ καὶ πρακτικῆς ἐνώπιον τοῦ ἰδιοκτήτου.

— Πρέπει, τῇ ἀληθείᾳ, νὰ ἔχη τις σπανιωτάτην χρησιμότητα καὶ ἀγάπην πρὸς τοὺς ὁμοίους του ὑπερ-ἄνθρωπινην, διὰ ν' ἀποφασίσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ πλησίον τοῦ δεσπότου, ὕστερον μάλιστα ἀφοῦ διέτριψεν ὀκτὼ ἔτη εἰς τὰ Παρίσια . . . μεταξὺ τῆς δημοκρατικωτέρας πολιτείας τῆς Εὐρώπης ! . . .

— Ἐκ τούτου κρίνε τὸν ἄνθρωπον . . . Ἐπιστρέφει λοιπὸν εἰς τὴν Φλωρίδα, καί, μὰ τὴν ἀλήθειαν, εὗρίσκει τὸν κύριον Οὐτὶλλον εὐνοῦστατα διατεθειμένον πρὸς αὐτόν. Τὸν εἶχεν εἰς τὴν τράπεζάν του, τὸν παρεχώρησε νὰ κοιμᾶται μέσῃ εἰς τὸν ἴδιον οἶκον ἐξ ἄλλου μέρους ὡς πρὸς, εὐήθης, διατραμένους, φιλήδονος καὶ δεσποτι-

κός, καθὼς εἶναι τινὲς Κρεολοί, ἐστοχάσθη, ὅτι
 φράγχα κατ' ἑτὸς ἦσαν μισθὸς ἀρκετὸς διὰ τὸν Δαυὶδ.
 Μετὰ τινῶν μηνῶν παρέλευσιν ἐπέρχεται εἰς τὴν ἀγο-
 ραμίαν τύφος φοβερός· ὁ κύριος Οὐίλλης ἀσθενεῖ, ὁ Δα-
 υὶδ τὸν ἰατρεύει διὰ τῆς ἐξαιρέτου θεραπείας του· -
 φαντασθῆτε! μεταξύ τριάκοντα μαύρων, δύο μόνον
 πέθανον. Καθυποχρεωθεῖς τότε ὁ ἰδιοκτήτης εἰς τὴν
 προσπάθειαν τοῦ Δαυὶδ, ἀνεδίβασε τὸν μισθὸν του
 φράγχα 1,200. Ὁ αἰθίοψ ἰατρὸς ἐφρονεῖτο ὡς ὁ εὐτυ-
 χεστερος τῆς γῆς· οἱ συνάδελφοί του τὸν ἐθεώρουν ὡς
 ἀν πρόνοιαν· εἶναι ἀληθές, ὅτι πολλὰ μικρὰν βελτίωσιν
 τῆς καταστάσεώς των ἠδυνήθη· ἡ ἀπολαύσις ἕως τῆς
 παρὰ τοῦ κυρίου του, ἀλλ' ἤλπιζε μεγαλητέραν με-
 καιρόν. Ἐντοσούτω, ἐνουθέτει καὶ ἐπαρηγόρει τοὺς
 λαϊκώρους ἐκείνους· τοὺς ἐπρότρεπε νὰ ἔχουν ὑπομονήν·
 τοὺς ὠμίλει περὶ Θεοῦ, μὴ διακρίνοντος τοὺς μαύρους
 ἀπὸ τοὺς λευκοὺς ἀνθρώπους, περὶ ἄλλου τινὸς κόσμου
 ὅπου δὲν ὑπάρχουν πλέον δοῦλοι οὐδὲ κύριοι, ἀλλὰ
 καὶ οἱ ἡ κατηραμένοι περὶ ἄλλης ζωῆς . . . αἰωνίου
 ὅπου δὲν εἶναι πλέον οἱ μὲν ἀνδράποδα καὶ κτήματα
 τῶν δὲ, ἀλλ' ὅπου, ἐκεῖνοι οἵτινες εἰς τὴν παρούσσαν ὥ-
 ραν θύματα τῶν ἄλλων, τότεν εὐδαιμονίαν ἀπολαύου-
 ῶσιν· παρακαλοῦν τὸν Θεὸν νὰ γίνῃ ἔλεος εἰς ἐκείνους,
 οἱ ὅποιοι τοὺς ἐδωσάνηζον. Τί νὰ σὰς εἰπῶ ; . . . κατή-
 τησεν, εἰς τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους, οἵτινες, τὸ ἀνάπαλιν
 τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, μετροῦν μετὰ πικρᾶς τινος χα-
 ρᾶς τὰ βήματα, τὰ ὅποια κάμνουν ὁσημέραι εἰς τὸν θά-
 φαν . . . εἰς τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους, οἵτινες, εἰς τὸν θά-
 νατον, ἄλλο δὲν ἤλπιζον εἰμὴ τὸ μηδέν . . . κατήντη-
 σεν ὁ Δαυὶδ νὰ ἐμπνεύσῃ τὴν ἐλπίδα ἐλευθερίας ἀθανάτου
 του ! Τότε τὰ δεσμά των τοὺς ἐφάνησαν ἐλαφρότερα,
 κόποι των ἀνεκτότεροι· ὁ Δαυὶδ κατέστη εἰδωλὸν τῆς
 ἰατρείας των ! . . . Ἐν ἑτῷ παρήλθε τοιοῦτο πρόσωπον

ἐκ τῶν ἀργυρωνήτων δούλων τῆς ἀγρονομίας ἐκεί-
 νῃ ὑπάρχον καὶ γυναῖκες, τινὲς τῶν ὁποίων ἦσαν εὐ-
 δόξαται· μία μάλιστα μέτισσα, ὀνομαζομένη Κησί-
 λη, δεκαπενταετῆς τὴν ἡλικίαν, πρὸς τὴν ὁποίαν ὁ κτη-
 νίας εἶχε λάβει ἐπιθυμίαν δεσποτικὴν· ἀλλὰ πρῶτον
 ἐπὶ ζωῆς τοῦ ἀπῆντησεν ἀνένευσιν καὶ ἀντίσαςιν ἰ-
 μωτάτην. Ἡ Κησίλη δὲν ἔδωκεν ἀκρόασιν εἰς τοὺς
 λόγους τοῦ κυρίου τῆς, ἐπειδὴ ἠγάπα... τὸν Δαυὶδ.
 Ὁ Δαυὶδ, εἰς τὴν ἐσχάτως ἐπιληθοῦσαν ἐπιδημικὴν νόσον,
 ἦν ἰατρεύσει τὴν κόρην ταύτην μετὰ ἄκραν ἀφοσίωσιν·
 μετὰ τινὰ καιρὸν, ἀνεπλήρωσε τὸ χρέος τῆς εὐ-
 νομοσύνης ὁ ἀγνότερος ἔρως. Μολαταῦτα, ὁ ἰατρός, ὡς
 ἄνθρωπος, δὲν ἠθέλησε νὰ φανερωθῇ ὁ ἔρως τοῦ
 τοῦ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἠδύναντο ἀμέσως νὰ γίνωσι
 καὶ οἱ γάμοι· ἐπρόσμενε λοιπὸν νὰ γίνῃ ἡ Κησίλη δεκαε-
 τῆς, καὶ τότε. Ἀλλ' ὁ κύριος Οὐίλλης, ἀγνοῶν τὴν
 ἀπαπόκρισιν αὐτὴν, ἐφάνέρωσε μίαν ἡμέραν δυναστικῶς
 τὴν ὥραίαν μέτισσαν τὰς κτηνώδεις ὁρμὰς τοῦ αὐ-
 τοῦ κατὰδακρυς, τρέχει καὶ ἀναφέρει τὸν ἐπικείμενον
 πρὸς τὸν Δαυὶδ, ὅστις, ἀφοῦ τὴν ἐνευάρησεν,
 ἀνέβη ἀμέσως πρὸς τὸν Οὐίλλην, ἐκζητῶν αὐτὴν εἰς
 τὸν ἄνδρα.

— Διάβολε!... φοβοῦμαι πολὺ, ὅτι ὁ ἀμερικανὸς δε-
 σποτικὸς ἀνένευσσε.

— Ἀνένευσσε, τῶνόντι. Τὸν ἀπεκρίθη, ὅτι εἶχε κλί-
 νῃ πρὸς τὴν κόρην ταύτην· ὅτι ἐπὶ ζωῆς δὲν τὸν ἔτυχε
 τὸν ἀπορρίψῃ μία σκληρά· ὅτι αὐτὴν τὴν ᾗθελε, καὶ
 ἔμελλε νὰ τὴν ἀπχλαύσῃ θέλουσαν μὴ θέλουσαν· ὅτι ὁ
 αὐτὸς ἠδύνατο νὰ ἐκλέξῃ διὰ σύζυγον ἢ ἐταίραν τοῦ
 ποινδῆποτε ἄλλην· εἰς τὴν ἀγρονομίαν ὑπάρχον δεκά
 ἑτάσαι ὥραιαι ὥσάν τὴν Κησίλην. Ὁ Δαυὶδ ἐφάνέρω-
 σε τὸν ἤδη πολυχρόνιον ἔρωτά του· ὁ ἰδιοκτήτης ἀνέ-
 βη τοὺς ὤμους, ὡς ἀδιαφορῶν· ὁ Δαυὶδ ἐπέμεινε

ματαίως. Ὁ Κρεολὸς ἔλαβε τὴν ἀναιδείαν νὰ τὸν εἰπῇ ὅτι ἐδίδετο κακὸν παράδειγμα νὰ ὑποχωρήσῃ τὸν ἑναὶ αὐθέντης εἰς τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην μιᾶς σαλᾶς του, καὶ ὅτι δὲν ἤθελε νὰ ταπεινωθῇ τόσο, χάριν μιᾶς φατμασίας τοῦ Δαυὶδ. . . Ὁ δυστυχὴς οὗτος ἱκετὶ παρακαλεῖ, ἀλλ' ὁ δεσπότης ἔχασε τὴν ὑπομονήν. Τὴν καὶ ὁ Δαυὶδ, ἐρυθρίασε ὅτι εἶχε ταπεινωθῇ τοσούτου, ἀνέφερεν ἐντόνως τὰς ἐκδουλεύσεις του· παρέστησε τὴν ἀφιλοκέρδειάν του· τὴν ποταπότητα τοῦ μισθοῦ τοῦ ὁποῖον ἐλάμβανεν. Ὁ Οὐίλλης ἐθυμώθη, καὶ εἰπὼν κατὰ φρονητικῶς, ὅτι κανεὶς ἄλλος ποτὲ δὲν ἔαμεν ἕνα σκλάβον του τόσοις περιπετήσεσι, ὅσας ἐκεῖνος πᾶν αὐτόν. Εἰς τοὺς λόγους τούτους ὁ Δαυὶδ ἀγανακτήσας ὡμίλησε πρῶτην φορὰν ὡς ἄνθρωπος ὅστις ἐγνώριζε τὰ δικαιώματά του, ὕστερον ἀφοῦ διέτριψεν εἰς τὴν ἰατρικὴν οὐκ ὡς ἑταῖρος. . . Ὁ κτηματίας λοιπὸν ἐνεπλάκη τότε ὀργῆς, τὸν ἔβαλεν εἰς θέσιν σκλάβου ἀποστατοῦ, καὶ ἠπειλῆσε νὰ τὸν ἀλυσοδέσῃ. Ὁ Δαυὶδ ἐπρόσφερε τινὰς λέξεις πικράς. . . ὀνειδιστικάς. . . Τὶ τὰ θέλω, μετὰ δύο ὥρας ἐφάνη δεδεμένος ἐπὶ τινος πασσαλοῦ. . . αἱ σάρες του ἐσχίζοντο ὑπὸ τὴν μάλιστα, καὶ ἰδοὺ περνοῦν ἐμπροσθέν του τὴν Κησὶλιν, σύροντες αὐτὴν εἰς τὸν γυναικωνίτην τοῦ δεσπότη.

— Πολλὴ ἡ βαρβαρότης αὐτοῦ τοῦ κτηματίου. . . Ἀλλ' ἐκτός τῆς ὀμότητός του, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦτο καὶ ἀσυλλόγιστος. . . ἐπειδὴ ἔπρεπε, τέλος πάντων, νὰ στοχασθῇ ὅτι εἶχεν ἀνάγκην τοῦ Δαυὶδ. . .

— Νὰ ἴδῃτε λοιπὸν τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν, εἰς ἐκ τοῦ θυμοῦ, εἴτε ἐκ τῆς μέθης, εἰς τὴν ὁποίαν κατὰ σπέραν ἐδίδετο αὐτὸ τὸ κτήνος, ἀσθενεῖ ἀπὸ φλόγας τῶν ἐντοσθίων κινδυνωδεστάτων, καὶ πίπτει ἀλαλούῃς. . . Στέλλει καὶ προσκαλεῖ ἱατροὺς· ἀλλὰ, διὰ

τὸν ἱατρὸς εἰς τὴν ἀγρονομίαν, ἔπρεπε νὰ παρέλθωσι τρεῖς ὥραι. . .

— Ἰς νὰ ἦτον ἐκ Θεοῦ ἡ περιπέτεια. . . τὴν ἤξιζεν ὁ ἀπὸνθρωπος. . .

— Ἡ θερμὴ ἔκαμνε προόδους φοβεράς. . . ὁ Δαυὶδ ἤδυνάτο νὰ σώσῃ τὸν Οὐίλλην· ἀλλ' αὐτὸς, δούλος, ὡς εἶναι πάντες ἐν γενεῇ οἱ διαστραμμένους ψυχῆς ἄνθρωποι, ἐφοβεῖτο μήπως ὁ αἰθίοψ τὸν ποτίσῃ μετὰ ἡλιθίον ἐντὸς τοῦ ἱατρικοῦ, διὰ νὰ ἐκδικηθῇ. . . ἐπειδὴ ὁ Δαυὶδ, ἀφοῦ ἐμαστιγώθη, ἐρρίφθη καὶ εἰς φυλακὴν. . . Τέλος, ἐλέπων τὴν ὁρμὴν τῆς νόσου, καὶ μὴ ἐκτρέφοντος ν' ἀνθῇ πλέον, ἐσκέφθη, ὅτι προκειμένων τῶν ὑπαναίων, προτιμότερος ὁ διὰ χειρὸς τοῦ δούλου τοῦ, ὅστις ἦτο πιθκνὸν νὰ κυριευθῇ καὶ ἀπὸ αἰσθημάτων, μετὰ πολὺν δισταγμὸν, ἀποφασίζει νὰ λύσῃ τὸν Δαυὶδ ἀπὸ τὰ δεσμά. . .

— Καὶ θὰ τὸν ἔσωσεν ὁ Δαυὶδ!

— Πέντε ἡμεράνυχτα δὲν ἐσάλευσεν ἀπὸ τὸ προσκέφαλον του· τί ἔχει νὰ κἀμ πατὴρ! κατέκρουσε τὴν ἐκείνην βῆμα πρὸς βῆμα, ἕως οὗ θυρίσθησεν. Ὁ ἱατρὸς, ὅστις εἶχε φθάσει τὴν δευτέραν ἡμέραν, εἶπεν ἐκστατικῶς.

— Καὶ ἀφοῦ ὁ κτηματίας ἔγινε καλὰ. . .

— Διὰ νὰ μὴ αἰσχύνεται κ' ἐρυθρίαῖ ἐνώπιον ἐνὸς φίλου του, τοῦ ὁποῖου ἡ ἀνῆκουστος γυναικαφυχία καλεῖ νὰ τὸν προξενῇ ταπεινώσιν εἰς πᾶσαν στιγμήν, αποφασίζει καὶ διὰ μεγάλων θυσιῶν καταπεῖθει τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον εἶχε προσκαλέσει, νὰ μείνῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ. Οὕτω λοιπὸν ἔρριψε πάλιν τὸν Δαυὶδ εἰς τὰ δεσμά.

— Ὁ, φίλη, φίλη! Ἀλλὰ καὶ συλλογισθεῖτε, ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἤδυνάτο πλέον τὰ ἴσα τὸν

Θεός νὰ μοῦ ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας ζωντανούς τε σκλάβους μου ὡς τὸ κᾶμη! . . . ἀλλέως, δὲν τὸν ἐξομολογῶ διὰ τίποτε! . . . »

— Ἀλλ' αὐτὸς ἦτο τρελλὸς διὰ δέσιμον, ὁ πῶρος.

— Οἱ λόγοι οὗτοι μᾶς ἐτάραζαν τὴν χολήν. Ἡ ὑψηλότης τοῦ δὲν λέγει τίποτε, ἀλλ' ἐξερχόμεθα ἀπὸ τῆς εἰρκτῆς . . . τὸ ἄντρον τοῦτο ἔκειτο, ὡς καὶ ἡ ἀγρονομία, ἐπὶ τῆς παραλίας. Ἐπιστρέφομεν λοιπὸν εἰς τὸ πλοῖόν μας· ἦτο δὲ ἀραγμένον πολλὰ πλησίον. Εἰς τὴν μέσιν μετὰ τὸ μεσονύκτιον, καθ' ἣν ὥραν ὄλοι εἰς τὴν ἀγρονομίαν ἐκοιμῶντο βαθύτατον ὕπνον, ἡ ὑψηλότης τοῦ ἀποσπίνει εἰς τὴν ξηρὰν με ἰκτὼι ναύτας καὶ ὀπλισμένους, πορεύεται κατ' εὐθείαν εἰς τὴν εἰρκτὴν συντρίβει τὴν θύραν, λαμβάνει τὸν Δαυὶδ μετὰ τῆς σίλης, καὶ τοὺς στέλλει εἰς τὸ πλοῖον, χωρὶς κανὲν λάβῃ εἰδῆσιν· ἔπειτα, ἡ ὑψηλότης τοῦ μόνον καὶ ἐκκατευθυνόμεθα εἰς τὸν οἶκον τοῦ κτηματίου. Παράδοξον πρᾶγμα! αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι κέκνουσαν τὰ ἀνιάτα εἰς τοὺς δούλους των, καὶ ὅμως δὲν προφυλάττονται διόλου κοιμῶνται με θύρας καὶ παράθυρα ἀνοικτά. Εἰσερχόμεθα ὅλα χωρὶς τινὰ δυσκολίαν εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ Οὐλλῆ, φωτιζόμενον ἀπὸ τινος λύχνου, ἡ ὑψηλότης τοῦ ἐξυπνᾷ, καὶ ἰδοὺ αὐτὸς ἀνακίθεται εἰς τὴν στρωμνὴν τοῦ, με τὴν κεφαλὴν ἀκόμη παραζαλισμένην ἀπὸ τοῦ καπνοῦ τῆς μάθης. — Ἀπόψε εἶχετε εἰπεῖ, ὅτι αὐδ' ὁ Θεός ὁ ἴδιος δύναται νὰ σᾶς ἀποσπάσῃ τὰ δύο σας μαζα . . . πρὶν ἀποθάνωσι; 22· τὰ ἀποσπᾷ λοιπὸν . . . — τὸν λέγει ἡ ὑψηλότης τοῦ καὶ λαβὼν σάκκον, τὸν ὅποιον ἐκράτουν ἐγὼ, ἐνέχοντα 25,000 πράγμων εἰς χρυσίον, τὸν ἔρριψεν ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ κτηματίου προσθέτων — Ἰδοὺ ἀποζημιώσεις τῶν δύο σας δούλων . . . Διὲς τὴν βράχυνσας, τὴν θανάτουσαν, ἀντιτάξω βίαν οὐ

... ὁ Θεὸς θέλει γίνει κριτὴς !... — Καὶ
 ὡς ἀναχωροῦμεν ἀφήνοντας τὸν Οὐίλλην ἀκίνητον
 ἐπὶ τῆς στρωμνῆς του ὡς ἐμβρόντητον, καὶ νομίζοντα
 εἰσεῖντι ὠνειροπόλει. Μετὰ τινα λεπτά, ἐπεστρέψα-
 ντες εἰς τὸ πλοῖον καὶ ἠνοιξάμεν ἀμέσως τὰ ἱστία.

— Μὲ φαίνεται, φίλτατε Μοῦρφ, ὅτι ἡ Β. Α. Υ. ἔδω-
 κέν πολλά χρήματα εἰς τὸν οὐτιδανὸν αὐτὸν ἄνθρωπον,
 ἐπὶ δύο δούλων· διότι, τέλος πάντων, ὁ Δαυὶδ πλέον
 ἢ τὸν ἀνήκεν.

— Ἡμεῖς ὑπελογίσσαμεν, ὡς ἔγγιστα, ὅσα ἐξώδευσε
 ἡ τὰς ὀκταετείς σπουδὰς του· ἐπομένως, θεωρήσαντες
 πόσον αὐτὸν, καθὼς καὶ τὴν Κησίλην, ὡς ἀργυρομήτους
 δούλους, ἐτριπλασιάσαμεν τὴν ἀξίαν των, καὶ τόσα ἐ-
 ἠλόκαμεν. Τὸ κίνημά μας καθήπτετο τοῦ δικαίου τῶν
 ἰσχυρῶν, τὸ γνωρίζω... ἀλλ' ἂν ἐβλεπες, ἀδελφε, τὴν
 ἰλασμένην θέσιν τῶν ταλαιπώρων ἐκείνων... νὰ τοὺς
 βλέπης πνέοντας τὰ λείσθια σχεδόν... ἂν ἤκουες τὴν
 ἐπ' ἀράτων βλασφημίαν τοῦ μεθύσου καὶ σκληροκαρδίου
 ἐκείνου ἀνθρώπου, ἥθελες ὁμολογήσει, ὅτι ἡ ὑψηλότης
 του ὥφειλεν εἰς ἐκείνην τὴν περίστασιν, ὡς τὸ εἶπε καὶ
 ὁ ἴδιος, νὰ παραστήσῃ διόγον τὸ πρόσωπον τῆς θείας
 Προνοίας.

— Ἡ πράξις αὕτη, ἀξιότιμέ μου εὐπαταίδη, ἡδύνα-
 τα καὶ νὰ κατηγορηθῇ ἐνταυτῷ, καὶ νὰ δικαιολογηθῇ
 ἀπ' ἀλλάλακτα ὡς τὴν ποινὴν τοῦ Δασκάλου. Καὶ δὲν
 ἔλαβες λοιπὸν ἀκολούθως καμμίαν συνέπειαν;

— Τί συνέπειαν ἠθέλετε νὰ λάβῃ; Τὸ πλοῖόν μας
 ἔφερε σημαίαν Δανικὴν· ἡ Β. Α. Υ. ἐκρατήθη διόλου
 ἀγνώριστος· μᾶς εἶχον ἐκλάβει ἄγγλους βαθυπλοῦτους·
 ἂν ὁ Οὐίλλης ἤθελε νὰ κινήσῃ ἀγωγὴν, πρὸς ποῖον ἂν
 ἀποταθῇ; Τέλος πάντων, ὁ ἴδιος μᾶς εἶπε, καὶ ὁ ἰατρὸς
 τῆς ὑψηλότητός του τὸ ἐπιστοποίησεν εἰς τὸ ἡμερῶ-
 ριον, ὅτι οἱ δύο οὗτοι δούλοι· δὲν ἠδύναντο νὰ ἔξωσαν

ἐκτὼ ἀκόμῃ ἡμέρας ἐντὸς τῆς φρικώδους ἐκείνης εἰρη-
 ῆμεως, μετὰ θεραπειάς πολλὰς ἡδυνήθημεν μόνις νὰ σω-
 σῶσμεν ἀπὸ ἀφευκτον σχεδὸν θάνατον. Ἀφοῦ ἀνέλαβον
 ὁ Δαυὶδ ἔμεινε πλέον ἰατρὸς τῆς ὑψηλότητός του,
 τὴν βαθυτέραν ἀφοσίωσιν.

— Καὶ ἐνομφεύθη τὴν Κησίλην, βέβαια, εὐθὺς κατὰ
 ἧλθον εἰς τὴν Εὐρώπην;

— Τὸ συνοικεσίον τῶν ἐτελέσθη εἰς τὴν καλιὰν (cal-
 pelle) τοῦ παλατίου τῆς ὑψηλότητός του ὑπὸ τοὺς αἰ-
 σιωτέρους αἰωνοὺς· πλὴν, ἐναντίον τῶν ἐλπίδων μας,
 Κησίλη, μόνις ἠσθάνθη τὴν ἀπόλαυσιν ἀγαθῶν, τὰ
 ποῖα οὐδὲ κἂν εἶχεν ὀνειρευθῆ, καὶ λησμονήσασα ὅσα
 ὑπέφερεν ὁ Δαυὶδ ἐξ αἰτίας τῆς, καὶ αὐτὴ ἀκόμῃ ἐξ αἰ-
 τίας ἰδικῆς του, ἐρυθρία πολλὰκις εἰς τὰς συναναστρο-
 φὰς, ὅτι εἶχε σύζυγον ἕνα αἰθίοπα· ἀκολουθῶς, κυριε-
 υῖσα ἀπὸ τὸν ἔρωτα μοχθηροῦ πινος ἀνδραρίου, ἔπρα-
 ξε καὶ πρῶτην παρανομίαν. Ἐκτοτε πλέον ἐπῆρεν ἡ
 αὐτιδανὴ γυνὴ τὸν κατήφορον, καὶ μὲ τὴν ὁρμὴν, ὡ-
 σὰν νὰ ἐκοιμᾶτο εἰς τὴν καρδίαν τῆς ἐμφοτος ἡ φαυλό-
 της, μὴ προσμένουσα διὰ νὰ ἐξυπνήσῃ, εἰμὴ τὸ πρῶτον
 ἐκεῖνο ὀλισθηρὸν ἐνδύσιμον. Ὁ δυστυχὴς Δαυὶδ, ὅστις
 εἶχεν εἰς αὐτὴν τὴν ὁρμήν ἐμπιστοσύνην ὅσον ἔρωτα, ἔμαθε,
 μετὰ δύο ἐτῶν συμβίωσιν, ὅλας τὰς ἀτιμίας τῆς· κεραυνῶ-
 τότε διετάραξε τὴν βαθεῖαν καὶ τυφλὴν ἀνάπαυσίν του.

— Λέγουν, ὅτι ἐξήτησε νὰ τὴν φονεύσῃ.

— Ναί, ἀλλὰ χάρις εἰς τὰς ἐντάσεις τῆς ὑψηλότητός
 του, συγκυτένευσε νὰ τὴν φυλακίσωμεν διὰ βίου, ἐντὸς
 ἐνὸς τῶν φρουρίων μας . . . Ταύτην λοιπὸν τὴν φυλα-
 κὴν ἀνοίγει σήμερον ἡ ὑψηλότης του . . . τὸ ἀπορεῖται
 βαρὺν· δὲν δύναμαι νὰ σὰς κρύψω, ὅτι κ' ἐγὼ ἐπίσπε-
 τὸ ἀπορῶ . . . Ἀλλ' ἡ ὥρα προχωρεῖ· ἡ Β. Α. Γ' ἐπιθυ-
 μεῖ νὰ ἐκπειρωθῇ τὸ ταχύτερον ἐ ταχυδρόμος διὰ Γα-
 ρελιένης, ἡ Κεντρικὴ Διβαλιοθήκη Βεροῖος

— Ἐντὸς δύο ὥρων θέλει εἶσθαι καθ' ὁδόν. Λοιπὸν, ἔχετε Μοῦρρ, ἀπόψε μεταβλεπόμεθα . . .

— Ἀπόψε, λέγετε ;

— Βέβαια· ἐλησμονήσατε, ὅτι ὁ πρέσβυς τῆς δι-
μεγανχορὸν, καὶ ὅτι ἡ Β. Α. Γ. θέλει ὑπάγει ;

— Ἐχετε δίκαιον . . . ἀφ' οὗτου εἶναι ἀπέντες ὁ
συνταγματάρχης Βάρνερ, καὶ ὁ κόμης Δ'—Ἀρνέϊμ, λη-
ρονῶ πάντοτε, ὅτι ἐκπληρῶ χρεὴ ὑπασπιστοῦ τῆς Β.
Α. Γ. καὶ αὐτάρχου ἐνταυτῷ.

— Ἀληθινὰ, ὁ κόμης καὶ ὁ συνταγματάρχης . . .
ἐπιστρέφουν ; δὲν ἐξεπλήρωσαν ἀκόμη τὰς ἀπο-
στολάς των ;

— Γνωρίζετε, ὅτι ἡ ὑψηλότης τοῦ ἀναβάλλει ὅσον
τὸ δυνατόν τὴν ἐπιστροφὴν των, διὰ νὰ ἔχη πλειοτέ-
ραν ἀνεσιν, καὶ πλειοτέραν ἐλευθερίαν . . . Ὅσον διὰ
τὰς ἐντολάς τὰς ὁποίας τοὺς ἔδωκε, διὰ νὰ τοὺς ξε-
ρατωθῇ εὐσχημόνως . . . τὸν μὲν ἀποστείλας εἰς Ἀβε-
ρόνα, τὸν δὲ εἰς Στρασβούργον, θέλω σὰς τὰς ἐκμυ-
στευθῇ καμμίαν ἡμέραν, καθ' ἣν νὰ ἤμεθα καὶ οἱ δύο
ἀνέλθωμεν . . . ἐπειδὴ στοιχηματίζω μὲ τὸν πλέονμισάν-
θρωπον ἐποχονδριακὸν νὰ τὸν κάμω νὰ γελάσῃ ! . . ἂν
τὸν ἀναγνώσω μάλιστα ἀποσπάσματα τινὰ τῶν ἐπι-
στολῶν τὰς ὁποίας μᾶς πέμπουσιν οἱ ἀξιόλογοι οὗτοι
πατρίδαι ! . . . Καταγίνονται οἱ ἄνθρωποι μὲ τὰ ὅλα
τὰ νὰ ἐκπληρώσωσι τὰς ἀποστολάς των . . . ἀπο-
στολάς ! . . .

— Εἰλικρινῶς ! ποτὲ δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐννοήσω πῶς ἡ
Β. Α. Γ. διώρισε τὸν συνταγματάρχην καὶ τὸν κόμην
εἰς τὴν ἰδιαίτεράν Αὐτῆς ὑπηρεσίαν.

— Διατί ; ὁ συνταγματάρχης Βάρνερ δὲν σὰς φαίνε-
ται, ἑξαισίος στρατιωτικὸς τύπος ! Περιέλθετε ὅλην τὴν
Γερμανικὴν Ὀμοσπονδίαν, νὰ ἴδῃτε εὐρίσκετε ποιθενὰ
καμπρότερον ἀνάστημα, ὠραιότερους μύστακας, ἀρει-

μανέστερον σχῆμα ; "Όταν μάλιστα περιζωσθῇ, στρωθῇ, χαλινοφορήσῃ, πτεροθυσανοφορήσῃ, ἴδωται θριαμβευτικώτερον, ἐνδοξώτερον, ὑπερηφανέστερον ὠραιότερον ζῶον ;

— "Ολ' αὐτὰ καλὰ, . . . ἀλλ' αἶ, αἶα κεφαλὴ ! . . .

— Ἐν τοσοῦτῳ, ἡ ὑψηλότης τοῦ λέγει, ὅτι, εἰς τὸν συνταγματάρχην, ἐσυνείθισε νὰ ὑποφέρῃ πλέον ὀχληροὺς ἀνθρώπους . . . ὁσάκις ὑποχρεωθῇ δώσει ἀκρόασιν εἰς κένενα τοιοῦτον, λαμβάνει πρότερον τὸν συνταγματάρχην, κλείσται μετ' αὐτοῦ ἡμίσειαν ὥραν, ἐπομένως ἐξέρχεται, ἱκανὸς ν' ἀντιπαραταχθῇ τὴν πλητικωτέραν πλῆξιν . . .

— Καθὼς τοὺς Ῥωμαίους στρατιώτας, οἵτινες, ἐπρόκειτο νὰ κάμωσι δρόμον πολὺν, πρῶτον ἐφόρουν σάνδαλα ἐκ μολύβδου, ὥστε νὰ τοὺς φκίνηται ἡ κόπῃς ἐλιγωτέρα ἀφοῦ τὰ ἐκβάλλωσι. Τώρα ἐνόησα πρὸς πολὺ χρησιμεύει ὁ συνταγματάρχης . . . Ὁ δὲ κἀν Δ' Ἀρνέιμ ;

— Καὶ αὐτὸς χρησιμεύει εἰς τὴν ὑψηλότητά τοῦ μέγιστα ὁσάκις ἀκούει τὸ γηραιὸν καὶ κοῦφον αὐτὸ καὶ ἄκλον, κροταλίζον εἰς τὰς ἀκοάς τοῦ με τοσοῦτον καὶ τοσαύτην μεγαλοπρέπειαν ὁσάκις βλέπει τὴν πωνοφυσκαλίδαν ταύτην, τὴν γέμουσαν ἀπὸ τόσα δεινὰ, καὶ παριστῶσαν διὰ τῶν τρισμυρίων χρωμάτων τῆς τὴν θεατρικὴν καὶ παιδαριώδη φάσιν τῆς αὐτῆς ἀρχῆς, ἡ ὑψηλότης τοῦ αἰσθάνεται ζωηρότερον τὴν ματαιότητα τῆς ἀκάρπου ταύτης πομπῆς, καὶ τὴν λήκει, ἐκ τῆς θέας τοῦ ὅσον στιλπνοῦ τοσοῦτον ἀνιολοῦς αὐλάρχου, συλλαμβάνει σπουδαίας καὶ γόνιμους σκέψεις.

— Μολοντοῦτο, φίλτατε Μοῦρφ, πρέπει νὰ ἦ καὶ δέκατοι εἰς ποίαν καλὴν εὐρίσκαται, ὡς παρακαλεῖται αὐτὸς αὐλαρχίας ἐντελεστέρας ; Τίς γνωρίζει καλῶς

αὐτὸν τὸν ἀξιόλογόν μας Δ' Ἀρνέιμ τοὺς ἀναριθμήτους
κλώνους καὶ τὰς παραδόσεις τῶν ἐθνοταξιῶν; Τίς ἄλ-
λος φέρει σοβαρότερα καὶ μεγαλοπρεπέστερα ἀπ' αὐτὸν,
εἰς μὲν τὸν τράχηλον τὸν στυρν τὸν ἐκ μίλτου (σμάλ-
του), εἰς δὲ τὴν ῥάχιν τὸ κλειδίον τὸ χρυσοῦν (1);

— Μεταξὺ λόγων, βαρόνε· ἡ ὑψηλότης τοῦ ἀξιοῦ, ὅ-
τι ἡ ῥάχis παντὸς αὐλαρχοῦ ἔχει μιαν φυσιογνωμίαν δι-
δίου ιδιότροπον· λέγει, ὅτι ἔχει τι κατηναγκασμένον
καὶ δυσχεραντικόν· ἐπειδὴ, ὡς λύπη λυπῶν καὶ ὀδύνη ὀ-
δυνῶν! εἶναι χρεῖα, εἰς τὰ ὀπίσθια τῶν αὐλαρχῶν νὰ
λάμπῃ τὸ σύμβολον τῆς ὑπηρεσίας τῶν . . . καὶ, κατὰ
τὴν ὑψηλότητά του, ὁ ἀξιόλογος αὐτοῦ Δ' Ἀρνέιμ φαί-
νεται πάντοτε ὡς παραινούμενος νὰ παρουσιάζεται με-
τὰ τὴν ῥάχιν, διὰ νὰ διακρίνουν τὸν βαθμὸν του . . .

— Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι ὁ κόμης καταγίνεται εἰς
τὴν ἀνακαλύψῃ ὅποια ὀλεθριότης ὑπηγόρευσε νὰ τίθε-
ται τὸ αὐλαρχικὸν κλειδίον εἰς τὰ ὀπίσθια . . . διότι,
ὡς λέγει πολλάκις σπουδάζων, καὶ τροποντινὰ μεμφι-
μοιρῶν καὶ ἀγανακτῶν — « τί διάβολον! . . . δὲν ἤμ-
πορεῖ κανεὶς νὰ ἀνοίξῃ ποτὲ μίαν θύραν μετὰ τὴν ῥάχιν,
τέλος πάντων! »

— Βαρόνε, τὸν ταχυδρόμον, τὸν ταχυδρόμον! εἶπεν
ὁ Μούρφ δεικνύων πρὸς τὸν Δε-Γράουν τὸ ἐπὶ τοῦ μαρ-
μαροῦ τῆς ἐστίας ὠρολόγιον.

— Τωρὸντι, τωρὸντι . . . ἀλλὰ πταίεις σὺ, τρισκατά-
ρατε, ὅστις μὲ δίδεις πάντοτε νέαν ὕλην θαλίης . . .
Καθυποβάλλετε τὰ σεβάσματά μου πρὸς τὴν Β. Α. Υ.
(εἶπεν ὁ βαρόνος σπεύδων νὰ λάβῃ τὸν πῖλόν του) καὶ
ἀπόψε μεταξὺλεπόμεθα, φίλτατε Μούρφ.

— Απόψε, ἀκριβέ μου βαρόνε . . . ὀλίγον ἄργα ἡμῶς

(1) Οἱ αὐλαρχοὶ, πρὸς διάκρισιν τοῦ ἀξιώματός των, φέρουσιν
ἐπὶ τῶν ἀπαστῶν τοῦ ἐνδύματός των χρυσοκέντρα καὶ κλειδίον.

ἐπειδὴ εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἡ ὑψηλότης του θέλει ζῆσαι σήμερον, αὐθημερόν, νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν μυστηριώδη αἰὼν τῆς ὁδοῦ Τέμπλου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄

ΟΙΚΟΣ ΕΝ ΟΔῳ ΤΕΜΠΛΟΥ.

Ὁ Ῥοδόλφος, διὰ νὰ ὠφελιμοποιήσῃ τὰς πληροφορίας τὰς ὁποίας ὁ βαρὺν Δε-Γράουν συνέλεξε περὶ τῆς Κελαϊδίστρας καὶ τοῦ Γερμανοῦ, υἱοῦ τοῦ Δασκάλου, ἐμελλε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν οἶκον τῆς ὁδοῦ Τέμπλου, οἶκον τὸν ὅποιον εἶχε κατοικήσει τελευταῖον ὁ Γερμανὸς, καὶ νὰ προσπαθῇ ἐκεῖ μὴπως ἀνακαλύψῃ τὴν διαμονὴν τοῦ νέου τούτου, μέσον τῆς Γελασίνης ἔργον ἀρκετὰ δύσκολον, ἐπειδὴ ἡ νεάνις αὕτη ἐγνώριζεν ἔσως, ὅτι υἱὸς τοῦ Δασκάλου εἶχε μέγχι συμφέρον νὰ μὴ μὴ καὶ νῆς τὴν νέαν κατοικίαν του. Λαμβάνων ὅμως ὁ ἐνοίκιον τὸν θάλαμον ὅπου προλαβόντως εἶχε κατοικήσῃ ὁ νέος, ἠδύνατο ὁ Ῥοδόλφος νὰ εὐκολυνθῇ πολὺ εἰς τὰς ἐξερευνήσεις του, καὶ περιπλέον νὰ θεωρῇ ἐκ τοῦ πλείονος τὰς διαφόρους κλάσεις τῶν ἐνδιατριβόντων εἰς τὸν οἶκον περὶ οὗ ὁ λόγος.

Ὅθεν, τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν, καθ' ἣν ἐγένεν συνομιλίαν τοῦ Γράουν μετὰ τοῦ Μούρφ, ὁ Ῥοδόλφος ταπεινὰ ἐνδεδυμένος, κατευθύνεται περὶ τὰς τρεῖς ὥρας εἰς τὴν ὁδὸν Τέμπλου. Ἡ ἡμέρα ἦτο σκυθρωπή, ὡς εἶναι συνήθως αἱ χειμεριναὶ εἰς Παρισίους. Ὁ οἶκος αὐτὸς, εἰς τὸ κέντρον ἐμπορικῆς καὶ πολυανθρωποτάτης ῥύμης κείμενος, ἐξωτερικῶς μὲν δὲν εἶχε τι ἰδιότροπον

ἀνέκειτο δὲ ἀπὸ ἐν χαμῶδιον κατοικοῦμενον ὑπὸ τινος ἀποκόλου, καὶ ἀπὸ τέσσαρας ὀροφάς, ἡ ἀνωτάτη τῶν ὁποίων ἐκαλύπτετο ἀπὸ στέγην ἐκ κεραμιδίων. Σκοτεινὴ καὶ στενὴ τις διόδος ἦγε πρὸς μικράν αὐλήν, ἥτις ὑμνοῖζε μάλαν πηγὰδιον τετράπλευρον, πέντε ἢ ἑξάπλευρον πλατὺ, ἐλοτελῶς στερημένον ἀέρος καὶ φωτός, καὶ χρησιμεύον ὡς τάπος δεχόμενος ὕδατος ἀκαθάρτου, αἵτινες ἐπιπτον ὡς βροχὴ ἀπὸ τὰ διάφορα πατώματα τοῦ οἴκου. Ἐκεῖ δὲ ὅπου ἐληγεν ἡ μίαν καὶ γενεὴν ἀναδιὰθρα τῶν διαφόρων πατωμάτων, πρὸς τὰ κάτω, διέκρινε τις, χάρις εἰς φῶς τι ὑποκόκκινον, τὸ οἰκημάτων ὅπου ἐνδιέτριβεν ὁ θυρωρὸς τοῦ οἴκου· οἰκημάτων κατακαπνισμένων ἐκ τῆς φλογὸς ἐνὸς λαμπτήρος, ὅστις ἦτον ἀναπόφευκτος καὶ ἐν σταθερᾷ μεσημβρίᾳ, διὰ νὰ φωτίξῃ τὸ σκιερὸν ἐκεῖνο ἄντρον. Αὐτοῦ ὁ Ῥοδόλφος εἰσῆλθε διὰ νὰ λάβῃ τὴν ἀδειαν νὰ παρατηρήσῃ τὸν ὑπ' ἐνοίκιον θάλαμον.

Λυχνία τεθειμένη ὀπισθεν μιᾶς σφαίρας θαλίνου, πλήρους ὕδατος, διὰ ν' αὐξάνῃ τὴν λάμψιν, φωτίζει τὰ οἰκημάτων· εἰς τὸ βάθος θεωρεῖται μία κλίνη σκεπασμένη μὲ ἐπίπλωμα ἀρδεκίειον, δηλαδὴ συγκεκμημένον ἀπὸ κομμάτια ἐξ ὑφανμάτων διαφόρων καὶ κατὰ τὸ χεῖμα, καὶ κατὰ τὸ χρώμα. Ἀριστερῶθεν, μία σκευοθήκη (commode) ἀπὸ καρυδόξυλον, ἐπὶ τοῦ μαρμάρου τῆς ὁποίας παρατηροῦνται τὰ ἐφεξῆς κοσμήματα. Πρὸς τὸ μικρὸν τι εἰδῶδιον τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, ἀπὸ κηρίον, μὲ τὸ μικρὸν του ἀρνίον καὶ τὴν περὶ ῥοκά του τὴν ξανθὴν· ὅλα ὁμοῦ τεθειμένα ὑπὸ κλειδίῳ τι ἐξ ἀστερωποῦ κρυστάλλου, τοῦ ὁποίου τὰ διάφορα τμήματα εἶναι συγκεκολλημέναν ἐπιτηδεύως διὰ λωρίδων ἐκ χρυσοῦ κυανοῦ. *Αὐτῶθεν*· δύο λυχνοὶχοι πλακουργαῖς (plaques), κοκκινίσαντες ἐκ τῆς πολυκαυρίας, καὶ φέρων ἑστὴ κηρίων, πορτογαλλία μὲ τοὺς γυλὸς ἰωάννης

σχους των φαίνεται, ὅτι κάποιος τὰ ἐπρόσφερεν εἰς τὴν γυναῖκα τοῦ θυρωροῦ τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ νέου ἔτους. Τρίτον· δύο μικρὰ κιβώτια, ὧν τὸ μὲν ἀχυρόπλαστο καὶ ποικιλόχρουν, τὸ δὲ πεπασμένον διὰ μικρῶν ὀστέων κοδεομαμάτων. Τὰ δύο ταῦτα ἀριστοτεχνήματα ὄξουν φαιλακῆς ἢ κατέργου ἀπὸ μίαν λεύκην μακρὰν (1). (Ἀρτεμίδωρος πείσωμεν, χάριν τῆς τιμιότητος τοῦ θυρωροῦ τῆς οὐκ ἐπὶ Τέμπλου, ὅτι ταῦτα δὲν ἦσαν προσφορά τοῦ ἰδίου κατασκευαστοῦ). Τέλος πάντων, μεταξὺ τῶν δύο κινήσεων καὶ ὑπὸ τὴν σφαῖραν ὥρολογίου τινὸς κρεμασμένη θαυμάζει τις ἐν ζευγος μικρῶν ὑποδημάτων, ἀπὸ μαλακοῦ ἐρυθροῦν, καλῶν διὰ πόδας νεότητος, ἀλλ' ἐπιμαλῶς καὶ τεχνιέντως ἐπεξεργασμένων, κεκοιμημένων ἢ φαρμμένων. Ἀπὸ τὸ ἀριστοτεχνήμα τοῦτο (ὡς ὠνόμαζον τὰ τοιαῦτα οἱ τεχνῖται τῶν παρελθόντων χρόνων, καὶ δειγμάτια τοῦ ἄκρου αἵματος τῆς ἐπιτηδειότητος καὶ ἀπὸ τὰ κατὰ τὸ μῆκος τοῦ τοίχου φαντασιώδη ραβδουργήματα, σχεδισζόμενα δι' ἀναριθμήτων ἀλλοτρίων πεδίλων τε καὶ ἐμβάδων, συμπεραίνει πᾶσι ὁ καθείς, ὅτι ὁ θυρωρὸς τοῦ οἴκου περὶ αὐτὸν ὁ λόγος, ἔργον τὸ νὰ ἀνασκευάζῃ ὅσα τετριμμένα ὑποδήματα.

Ὅταν ὁ Ῥοδόλφος ἀπετόλμησε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ κτηνάσιον τοῦτο, ὁ θυρωρὸς, κύριος Πιπελέτος, ἀπὸ πρὸς ὦραν, ἀντεπροσωπεύετο ὑπὸ τῆς κυρίας Πιπελέτης συμβίας του, ἥτις, καθήμενη πλησίον ἐνὸς πυρᾶν (raele) σιδηροῦ, ἰσπαμένου εἰς τὸ μέσον, ἐφαίνετο ὡς κροαιμένη μετὰ σοβαρότητος τὴν χύτραν τῆς, ἥτις κρεμασμένη ἐπὶ τῆς φωτῆς ἐτραγῶδι· (ἡ ἔκφρασις αὕτη

(1) Οἱ ἐν τοῖς κατέργοις καὶ φυλακῆς καταγίνονται ἀπαιδεῖται καὶ οὕτως σχεδὸν περὶ τὴν κατασκευὴν τεισάντων πραγμάτων.

ἐκλήθη πλέον(1). Τὰς θυρωροὺς, τόσον ἐξαισιώως ἔσται
αὐτόπωσε περιγράφας ὁ Ἑρρίκος Μοννιέρος (Henr Mon-
ier), γάλλος Ὁγάρθος (2), ὥστε εἰς ἡμᾶς δὲν μένει, εἰ-
νὰ παρακαλέσωμεν τὸν ἀναγνώστην, ἂν θέλῃ νὰ
αντασθῇ τὴν κυρίαν Πιπελέτου, ν' ἀνσκαλέσῃ εἰς τὴν
τίμην του μίαν γυναῖκα γραίαν, μορφῆς δυσειδεστά-
της, ρυτίδων κ' ἐξανθημάτων πλήρους· μίαν γραίαν, τὴν
ἐκ τῶν ρυπαρῶν, τὴν πλέον ῥακενδύτιδα, τὴν πλέον νιο-
ν (κουτσοδόντισσαν), τὴν πλέον στρυφνὴν, τὴν πλέ-
ον κακὸγλωσσον ἀπὸ τὰς γραίας ὅσας ποτὲ εἶδε. Πρό-
φως ἀλλόκοτόν τινα φενάκην ἀπὸ μαλλίᾳ κοντὰ καὶ ἀ-
κένιστα (perigue à la Titus) χωρὶς ἄλλο τίποτε εἰς
τὴν κεφαλὴν φενάκην ἤτις, ὅταν κατεσκευάσθῃ, πρέ-
πει νὰ ᾔτῃ ξανθὴ, ἀλλ' ἡ πολυκακία, κατὰ δυστυχίαν,
τῆς Ἑρρίψεν εἶδω κ' ἐκεῖ βαφάς τινας ἀπρομαυροκοκ-
κινωστράινους, ὥσαν τὰ φύλλα τὰ φθινοπωρινά· περιπλέ-
ον, νὰ πετοῦν πανταχόθεν φύρδην μίγδην βόστρυχοι
καχεῖς, σκληροὶ, ἐμπεριπεπλεγμένοι, ἀδιάλυτοι καὶ ἰ-
δοὺ ἡ φενάκη τῆς κυρίας Πιπελέτου, μόνη καὶ αἰωνία
τολὴ τοῦ ἐξηκονταετοῦς κρανίου τῆς· διότι ποτὲ δὲν
τὴν ἀφῆρεσεν ἀφοῦ τὴν ἐφάρεσε.

Εἰς τὴν θέαν λοιπὸν τοῦ Ροδόλφου, ἡ θυρωρὸς ἀνε-
ρίνησε μὲ τόνον ἐπάρσεως τὰς ἐφεξῆς μετρημένας
λέξεις·

— Ποῦ παγαίνετε ;

— Κυρά μου, εἰς αὐτὸ τὸ σπίτι, μὲ φαίνεται, δὲν
ἔστιν ὅπου ἐνοικιάζεται μία κάμερη ; ἠρώτησεν ὁ Ρο-
δόλφος, καλῶς διακωδωνίσας τὴν λέξιν Κυρά μου, ἥτις
δὲν ἐπροξένησεν ἐλίγην εὐχαρίστησιν εἰς τὴν κυρίαν Πι-
πελέτου, ἀπεκριθεῖσαν μὲ ὀλιγωτέραν δριμύτητα·

(1) Il écoutait chanter sa marmite. (2) Bogarich ζωγράφος
ἡθῶν ἄγγλος τὸ γένος, ζῶν περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου αἰ-
ῶνος.

— Μάλιστα· ἔχει μία κάμερη δι' ἐνοίκιασμα εἰς τὴν τρίτην πατωσιὰ, πλὴν τώρα δὲν ἤμπορῶ νὰ σὰς τὴν δώξω . . . ὁ Ἀλφρέδης λείπει . . .

— Θὰ εἶναι ὁ υἱός σας . . . Καὶ θ' ἀργήσει νὰ ἐπιστρέψῃ ;

— Δὲν εἶναι υἱός μου, κύριε· εἶναι ἄνδρας μου ! Τὰχα ; διότι τὸ ὄνομα τοῦ Πιπελέτου εἶναι Ἀλφρέδου δὲν πρέπει νὰ ἦναι ἄνδρας μου ;

— Κυρά μου, διατί ὅχι ; με' κάθε δίκαιον· ἀλλ' ἐμὲ ἐδίδετε τὴν ἄδειαν, ἤμποροῦσα νὰ προσμείνω μίαν στιγμὴν, ἕως οὗ ἐπιστρέψῃ. Σκοπεύω νὰ πιάσω αὐτὴν τὴν κάμερην· ἡ γειτονεία καὶ ὁ δρόμος μοῦ ἀρέσκουν· βλέπω καὶ τὸ σπίτι καὶ εἶναι πολὺ ἀξιόλογα συγκοσμένον. Πρὶν ὅμως παρκτηρήσω τὸ οἶκημα, ἤθελα, κυρά μου, νὰ μάθω, ἂν ἐμπορῆτε ν' ἀναλάβετε τὴν ἐπιστασίαν νὰ μοῦ συγυρίζετε μόνη σας τὴν κάμερην ἐπειδὴ συνειθίζω πάντοτε νὰ ἐπιφορτίζω δι' αὐτὸ οἰκοφύλακας· ἐννοεῖται ὅταν θέλουν νὰ λάβουν τὴν λωσύνην.

Ἡ πρότασις αὕτη, ὡς ἐκφρασθεῖσα διὰ λέξεων τοῦτον κολακευτικῶν, — οἰκοφύλακας (consierges) ἀπὸ θυρωροὺς (portiers) ! — μεγάλως εὐηρέστησε τὴν κυρά Πιπελέτου, ἥτις καὶ ἀπεκρίθη.

— Μάλιστα, κύριέ μου . . . ἐγὼ νὰ συγυρίζω τὴν κάμερή σας . . . ἡ τιμὴ ἰδική μου μ' ἔξῃ φράγκα τὴν μῆνα θὰ περνᾶτε ὥσ' ἂν πρίγκιπες.

— Ἐξ εἶπετε ; ἂς ἦναι ἔξ. Καὶ τ' ὄνομά σας κυρά μου ; . . .

— Πομῶνα-Εὐτυχία-Ἀναστασία Πιπελέτου.

— Τὸ λοιπὸν, κυρία Πιπελέτου, εἰμεθα σύμφωνοι ἐν φράγκα τὴν μῆνα διὰ τὸν κόπον σας. Ἄν δὲ ἡ κάμερά μου ἀρέσῃ, ποῖα ἡ τιμὴ τῆς ;

— Μαζὶ με' τὸ καμεράκι, 450 φράγκα, κύριέ μου.

εἰπῆτε παρακάτω, δὲν γίνεται. Ἐκεῖνος ὅπου ἄνω του ὅλο τὸ 'σπίτι . . . εἶναι ἄνθρωπος ὅ-
ύει καὶ τὸ καρφὶ ἀπὸ τὸ πέταλο.

εἰ πῶς ὀνομάζεται ;

ὁ κύριος Κοκκινοχέρης . . .

μα τοῦτο καὶ αἱ δι' αὐτοῦ ἀναμνήσεις ἐτάραξαν ὅλγον.

ὡς τὸν εἶπτε ; Κοκκινοχέρη ; Κεὶ ποῦ κατοικεῖ
γενεῖα του ;

ὁ κύριος Φάβας, ἀριθ. 13· ἔχει καὶ εἰς τὰ Ἡλύσια
σοπωλεῖδ' ἐκεῖ, κατὰ τοὺς λάκκους . . .

εἰς ἀμφιβολίαν ἐκεῖνος ἦτον ὁ ἴδιος . . . Ἡ συμ-
ἐφάνη παράδοξος εἰς τὸν Ῥοδόλφον.

οἱ πὸν ὁ κύριος Κοκκινοχέρης ἔχει ἐπάνω του
'σπίτι ; καὶ ὁ ἰδιοκτήτης ποῖος εἶναι ;

ὁ κύριος Βουρδὼν· ὅμως ἐγὼ γνωρίζω τὸν κύριον
οχέρη.

ὡς νὰ σύρῃ τὴν εὐνοίαν τῆς θυρωροῦ, ὁ Ῥοδόλφος
αὐτὸν.

ὡς παρακαλῶ, κυρία Πιπελέτου, εἴμαι ὀλίγον
μῆνος· κάμνει καὶ κρύον . . . λαμβάνετε τὴν κα-

ὡς νὰ μοῦ φέρετε ἀπὸ τὸν ῥακοπώλην, ἐδῶ ἀπ'
ὡς νὰ μπουκάλι κάσσι, μαζὶ μὲ δύο ποτήρια . . .

τετα τρία, ἐπειδὴ θὰ ἔλθῃ ὅπου καὶ ἂν ἦναι καὶ
ὡς νὰ σὰς.

ἐδῶκεν εἰς τὴν γραῖαν ἓν πεντάφραχον.

ὡς νὰ ταυριάζει, ψυχὴ μου ! ἀκόμη δὲν σὰς εἶδαμεν
ὡς νὰ μὰς σκλαβώσετε μὲ τὴν εὐγένειά σας !

θυρωρὸς, τῆς ὁποίας ἡ κατάστικτος μύτη ἐφει-
σεν ἀπὸ διάπυρον ἐπιθυμίαν βουχικήν. Παγαί-

σας· δύο ποτήρια φθάνουν· ἐγὼ καὶ ὁ Ἀλφρέδης
ὡς εἰς τὸ ἴδιον . . . Ἐκεῖνος τὰ ναστιμαύεται τὸν

ὡς . . . δὲν ἤξεύρετε πόσον· εἶν' ἕνας ! εἶν' ἕνας !

— Παγαίνετε λοιπόν, καὶ νὰ προσμείνωμεν ὑστὶς τὸν Ἀλφρέδον . . .

— Ἄν ἔλθῃ καὶ κτυπήσῃ κἀνείς τὴν θύρα . . . ἀνοίγετε ;

— Μείνετε ἡσυχῇ.

Ἡ γραῖα ἐξῆλθε. Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἦλθεν ἑξῆς εἰς γραμματοκομιστὴς, καὶ πρῶτον ἔκρουσεν εἰς τὸ ὄργανον παραθύρου τοῦ οἰκηματίου, ἔπειτα ἐπέρασε τὸν βάλανόν του, καὶ ὀρέγων δύο ἐπιστολάς ἐφώνηξε· « Τρεὶ σολδία ! »

— Ἐξ σολδία· ἐπειδὴ αἱ γραφαὶ εἶναι δύο, ἀπάντησεν ὁ Ῥοδόλφος.

— Ἡ μία εἶναι πληρωμένη, ἀπεκρίθη ὁ γραμματοκομιστής.

Ἀφοῦ ἐπλήρωσεν ὁ Ῥοδόλφος, παρετήρησε, κατ' ὅσον ἤσυχος μὲν μηχανικῶς, τὰς δύο ταύτας ἐπιστολάς· αἱ αἰφνιδίως εἶδεν, ὅτι ἤξιζον περιέργειαν σπουδαιοτέραν. Ἡ μία, ἐπιγεγραμμένη πρὸς τὴν κυρίαν Πιπελέτου ἀπέπνεε διὰ τοῦ στιλπνοῦ χαρτίνου περιτυλίγματος εὐωδίαν βαρυτάτην ἀρώματός τινος ἰσπανικοῦ (produit d'Espagne). Εἰς τὴν ἐπὶ κηροῦ σημαντήρος (bouilloire) σφραγίδα τῆς διεκρίνοντο τὰ δύο ταῦτα γράμματα *K. P* ἐσταμμένα διὰ περικεφαλαίας, καὶ ἰστάμενα ὑποβάθρου κατὰ στέρου καὶ φέροντος τὸν σταυρὸν (†) τοῦ Λεγεώνου τῆς Τιμῆς· ἡ ἐπιγραφὴ ἐφάνερωνε χεῖρ ἐξησκημένην περὶ τὸ γράφειν. Ἡ συμβολικὴ ἀξίωσις τῆς περικεφαλαίας καὶ τοῦ σταυροῦ τούτου παρεκίνησεν τὸν Ῥοδόλφον νὰ μειδιάσῃ, καὶ νὰ συμπεράνῃ, ὅτι ἐπιστολὴ δὲν ἦτο βέβαια γεγραμμένη ἀπὸ χεῖρα γυναικός. Ποῖος λοιπὸν ἦτον ὁ μασχοβολῶν καὶ σηματογραφούμενος αὐτὸς ἀνταποκριτής; . . . τῆς κυρίας Πιπελέτου. Ἡ ἄλλη ἐπιστολὴ, ἐπὶ χάρτου μελαγχροῦ, προστυχου, ἦτο κεκλεισμένη διὰ κοινῆς σφραγίδος ἀπὸ ἀξίμου.

επικεντημένης με τὴν μύτην βελόνης, καὶ ἐπιγε-
 μένη· Ἦρδς τὸν Κύριον *Καίσαρα Βραδαμάντην*,
 το χειροῦργον. Ἀλλ' ὁ χαρκτηρ αὐτῆς ἐφαίνετο
 ταπεινοποιημένος ὅλη ἡ ἐπιγραφή ἦτο με στοιχεῖα κε-
 ταῖωδη ὅθεν, εἴτε κατὰ προαίσθησιν, εἴτε κατὰ φαν-
 τῆα, εἴτε καὶ ἐκ τοῦ πραγματικοῦ, ἡ γραφή αὕτη
 ἦτο εἰς τὸν Ῥοδόλφον ἀπαισία γραφή· εἰς ἓν μέρος,
 ὅτι τὸ χαοτίον ἦτον ὀλίγον τετριμμένον, παρετήρησε
 καὶ τινὰ τοῦ ἐπικνωγράμματος καὶ ἦσαν ἡμισβες.
 ... δάκρυ πρέπει νὰ ἑσταῇ ἐκεῖ.

Ἀλλ' ἰδοὺ ἡ κυρία Πιπελέτου ἐπκνέρχεται φέρουσα
 τὰ ραβδάκλιν, τὴν πλήρη κάσσιος, καὶ τὰ δύο ποτήρια.
 — Σας ἔκαμα κ' ἐπροσμείνετε πολὺ· τὸ γνωρίζω·
 καὶ ἐγώ καὶ διαφορετικὰ ὅταν ἔμβης μία φορά εἰς τὸ
 γραστήρι τοῦ μπάρπα Γεώργη Ἀ! τὸν γέρο μω-
 ῆρο! ...

— Λάβετε δύο γραφὰς ὑποῦ σας ἔφεραν· εἶπεν ὁ
 Ῥοδόλφος.

— Ὡ! κύριε... νὰ μοῦ συμπαθῆσετε... Καὶ ἐ-
 παρώσετε;

— Μάλιστα.

— Εἰσθε πολλὰ εὐγενής! Τώρα λοιπὸν σας τὰ κρη-
 νὰ ἐπάνω εἰς αὐτὰ ὅπου ἔχω νὰ σας δίδω ὀπίσω...
 εἰσάγετε;

— Τρία σολδία· ἀπεκρίθη ὁ Ῥοδόλφος, ὑπομειδῶν
 τὴν ἀλλόκοτον μέθοδον τοῦ ἐξοφλεῖν τῆς κυρίας
 Πιπελέτου. Πλὴν, συγχωρήσετέ με νὰ σας εἰπῶ, ὅτι ἡ
 ἀπ' αὐτὰς τὰς δύο γραφὰς εἶναι διὰ λόγου σας· καὶ
 βλέπω, ἓνα ἀνταποκριτὴν τοῦ ἑποῦ τα ραβδά-
 κλιν, ὁποῖον ἀποσποροῦν διαβόλεμένα!

— Νὰ ἰδῶ, νὰ ἰδῶ· εἶπεν ἡ θυρωρὶς λομβόχνουσα
 τὴν ἐπιστολήν. Καλὰ λέγετε· ὁμοιάζει τινὸς
 ραβδάκι! Νόστιμο καὶ τοῦτο... ποῖος τάχα νὰ

ἦναι αὐτός ὁ ἑυκόλυτος ὁποῦ λαβάνει τόσο θάρρος!

— Ἰδῆτε τώρα! νὰ ἐτύχαινε ἐδῶ καὶ ὁ ἀρχωντὰς!

— Ἦβοι! ἦβοι! μὴ μοῦ τὸ λέτε, κ' ἐλιγοθύμει
εἰς τὴν ἀγκάλη σας... Ποῖος νὰ ἦναι... Ἀ! ἐκα-
λαβῶ... ἐπανελάβεν ἡ θυρωρὸς ἀνασέλλουσα τοὺς ὤμους
Ὁ στρατηγός... Ἐτρόμαξα κ' ἐγώ!... ἐπειδὴ
ἠξεύρετε, ὁ Ἀλφρέδης εἶν' ἕνας ζηλιάρης!... ἀρ-
μοναχός!

— Ἰδοὺ καὶ τὴν ἄλλην' πρὸς τὸν κύριον Καίον
Βραδαμάτην.

— Ἀ! ντίσκε... ὁ ἐδοντοῖατρός ὁποῦ κάθηται
τὸ τρίτον πάτωμα... Ἀς τὴν ρίψω εἰς τὸ 'πόδημα
γραφῶν...

Καὶ ἡ κυρία Πιτελέτου ἐόριψε τὴν γραφὴν ἐντὸς
λαιοῦ τινος ὑποδήματος γυρισμένου τὰ μέσχα ἐξω-
κρεμαμένου εἰς τὸν τοῖχον. Ὁ Ῥοδόλφος τὴν παρα-
ρεῖ μὲ ἀπορίαν(1).

— Πῶς;... τὴν λέγει' ποῦ τὴν βάλλετε
γραφὴν;...

— Τί... τὴν βάζω εἰς τὸ 'πόδημα τῶν γραφῶν
τέλος πάντων, μετὰ τινα ἀμνηχανίαν, εἶπεν εἰς τὸν
δόλφον — Τὰς γραφάς μου πάντοτε ὁ Ἀλφρέδης

(1) Ἐνταῦθα ὁ συγγραφεὺς παίζει μὲ τὰς λέξεις *boite* (ὁ
μπαξί) καὶ *boite* (πρόφερε μπότι), ὧν ἡ μὲν ἐσήμαινε γρά-
μα τοῦ θήκη, ἡ δὲ ὑπόδημα. Ἡ κυρία λοιπὸν Πιτελέτου
εἶπεν ὁδῶς, ὅτι ἐμελλὰ νὰ ρίψῃ τὴν γραφὴν εἰς τὸ *boite* ἢ
τὸ ὑπόδημα ἀλλ' ὁ Ῥοδόλφος ὑπέθετεν ὅτι τὸν ἠπάτησεν ἡ
ἐπιδοὺ γνωρίζομεν ὅτι εἰς γυμναστήριον ρίπτονται αἱ γραφαί
ἐκ τοῦ ὑποδήματος ἔπειτα ὑπόδησεν, ὅταν τὴν εἶδεν ὅτι πρὸς
καὶ ἐμεταχειρίζετο ἐν ὑπόδημα ἀντὶ γραμματοθῆκης
στῆθην ἀνέκωνος καὶ εὐρισκέναι εἰς τὴν γλωττίαν μας, ἐν ἧ
ῶν τοῦτα λέξεις ὁμοιοῦσας τοσοῦτον εἰς τὴν προσωρὴν καὶ
εἰσακούσας εἰς τὴν σφυγμὴν. Ἀλλὰ καὶ ἰσχυρὸς τις μεταφρά-
σις ἔχοντι ἐπὶ τῇ ἐπιδοῦ ὅτι τοῦτο ἀπὸ τῆς

ἀναβάξει . . . Μοῦ χάνετε, κύριε, τὴν χάριν . . .

— Νὰ σᾶς τὴν ἀναγνώσω ; μάλιστα· ἀπήντησεν ὁ
 ῥωδῶλος, εἰς ἄκρον περίεργος νὰ μάθῃ τὸν ἀνταπο-
 κρινόμενον τῆς κυρίας Πιπελέτου. Ἀνέγνω λοιπὸν τὰ ἐφε-
 ρόμενα ἐπὶ στιλπνοῦ τινος χαρτίου, φέροντος εἰς μίαν τῶν
 ἐκείνων αὐτοῦ, ἔντυπον ἐν εἶδει ἀναγλύφου, τὴν περιε-
 κειμένην

ἐκείνην πάλιν, τὰ γράμματα **ΕΙΣ ΠΡ**, τὸ συμβολι-
 ζόμενον ὑπόδοχρον, καὶ τὸν σταυρὸν τὴν ἐπιτίμιον·

« Αὐριον, παρασκευὴν, εἰς τὰς ἑνδεκα ὥρας, ν' ἀνα-
 στή καλὴ φωτιά καὶ εἰς τοὺς δύο θαλάμους, ὅχι ὁμοίως
 πολλὴν ὥραν προτῆτερα ἀπὸ τὴν διωρισμένην, καὶ
 νὰ ξεσκονισθοῦν καλὰ οἱ καθρέπται, καὶ νὰ σηκωθοῦν
 τὰ σκεπάσματα ἀπὸ παντοῦ, μὲ προσοχὴν, νὰ μὴν
 ἐκφυλιστοῦν τὰ χρυσώματα τῶν ἐπίπλων, τὴν ὥραν
 ὅπου θὰ ξεσκονίζονται, καὶ νὰ μὴ λερωθοῦν ἢ καοῦν τὰ
 πεύκια, ὅταν θ' ἀνάψουν τὴν φωτίαν. Ἄν τύχῃ καὶ
 ὅταν ἦμαι ἀκόμη αὐτοῦ, ὅταν ἔλθῃ μία κυρία εἰς ἡμα-
 ράν, περὶ τὴν μίαν ὥραν, καὶ μὲ ζητήσῃ ὑπὸ τὸ ὄνο-
 μα ὁ Κύριος Κάρολος, νὰ τὴν ὀδηγήσουν ν' ἀναβῇ
 ἐπάνω, νὰ τῇ ἀνοίξουν τὸν θάλαμον, καὶ ἔπειτα νὰ
 πάρουν κάτω τὸ κλειδί, διὰ νὰ μοῦ δοθῇ εἰς τὸν
 ἴδιον, ὅποτεν ἔλθω. »

Μολονότι τὸ γραφικὸν ὕψος τῆς ἐπιστολῆς τούτης
 ἐπέκειντο τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ, ὁ ῥωδῶλος ἔγνω καλῶς τὸ
 ἀνδραγαθὸν καὶ εἶπεν εἰς τὴν θυρωρὸν — Κα-
 τὰς κατοικεῖ εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα ;

Ἡ γρατὴ ἐπλησίασε τὸν κίτρινον καὶ ρυτιδωμένον
 ἀκτυλὸν τῆς εἰς τὸ κορμάκιον χεῖρός της, καὶ ἀπα-
 κριθεὶς μὲ πονηρὸν τι στραβοχειρίσμα — Σιωπὴ . . .
 ἐμπετοδουλεῖαι . . .

— Σᾶς ἠρώτησα, καλὴ μου κυρία Πιπελέτου, ἐπα-
 (ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.)

δὴ, ἤξεύρετε πάντοτε . . . ὅταν κἀνείς θά κατὰ
εἰς ἓνα σπῖτι, ἐπιθυμῇ νὰ γνωρίζῃ . . .

— Καὶ βέβαια ! καὶ βέβαια ! . . . νὰ σὲ εἰπῶ
καίνο ὁποῦ γνωρίζω κ' ἐγώ . . . Εἶναι τώρα, ψυχὴ
ἐξ ἑβδομάδες, ὁποῦ ἦλθεν ἓνας θαλαμοστόλος (187
sier), καὶ εἶδε τὸ πρῶτον πάτωμα ὁποῦ ἦταν δὲ
κίονα, καὶ ἠρώτησε τὴν τιμὴν τὴν ἄλλην ἡμέραν,
τὸν πάλιν κ' ἔρχεται μαζὶ μ' ἓνα εὐμορφον νέον, ἑαυ
μὲ μικρὸ μουστακάκι, κ' ἓνα στεγνὸν τιμῆς· τὸ ἑαυ
μισό του ἀκτινοβολοῦσε καὶ ἤκουσα τὸν θαλαμο
στόλον ὁ ὁποῖος τοῦ ἔλεγε « Στρατηγέ » ὅσας φορὰς
νὰ τοῦ ὁμιλήσῃ.

— Θὰ εἶναι τὸ λοιπὸν στρατιωτικὸς.

— Καλὲ τί στρατιωτικὸς ! ὑπέλαβεν ἡ κυρία Πα
λέτου ἀναστέλλουσα τοὺς ὤμους· Δὲν βρύνεσθε !
ὥσάν τώρα νὰ εἰποῦμεν, πῶς ὁ Ἀλφρέδης εἶναι
οἰκοφύλακας . . .

— Πῶς ;

— Καλὲ αὐτὸς, ψυχὴ μου, δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλ
παρὰ ἀξιωματικὸς εἰς τὴν ἐθνοφυλακίαν· ὁ θαλαμοστό
λὸς ἔλεγε στρατηγὸν, τάχα διὰ νὰ τὸν κολακεύσῃ·
καθὼς καμωίνει καὶ ὁ Ἀλφρέδης, ὅταν τὸν εἰπῶ
οἰκοφύλακας. Τί τὰ θέλετε, ὅταν ὁ στρατηγός (μ' αὐ
τὸν πλέον τὸ ὄνομα τὸν ἐγνωρίσαμεν), ναίει . . . ὅταν
καλὰ καλὰ τὸ σπῖτι, γυρίζει καὶ κάμνει τοῦ θαλα
μοστόλου « Ὑπάγει καλὰ συμφωνήσατε μὲ τὸν ἰδιοκ
την. » Εἰς τὰς προσταγὰς σας, στρατηγέ — τοῦ αὐ
τὸν κρίνεται ὁ ἄλλος . . . Καὶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπον,
ἄλλην ἡμέραν, ὁ θαλαμοστόλος ὑπέγραψε τὸ ἐνοικί
σιον εἰς ὄνομά του . . . ὁ θαλαμοστόλος μὲ τὸν κύ
ριον Κοκκινοχέρην, καὶ τοῦ ἐπροπλήρωσε μίαν ἐξημερῶν
δὴ, ὥς φαίνεται, ὁ στρατηγὸς δὲν θέλει νὰ τὸν γν
ωρίσῃ. Εἰθὺς, ἰμάτια μου, ἔρχονται κτίσται, διορθώ

πρῶτον πάτωμα, σοῦ φέρουν ἐκείνους τοὺς ἰσογᾶδες,
 τὰ μεταξωτὰ παραπετάσματα διὰ τὰ παράθυ-
 ρα καὶ καθρέπτας ὀλόχρυσους· βασιλικά, σὰς λέ-
 γει· ἐπιπλά ! . . . ὅπου θαρρεῖ κἀνεῖς πῶς βλέπει κἀνέ-
 κερνεῖον τῶν βουλευδάρτων ! (1) Ἐστρώσε παντοῦ
 πεύκια, ὅπου νομίζετε πῶς περιπατεῖτε ἐπάνω εἰς
 τὰς εἰπῶ ; εἰς ζωφία . . . Ἐπειτα, νᾶ, κ' ἔρχε-
 ται πάλιν ὁ στρατηγὸς νᾶ ἰδῇ πῶς τὰ διώρθασαν γυρί-
 τὸ λοιπὸν καὶ λέγει τοῦ Ἀλφρέδου — « Ἦμπορεῖς
 λόγου σου νᾶ λάβῃς τὴν ἐπιστάσιάν νᾶ κυττάξῃς
 ταῖς κάμεραις ; ἐγὼ θά ἔρχομαι σπανίως· ν' ἀ-
 ντισταθῇς φωτιά, ὅταν τύχῃ, καὶ νᾶ συγυρίζῃς ὅλα τὰ πάν-
 τ' ὅταν σοῦ γράφω ὅτι θά ἔλθω ; » — « Μάλιστα,
 στρατηγέ, » γυρίζει καὶ τοῦ κάμνει αὐτὸς ὁ κόλακας,
 Ἀλφρέδου. — « Καὶ τί θέλεις νᾶ σοῦ δίδω διὰ τὸν
 λόγον σου ; » — « Εἴκοσι φράγκα τὸν μῆνα, στρατηγέ
 μου. » — Εἴκοσι φράγκα ! τί κάθεσαι καὶ λές ! ἀστεί-
 λησι, θυρωρὲς, φαίνεται ; » Καὶ κάθεται, ψυχὴ μου . . .
 ἔνας τέτοιος αὐθέντης, καὶ ἀρχίζει νᾶ πολέμῃ νᾶ
 κόψῃ ὡς καὶ τὸν ὀβολό· ὥσάν νᾶ ἦταν κἀνένας ὁ
 δὲν εἶχεν οὐδὲ τὸν ἥλιο μοῖρᾶ ! Ἀμ' ἂς κυβερνηθῇ
 ὁ πτωχὸς κόσμος ! Στοχασθῆτε· νᾶ κάμνῃ τόσα
 ἔξοδα δι' ἓνα σπίτι, ὅπου κἀν δὲν τὸ κατοικεῖ,
 καὶ νᾶ λυπᾶται ἓνα δύο φωροπεντάρραγκα ! Τί τὰ θέλε-
 ις, μάλιστα καὶ μετὰ βίας ἀποφασίζει νᾶ μᾶς δίδῃ δώδε-
 κα φράγκα· δώδεκα φράγκα, καὶ ἴδρωσε ὡς ὅπου νᾶ μᾶς
 δώσῃ ! . . . Τέτοιον στρατηγὸς, τί νᾶ τὸν κάμω ; Νᾶ
 ἀπευθυνόμενα χαριέντως πρὸς τὸν Ροδόλφον. Μολο-
 νεῖ δὲν λέγεσθε στρατηγός, οὔτε φαίνεσθε ὥσάν καὶ

(1) Ἐπειδὴ τὰ λαμπρότερα καφενεῖα τῶν Παρισίων κινεῖται ἐπὶ
 τῶν βουλευδάρτων, ἀπὸ τοῦ Κεντρινίου ἐπὶ τοῦ Ἰωάννου Βερούτου.

τι ξεχωριστό, ἐπειδὴ ζητεῖτε νὰ πιάσετε μία τριπλή
τὰ ὑψηλά, τέταρτο πάτωμα, πάλιν, ἔξῃ φράγμα
εἶπα, ἔξῃ μευ ἐδόσατε μὲ τὸν πρῶτο λόγο.

— Καὶ ἦλθε πλέον ἄλλην φοράν ὁ στρατηγός;

— Νὰ ἰδῆτε τὸ νόστιμο φαίνεται ὅτι τὸν περὶ
λοῦν, τὸν ἀνθρώπον. Ἐχει τώρα τρεῖς φορές ὅπου
γράφει, ὡς ἀνθρώπου, νὰ τοῦ ἀνάψω φωτιά, νὰ συγ-
σω ταῖς κάμεράς του, ἐπειδὴ θὰ ἔλθῃ μία κυρία.
Πρόσκεινε! Εἶδετε τοῦ λόγου σας κυρία; εἶδα καὶ ἐγώ.

— Δὲν ἐφάνη κανεὶς!

— Τὴν πρώτη φορά, ἦλθεν ὁ στρατηγός καρδω-
νος καὶ ὑπερήφανος, φιοῦ, φιοῦ, φιοῦ, τραγουδῶν
μέσα εἰς τὸ στόμα του. Προσμένει ὡς δύο ὥρες.
ψυχὴ ὑστερα καταβαίνει νὰ φύγῃ. Ὅταν ἦλθε νὰ
ρήσῃ ἀπ' ἐμπρὸς μας, ἐγὼ καὶ ὁ Ἀλφρέδης, ὅπου τὸν
επαρφυλάγαμεν διὰ νὰ ἰδοῦμεν τὴν ταραχὴ τοῦ
σώπου του, καὶ νὰ τοῦ εἰπούμεν κανένα λόγο, νὰ τὸν
πειράζωμεν, — « Στρατηγέ, τοῦ λέγω » δὲν ἦλθε νὰ
ζητήσῃ ἢ παρεμικρὴ κυρία. — « Καλὰ, καλὰ! » μοῦ
ἀποκρίνεται ἐντροπισμένος καὶ τράκ, τρούκ, φεύγει
ἔτρωγε τὰ νύχια τοῦ ἀπὸ τὸν θυμὸ. Τὴν δεύτερη
φορά, πρὶν ἀκόμη ἔλθῃ, νὰ, ἕνας βαστάζος, καὶ μὰς
ρεῖ μία μικρὴ γραφὴ διὰ νὰ δοθῇ εἰς τὰ χεῖρα τοῦ κυ-
ου Καρόλου. Ἐγὼ παρευθὺς ἐκατάλαβα, ὅτι πάλιν
ἰδὲν θὰ τὴν πάθει καὶ ἀρχίζομεν μὲ τὸν Πιπελέτο
κρυφογελοῦμεν νὰ σου καὶ ὁ στρατηγός. — « Στρατηγέ,
τὸν λέγω, φέρωντας τὸ ἀριστερό μου χεῖρ ἀπὸ τὸ ἀ-
στροφο μέρος εἰς τὴν περὶ μου, ὡς ἀνθρώπου στρα-
ται, λάβετε μία γραφὴ φαίνεται πῶς καὶ σήμερα
νὰ γίνῃ κανένα βήμα ἐπανάστροφο, καθὼς κάνετε
τὴν παράταξι! » Γυρίζει καὶ με κυτᾶ μ' ἕνα μά-
τι ὑπερήφανο, ὡς ἀνθρώπου Ἀρτάβανος (1). ἀνοίγει

τὴν, τὴν διαβάσει, κοκκινίζει ὡς τὸν ἀστακὸ, καὶ
ἄνοιγε σκεπασμένος καὶ σφυρίζοντας μέσα εἰς τὰ δόν-
τα του ὅμως πρέπει νὰ ἐσχύλισε πολὺ. . . ἐπειδὴ
τοῦ φυσικὰ στενόχωρος νὰ καταλάβετε ἢ μύτη του
ὅσο ἄσπρη τόσο στενόχωρος εἶναι! καὶ ὁ δικό του...
στρατηγός! ναι, σιγά! Δώδεκα φράγμα τὸν μῆνα!

— Ἀμὴ τὴν τρίτην φοράν;

— Ἀ! τὴν τρίτην πλέον ἐκόντευσα νὰ πιστεύσω,
ὡς ἐπώθηκα τὰ ψέματα. Βλέπετε τὸν καλὸ σας
στρατηγὸν ὅτι ἔρχεται μ' ἕνα κινεμά! . . . καὶ μᾶλλον
... ὡς νὰ εἶχε πλέον τὴν ὑπόθεσιν τοῦ σιδη-
ροδρόμου . . . εἶναι, ἔξυρετε, καὶ νέος εὐμορφος . . .
τὴν ἀληθεῖα . . . ἀν εἶπατε τὰ φορέματά του! . . . ἐν-
δοῦναι ὡς ἀγγελοῦ! Ἐρχεται, ψυχὴ μου, μοσχομυ-
ρμένος μὲ ὅλους ἐπατούσιν εἰς τὴν γῆ . . . Πιάνει δὲ
τοὺς κλειδοὺς τῆς κάμερᾶς του καὶ ἀναβαίνει φωνάζοντας
(ὡς νὰ μὰς ἔλεγε) « τὴν βλέπετε ἀν λέγοι ψέμα-
τα! » — « Νὰ εἰπάτε εἰς τὴν κυρίαν ὅπου θὰ ἔλθῃ, ὅ-
τι ἡ ὥρα τῆς κάμερᾶς μου εἶναι εὐθὺς καθὼς ἀναβῇ . . . »

— Ἀς ἴδωμεν! τὸ λοιπὸν ἐγὼ καὶ ὁ Πιπελέτος, παύσαντες
νὰ ἰδοῦμεν αὐτὴν τὴν κυρία, ἀγκαλὰ καὶ πάλιν δὲν τὸ
πιστεύσαμεν, παύσαμεν καὶ στεκόμεθα εἰς τὴν ἐξω-
δοῦν . . . Νὰ καὶ βλέπομεν ἐν ἀμαξί γαλάζιω, κατὰ-
λαστο ἔρχεται δὲ καὶ στέκεται ἐμπροσθὰ μας. « Ἐ-
στὴν θὰ εἶναι! λέγει τοῦ Ἀλφρέδου νὰ τὴν ἢ καλὴν
τοῦ margot) ὅς τραβιχθοῦμεν ὀλίγο νὰ μὴ τὴν τρα-
βώμεν. » Ἀνοίγει τὸ λοιπὸν ὁ ἀμαξιστὴς τὴν θυρίδα,
καὶ βλέπομεν μία νέαν μ' ἕνα κύλινδρον ἀπὸ γουναικί-
ον εἰς τὰ γόνατά της, καθὼς τὸ κρατοῦν, καὶ μία
μαζὴν ἐπέτι εἰς τὸ πρόσωπο, εἶχε καὶ τὸ μανδύλιν
εἰς τὸ στόμα, ὡς νὰ ἐλάλει. Καταβάζει τὸ λοιπὸν ὁ
ἀμαξιστὴς τὸ σκαλοπάτι διὰ νὰ πατήσῃ ἡ κυρία πρὶν
τῇ, ἀντὶ νὰ καταβῇ, τὸν λέγει δύο λόγια, καὶ ὁ ἀ-

(1) Βασιλεὺς τῶν τῶν Παρθῶν.

μαξηλάτης κλείει πάλιν τὴν θυρίδα με ἀπορίαν του.

— Καὶ ἡ νέα δὲν ἐκατέθη;

— Ὅχι! ἐτραβιχθῆκε πάλιν εἰς τὴν γωνιά τοῦ ἀμα-
ξιοῦ, καὶ ἐσκέπασε τὰ μάτια της με τὰ δύο της χεῖρας.
Τρέχω τότε, καὶ πρὶν ἀκόμη ὁ ἀμαξηλάτης ἀναβῇ εἰς
τὸ κάθισμά του, τὸν ἐρωτῶ. « Πῶς! παληκάρη! πο-
φεύγετε πάλιν; » — « Ναί, μ' ἀποκρίνεται. » — Καὶ διὰ
ποῦ, τὸν λέγω. — « Δι' ἐκεῖ ἀπ' οὗπου ἦλθα. » — « Ἀ-
πὸ ποῦ ἐρχεσαι; » — « Ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ἀγίου Δομνί-
κου, γωνία τῆς ὁδοῦ Βελλεσχιάς (rue Belle Chasse). »

Αἰφνιδίᾳ ταραχὴ ἐκυρίευσεν τὸν Ῥοδόλφον εἰς τοὺς
λόγους τούτους· ἐπειδὴ, εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγίου Δομνίκου
καὶ ἐπὶ τῆς γωνίας τῆς ὁδοῦ Βελλεσχιάς ἐκατοικεῖ ὁ
μαρκέσιος Δ' Ἀρβίλλ, εἰς τῶν πλέον ἀγαπητῶν του φί-
λων, ὅστις, ὡς εἴπομεν, εἶχε κυριευθῇ πρό τινος ἡδὴ και-
ροῦ ἀπὸ μεγίστην ἀθυρίαν. Μήπως ἡ ἐξοκέλουσα οὐ-
τὼ γυνὴ ἦτον ἡ μαρκεσία Δ' Ἀρβίλλ; Μήπως ὁ μαρ-
κέσιος εἶχεν υποψίας περὶ τῆς διαγωγῆς της. . . καὶ
διὰ τοῦτο ἐτήκετο ἀπὸ τὴν φοιτῆτην ἐκείνην μελαγχολί-
αν; . . . Αἱ ὑπόνοιαι αὗται μεγάλως ἀνησύχουν τὸν
Ῥοδόλφον. Αὐτὸς μολοντοῦτο ἐγνώριζε τοὺς ἀνθρώπους
μετὰ τῶν ὁρκίων ἡ μαρκεσία εἶχε τὰς στενωτέρας στή-
σεις, καὶ δὲν ἐνθυμεῖτο νὰ εἶδε ποτὲ μεταξὺ ἐκείνων τι
νὰ ὁμοιάζοντα με αὐτὸν τὸν στρατηγόν. Ἐπειτα, ἦτο
καὶ πιθανόν, ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος γυνὴ νὰ ἔλαβε τὸ τυ-
χὸν ἐκεῖσε ὄχημα, χωρὶς νὰ κατοικῇ εἰς τὸν ἴδιον δρό-
μον. Δὲν εἶχε λοιπὸν ὁ Ῥοδόλφος διδόμενα ἱκανά διὰ
νὰ ὑποθέσῃ ὅτι αὕτη ἦτον ἡ Δ' Ἀρβίλλ. Μολοντοῦτο,
αἱ ἀλγεῖναι, καὶ ται ἀδέσποτοι, ὑπόνοιαι αὗται δὲν τὸν
ἀφηνον ἡσυχόν· ὥστα ἡ θυμωρὸς παρετήρησε τὰ τετα-
ραγμένον καὶ περίσκεπτον ἦθος του.

— Ἐπέστετε, κύριέ μου, εἰς συλλογισμοὺς, τὸν λέγει
τί ἔχετε;

— Βεβαιίζω τὸ πνεῦμά μου νὰ καταλάβω, διὰ ποί-
ον ἂν γε αἰτίαν αὕτη ἡ κυρία ἐνῶ ἦλθεν ἔως εἰς τὴν
ὁδὸν σας. . . ἤλλαξε γνώμην. . .

— Ποίος ἡξεύρει; . . . τίποτε στοχασμός, τίποτε
ἔθος θε νὰ τῆς ἦλθε, καὶ διὰ τοῦτο. . . ἡμεῖς αἱ γυ-
ναῖκες εἰμεθα, κύριέ μου, τόσον ἀδύναται. . . φοβοῦ-
μεθα μὲ τὸ παραμικρό. . . Εἶπεν ἡ δυσειδεστάτη θυμω-
ρὸς με δειλὸν καὶ ἐπτοημένον ἦθος. Ἀν εἶχα ἐγὼ τὸ φυ-
σικόν νὰ παίζω τέτοιαις τοῦ Ἀλφρέδου. . . ἤθελα χί-
λιαις φοραῖς τὴν ὥρα. . . ὅμως ποτὲ, μὰ τὸ ποτὲ! Ὁ-
χι τὸν κκκόμοιρο τὸν γέρο μου. . . ὅχι! Κάνεις ὑπο-
κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανὸν δὲν ἔμπορεῖ νὰ κχυθῇ. . .

— Τί λόγος! κυρία Πιπελέτου. . . καὶ δὲν τὸ γνω-
ρίζω; . . . Καὶ νέα ἦτον ἐκείνη ἡ κυρία;

— Δὲν ἡμπορῶ νὰ σᾶς γελάσω, εἶδα μόνον τὴν ἀκραν
τῆς μύτης της. . . ὡς τόσον ἐπῆρε τὰ ἑμπρὸς ὀπίσω. . .
καὶ, σᾶς βεβαιῶ, δέκα φραγγα νὰ μᾶς εἶδαν, ἑμῖνα
καὶ τοῦ Ἀλφρέδου, πάλιν δὲν ἤθελε νὰ δροσιθούμεν
τόσο. . .

— Διατί;

— Νὰ συλλογιζώμεθα τὴν σκᾶσιν τοῦ στρατηγοῦ. . .
τρατασθῆτε· θὰ ἦταν νὰ σπαρταρᾷ κανεὶς ἀπὸ τὰ γέ-
λοια. . . Τώρα τοῦ δυστυχημένου, δὲν παγαίνομεν
ἰσχυρῶς νὰ τοῦ εἰποῦμεν, ὅτι ἡ καλὴ του τὰ ἐπρόμνη-
σε. . . μόνον τὸν ἀφήνομεν καὶ χτικιάζει προσμένοντας
ἀκόμη, ὡς μίαν ὥρα. . . Ἀναβαίνω, τὸ λοιπόν. . . ἐφο-
ρῶσα τὰ τοιμοσθένια μου (ἐκ παρυφῆς) πέδιλα. . .
ἐπρώγων τὴν ἐξω θύρα του· ἡ θύρα, ἔξέυρετε, τρίζει·
ἡ σκάλα ἦταν θεοσκότεινη. . . χύνεται ὁ στρατηγός
καὶ μ' ἀγκαλιᾷ λέγωντάς μου με μία φωνὴ χαϊδευ-
τικὴ. « Καὶ πῶς μοῦ ἤρηγες, φῶς μου, τόσον! . . . »

Ὁ Ῥοδόλφος, μολοντί εἶχε τὸ πνεῦμά του ἀπασχο-
νημένον εἰς ἰδέας σοβαρὰς, δὲν εἰδένετο νὰ μὴ γελάσῃ.

βλέπων μάλιστα τὴν ἀλλόκοτον φενάκην καὶ τὴν
λυρὰν μορφήν τῆς ἡρώϊνης τοῦ γελοιωδεστάτου
φενακισμοῦ. Ἡ δὲ κυρία Πιπελέτου ἐπανέλαβε μὲ
ρότητά τινα μιμορφασμένην ἀηδεστάτην·

— Ἐ! τὸ παληχάρι! Νὰ ἰδῇτε τὸ λοιπὸν·
σιωπῇ· μόνο στέκομαι καταλαγιασμένη μέσα
ἀγκάλη του. . . Ἐκεῖ, ἐμπήγει μία φωνὴ καὶ ἐνταῦθα
μὲ σπρώχνει πέρα, ὁ χωριάτης! ὥσάν τάχατις νὰ
γίξῃ κἀνένα πράγμα συγχχμερό. — « Μὰ τί διαλέγε-
εἶν' ἐδῶ; » — « Εἴμ', ἐγὼ, στρατηγέ· ἡ κυρία Πι-
πέτου, ἡ θυρωρὰς, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ ἔχῃς τὰ
σου ὀλίγον πλέον συμπαζευμένα, ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν
νῶ ἀπὸ φῶς μου καὶ ἄλλα τέτοια. . . Εἶδες ἐκεῖ;
Ἄν τὸ ἐμάνθανεν ὁ Ἀλφρέδης. . . » — « Τί θὲν
ἐδῶ; » — τοῦ λέγει θυμωμένος. — Ἡ νέα ἐκεῖ
στρατηγέ, ἦλθε μὲ τὸ ἀμάξι. » — « Ἐ, λοιπὸν
πέ της ἀμέσως ν' ἀναβῇ! Πολὺ ὠμὸς ἄνθρωπος
καψὸ κυρά! δὲν σοῦ εἶπα νὰ τῆς εἰπῇς ν' ἀναβῇ;
» Ναίσκε· μοῦ εἶπατε νὰ τῆς εἰπῶ ν' ἀναβῇ. » —
πὸν, τί στέκεις; » — « Εἶναι πῶς. . . » —
ὀμίλει! » — « Εἶναι πῶς ἐξανάφυγε πάλιν. »
« Ἰδὲ, ἰδέ! τίς ἤξεύρει τί ἀνοησίαν θὰ τῆς εἰπῇ;
διὰ τοῦτο! » εἶπε καταθυμωμένος ὁ στρατηγός·
« Ὅχι, στρατηγέ μου, ἐκείνη μὴτ' ἐκατέβηκεν ἀπὸ
ἀμάξι· ὅταν ὁ ἀμαξηλάτης ἤνοιξε τὴν θυρίδα,
ἐγύρισε καὶ τοῦ εἶπε νὰ γυρίσουν ὀπίσω. » — « Φο-
ξέ! . . . τὸ ἀμάξι θὰ εἶναι ἀκόμη ἐδῶ πλησίον! »
νάζει ὁ στρατηγός, καὶ τρέχει κατὰ τὴν πόρτα.
Ναί. . . τώρα πλέον! ἐκείνη εἶναι μία ὥρα ὅπου
γε' » τοῦ ἀποκρίνομαι. — « Μία ὥρα! μία ὥρα! . . .
διατί ν' ἀργήσῃς τόσο νὰ μοῦ τὸ εἰπῇς; » φωνάζει μὲ
ρρρσότερο θυμό. — « Ἀμὴ τί νὰ σὰς τὸ εἰπῶ; . . .
βηθήκαμεν νὰ μὴ σὰς νυκτώσωμεν, ὅτι κρίμα εἰς

καὶ αὐτὴν τὴν φορὰ ! » Ἀρπάζε δά ! εἶπα μὲ τὸν
 μου, διαδόλου σου σωπῶ ! νὰ μάθης ἄλλη φορὰ
 συγγαίνεσαι πῶς μὲ ἡγγίξες ! — « Πήγαίνε ἀπ' ἐ-
 δῶ ! τὰ λόγια σου καὶ τὰ καμώματά σου εἶναι νὰ ἀη-
 χή κανεῖς ! » Φωνάζει λυσσισασμένος ὕστερ' ὅσον,
 ψυχὴ μου, τὸν κοιτωνίτη του τὸν ταρτάρικα, ρίπτει
 κατὰ γῆς τὸ βελουδένιο καὶ χρυσοκέντητο φεσάκι του ...
 εἰλήθεια, ἓνα ὥραϊο φεσάκι ! . . . ἂν εἰπῆτε ὁ κοιτωνί-
 τας του ! τί στόφρα ! ἔλαμπεν ὁ στρατηγὸς ἀπ' ἐπάνω
 κατὰ, ὡσὰν κάτι χρυσαῖς πεταλούδαις ! . . .

— Καὶ δὲν ἐφοβήθητε μήπως σὰς ἀποβάλῃ ἀπὸ τὴν
 δουλειὰν του ;

— Καὶ ποῦ τοῦ μᾶ, . . . ὅπου ἡμεῖς τὸν κρατοῦ-
 μεν ; . . . γνωρίζομεν ποῦ κατοικεῖ ἡ καλὴ του, καὶ ἂν
 μὲς εἰπῇ τίποτε, τὸν φοβερίζομεν καὶ ἡμεῖς νὰ ξεσκε-
 πᾶσιν τὰ πράγματα . . . Ἐπειτα, ποῦ θὰ εὑρεῖ νὰ
 τὸν δουλεύουν διὰ 42 ψωρόφραγκα ; Νὰ φέρῃ γυναῖκα
 ἀπ' ἔξω ; τὴν κάμνομεν ἡμεῖς καὶ βλασφημᾷ τὴν ὥρα.
 Νὰ ἰδῇ ὁ ἐξηνταβελόνης ! Καλὲ, πιστεύετε, πῶς ἐκα-
 ταδέχθηκε νὰ παρατηρήσῃ τὰ ξύλα του, ὡς καὶ νὰ τὰ
 μετρήσῃ, διὰ νὰ ἰδῇ πόσα ἐκάπηκαν ἕως ὅπου νὰ ἔλ-
 θῃ ; . . . Αὐτὸς πρέπει νὰ ᾔναι κανέννας τιποτένιος ἄν-
 θρωπος, ὅπου ἐπλούτησε διὰ μιᾶς . . . καὶ ἐξυπάσθη-
 κε . . . θεωρία ἐπισκόπου καὶ καρδία μυλωνᾶ (1)· ἀπὸ
 τὸ ἓνα μέρος τὰ σκορπίζει, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο κάθεται
 καὶ τὰ μαζεύει μὲ τὸ βελόνι. Ἄλλο κακὸ δὲν τοῦ θέλω,
 ὡς αὐτὸ ὅπου τοῦ παίζει τώρα τόσαις φαραῖς ἡ φιλη-
 γάδα του, πολὺ μὲ θεραπεύει ! Στοιχηματίζω, ὅτι κῦ-
 ριο πάλιν θὰ τοῦ κάμει τὸ ἴδιον· ἐδῶ εἰσθε καὶ ἐδῶ εἶμαι.
 Τοῦ λέγει ὅτι θὰ ἔλθῃ καὶ δὲν ἔρχεται ποτέ. Καλὲ κα-

(1) Tête de seigneur et corps de gueux.

κὸς, ἐγὼ αὖριον θὰ τὸ εἰπῶ καὶ τῆς στρεΐδαυς (δοστρεΐ-
 λιδος,) ὅπου εἶν' ἐδῶ ἀπὸ δίπλα, νὰ γελάσωμεν
 νὰ ἰδοῦμεν αὐτὴ ἡ κυρία, ξανθὴ εἶναι, μελαχροίνη
 ναι, εὐμορφη, ἄσχημη . . . Ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος
 τὴν ἔχει . . . ποῦ νὰ ἤξευρε . . . Ὡ! νὰ μοῦ συμπα-
 σετε μία στιγμὴ . . . νὰ καταιβάσω τὸ τσιγάρι
 ἀπὸ τὴν φωτιά, ἐπειδὴ ἀκούω κ' ἐσιώπησε· σημάδι
 τὸ φαγὶ ἄλλο πλέον δὲν ζητεῖ, παρὰ νὰ τὸ φάγουν.
 ναι κοιλιὰ βρωδινή . . . φαγὶ ὅπου λωλαίνεται ὁ ἄλ-
 δης μου· καθὼς τὸ λέγει καὶ ὅλα· « Δόσε μου βρωδὴ
 κοιλιὰ, καὶ νὰ σοῦ προδώσω τὴν ἴδια τὴν Γαλλίαν
 τὴν ὠραία του Γαλλίαν! νὰ χαρῶ ἐγὼ τὸ γεροντάκι μου
 νὰ τὸ χαρῶ! . . .

Ἐνῶ ἡ κυρία Πιπελέτου ἐνασχολεῖτο εἰς τὰς οἰκίαν
 ἐπιστασίας αὐτὰς, ὁ Ῥοδόλφος ἐσκέπτετο, σκέψαι
 βερωτάτας. Ἡ κυρία περὶ τῆς ὁ λόγος, εἴτε ἡ Δ' Ἄρ-
 ἦτο, εἴτε ἄλλη τις, πρέπει πάλιν νὰ ἐδίστασε,
 νὰ ἐδασάνισαι καὶ πνεῦμα καὶ καρδίαν τῆς μέχρις
 ποσχεθῇ πρώτην καὶ δευτέραν συνέντευξιν εἰς τὸν στ-
 τηγόν. Ἐπειτα, ὡς φαίνεται, συλλογισθεῖσα αἰφνιδίως
 τὰς συνεπείας τῆς ἀσυγγνώστου πράξεώς της, ἐκρατή-
 τοῦ νὰ πληρώσῃ τὴν κινδυνώδη υπόσχασίν της· ἐκυ-
 ῖθη ἰσως ἀπὸ τὸν ἐσωτερικὸν ἐλεγχόν. Ὅσακις ἐκάλει
 εἰς τὴν υπόθεσιν, ὅτι ἡρωὶνὴ τοῦ λυπηροῦ ἐκείνου
 θάματος ἐνδέχεται νὰ ἦτο ἡ Δ' Ἀρβίλ, ὁ Ῥοδόλφος
 σθάνετο σπαραττομένην τὴν καρδίαν του. Προϊόντος
 θέλομεν ἰδεῖ, ὅτι ὁ Ῥοδόλφος εἶχε πρὸς τὴν γυναῖκα
 ταύτην κλίσιν περιπαθεστάτην· ποτὲ ὅμως δὲν τὴν ἐ-
 νέρωσε τὸν ἔρωτά του, ἐπειδὴ ἡγάπα τὸν σύζυγόν της
 μακρέςιον Δ' Ἀρβίλλ, ὡς ἀδελφόν. Ἐπειτα, ἔλεγε
 Ῥοδόλφος, πῶς εἶναι δυνατόν ὁ Δ' Ἀρβίλλ, νέος
 πνεῦμα, ψυχὴ εἰλικρινὴς, ἡγεναία· ὁ Δ' Ἀρβίλλ, δο-
 στρεΐλιδος.

παρηγάπα τὴν σύζυγόν του, νὰ θυσιάζηται παρ' αὐτῆς
 ἓν ἄνθρωπον τοσοῦτον καταγέλαστον καὶ εὐήθη,
 ὅσος ἦτον ὁ στρατηγός; Μήπως ἡ μαρκεσία ἐθέλχθη
 τῆς μορφῆς αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἀφοῦ, ὡς ἐλέγετο,
 τὸν ὥρατος;

Ἀλλ' ἐγνώριζεν ὁ Ῥοδόλφος τὴν κυρίαν Δ' Ἀρβίλλ
 ὡς γυναῖκα γενναῖόφρονα· γυναῖκα μὲ πολλὴν κρίσιν,
 πολλὴν φιλοκαλίαν, καὶ μὲ μεγάλα φρονήματα· ποτὲ ἡ
 παραμικρὰ φήμη κατὰ τῆς ὑπολήψεώς της δὲν ἤκούσθη.
 Ὦρεν, ὠριμώτερον σκεφθεὶς τὸ πρᾶγμα, ἐπέισθη τέλος
 πάντων, ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ τῆς γυναικὸς τοῦ φίλου
 του, ἀλλὰ τίς ἐξεύρει τίνος ἄλλης;

— Ἡ κυρία Πιπελέτου ἐντοσαύτω, ἐκπληρώσασα τὰ
 μαγειρικὰ καθήκοντά της, ἐπανέλαβε τὴν μετὰ τοῦ
 Ῥοδόλφου συνομιλίαν.

Καὶ ποῖος, Κυρία Πιπελέτου, κατοικεῖ εἰς τὸ δεύ-
 τερον;

— Εἶναι ἡ θεία Βουρέταινα, ἐξακουστὴ διὰ τὰ χαρ-
 τὰ ὅπου βάλλει καὶ βλέπει τοῦ καθενὸς τὴν μοῖραν...
 Διαβάζει, ψυχὴ μου, μέσα εἰς τὸ χέρι σας, ὡσαν νὰ
 κρατῇ βιβλίον! Πολλοὶς φορτὶς ἔρχονται καὶ μεγάλα
 ἐπακείρουν, διὰ νὰ τοὺς εἰπῇ τὴν τύχη τους... καὶ
 μαζεύει χρήματα, μὲ τὴν οὐρά!... Ἐπειτα, δὲν εἶναι
 μόνον αὐτὸ τὸ ἔργο της...

— Πῶς; κάμνει καὶ ἄλλο;

— Ἐχει, ὡσαν νὰ εἰποῦμεν, ἓνα μικρὸ "Ὅρος Φιλο-
 πτωχείας Mont-de-Piété (1), διὰ λογαριασμό της.

(1) Ὅστις ὠνόμασαν εἰς τὴν Γαλλίαν φιλικυθροπικά· τι-
 κα καταστήματα. συσταθέντα πρὸς εὐκολίαν τῶν ἀπόρων κλά-
 σων, αἵτινες λαμβάνουσιν ἐκείθεν προσωρινόν τι δάνειον, δίδου-
 σαι εἰς ἐνέχυρον καὶ τὰ ἐλαχίστης ἀξίας ἐπιπλά των. Ὁρίζεται προ-
 σμῆμα τις, ἐντὸς τῆς ὁποίας εἶναι χρεὶα νὰ ἐπι στραφῶσι τὰ δάνεια.

ρης καὶ ἡ θεὰ Βουρέταινα, δὲν ἀφήνουν κανένα ἄλλον.
Ἐπαρτήρησα μόνον, ὅτι ὅσαι φορεῖς ἔρχεται ἡ μνη-
σθάλμη γρηῃ, φέρει μέσα εἰς τὴν σπυρίδα τῆς ἑνα κομ-
μόδεμα, καὶ ὁ κύριος Κοκκινόχερης ἄλλο ἓνα, ὑποκάτω
ἀπὸ τὸν μανθούα του ὅμως φεύγουν καὶ οἱ δύο τους
ἄδεια χέρια.

— Καὶ τί ἄρα γε νὰ ἔχουν μέσα, αὐτὰ τὰ κομμο-
δέματα;

— Ἐξεύρω κ' ἐγώ, ψυχὴ μου; καταλαβαίνω μόνον
ὅτι μ' αὐτὰ, αὐταὶ κατεργάζονται κατὰ πρᾶγμα διὰ
βολικὰ ἐπειδὴ, ὅταν διαβαίνει κανεὶς τὴν σκάλα, αἰσθάν-
νεται μία μυρωδιὰ θειασίου, καρβούνων καὶ καυσσιτέων
ἀναλυμένου ἔπειτα ἀκούει καὶ φυσοῦν, φυσοῦν... ὡ-
σάν νὰ ἦσαν κατσίβελλοι. Βέβαια, βέβαια ἡ θεὰ Βου-
ρέταινα κάμνει πράματα τῆς σολημωνικῆς... καὶ
τὸ εἶπε καὶ ὁ κύριος Καῖσαρ Βραδερμάντης, ὁ ἐνοικιαστής
ρας τοῦ τρίτου πατώματος... ἓνας προκομμένος
ἄνθρωπος ἓνας ἄνθρωπος ξεχωριστός ἤγουν ἐκταλά-
τε; εἶναι Ἰταλὸς, ὅμως ὁμιλεῖ τὰ γαλλικὰ, ὡς ἂν εἴ-
κ' ἐγώ πῶς ἔχει κομμάτι ξένη πορφωρὰ ὅμως δὲ
πειράζει σοφὸς ἄνθρωπος! δὲν θέλω λόγια γνωρίζω
ὅλα τὰ βότανά τῆς γῆς... σὰς ἐβγάξει τὰ δόντια
ὄχι τάχατες διὰ τὴν πληρωμὴν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἔχει φιλό-
τιμον διὰ τὴν τέχνην του... Μάλιστα, κύριέ μου,
διὰ μόνον τὸ φιλότιμον. Ὑποθέσετε, ὅτι ἔχετε
δόντια κούφια (αὐτὸ τὸ λέγει καὶ ὁ ἴδιος, καὶ ὑπο-
θέλει ἅς ἔλθῃ νὰ τὸν ἀκούσῃ) σὰς ἐβγάξει τὸ λοιπὸν
πέντε, τὰ πρῶτα χάρισμα... καὶ μόνον διὰ τὸ ἐκ-
σὰς ζητεῖ νὰ τὸν πληρώσετε. Ξέχωρα ὅπου πωλεῖ ἱα-
τρίκα διὰ κάθε ἀσθένεια βρυματικά, καταρροαίς, ὅτι
νὰ ἦναι... τὴν ἀλήθεια! Τὰ ἱατρικά του τὰ ὅ-
λεως μόνος του ἔχει καὶ μαθητὴ τὸν υἱὸν τοῦ μεγάλ-
μου ἐνοικητοῦ, τὸν μικρὸν Στραβοπόδη... Αἰεὶ εἶπε

ὅτι ὁ δάσκαλός του θ' ἀγοράσει ἓνα ἄλογο, κ' ἓνα κόκκινο φόρεμα, διὰ νὰ παγαίνει νὰ πωλῇ τὰ ἱατρικὰ εἰς τὰς πλατείας, καὶ πῶς θὰ βάλει καὶ τοῦ Στραβοπόδη μία φορεσιά, ὡσάν νὰ εἰποῦμε τρουβαδοῦρικη (1), καὶ τὰ τοῦ κρεμάσει κ' ἓνα τούμπανο, νὰ κτυπᾷ, καὶ νὰ μαζεύεται ὁ κόσμος ν' ἀγοράζῃ.

— Ἰσάν ταπεινὴ μου φαίνεται μία τέτοια δουλειά, διὰ τὸν οἶδόν τοῦ μεγάλου σας ἐνοικατήρου.

— Ὁ πατέρας του λέγει, ὅτι θέλει νὰ τὸ τυραννίσῃ αὐτὸ τὸ παιδί, ἐπειδὴ διαφορετικὰ, θὰ καταντήσῃ εἰς τὴν γιλλοτίνη... Ὅμως ἔχει καὶ δίκαιο ὁ ταλαίπωρος... εἶν' ἓνας διάβολος ἑυδατός αὐτὸ τὸ παιδί!... ἓνα διαστρεμμένο πρᾶγμα!... πόσα ἔχει ὅπου καταφέρει τοῦ πτωχοῦ, τοῦ κυρίου Βραδραμάγνη αὐτοῦ τοῦ χυστεῖ ἀνθρώπου, ὅπου ἰάτρευσε τὸν Ἀλφρέδον ἀπὸ ἓνα ρευματισμοῦ, καὶ τὸν ἐπῆραμεν ἀπὸ τότε εἰς μίαν ἀγάπην, ὅπου δὲν πιστεύετε! Καὶ ὅμως, ψυχὴ μου, εὐρίσκονται ἄνθρωποι τέσσαν κακοὶ, ὅπου... αἱ καλῆτερα σιωπὴ... σηκώνονται τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς μου! Ὁ Ἀλφρέδης λέγει, πῶς ἂν αὐτὰ ἦσαν ἀληθινὰ, χωρὶς ἄλλο ἐγίνετο ὑπόθεσις διὰ κάτεργο...

— Τί;... τί;...

— Ἐντρέπομαι...

— Ε, ἄλλα λόγια... ἄλλα λόγια...

— Ἐπειδὴ, καταλαβαίνετε;... δὲν εἶναι διὰ νὰ εἰπῇ μία χρησιμὴ γυναῖκα εἰς ἓνα νέον...

— Ε, ἀφῆστε, ἀφῆστε, κυρία Πιπελέτου.

— Εἶναι ὅμως καλὸν, ἐπειδὴ καὶ θὰ γίνετε καὶ ἡ εὐγενεὶα σας νοικιάτωρὰς μας, νὰ γνωρίζετε, ὅτι αὐτὰ ὅλα εἶναι ψεύματα. Ἡ εὐγενεὶα σας εἰσθε ἄνθρωπος, ὅπου ἡμ-

(1) Τρουβαδοῦροι ὀνομάζοντο οἱ ἀ χαῖτι ποιηταὶ τῆς Προβηγγίας, καὶ ἐπομένως ὄλιγον πρὶν μεσημβρινῶν τῆς Γαλλίας μερῶν εἶχον τὸ ἄλμα ἴδιον ὡς παραθέματα γάρν τοῦ ἰσπανοβλασκίου.

πορεί νὰ λάβετε καὶ γνωριμίαις μαζὴ μὲ τὸν κύριον Βραδζιμάντη· ἂν ἠκούετε αὐτὰ τὰ λόγια, ἡμπορεῖ τὸν μισήσετε. Λέγουν, ψυχὴ μου, πῶς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος...

Καὶ πλησιάζασα ἡ γραῖα πρὸς τὸ ὦτιόν τοῦ Ῥοδόλφου τὸν εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ λέξεις τινάς, αἱ ὁποῖαι τὸν ἐπρόξενον ἀηδῖαν καὶ φρίκην.

— ὦ! ἀλλ' αὐτὸ εἶναι φρικτόν!...

— Ψεύματα;... ἂν ἦταν ἀλήθειαι... ἀλλ' ἡ σὰς λέγω, εἶναι αἱ κακαὶ γλώσσαις τοῦ κόσμου. ἡμπορεῖ ποτὲ νὰ γίνῃ! ἓνας ἄνθρωπος, ὁποῦ ἰατροῦσε ὁ Ἀλφρέδης ἀπὸ ἑνὸς ρευματισμόν· ἓνας ἄνθρωπος, ὁποῦ λέγει νὰ σὰς ἐβγάλῃ εἰς τὰ ἔξῃ ὀδόντια τὰ πέντε χροῖμα· ἓνας ἄνθρωπος, ὁποῦ ἔχει ἀποδεικτικὰ ὅτι ἰατροῦσε δὲν ἤξεύρω πόσα πριγκιπόπουλα τῆς Εὐρώπης, καὶ ποῦ πληρῶνει τὸ ἐνοίκιόν του εἰς τὴν ὥραν! ἅ!... καὶ τέτρα δὲν ἤξεύρω τί, πρὸς νὰ πιστεύσῃ κανεὶς τέτοιὰ πράγματα!...

Ἐνῷ ἡ κυρία Πιπελέτου ἐξέφραζε τὴν κατὰ τῶν σοφιστῶν ἀγανάκτησίν της, ὁ Ῥοδόλφος ἀνεπέμει πρὸς τὸν ἀγύρτην τοῦτον ἐπιστολὴν, τὴν ἐπὶ προσωπικοῦ γεγραμμένην χάρτου, καὶ τῆς ὁποίας οἱ μεταποιημένοι χαρακτῆρες ἦσαν ἡμίσεστοι ἀπὸ τὸν συνηθισμένον ἑνὸς δακρύου. Εἰς τὸ δάκρυ, εἰς τὴν μυστηριώδη ἐπιστολὴν, τὴν φέρουσαν εἰς ἐπανάγραμμά τοῦ ἐνοίκιου αὐτοῦ τοῦ ὑποκειμένου, ὁ Ῥοδόλφος ὑπέθεσε δρᾶμα δόξα τρομερόν... Ἀκουσία τις προκαίθησις τὸν ἑαυτοῦ γεν, ὅτι αἱ περὶ τοῦ Ἰταλοῦ δεινὰ φῆμαι δὲν πᾶσι νὰ ἦσαν χωρὶς βάσιν.

— Νὰ καὶ ὁ Ἀλφρέδης!... ἀνέκραξεν ἡ θυρωρὸς νὰ ἰδοῖτε ὁποῦ κ' ἐκεῖνος θὰ σὰς εἰπῇ τὰ ἴδια· εἰν κακαὶ, γλώσσαις, ψυχὴ μου· αἱ κακαὶ, γλώσσαις...

αὐτοῦ τοῦ ἰατροῦσε τὸν ρευματισμόν του, τοῦ Ἀλφρέδου· νὰ... ἐρωτήσατέ τον...

Ὁ κύριος Πιπελέτος εἰσῆλθεν εἰς τὸ οἰκημάτιον μετὰ τὴν ἀνάγκη τῆς ἡμέρας· πρέπει νὰ ἦτον ἐξηκοντούτης· καὶ μὴ μὲγαλοπρεπεστάτη· παχὺς ὡς ἄνθρωπος ἀνθρώπος, ἐν πρόσωπον κατακόκκινον καὶ πολὺ σκαρόν. τὴν κεφαλὴν ἐφόρει πῖλον τρομπονοσιδῆ, μὲ γόνατος κατωτάτους, καταφαγωθέντα ὑπὸ τῆς παλαιότητος· ὡς ἡ χαριτόδωτος συμβία του δὲν ἔφηνε πώποτε νὰ γράλῃ τῆς φενάκην, οὕτω καὶ ὁ Ἀλφρέδης δὲν αὐτὴν οὐδὲ στιγμὴν σὺν πλὴν τοῦτον· ἀλλ' ἐγαυρία ἐν ταμπαλαίου τινὸς πρασίνοῦ ἐνδύματος μὲ πλατυτά· ποδιὰς, καὶ τοῦ ὁποίου τὰ ἀνάστροφα, ἐκ τοῦ παλαιοῦ γρασοῦ, ἐκ τῆς πολλῆς ἰέρας, κατάντησαν, καὶ μάλιστα περὶ τὸν τράχηλον, νὰ λάδωσι χροῖμα μολύβδου, καὶ νὰ στίλῃσιν. Ὁ κύριος Πιπελέτος, καὶ τοι ἀξιωθεὶς τὴν παρὰ πῖλον τρομπονοσιδῆ καὶ πράσινον τοιοῦτον ἐνδύμα, στολὴ ἥτις τὸν ἐδίδεν ἐπισιμότητά τινα εἰς τὴν περιφορὰν, δὲν ἐγκατέλειπεν ὅμως τὸ ἐμβλημα τοῦ χροῖμας τοῦ· ὁπλαδὴ μίαν δερματίνην ποδιάν, ἥτις, ἀνελκύνουσα μέχρι τοῦ στήθους, ἐσχματίζε τρίγωνόν μελανοειδὲς ἐπὶ τοῦ μακροῦ καὶ πλατέος τοῦ ἑσώτου ποδίου, τοῦ τοσαῦτα χρώματα ἔχοντος ὅσα καὶ ἡ ἀρσενικὸς κλινωσάκη τῆς κυρίας Πιπελέτου. Ὁ χαριτωμένος τὸν ὅποιον ὁ θυρωρὸς ἔκαμε πρὸς τὸν Ῥοδόλφον, τὴν εὐπροσηγορίαν, πλὴν φεῖ! τὸ μειδιάματόν του πικρόν... ὥς νὰ κατέτρωγε βιχθεία τις μελαγχολία τὸν ἄνθρωπον.

— Ἀλφρέδης, ἡ εὐγενεία σου παρεσιάζεται ἐνοικίασέ με, διὰ τὴν κάμει μὲ τὸ καμινάκι τοῦ τρίτου παταμάτος· εἶπεν ἡ κυρία Πιπελέτου, δεικνύουσα τὸν Ῥοδόλφον πρὸς τὸν σὺγγόν της, καὶ σὲ προσμένον νὰ ἔλθῃς ἐνὰ ποτὶς κάσει, ὅπου ἐστὶ καὶ ἑπ' αὐτῇ.

Ἡ σπανία φιλοφρόνησις αὐτῇ προδιέθεσεν ἀπὸ τὸν κύριον Πιπελέτον ἕπερ τοῦ Ῥοδόλφου· ὁ θυρωρὸς ἔφερε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν ἐμπρόσθιον γύρον τοῦ ποιοῦ, καὶ εἶπε μὲ ἥχον βαρύν, ἀρμόδιον εἰς ψάλλον τρυπώλως.

— Θὰ προσπαθήσωμεν νὰ εὐχαριστοῦμεν τὸν κύριον ἀπ' ἐδῶ, ὡσάν θυρωροί· καθὼς καὶ ἡ εὐγενεία του μᾶς εὐχαριστεῖ, δὲν ἀμφιβάλλω, ὡσάν ἐνοικατῶρας τοῦ εἶναι· ἂν δὲν ὠμοιάζαμε δὲν ἐσυμπεθεριάζαμε.

Καὶ μετὰ τινὰ διακοπὴν ἐπρόσθεσε τεταραγμένως·
Ἐκτὸς ὅμως, ἂν ἦσθε ζωγράφος...

— Ἐγὼ ; ὅγεσκε· εἰμαι γραμματικός.

— Τότε, κύριέ μου, εἰμαι πρόθυμος νὰ σὰς προσφέρω τὰς ταπεινὰς μου ἐκδουλεύσεις. Σὰς συγχαίρομαι πολὺ, ὅτι ἡ φύσις δὲν σὰς ἐπλασεν ἐξ αὐτοῦ τοῦ εἶναι τῶν ἐκτρομάτων τῆς· ἐννοῶ τοὺς καλλιτέχνας ζωγράφους, καὶ τὰ λοιπὰ!

— Πῶς ! οἱ καλλιτέχναι εἶναι ἐκτρομάτα ; ἤκουσεν ὁ Ῥοδόλφος.

Ὁ κύριος Πιπελέτος, ἀντὶ ν' ἀποκριθῇ, ἀνύψωσεν τὸν κεφαλὴν τὰς χεῖράς του πρὸς τ' ἄνω καὶ ἀφῆκεν οἰμωγὴν ὀργῆς.

— Πρέπει νὰ ἡξεύρετε, ὅτι οἱ ζωγράφοι εἶναι ἐκπαθίσαν τὴν ζωὴ τοῦ Ἀλφρέδου μου· τὸν καψάλλω καὶ ὅλα, τὸν γέρο!... ἂμ' αὐτοὶ, ψυχὴ μου, εἶναι ἐκπαθίσαν μου τὸν ἔφεραν εἰς τὴν κατάστασιν ὅπου τὸν βλέπετε· εἶπεν ἡ κυρία Πιπελέτου πρὸς τὸν Ῥοδόλφον κατ' ἰδίαν· ἔπειτα δ' ἐπρόσθεσε μὲ φωνὴν ὡς ὀμιλοῦν εἰς τὰ νῆματα ἐπὶ τὰ κολακεύουν· Ἐνοῖα σου, Ἀλφρέδου μου, νοῖα σου σύ ! Θὰ συνερισθῇς τώρα ἓνα τέτοιο γουρὺνι ; ... νὰ συγχίζεσαι ... ὅπου θὰ καθίσωμεν καὶ τὸ τραπέζι ... νὰ κοπῇ ἡ ὀρεξίς σου ... ;

— Ὁχι ! ὅχι ! διατί θὰ κοπῇ ἡ ὀρεξίς μου ; τί

νὰ παθίσω θέλω ἐγὼ τώρα, δι' ἓνα παλάνθριον ; ἀπάντησεν ὁ κύριος Πιπελέτος μὲ τεθλιμμένην καὶ ἀπορητὴν ἀνέχειαν. Μ' ἔκαμε πολὺ κακόν... μὲ κατεράξε... ἔγινε τόσον καιρὸν ὁ φονέας μου... τῶν ὅμως τὸν καταφρονῶ... Ζωγράφοι ! ἐπρόσθεσεν ἀπορητὴς πρὸς τὸν Ῥοδόλφον· νὰ ἡξεύρετε, κύριε, ὅτι οἱ τοιοῦτοι εἶναι ὁ ἀφανισμὸς ἑνὸς σπιτιοῦ... ὅπου πατέρας εἶναι ἡ πανώλη ! ὁ διάβολος ἐπῆρε τὸ σπυτικὸν ἐλκὺς !

— ἔχετε καὶ ἓνα ζωγράφον ἐνοικιάτορα ;

— Κατὰ δυστυχίαν, κύριέ μου, ἓνα ζωγράφον ! εἶπεν ὁ κύριος Πιπελέτος μετὰ πικρίας· ἓνα ζωγράφον, ὁποῖος ὠνομάζετο καὶ Καβριώνης ἐνταυτῷ.

Εἰς τὴν ἀνάμνησιν ἐκείνην ὁ θυρωρὸς, μολοντί εἶπεν ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς κατεφρόνει πλέον τοὺς πειρασμοὺς τοῦ ζωγράφου, συνέσφιγξε μολοντοῦτο τὰς χεῖράς του πασσωδικοῦς ἀπὸ ἀγανάκτησιν.

— Μήπως ἦτον ὁ ὑστερινὸς ἐνοικατῶρας τῆς κάμερας τὴν ὁποίαν θὰ κατοικήσω ; ἀρώτησεν ὁ Ῥοδόλφος.

— Ὁχι, ὅχι· ὁ ὑστερινὸς ἐνοικατῶρας, τί τον βάλετε ; ... ἓνας χροστὸς νέος· ὠνομάζετο κύριος Γερμανός... ὁ Καβριώνης ἦταν προτῆτερα ἀπ' αὐτόν. Ἀ ! κύριέ μου, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ὅπου ἀνεχώρησεν αὐτὸς ὁ Καβριώνης, κοντεύει νὰ μὲ τρελλάνῃ !

— Ἀληθὲς ἐλυπήθητε πολὺ ὅτι ἀνεχώρησε ; ἠρώτησεν ὁ Ῥοδόλφος.

— Νὰ λυπηθῶ πῶς ἀνεχώρησεν ὁ Καβριώνης ! ἀνεχώρησεν ἐκπληκτος ὁ θυρωρὸς· ὁ Καβριώνης νὰ λυπηθῶ πῶς ἀνεχώρησε ! Ἀμὴ διὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ ξεκολλήσῃ ἀπ' ἐδῶ, φαντασθῇτε ! ... ὁ κύριος Κοκκινόχερης τοῦ ἐπλήρωσε δύο μηνιαῖα· ἐπειδὴ, κατὰ κακὴν τύχην, τοῦ ὅχι ὅπως ἐγγράφον ἐνοικοσέμφωνον. Τί ἄνθρωπος αὐτοῦ ! Δὲν ἔχετε, κύριέ μου, ἰδεῖν, πόσα μᾶς ἐπαί-

ξεν' ὄχι μόνον εἰς ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους
 νοικατόρους δὲν τοὺς ἄφηνεν ἡσυχίαν! Νὰ σὰς εἰπῶ
 μόνον καὶ νὰ καταλάβετε. Δὲν ἄφηνεν ὄργανον φασί-
 ῖ ποῦ νὰ μὴν τὸ καμῶ ὥσάν τὴν μούρην του, διὰ νὰ
 ράττη τοῦ κόσμου τὴν ἡσυχίαν! Μάλιστα, κύριέ μου
 ἀπὸ τὴν τρουμπέτταν ὅπου μεταχειρίζονται οἱ κυνη-
 γῶτες τὸ παγκαυλάκι, ὅλα τὰ ἔπιασε. . . Εἶπε τὴν
 κοήθειαν ὡς καὶ νὰ παίξῃ παράφωνα καὶ ἐξεπίτηδεν
 ἀν καὶ τὴν αὐτὴν φωνὴν δύο ὁλοκλήρους ὥρας! . . .
 ἤρχετο τοῦ ἀνθρώπου νὰ πᾶρῃ πλέον τὰ βουνα! Ἐστὶ
 λαν ὡς δέικα ἀναφοράς εἰς ἐκείνον ὅστις ἔχει ἐπ' αὐ-
 τὸν ὅλον τὸ σπίτι, διὰ νὰ διώξῃ αὐτὸν τὸν ἀχρεῖον· τὴν
 πάντων, κύριέ μου, ὁ κύριος Κοκκινοχέρης τὸ ἔκα-
 ῖωσεν, ὅμως τοῦ ἐπλήρωσε δύο μηνιαία. . . Ἡκούσα
 ἡ εὐγενεῖά σας, νὰ πληρῶνουν μηνιαία εἰς ἓνα ἐνο-
 κλῆτον δια νὰ τὸν καταπείσουν νὰ φύγῃ; ὅμως, αὐ-
 τὸν ξεφορτώθῃ κανεὶς, εἰς τὴν ἀνάγκην, τοῦ ἐπλή-
 ρωσεν καὶ τρία. . . Τί ἐκαταλάβετε; θαρρεῖτε ὅτι τὸν
 φορτώθῃμεν, μολονότι ἔφυγε; Νὰ ἴδωτε! Τὴν αὐτὴν
 μέραν, εἰς τὰς ἐνδεκα ὥρας τῆς νυκτὸς, ἐνῶ εἴμεθα
 γιγασμένοι εἰς τὸ κρεβάτι· τὰχ! τὰχ! τὰχ! κτυποῦν
 θύρα. Σύρω τὸ λοιπὸν τὸ σχοινί, καὶ ἐμβάινει ἓνας ἀν-
 ῶρος — «Καλησπέρα, θυρωρε, μοῦ φωνάζει ἀπὸ τὴν
 λὴν δὲν μοῦ κάμνεις τὴν χάριν νὰ μοῦ δώσῃς μία φά-
 τα ἀπὸ τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς σου; σε παρακαλῶ
 τυρίζει ἡ γυναῖκά μου καὶ μοῦ λέγει· Κάποιος θα
 λάσθηκε καὶ ἐκτύπησε τὴν θύρα μας ἀντὶ δι' ἄλλην.
 ποκρίνομαι τὸ λοιπὸν εἰς τὸν ἀνθρώπον — «Φίλε
 δὲν εἶν' ἐδῶ ἐκεῖνος ὅπου ζητεῖς; κύτταξε εἰς τὸ πλά-
 — «Ἐδῶ δὲν εἶναι ἀριθμὸς 17; ὁ θυρωρὸς δὲν ἐνο-
 ζεταὶ Πιπελέτος;» ἐρωτᾷ ἡ φωνή. — «Ναί, ἀποκρί-
 νεται· ἐγὼ εἶμαι ὁ Πιπελέτος!» — «Τὸ λοιπὸν,
 μοῦ Πιπελέτε, μ' ἐστειλεν ὁ Καθρινῆς νὰ σοῦ πῇ

φοδντα ἀπὸ τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς σου· εἶναι ἰδέα, τοῦ τοῦ κατέβηκε· καὶ καλὰ, πρέπει νὰ τοῦ δώσης τὰ μαλλιά· ἀφεύκτως ! »

Καὶ ὁ κύριος Πιπελέτος ἤτένισε τὸν Ῥοδόλφον κινῶν τὴν κεφαλὴν καὶ στχυρώνων τοὺς βραχίονάς του εἰς θέ-
— ἔρμογλυφικὴν.

— Ἀκούετε ἡ εὐγενεῖα σας ; . . . Ἀπ' ἐμένα τώρα ἐλθρόν του τὸν ἀθανάσιμον, ἀπ' ἐμένα, ὅπου μ' ἐ-
— τίς τόσα φαρμάκια, νὰ στείλῃ μὲ τὴν ἀδαικτροπιά
— ζητήσῃ ἓνα πρᾶγμα, ὅπου καὶ ἐρωμένη κἀνεῖς νὰ
— πάλιν τὸ ἀρνεῖται εἰς ἓνα ἐραστὴν τῆς πολλὰς
— ραίς ! . . .

— Καὶ νὰ ἦτον τοῦλάχιστον καλὸς ἐνοικιάτωρας,
— κεν τὸν κύριον Γερμανόν ! ἐπέφερεν ὁ Ῥοδόλφος μὲ
— ἀδαικτροπιά.

— Ἀς ἦταν καὶ καλὸς ἐνοικιάτωρας . . . δὲν τοῦ τὰ
— ἐγὼ τὰ μαλλιά ! εἶπε μεγαλορρημόνως ὁ τὸν
— πομπονοειδὴ φαρὼν πῖλον· τοιοῦτον πρᾶγμα δὲν εἶναι
— τῶν ἡθῶν μου, οὔτε τῶν ἰδιωμάτων μου· ὅμως ἐν
— το διαφορετικὸς ἄνθρωπος, ἤθελα τοῦ τ' ἀρνηθῇ μ'
— ἄρμονον τρόπον.

— Καὶ νὰ ἰδῇτε τὸ χειρότερον· ἐπέλαβεν ἡ θυρωρὶς.
— ντασθῇτε, κύριε, ὅπου ἀπ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, αὐτὸς
— τρισκατάρτος Καθριώνης ἐσήκωσεν εἰς τὸ ποδάρι
— να σωρὸ παιδιὰ τοῦ δρόμου, ὅπου τὰ ἔμαθε καὶ ἤρ-
— ναντο καθε στιγμὴν τὸ ἓνα πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο νὰ ζη-
— τῶν τοῦ Ἀλφρέδου καὶ καλὰ μία φοδντα ἀπὸ τὰ μαλ-
— λιά του . . . λέγωντας, πῶς « μὰς ἔστειλεν ὁ Κα-
— θριώνης ! »

— Τόσον, κύριέ μου, ἐπαγέλαβεν ὁ Πιπελέτος, ὅπου
— τὸν πατέρα μου καὶ τὴν μητέρα μου νὰ εἶχα σκοτω-
— μένους, πάλιν δὲν ἤθελε νὰ ἔχω ὕπνον τόσον ἀνήσυ-
— . . . νὰ πετάζωμαι εἰς τὸ στρώμα μου κατατρομα-

σμένος, νομίζοντας ὅτι ἀκούω τὴν φωνὴν αὐτοῦ τῆς τρισκατάρτου! . . . Κατήντησα νὰ φοβεῖμαι πλὴν ὅλον τὸν κόσμον . . . ὅποιον ἰδῶ, ὑποθέτω ὅτ' εἶναι ἐξ ὧν μου, καὶ ὅτι θὰ μοῦ ζητήσῃ ἀπὸ τὰ μὲλλιά μου τὴν ἱλαρότητα τοῦ προσέπου μου· ἔγινε φιλύποπος κατηφής, ὑποχονδριακός, φιλόνεικος . . . ἀνάθεμά τοι τρισκάνθεμά τον ὅπου εἶναι ἡ αἰτία!

Καὶ στενάζας ἐκ βαθέων ὁ κύριος Πιπελέτος, ἐκλήθη τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὸ ἄχθος τοῦ τρεμπονεοειδοῦς του τοῦ λου καὶ τῆς δεινῆς συμφορᾶς ἡ ὁποία τὸν ἐπλάκωσε.

— Τώρα ἐκατάλαβα διὰ ποίαν αἰτίαν ἀποστρέφονται τοὺς ζωγράφους, εἶπεν ὁ Ροδόλφος. Ἐξ ἄλλου μέντοι ὅμως εἴχετε πάλιν τὸν ἄλλον ὅπου εἵπετε· τὸν κύριον Γερμανόν, καὶ ἀπ' αὐτὸν θὰ ἐμένετ' εὐχαριστημένοι.

— Ἐκεῖνον, κύριέ μου, τί τὸν βάλλετε . . . ἐκεῖνος ἦτον ἓνα μάλαγμα! ταπεινός, γελαστός . . . ὅμως γάπα νὰ γελᾷ, χωρὶς νὰ πειράζῃ κανένα. Ὅχι αὐτὸν τὸν κρεμᾶλα, τὸν ἀδιάντροπον, τὸν ἐκβριάν ὅπου νὰ πέσῃ καὶ νὰ τὸν καύσῃ φωτιά! ἡμᾶρτον, κύριέ μου!

— Ἐ, ὑπομονή, καλέ μου κύριε Πιπελέτε· μὴν ἀντὶ φέρετε καὶ τ' ὄνομά του καὶν . . . Καὶ τώρα ποῖος γέ οἰκοκύριος κῆτύχῃ ν' ἀπελάσῃ αὐτὸ τὸ ἄνθος τῶν ἐνοικατόρων, τὸν κύριον Γερμανόν;

— Δὲν ἡμπορῶ νὰ εἶς γελάσω . . . ψυχὴ δὲν εἶναι ὅπου νὰ γνωρίζῃ ποῦ κατοικεῖ ὁ κύριος Γερμανός τῆς ἡμέρας. Ἀληθῶς . . . ψυχὴ! . . . μόνον ἡ κυρία Γελκσίνα ἡξυρεῖ.

— Καὶ τί εἶναι ἡ κυρία Γελκσίνα; ἠρώτησεν ὁ Ροδόλφος.

— Μία μικρὴ ράπτρια· ἡ ἄλλη ἐνοικατόρισα τοῦ τετάρτου κατώματος . . . ὑπέλαβεν ἡ κυρία Πιπελέτι· Ἀληθινά . . . ἰδοὺ καὶ ἐν ἄλλο διαμαντάκι! . . .

ναι τὸ μηνιαῖόν της ἐμπρός· ἐπειτα, μέσα εἰς τὴν κα-
 τὰς της εἶναι τόσον παστρική, τόσον εὐγενική εἰς
 τὸν κόσμον, τόσο σύχαρη! . . . θαρρεῖτε πῶς βλέ-
 πτε ἓνα περιστεράκι σταλμένο ἀπὸ Θεοῦ μὲ χίλια γέ-
 νια καὶ χίλιας χάρις. . . Καὶ νὰ ἰδῆτε μία προκοπή!
 ἔχει νὰ κάμῃ ὁ κάστωρας, ὅπου λέγουν πῶς εἶναι
 τὸν προκομμένο ζῶον. Αὐτὴ, ψυχὴ μου, ἔρχεται ἡμέ-
 ῳ ὅπου κερδίζει καὶ δύο φράγκα. . . ὁ Θεὸς ἡξεύρει
 κακορροϊζικο μὲ πόσον κόπον· ὅμως τὰ κερδίζει!
 — Καὶ πῶς αὐτὴ γνωρίζει μόνη τοῦ κατοίκησεν ὁ
 Γερμανός;

— Ὁ νέος ὅταν ἔφυγε, ἐπανελάβεν ἡ Πικελέτου,
 εἶπε· « Γραφαῖς δὲν περιμένω· ἂν ὅμως τύχη καὶ
 φέρουν κάμμιαν, τὴν δίδετε τῆς Γελασίνης. » Καὶ
 ἡξεύρετε ὅτι εἶχε κάθε δίκαιο νὰ τὴν ἐμπιστευέται
 ὅχι μόνον διὰ μίαν ξερὴ γραφὴν, ἀλλὰ καὶ μὲ ὁ-
 λογίας νὰ ἦταν παραγεμισμένη· ψεύματα, Ἀλφρέδης;

— Ἡ ἀλήθειά εἶναι, ὅτι ὅσαν διὰ τὴν Γελασίνα, κά-
 νεν ἔχει λόγο νὰ εἰπῇ, ἀπήντησεν ὁ θυρωρὸς μὲ εὐ-
 φροσύνη· τί μόνον; εἶχε καὶ αὐτὴ τὴν ἀδυναμίαν νὰ
 μαζῇ μ' ἐκεῖνον τὸν ἀσυνείδητον, τὸν Καβριώνη.

— Ὅσον δι' αὐτὸ, Ἀλφρέδης, ἐπανελάβεν ἡ θυρωρὸς,
 πωθεῖς πῶς δὲν πταίει ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ τὴν
 ἀλήθειαν· ἡ Γελασίνα εἶναι σύχαρη καὶ καλὴ μὲ τὸν κα-
 ῶν· ὅμως εἶναι καὶ φρόνιμη, ὅσον ἡμπορεῖ νὰ καυχη-
 καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν μου. . . Εἶδες μὲ τί χονδρὸ σί-
 κλειδώνει τὸ βράδυ ἀπὸ μέσα τὴν θύραν της! Πῶς
 γείτονές της τὴν καλοβλέπουν, τί πταίει ταχ' αὐτὴ;
 πόσος τὸ ἔχει. . . δὲν ἐνθυμᾶσαι καὶ μ' ἐκεῖνον τὸν
 πραγματευτὴν. . . ὅπου ἐκράτει τὴν κάμερην πρὶν
 Καβριώνη; τὸ ἴδιο καὶ τότε, ὥσαν τώρα ὕστερα
 τὸν Γερμανό. Θέλω νὰ σοῦ εἰπῶ πῶς αὐτὰ δὲν πε-
 ροῦν· ὁ τόπος τὸ ἔχει τὴν καλοβλέπουν, ὅμως τίποτε.

— Τὸ λοιπὸν, εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος, οἱ ἐνοικιάτορες κάμερης ὅπου θὰ πιάσω, πρέπει ἐξ ἀνάγκης νὰ βλέπουν τὴν κυρίαν Γελασίαν;

— Ἐξ ἀνάγκης, κύριε! μαζὶ τῆς πρέπει νὰ καλὸς γειτώνας! θὰ ἰδῆτε... Εἶναι, βλέπετε, αἱ μακρὰς ἕνα πλάγι' αἱ... ὁ λόγος τὸ λέγει, μετὰ νέων, πότε θέλει κἀνεὶς ν' ἀνάψῃ ἕνα φῶς, πότε νὰ ρη δαχνεὶκὴ ὀλίγη χόβολη, ὀλίγο νερό... Ὅσον διὰ νὰ ποτὲ δὲν τῆς ἔλειψε τῆς Γελασίνας! ἔχει πάντοτε ἄνθος νο' ἴδετε ταῖς κάππαις; ἀπαράλλακτα. Μία στιγμὴ νὰ εὐκαιρήσῃ, τρέχει, πλύνει τὰ ὑαλῖά τοῦ παραθύρου τῆς, τὴν πυρεστιά της... καὶ φυλάγει πάντοτε τὴν πάστρα!... θὰ ἰδῆτε ἂν σὰς γελῶ.

— Ὁ Γερμανὸς, ὡς φαίνεται, ἦτο καλὸς γείτονας μετὰ τὴν κυρίαν Γελασίαν... ἀφοῦ τὸ εἶχε καὶ ὁ τόπος.

— Μάλιστα, κύριε! ἦταν, σὰς λέγω, ὥσάν νὰ ἐνέμνησαν ὁ ἕνας διὰ τὸν ἄλλον. Τόσον εὐγενικοὶ καὶ δύο πους! νέοι, ἔξοτε, τὰ δυστυχησμένα παιδιὰ ἦταν μία εὐχαρίστησις νὰ τὰ βλέπῃ κἀνεὶς νὰ καταβαίνουν τὴν σκάλα, τὴν Κυριακῇ, ὅταν ἤθελαν νὰ ἐλθοῦν εἰς τὸν περίπατον! ἐπειδὴ μόνον αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἀδελφίζαν τὰ ταλαίπωρα. Ἐκείνη, εὐμορφά εὐμορφά συνησμένη, μὲ μία νόστιμη σκούριτσα καὶ ἕνα φουστάνι εἰκοσιπέντε σολιδίων τὸ μέτρο, ὅπου τὸ εἶχε ράψει νη της, ἀλλὰ τῆς ἐπῆγαινε ὥσάν νὰ ἦτον βασιλοπούλα! ἐκείνος πάλιν, ἐθαρρύνετο ὅτι βλέπετε κἀνεὶς ὁ χοντόπουλο!

— Καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν ὅπου ἐφυγεν ἀπ' ἐδῶ ὁ Γερμανὸς, δὲν τὴν εἶδε πλέον τὴν Γελασίαν;

— Ὁχι, κύριε, ἐκτὸς ἂν βλέπωνται τὴν Κυριακῇ ταῖς ἄλλαις ἡμέραις δὲν ἔχει καιρὸν ἡ Γελασίνα φροντίζῃ δι' ἀγάπαις. Ποῦ τὸ ταλαίπωρο παιδί, ἔφηκε ὁ, νὰ φέξῃ ὁ Θεὸς καὶ καθέται εἰς τὴν δουλειά!

τὰς δέκα, κάμμία φορά καὶ ἕως τὰς ἑνδεκα τῆς
αὐτῆς! Ἀπὸ τὴν κάμερὴ τῆς δὲν ἐδωγαίνει ποτὲ, ἐκτὸς
ἐκ τῆς στιγμῆς τὸ πρῶτ', διὰ τὴν ἀγοράσῃ τίποτε νὰ φάγῃ
τὴν ἡμέρα, τόσον αὐτὴ, καθὼς καὶ τὰ δύο τῆς
ἀναράκια ὅπου ἔχει. Καὶ νὰ ἰδῆτε τί ὀλίγο τρώγουν οἱ
τρεις τους . . . Τί παίρνουν; δύο σολιδίων γάλα, ὀλίγα
ὠμάκι, τίποτε χορταρικὸ, κάμπόσο κεγχρὶ, νεράκι δρο-
σερὸ ὄλα ὄλα, νὰ τὰ ὕστερα πιάσουν καὶ οἱ τρεῖς τους,
ἡ μικρὴ μὲ τὰ πουλάκια τῆς, καὶ τὴν ὀμίλιας, καὶ τὴν κε-
κλήσματα, ὅπου εἶναι μία εὐλογία Θεοῦ νὰ τ' ἀκούῃ
οἱ τρεῖς! . . . Καλὴ ἐντοσοῦτω ἡ ταλαίπωρη καὶ ἡ ἐλεημονη-
τικὴ εἰς ὅ,τι ἐμπορεῖ. Χρήματα δὲν ἔχει, καταβάλλει
ὅμως κόπον, ταῖς ὥραις ὅπου τῆς περισσεύουν, τὸν ὅ-
που τῆς, διὰ νὰ βοηθῇ ἄλλους . . . Νὰ αὐτοὶ οἱ δύστη-
νοὶ, ὅπου κατοικοῦν ὑποκάτω ἀπὸ τὰ κεραμίδια τοῦ
παιτιοῦ . . . ὅπου εἰς τρεῖς τέσσαρες ἡμέραις θὰ τοὺς
ἐξέλθῃ ἀπ' ἐδῶ ὁ κύριος Κοκκινόχερης εἰς τοὺς πέντε
ἡμέρας . . . πόσαις φοραῖς ἐξενύκτισαν τὰ παιδιὰ τους,
ἡ Γελασίνα καὶ ὁ Γερμανός!

— Εἶναι λοιπὸν ἐδῶ κάμμία οἰκογένεια πτωχὴ;

— Πτωχὴ, κύριέ μου, καὶ πτωχὴ! . . . πέντε παι-
διὰ μωρὰ ἢ μητέρα τους κατὰκοιτη, σχεδὸν εἰς τὰ λοι-
πὰ, ἡ μάμμη τους ξεμωραμένη πλέον καὶ ὅλοι τους
ἐκείνην ἀπὸ τὸν λαιμὸν ἑνὸς πτωχοῦ ἀνθρώπου,
ὅπου δὲν σηκώνει κεφάλι ἀπὸ τὴν δουλειά, καὶ πάλιν
ἐκπνέεται τὸ ψωμί του, διὰ νὰ τοὺς τὸ δώσῃ νὰ φά-
γουν. Καὶ νὰ ἤξεύρετε ὅτ' εἶναι ἕνας τεχνίτης παλὺ ἀ-
νάγκης . . . τρεῖς ὥραις μόνον τὸ ἡμερόνυκτο κοιμάται νὰ
καταλάβῃ! . . . καὶ πάλιν ὕπνος εἰς ἐκεῖνος; . . . ὅ-
που τὸν ἐξυπνοῦν ἐκεῖνα τὰ παιδιὰ . . . ὦ θεέ μου! νὰ
ἐκείνην «Ψωμί! ψωμί!» ἡ γυναῖκά του ἡ ἀρρωστη-
τὴν ἀγομαχῇ ἰπῆναι εἰς μία ψάθα . . . ἡ ἄλλη πάλιν, ἡ
ἐκείνην γρηῃ, ὅπου ἐρχεται ὡρὰ καὶ ἀρχίζει νὰ

μουγγρίζη, χριστιανέ μου, ὥσάν λύκος . . . ἀπὸ τῆς
πεινᾶς τῆς καὶ αὐτῆς ! . . . ἐπειδὴ, ἡ εἰς ἐκείνην ὁμιλίαν
ἡ εἰς κἀνέναν ἀγρίμι, εἶναι ὅλο τὸ ἴδιον . . . Νὰ τὴν ἀκού-
τε ὅταν πεινάσῃ πολὺ ! ἔρχεται ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τὸ στή-
λοκέφαλο καὶ οὐρλιάζει ὥσάν τὸν σκύλον ὅταν
κλαίει!...

— 'Α! τί φρίκη! ἀνέκραξεν ὁ 'Ροδόλφος, καὶ
τοὺς βοηθοῦν;

— Τοὺς βοηθοῦμεν, κύριέ μου, ὥσάν πτωχοὶ ἀνθρώ-
ποι ὅπου εἴμεθα καὶ ἡμεῖς . . . τί νὰ κάμωμεν !
τὸν καιρὸν ὅπου παίρνω ἀπὸ τὸν στρατηγὸν τὰ 12 φρα-
κα τὸν μῆνα, διὰ νὰ συγυρίζω τὴν κάμερή του, βάλω
μῖαν φορὰν τὸ τσιγάρι μου εἰς τὴν φωτιά καὶ τοὺς
μὴν τῆς . . . ἡ Γελασίνα πάλιν (ὅς ἦναι καὶ
ἡ κοπέλα) κάθεται περισσότερην ὥρα εἰς τὸ νυκτε-
ρῆς . . . ἡ δυστυχισμένη καὶ αὐτὴ ἔχει ἑξαδο διὰ
'λάδι ὅπου καίει . . . καὶ ἀρχίζει πλέον καὶ ράπτει
τὰ μικρὰ τίποτε φασκιάς, μὲ ὅ,τι κουρέλια τῆς παρε-
σέουσιν, ἢ τίποτε πρᾶγμα διὰ νὰ φοροῦν εἰς τὰ κεφα-
λοῦς. Καὶ ὁ κύριος Γερμανὸς, ὁ ταλαίπωρος, ὅπου
αὐτὸς δὲν τὰ εἶχε τόσον ἄφθονα, ἔκραζε, κάποτε
τοῦ ἔστελλαν ἀπὸ τὸ 'σπιτικό του κἀνέναν μπουκαλί
λὸ κρασί . . . νάσαις! ἔκραζε, διατὶ λέτε, καὶ τὸν
ρελ . . . (ὁ πτωχὸς αὐτὸς τεχνίτης ὀνομάζεται Μο-
καὶ τοῦ ἔδιδε δᾶ κ' ἔπινε ἕνα δύο περίφημα ποτήρια
ποῦ τὸν ἐξέστειναν . . . τοῦ ἔβραζαν, νὰ εἰποῦμεν,
πόση ψυχὴ εἰς τὸ σῶμά του διὰ μίαν στιγμὴν.

— 'Αμὴ ὁ ὀδοντοίατρός; δὲν τοὺς ἔκαμνε καὶ αὐ-
τὸν κάμμιαν βοήθεια;

— Ὁ κύριος Βραδαμάντης; . . . ἀνεφώνησεν ὁ
πελέτος μου ἰατρεὺς τὸν ρευματισμὸν εἶναι ἡ ἀλη-
θὴν ὑπολήπτωμα πολὺ πλὴν ἀπὸ τότε . . . εἶπα
τὴν γυναῖκά μου! « Ἀναστασία . . . ὁ κύριος Βραδαμάντης

τις . . . ἄ ! ἄ ! δὲν μοῦ καλοαρέσει . . . οὐ σοῦ τὸ εἶπα, ἀναστασία ;

— Ναί, ναί, μοῦ τὸ εἶπες. Μοῦ τὸ εἶπε' μάλιστα.

— Καὶ τί ἔκαμε, λοιπόν ;

— "Ὅταν τοῦ εἶπα διὰ τὴν δυστυχίαν τοῦ Μορέλ . . .

ἐπειδὴ μοῦ ἐπαραπονέθηκε μίαν ἡμέραν, πῶς ἡ γραφὴ ἐνθουσιαζεν ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα καὶ δὲν τὸν ἄφησε νὰ κοιμηθῇ . . .) γυρίζει καὶ μοῦ κάμνει. — « Ἀφοῦ εἶναι τόσοι πτωχοὶ, ἂν τοὺς χρειασθῇ νὰ ἐβγάλουν τίποτε ὄντια, δὲν τοὺς παίρνω πληρωμὴ οὔτε εἰς τὸ ἔκτο. »

— Ἀ ! κυρία Πιπελέτου, εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος, πολλὰ κακὴν ἰδέαν ἔλαβα περὶ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἄλλη δὲ, ἡ γραφὴ ἐκείνη ἣτις τοκίζει ;

— Ποῖος ; ἡ θεῖα Βουρέταινα ; τὰ ἴδια σχεδὸν ὡσὰν τὸν κύριον Βραδαμάντη, ἀπεκρίθη ἡ θυρωρὸς τοῦς ἐδά- νεισεν ἐπάνω εἰς τὰ πτωχικά τοὺς ρουχικά . . . ὥστε τοὺς τὰ ἔφαγεν ὅλα, ὡς καὶ τὰ στρώματά τοὺς ἀγκά- λη δὲν εἶχαν καὶ ἄλλα, παρὰ δύο μόνα.

— Καὶ τώρα, δὲν τοὺς βοηθεῖ τελείως ;

— Ἡ θεῖα Βουρέταινα ; Αἶ, καλὰ ! εἶναι μία γύρτισ- σα παρόμοια ὡσὰν τὸν καλὸν τῆς ἐπειδὴ . . . , ἔτσι- πη . . . ὁ κύριος Κοκκινοχέρης μὲ τὴν θεῖαν Βουρέται- ναν . . . — ἐπρόσθεσεν ἡ θυρωρὸς μὲ νεῦμά τι τῶν ὀφθαλ- μῶν καὶ τῆς κεφαλῆς, κακεντρεχέστατον.

— Ἀληθινὰ ; εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος.

— Ὁχι, παίζομεν' βάλλω τὸ κεφάλι μου ! . . . Τί λες, Πιπελέτο, καὶ σύ ;

Ὁ κύριος Πιπελέτος, ἀντὶ ἀπακρίσεως, ἐκίνησε με- λαγχολικῶς τὸν τρομπονοειδῆ του πῖλον. Ἀπ' ἧς στιγμῆς ἡ κυρία Πιπελέτου ἔδειξε φιλανθρωπίας κίσθη- μα πρὸς τοὺς ὑπὸ τὰ κεραμίδια πένητας, ἤρχισεν ὁ Ῥο- δόλφος νὰ τὴν παρατηρῇ μὲ ὀλιγοτέραν ἀποτροπὴν.

— Καὶ τί τέχνην κάμνει ὁ πτωχὸς αὐτὸς εἰς τὴν γενειάρχης;

— Εἶναι ἀδαμαντουργός· λιθογλύφος εἰς φεύτικα πετράδια· δουλεύει μὲ τὸ κομμάτι . . . καὶ πόσον κατὰ γίνεται, ὅπου κοντεύει νὰ χαλάσῃ καὶ τὴν ὑγείαν τοῦ θὰ τὸν ἰδῇτε. Ὅσον νὰ εἰπῇτε, ἕνας μόνος ἄνθρωπος τί νὰ πρωτοπροφθάσῃ; δύο χέρια εἰν' αὐτά . . . Καὶ ἔχῃ εἰς τὸν λαιμόν του ἑπτὰ ψυχὰς· ξέχωρα αὐτὸς δὲν εἶναι ὀλίγο! Ἐχει μία κόρη, τὴν μεγαλήτερήν ὅπου τὸν βοηθεῖ ὅμως τί μαύρη βοήθεια!

— Καὶ τί ἡλικίαν ἔχει ἡ κόρη του;

— Δεκαοκτὼ χρόνων· καὶ εὐμορφη, εὐμορφη! ὡσὰν τὸ κρῦν νερό! εἶναι δούλη κατὰ εἰς ἕνα γυφτο . . . πλούσιον, ὅπου εἶναι ἄξιος νὰ ἀγοράσῃ τὴν Παρίσι· εἶναι συμβολογράφος· ὀνομάζεται Ἰάκωβος Φεράνδος.

— Ἰάκωβος Φεράνδος; — ἀνέκραξεν ὁ Ῥοδόλφος ἔκθαμβος διὰ τὴν νέαν ταύτην συνάντησιν· ἐπειδὴ αὐτὸν τοῦτον, ἢ τοῦλάχιστον ἀπὸ τὴν γυναῖκα τὴν ποίαν αὐτὸς εἶχεν ὡς οἰκονόμον, ἐσκόπευε νὰ ζητήσῃ πληροφορίας περὶ τῆς Κελαϊδίστρας. — ὁ Ἰάκωβος Φεράνδος ὅστις κατοικεῖ ὁδὸν Σεντιέρου;

— Ὅλος καὶ ὅλος! . . . τὸν γνωρίζετε;

— Εἶναι ὁ συμβολαιογράφος τοῦ ἐμπόρου μὲ τὸ ὅποιον εὐρίσκομαι.

— Τότε λοιπὸν θὰ σὰς εἶναι γνωστὸν τί περίφημὴ ἐξηνταβελάνης εἶναι! . . . Νὰ εἰποῦμεν ὅμως καὶ τὴν ἀλήθειαν· τίμιος καὶ εὐλαβέστατος ἄνθρωπος . . . καὶ κυριακὴ εἰς τὴν λειτουργίαν, εἰς τὸν ἑσπερινόν, κοινωνεῖ μὲ ὅλην τὴν τάξιν, ὡσὰν καλὸς χριστιανός· ἐξαγορεύεται . . . καὶ μὲ ἄλλους δὲν ἔχει συνανακτροφὴν παρὰ τοὺς παππάδες . . . ἅγιος ἄνθρωπος, σὰς λέγω, ἅγιος ὅμως καὶ μία λιγδὸν! . . . ἔχει τὸν ὑπέρτερον πρᾶκτον

τεληραγωγία! . . . ὅσην τραβᾷ καὶ ὁ ἴδιος . . . Ἦναι
 τώρα δεκαοκτὼ μῆνες ὅπου τὸν δουλεύει αὐτὴ ἡ πτω-
 χὴ Λουίζα, ἡ κόρη τοῦ ἀδαμαντουργοῦ . . . νὰ τὴν
 ἴδωτε, εἰν' ἓνα κομμάτι μάλαγμα, ἡ δυστυχισμένη
 νῆα . . . καὶ δουλειὰ περνᾷ ἀπὸ τὸ χέρι τας, ὅση ἡμ-
 πορεῖτε νὰ στοχασθῆτε . . . ὅλα τὰ κάμνει ἐκεῖ ὅπου
 εἶναι . . . διὰ 18 φράγκα τὸν μῆνα . . . τίποτε ἄλλο
 κρατίζει τὰ 6 διὰ νὰ καψοκάμῃ κἀνένα φουστανάκι,
 καὶ τ' ἀποδέλοιπα ὅλα τὰ δίδει εἰς τὸ ὀπιτικό τους.
 Αὐτὸ ἄλλὰ συλλογισθῆτε καὶ πόσοι τὰ βροκανίζουν;
 ἐπὶ ψυχαῖς!

— Καλὰ πλὴν τὸ ἐργόχειρον τοῦ πατρός των . . .
 ἂν αὐτὸς ἦναι προκομμένος ἄνθρωπος . . .

— Δὲν τοῦ ὁμοιάζει κἀνέναν εἰς τὴν προκοπὴν ἡ συ-
 χος, καλὸς ὥσαν τὸ ἀρνί· ἡ μόνη του θέσις εἰς τὸν
 θάτον, εἶναι νὰ μεγαλιώσῃ, ἂν ἦτο τρόπος, ταῖς ἡμέραις,
 νὰ τὰς κάμῃ σαρανταοκτὼ ὥραις τὴν κάθε μία, διὰ νὰ
 κερδίσῃ κἀνένα κομμάτι ψωμί περισσότερον, νὰ φάγουν
 τὰ παιδιὰ του.

— Ἀλλὰ τόσον ἐλίγα λοιπὸν κερδαίνει ἀπὸ τὸ ἐρ-
 γόχειρόν του;

— Αὐτὸς ὑπέφερε μίαν ἀρρώστια, ὅπου τὸν ἐρρίψε
 τρεῖς μῆνας εἰς τὸ κρεβάτι· τὸ λοιπὸν ἔμεινεν ὀπίσω
 ἀπὸ τὴν δουλειά του· ἀρρώστησεν ἀπὸ τότε καὶ ἡ γυ-
 ναικὰ του, καὶ τώρα, σὺς λέγω, εἶναι εἰς τὰ λείσθια·
 ὅλους ἐκεῖνους τοὺς τρεῖς μῆνας τοὺς ἐπέρασαν μὲ τὰ 12
 φράγκα τῆς Λουίζας . . . εἶχαν κ' ἐκεῖνα ὅπου τοὺς ἐ-
 δάνεισε μὲ ἐνέχυρον ἡ θειὰ Βουρέταινα, καὶ κατὶ μικρὰ
 πράγματα ὅπου τοὺς ἐπροπλήρωσε μία μεσέτρια, ἐπάνω
 εἰς τὰ ψεύτικα πετράδια ὅπου τοῦ φέρει καὶ δουλεύει . . .
 ὅμως τί νὰ προσθᾶσουν μὲ ὅλ' αὐτά! καλὴ ψυχὴ μου,
 ὅκτω ψυχαῖς εἰν' αὐταῖς! . . . καὶ νὰ ἴδῃτ' ἐκείνην τὴν
 πτωχὴν ὅπου καθύσταται! καὶ βλέπω τὸ φαρητὸ ἐμπρο-

εθά μου, καὶ μόνον πῶς συλλογίζομαι τὸ ἀνώγει τοῦ ἀνακατόνομαι . . . Καλῇ τύχῃ καὶ ὁ κύριος Κοκκινόχερης θὰ τοὺς στείλει νὰ υπάγουν εἰς τὸ καλὸ . . . ὅχι ὅτι δεν τοὺς πονῶ, ὅμως, ἀφοῦ παντοῦ θὰ εἶναι δύστυχοι, καὶ δὲν περνᾷ ἀπὸ τὸ ἰδικό μας χέρι νὰ τοὺς βοηθήσωμεν εἰς τίποτε, δι' ἐκείνους θὰ εἶναι τὸ ἴδιο νὰ υπάγουν καὶ ἄλλου . . . θὰ λυτρώσουν καὶ ἡμᾶς ἀπὸ ἓνα σπαραγμὸν καρδιάς.

— Ἀλλ' ἂν διωχθοῦν ἀπ' ἐδῶ ποῦ θὰ υπάγουν;

— Ποῦ θὰ υπάγουν . . . ἤξεύρω κ' ἐγώ;

— Καὶ πόσαν νὰ κερδαίνει τὴν ἡμέραν αὐτὸς ὁ δυστυχὴς πατήρ;

— Ἄν δὲν ἦτον ἀναγκασμένος νὰ κυττάξῃ τὴν μισή τέρα του, τὴν γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιὰ του, ἀποῦ αἱ περισσότεροί τους εἶναι κατάκοιτοι, ἡμποροῦσι νὰ κερδίσῃ 3 καὶ 4 φράγκα· ἐπειδὴ ὁ ταλαίπωρος δουλεύει κκλά· ὅμως, κύτταξε ὁ ἄνθρωπος τί ζητεῖ, κύτταξε ὁ ἄλλος, μόλις τὸν ἀφήνουν νὰ ἐβγάξῃ 2 φράγκα.

— Τρόντι, εἶναι πολλὰ ὀλίγα . . . Οἱ ταλαίπωροι!

— Ταλαίπωροι, κύριέ μου, ταλαίπωροι! . . . ὡς λέγω . . . ὅμως εἶναι καὶ τόσοι πολλοὶ τισοῦτοι ἄνθρωποι, ταλαίπωροι, ἀποῦ ἀφοῦ κάνεις δὲν ἡμπορεῖ νὰ τοῖς κάμῃ καμμία βοήθεια, πρέπει νὰ κάθεται καὶ νὰ κυττάξῃ διὰ τὸν ἑαυτό του . . . ψεύματα, Ἀλφρέδ; Εἶπε νὰ κυττάξῃ διὰ τὸν ἑαυτό του ἀμὴ τὸ κάσσι; τὸ ἐξῆς χάσαμεν τὸ κάσσι;

— Νὰ σὰς εἰπῶ εὐκρινῶς, κυρία Πιπελέτου, ἡ ψυχὴ μου ἐλιγώθη με' αὐτὰ ἀποῦ μ' ἐδιηγήθητε πιάτ τοῦ λόγου σὰς μαζῇ με' τὸν κύριον Πιπελέτον ὑγείαν μου.

— Εἰσθε πολλὰ εὐγενής, κύριε, εἶπεν ὁ θυρωρὸς· ἀγαπᾶτε ἐντασοῦτοι νὰ ἰδοῦμεν ἑπ' αὐτῶν, τὴν καμμένην

— Μάλιστα· σᾶς παρακαλῶ. Ἐν μοῦ ἀρέσκη, σᾶς
 δίδω ἀμέσως μερικά χρήματα διὰ προκαταβολήν.
 Ὁ θυρωρὸς ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ἀντροῦ του.
 Ὁ Ῥοδόλφος τὸν ἠκολούθησε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄

ΟΡΟΦΑΙ.

Ἡ σκοτεινὴ καὶ ὑγρὰ ἐκείνη κλίμαξ ἐφαίνετο ζοφε-
 ρωτέρα, διὰ τὸ νεφελῶδες τῆς χειμερινῆς ἡμέρας ταύ-
 της. Ἡ πύλη ἐκάστου οἰκήματος, καθόσον ἀνέβαινέ τις,
 παρίστανεν εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ θεωροῦ καὶ ἰδίαν φυ-
 σιογνωμίαν· ὅθεν, ἡ τῶν θαλάμων τοῦ στρατηγοῦ ἦτο
 νεοδαφῆς διὰ χρωματισμοῦ τινος ἀμαυροῦ, μὲ φλέβας,
 πρὸς ἀπομίμησιν τοῦ ἰοζύλου (palissandre) εἰς δὲ τὴν
 αἰθιδωνιάν τῆς ἑλαμπε μῆλον ἐπίχρυσον· καὶ ὠραία τις
 ταινία μὲ κροσσὸν ἐκ μετὰξῆς ἐρυθρᾶς εἰς τὴν ἄκραν,
 ταινία ἀνταποκρινομένη μὲ τὸν ἐντὸς τῶν θαλάμων κω-
 δωνίσκον, ἐφαίνετο πάντῃ ξένη πρὸς τὴν ρυπαρότητα
 τῶν τοίχων ἐκείνων.

Ἡ θύρα τοῦ οἰκήματος τῆς δευτέρας ὀροφῆς, ὅπου ἐ-
 κατοίκει ἡ μάγισσα καὶ δανείστρια ἐπὶ ἐνεχύροις, εἶχε
 παράδοξον ἔποψιν. Ὑπεράνω αὐτῆς ἔδλεπέ τις καρφω-
 μέντη ἀπὸ τοὺς πόδας καὶ τὰς πτέρυγας μίαν γλαυκὰ
 ταριχευτήν· μικρὰ δὲ τις θυρίς, προφυλαπτομένη διὰ
 συρμάτων ἐκ σιδήρου, ἐχρησίμευεν εἰς τὸ νὰ βλέπῃ ἡ
 οἰκοδόσποινα τοὺς ἐρχομένους νὰ τὴν ἐπισκεφθῶσι, πρὶν
 τοὺς ἀνοίξῃ.

Τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ θαλάμου τὸν ὁποῖον εἶχεν ὁ Ἰτα-
 λὸς ἀγύρτης, ὅστις ὑπῆρχον ὑποψία· ὅτι μετήρχεται καί

ταχθόνιόν τινα βιομηχανίαν, ἐπικρουσίαζεν ὡς ἀντι-
 ἀλλόκοτον ἔποψιν. Τὸ ὄνομά του ἀνεγινώσκετο
 γραμμάτων σχηματισμένων ἀπὸ ὀδόντας ἵππου, κα-
 φωμένους ἐπὶ μελανοβαμμένου τινὸς πίνακος, κρεμα-
 νου ἐπὶ τῆς θύρας. Τὸ σχοινίον τὸ ἀνταποκρινόμενον
 τὸν κώδιονισκον του, ἀντὶ νὰ λήγῃ εἰς πόδα λαγωῦ
 δορκάδος (ὡς κατήντησε κλασικόν), εἶχε προσδεδεμένον
 εἰς τὴν ἄκραν χεῖρα πιθήκου, μὲ ὅλον τὸν πῆχυν αὐτοῦ.
 Ὁ ἀποζηραμένος αὐτὸς βραχίον, ἡ μικρὰ αὐτὴ ταριχ-
 μῶν χεῖρ, ἡ μὲ δακτύλους πέντε, ἐναρθρωμένους
 φάλαγγας καὶ λήγοντας εἰς ὄνυχας, παρείχε θέαν ἀπὸ
 τρόπαιον. Ἐνόμιζέ τις ὅτ' εἶναι χεῖρ παιδίου.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ῥοδόλφος διέβαινε ἐμπροσθέν
 τῆς θύρας ταύτης, ἥτις τὸν ἐφάνη ἀποτρόπαιος, ἐνόμι-
 σεν ὅτι ἤκουσεν ὀλολυγμούς τινας καταστελλομένους
 ἔπειτα, ἀνακραυγὴ τις ὀδυνηρά, σκασμωδική, φρικτὴ
 ἀνακραυγὴ, ὡς ἐκ βαθέων καρδίας ἐκπεμπομένη, ἀντι-
 χησεν εἰς τὴν σιγὴν τοῦ οἴκου. Ὁ Ῥοδόλφος ἐρρίγη
 ἐφύραξεν· ὥρμησεν εἰς τὴν θύραν ταχύτερος τῆς ἀσπί-
 πῆς καὶ ἔκρουσε τὸν κώδινα σφοδρῶς.

— Τί ἐπάθετε ; τὸν ἐρωτᾷ ὁ θυρωρὸς μὲ ἀπερίαν.

— Αὐτὴ ἡ φωνή . . . ἀπήντησεν ὁ Ῥοδόλφος· δὴ
 κούσετε ;

— Μάλιστα, κύριέ μου· θὰ εἶναι κἀνένας ὁποῦ
 ἐκβάλλει ὁ κύριος Βραδχαμάντης τίποτε 'δόντια . .

Ἡ ἐξήγησις ἤρχετο εἰς τὴν παιδιᾶν, ἀλλὰ δὲν εὐχα-
 στησε τὸν Ῥοδόλφον ἀρκετά· ὁ κώδιον ἐντοσαύτω
 κρουσθεῖ μὲ σφοδρότητα πολλήν. Καὶ κατ' ἀρχὰς ἡ
 ψυχὴ δὲν ἐφάνη . . . διάφοροι θύραι ἐκλείσθησαν
 μία μετὰ τὴν ἄλλην . . . ἔπειτα, ὤπισθεν τῆς ὕλης
 στραγγύλου τινὸς θυριδίου, ὅπου ὁ Ῥοδόλφος εἶχε
 σπλῶσει τὸ βλέμμα του μηχανικῶς, εἶδε συγκεχυμέ-
 νως μιαν μαρμὴν λειψόσαρκον καὶ ὠχρὰν ὡς πτώμα

Μίλλα τινὰ ὡς φρύγανα, πυρρόξανθα, μεσαιπόλια καλ-
 ῖα ἑσπερον τὸ θυσείδες ἐκείνῳ πρόσωπον, ἀπολήγαν
 ἐκ μακρὰν γενειάδα τοῦ αὐτοῦ χρώματος . . . Ἡ ὁπτι-
 κα αὕτη διήρκεσε μίαν στιγμὴν, ἐπομένως ἀπεσφύδα.
 Ὁ Ῥοδόλφος ἔμεινεν ὡς κεραυνόπληκτος. Μολονῶν
 παρυσιασθεῖσα μορφή βορχυτάτην στιγμὴν διέμεινεν,
 ἀπρόφικτον ὅμως νὰ διακρίνῃ εἰς αὐτὴν χαρακτῆρας τι-
 νας. Ἐκεῖνοι οἱ ὀφθαλμοί, οἱ πρόαινοι καὶ ὡς ὁ βήρυλ-
 λος διαλάμπαντες ὑπὸ τῆς βαθυτρέχους, ὀρθωμένους καὶ
 ἰσχυρὰς τῆς ὀφρύος ἐκείνη ἢ παλιὴν ὠχρότης ἢ μύτη ἢ
 ὀπίστη, ἢ προέχουσα καὶ καμπύλη ὡς τὸ ῥάκος τοῦ
 αἵτου· μύτη, τῆς ὁποίας οἱ περὶ ὀφθαλμοὺς ἐντεταμένους καὶ
 παρακλινόμενοι ῥῶθωνες ἐσυγχώρουν νὰ φαίνεται μέρος
 τοῦ ἐξέχοντος διαφράγματος· ὅλα ταῦτα ἀνεκάλεσαν εἰς
 τὴν μνήμην τοῦ Πολυδώρου τινὰ, ἐκείνον, ἂν ἐνθυμῶ-
 νται τὸν ὅποιον ὁ Μοῦρρ εἰς τὴν μετὰ τοῦ βαρύνου Δε-
 γλῶν συνομιλίαν τοῦ εἶχεν ἀναφέρει ὡς ἐπικατάρατον
 ἀποκείμενον. Δεκαεξὶ ἢ δεκαεπτὰ περὶ ἔτη, ἀπὸ τοῦ ὁ
 Ῥοδόλφος δὲν ἐπικνεῖδε τὸν Πολυδώρου· πλὴν καὶ δὲν ἦ-
 λυντο πώποτε νὰ τὸν λησμονήσῃ, διὰ λόγους πολλούς.
 Ἐκείνου τοῦτο, αὐτὸς μὲν ἦτο κοκκινόθριξ, ἐκεῖνος δὲ τὸν
 ἦτονον ἐγνώρισέ ποτε, μελανόθριξ· τοῦτο ἐσκότιζε τὰς
 ἐκμνήσεις του καὶ τὸν ἔφερεν εἰς διαταγμοὺς, ἂν τὰ
 ὅλα ταῦτα ἔτοιμα ἦσαν ἐν καὶ τὸ αὐτό. Ὅσακις δὲ ἐκεί-
 νος εἰς τὸ νὰ περὶδεχθῇ ὡς θετικὴν τὴν ὑπόψιν του,
 ὅταν τὸν ἐφαίνετο διόλου παράδοξον, ὅτι αὐτὸς, τοῦ ὁ-
 ποίου ἐγνώριζε τὴν ὑψηλὴν εὐφυίαν, τὰς βάθειαις γνώ-
 σεσι, τὸ σπάνιον πνεῦμα, ἐξώκειλεν εἰς τοσοῦτον ἐξευ-
 τελισμὸν . . . ἴσως δὲ καὶ φαυλοδυσίτητά· δὲν τὸν ἐξέ-
 νειτο διόλου παράδοξον, ἐπειδὴ ἐγνώριζεν, ὅτι τὸ σπᾶ-
 νον αὐτῆς πνεῦμα, ἡ ὑψηλὴ αὐτῆς εὐφυία, αἱ βάθειαι γνώ-
 σεσι τῆς συνειδήσεως αὐτοῦ καὶ κακοντοίχειαν τοσοῦτον
 ἀντιστάσαν, μετὰ τὴν τοσοῦτον ἀκόλαστον, μετὰ διαθέσεις τῆς

σοῦτον κραιπαλώδεις, καὶ πρὸ πάντων μὲ τοιαύτην
 γυρτεῖαν κυνικῆς καὶ αἵμοχαροῦς ἐχθροπαθείας
 τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἀνθρωπίνων, ὥστε ἀναυτὸς
 τήντησεν εἰς συνεπῆ καὶ ἀνταξίαν τῆς διαγωγῆς το-
 δειαν, ἡδύνατο, ἢ μᾶλλον ἐμελλεν ἀφεύκτως, νὰ
 σφύγῃ εἰς μέσα αἰσχροῦ καὶ ἐπονείδιστα, διὰ νὰ πα-
 ται τὰ πρὸς τὸ ζῆν' ἐμελλε ν' ἀνιχνεύσῃ σαρδονικῶς
 νὰ τέρψιν εἰς τὸ νὰ θιωρῇ ἑαυτὸν ἀσκοῦντα τὴν ἀ-
 βιομηχανίαν τὴν ὁποίαν μετήρχετο· αὐτὸς ἔ-
 στουλισμένος μὲ τηλικαῦτα προτερήματα πνεύματος
 τηλικαύτην ἐπιστήμην. Προέβλεπεν ὁ Ῥοδόλφος
 ταῦτα· πλὴν, τὸ ἐπαναλαμβάνομεν, μολανότι ἀφῆκε
 Πολυδῶρην εἰς τὴν μέσσην ἡλικίαν, ὁπότε διακρί-
 πλέον ὁ ἀγύρτης, ὑπῆρχαν ὅμως μεταξὺ τῶν δύο
 ὑποκειμένων διαφοραὶ τινες τοσοῦτον οὐσιώδεις, ὥ-
 ὅς Ῥοδόλφος ἐδίσταζε μεγάλως περὶ τῆς ταυτότητός
 ἐν τοσοῦτῳ, ἐρωτᾷ τὸν Πιπελέτον·

— Εἶναι πολὺς καιρὸς ἀφοῦ κατοικεῖ ἐδῶ ὁ
 Βραδαμάντης;

— Ἐνας περίπου χρόνος, κύριέ μου . . . Ναι,
 θὰ εἶναι . . . βέβαια· τὸν Ἰανουάριον πέρυσι. Πλη-
 τακτικὰ τὸ μηνιαῖόν του· μὲ ἰάτρευσεν ἀπὸ ἑνα-
 τισμὸν . . .

— Ἡ κυρία σας μὲ εἶπε διὰ τινὰς κακὰς φή-
 ῳ ποῖται τρέχουν περὶ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου . . .

— Σὰς εἶπε;

— Μείνετε ὅμως ἡσυχος· ἐξεύρω νὰ φυλάττω
 νὰ μυστικά.

— Ἐντοσοῦτῳ, κύριέ μου, ἐγὼ δὲν δίδω πίσ-
 κὺτὰς τὰς φάμας ποτὲ, ποτὲ . . . εἶμαι καὶ ἐν-
 λός . . . ἡ αἰδῶ μου δὲν μοῦ συγχωρεῖ νὰ δώσω ἀ-
 σιν. — εἶπεν ὁ κύριος Πιπελέτος ἐρυθριῶν καὶ προ-
 μενος τοῦ νέου ἐνοικήτορός του εἰς τὴν ἀνωτέραν

ρίαν πληγὴν τοῦ Ἀλφρέδου, τὸν λέγει, δεικνύων τὴν θύραν τῆς Γελασίνης·

— Αὐτὰ, θὰ τὰ ἔκαμε βέβαια ὁ Καθρινώνης·

— Μάλιστα, κύριέ μου· ἐπίασε κ' ἔχαλασε τὴν θύραν αὐτὰ τὰ ἄσχημα ἐλόγιμα παιδιὰ, τὰ ὅποια ἐρωτας. Τί νὰ εἶς κάμει ὅπου ἡ κυρία Γελασίνα μετὰ ρεζίλεσε νὰ τ' ἀφήσῃ εὐρέθη καὶ ὁ κύριος Κοκκινόπουλος ἐλαφρὸς . . . ἀλλ' ὡς ἤθελα ὅλα νὰ τὰ ξύσω, ὅλα καὶ θὼς κ' ἐκεῖνα τ' ἄλλα ἐκεῖ . . . Ἰδῆτε καὶ ἐκτρώματα ὥσάν ἐκεῖνον ὅστις τὰ ἐξωγράφισεν· ἀγκαλὰ ἔχει τὸν ἐκυτὸν του, μετὰ τὸ καπέλλο του τὸ μυτερό.

Τοῦντι, ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ θαλάμου εἰς τὸν ὅπου ἐμελλε νὰ κατοικήσῃ ὁ Ροδόλφος, ἐβλεπέ τις ζωγραφικὴν μόνον ἐν πυξίδιον, περικυκλωμένον ἀπὸ ἄντα ἀλλοκότα μετὰ διαβολικὰς γελοίας μορφάς, ἡ πνευματώδης τῶν ποίων ἐπινόησις ἥθελε παρὰ τὴν τιμὴν καὶ εἰς τὸν καλὸν αὐτόν!

Ὁδηγούμενος ὑπὸ τοῦ θυρωροῦ, ὁ Ροδόλφος εἰσῆλθε εἰς τὸν θάλαμον, ἀπὸ πρότερον διήλθε μικρὸν δαυμάτιον· ὁ θάλαμος ἦτον ἀρκετὰ εὐρύχωρος, καὶ ἐκτετατὸς ἀπὸ δύο παράθυρα βλέποντα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Τέμπλου. Πρὸς τῆς δευτέρας θύρας ὑπῆρχον διὰ χειρὸς τοῦ Καθρινώνη διάφοροι ἄλλαι σκιαγραφίαι φαντασιώδεις, τὰς ποίας ὁ Γερμανὸς εἶχε σεβάσθῃ καὶ ἀνέστη ἀναπάντων. Ὁ Ροδόλφος λοιπὸν δι' αἰτίας πολλὰς ἔκρινεν ἀναγκαστὴν νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τὸν οἶκον ταῦτον· ἔβλεπεν ἐξ ἀγαθῶν μετὰ ταπεινώσειν δύο φράγκα, τὰ ἐπρόσφετον εἰς τὸν θυρωρὸν καὶ εἶπε·

— Τὸ οἶκημά μετέστανεν· δαΐσετε τὴν προκαταβολήν μου· αὐριοῦν στέλλω καὶ τὰ ἐπιπλά μου . . . ἀλλὰ, περικυκλῶ, ὅτ' ἐβύσατε αὐτὸ τὸ πυξίδιον· τὸ εὐρίσκω πάλιν γελοῖον . . . Δὲν εἶς φαίνεται καὶ τοῦ λόγου σας·

— Αὐτὸ κύριέ μου· ὅλα αὐτὰ τὰ ἐκτρώματα ὅπου

ἔρχονται εἰς τὸν ὕπνον μου τὴν νύκτα καὶ κά-
νουν εἰς τὴν ψυχὴν μου . . . μαζὴ καὶ ὁ Καθριώνης,
τοῦ γιγνός τους . . . φαντάσθητε καταδρομή!!!

— Ἐχετε δίκαιον εἶναι μία συναναστροφή ὅχι τόσον
χρήσιμος . . . Ἀλλὰ, δὲν με λέγετε ; μήπως εἶναι χρεία
συναμύλλῃσω καὶ με τὸν κύριον Κοκκινόχερον, αὐτὸν
τις ἔχει ἐπάνω του ὅλον τὸ σπίτι ;

— Ὅχι, κύριέ μου ; αὐτὸς ἔρχεται πολλὰ σπανίως
διὰ τὴν σολομωνική τῆς θείας Βουρέταινας . . .
ἔμένα πάντοτε συμφωνοῦν οἱ ἐνοικατορες ; σὰς πα-
καλῶ μόνον, τὸ ὄνομά σας !

— Ροδόλφος.

— Ροδόλφος . . . ξερός ; . . . τάχατες, τίποτε

— Ξερός, κύριε Πιπελέτε ; Ροδόλφος, τίποτε ἄλλο

— Ὅπως ἀγκαπᾶτε, κύριε ; ἤγουν, δὲν σας ἐρωτῶ
να περιέργειν ; καθέννας εἰς τ' ὄνομα καὶ εἰς τὴν θέ-
σιν του εἶν' ἐλεύθερος.

— Εἰπήτέ μου, κύριε Πιπελέτε, γίνεται αὔριον, ὥσάν
να γείτωνας ; ἐγὼ, νὰ ἴδω τὴν οἰκογένειαν Μορέλ,
να ἐρωτήσω ἂν ἤμπορῶ νὰ τῆς γίνω ὡφελίμος εἰς
τίποτε ; ἀφοῦ καὶ ὁ κύριος Γερμανὸς, ὅστις ἐκάθητο ἐ-
μπρὸ ἐμοῦ, τοὺς ἐβοήθει καὶ ἐκεῖνος κατὰ τὴν δύνα-
μιν του ;

— Μάλιστα, μάλιστα ; πῶς δὲν γίνεται ; Εἶναι ἀλή-
θεια, ὅτι αὐτὸ πολλὰ ὀλίγο θὰ τοὺς ὠφελέσαι, ἐπειδὴ
τοὺς διώχνουν, ἤξεύρετε, ἀπ' ἐδῶ ; πλὴν πάντοτε, ὥς
να τὰ χαροῦν. — Ἐπειτα, ὡς ἀπὸ αἰφνιδιαίου κυ-
μαλῆς ἴδεν ὁ κύριος Πιπελέτος, ἀνέκραξε, παρατηρῶν
τὸν νέον ἐνοικητόρα του με ὕψος παμπόνησαν — Κατα-
λαμβάνω ; καταλαμβάνω ; εἶναι διὰ νὰ ἔχετε πρόφασιν
να κάμετε τὸν καλὸν γείτονα καὶ εἰς τὴν μι-
κρὴν γειτονίαν, ὅπου καθύεται εἰς τὸ πλάγι . . .

— Βέβαια! τὸ ἔχω καὶ αὐτὸ κατὰ νοῦν.

— Κλέε, τὸ λέγω διὰ νὰ γελάσωμεν· τί θὰ εἶπαι καὶ βέβαια· τοιαύτη μάλιστα εἶναι συνήθεια· ἐπειδὴ εἶδου... στοιχηματίζω, ὅτι ἡ κυρία Γελασίνα ἤκουσε ὅτι ἦλθαν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν κάμερην, καὶ παραφρονῶν γιὰ νὰ μᾶς ἰδῇ ὅταν θὰ περνῶμεν ἀπ' ἐμπρός· ἀφήσετε νὰ κάμω ταραχὴν ἐπιτηδες, τώρα ἀπὸ κλειδιῶν· κυττάξετε καλὰ ὅταν θὰ περνᾶτε.

Ὁ Ροδόλφος τῶνόντι παρετήρησεν, ὅτι ἡ θύρα, χαριέντως πεποικιλμένη διὰ ζωγραφιστῶν ἐρωτικῶν ἤτο ἡμιηνεωγμένη· διέκρινε δὲ μόλις διὰ τοῦ σπινθὸς ἐκείνου ἀνοίγματος τὴν ἀκμὴν μικρᾶς τινοῦ ροδοχρυσῆς μύτης, καὶ ἐν ὄμμα μέγα, μέλαν, ζωπρὸν, περίεργον· ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχε βραδύνει τὸ βῆμά του, ἡ θύρα ἐκλείσθη με ὀρμήν.

— Δὲν σᾶς τὸ εἶπα; εἶδετε ὅτι μᾶς ἐπαρὰ φύλιν ἐπέφερεν ὁ θυρωρὸς, προσθέσας· Τώρα μὲ συγχωρεῖτε κύριέ μου... ν' ἀναβῶ μίαν στιγμὴν εἰς τὸ θεωρεῖόν μου.

— Τί εἶδος θεωρείου;

— Ἀφοῦ ἀνάβητε αὐτὴν τὴν σκάλα, εἰν' ἕνα παρὰ καὶ κατάντικρυ ἡ θύρα τοῦ Μορέλ· ἔχει τὸ λοιπὸν κατὰ κάτω ἀπὸ ἕνα σπινθὶ τοῦ τοίχου μίαν τρύπαν σκαλίστην, ὅπου βάλλω τὰ τομάρια μου· ὁ τοίχος εἶναι, ῥεπε, χαλασμένος... καὶ ὅταν ἡμεῖς μέσα εἰς τὴν τρύπα τοὺς βλέπω καὶ τοὺς ἀκούω, ὥσάν νὰ ἤμουν μέσα εἰς τὸ ἀνώγει· τους... Ὅχι τάχα κατασκοπεύετε τοὺς ἀνθρώπους! μὴ γένοιτο, θεέ μου!... ἔξω γὰρ τίς... Ἀλλὰ μὲ συγχωρεῖτε, κύριε... παγαίνω εὖρω τὸ δερμάτι ὅπου ζητῶ... Ἀν ἀγαπάτε, καλέστε καὶ ἐφύσασα.

— Καὶ ὁ κύριος Πικελέτος ἤρχισεν ἐπὶ τῆς κλινῆς, ἥτις ἦγεν ὑπὸ τὰ κεραμίδια τοῦ οἴκου, ἀνὰ ἀρκετὰ ἐπικίνδυνον διὰ τὴν ἡλικίαν του.

Ὁ Ῥοδόλφος ἔρριπτε βλέμμα τελευταῖον ἐπὶ τῆς
 ἑκείνης τῆς Γελασίνης, σκεπτόμενος, ὅτι ἀναμφιδόλως ἡ
 αὐτὴ ἐγνώριζε τὸ κατάλυμα τοῦ υἱοῦ τοῦ Λασκά-
 λου, ὅτε ἀκούει εἰς τὴν κατωτέραν ὁροφὴν βῆμα ἀνθρώ-
 που ἐξερχομένου ἀπὸ τὸ οἶκημα τοῦ ἀγύρτου. Τὸ βῆμα
 ἦτον ἐλαφρὸν, γυναικεῖον βῆμα· συγχρόνως διέκρινε καὶ
 ἄνθρωπον ἐσθῆτος μεταξωτῆς. Ὁ Ῥοδόλφος ἐκρατήθη
 μίαν στιγμὴν διὰ νὰ μὴ φανῇ ἀδιάκριτος.

Ἀφοῦ δὲ πλέον δὲν ἤκουε τίποτε, καταβαίνει. Φθά-
 νας εἰς τὴν δευτέραν ὁροφὴν, βλέπει ἐπὶ τῶν κατωτάτων
 ἐξημερίων ἐν μανδῆλιον κύπτει καὶ τὸ λαμβάνει· ἀνῆ-
 κς, βέβαια, εἰς τὴν γυναῖκα ἣτις ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ οἶκημα
 τοῦ Πολυδώρου. Πλησιάζει λοιπὸν εἰς ἐν τῶν στενῶν
 παραθύρων ἅτινα ἐφώτιζον τὸ μεσόβαθρον ἐκάστης ὁρο-
 φῆς, καὶ ἐξετάζει καλῶς τὸ μανδῆλιον· ἦτο περικεκο-
 σμημένον διὰ τριχάπτων (δαντελλῶν) βαρυτίμων, καὶ
 εἰς μίαν τῶν γωνιῶν του ἔφερε κεντημένα τὰ γράμματα
 Α. Ν. ἐστεμμένα διὰ κορωνίδος δουκικῆς. Τὸ μανδῆ-
 λιον τοῦτο ἦτον αὐτόχρημα δακρύστακτον βουτημέ-
 νον εἰς δάκρυα.

Κατ' ἀρχάς παρεκινήθη ὁ Ῥοδόλφος νὰ σπεύσῃ, νὰ
 δώσῃ τὸ μανδῆλιον εἰς ἐκεῖνον ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔπεσαν...
 ἔπειτα ἐσκέφθη, ὅτι ἡ προθυμία του εἰς τὴν περίστασιν
 αὐτὴν ἤθελεν ἴσως φανῇ αὐθάδης τροποντινὰ περιέργεια·
 ἔθεν τὸ ἐφύλαξε· καὶ οὕτω, χωρὶς οὐδ' αὐτὸς νὰ θέλῃ,
 ὤρεθον εἰς τὰ ἴχνη μυστηριώδους καὶ ἀναμφιδόλως θλι-
 βεροῦ τινος διατρέχοντος. Ἀφοῦ κατέβη εἰς τὸ οἶκημά-
 των τῆς θυρωροῦ, τὴν ἐρωτᾷ.

— Δὲν κατέβη τώρα μία γυνή;

— Ὁχι... παρὰ μία ὠραία κυρία, ὑψηλὴ καὶ λι-
 γνῆ, μὲ μαῦρο κάλυμμα εἰς τὸ πρόσωπον· ἦτον εἰς τοῦ
 κυρίου Βραδychάντη... Τὸ ἀμάξι ὁποῦ ἦλθε καὶ τὴν
 ἐπῆρεν ἐπῆγε καὶ τῆς τὸ ἔφερε τὸ Στραδοκέδικο...

Τὸ κατάραιμένο, ἀνέβη καὶ αὐτὸ ἀπ' ὀπίσω διὰ νὰ χασθῇ ἰσως ποῦ παγαίνει αὐτὴ ἡ κυρία. Σοὺ εἶν' περιέργο. . . ἓνα παμπόνηρο τῆς ὀργῆς! ὡς ἔχῃ τέτοιο ποδάρι.

Ὁ ἀγύρτης λοιπὸν (ἐσυμπέρανεν ὁ Ῥοδόλφος) αὐτὸς ἠρμήνευσε τὸν Στραβοπόδην ὡς ἀκλουθῆσαι ἔχῃ τῆς γυναικὸς ταύτης, θέλει μάθει ἀφεύκτως ὄνομά της καὶ τὴν διευθύνειν.

— Λοιπὸν, κύριε, πῶς σὰς φαίνεται ἡ κάμει; ῥώτησεν ἡ θυρωρὸς.

— Ἀξιόλογη τὴν ἐκράτησα αὐριον στέλλω καὶ ἐπιπλά μου.

— Ὡς ἔχῃ δόξαν ὁ Θεὸς, ὅτι σὰς ἐβγάλε, κύριε, πρὸς μᾶς! Ὅθ' ἔχομεν καὶ ἄλλον ἓνα καλὸν ἐνοικέτην.

— Τὸ ἐλπίζω, κυρία Πιπελέτου. Λοιπὸν, εἰμεθα φωνοί. Τὸ οἶκημά μου θέλετε τὸ συγυρίζει μὲν αὐριον σὰς φέρουν καὶ τὰ ἐπιπλά μου ὅθ' ἔλθω καὶ νὰ παρασταθῶ.

Καὶ οὕτως ἀνεχώρησεν ὁ Ῥοδόλφος.

Ἦσαν ἀρκετὰ οὐσιώδη ὅσα ἐξήγαγεν ἐκ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ οἴκου τῆς ὁδοῦ Τέμπλου τόσον διὰ τὸ μυστήριον, τὸ ὁποῖον κατεγίνετο ὡς ἀνακαλύψῃ, καθὼς διὰ τὴν εὐγενῆ πολυπραγμοσύνην μεθ' ἧς ἐζήτει τὴν εὐκαιρίαν τοῦ νὰ πράξῃ καλὸν, καὶ νὰ ἐμπαδίσῃ ἐν τῷ κακοῦ.

Ἰδοὺ λοιπὸν ἐκ τῆς ἐπιστροφῆς αὐτῆς τί ἐξήγαγεν.

Ἡ Τελκσίνα ἐγνώριζε βεβήκως τὴν ἐνεστῶσαν κατὰ κρίαν τοῦ Φραγκίσκου Γερμανοῦ, υἱοῦ τοῦ Δασκάλου.

Νέα τις γυνή, ἥτις ἀπὸ τινος φαινόμενα ἐνδέχεται κατὰ δυστυχίαν, νὰ ἦτον ἡ μαρκεσία Δ' Ἀρβίλλ. ὅπως σχέθη διὰ τὴν ἐπαύριον εἰς τὸν στρατηγὸν νέαν συνταχίαν, εἰς τὴν ἐκελεῖν ἰσως ν' ἀπειλέη τὴν ὑπόληψιν διὰ παντός. . . καὶ ὁ Ῥοδόλφος, διὰ μυστικούς το.

μεν, ὡς προείπομεν, ἄκραν φιλίαν πρὸς τὸν Δ'·
ἐλλ, τοῦ ὁποίου καὶ τιμὴ καὶ ἀνάπαυσις διεκυδεύον-
σουδαίως.

Τιμὸς τις καὶ φιλόπωνος τεχνίτης, ἀπὸ ἐσχάτην
τοχωρούμενος πενίαν, ἐμελλε ν' ἀπορρίφθῃ εἰς τὰς
λύδους, μετὰ τῆς οἰκογενείας του, παρὰ τοῦ Κοκκι-
νήου.

Τέλος πάντων ὁ Ῥοδόλφος, ἀκουσίως του, ἀνεκάλυ-
ον ἰχνη δράματος, κύρια πρόσωπα τοῦ ὁποίου ἦσαν ὁ
Καίσαρ Βραδαμάντης (ἴσως δὲ Παλυδιώρης) καὶ
ἡ κυρία, ἥτις ἐφαίνετο εἰς τὴν ἀνωτάτην ἀνήκουσα
ὁλοῖν τῆς κοινωνίας.

Περιπλέαν, ἡ Κουγκκουδάια, ἐξελθοῦσα ἐσχάτως ἐκ
τοῦ νοσοκομείου, ὅπου εἰσῆχθη μετὰ τὴν σκηνὴν τῆς
ἐνδραστοιχίας Χάρας, εἶχεν ὑπόπτους σχέσεις μετὰ
τῆς γυναικὸς Βουρέταινας, μαγίσσης καὶ τοκογλύφου,
κατακούσης εἰς τὴν δευτέραν τοῦ οἴκου ὁροφὴν.

Τὰς διαφόρους ταύτας πληροφορίας συνάξας ὁ Ῥο-
δόλφος, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἐν ὁδῷ Πλουμέτου οἰκίαν
του, ἀναβλῶν εἰς αὔριον τὴν πρὸς τὸν συμβολαιογρά-
φον Ἰάκωβον φεράνδον ἐπίσκεψιν.

Τὸ αὐτὸ δὲ τοῦτο ἐσπέρας, ὡς γνωρίζομεν, ὁ Ῥοδόλ-
φος εἶχε κατὰ ναῦν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν μέγαν χορὸν, ὅ-
που ἐδίδετο εἰς τοῦ πρέσβειος τῆς

Πρὶν ὅμως ἀκολουθήσωμεν τὸν ἥρωά μας εἰς τὴν νέ-
αν αὐτὴν του ἐκδρομὴν, αἱ εἰς ὅσον ἐν βλέμμα ὤψιμον
τοῦ Τάμ. καὶ τῆς Σάρας, προσώπων μέγα σημα-
ντικῶν εἰς τὴν ἱστορίαν ταύτην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε.

ΤΩΜ ΚΑΙ ΣΑΡΑ.

Ἡ Σάρα Σπύτωνος, ἡδὴ χήρα ἐκ τοῦ κόμητος Γρηγορίου καὶ τριακονθεξάετης περίπου τὴν ἡλικίαν κατήγετο ἀπὸ διάσημον τῆς Σκωτίας οἰκογένειαν. Ὑψιὰτηρ βαρόνου τινός, εὐπατρίδου, ἐξ ἐκείνων οἱ ποιοῦνται εἰς τοὺς ἀγροὺς τῶν. Ἐντελής εἰς τὰ καὶ δεκαεπταετῆς ὀρφανεύσασα, ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς πατρὸς τῆς μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Τὼμ Σπύτωνος Δι- σκούρη. Ἡ νέα αὕτη εἶχε δύο κυριώτερα ἐλαττώματα ἐπαρσιν πολλὴν καὶ φιλοδοξίαν· ταῦτα δὲ ἡρέθισαν αὐτὴν ὑψίστου βαθμοῦ ἡ τροφὸς τῆς, μία γραφαὶ κατὰ μένη ἀπὸ τὰ ὄρη τῆς Σκωτίας, προὔποσχομένη εἰς τὴν με ἀπίστευτον ἐπιμονὴν πεποιθήσεως, ὡς μάχης τὰς ὑψηλοτέρας τύχας . . . καὶ, τί νὰ τὸ σιωπήσωμεν τὴν τύχην βασιλείσσης! Ἡ νέα Σκωτὶς ἐπίστευσεν ὡς τοῖς ἄλλοις εἰς τὰς προρρήσεις τῆς τροφῆς τῆς, καὶ, διὰ τὴν ἐνδυναμώσῃ ἐπὶ μάλλον τὴν φιλοδοξίαν ταύτην πεποιθῆσιν, ἀνεπόλει ἀδιαλείπτως εἰς τὸν νοῦν τῆς, ὅτι ἡ γίγνησιν προὔποσχεθῇ στέμμα βασιλικὸν καὶ εἰς τὴν καὶ καὶ ἀγαθὴν ἐκείνην Κρεολὸν (1), ἥτις μίαν ἡμέραν ἐπὶ τὸν θρόνον τῆς Γαλλίας, καὶ κατέστη βασι- λίσσα διὰ τῆς χάριτος καὶ ἀγαθωσύνης, ὡς ἄλλαι βα- ρύνουσι τοιαῦτα διὰ τοῦ μεγαλείου καὶ ὕψους

(1) Ἐννοεῖται ἡ Μαρία Ἰωσηφίνα, γεννηθεῖσα εἰς τὴν Μαρτινίκαν. Αὕτη ἀνημφέθη τὸν Ναπολέοντα ἀνὴρ ἀκόμα ἢ τὸν ἀρχιστράτηγον, ἐν ᾧ 1806. Λιπογύνται, ὅτι μία γραμμή εἶχε προφητεύσει τὸ παρίδοξον μέλλον της.

Τὸ παράδοξον εἶναι, ὅτι καὶ ὁ Τῶμα Σηύτων, συμμε-
ριθῆς τὴν πράλησιν τῆς ἀδελφῆς του, ἐνεψύχωνε τὰς
ἐκγονομένους ἐλπίδας της, ὥστε ν' ἀφιερῶσθαι καὶ τὴν
καὶν του εἰς τὴν πραγματοποιήσασιν τῶν τῆς Σάρρας ὀνει-
ρων! . . . ὀνειρῶν τοσοῦτον παραλόγων, ὅσον δελεα-
στικῶν. Μολοντοῦτο, καὶ τοι μὴ καταδεχόμενοι τὰς
ἐκείνου βαθμοῦ βασιλείας καὶ τὰς ἡγεμονείας τὰς ἐπι-
κρατούσας, δὲν ἦσαν τόσον πάλιν τυφλοὶ, ὥστε νὰ πι-
στῶσι καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὰς προφητείας τῆς ὀρει-
νῆς γραίας, καὶ νὰ ἐποφθαλμιῶσιν εἰς πρώτης τάξεως
ἄνθρωπον ὄχι. Ἐφθανε νὰ στέψῃ μίαν ἡμέραν τὸ ἀγέρω-
χον τῆς ὀρεινῆς Σάρρας μέτωπον διαδήμα βασιλικόν, καὶ
ἐμελλε τὸ τετυφωμένον ζεύγος νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς ὡς πρὸς τὴν βαρύτητα τοῦ διαδήματος. Βοηθεῖα
τοῦ ἡμερολογίου Γόθας διὰ τὸ σωτήριον ἔτος 1819, ὁ
Σηύτων, ἐπὶ τῆς ἀναχωρήσεώς του ἀπὸ Σκωτίας, ἐκά-
θισεν καὶ κατέστρωσε πίνακα συνοπτικὸν ὅλων τῶν βα-
σιλέων καὶ ἡγεμόνων τῆς Εὐρώπης, ὅσοι ἦσαν ἀνυμφοί,
κατὰ βαθμὸν ἡλικίας.

Ἡ φιλόδοξος ἐλπίς τῶν ἀδελφῶν τούτων ἦτο μὲν
ὀύλου παράλογος, δὲν ἐπεριδετο ὁμῶς καὶ εἰς μέγα
ἐίσχρᾶ. Ὁ Σηύτων ἐμελλε νὰ συμβοηθῇ τὴν Σάρραν
καὶ τὴν ἐξόψανσιν τῆς γαμηλίου πλεκτάνης, εἰς τὴν ὁ-
ποίαν εἶχεν αὐτὴ σκοπὸν νὰ παρεμπλέξῃ ἓνα σκηπτου-
χον, ὅποιοςδήποτε καὶ ἂν ἦτο, νὰ συμπράξῃ εἰς ὕψος
τῆς σκευωρίας ἢ ραδιουργίας ὅσας ἠδύνατο νὰ παρά-
ξῃσι τὴν τοιαύτην ἐκβασιν· ἀλλ' ἦτο ἱκανὸς καὶ νὰ θα-
νατώσῃ μᾶλλον τὴν ἀδελφὴν του, παρά νὰ τὴν ἰδῇ παλ-
λακίδα τινὸς βασιλόπαιδος· οὐδ' ἂν ἦτο βέβαιος, ὅτι
ἐμελλεν ἀκολουθῶς νὰ γίνῃ ἡ ἐπανορθωτικὴ λεγομένη
ἀντιζεύξις.

Ἡ ἀπαριθμήσις τῶν γαμβρῶν ἦτις προέκυψεν ἀπὸ
τῆς ἐρευνᾶς τοῦ Σηύτωνος καὶ τῆς Σάρρας ἐντὸς τοῦ

Ἡμερολογίου Γόθας ὑπῆρξεν ἀρκετὰ εὐχάριστος. Γερμανικὴ πρὸ πάντων Ὀμοσπονδία παρείχε πολυαί-
μους βασιλόπαιδας, ἐπιδοξους κληρονόμους θρόνων.
Σάρα ἦτο διαμαρτυρουμένη, καὶ ὁ Σπύτων δὲν ἤγ-
γλινε τὴν εὐκολίαν τοῦ γερμανικοῦ ἐκείνου γάμου, ὅστις
μᾶζεται διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς (1), γάμου ἄλλου
νομίμου, ὅπου ἡδύνατο ν' ἀφήσῃ τὴν ἀδελφὴν του
προσφύγη εἰς τὴν ἀνάγκην. Ἀπεφάσισαν λοιπὸν
χρίσασιν ἀπὸ τὴν Γερμανίαν ἐκεῖ νὰ στήσωσι τὰ
τα ἐξόδεργα.

Ἄν τὸ βούλευμα τοῦτο φανῇ εἰς τινὰς ἀπίθανον
ἐλπίδες αὐταὶ παράλογοι, ἀπαντῶμεν πρῶτον, ὅτι μία
λοδοξία ἀκράθεκτος, ὅταν ἐπισφραγισθῇ καὶ ἀπὸ δεξιᾶς
μονά τινος πεποιθῇσιν, σπανίως ἐξετάζει ἐὰν αἱ βλῆ-
ταις ἦναι εὐλογοί· ἐπειδὴ μόνον τὰ ἀδύνατα τὴν δὲ
ζοῦν. Ἀναμιμνήσκοντες ἐπομένως σύγχρονά τινος
δείγματα, τοὺς μοργανατικούς, λόγου χάριν, γάμου
μεταξὺ σκηπτούχιον καὶ ὑπηκόων, καὶ τὴν ἐρωτικήν
Ὀδύσειαν τῆς μίς Πηνελόπης μετὰ τὸν πρίγκηπα
Καπούης, δὲν δυνάμεθα ν' ἀρνηθῶμεν, ὅτι εἶχον
πίθανότητα ἐκβάσεως αἰσίας καὶ αἱ φαντασμα-
τοῦ Τῶρ καὶ τῆς Σάρας. Προσθετέον, ὅτι αὕτη
με ἐξαισίαν καλλομένη σπάνιον ὄργανον πρὸς τὰς
κιωτέρας μαθήσεις, καὶ ἐλκυστικὸν ἰσχυρότατον
κυστικὸν τοσοῦτον μᾶλλον ἐπικίνδυνον, ὅσον, ἂν
ἡ ψυχὴ τῆς ἦτο ξηρὰ καὶ ἀπηνής, τὸ πνεῦμα τῆς

(1) γάμος οὗτος ὀνομάζεται καὶ μ ο ρ γ α ν α τ ι κ ὸς
καὶ ὁ ἐκ τῆς Γερμανίας ὅταν ἡγεμόνων τις ἢ ἀρχὸν εὐγενὴς καὶ
νομικοῦχος νομιμίζεται, γενναίως κατωτέρου βαθμοῦ διότι δὲν
νὰ τῇ ὁδῶσιν τὴν δεξιάν, ὡς τελεῖται συνήθως, ἀλλὰ τὴν ἀριστεράν
του χεῖρα. Τὰ ἐκ μοργανατικοῦ γάμου γεννώμενα τέκνα εἶναι
μὴ καὶ νόνη, δὲν κληρονομῶν ὅμως τὰ κτήματα τοῦ πατρὸς.

ζών και ἐνταυτῷ κακεντρεχὲς, ὁ χαρακτήρ της ἰσχυρο-
γνώμων, δεσποτικὸς, κρυφίνους· ἀφ' ἑτέρου, εἶχεν ὅλην
τὴν ἐπιφάνειαν γενναίας, δικπύρου καὶ περιπαθοῦς
φύσεως.

Καθὼς ὁ ἠθικὸς, οὕτω καὶ ὁ φυσικὸς της διοργανι-
σμός ἀπάτα τὸν ἄνθρωπον. Οἱ μεγάλοι καὶ παμμέλα-
τοι της ὀφθαλμοί, οἱ τώρα σπινθηροβολοῦντες καὶ τώ-
τε ναρκούμενοι ὑπὸ τὰς ἐβενώδεις των ὀφρὺς, ἐξαισιῶς
ἐπακρίνοντο τὰ τῆς ἡδυπαθείας πυρά . . . καὶ ὁμοῦ αἱ
ἐντοναί τοῦ ἔρωτος εἰσπνοαὶ οὐτ' ἓνα παλμὸν ἦσαν
ἐκκεντρί εἰς τὸ παγωμένον της νῆ διεγείρωσι στῆθος.
Κάμμία ἐκπληξίς τῆς καρδίας, κάμμία τῶν αἰσθησίων
ὡς ἠδύνατο νὰ διαταράξῃ πώποτε τοὺς ἀδυσωπήτους
τοιασμοὺς της ὑπόουλου, ἐγωῖστοῦ καὶ δοξομανοῦς γυ-
μνικὸς ταύτης. Ἀποβᾶσα εἰς τὴν μεγάλην της Εὐρώπης
ἡπειρον, δὲν ἠθέλησεν, ὡς τὴν ἔλεγεν ὁ ἀδελφός, νὰ κί-
νῃ ἀμέσως ἑναρξίν τῶν πράξεών της· ἀλλὰ νὰ διατρίψῃ
πρῶτον εἰς Παρισίους καιρὸν τινα, ὥστε αὐτοῦ νὰ τε-
λειοποιήσῃ τὴν ἀνατροφὴν της· νὰ λειάνῃ τὴν βρετανι-
κὴν της τραχύτητα διὰ τῆς συναναστροφῆς μὲ κοινοί-
ναν βρούσας χάριτων, ψυχγωγίων καὶ καλαισθημα-
τικῆς ἐλευθερίας (liberté de bon gout). Ἡ Σάρα εἰσῆλ-
θε εἰς τὸν διασημότερον καὶ λαμπρότερον κόσμον, χά-
ρις εἰς συστατικὰς τινὰς γραφάς, καὶ εἰς τὴν εὐμε-
νῆ προστασίαν τῆς συζύγου τοῦ πρέσβεως τῆς Ἀγγλίας
καὶ τοῦ γέροντος μαρκεσίου Δ' Ἀρβίλλ, ὅστις εἶχε γνω-
ρίσει τὸν πατέρα τοῦ Τῶμ καὶ τῆς Σάρας εἰς τὴν
Ἀγγλίαν.

Οἱ ὑπαυλοι, οἱ ἀπαθείς καὶ κρυφίνους ἄνθρωποι αἰ-
κιοποιοῦνται μὲ ἐξάίσιον τάχος τὴν γλῶσσαν καὶ τοὺς
τρόπους, τοὺς πλέον ἐναντίους εἰς τὸν χαρακτήρα των.
Ἐπειδὴ ὅλα των δὲν εἶναι ἄλλο εἰμὴ ἐξωτερικόν, ἐπι-
παιεῖται, ἐπίδειξις, βερενίκιον, φλοῖος· Ἐπειδὴ γνωρί-

ζουν, ὅτι ἄμικ κάνουν τοὺς ἐμβατεύσῃ ἐχάθησαν, καὶ εἰς τινὰ προσοχὴν δι' ἧς εἶναι προικισμένοι ἐκ οὐρανοῦ πρὸς τὸ νὰ συντηροῦνται, αἰσθάνονται πόσον ἀξίον ἠθικὸς μεταμφιεσμός, ἐπομένως μεταμορφοῦνται ταχέως καὶ ἐντελῶς, ὅσον ὁ πλέον πολυπειρὸς θεατῆρής. Θέλομεν νὰ παραστήσωμεν, ὅτι ἐντὸς ἑαυτοῦ διαμονῆς εἰς Παρισίους, ἡ Σάρα κατέστη καλὴ ν' ἀντιπαραταχθῇ μὲ τὴν Παρισιανὴν τὴν πλέον παρισιανήν ὡς πρὸς τὴν ἐπαγωγὸν χάριν (*grace piquante*) πνεύματος, τὸ θελξίνουεν τῆς εὐθυμίας, τὸ ἀνεπιτήδεον τῶν ἐρωτοτροπιῶν (*ingénuité de coquetterie*), τὴν ἀκροβολιστικὴν ἀφέλειαν (*naïveté provoquante*) τῶν βλεμμάτων, σεμνῶν, καὶ ἐνταυτῷ γοργῶν εἰς ἔδον (*passionnés*).

Ἀφοῦ ἐκρινεν ὅτι ἡ ἀδελφὴ τοῦ ὠπλίστη ἀρκετὰ τὴν ἔλαθεν ὁ Σηύτων καὶ ἀνεχώρησαν διὰ Γερμανίαν ἐρωδιασμένοι μὲ ἀξιολόγους εἰσιτηρίους ἐπιστολὰς. Πρῶτον κράτος τῆς Γερμανικῆς Ὀμοσπονδίας, τὴν ἐπὶ τῆς περιηγητικῆς βίβλου τῆς Σάρας, ἦτο τὸ μὲν δουκάτον Γερολστέιν, ἀναφερόμενον ὡς ἐφεξῆς ἐντὸς τοῦ διπλωματικοῦ ἀλανθάστου Ἡμερολογίου Γόθας, τὸ σωτήριον ἔτος 1819.

Γερολογία τῶν ἡγεμόνων τῆς Εὐρώπης καὶ τοῦ ὅλου αὐτῶν.

« ΜΕΓΑ ΔΟΥΚΑΤΟΝ ΓΕΡΩΛΑΣΤΕΙΝ.

» Μέγας Δούξ, ΜΑΞΙΜΙΛΙΑΝΟΣ ΡΟΔΟΛΦΟΣ. Ἐκ τῆς νήθη, τῇ 10 Δεκεμβρίου 1764. Διεδέχθη τὸν πατέρα αὐτοῦ ΚΑΡΘΟΛΟΝ ΦΡΙΔΕΡΙΚΟΝ ΡΟΔΟΛΦΟΝ, τῇ 1 Ἀπριλίου 1785. Ἐχέρευσεν, τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1785 ἘΛΘΥΣΙΑΣ ΑΜΑΛΙΑΣ, θυγατρὸς ΙΩΑΝΝΟΥ ΑΤΤΙΛΙΟΥ, πρίγκηπος ΒΥΡΓΑΝ.

77 Ἰδὸς ΓΟΥΣΤΑΒΟΣ ΡΟΔΟΛΦΟΣ. Ἐγεννήθη τῇ
Ἀπριλίου 1803.

Μήτηρ· Μεγάλη δούκισσα ΙΟΥΔΙΘ, ἐπίκληρος,
καὶ μέγιστος τοῦ μεγάλου δούκους ΚΑΡΟΛΟΥ ΦΡΙΔΕΡΙ-
ΚΟΥ ΡΟΔΟΛΦΟΥ τῇ 21 Ἀπριλίου 1785 »

Ὁχι ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν, ἀλλὰ μετὰ λόγου κατέ-
περσιν ὁ Σηύτων ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ καταλόγου τοὺς
κατεργασθέντας τῶν βασιλοπαίδων ὅσους ἐγλίχεται νὰ κάμῃ
καὶ ἑαυτοῦ τοῦ ἐσκέφθη, ὅτι ὅσον εἶναι τις νεώτερος τῶ-
ν ἐυκολώτερον ἐμπλέκεται. Ἄλλως τε, ὡς εἵπομεν, οἱ
ἀδελφοὶ ἐσυστήθησαν ἐξαίρετως πλησίον τοῦ μεγά-
λου δούκους Γερολστέιν ὑπὸ τοῦ γέροντος μαρκεσίου Δ'-
βριλλ, ὅστις, ὡς ὅλοι ἐν γένει, ἦτο προκατελημμένος
ἐπὶ τῆς Σάρκας· ἡ καλλονὴ, αἱ χάριτες καὶ ἡ εὐφυΐα τῆς
ἐκείνης πάντων . . . τὸν εἶχον γοητευμένον.

Ἀνωφελὲς νὰ εἴπωμεν, ὅτι κληρονόμος τοῦ μεγάλου
δούκτου Γερολστέιν ἦτον ὁ Γουστάβος ῬΟΔΟΛΦΟΣ·
ὅχι δὲ μόλις ἡλικίαν δεκαοκτὼ ἐτῶν, ὁπόταν ἐπαρου-
σιάσθησαν εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς τοῦ ὁ Τῶμ. καὶ
ἡ Σάρα.

Ἡ ἀφίξις τῆς νέης Σκωτίδος ἐπροξένησε κρότον πα-
λιν εἰς τὴν ἡσυχον, ἀπλὴν, σοβαρὰν καὶ, ὡς εἶπεν, πα-
ραρχικὴν αὐλὴν ἐκείνην. Ὁ μέγας δούξ, πατὴρ τοῦ
Ροδόλφου, ἄριστος ἀνὴρ, ἐκυδέρνα τὸ κράτος τοῦ με-
γίστου σταθερὰν καὶ πατρικὴν κηδεμονίαν· δὲν ὑπῆρ-
χεν ἡγεμονία εὐδαιμονεστέρα τῆς ἰδικῆς του καὶ ὕλι-
κος, καὶ ἠθικῶς ὁ φιλόπονος καὶ ἄμα σοβαρὸς, ἐγκρα-
τής καὶ εὐσεβὴς λαὸς τῆς παρίστανε τὸν ἰδανικὸν τύπον
τοῦ γερμανικοῦ χαρακτῆρος. Οἱ καλοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι
ποσὺν τὴν ἔχαλλον εὐζωίαν, τοσούτον ἦσαν εὐχαριστι-
μένοι ἐκ τοῦ πολιτεύματός των, ὥστε ὁ μέγας δούξ
δὲν ὀφείνεται μοχλοῦν πολὺ πρὸς τὸ νὰ τοὺς διαφυλάττῃ
ἐκ τῆς μακίης τῶν συνταγματικῶν μεταρρυθμίσεων.

Ὅσων περὶ τῶν νέων ἀνακαλύψουν καὶ πρακτικῶν
θεῶν ὅσαι ἠδύναντο νὰ συμβάλλωσι πρὸς τὴν εὐημερίαν
καὶ ἠθικὴν μόρφωσιν τοῦ λαοῦ του, ὁ μέγας δαυὶς ἐπι-
ροφορεῖτο ὅσον τάχιστα περὶ αὐτῶν καὶ ἔκαμνεν ἅμ-
τὴν ἐφαρμογὴν· ἐπειδὴ, οἱ εἰς διαφόρους αὐλὰς τῆς
ρώτης ἀπεσταλμένοι του ἄλλην ἐνταλὴν δὲν εἶχον, π-
ρὰ τὸ ν' ἀναφέρωσιν εἰς τὸν ἡγεμόνα των καὶ τὴν ἐν-
χρίστην πρόθεσιν πάσης τέχνης καὶ ἐπιστήμης, ὥς
νῶφελους θεωρουμένης.

Προεῖπομεν, ὅτι ὁ μέγας δαυὶς ἔτρεφε φιλίαν ἰσχυ-
ρὴν εὐγνωμοσύνης του πρὸς τὸν γέροντα μαρκέσιον Δ'·
βίλλ, ὅστις, τὸ 1815 τὸν εἶχε προσφέρει ἀνεκτιμή-
ἐκδουλεύσεις. Διὰ τῶν συστάσεων λοιπὸν τοῦ πα-
ταίου τούτου, ἡ Σάρρα Σχύτωνα Δε-Ἀλσβούρη καὶ
ἀδελφὸς τῆς ἔτυχον εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Γεραλστίν
πλέον διακεκριμένην καὶ φιλόφρονα ὑποδεξίωσιν. Δ-
πέντε ἡμέρας μετὰ τὴν ἀφίξιν τῆς, ἡ νέα Σχωτίς
λησεν, ὡς νουνεχής, πρὶν σαγηνεύσῃ τὸν υἱόν, πρὸς
τὸ ὅποιον τὴν ἐφαίνετο ἀναπόφευκτον, νὰ γνωρίσῃ
ιδιώματα τοῦ πατρὸς καὶ πρὸς τοιαύτας παρατηρή-
εἶχεν ἀπραδειγμάτιστον ὀξύνοϊαν. Εἶδε λοιπὸν, ὅ-
χαρὰ τῆς τοῦ μεγάλου δουκὸς ἦτο στερεὸς, ἀνέ-
ἀπειρικάλυπτος ὁ πατὴρ οὗτος ἡγάπα μὲν τὸν υἱόν
ἐμμηνῶς, πλὴν ἡ πονηρὰ κύρῃ ἐσυμπέρανε, ὅτι, μ-
λην τὴν φιλοστοργίαν του, ὁ γέρονς δὲν ἠθέλει ποτε
ρεκκλίνει ἀπὸ τινος ἀρχῆς, ἀπὸ τινος ιδέας τὰς ὅ-
ἐπρέσβευε περὶ τῶν καθηκόντων παντὸς βασιλόπα-
δὲν ἠθέλει ποτε συνκινέσειν εἰς δυσανάλογον τοῦ υἱοῦ
γάμον· ὅχι ἀπὸ ὑπερηφάνειαν, ἀλλ' ἀπὸ συναίσθη-
πεποιθήσιν ἐνδόμουχον, ἀξιοπρέπειαν· ἐπειδὴ, οἱ το-
του εἶδους ἄνθρωποι, οἱ ὅσον εὐμενεῖς καὶ ἀγαθοὶ
σοῦτον στερεοὶ καὶ ἀκλόνητοι εἰς τὰς ἀρχὰς των
ὑποχωροῦσιν εἰς μηδὲν ἐκ τῶν ὅσα ἐγγίξουσιν τὴν σ-

αὐτὴν, τὴν ἐνδόμυχον πεποιθήσιν, ἢ τὴν ἀξιοπρέπειαν αὐτῆς.

Ὅταν εἶδεν αὐτὸ ἡ Σάρα, τὸ ἀνυπέρβλητον σχεδὸν ἐμπόδιον, ἐδειλίασεν· ἐλίγων ἔλειψε νὰ παραιτηθῇ τοῦ σκοποῦ παρατηροῦσα ὅμως, ὅτι ὁ Ῥοδόλφος ἐξ ἄλλου λόγου ἦτο νεώτατος, ὅτι γενικῶς ἐφημίζετο ὡς ἀγαθὸν, μελιχίον καὶ ῥεμβοῦ χαρακτῆρος, ἔκρινε τὸν βασιλοπαῖδα τοῦτον ὡς ἀσύστατον, εἰσέτι καὶ ἀσθενῆ κατὰ τὴν κρίσιν, καὶ οὕτως ἐπέμεινεν εἰς τὸ σχέδιον καὶ τὰς ἐλπίδας της.

Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ἡ διαγωγή καὶ αὐτῆς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ της ὑπῆρξεν ἀριστοῦργημα ἐπιδεξιότητος. Πρῶτον κατέστησε φίλους της ὅλους ἐν γένει, καὶ πρὸ πάντων τοὺς ὅσοι ἠδύναντο νὰ ζηλεύωσιν ἢ ρθονῶσι τὰ πλεονεκτήματά της. Κατώρθωσε νὰ λησμονήσωσιν ὅλοι τὴν καλλονὴν καὶ τὰς χάριτάς της, καλύπτουσα ταῦτα ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἀπλουστάτης σεμνότητος· ὥστε κατέστη τὸ λατρευτὸν ἀντικείμενον ὄχι μόνον τοῦ μεγάλου δουκὸς, ἀλλὰ καὶ τῆς ὑπεργήρου μητρὸς αὐτοῦ, τῆς ἐπιγλήρου μεγάλης δουκίσσης Ἰουδιθ, ἥτις, καὶ τοὶ ἐννεοικοντοῦτις, ἢ μάλλον ἐξ αἰτίας τῆς ἡλικίας της, ἡγάπα περιπαθῶς πᾶν ὅ,τι ἔβλεπε νέον καὶ χαρίεν.

Πολλάκις ἡ Σάρα καὶ ὁ ἀδελφός της ἀνέφεραν ν' ἀναχωρήσωσι· ποτὲ ὁ μέγας δούξ δὲν ἠθέλησε νὰ συγκατανεύσῃ εἰς τὸ τοιοῦτον· μάλιστα, διὰ νὰ τοὺς στεφάνωσιν πλησίον του, παρεκάλει τὸν βαρὸν Σπύτωνα Δεῦ· Ἀλσεβούρη νὰ δεχθῇ τὴν καινὴν τότε θέσιν τοῦ πρώτου ἱππάρχου, καὶ ἐδέχθη τῆς Σάρας νὰ μὴν ἀφήσῃ τὴν μεγάλην δούκισαν Ἰουδιθ, ἥτις δὲν ἠδύνατο πλέον οὐδε στιγμὴν νὰ μείνῃ χωρὶς αὐτῆν.

Μετὰ πολλοὺς δισταγμοὺς, ὅλους ἐξομαλυνομένους ἀπὸ κατεπείγουσαν ἐπιρροήν, ἡ Σάρα καὶ ὁ Σπύτων ἐδέχθησαν τέλος πάντων τὰς λαμπρὰς προτάσεις καὶ

κατεστάθησαν εἰς τὴν αὐλὴν Γερολστέιν, ὅπου εἶχον
 ἤδη δαπννήσει δέκα μῆνας. Ἡ Σάρα, μουσουργὸς
 ρετος, γνωρίσασα τὴν πρὸς τοὺς μεγάλους μουσικο-
 σκάλους, καὶ μάλιστα πρὸς τὸν Γλουκόν (1) κλίαν-
 μεγάλης δουκίσσης, ἐμήνυσε καὶ τὴν ἔστειλαν τὰ
 τοῦ λαμπροῦ μελογράφου τούτου, καὶ ἐμάγευσεν
 τὴν γραῖαν ἡγεμονίδα διὰ τῆς ἀκκμάτου συνευρε-
 σῶς της καὶ τῆς ἐπιφανοῦς τέχνης μεθ' ἧς ἐτρα-
 ἐνώπιόν της τοὺς ἀρχαίους ἐκείνους ἤχους, τοὺς το-
 τον θελξικαρδίους διὰ τὴν ἀπλότητά των καὶ πα-
 σπασιν. Καὶ ὁ Σηύτων ἔδειξε πολλὴν ἀξιότητα εἰς
 ἐμπιστευθεῖσαν αὐτῷ ἐπιστασίαν. Ἐγνώριζε καλῶς
 τὰ τῶν ἵππων ἦτον ἄνθρωπος τακτικὸς καὶ σταθ-
 φρονήματος ὅθεν, ἐντὸς ὀλίγου μετερρύθμισεν σχεδὸν
 λοσχερῶς τὴν περὶ τοὺς σταύλους τοῦ μεγάλου δου-
 ὑπηρεσίαν, ἥτις διὰ τὴν ἀμέλειαν καὶ καλότητα
 πρὸ αὐτοῦ εἶχε παρὰ λύσει.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ κατέστησαν εἰς τὴν αὐλὴν
 ἀγάπης ἀντικείμενα, λατρείας καὶ περιθάλψεως πα-
 λων ἐν γένει· ἐπεὶ δὲ ἡ εὐνοία ἐνὸς δεσπότης συνεπι-
 καὶ τὴν τῶν δεσποζομένων. Ἡ Σάρα εἶχε μάλιστ' ἡ-
 ὑποστηριγμάτων διὰ τοὺς μέλλοντας σκοποὺς της,
 ὅλην ἤδη τὴν προσοχὴν της κατέββαλλεν εἰς τὸ νά-
 μη φίλους. Ἡ ὑποκρισία της, τὰ θελκτικώτερα λαμ-
 νουσα σχήματα, ἡπάτησεν εὐκόλως τὸ μέγα μέρος
 ἀπονήρων ἐκείνων Γερμανῶν, ὥστε γενικὴ ἀγάπη κα-
 ρωσε μετ' οὐ πολὺ τὴν ὑπερμετρον τοῦ μεγάλου δου-
 εὐνοίαν πρὸς τοὺς Σχώτους.

Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ ζεῦγός μας καταλύον καὶ διαμέ-
 εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Γερολστέιν ἐντίμως καὶ ἀξιοπρε-
 πῶς.

(1) Διαβόητος μελογράφος, ἐκ τῶν μεθωρίων τῆς Βοημίας·
 παρ' αὐτὸν τὰ 1787 τῆς ἀρχαίας θρησκείας ἀπορρίπτοντες

μὴν ἀκόμη ὁ ἐλάχιστος ν' ἀναφερθῇ λόγος περὶ Ῥο-
δόλφου. Κατ' εὐτυχῇ περίπτωσιν, ὁ βασιλόπαις οὗτος,
ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἄφιξιν τῆς Σάρας, εἶχεν ἀπέλθει
ἐνὸς ὑπασπιστοῦ καὶ μετὰ τοῦ πιστοῦ Μούρφ εἰς
ἐπιθεώρησιν τῶν στρατευμάτων. Ἡ ἀπουσία αὕτη ἦτον
ἀναισθησία πρὸς τὰ σχέδια τῆς Σάρας, ἐπειδὴ τὴν ἐ-
παγγόρει νὰ ἐξαπλώσῃ μὲ τὴν ἀνείν της τοὺς κυριω-
τέρους μίτους τῆς πλεκτάνης τὴν ὁποίαν ἐξύφαινε, χω-
ρὶ νὰ ἐνοχλῇται ἀπὸ τὴν παρουσίαν τοῦ βασιλόπαιδος,
ὅστις διὰ τῆς προφανοῦς ἐκπλήξεώς του ἠδύνατο νὰ
ἐπαγείρῃ φόβους εἰς τὸν μέγαν δεῦκα' ἐνῶ, τοῦ υἱοῦ ἀ-
πάντος, δὲν ἐπέρασε, κατὰ δυστυχίαν, ἀπὸ τὴν ιδέαν
τοῦ πατρὸς, ὅτι εἰσήγαγεν εἰς τὸν οἶκόν του μίαν νέαν
πανίαν καλλονὴν καὶ χαριστάτου πνεύματος, μέλλου-
σαν εἰς πᾶσαν ὥραν νὰ συναναστρέφῃται τὸν Ῥο-
δόλφον.

Ἐσωτερικῶς, ἡ Σάρα ἔμεινεν ἀνείσθητος εἰς τὴν τοσοῦ-
τον περιπαθῇ καὶ γενναίαν ταύτην δεξιῶσιν ἀνείσθητος
εἰς τὴν εὐγενῇ ἐμπιστοσύνην μεθ' ἧς ἡ ὑψηλὴ αὕτη οἰ-
καγένεια τὴν ἔδιδε χώραν εἰς τὰ ἐνδόμυχά της. Στιγ-
μὴν δὲν μετεμελήθησαν, οὐδ' αὐτὴ οὐδ' ὁ ἀδελφός της,
διὰ τὸν πονηρόν των σκοπόν. Ἦρχοντο ἐν ἐπιγνώσει νὰ
ἐρίωπι τὴν ταραχὴν καὶ θλίψιν εἰς τὴν εἰρηνικὴν ταύ-
την καὶ εὐδαίμονα αὐλήν. Ὑπελόγιζον τὰς ἐνδεχομέ-
νας συνεπείας τῶν ζίζανίων ἅτινα κατεγίνοντο νὰ σπεί-
ρωσι μεταξὺ ἐνὸς πατρὸς καὶ ἐνὸς υἱοῦ, οἵτινες ἕως τό-
τε ἔζησαν ἐν ἀμοιβαίᾳ στοργῇ καὶ ὁμονοίᾳ... καὶ τὰς
ὑπελόγιζον μὲ ψυχροτάτην ἀπάθειαν!

Ὀλίγα τῶρα καὶ περὶ τῶν παιδικῶν τοῦ Ῥοδόλφου
χρόνων. Παιδίον, ὁ Ῥοδόλφος ἦτο κράσεως πολὺ ἀσθε-
νὲς· ὁ δὲ πατὴρ του ἔκαμε τὴν ἀκόλουθον παρὰδοξον
ἐκείν. Οἱ ἀγροδίαιτοι εὐπατρίδαι τῆς Ἀγγλίας, εἰπεν,

εἶναι ἐν γένει ἀξιοπρακτῆρητοι διὰ τὴν ὑγιᾶ εὐρωστῶν καὶ τοῦτο ἐξαρτᾶται κατὰ μέγα μέρος ἀπὸ τῆς φυσικῆς ἀνατροφῆς των, ἥτις, ὡς λιτὴ καὶ ἀγροτική, ναπτύσσει τὰς δυνάμεις τοῦ σώματος. Τώρα ὅτε ὁ δόλος ἐξέρχεται πλέον ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν γυναικῶν καὶ εἶναι κράσεως ἀσθενοῦς, ἴσως, ἀν μάλιστα παιδίων, νὰ ζῇ ὡς οἱ υἱοὶ τῶν Ἀγγλῶν ἀγροδόμων (μετὴν τῆς στήκην ιδίας τινὸς περιθάλψεως) θέλει ἐνισχυθῇ ὁ φυσικὸς τοῦ διοργανισμοῦ.

Ὅθεν ὁ μέγας δούξ ἐζήτησεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν τινὰ ἀξίον καὶ ἱκανὸν νὰ διευθύνῃ τὴν φυσικὴν ἀνατροφὴν καὶ ἰδοὺ ἐπεφορτίσθη τὴν οὐσιώδη ἐπιστάσιν ὁ αἰρ Οὐάλτερ Μούρφ, τύπος ἀθλητικὸς τῶν ἀγγλικῶν διαίτων εὐπκτριδῶν τοῦ Τορκσχίρ (1). Ἡ διευθύνουσα τὴν ὁποίαν οὗτος ἔδωκεν εἰς τὸν βασιλόπαιδα μεγάλου καὶ χαρίστησε τὰς τοῦ μεγάλου δουκὸς βλέψεις. Ὁ Μούρφ καὶ ὁ μαθητὴς αὐτοῦ ἐκκτοίχισαν ἔτη ἱκανὰ εἰς τὴν πνὸν τι ἀγροκήπιον κείμενον ἐν μέσῳ πεδιάδων καὶ δασῶν, καὶ ὀλίγας λεύκας ἀπέχον τῆς πόλεως Γερολστίλ εἰς θέσιν ζωγραφικωτάτην καὶ ὑγεινοτάτην. Ὁ Ροδολφός, ἐλεύθερος πάσης ἐθιμοταξίας, κατὰγινόμενος ἐν κόπους γεωργικοὺς ἀνυπόλογους μετὴν ἡλικίαν του, ἔσπευσε μετὰ τοῦ Μούρφ τὴν λιτὴν, ἀρδεννῶδη καὶ τακτικὴν ζωὴν τῶν ἀγρῶν, μόνως ἔχων ἡδονὰς καὶ διατεκνίσας σφοδρὰ γυμνάσια, ὡς τὴν πάλην, πυγμαχίαν, ἱπποκρίματα, κυνήγιον. Ἐκεῖ, εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα τῶν λειμῶνων δασῶν καὶ ὀρέων, ἐφάνη ὅτι μετεπλάτθη ἀνεπαίσθητος εὐρωστος ὡς κλωνάριον νέας ὀρυς τὴν ὀπωτοῦν νεοδὴ ὠχρότητά του ἀντικατέστησεν αἱ ζωηρότεραι καὶ ὑγείας ὕψεις. Μελλονὸντι λεπτός πάντοτε καὶ νευρικός, ξεπίνει τὰς κοπιωδεστέρας ἐργασίας καὶ ἐπειδὴ, ὅτι

(1) Κομητῆς τῆς Ἀγγλίας.

τὴν ἔλειπεν ἡ δύναμις τῶν μυόνων ἀνεπλήρου αὐτὴν διὰ τῆς ἐπιδεξιότητος, καρτερίας καὶ εὐψυχίας, ταχέως ἀνικροῖται μετὰ τῶν ἑλλων νέων, καὶ μεγαλητέρων αὐτοῦ. Ἦτο δὲ τότε δεκαπενταετής, ἡ δεκαεξαετής.

Ἡ φυσικὴ τοῦ αὐτοῦ ἀνατροφή ἐκαλλιεργήθη τοσοῦτον, ὥστε ἐξ ἅπαντος ἔμεινεν ὀπίσω πολὺ ἡ ἐπιστημονική. Ὁ Ῥοδόλφος ὀλιγώτατα πράγματα ἐγνώριζεν· ἀλλ' ὁ μέγας δαυὶς ἐσκέπτετο φρονίμως, ὅτι, διὰ νὰ ἀπατήσῃ τις πολλὰ ἀπὸ τὸ πνεῦμά, εἶναι χρεῖα τὸ πνεῦμα νὰ ἐνδυναμωθῇ πρότερον δι' ἰσχυροῦ φυσικοῦ διοργανισμοῦ· καὶ τότε αἱ διανοητικαὶ δυνάμεις, καὶ τοὶ βραδύως γονιμοποιούμεναι διὰ τῶν μαθήσεων, ταχεῖς προάγουνσι καρπούς.

Ὁ ἀγαθὸς Μοῦρφ δὲν εἶχε μεγάλην παιδείαν· εἰς τὸν Ῥοδόλφον δὲν ἠδυνήθη νὰ δώσῃ εἰμὴ στοιχειώδεις τινὰς γνώσεις· ἀλλ' οὐδεὶς ἠδύνατο μάλλον αὐτοῦ νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὸν μαθητὴν τοῦτον τὴν συγκρίσθησιν τῶν ὅσα ὑπάρχουσιν εὐλογα, δίκαια καὶ γενναῖα· τὴν ἀποστροφήν πρὸς ὅσα χαμερπῆ, οὐτιδανὰ, ἐπονείδιστα... Αἱ ζωηραί καὶ ψυχροσωτήριαι αὐταὶ ἐντυπώσεις, ἡ θαυμασμὸς πρὸς τὰ μὲν, ἡ ἀποστροφή πρὸς τὰ δὲ, ἐρρίζωθησαν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Ῥοδόλφου διὰ παντός. Ὑστερον, αἱ ἀρχαὶ αὐταὶ ἐκλονίσθησαν σφοδρῶς ἀπὸ τὰς τρικυμίας τῶν παθῶν, ποτὲ ὤμως δὲν ἀπεσπάσθησαν ἐκ τῆς καρδίας τοῦ... Πλήττει, ἀνσκαπτεῖ, συντρίβει δένδρον βαθέως φυτευμένον ὁ κερκυνός· ἀλλ' ὁ θρηπτικὸς χυμὸς κυκλοφορεῖ ἀκόμη εἰς τὰς ῥίζας τοῦ δένδρου, καὶ βλαστοὶ μυρία ἀναφύονται ταχέως ἐκ τοῦ στελέχους τῷ ὅποιον ἐφαίνετο ξηρανθέν.

Εἶδωκε λοιπὸν ὁ Μοῦρφ εἰς τὸν Ῥοδόλφον τὴν ὡς εἶπεν, ὑγείην τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς· τὸν κατέστησεν εὐρωστέον, εὐκίνητον, εὐτολμον, ἀντιπληθητικὸν πρὸς πᾶν ὅ,τι κακὸν καὶ φθύλον. Ἀποῦ δ' ἐξεπλήρωσα

τοσοῦτον ἐξαισίως τὸ ἔργον του, προσκληθεὶς ὁ εὐπα-
 τὴς εἰς τὴν Ἀγγλίαν διὰ σπουδαῖα οἰκιακὰ συμφέροντα
 ἀφῆκε τὴν Γερμανίαν πρὸς καιρὸν, πολλὴν προξενίαν
 λύπην εἰς τὸν Ροδόλφον, ὅστις τὸν εἶχεν ἀγαπήσει τὴν
 φερότατα.

Ὁ μέγας δούξ, ἀφοῦ εἶδεν ὅτι ἡ ὑγεία τοῦ υἱοῦ
 ἐστερωώθη, ἐπεμελήθη καὶ περὶ τῆς παιδείας οὗτου
 διδάκτωρ τις, Καίσαρ Πολυδώρης τὸ ὄνομα, φιλόλογος
 διακριμμένος, ἱατρός ἐκ τῶν διακεκριμένων, ἱστορικός
 βαθύς, σοφὸς περὶ τὰς ἀκριβεῖς ἐπιστήμας καθὼς καὶ
 τὰς φυσικὰς, ἐπεφορτίσθη νὰ καλλιεργήσῃ καὶ γονιμώ-
 ποιήσῃ τὴν εὐκαρπὸν ἀλλὰ παρθένον γῆν, τὴν ὑπο τὴν
 Μούρρ τοσοῦτον ἐξαιρέτως προπαρασκευασθεῖσαν.

Ἡ δευτέρα αὕτη ἐκλογὴ τοῦ μεγάλου δουκὸς ὑπερ-
 κατὰ πάντα δυστυχῆς ὁ φιλόστοργος οὗτος πατήρ
 πατήρ σκληρῶς εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην του πρὸς ἐκεῖνον
 ὅστις τῷ ἐβούλησε τὸν Πολυδώρην, παρακινήσας
 δευθὲς αὐτὸν παιδαγωγὸν τοῦ βασιλοπαιδός.

Ἀπαισιώτερος Μέντωρ πρὸς ἕνα νέον δὲν ἐδίδετο
 Ἀσεβής, παμπόνηρος, ὑποκριτής, πλήρης ὑπουλότητος
 καὶ μηχανευμάτων, ὁ διδάκτωρ οὗτος ὑπέκρυπτε τὴν
 κινδυνωδεστέραν κακοήθειαν, τὴν πλέον ἀπαίσιον σαρ-
 πικισμόν ὑπὸ τὸ κάλυμμα εὐσεβείας. Ἐγνώριζε τοὺς
 ἀνθρώπους κατὰ βάθος ἢ μᾶλλον, εἶχε μυκθῆ ἐκ πείρας
 μόνον τὰ φαυλὰ, μόνον τὰ αἰσχρὰ τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὁ Ροδόλφος, ὅστις ἐγκατέλιπε μετὰ θλίψεως τὴν
 ἀνεξάρτητον καὶ ἐνεργητικὴν ζωὴν ἣν διήγαγεν ἕως τῆς
 τε πλησίον τοῦ Μούρρ, καὶ ἐπρόκειτο ἤδη νὰ ὠχρήσῃ κα-
 πτῶν ἐπὶ βιβλίων καὶ καθυποβαλλόμενος εἰς τὰς ἐπι-
 τετηδευμένας ἐθιμοταξίας τῆς αὐλῆς τοῦ πατρὸς του,
 ἠσθάνθη κατ' ἀρχὰς ἀπέχθειαν πρὸς τὸν διδάκτορα ἔν-
 νοεῖται. Ὁ ταλαίπωρος εὐπατρίδης, παραίτων τὸν πα-
 θητὴν αὐτοῦ, τὸν εἶχε συγκρίνει δικαίως μετὰ πῶλον α-

πλήρη χάριτος καὶ πυρὸς, τὸν ὅποιον ἀπτήγαγον
 αἱ τῶν τεσσάρων λαϊκόνων, ἀπὸ ἐνέμετο ἐλευθερίας καὶ
 εὐφροσύνης, διὰ νὰ τὸν καθυποτάξωσιν εἰς γαλιὸν καὶ
 περιουτήριον, καὶ νὰ τὸν μάθωσι νὰ μετριάξῃ καὶ ὠφι-
 μωποῖται δυνάμεις, αἵτινες ἕως τότε τὸν ἐχρησίμευσαν
 μόνον εἰς τὸ νὰ τρέχῃ καὶ πηδᾷ κατὰ θέλησιν.

ἤρχιστε λοιπὸν ὁ Ροδόλφος νὰ λέγῃ εἰς τὸν Πολυδώ-
 ρην, ὅτι δὲν ἠσθάνετο ἐφελσι πρὸς τὰ μαθήματα ὅτι
 πρὸ πάντων εἶχε χρειὰν νὰ γυμνάσῃ τοὺς βραχίονας
 καὶ τὰς κνήμας του νὰ πνεύσῃ ἀέρα ἐξοχῆς νὰ τρέξῃ
 ἄσπην καὶ βουνά ἐν κλήδιν ταυφάνιον, καὶ ἕνα ὠραιον
 ἵππον, τὰ ἐνόμιζε προτιμώτερα τῶν ὠραιότερων τοῦ
 κόσμου βιβλίων.

Τὴν ἀντιπάθειαν ταύτην ἐπρόσμενεν ὁ διδάκτωρ, καὶ
 ἠσθάνθη κρυφίαν χαρὰν ἐπειδὴ ἔτρεφε καὶ αὐτὸς ἐλπί-
 στας τινὰς τοσοῦτον ὀδομανεῖς, ὅσον ἦσαν αἱ τῆς Σάρας
 ἄλλου ὅμως εἶδους. Μολονότι τὸ μέγα δουκάτον Γερμα-
 νίας ἦτο κράτος δευτεροβάθμιον, ὁ Πολυδώρης ἐφαντά-
 σταιν ἵτο κράτος δευτεροβάθμιον, ὁ Πολυδώρης (1) εἰς τὴν
 αὐτὴν νὰ γίνῃ εἰς αὐτὸ ὅτι ἦτον ὁ Ἰμπεριεὺς (1) εἰς τὴν
 Γαλλίαν, καὶ νὰ μορφώσῃ τὸν Ροδόλφον ὀκνηρὸν, ὥστε
 ἐπὶ τὴν διαδεχθῇ τὸν πατέρα, σκιά νὰ ἦναι ἡγεμόνος
 ἀπλὴ τὸ λῦειν δὲ καὶ δεσμεῖν νὰ κρατῇ ἡ ἐξοχότης του.
 Ὅθεν, ἐπιθυμῶν πρὸ πάντων νὰ κατασταθῇ εὐάρεστος
 πρὸς τὸν μαθητὴν του, καὶ νὰ τὸν καταφέρει νὰ λησμο-
 νήσῃ τὸν Μούρρ, ὅτι μόνον δὲν ἐφάνετο αὐστηρὸς ὁσάκις
 ἔβλεπε τὸν βασιλοπαιδὰ ἀμελοῦντα τὰ μαθήματα, ἀλλὰ
 καὶ ἐκρυπτε πρὸς τὸν μέγαν δούκα τὴν πρὸς τὰ γράμματα
 ἀπείρησιν τοῦ υἱοῦ. Ἐξ ἐναντίας ἐπῆνε τὴν ἐπιμέ-

(1) Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λοδοβίκος II'. τότεν εἶχε κυριε-
 νῆ ἀπὸ τὸν πρωθυπουργόν του καρδινάλιον Ριχέλμιν ὅτι τὸ παρὸν
 τῆς ὑλῆς, ὡς καὶ πάλαι τὸ καὶ τότε, εἶχε ὁ βασιλεὺς ἀπὸ μόνου
 τῆς ὑλῆς, ὡς καὶ πάλαι τὸ καὶ τότε, εἶχε ὁ βασιλεὺς ἀπὸ μόνου
 τῆς ὑλῆς, ὡς καὶ πάλαι τὸ καὶ τότε, εἶχε ὁ βασιλεὺς ἀπὸ μόνου

λαιάν του, τὰς θαυμασίας προόδους του. Ὁ μέγας δούξ δὲν ἦτο κάτοχος παιδείας· τινὲς ἐξετάσεις προσπαθοῦντες διαζόμεναι μεταξὺ τοῦ διδασκάλου καὶ τοῦ μαθητοῦ φαινόμεναι δὲ ὡς ἐκ τοῦ ἀπρομελετήτου, καὶ ἀπὸ τῶν ἁπλῶν εἰς καιρὸν διδόμεναι ἐνώπιον τοῦ γηραιοῦ πατρὸς διεστήρουν αὐτὸν εἰς τὴν τυφλὴν τοῦ ἐμπιστοσύνης τῆς τὸν παιδαγωγόν.

Βαθμηδὸν, ἡ ἀποστροφή τὴν ὁποίαν ὁ βασιλόπαις συνέλαβεν εἰς τὰς ἀρχὰς ἐναντίον τοῦ διδασκάλου του μετεβλήθη εἰς ἀπότολμὸν τινα οἰκειότητα, πολὺ διαφέρουσαν τῆς σοβαρᾶς ἐκείνης ἀγάπης πρὸς τὸν Μούρφ. Ὁ γὰρ κατ' ὀλίγον εὐρέθη καὶ συνδεδεμένος τροποντιῶν μετὰ τοῦ Πολυδώρου (καὶ τοὶ ἀπὸ ἀθωοτάτας ἀφορμῆς διὰ τῆς ἀλληλεγγύης ἐκείνης, ἥτις ἐνώνει δύο συνειδήτους. Ἀμφιβολία δὲν εἶναι, ὅτι ὁ Ροδόλφος ἐμύλλεν πάντα καιρὸν νὰ μισήσῃ τὸν διδάσκαλόν του, ἀνθρωπίνως ὅστις εἰς τοιαύτην ἡλικίαν ἐφεύδετο ἀναιδῶς διὰ καλὴν τὴν ἀμέλειαν ἐνὸς μαθητοῦ του. Τὸ ἤξευρε αὐτὸ ὁ Πολυδῶρ· ἀλλ' ἤξευρε προέτι καὶ ὅτι, ὅποτε ἐξ ἀρχῆς δὲν ἀπομακρυνθῇ τις μετὰ βδελυγμοῦ τῆς συναναστροφῆς διεφθαρμένων ὄντων, συνειθίζει βαθμηδὸν καὶ ἀκουσίως ἑαυτοῦ εἰς τὸ πνεῦμά των, τὸ πολλὰ ἀδελφαστικόν, καὶ ἀνεπαίσθητως καταντᾷ ἀνευθιμίως καὶ ἀπαθῶς ν' ἀκοῦται χλευαζόμενα καὶ δυσσημοῦντα νὰ ὅσα πρότερον ἐσέβητο.

Μολοντοῦτο ἀπείχεν ὁ πικροῦργος τοῦ νὰ προσεῖχῃ μετὰ παρρησίας εὐγενεῖς τινὰς τοῦ Ροδόλφου ὁρμάς καρπὸν τῆς ἀνατροφῆς τοῦ Μούρφ. Ἀφοῦ ἐπέθεσε χλευασμοὺς ἐπὶ χλευασμῶν κατὰ τῆς πικρυότητος τῶν ψυχαιωγῶν τῆς πρώτης ἡλικίας τοῦ μαθητοῦ του, ἐπέθεσε ἐξ ἡμισείας τὸ προσωπεῖον τῆς αὐστηρότητος ἐπληθεῖς ζωνῶς τὴν περιέργειαν καὶ ἐξῆψε τὴν φαντασίαν τοῦ βασιλόπαιδος, διηγούμενος καὶ περιγράφων εἰς

των, με ὑπερβολὰς καὶ χρωματισμοὺς διακόρου, τὰς
 ὁρὰς καὶ τροποληψίας αἰτίνες ἐλάμπρυνον τὰς βρασι-
 λίδας Λοδοβίκου ΙΔ', καὶ τοῦ μετ' αὐτὸν Ἀντιβασιλέως
 Ἰωάννου δε τὴν τοῦ Λοδοβίκου ΙΕ', ὅστις ἦτον ὁ ἥρωας
 καὶ Καίσαρος Πολυδώρη. Ἐβεβόκισεν εἰς τὸ δυστυχὲς
 ἔργον, ἀκροώμενον ὅλα ταῦτα μετὰ ὀλεθρίαν ἀπλη-
 ρείαν, ὅτι αἱ τρυφαί, ἔστωσαν καὶ κατὰ κύρον, μακρὰν
 ἐν νῆ διαφθείρωσι τὰ ἦθη ἐνὸς ἡγεμόνος ἔχοντος πνεῦ-
 μα δεινόν, καθιστῶσιν αὐτὸν μάλιστα εὐσπλαγγνον καὶ
 ἐνταῦθα διὰ τὸν λόγον, ὅτι οὐδὲν προδιθέτει τὰς ὁ-
 ρὰς ψυχὰς εἰς τὴν εὐμένειαν καὶ ἀγάπην, ὅπου ἡ ἀπό-
 κλισις τῶν ἡδονῶν. Ὡς ἀπόδειξιν δὲ ἀλάνθαστον τῆς
 ὑπόθεσεως ταύτης ἔφερε Λοδοβίκον τὸν ΙΔ', τὸν καὶ
 ἀγαπητόν. Ἀπὸριθμεῖ ἐπομένως, πόσοι μεγάλοι ἄνδρες
 τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων χρόνων ἀφωσιώθησαν εἰς
 τὴν ἐπικουρισμὸν (1), καὶ τὸν περιπαθέστερον!!! ἀπὸ
 τοῦ Ἀλκιβιάδους μέχρι Μυρριζίου τοῦ Σαζωνοῦ, ἀπὸ
 τοῦ Ἀντωνίου μέχρι τοῦ μεγάλου Κονδῆ (Condé),
 ἀπὸ τοῦ Καίσαρος μέχρι τοῦ Βενθόμου! Τοιαῦτα ὁ-
 ρὰ καὶ ἡδύναντο μεγίστην νῆ προξενήσωσι φθορὰν εἰς
 τὴν νεκρὰν ψυχὴν, διέκφυρον καὶ περβένον. Περιπλῆυν,
 Πολυδώρη, διηρμήνευσεν εὐγλώττως εἰς τὸν μαθητὴν

(1) Ὁ Ἐπίκουρος ἐδίδαξεν, ὅτι ἡ εὐδαιμονία τοῦ ἀνθρώπου συν-
 σταται εἰς τὴν τρυφήν, ὅχι τῶν αἰσθητικῶν καὶ τῆς κακίας, ἀλλὰ
 τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἀρετῆς. Εἰς τοὺς μαθητὰς τοῦ ἐπέστη τὸν
 ἠθιστικὸν τῆς σοφίας, τὴν ἐγκράτειαν, τὴν λιτότητα, τὴν ἀπο-
 χρίαν ἐκ τῶν πολιτικῶν τὴν γενναϊότητα τῆς ψυχῆς, τὴν κατεργα-
 σίαν τῆς ζωῆς, τὴν νέκρωσιν τῆς σαρκὸς, κ.τ.λ. Μετὰ τὸν θάνα-
 τόν του δίδωσι ἡ γλυκεία καὶ ἡγνή φιλοσοφία του διηρημένη εἰς κα-
 τὰ τὴν ἀρετὴν τρυφὴν πνευματικὴν μετεβλήθη εἰς σαρκικὴν, καὶ τὴν
 ἀρετὴν εἰς τὴν τρυφήν, ὥστε τὴν σήμερον τὸ ὄνομα ἐπι κελεύει
 καὶ ἐστὶν συνώνυμον τοῦ φιλήδονος.

του τὰς ὡδὰς τοῦ Ὁρατίου, τὰς δι' ὧν ὁ σπάνιος ἐκ-
 νος νοῦς ἐξυμνεί, μὲ τὸ δელαστικώτερον θέλητρον,
 ἡδονὰς ζωῆς διόλου ἀφοσιωμένης εἰς τὸν ἔρωτα καὶ
 τὰς τρυφηλοτέρας ἀπολαύσεις. Τέλος πάντων, τὸ γί-
 νηθαι τὰ πάντα καὶ ἐν παντὶ καιρῷ, ἦτο, κατὰ τὸν
 δάσκαλον τοῦτον, δοξάζειν τὸν δημιουργὸν ἐν τῇ
 γαλοπρεπείᾳ καὶ αἰδιότητι τῶν ἀγαθῶν, ἃ ἐδωκεν
 ἡμῖν.

Αἱ θεωρίαι αὗται παρήγαγον τοὺς καρπούς τῶν.
 Ἐν τῷ μέσῳ τῆς αὐλῆς ἐκείνης, τῆς ἀκυμάντου
 ἐναρέτου ἐκείνης αὐλῆς, τῆς συνευθιγμένης, ἐν τοῦ
 ἐκείνου τοῦ ἀρχόντος αὐτῆς, εἰς μόνας τὰς τῶν
 ἡδονῶν καὶ τὰς αἰσθῶν διαχύσεις, ὁ μαθητὴς τοῦ
 λυδῶρος, ὁ Ῥοδόλφος, ὠνευροπόλει ἤδη τὰς ψυχὰς
 ἀγρυπνίας τῶν Βερσαλλίων, τὰ ὄργια τοῦ Κοσμοῦ
 (l'hoisy), τὰς σφοδρὰς ἡδυπαθείας τῶν παραθεσίων
 Ἐλαφοτροφείου (Parc aux-l'ers) (1), ἐνίοτε δι' αὐ-
 ἀντιθέσεως, καὶ τινὰ ἔρωτα ρομαντικόν. Δὲν ἔλειπε
 ὁ διδάκτωρ νὰ παραστήσῃ εἰς τὸν Ῥοδόλφον καὶ
 πᾶς ἡγεμὼν τῆς Γερμανικῆς Ὀμοσπονδίας, ἄλλας
 λευκὰς ἀξιώσεις δὲν ἔχει, εἰμὴ τὴν τοῦ νὰ στέλλῃ
 πρεσβευτὴν του εἰς τὴν Δαίταν, διὰ ν' ἀντιπροστα-
 τᾷ συμφέροντά του· ἐπειδὴ τὸ πνεῦμα τοῦ αἰῶνος
 ἔτεινε πλέον πρὸς τὸν πόλεμον. Νὰ διάγῃ λοιπὸν
 ἡμέρας του ραθύμως καὶ ἡδυπαθῶς ἐν τῷ μέσῳ τῶν

(1) Μέρη ὅπου ἔλαβον χώραν ἐπὶ Λοδοβίκου ΙΕ' βασι-
 Γαλλίας. σιγηναὶ διαφθορὰς καὶ ἀπολαύσεως. Τὸ Ἐλαφο-
 τοῦτο μάλιστα, κατ' ἀρχὰς ἦτο περιοχὴ εὐρύγματος, ὅπου ἐπὶ
 Λοδοβίκου ΙΕ' ἐκλείοντο ἔλαφοι, διὰ νὰ κυνηγῇ ὁ βασιλεὺς ἐπὶ
 Λοδοβίκου ΙΕ', πρῶτον μετέβη εἰς τὴν κατοχὴν τῆς βου-
 ἐπιμένειν κατέστη περίβολος τῶν νεανίσκων ὅσας ὁ μονάρχης
 ὄρῳεν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ καὶ τῶν ἐπαρχίῶν διὰ τὰς ἡμέρας

ναυαίων τέρψεων καὶ τῶν ἐπιτηδεύσεων τῶν
 ἡμέρας ὅσας αἱ σωματικαὶ τρυφαί τὸν μ-
 διασκεδάζει τὴν μέθην ταύτην καταφεύγων
 πᾶς ψυχαγωγίας ὅσας παρέχουσιν αἱ τέχ-
 ναι εἰς τὴν κυνηγεσίαν, ὅχι ὥσάν ἄλλοι
 ὡς εὐφυῆς ἐπικούρειος, τοὺς προσωριν-
 οὖς οἵτινες αὐξάνουσι τὴν ἡδονὴν τῆς
 καὶ ἀκνηρίας... τοιαύτη, κατὰ τὸν διδά-
 ἡ μόνη ἐφικτὴ ζωὴ δι' ἓνα βασιλόπαιδα, ὅ-
 ρας κολοφῶν') ἡξιοῦτο νὰ ἐπιτύχῃ καὶ
 πουργόν του ἀνδρα τινὰ ἱκανὸν ν' ἀναδεχ-
 τὴν ὁληπρὸν φορτίον τῶν ὑποθέσεων τοῦ Κρ-
 Πτερυγίζομενος ὁ Ῥοδόλφος ἐπὶ μύθῳ
 μύθῳ ἄλλως τε ἀνεπιλήπτῳ, διότι δὲν ἐξ-
 τὰ ἦρα τῆς πιθανότητος, ἐβουλεύετο, ὅπως
 ἀνακλέτῃ τὴν ψυχὴν τοῦ μεγάλου δουκὸς
 νὰ δοθῇ εἰς τὴν ζωὴν τὴν ὅποιαν ὁ Πολυδώ-
 ρος μὲ χρώματα τοσοῦτον ζωηρὰ καὶ χρ-
 νὰ λάβῃ διὰ πρῶτον ὑπουργὸν τὴν ἀνδρα-
 ἰποίου εὐθαύμαζε τὰς γνώσεις καὶ τὸ πνεῦ-
 τοῦ ὁποίου τὴν τυρλὴν συναίνεσιν ἐδελεάζ-
 σήμερον.

Ἀναμφελές, νὰ εἰπώμεν, ὅτι ὁ βασιλόπα-
 κτικὰς τὰς ὀργαζούσας τὰ στήθη του ἐλ-
 ὄας. Γνωρίζων ὅτι οἱ ἄνδρες τοὺς ὁποίους
 πᾶν του ἦσαν πρὸ πάντων ὁ Γουστάβος
 Κάρολος ΙΒ' καὶ ὁ μέγας φριδερίκος (ὁ Ι
 Ῥοδόλφος εἶχε τὴν τιμὴν νὰ κατὰγῃται ἐ-
 λικὸν οἴκου τοῦ Βρανδεβούργου), ὁ Ῥοδόλ-
 φος ὁ μέγας, δούξ, ὡς ἐνθουσιασμένος ὑπὲρ
 τῶν καὶ ἐνταυτῷ στρατηγῶν αὐτῶν, τῶν
 ἀφαιρούμενων τὰ ὑποδήματα καὶ πτερυγιστῆ-
 τῶν τοῦ ποδός, ἀλλ' ἀδικλείπτως περιφερομέν-

καὶ φιλομαχοῦντων, ἥθελε χάσαι τὰς ὁποίας ἐπὶ τῇ ἐλπίδι διὰ τὸν υἱὸν του, ἂν τὸν ἐβλεπε τείνοντα πρὸς τὴν ἀντικαταστήσῃ τὴν τευτονικὴν σοβαρότητα αὐτῆς διὰ τῶν ἀκολάστων ἡθῶν, ἅτινα ἐκυρίευν τῶν ἡμερῶν τῆς Ἀντιβασιλείας, εἰς τὴν Γαλλίαν.

Παρήλθε τοιαυτὸς τρόπος ἐν ἔτος . . . δεκαοκτῶ νες. Τότε ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν καὶ ὁ Μοῦρρ ὅστις ἐκλαυσεν ἀπὸ χαρὰν ἐναγκαλιζόμενος τὸν λαὸν τὸν μαθητὴν. Μετὰ τινὰς ἡμέρας, ὁ ἅγιος εὐνοῦς τριδὴς οὗτος, παρετήρησε μὲ καίριον λύπην, ὅτι ὁ Ροδόλφος ἐφέρετο πρὸς αὐτὸν ψυχρῶς, τρόπον τινὰ μισθῶν σμένως καὶ σχεδὸν εἰρωνικῶς, ὡς αἰς τὸν ἀνέφερε ἀγροτικὴν καὶ κοπιώδη ἐκείνην ζωὴν των. Βέβαιον Μοῦρρ περὶ τῆς ἀγαθῆς φύσεως τοῦ βασιλοῦ πατρὸς ἀπὸ μυστικῆν παραινόμενος προαίεσθαι, ἐσυμπέρανεν ὅτι ὁ νέος πρέπει νὰ διεφθάρῃ ἀπὸ τὰς λυμνατικὰς δασκαλίας τοῦ Πολυδώρου, ἡ φυσιογνωμία τοῦ ὅπου ἐξ ἀρχῆς δὲν τὸν ἤρσεν. Ἀποφασίζει λοιπὸν νὰ προσέξῃ ἀλλ' ὁ Πολυδώρος, ἐξ ἄλλου μέρους, τῶν ὁμοίων ἐπὶ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Μοῦρρ, ἐπειδὴ ἐφοβήθη τὴν τιμιότητα καὶ φρόνησιν τοῦ ἀνδρός, κατεβύθη πᾶσαν δύναμιν νὰ καταστρέψῃ τὸν εὐπατρίδην ἐκ πνεῦμα τοῦ Ροδόλφου. Κατ' αὐτὴν ταύτην τὴν ἐποχὴν εἶχον παρουσιασθῇ καὶ ὁ Τάμ. μετὰ τῆς Σάρρας εἰς αὐτὴν Γερολατίν, ὅπου ἔτυχον, ὡς προείπομεν, πλέον διακεκριμένης δεξιότητος, καὶ κατ' αὐτὴν ταύτην τὴν ἐποχὴν ὁ Ροδόλφος εἶχεν ἀναχωρήσει μετὰ Μοῦρρ, διὰ κἀνένα μῆνα, πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν στρατευμάτων.

Κατὰ τὴν ἀπουσίαν ταύτην τοῦ βασιλοῦ πατρὸς τοῦ Μοῦρρ, ὁ Πολυδώρος δὲν ἔμεινεν ἀδρανής. Οἱ νεοὶ καὶ ἐπίβουλοι ἄνθρωποι μαντεύονται μεταξὺ τῶν καὶ γνωρίζονται ὡς ἀπὸ μυστηρίου τινὰ σημεία.

ἔχονται ἡσυχοὶ καὶ βλέπουσιν ἀδιαφόρως ὁ εἰς τὸν ἄλλου μέχρι τῆς στιγμῆς καὶ ἦν τὸ συμφέρον τοὺς ἀνακαταστήσῃ ἢ νὰ συμμαχήσῃσιν, ἢ νὰ ἀντιπαρταχθῶσιν. Πλείους ἡμέρας μετὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῆς Σάρρας καὶ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς εἰς τὴν αὐτὴν τοῦ μεγάλου δουκὸς, ὁ Πολυδώρος εἶχεν ἤδη μετὰ τοῦ Σπύτωνος σχέσεις στενοῦς. Πρὸς τοῦτον ὁμιλοῦσε μὲ κυνισμὸν ἀνυπόφορον, ὅτι τὸ θάνατον εἰς αὐτὸν φυσικὴν καὶ σχεδὸν ἀκούσιον ἐπαθῆεν πρὸς τοὺς πανούργους καὶ πονηροὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τοῦτο, πρὶν ἀκόμη γνωρίσῃ θετικῶς τὸν ἑαυτοῦ πρὸς ὃν ἔτεινον ὁ Σπύτων καὶ ἡ Σάρα, εἰκόμηντο πρὸς αὐτοὺς ὡς ἀπὸ θέλητρον τι ἀκαταμάχητον· ἐκ τῆς ἔλξεως δὲ αὐτῆς καὶ μόνης ἐνόησεν, ὅτι οἱ δύο οὗτοι πρέπει νὰ ἐμελέτων σχεδιὸν τι διαβολικόν. Ἐρωτῶντας τινὰς τὰς ὁποίας τὸν ἀπεύθυνεν ὁ Σπύτων περὶ τῆς χαρακτῆρος καὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ Ροδόλφου, ἐρωτῶντας ὅμως ἀνεπαρκεῖς νὰ ἐμπνεύσῃ τὴν ἐλαχίστην ὑπόνοιαν, ἐὰν ἀπευθύνοντο πρὸς ἄλλον τινὰ ἐλιγώτερον ἐξυδακτῆ παρὰ τὸν διδάκτορα, ἐφώτισαν αὐτὸν ἀμέσως περὶ τῶν διαθημάτων τῶν δύο ἀδελφῶν. Τί μόνον δὲν ἐπίστευεν; ὅτι αἱ φιλοδοξοὶ τῆς Σιωπίδας βλέποντες ἦσαν καὶ ἐντιμοὶ ἐνταυτῇ. Ἡ ἔλευσις τῆς χαριτοῦτος κόρης ταύτης ἐφάνη εἰς τὸν Πολυδώρον εὐνοία τοῦ ὅτι ὁ Ροδόλφος εἶχε τὴν φαντασίαν ἐξημεμένην ἀπὸ λυμναίας ἐρωτικῆς· ἡ Σάρα ἔμελλε διὰ τῶν χαρίτων τῆς νὰ πραγματοποιήσῃ ὅλα τὰ θελγνύοντα ὄνειρα ταῦτα, καὶ ἀναμφιβόλως νὰ λάβῃ ἰσχυροτάτην ἐπῆρσιν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Ροδόλφου, κυριευμένου ἀπὸ τὴν μαγανείαν τοῦ πρώτου ἐρωτός.

Νὰ διεμβύνῃ λοιπὸν, νὰ καλλιεργήσῃ τὴν ἐπῆρσιν ταύτην, καὶ νὰ τὴν μεταχειρισθῇ ἐπομένως ὄργανον πρὸς παντελὴ καταστροφὴν τοῦ Μοῦρρ, ἰδοὺ τὸ σχέδιον τοῦ διδάκτορος. Ὄθεν, ὡς ἄνθρωπος πολυβούλος, ἔδοκεν

εἰς τὰς δύο μας φιλοδέξους νὰ ἐννοήσωσιν, ὅτι χωρὶς αὐτοῦ οὐκ ἠδύναντο ποιεῖν οὐδέν, ἐπειδὴ ἦτο μόνος πεύθυνος ἐνώπιον τοῦ μεγάλου δουκὸς περὶ τοῦ ἰδίου κοῦ βίου τοῦ βασιλόπαιδος.

Τότε εὐρέθησαν συνεννοημένοι ὥς ἐξ ἀποκαλύψεως καὶ οἱ τρεῖς, μολονότι ποτὲ οἱ Σκῳτοὶ δὲν ἀνέφερον τὸν διδάκτορα ὁποῖοι τινὲς ἦσαν οἱ μυστικοὶ τῶν σκωτῶν ποί· καὶ ὅταν ὁ Ῥοδόλφος καὶ ὁ Μοῦρρ ἐπέστρεψαν συνενωθέντες οἱ τρεῖς διὰ τοῦ κοινοῦ συμφέροντος, μὴ σιωπῇ τὴν συμμαχίαν κατὰ τοῦ εὐπατρίδου, πλεον ἐπιφόβου τῶν ἐχθρῶν.

Τὸ ἀναποφεύκτως συμβησόμενον . . . συνέβη.

Ὁ Ῥοδόλφος ἐπιστρέφει· συνκναστρεφόμενος Σάραν ἐρᾷται αὐτῆς ἐμμανῶς, καὶ ἰδοὺ αὐτὴ τῷ λόγῳ, ὅτι συμμερίζεται τὸν ἔρωτά του, μολονότι αισθάνεται, ὅτι ὁ ἔρως οὗτος μέλλει νὰ τὴν προσενεῖ δάνας πολλὰς . . . μαζὶ τῆς δὲν δύναται ποτε ὁ βασιλόπαις νὰ γίνῃ εὐτυχής, μεγάλη ἀπόστασις τοὺς διαχωρίζει! καὶ ἄλλα τοιαῦτα . . . διὰ τοῦτο, συστήνει τὸν Ῥοδόλφον ἄκραν μυστικότητα, μὴ λάβῃ ὑποψίαν τινὰ ὁ μέγας δούξ, ὅστις θέλει φανῇ ἀδυσώπητος, τοὺς στερήσει τῆς μόνης καὶ εὐδαιμονίας, τοῦ νὰ ᾔσκηται καθημέραν ὁ εἰς τὸν ἄλλον. Ὁ βασιλόπαις ὑποτάσσεται νὰ ᾔσκηται προσεκτικὸς καὶ κρυφίνους. ἡ Σκωτία· βουλον πανταχοῦ παρόντα ἔχουσα τὴν φιλοδοξίαν δὲν ἐφοβεῖτο νὰ προδοθῇ· ἐπράσχε πολύ· τοιοῦτος πῶς, τὸ ἐρωτικὸν μυστήριον ἐφυλάχθη κάλλιστα τὸν καιρὸν.

Ἀφοῦ εἶδον οἱ δύο ἀδελφοί, ὅτι τὸ πάθος τοῦ ἑνὸς τῶν ἐπηύξησε πολύ, καὶ ὅτι ἡ βασιλοῦς κορυφώμενη καὶ δυσκολώτερον χαλιναγωγουμένη ὁρμὴ τοῦ πείλει νὰ καταστρέψῃ τὰ πάντα, εἶπον· Καίριον.

τιζόμεν πὴν χορδὴν· καὶ ἐπειδὴ ὁ χαρακτήρ τοῦ δι-
 άκτορος ἐνεκρίθη αὐτὸς καθ' ἑαυτὴν ἀρμόδιος πρὸς τοι-
 αὐτὴν διαπραγματεύσιν, ἄλλως τε ἠθικωτάτην, ὁ Σπύ-
 των ἤρχισε νὰ τὸν ἐξηγείται, ὅτι ἀνάγκη συζεύξεως
 τοῦ Ροδόλφου μετὰ τῆς Σάρας· ἀλλέως, ἔλεγε μετὰ σο-
 βαρότητος, καὶ αὐτὸς καὶ ἡ ἀδελφὴ του ὄφειλον ν' ἀ-
 ναχωρήσωσιν ἀπὸ Γερολστέιν τὸ ὀγλιωρότερον. . . Ἡ
 Σάρα συμμερίζεται μὲν τὸν ἔρωτα τοῦ πρίγκιπος, πλὴν
 προτιμᾷ θάνατον παρά τὴν ἀτιμίαν, καὶ δὲν δύναται
 νὰ γίνῃ, εἰμὴ νόμιμος τῆς Ὑψηλότητος τοῦ σύζυγος.

Ὅταν ὁ Πολυδώρης ἤκουσε τὰς ἀξιώσεις ταύτας, ἐ-
 μινεν ἔκπληκτος· ποτὲ δὲν ἐφαντάσθη, ὅτι ἡ Σάρα ἦτο
 φιλόδοξος μέχρι τσαύτης προπετείας. Τοιοῦτον συναι-
 κισιον, ὡς ἀπὸ ἀνυπερβλήτους δυσκολίας περιστοιχού-
 μενον καὶ παντοειδὲς κινδύνους, ἐφάνη εἰς τὸν Πολυ-
 δώρην ἀδύνατον· ἐξέθεσεν ἐλευθέρως εἰς τὸν Σπύτων
 ὅλους τοὺς λόγους διὰ τοὺς ὁποίους ὁ μέγας δοῦξ δὲν
 ἠθέλε συγκατανεύσει ποτὲ εἰς τοιοῦτον γάμον. Τοὺς
 λόγους τούτους ἐνέκρινεν ὁ Σπύτων ὡς ὀρθοὺς· συνωμο-
 λόγησε πᾶσαν ἥσαν ἰσχυροί· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν ἐπτε-
 ρεῖτο πανταπᾶσι καὶ θεραπειᾷ· ἡ δύνατο νὰ γίνῃ ὁ γά-
 μος, νόμιμος μὲν καθ' ὅλα, πλὴν μυστικός, καὶ νὰ μὴ
 φανερωθῇ, εἰμὴ μετὰ θάνατον τοῦ βασιλεῦσιντος με-
 τ' αὐτοῦ δουκός. Ἡ Σάρα κατὰγειται ἀπὸ περιφανῆ καὶ
 ἀρχαῖον οἶκον· μία τοιαύτη σύζευξις δὲν τελεῖται πρῶ-
 τὴν φορὰν. Ὁ Σπύτων δίδει εἰς τὸν πρίγκιπα ὀκτὼ ἡ-
 μερῶν διορίων διὰ ν' ἀποφασίσῃ ἡ ἀδελφὴ του δὲν δύ-
 νεται νὰ ὑπομείνῃ πλεῖστον καιρὸν τὰς σκληρὰς τῆς
 ἀβιδοκλήτης ἀγωνίας· ἐν ἐμέλλε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν
 ἔρωτα τοῦ Ροδόλφου, ἦτον ἀνάγκη νὰ λάβῃ τὴν ἐπώ-
 δυνον αὐτὴν ἀπόφασιν μίαν ὥραν ἀρχήτερη.

Ὁ Πολυδώρης, κηλῶς ἐμβαστεύσας ἤδη εἰς τὰς βλέ-
 ψεις τῆς Σάρας, ἐμβήκεν εἰς ἀμνηχανίαν. Ἐπρεπὲν ἀπὸ

τὰ τρία τὸ ἓν ἢ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν γέροντα περὶ τῆς γκαμηλίου αὐτῆς συνοικίας· ἢ ν' ἀνοίξῃ τοῦ σφραγισμοῦ τοῦ Ῥοδόλφου ἐπὶ τῶν τεχνασμάτων τοῦ Γάμου τῆς Σάρας· ἢ νὰ δώσῃ χεῖρα βοηθείας εἰς τὸ συνοικεσιον αὐτό . . . Πλὴν . . .

Ἄν εἰδοποιᾷ τὸν μέγαν δοῦκα, ἔλανε ἀπὸ τῆς χάριτός του διὰ παντός τὸν μέλλοντα κληρονόμον τοῦ θρόνου.

Ἄν ἐφώτιζε τὸν Ῥοδόλφον περὶ τῶν ἰδιοτελῶν βλαβῶν τῆς Σάρας, ἐκινδύνεε ν' ἀνταρμιφθῇ ὅπως ἀνταρμιφθεῖσιν οἱ ἐρασταὶ ἐκείνου, οἵτινες τοὺς εἰπώσι καλὸν τοῦ ἀντικειμένου τοῦ ἐρωτός των . . . καὶ ἔπειτα ἀναφέρει εἰς ἓνα βασιλόπαιδα, ὅτι ἡ ἐρωμένη του ἀνέπεσε τὴν θέσιν του μάλλον τὴν ὑψηλὴν καὶ ὅχι τὴν ἀπὸ μόνου του . . . προσβολὴ καὶ ἰσχυρὰ κατὰ τῆς φιλευστέλειας τοῦ Ῥοδόλφου.

Ἄλλ' ἂν ἐδίδοι χεῖρα βοηθείας εἰς τὸ συνοικεσιον Πολυδώρης, κατέστηνε φίλους τὸν Ῥοδόλφον καὶ τὴν Σάραν διὰ τῆς εὐγνωμοσύνης ἣν ἐμελλον νὰ τῷ χρεωστοῦν, ἢ καὶ διὰ τῆς συνενιχῆς τῶν τριῶν εἰς μίαν τὴν αὐτὴν κινδυνώδη ἐπιχείρησιν. Ἀναμφισβύτως, ἦτο πιθανὸν ν' ἀνακαλυφθῶσι, καὶ τότε ὁ διδάκτωρ πέκυπτεν εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ μεγάλου δουκός· ἀλλ' ὁ μὲν ἐμελλε νὰ ᾔνοιε τετελεσμένος, ἡ ἐνωσις νόμιμος, ἡ ἐμελλε νὰ περὶέλθῃ, καὶ ὁ μέλλων ἡγεμὼν Γερμανίας τόσον στενότερον ἤθελε συνδεθῇ μετὰ Πολυδώρη, ὅσον πλεονέστερος κινδύνους διατρέχει τὸς πρὸς τὸ νὰ τὸν ὑπηρετήτῃ εἰς αὐτὴν τὴν χαλεπὴν περίστασιν. Ἀπορροφᾷ λοιπὸν μετὰ πολλὰς καὶ ὀδυρμους σκέψεις νὰ συντρέξῃ τὴν Σάραν πάντοτε ἀπὸ τινος ἐπιφυλάξεως, ὡς κατωτέρω θελομεν ἰδεῖ.

Τὸ πάθος ἐν τῷ σούρω τοῦ Ῥοδόλφου εἶχε φθάσει τὴν ἀκμὴν, καθὼς σφοδρῶς ἐρεθίζοντο ἐκ τῶν πρὸς

καὶ ἐκ τῶν τεχνικωτάτων γοητειῶν τῆς Σκωτί-
δος ὑποκρινομένης ὅτι πάσχει πλείονον αὐτοῦ, βλέ-
πων τ' ἀνυπέρβλητα ἐμπόδια, ἅτινα παρενέβαλλον εἰς
τὴν εὐδαιμονίαν τῶν ἡ τιμὴ καὶ τὸ καθῆκον. . . Ἀκό-
μα ὀλίγαις ἡμέραις, καὶ ὁ βασιλόπαις ἐπροδίδετο, βέ-
βαια. Ὅταν λοιπὸν ὁ διδάσκαλός του τὸν ἐπρότεινεν, ἡ
ἐκείνου παύση τοῦ νὰ βλέπῃ τὴν θελητικὴν αὐτὴν κόρην εἰς
τὴν ἐξῆς, ἢ νὰ τὴν ἀπαλάσῃ διὰ γάμου μυστικοῦ, ὁ
ἐκείνου ἀδελφὸς ἐχύθη περὶ τὸν τράχηλον τοῦ Πολυδώρου, τὸν
ἐκείνου σωτήρα του, φίλον, πατέρα. Ἄν εὐρίσκατο
παρὸν ἐκεῖ ἱερεὺς καὶ ναὸς, ὁ βασιλόπαις ἐνυμφεύετο
τὴν ἑαυτοῦ ἰδίαν στιγμὴν.

Ὁ διδάκτωρ ἠθέλησε, πρὸς τὸ κεκρυμμένον συμφέ-
ρον του, νὰ φροντίσῃ δι' ὅλα μόνος. Εὗρε τὸν ἱερέα,
μαστῦρα, καὶ ὁ γάμος, τοῦ ὁποῦ ὅλοι αἱ νομικοὶ τά-
τοι συνετάχθησαν καὶ ἐπακυρώθησαν ὑπὸ τοῦ Σηύτωνος,
ἐκτελεσθῆναι ἐπὶ ὀλιγοήμερου τινὸς ἀπουσίας τοῦ μεγάλου
ἐκείνου, προσκληθέντος εἰς συνέλευσιν τῆς Γερμανικῆς
ἀσπλῆς. . . Αἱ προρρήσεις τῆς γραίας τραφεῖς τῆς Σά-
ρας ἰδοὺ ἐπληρώθησαν· ἡ Σάρα ἐνυμφεύθη τὸν κληρονό-
μον θρόνου.

Ἡ ἀπόλαυσις δὲν ἐμετρίσας μὲν τὴν ἐρωτικὴν φλόγα
τοῦ Ροδόλφου, τὸν κατέστησε δὲ προσεκτικώτερον, καὶ
ἐπρόβλεπε τὴν ἀνησυχίαν ἐκείνην ἣτις ἐκινδύνευε νὰ δια-
λύσῃ τὴν πρὸς τὴν Σκωτίδα κρυφίαν κλίσιν του. Τὸ
ἐκείνου ζήτημα, ἐπαγρυπνούμενον ὑπὸ τοῦ Σηύτωνος καὶ
τοῦ διδάκτορος, τοσοῦτον δεξιῶς συνεννοεῖτο καὶ ἐπρό-
σχευεν εἰς τὰς σχέσεις του, ὥστε διέφραγεν ὅλων τὴν
προσοχὴν.

Συμβαλὸν τι ἀνυπομόνως προσδοκώμενον ὑπὸ τῆς
Σάρας μετέβαλεν ἀμέσως τὴν γαλήνην ταύτην εἰς τρι-
κυλίαν. . . Ἡ Σάρα κατέστη μήτηρ. Τότε ἐπιμα-
ρτυρεῖται εἰς τὴν γυναικα ταύτην ἀπαιτήσεις πάντῃ νὰ

πρὸς τὸν Ῥοδόλφον καὶ ἐπίφοβοι· τὸν εἶπε, χύνουσα
 κραυὴ ὑποκρισίας, ὅτι δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ὑποφύ-
 τὸν περιουρισμὸν ὅπου ἔζη· περιορισμὸν, τὸν ὅποιον
 τέσπηνεν ἔτι πλέον ἐπώδυνον ἢ ἐγκυμοσύνη της. Εἰς τὴν
 ἐσχάτην αὐτὴν ἀνάγκην ἐπρότεινεν εὐτόλμως εἰς τὴν
 βασιλόπαιδα νὰ τὰ ὁμολογήσῃ ὅλα πρὸς τὸν μα-
 δοῦκα, ἀφοῦ μάλιστα αὐτὸς, καθὼς καὶ ἡ ἐπὶ κλη-
 μεγάλη δούκισσα, διέκειντο εὐνοϊκώτεροι παρὰ
 πρὸς τὴν Σάραν. Βέβαια, τὸν ἔλεγεν, εἰς τὴν ἀρχὴν
 γέρον θέλει θυμωθῇ, θέλει ἀγανακτήσῃ· ἀλλ' ἀγαπᾷ
 τὸν υἱὸν τοῦ τοσοῦτον φιλοστόργως, τοσοῦτον τυφ-
 τρέφει πρὸς ἐμὲ (πρὸς τὴν Σάραν) τοσαύτην εὐνοίαν,
 στε ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἢ πατρικὴ ὀργὴ θέλει κατε-
 πραυνθῇ, καὶ τέλος ἡ σύζυγος τοῦ υἱοῦ τοῦ θέλει λα-
 εἰς τὴν αὐλὴν Γερουστεῖν τὴν θέσιν ἣτις τὴν ἀντι-
 κατὰ δύο μάλιστα λόγους, ἐπειδὴ μέλλει προσεγγί-
 γεννήσῃ καὶ κληρονόμον τοῦ θρόνου τοῦ. Ἡ ἀξίω-
 αὐτὴ ἐφόβησε τὸν Ῥοδόλφον ἐγνώριζεν ὅτι ὁ πα-
 τοῦ ἡγάπα αὐτὸν καθ' ὑπερβολὴν, ἀλλ' ἐπίσης ἐγ-
 ρίζε καὶ τὸ ἄκαμπτον τῶν ἀρχῶν τὰς ὁποίας ἐπρέ-
 εν ὁ μέγας δούξ περὶ τῶν καθηκόντων παντὸς πρί-
 πος. Εἰς ὅλας τὰς δυσκολίας ταύτας, ἡ Σάρα τὸν ὁ-
 κρίνετο ἀσπλάγχχως.

— Εἶμαι γυνὴ σου ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων.
 τὸς ὀλίγου δὲν θέλω δύνασθαι πλέον νὰ κρύψω τὴν ἐ-
 κυμοσύνην· δὲν ὑποφέρω πλέον νὰ ἐρυθριῶ διὰ τὴν
 τάστασίν μου, ἐνῶ ἐξ ἐναντίας ἔπρεπε νὰ σεμνύνωμαι
 καὶ νὰ δοξάζωμαι.

Ἡ πατρότης ἐδιπλασίασε τὸ φίλτρον τοῦ Ῥοδόλ-
 πρὸς τὴν Σάραν. Μεταξὺ τοῦ πόθου τοῦ νὰ προσχω-
 σῇ εἰς τὰς ἐπιθυμίας της καὶ τοῦ φόβου τῆς ὀργῆς
 πατρὸς τοῦ ἐσπαράττετο ὁ ταλαίπωρος πρίγκιψ.
 Σηύτων ἐλαχίστα τὸ μέρος τῆς ἀδελφῆς τοῦ.

— Ὁ γάμος εἶναι ἀδιάλυτος (1), ἔλεγεν εἰς τὸν βασιλικὸν τοῦ γαμβρὸν· ὁ μέγας δοῦξ δύναται νὰ σᾶς ἐξώσῃ ἐκ τῆς αὐλῆς τοῦ μετὰ τῆς συζύγου σας· τίποτε ἄλλο. Ἐπειδὴ ὁμως σᾶς ὑπεραγαπᾷ, δὲν θέλει ποτὲ ἀποφασίσαι τοιοῦτο μέτρον· θέλει προκρίνει νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὰ πεπραγμένα, ἀφοῦ οὐκ ἀπογίγνονται.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἦσαν πολλὰ ὀρθοί, ἀλλ' ὅχι καὶ ἱκανοὶ νὰ πραῦνωσι τὴν ψυχικὴν ἀγωνίαν τοῦ δυστυχοῦς βασιλόπαιδος.

Μεταξὺ τούτων, ἐπιφορτίζεται ὁ Σπύτων παρὰ τοῦ μεγάλου δουκὸς νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Αὐστρίαν διὰ νὰ θεωρήσῃ γένη τινὰ ἵππων· μὴ δυνάμενος δὲ ν' ἀποφύγῃ τὴν ἀποστολὴν αὐτὴν, μέλλουσιν νὰ τὸν ἀπασχολήσῃ δεκαπέντε ἡμέρας τὸ πολὺ, ἀνεχώρησεν ἔχων δέκων εἰς μίαν στιγμὴν κρίσιμωτάτην διὰ τὴν ἀδελφὴν του. Ἡ Σάρα μολόντοῦτο, λυπηθεῖσα ἐξ ἑνὸς μέρους, εὐχαριστήθη ἐξ ἄλλου, ὅτι ὁ ἀδελφὸς τῆς ἀπεμακρύνετο· ἔχανε μὲν τὸ ὑποστήριγμα τῶν συμβουλῶν του, ἀλλ' ἂν τὰ πράγματα ἀνεκαλύπτοντο, αὐτὸς ἤθελεν εἶσθαι μακρὰν τοῦ θυμοῦ τοῦ μεγάλου δουκός. Ἡ ἀδελφὴ ὥφειλε νὰ γράψῃ πρὸς τὸν ἀδελφὸν ἡμέραν πρὸ ἡμέραν τί φάσιν ἐλάμβανεν ἢ οὐσιώδης πρὸς ἀμφοτέρους ὑπόθεσις· διὰ ν' ἀνταποκρίνονται δὲ ἀσφαλῶς καὶ χρυσίως, ἐσύνθησαν ἰδίους χαρακτῆρας, εἰς μόνον τὸν Πολυδώρην γνωστούς. Τοῦτο καὶ μόνον τὸ μέτρον δηλοῖ, ὅτι ἡ Σάρα ἔτρεφε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, παρεκτὸς τῶν ἀφορώντων τὴν Ροδόλφον, καὶ ἄλλους σκοπούς. Τῶνόντι· τὸ πῦρ τοῦ ἔμμενου ἔρωτος τὸν ὁποῖον ἤναψεν ἡ ἀπληστος ψυχρά καὶ φιλόδοξος αὐτὴ γυνὴ δὲν ἴσχυσε ν' ἀναλύσῃ τὸν πάγον τῆς καρδίας τῆς. Ἡ κύησις τῆς τελείως δὲν τὴν ἐμάλυνε· τὴν κύησιν τῆς μάλιστα τὴν μετεχειρίσθη ὡς

(1) Ἡ ὁλικὴ ἐκκλησιὰ δὲν εἶδε πώποτε διαζύγιον.

μέσον ισχυροτέρας ἐπὶ τοῦ Ῥοδόλφου ἐπιβροχῆς. Ἡ
 τῆς, ὁ ἀπονενωημένος ἔρωις, ἡ ἀπειρία τοῦ ἀκαίου
 τοῦ βασιλόπαιδος, τοῦ τοσοῦτον δολίως σαγηνευθέντος
 εἰς ἀδιέξοδον τοιαύτην περιπλοκήν, οὐδὲ τὸν ἐλάχιστον
 διήγειρον οἶκτον εἰς τὴν ἀκόρεστον γυναίκα ταύτην.
 Εἰς τὴν μετὰ τοῦ Σηύτωνος μυστικὴν ἀνταπόκρισιν
 ἐμεμφιμοίρει μὲ τρόπον περιφρονητικόν, ὅτι ὁ σὺν-
 τῆς ἥτο παντάπῃσι παιδίον, νὰ τρέμῃ ἐνώπιον ἐνὸς
 πρὸς τοσοῦτον φιλοστόργου, καὶ ὅστις τέλος πάντων
 ὑπῆρχεν ἀρκετὰ μακρόβιος... ὁ μακροβιώτερος
 ἡγεμόνων τῆς Γερμανίας. Ἐνὶ λόγῳ, εἰς τὴν ἀλλο-
 γραφίαν τῶν δύο ἀδελφῶν ἀπεκαλύπτοντο εὐκρινῶς
 δοξομανεῖς ὑπολογισμοὶ τῶν, ἡ ἰδιοτέλειά τῶν, καὶ ἡ
 νυπομονητικὰ τῆς ἀνθρωποκτόνος... αὐτοῦ ἐφαίνοντο
 γυμνὰ ὅλα τὰ ἐλατήρια τῆς καταχθονίου σκευωρίας
 τὴν ὁποίαν ἐστερνύωσεν ὁ γάμος τοῦ Ῥοδόλφου. Μερ-
 τῶν ἐπιστολῶν τῆς Σάρας πρὸς τὸν ἀδελφόν τῆς ἐκ-
 τῆσεν ὁ Πολυδώρης, ὅστις ἦτο τὸ μέσον δι' αὐτὴν ἡ ἀντα-
 πόκρισις διεβιδύαζετο· ἀκολουθῶς θέλομεν μάθει ἐπὶ
 νι σκοπῷ ἐκράτησε ταύτην τὴν ἐπιστολήν.

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Σηύτωνος
 ἡ Σάρα εὐρέθη εἰς τὴν συναναστροφὴν τῆς ἐπικλήρου
 γάλης Δουκίσσης. Τινὲς τῶν ἐκεῖσε γυναικῶν τὴν πα-
 τήρουν ἐκθαμβοὶ τροποντινά, καὶ κατὰ ἐπιθυμίαν εἰς
 ὧτα τῶν πλησίον. Ἡ μεγάλη δούκισσα Ἰουδιθ, ἡ
 μὲ ὅλους τοὺς ἐννεμήκοντά της, εἶχεν ὄρασιν καὶ ἀκού-
 εῖς εἰσέτι ἀνεπηρέαστον, δὲν παρήκουσε τὸν θόρυβον ταύτην
 καὶ τοὶ ἐλαφρόν. Νεύει λοιπὸν πρὸς μίαν ἀπὸ τῶν γυναι-
 κας τῆς ὑπηρεσίας τῆς νὰ πλησιάσῃ, καὶ μανθάνει
 αὐτῆς, ὅτι αἱ κυρίως τῆς συναναστροφῆς εὐρίσκουν ἀπ-
 ψε τὴν διεσπομένην Σάραν Σηύτωνος. Δὲ-Ἀλφρεδὸς
 ὀλιγώτερον εὐκίνητον, ὀλιγώτερον ὑψιτενὴ παρ' ὅσον
 καὶ συνήθως. Ἡ γραῖα ἡγεμονίς ἐλάτρευε τὴν νεώ-
 τηράν.

της εὐνοουμένην ἦτον ἱκανή καὶ εἰς τὸν Θεὸν αὐτὸν νὰ ἐγγυηθῇ τὴν ἀρετὴν τῆς Σάρρας. Δυσαρεστηθεῖσα διὰ τὴν κακωτρέχειαν τῶν παρατηρήσεων ἐκείνων, ἀνέστειλε τοὺς ὤμους καὶ ἀνεφώνησεν ἐκ τῆς ἄκρας τῆς αἰθούσης, τοῦ ἱερέως.

— Πλησίασε, ἀκριβὴ μου Σάρα, νὰ σὲ εἰπῶ.

Ἡ Σάρα ἠγέρθη. Ἦτο χρεῖα νὰ διέλθῃ τὴν αἶθουσαν νὰ πλησιάσῃ τὴν ἡγεμονίδα, ἥτις, εὐνουστάτη πρὸς αὐτήν, ἠθέλησε διὰ μόνης τῆς διαλεύσεως ταύτης νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἐπιβουλὴν τῶν συκοφαντῶν, καὶ νὰ τοῖς ἀποδείξῃ μετὰ θριαμβοῦ, ὅτι τὸ ἀνάστημα τῆς πελάτιδος τῆς ἦτο χαρίεν ὡς πάντοτε καὶ λυγερὸν. Φεῦ! ὁ δολιώτης ἐχθρὸς ἂν ἦτο, δὲν ἤθελέ ποτε ἐπινοήσῃ χειρότερον ἅφ' ὅ,τι ἐπενόησεν ἡ ἐξαίρετος ἡγεμονίς, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ ν' ἀθωώσῃ τὴν εὐνοουμένην της. Ἡ Σάρα προχώρησε πρὸς τὴν ἡγεμονίδα... Μόλις καὶ μετὰ βίαις, διὰ τὸ βαθὺ πρὸς τὴν μεγάλην δούκισσαν σέβας, ὡς παριστάμενος καὶ αἱ παριστάμεναι ἴσχυσαν νὰ καταπνέωσι τὴν ἐκπληξίν καὶ δυσαρέσκειάν των εἰς τὴν ἡγεμονίαν τῆς Σκωτίδος, διερχομένης τὴν αἶθουσαν. Παρετήρησαν πλέον καὶ οἱ ἦττον ὀξυδερκεῖς ἐκεῖνο τὸ ἐπίπτον ἡ Σάρα δὲν ἤθελε πλέον νὰ κρύψῃ ἐπειδὴ, ἂν ἤθελεν, ἡ ἡγεμονίς ἀκόμη ἄλλ' ἢ φιλόδοξος γυνὴ μετῆλθε τὸν πάνδημον τρόπον τοῦτον, διὰ ν' ἀναγκάσῃ τὸν Ροδόλφον νὰ ἀκηρύξῃ τὴν σύζευξίν του.

Ἡ μεγάλη δούκισσα μολοντοῦτο, μὴ ἐνδίδουσα εἰσέλθῃ εἰς τὰ προφανῆ ταῦτα, κύπτει καὶ λέγει εἰς τὸ ὠτίον τῆς Σάρρας — Δὲν ἐξεύρω, κόρη μου, πῶς εἶσαι σήμερον εὐνοουμένη τόσο ἀθλίως!... σὺ ἥτις ἔχεις μέσσην, τὴν ἑποῖαν κάνεις περικυκλῶναι μὲ τοὺς δέκα δακτύλους τῶν χειρῶν, κατέστης ἀγνώριστος...

Κατόπιν διηγάμεθα πᾶς συνεπίαις τῆς ἀνακλήψεως ἐρχοῦ.

ταύτης· ἐπέφερε μεγάλα καὶ τρομερὰ συμβάματα· γομῶν ὅμως ἀπὸ τοῦ νῦν ὅ,τι καὶ ὁ ἀναγνώστης μάντευσεν ἀναμφιβόλως . . . δηλαδή, ἡ Μαριάνθη καρπὸς τῶν γάμων τοῦ Ῥοδόλφου μετὰ τῆς Σάρας καὶ ἀμφότεροι οὗτοι ἐνόμιζον ἀποθανοῦσαν τὴν γατέρα των.

Ἐντοσούτω δὲν ἐλησμονήσαμεν, ὅτι ὁ Ῥοδόλφος ἐπεσκέφθη τὸν οἶκον τῆς ὁδοῦ Τέμπλου, ἐπὶ εἰς τὰ ἴδια, καὶ ἐμελλε, τὸ αὐτὸ ἐκεῖνο ἑσπέραν πορευθῆ εἰς χωρὸν τινα διδόμενον ὑπὸ τοῦ προέστη * * *. Αὐτοῦ τώρα θέλομεν ἀκολουθήσει τὴν τὸν βασιλεύοντα μέγαν δοῦκα Γεραλστέιν, ΓΟΥΤΤΟΝ ΡΟΔΟΛΦΟΝ, περιηγούμενον εἰς τὴν Γαλλίαν τὸ ὄνομα κόμης Δε-Δουῆρεν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ΄

ΧΟΡΟΣ.

Εἰς τὰς ἑνδεκά τῆς ἑσπέρας, πυλωρὸς τις (συμπίσσημον φορῶν στολὴν, ἀνοίγει τὴν θύραν ἐνὸς μεγάρου εἰς τὴν ὁδὸν Πλουμέτου, καὶ ἰδοὺ ἐξέρχεται δίφρος (ἔξ) μεγαλοπρεπῆς, κυανοῦς τὸ χρῶμα, συνεζευγμένον εἰς δύο ὑπερηφάνους ἵππους ψαρούς, βαθυχαίτας, ἀδράς οὐράς· τὸ ἐδῶλιον τοῦ δίφρου τούτου, ὅπου θάνει θέσιν ὁ ἀμαξηλάτης, ἐκαλύπτετο ἀπὸ ἐπίστευ μὲγᾶ, κεκοσμημένον εἰς τοὺς γύρους διὰ κροσσῶν ζωτῶν, καὶ ἐπ' αὐταῦ ἐβρενθόετο καθήμενος εὐφρατατός τις ἡνίοχος, φαινόμενος ἐτι πλεον παχύνει

ἐν αἰσύραν (γοῦναν), κυανῇν, ἀργυροπάρυφον, με πλᾶτῃ
 περιτρίχῃ ἐκ σαρθερίου (σαμουρίου), καὶ τεθωρακι-
 μένην διὰ βραχδεσούργων (κορδονίων)· εἰς τὴν κεφαλὴν
 ἔχει πῖλον τρίκωχον πεπιεσμένον ἄνωθεν. Ὅπισθεν
 τοῦ δόφρου, γιγαντόσωμος τις θεράπων (valet de pied)
 πεπιεσμένος τὴν κόμην (1) καὶ ἐνδεδυμένος στολὴν
 κίτριναν με κίτριναν καὶ ἀργυρὰ κεντήματα, ἵστατο πλη-
 οὺς ἐνός εὐζώνου με μύστακας φοβερούς, με σειράδια
 (χλόνια) ὥς ἔχουσιν οἱ ἀρχιτυμπανισταὶ εἰς τὸ στρα-
 τωτικόν, καὶ με πῖλον πλατυπάρυφον, ἡμικαλυπτόμε-
 νον ἀπὸ θύσανον πτερῶν κυανῶν καὶ κιτρίνων, κυ-
 ατωμένων.

Τὰ ἐντὸς τοῦ ὁχήματος, ἐμπεπετασμένα δι' ὑφάσμα-
 τος ὁλοσηρικοῦ (ἀτλαζίου), ἐφωτίζοντο ἀρκετὰ ἐκ τῆς
 ἀντιφωσκίας τῶν προδιφρίων φανῶν· διέκρινε δέ τις τὸν
 ἀρχὸν καθήμενον εἰς τὰ δεξιὰ, τὸν βαρόνον Δε-
 σπύριον ἐξ εὐωνύμων, καὶ τὸν πιστὸν Μοῦρρ ἀπέναντι.
 Ὁ Προδόλος ἀπὸ σέβας φερόμενος πρὸς τὴν βασιλέα
 τὴν ἑποῖον ἀντεπροσώπευεν ὁ πρέσβυς εἰς τὸν οἶκον τοῦ
 βασιλέου ἐδίδετο ὁ χορὸς, ἔφιρεν εἰς τὸ ἐνδυμά του μένον
 τὸ ἀδαιμαντοκόλλητον παράσημον τοῦ τάγματος τοῦ

Ἡ πορτογαλλόχρους τινίς καὶ ὁ ἐκ μίλτου σταχυρὸς
 τῶν μεγάλων ταξιάρχων τοῦ Χρυσοῦ Ἀειοῦ τοῦ Γε-
 νελστέιν ἐκρέμαντο περὶ τὸν τράχηλον τοῦ σὶρ Οὐάλτερ
 Μοῦρρ· τὰ αὐτὰ παράσημα ἔφερε καὶ ὁ βαρόνος Δε-
 σπύριον· πρόσθετες ἐν παρενθέσει, ὅτι εἰς χρυσὴν τινα ἔλυ-
 ον, μετὰ τῶν δύο πρώτων κομβιοδόχων τοῦ ἐνδύ-
 ματος τοῦ διπλωμάτου, ἦσαν περασμένοι ἀναριθμητοὶ
 ἄλλοι σταχυροὶ πάσης χώρας καὶ τόπου.

(1) Ἄλλοι ἐπομνησίζουσιν, οἱ θεράποντες αὗτοι διαπάσσουσιν τὴν
 κόμην διὰ λευκῆς τινος κηρίως (πυύδας), ὡς ἦτορ ποτὶ σαρμάς εἰς
 τὴν Εὐρώπην νὰ διαπάσσωνται καὶ οἱ κύριοι καὶ κυρίαι.

— Χαίρω πολὺ, εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος, ὅτι αἱ εἰδήσεις τὰς ὁποίας με γράφει ἡ κυρία Γεωργία περὶ τῆς μητρὸς μου εὐνοουμένης, τὴν ὁποίαν ἀφῆκα εἰς Βουκεβάλ, εἰς πόσον εὐχάριστοι· εὐγε εἰς τὸν Δαυίδ! τὴν ὡρᾶν μεγάλως. Μεταξὺ λόγων, σὺ Οὐάλτερ Μούρφ, ἐπρόσθεν ὁ Ῥοδόλφος μειδιῶν, ἂν σὰς ἔβλεπε τῶρα καὶ ἀπὸ τοὺς γνωρίμους μας τῆς παλαιᾶς Χώρας μετὰ τὰ φορέματα, ὑμᾶς τὸν γενναιότατον καρδίου ἀνδρὶ πόσον ἤθελεν ἐκπλαγῆ!

— Ἀλλὰ, με φαίνεται, δὲν ἤθελε προξενήσει καὶ Ὑ. Β. Γ. ὀλιγωτέραν ἐκπληξιν, ἂν εὐηρεστείτο νὰ εἴκοι νισθῇ ἀπόψε εἰς τὸν οἶκον τῆς ὁδοῦ Τέμπλου πρὸς τὴν σκεψιν φιλικὴν τῆς κυρίας Πιπελέτου καὶ διασκέδῃ τῆς μελαγχολίας τοῦ πτωχοῦ τῆς Ἀλφρέδου, ὅπως τοῦ ἀφωρισμένου ἐκείνου ζωγράφου...

— Μὲ τὴν ἐντέλειαν σὰς ἐξωγράφησεν ἡ Β. Α. τὸν Ἀλφρέδον, μετὰ τὸ μεγαλοπρεπὲς τοῦ πράσινου δωματίου, τὸ ἡγουμενικόν του ὕψος, καὶ τὸν ἀμετάκλητον τρομπονοειδῆ του πῆλον, εἶπεν ὁ βαρόνος, ὥστε μετὰ νεται ὡς νὰ τὸν βλέπω ἐνθρονισμένον ἐντὸς τοῦ σκευοταπεινοῦ καὶ καπνισμένου οἰκηματίου τοῦ Τολμῶ ἐν τοῖς νὰ ἐλπίσω, ὅτι ἡ Ὑ. Β. Γ. ἡδύχαριστήθη ἐκ τῶν ἀντισημειωμάτων τοῦ μυστικοῦ μου πράκτορος; Ὁ οἶκος αὐτοῦ τῆς ὁδοῦ Τέμπλου, ἐπλήρωσε καθ' ὅλα τὴν προσδοκίαν τῆς ὑψηλότητός της;

— Ναί, ναί... ἀπήντησεν ὁ Ῥοδόλφος· εὖρον μάλιστα πλείονα τῶν ὅσα ἐπερίμενα... — Καὶ μετὰ τινὰ κατηφῆ σιγὴν, διὰ τὴν ἀποσκευάσθη τὴν λυπηρὰν ποψίνην περὶ τῆς μαρκεσίας Δ' Ἀρβίλλ, ἐπανελάβετο τὸν δρόμον· — Ὁμολογῶ ὅτι εἰς αὐτὰς τὰς μεταμορφώσεις μας εὐρίσκω τέρψιν πολλήν· συστήλλομαι νὰ σὰς καλεῖται μὲν παιδαριώδη παρατήρησιν. Σήμερον τὸ πρῶτον ἐπὶ σφαιρᾷ ἐν ποτήριον κάσσιος εἰς τὴν κυρίαν Πιπελέτου.

φίλῃ μὴν ἔλθῃ κάνεις καὶ κτυπήσει τὴν θύραν ἐν ἀποσίᾳ τῆς, καὶ ἀπόψε . . . εἶμαι εἰς τὸν προνομιοῦχον ὕψιν, ἐλέω Θεοῦ, βασιλεύουσιν ἐπὶ τοῦ κάτω κόσμου τούτου . . . (ὡς τὸ εἰπόμεν πλεον καὶ ἡμεῖς, ἰσχυροὶ καὶ ὁ πέντε μόνους ἔχων ὁβολοὺς δύναται νὰ εἴπῃ « τὴν κατὰστασίν μου » ὡς τὸν πλεον βαθυπλούτου) — ἐπρόσθεσεν ὁ Ῥοδόλφος ἐν εἶδει παρενθέσεως, ἰσχυρῶν, ὅτι ἡ ἔκτασις τῆς ἐπικρατείας του ἦτον ἀσέμαντος.

— Ἀπὸ πόσους ὅμως βαθυπλούτους, Ὑψηλότατε, ἀλείπει πολλάκις ὁ σπάνιος καὶ διακεκριμένος νοῦς τοῦ πέντε ὁβολῶν καταστάσεως! ἐπέφερεν ὁ βαρὺς.

— Ἀ! φίλτατε Δέ-Γράουν, εἰσθε πολὺ εὐγενῆς εὐγενῆς εἰς τὸ ἄκρον· ὑπερπληροῦτε τὸ μέτρον· ἐπανέλκων ὁ Ῥοδόλφος μὲ εἰρωνείαν ἐμπαικτικὴν. Καὶ ὁ δυστυχὴς βαρὺς ἠτένισε τὸν Μοῦρφ, ὡς ἄνθρωπος ὅστις ἀρχὰ πλεον ἐκατάλαβεν ὅτι ἀνύητος λόγος τὸν διέφυγεν ἀπὸ τὰ χεῖλη.

— Τῇ ἀληθείᾳ, ἐπανέλαβεν ὁ Ῥοδόλφος, ἀπορῶ, φίλτατε κύριε, τίνι τρόπῳ νὰ σᾶς ἀποδείξω τὴν εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὴν περὶ ἐμοῦ ἀγαθὴν σας κρίσιν, καὶ πῶς νὰ σᾶς ἀνταποδώσω κολακείαν ἀντὶ κολακείας.

— Ὑψηλότατε . . . ἱκετεύω ὑμᾶς, μὴ λάβητε τὸν κόπον τούτον· εἶπεν ὁ Δέ-Γράουν, ὅστις εἶχε πρὸς στιγμὴν λησμονήσει, ὅτι ὁ Ῥοδόλφος ἐβδελύττετο τὸν κατὰ πρόσωπον ἔπαινον, καὶ ἐκδικεῖτο αὐτὸν διὰ χλευασμῶν πικροτάτων.

— Πῶς, βαρὺν! ἐγὼ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ μείνω χρεώστης πρὸς ὑμᾶς· ἐπηγέσατε τὸν νοῦν μου· θέλω νὰ σᾶς ἀνταποδώσω τὸ ἐγκώμιον ἀντεπεικινῶν τὸ κάλλος σας· ἐπειδὴ, βαρὺν, σᾶς βεβαιῶ, φαίνεσθε εἰκοσάετης νεανί-

σκος τὸ πολὺ· ποτὲ ὁ Ἀντίνοος δὲν πρέπει νὰ εἶχῃ
σωπὸν χαριέστερον τοῦ ἰδικοῦ σας.

— Ἐλεος . . . παρακαλῶ . . . ὑψηλότατε . . .

— Κύτταξέ τον, Μούρφ . . . κύτταξέ· ἔχει
πόλλων θελκτικώτερα καὶ νεαρότερα κάλλη;

— Ὑψηλότατε . . . καιρὸς πολὺς παρῆλθεν ἀφ' οὗ
μὲ ἡκούσετε νὰ προσφέρω κολακείαν . . .

— Ἰδὲ, Μούρφ . . . ἰδὲ τὸν χρυσοῦν αὐτὸν κύριον
ὅστις κρατεῖ, χωρὶς ποσῶς νὰ καλύπτῃ, τοὺς μαλακί-
βοστρούχους τῆς μελανῆς του κόμης, κυματουμένους
τοῦ ἐρατεινοῦ λαιμοῦ του . . .

— Ἀ! ὑψηλότατε . . . φθάνει . . . φθάνει· ἡμῶν
τον . . . ἀνεφώνησεν ὁ δυστυχὴς διπλωμάτης μὲ ἀπεί-
πισίαν κωμικὴν· (Μὴ λησμονοῦμεν, ὅτι ὁ Γράουν
πεντηκοντούτης, ψαρὸς τὴν κόμην, ξηρὸς τὸ πρόσωπον
μὲ χιονώδη καὶ ὑψηλὸν λαιμοδέτην, καὶ μὲ διόπτρην
χρυσᾶς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς·)

— Συγγνώμην ἀντὶ τοῦ βαρόνου, ὑψηλότατε· μὴ
καταθραύετε ὑπὸ τὸν μυθολογικὸν αὐτὸν ὄγκον,
ὁ Μούρφ γελῶν· μένω ἐγγυητὴς πρὸς τὴν Υ. Β. Τ.
ποτὲ πλέον δὲν θέλει φαντασθῇ νὰ προσφέρῃ . . .
κείαν· ἀφ' οὗ, εἰς τὸ νεοφανὲς λεξικὸν τοῦ Γερολστέ-
λέξιος ἀλήθεια ἐξηγεῖται τοιοῦτοτρόπως.

— Καὶ σὺ, γέρον Μούρφ; καὶ σὺ τολμᾷς . . .

— Ὑψηλότατε, ὁ πτωχὸς αὐτὸς Δε-Γράουν μὲ
εἰς συμπάθειαν . . . ἐπιθυμῶ νὰ συμμερισθῶ τὴν
δὴν του.

— Κύριε καρθουνάρη μου εἰς τακτικὴν ὑπερη-
· . . τωόντι, ἔχετε δίκαιον νὰ ἦσθε τοσοῦτον ἀφωσι-
νος πρὸς τὸν κύριον ὅστις σας τιμᾷ διὰ τῆς φιλίας
Ἄλλ' ἄς ὁμιλήσωμεν καὶ ὀλίγον σπουδαίως, ἀγαθὸν
Δε-Γράουν· πῶς λησμονεῖτε, ὅτι μόνον εἰς τὸν Δ.
νέμ καὶ τοὺς ὁμοίους του συγχωρῶ τὴν κολακείαν

ἔχει εἰς ἄλλον τινά; Ἐπειδὴ πρέπει τις νὰ ᾔνοι καὶ ὁ-
λὸν εὐσπλαχνος· αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν γνωρίζουν ἄλ-
λο τι νὰ μὲ εἰπωσι· τὸ κελάρημά των κατὰ τὰ πτερὰ
των· ἀλλ' ἄνθρωπος ὅστις ἔχει τὴν φιλοκαλίαν καὶ τὸ
πνεῦμα ὑμῶν! . . . ἐντροπή!

— Αἶ καλὰ! ὑψηλότατε· εἶπεν ὀριστικῶς ὁ βαρό-
νος εἰς αὐτὴν τὴν πρὸς τὸν ἔπαινον ἀποστροφὴν σας, ἃς
μὲ συγχωρηθῇ παρὰ τῆς Υ. Β. Υ. νὰ εἰπω, ὅτι ἐνυπάρ-
χει καὶ ἑπάρσις πολλή.

— Εὖγε! ἰδού· τοιοῦτον σὰς ἀγαπῶ, βαρόνε· ἐξηγη-
τήτε λοιπόν.

— Τὸ λέγω, ὑψηλότατε· εἶναι τὸ αὐτὸ, ὡς νὰ ἔλεγε
μία ὡραία γυνὴ εἰς τοὺς θιασώτας τῆς α' Ω! ἐξεύρω ὅτ'
ἔμειναι εὐειδεστάτη· τί μὲ τὸ ἐπιβεβαιώτε; αἱ ἐπιβεβαι-
ώσεις σας εἶναι μάταιαι καὶ ὀχληραὶ. Τίς δὲν γνωρίζει,
ὅτι ὁ ἥλιος εἶναι πρᾶγμα φεγγοδόλον;

— Α . . . αὐτὸ πάλιν εἶναι βαθύτερον, βαρόνε, καὶ
κινδυνωδέστερον· διὰ νὰ μεταβάλλω λοιπὸν κ' ἐγὼ τὴν
ἐφ' ὑμῶν ποινὴν, σὰς βεβαιῶ, ὅτι οὐδ' ὁ καταχθόνιος
Πολυδώρης ἠδύνατο νὰ ὑποκρύψῃ καλλήτερον τὸ δηλη-
τήριον τῆς κολακείας.

— Ὑψηλότατε, ἐγὼ σιωπῶ.

— Λοιπὸν, ἡ Υ. Β. Υ., εἶπεν ὁ Μοῦρφ, ἀφ' ἡνίων κατὰ
μέρος τὴν ἀστεϊότητα, δὲν ἀμφιβάλλει πλέον, ὅτι αὐ-
τὸς τὸν ὅποιον ἀνεκάλυψεν εἰς τὸν οἶκον τῆς ὁδοῦ Τέμ-
πλου εἶναι ὁ Πολυδώρης.

— Δὲν μὲ μένει ἀμφιβολία, ἀφοῦ μάλιστα μὲ λέ-
γεις, ὅτι πρό τινος καιροῦ διατρίβει εἰς Παρισίους.

— Εἶχα λησμονήσει, ἢ μάλλον παρέλειψα νὰ σὰς
τὸ ἀναφέρω εὐθὺς καθὼς τὸ ἔμαθον, εἶπεν ὁ Μοῦρφ μὲ
λύπην, ἐπειδὴ γνωρίζω πόσῃν ἡ Υ. Β. Υ. ἔχει ἀποστρο-
φὴν πρὸς αὐτὸ τὸ ὑποκείμενον.

— Ὁ Ροδόλφος ἐσκυθρίωπασεν ἐκ νέου. Εἰς σκέψεις μα-

λαγχολικὰς ὑποκύψας ἐφύλαξε σιωπὴν μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ὁ δῖφρος εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ πατρῷου σβείου. Ὅλα τὰ πικάθουρα τοῦ εὐρυχώρου μεγάρου ἐκείνου ἐφεγγασθόλουν ἐν τῷ μέσῳ τῆς σκοτεινῆς νυκτὸς Δίοδος σχηματισμένη ἀπὸ θεράποντας, ἐπισήμους φέρουσας στολὰς, ἐξεστίνετο ἀπὸ τοῦ περιστυλίου καὶ τῶν ἀντιθαλάμων μέχρι τῶν προδόμων (salons d'attente) ὅπου ἴσταντο οἱ θαλαμηπόλοι.

Ὁ κύριος πρέσβυς, κόμης *** καὶ ἡ σύζυγός του πρόσμενον τὴν ἔλυσιν τοῦ Ῥοδόλφου εἰς τὴν πρῶτην αἴθουσαν τῆς δεξιώσεως. Εἰσῆλθε λοιπὸν ὁ πρίγκηψ συνωδευμένος ὑπὸ τοῦ Μοῦρφ καὶ τοῦ Δὲ-Γράουν.

Ὁ Ῥοδόλφος ἦτο τριακονοεξαετής· πλὴν, μολὼν ἐπλησίαζεν εἰς τὴν παρακμὴν τῆς ἡλικίας, ἡ τελείαν νονικότης τῶν ὠραίων χαρακτῆρων του, τὸ ἀξιοπρεπὲς καὶ ἐνταυτῷ εὐπροσῆγορον τῆς συμπεριφορᾶς του, αὐτὰ καὶ μόνα ἱκανὰ νὰ τὸν συστήσωσιν εἰς τὴν κεκριμένην προσοχὴν τῆς ὀμηγύρεως, καὶ ἀνέυ λάμπους τοῦ ὑψηλοῦ του βαθμοῦ· τέλος πάντων ἐφάνετο ὅτι ἦτο πρίγκηψ, καθ' ὅλην τὴν ποιητικὴν ἰδέαν κόττητα τῆς λέξεως.

Ἀπλούστατα ἐνδεδυμένος, ἐφῆρει λαίμοδετον καὶ σωκάρδιον λευκὰ· τὸ κυανοῦν ἐνδυμὰ του, κομβωμὲν ἕως ὑψηλὰ, ἐπὶ τοῦ στήθους, ἀριστερόθεν τοῦ ὀπίου κτινοδόλῳι ἀδαμαντόπαστόν τι παράσημον, ἐσχέδον τὴν ὅσον λεπτὴν, τοσοῦτον κομψὴν καὶ λυγρὰν μέσῃν· ἀπὸ δὲ τὴν ἐκ μελανοῦ κασιμυρίου περισκολλήσαντος του, τὴν κολλητὴν σχεδὸν ἐπ' αὐτοῦ, προεῖχεν εὐχάριστα κνημίδα φορῶν τρυπῆτὴν, ἐκ μετὰξής.

Ὁ μέγας δούξ, τόσον σπανίως ἐπαρουσιάζετο εἰς τὴν ναυστραφὰς, ὥστε ἡ ἐμφάνισίς του ἐπροξένησεν αἰσθασιῇ ἔλῳν τὰ βλέμματα προσηλώθησαν ἐπ' αὐτοῦ, ὁπότε τὴν παρεστάθη εἰς τὴν πρῶτην αἴθουσαν συνωδευμένος.

τοῦ Μοῦρφ καὶ τοῦ βερνόνου Δε-Γράουν, οἵτινες ἔ-
σαν ὑπισθέν του, εἰς ἀπόστασιν τινῶν βημάτων. Εἰς
τὴν ὑπαλλήλων, ἐπιτετραχμμένος νὰ προσέχῃ εἰς τὴν ἑ-
σπέρην του, ἔσπευσεν ἀμέσως νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν κυρίαν
ἐκείνην, ἥτις παρουσιαθεῖσα μετὰ τοῦ συζύγου της
προσφώρησεν ἐνώπιον τοῦ Ροδόλφου, καὶ εἶπε πρὸς

— Ἀπορῶ ἐκφράσεων διὰ νὰ παρυστήσω ὅλην μου
τὴν πρὸς τὴν Υ. Β. Υ. εὐγνωμοσύνην, ὅτι μᾶς ἀξιοῖ
καὶ τῆς εὐνοίας σήμερον.

— Μὲ γνωρίζετε, κυρία πρέσβυια, προθυμότατον
πάντοτε εἰς τὸ νὰ σᾶς προσφέρω τὴν ὑπόληψίν μου, καὶ
ἐπιτάττον ὁσάκις δύναμαι νὰ ἐνδείξω εἰς τὸν κύριον
ἐκεῖνον, πόση μὲ συνδέει φιλία μετ' αὐτοῦ· ἐπειδὴ,
ἐκ τῆς κόμης, ἡ γνωριμία μας εἶναι παλαιά.

— Εὐδαρεστουμένη ἡ Υ. Β. Υ. νὰ διασώζῃ τὴν ἀνά-
στην ταύτην, μοὶ δίδει νέαν ἀφορμὴν τοῦ νὰ μὴ λη-
σῶν ποῖποτε τὴν ἐπιείκειαν Αὐτῆς.

— Βεβαιωθῆτε, κύριε κόμη, ὅτι δὲν εἶναι σφάλμα
ἐκείνῃ μου τὸ νὰ ἔχω πάντοτε παρούσας τινὰς ἀναμνή-
σεις... Κατ' εὐτυχίαν δὲν ἐντυποῦνται εἰς τὸν νοῦν
ἐκείνῃ μόνον ὅσα μοὶ προξενοῦσιν ἀληθῆς εὐχαρίστησιν.

— Ἀλλ' ἡ Υ. Β. Υ. ἔχει, βλέπω, ἐν προτέρημα ἑ-
κείνον ἐπέφερον ἡ κόμησσα * * * μειδιῶσα.

— Δὲν εἶναι ἀληθές, κυρία; καὶ ἰδοὺ διατὶ μετὰ
παρέλευσιν χρόνου πολλοῦ, ἴσως θέλω εὐτυχῆσαι νὰ σᾶς
ἐπισκεψώμαι εἰς τὴν μνήμην τὴν σήμερον ἡμέραν, ὡς καὶ
τὴν ἀκραν φιλακαλίαν καὶ κομψότητα ἥτις διαλάμπει
ἐκ ταύτης τὴν ἑορτήν... Ἐπειδὴ, σᾶς τὸ λέγω κατ'
ἐξουσίαν, εὐλικρινῶς παρεκτός ὑμῶν, μὴ εἴπη ἄλλος ὅτι
ἐπιτάττει νὰ δίδῃ χορούς.

— Ὑψηλότατε ἀγγλίσσια Κεντρικὴ Βαβυλωνίαν μέροισι
— Καὶ δὲν εἶναι μόνον τοῦτο· σᾶς παρακαλῶ, κυρία.

διατί αἱ γυναῖκες μὲ φαίνονται πάντοτε ὡραιότεραι
τὸν οἶκόν σας παρά ἄλλου ;

— Διότι ἡ Γ. Β. Υ. παρατείνει μέχρι αὐτῶν
πρὸς ἡμᾶς εὐμενῇ Αὐτῆς συγκατάθεσιν· ἀπὸ τῆς
ἑ κόμης.

— Συγχωρήσατε νὰ μὴν ἤμκι τῆς γνώμης σας
ρίε κόμη· νομίζω ὅτι τοῦτο προσέρχεται ὁλωσδιόλῳ
τῆς κυρίας πρεσβυίας.

— Καὶ ἤθελον εὐαρεστηθῇ ἡ Γ. Β. Υ. νὰ μοι
γῆσῃ αὐτὸ τὸ θυμὸν ; ἠρώτησεν ἡ κόμησσα μειδιᾶσα.

— Εἶναι ἀπλούστατον, κυρία· κατέχετε τὸν πρὸς
τοῦ νὰ ὑποδέχεσθε ὅλας ἐν γένει μὲ τόσον φιλόφρον
εὐγένειαν, μὲ τόσον διακεκριμένην χάριν, λέγετε
ἐκάστην καὶ μίαν λέξιν τόσον εὐφρόσυτον καὶ εὐάρεστον
ὥστε καὶ ὅσαι δὲν εἶναι τελείως . . . τελείως ἄξιαί
σου σας — εἶπεν ὁ Ροδόλφος μὲ πονηρόν τι μειδιᾶν.

— γίνονται ἀμέσως περιχαρέστεραι· ἐνῷ αἱ πραγμα
κῶς ὡραῖαι . . . διαλάμπουσιν ἔτι μᾶλλον, ὅταν
ὅτι ἀξιοῦνται καὶ τῆς δικαίας σας κρίσεως. Αἱ
αὐταὶ κολακεῖαι φαιδρύνουσιν ὅλων τὰ πρόσωπα· ἡ
ρὰ δίδει θέλητρον καὶ εἰς τὰ ἥττον εὐεῖδῃ, καὶ
διατί, κυρία κόμησσα, αἱ γυναῖκες φαίνονται πάν
ὡραιότεραι εἰς τὸν οἶκόν σας παρά ἄλλου . . .
βέβαιος, ὅτι ὁ κύριος πρέσβυς συνομολογεῖ.

— Ἡ ἰσχὺς τοῦ ἐπιχειρήματος τῆς Γ. Β. Υ.
μοὶ συγχωρεῖ νὰ πράξω ἀλλέως, εἰμὴ νὰ παραδῶ
τὸ φρόνημά Της.

— Ἐγὼ δὲ, ὑψηλότατε, εἶπεν ἡ κόμησσα
τοὶ κινδυνεύουσα νὰ ὁμοιάσῃ ἐκείνας αἱ ὁποῖαι
ναὶ τελείως, τελείως ἄξιαι . . . τοῦ ἐπαίνου, δέχ
τὴν κολακευτικὴν ἐξήγησιν τῆς Γ. Β. Υ. μ' εὐγνω
νὴν καὶ χαρὰν, ὥς νὰ ἦτον ἀλήθεια . . .

— Διὰ νὰ πεισθῇτε, κυρία, ὅτι μεγαλητέρα ἀλ

ὅτι ὑπάρχει, κάμνομεν παρατηρήσεις τινὰς περὶ τῆς ἐπιφύσεως τοῦ ἐπαίνου ἐπὶ τῆς μορφῆς.

— Α, ὑψηλότατε . . . ἤθελα ἐμπέσει εἰς παγίδα φρικτὴν εἶπε γελῶσα ἡ κόμηςσα . . .

— Ἔστω λοιπὸν, κυρία πρέσβυια, παραιτοῦμαι τοῦ σκοποῦ, ἀλλ' ἐπὶ τῇ συμφωνίᾳ . . . νὰ μοὶ συγχωρήσετε νὰ σὰς προσφέρω μίαν στιγμὴν τὸν βραχίονα . . . οἱ εἶπον περὶ χειμερινοῦ τινος κήπου . . . ἀληθῶς μαγικοῦ φαινομένου . . . ἤθέλετ' εὐαρεστηθῇ νὰ μοὶ δείξετε αὐτὸ τὸ τεράστιον τῆς ἀραβικῆς μυθολογίας ;

— Μετὰ πάσης χαρᾶς, ὑψηλότατε . . . ἀλλ' ὥς φαίνεται, παρέστησαν τὰ πράγματα μεγαλοποιημένα παρὰ πρὸς τὴν Γ. Β. Γ. . . . Ἀλλως τε θέλει τώρα κρίνει καὶ μόνη Της . . . ἐκτὸς ἂν ἡ συνήθης συγκατάβασις αὐτῆς τὴν ἀπατήσῃ πάλιν . . .

Ὁ Ῥοδόλφος ἐπρόσφερε τὸν βραχίονα πρὸς τὴν πρέσβυιαν, καὶ διῆλθε τὰς ἄλλας αἰθούσας μετ' αὐτῆς, ὡς ὁ κόμης . . .

συνωμίλει μετὰ τοῦ βαρόνου Δὲ Γράουν καὶ τοῦ Μοῦρφ, τὸν ὁποῖον ἐγνώριζε πρὸ πολλοῦ. Τῶνόντι, οὐδὲν μαγικώτερον οὐδ' ἄξιον τῶν μυθολογιῶν τῆς Χαλιμάς, ὅσον ὁ χειμερινὸς κήπος, περὶ οὗ ἐλάλησεν ὁ Ῥοδόλφος πρὸς τὴν κόμηςσαν.

Φαντασθῆτε ἐνώπιον φωταπεριχύτου τινὸς στοᾶς ἐν περιβόλιον διακοσίων τεσσαράκοντα πεδῶν μήκους καὶ ἑκατὸν ὀγδοήκοντα πλάτους· φαντασθῆτε ἐν τοιοῦτον παραλληλόγραμμον σκεπασμένον ἀπὸ κλωβίων ὑάλινων, πεντήκοντα πόδας ὑψηλὸν καὶ εἰς σχῆμα θόλου, ἄνωθεν κεκυρτωμένου. Αἱ πλευраὶ τοῦ κλωβίου τούτου ἦσαν κεκαλυμμέναι μὲ ἀπείρους καθρέπτας, ἐπὶ τῶν ὁποίων συνεσταυροῦντο οἱ πράσινοι καὶ μικροὶ ῥόμβοι δικτυωτοῦ τινος πλέγματος ἀπὸ βουρλα· αἱ πλευραὶ αὗται, ἡ μάλλον αἱ καθρεπτόδαι τοῖχοι αὐτοὶ χάρις εἰς τὸ ἐπὶ αὐτοῖς τῶν ἐμπετασμένων δικτυωτῶν πλέγμα, καὶ εἰς τὴν ἀν-

ταράχλασιν τοῦ φωτός ἐπὶ τῶν καθρεπτῶν, ἀπει-
 το τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, καὶ σχεδὸν ἐκρύπτοντο
 μιᾶς σειρᾶς πορτογαλλεῶν καὶ καμελιῶν ἵσου ὕψους
 πρῶται ἦσαν καταφορτωμέναι ἀπὸ καρπῶν, λάμπ-
 ῶς μῆλα χρυσᾷ ἐπὶ τοῦ πρασινοσίλπνου φυλλώ-
 των· αἱ δεύτεραι, καταστάλιστοι ἀπὸ ἄνθη πορ-
 λευκὰ ἢ ροδόχροα. Τοιοῦτον τὸ περίφραγμα τοῦ
 τούτου.

Πέντε ἢ ἑξ εὐμεγέθη ἀθροίσματα δένδρων καὶ
 δρυλλίων τῶν Ἰνδιῶν ἢ τῶν Τροπικῶν, πεφυτευ-
 ἐντὸς λάκκων τετραγώνων, βαθέων ὅπως οὖν, πρὸς
 ζοντο ἀπὸ διόδους χαριέντως καὶ στερεῶς ἐστρω-
 μέ κογχύλια τῆς θαλάσσης, καὶ ἀρκετὰ πλαττεῖα
 νὰ διαβαίνωσι τρεῖς ἄνθρωποι κατὰ μέτωπον. Ἀδύ-
 νὰ παραστήσῃ τις τὴν λαμπρὰν ἐπίδειξιν τῆς πλ-
 καὶ ἰσχυρᾶς ταύτης ἐξωτικῆς βλαστήσεως, εἰς τὴν
 διὰ τοῦ χειμῶνος, καὶ, ὡς εἰπεῖν, εἰς τὰ μέσον τοῦ
 ροῦ. Ἐδῶ ὑπερμεγέθεις βανανέαι σχεδὸν ἡγχα-
 ῦτους τοῦ θόλου καὶ ἥνωνον τὰ πλατέα καὶ πρ-
 λαμπρὰ τῶν βάρια μετὰ λογχοειδῆ φύλλα τῶν μα-
 λιῶν, εἶναι τῶν ὁποίων ἦσαν καταφορτωμέναι ἀπὸ
 γάλα καὶ μεγαλοπρεπέστατα εὐώδη ἄνθη· ἀπὸ τοῦ
 δωνοειδεῖς κάλυκας τῶν, τοὺς ἔξωθεν πορφυροῦς,
 ἀργυροειδεῖς, ἐξακοντίζονται στήμονες, λεπτὰ καὶ
 πάγχρυσα. Παρέχει, φοίνικες τῆς Αἰγύπτου καὶ Βα-
 λίας, συκαὶ τῆς Ἰνδίας, ὅλα εὐρωστά, ζωηρά, πολ-
 λα, ἐσύνθετον τὰ εὐμεγέθη ταῦτα ἀθροίσματα
 σπῶντα ὅλην τὴν πρασινάδα τῶν Τροπικῶν, πρὸς
 ἄβραστον, ὡς εἰπεῖν, στυλπνὴν, λαμπρὰν, καὶ ἡ
 εἰς τὸ φῶς τῆς νυκτός, ἐκλάμπει ὡς σμάραγδος,
 ρυλλος.

Καθ' ὅσον τὸ μῆκος τοῦ δικτυωτοῦ, μεταξὺ
 πορτογαλλεῶν καὶ τῆς ποικίλης αὐτῆς βλαστήσεως

περιεχόμενα ἀφ' ἑνὸς δένδρου εἰς ἄλλο, ἐδοῦ εἰς σχη-
 ματισμὸν ἀπὸ φύλλα καὶ ἄνθη, ἐκεῖ συνεστρημμένα
 κασιδιῶς, ἄλλοῦ περιπεπλεγμένα ἐν εἴδει καλῶν,
 οὐδ' ἀρχὴν, τρέχουν, ἐλίσσονται ὥσάν τοὺς
 ἄνθρωποι, καλῶν ἕως τὴν κορυφὴν τοῦ ὑαλίνου θάλα-
 μνου ἀρίθμητα κληματαειδῆ φυτὰ ροιάνθεμα τὰ πτερωτά,
 καὶ ἀνθήματα τὰ πλατυπέταλα, τὰ πορφυρὰ, τὰ μὲ στίγ-
 ματα γαλανὰ, τὰ ἐστεμμένα διὰ σπλεγγίδος ἐχούσης
 ἰσχυρὰ ἰσθμὸς βαθὺ, ἐπαναπίπτουν ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ
 θάλαμου εἰς στέφανα κολοσσαῖα, ἣ τείνουσι πάλιν πρὸς
 τὴν ἀήφορον, ρίπτοντα τοὺς στριπτούς καὶ λεπτοὺς ἐ-
 λάνους βοστρύχους των, τὰς ὀσπλιγγὰς των, καὶ ἀπτό-
 μεν τῶν ἄκρων τῶν γιγαντωδῶν δένδρων τῆς ἀλόης.
 Ἄλλοῦ μίαν ἰνδικὴν βιγνωνίαν οἱ μακροὶ τῆς ὁποίας
 κλάδοι εἶναι κίτρινοι ὡς τὸ θειάφιον, τὸ δὲ φύλλωμα
 κίτρινον καὶ ἀπαλὸν, περιελίσσεται ἀπὸ στεφανωτίδα γέ-
 νουσαν σαρκοχρόων ἢ λευκῶν ἀνθυλλίων, διαχερόντων
 τὴν ἐπίσταν τῶν εὐωδιῶν. Τὰ δύο ταῦτα φυτὰ, οὕτω
 περιπεπλεγμένα, διακοσμοῦσι μὲ τοὺς χρυσοὺς των
 τοὺς πρᾶσινοὺς καὶ λήγοντας εἰς κωδωνίσκους χρυσοὺς
 καὶ ἀργυροὺς, τὰ τρισμέγιστα καὶ χνοώδη φύλλα μιᾶς
 ἰνδικῆς συκῆς. Παρέκει, τέλος πάντων, ἀναδίδονται καὶ
 ἐπαναπίπτουσιν ἐν εἴδει καταρακτῶν φυτωδῶν ποικιλο-
 χρώων, ἀναρίθμητοι καυλοὶ ἀσκληπιάδων, οἱ πέτασοι
 τῶν ὁποίων, ἕκαστος ἀπὸ δεκαπέντε εἰκοσι ἀνθύλλια ἀ-
 σπρειδῆ συγκείμενοι, τόσον εἶναι πυκνοὶ, τόσον κομψοί,
 ὥστε νομίζει τις ὅτι βλέπει ἀνθοδεσμίδας ἐκ σμάλτου
 ῥαβδίου, περιστοιχουμένας ἀπὸ φυλλάρια ἀργιλόπλαστα.
 Τελευταίως εἰς τὰ χεῖλη τῶν λάκκων, ἐκ τῶν ἑποίων ἀνε-
 ρχόμενα κατὰ σωροὺς τὰ μεγάλα δένδρα, ἦσαν πεφυ-
 τευμένα λεῖρια τοῦ θώλ, ὑάμνοι τοῦ Ἀκρωτηρίου τῆς
 Χρηστῆς ἐλπίδος, νάρκισσοι τῆς Κωνσταντινουπόλεως,
 τῆς Περσίας, κυκλάμινα, ἱριδοὺς ὅλα ὁμοῦ σχη-
 ματισμοὶ

ματίζοντα εἶδος τάπητος φυσικοῦ, ὅπου συνεχέστο
 χρῶμα, ἀπετέλουν εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τέρψιν ἀνέκφραστον.

Κρεμαστοὶ φανοὶ, κικέλικοι λεγόμενοι, φανοὶ ἔχον
 ἀντὶ ὑαλίων ὕφασμα μεταξωτὸν, διαφανές, ἄλλοι
 δόχρουν ἀνοικτὸν, καὶ ἄλλοι οὐρανόχρουν, κεκρυμμένον
 ἐξ ἡμισείας ἀνάμεσα εἰς τὰ φύλλα τῶν δένδρων, ἐφ' ὧν
 ζον τὸν κήπον τοῦτον. Ἀδύνατον νὰ παραστήσῃ τὴν
 μυστηριώδες καὶ γλυκὺ ἐκεῖνο φῶς, τὸ προκύπτει
 τῆς ἐνώσεως τῶν δύο τούτων χρωματισμῶν φῶς
 θελητικὸν, φανταστικὸν, φῶς τι παρεμφαίνειν τὴν
 νυγγὲς ὥραίης καλοκκρινῆς νυκτός, ἐλαφρότατα
 ζούσης ἐκ τῶν φοινικῶν ἀντανακλάσεων βορείου
 σέλαος.

Διὰ νὰ ἐμβῇ εἰς τὸν ἀπέραντον αὐτὸν ὕψος
 γον κήπον, ἔπρεπε νὰ διέλθῃ μακρὰν τινα στοᾶν
 θαμβοῦσαν τὰ ὄμματα τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ χρυσοῦ,
 θρέπτας, φῶτα καὶ κρύσταλλα. Εἰς τὸ βάθος αὐτῆς
 στοᾶς, διὰ χάσματος ἐν σχήματι μεγάλης πύλης,
 καὶ ἔνθεν ἡμικλείστου ἀπὸ δύομεγάλας αὐλαίης (κουρ-
 νας) ἐκ βελούδου βυσινοχρόου, ἔβλεπες τὴν ἐκτὸς ὕψους
 σιν, καὶ διακρίνων ἀμυδρῶς τὰ εὐμεγέθη ἐξωτικὰ δένδρα
 σχεδιογραφίαν ἐνόμιζες ὅτι ἐθεώρεις. Καθὼς τὸ πλά-
 σιον (περιβάξι) περιβάλλει μίαν εἰκόνα, οὕτω καὶ ἡ
 νοτάτη ἐκεῖνη λάμψις τῆς στοᾶς περιέβαλε τροποντινῶν
 ὑπόσκιον ἐκεῖνο σχέδιον... Καὶ ἐφ' ὧν τὰς εἰκόνας
 διὰ γιγαντώδους παραθύρου, ὥραίαν τινα τοποθετοῦσαν
 αἰσθητικὴν, εἰς τὸ λυκαυγὲς νυκτός αἰθρίας.

Ἡ στοὰ πάλιν, θεωρουμένη ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ κή-
 ρινοῦ κήπου, ὅπου ἦσαν τεθειμένα εὐρύχωρα ἀνάκλινα
 (σοφάδες) ὑποκάτω ἀπὸ κουδούκλια ἐκ φύλλων καὶ
 θείων, ἡ στοὰ ἐπαρουσίαζεν ἐξ ἀντιθέσεως ὅψιν ἐναντι-
 τῆς γλυκείας τοῦ φυτοκομείου σκιάς. Μακρόθεν ὡμα-
 ζεν ὁμίχλην τινα φωταυγῇ, χρυσῇ ὁμίχλῃ, εἰς τὴν

ἐπιθῆριζον, κατώπτριζον ὡς ποικίλμα τι ζων-
 τὰ φαεινὰ καὶ πολυεῖδη χρώματα τῶν γυναι-
 κῶν φορεμάτων, τῶν ἀδαμάντων, καὶ ἄλλων βαρυ-
 λίθων.

οὐκ ἔστιν αἱ ἀποστάσεις καὶ τῆς ὑποκόφου καὶ περιχαροῦς βοῆς, τῆς ἀπὸ τοῦ στοάν, ἤρχοντο μελωδικῶς καὶ ἐξέπνεον μέσα εἰς τὰ κρημνα καὶ ἀκίνητα φύλλα τῶν μεγάλων δένδρων... χωρὶς κάνεις νὰ θέλῃ, ὠμίλει σιγά· ὁ ἀῆρ, ὁ ἐλαχλιπαρός, ὁ ἀπὸ τὰς μυριάς βαλσαμώδεις ἀποστάσεων τῶν ἀρωματικῶν φυτῶν εὐωδιάζων ἀῆρ, τόν οὗτον ἐκεῖ ἔπνεε τις· ὁ συγκεχυμένος καὶ μακρονόος θόρυβος τῶν μουσικῶν ὀργάνων, ἐβύθιζον τὴν ψυχὴν τοῦ ποιητοῦ εἰς γαλήνην τινα γλυκύαν καὶ τρυφηλήν. Ἡμεῖς, βέλδια, δύο ἐρασται νεοπαθεῖς καὶ ἀνταγαπόμενοι, ἐπὶ τῆς μεταξύ καθήμενοι εἰς σκιερὰν τινα τῆς ταύτης γωνίαν, βέλεια χυμένοι ἀπὸ ἔρωτα, ἀπὸ ἡλικίας καὶ ἀπὸ μύσχους, μαγικωτέραν θέσιν ἀπ' αὐτῆς οὐκ ἔδεικνεν ἢ το δυνατόν νὰ ἐπιτύχωσι.

Όταν ὁ Ῥοδόλφος εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἐξαίσιον αὐτὸν
καπνόν, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ ἐπισφώνημά τι ἐκπλη-
κτικόν, καὶ εἶπεν εἰς τὴν πρέσβειαν·

— Τῇ ἀληθείᾳ, κυρία, ποτὲ δὲν ἤθελα πιστεῦσαι ὡς
σφατὸν τοιοῦτον θαῦμα. Δὲν εἶναι πλέον ἀπλῆ πολυ-
θία μὲ φιλοκαλίαν ἡνωμένη, ἔξοχον φιλοκαλίαν· εἰ-
σι ποίησις πραγματοποιημένη. Ἀντὶ νὰ γράψετε ὡς
ποιητής, νὰ σχεδιάσητε ὡς ἄν ζωγράφος, ἡ εὐγενεία σας
ἐκφραζεται . . . ὅ, τι ἐκεῖνοι οὐδὲ φανταζονται κἄν.

Η Υ. Β. Υ. είναι συγκαταβατική παραπολύ.

Εὐλακρινῶς ὁμολογήσατε ὅτι, ὅστις ἤθελε περι-
γράψει ἀκριβῶς τὴν θελξινουστάτην αὐτὴν εἰκόνα, με-
τὰ τὴν καλλονὴν τῶν χρωμάτων καὶ ἀντιθέσεων αὐ-
τῆς ἐκεῖ κάτω τὴν θαυσιώδη ἐκείνην κίνησιν, εἶδω τὴν

εὐφρόσυνον αὐτὴν ἀταραξίαν . . . ὁμολογήσατε, καὶ ὅτι ζωγράφος εἴτε ποιητής, ἤθελε ποιήσει ἐν ἀριστογῆμα . . . καὶ αὐτὸ πάλιν ἤθελεν εἰσεθε ἀντιγραφὴ ἀπομίμησης τοῦ ὑμετέρου.

— Οἱ ἔπαινοι τῆς Υ. Β. Υ. εἶναι τοσοῦτω μάλ' ἐπικίνδυνοι καθόσον, ὥς ἀγγινοστάτους, τοὺς ἀπὸ τῆς ἀκουσίως μετὰ μεγίστης ἡδονῆς. Ἀλλ' ἰδῆτε, ὅλότητε, πόσον πολυθέλητρος εἶναι ἡ νῆα ἐκείνη. Ἡ Υ. Β. Υ. θέλει τοῦλάχιστον μὲ δικαιώσει κατα το' ὅτι ἡ μαρκεσία Δ' Ἀρβίλλ παντοῦ καὶ πάντοτε ναι ὥραϊα. Δὲν ἔχει χάριν πολλήν; Αὐτὴ τῆς ἡ σπανίως δὲν ἐπαυξάνει τῆς μορφῆς τῆς τὴν καλλονὴν.

Κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν στιγμὴν κατέβαινον ὀλίγας τινὰς βαθυμίδας τῆς στοᾶς ἐρχόμενοι πρὸς τὴν κληρον ἡ κόμησας Σάρα Μάκ Γρηγορίου καὶ ἡ μαρκεσία Δ' Ἀρβίλλ.

— Οἱ περὶ τῆς Δ' Ἀρβίλλ ἔπαινοι τῆς προσέβουλον ἦσαν ὑπερβολικοί. Δύσκολον εἶναι νὰ κατανοήσῃ τὴν σον πολυθέλητρον εἶχε μορφήν' ἐπ' αὐτῆς ἔθαλλε ἡ ἀβροτέρη καλλονὴ καλλονὴ σπανία, ἐπειδὴ συνίστατο ὅχι τόσο ἐν τὴν κανονικότητι τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς, ὅσον εἰς τὸ ἀνέκφραστον δέλεαρ φυσιογνωμικῶν συμπαθεστάτην ἐμφανούσης ἀγαθοσύνης . . . Ἐπὶ μὲν εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην λέξιν μας εἰς τὴν ναικάς αἰτίνας ἔχουσιν ἡλικίαν εἰκοσαετῇ, καὶ ὅχι μόνον εἶναι ὥραϊα, πνευματώδεις, λατρευταί, ἀλλὰ περιπατεῖ ἐνώνουσιν ὡς τὴν Δ' Ἀρβίλλην καὶ γένος καὶ πλοῦς καὶ βαθμὸν, τὸ νὰ ἐμφαίνῃ τοιαύτην ἀγαθωσύνην πλὴ καὶ μόνῃ ἡ φυσιογνωμία των, εἶναι πράγμα μὲ τῶν σπανίων. Διὰ τοῦτο, ὅλοι ὅσοι ἐύλεπον τὴν ὥραϊα αὐτὴν νῆαν λατρευομένην παρὰ πάντων καὶ ὁμοῦ ἐναθρυνομένην, ἀλλὰ ταπεινὴν, γλυκοτάτην καὶ συμπαθεστάτην, ἐξίσταντο, ἐμαγαθύνοντο.

ὡς πειραθόμεν νὰ καταστήσωμεν τὴν ἰδέαν μας εὐκατάληπτον.

Ἡ Δ' Ἀρβίλλη, ὡς ἀξιότιμος καὶ μ' ἐξοχα προτε-
ματα προικισμένη γυνὴ, μακρὰν τοῦ νὰ ᾔναι φιλε-
κατὰ, ν' ἀγαπᾷ δηλαδὴ τὴν ἐπίδειξιν, μακρὰν τοῦ
ᾔναι φιλέραστος καὶ φιλήκοος τῶν πλεκομένων πρὸς
αὐτὴν ἐγκωμίων, ἐφαίνετο εὐγνωμονοῦσα πρὸς τὰ ἐγ-
κωμια, ἀλλ' εὐγνωμονοῦσα μὲ τοσαύτην μετριοφροσύ-
νῃ, ὥς νὰ ᾔτο μόλις ἀξία αὐτῶν. Δὲν ἐγαυρία, εὐχα-
ριεῖτο μόνον . . . Ὡστε, πρὸς μὲν τὸν ἔπαινον ἀδιά-
κριτος, πρὸς δὲ τὴν εὐμένειαν ἥτις ὑπεγόρευεν αὐτὸν εὐ-
αφύπνους, κατεχε τὴν ἐπιστήμην τοῦ νὰ διακρίνῃ τὴν
κακίαν ἀπὸ τὴν εὐκρίνειαν.

Τὸ πνεῦμά τῆς τὸ εὐθύ, τὸ ἀγγινοῦν, τὸ ἐνίοτε πα-
ρῶν, παντὸν ἀλλὰ χωρὶς κακίαν, ἐμέμφετο μὲ χαιρην-
τορὶν πολὺν ἐκείνους πρὸ πάντων, ὅσοι ἀρέσκουσιν εἰς
τὴν ἰδίαν ἐαυτὸν των, εἶναι αὐτάρεσκοι, καὶ προσπα-
νοῦν πάντοτε νὰ σύρωσι τὴν προσοχὴν τῶν ἄλλων, ὥστε
νὰ τοὺς δεῖξωσι τὴν ὄψιν τῶν ἀγαλλομένην διὰ πλῆθος
μορῶν ἐπιτυχιῶν καὶ πεφουσιμένην ἀπὸ πλῆθος μορῶν
καταπονήων . . . Ἀνθρωποί, ἔλεγεν ἀστελῶς ἡ κυρία Δ'
Ἀρβίλλ, οἵτινες εἰς ὅλην τὴν ζωὴν των φαίνονται ὡσάν
νὰ γυμνῶσι τὸ μοσάδον ἐνώπιον καθρέπτου τινὸς ἀο-
κτου, πρὸς τὸν ὅποιον ἐμβλέποντες αὐτοὶ χερμογελοῦν
καὶ χαίρουσιν αὐτάρεσκεν . . . Ἐξ ἐναντίας, ὅσοι εἶχον τὴν
χαρακτῆρα δειλὸν καὶ ἐνταυτῷ ἀξιοπρεπῇ, ἀφέντως ἐ-
παινοῦσαν τὴν συμπαθειάν τῆς. Οἱ ὀλίγοι οὗτοι λόγοι ἡ-
τοῦ ἀναγκαῖοι πρὸς κατάληψιν πραγμάτων, ἅτινα θέ-
λουσιν διεγερθῆ προσεχῶς.

Κινητὸς ἡ τῆς Δ' Ἀρβίλλης ὄψις ἐμμεῖτο ἐλαφρὰ
τὴν πορφύραν μακροὶ βόστρυχοι καστανοζάνθου κόμης
ἐπὶ τῇ ἀκροθεσίᾳ των ὤμων τῆς των κυκλοτερῶν,
των στεφάνων, τῶν στιλπνῶν ὡς λευκὸν ὥραϊον μάρμα-

ρον. Δυσκόλως ἤθελέ τις δυνηθῆ νὰ περιγράψῃ τὴν
 γελικὴν ἀγαθωσύνην τῶν μεγάλων τῆς ὀμμάτων,
 ριστεμμένων ἀπὸ μαύρας βλεφαρίδας μακράς.
 τὸ κοράλλινόν τῆς στόμα, τὸ λατρίας ἄξιον διὰ τὴν
 γνότητά του, διέκειτο πρὸς τὰ θελξινούστατα βλέφαρα
 τῆς, ὁμοίως διέκειτο καὶ ἡ εὐπροσήγορος καὶ συμ-
 θεστάτη λαλιά της πρὸς τὸ γλυκὺ καὶ μελαγχολικόν
 τῆς βλέμμα. Δὲν λέγομεν τίποτε οὐδὲ περὶ τοῦ
 λουὸς εἰς τὴν συμμετρίαν ἀναστήματός της, οὐδὲ
 τῆς ἐξαιρέτου διαπρεπείας εἰς ὅλα της τὰ κινήματα.
 Ἐφόρει ἐσθῆτα ἀπὸ κρέπιοι λευκὸν, κεκοσμημένον
 ῥοδόχροα τῆς Ἰαπωνίας ἄνθη, (καμέλια) ὅχι κατὰ
 ἀλλὰ προέχοντα, μὲ τὰ φύλλα των· καὶ μέσα εἰς
 καρδίαν τῶν ἀνθέων εἶχεν ἀδάμαντας, οἵτινες
 κρυμμένοι, ἔλαμπον ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὥς τόσοι σταλα-
 ῖοι δρόσου σπινθηρίζουσης. Παρόμοιός τις στέφανος ἦτο
 θειμένος μὲ χάριν ἐπὶ τοῦ ἀσπίλου καὶ λευκοῦ
 που της.

Τὸ εἶδος τῆς ὠραιότητος τῆς κομήσεως Σάρρας
 ἔσαν τὴν λάμψιν τῆς Δ' Ἀρβίλλης. Τριακονθεπτα-
 περίπου ἡ Σάρα, μόλις ἐφαίνετο νὰ ἔχη τοὺς τριάκον-
 τίποτε δὲν ἀπιδείχθη τοσοῦτον ὕμεινόν· εἰς τὸ
 ὅσον ὁ ψυχρὸς ἐγωϊσμός· ὦ! εἰς αὐτὸν τὸν καθάρ-
 εἰς αὐτὸν τὸν κρύσταλλον, διατηρεῖ τις τὰ κάλλη
 σερὰ πολὺν καιρὸν...

Παρεκτὸς παχύτητός τινος ἐλαφρᾶς, διδοῦσης
 ἀνάστημά της, τὸ ὑψηλότερον μὲν τοῦ τῆς Δ' Ἀ-
 λης, ὀλιγώτερον δὲ λυγρὸν, μίαν χάριν ἡδυνά-
 καθ' ὅλα τ' ἄλλα ἡ Σάρα ἦτο νεαρά· ὀλίγα βλέ-
 ἡδύναντο ν' ἀνθέξωσιν εἰς τὸ πῦρ τῶν φλογερῶν
 λανθῶν τῆς ὀμμάτων· ἡ μύτη της ἦτο γρυπὴ, ἐ-
 τος τὰ ἐρυθρά, ὑπερήφανά της χεῖλη ἐμπαύρου-
 ψίαν καὶ θράσος· ἐφόρει ἐσθῆτα ἀπὸ μοναρχικῆς

καὶ ἐπ' αὐτοῦ χιτῶνα ἀπὸ κρέπιον τοῦ αὐτοῦ
 ῥάμματος· ἀπλοῦς στέφανος ἀπὸ φύλλα πύρρου (pyr-
 us) πράσινα ὡς ὁ σμάραγδος, τεθειμένος περὶ τὴν κε-
 φαλὴν τῆς, ἔπρεπεν ἐξαισίως ἐπὶ τῶν πλεξίδων τῆς,
 τῶν μελανῶν ὡς τὴν μελάνην. Ὁ σοβαρὲς αὐτὸς κεφα-
 λιδεσμός ἔδιδε τύπον ἀρχαῖκόν εἰς τὴν ὑπερήφανον τῆς
 ἰναικὸς ταύτης προτομῇν.

Πολλοὶ ἄνθρωποι, ἀπατῶμενοι ἐκ τοῦ προσώπου
 τῆς, βλέπουσιν εἰς τὸν χαρακτῆρα τῆς φυσιογνωμίας
 τῆς ἔφεσιν τινὰ ἀναντίρρητον. Ὁ μὲν εὕρισκεν ὅτι ἔχει
 ἔργα πολεμικόν, καὶ πολεμεῖ· ὁ δὲ στιχουργικόν, καὶ
 στιχουργεῖ· ὁ δὲ συνομωτικόν, καὶ συνομωτεῖ· ὁ δὲ
 πολιτικόν, καὶ πολιτικολογεῖ ἄλλος ἱερόγλωσσον, καὶ
 ἱερολογεῖ. . . Ἡ Σάρα εὕρισκεν εἰς ἑαυτὴν, καὶ ὅχι πα-
 ραλότως, ὕψος ἡγεμονικώτατον· ὅθεν ἐπίστευσεν εἰς τὴν
 ἀντίρρησην τῆς τροφοῦ τῆς, καὶ ἐπέμεινεν εἰς τὴν πίστιν,
 ὅτι θέλει ἀπολαύσει τύχην ἡγεμονικὴν.

Ἡ μαρκεσία καὶ ἡ Σάρα εἶδον τὸν Ῥοδόλφον καθ'
 τὴν στιγμὴν κατέδκινον εἰς τὸν χειμερινὸν κήπον· ἀλλ'
 ὁ πρίγκιψ ἐφάνη ὡς νὰ μὴ τὰς παρετῆρησε.

Ὁ πρίγκιψ· τὸσον εἶναι ἀπασχολημένος εἰς τὴν πρέ-
 σβειαν, εἶπεν ἡ Δ'· Ἀρβίλλη πρὸς τὴν Σάραν, ὥστε δὲν
 μᾶς ἐστοχάσθη. . .

— Μὴ τὸ πιστεύσης ποτὲ, Κλημεντία μου, ἀπήντη-
 σαι ἡ κόμησσα, ἥτις εἶχε μετὰ τῆς Δ'· Ἀρβίλλης ἐπι-
 στήθιον φιλίαν· ὁ πρίγκιψ ἐξ ἐναντίας μᾶς εἶδεν· ἀλλ'
 ἐγὼ τὸν ἐτρόμαξα· φυλάττει, βλέπεις τὸ πάθος.

— Ἀκόμη δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐννοήσω διὰ ποίαν αἰ-
 ρίζαν σὲ ἀποφεύγει μὲ τόσῃ ἐπιμονῇ· πολλάκις τὸν ἡ-
 λοῖξα διὰ τὴν παράδοξον διαγωγὴν του πρὸς σέ. . .
 τὴν παλαιὰν φίλην. Ἡ κόμησσα Σάρα καὶ ἐγὼ εἰμεθα
 ἀπογοῇ ἐχθροί, μοὶ ἀπεκρίθη ἀστεϊζόμενος· ἔταξα νὰ

μὴ τῆς ὀμιλήσω πώποτε, καὶ τὸ τάξιμον τοῦτο, ἐπε-
σθες, πρέπει νὰ ἦναι πολὺ ἱερὸν, ἀφοῦ ἐκουσίως σπα-
μαι τῆς συναναστροφῆς μιᾶς κυρίας τοσοῦτον πολὺν
γῆτρον. » Ὅταν κ' ἐγὼ ἤκουσα τὴν ἀπόκρισιν ταύτην
σον παράδοξος καὶ ἂν μ' ἐφάνη, ἠναγκάσθην νὰ μὴ
πιφέρω ἄλλον λόγον.

— Καὶ σὲ βεβαιῶ, ἀδελφὴ, τὸ αἴτιον τῆς σπου-
δαίου μεγάλης αὐτῆς διχονοίας μας εἶναι ὅσον δύνα-
νὰ φαντασθῆς ἀθῶον· ἂν δὲν ἐνείχετο τρίτον τι πε-
πον, πρὸ καιροῦ ἤθελα σ' εἰπεῖ τὸ μυστικὸν τοῦτον.
Ἀλλὰ, τί ἔχεις ; . . . σὲ βλέπω κατηφῆ.

— Τίποτε . . . εἰς τὴν στοὰν εἶχε ζέστην πολλήν,
μ' ἀνέβη μικρά τις ἡμικρανία . . . ἐλπίζω νὰ ἦναι πε-
στική . . .

— Τῶνόντι ἔκαμνε ζέστην· ἀλλ' ἰδοὺ ἐκεῖ μία γο-
ἀρκετὰ σύγκρισις· ὑπάγομεν νὰ καθήσωμεν· οὕτω
πτεσαι καὶ ἀπὸ τὰς ἀναζητήσεως ἐκείνων τοὺς ὅποιους
θέλει καταθλίψει ἡ ἀπουσία σου . . . ἐπρόσθεσεν ἡ
ραμειδιῶσα καὶ προφέρουσα τὰς λέξεις ταύτας ἑναρ-

Αἱ δύο γυναῖκες ἐκάθησαν ἐπὶ τινος ἀνακλίντρον.
— Εἶπα, Κλημεντία μου, ἐκείνων τοὺς ὅποιους
λεὶ καταθλίψει ἡ ἀπουσία σου . . . δὲν μοι εὐγνωμον-
εῖς μετρῶ καλὰ τοὺς λόγους μου, ὅταν πρόκειται
μυστικά ἰδικά σου ;

Ἡ μαρκεσία ὑπερυβρίασεν, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν
ἀπεκρίθη.

— Ἐξεύρεις, ὅτι εἶσαι ὀλίγον ἄκριτος ; τὴν λέ-
Σάρα μὲ τόνον ἐπιπλήξεως φιλικῆς· εἰς ἐμὲ τῶρα
ἐμπιστεύεσαι, ἂ, παιδί ; Παιδί ἀναμφιβόλως· ἡ
μου συγχωρεῖ νὰ σὲ ὀνομάσω καὶ κόρην μου.

— Νὰ δυσπιστῶ περὶ σοῦ ! εἶπεν ἡ μαρκεσία
τὴν Σάραν μὲ σκυθρωπύτητα· δὲν σ' ἐξεμυστήσα-

καὶ ἔτι εἰς τὸν ἴδιον ἑαυτὸν μου δὲν ὤφειλον νὰ ἐκμυ-
στηρεύθω ;

— Ἀξόλογα· λοιπόν ! κάθησε νὰ λαλήσωμεν περὶ
αὐτοῦ . . . Μέχρι θανάτου λοιπόν ἀπεφάσιες νὰ φέ-
ρῃ τὸν νέον εἰς ἀπόγνωσιν ;

— Ἀ ! ἀνέκραξεν ἡ Δ'· Ἀρβίλλη μετὰ φρίκης· τί
λέγεις !

— Σὺ, ἀκόμη δὲν τὸν ἐγνώρισες, ταλαίπωρον παιδί.
Τέσον ψυχρὸς κατήντησε πρὸς ὅλα, ὥστε τὴν ζωὴν του
δὲν τὴν ἔχει πλέον διὰ τίποτε. Ὑπῆρξε πάντοτε τύπον
κατατυχῆς ! . . . ἐντοσούτω, νομίζει κάνεις ὅτι σὺ λαμβά-
νεις ἡδονὴν νὰ τὸν βασανίζεις ! . . .

— Ἐγὼ ; ὦ ! καὶ μὲ πιστεύεις ποτὲ τοιαύτην !

— Χωρὶς νὰ θέλω· ἀλλὰ τὸ βλέπω πραγματικῶς . . .
Ὡ ! ἂν ἤξευρες πόσον ἐκείνοι τοὺς ὁποίους κατέτρεξε
περὶ δυστυχίων δὲν τὸ ἔχουν τίποτε . . . Νὰ καταλά-
βῃς πρὸ ὀλίγου εἶδα κυκλοφοροῦντα εἰς τοὺς ὀρθαλ-
μούς του δύο μεγάλα δάκρυα.

— Δάκρυα ;

— Δάκρυα . . . καὶ μέσα μάλιστα εἰς ἕνα χορὸν καὶ
ἐνὶ μάλιστα ἐκινδύνευεν, ἂν κάνεις τὸν παρετήρει, νὰ
φαιή γελῶσις. Ἐξεύρεις, ὅτι διὰ νὰ ἦναι κάνεις τόσον
περίλυπος, ἀφεύκτως πρέπει ν' ἀγαπᾷ ; καὶ, τόσον μά-
λιστα περίλυπος, ὥστε ν' ἀδιαφορῇ ἂν ὁ κόσμος τὸν
παρετήρη ἢ ὄχι ;

— Ὡ σῶπα καὶ μὲ σπαράττεις ! ἐπανέλαβεν ἡ Δ'·
Ἀρβίλλη μὲ συγκινημένην φωνήν· Γνωρίζω πόσον
γλυκὸ καὶ ἐγκαρτερικὸν εἶναι τὸ πάθος τὸ ὅποιον ἐμ-
φάνει· ἡ φυσιογνωμία του . . . Φεῦ ! ὁ οἶκτος τὸν ὁ-
ποῖον μοι ἐνέπνευσεν, αὐτὸς μὲ ἠφάνισε τὴν δυστυχίαν . . .
εἶπεν ἀκουσίως τῆς ἡ Δ'· Ἀρβίλλη.

— Ἰδὲ παραλοσίαν ! . . . ἠφάνισθη, διότι ἔλαβεν ἀ-
πὸ τῆς ἀρεσκευτικῆς σχέσεως μ' ἕνα νέον πρόνιμον καὶ

προσεκτικὸν ὅσον οὐδεὶς ἄλλος· ἐκεῖνος οὔτε καὶ παρ-
 σιάζεται εἰς τὸν ἄνδρα σου, φοβούμενος μὴ διαγένηται
 πόνοιαν ἐναντίον σου! Ὁ κύριος Κάρολος Ῥοβέρτος
 ναι νέος με χαρακτήρα· φιλότιμος, γενναῖοφρων· τὸ γ-
 ρίζεις. Τὸν ὑπερασπίζομαι με τὸσον ζήλον, ἐπειδὴ
 γε νὰ τὸν ἰδῇς καὶ σχετισθῇς πρώτῃν φορὰν μετ' αὐ-
 τοῦ εἰς τὸν οἶκόν μου, καὶ ἐπειδὴ τὸν βλέπω ἔχοντα
 σὲ τόσῃν ὑπόληψιν, ὅσῃν ἀφοσίωσιν...

— Δὲν εἰδίστασα ποτὲ περὶ τῶν εὐγενῶν του
 ἰδιοτήτων, ἀφοῦ μάλιστα με εἶπες τόσα καλὰ περὶ
 τοῦ... Πλὴν, τὸ γνωρίζεις· ὅ,τι μ' ἐκίνησε πρὸς
 τὸν εἰς συμπάθειαν πρὸς αὐτὸν εἶναι αἱ δυστυχίαι

— Καὶ εἶδες πόσον ἄξιος εἶναι, τῇ ἀληθείᾳ, αὐτῇ
 συμπαθείᾳ σου, καὶ πόσον τὴν δικαιοῖ! ὁμολόγησε·
 Ἀλλὰ, θέλεις μ' εἰπᾶν, πῶς γίνεται, πρόσωπον τόσο
 ραῖον νὰ μὴν ἦναι καὶ τῆς ψυχῆς εἰκὼν; ψεύματα
 τὸ ὑψηλὸν του, λαμπρὸν ἀνάστημα, δὲν σ' ἐνθου-
 παῖς ἀνδρείους ἐκείνους ἱππότες τοῦ μεσαιῶνος;
 Τὸν εἶδα μίαν ἡμέραν μετ' τὴν στολὴν του· στολὴν
 πηγῶν τῆς ἐθνοφυλακῆς· ἀδύνατον νὰ φαντασθῇς,
 φῆ, πόσῃν μεγαλοπρέπειᾳ εἶχε! Βέβαια, βέβαια,
 ἡ εὐγένεια ἀπέβλεπεν εἰς τὰ πλεονεκτήματα καὶ
 μορφὴν, βέβαια, ἀντὶ νὰ λέγεται ἀπλῶς κύριος Κά-
 ρολος Ῥοβέρτος, αὐτὸς ἤθελεν εἶσθαι δοῦξ ἢ πατρίκιος·
 δὲν ἤθελεν ἐπαξίως παραστήναι ἓνα τῶν μεγάλων
 τῆς Γαλλίας τίτλων;

— Τὴν ἐκ γενετῆς εὐγένειαν ὀλίγον ἐγὼ τὴν
 ἐνθυμίσαι· ὅτι πάντοτε με ἠλεγξες ὡς δημοκρατικῆς
 εἶπεν ἡ Δ'· Ἀρβίλλη μειδιῶσα.

— Ναί, ἀλλὰ καὶ πάντοτε ὑπῆρξα τῆς γνώμης
 ὅσον διὰ τὸν κύριον Κάρολον Ῥοβέρτον, ὅτι δὲν
 ἀνάγκη ἀπὸ τίτλους διὰ νὰ ἦναι ἀξιώρατος. Καὶ
 τα, τί πνεῦμα! τί ὠραία φωνή! πόσον συνέσεινεν

ἀντερπνὰς ἐκείνας πρωϊνὰς συμφωνίας μας, τὰς μου-
σικάς! ἐνθυμῆσαι; τὰς ὁποίας ἐκάμναμεν μεταξύ μας,
ἴσται; . . . Ὅταν πρώτην φοράν ἐτραγωδήσατε οἱ δύο
ἄνθρωποι, μὲ πόσῃν ψυχῇ ἐμελῆσε τὴν δίφωνον ἐκείνην ἁρ-
μονίαν! μὲ πόσῃν συγκίνησιν! . . .

— Σὲ παρακαλῶ, εἶπεν ἡ Δ'— Ἀρβίλλη μετὰ μακρὰν
ἀπαιτήν, ἃς ἀλλάξωμεν ὁμιλίαν.

— Διὰ τί;

— Λυτὰ μὲ θλίβουσι καιρίως· τὸ ὅτι πρὸ ὀλίγου μὲ εἶ-
πες ὅτι φαίνεται περίλυπος . . . ὅτι καταντᾷ εἰς ἀπό-
γνωσιν . . .

— Σὲ βεβαιῶ . . . τί νομίζεις; εἰς τὴν ὑπερβολὴν
τῆς μελαγχολίας, ἄνθρωπος περιπαθὴς ὡς ἂν αὐτὸν,
ἐμπόρει καὶ εἰς τὸν θάνατον νὰ ζητήσῃ τὸ τέλος . . .

— ὦ! σὲ παρακαλῶ, σιώπα! σιώπα, εἶπεν ἡ Δ'—
Ἀρβίλλη διακόπτουσα τὴν Σάραν· ὁ στοχασμὸς αὐτὸς
ἦν ἡλθε . . . — μετὰ μακρὰν δὲ τινα σιγὴν, ἡ μαρκεσία
ἐπρόσθεσε· — Σὲ παρακαλῶ καὶ πάλιν, ἃς ὁμιλήσωμεν

καὶ περὶ ἄλλου πράγματος . . . περὶ τοῦ ἀσπόνδου ἔχ-
θρου σου—ἐπανέλαβε μὲ φαιδρότητα προσπεποιημένην
— ἃς εἰπωμέν τι καὶ περὶ τοῦ πρίγκιπος· καιρὸν εἶχα
νὰ τὴν ἴδω· ἐξεύρεις ὅτ' εἶναι πάντοτε χαριέτατος, μολο-
ῦντι βασιλεὺς σχεδόν; Δημοκρατικὴ εἶμαι, μολοντοῦτο,
ὀλίγοι ἄνθρωποι μ' ἐφάνησαν εὐπρόσδεκτοι ὡς ἂν αὐτόν.

Ἡ Σάρα ἔρριψε λοξόν τι βλέμμα, ἐχθροπαθὴς, ἐτα-
πικὸν καὶ πλήρες δυσπιστίας ἐπὶ τῆς Δ'— Ἀρβίλλης· ἔ-
πειτα δ' ἐπανελάβε γελώεσσα· — Ὁμολόγησε, ἀδελφὴ,
ὅτι εἶσαι πολὺ φαντασιόπληκτος (capricieuse). Τώρα
ἐπαινεῖς, καὶ τώρα κατακρίνεις τὸν πρίγκιπα· παράδο-
ξον! ὅταν πρὸ τινῶν μηνῶν εἶχε φθάσει εἰς Παρισίους,
ὡς ἂν φαντατικὴ ἦσθ δι' αὐτόν, ὥστε, μεταξύ μας . . .
ἦλθε στιγμὴ, καθ' ἣν ἐφοβήθην διὰ τὴν ἡσυχίαν τῆς
καρδίας σου.

— Χάρις πάλιν εἰς σέ, εἶπεν ἡ Δ'—'Αρβίλλη μὲν οὐκ ἐστὶν ἐκεῖνος ὁ ἐνθουσιασμός μου δὲν διήρκεσεν ἐπὶ τὴν ἑπαιξὲς τόσον καλὰ τὸ πρόσωπον τοῦ ἐχθροῦ, τόσον εἶπες ἐναντίον τοῦ πρίγκιπος... ὥστε, σὲ βεβαίως, ἀποστρέψαν τὸν ἐχθρόν σου, ὅπως ἐκάρμεν νὰ φοβῆσαι περὶ τῆς ἡσυχίας τῆς καρδίας σου, ὅπως ἐκάρμεν νὰ ἐχθρός σου οὐδ' ἐφαντάσθῃ νὰ παραβῇ ποτέ· μάλιστα, ὀλίγον ὑστερότερον, ἐνὶ λαβόντως ἐσχετιζέτο αἰκειότατα μετὰ τοῦ σὺν μου, ἔπαυσε σχεδὸν καὶ νὰ μὲ τιμᾷ δι' ἐπιστολὰς τῶν του.

— Μεταξὺ λόγων δὲν ἦλθεν ἀπόψε ὁ συζυγός σου ἡ Σάρα.

— Ὅχι· ἐπρόκρινε νὰ μείνῃ εἰς τὸν οἶκον· ἀπέστρεψεν ἡ Δ'—'Αρβίλλη μὲ ἀμνηχανίαν.

— Βλέπω καὶ βαθμυδὸν ἐλιγώτερον συχνάζει τὰς συναναστροφάς.

— Ποτέ δὲν ἦτο φίλος των.

Ἡ μαρκεσία εὐρίσκειτο εἰς ἀμνηχανίαν ὀφθαλμοῦ ἡ Σάρα· τὸ παρετήρησεν, ἀλλ' ὅμως ἐξηκολούησεν.

— Ἐσχάτως τὸν εἶδα· μ' ἐφάνη ὡχρότερος παρὰ τὴν σὺνηθες.

— Ἐπασχεν ὀλίγον...

— Ἀκουσον, Κλημεντία μου· νὰ σ' ἐκφρασθῶν λίαν λιγνῶς;

— Ναί, σὲ παρακαλῶ...

— Ὅσακις ἔλθῃ λόγος περὶ τοῦ συζύγου σου, φαντασάσαι παραδόξως ἐνοχλουμένη.

— Ἐγώ;... Πόσον εἶσαι τρελλή!

— Ἐνίοτε, ὅταν ὁμιλῇς περὶ αὐτοῦ, καὶ τοῦτο ἀνάγκη, ἡ φυσιογνωμία σου μαρτυρεῖ... πῶς νὰ εἶπω;... καὶ ἡ Σάρα ἐπρόφερε τὰς ἀκολούθους λέξεις μίαν πρὸς μίαν, ὡς ζητοῦσα ν' ἀνιχνεύσῃ καὶ

τῆς καρδίας τῆς Δ'—'Αρβίλλης· — Ναί, μαρτυρεῖται ἐκείνη ἀποστροφή, μὲ φόβον ὁμοῦ ἠνωμένην...

Ἡ μαρφή τῆς Δ'—'Αρβίλλης κατ' ἀρχὰς ὑπέμεινε μὲ ἀμνηχανίαν τὸ ἱεροεξεταστικὸν τῆς Σάρας βλέμμα· ἀλλ' ἐπὶ τὴν παρετήρησεν, ὅτι τὸ κάτω χεῖλος τῆς νέας ἐκυρτώθη διὰ μιᾶς ἀπὸ σπασμὸν τινα ἐλαφρόν· ὅθεν μὴ θέλουσα νὰ διεγείρῃ δυσπιστίαν εἰς τὴν φίλην τῆς, ἔσπευσε νὰ διαστρέψῃ τὸ νόημα τῆς φράσεως.

— Ναί, μίαν ἀποστροφήν, ἕνα φόβον, ὅποιον συνήθως ἐμπνέουσιν οἱ δύστροποι καὶ ζηλότυποι ἄνδρες εἰς τὰς γυναῖκάς των.

Εἰς τὴν διερμήνευσιν ταύτην, ὁ σπασμὸς τοῦ χεῖλος τῆς μαρκεσίας ἔπαυσεν· ἡ καρδιά τῆς ἐξεπλάκωθη καὶ μὲν βάρος.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη· ὁ κύριος Δ'—'Αρβίλλ δὲν εἶναι δύστροπος, οὐδὲ ζηλότυπος, σὲ βεβαίως... Ἐπομένως, ἡ Σάρα πρόφασιν νὰ διακόψῃ συναμιλίαν· τοσοῦτον ἐπαχθῇ, ἀνεφώνησεν αἰφνιδίως· Ὡ, Θεέ μου! ἰδοὺ ὁ ἀντίμαρτος δούξ Δε-Λυσσιναι, εἰς τῶν φίλων τοῦ ἀνδρός μου... Μὴ μάς ἰδῇ... Πόθεν ἐξεφύτρωσε; Τὸν ἐνόησα χίλις λεύγας μακρὰν ἀπ' ἐδῶ!

— Τρόντι· εἶχε σκοπὸν νὰ ταξειδεύσῃ ἕνα δύο χρόνους εἰς τὴν Ἀνατολήν, καὶ μόλις ἔλειψε πέντε μῆνας· αἰφνιδίως ἐπιστροφή, ἥτις πρέπει νὰ παρηγόλησεν οὐκ ὀλίγον τὴν δούκισσαν σύζυγόν του· μαλονότι, ὁ ταλαίπωρος, καὶ ἐδῶ ὅταν ἦναι, δὲν τὴν πειράζει τελείως· ἀπὸ τῆς Σάρα μὲ κακεντρεχῆς μειδίαμα. Ἐντοσοῦτον ὑπάρχει καὶ ἄλλη μία ψυχὴ κατρωμένη μαζὶ τῆς τὴν ἀντιμαρτον ἐλευσίν του... ὁ κύριος Δε-Σαντ-Ρεμὴ πρέπει νὰ συμμερίζεται τὴν ἀθυρίαν τῆς κυρίας Λυσσιναι.

— Σάρα, μὴν εἶσαι τόσον φιλοκατήγυρας· εἰπέ, ὅτι ἐκείνη ἀποστροφή τοῦ θέλει δυσχερῆσαι ὅλον τὸν ἀνδρα.

Ἡδύνασο νὰ γενικεύσῃς τὸ πρᾶγμα· ἐπειδὴ, εἰς τὸν δὲν εἶναι ἀνυπόφορος ὁ Δέ-Λυσθηναί !

— Ἐγὼ φιλοκατήγορος ; καθὼς ἀκούω κρίνω. Ἄνθρωπον προσέτι, ὅτι ὁ κύριος Δέ-Σαίντ-Ρεμύ, αὐτὸς πρωτότυπον ὅλων τῶν κομψῶν νέων, αὐτὸς ὅστις πληξέ τοὺς Παρισίους μὲ τὴν πολυτέλειάν του, σχεδὸν ἀφανισμένος ἀπὸ χρέη, μολόνῃ ἡ λαμπριότης του δὲν ἡλαττώθη εἰμὴ ἀνεπαισθήτως· ἀλλ' ἔχει τοῦτο τὴν ἐξήγησίν του . . . ἡ κυρία Δέ-Λυσθηναί, ὡς ἐξεύρεις, εἶναι πολλὰ πλουσία . . .

— Ἀ ! τί φρίκη ! . . .

— Σὲ τὸ εἶπα· ἐγὼ καθὼς ἀκούω κρίνω . . . Ἄνθρωπον μονὸν ! ὁ δοῦξ μᾶς εἶδεν· ἔρχεται· τί δυστυχία ! δὲν γινώρισκα εἰς τὸν κόσμον ἐνοχλητικώτερον ἄνθρωπον ; πόλλάκις κάμνει τόσον κακὴν συνανκαστροφὴν ! γελᾷ σου δυνατὰ διὰ τῆς ἀνοησίας του ! εἶναι τόσον θορυβώδης ! ἀνυπόφορος ! Ἄν περὶ πολλοῦ ποιῇσαι τὸ δόχον, ἢ τὸ ριπίδιόν σου, ὑπερασπίσαι τὰ γενναῖα τὰς χειράς του· διότι πρὸς τοὺς ἄλλοις, ἔχει καὶ τὸ κὸν ἰδίωμα νὰ συντρίβῃ ὅ,τι ἐγγίξῃ· καὶ νὰ ἰδῇ ἀδιαφορίαν, καὶ μὲ τί ἀνόστους γέλωτας, ὡσὰν νὰ μνη καὶ πνευματῶδες.

Ὁ δοῦξ Δέ-Λυσθηναί, ἀνήκων εἰς μίαν τῶν διαστέρων οἰκογενειῶν τῆς Γαλλίας, νέος ἔτι, μορφῆς δὲν ἤθελεν εἶσθαι ἄχαρις, ἂν δὲν εἶχε τὴν μύτην μέτρως καὶ γελοῖως μεγάλην, ἤνωνε μὲ παραχρᾶς τινὰ καὶ ἀνήσυχον συμπεριφορὰν φωνὰς τρανὰς καγχασμοὺς τοσοῦτον ἡχηροὺς, ὁμιλίᾳς τόσον ἀπρεπῆς πόλλάκις, σχήματα τοσοῦτον ἀπότομα καὶ ἀνοήτα ὥστε ἔπρεπε κατὰ πάσῃν ἀτιγμὴν νὰ ἐνθυμηταί τὸ ὄνομά του, καὶ οὕτω νὰ μὴ θαυμάζῃ βλέπων αὐτὸν σχηματοῦντα μεταξὺ τῆς ἐκλεκτοτέρας τῶν Παρισίων κοινωνίας, ἥτις τὸν ἐσυνήθισε πλέον, καὶ κατὰ τὴν

κατέβλεπε. "Ολοι τὸν ἀπέφευγον ὡς πνιόλην· μολον-
τα μεταξύ τῶν ἀκολάστων λόγων του πολλάκις ἐνυ-
πνιζε καὶ ἄλλας πολὺ. Ὁ Δὲ-Λυσσηναῖ ἦτον ἐξ ἐκείνων
ἐκδοκίμων ὄντων, εἰς τὴν πρῶρον τῶν ὁποίων
ἐν τῇ νύκτι ἰδὼς τοὺς ἀξίους γέλωτος καὶ
καταβλαίας.

Ἡ σύζυγος τοῦ Δὲ-Λυσσηναῖ, μία τῶν χαριστερέων
καὶ μ' ἄλλην τὴν τριακοντάδα της, μία τῶν γυναικῶν
πλέον τοῦ συρμοῦ εἰς Παρισίους, πολλάκις ἔδωκεν
ἐκείνῃ νὰ ἐμιλήσῃ περὶ τῆς διαγωγῆς της· ἀλλὰ
ἐσυγχώρουν τὰς ἀπερισκεψίας της, ἐξ αἰτίας τῶν
ἐκείνῃ ἰδιοτροπιῶν τοῦ ἀνδρός της, τὴν εἰκόνα τοῦ
αὐτοῦ διὰ νὰ τελειώσωμεν, χρεῖα νὰ προσθέσωμεν καὶ
ἐν τῇ τρισάθλιόν τι χαρακτηριστικόν. Τόσον ἦτον ἀκρά-
τος καὶ κυνικός εἰς τὰς ἐκφράσεις του, ὥστε, πρῶγμα
ἐκείνου, ἐντασμενίζετο νὰ ὑποθέτῃ ὅτι ἔχεις ἀθε-
ταίνας ἀσέμνους ἢ πάθη γελοῖα, νὰ σὲ συλλυπῇται
ἐν συγκλίῃ ὑψηλῇ τῇ φωνῇ ἐνώπιον χιλίων ἀνθρώ-
πων γενναίως μολοντοῦτο καὶ πρόθυμος νὰ διδῇ ἱκανο-
ποιεῖν εἰς τὰς συνεπείας τῶν δυσφορήτων ἀστεϊσμῶν
αὐτοῦ, πολλάκις ἔδωκε καὶ ἔλαβε πληγὰς, ξιφομαχῶν,
καὶ ὡς δὲν ἐδιορθώθη.

Τούτου δοθέντος, ἃς ἡγήσωμεν εἰς τὰ ὦτα τοῦ ἀν-
θρώπου τὴν δξείαν καὶ διαπεραστικὴν φωνὴν τοῦ κυ-
ρίου Δὲ-Λυσσηναῖ, ὅστις, ὡς εἶδε μακρόθεν τὴν Δ' Ἀρβίλ-
αν καὶ Σάρην, ἤρχισε νὰ φωνάζῃ·

— ὦ ! ὦ ! τί εἰν' αὐτό ; τί βλέπω ; . . . Ἡ εὐπει-
θεῖα τοῦ χοροῦ νὰ κάθηται παράμερα ! . . . συγχωρεῖ-
ται εἰς τὸν αἰῶνα ; Ἐπρεπε νὰ ἔλθω ἀπὸ τοὺς ἀντίπο-
δας διὰ νὰ πιάσω τοιοῦτον σκάνδαλον ! Μαρκασία, δὲς
αὐτὸν δύο τέσσαρα· ἂν ἐπιμένετε νὰ φεύγετε κατ' αὐτὸν
τρόπον τὸν γενικὸν θυμασμόν, φωνάζω ὡς ἂν δι-
καζόμενος . . . σκίζω τὰ φορέματά μου ! Ἀκούεις ;

κεῖ! τὸ χαριέστερον σταλίδιον τῆς ἀποφεινῆς δάσεως νὰ κρύπτεται ἐν γωνίᾳ καὶ παραθύρῳ!

Καὶ ἐν εἶδει ἐπιλόγου, ὁ Δέ-Λουσηναὶ ἐξηπλόων εἶπειν, ἀνάσκελος πλησίον τῶν δύο γυναικῶν ὥς ἐσταύρωσε τὴν κνήμην του τὴν ἀριστεράν ἐπὶ δεξιῷ του μηροῦ, καὶ ἔλαβε τὸν πόδα εἰς τὴν χειρὰ

— Πῶς, κύριε, ἐπεστρέψετε ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως τόσον ὀγλίγωρα! λέγει ἡ Δ'— Ἀρβίλλη ἀποσυρομένην τὴν τροποντινὰ δυσανασχετοῦσα.

— Ὀγλίγωρα! Ἰδοὺ μία ἰδέα ἣτις πρέπει νὰ ἔρρασεν ἀπὸ τὸν νοῦν τῆς γυναικὸς μου· εἶμαι ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος· ἀπόψε δὲν ἠθέλησε νὰ μὲ συνοδεύσῃ εἰς τὴν νοδὸν μου εἰς τὰς συναναστροφάς, καὶ ἡ ἀπουσία ἔκαμεν ἀσυγκρίτως μεγαλητέραν αἰσθησιν παρὰ τὴν φάνισίς μου. Παράδοξον!... μαζὶ τῆς, κάνεις δὲν ρίξει νὰ μὲ ἰδῇ ὅταν φανῶ μόνος, ὅλος ὁ κόσμος τριγυρίζει, μ' ἐρωτᾷ· Καὶ ποῦ εἶναι ἡ κυρία Δέ-Λουσηναί; καὶ ἀπόψε δὲν ἔρχεται!... καὶ τὰ λοιπὰ, καὶ τὰ λοιπὰ. Τώρα καὶ σεῖς, μακρесиὰ· ἔρχομαι ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ μὲ ὑποδέχεσθε ἀξιόλογα, τῇ θείᾳ!... Δὲν εἶμαι τάχα κ' ἐγὼ νέος καὶ ἡλικιωμένος;...

— Πολὺ πρᾶγμα νὰ μὴ σᾶς ἀρέσῃ ἡ Ἀναταλή ἀξιέραστος καθὼς εἰσθε... εἶπεν ἡ Δ'— Ἀρβίλλη μειδιάμα εἰρωνικόν.

— Δηλαδὴ νὰ μὴν ἐπιστρέψω ποτέ· αὐτὸ δὲν εἶτε! ὦ! αὐτὸ εἶναι ἀνυπόφορον! αὐτὸ προξενεῖ τὴν κλην! ἀνεβόησεν ὁ Δέ-Λουσηναὶ καταβιβάζων τὸν πόδα του καὶ κρούων τὸν πῖλόν του ὡσάν τύμπανον.

— Δι' ἀγάπην Θεοῦ, κύριε, μὴ φωνάζετε τόσον ὡς νὰ καὶ καθήσετε ἡσυχος, ἢ ἀναχωροῦμεν· εἶπεν ἡ Ἀρβίλλη δυσχεραίνουσα.

— Ν' ἀναχωρήσητε; μάλιστα· λοιπὸν δοτε μοι

ἰσνά σας νὰ ὑπάγωμεν ὀλίγον νὰ περιπατήσωμεν
τὴν στοάν.

— Μαζή σας ; ὄχι βέβαια. Ἐ, σὰς παρκαλῶ . . .
ἔρχεσθε τὴν ἀνθοδέσμην μου· κάμετέ μοι τὴν χα-
ρίσαστε καὶ τὸ ριπίδιον· θὰ τὸ σπάσετε, κατὰ τὴν
ἐν συνήθειαν . . .

— Ὅσον δι' αὐτὸ, ἔχω ἀνκρίθμητα· σπασμένα· μά-
ται ἐν πολλὰ ὥραϊον, τῆς Κίνας, τὸ ὅποιον ἡ κυρία
ἐνθαδεμόντου εἶχε δώσει εἰς τὴν γυναῖκά μου . . .

Καὶ τοὺς ἐνθαρρυντικούς αὐτοὺς προφέρων λόγους, ὁ
Δέ-Λυσηναῖ, ἀνάσκελος πάντοτε, ἐκράτει ἐκ τῆς
κλωνίον κληματοειδοῦς τινος φυτοῦ, σχηματίζον-
τος ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς του περιπλοκάδα, καὶ τὸ ἔσυ-
νεν κατὰ μικροὺς τιναγμούς· ἕως οὗ ἀποσπασθέντα τὰ
κλωνία ἐκείνα κλωνία ἀπὸ τὸ στηρίζον αὐτὰ δένδρον,
ὁ δοῦξ εὐρέθη αἰφνιδίως στεφανωμένος . . . Τό-
τε ἀνέπεμψε καγγχασμοὺς τοσοῦτον ὀξεῖς, μωροὺς καὶ
κωφάροντας, ὥστε ἡ Δ'—Ἀρβίλλη ἤθελεν ἀφεύκτως
τὸ δυσάρεστον αὐτὸ ὑποκείμενον, ἂν δὲν ἐβλεπε
τὸν κύριον Κάρολον Ῥοβέρτην (τὸν στρατηγόν, ὡς ἔλε-
γε ἡ κυρία Πιπελέτου) ὅστις ἤρχετο ἐκ τῆς ἐναντίας
τῆς δένδροστοιχίας. Φοβηθεῖσα λοιπὸν μὴ φανῇ
τρέχει ὡς πρὸς συνάντησιν αὐτοῦ, διέμεννε πλησίον
Δέ-Λυσηναῖ.

— Λέγω, κυρία Μὰκ Γρηγορίου, πῶς θὰ σὰς ἐφάνη-
ται ! ὁ Θεὸς Πάν, κάμμία Νηρηῖς, κἀνένας σάτυρος, κἀ-
νένας ἀγριάνθρωπος, ὑποκάτω ἀπ' αὐτὰ τὰ φύλλα ; εἶ-
πον ὁ Λυσηναῖ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν Σάραν, πρὸς τὴν
ἐπλησίασε προπετῶς. Εἶπα ἀγριάνθρωπος· νὰ
δινγηθῶ μίαν ἱστορίαν ἄσεμνον καθ' ὅλην τὴν ση-
μασίαν . . . Εἰς τὴν Ὀταίτην . . .

— Κύριε δοῦξ ! τὸν εἶπεν ἡ Σάρρα μὲ ψυχρότητα.

— Ἐ ! Ἐ ! σιωπῶ . . . δὲν σὰς τὴν λέγω τὴν ἱστορίαν

ρίαν μου· κακὸν διὰ σᾶς· τὴν φυλάττω διὰ τὴν κυρία
Δε-Φομβόννην, ἥτις καὶ ἔρχεται· ἰδοὺ.

Ἡ κυρία Δε-Φομβόννη ἦτο γυνὴ τις πεντηκοντού-
κοντῇ, πολύσαρκος, ἐπιτετηδευμένη εἰς ἄκρον, καὶ
λοία· ἡ σιαγὼν τῆς ἤγγιζε τὸν λαιμόν· ὄμματα
αὐγὰ, τῶν ὁποίων ἐδείκνυε πολὺ συχνὰ τὸ ἀσπράχ-
ομιλοῦσα πάντοτε περὶ τῆς ψυχῆς τῆς· περὶ τῆς πλή-
τῆς ψυχῆς τῆς, περὶ τῶν ἀναγκῶν τῆς ψυχῆς τῆς, περὶ
πόθων τῆς ψυχῆς τῆς . . . Εἰς τὰς ἀθλιότητας ταύ-
τῃς πρόσθετος καὶ ὅτι, κατ' ἐκεῖνο τὸ ἑσπέρας, ἐφόρει ἐλκυσ-
τι σκούφωμα ἀπὸ στόφφαν, χρῶμα χαλκοῦ, ἐσπέρ-
νον μὲ πράσινα μικρὰ κλαδιά.

— Τὴν λέγω εἰς τὴν κυρίαν Δε-Φομβόννην, δού-
ξεν ὁ δούξ.

— Τί τρέχει, κύριε δούξ; εἶπεν ἡ κυρία Δε-Φο-
μβόννη ἀκκιζομένη (κάμνουσα τσακκίσματα) λαρόνουσα
φονὴν τῆς, καὶ ἀρχίζουσα πάλιν νὰ κάμνῃ τ'
'μμάτια, ὡς λέγουσιν οἱ χυδαῖοι.

— Τρέχει, κυρία μου, περὶ μιᾶς ἱστορίας πολὺ
σέμνου, πολὺ ἀπρεποῦς, καὶ πολὺ δυσαρεστούσης.

— Κύριε φύλαττε! καὶ τίς ἤθελε τολμήσει!
λάβει τὴν αὐθάδειαν;

— Ὁ δοῦλος σᾶς ὁ ταπεινός· εἶναι μία ἱστορία
ἣθελε κάμει καὶ τὸν πλέον κακαβρακάτον νὰ ἐρυθ-
μὰ ἀπὸ ἐντροπὴν· ἀλλ' ἐπειδὴ γνωρίζω τί πράγματα
ἀρέσκουν . . . ἀκούσατε νὰ σᾶς τὴν εἰπῶ.

— Κύριε, εἶναι ἀκατανόητον πῶς λαμβάνετε
θάῤρρος . . .

— Καλὰ, καλὰ· δὲν τὴν διηγοῦμαι οὐδ' εἰς σᾶς
ἱστορίαν μου! διότι ἐξεύρετε καὶ διορθώνεσθε τόσον
μαρξ! μὲ τόσῃ χάριν! φορεῖτε ἀπόψε ἐν σκούφῳ
τὸ ὁποῖον, συγχωρήσατέ μοι τὴν τέλην, ἐκείνην.

ἐν χαμμίαν χύτραν παλαιάν, καταφαγωμένην ἀπὸ
πρῶτην σκωρίαν.

καὶ γέλωτας, ὁ δοῦξ! καὶ γέλωτας! καὶ καγχασμούς!

— Ἄν ἐπιστρέψετε ἀπὸ τὴν Ἀνατολήν, διὰ ν' ἄρ-
ρησθε πάλιν τὰς ἀνοήτους σας ἐρεσχειλάς, τὰς ὁποίας
ὁ κύριος ἐσυνήθισε νὰ ὑποφέρῃ ἀφοῦ ἔμαθεν ὅτ' εἰσθε
ἐκτροχέλλοι, εἶπεν ἡ πολὺσαρκος γυνὴ θυμωθεῖσα, πολ-
ὺν δυσαρέσκειαν θέλει προξενήσῃ ἡ ἐπιστροφή σας,
καὶ...
καὶ ἀπεμακρύνθη μεγαλοπρεπῶς.

— Ἐ, τώρα, κυρία Μὰκ Γρηγορίου, πταίω ἐγὼ νὰ
τῶν καὶ νὰ τῆς συρομαδῶσω τὸ σκούφωμα, τῆς ἀχρεΐ-
ας αὐτῆς ρεπάνας; εἶπεν ὁ Λυσθηναῖ. Ἀλλὰ τὴν λυποῦ-
ται εἶναι ἡ κακομοῖρα ὀρφανοῦλα... χάχ! ἄχ! ἄχ!...
καὶ πάλιν γέλωτας). Ἄ! ὁ κύριος Κάρολος Ροδέρτης!
ἐπανελάθεν ὁ Δε-Λυσθηναῖ. Τὸν εἶδα εἰς τὰ λουτρά τῶν
Παναϊῶν... νέος χαριτόβρυτος! τραγωδεῖ ὡσάν κύ-
ριος... Τώρα νὰ ἰδῆτε, μαρκεσία, πῶς θέλω τὸν πει-
ρῆσαι... Νὰ σᾶς τὸν παρουσιάσω;

— Καθήστετε εἰς τὴν ἡσυχίαν σας, καὶ μὴ μᾶς τε-
κνέτετε, σᾶς παρακαλῶ, εἶπεν ἡ Σάρα στρέφουσα τὴν
πρὸς τὸν Λυσθηναῖ.

Ἐνῶ βραδέσι βήμασιν ἐπλησίαζεν ὁλονὲν ὁ Κάρολος
Ροδέρτης, περιεργαζόμενος τὰ ἄνθη δῆθεν τοῦ κήπου,
ὁ Λυσθηναῖ ἔβγαλλεν εἰς χεῖρας ἐπιδεξιῶς τὸ μυροδόχον
ῥαβδίον τῆς Σάρας, καὶ κατεγίνετο ἐν σιωπῇ καὶ μετὰ
μεγάλῃ προσοχῇ ν' ἀνασπᾷ τὸ πωμάτιον (στούκ-
πωμα).

Ὁ Ροδέρτης ἐπλησίαζε τὸ ὑψηλὸν τοῦ ἀνάστημα
ἐν συμμετρίᾳ ἐντελῇ· οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου
τοῦ ἦσαν κανονικώτατοι· ὁ ἱμχτισμὸς τοῦ ἀμώμητος·
ἀλλὰ τὸν ἔλειπε χάρις τις, διαπρέπιᾶ τις· τὸ βάδισμά
τοῦ ἦτο ψυχρὸν καὶ ἐπιτεταγμένον· αἱ χεῖρες καὶ οἱ πό-

δες του μεγάλα καὶ χυδαῖα. Ὅταν εἶδε τὴν Δ' Εἰλλην, ἡ ἄνοστος καὶ ἀδιάφορος φυσιογνωμία του ἔεν ἀμέσως ἦθος μελαγχολίας βαθυτάτης· βέβαιον πλαστή, ἐπειδὴ τὸν ἀνέβη διὰ μιᾶς· μολοντοῦ ὑπεκρίνετο κάλλιστα. Πλησιάσας, τόσον ἄξιός ἐστι καὶ δακρύων ἐφαίνετο, ὥστε ἡ Δ' Ἀρβίλλη ἐνόησεν ἀφεύκτως τοὺς ἀπαισίους τῆς Σάρας λόγους, ὅτι ἡ πισία ἠδύνατο νὰ τὸν ὑπαγορεύσῃ φρικώδη τινὰ.

— ὦ! δοῦλός σας, κύριέ μου! εἶπεν ὁ Δε-Λυ πρὸς τὸν στρατηγὸν διακόπτων τοιοῦτοτρόπως εἰς τὴν πορείαν του· ἀφοῦ συναπηντήθημεν εἰς τὰ τρά, δὲν ἔλαβον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σας ἐπανιδώσω. Ἰαλλὰ τί ἔχετε; Φαίνεσθε πάσχων, καὶ τόσον πολὺν πόνον. Ὁ Ῥοβέρτης τότε, ρίψας βλέμμα διαρκές, μελαγχολικώτατον ἐπὶ τῆς Δ' Ἀρβίλλης, ἀπεκρίθη εἰς αὐτὴν·
δοῦκα μὲ φωνὴν κατὰ τὸ θρηνῶδες·

— Μάλιστα, κύριε· πάσχω τῶνόντι... καὶ πόσον.

— ὦ! ὦ! μὲ κακοφαίνεται! λοιπὸν σας ἐρωτῶ ἀκόμη ἐκεῖνο τὸ φλέγμα εἰς τὸν λαιμόν; τὸν ἤρωτα ὁ Λυσσναὶ μὲ σοβαρότητα.

Εἰς τὴν ἄτοπον ταύτην ἐρώτησιν, ὁ Ῥοβέρτης τὸν ἔμεινεν ἐκπληκτος, κεραυνόπληκτος· ἐπειδὴ ἀνέβη εἰς τὸ μέτωπον ἐρύθημα θυμοῦ καὶ εἶπεν εἰς αὐτὸν·
δοῦκα μὲ φωνὴν ἀπότομον·

— Ἀφοῦ, κύριε, φροντίζετε τόσον περὶ τῆς ὑγείας μου, ἐλπίζω, ὅτι αὔριον τὸ πρῶτ' θέλετε ἔλθει νὰ με ἴδῃτε πῶς ἔχω.

— Νὰ στείλω, μάλιστα, κύριέ μου... νὰ σὺ νὰ ἐρωτήσουν... τί λόγος! εἶπεν ὁ δοῦξ ὑπερηφάνως.

Ὁ Ῥοβέρτης ἔκαμεν ὑπόκλισιν τινὰ ἡμιτελῆ καὶ περμακρύνθη.

— Τὸ νόστιμον εἶναι, ὅτι δὲν ἔχει τοιοῦτον πόνον· εἶπεν ὁ Λυσσναὶ, ἀνασκελιζόμενος ἐκ νέου πλησίον.

ἢ ἐκτὸς ἂν εἰς τὰ τυφλὰ ἐμάντευσα τὴν ἀλήθειαν, ἠρξάνον; . . . Τί λέγετε καὶ ἡ εὐγενεία σας, κυρία Γρηγορίου; σας φαίνεται νὰ ἔχη τὸ φλέγμα ὁ υἱὸς αὐτῆς νέος;

Ἡ Σάρα ἠγέρθη ἀμέσως καὶ ἔφυγε, χωρὶς νὰ δώσῃ ἀπάντησιν.

Ὅλα ταῦτα διέτρεξαν ἐν μιᾷ ῥοπῇ. Ἡ Σάρα μόλις μετὰ βίαις ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτα εἰς τὴν ἀκούστον ταύτην ἐρώτησιν τοῦ Λυσθηναίου πρὸς τὸν πατηγόν· ἡ δ' Ἀρβίλλη ὅμως τὸν ἐσυμπόνεσε πολὺ, καὶ ἠλπιζομένη πᾶσον σκληρὰ εἶναι ἡ θέσις ἀνθρώπου πρὸς τὸν ὅποιον, ἐνώπιον μιᾶς γυναικὸς τὴν ὁποίαν ἐκτείνεται, ἀπευθύνουσιν ἐρώτησιν τοσοῦτον καταγέλαστον φοβουμένη μήπως λάβῃ χώραν μονομαχίας, καὶ ἠγωνιζομένη ἀπὸ ἀνυπέρθετον αἶσθημα οἴκτου, ἠγέρθη μετὰ βίαις, ἔλαβε τὸν βραχίονα τῆς Σάρας, καὶ προφθάσας τὸν Ῥοβέρτον, ἐμπλεων ὀργῆς, τὸν εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ ἐνῶ διέβαινε πλησιόθεν αὐτοῦ—*Αὔριον, εἰς τὴν πόλιν . . . ἔρχομαι . . .*—διελθοῦσα ἔπειτα μετὰ τῆς κομήσεως τὴν σταθὸν, ἔφυγεν ἐκ τοῦ χοροῦ.

Ὁ Ῥοδόλφος, πορευθεὶς εἰς τὴν ἐορτὴν ταύτην χάριν δημοταξίας, ἤθελε συγχρόνως ν' ἀνακαλύψῃ εἰ δυνατόν, καὶ περὶ τῆς δ' Ἀρβίλλης ὑπόνοιαι τοῦ ἦσαν βάσιμοι, καὶ ἂν τινόντι ἦτον αὐτὴ ἡ ἡρώτη τῆς διηγήσεως τῆς κυρίας Πιπελέτου· ὅθεν, ἀφοῦ μετὰ τῆς κομήσεως ἔφυγε τὸν κῆπον, διέτρεξεν εἰς μάτην διάφορα δωμάτια μετὰ τὴν ἐλπίδα τοῦ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν δ' Ἀρβίλλην μόνην· ἀφοῦ δὲν τὴν εὔρεν, ἐπέστρεψεν εἰς τὸν κῆπον, ὅτε, καθελὼς πρὸς στιγμὴν ἐπὶ τῆς πρώτης βαθμίδος τῆς σκάλας, ἔγινε μάρτυς τῆς ταχείας σκηνῆς ἧτις διέβαινε μεταξὺ τῆς μαρκεσίας καὶ τοῦ Ῥοβέρτου, μετὰ τὴν εὐτελεῖαν ἐκείνων ἀστεϊσμὸν τοῦ Λυσθηναίου παρετήρησεν, ὅτι ἡ Κλημεντία ἀντιβλάβε μετὰ τοῦ στρατηγικοῦ

βλέμμα πολλήν ἔχον σημασίαν, καὶ μυστική τις προσηγορία εἰς τὸν εἰδοποίησεν, ὅτι ὁ ὑψηλὸς καὶ εὐειδὴς νεὸς ἦτον ὁ μυστηριώδης ἐνεικιστὴς τῆς ὁδοῦ Τέμπλ θέλων ὁμῶς νὰ βεβαιωθῇ, ἐπέστρεψε πάλιν εἰς στοάν.

Ἡ μουσικὴ προοιμιάζε βάλσιν· μετὰ τινος στιγμῆς βλέπει τὸν Ῥοβέρτην ὄρθιον ὑπὸ τινι πύλῃν, καὶ φανερὸν ἠγάλλετο διὰ τὴν πρὸς τὸν Λουθηναῖ ἀπόστασίν του, (ὁ Κάρολος Ῥοβέρτης, μὲ ὅλας τὰς γελοιοποιήσεις του, δὲν ἦτον ἄμοιρος ἀνδρείας) οὐχ' ἦττον δὲ καὶ τὴν ὑπόσχεσιν τῆς Δ' Ἀρβίλλης ἐπὶ τὴν αὐρίον· βέβαιον ὅτι τὴν πλὴν δὲν ἤθελε τὸν ἀπατήσῃ. Ὁ Ῥοδόλφος εὐρίσκει τὸν Μούρφ.

— Βλέπεις ἐκεῖνον τὸν ξανθὸν νέον, ἐκεῖ κατω, ταξὺ τῶν πολλῶν;

— Ἐκεῖνον τὸν ὑψηλόν, ὅστις φαίνεται ὡσὺν προσμειδῶν εἰς τὸν ἑαυτὸν του; Μάλιστα, ὑψηλότερα.

— Προσπάθησε νὰ τὸν πλησιάσῃς ἀρκετὰ, χωρὶς νὰ σὲ ἰδῇ, καὶ νὰ εἴπῃς μὲ τρόπον ὥστε νὰ μὴν ἀκούσῃ ἄλλος παρ' αὐτὸν τὰς λέξεις· Καὶ πῶς μοῦ ἀγγιστοῦ φῶς μου, τόσον!

Ὁ εὐπατρίδης ἠτένισε τὸν Ῥοδόλφον ἐκθαμβός·

— Μὲ ὁμιλεῖτε σπουδάζων, ὑψηλότερα;

— Σπουδάζων, σὲ ὁμιλῶ καὶ ἂν εἰς αὐτὰς τὰς λέξεις στραφῇ, ἡ εὐγενεία σου τίποτε· φύλαξε τὴν φημον ἐκείνην ἀταραξίαν σου, τὴν ὁποίαν ἐθαύμαζον τοσάνκις, ὥστε ὁ κύριος οὗτος νὰ μὴ καταλάβῃ τίς ἐστὶν φερὲν τὰς λέξεις.

— Δὲν εἶμαι εἰς τὸ νόημα, ὑψηλότερα, ἀλλ' ὕπακούω.

Ὁ ἄξιος Μούρφ, πρὶν ἔτι ἡ βάλση τελειώσῃ, προβαίνει ἐπιτηδείως ἕως ὅπισθεν τοῦ Ῥοβέρτου· ὁ Ῥοδόλφος δὲ ἄλλου μέρους ἐκλέγει καὶ αὐτὸς θέσιν ἀρμοδίαν, ὥστε νὰ μὴ τὸν διαφύγῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀποποιήσεως.

ἀκολουθεῖ τὸν Μοῦρφ διὰ μόνων τῶν βλεμμάτων.
παρῆλθεν ἐν δεύτερον λεπτὸν, καὶ ὁ Ῥοβέρτης
ἀφαιρείται διὰ μιᾶς ὡς ἐμβρόντητος. . . Ὁ εὐπατρί-
στης ἐμείνεν ἀπαθέστατος καὶ πάντα ξένος βέβαια,
ὅσους εἶδεν ὁ στρατηγὸς ἐκεῖ τριγύρω, ὁ Μοῦρφ,
ὁ φαλακρὸς καὶ σεβάσμιος ἄνθρωπος, τὸν ἐ-
κείνου ὁ ἀνικνώτερος τοῦ νὰ προφέρῃ λόγον τοιοῦτον,
ἐμψύχοντα τὸν δυσάρεστον φρενκισμὸν τοῦ ὁποῖου
ἐκτενεῖ θυμῷ, χάρις εἰς τὴν κυρίαν Πιπελέτου.
Ἀφοῦ ἡ βάλση ἐτελείωσεν, ὁ Μοῦρφ ἐπανῆλθε πλησίον
τοῦ Ῥοδόλφου. — Αἰ, ὑψηλότατε, ὁ νέος ἐσπράφη διὰ
τῆς ὡσάν νὰ τὸν ἐδάγκασαν εἶναι λοιπὸν μαγικὸς αὐτὸς
λόγος;

— Μαγικὸς, γέρον Μοῦρφ μου, ἐπειδὴ μοὶ ἀνακαλύπτει
ἐν τῇ ψυχῇ εἰς ἄκρον περιέργως νὰ πληροφορηθῶ.
Ἦδη ὁ Ῥοδόλφος ἐταλάνιζε τὴν Δ' - Ἀρβίλλην, ὅτι ἐ-
κείνην εἰς παρεκτροπὴν τοσοῦτω μᾶλλον ἐπισφαλῆ, ὅσον
ἐκείνη ἀνίστατο ἀορίστως πῶς, ὅτι ἡ Σάρα ἦτο συνεργὸς αὐτῆς
καὶ σύμβουλος. Ἦδη πλέον δὲν ἀμφίβαλλεν ὅποιον τὸ αἷτιον
τῆς ἀθυμίας τοῦ ἀγκνητοῦ τοῦ Δ' - Ἀρβίλλ' βέβαια ὁ Δ' -
Ἀρβίλλ' ἐξήλευν' ἢ μετὰ τοσαῦτα προικισμένη προτερή-
ματα σύζυγός του ἐθυσιάζετο εἰς ἄνθρωπον ἀνάξιον ὁλο-
κλήρως. . . Κάτοχος τοῦ μυστικοῦ τούτου, ἀλλ' ἀνίκανος
να καταχρασθῇ αὐτὸ, καὶ μὴ θυνάμενος νὰ φωτίσῃ τὴν
καρκεσίαν, ἥτις ἐφαίνετο ὑποχωροῦσα τυφλῶς εἰς τὴν ὁρ-
μὴν τοῦ πάθους, ὁ Ῥοδόλφος κατηναγκάζετο νὰ μείνῃ ἀ-
διάφορος μάρτυς τῆς ἀπωλείας μιᾶς γυναικὸς, τὴν ὁποίαν
ἐκείνην τοσοῦτον περιπαθῶς καὶ κρυφίως. . . καὶ ἡγάπα
ἐκείνη ἀκουσίως του. . . Ὁ βρόντος Δε-Γράουν πλησιάζας
τὸν ἀπέσπασεν ἐκ τῶν σκέψεων τούτων.

— Ἄν ἡ Γ. Β. Υ. κηρύξῃ μιᾶς στιγμῆς ἀκρόαριν νὰ
μοὶ χάριση εἰς τὸ ἐκεῖσε δωματίον, ἥθελα λάβει τὴν τιμὴν
νὰ τὴν διακοινώσω τὰς ὁποίας μετὰ διέταξας τὴν ἐντολήν μου
ἐκτελέσεις.

Ὁ Ῥοδόλφος ἐκολούθησε τὸν Δὲ-Γράουν.

— Μόνη ἡ δούκισσα εἰς τὸ ὄνομα τῆς ὀπαίας ἐνθι-
ται ν' ἀναφέρονται τὰ κεφαλαιώδη Ν καὶ Α εἶναι
Λυσθηαῖ, ὁ πατὴρ τῆς ὀπαίας ἐκαλεῖτο Νοκρυδόντ, εἰς
βρόνος. Ἀπόψε αὐτὴ δὲν εἰν' εἰδῶ εἶδον μόνον τὸν
γόν της, ὅστις ἀναχωρήσας πρὸ πάντε μηνῶν νὰ περι-
εἰς τὴν Ἀνατολὴν ἐπὶ ἓν ἔτος καὶ ἐπέκεινα, ἐπέστρεψε
φινιδίως πρὸ δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν.

Ἐνθυμούμεθα, ὅτι εἰς τὰς βαθυίδας τῆς δευτέρας
φῆς τοῦ οἴκου τῆς ὁδοῦ Τέμπλου, ἔξωθεν τοῦ θαλά-
σπου ἐκατοῖκει ὁ ἀγύρτης Καῖσαρ Βραδαμάντης, ὁ Ῥο-
δὸς εἶχεν εὖρει ἐν μκνδῆλιον δακρύστακτον, περι-
σμημένον διὰ βαρυτίμων τριχάπτων (δαντέλλων) καὶ
μῖαν τῶν γωνιῶν του φέρον κεντημένα τὰ γράμματα
καὶ Α, ἐστεμμένα διὰ κορωνίδος δουκικῆς. Ὁ Γράουν
πόν, κατὰ διαταγὴν τοῦ Ῥοδόλφου, καὶ ἀγνοῶν τὰ
στατικὰ ταῦτα, ἠρεύνησε τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν δου-
ῶσαι εὐρίσκοντο εἰς Παρισίους, καὶ οὕτως ἐπληροφόρη-
ται.

Ὁ Ῥοδόλφος δὲν εἶχε μὲν κἀνὲν συμφέρον εἰς τὰ
δουκίσσης Λυσθηαῖ, ἐφρύαττε μολοντοῦτο ἀναλογί-
νος ὅτι, ἀν' αὐτὴ τῶνόντι ἦταν ἡ ἐπισκεπτομένη τὸν
δανὸν ἀγύρτην ἐκεῖνον τὸν ἀφείκτως Πολυδώρην,
ἔτε αὐτὸς ἐμαθε τ' ὄνομα τῆς γυναικὸς, ἐξαποστείλα-
τὰ ἔχνη της τὸν Στραβοπόδην, εἰδύνατο, διὰ τῆς
σεως τῶν μυστικῶν της, νὰ κατὰστήσῃ αὐτὴν ὑπο-
ρίον του εἰς τὸ ἔξῃς.

— Πολλάκις ὑψηλότατε, εἶναι παράδοξον ἡ
ρία, ἐπ' ἀνέλκεν ὁ Δὲ-Γράουν.

— Πῶς;

— Δίδων μοι ὁ κύριος Δὲ-Γραγγηνέβης τὰς περὶ
δουκίσσης Λυσθηαῖ πληροφορίας, ἐπρόθετε κακῶ-
χῶς πως, ὅτι ἡ αἰφνιδία ἐπιστροφή τοῦ συζύγου
πρέπει νὰ διατάρχῃ μεγάλως καὶ αὐτὴν, καὶ τοῦτο

κόν, τὸν καμψότερον τῶν Παρισίων, τὸν ἀντικόμη-
 Δε-Σαίντ-Ρεμὴ ἐκεῖ πλησιάζει ὁ κύριος πρέσβυς
 ἐρωτᾷ ἂν ἐπίστευον, ὅτι ἡ Γ. Β. Γ. ἤθελε τὸν
 χωρήσει νὰ τῇ παρουσιάσῃ τὸν ἀντικόμητα, ὅστις
 ἐκ τῶν προσκεκλημένων· αὐτὸς διωρίσθη εἰς τὴν
 αἰλικὸν πρεσβείον παρὰ τῇ αὐλῇ Γερολστέιν, καὶ ἤθε-
 λοῦσθαι πανευτυχῆς εἰς ἔδραττε τὴν εὐκαιρίαν τοῦ
 προσφέρει πρὸς τὴν Γ. Β. Γ. τὴν θεραπείαν του.

Ὁ Ῥοδόλφος ἐφάνη δυσχερκίνων—Αὐτὸ μὲ εἶναι
 ἰσχυρὸν πολὺ... μολαντοῦτο δὲν ἔμποδον καὶ νὰ
 ἀποποιηθῶ... Ἐπαμονή εἰπῆτε εἰς τὸν κόμη-
 νὰ μοὶ παρουσιάσῃ τὸν κύριον Δε-Σαίντ-Ρεμὴ.

καὶ τοὶ δυσδιάθετος, ὁ Ῥοδόλφος κατεῖχε καλῶς
 τὴν τέχνην τὴν ὁποίαν διδάσκονται οἱ πρίγκηπες, πρὸς
 τὴν φαινῶνται καὶ ἀκουσίως εὐπροσήμεροι εἰς παρο-
 ρίας περιστάσεις. Περιπλέον, ἐπειδὴ ἐφημίζετο ὁ Σαίντ-
 Ρεμὴ ὡς ἐρχομένης τῆς δουκίσσης Δε-Λυσπνχί, ἦτο καὶ
 περιεργὸς ὁ Ῥοδόλφος νὰ τὸν ἴδῃ.

Παρουσιάζεται λοιπὸν ὁ ἀντικόμης ὁδηγούμενος ὑπὸ
 τοῦ κόμητος * * *. Ὁ Σαίντ-Ρεμὴ, νέος εἰκοσιπενταε-
 τος ῥαδινός, χαριέστατος καὶ τοῦς τρόπους καὶ τὴν
 μορφὴν, ἦτο πολὺ μελαγχροινός, ἀλλ' ἀπ' ἐκείνην τὴν
 μελαγχροινότητα τὴν γνοῶδη, τὴν διαφανῆ καὶ παρο-
 ρίζουσαν τὸ χρῶμα τοῦ ἡλέκτρου (κεχλιμπαρίου),
 ὡς εἰς τὴν εἰκόνας τοῦ Μουρίλλου (1)· ἡ ἐβενώδης καὶ
 κινανκυγάζουσα κόμη του, διαμερισμένη διὰ χωρίστρας,
 ἀνωθεν τοῦ ἀριστεροῦ κροτάφου, καὶ λισοτάτη ἐπὶ τοῦ
 μετώπου, ἐδοστρυγίζετο μὲ χάριν περὶ τὸ πρόσωπόν
 του καὶ μόλις ἄφηνε διακρινόμενον τὸν ἄχρουν τῶν ὤ-
 των λοβόν. Αἱ παμμέλειαι τῶν ὀφθαλμῶν του κόρη

διέπρεπον λαμπρῶς ἐπὶ τοῦ λευκοῦ τῶν ὀφθαλμῶν βο-
 ῦ, ὅστις, ἀντὶ νὰ ᾔῃαι μαρμαίρειος, ἐβάφετο διὰ τὴν
 ὑποκυάνου ἐκείνης χροιάς, ἥτις δίδει εἰς τὰ βλέφαρα
 τῶν Ἰνδῶν τὴν θελξινουστέραν ἔμφασιν. Κατὰ τι πο-
 γνιον τῆς φύσεως, ὅσον ὁ μικρὸς του μεταξώδης
 σταξ ἦτο δασύμαλλος, τόσον εἰς τὴν σιαγόνα καὶ
 τὰς παρειάς ἦτο νεκρὸς καὶ τρυφερὸς ὡς ἂν κοράσιον.
 Χάριν ἱρωτοτροπίας, εἶχε τὸν μεταξόμυκρον του λαί-
 δέτην χαμηλὰ, ὥστε νὰ διακρίνεται ἡ χαλκίσα πα-
 ρυσις τοῦ λαιμοῦ του· λαιμοῦ ἀξίου τοῦ Νέου
 τοῦ (1). Εἰς μόνος μαργαρίτης συνήρμοζε τὰς μα-
 τὸς τοῦ λαιμοδέτου του ἐπιπτυχάς· μαργαρίτης ἀνεκτίμης
 εἰς τὸν ὄγκον, τὸ σχῆμα καὶ τὴν διαύγειαν, τὴν τὸ
 ζωηράν, ὥστε ὁπάλλιος λίθος δὲν ἤθελεν εἰσθαι φα-
 νότερος, οὐδὲ πλέον ἱριδωτός (irisé). 'Ο καθ' ὅλα φι-
 καλὸς ἐπίλοιπος ἱματισμὸς τοῦ Δε-Σαίντ-Ρεμὴ
 εἰς ἐξάαιρετον ἀρμονίαν μετὰ τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ ἐν-
 τῷ ἀπλούστατον αὐτὸ στολίδιον τοῦ στήθους του.
 Ἦτον ἀδύνατον νὰ λησμονήσῃ τις ποτὲ τὴν
 φῆν καὶ τὸ εἶδος τοῦ Σαίντ-Ρεμὴ· τόσον ὑπερεῖχεν
 τὸν συνήθη τύπον τῶν κομψῶν! 'Η εἰς ὀχήματα
 ἵππους πολυτέλειά του ἦτον ὑπέρμετρος· μέγας
 πολὺς εἰς τὰ αὐτοκίνητα τῆς ἵπποδρομίας, εἶχε καὶ
 στοιχὸν ἰδιαίτερον δι' αὐτὰς ὅπου τὸ σύνολον τῶν
 ταθέσεων ἀνέβαινε κατ' ἔτος εἰς δύο καὶ τρεῖς χιλιά-
 λουδοβίκια. 'Ο εἰς τὴν ὁδὸν Χαλλότου (rue de Chail-
 οῖκος του ἀνεφέρετο ὡς πρωτότυπον εὐπρεπείας
 λαμπρότητος· εἶχεν ἐκεῖ τρυφήν καὶ πολυδάπανον
 πλάζαν ἀνοικτὴν πρὸς ὅλους τοὺς φίλους του· ἐ-
 μένως, χαρτοπαίγνιον ἀχλίνωτον, ὅπου πολλὰ
 διεκύβευε καὶ ἔχανε ποσότητας σημαντικὰς με-

(1) Ἀρχαῖον ἄγαλμα εἰς τὰ μέγιστα τῶν Παρισίων.

πλέον φιλόξενον ἀμεριμνησίαν. Καὶ ὅμως ὁ κόσμος ὅλος ἐνθάρρυνεν, ὅτι ἡ περιουσία τοῦ ἀντικόμητος ἦτο καταγεγραμμένη πρὸ πολλοῦ. "Οἱ αὐτὰ τὰ πλούτη τὰ εἶχε κληρονομήσει ἐκ τῆς μητρός του, ὁ δὲ πατήρ του ἐξῆλθε πτωχὸς καὶ κατὰ μέρος εἰς τὸ ἐνδότερον τῆς Ἀνδεγαυίας.

Κακεντρεχεῖς τινες καὶ φθονεροὶ, διὰ νὰ ἐξηγήσωσι τὰς ἀκαταλήπτους ἀσωτίας τοῦ Σαίντ-Ρεμὴ, ἔλεγον, ὅτι τὸν εἶχεν εἰπεῖ καὶ ἡ Σάρα, ὅτι τὸν ὑποστηρίζει ἡ βασιλοπλουτος δούκισσα Δε-Λουσηναί· εἰκασία, πρῶτον μὲν, οὐτιδανή· δεῦτερον, ἐλησπόνουν ὅτι ὁ κύριος Δε-Λουσηναί φυσικῶς τῇ λόγῳ ἐπηγρύπνει εἰς τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας τῆς συζύγου του, καὶ ὅτι ὁ Σαίντ-Ρεμὴ ἐδάπανα κατ' ἔτος 50,000 σκούδων, ἤτοι 200,000 φράγκων. Ἄλλοι ἔλεγον, ὅτι ἐδανείζετο ἀπὸ τῶν γλυφῶν, οἵτινες ἠπατῶντο νομίζοντες, ὅτι εἶχεν ἀκόμη νὰ κληρονομήσῃ. Τέλος πάντων ἄλλοι τὸν ὑπέθετον ὡς ΠΟΛΥ τυχερὸν εἰς τὴν τέρψην, καὶ ἐψευδιζέτο ὅτι διέφθειρε τὸν δεινὰ καὶ δεινὰ ἱππαγωγὸν (entraineur) ἢ ἱπποπόδον (jockeys) διὰ ν' ἀφήσωσι τοὺς ἵππους τῶν νὰ νικηθῶσιν ἀπὸ τοὺς ἄλλους, τοὺς ὁποίους αὐτὸς εἶχεν ἐκ μέρους του, καὶ ἐπὶ τῶν ὁπείων ἐστοιχηματίζεν ἀπείρους ποσότητας. . . . Ἄλλ' οἱ πλείότεροι τῶν τοῦ ἐκλεκτοῦ κόσμου ὀλίγον ἐφρόντιζον πόθεν ὁ Σαίντ-Ρεμὴ ἐπορίζετο τὰ ἱκανὰ πρὸς τὴν τῶσαύτην μεγαλοπρέπειαν.

Κατήγετο ἀπὸ μεγάλην οἰκογένειαν, διὸ συναναστρέφετο τὸν ἐκλεκτότερον κόσμον· ἦτο παιδρὸς, γενηαῖος, εὐφυής, καλὸς σύντροφος, εὐπρασήγορος· ἐδίδεν ἐξαίρετα γεύματα νέανδρα, καὶ κατέθετεν ἀδιστακτικῶς ὅσα τὸν ἐπρότεινέ τις εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον. Τί ἄλλο πλεονάζον ἐλεειπεν; αἱ γυναῖκες τὸν ἐλάτρευον· αἱ παντοειδεῖς ὀρίανθοι τοῦ ἤσαν ἀπειράριθμοι· νέος ὥρῳτος, γυ-

νικάρεσκος, πλουσιοπάροχος, δσάκις ἡ χρεία
 νά φανῇ τοιοῦτος πρὸς τὰς διαπρεπεστεράς τῶν
 τέλος πάντων, τόσον ἦσαν προκατειλημμένοι ὑπὲρ
 τοῦ ὅλοι ἐν γένει, ὥστε καὶ αὐτὸ τὸ ἄδηλον τοῦ
 σαφρύτου Πακτωλοῦ, ἔθεν ἠρύετο, ἐπρόσθετεν
 βίον του θέλγητρόν τι μυστηριῶδες. Πολλάκις
 μειδιῶντες ἀπερισκέπτως· «Αὐτὸς ὁ διάβολος Δι-
 Ρεμῇ πρέπει ἀφρεύκτως νά εὔρε τὸν φιλοσοφικὸν
 Τινὲς πάλιν, ὅταν ἔμαθον ὅτι διωρίσθη εἰς τὸ πρεσβεί-
 τῆς Γαλλίας παρὰ τῇ αὐλῇ τοῦ μεγάλου δουκὸς Γε-
 ρολστίν, ἐσυμπέρανον ὅτι ἠθέλησε κατ' αὐτὸν τὸν
 νά κάμῃ ἐντιμὸν ἀποχώρησιν· δηλαδὴ νά διακόψῃ
 πολυτέλειάν του πρὶν στενοχωρηθῇ ἀπὸ τὰς πε-
 ρισσεῖς. Τοιοῦτος ἦτον ὁ ἀντικόμης Δι-Σκίντ-Ρεμῇ
 ὅποιον παρουσιάσας ὁ κόμης * * * πρὸς τὸν
 φον, εἶπε·

— Ἀχμδάνω τὴν τιμὴν νά παρουσιάσω πρὸς τὴν
 μετέραν Βασιλικὴν Ὑψηλότητα τὸν κύριον ἀντικόμη
 Δι-Σκίντ-Ρεμῇ, ἀκόλουθον τῆς γαλλικῆς πρεσβείας
 Γερολστίν.

— Ὁ ἀντικόμης ἔκαμε βαθεῖαν υπόκλισιν, καὶ
 πην εἰς τὸν Ῥοδόλφον· — Ἡ Βασιλικὴ Ὑμῶν Ὑψηλότης
 με ἄξιον νά Τῇ ζητήσω συγγνώμην, ὅτι ἀνυπομύ-
 τοσοῦτόν νά τῇ προσφέρω τὴν θερκαίαν μου;
 θάβινει τὸ μέτρον ἴσως ἡ προθυμία μου τοῦ νά ἀπολα-
 σῶ τιμὴν τοσοῦτον εἰς ἐμὲ περισπούδαστον.

— Πολλὴν εὐχαρίστησιν θέλω αἰσθανθῆ, κύριε,
 σὰς ἐπενίδω εἰς Γερολστίν. . . Μελετάτε ταχέως
 ἐκεῖ;

— Ἡ ἐν Παρίσιαις διημέρευσις τῆς Ὑμετέρας
 εἰλικῆς Ὑψηλότητος ἐλαττώνει τὴν σπουδὴν μου.

— Ἡ ἐπιχρῆ των γερμανικῶν κυβερνήσεως θέλει

ἐκπλήξει, κύριε· καθὼς εἴσθε συνειθισμένος εἰς
τὴν τῶν Παρισίων. Τολμῶ νὰ διαβεβαιώσω τὴν Υ. Β. Υ., ὅτι ἡ εὐ-
τυχὴς ὁποῖας μὲ ἀξιοῖ, καὶ τὴν ὁποῖαν ἴσως θέλει
πληρῆσαι νὰ μοι διατηρήσῃ, αὕτη καὶ μόνη δύναται
ντεῖν εἰς τὸ νὰ μὴ αἰσθανθῶ ποτὲ μεταμέλειαν
ἐν ἐκ Παρισίων ἀποδημίαν. Δὲν θέλει ἐξαρτᾶσθαι ἀπ' ἐμὲ, κύριε, τὸ νὰ δι-
κτεῖ πάντοτε τὴν ἰδέαν ταύτην, ἐνὸς διατρίβετε
καὶ ὁ 'Ροδόλφος ἔκαμε διὰ τῆς κεφαλῆς μικρὰν ὑ-
πόμνησιν διαδηλοῦσαν εἰς τὸν Σαίντ-'Ρεμὴ, ὅτι ἡ
ἐκπλήξις ἐπληρώθη. Ὁ ἀντικείμενος λοιπὸν ἐπροσκύνησε
ἀπεσώβη. Ὁ πρίγκηψ, κρίνων πολὺ ἐκ τῶν φυσιο-
γνομίων, ἐλάμβανε συμπαιδείας καὶ ἀντιπαιδείας, αἵτι-
ναι πάντοτε σχεδὸν ἐδικασιούντο. Μετὰ τὰς εὐχὰς λέξεις
ὁποῖας ἀντήλλαξε μετὰ τοῦ Σαίντ-'Ρεμὴ, καὶ τοι-
σὺν ἀνόμενος νὰ ἐξηγήσῃ τὸ αἷτιον, ἡσθάνθη πρὸς τὸν
αὐτὸν νεανίαν εἶδος ἀκουσίου ἀπεχθείας· ἀνε-
κρίνεν εἰς τὸ βλέμμα του πανουργίαν δαλεράν· τὸν
φυσιογνωμίας κινδυνώδους.

Θέλομεν ἐπανεύρει τὸν Σαίντ-'Ρεμὴ εἰς περιστάσεις
πολὺ διαφόρους· εἰς θέσιν πολὺ ἀντίθετον τῆς
ἐκείνης τὴν ὁποῖαν κατεῖχεν ὁπότεν ἐπαρου-
στήθη εἰς τὸν 'Ροδόλφον· καὶ θέλομεν κρίνει μέχρι τί-
μι ἀλλήθευσεν ἡ προαίσθησις τοῦ πρίγκηπος.

Ὑποταθείς ἐκ τῆς παραστάσεως τοῦ Σαίντ-'Ρεμὴ,
ἀναλογιζόμενος τὰς περιέργους τυχαίας συναντή-
σεις, ὁ 'Ροδόλφος κατέβη εἰς τὸν κήπον. Εἶχε φθά-
σει τὸ δειπνῶν, καὶ αἱ αἰθούσαι ἐρημάδυντο· ὁ
παράμενος τόπος τοῦ ὑποστέγου φυτῶν καὶ ἑλίου.

κειτο ὀπισθεν ἀθροίσματός τινος ἀπὸ δένδρα, γωνίαν δύο τοίχων τοὺς ὁποίους ἔκρυπτεν σχεδὸν μεγάλη τις βανανέα, περικυκλωμένη ἀπὸ ἐγκλισσεύμενα· πλησίον δὲ τοῦ πυκνοφύλλου τούτου ὑπῆρχε μικρά τις θύρα, καλυπτομένη διχτυώτου καὶ ἄγουσα πρὸς τὴν αἰθουσαν τοῦ κείου (salle du buffet), διὰ μακροῦ τινος διαδρόμου.
Ἡ θύρα αὕτη ἦτον ἡμιανεωγμένη.

Ὁ Ροδόλφος ἐκάθησεν ὀπισθεν τῆς βανανέας θυθίσθη εἰς σκέψεις. Δὲν ἐπέρασεν ὥρα πολλή, καύσας τ' ἐνομά του προφερόμενον ἀπὸ φωνῆς γνωστῆς, ἐσκήρτησεν εἰς τὴν θέσιν του. Ἡ Σάρα, μένη εἰς τὸ ἀντίθετον ἄκρον τοῦ δενδρώδους αἰθροῦτος, ὠμίλει ἀγγλιστί μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Τόμ πρίγκιψ ἔδωσε προσοχὴν, καὶ ἠκροάσθη τὰ ἐφεξῆς.

— Ἡ Δ'— Ἀρβίλλη ἐπῆγε πρὸς στιγμὴν εἰς τὸν ῥὸν τοῦ βαρόνου Δε-Νερβάλ, ἔλεγεν ἡ Σάρα. Κατὰ τυχίαν ἔφυγε χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ ὁμιλήσῃ μετὰ τοῦ Ροδόλφου. Αὐτὸς τὴν ἐζήτει φοβοῦμαι πάντοτε τὴν πύρρον τὴν ὁποίαν χωρὶς ὁ ἴδιος νὰ τὸ ἐξεύρη ἐν κόμῃ ἐπ' αὐτῆς· μολονότι ἀρκετὰ τὴν ἠλάττωσα, τοσοῦτους κόπους . . . Τέλος πάντων ἡ ἀντεράστρια αὕτη, τὴν ὁποίαν πάντοτε ἐδειλίαζα ἐκ προαισθήσεως καὶ ἡ ὁποία ἡμπόρει μεγάλως νὰ φθειρῇ τὰ ἔργα μου . . . αὐριον τετέλεσται· ἐφάνιζεταὶ κατὰ κράτος.
Ἀκουσον τὸ πρᾶγμα, ἀδελφέ μου, εἶναι σπουδαῖον.

— Ὅμως ἀπκτᾶσαι· ὁ Ροδόλφος πατὲρ δὲν ἐπὶ τὴν μαρκεσίαν.

— Ἰδοὺ καιρὸς νὰ σοὶ δώσω ἐπὶ τούτου διαπιστώσεις . . . Συνέβησαν κατὰ τὴν τελευταίαν ὁδοῦ σου πολλά . . . Ἀνάγκη νὰ λάβωμεν μέτρα ταχέως παρ' ὅσον ἐφύρουν . . . ἀπόψε ἀμέσως . . . ἅμα φέρεται

ἢ ἰδῶ, πρέπει νὰ συσχεθῶμεν . . . Κατ' εὐθυ-
μέθω μόνοι.

Ἄγε, σὲ ἀκούω.

Ἡ Κλημεντία, εἰμαι βεβαία, πρὶν ἰδῆ τὸν Ῥο-
ν, δὲν ἠράσθη ποτέ . . . Αὐτὴ ἀποστρέφεται τὸν
ὄρον τῆς ἀγνοῶ διατὶ, ἐνῶ ἐκεῖνος τὴν ὑπεριγαπᾷ.
Ἡ πρέπει νὰ ὑπάρχη καὶ μυστήριον τὸ ὅποιον δὲν
ἐκτενὲς νὰ ἐξιχνιάσω. Ἡ θεὰ τοῦ Ῥοδόλφου διήγειρεν
τὴν καρδίαν τῆς συγκινήσεις διόλου νέας· λοιπὸν
ἀπῆλθε τὸν ἀρτιγέννητον ἔρωτα τοῦτον εἰς τὰ σπάρ-
τα τοῦ διὰ μαρτυριῶν, ἢ μᾶλλον διαβολῶν κατὰ τοῦ
ἁγίου. Μετὰ ταῦτα, ἡ μαρκεσία, ἥτις ἦτο διατεθει-
νὴ πρὸς ἔρωτα, ἀπαντήσασα εἰς τὸν οἶκόν μου τὸν
ἐκείνου Ῥοβέρτην, ἐξεπλάγη ἐκ τῆς καλλονῆς του, ὡς
ἐκείνη ὥραία τις εἰκὼν. Κατὰ δυστυχίαν αὐτὸς ὁ
ἐκεῖνος εἶναι ὅσον εὐειδῆς τοσοῦτον εὐήθης· ἔχει ὅμως εἰς
τὸν ἑαῖμα του καὶ ἐπαγωγόν. Τί κάμνω ; τῆς ἐχθιᾶ-
ν τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς του, τὸ μέγεθος τοῦ φρο-
νιμοῦ του, καὶ ἐνὶ λόγῳ, ἐπειδὴ ἐγνώριζα πόσον ἡ
Ἀρβίλλα εἶναι φύσει ἀγαθὴ, τῆς παραστήνω τὸν Ῥο-
ν ὡς εὐαίσθητον καθ' ὑπερβολὴν καὶ ὡς ἐκ τοῦ-
του φαινόμενον τοσοῦτον ἀξιοδάκρυτον. Ἐσύστησα εἰς
τὸν νὰ φαίνεται πάντοτε περίλυπος ἕως θανάτου·
καταχειρίζεται συχνάκις τοὺς στεναγμοὺς, καὶ προ-
σκαλεῖται νὰ ὁμιλῇ πολλὰ ὀλίγον. Ἠκολούθησε λοιπὸν
τῆς συμβουλᾶς μου, καὶ, χάρις εἰς τὸ προτέρημά του,
ἐπὶ τρεχῶδες, εἰς τὴν μορφήν, εἰς τὴν σιωπὴν, καὶ εἰς
τὴν κατ' ἐπιφάνειαν ἀνίατον ὁδὸν του, ἐπέσυρε τὴν
ἐκείνην τῆς Δ' Ἀρβίλλης, ἥτις κατ' αὐτὸν τὸν τρό-
πον εἶχε προκαλέσει εἰς αὐτὴν ὁ Ῥοδόλφος . . . Κα-

— Καταλχμῶν· ἐξακολουθεῖ.

— Ἡ Δ' Ἀρβίλλη, μόνον εἰς τὸν οἶκόν μου εὐκαιρίαν νὰ συναναστρέφεται τὸν Ῥοδέρτην ἐβδομάδος ἐμουςουργούσαμεν τὸ πρωὶ καὶ οἱ τρεῖς μελαγχολικῶς ἐραστῆς ἐστέναζεν, ἔλεγε χαμηλῶς φωνῇ τρυφεράς τινας λέξεις, ὥστε καὶ διεβίβασεν δύο ἢ τρία ῥαβδία. Ἐγὼ ἐφοβούμην μήπως ἐπαισθῇ τὸ μικρὸν τοῦ πνεύμα ἀπὸ τὸν γραπτὸν τοῦ πλειότερον, παρ' ἀπὸ τὸν προφορικόν· ἀλλ' αἱ γυναικὶς εἶναι πάντοτε συγκαταβατικαὶ εἰς τὰς πρώτας λώσεις τῶν ἐραστῶν· αἱ τοῦ πελάτου μου δὲν τὸν φερὸν βλάβην, ἐπειδὴ ἦσαν λακωνικώταται, κατὰ συμβουλήν μου. Αὐτὸς ἐπιθύμει προπάντων ν' ἀποσῇ παρ' αὐτῆς ὑπόσχεσιν νὰ συναντηθῶσι κατὰ εἰς κἀνὲν μέρος· ἀλλ' ἡ μικρά σου μαρκεσία, ἔχει τέρας ἠθικὰς ἀρχὰς παρὰ ἔρωτα· ἢ μάλλον, ὁ ἔρως δὲν ἐφθασεν εἰς βαθμὴν ὥστε νὰ ἐπιφέρῃ λήθην ἠθικὰς ἀρχὰς της. Ἡ περὶ τοῦ Ῥοδόλφου ιδέα πάντοτε εἰς τὰ ἄδυτα τῆς καρδίας της, χωρὶς οὐδὲν διὰ νὰ τὸ γνωρίζῃ καὶ αὐτὴ ἡ ιδέα ἠγρύπνει, εἰπὼ οὕτω, εἰς τὰ ἐνδόμυχά της καὶ κατεπολεμῇ πρὸς τὸν Ῥοδέρτην ἀσθενῇ κλίσειν της... κλίσειν τὸν ἀπατηλὴν, παρὰ πραγματικὴν... διετήρει καὶ αὐτὴν διὰ τῶν ἀδικλείπτων ἐπαίνων μου πρὸς τὸν τὸν Ἀπόλλωνα, τὸν ἄνευ ἐγκερᾶλου, τὸν πάντοτε τῆς ἐξαγγραφίξας ὡς ἔρμαιον βασιλέων ἀντικτωιν. Ἐπὶ τέλους, νικηθεῖσιν ἐκ τοῦ ἀπλητισμένου θοῦς τοῦ λάτρου της, ἡ Κλημεντία, ἀποφασίζου ἡμέραν, μάλλον ἀπὸ εὐσπλαγχνίαν φερομένη παρὰ ἔρωτα, νὰ τὸν χαρίσῃ τὴν μυριοπόθητον κατὰ συνέντευξιν.

— Καὶ σ' ἐμπιστεύετο τοιαῦτα μυστικά;

— Μοὶ ἐφανερώσε τὴν πρὸς τὸν Ῥοδέρτην σπουδαίαν της τοῦτο φθάνει. Δὲν ἠθέλησα νὰ τὴν πείρῃ.

μὲ εἶπη πλείοντον ἤθελα τὴν ἐνοχλήσῃ. Ἐκεῖ-
ως, εἰς τὴν χαρὰν καὶ ὑπεροψίαν του, μοὶ τὰ διε-
τεν ὅλα, ἐκτὸς κατὰ ποίαν ἡμέραν, καὶ ποῦ θέλει
ἡ συντυχία.

Καὶ πῶς λοιπὸν τὰ ἔμαθες;

Ἐστειλα τὴν ἐπαύριον πολλὰ πρὸς τὸν Κάριλ, νὰ
μονύῃ εἰς τὴν θύραν τοῦ Ροδόερτη, καὶ νὰ τὸν ἀκο-
ύσῃ. Τὴν δευτέραν ἡμέραν, πρὸς μεσημβρίαν, κα-
θύνη ὁ ἐρωτόληπτός μας δι' ὀχήματος εἰς ποταπὴν
συνοικίαν τῆς ὁδοῦ Τέμπλου, καὶ κατέβη εἰς ἐνα-
ν, ἐξωτερικῶς εὐτελέστατον, ὅπου διέμεινεν ὡς μί-
νον καὶ ἡμίσειαν, ἔπειτα ἀνεχώρησε πάλιν. Ὁ Κάριλ
ἐμμένεν ἀκόμη διὰ νὰ ἴδῃ μὴ ἐξήρχετο ἄλλος κα-
τὰ τὸν Ροδόερτην, ἀλλὰ δὲν εἶδε κανένα· ἡ μαρ-
τυρία δὲν ἐπλήρωσε τὴν ὑπόσχεσιν. Ἦλθε τὴν ἄλλην
ἡμέραν ὁ ἐραστὴς παρωργισμένος ὅτι ἠπατήθη εἰς τὴν
δοκίαν του, καὶ μὲ τὰ εἶπεν ὁ ἴδιος. Τὸν ἐσυμβού-
ησε νὰ διπλασιάσῃ τὴν κατήφειάν του· ἡ συμπάθεια
καὶ Κλημεντίας ἐπληρώσῃ, τὸν ὑπόσχεται νέαν συντυ-
χήν, ἀλλ' ἐμκατωθή καὶ αὐτὴ. Τὴν τρίτην φορὰν μο-
νύτο ἐπῆγε μέχρι τῆς θύρας του· πρόσδος . . . Πα-
τήρησε πόσον ἀντιπλάσει αὐτὴ ἡ γυνή . . . καὶ δια-
πίπτει, εἰμαι βεβχία (καὶ δι' αὐτὸ μάλιστα τὴν μι-
νή Κλημεντία, εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας της, διασώ-
ζον περὶ τοῦ Ροδόλφου, καὶ αὐτὴ ἡ ἰδέα τὴν ἀ-
ντιτίθει, τὴν προστατεύει. Τέλος πάντων, ἀπόψε ἔ-
ρχεται πάλιν εἰς τὸν Ροδόερτην νέαν ὑπόσχεσιν, καὶ αὐ-
τὴν πάλιν τὴν φορὰν θέλει ἀφεικτικῶς ὑπάγει· τόσον ἐγ-
γίως ἐπερίποιξεν ἀπόψε τὸν νέον ὁ δοῦξ Δὲ-Λυσσηναί,
ὅτι ἡ μαρκεσία, παραπικρανθεῖσα διὰ τὴν ὕβριν ἧτις
ἐπενήθη εἰς τὸν λάτρην της, τῷ παρεχώρησεν ἀπὸ
παραγγινίαν ὅτι δὲν ἤθελε ποτὲ τῷ παραχωρήσει
πῶς. Τώρα πλέον, τὸ ἔχω διὰ βεβαίον.

— Καί τί σκοπεύεις ;

— Ὁ Ῥοβέρτης, ἀνίκανος τοῦ νὰ καταλάβῃ ποίον εὐγενὲς αἰσθημα ὁρμωμένη ἔλαθεν ἡ μαρκεσία τοιαύτην ἀπόφασιν, αὐριοῦ θέλει ζητήσῃ νὰ ὠφεληθῇ τῆς περιστάσεως· πλὴν θέλει πᾶσαι ἀπὸ τοὺς ἀφῆλτους τῆς ἐπειδὴ ἡ Κλημεντία ὑπέκειν εἰς τὸ ὑπεύθυνον αὐτὸ κίνημα, ἔχει ἀπὸ ἑλκυσμόν, οὐδ' ἀπὸ ἔρωτα, ἀπὸ ἀπλοῦν οἴκτον. Τὴν γνωρίζω· παγαίνει μόνον νὰ δείξῃ, πόσον ἡ ἀφοσίωσις τῆς εἶναι γενναία· ἀλλ' οὐδὲν θέλει λησμονήσῃ τὰ καθήκοντά της οὐδὲ στιγμήν. Ὁ Ῥοβέρτης θέλει ζητήσῃ νὰ ὠφεληθῇ· ἡ μαρκεσία δὲ θέλει τὸν βδελυχθῇ, καί, ἀφοῦ τοιοῦτοτρόπος δὲ λυθῇ ἡ ἀπάτη τῆς, αὐτὴ θέλει ἐπανέλθῃ εἰς τὸν πόντον Ῥοδόλφον πρῶτον ἔρωτα, ὅστις ἐμφωλεύει πάντας εἰς τὰ ἐνδόμυχά της.

— Λοιπὸν ;

— Λοιπὸν, ἐγὼ θέλω νὰ τὴν καταστρίψω διὰ πόντος. Δὲν ἀμφισβῶ, ὅτι ὁ Ῥοδόλφος, ἂν ἐξακολουθῇ ἀνταποκρίνεται μὲ τὴν Κλημεντίαν, θέλει ἐπὶ τῆς παραβλέψῃ τὴν φιλίαν τοῦ Δ' - Ἀρβίλλ· ἀλλ' ἂν μὴν ὅτι αὐτὴ ὥλισθησεν εἰς τὰς ἀγκάλας ἄλλου τινός, θέλει διὰ παντός τὴν μισήσῃ. Εἰς τοὺς ἄνδρας αὐτὸ ἐμπνέει ἀνεξιλέωτον ἀπέχθειαν.

— Καταλαμβάνω· τώρα σκοπεύεις νὰ προειδοποιήσῃς τὸν σύζυγόν της, ὥστε νὰ φέρῃς μεταξὺ τοῦ ἀνδρὸς γύνου ῥῆξιν φανεράν, καὶ οὕτω νὰ μάθῃ ὁ πρίγκηψ, ὅτι ἡ διαγωγή τῆς μαρκεσίας εἶναι ἐπανείδιστος.

— Ναί· καὶ τοῦτο εἶναι τίς μᾶλλον εὐκόλον, ἐπεὶ δὴ ὁ μαρκεσίας, καθὼς μετ' εἶπεν ἡ Κλημεντία, ἔχει πρὸς αὐτὴν ἀμυδράς τινας υποψίας, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τοὺς λόγους νὰ ὑποθέσῃ... Εἶναι μεσάνυχτα· ἀναχωροῦμεν καταβαίνεις εἰς τὸ πρῶτον καφενεῖον καὶ γράφεις πρὸς τὸν Δ' - Ἀρβίλλ, ὅτι αὐριοῦ, εἰς τὴν μίαν ὥραν, ἡ σὺν

θελεῖ κατευθυνθῇ εἰς τὴν ὁδὸν Τέμπλου ἀρ. 17, ὅπου συντυχίαν ἐρωτικὴν. Ὁ Δ' - Ἀρβίλλ εἶναι ζηλότυπος· αὐτὸς θέλ' ὑπάγῃ διὰ νὰ συλλάβῃ τὴν Κλημεντίαν αὐτοφώρῳ· τὰ ἐπίλοιπα τελοῦνται ἀφ' ἑαυτῶν.

— Αἰσχρὰ εἶναι ἡ πράξις· εἶπεν ὁ Σπύτων μετὰ ψευδοκρίτου.

— Πολὺ, ἀδελφέ μου, τὰ λεπτολογεῖς!... Τὰ μέτα τὰ ὅποια μετέρχομαι εἶναι ἀξιομμεμπτα, ἔστω... ὁ λαοφρόνως πᾶν ἔτι με φέρει πρόσκομμα... Μήπως ἐλυπήθησαν καὶ ἐκεῖνοι ;

— Τωόντι... Ἀς ἦναι λοιπόν. Τώρα παγαίνω καὶ γράφω· μολοντοῦτο, ἐπαναλαμβάνω, ὅτι ἡ πράξις μας αἰσχρά.

— Εἰπέ με· αἰσχρὰ ἢ μὴ, στέργεις ;

— Ἐξ ἀνάγκης... Τὸν Δ' - Ἀρβίλλ λοιπὸν νὰ εἰδοποιήσωμεν περὶ τῶν διατρεχόντων, καὶ... πλὴν... καὶ φαίνεται ὅτι ἐκεῖ, ὀπίσω ἀπὸ τὰ δένδρα ὑπάρχει κάποιος... — εἶπεν αἰφνιδίως ὁ Σπύτων χαμηλῶς τὴν φωνήν. Ὡς νὰ ἤκουσα νὰ αἰώωνται τὰ φύλλα...

— Κύτταξε, κύτταξε, εἶπεν ἡ Σάρα ἀνήσυχος.

Ὁ Σπύτων ἠγέρθη, ἔκαμε τὸν γύρον τῶν δένδρων, καὶ δὲν εἶδε ψυχὴν. Ὁ Ῥοδόλφος ἐδραπέτευσε διὰ τῆς μικρᾶς θύρας τὴν ὁποίαν προαναφέραμεν.

— Ἠπατήθην, εἶπεν ὁ Σπύτων ἐπιστρέψας· δὲν εἶναι κανεὶς.

— Ἐλπίζω νὰ ἦτον ἀπάτη...

— Ἀκουσον, Σάρα· τὴν μαρκεσίαν ἐγὼ δὲν ὑποθέτω εἰς τὰ μέλλοντα σχέδιά σου ὅσον ἐπικίνδυνον τὴν νομίζω· ὁ πρίγκηψ ἔχει ἀρχάς τινας ἐκ τῶν ὁποίων δὲν θέλει ποτὲ παρεκκλίνει. Ἡ κόρη μόνον τὴν ὁποίαν ὠδήγησε πρὸ ἐνός μηνός εἰς τὴν ἑπαυλιν ἐκείνην· αὐτὴ τὴν ἑπαυλιν τοσοῦτον ἐπιμελεῖται, (τὴν διδουν, ἀκούεις, ἀνατροπὴν) καὶ πολλάκις ὑπάγει ἐκεῖ καὶ τὴν ἐπισκέ

πτεται· αὐτὴ μ' ἐμπνέει βασίμους φόβους. Αὐτὴ
 ται ὅτι ἀνήκει εἰς κοινωνίαν ποταπὴν, μολονταὶ
 γνοοῦμεν τίς εἶναι. Ἡ σπανία τῆς καλλονῆς, ὁ μί-
 φισμὸς τοῦ πρίγκηπος, ὅταν τὴν ὠδήγησεν εἰς τὴν
 ξοχὴν, ἡ αὐξουσα πρὸς αὐτὴν συμπάθειά του,
 φέρουν νὰ πιστεύσω, ὅτι ὁ πρίγκηψ τρέφει σκοποὺς
 αὐτῆς, ὅχι ἀδιαφόρους. Διὰ νὰ ἐξαλείψω τὸ νέον
 καὶ, ὡς νομίζω, μάλλον ἐπιφοβὸν πρύσκομμα,
 πρέπον νὰ βαδίσω μὲ φρόνησιν πολλήν· νὰ λάβω
 βεῖς πληροφορίας περὶ τῶν κατοίκων τῆς ἐπαύλει-
 κείνης, καὶ πρὸ πάντων περὶ τοῦ πολιτεύματος τῆς
 ρῆς. Τὰς πληροφορίας ταύτας ἤδη τὰς ἔχω· ἡ σπανία
 τῆς ἐνεργείας ἐφθασε· τύχη ἀγαθὴ μοι ἐξαπέστειλε
 βδελυρὰν γρατῆν, ἥτις ἐκράτει τὸ χαρτοφυλάκιον
 αἱ σχέσεις τὰς ὁποίας αὐτὴ ἔχει· μὲ ἄτομα ὡς τὴν
 στήν, ὅστις μᾶς εἶχε προσβάλλει εἰς τὴν παλαιὰν Χρῆ-
 θέλουν μεγάλως μᾶς χρησιμεύσει. Ὅλα τὰ ἐπρόβλε-
 πον ὑπάρχει ἐναντίον μας καμμία μαρτυρία . . .
 τα, ἂν ἡ μικρὰ, ὡς καὶ φαίνεται, ἀνήκει εἰς κλάσιν
 ταπὴν, δὲν θέλει βέβαια διστάσει νὰ προτιμήσῃ
 προσφορὸς μας πρὸς τὴν μέλλουσαν θέσιν τῆς
 λαμπρὰν καὶ ἂν τὴν ὀνειρεύεται· ἐπειδὴ, ὁ πρίγκηψ
 τὴν εἶπε ποτὲ ποῖος εἶναι . . . Τέλος πάντων, αὐτὴ
 ποφασίζεται καὶ τοῦτο· ἄλλῶς βλέπομεν.

— Ἀφοῦ ἐξαλείψωμεν καὶ τὰ δύο αὐτὰ πρὸς τὴν
 τα . . . τότε πλέον βάλλομεν ἐμπρὸς τὸ μέγα σῶμα
 μας . . . εἶπεν ἡ Σάρα.

— Εἶναι πληθεῖς δυσκολιών, πλὴν δὲν εἶναι καλὸν
 λον ἀκατόρθωτον.

— Καὶ νὰ ἴδῃς, ὅτι ἐμπορεῖ νὰ λάβῃ διπλὴν
 σιν αἰσίαν, εἰάν τὸ ἐκτελέσωμεν καθ' ἡν στιγμὴν
 δόλφος θέλ' εἰσθῇ περαπικραμένος διὰ τὴν δια-
 τῆς Αἰ· Ἀρβύλλης, καὶ συγχρόνως διὰ τὴν ἀπὸ

ἡ κόρη πρὸς τὴν ὁποίαν τρέφει, ὡς με λέγεις, τασά-
ναι συμπάθειαν . . . Πῶς ; δὲν ἦτον αὐτὴ ἡ στιγμή
ἐμὴ δὲ νὰ τὸν πείσωμεν, ὅτι ἡ θυγάτηρ τὴν ὁποίαν
ἐλθεκάστην εἰσέτι θρηνεῖ . . . δὲν ἀπέθανε . . . καὶ
ὅτω . . .

— Σιωπῇ, εἶπεν ὁ Σηύτων διακόψας τὴν Σάραν· τὸ
ἐμπόσιον ἐτελείωσε καὶ ἔρχεται κόσμος. Ἐὰν πρέπη
ἐκ εἰδοποιήσωμεν τὸν Δ'-Ἀρβίλλ περὶ τῆς αὐρικῆς
δυστυχίας, φεύγωμεν . . . εἶναι ἀργά.

— Τωόντι· εἶναι προχωρημένη ἡ ὥρα τῆς νυκτός,
ὅλην τόσον τὸ καλῆτερον· αὐτὸ θέλει τὸν πείσει, ὅτι
τὸ πρᾶγμα εἶναι σπουδαιότατον.

Καὶ ὁ Τῶν ἐξῆλθε μετὰ τῆς Σάρας ἐκ τοῦ χοροῦ τῆς
ἐκείνης * * *

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄.

ΣΥΝΤΥΧΙΑΙ.

Διακαιομένους ὁ Ῥοδόλφος νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν Δ'-Ἀρ-
βίλλην περὶ τοῦ κινδύνου τὸν ὁποῖον αὐτὴ διέτρεχεν,
ἔφθικε τὸν κῆπον χωρὶς νὰ προθυμῇ τὸ τέλος τῆς συ-
μμελίας τοῦ Σηύτωνος καὶ τῆς Σάρας· ὥστε δὲν ἤκουσε
τὴν κατὰ τῆς Μαριάνθης μηχανορραφούμενα. Μ' ὅλην
τὴν ἄμωσ τὴν προθυμίαν, δὲν ἠδυνήθη, κατὰ δυστυχίαν,
νὰ διαβιβάσῃ εἰς τὴν μαρκεσίαν ὅσα ἔμαθε περὶ αὐτῆς.
Ἡ Δ'-Ἀρβίλλη, ἀναχωρήσασα ἐκ τοῦ πρεσβείου, ἐμελ-
λει, χάριν τῆς ἐθιμοταξίας, νὰ φανῇ μίαν στιγμήν καὶ
εἰς τὸν χορὸν τῆς κυρίας Δε-Νερβάλ· ἀλλὰ νικηθεῖσα
ἀπὸ τὰς συγκινήσεις τῆς καρδίας της, ἔσθαι ὅτι δὲν

εἶχε δυνάμεις νὰ ὑπάγῃ καὶ ἐκεῖ ὅθεν ἐπέστρεψεν εὐθείαν εἰς τὸν οἶκόν της.

Ἡ μετὰστασις αὕτη κατέστρεψε τὰ πάντα. Γράουν, ὡς καὶ ὅλη σχεδὸν ἡ συναναστροφή τοῦ βείου, ἦτον ἐπίσης προσκεκλημένος καὶ εἰς τῆς Νερβάλ· ὅθεν ὁ Ροδόλφος τὸν στέλλει ἀμέσως εὐρὴ τὴν Δ' - Ἀρβίλλην, καὶ νὰ τὴν εἴπῃ ὅτι ὁ ἔχων νὰ τὴν ἀναφέρῃ κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν πράγματα σπουδαιότατα, θέλει τὴν περιμένει μαζὴν ἐξωθεν τοῦ οἴκου της, διὰ νὰ τὴν ὁμιλήσῃ τοῦ θυριδίου τοῦ ὀχήματός της, καθ' ἣν στιγμὴν πηρέται της θέλουν προσμένει ν' ἀνοίξῃ ἡ θύρα μαζοστασίου.

Ὁ βαρόνος λοιπὸν, ἀφοῦ πολλὴν ὥραν ἀνεζήτησεν τὴν Δ' - Ἀρβίλλην εἰς τὸν χορὸν τῆς κυρίας Νερβάλ, ἐπέψεν ἀναγγέλλων τῷ Ροδόλφῳ, ὅτι δὲν ἠδυνήθη εὐρὴ. Τοῦτο ἐθλίψε καιρίως τὸν πρίγκιπα· ὥφειλε τί τρόπῳ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν μαρκεσίαν περὶ τῆς βουλῆς τῆς Σάρας, ὥστε ἡ καταμήνυσίς της νὰ χθῇ συκοφαντία βδελυρά· ἀλλέως δὲν ἠδύνατο νὰ δίσῃ τὸ κακόν· ἀλλ' ἦτον ἀργά... ἡ ἐπονειδίσατο φῆ τῆς Σάρας ἐνεχειρίσθη εἰς τὸν μαρκέσιον Δ' - Ἀρβίλλην περὶ τὴν μίαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

Τὴν ἐπισύσαν, τὸ πρῶτ', ὁ Δ' - Ἀρβίλλ ἐπεριπάτησεν δέσι βήμασιν εἰς τὸν κοιτῶνά του, κοιτῶνα ἀπλοῦς καὶ εὐτρεπισμένον· μόνην στολὴν ἔχοντα πανοπλίαν μεταγενεστέρων ὀπλῶν, καὶ μικράν τινα βιβλίον. Τὸ στρώμα τῆς κλίνης του δὲν ἦτο χαλασμένον· ὅμως ἡ μεταξωτὴ κλινοςκέπη ἐκρέματο εἰς ῥάκη· καθέδρα καὶ μικρά τις τράπεζα ἐξ ἐβένου, μετὰ στρεπτοῦς, ἔκειντο ἀνακοδογουρισμένα πλησίον τῆς ἐτίας. Ἀλλοῦ, ἐβλεπέ τις ἐπὶ τοῦ τάπητος τὰ λεῖ-

ου κρυσταλλίνου, κηρία τεθλασμένα, καὶ δίκλα-
 κ λυχνούχον ἐρρίμμενον μακράν. Ἡ ἄταξία αὐτῆς
 ρει, ὅτι εἰς τὸ δωματίον τοῦτο συνέβη πάλη σφοδρά..
 κύριος Δ'-'Αρβίλλ ἦτο περίπου τριακονταετῆς
 ἰς ἀρρενωπῆς καὶ διαπρεποῦς· ὕψους συνήθως εὐα-
 ῦ καὶ γλυκείας, ἀλλ' ἤδη ἀδιαμορφώτου, ὠχρᾶς,
 κημένης. Ἐφόρει ἀκόμη τὰ χθεσινὰ του φορέμα-
 τράχηλός του ἦτο γυμνός, τὸ ἐσωκάρδιόν του ἀ-
 ῖον, ὃ χιτῶν του σχισμένος καὶ στιγματισμένος
 ἦ ἐκεῖ διὰ κηλίδων αἵματος· τὰ μελανὰ του μαλ-
 τὰ συνήθως βοστρυχώδη, ἐπιπτον ἐπὶ τοῦ πελιδνοῦ
 ῶπου του ἄγριζ καὶ συγκεχυμένα. Ἀφοῦ ἀκόμη ἐ-
 πάτησεν ὥραν πολλήν με τοὺς βραχίονας ἐσταυρο-
 νου, τὴν κεφαλὴν ἐσκυμμένην, τὸ ὄμμα ἀπλανές καὶ
 ῖον, ἐστάθη διὰ μιᾶς ἐνώπιον τῆς ἐστίας του, τῆς
 κημένης μ' ὅλον τὸν παγετὸν ὅστις ἐπῆλθε κατ' ἐ-
 τὴν νύκτα, ἔλαβεν ἐπὶ τοῦ μαρμάρου τῆς καπνο-
 τῆς τὴν ἐφεξῆς ἐπιστολήν, καὶ, μετὰ προσοχῆς ἀδ-
 ῖου, τὴν ἀνέγνωσε πάλιν εἰς τὸ αὐχμηρὸν πρῶτον
 τῆς χειμερινῆς ἡμέρας.

Ἄνθρωποι, εἰς τὴν μίαν μετὰ μεσημβρίαν, ἡ σὺν-
 σου κατευθύνεται εἰς τὴν ὁδὸν Τέμπλου, ἀριθ 17,
 ἡ ἐρωτικὴν συνέντευξιν. Ἀκολουθήσου τὰ ἔχρη της
 πληροφορεῖσαι περὶ πάντων . . . Εὐτυχησμένοι
 οὐγε!

ὅσον ἐπροχώρει εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ταύτην, ἀ-
 νωσεν τὴν ὁποίαν τοσάκις ἐπανελάβε . . . τὰ ἰάνθι-
 ποτὸ τὸ ψῆχος χεῖλη του ἐκινουῦντα σπασμωδικῶς, ὡ-
 ῖα ἐσυλλάβιζον γράμμα πρὸς γράμμα τὰς ὁλε-
 ς λέξεις.

κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀνοίγει ἡ θύρα καὶ
 ῖται εἰς τῶν θαλαμηπόλων. Ὁ ὑπηρέτης οὗτος,
 γέρων, εἶχε κόμην ψαφρὴν καὶ μορφὴν τιμίου καὶ

ἀγαθοῦ ἀνθρώπου. Ὁ μαρκέσιος, χωρὶς νὰ κινηθῇ τῆς θέσεώς του, στρέφει μόνον διὰ μιᾶς τὴν κεφαλὴν πρὸς αὐτόν· ἐκράτει δὲ πάντοτε εἰς χεῖρας τὴν γραμμὴν.

— Τί θέλεις; λέγει ἀποτόμως πρὸς τὸν θεράποντα.

Ἄντι δ' αὐτὸς ν' ἀποκριθῇ, παρετήρει, ὁ δυστυχὴς μὲ περίλυπον θαυμασμόν τὴν ἀκαταστασίαν τοῦ βασιλέως μου· ἔπειτα, ἀναβλέψας πρὸς τὸν κύριόν του καὶ ἐκείνους νίσας αὐτὸν ἀσκαρδαμυκτὶ, ἀνεφώνησεν·

— Αἷματα ἐπὶ τοῦ χιτῶνός σας . . . Θεέ μου! μου! ἐκτυπήσατε πουθενά; . . . καὶ εἶσθαι μόνον. Πῶς νὰ μὴ μὲ κωδωνίσσετε . . . καθὼς πάντοτε . . . οὕς καθὼς ἡσθάνθητε τὰς . . . ;

— Ὑπαγε ἀπ' ἐδῶ . . .

— Ἀλλ' αὐθέντα μου, στοχασθῆτε . . . ἡ φωστὶς ἐσθυσέ· ἐδῶ μέσα κάμνει κρύον αἰσθαντικόν, καὶ λιστα ὕστερον ἀφοῦ ἡσθάνθητε . . .

— Θὰ σιωπήσεις; . . . ἄφες με!

— Ζητῶ συγγνώμην, κύριε μαρκέσιε, ἐπ' ἀνέλαστον θυρωρὸς περίτρομος, ἀλλ' εἶχετε διατάξει τὸν κ. Δουβλὲ νὰ ἔλθῃ σήμερον εἰς τὰς δέκα ἡμισυ ὥραν πρωτῇ, καὶ σὰς προσμένει ἔξω.

— Ἀ, τῶνόντι· εἶπεν ὁ μαρκέσιος μὲ πικρίαν, λαβὼν τὴν ἀταραξίαν του. Ὅταν ἦν αἱ τις πλοῦτοι πρέπει νὰ θεωρῇ καὶ τὰς ὑποθέσεις του . . . τὰ πλοῦτοι βλέπεις, εἶναι τόσον ὠραῖον πρᾶγμα! . . . Εἰσαξὼν τὸν κύριον Δουβλὲ εἰς τὸ γραφεῖόν του.

— Εἰν' ἐκεῖ, αὐθέντα.

— Φέρε μοι νὰ ἐνδυθῶ . . . Μετ' ἐλίγον θέλω γοῦν εἶθι.

— Ἀλλὰ, κύριε μαρκέσιε . . .

— Κάμε ὅπως σὲ λέγω, Ἰωσήφ· εἶπεν ὁ Δ'—Ἀρβ. μὲ φωνὴν ἡπιωτέραν· ἔπειτα ἐπρόσθεσεν· ἐμβήκεν αὐτὸς μὴ γὰρ εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς γυναικὸς μου·

Δὲν πιστεύω νὰ ἐκωδώνισεν ἀκόμη ἡ κυρία μαρ-

— Ἀμα κωδωνίσῃ, νὰ μὲ εἰδοποιήσουν.

Εἰς τὰς προσταγὰς σας αὐθέντα μου.

Εἰπέ τὸν Φίλιππον νὰ ἔλθῃ, νὰ σὲ συμβοηθήσῃ·
— ὅτε θὰ πολεμεῖς αὐτοῦ !

— Ἀφήστε, αὐθέντα, νὰ διορθώσω ὀλίγον, ἀπεκρί-
— νειλῶπως ὁ Ἰωσήφ· θὰ ἰδοῦν αὐτὴν τὴν ἀταξίαν,
— ἔνθα θὰ ἐξεύρουν τι νὰ ὑποθέσουν ὅτι συνέβη ἀπόψε
— τὸν κύριον μαρκέσιον . . .

— Καὶ νὰ τὸ ἐμάνθαναν . . . πολὺ βδελυρὸν πράγμα
— εἶσθαι . . . πῶς ; ἐπέφερεν ὁ Δ'—Ἀρβίλλ με λυ-
— πρὸν εἰρωνίαν.

— ὦ, αὐθέντα μου, ἀνέκραξεν ὁ Ἰωσήφ· Χάρις τῷ
— ὅτι κἀνεῖς δὲν φαντάζεται . . .

— Κἀνεῖς ; . . . Ναί ! κἀνεῖς . . . ἀπήντησεν ὁ μαρ-
— κὲς με κατήφειαν.

— ὅτε ὁ θαλαμηπόλος κατεγίνετο νὰ διευθετήτῃ τὸν
— κύριον τοῦ κυρίου του, αὐτὸς ἐπορεύθη κατ' εὐθείαν
— πρὸς τὴν ἐπὶ τοῦ τοίχου παναπλίαν, ἐξέτασε μετὰ προ-
— ὤψης διὰ τινὰ στιγμὴν τὰ ὄπλα, ἔκαμε χειρονομίαν ἀ-
— γάτης εὐχαριστήσεως, καὶ εἶπεν εἰς τὸν ὑπηρέτην·

— Εἰμαι βέβαιος, ὅτι ἐλησμόνησες νὰ δώσης νὰ κη-
— ρύξουν τὰ τουφέκιά μου . . . ἐκεῖνα ἐκεῖ ἐπάνω . . .
— τὸν κυνηγίου . . .

— Δὲν μὲ εἶπε ποτὲ τίποτε ὁ κύριος μαρκέσιος, ἀ-
— νήσεν ὁ Ἰωσήφ με ἀπορίαν.

— Σὲ τὸ εἶπα, ἀλλὰ τὸ ἐλησμόνησες.

— Μαρτύρομαι εἰς τὸν κύριον μαρκέσιον . . .

— Εἰς εὐμορφὴν κατὰστασιν θὰ εὐρίσκονται ! . . .

— Δὲν εἶναι ἀκόμη ἓνας μὴν, ἀφοῦ τὰ ἔφεραν ἀπὸ
— τοῦ ὀπλοποιῦ.

— Δὲν βλάπτει· ἀμ' ἀφοῦ ἐνδύθῃ, νὰ μὲ φέρῃς ὅ,τι

χρειάζεται διὰ τὸ κυνήγιον ἴσως αὔριον ἢ μεθαύριον
πάγω . . . Κατάβασον αὐτὰ τὰ τουφέκια, νὰ τὰ

— Ἀρέσω, αὐθέντα.

Διευθετηθέντος τοῦ κοιτῶνος, εἰσῆλθε καὶ δού-
λη ὑπηρετῆς νὰ συμβοηθήσῃ τὸν Ἰωσήφ ἀφοῦ δ' ἐτελεί-
ῃ ἔνδυσις, ὁ μαρκέσιος ἐξῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον,
ἐπεριμένετο ὑπὸ τοῦ οἰκονόμου τοῦ κυρίου Δουβλέ,
ὑπὸ τινος νέου, ἐκ μέρους τοῦ συμβολαιογράφου.

— Ἰδοὺ, κύριε μαρκέσιε, τὸ ἔγγραφο τοῦ
ἤδη ἐλάβετε γνῶσιν, εἶπεν ὁ οἰκονόμος· δὲν λείπει
ἡ ὑπογραφή σας.

— Τὸ ἀνεγνώστε, κύριε Δουβλέ ;

— Μάλιστα, κύριε μαρκέσιε.

— Λοιπὸν . . . νὰ ὑπογράψω.

Καὶ ὑπέγραψεν ὁ ἐκ μέρους τοῦ συμβολαιογράφου
νέος τότε ἀπῆλθε.

— Τώρα, μὲ τὴν πρόσκτησιν ταύτην, κύριε μα-
ρκέσιε, εἶπεν ὁ Δουβλέ μὲ ἔμφασιν, τὰ ἔγγραφα εἰσὸς
σας φθάνουσι τὰς 126,000 φράγκων κατ' ἔτος·
τόσα σακκία . . . Ἐξεύρετε, κύριε μαρκέσιε, ὅτι
ἔχουν ἐν τοιοῦτον εἰσόδημα ; 126,000 φράγκων
ἀπὸ τὰς γατίας των ;

— Εἶμαι ἄνθρωπος εὐτυχής· πῶς, κύριε Δου-
βλέ, 126,000 φράγκων εἰσόδημα μόνον ἀπὸ γατίας
Μεγαλητέρα εὐτυχία δὲν δίδεται !

— Χωριστὰ τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ κυρίου μα-
ρκέσιου . . . ἐνέχον ὑπὲρ τὰ δύο ἑκατομμύρια . . . χωριστὰ

— Βέβαια, βέβαια· χωριστὰ . . . τόσας ἀκόμη
εὐτυχίας !

— Δόξα τῷ Θεῷ ! κύριε μαρκέσιε, τί σὰς ἐλ-
πεύει, πλούτης, ὑγεία . . . ὅλα ἰδιώκας καὶ
αὐτῶν, εἶπεν ὁ Δουβλέ ὑπομειδιῶν χαριέντως,
ἐπὶ κεφαλῇ αὐτῶν ὧν . . . μία σύζυγος, ὡς

ἐν μαρκεσίαν, καὶ ἐν χαριέστατον θυγάτριον ὁμοιάζον
αὐτὸν ἄγγελον . . .

Ὁ δ' Ἀρβίλλ ἐρρίψε βλέμμα ἀπαίσιον ἐπὶ τοῦ οἰκο-
νομοῦ παραλείπομεν τὴν περιγραφὴν τῆς ἀγρίας εἰρω-
νίας μετ' ἧς τὸν εἶπεν ἐπομένως, πλήττων οἰκείως πῶς
ἐπὶ αὐτὸν αὐτοῦ. — Ἐχετε δίκαιον, κύριε Δουβλέ, ὅταν
ἔχη 250,000 φράγκων εἰσόδημα, περίπου, μίαν
χιλιάδα ὡς τὴν γυναῖκά μου . . . καὶ ἐν τέκνον ὁμοιά-
ζον αὐτὸν ἄγγελον . . . τί ἄλλο πλέον τὸν μένει νὰ
ἐπιθυμήσῃ ! πῶς ;

— Ἀμὴν, κύριέ μου ! ἀπήντησεν ἀφελῶς ὁ οἰκονό-
μος τί ἄλλο, παρὰ καὶ χρόνους πολλοὺς, πολλοὺς . . .
να νυμφεῖσθε τὴν δεσποσύνην θυγατέρα σας, καὶ
ἐπιλάβητε ἐγγόνους καὶ δισεγγόνους . . . τοῦτο ἐπεύ-
χεται καὶ εἰς τὴν κυρίαν μαρκεσίαν.

— Ἀ τὸν καλὸν κύριον Δουβλέ . . . πῶς ἐπέταξεν ὁ
κύριος τοῦ εἰς τὸν Φιλήμονα καὶ τὴν Βαύκιδα ! (1) Σὲ
ἐννοεῖτε ἰδέεας τόσον λαμπράς !

— Εἰσθε πολὺ συγκαταβατικοί, κύριε μαρκέσιε . . .
ἐπεὶ νὰ μὲ προστάξετε ἄλλο τί ; . . .

— Τίποτε . . . ἂ ! ἐλησμόνουν . . . Πόσα ἔχει τὸ
παρεῖον ;

— Εἰκοσιεννέα χιλιάδας τριακόσια τόσα φράγκα
τῶν ὧσων ἔχομεν εἰς τὴν Τράπεζαν.

— Φέρετέ μοι σήμερον πρὸ μεσημβρίας 20,000
φράγκων εἰς χρυσᾶ, καὶ, ἂν δὲν μ' εὑρετ' ἐδῶ, τὰ πα-
ράτετε εἰς τὸν Ἰωσήφ.

— Πρὸ μεσημβρίας ;

— Πρὸ μεσημβρίας . . .

(1) Ἡ Βαύκις καὶ ὁ Φιλήμων ὁνδρόγονον φιλοξενῆσαν ποτὶ τὸν
κύριον, ἔλαβον παρ' αὐτοῦ τὴν χάριν τῆς ἀποθάνουσιν ἐμφορῆσαι μίαν
καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ἐν εὐσεύχαις.

— Ἐντὸς μιᾶς ὥρας τὰ χρήματα εἶν' ἐδῶ . . .
χει ἄλλο τι νὰ μὲ εἶπῃ ὁ κύριος μαρκέσιος ;

— Ὅχι, κύριε Δουβλέ· χαίρετε.

Μόλις ὁ οἰκονόμος ἐξῆλθε, καὶ ὁ Δ'—Ἀρβίλλ ἐπὶ θρονίου τινὸς ὡς ἐκκελυμένος τὰ ἥπατα ἐστὶν τοὺς δύο του ἀγκῶνας ἐπὶ τοῦ γραφείου του καὶ εἰς τὰς χεῖρας τὸ πρόσωπόν του . . . Πρῶτον ἤδη εἰς δάκρυα, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἔλαβε τὴν ὁλοθρίαν ρας ἐπιστολήν.

— ὦ ! ἔλεγε· πόσον σκληρὰ μ' ἐνέπαιζεν ἡ καταστήσασά με πλούσιον ! . . . Τώρα, εἰς τὸ μου αὐτὸ, τί νὰ θάψω ; τὸ αἶσχος μου . . . τὴν ἀτῆς Κλημεντίας ! ἀτιμίαν ἥτις μετ' ὀλίγον θέλει κηρυχθῇ εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ ἐξαπλωθῇ μέγας μετώπου τῆς θυγατρὸς μου ! . . . Καί, τώρα, πρᾶξω ! νὰ τὰ κηρύξω . . . ἢ νὰ εὐσπλαγχνισθῶ τὸ

Ἐπειτα, ἀνατιναχθεὶς μὲ σπινθηροδόλον ὁμοῦ τοὺς ὀδόντας συνεσφιγμένους σπασμωδικῶς, ἀνεκράσεν ὑποκώφως· Ὅχι . . . ὄχι . . . αἶμα, αἶμα ! . . . τρομερὸν μόνον δύναται νὰ μὲ λυτρώσῃ ἐκ τοῦ λοίου ! . . . Τώρα καταλαμβάνω διατὶ μ' ἀπεστρέφει ἡ ἀθλία ! . . .

Σταθεὶς ἐπομένως διὰ μιᾶς, ὡς ἐμβροντηθεὶς ἰδέαν αἰφνίδιον, ἐπανέλαβε μὲ φωνὴν ὑπόκωφον ἀποστροφή της . . . ὦ ! γνωρίζω πόθεν πηγάζει προξενῶ φρίκην . . . τὴν ἐμπνέω φόβον ἐγώ ! . . .

Καὶ μετὰ μακρὰν σιγὴν — Ἀλλὰ πταίω ἐγώ ; πει αὐτὴ διὰ τοῦτο νὰ μὲ ἀπατᾷ ; . . . Δὲν εἶμαι ἕλον ἄξιος οἴκου παρὰ μίσους ; (ἐπανέλαβεν ἐμφύμενος βαθμικῶς). Ὅχι, ὄχι, αἶμα ! . . . ἀμφοτέρω ἐπειδὴ αὐτὴ ἀναμφιβόλως ὅλα πρέπει νὰ τὰ εἰπῇ εἰς τὸν ΛΛΑΘΝ.

Ἡ ἰδέα αὕτη ἐδιπλασίασε τὴν ἐργὴν τοῦ μαρκέ

ἔβησε τὰς πυγμὰς τοῦ σπασμωδικῶς συνεσφιγμέναις
ἐπὶ τὸν οὐρανὸν, ἔπειτα τρίψας τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ
τὴν φλογερῶν χειρῶν του, καὶ αἰσθανόμενος τὴν ἀνάγκη
τοῦ νὰ φανῇ ἀτάραχος ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων του,
ἐνήλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα, κατ' ἐπιφάνειαν ἡσυχος.
καὶ εὗρεσκε τὸν Ἰωσήφ.

— Ε, τὰ τουφέκια;

— Ἰδοὺ, κύριε μαρκέσιε· εἶναι εἰς καλλίστην κατάστασιν.

— Νὰ ἰδῶ . . . Ἡ σύζυγός μου ἐκωδώνει;

— Δὲν γνωρίζω, κύριε μαρκέσιε.

— Ὑπαγε νὰ μάθῃς.

Ὁ θαλαμηπόλος ἐξῆλθεν. Ἐσπευσε τότε ὁ Δ' Ἀρβίλλ
καὶ ἔλαβεν ἐκ τῆς θήκης τῶν τουφεκίων μικράν τινα
ἐκποδόχην, ὀλίγα βόλια, ἐκπύρωτρα (capsules)· ἔπει-
τα ἔβαλε πάλιν τὴν θήκην καὶ ἐκράτησε τὸ κλειδίον.
Ἐπὶ ἀποστροφῇ ἀκολουθῶν πρὸς τὴν πανοπλίαν, ἔλαβε ζευ-
γὴν πιστολίων, τὰ ἐγέμισε, καὶ τὰ εἰσήγαγεν εὐκόλως
ἐν τοῖς πόδεσσι τοῦ μακροῦ του πριωνοῦ ἐπενδύτου.

Ὁ Ἰωσήφ ἐπανῆλθεν· — Αὐθέντα, ἡ εἴσοδος ἐλευθέ-
ρα εἰς τῆς κυρίας μαρκεσίας.

— Δὲν ἐξήτησε τὸ ὄχημά της ἡ κυρία Δ' Ἀρβίλλ;

— Οχι, αὐθέντα· ἡ δεσποσύνη Ἰουλίσκη, ἡ θαλαμη-
πόλος της, εἶπεν ἔμπροσθέν μου εἰς τὸν ἀρχιπποκό-
μον, ὅστις ἦλθε νὰ λάβῃ τὰς διαταγὰς τῆς κυρίας μαρ-
κεσίας διὰ τὴν πρὸ μεσημβρίας ὑπηρεσίαν, ὅτι, ἐπειδὴ
ἡ ψυχὴ καὶ οἱ δρόμοι εἶναι στεγνοί, ἀν λάβῃ ἡ κυ-
ρία χρειάν . . . θέλει ἐξέλθῃ πεζή.

— Πολὺ καλὰ . . . Ἀ! ἐλησμόνουν· αὐριον ἴσως, ἡ
κυρία, ὑπάγω εἰς τὸ κυνήγιον . . . εἰπέ ἐντοσούτω
τῷ Γαυλιέλμῳ νὰ βάλῃ εἰς τὸν ὀδοιπορικόν μου σάκκον
τὴν χρειάζεται· ἀκούεις;

— Μάλιστα, αὐθέντα μου . . . θέλετε τὸ ραβδίον σας;

— "Οχι . . . "Εχει ἐδῶ πλησίον πλατεῖαν τινά, ἵστανται ἀμάξια διὰ τὸν τυχόντα ;

— Πολλὰ πλησίον· εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ . . .

Ὁ μαρκέσιος, μετὰ τινι ἀμφίβαλον σιωπὴν, λαβὼν·

— "Υπάγε νὰ ἐρωτήσῃς τὴν δεσποσύνην 'Ιουλίαν ἂν ἡ κυρία Δ' - 'Αρβίλλ ὑποδέχεται.

Ὁ 'Ιωσήφ ἐξῆλθε.

— Θάρρος . . . εἶναι θέαμα τελείως μὴ διαφέρων ἄλλων θεαμάτων. Ναι, ὡς ἔμβω εἰς τὸν θαλάσσιον, νὰ θεωρήσω τὸ γλυκερὸν καὶ δόλιον προσωπὸν ὑπὸ τὸ ὅποιον ἡ ἐπονείδιστος αὕτη γυνὴ μελετᾷ ἀφιλόλογως τὴν ἐντὸς ὀλίγου μαιχείαν. Ν' ἀκούσω τὰ ἄλλα τῆς ψευδόμενα, ἐνῶ θέλω ἀναγινώσκει τὸ ἔγκλημα εἰς τὴν διεφθαρμένην ἤδη καρδίαν της . . . Ναι . . . ἅλ' περίεργον εἶναι νὰ βλέπῃς τίνι τρόπῳ σὲ ἀπεινῶσι τι τρόπῳ σὲ ὁμιλεῖ καὶ σὲ ἀποκρίνεται γυνή, ἥτις μίαν στιγμὴν θέλει ἀμαυρώσει τ' ὄνομά σου διὰ τὸν ὄχλον, ἐξ ἐκείνων τῶν κηλίδων τῶν καταγελάστων φρικωδῶν, αἵτινες δὲν ἐκπλύνονται εἰμὴ διὰ πόνον αἱμάτων . . . Πόσον εἶμαι μωρός ! αὕτη θέλει μὲ καθὼς πάντοτε· μὲ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη, σεμνότητα εἰς τὸ μέτωπον ! Θέλει μὲ ἰδῆ καθὼς τὴν κόρην της, ὁπόταν τὴν γλυκοφιλεῖ εἰς τοὺς ὤμους καὶ τὴν βάλλει νὰ κάμῃ τὴν προσευχὴν τὸν Θεόν . . . Τὸ βλέμμα καθρέπτει τῆς ψυχῆς (καὶ ὁ Δ' - 'Αρβίλλ ἀνέστειλε τοὺς ὤμους καταφρονῶν) ὅσον γλυκὺ, ὅσον σεμνὸν εἶναι τὸ βλέμμα, ἀπατηλόν ! τόσον διεφθαρμένον ! Ἰδοὺ . . . ἀπόδειξις ! Καὶ ἐγὼ ὁ ἀνόητος ἐδίδα πίστιν . . . ὦ ! μανία νία ! . . . Μ' ὁποίαν ψυχράν καὶ αὐθάδη καταφρονεῖ πρέπει νὰ μ' ἔβλεπεν, ὅταν, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπαύσατο νὰ εὕρῃ . . . τὸν ἄλλον . . . μὲ ἑκάστου νὰ

ἔχωμαι τόσον ἔρωτα . . . τόσῃν ὑπόληψιν . . . Τὴν ἐ-
 λθόντων ὡς πρὸς μίαν μητέρα νέαν, μητέρα ἄσπιλον καὶ
 κατ' ἐκκλησίαν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχα ἐναποτεθειμένην τὴν
 κόρη μου τῆς ζωῆς . . . καὶ αὐτὴ ἐπορεύετο . . .
 ὄχι ! ὄχι ! (ἀνεβόησεν ὁ Δ'-'Αρβίλλ, αἰσθανόμενος
 τὴν ἀγανάκτησιν) ὄχι ! νὰ μὴ τὴν ἰδῶ· νὰ μὴ !
 τὴν κόρη μου . . . δύναιμι νὰ προδοθῶ· δύναιμι
 ἀνταρῶ . . .

Ἐξερχόμενος τοῦ οἴκου του, ἀντὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν
 οἶκον τῆς γυναίκος του, εἶπε μόνον εἰς τὴν θαλαμῇ-
 ναν της. — Εἰπῆτε, παρακαλῶ, εἰς τὴν κυρίαν Δ'-'Αρ-
 βίλλ, ὅτι ἐπεθύμουν σήμερον τὸ πρῶτ' νὰ τὴν ὁμιλήσω,
 νὰ βιάζομαι νὰ ἐξέλθω μίαν στιγμὴν. Ἄν εὐηρεστεί-
 ναι νὰ προγευματίσωμεν ὁμοῦ, ἐγὼ θέλω ἐπιστρέψῃ
 μεσημβρίαν.

Καὶ, καταβαίνων, εἶπε καθ' ἑαυτὸν — Αὐτὴ, μὲ τὴν
 ὁποίαν ὅτι θέλω ἐπιστρέψῃ ὀλίγῳ, θέλει ἐξέλθῃ μὲ
 περισσοτέραν ἐλευθερίαν· θέλει μὲ νομίζει εἰς τὸν οἶκον.
 καὶ διευθυνθεὶς ἀμέσως εἰς πλατεῖαν τινὰ, πλησιέστατα
 τοῦ οἴκου του, ἔλαβεν ἀγοραῖόν τι ὄχημα.

— Ἀμαξήλατῃ ! μὲ τὴν ὥραν !

— Εἰς τοὺς ὁρισμούς σας, αὐθέντη· ἡ ὥρα εἶναι ἐν-
 ῥα ἡμῶν. Διὰ ποῦ ἀγαπάτε ;

— Ἐδῶ πλησίον, εἰς τὴν ὁδὸν Βελλεσχιζς· θέλεις
 παρῆναι εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Δομνίκου· εἰν' ἐ-
 ναντὶ τοῦ τοίχου ἑνὸς κήπου . . . θέλεις προσμεῖναι, ἕως νὰ
 εἰδῶ.

— Μάλιστα, αὐθέντη.

Εἰσελθὼν εἰς τὸ ὄχημα, ὁ μαρκέσιος κατεβίβασε τὰ
 μαρμαρυγασμάτια τῶν θυριδίων· τὸ ἀμάξιον ἐξεκίνησε,
 καὶ μετ' ὀλίγον ἦλθεν ἀπέναντι σχεδὸν τοῦ οἴκου Δ'-'
 Αρβίλλ· ὥστε κἀνεὶς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκπορευθῇ, χωρὶς
 νὰ τὸν ἰδῇ. Ἡ σύζυγός του ἐβόησε νὰ ἐκπληρωθῇ

ση τὴν συντυχίαν τῆς εἰς τὴν μίαν ὥραν μετὰ
 ῥίαν· ὁ μαρκέσιος λοιπὸν ἐπερίμενε τὴν ὥραν,
 λωμένα ἔχων τὰ ὄμματά ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ οἴκου.
 Εἰς τὴν κεφαλὴν του περιεπόλουν χεῖμαρροι ὀργῶν
 σουτον γνοφώδους καὶ φοβεράς, ὥστε, δι' αὐτὸν
 παρήρχετο μὲ τάχος ἀπίστευτον . . .

Ἐσήμενον αἱ δώδεκα εἰς τὴν πλησίον ἐκκλησίαν
 ἁγίου Θωμᾶ τοῦ Ἀκουίνιου, ὅτε βλέπει τὴν θύραν
 μεγάρου του βραδέως ἀνοιγομένην, καὶ ἰδοὺ ἐξέρχεται
 ὁ μαρκέσιος.

— Ἀπὸ τώρα! . . . Ἄ! πόση προθυμία!
 ται μὴ κάμῃ τὸν ἄλλον νὰ τὴν προσηνέῃ! εἶπεν,
 κέσιος μὲ εἰρωνίαν ἀνήμερον.

Τὸ ψυχρὸν ἦτο δριμύ· τὸ λιθόστρωτον στεγνόν.
 Κλημεντία ἐφόρει σκιάδιον μαῦρον, κεκαλυμμένον
 κρηδέμανου (βουάλι) ἀπὸ βιόλινθας τοῦ αὐτοῦ χρώματος
 καὶ μανδύαν μεταξωτὸν, χρώματος κορινθιακῆς
 δας. Ἡ ἐκ καχεμυρίου κυανοῦ πλατυτάτη βύσσος
 (σάλι) κατέβαινεν ἕως εἰς τὸν ποδόγυρον τῆς ἐν
 τῆς, τὴν ὁποίαν ἀνέσυρεν ἐλαφρὰ καὶ μὲ κομψότητα
 πολλήν, διὰ νὰ περάσῃ εἰς τὴν ἄλλην πλευράν τῆς
 Χάρις εἰς τὸ κίνημα τοῦτο, ἐφάνη ἕως εἰς τὸν ἄστρον
 λον ὁ μικρὸς τῆς ποῦς στενὸς καὶ τοξοειδὴς, καὶ
 αἰὼς διαπρέπων ἐντὸς ὑποδηματίου ἀπὸ ἀτλάζιον
 Τουρκίας.

Πράγμα παράδοξον! ὁ Δ' Ἀρβίλλ, μ' ὅλην τὴν περι-
 ἑκείνην τῆς κεφαλῆς του, παρετήρησε τὸν πόδα τῆς
 ναικὸς του, καὶ ποτὲ δὲν τὸν ἐφάνη πλέον ἐρωτο-
 πλέον χαριτόβρυτος . . . Ἡ θεὰ αὕτη ἠρέθισεν ἐπὶ
 λον τὴν ἀδημονίαν του· φαντασθεῖς τὸν παράνομον
 τεραστὴν του κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἡσθάνθη
 ρίως εἰς τὰ σπλάγχνα τὸ δραστικὸν κέντρον τῆς
 τῆς ἑλλάδας . . . Ἐν μιᾷ ῥοπῇ, ὅλα ἔκρινεν τὰ δια-

καὶ αἱ ἀπολαύσεις καὶ παραφορὰ τοῦ εὐτυχοῦς περιπαθοῦς ἔρωτος ἐξωγραφήθησαν εἰς τὴν διάνοιάν μετ' ἡμετέρου φλογός... Τότε, πρῶτην φοράν ζωῆς του, ἡσθάνθη εἰς τὴν καρδίαν δριμύν τινα πόφυσικόν, νυγμόν τινα ἐνδόμυχον, κοπτερόν, δίστοπόνον! πόνον ὅστις τὸν ἔκαμε νὰ ἐκβάλῃ ὑπόκωφον γρυσμόν. Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, μόνον ἡ ψυχὴ ἐπάσχε... δὲν ἐπήγαινε ὁ νοῦς του, εἰμὴ εἰς τὴν καταπύτησιν τῶν ἱερωτέρων καθηκόντων· ἀλλ' ἡ τεταταία τρυ αὕτη ἀναπόλησις τόσον ὑπῆρξε σκληρά, ὥστε μόλις ἠδυνήθη νὰ προσποιηθῇ τὸν ἐρεθισμόν τῆς καρδίας του, ὅπόταν, ἀνεγείρας ὀλίγον τὸ παραπετασμάτουν, εἶπεν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην.

— Ἀκουσον... βλέπεις ἐκείνην τὴν κυρίαν μετὰ τὸν σκιάδιον καὶ τὴν βύσσαν τὴν κυανῇν; αὐτὴν ἡμετέρου παγαίνει τὸν τοῖχον τοῖχον;

— Ποιό! ἂ... μάλιστα, αὐθέντη, μάλιστα.

— Πάγεινε σιγὰ σιγὰ, καὶ ἀκολουθεῖ την... Ἄν διευκολυνθῇ εἰς τὴν πλατεῖαν ὅπου στέκονται τὰ ὀχήματα... εἰς τὴν ἰδίαν πλατεῖαν ἀπ' ὅπου σ' ἐπῆρα, στέκεσαι καὶ σὺ ἔπειτα πάλιν ἀκολουθεῖς τὸ ἀμάξι της.

— Μὴ σε μέλει, αὐθέντη... (Ἄ, ἂ, μοιάζει πῶς ἡμετέρου μετὰ νὰ γελοῦμε!) Καὶ ὧντως, ἡ Δ' Ἀρβίλλη καταβῆναι εἰς τὴν πλατεῖαν τῶν ὀχημάτων, ὅπου ἀνέβη εἰς ἐξ αὐτῶν. Ὁ ἀμαξηλάτης τοῦ Δ' Ἀρβίλλ' ἐπῆρται τὸ κατόπιν. Τὰ ὀχήματα ἐξεκίνησαν ἀμφότερα.

— Δὲν εἶχον παρῆλθαι τρία λεπτά, καὶ μετὰ μέγαν θαυμασμόν τοῦ μαρκεσίου, ὁ ἀμαξηλάτης του ἐλάβε τὴν ἐξ αὐτοῦ ἀγίου Θωμᾶ τοῦ Ἀκουϊνίου, ἔπειτα ἐστάθη ἀπέναντι τῆς ἐκκλησίας ταύτης.

— Αἶ, τί κάμνεις;

— Αὐθέντη, ἡ κυρία κατέβηκε ἐκ τῆς ἐκκλησίας... (ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ)

“Ομως! ... δουλειά! ... σου ἔχει ἓνα ποδαράκι τό... (Σιωπή κ' ἔχουμε νὰ κάμουμε γέλοια!).

Μυρίοι στοχασμοὶ περισκύκλωσαν τὸν Δ' Ἀρβίλλ. Πρῶτον ὑπέθεσεν, ὅτι ἡ σύζυγός του ἐνόησεν ὅτι ἀκολούθουν, κ' ἐζήτησε μὲ τὸ κίνημα τοῦτο ν' ἀπομνησθῇ τοὺς εἰς τὰ ἔχνη της. Ἐπειτα, ἐσυλλογίσθη, ἡ γραφή τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἦτο χυμερπῆς διαβολή. Ἄν ἡ Κλημεντία ἦτον ἔνοχος, πρὸς τί ἡ ψευδὴς εὐλάβεια; ἤθελεν εἰσθαι ἐμπαιγμὸς πρὸς τὰ θεῖα Ἄκτις ἐλπίδος εἰσεδυσεν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Δ' Ἀρβίλλ τὴν ἀπόστασιν ὑπῆρχε μεταξὺ τῆς ψευδευλαβείας τῆς καὶ τῆς παρανομίας δι' ἣν ἡ σύζυγός του διαλέτο... Ἡ περήγορος αὕτη ἀμφιβολία δὲν διήρκει μὲν ὁ ἀμαξηλάτης του ἔκυψε καὶ τὸν εἶπεν·

— Αὐθέντη, ἡ κυρά ἀνέθηκε πάλιν εἰς τὸ ἀμάξιόν της.

— Τὸ κατόπιν, τὸ κατόπιν...

— Εἰς τοὺς ὀρισμούς σας, αὐθέντη! (Μὰ γέλοια σου λέγω... γέλοια!)

Διέβησαν κατὰ τὸ μήκος τοῦ ποταμοῦ, διήλθον διὰ Δημαρχεῖον, τὴν ὁδὸν Σκίντ-Ἀβοῶ, καὶ τέλος εἰσῆλθον εἰς τὴν ὁδὸν Τέμπλου.

— Αὐθέντη, εἶπεν ὁ ἥνιοχος στρεφόμενος πρὸς τὸν κύριον Δ' Ἀρβίλλ· ὁ συναδελφός μου ἐστάθηκεν εἰς τὸν ἀριθ. 17· ἡμεῖς τώρα εἰμεθα ἐμπροσθὰ εἰς τὸ 13· σταματήσω κ' ἐγώ;

— Σταμάτησε!...

— Ναί, αὐθέντη... ἡ κυρία ἐμβῆκεν εἰς τὴν αὐτὴν λή τοῦ ἀριθ. 17.

— Ἄνοιξε, νὰ καταβῶ.

— Ἀμέσως αὐθέντη...

Ἡ μαρκεσία εἶχεν ἤδη εἰσελθεῖ εἰς τὸν οἶκον.

Περιεργεῖα κινούμενοι, ἡ κυρία Πιπελέτου, ὁ Δ' Ἀρβίλλ καὶ ἡ ὀστρεοπώλις συγχέθησαν εἰς τὸ κατόπιον.

ἡ πλησίον τῆς κλίμακος οἰκηματίου. Ἡ κλίμαξ τὴν ἴσην σκοτεινὴν, ὥστε, ὅποταν μάλιστα ἤρχετο τὰς βαθμίδας, δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τὰς βαθμίδας· ἡ μαρκεσία λοιπὸν, ἀναγκασμένη ν' ἀπευθυνθῇ πρὸς τὴν κυρία Πιπελέτου, τὴν λέγει μὲ συγκεκινημένην καὶ σχετικῶς ἐκλείπουσαν φωνήν· — Κυρία, ἀπὸ ποῦ ἀναβαίνουν, παρακαλῶ;

— Σταθῆτε· εἰπῆτέ μου πρῶτον, κυρά μου, ποῦ ἀναβαίνετε;

— Εἰς τοῦ κυρίου Καρόλου... κυρία!...

— Εἰς τοῦ κυρίου, τίνος;... ἐπέφερεν ἡ γραία ἀποστοιχισμένη ὅτι δὲν ἤκουσεν, ὥστε νὰ δώσῃ καιρὸν πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς καὶ εἰς τὴν ὀστρεοπώλιδα νὰ ἐξαπατήσωσι τοὺς χαρακτῆρας τῆς δυστυχούς γυναικός, ὥστε μίσου τοῦ κρηδέμνου τὸ ὁποῖον ἐκάλυπτε τὸν ἄνδρα τῆς.

— Ζητῶ... τὸν κύριον Κάρολον... κυρία! ἐπανεῖσεν ἡ Κλημεντία μὲ φωνὴν τρέμουσαν, κλίνουσα τὴν κεφαλὴν, ὥστε νὰ κρύψῃ τὴν μορφήν της ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν τασούτων αὐθαδῶς περιεργαζομένων αὐτήν.

— Α!... τὸν κύριον Κάρολον! τώρα ναί... ὁ κύριος τὸσον σιγά, ὅπου δὲν ἐκαταλάβαινα... Τὸν κύριον, εὐμορφὴ μου κυρίε, μιά καὶ παγαίνετε εἰς τοῦ κυρίου Καρόλου, ὠραίον νέου ἀληθινὰ, ἀναβῆτε ὅλο ἴσα, καὶ εὑρετε τὴν θύραν τοῦ κατάντικρου.

Τεθρονημένη ἐκ τῆς συστολῆς, ἡ μαρκεσία ἐβῆκε πρὸς τὸν πόδα ἐπὶ τῆς πρώτης βαθμίδος.

— Εἰς εἰς! καλὴ! ἐπεφώνησεν ἡ γραία μυστικῶς καὶ καθὼς φαίνεται, σήμερα πλέον δὲν τὸν γελᾷ... οὐδὲ τὴν χάρι του! Χαράς μὲ φούνταις! χαράς μὲ φούνταις!

— Ως τόσο, καλὰ ἔχει καὶ διαλέγει ὁ στρατηγός.

επέφερεν ἡ ὀστρεοπώλις μὲ χονδροειδεστάτην φωνήν
καλὴν τοῦ ὑαλίζει, καὶ καλὰ !

— Ἄν δὲν ἦτον ἀναγκασμένη νὰ διαβῇ ἐκ νέου
σθεν τοῦ οἰκήματος ὅπου ἴσταντο τὰ βάνουσα
μενα ταῦτα, ἡ ἡμιθανὴς ἐκ τῆς ἐντροπῆς καὶ
σου Δ'— Ἀρβίλλη ἤθελεν ἀμέσως καταβῇ ἐκ νέου καὶ
γει· ἀλλὰ σφίγγασα καὶ τελευταῖον τὴν καρδίαν
ἐφθασεν ἕως εἰς τὸ μεσόβαθρον. Ὅποια ὑπῆρξεν
πληξίς της ! . . . εὗρέθη πρόσωπον πρὸς πρόσωπον
πιον τοῦ Ροδόλφου, ὅστις, βάλλων ταχέως μέσα εἰς
χεῖράς της ἓν βαλάντιον (πουγγίον) μὲ χρήματα
λέγει μὲ βίαν·

— Ὁ σύζυγός σας τὰ ἔμαθεν ὅλα· ἔρχεται
σὺν σας . . .

Κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν στιγμήν ἀκούεται κατὰ
ὀξεῖα φωνὴ τῆς κυρίας Πιπελέτου ἀνακραζούσης·
— παγαίνετε, κύριε ;

— Ἰδοὺ εἶν' ἐκεῖνος ! ἐπρόσθεσεν ὁ Ροδόλφος·
ἀπώθων τροποντινὰ τὴν Δ'— Ἀρβίλλην πρὸς τὴν κλίμακα
τῆς ἀνωτέρως ὀροφῆς, ἐπρόσθεσεν· — Ἀναβῆτε ὀγλίγον
ρα εἰς τὸ πέμπτον πάτωμα· ἤλθετε νὰ ἐλεήσετε
οἰκογένειαν πτωχὴν· ὀνομάζεται τοῦ Μορέλ . . .

— Κύριε, ἂν δὲν μοῦ εἰπῆτε ποῖον ζητεῖτε, μὲ
ταῖντε καὶ τότε περνάτε ! ἀνεφώνει κατὰ πῶθεν ἡ
Πιπελέτου, φράττουσα τὴν πορείαν εἰς τὸν μαρκέσιον
Δ'— Ἀρβίλλη !

Ἔμεινε δὲ οὗτος ὀπίσω, ἐπειδὴ, ὅταν εἶδεν ἀπὸ τῆς
ἄκρας τῆς αὐλῆς τὴν σύζυγόν του συνομιλοῦσαν μετὰ
τῆς κυρίας Πιπελέτου, εἶχεν ἀποσυρθῇ μίαν στιγμήν.

— Συνοδεύω τὴν κυρίαν . . . ἥτις τώρα ἐμβῆκεν
εἶπεν ὁ μαρκέσιος.

— Δόξ' σοι ὁ Θεός ! ἐπεφώνησεν ἡ κυρία Πιπελέ-
του· δὲν μὲ τὸ λέτε πόρην ὄρα ! καὶ ἀναβῆτε λοιπὸν

ούσας θόρυβον ασυνήθιστον, ὁ Κάρολος Ροβέρτης
 ὀλίγον τὴν θύραν τοῦ Ῥοδόλφου, χωρὶς νὰ χά-
 ραν, σπρώχνει μὲ ὀρμὴν τὴν θύραν αὐτήν, εἰσέρ-
 χεται εἰς τὸν θάλαμον τοῦ στρατηγοῦ καὶ κλείεται
 αὐτοῦ, καθ' ἣν στιγμὴν ἐφθάνεν ὁ Δ' Ἀρβίλλ εἰς
 τὸ σάβανον τῆς κλίμακος. Ὁ πρίγκηψ ἐφοδῆθη μὴ
 ἢ ὁ μαρκήσιος καὶ τὸν ἀναγνώριση, μ' ὅλον τὸ ἐ-
 ὑπάρχον σκότος· ἀλλὰ δὲν τὸν εἶδεν.

Ἐλθόμεν εἰς τὸν Κάρολον Ροβέρτην μεγαλοπρε-
 πῆς ἐνδεδυμένος χονδρομέταζον κοιτώντην του, τὸν ἐ-
 νν με κίτρινα κλαδιά, καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν φορῶν
 πρὸ χρυσοκέντητον βελούδον φέσιόν του ἔμεινεν ἐκ-
 τικὸς εἰς τὴν θέαν τοῦ Ῥοδόλφου, τὸν ὁποῖον δὲν ἐ-
 ρίξεν, ἐπειδὴ δὲν τὸν εἶχε παρατηρήσει εἰς τὸν χο-
 τοῦ πρεσβείου· ἄλλως τε ἦτο καὶ ἐνδεδυμένος τῶρα
 χρᾶ.

— Κύριε . . . τί τρέχει ; . . . τὸν λέγει μὲ ὕψος ἀ-
 γών.

— Σερρασιωπὴ ! ἀποκρίνεται ὁ Ῥοδόλφος χαμηλῇ τῇ
 φωνῇ, πλὴν μὲ τόσῃ ἀγωνίᾳ, ὥστε ὁ Ροβέρτης ἐσιώ-
 πησανικῶς.

— Ὁρῶ σφοδρὸς, ὡς σώματος κρημνιζομένου ἀπὸ
 τοῦ κινδύνου ἀρκετάς, ἀντήχησεν ἔξω εἰς τὴν σιγὴν τῆς
 κλίμακος.

— Ὁ ἄθλιος, τὴν ἐθανάτωσεν ! ἀνέκραζεν ὁ Ρο-
 βέρτης.

— Τὴν ἐθανάτωσε ; . . . ποῖον ; τί ; δὲν μὲ λέγετε
 τί τρέχει ; εἶπεν ὁ Κάρολος Ροβέρτης χαμηλῇ τῇ
 φωνῇ καὶ ὠχρίων. Ὁ Ῥοδόλφος δὲν ἀποκρίνεται, ἀλλὰ
 ἀνοίγει τὴν θύραν . . . καὶ βλέπει καταβσίνοντα καὶ
 ἔκταντα χωλῶς τὸν μικρὸν Στραβοπόδην ἐκράτει δὲ
 εἰς χεῖρας τοῦ ἐρυθρομέταζον βαλάντιον, τὸ ὁποῖον
 ὁ Ῥοδόλφος εἶχε δώσει εἰς τὴν Δ' Ἀρβίλλην.

Ὁ Στραβοπόδης ἔγινεν ἄφαντος.

Ἦκούετο ἐντοσοῦτῳ ἀδιακόπως τὸ ἐλαφρὸν τῆς μαρκεσίας, καὶ συγχρόνως ἄλλα βήματα βαρύνοντα τοῦ συζύγου τῆς, ὅστις τὴν ἠκολούθει εἰς τὰς τέρας ὁροφάς. Μὴ δυνάμενος ὁ Ῥοδόλφος νὰ ἐντρίψει τίνι τρόπῳ τὸ βαλάντιον ἔπесεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Στραβοπόδης, ἀλλ' ἐνθαρρυνθεὶς ὁπωσοῦν, εἶπεν εἰς τὸν ἑρπυλῆν ἐπιτακτικῶς·

— Σταθῆτε· μὴν ἐξέλθετε ἀπ' ἐδῶ, ἂν δὲν παύσῃ μία ὥρα.

— Πῶς, κύριε ; νὰ μὴν ἐξέλθω ; ὑπέλαβεν ὁ Ῥοδόλφος τῆς μὲ ἀνυπόμονον καὶ θυμώδη φωνήν· τί σημαίνει αὐτά ; ποῖος εἶσαι ἢ εὐγενεῖα σου ; καὶ μὲ τί καίωμα ; . . .

— Ὁ κύριος Δ'· Ἀρβίλλ τὰ ἔμαθεν ὅλα· ἠκολούθησε τὰ ἴχνη τῆς γυναίκας του μέχρι τῆς θύρας τοῦ τούτου, καὶ τὴν ἀκολουθεῖ ἀκόμη ἕως ἐπάνω.

— ὦ ! δυστυχία ! δυστυχία ! ἀνεφώνησεν ὁ Ῥοδόλφος τῆς συνάπτων τὰς χεῖρας μὲ ἑκστασιν ὁδύνης· καὶ ῥα, τί παγαίνει ἐπάνω νὰ κάμῃ ; Ποῦ θέλει ἐξέλθω ; καίθεν ;

— Καθήσατ' ἐδῶ, καὶ μὴ κινηθῆτε τελείως· παραμένετε ὅπου ἐστέ· νὰ σᾶς εἰδοποιήσῃ ἡ θυρωρὸς, εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος ἀφήσας τὸν στρατηγὸν εἰς ἀμηχανίαν, κατέβηκε ὁ θυρωρεῖον.

— Αἱ ! τὰ ἴδετε ; ἀνεφώνησεν ἡ Πιπελέτου πρὸς τὸν Ῥοδόλφον· ἀνάπτουν καὶ κορώνουν τὰ πράγματα ! Ἦλθον νὰ εἶδω τὸν κύριον καὶ τὴν ἀκολουθεῖ· θὰ εἶναι βέβαια ὁ Ῥοδόλφος τῆς ὁ βρυκέλακας· τὸ ἐκατάλαβα παρ' ἐμὲ καὶ τὴν φησα ν' ἀναβῇ. Τώρα θὰ πιασθοῦν ἀπὸ τὰ μαλλὰ τὸν στρατηγόν· νὰ ἴδῃτε τοῦμπανα εἰς τὴν γὰρ ὅπου πρωτοῦ ἐλθῇ νὰ ἴδῃ τὸ σπῆτι· καθὼς ἔγινε τὸν ἀριθ. 30, ὅπου συνέβηκε φονικόν· Παράδειγμα

δὲν ἐπιάσθησαν ἀκόμη ὡς τὰ τώρα ! ἀκούε
 τί !

— Καλὴ μου κυρία Πιπελέτου, μοῦ κάμνετε μίαν
 μεγαλοτάτην ; (καὶ ὁ Ροδόλφος ἔβαλεν εἰς τὴν
 ἰσχυρὰ τῆς θυρώρου πέντε χρυσὰ λουδοβίκια) . Ὅταν
 ἡ κυρία καταβῇ . . . νὰ τὴν ἐρωτήσετε, πῶς περ-
 ῖται ἡ πτωχὴ οἰκογένεια τοῦ Μορέλ . νὰ τὴν εἰπῇτε, ὅτι
 ἐκεῖ ὅπου κάμνει, νὰ ἔρχεται καὶ νὰ τοὺς ἐλεῇ, καθὼς
 ἐπὶ τὴν ὑστερινὴν φορὰν ὅπου ἦλθε νὰ πληροφο-
 ρηθῇ δι' αὐτοὺς, εἶναι ἅγιον ἔργον . . .

Ἡ κυρία Πιπελέτου παρετήρει τὰ χρήματα καὶ τὸν
 Ροδόλφον μὲ θαυμασμόν. — Καλὲ, ψυχὴ μου . . . αὐ-
 τὰ τώρα . . . τάχατες διὰ ἰδικά μου μοῦ τὰ δίδετε ;...
 αὐτὴ ἡ κυρία . . . δὲν ἐμβῆκεν εἰς τοῦ στρα-
 τῆς ;

— Ὁ κύριος ὅστις τὴν ἀκολουθεῖ εἶναι σύζυγός της.
 Ἡ πτωχὴ τὸ ἐνόησε, καὶ τῶρ' ἀναβαίνει εἰς τὴν
 οἰκίαν τῶν Μορέλ, τάχα ὡσάν νὰ ἦλθε διὰ νὰ ἐλεή-
 σαι τοὺς μ' ἐκταλάσετε ;

— Ἐ ! κα ! τά ! λα ! βα ! ! ! Σταθῆτε λοιπόν' ἡ εὐ-
 χὰς σας θέλετε νὰ γελάσωμεν τὸν ἄνδρα . . . τί . . .
 . . . μὴ σὰς μέλη, καὶ νὰ τοῦ τὴν καταφέρωμεν
 ὡς πρέπει . . . Ἐρρερι πάλι ! ὡσάν νὰ ἦταν τέχνη
 παλαιά !

— Ἐν τούτοις, εἰς τὸ σκότος τοῦ οἰκηματίου, διεκρίθη
 καὶ ἀνεγειρόμενος ὁ τρομπονοειδὴς πῖλος τοῦ
 Πιπελέτου.

— Ἀναστασία ! . . . εἶπε σοβαρῶς ὁ Ἀλφρέδης, αὐ-
 τὰ δὲν εἶναι πράγματα καλὰ ὁμοιάζουν ὡσάν ἐκεῖνα
 τοῦ κυρίου Βραδχμάντη. Εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον ἔχει με-
 γάλαν περιστάσεις ὅπου πρέπει κἀνείς νὰ κυττάῃ τὴν
 οὐλειά του ἢ φιλίαν μας φιλίαν, ὅμως ἔχει πάλιν ὡς αὐ-
 τὰ . . . ἤκουσες ;

— Ἐλα, ἔλα τώρα καὶ τοῦ λόγου σου . . . στα ! ὥσάν νά τό ξευρες ! μή σε μέλει καὶ γνωρίζω ἐγὼ τί ἔχει νά εἰπῇ στόχασαι καὶ πράξι . . . Τάχα τὸ ἔμαθες ἀκόμη, πῶς ὑποκάτω ἀπὸ τὸ καυκί τοῦ νοῦ κάμμία δὲν εἶναι ὅπου νά καυχηθῇ ὥσάν πῶς . . . αἱ ! νά τὰ λέμεν θέλομεν πάλιν ; Ἐγὼ κάμνω διὰ νά ὑποχρεώσω τὸν καινούριόν μας ἑνοικίον, τέτοιον καλὸν ἐνοικιάτορα, ὅπου ἡμπορεῖ κανεὶς εἰπῇ πῶς εἶναι ἡ κορώνα ὅλων τῶν ἐνοικιατόρων κόσμου — καὶ στραφείσα πρὸς τὸν Ῥοδόλφον — πᾶς μέλει, καὶ νά ἰδῇτε πῶς ἔχω νά τὰ καταφέρω ! Κρύβεσθε μία στιγμή ἰδὼ ἀπ' ὀπίσω ; εἰς τὴν γωνία . . . Ἐλάτε . . . ἀκούω καὶ κατεβαίνουν . . .

Ὁ Ῥοδόλφος ἔσπευσε νά κρυφθῇ.

Ὁ μαρκέσιος Δ' Ἀρβίλλ καὶ ἡ συζυγὴς του κατὰ νον, κρατούμενοι ἀμφότεροι ἐκ τοῦ βραχίονος. Ἐμελλον νά περάσωσιν ἐμπροσθεν τοῦ οἰκήματος τῶν ῥωρῶν, τὸ πρόσωπόν τοῦ μαρκεσίου ἐφάνερωνε ἡ ἐγκάρδιον ἡνιομένην με θάμβος καὶ συντριβήν. Ἡ μεντιά ἦτο γαλήνιος καὶ ὠχρά.

— Αἱ, καλὴ καὶ ὠρμία μου κυρά . . . ἀνέκραξεν ἡ Πιπελέτου ἐξερχομένη ἐνώπιόν των τοὺς ἰδετε, δυστυχισμένους ; Ἐκεῖνος ὁ κακοῤῥοϊζικὸς ὁ Μορέλ καὶ σπαρταγμὸς καρδιάς ! . . . Χαρά 'ς τὴν ψυχὴν μου . . . χαρά 'ς τὴν ψυχὴν σας, κόρη μου ! Ἐγὼ σᾶς τὸ εἶπα, τὴν ὑστερινὴν φορὰ ὅπου ἦλθε πρηλοφορηθῆτε εἶναι ἀξιολύπητοι. Νά ἦσθε βέβαια ῥά μου, πῶς ὅ,τι καὶ ἂν κάμη κανεὶς πρὸς βασιλεὺς καὶ τὸν Ἀλφρέδον . . . ἀξίζουσιν . . . νά ἐρωτε καὶ τὸν Ἀλφρέδον . . . Ἀλφρέδον ! ψεύματα !

Ὁ Ἀλφρέδης ἦτο φυσικὰ σεμνότυπος καὶ φίλος τοῦ ἑαυτοῦ ὁδίου δὲν τοῦ καλῆς ἰδέας τοῦ ἀνθρώπου νά λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἀντισυζυγικὴν συννομιαν

τὴν ὄθεν, ἀντὶ ν' ἀποκριθῇ καταφθικῶς, ἐμουρμού-
ρας μόνον, μουρμουρισμὸν τινὰ συγκεχυμένον καὶ
παράφωνον.

Τοῦτο ἰδοῦσα, ἡ κυρία Πιπελέτου, ἐπανελάβε πά-
ματα — Νὰ τὸν συμπαθήσετε τὸν Ἀλφρέδον ὁ κα-
λὸς καὶ ὁ καλὸς! . . . ἂμ' ἔχει, κυρά μου, τὸν ρευμα-
τισμὸν τοῦ τὸν συνηθισμένο, εἰς τὸ στομάχι, καὶ ὁμι-
λίσια, ὅπου μάλισ ἀκούεται ἄλλέως ἤθελε νὰ σὰς
ἐπὶ καὶ ὁ ἴδιος πόσο θὰ σὰς συγχώρουν οἱ ταλαίπω-
ροι αὐτοὶ ἄνθρωποι.

Ὁ κύριος Δ' Ἀρβίλλ παρητήρει τὴν σύζυγόν του με-
ταστάσεις καὶ ἐπανελάμβανεν — Ἀγγελοῦ! ἄγγελοῦ!
τῆς συκοφαντίας!

— Ἀγγελοῦ! καὶ τῶντι, αὐθέντη μου! εἶπεν ἡ
Πιπελέτου ἄγγελοῦ, καὶ ἄγγελοῦ δὲ . . . τοῦ Θεοῦ! . . .

— Φίλε μου, παγαίνωμεν, ἐπέφερεν ἡ Δ' Ἀρβίλλη,
ὅπως δὲν εἶχε πλέον ἡπατα νὰ στηριχθῇ τὸσον σφοδρὰν
ἐλπίδα ἠθικὴν ὑπέστησεν, ἀφ' ἧς στιγμῆς εἶχε πατή-
σῃ τὸ κατώφλιον τοῦ οἴκου τούτου.

— Παγαίνωμεν εἶπεν ὁ μαρκέσις.

Ὅταν ἐξήρχοντο τῆς αὐλῆς, στρέφεται καὶ λέγει
πρὸς τὴν σύζυγόν του — Κλημεντία, χρεῖαν ἔχω συγ-
νώμης καὶ οἴκτου! . . .

— Καὶ ποῖος δὲν ἔχει! ἀπήντησεν ἡ μαρκεσία με-
ταναγκά.

Ὁ Ραδόλφος ἐξῆλθεν ὅθεν ἦτο κρυμμένος ἡ τρο-
πὴ αὐτῆς σκηνῆς, ἡ γελοῖαν καὶ σκαιὴν ἐπεισοδίαν ἀ-
νταρτίας ἡ παράδοξος αὐτῆς δράματος μυστηριώδους
ἡλικίας ἡ τοσαῦτα διεγείρασα διάφορα πάθη, βαθέως
τοῦ ἐσυγκίνησεν.

— Αἶ! τὸν λέγει ἡ κυρία Πιπελέτου ἐλπίζω πῶς
καὶ τὸν ἐπαιξά τὸν βρυκόλακκα! Τώρα ἐκείνος θὰ
ἔχη τὴν γυναῖκά του μὴ σταῇ ὁ Θεὸς Εἰς! Ὁ κακο-

μοίρη! τὸν λυποῦμαι, νὰ μὴ χαρῶ τὸ φῶς μου! Ἀμὴ τὰ ἐπιπλάσας, κύριε Ροδόλφε, δὲν τὰ φερν...

— Παγαίνω νὰ φροντίσω... Τώρα ἀναβῆτε τοῦ στρατηγοῦ, καὶ εἰπητέ τον ὅτι ἐμπορεῖ, ἂν ᾖ πα, νὰ καταβῇ...

— Καλέ!... ἄμ' αὐτὸς πάλιν! αὐτὸς δὲ εἶναι ἂν ἦναι ἡ κωμωδία! Καθὼς φαίνεται, ἡ κάμερ ἐχρησίμευσε διὰ νὰ βλέπῃ τὸν ἴσκιό του... ὦχ! ὦ!... μὲ τὰ δώδεκά του ψωρόφραγκα... ῥα ἔχουν τέσσαρες φοραὶς ὅπου τὸν ἀφήνουν μὲ σπαστό.

Ὁ Ροδόλφος ἀνεχώρησεν.

— Ἀλφρέδ, εἶπεν ἡ Πιπελέτου, τώρα ἦλθε ἀράδα τοῦ στρατηγοῦ... ἔχω νὰ κάμω γέλοια!

Καὶ ἀνέβη εἰς τὸ οἶκημα τοῦ Καρόλου Ροδόλφου Κρούει τὴν ἀνοίγει.

— Στρατηγέ! (καὶ ἡ Ἀναστασία ἔφερε τὸ ἄνω μέρος τοῦ παλάμου ἐπὶ τῆς φενάκης τῆς, ὡς ῥετοῦν οἱ στρατιῶται) ἦλθα νὰ σὰς ξεφυλακίσω. Ἐφυγαν γὰρ κλωσάρι ὁ ἄνδρας μὲ τὴν γυναῖκα τοῦ λόγου σας νὰ ἦσθε ἱερός. Ὅμως, ὅθηνά τὴν τώσετε... νὰ ἔχετε πάλιν χάριν εἰς τὸν κύριον φον' παγαίνετε νὰ τοῦ ἀνάψετε λαμπάδα!...

— Αὐτὸς ὁ λιγνὸς μὲ τὸν μύστακα ὀνομάζεται Ροδόλφος;

— Μάλιστα, ὅλος καὶ ὅλος μὲ τὸν μούστακα.

— Καὶ τί ἄνθρωπος εἶν' αὐτός;

— Ἄνθρωπος εἶν' αὐτός;... (ἀνέκρξεν ἡ Πιπελέτου θυμοειδῶς) ἄνθρωπος ὅπου κάμνει ἴσα μὲ ἄλλον! ἴσα μὲ δύο ἄλλους! Εἶναι γραμματικὸς ὡς τὸν βάλλουν κορώνα τῶν ὅλου τοῦ κόσμου οἱ κότες; μὲν κάμερὴ μόνον κρατεῖ, ὡς βροντᾷ

καὶνος ὅπου βλέπετε... μ' ἔδωκεν ὁ φράγκα διὰ νὰ τοῦ διαρμίζω ὁ φράγκα καὶ εἰς τὸν πρῶτον λόγο... ὁ φράγκα χωρὶς νὰ πολεμᾷ νὰ μοῦ καταιάσῃ τίποτε, ὡς τὸν ὀβολό!...

— Καλὰ... καλὰ... Νά... ἴπαρε τὸ κλειδί.

— Ν' ἀνάψω καὶ αὔριο φωτιά εἰς τὴν κάμερὴ σας, στρατηγέ;

— Ὁχι!

— Μεθαύριο;

— Ὁχι! ὅχι!

— Αἰ, στρατηγέ μου! ἐνθυμάσθε, ὅταν σὰς ἔλεγχ τὸς κύριμα εἰς τὰ ἔξοδά σας;...

Ὁ Κάρολος Ροδόλφης ἔρριψε βλέμμα ὀργῆς ἐπὶ τῆς θυρωροῦ καὶ ἀνεχώρησεν, ἀπορῶν τίνι τρόπῳ ἓως γραμματικὸς, ὁ κύριος Ροδόλφος, ἔμαθεν ὅτι ἐπέλεξε αὐτὸς νὰ λάβῃ συντυχίαν μετὰ τῆς μαρκατίας Δ' Ἀρβίλλ. Ἐνῷ λοιπὸν ἐξήρχετο τῆς αὐλῆς, ἰδοὺ ὁ Στραβοπόδης ἐμβαίνει χωλαίνων.

— Ἐδῶ εἰς' ἐσὺ, κακόπαιδο; εἶπεν ἡ κυρία Πιπελέτου.

— Δὲν ἦλθε νὰ μὲ ζητήσῃ ἡ Κουκκουβάιζ; ἤρῳ τπος τὸ κακὸν αὐτὸ ἔκτρομα τὴν θυρωρόν.

— Ἡ Κουκκουβάιζ; ὅχι. Τί σε θέλ' ἡ Κουκκουβάιζ; καὶ θὰ σὲ ζητήσῃ, σκυλὶ τῆς σκύλας!

— Πά! ἄμ' θὰ μὲ πάρει νὰ πάμε 'ς τὴν ἐξοχή! ἀπήντησε τὸ παιδίον ταλαντευόμενον ἐπὶ τῆς θύρας.

— Ἀμ' ὁ δάσκαλός σου;

— Ποιός; ὁ κύριος Βραδαμάντης; ὁ πατέρας μου εἶπε νὰ μ' ἀφήσῃ σήμερα νὰ ἴγω 'ς τὴν ἐξοχή... 'ς τὴν ἐξοχή... 'ς τὴν ἐξοχή! ἔφαλ- μύδωσεν ὁ υἱὸς τοῦ Κοκκινόχερῃ τυμπανίζων μὲ τὸν δακτύλόν ἐπὶ τῶν δάλων τοῦ παραθύρου.

— Θὰ ἡσυχάσεις, τρισκατάρατο . . . ; θὰ μὴ σπάσεις τὰ ὑαλιά ! Ἄ . . . νὰ, τὸ ἀμάξι.

— Εἶναι ἡ Κουκκουβάια· νὰ την . . . εἶπεν ὁ μικρὸς χωλός· πόσον χαίρομαι . . . μὲ τὸ ἀμάξι !

Τῶντι, διὰ τῶν ὑάλων τοῦ ὀχήματος, καὶ τοῦ ἀντιθέτου ἐρυθροῦ παραπετασματίου διεκρίθη ζωγραφισμένη κατὰ κρόταφον ἡ ἄτριχος (glabre, φιλή) μορφή τῆς μονοφθάλμου γραίας, ἥτις ἔκρινε πρὸς τὸν Στραβοπόδην νεῦμα προσκλητικόν. Ὁ ἀμαξολογὴς τότε ἤνοιξε τὸ θυρίδιον, καὶ τὸ παιδίον ἀνέβη εἰς τὸ ὄχημα.

Ἡ Κουκκουβάια δὲν ἦτο μόνη. Εἰς τὴν ἄλλαν γωνίαν τοῦ ἀμαξίου, περικεκαλυμμένος διὰ παλαμῶν μανδύου μὲ περιτραχήλιον ἀπὸ σισύραν (γούναν), καὶ ἔχων τὴν μορφήν ἡμικεκρυμμένην ἐντὸς μαύρου τινὸς σκούφου μεταξωτοῦ, πίπτοντος ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἐκάθητο . . . ὁ Δάσκαλος. Διὰ τῶν κοκκίνων του βλεφάρων διεκρίνοντο δύο ὄμματα κατάλευκα, ἀπλανῆ, ἄνευ κορῶν, καὶ καθιστῶντα ἔτι φρικτωδέστερον τὸ πρόσωπόν του, τὸ κατὰστικτον, τὸ βδελυρὸν καὶ ἀπομαρμαρωμένον ἐκ τοῦ ψύχους.

— Ἐλα, μῶμο, πῆσε εἰς τὰ ποδάρια τοῦ ἀνδρός μου, νὰ τὰ ζεσταίνης· εἶπεν ἡ γραίη πρὸς τὸν Στραβοπόδην, ὅστις ἐκάθησεν ὥς οἱ κύνες μεταξὺ τῶν σκελῶν τοῦ Δασκάλου καὶ τῆς Κουκκουβάιας.

— Τώρα, ἠρώτησεν ὁ ἀμαξολογὴς, εἰς τὸ ὑποστατικὸν τοῦ Βουκεβάλ ; ἔ, Κουκκουβάια ; νὰ ἴδῃς μία φορὰ πῶς κυβερνοῦν ἐν ἀμάξι !

— Ναί, ναί, δόςσε τοῦ ἀλόγου σου φωτιά, εἶπεν ὁ Δάσκαλος, ἐπειδὴ ἀπόψε καὶ ὅλα πρέπει νὰ βάλωμεν εἰς τὸ χέρι τῆς μικρῆς.

— Μὴ σε μέλλει, Σκοτεινάκη, καὶ θὰ πάγῃ τὸ

Ἰσα μ' ἐκεῖ ὅπου θὰ πιάσωμε τὸ πλαγινά-
 ὁ ποστατικοῦ.
 Ἡ σου δώσω ἓνα ἱατρικόν ; εἶπεν ὁ Δάσκαλος.
 Τί ; ἠρώτησεν ὁ ἁμαξηλάτης.
 Ὅταν θὰ περνᾷς ἀπ' ἐμπρὸς ἀπὸ τοὺς σκαρ-
 τάρδες, κόψε γλίγωρα δρόμο, μὴν τύχη καὶ
 φέρουν· ἐσὺ τοὺς φραγμοὺς τοὺς ἔφαγες μὲ
 ῥυμῖαρι . . . ἔξούρεις . . .
 Αἰ, καλὰ ! τὰ ῥμάτια μου θὰ τὰ κάμω τό-
 πον ὁ ἕτερος ἀναβαίνων εἰς τὸ κάθισμα.
 τῆς ἀργοτικῆς ὁμιλίας ταύτης, εὐκόλως ὁ
 συμπεραίνει, ὅτι ὁ ἁμαξηλάτης ἦτο λη-
 σῆς σύντροφος τοῦ Δασκάλου.
 ὁ ἁμαξηλάτης ἀφῆκεν ὀπίσω τὴν ὁδὸν Τέμπλου.
 δύο ὥρας, ὁ ἥλιος εἶχε δύσει, καὶ τὸ δ-
 φέρον τὸν Δάσκαλον, τὴν Κουκκουδάϊαν καὶ
 τραβοπόδην, ἐξάθη ἀπέναντι ἐνὸς μεγάλου σταυ-
 ροῦ ἐξύλον, σημειοῦντος τὸν δικλαδισμὸν λακκώ-
 νος ἐρήμου δρόμου, ἄγοντος εἰς τὸ ἀγροκηπιον
 μεβάλ, ὅπου διέτριβεν ἡ Κελαϊδήστρα, ὑπὸ τὴν
 νίαν τῆς κυρίας Γεωργίας.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΤΟΜΟΥ.

ΠΑΡΙΣΙΩΝ
ΑΠΟΚΡΥΦΑ

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΞΥΗ.

(EUGÈNE SUE.)

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

Ι. ΙΣΙΔΩΡΙΔΟΥ ΣΚΥΛΕΣΗ

ΤΟΜΟΣ Γ'.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ,
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΟΜΟΝΟΙΑΣ.»

Δημόσια Βιβλιοθήκη Βέροιας
1866.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΠΟΚΡΥΦΤΑ

ΕΥΕΛΓΙΟΥ ΕΥΗ

(ΠΡΟΣΕΥΧΗ)

ΣΤΑΥΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΤΙΣΤΗΝ

ΤΟΜΟΣ Ι

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΤΑΡΤΙΣΤΗΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΤΑΡΤΙΣΤΗΝ

ΠΑΡΙΞΙΩΝ ΑΠΟΚΡΥΦΑ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ.

Εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ μικροῦ χωρίου Βουκεβὰλ ἐσή-
μαινον ὦραι πέντε· τὸ ψῦχος ἦτο ὀριμὸν, ὁ οὐρανὸς ἀνέ-
μιλος. Βραδέως βασιλεύων ὁ ἥλιος ὀπισθεν τῶν γυμνῶν
ἐπὶ φύλλα δασῶν, στεφάντων τοὺς περὶ τὸ Ἐκουέν λό-
φους, ἐπορφύρουσε τὸν ὀρίζοντα, ὠχρὰς καὶ πλαγίας ἀ-
κτινῶν ἀκτίνας ἐπὶ τῶν ἐκτεταμένων ἐκείνων πεδιά-
δων, τῶν ἀποσκληρυμμένων ὑπὸ τοῦ παγετοῦ.

Εἰς τοὺς ἀγρούς, πᾶσα ὦρα τοῦ ἐνικυτοῦ παρουσιάζει καὶ νέαν τερπνὴν ἀποψιν. Πότε μὲν ἡ ἀκτινοβολία τῶν μεταβάλλει τὴν ἐξουχὴν εἰς ἀπεράντους χώρας ἐξ ἀλαβᾶστρου, ἀναπεταννοῦσας τὴν ἀσπίλον λευκότητα τῶν ὑπὸ οὐρανὸν λευκόφαιον, ῥαδόπεπλον. Μὲ τὸ λευκός τῆς ἐσπέρας, ἐνίοτε, ἀναδύκων τὸν λόφον ἢ καταβαίνων εἰς τὴν κοιλάδα, ἐπιστρέφει ὁ ἀγρονόμος εἰς τὰ ὄρη· ἵππος, μανδύας, σκιάδιον, ὅλα του φρίνονται καταλαχαρωμένα ἐκ τῆς χύονος· βχυρὸν τὸ κρῦον, παγετώ-
ντος ἢ τοῦ ἀνέμου πνοή, μαύρη ἢ προσεγγίζουσα νύξ· ἀλλ' ἔκει, πέραν, πέραν, ἀνάμεικτα εἰς τὰ γυμνὰ δένδρα, εἰργουσι χαροπαιδὲς τὰ παράθυρα τῆς ἐπαύλεως· ἡ ἀπὸ πλίνθους ὀπτὰς (τοῦδ' ἄρα) καπνοδόχῃ του ἐκφέρει πρὸς τὸν οὐρανὸν στήλην πυκνοῦ καπνοῦ, ὥστις εἶδοποιεῖ τὸν βραδυνὸν αὐτὸν ἀγρονόμον, ὅτι ἡ σπινθήρ-
κόλας ἐστία του, ὅτι τὸ αἶτάν του δαίπνον, τὸν περιμα-

νουν· ὅτι, μετὰ νυχτερινήν τινα ἀδόλεσχον συνανασ-
φῆν, κλίνη θερμὴ καὶ ἀναπαυτικὴ θέλει τὸν περιπα-
τῆν ἐνῶ ἔξω ὁ ἄνεμος συρίζει, καὶ οἱ κύνες, εἰς τὰ ἐπι-
πεδιάδος ἐσκορπισμένα ἀγροκήπια, γαυγίζουσι
θεν καὶ ἀνταποκρίνονται.

Πότε δέ, ἀφοῦ ἐξημερώσῃ, ἡ πάχνη κρεμάσει
τῶν δένδρων τὰς κρυσταλλίνους τῆς ὑδρονιφάδας
νες σπινθηρίζουσι τὰς ἀδαμαντώδεις μαρμαρυγὰς
πρίσματος, ἀπέναντι τοῦ χειμερινοῦ ἡλίου. Ἡ ὑγρὴ
παχεῖα καλλιεργήσιμος γῆ διατέμενεται ἀπὸ αὐλῶν
μακροῦς, ὅπου εὕρισκει καταφυγὴν ὁ λαγῶς, ὅπου
στακτεραὶ τὸ χρῶμα πέρδιες τρέχουσι πλήρεις
δρότῃτος. Ἀκούεται ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὁ μελαγχολικὸς
τοῦ κωδωνίσκου κριοῦ τινος ὀδηγοῦ μεγάλου ποι-
προβάτων, διεσκορπισμένων εἰς τὰς χλοεράς τῶν
λων δρόμων κατωφερείας· ἐνῶ, περιτυλιγμένος εἰς
κάππαν του, τὴν λευκοφαῖον μὲ σειρὰς μελανὰς
σπῆς, παρὰ πόδας δένδρου καθήμενος, τραγωδῶν
πλέκει συγχρόνως καλάθιον ἀπὸ βοῦρλα.

Ἐνίστε ἡ σκηνὴ ἐμψυχοῦται· ἡ ἡχώ ἀντεπιστῇ
τοῖς ἐξασθενημένοις ἡχοῦ τοῦ χαλκίνου κέρατος
κυνηγῶν, καὶ τὰς τῶν θηρευτικῶν κυνῶν ὕλακας
δορκάδιον τεθορυημένον ὑπερπηδᾷ αἰφνιδίως τὸ
τάφριον τοῦ δάσους, ἀνοίγεται εἰς τὴν πεδιάδα,
φεύγον περίφοβον, χάνεται μέσα εἰς τὰ χαμόδεν-
τέρα, εἰς τὸν ὀρίζοντα. Αἱ φωναὶ τῶν σπαλπίγγων,
ὕλακαί τῶν σκύλων βαθμηδὸν πλησιάζουσι· κύνοισι
πανταχόθεν κύνες λευκοί, κοπάδιον κιτρινοστίκτων
κύνων, χύνονται ἀπὸ τὰ δένδρα τοῦ δρυμοῦ καὶ τρέ-
χουσι ἐπὶ τῆς γῆς τῆς ἀμαυρᾶς, τρέχουσι ἐντὸς
χωμαφίων, ἤδη χέρσων· μὲ τὴν ὁσφρησιν πρὸς τὰ
τοῦ δορκάδιου τὸ καταδιώκουσι γαυγίζοντες. Μετ'
τοὺς ἐρχονται οἱ κυνηγοί, κοκκινόφοροι, προσκλιν-
ομενοι.

ἡ χαίτης τῶν ποδανέμων ἵππων τῶν καὶ ἐμψυχούν-
 τοις κύνας διὰ σαλπίγγων καὶ κραυγῶν ! Ὁ ἀνε-
 τρόβηλος οὗτος περέρχεται ὡς ἀστραπή· οἱ ἀλαλαγ-
 ῖν λαττοῦνται· τὰ πάντα ὀλίγον κατ' ὀλίγον κατα-
 ρῶσι· κύνες, ἵπποι, κυνηγοὶ χάνονται μακρὰν, εἰς τὰ
 μόδενδρα ὅπου κατέφυγε τὸ δορκάδιον.

Τότε ἡ γαλήνη ἀναγεννᾶται· τότε ἡ βαθεῖα σιγὴ
 τῶν ἀπεράντων πεδιάδων δὲν διχκόπτεται πλέον, εἰμὴ
 τὸ τὸ μονότονον πάλιν τραγῳδίον τοῦ βοσκῆ.

Τοιαῦται εἰκόνες, τοιαῦται ἀγροτικαὶ τοποθεσίαι ἡ-
 μῶν εἰς τὰ περίξ τοῦ Βουκεφάλλου, τὸ ὅποιον, καὶ τοι-
 γύστατον τῶν Παρισίων, ἔκειτο εἰς θέσιν ἐρημικὴν,
 καὶ, διὰ τὴν ἔλθῃ τις, ὥφειλε νὰ διέλθῃ παρὸς τὴν
 πύλιναν. Τὸ καλοκαίριον, κεκρυμμένη ἀνάμεσα εἰς τὰ
 μόδενδρα, ὡς φοιτᾷ μέσα εἰς τὰ φύλλα, ἡ ἔπαυλις, ὅπου
 ἐμένον ἡ Κελαϊδῆστρα, ἤδη ἐφαίνετο ὅλη γυμνὴ καὶ
 ἄγλαος. Τὸ πλησίον τῆς ρυάκιον, παγωμένον ἐκ τοῦ
 ψύχους, ὡμοιάζε ταινίαν μακρὰν ἀπὸ ἄργυρον ἀστρί-
 πων, ἐξηπλωμένην ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀειθαλῶν λιθαρίων,
 ὅπου ἔδρασκον δαμάλεις τερπναί, βραδέως ἐπιστρέφουσαι
 εἰς τὸν σταῦλον. Κοπάδια περιστερῶν, ἀπὸ τὴν προσέγ-
 γισιν τῆς νυκτὸς ἐπανεγαγόμενα, κατήρχοντο ἀλλήλο-
 διχόχως, ἀφοῦ πρότερον ἐπτερύγιζον ἄνωθεν τῆς ὀξυ-
 ταναῦς (μυτηρᾶς) τοῦ περιστερῶνος στέγης· αἱ εὐμεγέ-
 θεις καρυδαίαι, αἵτινες τὸ θέρος ἐσχίαζον τὴν αὐλὴν καὶ
 τὰς αἰκαδομάς τοῦ ἀγροκηπίου, στερημέναι τὴν φύλ-
 λων, ἄφινον τὸν σφθαλμὸν νὰ διακρίνῃ μακρόθεν ἀνεμ-
 ποδίστως τὰς ἐκ κεραμιδιῶν ἢ ἐκ καλάμιων στέγας,
 πληρεῖς βρώων βελουδοειδῶν, παῦ μὲν πρασίνοιον ὡς ὁ
 σμάρagdος, ποῦ δὲ φαιῶν, κοκκίνοκιτρίνων.

Βαρειὰ τις ἄμυχξ ὑπὸ τριῶν συρομένη ἵππων κρατε-
 ρῶν, μεστῶν, βαθυχαίτων, στιλπνῶν, φορούντων περι-

δέρκρια κυκνᾶ μὲ μικρὰ κωδώνια, καὶ λόφους ἀπὸ
 κιναν μαλλίον εἰς τὴν κεφαλὴν, ἐσυγκάμίζον δρόμους
 ξηροχόρτων ἀπὸ θαμνωιάν τινα τῆς παιδιᾶδος. Ἡ
 φορτος αὕτη ἀπήνη εἰσήγετο εἰς τὴν αὐλὴν διὰ πύ-
 ρας τῆς ἀμαξήτης, ἐνθ' εἰς μίαν τῶν πλαγίων εἰ-
 τῆς ἐπαύλεως ἐστρυμώμετο ποίμνιον πολυάριθμον
 βότων. Καὶ Ἰῶα καὶ ἄνθρωποι ἐφαίνοντο ἀνυπόμονοι
 φύγωσι τὸ ψῦχος τῆς νυκτὸς καὶ νῆ γευθῶσι τὰς
 νᾶς τῆς ἀναπαύσεως· οἱ ἵπποι ἐχρημέτισαν χαρμυ-
 εἰς τὴν θέαν τοῦ ἵπποστασίου, τὰ πρόβατα ἐβόηον
 περικυκλώσαντα τὴν θύραν τῆς θερμῆς τῶν μάνδρων
 γεωργοὶ ἐρρίψαν βλέμμα πείνης διὰ τῶν χαμηλῶν
 ραθύρων τοῦ μαγειρείου, ὅπου τοῖς προπαρσκευα-
 σμένοις ἀξιόλογον δεῖπνον.

Εἰς τὸ ἀγροκήπιον ἐκεῖνο ἐβασίλευε σπανία εὐτα-
 λεπτομερεστάτη καθαριότης. Ἀντὶ νὰ ᾔηται πλήρη
 ξηραμένου βορβόρου καὶ τῆδε κἀκεῖτε παρρησιάζοντο
 γεωργικὰ ἐργαλεῖα, ὡς κτένες, ἑλκηθρα, κύλινδροι
 ἄλλα, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ πολλὰ νέας ἐφευρέ-
 καθαρά καὶ βαμμένα, ἐξ ἐναντίας ἐφαίνοντο κατὰ γὰρ
 μὴν ὑπὸ παράπηγμά τι ἐκτεταμένον, ὅπου ἐρχόμενοι
 καὶ οἱ ἀμαξήλαται διευθέτιζον μετὰ συμμετρίας
 τῶν ἵππων ἀποσκευάς. Ἡ εὐρύχωρος, καθαρία καὶ
 δένδρος αὐλὴ ἦτον ἐστρωμένη μὲ ἄμμον, καὶ ἐπὶ
 νως δὲν εἶχεν ἐκαίνους τοὺς λάγκους τοὺς πλήρεις
 τῶν βορβορωδῶν, οἵτινες ἀσχημίζουσι τὰς ὠραιότε-
 τῶν ἐπαύλεων τῆς Βωκίας καὶ Βρίας. Ὁ ἐρνιθὼν, π-
 κλειστός διὰ πρασίνου δικτυωτοῦ, παρῆγεν εἰς
 πτερωτοὺς κατοίκους, οἵτινες τὸ ἐσπέρας ἐκοίταζον
 αὐτῷ, μικράν τινα θύραν πρὸς τὰ χωράφια. Ἐν συ-
 μῳ, τὸ ἀγροκήπιον ἐκεῖνο ἐθεωρεῖτο δικαίως ὡς προ-
 τυπον καθ' ὅλα παραδειγματικὸν ἀγροκήπιον· καὶ
 τὰ τῆς εὐταξίας μεθ' ἧς διετηρεῖτο, καὶ κατὰ τὴν

τον καλλιέργειαν τῶν ἐξαρτωμένων γαιῶν, καὶ κατὰ
προϊόντα, καὶ, τέλος πάντων, κατὰ τὴν εὐζωίαν
καὶ χρηστοθήειαν τῶν πολυαριθμῶν γεωργῶν του, ὡς
κατεργασμένων μεταξὺ τῶν φιλοπονωτέρων καὶ τιμιωτέ-
ρων τοῦ νομοῦ.

Παρακατιόντες θέλομεν ἐξηγήσει πόθεν ἐπήγαγε το-
νταυτὴ εὐμοιρίαν ἐν τοσοῦτῳ ὁδηγοῦμεν τὸν ἀναγνώστην
εἰς τὴν δικτυωτὴν θύραν τοῦ θρῆνιδος, ἀνταξίου βέ-
βαια τριαύτης ἐκχύσεως, διὰ τὴν ἀγροτικὴν τερπνότη-
τα τῶν κοττανάθρων του (κουμασίων) καὶ διὰ μικρὸν
ἀλλήλειον, ἐνθεν καὶ ἐνθεν ἔχον μετ' ἐπιστάσις ὀχ-
μῆς ἐν πετρῶν ἀνωμάλων, διὰ τοῦ ὁποῖου ἔρρεε διηνε-
ρὸν νερὸν δροσερὸν καὶ διαυγές, ἀπληλλαγμένον ἐπιμε-
λὸς ἀπὸ τοῦ πάγου οἵτινες ἠδύναντο νὰ τὸ ἐμφράξωσι.

Εἰς τὴν θρῆνίδα τοῦτον συνέβη αἰφνιδίως εἶδος ἀπο-
στασίας μεταξὺ τῶν πτερωτῶν κατοίκων του· αἱ κότ-
ται ἀφῆκαν τὰ σκαλώματά των κακκαδίζουσαι, οἱ κοῦα-
λοι ἐκλωξαν, αἱ μελεαχρίδες (θρῆνες αἰγυπτιακαί) ἐ-
κινήσαν, αἱ πέλειαι κατεπέταξαν ἀπὸ τὴν στέγην τοῦ
περιοστεῶνος ἐπὶ τῆς ἄμμου γογγύζουσαι.

Καὶ ὅλης ταύτης τῆς χαρμονῆς πρόξενος, ἡ ἐμφάνι-
σις τῆς Βικριάνθης.

Ἄν τῆς τελαχιπώρου ταύτης κόρης αἱ παρειαὶ ἦσαν
ῥοδιώτεραι καὶ στρογγυλότεραι, ποτὲ οἱ ζωγράφων ἄ-
ριστοι Γρεῦγης ἢ Οὐαττώ (Creuze ou wattleau) δὲν
ἔβλεπον ἐπινοήσει τύπον τοσοῦτον ἡμερέντα· καὶ ὅμως,
ῥ' ἔβλεπεν τὴν ἀδυσίαν τῆς ὠχρότητος, ἡ χάρις τῆς στάσεώς
τῆς, τὸ ὄφρος τῆς μορφῆς, τὸ σύνολον τοῦ σώματος, ἡ-
σαν πάλιν ἄξια τῆς γραφίδος τῶν μνησθέντων καλ-
λιτεχνῶν.

Ἡ μικρά της καλύπτρα, ὡς ἀνοικτὴ, δὲν τὴν ἐκρυ-
πτε τὸ μέτωπον, οὐδὲ τὰς ἀμφοτέρωθεν κατάρρεουσας
ἐπιπλοκάλλου, πλεξίδας· ἐκθώκε ὅλας σχεδὸν αἱ χαιρῖναι ἐροίας

τῶν περιχώρων τῶν Παρισίων, οὕτω καὶ αὐτὴ ὡς
 τῆς καλύπτρας καὶ ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς εἶχε
 κολλημένον διὰ δύο μεγάλων καρτρίδων πλατὺ
 λιον ἀπὸ Ἰνδιανὴν κοκκίνην, αἱ κυματούμεναι τοῦ
 ἄκραι ἐπανεπιπτόν τετραγωνασειδῶς ἐπὶ τῶν ὤμων
 κεφαλόδεσμος ζωγραφικὸς καὶ χαρίεις, τὸν ἰσχυρὸν
 Ἑλβετία καὶ Ἰταλία ἠδύναντο νὰ ζηλεύσωσι τῆς
 λίας. Στήθόπανον ἀπὸ βαττίστα λευκὴν, διεσταυρω-
 νον ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς, ἐκρύπτετο ἐξ ἡμισείας ὡς
 ὑψηλὸν καὶ πλατὺ περιστήθιον τῆς ἐξ ἀβράστου
 ποδιάς τῆς. Τὴν λεπτὴν τῆς μέσσην διέγραψε στή-
 σμος ἀπὸ χονδρὸν τι ἐριοῦχον ὕφασμα κυανῶν· ὁ
 θόδεσμος οὗτος εἶχε τὰς χειρίδας στενάς, ὥστε νὰ
 νῶνται κολληταὶ ἐπὶ τῶν βραχιόνων, καὶ ἀπετέ-
 ἐπὶ τοῦ ἀδρού τῆς μεσοφουστάνου, στακτώδους τὸ
 μα μὲ σειρίδας μελανὰς. Περικνημίδες λευκότεραι
 πέδιλα μὲ κοθῶρνους, κρυπτόμενα εἰς μούρας καὶ
 κράς κρουπέζας μὲ δορὰν προβάτου περὶ τὰ χεῖρας
 πλήρουν τὴν ἀπλοϊκωτάτην καὶ ἀγροτικὴν ἐνδυ-
 ταύτην, εἰς ἣν ἐπρόσθετε καὶ ἡ τῆς Μαριάνθης
 καλλονὴ χάριν ἀπερίγραφτον.

Διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς κρατοῦσα τὴν ποδιάν τῆς
 δύο γωνιῶν, ἐξήγαγε διὰ τῆς ἄλλης φύκτας καὶ
 τοὺς ὁποίους διένειμεν εἰς τὸ περικυκλῶν αὐτὴν
 ρωτὸν πλῆθος. Χάριεν τι περιστέριον λευκότητος
 ροσειδοῦς, μὲ πορφυρὰ τὸ ῥάμφος καὶ τοὺς πόδας
 μῆρύτερον καὶ οἰκειότερον τῶν ἄλλων, ἵφασθ' ὅλην
 πτερύγισε τριγύρω τῆς Μαριάνθης, κατεπέταξε
 πάντων ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς. Συνειθισμένη ἀναμφί-
 πνεστις εἰς τὴν αὐθάδειαν ταύτην τοῦ πτηνοῦ, δι-
 κόπη τελείως ἀπὸ τὸ ἔργον τῆς ἐξηκολούθει ῥίπ-
 κόκκους πλήραις χερσίν· ἔστρεψε μόνον ὀλίγον τὸ
 ῥὸν τῆς πρόσωπον, τὸ κατὰ κράτος (ἐξ ἑαυτοῦ)

ἐγείρεν ὀλίγον τὴν κεφαλὴν της, καὶ ἔτεινε μειδιῶσα μικρὸν της ῥόδειον στόμα πρὸς τὸ μικρὸν ῥόδειον φῶς τοῦ ἔραστου. . . . Αἱ ἔσχαται ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου αὐτοῦ, ἐπέχεον εἰς τὴν ἀφελῆ εἰκόνα ταύτην λαμπρῶς χρυσοῦ ὠχροῦ.

Ἐνῷ ἡ Κελαϊδῆστρα ἐνησχολεῖτο εἰς τὰς ἀγροτικὰς φροντίδας, ἡ κυρία Γεωργία καὶ ὁ ἀδελφὸς Λαπύρ-
τος, ἐφημέρ, ος τοῦ Βουκεθάλ, εἰς τὴν μικρὰν αἰθουσαν ἐπαύλεως πλησίον τοῦ πυρὸς καθήμενοι, συνωμίλουν τῆς Μαριάνθης, ἣτις δι' αὐτοὺς ἦτο πάντοτε ἀντι-
μενον λόγου πολλοῦ. Σύννοους καὶ κατηφῆς ὁ πρεσβύ-
τερος, καὶ τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῶν γονάτων στηρί-
ξας, ἔτεινε μηχανικῶς πρὸς τὴν ἐστίαν ἀμφοτέρως τὰς
μαύσας χεῖράς του. Ἡ δὲ κυρία Γεωργία, κνταγίνο-
ντα εἰς ῥάψιμον, ἠτένιζεν ἀπὸ καὶρὸν εἰς καὶρὸν τὸν
αὐτὸν, ὥς νὰ ἐπρόσμενεν ἀπόκρισιν τινὰ ἀπ' αὐτόν.
— Τίνα λοιπὸν σιγὴν

— Ἐχετε δίκαιον, κυρία Γεωργία· πρέπει νὰ εἰδο-
ποιήσωμεν τὸν κύριον Ῥοδόλφον. Ἄν τὴν ἐρωτήσῃ μό-
νον τοῦ, ἡ Μαρία, τόσον εὐγνώμων εἶναι πρὸς αὐτόν, ὥ-
στε θέλει ἴσως φανερώσῃ εἰς τὸν εὐεργέτην της ὅτι
ἀντίκειται ἀπὸ ἡμᾶς. . . .

— Λοιπὸν, τὸ ἐγκρίνετε, διδάσκαλε; Τότε, ἀπόψε
πρόσως νὰ τὸν γράψω, κατὰ τὴν διεύθυνσιν τὴν ὁποίαν
ἐδίδωκε· Δενδροστοιχία Χήρας. . . .

— Τὸ ταλαίπωρον! ἐπανέλαβεν ὁ ἱερεὺς· ἐνῷ ἔπρε-
πε νὰ ἦναι τόσον εὐχαριστημένον. . . . Τί λύπη ἄρα γε
νὰ τὸ μαραινῇ τοιοῦτετρόπως, τὴν σήμερον μάλιστα οὕτως.

— Δὲν ὑπάρχει, διδάσκαλέ μου, πρᾶγμα ἱκανὸν νὰ
τὸν διασκεδάσῃ. . . οὐδ' αὐτὴ ἡ πρὸς τὰ μαθήματα ἐ-
πιμέλειά της. . . .

— Καί, τῇ ἀληθείᾳ, ἔκαμε προόδους ἀπιστεύτους εἰς
τόσον ὀλίγον καιρὸν.

— Δὲν εἶναι ἀληθές, διδάσκαλε; Νὰ μάθῃ ν' ἀντι-
νώσκη καὶ νὰ γράφῃ σχεδὸν εὐτρόχως· νὰ μὲ βοηθῇ
κατὰ εἰς τοὺς λογαριασμοὺς καὶ εἰς τὰ κατὰστοιχα
ἀγροκτηπίου! Καὶ εἰς τί δὲν μ' ἐλαφρύνει, ἡ ἀδελφὴ
πλητὸς αὐτῆς κόρη! . . . Τὰς προάλλας, δὲν ἐκοιμήθη
τόσον, ἀκουσίως μου, ὥστε ἐφοβήθη μὴν
στήσῃ; . . .

— Κατ' εὐτυχίαν, ὁ ἰατρός, αὐτὸς ὁ αἰθίοψ, μὴν
παρηγόρησε διὰ τὸν μικρὸν ἐκείνον βῆχα βστίς τῆς
πειράξε.

— Τί καλὸς ἄνθρωπος, αὐτὸς ὁ Κ. Δαυίδ! Πόσον
λαβε συμπάθειαν πρὸς αὐτὴν! Ἀγκαλὰ, ποίος νὰ
ἰδῇ καὶ ἀμέσως νὰ μὴ τὴν ἀγκυλῇ! . . . Ἔδω
τὴν λατρεύουν! Θὰ μὲ εἰπῇτε ἴσως, ὅτι, χάρις εἰς τὴν
γενναίαν καὶ θεαρέστου βλέψεις τοῦ Κ. Ροδόλφου
ὕπνρειται τῆς ἐπαύλειώς μας εἶναι οἱ ἐκλεκτότεροι
πέρῃς . . . ἀλλὰ καὶ οἱ πλέον χυδαῖοι, οἱ πλέον
φοροὶ, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ συναισθανθῶσι τὸ ὄλεθ-
ρον τῆς ἀγγελικῆς καὶ ἐνταυτῷ δειλῆς ἐκείνης
τητὸς τῆς . . . Τὸ ταλαίπωρον! σὰς φαίνεται ὅτι
πάντοτε συγγνώμην! νὰ ἦτο μόνη ἔνοχος!

Μετά τινα σκέψιν, ὑπολαβὼν ὁ ἱερεὺς εἶπε·

— Δὲν μὲ εἶπτε, νομίζω, ὅτι ἡ λύπη τῆς Μαρ-
τίνης εἰς αὐτὴν ἀφ' ὅν καιρὸν ἡ κυρία Δουβρόλ-
ἀγρονόμος τοῦ δουκὸς Δε-Λυσσναί εἰς Ἀρνούβιλλην,
θεν ἔδω νὰ περάσῃ τὰς ἐρητάς τῶν Ἀγίων Πάντων.

— Μάλιστα, διδάσκαλε· οὕτω μ' ἐφάνη· καὶ ἡ
κυρία Δουβρόλ, καὶ μάλιστα ἡ θυγάτηρ τῆς Κλά-
τύπος σεμνότητος καὶ καλωσύνης, ἐμαγεύθησαν, ὡς
λοι· μας, ἀπὸ τὸ φίλτρον τῆς Μαρτίας· δὲν παύουν
φότεροι νὰ τῇ δεικνύουσιν ἀγάπην θερμὴν· ἐπειδὴ
ὡς ἐξεύρτε, οἱ εἰς Ἀρνούβιλλην φίλοι μας ἔχοντες
πᾶσαν κυριακὴν καὶ μὴς εὐρίσκουν, ἡ παγαίνοντες

Αἱ, καλὰ! νομίζει τις, ὅτι πᾶσα ἐπίσκεψις προσ-
εἴκειν τὴν μελαγχολίαν τῆς προσφιλοῦς μας κόρης,
καλονότι ἡ Κλάρα τὴν ἠγάπησεν ᾗδ' ὡς ἀδελφὴν.

— Τῇ ἀληθείᾳ, κυρία Γεωργία, αὐτὴ εἶναι μυστή-
ριον . . . Ὅποια τάχα ἡ αἰτία τῆς κεκρυμμένης ταύτης
θυμίας τῆς; Ἐκείνη ἐπρεπε τώρα νὰ ἦναι ὀλη χαρὰ!
Μεταξὺ τῆς παρούσης ζωῆς τῆς καὶ τῆς παρελθούσης,
παύει μία διαφορὰ ἀπὸ τῆς κολάσεως μέχρι τοῦ πα-
ραδείσου . . . Ἀχάριστος νὰ εἴπῃ τις ὅτ' εἶναι . . . ἀλλὰ
εἶναι ποτέ . . .

— Ἐκείνη! ὦ! . . . εἶναι μάλιστα τόσον εὐγνώμων
τὴν περὶ αὐτῆς προντίδα μας! Γνωρίζετε μὲ πόσον
πάντα φυσικὰ οροτερήματα εἶναι προικισμένη! τὸ τα-
λαίπωρον, πρῶτον μὲν κάμνει, ὅτι ἐμπορεῖ διὰ νὰ κερ-
δίῃ, ὡς εἶπεν, τὸν ἐπιούσιον ἄρτον τῆς· προσπαθεῖ,
τὴν φιλοξενίαν τὴν ὁποῖαν ἀπολαμβάνει, νὰ τὴν ἀντι-
παύσῃ δι' ὑπηρεσιῶν τῆς· καὶ νὰ παρατηρήσετε ἐν
ἑαυτῇ· ἐκτὸς τῆς κυριακῆς, ἐπειδὴ τότε ἀπαιτῶ νὰ ἐν-
δύσασθαι μὲ δπωςοὺν περισσοτέρην φιλοκαλίαν, διὰ νὰ μὲ
συνοδεύῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἠθέλησε νὰ φορῇ ἐνδύμα-
τα πρόστυχα ὡσὰν τὰς χωρικὰς· καὶ μ' ὅλα ταῦτα βλέ-
πει τις εἰς αὐτὴν μίαν διαπρέπειαν, μίαν χάριν τόσον
γλυκὴν, ὥστε καὶ ὑπὸ τὰ χονδρὰ ταῦτα φορέματα εἰ-
ναι χαριεστάτη· τὴν παρατηρήσετε, διδάσκαλε;

— Α! πῶς φαίνεται εἰς τοὺς λόγους σας ἡ μητρι-
κή ὑπερφία! εἶπεν ὁ γέρονς ἱερεὺς μειδιῶν.
Εἰς τὸν λόγον τοῦτον, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς κυρίας Γεωρ-
γίας ἐνεπλήσθησαν δακρύων· τὴν ἀνεπύλησαν τὸν υἱὸν
τῆς· Ὁ ἐφημέριος, μαντεύσας τὴν ἀφορμὴν τῆς κατανύ-
ξεως τῆς, ἐπράσθεπε·

— Θαρσύνετε! ὁ Θεὸς σας ἐξαπέστειλε τὴν κόρην
ταύτην, διὰ νὰ ἔχετε ἄνυσιν τινα μέχρι οὗ ἐπανδύητε
καὶ τὸν υἱὸν σας. Ἐπομένως, μετ' αὐτοῦ θέλει σὰς

συνδέσει μετὰ τῆς Μαρίας καὶ δεσμὸς ἱερός· ὅταν ὁ
νάδοχος ἐννοῇ καλῶς τὰ χρεὴ του, εἶναι δεύτερος
νεύς. Ὅσον διὰ τὸν Κ. Ροδόλφον, ἐκεῖνος τὴν ἑλπίδα
ὡς εἰπεῖν, τὴν ζωὴν τῆς ψυχῆς, ἀναρπάσας αὐτὴν
τῆς ἀπωλείας . . . ὅ ἐστίν, ἐκεῖνος ἐξεπλήρωσε τὰ
παῦ ἀναδόχου· μένει εἰς ὑμᾶς . . .

— Τὴν στοχάζεσθε ἀρκετὰ διδαγμένην, διὰ νὰ
τὴν δωρεὰν ταύτην ; διότι βέβαια, ἡ δυστυχὴς,
δὲν τὴν ἔλαβε.

— Μιτ' ὀλίγον, ὅταν ἐπιστρέψω εἰς τὸ προῶν
θέλω τῇ διακοινώσαι, ὅτι ἡ τελετὴ αὕτη θέλει
σῶς μετὰ δύο ἐβδομάδας.

— Πόσῃν εὐγνωμοσύνῃ θέλει σᾶς ἀπονείμει !
ἀγίαν ψυχὴν, διδάσκαλε, αὕτῃ ἡ μικρά.

— Τί δυστύχημα ! νὰ ἔχῃ νὰ ἐξυλλάσῃ τοσαύτῃ
μαρτίᾳ !

— Ἀλλὰ, διδάσκαλε, πῶς ἡδύνατο νὰ κάμῃ ; Ἀὐτὴ
τὴν ἐγκατέλιπαν ἐτι βρέφος· ἔμεινε χωρὶς πόρον ζωῆς
χωρὶς προστασίαν· χωρὶς ἰδέαν περὶ καλοῦ καὶ κακοῦ
ἐν ἀγνοίᾳ τῆς περιέπεσεν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς πλάνης·
λοιπὸν ἠθέλετε νὰ διασωθῇ . . . ;

— Ὁ ἔμφυτος ὀρθὸς λόγος ὤφειλε νὰ τὴν φωτίσῃ
Ἐπειτα, ἐπεχείρησεν ἄρ' αὖ ποτὲ νὰ λυτρωθῇ ἐκ
ἀπωλείας ; τόσον σπάνια, παρακαλῶ, εἶναι εἰς Πα-
ρίσιους αἱ φιλάνθρωποι ψυχαί ;

— Ὅχι βέβαια, διδάσκαλε· ἀλλὰ πεῦ νὰ τὰς ἀν-
ζητήσῃ ; Ἔως οὐ ἀπαντήσῃ μίαν τοιαύτην, ποῦ
ἤθελον τὴν ἀποδιώξῃ, πόσοι ἤθελον ἀδιαφορῆσαι
Ἐπειτα ἡ Μαρία δὲν εἶχεν ἀνάγκην προσκίρου
λεημοσύνης, ἀλλὰ συμπαθείας διηνεκοῦς, ὥστε
τῇ προμηθεύεται ἀκαταπαύστως ἐργασίᾳ, καὶ οὐ
νὰ κερδίῃ ἐντίμως τὰ πρὸς τὸ ζῆν . . . Βέβαια
πολλοὶ μαθητὲς ἤθελον τὴν εὐσεβεῖν ἡγεγεῖναι· ἀλλ' ἐπ

νὰ λάβῃ τὸ εὐτόχημα νὰ τὰς ἀπαντήσῃ ἀμέσως ἐμπροσθέν της. Ἀ, διδάσκαλε! πιστεύσατέ με· ἐγνώρισα ἐγὼ τὴν δυστυχίαν . . . ἂν δὲν συμπύσῃ ἐκ Θεοῦ περίστασις, ὡς ἐκείνην δι' ἧς ὁ Κ. Ροδόλφος ἀνεκάλυψε (μολοπή, φεῦ! ἀργὰ πλέον) τὴν Μαρίαν· ἂν δὲν συμπύσῃ τοιαύτη συγκυρία, οἱ δυστυχεῖς, πάντοτε σχεδὸν ἀποθνήσκοντες ἀπανθρώπως εἰς τὰς πρώτας αἰτήσεις των, ἀνέχουν πλέον ὅτι ὁ οἰκτειρμὸς τῶν ἀνθρώπων εἶναι γιὰ τὰ ἀνέυρετον, καὶ στενοχωρημένοι ἀπὸ τὴν πείναν, . . . τὴν ἀδυσώπητον πείναν, ζητοῦν πολλάκις εἰς τὴν φαῦλα ὅ,τι ἀπηλπίσθησαν ν' ἀπολαύσωσι παρὰ τοῦ οἰκτειρμοῦ.

Ἐν τούτοις εἰσῆλθεν ἡ Κελαϊθήστρα.

— Πόθεν ἔρχεσαι, κόρη μου; τὴν ἠρώτησεν ἡ Κ. Γεωργία μετὰ στοργῆς.

— Πρὸς τὴν ὀπωροθῆκην, ἀφοῦ πρῶτον ἔκλεισα τὴν ὀρνιθῶνα. Τὰ ὀπωρικά βραστοῦν καλὰ, ἐκτὸς μερικῶν τῶν ὁποίων ἀπέβλακ.

— Αὐατί, Μαρία μου, νὰ μὴν εἴπῃς εἰς τὴν Κλαυδία νὰ κάμῃ αὐτὴν τὴν ὑπηρεσίαν; Θὰ ἐκουράσθῃς γαλιν.

— Ὅχι, ὄχι, κυρία· εὐχαριστοῦμαι τόσον εἰς τὴν ὀπωροθῆκην μου! ἐκεῖνη ἡ εὐωδία τῶν ὀρεμασμένων ὀπωρικῶν εἶναι τόσον γλυκεῖα!

— Κάμμίαν ἡμέραν, διδάσκαλε, νὰ ἐπισκεφθῇτε τὴν ὀπωροθῆκην τῆς Μαρίας, εἶπεν ἡ κυρία Γεωργία. Δὲν ἔλκεσθε νὰ φαντασθῇτε μὲ πόσῃ φιλοκαλίαν τὴν ἔχει διευθετημένην· στέφανοι ἀπὸ σταφύλια διαχωρίζουσι πᾶν εἶδος ὀπωρῶν, καὶ αὐταὶ δὲ ἀκόμη εἶναι διηρημέναι εἰς ἀθροίσματα σύμμετρα, περικυκλωμένα ἀπὸ πράσινα βρύα . . . νὰ ἴδῃτε!

— ὦ! διδάσκαλε, εἶμαι βεβῆκα ὅτι θὰ μέινετ' εὐχαρηστημένος, εἶπεν ἀφελῶς ἡ Κελαϊθήστρα. Νὰ ἴδῃτε πόσο

σον καλὴν ἐπιδειξιν κάμνουν τὰ βρύα τριγύρω εἰς
κατακόκκινα ἐκεῖνα μῆλα καὶ εἰς τὰ ὠραία ἐκεῖνα
δια, τὰ κίτρινα ὡς τὸ χρυσάφι. Ἔχει μάλιστα
μῆλα τοῦ ππραδείσου τόσον εὐμορφα. . . ἔχουν
τὰ χρώματα, ἄσπρον καὶ τριανταφυλλί, ὅπου σὰς
νεταί πῶς βλέπετε κάτι μικρὰ ἀγγελάκια μέσα εἰς
λεὰν ἀπὸ πράσινα πράσινα χόρτα! ἐπρόσθεσεν ἡ
μὲ ἔκτασιν ὅποιον αἰσθάνονται οἱ καλλιτέχνη
ἀριστοῦργημά των.

Ὁ ἱερεὺς παρετήρησε μειδιῶν τὴν κυρίαν Γεωργίαν
καὶ εἶπε πρὸς τὴν Μαριάνθην. — Ἦδη ἐθαύμασα,
νον μου, τὸ γαλακτουργεῖον τὸ ὅποιον διευθύνεις
ἄξιον νὰ τὸ ζηλεύσῃ καὶ ἡ πλέον δυσκολοευχαρίστη
οἰκοκυρά· κάμμιάν ἀπ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας θέλω ὑπὲρ
νὰ θαυμάσω καὶ τὴν ὀπωροθήκην σου· ἐκεῖνα τὰ ὠραία
κατακόκκινα μῆλα, καὶ τὰ ὠραία ἐκεῖνα ἀπίδια,
κίτρινα ὡς τὸ χρυσάφι, καὶ πρὸ πάντων τὰ μῆλα
ὅποια ὁμοιάζουν ἀγγελάκια μέσα εἰς φωλεὰν ἀπὸ
τα. Ἀλλὰ βλέπω τὸν ἥλιον καὶ ὑπάγει νὰ δύσῃ
σὲ μένει καιρὸς νὰ με ὁδηγήσῃς εἰς τὸ πρεσβυτέριον
νὰ ἐπιστρέψῃς προτοῦ νυκτώσῃ. . . Ἐπαρε τὸν
δύαν σου καὶ ἀναχωροῦμεν, τέκνον μου. . . Πλὴν
δὲν μένεις ἐδῶ καλῆτερον; βλέπω καὶ κάμνει
δυνατόν· μείνε, μείνε, καὶ με συνοδεύει ἄλλος
γεῖς.

— Ἀ! διδάσκαλε· θέλετε τὴν προξενήσῃ
εἶπεν ἡ Κ. Γεωργία· ἐκεῖνη ἔχει τόσῃν χαρὰν ὅτι καὶ
σπέραν σὰς συνοδεύει!

— Διδάσκαλε, ὑπέλαβεν ἡ Κελακιδήστρα αἰρου
πρὸς τὸν ἱερέα τοὺς κυανοὺς τῆς ὀφθαλμοῦς, τοὺς
γάλους καὶ σεμνοὺς· θὰ νομίσω ὅτι δυσχρέσκειαν
ἐναντίον μου, ἂν δὲν μ' ἀφήσετε νὰ σὰς συνοδεύσω
ἀπόψε καθὼς πάντοτε.

— Ἐγὼ, παιδί μου ; ... ἔλα, ἔλα ... ἔπαρε λοιπὸν ἀμέσως τὸν μανδύαν σου καὶ σκεπάσου καλά.

Ἡ Μαριάνθη ἔσπευσε τότε νὰ ῥίψῃ ἐπὶ τῶν ὤμων της ἑνὸς μηλωτῆς μὲ κορδύλην (κουκκούλαν) ἀπὸ μάλλινον ἱμάσμα χονδρὸν, ὑπόλευκον τὸ χρῶμα, καὶ μὲ περιρριμματα ἀπὸ ταινίαν ἐκ μαύρου βελούδου· μετὰ ταῦτα προσέφερε τὸν βραχίονά της εἰς τὸν πρεσβύτερον.

— Κατ' εὐτυχίαν, εἶπεν αὐτὸς, τὸ διάστημα δὲν εἶναι πολὺ, καὶ ὁ δρόμος ἥσυχος ...

— Ἐπειδὴ, Μαρία μου, σήμερον ἐμείνετε ὀλίγον ἀρκετέρα ἀπὸ τὰς ἄλλας ἡμέρας, ὑπέλαβεν ἡ κυρία Γεωργία, θέλεις νὰ σὲ συνοδεύσῃ κανένας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ἀγροκηπίου ;

— Ὅχι, ὅχι· θὰ νομίσουν ὅτ' εἶμαι δειλὴ ... ἀπεκρίθη μειδιῶσα ἡ Μαριάνθη ... Εὐχαριστῶ, κυρία· μὴ ταράξῃς ἐξ αἰτίας μου τὴν ἡσυχίαν κανενός· ἀπ' ἐδῶ εἰς τὸ πρεσβυτέριον δὲν ἔχει δρόμον ὑπὲρ τὸ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ... θὰ εἶμ' ἐδῶ πρὶν ἀκόμη νυκτώσῃ...

— Δὲν ἐπιμένω, ἐπειδὴ, χάρις τῷ Θεῷ, δὲν ἤκουσάν ποτε εἰς αὐτὰ τὰ μέρη κακοὶ ἄνθρωποι.

— Ἀλλέως, ποτὲ δὲν ἤθελα κ' ἐγὼ συγκατανεύσει· μολιτόν τι τὸ προσφιλές αὐτὸ τέκνον πολὺ μὲ βοηθεῖ νὰ περιπατῶ.

Οὕτω ἀνεχώρησεν ὁ ἐφημέριος, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τῆς Μαριάνθης, ἥτις ἐκανόνιζε τὸ ἐλαφρὸν βῆμα κατὰ τὸ βραδὺ καὶ κοπιῶδες βᾶδισμα τοῦ πρεσβύτου.

Μετά τινα λεπτὰ, ὁ ἱερεὺς καὶ ἡ Κελαϊδήστρα ἔφθασαν πλησίον τοῦ λακκώδους δρόμου, ὅπου ἐνέδρευον ὁ Λάσκωλος, ἡ Κουκκουβάια, καὶ ὁ Στραβοπόδης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΕΝΕΔΡΑ.

Ἡ ἐκκλησία καὶ τὸ πρεσβυτέριον τοῦ Βουκεβάλ πρὸς
 χον ἀναμέσον ἐνὸς καστανεῶνος, ὑπεράνω τοῦ χωρίου
 ἡ Μαριάνθη καὶ ὁ ἐφημέριος ἔφθασαν εἰς ἀτραπὸν τῆς
 σχολιᾶν, ἥτις ἤγε πρὸς τὸν οἶκον τῆς ἐφημερίας, διατε-
 μνουσα τὸν λακκώδη δρόμον· ὁ δρόμος οὗτος διεπε-
 ρεῖ διαγωνίως τὸν λόφον τῶν καστανεῶν. Ἡ Κουκκουβάλα
 ὁ Δάσκαλος καὶ ὁ Στραβοπόδης, χωσμένοι ὀπισθεν μετὰ
 τῶν ἀποφύσεων τοῦ δρόμου, εἶδον τὴν ἱερέα καὶ τὴν
 Μαριάνθην καταβαίνοντας εἰς τὴν φάραγγα καὶ ἐξερχο-
 μένους διὰ τινος δυσβάτου ἀνωφερείας· ἐπειδὴ δὲ
 πρόσωπον τῆς νεάνιδος ἦτο κεκρυμμένον ὑπὸ τὴν κορ-
 δύλην τοῦ μανδύος της, ἡ μονόφθαλμος γραῖα δὲν ἐγνώ-
 ρισε τὸ ἀρχαῖον της θυμα.

— Σιωπὴ, γέρο! εἶπεν αὐτὴ εἰς τὸν Δάσκαλον· ἡ κό-
 ρη καὶ ὁ κάπρος κατέβηκαν κ' ἐπέρασαν ἀπὸ τὸ μονο-
 πᾶτι ὅπου διασταυρῶναι τὸν δρόμον· κατὰ τὰ σημάδια
 ὅπου μᾶς ἔδωκεν ὁ ὑψηλὸς μὲ τὴν σκέπη, αὐτὴ θὰ εἴ-
 ναι· φορεῖ χωριάτικα· τὸ ἀνάστημά της μέτριο· μέσοι
 φούστανο μὲ ἀράδαις μαύραις, κάππα μάλλινη μὲ μαύ-
 ρα ὀλόγυρα εἰς ταῖς ῥαφαῖς. Αὐτὴ παγαίνει καθημέρα
 τὸν κάπρο εἰς τὸ κελλί του, ὥσάν σήμερα, καὶ γυρίζει
 μοναχῇ. Μετ' ὀλίγον ὅπου θὰ ἔξαναπεράσει, τὴν ἀπο-
 ζομεν καὶ τὴν καθίζομεν εἰς τ' ἀμάξι.

— Ἀμ' ἂν βάλῃ ταῖς φωναῖς; ἐπέφερεν ὁ Δάσκα-
 λος· τὴν ἀκούουν εἰς τὸ ὑποστατικόν, ἀφοῦ λές ὅτι ἀπὸ
 ἐδῶ φαίνονται τὰ σπίτια· ἔξούρω κ' ἐγὼ; ἐγὼ τώρα
 μάτια δὲν ἔχω... ἐπρόσθεσε μὲ φωνὴν ὑπόκωφον.

— Βέβαια καὶ φαίνονται· καὶ πολλὰ κοντὰ μάλιστα, ἔλαβεν ὁ Στραβοπόδης. Προτύτερα, ὅπου σκάλωσα τὸ ἀψήλωμα συρόμενος μὲ τὴν κοιλίαν . . . ἤκουσα νὰ μαζῶ ὅπου ὠμίλει εἰς τ' ἄλογά του, ἐκπῆ κάτω, καὶ εἰς τὴν αὐλή . . .

— Τότε λοιπόν, ἰδοὺ τί πρέπει νὰ κάμωμεν, ἔπαλθεν ὁ Δάσκαλος μετὰ τινὰ σιγὴν. Ὁ Στραβοπόδης παραφυλάγη εἰς τὸ ἔμβασμα τοῦ μονοπατιοῦ· καὶ πάλιν ἰδὼν τὴν μικρὴν νὰ ἔρχεται ἀπὸ μακρὰν, νὰ κινήσῃ καὶ αὐτὸς κατὰ κείνη φωνάζοντας, ὅτι εἶναι παιδί πτωχοῦ γρη῏ς ὅπου ἔπεσεν εἰς τὸν σκαμμένον δρόμον· ἐκτόπησε, καὶ νὰ τὴν παρακλέσῃ νὰ ἔλθῃ διὰ βοήθειαν.

— Ἐκατάλαβεν, Φουρλίνη μου, ἐκατάλαβεν· ἡ πτωχὴ γὰρ θὰ εἶναι ἡ Κουκκουβάια σου. Καλὰ τὸ σλάμπασε· τρέχοντι, γέρο μου, τὸ κρανίον σου εἶναι ἀπὸ τὰ κοπτερά! Αἰ, καὶ ὕστερα, τί ἔχω νὰ κάμω;

— Σὺ θὰ εἶσαι ἑαυλωμένη καταπρασπῆς τοῦ δρόμου, καὶ κοντὰ ὅπου προσμένει ὁ Τριγλάκης μὲ τὸ ἀμάξι . . . ἔμπομαι καὶ ἐγὼ ἐκεῖ πουμενά· καὶ ὅταν ὁ Στραβοπόδης σοῦ φέρῃ τὴν μικρὴν εἰς τὴν μέσην τῆς λαγγάδας, παύεις νὰ ἦσαι ἀνήμερη· πετάζεις οὐλόρθη· μὲ τὸ ἕνα χεῖρ τὴν ἀρπάζεις ἀπὸ τὸν λαιμόν, τὸ ἄλλο, τὸ χώνεις εἰς τὸ φιλῶνός της, καὶ τῆς μαγγύρεις τὸ κοκκινόκοῦρνον, ὥστε νὰ μὴν ἡμπορῇ νὰ φωνάξῃ . . .

— Ἐκατάλαβεν, ἐκατάλαβεν . . . καθὼς τὸ ἐκάμαμε καὶ τῆς γυναικὸς ἐκείνης εἰς τὸν Ἀγίου Μαρτίνου αἶλα· ἐνθυμεῖσαι πῶς τὴν ἐκολυμήσαμεν ἀφοῦ τῆς ἐλαδώσαμεν τὴν ἀραπλίαν ὅπου κρατοῦσεν εἰς τὴν ἀγκυλιά της; καὶ τὸ ἴδιον παιγνίδι καὶ τώρα· ψεύματα;

— Ναί, ὅλο τὸ ἴδιο . . . Ἐνῶ λοιπόν θὰ τὴν κρατοῦν, τρέχει ὁ Στραβοπόδης καὶ μοῦ δίδει τὴν εἰδησιάν, καὶ τότε αἱ τρεῖς μαζῇ, κομβοδένομεν τὴν μικρὴν μέσα
(ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ)

εἰς τὸν μινθῶά μου, τὴν κουβαλοῦμεν εἰς τὸ ἀμάξι
Τριγλάκη, καὶ ἴσα . . . εἰς τὸν κάμπο τοῦ Σαίντ-
ὅπου μᾶς προσμένει ὁ ὑψηλὸς μετὰ τὴν σκέπη.

— Ὑγεία 'ς τὸ στόμα σου ! Ἀλήθεια, Φουρλίνη
εἰς αὐτὰ εἶσαι . . . ἃς εἶπῃ καὶ ἄλλος ! . . . Ἄν
τρόπος, χίλια φυσέκια (πυροτεχνήματα) νὰ εἶχα,
ἤθελα νὰ τὰ ἤναπτα, νὰ ἔκαμνα φωτοχυσία ἐπάνω
τὴν κεφαλὴ σου ! τέτοια κεφαλὴ κοπτερή ! Μὴ σε
λοι, καὶ τὴν ἡμέρα τοῦ ἁγ. Καρλότου, ὅπου εὐρα-
ταύλας, θὰ σοῦ τὸ κάμω ἐγώ. Ἀκουέ τα σὺ, μικρὸ
θέλεις καὶ σὺ νὰ γίνῃς πύθκος τετραπέραστος ; κό-
ζε τὸν σοφούλιακα ἐδῶ, ἐδῶ ! νὰ καταλάβῃς ἄνθρω-
μὶα φορὰ ! . . . — εἶπε μετ' ἐπάρσεως ἡ Κουγκουδά
πρὸς τὸν Στραβοπόδην.

Ἀπευθυνομένη ἐπομένως πρὸς τὸν Δάσκαλον —
ληθινά, δὲν ἐξεύρεις δὲ καὶ τ' ἄλλα ; ὁ Τριγλάκης
ἓνα φόβο τοῦ διαδόλου, μὴν τύχη καὶ τοῦ κολλή-
τὸν κεφαλόπορο.

— Τὰ προχθές, γυρίζοντες ἀπὸ τῆς θείας Παλαιο-
ραϊνας, τῆς χήρας τοῦ κουτσοκεφαλισμένου, ἐκείνης
ποῦ ἔχει τὸ καπηλειὸ εἰς τὸ Νησί τοῦ Χαλαστοῦ,
Τριγλάκης, ὁ Κούτσαβλος καὶ ὁ Σκέλεθρος ἦλθαν
λόγια μετὰ τὸν ἄνδρα μιᾶς χωρικῆς ὅπου ἤρχετο κα-
πρωτὶ ἀπὸ τὴν ἐξοχή, μέσα εἰς ἓν ἀμαξάκι ζευγμένο
ἓνα μικρὸ γαδοῦρι, καὶ ἐπωλοῦσε γάλα εἰς τὴν Παλαι-
ὸν Χώραν ἐξεύρεις . . . ἐκεῖ εἰς τὴν γωνιὰ τῆς Παλαι-
Ἀρχπεριᾶς, κοντὰ εἰς τῆς δράκαινας τοῦ Ἀσπρου Κου-
γελοῦ . . . καὶ ἦλθαν τὸ λοιπὸν εἰς λόγια μετὰ τὸν
ὄρα της, καὶ ἐκεῖ ἐβγαλαν τὸ εἰκουσιδύο καὶ τὸν ἴ-
ρασαν.

Ὁ υἱὸς τοῦ Κοκκινοχέρη, μὴ ἐννοῶν τ' ἀργοτά-
ῃκουε τὸν Κουγκουδάκην μετὰ περιέργειαν πολλήν, καὶ
νὰ ἐστεινοχωρεῖτο ὅτι δὲν ἐκαταλάμβανε.

- Ἦθελες τώρα νὰ ἤξευρες τί λέμεν, ἔ ; μικρό ;
- Πά ! λέτε διὰ τὴν θεῖα Παληκάραινα, ἐποῦ κάθεται τὸ Νησί τοῦ Χαλαστοῦ, κοντὰ εἰς ταῖς Ἀσινέ-
 τὴν γνωρίζω ἐγὼ, καὶ τὴν κόρη της ἀκόμη, τὴν
 ὠσκού, καὶ τὸν Φραγκίσκο καὶ τὴν Ἀμανδίνα, τὰ
 ῥά της παιδιὰ . . . ὅπου τραβοῦν ἐκεῖ μέσα τὸν πει-
 σμό τους . . . ὕστερα ὅμως εἶπετε πῶς ἐπέρασαν ἅ-
 τὰ εἰκοσιδύο κάποιον γαλατὰ . . . αὐτὰ εἶναι ἀργοτικά.
- Ναί, καὶ, ἂν γείνης ἄξιος, θὰ σοῦ τὰ μάθω ἐγὼ
 ἀργοτικά. Φθάνεις πλέον εἰς τὸν καιρὸ ὅπου πρέπει
 τὰ ζεύγης . . . ἤθελες, φίλῃ, νὰ τὰ ἤξευρες ;
- Οὐχί τί ! ἐγὼ ἤθελα νὰ ἔμενα διὰ πάντοτε μαζὶ
 ὅχι μὲ ἐκεῖνον τὸν γέρο τσαρλατάνο (ἀγύρτην) ὅπου
 βάλλει καὶ κοπανίζω ἱατρικά. Ἄς ἤξευρα ποῦ ἔχει
 κρυμμένο τὸ ἀνθρώπινο ποντικοφάρμακόν του, καὶ ἂν
 τοῦ ἔρριπτα μία φουκτιά μέσα εἰς τὸ φαγι, νὰ γλυ-
 τῶνται ἀπὸ τὰ χέρια του ! . . . νὰ ἰδῇ ἐκεῖνος !
- Ἡ Κουκκουβάια τότε εἶπεν εἰς τὸν Στραβοπόδην,
 ἡ γλῶσσο καὶ σύρουσα αὐτὸν πλησίον της — Ἔλα
 δουλό ! ἔλα ἐδῶ γλῆγωρα νὰ φιλήσῃς τὴν μα-
 τὴν . . . Τὸ διαβολάκι, καλέ ! . . . Μωρὲ, καὶ ποῦ τὸ
 ἔχεις ἐσὺ, πῶς ὁ δάσκαλός σου ἔχει ποντικοφάρμακο
 ἀνθρώπινον ;
- Ναί, ἐγὼ τὸν ἤκουσα μίαν ἡμέρα ἐποῦ τὸ ἔλε-
 γον ἤμουν κρυμμένος εἰς τὴν ἄλλη κάμερη, ὅπου βάλ-
 τα μπουκάλιά του καὶ τὰ σηδερένια σόνεργά του· ἐ-
 κεῖ μέσα ἔχει καὶ τ' ἀγγεῖα ἐκεῖνα ὅπου δουλεύει τὴν
 μηχανή.
- Ἀί, καὶ τί ἔλεγε ; . . . ἠρώτησεν ἡ Κουκκουβάια.
- Νά· ἔλεγεν εἰς ἕνα κύριον, δίδωντάς του μία
 μύνη μέσα εἰς ἕνα χαρτάκι· Ἐθαρεθῆκατε τὴν ζωή ;
 παύνατε ἀπ' αὐτὸ τρεῖς ὁδοὺς, καὶ παρευθὺς ἀποκοιμά-
 τε χωρίς τὸν περὶ τὸν πόνον.

— Καὶ ποῖος ἦτον αὐτὸς ὁ κύριος; Ἡρώτησεν Ἀάσκυλος.

— Ἐνὰς νέος εὐμορφος, μὲ μαῦρο μουστακάκι νὰ πρόσσωπο ὡσάν γυναικὸς . . . Ἦλθεν ἄλλη μία ῥά ὅπως τότε μοῦ εἶπεν ὁ κύριος Βραδῆμάντης καὶ ἠκολούθησα κρυφά, νὰ μάθω ποῦ κατοικεῖ. Ἐκείτην, ὁδὸς Χαιλλότου, εἰς ἓνα ὠραῖο σπιτί. Ὁ δὲ κύριός μου μοῦ εἶχεν εἶπει· « Νὰ τὸν ἀκολουθῇς, καὶ ἰδῇς ὅτι ἐμβόηκεν, ἐσὺ νὰ προσμύνης ἀπ' ἐξω καὶ ἐξαναβγῇ, ἔπαρε πάλι τὸ κατόπι του, ὅσω ποῦ νὰ ἐξαναβγῇ πλέον ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου θὰ ἐμβοῖ, καὶ τότε σημάδι ὅτι ἐκεῖ κάθηται. Τότε, σὺ ἐποῦ ἔχεις ποδοσφαιρικήν, στήριξον, πολέμησεν νὰ μάθῃς τ' ὄνομα τὸ ἀλλέως σοῦ στήριξω τὸ αὐτί, καὶ ἐσὺ τὸ ζεύρεις, ταλαίπωρος.

— Αἶ . . .

— Αἶ! ἐστρήφθηκα καὶ τὸ μάθα τ' ὄνομα νέου, τοῦ εὐμορφοῦ.

— Καὶ μὲ τί τρόπον τὸ ἐμάθεις; Ἡρώτησεν ὁ Ἀάσκυλος.

— Τί με θαρρῆεις τοῦ λόγου σου; Ἐμβόηκα εἰς θυρωροῦ τοῦ σπιτιοῦ, ὁδὸς Χαιλλότου (δὲν ἐξαναβῆκα πλέον ἀπ' ἐκεῖ μέσα τ' αὐθεντικό)· βλέπω ἓνα ὄχι κορνακτωμένο εἰς τὰ μαλλιά, μ' ἓνα φῶρεμα ὡς σειρήνια ἀσημένια τριγύρω εἰς τὸν λαιμό . . . « Ἦναι κύριε, τὸν λέγω; ἦλθα νὰ πάρω τὰ πέντε φῶρα ὅπου μ' ἔταξεν ἐδῶ τ' αὐθεντικό, ἐπεὶ δὴ πῦρα τὸν σπυλοῦ τοῦ ὅπου εἶχε χάθη καὶ τοῦ τὸν ἔδωκα ἓνα μὲ σκυλάκι τὸ ἔλεγον Τρουμπέττα· τὸ αὐθεντικό εἶναι μαυρειδερὸς, μαυρομούστακος· τὸ φῶρεμά του ἀσπρῶν· τὸ βράκι γαλίζισ· μοῦ εἶπε πῶς κάθηται ὁδὸς Χαιλλότου ἀρθ. 11, καὶ τὸν λέγουσιν κύριον Δουπόντη. Ὁ κύριος διὰ τὴν ὁπταίαν μὲ λαλεῖς εἶναι ὁ αὐθεντικός; ὁ κύριος ἀντικέρης δι' Ἐλντ-Ραμ. Ἐδῶ δὲν ὅπου ἄλλος σκύλος παρὰ σὺ βροῦμοπαῖδος! φύγε γλιτωρ

ἰδοὺ, νὰ μὴ φάγῃς παρὰ μία τεσσαράκοντα . . . νὰ σε μάθω ἐγὼ νὰ πρόσπῃθῃς ἴσως κλέψῃς πέντε φράγκα.
— μ' ἀποκρίνεται ὁ θυρωρὸς, τινάζωντάς μου καὶ μία κλωτσιά . . . Τί με μέλει ; ἐπανελάθεν ὁ Στραβοπόδης φιλοσοφικῶς· δὲν ἔμαθα τ' ὄνομα ἐκείνου ὁποῦ ἤρχετο εἰς τοῦ δασκάλου μου νὰ τοῦ ζητῇ ποντικοφάρμακον διὰ τοὺς ἀνθρώπους ὅσοι βαρύνονται τὴν ζωή ; Τὸν λέγουν Χαίντ-Ρεμ' μῆ, μῆ, μῆ, Χαίντ-Ρεμ' — ἐπρόσθεσεν ὁ υἱὸς τοῦ Κοκκινοχέρη ψαλμῶδων κατὰ τὴν συνήθειάν του τὴν τελευταίαν συλλαβὴν.

— Μωρ' ἔλα ἔδω· ἐγὼ θὰ τὸ φάγω θέλω αὐτὸ τὸ παιδί ἀπὸ τὴν ἀγάπῃ· εἶπεν ἡ Κουκκουβάϊα κατασπαζομένη τὸν Στραβοπόδην . . . εἶδες ἓνα μάρτυρικο ! Νά, καυμένο ! ἤξιζες νὰ ἤμουν μάννα σου !

Καὶ ἡ γραία ἠσπᾶσθη πάλιν τὸν Στραβοπόδην μὲ γελοιοδεσάτην παραφορὰν· ὁ υἱὸς τοῦ Κοκκινοχέρη, κατανοήσεις ἐκ τῆς σοφίης ταύτης, ἀπῆντησε μετ' εὐγνωμοσύνης·

— Εἰπέ μοῦ μία φορὰ νὰ σοῦ κάμω κἀνέναν θέλημα, καὶ νὰ ἰδῇς . . . πῶς τὸ τελειώνω ! . . .

— Μωρὲ τί λές ; αἱ καλὰ ! μὴ σε μέλει καὶ δὲν θὰ τὸ μετανοήσεις πτωχέ . . .

— Οἱ ! ἐγὼ ἤθελα πάντοτε μαζῇ σου νὰ ἤμουν !

— Ἦσου δὲ γνωστικὸς καὶ βλέπομεν· μένεις μαζῇ καὶ με τοὺς δύο μας.

— Ξέρεις τί ; ἐπέφερεν ὁ Δάσκαλος· θὰ με ὀδηγῇς ὥσταν νὰ ἤμουν πτέρως σου τυφλός, θὰ ἐμβαινόμεν εἰς τὰ ὀπίτια νὰ ζητοῦμεν ἐλεημοσύνη, καὶ ὁ διάβολος θὰ παίρνει ! ἐπρόσθεσεν ὁ φανεὺς μετὰ θυμοῦ. Με τὴν βοήθειά καὶ τῆς Κουκκουβάϊας, ἔχομεν νὰ κάμωμεν ἀκόμη δουλειά, καὶ μὴ σε μέλει· νὰ τοῦ δείξω ἐγὼ ἐκείνου τοῦ δαίμονος, τοῦ Ροδόλφου . . . ὁποῦ μ' ἐτύφλωσε, ὅτι δὲν ἐτελείωσε τὸ στάδιόν μου ! Μ' ἐστέρησε τῶν ὀμμάτων, ὁμῶς δὲν μ' ἐστέρησε καὶ τοῦ νοῦ μου πρὸς

τὸ κακὸν ἐγὼ θὰ εἶμαι τὸ κεφάλι, ὁ Στραβοπόδης
 ῥάτια, καὶ σὺ, Κουκκουδάια, τὸ χέρι . . . αἱ ; θὰ
 βοηθεῖς ;

— Εἰς ζωὴ καὶ εἰς θάνατο, Φουρλίνη μου. Εἶδες
 ποῦ καθὼς ἐκβῆκα ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο κ' ἐμαθα
 ἔστειλες ἐκεῖνο τὸ ἀγαθὸ ἡμέρομα ἀπὸ τὸν ἅγιον Μαν-
 θᾶ νὰ μὲ ζητήσῃ, εἶδες πῶς ἔτρεξα παρευθὺς εἰς τὸ χ^ω
 ριὸ σου λέγωντας εἰς ἐκείνους τοὺς παληανθρώπους τοὺς
 χωρικοὺς, ὅτι εἶμαι γυναικῶ σου ;

Οἱ λόγοι οὗτοι τῆς γραίας ἀνεκάλεσαν εἰς τὴν μνη-
 μην τοῦ Δασκάλου δυσάρεστόν τι' ὅθεν ἀλλάξα,
 μιᾶς τόνον φωνῆς ἀνέκραξε μὲ ὀργήν.—Ναί, ἐβαρύνου-
 μουν ἐγὼ νὰ ζῶ ὁλομόναχος μὲ τοὺς τιμίους ἐκείνους
 ἀνθρώπους· ἐπέρασεν ἓνας μὴν καὶ πλέον δὲν ὑπέφερά
 μ' ἐκυρίευσαν τινὲς φόβοι . . . Καὶ τότε ἀπεφάσισα
 εὐρὼ πάλιν σέ' μοῦ τὴν ἐκατόρθωσες ὁμῶς· (ἐπρόσθεσε
 βαθμηδὸν ὀργιζόμενος ἔτι πλέον). Τὴν ἄλλην ἡμέραν
 ὅπου ἤλθες, ἔχασα ὅ,τι μοῦ ἔμενεν ἀπὸ τὰ χρήματα τὰ
 ὅποια μ' εἶχε δώσει ἐκεῖνος ὁ δαίμονας τῆς Δευδροστα-
 χίας Χήρας. Ναί . . . ἐνῶ ἐκοιμούμην μοῦ ἔκλεψαν τὴν
 ζώνην ὅπου εἶχα τὰ φράγκα μου . . . ποῖος ἄλλος παρὰ
 σὺ ; . . . καὶ τώρα πάλιν κατήντησα εἰς τὴν διάκρισιν
 σευ . . . Ὅταν τὸ συλλογισθῶ, μ' ἔρχεται νὰ σ' ἀφήσω
 εἰς τὸν τόπο . . . γὰρ κλέπτει !!

Κ' ἔκαμιν ἐν βῆμα πρὸς τὴν Κουκκουδάϊαν.

— Κύτταξε καλὰ· ἐγγίξεις τὴν Κουκκουδάϊαν, ὅ-
 ρως ἐσὺ τὸ ξεύρεις ! ἀνεφώνησεν ὁ Στραβοπόδης.

— Σὺς σακκίζεις τὰς κεφαλὰς καὶ τῶν δύο σα-
 ὄχεντραις φαρμακευμέναις ! ἀνεδύσεν ὁ ληστής μὲ μα-
 νίαν· ἀκούσας δὲ τὸν οἶδν τοῦ Κοκκινοχέρη ὁμιλοῦντα
 ἐκεῖ πλησίον, τὸν ἔστειλεν εἰς τὰ τυφλά γρονθίαν το-
 σοῦτον σφοδρὰν, ὥστε ἤθελε τὸν ρίψει χαμαὶ ἀναυδοῦ
 ἐάν τὸν ἐφθάνει. Ὁ Στραβοπόδης τότε πρὸς ἐκδιάνει

ἐκιντοῦ καὶ τῆς γραίας, ἐπῆρε λίθον, ἐσημάδευσεν τὸν ἱσκαλὸν, καὶ ῥίψας τὸν ἐκτύπησεν εἰς τὸ μέτωπον. ἡ ἐκτύπημα δὲν ἦτο κινδυνώδες, ἀλλ' ἐπέφερε πόνον ὅλον· ὁ ληστής ἠγέρθη μανιώδης, ὡς παῦρος ὅπου ταν ληγῶθ'· ἔκαμ' εἰς τινὰ βήματα πρὸς τὰ ἐμπρὸς . . . ἀλλ' ἐκλονισθεὶς ἔπεσε.

— Ὁ γωὼ ! ἔτσι ! ἔτσι ! ! ! ἀνεβόησεν ἡ Κουκκου-
κα μέχρι δακρύων γελῶσα.

Τὴν γυναῖκα ταύτην, μαλονότι αἰμοχαρεὶς δεσμοὶ τὴν συνήνων μετ' αὐτοῦ τοῦ θηρίου, ἀγρίως ἐχαρο-
ποιεῖ, διὰ λόγους πολλοὺς, ἡ ἐξουδένωσις ἀνθρώπου το-
σοῦτον ποτὲ φοβεροῦ καὶ τοσοῦτον ἐπερειδομένου εἰς τὴν ἀθλητικὴν αὐτοῦ δύναμιν. Ἰνα πληρωθῇ ἡ φρικώ-
δες τοῦ Λαροχεφουκώλδου (La Rochefoucauld) ἰδέα,
ὅτι «ὁ ἄνθρωπος εὐρίσκει ἡδονὴν καὶ εἰς τὰς τῶν καλη-
τέρων του φίλων συμφοράς.» Τὸ μοχθηρὸν παιδίον, τὸ
ἐκ κόμην κιτρίνην καὶ μορφὴν γαλλῆς, συνεμερίζετο τὰς
ἐπιχειρήσεις τῆς μονοφθάλμου· καὶ ὅταν ὁ Δάσκαλος ἐ-
κκόνταψεν ἐκ δευτέρου, αὐτὸ ἀνεφώνησε·

— Βάπτα δ' ἄ γέρο ! ἴσα ! . . . Στραβὰ πῶς· παρα-
τατεῖς . . . Δὲν ἔχεις ῥάτια ; . . . δὲν σπογγίζεις ὀλί-
γο τὰ ῥάτια σου !

— Ἀνέκανος τοῦ νὰ συλλάβῃ τὸν πικρὸν, ὁ ἡρά-
κλειος φονεὺς ἐστάθη· ἐκτύπησε τὸν πικρὸν τοῦ κατὰ γῆς
μὲ λώσαν, ἔπρεσε τὰς δύο τριχώδεις τοῦ πυγμᾶς ἐπὶ τῶν
ἐμφαλμῶν καὶ ἐξέβαλε βραγχώδη τινὰ βρυχηθμὸν, ὡς
πῆγρις ὅπου ταν τῆς δέσσει τοῦ στόμα.

— Βήχεις ! βήχει δ'· εἶπεν ὁ Στραβοπόδης· ἄρπα
καμμάτι γλυκὸρρίζ'· φάγε νὰ σοῦ περάσῃ τὴν ἔχω ἀπὸ
μέρος καλὸ καὶ μὴ τὴν συγχαθῇ·

Καὶ συνάξας φύκην ἁμοῦ λεπτῆς, τὴν ἐβρίψεν
εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ληστοῦ. Ἀπὸ τὴν χωματώδη βρο-
χῶν ταύτην μαστινωθεὶς εἰς τὴν μορφὴν ὁ Δάσκαλος,

ἐμάνη σκληρότερον παρ' ὅτε τὸν ἔρριψεν τὸν λίθον
 χροιάσας ὑπὸ τὰς πελιδνάς του οὐλάς, ἔδειξε διὰ χειρὸς
 νομίας τὴν ἀνεκλήλητον ἀπελπισίαν του· ἔτεινε
 τὰ ἔμπροσ με ὁρμὴν σταυροειδῶς τοὺς δύο του βραχί-
 νας, καὶ ἐγείρων πρὸς τὸν οὐρανὸν τὴν δεινὴν του
 ἀνεβόησεν ἐκ βαθέων ἱκετηρίως·

— Θεέ μου! Θεέ μου! Θεέ μου!

Εἰς ἄνθρωπον μιανθέντα ὑπὸ παντὸς ἐγκλήματος
 ἀλιτῆριον ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἔτρεμον ἄλλοτε οἱ πλῆ-
 ἀτρόμητοι τῶν κακούργων, ἡ ἀσυνειδήτος αὕτη κατὰ
 θυνσις πρὸς τὸν θεῖον οἰκτειρμὸν . . . ἦτον, ἀληθῶς
 ξία μελέτης!

— Χάχ! ἄχ! ἄχ! μωρ' ἰδῆτε τὸν φουρλίνη
 κάμνει τὸν ἅγιον! ἀνέκραξεν ἡ Κουκκουβάια. Σὲ γελᾷ
 γλῶσσαι, ἀνδραύλη μου! τὸν ψωμᾶ ἐπήγαγες νὰ ἐπι-
 λεσθῇς κ' ἐξέχσεις.

— Ἀλλ' ἓνα μαχαίρι, κἄν! ἓνα μαχαίρι νὰ σκο-
 θῶ! . . . ἓνα μαχαίρι!!! ἀφοῦ ὅλος ὁ κόσμος με πα-
 τησεν . . . ἐκραύγασεν ὁ ἄθλιος δάκνων τὰς πυγμὰς
 μετὰ λύσσης ἀγρίας.

— Μαχαίρι θέλεις! . . . ἀμὴ δὲν ἔχεις ἓνα εἰς
 κόλπον σου; ἓνα καὶ ὅλα, ὅπου εἶν' ἡ κόψι του.
 Τὸ γεροντάκι τῆς ὁδοῦ 'Ροῦλ . . . ἐνθυμᾷσαι, με-
 φεγγάρι; . . . καὶ ὁ βωδοπραγματευτής, εἰς τὸν δρόμον
 τοῦ Πορασῆ, δὲν πρέπει νὰ ἐπαίνεσκαν κακὰ τὸ μαχαί-
 ρί σου εἰς τὰ ποντίκια τῆς γῆς, ὅταν τοὺς ἐπαράχωσι
 καὶ αὐτοὺς . . . Ἐπαρε λοιπὸν τὸ μαχαίρι σου καὶ κ-
 πήσου . . . Ἐμπρός!

Ὅταν ὁ δάσκαλος εἶδεν ὅτι δὲν ἀπετρέπετο ἐκ τῆς
 αὐτοχειρίας, ἥλλαξεν ὀμιλίαν, ἐπαναλαβὼν μετὰ φω-
 νῆς ὑποχώρου καὶ δειλῆς·

— Ὁ πτωχὸς, ὁ Μαχαίροβγάλης, ἦταν καλὸς
 καὶνος . . . δὲν μ' ἐκλείβε . . . ἐκείνος μ' ἐπληγχνίσθη

— Διατί νὰ εἰπῆς, πῶς ἐγὼ ἐλάδωσα τὸν ἀνατολίτη
ὅστις ὑπέλαβεν ἡ Κουκουδάλα μάλιστα κρατοῦσα τὸν γέ-
ν.

— Σὺ μόνη βέβαια ἐμβῆκες εἰς τὴν κάμερή μου, ὅ-
στις ὁ ληστής μ' ἐκλεψαν τὴν ἰδίαν νύκτα ὅπου
ἐποίησεν ἄλλον θέλεις νὰ ὑποπτευθῇ; ἐκεῖν' οἱ χω-
ρὶ εἶναι ἀνίκανοι διὰ τὰ τοιαῦτα . . .

— Καὶ διατί τάχατες οἱ χωρικοὶ εἶναι ἀνίκανοι νὰ
ῥῥουν; ἐπειδὴ πίνουν γάλα καὶ κόπτουν χόρτο διὰ
κουνέλια τους;

— Ὡς τόσο, μ' ἐκλεψαν τὸ κάτω τῆς γραφῆς . . .

— Σ' ἐκλεψαν ὅπου σ' ἐκλεψαν; πταίει τώρα ἡ
κουκουδάλα σου, ἡ πτωχή; Ἀφες αὐτὰ . . . ἔλα . . .

— Ἡ κάμε δὲ καὶ ὀλίγη στόχασι; ἂν ἤμουν ἐγὼ ὅπου σοῦ
ῥῥα τὴν ζώνη, ἤθελα τώρα νὰ ἤμῃς πάλιν μαζὶ σου;

— Ἄδελφὲ! Βέβαια καὶ σοῦ τὰ ἐπάστρευα τὰ χρήματά σου,
τὰ εὗρισκα; ὅμως, ἀφοῦ τὰ ἐπελεκοῦσα, πάλιν κο-
 σου ἤθελεις νὰ μὲ ἰδῆς; ἐπειδὴ, νὰ μὴ χαρῶ τὴν ζωὴ

μου! πρέπει νὰ ξεύρης ὅτι μ' ἀρέσεις καὶ μ' αὐτὰ τ'
ἀπορριμμένα μάτια, Σατανᾶ! . . . Ἐλα, φρόνιμα, νὰ μὴ

ῥῥῃς τὰ δόντια σου ἀπὸ τὸ τρίξε, τρίξε.

— Ὡσπὴν νὰ σπᾷ καρύδια! εἶπεν ὁ Στραβο-
λόγος.

— Χάχ! ἄχ! ἄχ! καλὰ λέγει ὁ μῶμος . . . Ἐλα,
ἐμοὶ μὲν, ἡ στόχασε; φθάνει; ἄφες αὐτὸν νὰ γελᾷ; ἂμ'

ναὶ καὶ ὅλα παιδί! . . . Ἐχεις ὅμως ἄδικο; ἐγὼ, ὅταν
εἶπεν ὁ ὑψηλὸς μὲ τὴν σκέπη, ὅπου μοιάζει ὡσπὴν

ἄφες «χίλια φράγκα ἰδικά σου, ἂν ἀρπάξης μία μι-
νή, ὅπου εὗρεται εἰς τὸ ὑποστατικὸ τοῦ Βουκεβᾶλ,

τὴν φέρης εἰς τὸν κάμπο Σαίντ-Δενῆ, εἰς τὸ μέρος
σου ὅς σου δειξῶ,» δὲν ἦλθα, φουρλίνη, ἀμέσως καὶ

εἶπα νὰ γίνης τῆς συντροφικῆς, ἐνῶ ἤμποροῦσα νὰ
εἶπω εἰς κἀνέναν ἀπὸ τὸν βλάπτει καὶ ὀλεῖ. Βλάπτεις ἐμὲ τοῦτο.

τὸ λοιπὸν, ὅπου σοῦ κάμνω μίαν ἐλεημοσύνη . . .
 δὴ, μόνο πῶς θὰ κρατεῖς τὴν μικρὴν, τὴν ὥραν ὅπου
 τὴν δένωμεν ἐγὼ καὶ ὁ Στραβοπόδης· ἄλλο τί θὰ
 χραισθῇς; Εἶσαι, νὰ εἰποῦμε, ὥσάν πέμπτος
 εἰς τὸ ἀμάξι μας. "Ομως ἄς ᾔναι· ἐγὼ ἀγαπῶ νὰ
 κάμω καλὸ . . . θέλω μία φορὰ νὰ μοῦ εἰπῇς εὐχα-
 εἶμαι τέτοια, ἐτελείωσε! Δίδομεν τοῦ Τριγλακ-
 κόσια βόλια, ὅπου μᾶς ἔφερε μὲ τὸ ἀμάξι καὶ ἄλλοι
 ἄλλη μία φορὰ μὲ τὸν ὑπηρέτη τοῦ ὑψηλοῦ αὐθέντη
 μὲ τὴν σκέπη, νὰ γνωρίσῃ τὸν τόπον ὅπου ἦθελε
 κρυφθοῦμε περιμένοντες τὴν μικρὴν . . . μᾶς μένουν
 λαὸκτακόσια βόλια εἰς ἡμᾶς τοὺς δύο· δὲν εἶναι
 μὴ δουλειά· τί λὲς καὶ τοῦ λόγου σου; Τί . . .
 τὰ ἔχεις μὲ τὴν γρήτσα σου; ἀκόμη τὸν κακίω
 κάμνεις;

— Ποῖος μὲ βεβαιώνει ὅτι θὰ δώσεις καὶ εἰς
 τίποτε . . . ἀφοῦ τὰ τελειώσωμεν; εἶπεν ὁ ληστής
 τὰ σκυθρωπῆς δυσπιστίας.

— Ἄν θέλω . . . βέβαια, δὲν σοῦ δίδω τίποτε
 τώρα, γέρο μου, (νὰ καταλάβῃς) εἶσαι πεσμένος
 εἰς τὸ τηγάνι μου, ὥσάν ἓνα κειρὸν ἢ Κελαϊδῆστη
 τὸ λοιπὸν, πρέπει νὰ σ' ἀφήσω νὰ τσιγαρισθῇς,
 ποῦ νὰ ἔλθῃ καὶ ὁ Ἰωάννης νὰ σὲ φουρνίσῃ . . .
 ἔχ! . . . Ἄκουσ' ἐδῶ . . . ἀκόμα καταβασμένε
 ἔχεις; . . . ἐπρόσθεσεν ἡ γραῖα κρούουσα τὸν ὥμον
 ληστοῦ, ὅστις ἴστατο σιωπηλὸς καὶ κατηφής.

— Ἐχεις δίκιο! τὴν λέγει μὲ οἰμωγὴν
 αὐτὸ ἦτο τῆς τύχης μου . . . Ἐγὼ . . . εἰς τὴν
 σιν ἐνὸς παιδίου καὶ μιᾶς γυναίκος, ὅστις ἄλλοτε
 μόνον φύσημα τοὺς ἐξήλειφα! ὦ! ἄς μὴν ἐφοβού-
 τὸν θάνατον! — Εἶπε καὶ ἐπανέπεσε καθηστὸς ἐπὶ
 κατώφεροῦς ἐδάφους.

— Εἶδε· νὰ φοβᾶται τὸν θάνατον! . . . οὐ!

καὶ ! Νὰ ἡ ὥρᾳ νὰ μᾶς διδάξης τίποτα καὶ περὶ
 τοῦ σου (1), νὰ μᾶς κάμῃς πάλιν νὰ γελάσω-
 . Νὰ σοῦ εἰπῶ ἓνα λόγο ; ἂν δὲν σ' ἔμεινε περισ-
 στερὰ καρδιά ἀπ' αὐτήν, τώρα πείρνω τὸν ἄερα μου
 ἀφήνω μέσα εἰς τὴν μέση, εἶπεν ἡ Κουκκουβάλα.
 Καὶ νὰ μὴ δύναμαι νὰ ἐκδικηθῶ τὸν ὅστις, ρίψας
 αὐτοτρόπως εἰς τὰ μαρτύρια, μ' ἐσπέρησε καὶ
 ἐλπίδος τοῦ ν' ἀπολυτρωθῶ ποτέ ! (ἀνέκραξεν ὁ
 ἄλλος μὲ διπλασιασμὸν ὀργῆς). ὦ ! φοβοῦμαι τὸν
 ἄνθρωπον, ναί . . . τὸν φοβοῦμαι . . . Πλὴν νὰ μ' ἔλεγαν
 λάβε ἀνάμεσα εἰς τοὺς δύο βραχίονάς σου τὸν
 ἄνθρωπον ἐκεῖνον ἀνάμεσα εἰς τοὺς δύο σου βραχί-
 ον . . . πλὴν θέλουν σᾶς κρημνίσαι ἀμφοτέρους εἰς ἓν
 ἄνθρωπον ἐγὼ ἤθελ' ἀποκριθῆ' τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸ
 ἄνθρωπον ἀμέσως ! . . . ναί . . . ἐπειδὴ εἶμαι ὑπερβέ-
 βη, ὅτι δὲν θέλω τὸν ἀφήσει ἀπὸ τοὺς ὀνυχάς μου
 εἰς τὸν βυθόν . . . Ἐνῶ ἀμφοτέροι κυλίομεν,
 τοῦ δαγκάνει τὸ πρῶσωπον, τὸ καρύδι τοῦ λαιμοῦ,
 τὴν καρδίαν ! . . . Μὲ τοὺς ὀδόντας μου νὰ τὸν θανα-
 τώσῃ μάχαιραν ζηλεύω καὶ τὴν μάχαιραν αὐτήν !
 Ἔτσι δά, Φουρλίνη μου, ἔτσι σ' ἀγαπῶ . . . Ἐ,
 ἔλασε τὸν ἐξαναβρίσκομεν, καὶ μὴ σε μέλει, ἐκεῖνον
 ἀπαλοῦ-Ροδόλφον τὸν ἐξαναβρίσκομεν . . . καὶ τὸν
 ἄνθρωπον γάλτη . . . Καρδιά μόνο, τοὺς τρώμεν καὶ
 τοὺς δύο ἄκουέ μου ἦταν σοῦ ὁμιλῶ τοὺς τρώμεν !
 Ἄν μὲ γελάς ; δὲν θὰ μ' ἀφήσεις ποτέ εἰς τὴν
 τοῦ δρόμου ; εἶπεν ὁ ληστής πρὸς τὴν Κουκκου-
 βάλα μὲ ὑποταγῆς καὶ δυσπιστίας ὕψος . . . Ἐπειδὴ,
 τώρα μὲ ἔφηνες . . . τί ἔμελλα ν' ἀπογίνω ! . . .
 Καὶ βέβαια . . . Στοχάσου δά, Φουρλίνη . . . τί

(1) Περί τῆς συνειδήσεώς σου ἡ συνείδησις βωβή, muette.

νόστιμον ἦταν νὰ ἐφεύγῃμεν τώρα ἐγὼ καὶ ὁ Στραβοπόδης μὲ τὸ ἀμάξι, καὶ νὰ σ' ἀφήναμεν ἐδῶ νὰ... σα εἰς τὰ χωράφια... νὰ περάσῃς μία νύκτα αὐτὴν, ὅπου θὰ ταιμπᾶ διαβολεμμένα τὸ κρῦο! γέλοια! αἱ; ... Κεττεργάρη!

— Εἰς τὴν ἀπειλὴν ταύτην ὁ Δάσκαλος ἐφύλαξε ἐπλησίασε τὴν Κουκκουβάϊαν καὶ τρέμων τὴν εἶπεν ὅχι, ὅχι, Κουκκουβάϊα, μὴ ὡς αὐτοῦ... ἀκούε σὺ Στραβοπόδη; μὴ... εἶναι πολὺ σκληρόν...

— Χάχ! ἄχ! ἄχ! πολὺ σκληρόν... ἀκούε, ἐκεῖ ἄμ' ὁ γεροντάκι τῆς ὁδοῦ Ῥούλ! ἄμ' ὁ βωδοπρῶματευτῆς! ἄμ' ἡ γυναῖκα τοῦ Ἀγίου Μαρτίνου αἰὲν ἄμ' ὁ αὐθέντης ἐκεῖνος εἰς τὴν Δενδροστοιχίᾳ Χήρας νομίζεις ὅτι ἐκεῖνοι σὲ ἤσαν μαλακὸν... μὲ τὸ πητηρί σου (1); Τράβα τα δὲ τώρα καὶ σὺ δανεικὰ πράγματα.

— Τώρα εἶμαι εἰς τὴν διάκρισίν σας· μὴ καταχράσασθαι μίαν δύνάμιν ὅπου δὲν ἔχει ἄλλος... εἶπεν ὑποκαταστήσας ὁ Δάσκαλος. Ἐλα... ἡμαρτον... ἐσφαλὰ, ὅτι ὑποπτεύθηκα πῶς μ' ἐκλεψες σὺ ἡμαρτον, ὅτι ἠθέλησα κτυπήσω τὸν Στραβοπόδη· συγχώρησέ μου το... σὺ, Στραβοπόδη, ἀκούεις; ζήτω συγχώρησιν καὶ εὐτυχίαν τοῖς δύο σας.

— Ἐγὼ θέλω γονατιστὸς νὰ τὸ εἰπῇ, τὸ ἡμαρτον ὅπου ἠθέλησε νὰ κτυπήσῃ τὴν Κουκκουβάϊα, ὑπέλαβεν ὁ Στραβοπόδης.

— Ἄ! τὸ παληόπαιδο!... γέλοια εἶναι! εἶπεν ἡ Κουκκουβάϊα καγχάζουσα· καὶ ὅμως ἠθελε πολὺ, ἵνα σοι μοι, νὰ σ' ἐκαμάρωνα γονατιστὸν ἐμπρὸς μου· πῶς θὰ ἐφαίνουσιν... Ἐλα νὰ χερῆς τὴν ζωὴ σου· γονα

πόθεις πῶς ἔλεγες εἰς τὴν γραῖά σου ἐρωτικᾶ·
 ἢ σ' ἀφήνομεν τώρα καὶ φεύγομεν· καὶ, ξέοις;
 σὴν ὥραν νυκτώνει· σοῦ τὸ λέγω, ἐπειδὴ δείχνεις
 γὰρ μὴν τὸ καταλαβαίνεις, γέρο στραβοούλιακα!
 Νυκτώνει, ἐξημερώνει, τί τὸν μέλει ἐκείνον! εἰ-
 στραβοπόδης σιλλαίνων. Ἡ αὐθεντία του ἔχει
 τε κλειστά τὰ παράθυρα.

Ἢ, γὰρ ὁποῦ γονατίζω . . . ἤμαρτον, Κοινοῦ-
 καὶ σὺ, Στραβοπόδη, ἤμαρτον . . . Εὐχαριστήθητε
 εἶπεν ὁ ληστής γονυπετῶν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ
 δρόμου ἀλλόκοτος καὶ ἀπαισία! εἰς τὴν κατωφέρειαν
 τῆς φάραγγος τρία τοικῦτα πρόσωπα, ἐκ τῶν κοκκι-
 νῶν λαμπηδόνων τῆς ἐσπέρας φωτιζόμενα! . . . ὁ
 κίβητος, ἐκείτης ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δρόμου, ἔτεινε πρὸς
 τὸν μονόφθαλμον τὰς ῥωμαλέας του χεῖρας. Ἡ τρα-
 χυλὴ καὶ πυκνὴ του κόμη πίπτει ὡς χαίτη ἐπὶ τοῦ πε-
 τῆτος μετώπου του· τὰ βλέφαρά του, κόκκινα, ὑπερ-
 τείνουν ἐντεταμένα ἐκ τοῦ φόβου, ἐμφαίνουσι τὸ ἥμισυ
 τῶν ἀπλανοῦς, θαμβηρῶς, ὑαλώδους, νεκρῶς κόρης τῶν
 ματιῶν του . . . ὁμμάτων πτώματος. Συγκάμπτων
 τῶν τοῦ στήθεος τοῦ ὤμου, ὁ ἥρακλῆς αὐτός,
 ἀντίζει τρέμων πρὸ τῶν ποδῶν ἐνὸς γραϊδίου καὶ ἐνὸς
 δίου.

Ἡ μονόφθαλμος γραῦς, ὕφασμα ἐρυθροῦν περὶ τοῦς
 τοῦ φοροῦσα, εἰς δὲ τὴν κεφαλὴν καλύπτραν παλαιὰν
 μαῦρον τοῦλιν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐκφεύγουσι θρυαλ-
 λῶν φαρῶν, ἴστατο ὑπεράνω τοῦ Δασκάλου.
 ὅστεωδες, βυρσώδες, ρυτιδωμένον, μολυβδόχρουν
 τῆς καμπυλομήτιδος γραίας τυχῆς μαρτυρεῖ
 ἐν τινι ὑβριστικῇ, θηριώδῃ· τὸ ἄγριον ὄμμα της,
 καὶ μόνον, ὡς ἀνθραξ σπινθηρίζει φλογερός· χαμογέ-
 ῃ τι ἀποτρόπαιον (rictus) ἀνασύρει τὰ ἀπὸ μακρῶς

τρίχας σκιαζόμενα χεῖλη της, ὥστε ἀναδείκνυνται αὐτὰ τρεῖς ἢ τέσσαρες μεγάλοι ὀδόντες, κίτρινοι καὶ μνοὶ μέχρι τῆς ῥίζης των.

Ὁ Στραβοπόδης, μὲ τὸ δερματόζωστον ἐπιχρῶτον, ὀρθίος ἐπὶ τοῦ ἐνὸς μόνου ποδὸς, στηρίζεται τὸν βραχίονα τῆς Κουικκουδάϊας, διὰ νὰ κρατῇ τὴν ἰσορροπίαν. Ἡ ἀρρωστώδης καὶ παμπόνηρος τοῦ παικτοῦ παιδίου μορφὴ, γλωμὴ ὡς τὰ μαλλία του, δωνικὴν καὶ διαβαλικὴν τινὰ μοχθηρίαν ἐμφαίνει ἐκείνην τὴν στιγμήν. . .

Καὶ ἡ ἐκ τοῦ κρημνοῦ τῆς φάραγγος ἀποτελούμενη σκιά, διὰ τὴν προσεγγίζουσιν νύκτα, διπλασιάζεται φρίκην ταύτης τῆς σκηνῆς.

— Ὑποσχεθῇτέ μου τώρα, ὅτι δὲν μ' ἀφήνετε. Πανέλαβεν ὁ Δάσκαλος, πτοηθεὶς ἐκ τῆς σιωπῆς Στραβοπόδου καὶ τῆς Κουικκουδάϊας, εὐφραϊνομένου τοῦ φόβου του. Ποῦ εἰσθε; μὴν ἔφυγαν; ἐπρόσθετε φονεὺς προκύπτων διὰ τὴν ἀκροασθῆ, καὶ τείνων τὴν φωνήν μου μηχανικῶς.

— Ὁχι, γέρο μου, ὅχι δὲν ἐφύγαμεν· μὴ φοβεῖσαι. . . ἐσένα θὲ ν' ἀφήσω ἐγὼ! καλῆτερα νὰ μένῃς ὁ Χάρος (1). Ἀκουσε μία διὰ πάντα, νὰ μὴ φοβῇς πλέον πῶς θὰ σ' ἀφήσω ποτέ. Ἐγὼ πρέπει νὰ ἔχω πάντοτε ἡγάπησα νὰ ἔχω κατὶ ζωντανὸ πρᾶγμα ἐν τῇ νύχτι μου. . . Πρῶτα μοῦ ἔπεσεν ἡ Σουσουράδα (2) μᾶς νὰ μοῦ τὴν ἐξαναστείλῃ! ἐπειδὴ ἔχω πάντοτε τὰ νοῦ νὰ τὴν ξεπλύνω μὲ τὸ βιτριόλι! (3) πρὶν Σουσουράδας, εἶχα ἐν ἀγορῇ ὅπου μοῦ ἐκρύψατε (2) τοὺς κόπους τοὺς πολλοὺς δι' αὐτὴν τὴν αἰτία μὴ λαὸν ἐξ ἡ χρόνους εἰς τὸ καρφί (3). Ἐκεῖ μέσα, ὅσα

1 Plutôt Caiser et camarade.

Δη (2) Ἀπὸ τὴν ἐξουσία μου (3) Εἰς τὴν φυλακὴν.

— Πάπταν εἰς τὸ χέρι μου, τὰ ἐτυραννοῦσά· τὰ ἔτρε-
νανά τοὺς μαδῶ τὰ πτέρά τους ἐνῶ ἦταν ζωντα-
νός· ὅμως δὲν ἔβγαζα τὰ ἔξοδά μου· δὲν ἐπονοῦσαν
ἐνθάδε. Ἀφοῦ ἐκβῆκα ἀπὸ τὴν φυλακὴν, ἔπεσεν εἰς
τοὺς πόδας μου ἡ Κελεϊδῆστρα· τί ἐκατάλαβες ὅμως, ὁ-
τι ἐστρίψεν ἡ στρίγλα, ἐνῶ εἶχεν ἀκόμη εἰς τὸ
πῶς τὰ πράγματα διὰ νὰ γελάσῃ κἀνεῖς! "Γιστερ",
εἰπὴν, μοῦ τυχαίνει ἕνας σκύλος· ἐτράθηξ καὶ αὐ-
τὸς καὶ ἐκείνη· τὸ ὕστερινόν ἦταν, ὅπου τοῦ ἐκοῦσα
ἐν ὁπισθίῳ καὶ τὸ ἐν ἐμπροσθίῳ ποδάρι. Νὰ ἐδόλεπες
παράξενος ἐφαίνονταν! ἐξεκαρδίζουμουν νὰ

— Μωρὲ τωόντι! θὰ πιάσω καὶ ἐγὼ ἕνα σκύλον ὅ-
τι ἐδάγκασε, νὰ τοῦ τὸ κάμω αὐτό, εἶπεν ὁ Στρα-
τοδότης.

— Πρὶν τὸ λοιπὸν νὰ σ' ἀπαντήσω, ἐξηκολούθησεν
ὁ νοικοκυθαῖα, εἶχα, γέρο μου, ὄρεξι πολλὴ νὰ βάλω
τὰ βάσανα καὶ κἀνένα ἀγριόγατο... Ἀἴ, καλὰ! ἀ-
πὸ τὰ πόδια καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, ἐσὺ θὰ εἶσαι ὁ γάτος μου, ὁ
κύριός μου, τὸ πουλί μου, ἡ Σουσουράδα μου... νὰ
τὰ μωρολογοῦμε, ἐσὺ θὰ εἶσαι τὸ τυραννισμένον
μου· κοντό... Καταλαβαίνεις; ἀντὶ νὰ ἔχω ἕνα
παιδί, ἢ ἕνα παιδί νὰ τυραννῶ, θὰ ἔχω, νὰ εἰπαῖμεν,
ὅτι ἕνα τίγρι· αὐτὸ δὲ εἶναι καὶ ἂν ἦναι, τί;
— Ἀ, γρη῏α πανοῦκλα! ἀνεβόησεν ὁ Δάσκαλος ἀν-
τιμέτωπος μὲ λύσσαν.

— Ἀ! ἂ! πάλιν τὰ ἴδια· πάλι μὲ τὴν χρηά σου τὰ
λέγεις! Τὸ λοιπὸν εἶσαι 'νοικοκύρης' ἄφες τὴν νὰ 'πάγῃ
ἐν τὴν δουλειά της· καλὴνύκτα... ἄστατο πουλί τοῦ
στρατοδότης...

— Ἡ θύρα τῶν χωραφιδῶν εἶν' ἀνοικτὴ· δρόμο, στρα-
τοδότη, καὶ ὅλο ἴσα, ὅλο ἴσα, θὰ ἐβγεις εἰς κἀνένα μέ-
ρος! εἶπε καγχάζων ὁ Στρατοδότης.

— ὦ ! θάνατον ! ὦ ! θάνατον ! . . . ἀνέβη
Δάσκαλος συγχλώθων τοὺς βραχίονάς του.

Αἰφνιδίως κύπτει ὁ Στραβοπόδης πρὸς τὴν γῆν,
γων χαμηλῇ τῇ φωνῇ· — Ἀκούω βήματα· κρυφθὲν
δὲν θὰ εἶναι ἡ κόρη ὅπου ζητοῦμεν, ἐπειδὴ ἔρχεται
ἀπὸ τὸ ἴδιο μέρος ἀπ' ὅπου ἤρχετο κ' ἐκεῖνη.

Τῶνόντι, χωρική τις εὐρωστος καὶ ἔφηρος ἡδὲ
κολουθουμένη ἀπὸ τινος μολοσσὸν (χονδρόσκυλον)
ποῖαυς ἔχουσιν εἰς τ' ἀγροκήπια πρὸς φύλαξιν, καὶ
τῆς κεφαλῆς τῆς φέρουσα ἐν κάνιστρον σκεπασμένην
ἐφάνη μετὰ τινὰ λεπτά, καὶ, διελθοῦσα τὴν φέρουσαν,
ἔλαβε τὴν ἀτραπὸν ἣν ἠκολούθουν ὁ ἱερεὺς μετὰ
Κελαϊδῆστρας. Ἄς φθάσωμεν τώρα τοὺς δύο τοῦτον
ἀφήνοντες τοὺς τρεῖς κακούργους ἐνεδρεύοντας εἰς
λακκώδη δρόμον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΙΟΝ.

Αἱ ἔσχατοι τοῦ ἡλίου λαμπηδόνες ἐσθύνοντο
δέως ὅπισθεν τοῦ καταπληκτικοῦ τὸ μέγεθος πύργου
τοῦ Ἐκαυέν, καὶ τοῦ περικυκλοῦντος αὐτὸν δάσος
πανταχόθεν ἐκτείνοντο ἀπέραντα χωράφια μὲ τ' αὐτὰ
κιὰ τῶν τὰ μελανοσιδῆ καὶ ἀποσκληρυμμένα ἐκ τοῦ πα-
γετοῦ . . . ἔρημος ἐκτεταμένη, ὅπου τὸ μικρὸν χωρὶς
Βουκεβάλ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἦτον ὅασις (1). Πηνίλαρος

(1) Αἱ ὁάσεις εἶναι ἐπὶ τῶν ἀδένδρων καὶ ἀνύδρων, ἀγανῶν
μιν τῆς Ἀφρικῆς ὅπως αἱ νῆσοι ἐπὶ τῆς θαλάττης· γὰρ αἱ
σταταὶ χλοερύονται, ὅπου εὐρίσκει ἀνεστὶν ὁ ὀδοιπόρος.

χροὺς οὐρανὸς ἐποικίλλετο πρὸς δυσμὰς ἀπὸ μα-
 να γνάφαλα πορφυρᾶ, σημεῖον ἀσφαλὲς ἀνέμου
 ἴχθους. Αἱ χροὶ αὗται τοῦ στερεώματος, πυρο-
 ναι εἰς τὴν ἀρχὴν, μετετρέποντο εἰς ἰώδεις· ἐπο-
 ῖ, καθ' ὅσον ἡ σκιά τῆς ἑσπέρας, ἡ ἀμφιλύκη, κα-
 ῖεσε τὴν ἀτμοσφαῖραν, μετεβάλλοντο εἰς μελανοσι-
 κυανίζουσας ὀλίγον. Ἡ σελήνη, δρεπανοειδὴς καὶ
 ῖ ὡς τὸ ἥμισυ δακτυλιδίου ἀργυροῦ, ἤρχιζε νὰ
 ἀφ' ἑγγὺ ἐπὶ πέπλου ἀπὸ σάπφειρον καὶ σκιάν, πέ-
 ῖ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦδ' ἔλχμ' ὑρίζον ἄστρα τινά. Ἡ
 ῖ ἴσον ἀπόλυτος· ἡ ὥρα πάνδημος. Ὁ ἱερεὺς ἐστάθη
 ῖ σιγμῇ ἐπὶ τοῦ λόφου διὰ νὰ εὐφρανθῇ εἰς τὴν θέ-
 ῖ ἑσπέρας ἐκείνης. Μετὰ τινὰς στιγμὰς συννοίας,
 ῖ τὴν πρέμουσάν του χεῖρα πρὸς τὸ βάθος τοῦ ἐξ
 ῖ οὐραίου ὁμίχλης ἡμικεκλυμμένου ὀρίζοντος, εἶπεν εἰς
 ῖ Μαριάνθη, ἥτις ἐβάδιζε πλησίον του σκεπτικῇ·
 Ἰδὲ, τέκνον μου, ἰδὲ αὐτὸ τὸ ἄπειρον, τοῦ
 ῖ δὲν βλέπει πλέον τὰ ὅρια κανείς . . . Δὲν ἀκούε-
 ῖ πικραμικρὸς θόρυβος . . . Ἰδὲ . . . δὲν σε φαίνεται
 ῖ ἡ ἄκρα σιωπὴ αὐτὴ νὰ μᾶς διδῇ μίαν ιδέαν περὶ
 ῖ ἀπεράντου αἰωνιότητος . . . ; Σὲ τὰ λέγω αὐτὰ,
 ῖ ῖα, ἐπειδὴ εἶσαι πολὺ εὐαίσθητος εἰς τὰς καλλονὰς
 ῖ κτίσεως. Πολλάκις ἠπόρησα διὰ τὸν ποιητικὸν καὶ
 ῖ σκευτικὸν ὁμοῦ ἐνθουσιασμὸν τὸν ὁποῖον ἐμπνέουσιν
 ῖ ῖα εἰς σέ, ταλαίπωρον φυλακισμένον τέκνον . . .
 ῖ τὰ ἐσπερεῖσα τόσον καιρὸν . . . Δὲν ἐκπλήττεσαι
 ῖ ῖα, ὡς ἐγὼ, διὰ τὴν μεγαλοπρεπῆ γαλήνην ἥτις
 ῖ ῖαν ταύτην ἐπικρατεῖ ;
 Ἡ Κελιδόστρα δὲν ἀπεκρίθη. Ἐκθαμβὸς τὴν παρε-
 ῖσαν ὁ ἱερεὺς . . . ἡ νεῆνις ἔκλαιε.
 — Τί ἔχεις, τέκνον μου ;
 — Πατέρα μου, εἶμαι δυστυχὴς !
 — Σὺ δυστυχὴς ; . . . καὶ μάλιστα τὴν σήμερον ;
 (ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ)

— Τὴν σήμερον, τῶνόντι, γνωρίζω ὅτι δὲν ἔχω
νὺν δίκαιον νὰ ταλανίζομαι· μάλιστα ἔκαμαν ἐν
ἐμέ ! . . . μολοντοῦτο . . .

— Μολοντοῦτο ;

— Ἀ, πατέρα μου, συγχωρήσετε αὐτὴν μου
λύπην· ἴσως μὲ χαρακτηρίζει ἀχάριστον πρὸς τοὺς
γέτας μου . . .

— Ἀκουσε, Μαρία· πολλάκις σ' ρωτήσαμεν
αἰτίαν τῆς μελαγχολίας ἧτις ἐνίοτε σὲ κυριεύει,
προξενεῖ ὀδυνηρὰς ἀνησυχίας εἰς τὴν δευτέραν
σου, πλὴν δὲν ἠθέλησες ποτὲ νὰ μᾶς εἰπῇς· ἴσως
μεν τὸ μυστικόν σου, λυπούμενοι, ὅτι εἴμεθα ἀνέκ
ν' ἀνακουφίσωμεν τὸν πόνον σου.

— Ἀλλοίμονον ! πατέρα μου, δὲν ἐμπορῶ νὰ
ἐκφρασθῶ τί συμβαίνει εἰς τὸν ἑαυτόν μου. Πρὸ ὅλων
εἰς τὴν θεάν τῆς γαληνιαίας καὶ μελαγχολικῆς
ἑσπέρας, ἐσυγκινήθην καθὼς σεῖς . . . Ἡ καρδία
συνετρίβη . . . καὶ ἔκλαυσα . . .

— Ἀλλὰ, τί ἔχεις, Μαρία μου, εἰς τοὺς πόσους
γαποῦν . . . Ἐλθὲ . . . ἐξομολογήσου ὅλα εἰς ἐμέ·
τὸν τὸν λόγον ἔχω καὶ δικαίωμα νὰ σὲ τὸν εἰπῶ,
πλησιάζει ἡ ἡμέρα καθ' ἣν μέλλουν, ἡ κυρία Γεν
καὶ ὁ Κ. Ροδόλφος, νὰ σὲ φέρουν νὰ βαπτισθῇς, γυν
νοὶ ἀνάδοχοί σου, καὶ οὕτω δίδοντες ὑπόσχεσιν ἐν
Θεοῦ νὰ σὲ προστατεύωσι διὰ παντός.

— Ὁ Κ. Ροδόλφος ; . . . ὁ σωτήρ μου ! ἀνέκ
ἡ Μαριάνθη συνάπτουσα τὰς χεῖρας· θέλει κατε
νὰ μὲ δώσῃ τὴν νέαν ταύτην ἀπόδειξιν τῆς συμπα
του ! ὦ ! ἀκούσατε, λοιπόν· δὲν θὰ σᾶς κρύβω, πα
μου, τίποτε· φοβοῦμαι μὴ φανῶ κατὰ πολλὰ ἀ
ριστος.

— Ἀχάριστος ; ἀλλὰ πρὸς τὴν Βερόνικαν
— Διὰ νὰ ἡμᾶς εὐκατάληπτος, πρίπει ν' ἀ
δὲν

τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἐλεύσεώς μου εἰς τὸ ἀγρο-
ιον.

— Σὲ ἀκούω· περιπατοῦντες ὁμιλοῦμεν ἐντρυφῇ.

— Θὰ σὰς εὕρω συγκαταβάτικόν . . . αἶ, πατέρα
; Τὰ ὅσα ἔχω νὰ σὰς εἰπῶ εἶναι ἴσως πολὺ κακά.

— Ὁ Θεὸς σοὶ ἀπέδειξε πόσον εἶναι πολυεὐσπλαγ-
χ· λέγε μὲ θάρρος.

— Μετὰ τὴν ἔλευσίν μου, ὅταν ἔμαθα ὅτι δὲν θ'
ἴσω πλέον τὸ ἀγροκήπιον καὶ τὴν κυρίαν Γεωργίαν,
πὺν ἡ Μαριάνθη μετὰ τινα σύννοιαν, ἐνόμισα κἀνὲν ὡ-
ν ὄνειρον ὅτι βλέπω. Πρῶτον μ' ἐκυρίευσεν ὡσάν
ἡ ζῆλη ἀπὸ τὴν χαρὰν· κάθε στιγμὴν ὁ νοῦς μου ἐ-
πετύσεν εἰς τὸν Κ. Ροδόλφον. Συχνάκις, ὁλομόναχην,
πρὸς νὰ θέλω ἐσθίωνα τοὺς ὀφθαλμούς μου πρὸς τὸν
ἄνδρῶν, ὡσάν νὰ τὸν ἐζητοῦσα ἐκεῖ ἐπάνω, διὰ νὰ τὸν
ἐχαριστήσω. Τέλος πάντων . . . πατέρα μου, ἐξομολο-
γοῦμαι τὴν ἁμαρτίαν μου . . . περισσότερον εἶχα τὸν
νοῦν μου εἰς αὐτόν, παρὰ εἰς τὸν Θεὸν τὸν ἰδίον· ἐπειδὴ
ἐκάρην εἰς ἐμὲ ὅσα μόνος ὁ Θεὸς ἠδύνατο νὰ κάμῃ.
Ἦμην εὐτυχὴς . . . εὐτυχὴς ὡσάν ἐκεῖνον ὅστις ἐλυ-
τρώθη διὰ παντὸς ἀπὸ κἀνέναν μεγάλου κίνδυνου. Σοὶ
καὶ ἡ κυρία Γεωργία τόσον καλοὶ ἐφάνητε πρὸς ἐμὲ,
ὅτε ἐκατάλαβα πλέον, ὅτι ἡμὴν μᾶλλον ἀξία εὐσπλαγ-
χίας . . . παρὰ κατὰκρίσεως.

Ὁ ἱερεὺς ἠτένισε μὲ ἀπορίαν τὴν Κελαϊδῆστραν, ἥτις
ἐπικολούθησεν·

— Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐσυνείθισα εἰς τὴν γλυκαίαν
τὴν ζωὴν· δὲν εἶχα πλέον τοὺς φόβους ἐκείνους, τὸ
ὅτι ἔσταν ἐξυπνοῦσα, ὅτι εὐρισκόμεν ἀκόμη εἰς τῆς
ἐργασίας· ἠσθανόμην, πῶς νὰ σὰς εἰπῶ ; ὅτι ἐκοιμώ-
μαι εἰς ἀσφάλειαν· ὅλη μου ἡ χαρὰ ἦτο νὰ συμβῇ
τὴν κυρίαν Γεωργίαν εἰς τὰς ἐργασίας τῆς, νὰ καταγί-
νῃ εἰς τὰ μαθήματα καὶ ἐπὶ μ' ἐδίδετο, ἀγαθὴ

μου πατέρα . . . καθώς και νὰ ὠφεληθῶμι ἀπὸ τῆς
 θεσίας σας. Κάποτε μόνον, ὅταν ἐσυλλογοῦμην
 ρασμένα, μ' ἐκυρίευε μία ἐντροπή, ὥσως τὸν πρῶ-
 τερον καιρὸν ἐνόμιζα ὅτι ἤμην ἴση μὲ ὅλαν τὴν
 ἐπειδὴ ἔβλεπα, ὅτι ὅλος ὁ κόσμος ἦτο καλὸς πρός
 Ἄλλὰ μίαν ἡμέραν . . .

Ἐδῶ διέκοψαν τὴν Μαριάνθην λυγμοὶ

— Λέγε, τέκνον μου, λέγε· ἠτύχασε, λαίμα
 θάρρος.

Καὶ ἡ Κελαϊδήστρα, σπογγίσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς
 ἐπανάλαβεν·

— Ἐνθυμεῖσθε, πατέρα μου, ὅταν, εἰς τὰς ἐξ-
 ὧν Ἀγίων Πάντων, ἡ κυρία Δυβρώλη, ἡ ἰστοῦσα
 τοῦ δουκὸς Δὲ Λυσσηναὶ εἰς Ἀρνούβιλλην, ἦλθε νὰ πε-
 ση ὀλίγας ἡμέρας πλησίον μας, μαζὶ μὲ τὴν κόρην

— Ναί· μάλιστα, εἶχες τόσην χαρὰν νὰ γνωρισθῇς
 τὴν Κλάραν Δυβρώλην· ἔχει πολλὰ καλὰ προτερήματα
 αὐτὴ ἡ κόρη.

— Ἀγγελος, πατέρα μου . . . ἄγγελος! Ὅταν
 μαθα, ὅτι ἐμελέτα νὰ ἔλθῃ διὰ μερικὰς ἡμέρας εἰς
 ἀγροκήπιόν μας, δὲν ἔβλεπα πλέον τὴν ὥραν νὰ γίν-
 ρίσω τὴν ἐπιθυμητὴν αὐτὴν φίλην μου. Τέλος πάντων
 ἔφθασεν· ἤμην εἰς τὸ δωμάτιόν μου, τὸ ὅποιον
 στοῦσα νὰ συμμερισθῶ μαζὶ τῆς· τὸ ἐσυγύριζα
 ὅσον ἠμποροῦσα καλῆτερα, ὥτε στέλλουν καὶ με-
 ζουν. Ἐμβαίνω εἰς τὸν προθάλαμον καὶ ἡ καρδιά
 ἐκτυποῦσεν· ἡ κυρία Γεωργία δεικνύουσα μοι τότε
 εὐμορφὴν ἐκείνην κορασίδα, ἣτις μ' ἐφάνη τόσον
 κεῖα, ὅσον σεμνὴ καὶ καλὴ· Μαρία, μὲ λέγει, ἰδοὺ
 λη σου. — Καὶ εἶμαι βεβαία, ὅτι δὲν θ' ἀργήσετε
 γίνετε μὲ τὴν κόρην μου ὡσὰν δύο ἀδελφαί. — Ἦ-
 θεσεν ἡ κυρία Δυβρώλη. Δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη τὸν
 γόν· τοῦτον, καὶ ἐπρεξεν ἀμέσως ἡ Κλάρα νὰ μ' ἐπ-

... Τότε, πατέρα μου (εἶπεν ἡ Μαριάνθη)
 δὲν ἤξεύρω τί ἠκολούθησεν ἀμέσως εἰς ἐμέ...
 ὅταν ἠσθάνθηκα τὸ δροσερὸν τῆς Κλάρας πρόσωπον
 κουβίξην ἐπάνω εἰς τὸ μάγουλόν μου τὸ μαραιμέ-
 ... τὸ μάγουλόν μου ἤναψε καὶ ἐκάη ἀπὸ τὴν ἐντρο-
 ... ἀπὸ τοὺς ἐλέγχους τῆς συνειδήσεώς μου... Ἐν-
 ... ἦκα τί ἤμουν... Ἐγώ!... ἐγὼ νὰ λάβω τὰ
 ... μιᾶς κορασίδος τόσον σεμνῆς καὶ τιμίας!..
 ... Ἀλλὰ, τέκνον μου...
 ... Ἀ! πατέρα μου, καὶ!... ἀνέκραξεν ἡ Μαριάνθη
 ... πτοῦσα τὸν ἱερέα μὲ θρηνώδη ῥῆξιν' ὅταν ὁ Κ.
 ... μ' ἐπῆρεν ἀπὸ τὴν Παλκιάν Χώραν, συναι-
 ... μὲν ἔκτοτε τὴν ἐξουδένωσίν μου, ἀλλ' ἀμυ-
 ... Τώρα ὅμως, ἡ ἀνατροφή, αἱ νοουθεσίαι, τὰ
 ... ἔτινα ἔλαβον παρὰ τῆς κυρίας Γεωργίας
 ... ὑμῶν ἐφώτισαν τὸ πνεῦμά μου, πλήν μ' ἔρε-
 ... εἰς θέσιν νὰ καταλάβω ὅτι, φεῦ! ἤμην
 ... πταίστης, παρὰ ἄτυχος!... Πρὶν ἔλθῃ ἡ
 ... ὁσάκις μ' ἐτυραννοῦσαν αὐτοὶ οἱ διαλογισμοί,
 ... εἰς τὴν ἐφηφοῦσα τόσον, ἐπειδὴ ἐπροσπάθουν νὰ εὐχα-
 ... τὴν κυρίαν Γεωργίαν, καθὼς καὶ σᾶς, πατέρα
 ... Ἐρυθριοῦσα, καὶ μὲν, διὰ τὸ παρελθόν μου,
 ... ἐρυθριοῦσα εἰς τὸν ἑαυτὸν μου... Ὅταν ὅμως
 ... τὴν συνομήλικόν μου ἐκείνην νέαν, τὴν τόσον χα-
 ... καὶ τόπον ἐνάρετον, ἐνθυμήθην πόση ἀπόστασις
 ... διὰ πάντοτε μεταξὺ ἐκείνης καὶ ἐμοῦ... καὶ
 ... φορὰν ἠσθάνθην, ὅτι ὑπάρχουν εἰς αὐτὴν τὸν
 ... ἀμαυρώσεις, αἱ ὁποῖαι ποτὲ δὲν εἶναι τρόπος νὰ
 ... ἔλθουν... Ἀπ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν δὲν μὲ ἄφησε
 ... ἡ ἰδέα αὐτή. Χωρὶς νὰ θέλω, ἀκαταπαύστως τὴν
 ... ἰστοῦμαι τέλος πάντων, ἀπ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν
 ... πλεον στιγμὴν ἡσυχίας...
 ... Ἡ Κελαιδῆστρα ἐσπῶγγισεν τοὺς πληρεῖς δακρυῶν

ὀφθαλμούς της. Ὁ ἱερεὺς, ἀφοῦ ὀλίγον τὴν παρηγορήσας μετὰ συμπαθείας τρυφεράς, τῇ εἶπεν·

— Ἀλλὰ, τέκνον μου, δὲν ἐσυλλογίσθης, ὅτι ἡ κυρία Γεωργία σὲ ἤθελε φίλην τῆς Κλάρας, ὅτι σ' ἐγνώριζεν ἀξίαν τοιαύτης σχέσεως, χάρις καλὴν σου διαγωγῇ; Τώρα, αὐτοὶ οἱ ἐλιγχοὶ, ὁποῖους κάμνεις εἰς τὸν ἑαυτὸν σου, ἀποτείνονται δὴν ὅλοι εἰς τὴν δευτέραν μητέρα σου. . .

— Τὸ γνωρίζω, πατέρα μου, ἔσφαλα ἀναμείβεσθαι πλὴν δὲν ἠμπόρουν καὶ νὰ καταπονέσω τὴν ἐντροπὴν τὴν φόβον μου. . . Ἀφοῦ ἡ Κλάρα ἔμεινε πλέον ἀγροκήπιον, τόσον ἕγινα περίλυπος, ὥσον ἐνώμιζα ἤθελα εἶμαι εὐτυχής, ὅταν ἐσυλλογιζόμην τὴν ἐκείνης στήσιν τοῦ νὰ ἔχω μίαν φίλην τῆς ἡλικίας μου· ἐκείνη ἐναντίας, ἦτον ὅλη χαρά. Τῆς ἔστησαν μίαν κλινὴν παρὰ εἰς τὸν κοιτῶνά μου· τὴν πρώτην νύκτα, πρὶν καὶ γιάσῃ, μ' ἐφίλησε καὶ μὲ εἶπεν, ὅτι ἀπὸ τώρα νὰ μὲ ἀγαπᾷ ὅτι ἡσθάνετο πολλὴν φιλίαν πρὸς ἐμὲ· ἐζήτησε νὰ τὴν ὀνομάζω ἀπλῶς Κλάραν, καὶ ὅχι δεσποσύνην Κλάραν, ὡσὰν νὰ ἦμην ξένη, καθὼς καὶ ἐμὲ καὶ τὴν Μαρίαν ἀπλῶς· ἔπειτα ἐπῆγε νὰ κάμῃ τὴν σευχήν της, λέγουσά μου, ὅτι θὰ ἐνώσει καὶ τὴν Μαρίαν μου εἰς τὰς δεήσεις της, ἂν θέλω καὶ ἐγὼ νὰ ἐνώσω ὀνομά της εἰς πᾶς ἰδικάς μου. Δὲν ἐτόλμησα ταῦτα τῆς τὸ ἀρνηθῶ. Ἀφοῦ ἀκόμη συνομιλήσαμεν ἀρκετὸν ὥραν, ἐκείνη ἀπεκοιμήθη· ἐγὼ, ἥτις ἀκόμη δὲν ἐπληγαίσαται, ἐπῆγα τότε πλησίον της· ἐκοιμήτο· κλινὴν παρὰ εἰς τὴν ἀγγελικὴν μορφήν της· συλλογίσθηκα μὲν ὅτι ἐκοιμάτο εἰς τὸν ἴδιον κοιτῶνα ὅπου καὶ ἐγὼ. . . ὅτι ἐγὼ. . . μὲ ἤθραν εἰς τῆς δρεκταίνης καὶ ἐξ ὀφθαλμῶν καὶ ληστῶν. . . ἔτρεμα ὡσὰν νὰ ἐκάνενα κακὸν ἔργον· εἶχα καὶ φόβους ἀλλοχοῦτος· μὲ ἐφαίνετο, ὅτι ὁ Θεὸς θέλει μίαν ἡμέραν μὲ παρὰ

Ἐπ' αὐτῇ εἶδα ὄνειρα τρομερά· τὰς ἀπαι-
 κτὰς μορφάς . . . μορφάς ὅπου εἶχα σχεδὸν λησ-
 τῶν Μαχαιοβογάλτων, τὸν Δάσκαλον, τὴν
 Κουδοῦσαν, ἐκείνην τὴν μονόφθαλμον γυναῖκα ἣτις μ'
 σκόνησεν ὅταν ἤμην μικρά. ὦ! τί νύκτα ἐπέρασας!
 αὐτὴ νύκτα! . . . Θεέ μου, ἐκεῖνα τὰ ὄνειρα! εἶπεν
 ἡ Κλάρα ἡσυχῇ πρὸς τὴν ἀνάμνησιν.

— Ταχίπωρε Μαρία! ἐπέφερεν ὁ ἱερεὺς μετὰ συν-
 ἡγορίας διὰ τὴν νύκτα μὴ μὲ τὰ εἰρησάρχητερα αὐτὰ ὅλα!
 ἡ Κλάρα ἐνθαρρύνει . . . Ἄλλ' ἐξακολουθεῖ.

— Ἐπέρχου πολὺ ἔως ν' ἀποκριμῇ ἡ Κλάρα ἡλ-
 ῖαν πρὸς καὶ μ' ἐξύπνησε μὲ τὰ φιλήματα τῆς. Διὰ
 τὴν μετὰ παρακινήσιν νὰ μὴν ἤμῃ, καθὼς ἔλεγε, ψυχρά,
 ἡ Κλάρα νὰ μ' ἀποδείξῃ πόσον μὲ ἠγάπη, ἠθέλησε νὰ
 ἀναρρώσῃ ἕνα τῆς μυστικόν. Μοῦ εἶπεν, ὅτι, ἀφοῦ
 ἡ Κλάρα τοὺς δεκαοκτὼ χρόνους τῆς, μέλλουν νὰ τὴν
 ἀφαιρέσουν μὲ τὸν υἱὸν ἑνὸς ἀγρονόμου ὅστις κατοικεῖ
 ἐν Ρουακινδύλλῃ, καὶ τὸν ὅποιον ἀγαπᾷ ἐξ ὅλης ψυ-
 χῆς ὅτι τὸ συνοικέσιον ἐσυμφωνήθη πρὸ καιροῦ μεταξὺ
 τῶν δύο οἰκογενειῶν τῆς ἰδικῆς τῆς, καὶ τῆς τοῦ νέου.
 Ἐπειτα μ' ἐδιηγῆθη ἐν συντόμῳ τὴν περασμένην τῆς
 . . . ζωὴν ἄκακον, ἡσυχον, εὐτυχῆ ποτὲ δὲν τῆς
 ἐλαφρύνει ἀπὸ τὸ πλευρὸν ἡ μήτηρ τῆς αὐτὴ ἐμελλε νὰ
 ἀφαιρῇ ποτὲ, ἐπειδὴ ὁ ἀρχιεπισκοπικὸς τῆς θέλει
 ἀπομαρτυρῆσαι τὴν ἀγρονομίαν των μαζὶ μὲ τὴν πατέρα
 τῆς. Ὡς, Μαρία, μὲ λέγει, σὺ μὲ γνωρίζεις, ὅταν
 ἡ Κλάρα ἡσυχῇ μου διηγῆται μου λοιπὸν καὶ τὸ
 ἐν παιδικῇ ἡλικίᾳ σου . . . Ὡς τοὺς λόγους τοῦ-
 τος μὲ ἤλθε ν' ἀποθάνω ἀπὸ ἐντροπὴν . . . ἐρρωσάμην,
 ἡ Κλάρα μου ἐτραυλίζε, δὲν ἤξευρα τί εἶπε περὶ ἐμοῦ
 ἡ Κλάρα Γεωργία· ἐφοβούμην μήπως τὴν ἐκβάλλω ψεῦ-
 δος. Ἀπεκρίθη ἐμπερινεμένη, ὅτι, ἐπειδὴ ἐκεῖνα
 ἡ Κλάρα καὶ ἀνστράφη ἀπὸ ἀνθρώπους αὐστηροῦς, δὲν

ἐστάθην πολλά εὐτυχῆς εἰς τοὺς παιδικοὺς μου χρόνους
καὶ ὅτι μόνον ἀπὸ τὸν καιρὸν ἀφοῦ ἦλθον πλησίον
κυρίας Γεωργίας ἡσθάνομαι εὐτυχίαν. Τότε ἡ Κλάρα
πρὸ συμπάθειαν μᾶλλον παρ' ἀπὸ περιέργειαν κινή-
σθη, μὲ ἠρώτησε ποῦ ἀνετράφην· εἰς πόλιν ἢ εἰς ἐξο-
χὴν πῶς ὠνομάζετο ὁ πατήρ μου; μὲ ἠρώτα μάλιστα
ἐνθυμούμην τὴν μητέρα μου. Καθεμία ἀπ' αὐτῶν
ἐρωτήσεις μ' ἐμπέριδευσεν τόσον, ὥστε μοῦ ἐπροξένοι-
νον πολὺν, ἐπειδὴ ἔπρεπε ν' ἀποκρίνωμαι ὅλον φά-
τα, καὶ σεῖς, πατέρα μου, μ' ἐδιδάξετε, πόσον εἶναι
κλόν νὰ ψεύδεται κανεὶς . . . Ἡ Κλάρα ὅμως δὲν ἐπα-
τάσθη, ὅτι ἡμποροῦσα ἐγὼ ποτὲ νὰ τὴν ἀπατήσω
δυσκολίαν μοῦ εἰς τὸ νὰ τὴν ἀποκρίνωμαι τὴν
δωκεν εἰς τὴν λύπην τὴν ὁποίαν μ' ἐπροξενούσεν ἡ
πηρὰ ἐνθύμησις τῆς παιδικῆς ἡλικίας μου· ὅθεν μ'
στεύσει, μ' ἐσυλλυπήθη μὲ μίαν καλωσύνην ἥτις
σπάραξεν. ὦ! πατέρα μου, ποτὲ δὲν δύνασθε νὰ
τασθῇτε τὰ ὅτι ὑπέφερα εἰς τὴν πρώτην ἐκείνην
μιλίαν! τί πόνους ἐκατάπινα διὰ νὰ μὴ τὴν εἰπώ-
νένα λόγον ὑποκριτικὸν καὶ ψευδῆ! . . .

— Δυστυχὲς τέκνον! ὁ Θεὸς θέλει κολάσει ἐκεί-
νους οἱ ὅποιοι, ρίψαντές σε εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἐπικαταρ-
ἀπωλείας, σὲ ἀναγκάζουν νὰ ὑποφέρῃς, εἰς ὕλην
τὴν ζωὴν σου, τὰς ἀδυσωπῆτους συνεπείας τοῦ παλ-
λαπραπτώματος!

— ὦ! ναί, αὐτοί, πατέρα μου, οἱ ἄνθρωποι ἐ-
νησαν πολλά κακοί· ἐπανελάθε πικρῶς ἡ Μαρία
ἐπειδὴ τὸ αἶσχος τὸ ὁποῖον μοῦ ἐπροξένησαν εἶναι
νεξάλειπτον . . . Ὅσον ἡ Κλάρα μ' ἔλεγε τὴν εὐδα-
μίαν τὴν ὁποίαν ἐπρόσμενε μὲ τὴν ὑπανδρείαν τῆς
τῆς γλυκειᾶς οἰκιακῆς ζωῆς, ἐγὼ δὲν ἡμπο-
ροῦσα νὰ μὴ συγκρίνω τὴν τύχην μου μὲ τὴν ἰδικήν
ἐπειδὴ πατέρα μου, μὲ ὅλα μα καλὰ τὰ ὁποῖα

— Μοι χαρηγοῦν, ἡ τύχη μου θὰ εἶναι πάντοτε καλὴ καὶ μαύρη τύχη. Ἐν ᾧ καιρῷ σεῖς καὶ ἡ κυρία Γεωργία μ' ἐδῶκατε νὰ καταλάβω τί ἐστὶν ἀρετὴ, μ' ἐμάχθητε συγχρόνως καὶ πόσον χαμερπὴς ἦτον ὁ προτερινός μου ἰξουδενισμός· κἀνέναν πρᾶγμα δὲν θὰ ἤμπορέσει νὰ με καθάρσῃ, ἀφοῦ μίαν φορὰν ὑπῆρξα σκύβαλον τῶν πτωχότερων καθαρμάτων τῆς γῆς. Ἀλλοίμονον! ἀλλ' ἡ γνώσις τοῦ καλοῦ καὶ κακοῦ ἐμελλε ν' ἀποδῇ ἐν ἐμοὶ τόσον ὀλεθρία, διατί νὰ μὴ μ' ἀφήσουν εἰς τὴν ταλαίπωρον τύχην μου!

— Ω! Μαρία! Μαρία!...

— Τρόντι, πατέρα μου... αὐτοὶ μου οἱ λόγοι δὲν εἶναι λόγοι καλοὶ. Ω! ἰδοὺ τί δὲν ἐτολμοῦσα νὰ ἐξαγγεῖν... Ναι, κάποτε μὲ κυριεύει ἡ ἀχαριστία καὶ νὰ παραγνωρίζω τὰς εὐεργεσίας διὰ τῶν ὁποίων μ' ἐποίησαν, καὶ καταντῶ νὰ λέγω· Ἄν δὲν μ' ἐπαιρναν οἱ πτωχοὶ ἀτιμίαν, τί! ἡ πτωχία, οἱ δαρμοὶ, θὰ μ' ἐθάρρουν πολλὰ ὀγλίγωρα· ἀπέθαναν κἀν χωρὶς νὰ γνωστῇ τί ἐστὶ μίαν ἀγνότης, τὴν ὁποίαν τώρα θὰ σπαταροῦμαι ὅτι δὲν ἀπῆλυσαν.

— Οἴμοι! κορη μου, αὐτὸ εἶναι ὀλέθριον! μίαν φύσιν, ἣν ἔστω καὶ μὲ γενναῖα αἰσθήματα προικισμένη ἀπὸ τὸν Πλάστην, μόνον μίαν ἡμέραν νὰ βυθισθῇ εἰς τὸν ὄλεθρον ἐκ τοῦ ὁποίου σὲ ἀνέσπυραν, διατηρεῖ ἀνεξάλειπτον στίγμα...

— Ἰδοὺ, τὸ λοιπὸν, πατέρα μου, ἀνέκραξεν ἡ Μαρία, ἐκείνη μὲ ὀδύνην· ἀπελπισία λοιπὸν ἕως ν' ἀποθάνω.

— Ναι, ἀπελπισία τοῦ νὰ ἐξαλείψῃς ἐκ τῆς παρούσης ζωῆς τὴν πένθιμον αὐτὴν σελίδα· εἶπεν ὁ ἱερεὺς μὲ ἐλπιμμένην καὶ σοβαρὰν φωνήν· πλὴν πρέπει νὰ ἐλπίζῃς τὸ ἀπειρον ἔλεος τοῦ Ὑψίστου. Ἐδῶ χαμαὶ δάμασκα, ταλαίπωρον τέκνον, ἔλεγχοι πικροὶ, μετάνοιαι καὶ ἄλλα· μίαν ἡμέραν ὁμως, ἐκεῖ ἐπάνω, (ἐπρόσθεσεν ἀνυψώσας τὸν δάκτυλον)

ψῶν τὴν χεῖρά του πρὸς τὸ στρέωμα, τὸ ὁποῖον
 σεν ἤδη νὰ ἐναστρουῖται), αἰδῖος μακαριότης !

— Ἐλεος . . . διὰ τὸν Θεόν ! ἔλεος ! . . . Εἴμαι
 μὴ τόσον νέα, καὶ ἡ ζωὴ μου θέλει ἴσως ἀκόμη
 εἶναι πολὺ ! . . . εἶπεν ἡ Κελαϊδίστρα μὲ σπαραξικὰ
 φωνήν, γονυπετήσασα πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ ἱερέως
 δι' ἀκουσίῳ ὀρμῆς.

Ὁ ἱερεὺς ἵστατο ὄρθιος εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ
 πλησίον τοῦ ὁποίου ἐγείρετο ἡ οἰκοδομὴ τοῦ πρυ-
 τερίου· τὸ μελανόν του ῥάσον, ἡ σεβασμία του
 ἢ ἀπὸ μακρὰ μαλλία κατὰλευκα πλακισιομένη
 λαρῶς φωτιζομένη ἐκ τῶν ἐσχάτων φεγγῶν τῆς
 λύκης, ἐσχεδιογραφοῦντο ἐπὶ τοῦ δικφανεστάτου,
 διαχυεστάτου ἐκείνου ὀρίζοντος, τοῦ πρὸς μὲν
 χρυσαίου, πρὸς δὲ τὸ ζενὶθ σαπφειρωμένου. Ὁ ἱερεὺς
 γαίρε πρὸς τὸν οὐρανὸν τὴν μίαν τῶν τρεμουσά-
 χειρῶν, τὴν δὲ ἐγκατέλιπεν εἰς τὴν Μαριάνθην,
 ἑρέχουσαν αὐτὴν μὲ δάκρυα. Ἡ καρδύλη (κουκκί-
 τῆς ψαρῆς τῆς κάππας, ἐρρίμμενη ὀπισθεν τῶν
 κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἄφηκε τὸν ὀφθαλμὸν νὰ
 κρίνῃ τὸ κατὰ κρόταφον γοητευτικὸν τῆς
 πρόσωπον, τὸ ἰκέσιον καὶ δακρύδρεκτον
 τῆς . . .

Ἡ ἀπλὴ ἀλλὰ μεγάλη αὕτη σκηνὴ ἀντετά-
 συνέπιπτε παραδόξως μετὰ τῆς σκηνῆς τῆς μοχ-
 ῆτις ἐλάμβανε χώραν κατὰ τὴν αὐτὴν ἐκείνην σκ-
 εἰς τὸ βάθος τοῦ λακκώδους δρόμου, μετὰ τὸ
 λου καὶ Κουκκουδιάς. Εἰς τὰ σκότη σκιερὰ τινος
 ραγγῆος κεκρυμμένος, ἐξ ἀνάνδρων κυριευμένος
 ἀπαίσιός τις φονεὺς, τὴν ποινὴν τῶν ἀνοσιπυρ-
 φέρων, ἐγονυπέτει καὶ αὐτὸς . . . ἀλλ' ἐνώπιον
 γενόχου τοῦ ἀρπύρας ἐμπαικτικῆς, ἐκδικητικῆς
 λεῶς βλαπτικῆς αὐτὸν καὶ προσωποῦσας εἰς νῆα

τουργίας . . . ἐνώπιον τῆς συνενόχου τοῦ . . . τῆς
ματαιότητος τῶν συμφορῶν τῆς Μαριάνθης.

Καί, τῆς Μαριάνθης, ἀπὸ ἀδιάλειπτον κολαζομένης
καὶ δούλου ἔλεγχον . . . Καὶ δὲν σὰς φαίνεται εὐκατα-
στατος ἡ ὑπερβολὴ τῶν ὁδυνῶν τῆς νεάνιδος ταύτης,
καὶ τῆς παιδικῆς τῆς ἡλικίας περικυκλωθεῖσα ἀπὸ χα-
λκῆς, φαυλόβιας, αἰσχυρὰ ὑποκείμενα· ἐκ τῆς φυλακῆς
καὶ τὸ ἄντρον τῆς δρακαίνης, ἄλλην φυλακὴν ἀπαισίαν,
καταβάσα· οὐδέποτε ἐξελθοῦσα ἐκ τῶν αὐλῶν τῆς εἰρ-
μῆς, ἢ ἐκ τῶν σπηλαιοειδῶν ὁδῶν τῆς Παλαιᾶς Χώ-
ρας· ὥς τότε εἶχε ζήσει ἐν παντελῇ ἀγνοίᾳ τοῦ ὧ-
νίου καὶ τοῦ καλοῦ· ξένη πρὸς τὰ εὐγενῆ καὶ θρησκευ-
τικὰ αἰσθήματα, ξένη πρὸς τὰς μεγαλοπρεπεῖς τῆς φύ-
σεως εὐπρεπείας. Καὶ ἰδοὺ αἰφνιδίως, ὅ,τι ὑπάρχει θαυ-
μάσιον εἰς τὴν δημιουργίαν καὶ εἰς τὰ κτίσματα ἀπο-
καλύπτεται συνάμα καὶ ἐντὸς μιᾶς στιγμῆς εἰς τὴν ἐκ-
κλυσθὲν ψυχὴν τῆς . . . Εἰς τὸ καταπληκτικὸν θέαμα
τοῦτο, τὸ πνευμά της μεγαλύνεται, ἡ διάνοιά της ἀνα-
πτύσσεται, τὰ εὐγενῆ τῆς φύσεως ἐνστίγματα ἐξυ-
πνῶν . . . Δι' αὐτὸ δὲ τοῦτο, διότι τὸ πνευμά της ἐμε-
γαλύνθη, ἡ διάνοιά της ἀνεπτύχθη, τὰ εὐγενῆ τῆς ἐν-
στίγματα ἐξύπνησαν . . . συγγινώσκουσα τὸν πρότερον
ἐκφυλισμὸν, ἀλγεινὴν συλλαμβάνει καὶ ἀνίστατον ἀπο-
στραφὴν πρὸς τὸν παρελθόντα βίον τῆς, καὶ κατανοεῖ,
καὶ ὡς τὸ εἶπεν ἡ ἰδίᾳ, — ὅτι ὑπάρχουσιν ἀμαυρώ-
σις πᾶποτε μὴ ἐξαλειφόμεναι.

— ὦ ! δυστυχὴς ἐγώ ! ἔλεγεν ἡ Κελαϊδήστρα μετ'
ἀπελπισίας, δυστυχὴς ἐγώ ! Ὀλόκληρος ἡ ζωή μου, καὶ
ἡ ὑπάρξις μακρὰ ὥσάν τὴν ἰδικήν σας καὶ ἀκηλίδωτος,
ὦ ! εἶναι τὸ λοιπὸν στιγματοισμένη εἰς τὰ ἔξῃς ἀπὸ
τὴν συνείδησιν καὶ ἐνθόμην τῶν παρελθόντων . . .
Δυστυχὴς ἐγώ, πατέρα μου, δυστυχὴς ἡ τελευταία ἐγώ !

— Εὐτυχὴς σὺ, εἰς ἐναντίας, Μαρία μου, εὐτυχὴς σὺ! αὐτὸς ὁ ἑλεγχὸς τοῦ συνειδότητος, ὁ μεστὸς μὲν πικρίαν, σωτήριος ὅμως, ἀποδεικνύει τὴν πρὸς τὰ ὀλεθρὰ καυτικὰ διάθεσιν τῆς ψυχῆς σου! . . . Τόσοι ἄλλοι ὀλιγώτερον εὐγενῆ τῶν ἰδικῶν σου προικισμένοι ἀνθρώματα, ἤθελον εἰς τὴν θέσιν σου λησμενῆσαι ἀμέσως παρελθόντα, καὶ ἄλλο νὰ μὴ συλλογίζωνται, παρὰ νὰ ἐντροφῇσωσιν εἰς τὸ παρόν! Πίστευσέ με, καθὼς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς πόνους θέλει σοὶ μετρηθῇ ἐκεῖ ἐπὶ τῇ ὁδῷ. Ὁ Θεὸς σὲ ἀφῆκε μίαν στιγμὴν εἰς τὴν κακὴν ὁδόν, νὰ σοὶ ἐπιφυλάξῃ τὴν ὁδὸν τῆς μετανοίας καὶ τὸν μάρναντον στέφανον τῶν μαρτύρων σου! Δὲν τὸ καὶ ὁ ἴδιος; « Ὅσοι ποιῶσι τὸ καλὸν χωρὶς νὰ ἐκστήσωσι πάλιν, καὶ ἔρχονται πρὸς με μὲ τὸ μειδῶν εἰς τὰ χεῖλη, αὐτοὶ εἶναι οἱ ἐκλεκτοὶ μου ὅσοι δὲ, καθὼς γινώσκοντες εἰς τὴν πάλιν, ἔρχονται πρὸς με αἰμύστατοι αὐτοὶ εἶναι οἱ ἐκλεκτοὶ ἐκ τῶν ἐκλεκτῶν μου . . . Καρδίᾳ λοιπὸν, παιδί μου! . . . Καὶ στηρίγματα καὶ ἀνακουφίσεις, καὶ συμβουλὰς· ἐγὼ εἰμαι πολλὰ γυναικῶν . . . ἀλλ' ἡ κυρία Γεωργία, ἀλλ' ὁ Κ. Ροδόλφος ζήσουν ἀκόμη χρόνους πολλοὺς· ὁ κύριος Ροδόλφος μάλιστα, ὁ ὅποιος ἐπαγρυπνεῖ εἰς σὲ τόσον . . . ὁ ὅποιος παρητηρεῖ τὰς προόδους σου μ' ἐπιστάσιαν τοσοῦτον συνετήν . . .

Ἡ Κελαϊδίστρα ἤνοιγε τὰ χεῖλη τῆς ν' ἀποκριθῇ ὅτε διεκόπη ὑπὸ τῆς χωρικῆς τὴν ὁποίαν προανεφέρθη μὲν λαθούσα τὴν ὁδὸν ἣν ἠκολούθει καὶ ἡ νεᾶνις μετὰ τοῦ ἐφημερίου, τοὺς ἔφθασεν· αὕτη ἦτο μία τῶν ὑπερῶν τριῶν τοῦ ἀγροκηπίου.

— Νὰ μοῦ συμπαῖξες, γέροντα, λέγει πρὸς τὸν ἱερεῖα ἡ κυρά μ' ἔστειλε νὰ φέρω αὐτὰ τὰ παλαιὰ εἰς τὸν πρεσβυτέριον, καὶ εἰς τὸν γυρισμὸ νὰ πάρω καὶ τὴν ἀποθήκην Μαρία, ἐπειδὴ τις καὶ εἶναι ἀργά· ἐπὶ τῇ

Τροῦκο μαζῇ μου, καλοῦ κακοῦ (ἐπρόσθεσεν ἡ οὐ ἀγροκηπίου θωπεύουσα ὑπερμεγέθη τινὰ σκύλον Πυρρηναίων, ἱκανὸν ν' ἀντιπαραταχθῇ καὶ μὲ ἄρ- ἀγκαλὰ καὶ δὲν ἔτυχε ποτὲ εἰς τοὺς δρόμους οὐ τίποτε, ὅμως εἶναι πάντατε φρόνιμο . . .

— Ἐχεις δίκαιο, Κλαυδίνα· ἀλλ' ἐφθάσαμεν νὰ εὐχαριστήσῃς τὴν κυρίαν Γεωργίαν ἐκ μέ- μου.

Ἀπευθυνθεὶς ἐπομένως πρὸς τὴν Κελαϊδήστραν, ὁ Μάριος εἶπε μὲ τόνον σοβαρόν·

— Αὐρίον εἶναι χρεῖα νὰ ὑπάγω εἰς τὴν συνέλευσιν ἐπισκοπείου· ὅμως περὶ τὰς πέντε θέλω ἐπιστρέψῃ.

— Ἀγαπᾷς, τέκνον μου, σὲ προσμένω εἰς τὸ πρεσβυ- ῖον· βλέπω ὅτι πρέπει νὰ συνομιλήσωμεν ἀκόμη κατὰ.

— Πατέρα μου, σᾶς εὐχαριστῶ, ἀπεκρίθη ἡ Μα- ρίαν· αὐρίον πάλιν θέλω ἔλθῃ, ἀφοῦ εὐαρεστείσῃς νὰ το συγχωρῇτε.

— Ἰδοὺ ἐφθάσαμεν εἰς τὴν θύραν τοῦ περιβολίου, ὁ ἱερεὺς· ἄφησε, Κλαυδίνα, τὸ κἀνιστρον ἐκεῖ· ἔρ- ται καὶ τὸ λαμβάνει ἡ οἰκονόμος μου. Ἐπίστρεψε γὰρ εἰς τὴν ἑπαυλιν μὲ τὴν Μαρίαν, ἐπειδὴ ἐνύ- πωσε σχεδόν, καὶ τὸ κρύον ὀλονένα ἐνδυναμώνεται. ἔρχομαι πάλιν μὲ τὸ καλόν, Μαρία μου· εἰς τὰς πέν- ῶρας!

— Καληνύχτα, διδάσκαλε.

— Ὁ ἱερεὺς εἰσῆλθεν εἰς τὸν κῆπόν του. Ἡ Κελαϊδή- α καὶ ἡ Κλαυδίνα, παρακολουθούμεναι ὑπὸ τοῦ Τροῦ- κος, ἐπανάλαβον τὸν πρὸς τὸ ἀγροκήπιον δρόμον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ.

Καὶ ἐπρόφθασεν ἡ νύξ, ἀνέφελος, ἀλλὰ ψυχραὶ τὴν συμβουλὴν τοῦ Δασκάλου, ἡ Κοκκουβάια τὸς μετέβησαν εἰς ἄλλο μέρος τοῦ λακκώδους ἀπώτερον μὲν τῆς ἀτραποῦ, πλησιέστερον δὲ τοῦ ροδρομίου ὅπου ὁ Τριγλάκης ἐπρόσμενε μὲ τὸ αὐτὸ ὅτι. Ὁ Στραβοπόδης ἔλαβε θέσιν ὥστε νὰ ἴδῃ μακρόν Μαριάνθην, τὴν ὁποίαν ἔμελλε νὰ σαγηνεύσῃ παρὰ τῶν αὐτὴν νὰ σπεύσῃ εἰς βοήθειαν ἀσθενοῦς τινος ὃς εἶχε λοιπὸν κάμει βήματά τινα ἔξω τῆς φάραγγος νὰ παρατηρήσῃ τὰ πράγματα ὅσον δυνατόν μακρόν ὅτε, στήσας τὸ ὠτίον, ἤκουσε τὴν Κελαϊδήστραν λοῦσαν πρὸς τὴν συνοδεύουσαν αὐτὴν χωρικὴν. Τὰ δια ὅλα ἐματαιοῦντο. Ἐπιστρέφει ἀμέσως εἰς τὸ μέρος τῆς φάραγγος καὶ σπεύδει νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν κοκκουβάϊαν.

— Ἐρχεται καὶ κάποιος ἄλλος μαζὶ μὲ τὴν τῇ λέγει μὲ χαμηλὴν καὶ πνευστιῶσαν φωνήν.

— ὦ ! ποῦ νὰ τοῦ θερίσῃ ὁ ταύλας τὸν λαμόν τοῦ παλαιοκόριτσου ! ἀνέκραξεν ἡ Κοκκουβάια ὁδηγούσαν.

— Καὶ μὲ ποῖον εἶναι; ἐρωτᾷ ὁ Δάσκαλος.

— Ὡς νὰ ἦναι μὲ τὴν χωριοταπούλα ὅπου ἐπὶ προτῆτερα τὸ μενοπάτι μαζὶ μ' ἓνα χονδρόσκυλο.

(1) Νὰ τοῦ κόψῃ ὁ δῆμιος τὸν λαμόν. Que le taule gauche le colas.

- ἦταν γυναίκεα, εἶπεν ὁ Στραβοπόδης. Νά : . . ἀ-
 . . . ἀκούτε τὰ τσόκαρα τους ; . . .
 ἴντι, εἰς τὴν σιγὴν τῆς νυκτός, τὰ ξύλινα πέλμα-
 ῖων ὑποδημάτων των ἀντήχουν μακρόθεν ἐπὶ τῆς
 τῆς ἀποσκληρυμμένης ἐκ τοῦ παγετοῦ.
 — Εἶναι δύο . . . τὴν μία μὲ τὴν ψυχρὴν κάππα τὴν
 κέρρω μοναχὴ μου· μόνον τὴν ἄλλην ! πῶς νὰ γί-
 νῃ ; ὁ Φουρλίνης δὲν βλέπει . . . ὁ Στραβοπόδης
 δύνανται ὥστε νὰ καταπονέσῃ αὐτὴν τὴν
 συντρόφισσα, ὅπου νὰ κόψῃ ὁ γέρω Χάρος !
 — Δὲν εἰμαι δυνατὸς, ὅμως χύνομαι εἰς τὰ ποδάρικα
 χωριατοπούλας μὲ τὸν σκύλο, καὶ τὰ ἐμπερδεύω
 τὰ χέρια μου καὶ μὲ τὰ ὀδόντια μου . . . εἰς αὐτὸ
 ἀναματαξὺ προφθάνεις καὶ τοῦ λόγου σου, καὶ κου-
 ραίνεις τὴν μικρὴ . . . τί ;
 — Ἄμ' ἂν φωνάζουν, ἂν σκούζουν ; . . . τοὺς ἀκού-
 ναι εἰς τὸ ὑποστατικόν, ἐπανελάβεν ἡ γραῖα, καὶ μετ'
 ἀφάνουν πρὶν ἀκόμη ν' ἀναβοῦμεν εἰς τ' ἀμάξιν . . .
 οἱ φρεῖς εἶν' εὐκολοὶ νὰ κλέψῃ κἀνεῖς μίαν γυναῖκα ὅπου
 ἡμεῖς νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια !
 — Αὐτὴ ἔπειτα ἔχουν κ' ἓνα χονδρόσκυλο ! εἶπεν
 Στραβοπόδης.
 — Ναί ! . . . τὸν σκύλο θὰ φοβηθῶ ; . . . Ἄνδρ' δὲν
 τσακκίζω τὰ ρωθούνια μὲ τὸ παπούτσι μου ! εἶπεν
 Κουκκουβάλα.
 — Ἐρχονται, ἐπανελάβεν ὁ Στραβοπόδης πείνων ἐκ
 τοῦ ὁτίον πρὸς τὸν κρότον τῶν βημάτων· κοντεῖ-
 ναι νὰ καταβοῦν εἰς τὴν λαγγάδα.
 — Αἱ ! δὲν ὀμιλεῖς ἐσὺ Φουρλίνης ; εἶπεν ἡ Κουκκου-
 βάλα, τί γνώμη δίδεις καὶ σὺ, σοφοῦλικά ; . . . τώρα
 μὲ νὰ βουβαθῇς ;
 — Σήμερον δὲν γίνεται τίποτε· ἀπεκρίθη ὁ λησστής.
 — Ἀμὲν τὰ χίλια μύλια τ' αὐθεντικῶς μὲ σὴν καὶ θέρμηναι

καὶ νὰ μᾶς ἐσπληγχνισθοῦν ν' ἀπομείνωμεν εἰς
 μίαν γωνίαν τοῦ σταύλου, διὰ νὰ ξενυκτίσωμεν
 δὲν ἡμποροῦν νὰ μᾶς τὸ ἀρνηθοῦν. Ὁ Στραβοπόδης
 πὸν στοχάζεται καλὰ ταῖς θύραις, τὰ παρὰ θύρας
 ὅλκις ταῖς τρύπαις τοῦ ὀπισθοῦ τέτοιον καιρὸν
 γρονόμοι παντοῦ ἔχουν κοντὰ τοὺς χρήματα. Καί
 λέγετε σεῖς, τὸ ὑποστατικὸ καίτοι εἰς μέρος μόνον
 μία νὰ μάθωμεν ἀπὸ τοῦ ἐμβαίνοντος καὶ ἀπὸ τοῦ ἐκβαίνοντος
 καὶ ἐξαναερχόμεσθαι τοὺς φίλους ... ἔδῳ ἔχει δουλειὰν

— Μωρ' ἐγὼ τὸ εἶπα· αὐτὴ ἡ κεφαλὴ εἶναι γὰρ
 σοφία! εἶπεν ἡ Κουκκουβάκια γλυκυνομένη. Αἱ, φωνή
 νη μου, λέγε τὸ λοιπὸν.

— Αὔριον τὸ πρωτὶ, ἐγὼ λέγω ὅτι μ' ἐπιασ-
 πόνος ὅπου δὲν ἡμπορῶ νὰ προπατήσω, καὶ ἐτοί-
 μος φεύγω καθόλου ἀπ' ἐκεῖ. ἂν δὲν μὲ πιστεύουν,
 δείχνω τὴν πληγὴν ὅπου μοῦ ἐμεινεν ἀπὸ τὸν καιρὸν
 τοῦ ἔσπασα τὰ βραχιόλια μου (1). Ταῦς λέγω, ὅτι
 ἦσαν ὅταν ἤμουν σιδεράς· δὲν ἡμποροῦν νὰ μὴ
 στεύσουν. Κάθουμαι λοιπὸν εἰς τὸ ὑποστατικόν.
 Λάβῃ ὁ Στραβοπόδης καιρὸν νὰ περιεργασθῇ ὅλα
 πρέπει. Τὸ βράδυ, τὴν ὥραν ὅπου ἡ μικρὴ θὰ ἐβγῇ,
 τὰ τὴν συνήθειά της, μαζὶ μὲ τὸν ἐφημέριον, λέγω
 εἶμαι καλῆτερα καὶ ἡμπορῶ νὰ προπατήσω, ὥστε
 λουθοῦμε τὴν κόρη ἀπὸ μακρὰν, ὁ Στραβοπόδης καὶ
 καὶ ὅταν ἔλθωμεν ἕως ἐδῶ, τὴν προσμένουμε πάλιν
 τὰ χεῖλη τῆς λαγγάδας. Αὐτὴ, ὅπου θὰ μᾶς γνωρί-
 δὲν θὰ δευλιάσει καθόλου ὅταν μᾶς ἐξαναεῖδῃ.
 ἔλθει κοντὰ μας· καὶ μία μόνον νὰ τὴν φθάνη
 μου, σ' ἀποκρίνομαι· ἡ δουλειὰ ἔξεμπερδεύσε· τὰ

(1) Manille, ὁ μέγας κρίκος ὃν οὐ κρατεῖται ἡ ἀλυσὶς
 Δημοσίου Κεντρικῆ Βιβλιοθήκῃ Βεροῦσας
 ἐστρωμάτων.

ἔργα τὰ ἔχομεν. Δὲν φθάνει ταῦτο . . . μετὰ δύο
ἡμέραις, ἡμποροῦμεν νὰ δώσωμεν εἰς τὸν Τριγλά-
κην, ὃ εἰς κἀνένα ἄλλον, καὶ τοῦ ὑποστατικοῦ τῆς δου-
ρεῖας, καὶ νὰ τὰ μοιρασθοῦμεν μαζὶ τοὺς, ἂν ἐπιτύχουν,
ἡμεῖς εἶναι ὅπου θὰ ἔχομεν θρησμένο τὸ που-
ρπάρ (1).

— Ἰγεία εἰς τὸ στόμα σου, Σκοτεινάκη μου· εἰς τὴν
κτὴν οἰκουμένην δὲν ὑπάρχει ὁμοίός σου, εἶπεν ἡ Κουκ-
κουβιά ἀσπαζομένη τὸν Δάσκαλον. Τὸ σχέδιό σου εἰ-
ς κἀμπρό ! Ἐσένα, Φουρλίνη μου, πρέπει, ὅταν θὰ
ἐκτελέσεις πλέον ἀνὴμπορος ὁλότελχ, νὰ σὲ κάμωμεν
ὑποσουλᾶτορα τῶν χρυσοχεράδων· θὰ κερδίζεις ἴσα μ'
τοῦ ποταμοῦ φυλακῆς (2). Εἰλα, φίλα ἐδῶ τὴν γρήτσα
καὶ κάμψε ὀλίγη νὰ παγίνης . . . αὐτοὶ αἱ χωρι-
οὶ κομποῦνται ὡσὰν ταῖς ὄρνιθες. Ἐγὼ τρέχω νὰ εὕρω
τὸν Τριγλάκην, καὶ αὐριο, εἰς τὰς τέσσαρας ὥραις θὰ εὐ-
ρίσκωμεν πάλιν ἐγὼ καὶ ἐκεῖνος εἰς τὸ σταυροδρόμι, με-
τὰ τοῦ καλισταῖρου (3)· ἐκτὸς ἂν ἕως τότε τὸν βάλουν
εἰς τὸ χέρι, πῶς ἐπικασαν μαζὶ μετὰ τὸν Κούτσαβλο καὶ
τὸν Σκέλεθρο καὶ ἐσκότωσαν τὸν ἄνδρα τῆς γαλατοῦς,
τὴν παλαιὰς Δραπεριᾶς. Ἄν δὲν ᾔν' αὐτὸς, θὰ εἶναι κα-
κὸς ἄλλος· τὸ ἀμάξι, ζεύρεις, εἶναι τοῦ αὐθεντικοῦ
καὶ τὴν σκέπη.

— Καλὰ . . . Αὐριο λοιπὸν, Κουκκουβιά, ἂν ἔχο-
μεν ὑγεία.

— Ἰδὲ, ἰδὲ ! . . . ἐκόντενα νὰ λησμονήσω νὰ δώσω
τοῦ Στραβοπόδη κερὶ, ὅπου ἡμπορεῖ νὰ τοῦ χρειασθῇ
εἰς τὸ ὑποστατικὸ διὰ νὰ σηκώσῃ τὴν τρύπα κάμμιξ.

(1) Ἡμεῖς θέλομεν εἶσθαι αἱ τὴν κλοπὴν προετοιμάσαντες, ἐ-
πεισθάντες· nourri le poupard—(2) Ἰσα μ' ἕνα δικηγόρον
en prison.—(3) τὸ ἀμάξι, roulante. Βιβλιοθήκη Βέροιας

κλειδαριάς ! Νά, γιγί μου . . . ἡζεύρεις πῶς θὰ κα-
 ῥώτησε τὸν Στραβοπόδην ἡ μονόφθαλμος, δίδου
 τμῆμα κηροῦ.

— 'Ξεύρω, 'ξεύρω' μὴ σε μέλει ὁ πατέρας μου
 ξεν' ἐξεσήκωσα τὴν κλειδαριά ἐνὸς μακροῦ σιδερένι-
 θωτίου ὅπου ὁ δάσκαλός μου, ὁ τσαρλατάρος
 τὴν καμερίτσα τοῦ τῆ σκοτεινῆ

— Ἀ, ὑγειά εἰς τὸ στόμα σου ! Καὶ διὰ νὰ μὴ
 λᾶ, 'ξεύρεις ; τὸ σαλιώνεις ὀλίγο τὸ κερί, ἀφοῦ
 λακώσης καλὰ εἰς τὸ χέρι σου.

— Τὸ 'ξεύρω' ναί ! τῶρα θὰ μοῦ τὸ μάθεις ! ἀ-
 σεν ὁ Στραβοπόδης.

— Λοιπὸν, αὔριο μὲ τὸ καλὸ, Φουρλίνη,
 Κουκκουβάϊχ καὶ ἐπορεύθη πρὸς τὸ ὄχημα.

— Ἐξελθόντες τότε ἐκ τοῦ λακκώδους δρόμου
 Δάσκαλος καὶ ὁ Στραβοπόδης, κατευθύνθησαν πρὸς
 ἔπαυλιν, τὸ φῶς τῶν παραθύρων τῆς ὁποίας τοῖς
 σίμειεν ὡς ὀδηγός.

Ὁλεθριότης παράδοξος ἡ τοιοῦτοτρόπως πλησι-
 σα τὸν Ἀνσέλμον Δουρενῆλον πρὸς τὴν σύζυγον
 τὴν ὁποίαν ποτὲ δὲν ἐπανεῖδεν ἀφοῦ κατεδικάσθη
 διὰ βίου κάτεργον !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

ΝΥΚΤΕΡΕΥΜΑ.

Ἐπάρχει τι εἰς τὴν ὄρασιν τερπνότεραν ἀπὸ τὸ μα-
 λὸν μιᾶς μεγάλης ἐπαύλεως, τὴν ὄραν τοῦ δείπνου,
 μάλιστα τὸν χειμῶνα; Ἐπάρχει τι ἀναμνησκον
 ὑπὲρ τὴν εἰρήνην καὶ εὐζωίαν τῶν ἀνθρώπων τοῦ
 αἰῶνος; Ὅστις ἔδλεπε τὸ μαγειρεῖον τοῦ ἀγροκηπίου
 καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ ἠθέλε μᾶς δικαιοῦσαι. Ἡ εὐρυτάτη
 πύλη του, ἕξ πόδας ὑψηλὴ καὶ ὀκτὼ πλατεῖα, ὡμοί-
 α μετὰ χάσμα λιθόκτιστον, ἠνεωγμένον ἐπὶ καμίνου·
 ἀπὸ πυρὸς ἀπὸ ξύλα φυγοῦ καὶ δρυὸς ἐφλέγετο ἐντὸς
 τῆς μεγάλης ἐσχάρας τῆς. Ἡ ὑπερμεγέθης αὕτη ἀν-
 αμνησκία ἐξέπεμπε καὶ φῶς καὶ θερμὴν πανταχοῦ τοῦ μα-
 γειρείου, ὥστε ἀπέβαινεν ἀνωφελὴς ὁ λύχνος ὅστις ἐ-
 κείνῳ ἀνὰ μύμονος εἰς τὴν μεσόθυμην, δοκὸν διαπερῶ-
 σαν τὴν ὄροφὴν. Λέβητες μεγάλοι καὶ χύτραι ἐκ χαλ-
 κῶ ἐρυθροῦ, διευθετημέναι ἐπὶ μικρῶν θέσεων (ῥαφίων)
 ἀφ' ὧν ἐκ τῆς καθαριότητος ἀρχαῖκή τις βρύσις ἐκ
 τοῦ αὐτοῦ μετάλλου ἐστίλθεν ὡς καθρέπτης φλογώδης
 ἐκείνῳ μιᾶς σκάφης ἀπὸ καρυδόξυλον λιστρωτὸν, ὅ-
 τε ἀνεδίδοτο ὀρεκτικὴ ὁσμὴ ψωμίου ζεστοῦ. Εἰς τὸ
 ἔσχατον τῆς αἰθούσης ἵστατο μακρὰ τις καὶ στερεὰ τρά-
 πεζα σκεπασμένη δι' ὀθόνης λευκαυγοῦς, ἐκ δυνατοῦ
 ὑφάσματος. Ἡ θέσις παντὸς συνδαιτυμόνος ἐσημειού-
 ντο δι' ἑνὸς ἄγγους (πιάτου) ἀργιλλοπλάστου, ἔξωθεν
 ἐλανοειδοῦς, ἔσωθεν λευκοῦ, καὶ διὰ περονομαχαίρων
 ὀφθαλμῶν λαμπάντων ὡς ὁ ἄργυρος. Εἰς τὸ κέντρον δὲ
 τῆς τραπέζης, μία μεγάλη λοπάς (σουπιέρα) πλήρης
 ὕδατος μεδσπρια ἤχινεν ὡς κρατὴς, καὶ διὰ τοῦ ἡ-

δυπνόου της ἀτμοῦ ἐκάλυπτεν ἐν φοβερόν τρυβλίον
 ριέχον λάχανα τριχευτὰ ὁμοῦ μὲ χοιρομήριον (route au jambon) καὶ ἐν δεύτερον, ἔχι ὀλιγώτερον
 βερὺν, μὲ κρέας ἀρνίου εἰς γεώμηλα, Τέλος πάντων
 τεταρτημόριον μοσχαρίου ὀπτοῦ, μὲ δύο ἄγνη
 φυλλίδας (σαλάτας) χειμερινῆς ἔθεν καὶ ἐνθεῖν
 πλησίον αὐτῶν δύο κάνιστρα μὲ μήλα καὶ δύο
 λωτούρια, ἐσυμπλήρουσιν τὴν ἄφθονον συμμέτρην
 τραπέζης ταύτης. Τρία τέσσαρα σταμνία πῆλινον
 ρη ἀφροδύλου μηλίτου (1), ἄλλα τόσκα καρδύλια
 μελαψοῦ, μεγάλα, ἴσα μὲ μυλοπέτρας, ταῦτα ἔθεν
 τὴν διάκρισιν τῶν γεωργῶν.

Βουκολικός τις μέγας σκύλος, μαῦρος, ἐξ
 αἵτινες ὀνομάζονται γρυῖπες (griffons), χωρὶς
 σχεδὸν, πρεσβύτης ἀξιοσέβαστος εἰς τοὺς ἄλλους
 τοῦ ἀγροκηπίου, ἐχρεώσται εἰς τὸ προεδιηκὸς τῆς
 κίας τοῦ καὶ εἰς τὰς ἀρχαίας τοῦ ἐκδουλεύσει
 δεῖαν τοῦ νὰ κάθηται πλησίον τοῦ πυρός. Μὲ
 φρασύνην καὶ διάκρισιν νεμόμενος τὸ προνόμιον
 καὶ τὸ ρύγχος τοῦ ἐπὶ τῶν δύο ἐμπροσθίων τοῦ
 ἐκτείνων, ἠκολούθει μὲ ὄμμα προσεκτικὸν τὰς
 ρους ἐτοιμασίας αἵτινες προηγουντο τοῦ δεῖπνου.
 σεβάσμιος οὗτος κύων εἶχεν ὄνομα Λύσανδρος, βα-
 λικὸν ὀπωσοῦν.

Ἰσως τὸ καθημερινὸν φαγητὸν τῶν ὑπηρετῶν
 ἀγροκηπίου, μολονότι ἀπλοῦν, φανῇ ὀλίγον πολυ-
 ἀλλ' ἡ κυρία Γεωργία, πιστὴ κατὰ τοῦτο εἰς τὰς
 ῥοδύλφου βλέψεις, ἐβελτίου ὅσον τὸ δυνατόν τὴν
 τάστασιν τῶν θεραπόντων της, αἵτινες ἦσαν ἀπο-
 στικῶς ἐκλελεγμένοι μεταξὺ τῶν τιμιωτέρων καὶ
 λοπονωτέρων ἐντοπίων. Οὗτοι ἐπληρώνοντο ἀ-

Λ(1) Cidre εἶδος ραμδρῶς ποτοῦ ἐκτιμώμενου ἀπὸ μήλα.

ἀπιστάντο εὐδαιμόνες, ζηλωτοί· διὰ τοῦτο καὶ ὁ-
 ῶν περίε, οἱ γεωργοὶ ἐφιλοτιμοῦντο τίς πρῶτος νά
 ἴξιος τοῦ νά γίνῃ δεκτός εἰς τὴν ἀγροικίαν τοῦ
 ἰσάλ· σωτήριος φιλοτιμία, ἐπειδὴ μεταξύ των
 εἶχε μίαν ἀμιλλαν τοσοῦτω μᾶλλον ἐπαινετήν, ὥσαν
 ἔκρινε πρὸς ὄφελος τῶν κυρίων τοὺς ὁποίους ὑπηρε-
 ῖ. Σημειωτέον, ὅτι αὐδαίς ἠδύνετο νά παρουσιασθῇ
 ἐπιθυμῶν νά καθέξῃ θέσιν τινὰ κενὴν, ἐντὸς τῆς ἐ-
 ἰλας, ἃν δὲν εἶχε συστατικὰ περὶ τῆς προηγουμένης
 ἐργασίας του... Τοιούτοτρόπως, ὁ Ῥοδόλφος ἐμόρ-
 φον εἶδος ἀγροκτηρίου παραδειγματικοῦ, τὸ ὅποιον,
 εἰς τοὺς εἰς ὕψος στενὰ, ἦτο προσωρισμένον ὅχι μόνον τὰ
 ἐν καὶ τὰ γεωργικὰ ἐργαλεῖα νά βελτιώσῃ, ἀλλὰ μά-
 λιστα τοὺς ἀνθρώπους νά τελειοποιῇ· καὶ τὸν σκοπὸν
 αὐτόν ἐκετύγγχανε παρέχων εἰς αὐτοὺς συμφέρον
 πραγματικὸν νά ᾔνοι τιμίαι, φιλόπονοι καὶ νοήμονες.
 τοῦ ἡ μαγειρίσσα ἐτελείωσε τὴν προετοιμασίαν
 τοῦ δείπνου, καὶ ἔθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης οἰνοχόην
 ἰσάλην, διὰ τὰ μεταδόρπια (1), ἔκρουσε τὸν κώδωνα
 τῆς τὴν χρησιμοποιάν ταύτην πρόσκλησιν, γεωργοί, ὑπη-
 ῖται, γυναῖκες γαλακτοκόμοι, ἄλλαι ἐπιστάτριαι τοῦ
 ἰσάλητος, ὅλοι δώδεκα ἢ δεκαπέντε τὸν ἀριθμὸν, εἰ-
 ἰσάλητον εἰς τὸ μαγειρεῖον φαῖδρος. Οἱ ἄνδρες εἶχον χα-
 μακτηρὰ ἀρρένωπὸν καὶ εἰλικρινῆ· αἱ γυναῖκες ἦσαν
 ἀφίεσαι καὶ εὐρωστοὶ αἰνεάμιδες ἐξυπνοὶ καὶ γελοῦ-
 ῖται. "Οἱ αἱ ἀγαθαὶ αὐταὶ φυσιογνωμίαι πνέουσιν
 ἰσάλητον, ἀταραξίαν καὶ ἐνδόμυχον εὐχαρίστησιν, ἡ-
 ἰσάλητον μετ' ἀφελῆ τινος κοιλιόδουλείαν νά τιμῆται
 ἰσάλητον βρώσιν, δικαίαν ἀληθινὰ καὶ ἀνταξίαν, ἐπειδὴ ὁ
 ἰσάλητον εὐσυνειδύτως.

(1) Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βέροιας
 (1) Ἰταλιδοῦσαι τὰ φρούτα (le dessert).

Πρὸς τὰ ἄνω τῆς τραπέζης ἐκάθισε γέρων τῆς γῆς μὲ τὰ μαλλία λευκά, τὸν χαρακτηῖρα ἔδωκε βλέμμα ἐλεύθερον καὶ εὐτολμον, τὸ στόμα ἐλείψαντο πικρὸν ἀληθῆς πρωτόγερος, τύπος τῶν ἀκλονήτων ἴσων, ἀκεραίων καὶ ἀπροσσωπολήπτων, ἀγροίκων ξόπνων ἐκείνων πνευμάτων, ἅτινα μακρόθεν ἀπὸ τὸν ἀρχαῖον Γαλάτην. Ὁ γέρων Καστελανδὸς (ὠνομάζετο ὁ Νέστωρ οὗτος), ὅστις ἀπὸ παιδῶν νεν εἰς τὸ ἀγροκήπιον, εἶχε τότε βαθμὸν ἀρχιγέρον. Ὅταν ὁ Ροδόλφος ἠγόρασε τὸ ὑποστατικόν, τῷ ἐυσστήθη ὁ παλαιὸς ὑπηρέτης οὗτος· ὅθεν τήρησε παραχωρήσας αὐτῷ, ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῆς βασιλείας Γεωργίας, εἶδος ἐπιστασίας εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν χωραφίων. Ὁ γέρων Καστελανδὸς εἶχε μεγάλαν πύρρον εἰς τὸ προσωπικόν τῆς ἐπαύλεως, διὰ τὴν κίαν, τὰς γνώσεις καὶ τὴν πειρὰν τοῦ.

Ἐκάθησαν λοιπὸν εἰς τὰς θέσεις τῶν ὅλοι οἱ γέροντες. Ἀφοῦ δ' ὁ γέρων Καστελανδὸς ἀπήγγειλε τὸ φάσμα τῆς πέντητες, λαβὼν ἄρτον ἐχάραξεν ἐπ' αὐτοῦ σταυρὸν τῆς τοῦ μαχαιρίου αἰχμῆς, κατὰ τινὰ ἀρχαίαν συνήθειαν· ἔπειτα, κόψας ἐν τμήμα, παριστάνον μερίδιον τῆς Παραγιᾶς, ἦτοι τὸ μερίδιον τοῦ πτωχοῦ καὶ γεμίσας ποτήριον οἴνου ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἐπάνω, ἔβαλεν ἀμφοτέρω εἰς ἄγγος τεθὲν εὐλαβῶς εἰς τὸ μέσον τῆς τραπέζης. Κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν στιγμὴν οἱ ὅλοι ἀπ' ἔξω ἐγκύγισαν τρανῶς, καὶ ὁ γέρων Λύσαντος τοῖς ἀπεκρίθη ἔσωθεν δι' ὑποκώφου γευλλισμού· ἀνέβη τὸ χεῖλός του, καὶ ἰδοὺ ἀνεκαλύφθησαν δύο τρεῖς νόθοντες ἀρκετὰ εἰσέτι ἀξιοσέβαστοι.

— Ἀνθρώπος εἶν' ἔξω τοῦ τοίχου τῆς αὐλῆς, ὁ γέρων Καστελανδός.

Μόλις ἐπρόφερε τὸν λόγον τοῦτον καὶ ὁ κώδων μεγάλης ὀφρὸς ἐσήμανε.

Ποῖος νὰ ἦναι τέτοιαν ὥραν ; εἶπεν ὁ γέρον γέ-
 ῥων· ὅθεν εἵμεθα ἐδῶ ; . . . Πάγαινε νὰ ἰδῇς,

ῤενέ, παῖς ὑπηρέτης τοῦ ἀγροκηπίου, ἐπέστρεψε
 πρὸς τὸ ἄγος τοῦ σημαντικῆς κοχλιαρέαν ζω-
 αίνοντος, τὸν ὅποιον ἐφύσα μὲ τὴν δύναμιν, ὡ-
 ῥὰ φέρη τὸν Λίολον εἰς ἀπελπισίαν, καὶ ἐξήλθε
 ῤ.

— Πῶς τὰ ἔπαθαν σήμερον ἡ κυρία Γεωργία καὶ ἡ
 σούνη Μαρία νὰ μὴν ἔλθωσι νὰ καθήσουν ὡσὰν πάν-
 κοντὰ εἰς τὴν φωτιά, ἐνῶ ἡμεῖς δειπνοῦμεν ! εἶπεν
 ῤων Καστελάνος. Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι κάμνω δι-
 ν ἄρεξιν ὅταν τὰς βλέπω.

— Ἡ κυρία Γεωργία ἀνέστη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς δε-
 σποσύνης Μαρίας, ἐπειδὴ ὅταν ἐγύρισεν ἀπὸ τοῦ γέρον-
 ῤ ἦταν ἐλίγον ἀδιάθετη καὶ ἐπῆγε νὰ πληχιάσῃ ἀπε-
 ῤη ἡ Κλαυδίνη, ἡ εὐρωστος ἐκείνη χωρικὴ ἥτις συ-
 ῤεσε τὴν Κελαϊδίστραν ἐκ τοῦ πρεσβυτερίου, κατα-
 ῤέψασα ποιουτοτρόπως, ἐν ἀγνοίᾳ τῆς, τὰ σχέδια τῆς
 κοουβάριας.

— Ἀδιάθετη ; . . . ἡ καλὴ μας δεσποσύνη ! . . .
 ῤν ὅτι εἶναι τίποτε περαστικόν· τί ; ἠρώτησεν ὁ γέρον
 ῤος μὲ ἀνησυχίαν.

— Ναί, ναι, ὁ Θεὸς νὰ ἔχη δόξα ! ἡ κυρία Γεωργία
 ῤν ὅτι δὲν ἔχει τίποτε, ἀπεκρίθη ἡ Κλαυδίνη· ἀλλέ-
 ῤ θελεν ἀμέσως νὰ μηνύσῃ ἀπὸ τὰ Παρίσια τὸν κύ-
 ῤν Δαυίδ, ἐκεῖνον τὸν ἱατρὸν τὸν ἀράπην . . . ὅπου ἐ-
 ῤταξε τὴν δεσποσύνην Μαρίαν ὅταν ἦταν ἀσθενής.
 ῤως . . . τί σημαίνει ! ὅσον καὶ νὰ εἰπῇ κάνεις, ἀνο-
 ῤπράγμα . . . ἓνας ἱατρὸς ἀράπης ! . . . ἂν ἤμουν ἐ-
 ῤ ἄρρωστη, δὲν τὸν ἐπαίρνα, νὰ σοῦ εἰπῶ τὸ κρίμα
 . . . Ἐνας ἱατρὸς ἄσπρος, ὑπάγει καλὰ . . . Βλέπει
 εἰς ἐμπροσθα τοῦ ἑνὸς χριστιανόν.

— Καὶ τί ; ὁ κύριος Δαυὶδ, μήπως δὲν τὴν
τὴν δεσποσύνην Μαρίαν, τὰς πρώτας ἡμέρας
ἐπασχε ;

— Ναί, γέρων Καστελανέ, τὴν ἰάτρευσε· δὲν
γὰρ . . . Τὴν ἰάτρευσε.

— Τὸ λοιπὸν ;

— Τί σημαίνει ! ἓνας ἰατρὸς ἀράπης· πάντοτε
φόβος.

— Δὲν ἰάτρευσε τῆς γρηᾶς Ἀννίκας τὴν πλῆ-
ρου εἶχεν εἰς τὸ ποδάρι, καὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ
πίσῃ ἀπὸ τὸ κρεββάτι τῆς τρεῖς χρόνους ὀλοκλήρως.

— Ναί, ναί.

— Αἶ ! τὸ λοιπὸν, παιδί μου ; . . .

— Ναί, γέρων Καστελανέ. ἀλλὰ πάλιν ἓνας
ἰατρὸς . . . στοχάσου δὰ καὶ ὅλα . . . κατὰ μαυροῦ
τάμαυρος . . .

— Ἀκουσε, κόρη μου· τί χρώματος εἶναι ἡ ἀ-
σπρὴ σου ἢ Κἀῖδω ;

— Ἄσπρη, γέρων Καστελανέ· ἄσπρη ὥσάν
κνὸ, καὶ γαλατοῦσα περίφημη· ἂ ! δὲν θέλω λόγια !

— Ἀμ' ἡ ἀγελάδα σου ἢ Μαυροῦκα ;

— Μαύρη, γέρων Καστελανέ· πᾶ ! μαύρη ὥσάν
κόρκα· καὶ αὕτὴ περίφημη γαλατοῦσα, τὴν
θεῖα !

— Καὶ τὸ γάλα αὐτῆς τῆς μαύρης σου ἀγελάδας
χρῶμα ἔχει ;

— Ἀμ' ἄσπρο, γέρων Καστελανέ· τί ἔχει νὰ
ἄσπρο ὥσάν τὸ χιόνι.

— Παράξενο ! ἄσπρο καὶ καλὸ ὥσάν τῆς Κἀῖδω !

— Βέβαια, γέρων Καστελανέ· τώρα τί λόγια
αὐτός !

— Ἄσπρο ! ! ! ἐνῶ ἡ Μαυροῦκα εἶναι μαύρη !

— Ἐνῶ ἡ Μαυροῦκα εἶναι μαύρη, βέβαια . . .

τὸ γάλα, πῶς θὰ εἶναι ἡ ἀγελάδα μαύρη, κόκκινη ἄσπρη;

Τότε λοιπὸν, κόρη μου, διατί δὲν θέλεις καὶ ἕνας μαῦρος νὰ ᾔηται ἴσα μ' ἕνα ἱατρὸν ἄσπρον, καὶ αὐτός;

Πά . . . ἐγὼ λέγω τάχα διὰ τὸ δέμμα (εἶπεν ἡ μετὰ τινι τεταραγμένην σκέψιν). Ὅμως, καὶ τί ἄφοῦ ἡ Μαυροῦκα, ὅπου εἶναι μαύρη, ἔχει γὰρ καὶ ὡσάν τῆς Κάϊδιως, ὅπου εἶναι ἄσπρη, τὸ δέματι πειραρίζει; . . .

Αἱ φυσιογνωμονικαὶ αὗται θεωρίαι τῆς Κλαυδίνης διαφορᾶς τῶν λευκῶν ἐκ τῶν μελανῶν εἰδῶν διεπήσαν ἀπὸ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Ρενέ, ὅστις ἐφύσα τὰ δάκτυλά του μὲ σφοδρότητα ὅσῃν κατέβαλλε καὶ ἦσαν ἐφύσα τὸν ζωμόν.

— Οὐ! τί κρύο! ἀπόψε θὰ εἶναι καὶ ἂν ᾔηται! Σχί-
την πέτρα ἢ παγωνιά! εἶπεν εἰσερχόμενος. Νὰ σοῦ
καλῆτερα πάλιν μέσα κάνεις, παρὰ ἔξω μὲ τέ-
τοιον καιρό. Τί κρύο!

— Παγωνιά ὅπου βλέπεις καὶ ἀρχίζει μὲ ἄνεμον
ἀνταπηλιώτην, θὰ εἶναι δυνατὴ καὶ θὰ βαστάξῃ αὐ-
τὰ παιδί μου, νὰ τὸ ἡξεύρης. Καὶ ποῖος ἐκωδώνει; ἡ-
τήσεν ὁ πρεσβύτερος τῶν γεωργῶν.

— Ἕνας πτωχὸς θεότυφος, μ' ἕνα παιδί ὅπου τὸν
ἡττᾷ.

— Καὶ τί θέλει ὁ τυφλός; ἠρώτησεν ὁ γέρον Καν-
ελανὸς τὸν Ρενέ.

— Ὁ ταλαίπωρος ἔχασε, λέγει, τὸν δρόμον 'παγα-
μένος εἰς ταῖς Λούβραις ἀπὸ τὴν μεσαριά! Ζητοῦν νὰ
ἀσπουν ἐδῶ τὴν νύκτα τους, ἐξ αἰτίας τοῦ καιροῦ. Ὁ
άνθρωπος σκεπάζεται ὁλονόνα ἀπὸ σύννεφα, καὶ εἰν' ἕνα
παῖδι ἔξω! χ' ἕνα κρύο!

— Ἡ κυρία Γεωργία δὲν ἀρνιέται ποτὲ φιλοξενίαν εἰς

πτωχόν' εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ θελήσει νὰ τοὺς
νὰ πλaxιάσουν . . . μόνον πρέπει νὰ τῆς τὸ εἰ
'Πάγαινε μία στιγμή, Κλαυδίνα, καὶ εἰπέ της
Ἡ Κλαυδίνα ἐξῆλθεν ἀμέσως.

— Καὶ ποῦ κάθονται καὶ περιμένουν ; ἡρώ
γέρον Καστελανός.

— Μέσα εἰς τὸν μικρὸν ἀχυρῶνα.

— Διατί νὰ τοὺς βάλῃς εἰς τὸν ἀχυρῶνα ;

— 'Αμ' ἂν τοὺς ἀφήναμεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ
γαν οἱ σκύλοι. Δὲν ἤκουσες τὸ κακὸν ὅπου ἔκαμαν
ρὲ Μίσδορ ! . . . μωρὲ Τροῦκα ! . . . μωρὲ Σατράπ
ναί ! ποῦ ἤκουαν ! Τόσον λυσσασμὸν ἀκόμη δὲν
εἶδα' παράξενον ! ἐνῶ ἡμεῖς δὲν τοὺς συνηθίζομεν
δαγκάνουν τοὺς πτωχοὺς ἀνθρώπους, καθὼς κάμνουν
πολλὰ μέρη . . .

— 'Ιπόψε, παιδιὰ μου, τὸ μερδικὸ τοῦ πτω
εὔρει τὸν τόπον του . . . Στρυμωχθῆτε ὀλίγον νὰ
μεν τόπον . . . Καλά ! Βάλετε δύο ἀγγεῖα πα
διὰ τὸν τυφλὸν καὶ τὸ παιδί του· ἡ κυρία Γεωργί
φευκτα θὰ τοὺς ἀφήσει νὰ περάσουν ἐδῶ τὴν νύκτα.

— Μὲ τὰ σκυλιὰ ἐγὼ θαυμάζω ! εἶπε καθ' ἑαυ
'Ρενέ' ἂν εἰπῇς ἐκεῖνος ὁ Τροῦκος, ὅπου τὸν ἐπῆρεν
ἡ Κλαυδίνα κ' ἐπῆγαν εἰς τοῦ γέροντα . . . ἐδαιμονί
κε . . . ἔκαμα νὰ τὸν χαϊδεύσω διὰ νὰ σιωπήσῃ
ταν τὸ μαλλὶ τῆς ράχης του ὡς ἂν τοῦ ἀκανθοχαί
Τί λέγεις εἰς αὐτὸ τοῦ λόγου σου, γέρον Καστελ
ὅπου τὰ 'ξεύρεις ὅλα ;

— Λέγω, παιδί μου, ἐγὼ ὅπου τὰ 'ξεύρω ὅλα.
τὰ ζῶα ἐξεύρουν ἀπ' ἐμὲ περισσότερα . . . Τὸ φθινό
ρο ὅπου μᾶς πέρασε, ὅταν εἰς ἐκείνην τὴν ἀνεμο
τὸ μικρὸ μας ποτάμι ἔγεινε χεῖμαρρος, κ' ἐγὼ ἐπεί
φα μέσα τὴν νύκτα μὲ τ' ἄλογα τοῦ χωραφιοῦ.
Ὑποκάτω μου τὸν ἄνθρωπον, ἐκεῖνον τὸ περὶ αὐτὸν

— ριχοῦ τοῦ λέγω, ἦσαν νύκτα, θεοσκοτεινά· ὁ διάβο-
 ὁ μὲ πᾶρη ἂν ἤξευρα πῶς. εἶχα νὰ περάσω τὸ νε-
 ... αἱ καλὰ! ἄφησα τὸ χαλινάρι ἐπάνω εἰς τὸν
 ὁ τοῦ γέρο παρδαλοῦ· θέλεις νὰ εὔρη μόνος του ὅ, τι
 μπορούσε νὰ εὔρη κἀνέναν ἀπὸ ἡμᾶς!! ... Ποῖος
 τοῦ τὸ εἰδίδᾳζε τοῦ ζώου;

— Τῶνόντι, γέρων Καστελανὲ, ποῖος τοῦ τὸ εἰδίδᾳ-
 αὐτὸ, τοῦ γέρο παρδαλοῦ;

— Ἐκεῖνος ὁποῦ διδάσκει τὰ χελιδόνια νὰ φωλεά-
 ν εἰς τὰ στεγνώματα, καὶ τὰς σεισουράδας νὰ πλέ-
 ν τὴν φωλεάν των μέσῃ εἰς ταῖς καλαμιαῖς· ἐκεῖνος,
 εἰδὶ μου ... Αἱ, Κλαυδίνᾳ! εἶπεν ὁ γέρων οὗτος
 αὐτὸς πρὸς τὴν γαλακτουργὸν, ἥτις εἰσῆρχετο φέρου-
 ὁ ὑπὸ τὸν βραχίονά της δύο ζεύγη σινδονῶν λευκοτά-
 ν, αἵτινες ἀπέπνεον γλυκεῖν ὁσμὴν ἐλκελιφάσκου
 αἱ ὁσμῶν· δὲν ἀμφιβέβλω ὅτι ἡ Κυρία Γεωργία ἐπρό-
 ταξε νὰ δειπνήσουν ἀπόψε καὶ νὰ κοιμηθοῦν ἐδῶ ὁ
 αὐτὸς αὐτὸς ὁ ὁσμῶντος μὲ τὸ υἱόν του, πῶς;

— Νὰ καὶ τὰ σινδόνια διὰ νὰ τοὺς στρώσωμεν δύο
 αὐτὰ εἰς τὴν μικρὴν κάμερον, ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν
 αὐτὴ τοῦ μακρυναριοῦ, ἀπήντησεν ἡ Κλαυδίνᾳ.

— Τώρα, πάγκινε, Ῥενέ, νὰ τοὺς φέρης ... Σὺ, κό-
 μου, βάλε κοντὰ εἰς τὴν φωτιά δύο καθέδρας, νὰ ζε-
 αὐτοῦν οἱ ταλαίπωροι ὀλίγον πρὶν καθήσουν εἰς τὴν
 ἀπείζα ...

— Ἐξω οἱ σκύλοι ἐδόθησαν εἰς νέας μηχανώδεις ὑλακᾶς·
 ταξὶ δ' αὐτῶν ἠκούετο ἡ φωνὴ τοῦ Ῥενέ προσπα-
 ὦντος νὰ τοὺς καθησυχάσῃ. Ἐκεῖ ἀνοίγεται ἡ θύρα
 τοῦ μαγειρείου διὰ μιᾶς καὶ εἰσέρχεται ὁ Δάσκαλος καὶ
 ἐκταραχθέντος μετὰ σπουδῆς, ὡς νὰ ἐκυνηγοῦντο.

— Δὲν κρατεῖτε τὰ σκυλιά σας! ἀνέκραξεν ἐ-
 σσημένιος ὁ Δάσκαλος ὀλίγον ἔλειψε νὰ μᾶς διαγ-
 σουν.

— Μοῦ ἔκοψαν ἀπὸ τὸ ροῦχό μου ἓνα κομμάτι ἀνεφώνησεν ὁ Στραβοπόδης ὡχρὸς ἔτι ἐκ τοῦ φόβου.

— Ἀδελφε μου, νὰ μᾶς συμπαθῇς, εἶπεν κλείων τὴν θύραν ὁμῶς ποτὲ δὲν εἶδεν τοὺς σὺν μακς τόσον κακοὺς . . . Ὡς εἶναι ἀπὸ τὸ κρύο . . . ζῶα ὅπου εἶναι τί ζεύρουν κ' ἐκεῖνα ; θαρρῶν πῶς ἂν δαγκάσουν θά ζεσταθοῦν ! . . .

— Νά ! . . . ἔχομεν τώρα καὶ τὸν ἄλλον . . . ὁ Καστελανὸς ἀρπάζων τὸν γέροντα Λύσανδρον, καὶ στιγμὴν γογγύζων οὗτος ἀπειλητικῶς ἐπήγαινε πρὸς τὴν θύραν ἐπὶ τῶν εἰσελθόντων ξένων . . . ἤκουσε τοῦ γέροντος καὶ θέλει τώρα καὶ αὐτὸς νὰ κάμῃ τὰ ἴδια. Πάγει γλίσγωρα νὰ πλaxιάσῃς, ἀγριόγερε ! πᾶγαινε γωρα . . .

Εἰς τοὺς λόγους τούτους τοῦ γέροντος Καστελανὸς συνοδευθέντας δι' ἑνὸς καλοῦ λακτίσματος, ὁ Λύσανδρος ἐπέστρεψε πάλιν πλησίον τῆς ἐστίης, εἰς τὴν ἀγορὴν τοῦ θεσίν, ἀλλὰ δὲν ἔπαυσε τοῦ νὰ ὑπογογγύζει. Ὁ Δάσκαλος καὶ ὁ Στραβοπόδης ἵσταντο εἰς τὴν ἀγορὰν τοῦ μαγειρείου οὐδ' ἐτόλμων νὰ προχωρήσωσι πρὸς τὸν δ' ἀπεχθεῖς ἦσαν οἱ τοῦ κακοῦργου χαρακτηρισμοὶ ὥστε οἱ ἀγρόται ὅλοι ἀνεξαίρετως ἐκυριεύθησαν οἱ ἀπὸ βδελυγμῶν οἱ δὲ ἀπὸ φρίκης ἐντύπωσις ἦεν ἐν αὐτοῖς διέφυγε τὴν τοῦ Στραβοπόδου προσοχὴν ἡ πτόησις τῶν χωρικῶν τὸν ἐνεθάρρυνε, καὶ ἐκόμψασαν τὸν σὺντροφὸς τοῦ ἐνέπνεε τοσοῦτον τρόπον.

Ἐν τούτοις ὁ γέρον Καστελανὸς, πρόθυμος περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν χρεῶν ἅτινα ἐπιβάλλει ἡ φιλοξενία πλησίασε ἀδελφε, λέγει εἰς τὸν Δάσκαλον· πλησίασε τὴν φωτιὰ νὰ ζεσταθῇς καὶ ἔπειτα τρώγομεν μαζί, πειδὴ ἤλθες εἰς τὴν ὥραν. Ἴδού· κάθησε. Ἀλλὰ, ἔχω τὸν νοῦν μου ! ἐπρόσθεσαν ὁ γέρον Καστελανὸς ἀντὶ τοῦ πείνωματι πρὸς τὸν υἱὸν σου τὸ λέγει εἰς ἐσὲ, ἀντὶ καὶ

ἦν τύχην ἐστερήθηκες τὸ φῶς... αἰ, ὑπομονή·
 παιδί μου, φέρε τὸν πατέρα σου νὰ ζεσταθῇ.

— Ὁ Θεὸς ν' ἀναπαύσῃ ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀποθαμ-
 νων σας!... εἶπεν ὁ Στραβοπόδης με φωνὴν ἐπιρ-
 ριν, ἀρεσκευτικὴν καὶ ὑπουλὴν. Ἀκολούθα με, πατέ-
 ρα, ἀκολούθα με... σιγά...

Καὶ τὸ παιδίον ὠδήγησε τὰ βήματα τοῦ ληστοῦ,
 ὁ ἀμφοτέρω ἐπλησίασαν εἰς τὴν ἐστίαν. Κατὰ πρῶ-
 ν ὁ Λύσανδρος ἐγόγγυσεν ὑποκώφως· ἀλλ' ὁ σφραγισ-
 τὸν Δάσκαλον, ἐξέφερεν αἰφνιδίως ἐκείνῳ τὴν
 ἡρώδη ὕλακην, τὴν ὁποῖαν ἔταν ἀκούωμεν λέγομεν
 ἡρώδης ὅτι οἱ σκύλοι κλαίουں νεκρώσιμα.

— Τί ὀργὴ Κυρίου! εἶπε καθ' ἐξυτὸν ὁ Δάσκαλος.
 τί κῆμα, τάχα ἐμυρίσθησαν αὐτὰ τ' ἀναθεματισμένα
 καὶ κλαίουں; Τὴν βραδυὰ ὅπου ἔσκότισα τὸν
 πρᾶγμα τευτὴ ἐφοροῦσα αὐτὸ τὸ ἴδιο πανταλόνι.

— Δὲν βλέπετε σεῖς ἐκεῖ, εἶπε κρυφίως ὁ Ῥενέ, ὁ
 τοῦ ὁ γέρω Λύσανδρος κλαίει νεκρώσιμα καθὼς ἐμυρί-
 σθηκε τὰ φορέματα αὐτοῦ τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου!

Καὶ τότε συνέβη παράδοξόν τι. Αἱ βοαὶ τοῦ Λυσάν-
 δρου τόσοι ἦσαν γοεραὶ, τόσοι θρηνώδεις, ὥστε ἀκού-
 οὐν τὸν οἱ ἄλλοι σκύλοι ἐξωθεν, ἐπανελάβον κατὰ
 τὴν συνήθειαν τῆς κυνικῆς γενεᾶς, τίς πλειότερον τοὺς
 πεινιμῶν τούτους ὠρυγμούς, θάνατον μὴνύοντας προ-
 ἐγγίζοντα, κατὰ τινὰ δημώδη δοξασίαν. Οἱ χωρικοὶ
 τοῦ Πουκεβᾶλ, μολονότι ὀλιγώτερον δεισιδαίμονες παρ'
 ἄλλους, ἤρχισαν νὰ βλέπωσιν ὁ εἰς τὸν ἄλλον μετὰ φό-
 βου· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Δάσκαλος, μ' ὅλην τὴν θηριώδη ἀ-
 ποσελῆρυσίν του, ἐρρίγησεν ἀκούων τὰς ἀπικαίας ταύ-
 τας ὕλακας, αἵτινες διερράγησαν εἰς τὴν ἄριζιν αὐτοῦ...
 ἡρώδης. Μόνος ὁ Στραβοπόδης, σκεπτικὸς καὶ ἀπότολ-
 ῶς εἶναι ἐν γένει οἱ τῶν Παρισίων παράλυτοι παρ-
 εἰς, διερρηγμένους δηλαδὴ ἐκ τοῦ μαστοῦ, τὸν ὁποῖον

ἐθήλασαν, ἔβρινε ξένος εἰς τὴν ἡθικὴν τῆς σκηνῆς
 τῆς ἐπιβροχῆς. Τὸ σκωπτικὸν ἔκτρωμα τοῦτο, ἀν-
 παξ ἡσύχασεν ὅτι δὲν ἐκινδύνευε πλέον νὰ δα-
 ἀπὸ τοὺς σκύλους, κατεγέλασεν ἐν ἑαυτῷ τὴν
 τῆς φρίκης τῶν κατοίκων τῆς ἐπαύλεως καὶ τοῦ
 τοῦ Δασκάλου.

Μετὰ τὴν πρώτην ταύτην ἐκπληξιν, ἐξῆλθεν ὁ
 καὶ ἡκούσθησαν τότε οἱ πάταγοι τῆς μάστιγός τῆς
 λουούσης τὰς πενθίμους προαισθήσεις τοῦ Τρούκου
 τράπου καὶ Μέδορος. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ κατε-
 σαντα πρόσωπα τῶν γεωργῶν ἱλαρύνθησαν ἐκ νέου
 ἢ φοβερὰ τοῦ Δασκάλου δυσμορφία τοῖς ἐνέπνευσεν
 λον οἶκτον. Συνελυπήθησαν τὸν μικρὸν διὰ τὴν χ-
 σὶν του, εὔρον ὅτι ἦτο παιδί ἔκφυγον, καὶ τὸν
 σαν πολὺ διὰ τὰς πρὸς τὸν πατέρα του προθυμια-
 ριποιήσεις. Ἡ πρὸς στιγμὴν λησμονηθεῖσα δρε-
 γεωργῶν διηγέρθη ἐκ νέου, καὶ πλέον δὲν ἡκούε-
 μὴ τὸν κρότον τῶν περονῶν. Ἐνῷ δὲ καὶ ἄνδρες
 γυναῖκες κατεγίνοντο εἰς τὸ περιεχόμενον τοῦ
 των, ἔρριπτον ἐνίοτε καὶ βλέμμα συμπαιδείας ἐπὶ
 παιδίου, διὰ τὰς πρὸς τὸν τυφλὸν προθυμίας του
 ὃν εἶχον καθίσει καὶ τοὺς δύο σιμά. Ὁ Στραβο-
 ἔκοπτε πρὸς τὸν Δάσκαλον τὸ κρέας, τὸ ψωμίον
 ἔχυνεν οἶνον μὲ υἱετωτάτην μέριμναν. Καὶ τοιαῦτα
 ἦτον ἡ ἐπιφάνεια τῶν πραγμάτων· ἀλλ' ἰδοὺ τί δι-
 χεν ἐν τῷ κρυπτῷ. Ὁ Στραβοπόδης, εἴτε ἀπὸ σ-
 τηται, εἴτε κατὰ μίμνησιν, πρᾶγμα φυσικὸν εἰς τὴν
 κίαν του, καθὼς ἡ Κουκκουβάια εὔρισκεν ἡδονὴν ἐν
 νὰ βασανίζῃ ὅποιονδῆποτε ζῶον ἢ ἄνθρωπον, πίπτει
 εἰς χεῖράς της, οὕτω καὶ αὐτὸς ἡσθάνετο σκληρὰν ἀ-
 λίαςιν νὰ τυραννῇ τὸν Δάσκαλον, αὐτὸν τὸν τίγριν
 ἥδη ἔχοντα ὡς κρῖνον παρασμένον εἰς τὴν μύτην
 καὶ τὸ σκληρότερον ἢ ἀναγκασμένον νὰ εἰς ὑπο-

χωρίς νὰ τολμᾷ οὐδὲ τὰς ὀφρὺς του καὶ νὰ συσπά-
 α τῶν πόνων ὅθεν, ὁσάκις ἐπρόσφερεν ἀναγκαστι-
 εῖς τὸν πλαστὸν τοῦ πατέρα θεραπείαν τινά, συνώ-
 νη αὐτὴν κρυφίως, ὑπὸ τὴν τράπεζαν, διὰ λακτίσμα-
 κατευθυνόμενου ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ μιᾶς πα-
 λης πληγῆς τὴν ὁποίαν εἶχεν ὁ Δάσκαλος εἰς τὸν δε-
 ν του πόδα, καθὼς ἔχουσιν οἱ πολλοὶ τῶν κατέργων,
 τῆς τριβῆς τὴν ὁποίαν προξενεῖ ὁ κρῖκος τῆς ἀλόσου
 ν. Φαντασθῆτε ὁποίας γενναιότητος στωικῆς χρεῖαν
 ἔπαιε ὁ ληστὴς διὰ νὰ κρατῇ τοὺς πόνους τοῦ εἰς πᾶ-
 ν προσβολῇ τοῦ Στραβοπόδη, πλήττοντος αὐτὸν
 ἢ ἢν στιγμὴν ἢ ἐπινεν, ἢ ἠμίλει, ὥστε νὰ τὸν φέρῃ
 ἢ εἰσὶν ὅσον τὸ δυνατόν δεινότεραν.

— Λάβε, πατέρα, ἓνα καρύδι· εἶναι πεστρευμένο·
 πᾶν ὁ Στραβοπόδης θέτων εἰς τὸ ἄλγος τοῦ Δασκά-
 ῳ ἓνα τοιοῦτον καρπὸν ἐπιμελῶς καθαρισμένον ἐκ
 τοῦ καλύφους του.

— Εὐγέ σου, καλὸ παιδί· εἶπεν ὁ γέρον Καστελα-
 ῳ καὶ ἀπευθυνθεὶς πρὸς τὸν ληστὴν—Νὰ δοξάζῃς,
 ἀδελφέ μου, τὸν Θεόν, ὁποῦ ἐστερήθηκες μὲν τὸ φῶς
 σου, ὁμῶς ἐξ ἄλλου μέρους ἔχεις ἓνα υἷον τόσον καλὸν
 ὡς αὐτὸ πύργωρῃ!...

— Ἦ! τῶνόντι... ἂν δὲν εἶχα καὶ τοῦτο τὸ
 παιδί...

Ὁ Δάσκαλος δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ ὀξείαν τινα
 φωνήν... ὁ υἱὸς τοῦ Κοκκινόχερῃ τὸν ἐπέτυχε τῶρα
 εἰς τὸ καιριώτερον μέρος τῆς πληγῆς· τὸ ἄλγος ὑπῆρξεν
 ἀνοπόφορον.

— Πατέρα! πατέρα! τί ἐπαθες; ἀνεφώνησεν ὁ
 Στραβοπόδης μὲ θρηνώδη φωνήν· καὶ ἐγερθεὶς ἐχύθη πε-
 ρὶ τὸν τράχηλον τοῦ λησταῦ. Εἰς τὸν πρῶτον νυγμὸν
 τοῦ πόνου καὶ τῆς ἀγανακτήσεως, ὁ Δάσκαλος ἐκινήθη
 νὰ πλῆρ τὸ παιδίον μετὰ τῶν ἡρακλείων του βρα-
 χίων.

χιόνων, καὶ τόσον σφοδρῶς τὸ ἐθλίψεν ἐπὶ τοῦ
του, ὥστε, στερεθὲν τῆς ἀναπνοῆς ἀφῆκε βρ
τινα ὑπόκωφον . . . Ἀλλὰ σκεφθεὶς ἀμέσως, ὅτι
Στραβοπόδη οὐδὲν ἐποίει, ἐβιάσθη νὰ τὸν ἀφήσ
Εἰς ὅλα ταῦτα, ἄλλο δὲν εἶδον οἱ χωρικοὶ εἰμὴ
λαγὴν πατροῦικῶν φιλοστοργιῶν· τὴν ὠχρότη
τὴν κραυγὴν τοῦ παιδίου ἀπέδωκαν εἰς τὴν
εὐαισθησίαν του.

— Τί ἐπαιθες; ἠρώτησεν ὁ γέρον Καστε
μικρὸς σου ἐκατατρόμαξε . . . Ἄ τὸ καλὸ παι
πῶς ἤλλαξεν ἡ ὄψις του!

— Τίποτε, τίποτε, ἀπεκρίθη ὁ Δάσκαλος ἀναλ
γων τὴν ἀπάθειάν του. Ἐγὼ ἤμουν σιδηρᾶς· ἐνῶ
νος κairoῦ ἐσφυρηλατοῦσα ἓνα σιδηρὸ πυρωμένα,
ἐπάνω εἰς τὸ ποδᾶρι μου καὶ ἐκάηκα τόσον βαθυά,
ἀκόμη ἡ πληγὴ δὲν ἰατρεύθη . . . Πρὸ ὀλίγου
εἶχε κτυπήσει τὸ ποδᾶρι μου εἰς τὸ τραπεζί
ἡμπόρεσα ἀπὸ τὸν πόνο νὰ μὴ φωνάξω.

— Ἄ! πατέρα μου, εἶπεν ὁ Στραβοπόδης
θῶν ἐκ τῆς μεγάλης του εὐαισθησίας καὶ ῥίπτων
μα διαβολικὸν ἐπὶ τοῦ Δασκάλου, τί νὰ σοῦ κάμ
νεῖς! τί νὰ σοῦ κάμῃ! δὲν βλέπετε, κύριοί μου,
ἡμπορῇ τόσον καιρὸ νὰ ἰατρευθῇ! . . . καὶ τοῦ
μεν τόσα καὶ τόσα . . . Ἄς εἶχα καὶ ἐγὼ τὸν πό
νὰ μὴ τὸν βλέπω νὰ τυραννῆται εἰς αὐτὴν τὴν ἡλ
Αἱ γυναῖκες ἐστράφησαν καὶ εἶδον τὸν Στραβο
μὲ συμπάθειαν.

— Κρίμα, ἀδελφέ μου, ἐπανέλαβεν ὁ γέρον Κ
λανός, νὰ μὴν ἔλθῃς τρεῖς ἐβδομάδας ἀρχήτερα,
εἶχαμεν ἐδῶ κάμπους ἡμέρας ἓνα περίφημον
ἀπὸ τὰ Παρίσια· αὐτὸς γνωρίζει μίαν ἀλειρῇ . . .
μα, διὰ τὰς πληγὰς· μία γρη῏ ἐδῶ, εἰς τὸ χωρίον
ἡμποροῦσι νὰ περιπατήσῃ τρεῖς χρόνους· τῶρα

ὁ ἰλάφι, μετὴν ἀλειψή τοῦ ἱατροῦ. Μοῦ ἔλεγε, ἂν ἀπ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας θὰ ὑπάγει περιπατῶν· εὐχαριστήσῃ τὸν σωτῆρά της· αὐτὸς καθήκει Παρίσια, Δενδροστοιχίας Χήρας. . . βλέπεις, ἴσον δρόμο ἔχει νὰ κάμῃ ἡ γραμμή. . . Ἀλλὰ τί ἔ- ἡ πληγὴ σου πάλιν. . . ;

λέξεις Δενδροστοιχία Χήρας ἐπέφερον εἰς τὸν ἕλον ἀναμνήσεις τοσοῦτον τρομερὰς, ὥστε δὲν ἤ- ἴσταντο μὴ φρυάξῃ· οἱ δυσειδεῖς τοῦ χαρακτήρες συ- ἰσθῆσαν.

Ναί, ἀπεκρίθη, προσπαθῶν νὰ κρύψῃ τὴν ταρα- τοῦ ἐκτόπησα πάλιν εἰς τὸ ποδᾶρι τοῦ τραπεζιοῦ.

Κρίμα, κρίμα, ἐπανελάβεν ὁ γέρον Καστελανός, εἰν' ἐδῶ ὁ ἱατρός ἐκεῖνος ὅμως εἶναι ἄνθρωπος. . .

Ἐμπειρος ἄλλο τόσον φιλελεήμων· καί, ὅταν ἐπι- εἴσῃ εἰς τὰ Πκρίσια, ἃς σὲ ὀδηγήσῃ ὁ υἱός σου ἐκεῖ

κατοικεῖ· εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ σὲ ἱατρεύσῃ ἐνθυ- Δενδροστοιχία Χήρας ἀρ. 17. Ἄν λησμονήσῃς καὶ

ἀριθμὸν. . . δὲν πειράζει· εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος ὅ- χουν πολλοὶ ἱατροὶ, καὶ μάλιστα ἱατροὶ μαῦροι. . .

ἴδῃ, νὰ καταλάβῃς, εἶναι αἰθίοπας ὁ ἀξιόλογος αὐ- ἱατρός· ὁ κύριος Δαυὶδ.

ἔχουσιν καταροττωμένα ἐκ τῶν οὐλῶν ἦσαν τὰ χαρα- ριστικά τοῦ Δασκάλου, ὥστε τελείως δὲν ἐφανερῶθη

ὡχρίσεν ἀκούσας πρῶτον τὸν ἀριθμὸν τοῦ οἴκου Ροδόλφου, καὶ ἐπομένως τὰ περὶ Δαυὶδ. . . ἱατροῦ

ἰατροῦ. . . τοῦ κατὰ διαταγὴν τοῦ Ροδόλφου ἐπι- ὄντος αὐτῷ τὴν τιμωρίαν, τῆς ὁποίας τὰς τρομερὰς

πείας ὑπέμενε κατὰ πᾶσαν στιγμὴν.

Ἡ διακρίνας λοιπὸν τὴν ὠχρότητα τοῦ Δασκάλου ὁ Καστελανός, ἐξηκολούθησε λέγων. — Μολοντοῦ- ὅταν θ' ἀναχωρήσῃς, δίδομεν καὶ γραμμὴν εἰς

υἱόν σου αὐτὴν τὴν διεύθυνσιν. Ὁ κύριος Δαυὶδ δὲν

ἡξεύρεις πόσον χαίρεται ὅταν τοῦ παρουσιάσου
ρίαν νὰ φανῇ ὡφέλιμος· εἶναι τόσο καλός ! τό
λός ! . . . κρῖμα νὰ φαίνεται πάντοτε τόσο
νος . . . Αἶ . . . ὅς πίνωμεν ἓνα ποτῆρι εἰς τὴν
τοῦ μέλλοντος σωτηρίας σου . . .

— Εὐχαριστῶ . . . δὲν ἔχω διάθεσιν νὰ πίνω
πὺν ὁ Δάσκαλος.

— Μὴ θαρρεῖς ὅτ' εἶναι μηλίτης ! πῖς· εἶναι
παλαιό, εἶπεν ὁ πρεσβύτερος τῶν γεωργῶν. Εἶναι
ὁποῦ πολλοὶ ἄρχοντες εἰς τὰ Παρίσια τὸ στεφαν
Τί νομίζεις ! αὐτὸ ἐδῶ τὸ ὑποστατικόν, φίλε μου
εἶναι ὥσαν κάθε ἄλλο . . . Πῶς σὲ φαίνεται τὸ κα
ρινόν μας φαγητό ;

— Ἀξιόλογον, ἀπεκρίθη μηχανικῶς ὁ Δάσκα
βαθμηδὸν πλειότερον βυθιζόμενος εἰς τοὺς ἀπαι
του συλλογισμούς.

— Βλέπεις ! ἔλ' αὐτὰ τὰ ἔχουμεν καθημέρα·
ἐργασία, καλὴ τράπεζα· καθαρὰ συνειδήσις, κα
κλίνη· εἰς τέσσαρα λόγια, ἰδοὺ ἡ ζωὴ μας· ἐδῶ
πέντε γεωργοί, ὅμως δὲν τὸ λέγω διὰ νὰ καυ
σπερνᾷ ἀπὸ τὰ χέρια μας ἐργασία ἴσα μὲ δεκατέσσα
μᾶς πληρώνουν ὅμως καὶ ἴσα μὲ δεκατέσσαρας
τοὺς ἀπλοῦς γεωργοὺς, ἑξακόσια φράγκα τὸν χρό
τὰς γαλακτουργοὺς καὶ εἰς τὰς ὑπηρετίας τοῦ ἀγ
πίου . . . διακόσια σαράντα φράγκα ! καὶ νὰ μοι
μεθὰ μετὰξὺ μας τὸ δέκατο τῶν προϊόντων τοῦ
στατικοῦ . . . Τί ; κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ; ἀφ' ἡ
ἡμεῖς ἀκαλλιέργητη γῆν σπιθαμὴ γῆς ; ἀφοῦ ὅσον
ρισσότερα προάγει ἡ ταλαίπωρη αὐτὴ γῆς τροφί
σον περισσότερα ἀπολαμβάνομεν ;

— Ἀλλὰ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, πολλὰ δλέγα π
νὰ κερδαίνῃ τ' αὐθεντικὸ σας, εἶπεν ὁ Δάσκαλος.

Αὐτὸ τὸ αὐθεντικὸν μας εἶναι ὁ Θεὸς ! καὶ ἐνόςμιση δ

καὶ κάθε ἄλλο αὐθεντικό; Τ' αὐθεντικό τὸ 'δικό
λογαριάζει ὅτι κερδαίνει, ἔταν κερδαίνει κατὰ τὸν
ὅν του τρόπο . . . ἓνα κέρδος διαφορετικό.

— Τί διαφορετικό; ἠρώτησεν ὁ τυφλός, ἐπιθυμῶν ν'
ἴδῃ ὁμιλίαν, διὰ ν' ἀποδιώξῃ τὰς περιπολούσας αὐ-
τοῦ φεράς ιδέας· δὲν μὲ λέγεις πῶς τ' αὐθεντικό σὰς
ὁ ἄνθρωπος ὁλότελα διαφέρει ἀπὸ τοὺς ἄλλους
ἄνθρωπους;

— Τυφόντι καὶ ὁλότελα διαφέρει· ἄκουσε· ἔτυχε κα-
ταρτιστακινὴ νὰ εὐρεθῇ ἀπὸ ψεῖδω, ἐπειδὴ τὸ χωριὸ τοῦτο
μακρὰν ἀπὸ τὸν μεγάλον δρόμο. Διὰ νὰ ἔξαναέλ-
θῃ ἄλλη φορὰ μὲ φαίνεται δύσκολο· τοῦλάχιστον νὰ
εὐχῇ χωρὶς νὰ μάθῃς τί πράγμα εἶναι τ' αὐθεντικό
καὶ τί κάμνει εἰς τοῦτο τὸ ὑποστατικό· νὰ σὲ τὰ
εἰς δύο λόγια, μὲ τὴν συμφωνίαν ὅμως νὰ τὰ ἐπα-
λάθῃς καὶ τοῦ λόγου σου εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Θὰ
εἶν' εὐχάριστα καὶ νὰ τὰ λέγῃ καὶ νὰ τ' ἀκούῃ

— Σὲ ἀκούω, εἶπεν ὁ Δάσκαλος.

— Μὴ σε μέλει καὶ δὲν θὰ τὸ μετανοήσεις ὅτι μὲ
ἀκούεις, εἶπεν ὁ γέρον Καστελιανὸς πρὸς τὸν Δάσκαλον.
ὁ στοχασθῇς, ὅπου μίαν ἡμέραν ὁ αὐθέντης μας
εἶπεν· Ἐγὼ τῶρα εἶμαι πλούσιος· καὶ ἄλλὰ πλού-
τους ὄντας μήπως ἐμπορῶ νὰ φάγω τὸ διπλοῦν ἀφ' ὅ,τι
πράττουν οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι; . . . ὅχι· διατί λοιπὸν νὰ
ἐκδίδω νὰ τρώγουν κα' ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι δὲν ἐκάθησαν
τραπέζι ποτὲ, τόσοι ἀξιοὶ ἄνθρωποι; Ἐμπρός! ἔ-
ρχεται τὸ λοιπὸν ὁ αὐθέντης μας καὶ ἀγοράζει πρῶτον
τὸ ὑποστατικό, τὸ ὅποιον τότε πολλὰ ὀλίγον καρ-
πὸν ἐδίδε. δύο ἀλέτρια μόνον εἶχε· αὐτὰ τὸ γνωρίζω,
ἐκδίδω ἐγεννήθηκα. Ὁ αὐθέντης μας ἠδύχησε τὰ χωρά-
α, τῶρα σὲ λέγω διατί . . . Ἐβάλεν ἀγρονόμον μίαν
ἀξίαν, ἐνάρκτον ἀλλὰ δυστυχῆ. Β. Β. Α. πάντοτε ΒΕΡΟΙΟΣ

τοιούτους διαλέγει... καὶ τῆς εἶπεν· «Αὐτὸς ὁ οἶκος
 ναι, καθὼς ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ, εἰς τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους
 κτός, εἰς τοὺς κακοὺς κλειστός· οἱ δὲ κνηροὶ ζήτουλες θὰ
 ταιῶσοι ὁμῶς ἔχουν τὰ θάρρητων εἰς τὴν προκοπὴν των
 ρίσκουν πάντοτε τὴν ἐλεημοσύνην τῆς ἐργασίας
 μοσύνη ἢ ὅποια ἔχει μόνον δὲν ταπεινώνει τελείως
 νον ὅπου τὴν λαμβάνει, ἀλλὰ καὶ προξενεῖ ἐκείνῳ
 ἐκεῖνον ὅπου τὴν δίδει· «ὁ πλούσιος ὁ ὅποιος
 κάμνει αὐτὸ, εἶναι κακὸς πλούσιος...» «Αὐτὰ τὰ
 ὁ αὐθέντης μας· πλὴν ἔχει μόνον λόγια... τὰ
 βλέπεις, καὶ ἔργα... Εἶχε προτῆτερα ἀπ' ἐδῶ
 τὸ Ἐκουὲν ἓνα δρόμο, μία μεσαριὰ, ὅπου ἐκέρδαν
 νεῖς μίαν λεύγα σωστὴν ὅταν ἐπήγαιναν ἀπ' ἐκεῖ
 ἦταν τόσοι κακόβολοι, τόσοι κακόβολοι, ὥστε
 ζοῦντο καὶ ἄλογα καὶ ἀμάξια· ὀλίγη ἀγγαρεία,
 χρήματα ἀπὸ κάθε ἀγρονόμον, ὁ δρόμος ἐδιορ
 ἔλα ὅπου καθένας ἔλεγε ναι, ναι, καὶ εἰς τὸ κατὰ
 γραφῆς κάνουν δὲν ἤρχετο! Αὐτὰ βλέπωντας
 τῆς μας εἶπεν· «Ὁ δρόμος θὰ γίνεῖ· ἐπειδὴ ἔμει
 νοι ὅπου ἐμποροῦν νὰ συνεισφέρουν δὲν συνεισφέρουν
 ἐπειδὴ θὰ γίνεῖ ἓνας δρόμος ἀπὸ τοὺς καλοὺς,
 περνοῦν εἰς τὴν ἀρχὴν ζῶα καὶ ἀμάξια· μετὰ
 γίνεται καὶ αὐτό· ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν νὰ χρησι
 δι' ἐκείνους ὅσοι ἔχουν μὲν χέρια καλὰ καὶ προ
 δὲν ἔχουν ὅμως ἐργασία. Τὸ λοιπὸν, ἤρχετο εἰς
 ποστατικὸ, νὰ εἰποῦμεν, ἓνας ἐργάτης καὶ μας
 Πεινῶ καὶ δουλειὰ δὲν εὐρίσκω — «Παιδί μου,
 ἓνα καλὸ ζουμί, ἓνα δικέλλι, ἓνα φτυάρι, καὶ τῶ
 δείχνουν καὶ παγαίνει εἰς τὸν δρόμο τοῦ Ἐκουὲν
 με τὴν ἡμέρα δύο πηχῶν χαλίκια νὰ πάσης δύο
 κα' ἡμισὴ πήχη, ἡμισὴ φράγκο, εἰδεμὴ τίποτε.
 βράδυ βράδυ, ὅταν ἐπέστρεφα ἀπὸ τὰ χωράφια,
 γαίνα καὶ ἔσλεπα πόσην ἐργασίαν ἔκαμνεν ὁ καθεὶς

Μωρὲ καὶ ὅταν συλλογισθῶ πῶς εὗρέθηκάν δύο
 ἄνθρωποι ὅπου, ἄφοδ' ἔφαγαν τὸ ζουμί, ἐπῆραν τὸ
 καὶ τὸ φτυάρι καὶ ἔφυγαν! εἶπεν ὁ Ρενὲ μὲ ἀδελ-
 φὲν τὸσον ἔρχεται τοῦ ἀνθρώπου νὰ μὴ κάμῃ πλέον
 κἀνενός. . .

— Αὐτὸ εἶναι σωστό· εἶπον τινὲς γεωργοί.

— Αἱ, παιδιὰ μου! ἐπανελάθεν ὁ γέρον Καστελα-
 νικυττάζωμεν αὐτὸ . . . δὲν ἔπρεπε τότε οὔτε
 κτεύωμεν, οὔτε νὰ σπείρωμεν, ἐπειδὴ ὑπάρχουν
 καὶ, σιταρόφειραι καὶ ἄλλα ζωφια ὅπου τρώγουν
 ἄλλα ἢ φθείρουν τὸ σιτάρι. Ὁχι, ὄχι! Αἱ φθειρε-
 ῖται νὰ ἦναι· ἡμεῖς τὰς ἐξολοθρεύομεν· ὁ Θεὸς
 εἶναι φειδωλός· δίδει, βλέπεις, νέκ βλαστάρια, νέκ
 ἔλαια· ἡ ζημία διορθώνεται καὶ δὲν ἀποφαίνεται κἀν.
 ἄλλοι καὶ τοῦ λόγου σου, ἀδελφέ μου; εἶπεν ὁ γέρον
 πρὸς τὸν Δασκαλον.

— Βέβαια, βέβαια! ἀπεκρίθη αὐτὸς βυθισμένος
 τινων στιγμῶν εἰς βαθείας σκέψεις.

— Ὅσον διὰ τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδιὰ, ὑπάρχει
 αὐτοῦς ἐργασία κατὰ τὰς δυνάμεις των, ἐπρό-
 σθεν ὁ γέρον Καστελανός.

— Καὶ ὅμως, εἶπεν ἡ γαλακτουρῆς Κλαυδίνᾳ, ὁ
 δὲν παχαίνει ἐμπρὸς ὀγλίγωρα.

— Αὐτὸ, κόρη μου, νὰ τὸ χαίρεται· αὐτὸ σημαί-
 νει, κατ' εὐτυχίαν, εἰς τὸν τόπον τοῦτον δὲν λείπει
 ἀπὸ τοὺς φιλοπόνους ἀνθρώπους.

— Πλὴν εἰς ἓνα ἄσθενῆ, εἰς ἐμὲ, λόγου χάριν, εἶπεν
 ὁ Δάσκαλος, τάχα δὲν ἤθελαν κάμει τὸ φυ-
 τῶν νὰ μοῦ δώσουν εἰς κἀμμίαν γωνίαν τοῦ ὑπαστατι-

— καμμάτι ψωμί . . . διὰ τὸν ὀλίγον καιρὸν ὅπου ἔχα-
 νω; ὦ! ἂν ἦτο τρόπος αὐτὸ νὰ γίνη . . . ἀδελ-

— ἤθελαν ὅτι ζω νὰ δίδω συγχώρικα καὶ μετριο-
 τῆς τὸν κρύβειν σκεπτικῶς Κεντρικῇ Βιβλιοθήκῃ Βερούσης

Ὁ ληστής ἔλεγε ταῦτα εὐλικρινῶς. Ὅχι δὲ νόησε διὰ τὰ ἐγκλήματα του, ἀλλ' ἐξήλευσε τὸν κὸν καὶ εὐδαίμονα βίον τῶν γεωργῶν. Συγκρίνων μὲ τὸ φρικῶδες μέλλον τὰ ἔποιον, πρᾶσθάνετο ἐπεφύλαττεν ἡ Κουκκουβάια, ἐθλίβετο ὅτι εἶχε καλέσει τὴν γυναῖκα ταύτην πλησίον του, ὅταν αὖ καὶ μὲ τοὺς τιμίους ἐκείνους ἀνθρώπους, ὅπου τὸν τοποθετήσει ὁ Μαχαιροβγάλτης, καὶ ἡ θλίψις τοῦ τρσοῦτω μᾶλλον πικρά, ὅσον ἔχασε καὶ διὰ παντὸς ἐλπίδα τοῦ νὰ καταφύγῃ πλέον πλησίον των.

Ὁ γέρων Καστελανὸς παρετήρησε τὸν Δάσκαλον ἀπορίαν.

— Τί λέγεις, ἀδελφέ; τὸν λέγει· ἐγὼ δὲν εἶμι διὰ τόσον πάλιν ἄπορον...

— Ἀλλοίμονον! ἄπορος, καὶ ἀπὸ τοὺς ἀπόρους ἔχασα τὸ φῶς μου ἀπὸ ἑνα περιστατικὸν ὅταν λευα τὰ σίδερα... Τώρα παγαίνω εἰς ταῖς Δουλοῦς ὅπου ἔχω ἑνα μακρυνὸν συγγενὴ νὰ τοῦ ζητήσω θειαν ὁμως, καταλαμβάνετε... οἱ ἀνθρώποι καίποτε τόσον ἐγώϊστῃ... τόσον ἄπονοι, εἶπεν Δάσκαλος.

— ὦ! ὅσον ἐγώϊστῃ καὶ ἂν ἦναι κἀνείς, ἐπανέβηεν ὁ γέρων Καστελανὸς, ὅταν βλέπῃ ἑνα καλὸν καὶ ἰσχυρὸν τεχνίτην ὡσὰν λόγου σου, δυστυχῇ, μ' ἑνα μὲ τόσαις χάριταις, καλὸ παιδί, πῶς ἡμπορεῖ νὰ εὐσπλαγχνισθῇ!... Ἐγὼ ἀπορῶ πῶς ὁ αὐθέντης παῖς σὲ εἶχε κοντά του, ὅταν ἐδούλευες, δὲν σοῦ εἶμι τίποτε βοήθεια;

— Ἀπέθανε... εἶπεν ὁ Δάσκαλος μετὰ τινε σταγμῶν καὶ ἦσαν ὁ μόνος προστάτης μου...

— Εἰς τὰ Παρίσια ἔχει ἄσυλον διὰ τοὺς τυφλοὺς

— πεν εφῶσα ἀκόμη εἰς τὴν ἡλικίαν ὅπου κἀνείς νὰ ἔχῃ διὰ νὰ ἐμβῇ εἰς αὐτό. ἡ. π. π. π.

— Πτωχός ! . . . Τρώντι, ἀδελφέ, εἶσαι ἀξιοῦ λήπης.
— Τώρα, τί στοχαζέσαι ; . . ἂν εἰς ταῖς Λούβραις τοῦ
γαίνω δὲν εὖρω βοήθειαν, ἤμποροῦσε τὸ αὐθεντικὸ
ἀποῦ τὸ σέβουμι ἀπὸ τὰ τώρα πρὶν τὸ γνωρίσω,
ἐὺσπλαγχνισθῇ ;

— Βλέπεις, ἀδελφέ μου, τὸ ὑποστατικὸ τοῦτο δὲν
ἐστὶν ἄσυλον διὰ τὸν κάθε ἀσθενῆ . . . Δὲν σε λέγω,
πράσσει κάνεις μίαν νύκτα ἢ μίαν ἡμέραν, αὐτὸ
ἔσται . . . ὕστερα ὁμῶς τοῦ δίδουν ὅ,τι τοὺς φωτίσει
θεός, καὶ πλέον . . . ὁ Θεὸς μαζὶ του . . .

— Τὸ λοιπὸν δὲν ὑπάρχει ἐλπίς νὰ κινηθῇ δι' ἐμὲ
συμπάθειαν τὸ αὐθεντικὸ σας, ὅταν ἴδῃ τὴν κατὰ-
σύν μου, εἶπεν ὁ ληστής με στεναγμὸν λύπης.

— Ἐγὼ, ἀδελφέ μου, σοῦ εἶπα ἐκεῖνο ὅπου εἶναι ἡ
ἀλήθεια ἐδῶ ὁ αὐθέντης μας ὁμῶς εἶναι τόσον εὐ-
σπλαγχνος, τόσον καλός, ὥστε ἤμπορεῖ καὶ ὅ,τι εἴπη-
ς.

— Στοχαζέσαι ; ἀνέκραξεν ὁ Δάσκαλος. Ἦθελε
κατὰ συγκατανεύσει νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ ζῶ εἰς καμμίαν
γωνιά ; Ἐγὼ, τί θεραπείαν ἤθελα ! καὶ τίποτε . . .

— Σε λέγω, ὅτι ὁ αὐθέντης μας εἶναι καλός ὅ,τι
ἐπὶ νὰ κάμῃ . . . Ἄν συγκατανεύσῃ νὰ μείνῃς εἰς τὸ
ὑποστατικὸ, δὲν θὰ καθήσεις εἰς μίαν γωνιά, καὶ μὴ σε
ἐλπίθῃ θὰ περνεῖς καθὼς ἡμεῖς ! . . . νὰ, καθὼς μᾶς βλέ-
πεις . . .

Καὶ διὰ τὸ παιδί σου ἤθελε νὰ εὑρεθῇ ἐργα-
σίαν κατὰ τὰς δυνάμεις του ὅσον ἀπὸ καλὰς συμβουλάς
καὶ καλὰ παραδείγματα δὲν θὰ τοῦ ἀπέλειπαν καὶ ὁ
ἐκείνος ἤμποροῦσε νὰ τὸ πάρῃ κοντά του, μαζὶ με
ἄλλα παιδιὰ τοῦ χωριοῦ, νὰ τὸ διδάξῃ νὰ γίνῃ ἀν-
θρώπος θεοφοβούμενος . . . Ὅμοιος δι' ὅλα αὐτὰ, νὰ
εἴπω, πρέπει τοῦ λόγου σου αὔριον τὸ πρωὶ νὰ ἐξη-
γῇς καθαρὰ εἰς τὴν Δέσποινά μας τὴν Ἀντιλήπτρια . . .

— Πῶς ; ἠρώτησεν ὁ Δάσκαλος.

(ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ)

— Οὕτως ἡμεῖς ὀνομάζομεν τὴν κυρά μας . . . αὐτὴ κινήθη διὰ σὲ εἰς συμπάθειαν, ἐτελείωσε . αὐθέντης μας ποτὲ δὲν λέγει ὅχι ὅταν τὸ εἶπῃ ἡ κυρά .

— Δοιπὸν νὰ τῆς ὀμιλήσω . . . νὰ τῆς ὀμιλήσω ! ἀνέκραξε χαρροσύνως ὁ Δάσκαλος, νομίζων ἀπὸ τοῦ ὅτι ἐλυτρώθη ἐκ τῶν χειρῶν τῆς Κουκκουβαΐας.

Ἡ ἐλπίς αὕτη ὀλίγην ἡχῶ εὔρεν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Στραβοπόδη, οὐδόλως μὴ εὐκρεστουμένου νὰ γίνῃ θρωπὸς θεοφοβούμενος, πλησίον ἑνὸς ἐφημερίου. Ὁ νοῦς τοῦ Κοκκινοχέρη ὀλίγην εἶχε κλίσιν πρὸς τ' ἀγροτικὸν τὸ πνεῦμά του δὲν ἐσυμβιβάζετο μὲ τὸ βουκολικόν ἔπειτα, πιστὸς εἰς τὰς παραδόσεις τῆς Κουκκουβαΐας ἤθελε μετὰ μεγάλης δυσαρρεσκείας ἰδῇ τὸν Δάσκαλον ὑφαيروμένον ἐκ τοῦ κοινοῦ δεσποτισμοῦ τῶν ἡσθάνων λοιπὸν τὴν ἀνάγκην τοῦ ν' ἀνακαλέσῃ τὸν ληστὴν τὴν ἀλήθειαν τῶν πραγμάτων, ἐπειδὴ τὸν ἐδόλεπεν ἀπὸ πλανώμενον μὲ ἡδονὴν εἰς φαιδράς ἐξοχικὰς φαντασίας.

— Ὡ! ναι, ἐπανελάβην ὁ Δάσκαλος· νὰ τῆς ὀμιλήσω τῆς Δεσποίνης μας τῆς Ἀντιλήπτριας . . . βέβαια μ' εὐσπλαγνισθῇ, καὶ . . .

Ὁ Στραβοπόδης κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν κατέρρεε φερεν ὑπαύτως εἰς τὸν πόδα τοῦ Δασκάλου νέον λάκτον σμα-ἐπιτυχὸν αὐτὸν καιρίως. Ὁ πόνος διέκοψε καὶ συνετέμα τὴν φράσιν τοῦ ληστοῦ, ὅστις ἐπανελάβε μετὰ σκίρτημα ἀλγεινόν. — Ναί, ἐλπίζω ὅτι ἡ καλὴ αὐτὴ κυρά θὰ λάβει δι' ἐμὲ εὐσπλαγχνίαν.

— Δυστυχῇ πατέρα . . . ὑπέλαβεν ὁ Στραβοπόδης Ἀμὴ τὴν καλὴν μου θειὰ τὴν κυρά Κουκκουβαΐα, ὅπου σ' ἀγαπᾷ τόσο . . . δὲν τὴν μετράς λοιπὸν τοῦ λόγου σου διὰ τίποτε ! . . . Ταλαίπωρη θειὰ Κουκκουβαΐα ! Μὴ σε μέλει κ' ἐκείνη δὲν θὰ σ' ἀφήσῃ τόσο εὐκόλως βλέπεις; εἶναι καλὴ νὰ ἔλθῃ μαζί μὲ τὸν ἐξάδελφόν μου τὸν κυρ Τριγύλαχ.

— Ἡ κυρά Κουκκουβάια; ὁ κύρι Τριγλάκης; ὁ καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος ἔχει, βλέπω, συγγενεὶς εἰς τὰ πνεύματα οὐρανοῦ καὶ εἰς τὰ ψάρια . . . εἶπεν ὁ Ρενὲ χαλῇ τῇ φωνῇ καὶ μετ' ὕψος παμπόνηρον, κτωπῶν διὰ τοῦ ἀγκυλῶνός του τὴν Κλαυδίναν, ἰσταμένην ἐκεῖ πλησίον. — Δὲν εἶναι γέλοιο, Κλαυδὶνα! αἱ;

— Δὲν πᾶς νὰ μοῦ χαθῇ, διαβόσκου χάρα! ὅπου θὰ μοῦ γελάσεις καὶ σὺ τώρα μετ' ὅσο πτωχοὺς ἀνθρώπους! ἀπεκρίθη χαμηλαφώνως ἡ κόρη, δίδουσα καὶ αὐτῇ πρὸς τὸν Ῥενὲ σφαιδρὸν τινα διαγκωνισμόν, ὥστε νὰ τοῦ συντρίψῃ τρεῖς παγίδας.

— Ἡ κυρά Κουκκουβάια εἶναι καμμία συγγενὴς σας; ἠρώτησεν ὁ γεωργὸς τὸν Δάσκαλον.

— Ναί . . . μία συγγενὴς μας . . . ἀπεκρίθη οὗτος μετ' ἡσυχίαν κατ' ἡσυχίαν.

— Καὶ αὐτὴν τώρα τὴν συγγενὴν ἐπαγαίνετε νὰ εἴρετε εἰς ταῖς Λούβραις; ἠρώτησεν ὁ γέρον Καστελάνος.

— Ναί, εἶπεν ὁ ληστής, πλὴν μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ υἱός μου ἀπατᾶται ἐλπίζοντας πολλὰ πράγματα ἀπ' αὐτήν. ἐγὼ, καλοῦ κακοῦ, αὔριον τὸ πρῶτόν θὰ ἐμιλήσω εἰδὼ τῆς καλῆς σας κυρᾶς . . . καὶ θὰ τὴν παρακαλέσω νὰ παραστήσῃ τὴν δυστυχίαν μου εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ ὑποστατικοῦ πλὴν (ἐπρόσθεσε διὰ ν' ἀλλάξῃ τὴν ἐμιλίαν καὶ δώσῃ πέρας εἰς τὰς ἀφρονάς τοῦ Στραβοπόδου προπετείας) ἐνθυμήθηκα . . . κάποιος εἰδὼ μοῦ ὑποσχέθη νὰ μοῦ ἱστορήσῃ κατὰ τί διαφέρει ὁ διοργανισμὸς αὐτῆς τῆς ἀγρονομίας ἀπὸ τὸν διοργανισμόν κάθε ἄλλης.

— Ναί, ἐγὼ σοῦ τὸ ὑποσχέθηκα τοῦτο, εἶπεν ὁ γέρον Καστελάνος, καὶ ἄκουσε νὰ ἰδῇς. Ἀφοῦ τὸ λοιπὸν ὁ αὐθέντης μας ἐπενόησε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν ἐλεημοσύνην τῆς ἐργασίας, δηλαδὴ νὰ δίδῃ ἐργασίαν

εἰς ὅποιον ἔλθῃ καὶ ζητήσῃ ἐλεημοσύνην, εἶπεν· ἵνα
 πύρχουν καταστήματα διὰ νὰ διδῶν βριβαῖα
 ὅσοι τελειοποιῦν τὰ ἄλογα, τὰ ζῶα, τὰ ἀλέτεια
 ἢ πολλὰ πρίγματα... δὲν ἦταν εἰς τὴν ζωὴν
 σχηματῶν νὰ ἐφεύρῃ τις κἀνένα τρόπον διὰ νὰ τελευ
 οῦνται καὶ οἱ ἄνθρωποι... Ἀφοῦ τὰ ζῶα νὰ βρι
 νωνται εἶναι καλόν, τί λέγεις τοῦ λόγου σου ἂν
 τιώνοντο οἱ ἄνθρωποι! ἀγία δουλεῖα! μόνον ὀλίγον
 σχολή. Δίδεις, νὰ εἰποῦμεν, τοῦ ζῶου βρόμη βρύ
 καλὴν, νερὸ τρεχάμενο καὶ καθαρὸν ἄερα, ἐπιμέλειαν
 κνον καὶ σκέπην ἀναπαυτικὴν, βέβαια καὶ γινώσκον
 ζῶον ὅπου χαίρεισαι νὰ τὸ ἐλέγῃς· ἔλα τώρα ὁ ἄνθρωπος
 νὰ ἰδοῦμεν! ὅπου εἶναι πρᾶγμα ὁλωσδιόλου διαφθορᾶς
 ὅπου δὲν ἡμπορεῖς εἶνα ἄνθρωπον νὰ τὸν ἐκβάλλῃς
 νομὴν τῆς ἀρετῆς, καθὼς ἐκβάλλεις τὰ ζῶα εἰς τὴν
 μὴν τοῦ καλοῦ χόρτου. Τὸ καλὸν χόρτον ὠφελεῖ τὸ
 ἐπειδὴ τοῦ ἔρχεται εἰς τὴν γεῦσιν νόστιμον, καὶ τὴν
 τὸ τρώγει μ' εὐχαρίστησιν καὶ παχύνει· εἶδες τὸ λοιπὸν
 ἐγὼ εἶμαι γνώμης καὶ διὰ τὸν ἄνθρωπον, ὅτι διὰ νὰ
 ὠφελέσῃ αὐτὸν καλὰ συμβουλαί, πρέπει νὰ εὑρεθῇ καλὸς
 τρόπος ὥστε ὁ ἄνθρωπος νὰ εὑρίσκῃ τὸ συμφέρον του
 τὸ νὰ τὰς ἀκολουθῇ, τὰς καλὰς συμβουλάς...

— Καθὼς τὸ βῶδι εὑρίσκει τὸ συμφέρον του εἰς
 νὰ τρώγῃ τὸ καλὸν χόρτον· ψεύματα, γέρον Καστελανέ.

— Καὶ βέβαια, παιδί μου.

— Ἀλλὰ, γέρον Καστελανέ, εἶπεν ὁ ἄλλος γεωργός·
 ἐγὼ ἤκουσα, ὅτι ἕνα καιρὸν ἦταν συστημένον ἕνα
 στατικὸν, ὅπου δὲν ἔβριζαν ἄλλους παρὰ κλέπτας,
 εἴκοσι χρονῶν καὶ κάτω, καὶ τοὺς ἐμάθον τὴν γεω
 γικὴν, καὶ ἐγίνονταν ἄνθρωποι εἰς ὀλίγον καιρὸ τοῦ
 περιποιούνταν καλὰ, ὥσάν νὰ ἦταν βασιλόπουλα.

— Αὐτὸ, παιδιά μου, εἶναι ἀληθινόν· καὶ αὐτὸ
 καλὸν, πολλὰ καλὸν φιλάνθρωπον ἔργον· ἦταν διὰ νὰ

ἔσται ποτὲ κἀνείς διὰ τοὺς κακοὺς· μελλοντοῦτο
καὶ διὰ τοὺς καλοὺς νὰ ὑπάρχουν ὁμοίως ἐλπίδες.
ἐκεῖνο τὸ ὑποστατικὸ τῶν πρώην κλεπτῶν ἐ-
σιάζετο κἀνέναντι νέος τίμιος, ἡγερός καὶ φιλόπονος
ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ πράξῃ εἰς τὸ καλόν, νὰ δου-
λῇ. ἤθελαν νὰ τοῦ εἰποῦν· Παιδί μου, ἔκλεψες διόλου
λόγου σου; ἦσαν ποτὲ παράλητος, τοῦ δρόμου; —
— «Ε! τὰ λοιπὸν ἐδῶ δὲν ἔχει τόπον διὰ λόγου σου.
— Ἀλήθεια ἀλήθεια, εἶπεν ὁ «Ρενέ» κάμνουν διὰ τοῦ
ἀνθρώπου ὅ,τι δὲν κάμνουν διὰ τοὺς τιμημένους·
καθὼς λές, τὰ ζῶα καὶ δὲν τοὺς μέλλει διὰ
ἀνθρώπου.

Τοῦτο λοιπὸν διὰ νὰ διορθώσῃ, διὰ νὰ δώσῃ πρὸς
ἕνα καλὸν παράδειγμα, ὁ ἰδικὸς μας αὐθέντης ἐ-
ποίησεν αὐτὸ τὸ ὑποστατικὸν ὅπου βλέπεις . . . «Γνω-
στὸν, εἶπεν, ὅτι ἐκεῖ ἐπάνω, εἰς τὸν οὐρανόν, ὑπάρχουν
ἀποδόσεις διὰ τοὺς τίμιους ἀνθρώπους· ὅμως, τί γὰρ
εἶπω, ἐκεῖ ἐπάνω . . . εἶναι πολὺ ἐπάνω, πολὺ ὑψηλὰ
εὐρίσκονται ἄνθρωποι (αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, παι-
δί μου, πρέπει νὰ τοὺς κλαίωμεν) ναί· εὐρίσκονται εἰς
κόσμον ἄνθρωποι ὅπου δὲν φθάνει ἕως ἐκεῖ ἡ ὄρασις
τῆς πνοῆς τους· πῶς θέλεις νὰ εὕρουν καιρὸν νὰ κυττά-
ναι ἐκεῖ ἐπάνω; Τὴν ἡμέραν ἀφοῦ ἐξημερώσῃ ὁ Θεὸς
νὰ βραδυάσῃ σκυμμένοι εἰς τὴν γῆν, τὴν σκάπτουν με-
λισσάρι καὶ τὴν ἐξανασκάπτουν διὰ νὰ ὁρμηθῇ ἄλλος·
νύκτα, κοιμοῦνται κατακουρασμένοι εἰς τὸ σκληρὸ
στρώμα . . . τὴν κυρικὴν, μεθοῦν εἰς τὸ καπηλειὸν
νὰ λητμονήσουν τοὺς χθισινοὺς κόπους καὶ τοὺς αὐρια-
τοὺς. Οἱ πτωχοί! νὰ εἰπόμεν καὶ τὴν ἀλήθειαν, ἀπὸ τοὺς
αὐτοὺς ὅλους κἀνὲνα ὄφελος δὲν τοὺς ἀπομένει!
φθγωθοῦν εἰς τὸ ἡλεροκάματον, μήπως τὰ φτωμί-
α εἶναι ὀλιγώτερον μαυροῦ; ὄχι! τὸ στρώμα τους ὀλι-
γώτερον σκληρό; ὄχι! τὸ παιδί τους ὀλιγώτερον ἀρρω-

στιόρικο; ὄχει! ἡ γυναῖκά του ὀλιγώτερον ἀπὸ
 ἀπὸ τὸ νὰ τοῦ δίδει βυζί; . . . Καὶ βυζί, καὶ
 ἐκεῖνη δὲν τρώγει ὅταν πεινᾷ μόνη της! ὅλ'
 αὐτὰ, ἐξεύρω παιδιὰ μου, ὅτι μαῦρο εἶναι
 τοὺς, ὅμως εἶναι ψωμί· σκληρὸ τὸ στρώμα τοῦ
 εἶναι στρώμα· φιλάσθυνα τὰ παιδιὰ τοὺς, ὅμως
 δυστυχησμένοι ἤθελαν ἴσως ὑποφέρει χωρὶς
 τὴν ἀθλία τοὺς τύχην, ἀν' ἐπίστευαν ὅτι ὅλοι
 μ' αὐτοὺς. Ἀλλὰ παγαίνουν εἰς τὴν χώρα ἢ εἰς
 ριὸν, τὰς ἡμέρας ὅπου γίνεται ἀγορὰ, βλέπουν ἐκεῖ
 ψωμί, στρώματα παχέα καὶ ζεστά, ἄλλα παιδιὰ
 εἰσὶν τὸ ῥῆθρον τοῦ ματοῦ, καὶ τόσον χορτασμένοι
 ῥίπτουν τὸ κουλουράκι τοὺς εἰς τὸν σκύλον ὅταν
 νᾶ . . . Ἀ! . . . νὰ σοῦ εἰπῶ; τότε ὅταν
 εἰς τὴν ἀπὸ γῶμα κιλῶν τοὺς, εἰς τὸ μαῦρόν τοῦ
 εἰς τὸ παταπὸ τοὺς στρώμα, οἱ ταλαίπωροι αὐτοὶ
 ποι, καὶ ἰδοὺν τὸ μικρὸ τοὺς παιδιὶ νὰ πᾶσχη,
 νὰ φαίνονται τὰ κοκκαλακιά του ἀπὸ τὴν ἀδυνα-
 νᾶ ἠμποροῦσαν νὰ ἔπαρουν, ἀπὸ χυμὸν τὸ κουλου-
 ρα τοῦ τὰ μικρὰ τῶν πλουσίων ἐρῶπταν εἰς τοὺς
 λέγουν πλέον καὶ αὐτοί· « Ἀφοῦ λοιπὸν ἦταν
 ὑπάρχουν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον καὶ πλούσιοι καὶ
 διατί νὰ μὴ γεννηθῶμεν πλούσιοι; εἶναι ἀδίκια
 τί νὰ μὴν ἦναι καθένας μὲ τὴν σειρὰ του; »
 παιδιὰ μου, αὐτοὶ οἱ λόγοι τοὺς δὲν εἶναι φρόνιμοι
 οὔτε τοὺς χρησιμεύουν εἰς τὸ νὰ γίνῃ ἐλαφρότεροι
 τοὺς· καὶ ὅμως αὐτὸν τὸν σκληρὸν καὶ βαρὺν. Ζυγὸν
 ἐνίοτε τοὺς πληγώνει καὶ καταπλακώνει, εἰς
 πρέπει νὰ τὸν φοροῦν ἀκατάπαυστα, χωρὶς ἐλ-
 ξεκουρασθῶν ποτέ . . . χωρὶς ἐλπίδα νὰ τὴν
 μίαν ἡμέρα τὴν εὐτυχίαν τὴν ὁποίαν γὰρ
 νεῖς ὅταν ἔχη τοὺς τρόπους, δηλαδή ὅταν ἦναι
 ρος . . . Ὅλην τὴν τὴν ζωὴν κατ' αὐτὸν τὸν

... συλλογίσου . . . Μακρὸν θὰ φαίνεται εἰς αὐτοὺς
 ἄνθρωποις τὸ διάστημα τῆς ζωῆς . . . μακρὸν ὡ-
 ρὰ ἡμέρα βροχερὴ χωρὶς τὴν παραμικρὴν ἀκτῖνα
 Τότε παγαίνουν εἰς τὸ ἔργον τοὺς μὲ ἀνορεξίαν,
 τήρειαν. Ἐπὶ τέλους, πολλοὶ ἀπὸ τοῦς μισθωτοῦς
 εἰς τὴν ἑαυτὸν τοὺς. «Τί νὰ δουλεύσω καλῆτε-
 ρα πλεονέκτημα ! Δι' ἐμέ τὸ ἴδιον κάμνει ἂν τὸ στάχυ
 μετὰ ἢ κοῦφιο ! Τί νὰ χαλῶ τὸν ἑαυτὸν μου ;
 δουλεύω μόνον ὅσον εἶναι δίκαιον. Τὸ κακὸν παι-
 ρι, δὲν κάμνω τὸ κακόν· τὸ καλὸν μένει χωρὶς ἂν-
 ῶν, δὲν τὸ κάμνω τὸ καλόν . . .» Οἱ στοχασμοὶ
 εἶναι, παιδιὰ μου, νόσεραί . . . ἀπ' αὐτὴν τὴν ἁ-
 ρίαν ἕως εἰς τὴν ὀκνηρίαν τὸ διάστημα εἶναι ὀλίγο,
 ἀπὸ τὴν ὀκνηρίαν πάλιν ἕως εἰς τὴν κακίαν ἀκόμη
 ἕτερον εἶναι τὸ διάστημα . . . Κατὰ βυστυρίαν,
 οἱ ὅποιοι μὴ ὄντες οὔτε καλοὶ οὔτε κακοί, μήτε
 κάμνουν μήτε κακὸν, εἶναι οἱ περισσότεροι· αὐ-
 τοὶ λοιπὸν, εἶπεν ὁ αὐθέντης μας, πρέπει νὰ διορθώ-
 σαι τὰ λάττα ὡς ἂν νὰ εἶχαν τὴν τιμὴν νὰ ἦσαν ἁ-
 γία με κέρατα, ἡ ζωὰ ὅπου δίδουν μαλλί . . .
 παρασταθῶσω νὰ τοὺς δώσω συμφέρον εἰς τὸ νὰ ἦναι
 σοφρονεῖς, φιλόπονοι, νοήμονες καὶ ἀφωτισμέ-
 νους τὰ χρέη των· νὰ τοὺς ἀποδείξω ὅτι γινόμενοι
 ἕτεροι, θὰ γίνουν καὶ πραγματικῶς εὐτυχέστεροι . . .
 θὰ εὐρουν τὸ ὄφελός των . . . Διὰ νὰ πείθουν εἰς
 αὐτοὺς αἱ καλὰ συμβουλαι, ἅς τοὺς δώσω ἐδῶ κάτω,
 νὰ εἰποῦμεν, μίαν μυρωδιὰ τῶν ἀγαθῶν τὰ ὅ-
 να ἔχουν νὰ γευθοῦν ἐκεῖ ἐπάνω . . . Ἀποῦ ἔλαμε τὸ
 ῶν σου, ὁ αὐθέντης μας, ἐκήρυξεν εἰς τὰ περίχωρα
 τοῦ χρειάζονται ἐξ γεωργοὶ καὶ ἄλλαι τόσαι γυ-
 ναι ἢ κορασίδες διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ὑποστατικοῦ
 αὐτοῦς ἤθελε νὰ τοὺς διχλέξῃ μεταξύ τῶν
 ὄλων τῶν τοῦ τόπου, κατὰ τὰς πληροφαιρίας τὰς ὁ-

ποιᾶς ἔχει νὰ λάβῃ ἀπὸ τοὺς δημάρχους, ἀπὸ τῶν φημερίους καὶ ἄλλους. Αὐτοὶ θὰ πληρώνονται τὴν τῶρα ἡμεῖς, ἡγοῦν ὡσὰν πρίγκιπες· θὰ τρώγουν τετρὰ ἀπὸ τοὺς αὐθέντας τῆς χώρας, καὶ θὰ μοιραῖται ὅλοι μεταξὺ των τὸ ἓνα δέκατον ἀπὸ τὰ προϊόντα τῆς συγκομιδῆς· δύο χρόνους θὰ κάθονται εἰς τὸ στατικό, ὕστερα θὰ φεύγουν διὰ νὰ δώσουν τὸν ἄλλους γεωργούς ἐκλεγμένους ὑπὸ τὰς αὐτὰς νίκας· ὕστερον ἀπὸ πέντε χρόνους, θὰ ἡμποροῦν νὰ ναπαρουσιασθοῦν, ἂν δὲν εὐρίσκουν ἄλλου ἔργου. Αὐτὰ. Τώρα, ἀπὸ τὸν καιρὸν ὅπου ἐσυστήθη τὸ στατικό, γεωργοὶ καὶ ἡμερομίσθιοι εἶδῶ εἰς τὰ συλλογίζονται· Ἐλάτε, παιδιὰ, νὰ γίνωμεν φίλοι, τίμιοι, ἄσκητοι, νὰ δειχθοῦμεν μὲ τὸ δάκτυλο διὰ καλὴν μας διαγωγὴν, ὥστε μίαν ἡμέραν νὰ χωρῶμεν εἰς καμμίαν θέσιν τοῦ ὑποστατικοῦ Βουκεβᾶλ· θὰ ζήσωμεν ὡσὰν εἰς τὸν παράδεισον δύο χρόνους· τελειοποιηθῶμεν εἰς τὴν τέχνη μας· θὰ πάρωμεν πουργί μας γεμάτα, καὶ περιπλέον, ὅταν θὰ φύγωμεν· θὰ εἶναι ποῖος νὰ μᾶς πρωτοπάρῃ εἰς τὴν δούλειαν του, ἐπειδὴ γνωρίζει ὅτι, διὰ νὰ γίνῃ κἀνεὶς δεκτὸς τὸ ὑποστατικό Βουκεβᾶλ, χρειάζεται νὰ ἔχῃ ἀποδοτικὸν ἀξιολόγου διαγωγῆς.

— Ἐμὲν' ἀπὸ τῶρα μ' ἔχουν κρατημένον εἰς τὸ στατικό τῆς Ἀρνούβιλλης, εἰς τῆς κυρίας Δουβρώλλης· πεν ὁ Ρενέ.

— Κ' ἐγὼ ἐσυμφώνησα διὰ τὴν Γόνισσαν, εἶπεν ὁ Λος γεωργός.

— Βλέπεις ; καὶ ὅλοι αὐτοῦ κερδαίνουν· οἱ ἀγαθὸν ὠφελοῦνται τὸ διπλοῦν· μόνον διὰ δώδεκα ἀνδράς γυναικας ἔχομεν τόπον, ἀλλ' ἴσως σχηματίζονται νῆντα καλοὶ ἄνθρωποι μέσα εἰς τὸν νομὸν διὰ νὰ γοῦν ἀξιοὶ νὰ τοὺς πάρωμεν· ὅσοι πάλιν μένουσιν ἔτι

ῥέσουν, πάντοτε εἶναι καλοὶ ἄνθρωποι, ψεύματα ;
 ἢ μείνουν πάντοτε τριοῦτοι· ἐπειδὴ, ἂν δὲν ἐχώ-
 ρητος, ἔχουν τὴν ἐλπίδα νὰ χωρέσουν μετὰ δέ-
 ος. Τί ; καταλαβαίνεις τώρα διατί σοῦ εἶπα ὅτι τὸ
 τατικό μας δὲν εἶναι ὡσὰν κάθε ἄλλο, καὶ ὁ αὐθέν-
 μας ὡσὰν κάθε αὐθέντης ;

— Βέβαια, βέβαια ! . . . ἐπεφώνησεν ὁ Δάσκαλος·
 τοῦτο μάλιστα ἐλπίζω κ' ἐγὼ περισσότερο, ὅτι θὰ
 ἀσπλαγχθῇ. Ἕνας ἄνθρωπος ὅπου κάμνει τόσα
 καὶ μὲ τρόπον τόσον εὐγενῇ καὶ νοήμονα, δὲν δυσκο-
 λῆται καὶ δι' ἓνα καλὸν περισσότερο. Τοῦλάχιστον εἴ-
 με νὰ μάθω τ' ὄνομά του, καθὼς κ' ἐκεῖνο τῆς Δε-
 σφύρας Ἀντιλήπτριας, ἐπρόσθεσεν ὁ Δάσκαλος ἐνθου-
 σιασμός, διὰ νὰ εὐλογῶ τοὺς εὐεργέτας μου ἀπὸ τώρα·
 αὐτὸν εἶμαι ὑπερβέβαιος ὅτι τ' αὐθεντικά σας θὰ μ'
 ἀσπλαγχθῶν.

— Μὴ προσμένεις ν' ἀκούσης μεγάλα ὀνόματα· θὰ
 εἶναι ὀνόματα ἀπλᾶ καὶ καλομίλητα ὡσὰν τὰ ὀ-
 νόματα τῶν ἁγίων. Ἡ Δέσποινά μας ἡ Ἀντιλήπτρια
 καλεῖται κυρία Γεωργία . . . Ὁ αὐθέντης μας ὀνομά-
 ζεται Κύριος Ροδόλφος.

— Ἡ γυναϊκά μου ! . . . ὁ δῆμιός μου ! . . . ἐπιθύ-
 σεν ὁ ληστής, κεραυνόπληκτος ἐκ τοῦ ἀκούσματος.

Ὁ Ροδόλφος ! ! ἡ Κυρία Γεωργία ! ! !

Ὁ Δάσκαλος δὲν ἠδύνατο νὰ πεισθῇ ὅτι ἡπατάτο ἐκ
 τῶν ὀνομάτων· πρὶν ὁ Ροδόλφος τὸν καταδικάσῃ εἰς
 τὴν τρομεράν, τὸν εἶχεν εἰπεῖ ὅτι ἔτρεφε πρὸς τὴν
 κυρίαν Γεωργίαν ζωηράν εὐνοίαν. Ἡ πρόσφατος τέλος
 τῶν ἐμφάνεισι τοῦ αἰθίοπος Δαυὶδ εἰς τὸ ἀγροκή-
 ρον ἀφῆρει πᾶσαν ἀμφισβολίαν. Ὁ Δάσκαλος ἀνεγνώρι-
 σεν εἰς ὅλα ταῦτα τὸν δάκτυλον τοῦ Θεοῦ διαταράττον-
 τας τὴν ἐλπίδα του περὶ τῆς πρὸς αὐτὸν εὐσπλαγ-
 χνείας τοῦ ἰδιοκτήτου Ἐκκλησίας λοιπὸν κατὰ πρότερον καὶ
 (ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ)

φύγη. Ὁ Ροδόλφος τὸν ἐνέπνευε τρόμον ἀκαταμάχητον. ἔσως τὴν ὥραν ταύτην εὐρίσκετο εἰς τὸ ἀγροκήπιον. Μόλις ὁ ληστής συνῆλθεν ἐκ τῆς ἐκπληξέως του, ἐγερθεὶς τῆς τραπέζης, ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ Στραβοπόδης καὶ ἀνέκραξε μὲ τόνον ἀνθρώπου ἀπονενουμένου. — Παγαίνομεν ἀπ' ἐδῶ . . . ἔμβα ἔμπρός . . . γομεν ἀπ' ἐδῶ !

Οἱ γεωργοὶ ἐθεώρησαν ἀλλήλους μὲ θαυμασμόν.

— Νὰ φύγετε ; . . . τέτοιαν ὥραν ! ἀδελφέ μου λέγεις τώρα ; εἶπεν ὁ γέρων Καστελανός. Πά ! τὴν σοῦ κατέθηκε ; τρελλὸς εἶσαι ; . . .

Ὁ Στραβοπόδης συνήρπασεν εὐστόχως τὸν λόγον τοῦτον, ἐστέναξεν ἐκ βαθέων, ἔκαμε νεῦμα καταστροφῆς, καὶ, θέσας τὸν λιχανὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ μαστίγου του, ἔδωκεν οὕτω εἰς τοὺς γεωργοὺς νὰ ἐννοήσωσι ὅτι αἱ φρένες τοῦ ἐπιπλάστου πατρὸς του δὲν ἦσαν γιὰ τοὺς γιούς. Ὁ γέρων γεωργὸς τὸν ἀπήντησε τότε καὶ μὲ νεῦμα καταλήψεως καὶ συλλυπήσεως.

— Ἐλα, ἔλα, φεύγομεν ἀπ' ἐδῶ ! ἐπανέλαθ' Ἀσκαλὸς ζητῶν νὰ σύρῃ τὸ παιδίον. Ἄλλ' ὁ Στραβοπόδης, στερεῶς ἀποφασίσας νὰ μὴν ἀφήσῃ τὸ καλὸν καὶ νο κατὰ φύγιον διὰ νὰ τρέχῃ μὲ τόσον ψυχὸς εἰς χωράφια, εἶπε μετὰ φωνῆς θρηνώδους.

— Καλὲ πατέρα, καλὲ τώρα . . . σοῦ ἦλθε πάλιν βλέπεις, ἡ ἀντράλα . . . ἡσύχασε' ποῦ θὰ ὑπάγῃς τέτοιο κρύο, καὶ σκοτεινὰ . . . νὰ πάθῃς καὶ τίποτε. Προτιμῶ νὰ ὑποφέρω τὴν λύπη νὰ μὴ σὲ ὑπακούω. Παρὰ νὰ σὲ ὑπάγω τέτοιαν ὥρα ἔξω ἀπ' ἐδῶ. Καὶ πευθυνθεὶς πρὸς τοὺς γεωργοὺς. — Τί λέγετε καὶ καλοὶ μου κύριοι ; δὲν θὰ μὲ βοηθήσετε νὰ ἐμπαδίσω τὸν ταλαίπωρο πατέρα μου νὰ ἔβγῃ ἀπ' ἐδῶ ;

— Ναί, ναί' μείνε, παιδί μου, ἡσυχο, εἶπεν ὁ γέρον.

Ἀπὸ τῆς ἀντρίκης τοῦ Καστελανοῦ

ελευθέρως, καὶ δὲν τοῦ ἀνοίγομεν . . . Θ' ἀναγκασθῇ
ἀγίασθῇ εἰς τὸ ὑποστατικό.

Μὴ με βιάζεστε νὰ μείνω, ἀνέκραξεν ὁ Δάσκαλος·
ἡ θελα δώσει βάρος καὶ εἰς τὸν αὐθέντη σας . . .

κύριον . . . Ροδόλφον . . . Μοῦ εἶπετε, ὅτι τὸ ὑπα-
τικό δὲν εἶναι ἄσυλον διὰ τὸν κάθενά· τὸ λοιπὸν, ἂ

εἰτέ με νὰ φύγω . . .

— Νὰ δώσης βάρος εἰς τὸν αὐθέντη μας ; . . . Μείνε
χρὸς· κατὰ δυστυχίαν δὲν ἀπομένει ἐκεῖνος ἐδῶ· τὸν

πομὲν πολὺ σπανιώτερον παρ' ὅσον ἐπιθυμούσαμεν . . .
ἀλλὰ καὶ ἐδῶ νὰ ἦταν, τί βάρος ἤθελε νὰ τὸν δώσης τοῦ

σου ;

— Ὅχι, ὄχι, εἶπεν ὁ ληστὴς μετὰ τρόμου, ἡλλαξα
τὸν . . . ὁ υἱός μου ἔχει δίκαιον· ἡ συγγενὴς μου

τοῦ εἶναι εἰς ταῖς Λούθραις, θὰ μὲ συμπονέσει . . . Θὰ
πάρω νὰ τὴν εὔρω.

— Ἐγὼ ἄλλο δὲν ἔχω νὰ σοῦ εἰπῶ (ἐπανελάθεν ὁ
καρδίας Καστελάνος μετὰ χαριεντισμοῦ, νομίζων ὅτι ὡ-

ρεῖται πρὸς ἄνθρωπον τοῦ ὁποῖου εἶναι προσβεβλημένος
καὶ) παρὰ, ὅτι ὅσον δι' ἀπόψε δὲν τὸ κουνεῖς ἀπ' ἐ-

δῶ· τοῦ θὰ πᾶς, τυφλὸς ἄνθρωπος μ' ἓνα παιδί . . . ὅ-
τι φίλε μου, ὄχι.

Ὁ Ροδόλφος λοιπὸν δὲν ἐκατοῖκει εἰς Βουεγκάλ· ἀλ-
λὰ τοῦτο δὲν ἴσχυσε νὰ καταπραῦνῃ τοὺς φόβους τοῦ

ἀσκάλου· μ' ὅλην τὴν διαφθορὰν τῶν χαρακτήρων τῆς
αἰῶνος, ἐφοβεῖτο μὴ ἀναγνωρισθῇ ὑπὸ τῆς συζύγου

αὐτοῦ, ἥτις ἠδύνατο νὰ καταβῇ εἰς τὸ μαγειρεῖον ἀπὸ
τιγμῆς εἰς στιγμὴν· καὶ εἰς τοιαύτην περίπτωσιν, αὐ-

τὸς ἐπίστευεν ὅτι ἠδύνατο νὰ τὸν καταμηνύσῃ, καὶ νὰ
τὸν βάλῃ ὑπὸ κράτησιν· διότι πάντοτε ἐφρόνει ὅτι ὁ

Ροδόλφος τὸν ἐτιμώρησε τοσοῦτον ἀπηνῶς, πρὸ πάν-
των διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὰ μίσος καὶ τὴν ἐκδίκησιν τῆς

Γεωργίας. Πλὴν δὲν ἠδύνατο νὰ φέρῃ εὐρίσκειται

εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ Τραπεζοπόδου. Τί νὰ κάμῃ πλὴν
ὑπήκουσε. Διὰ τὴν ἀποφύγη ὁμῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς
ναϊκῆς του, εἶπεν εἰς τὸν γεωργόν·

— Ἀφοῦ πλέον μὲ βεβαιώνετε ὅτι δὲν δίδω καὶ
βάρος, οὔτε εἰς τὸν αὐθέντην σας, οὔτε εἰς τὴν
σας . . . δέχομαι τὴν φιλοξενίαν ὅπου μοῦ προσφύγῃ
ἐπειδὴ ὁμῶς εἶμαι κουρασμένος πολὺ, ἂν μοῦ
τὴν ἄδειαν, παγαίνω νὰ πλαγιάσω, καὶ αὐριον
καθὼς χαράξῃ ἡ ἡμέρα ἐπιθυμῶ νὰ φύγω.

— ὦ! αὐριον τὸ πρωὶ κάμε ὥπως ἀγαπᾷς
σηκωνόμεθα πρωτὶ αὐριον ἔρχεται κ' ἕνας ἀπὸ
καὶ σὰς συνοδεύει ἕως εἰς τὸν δρόμον σας, καὶ
δὲν χάνεσθε.

— Ἐγὼ, ἂν ἀγαπᾷς, τὸν ὁδηγῶ ἕως καὶ
δρόμο, εἶπεν ὁ Ῥενέ, ἐπειδὴ ἡ κυρά μου εἶπε νὰ
αὐριο μὲ τὸ μικρὸ τὸ ὄχημα νὰ πάρω ἀπὸ τοῦ
βολαιογράφου, εἰς Βιλλιερλεβέλ, μικρὰ σακκία
ματα.

— Ὁδηγεῖς τοῦ λόγου του ἕως ἐκεῖ ὅπου εἶναι
δρόμος ὁ ἰδικὸς του, εἶπεν ὁ γέρον Καστελανέ,
πεζός· ἡ κυρά ἠλλάξε γνώμην πρὸ ὀλίγου, ἐπειδὴ
χάσθη φρόνιμα, ὅτι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ φέρωμεν
τώρα τόσα χρήματα εἰς τὸ ὑποστατικόν, ἐνῶ δὲν θὰ
χρειασθοῦν παρὰ τὴν δευτέραν. Ἄς κάθονται ὡς
εἰς τοῦ συμβολαιογράφου· καλὰ κάθονται κ' ἐκεῖ.

— Ἡ κυρά γνωρίζει ἐκεῖνο ὅπου εἶναι καλὴ τῆς
ἐμέναν, ἀλλὰ τί φόβον ἔχουν κ' ἐδῶ τὰ χρήματα,
Καστελανέ;

— Φόβον, παιδί μου, τίποτε, δόξασσι ὁ Θεός! ὁ
ὅς ἦναι· καλῆτερα ἔχω νὰ εὐρίσκονται κοντά μου
τακτοῖσι σακκία σιτάρη, παρὰ δέκα σακκία χρήματα.

— Ἄ . . . κοπιάσετε, ἐπανελάθεν ὁ γέρον Καστε
λανέ, ἀπειθονοῦντες πρὸς τὸν ληστήν καὶ τὸν Στραβο

ἴπατε, ἀδελφέ μου· καὶ σὺ, παιδί μου, ἀκολού-
 ζει, ἐπρόσθεσε λαβὼν λύχνον. Καὶ προπορευόμενος
 ἐν τῇ ξένῳ τῆς ἐπαύλεως, τοὺς ὁδήγησεν εἰς μι-
 να θάλαμον κατώγῳ, ὅπου εἰσῆλθον ἀφου-
 ρισαν μακρὸν διάδρομον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἠνοίγοντο
 οὐραὶ. Ὁ γεωργὸς ἀπέθεσε τὸν λύχνον ἐπὶ
 τῇ τραπέζῃ καὶ εἶπεν εἰς τὸν Δάσκαλον· — Ἴδού τὸ
 ἔσθαι σου· ὕπνον ἑλαφρὸν, ἀδελφέ. Ὅσον διὰ σέ,
 δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ κοιμηθῇς ἀναπαυτικά· τὰ
 πάντα πάντοτε κοιμοῦνται ἡσυχά.

Καὶ ὁ μὲν ληστής, ὁδηγηθεὶς ὑπὸ τοῦ Στραβοπόδη
 τοῦ τῆς κλίνης, ἐκάθισεν ἐπὶ τινος ἄκρου αὐτῆς· ὁ
 μικρὸς χωλὸς ἔκαμε νεῦμα πρὸς τὸν γεωργὸν, ὡς νὰ
 εἴπῃ νὰ τὸν ὁμιλήσῃ, καὶ ἐξῆλθε κατόπιν αὐτοῦ ἐκ
 τοῦ θαλάμου εἰς τὸν διάδρομον.

— Τί θέλεις, παιδί μου; τὸν ἠρώτησεν ὁ γέρον Κα-
 τάλανός.

— Θέλω, καλέ μου αὐθέντη, νὰ σοῦ εἰπῶ, ὅτι καμ-
 νὰ φορὰ ἔρχονται τοῦ πατέρα μου τὴν νύκτα σπασμοὶ
 οὐρικοί, καὶ μόνος μου δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸν κρατήσω·
 νὰ ἀναγκασθῶ νὰ φωνάξω βοήθεια, μὲ ἀκούουν ἀπ’
 οὐρα.

— Ταλαίπωρο καὶ σύ! εἶπεν ὁ γεωργὸς μὲ συμπά-
 ρεν, μείνε ἡσυχός. . . Βλέπεις ἐκείνην ἐλατὴ τὴν θύρα,
 τὸ πλάγι τῆς ἀναβάθρας;

— Ναί, καλέ μου κύριε, τὴν βλέπω. . .

— Ἐκεῖ πάντοτε κοιμᾶται ἐν ἀπὸ τὰ παιδιὰ τοῦ
 οὐρατικού· ἂν τύχῃ τίποτε, ἔπαιζεις καὶ τὸν ἐξυ-
 πνάζεις τὸ κλειδί εἰν’ ἐπάνω εἰς τὴν θύρα τοῦ· τὸν φωνά-
 ζεις καὶ ἔρχεται.

— Ἀλλοίμονον! καλέ μου κύριε, ἴσως οἱ δύο μόνον
 εἴμεθα ἱκανοὶ νὰ κρατήσωμεν τὸν δυστυχῆ μου πα-
 τέρα, ἂν τὸν πιάσουν τὰ νεῦρά του· ὅμως δὲν ἠμποροῦμε

νά ἔλθῃς καὶ ἡ αὐθεντιά σου ὁ ἴδιος, ὅπου δεικνύεται
ἔχῃς τόση . . . τόση καλосύνῃ;

— Ἐγὼ, παιδάκι μου, κοιμοῦμαι, καθὼς καὶ
ἄλλοι γεωργοί, εἰς ἄλλο οἶκημα, εἰς τὸ βάθος τῆς
λῆς ὅμως μὴ σε μέλει· ὁ Ῥενά εἶναι δυνατός· εἶναι
λὸς ταῦρον νά βάλῃ κάτω ἀπὸ τὰ κέρατα.
Χρειασθῇ καὶ ἄλλη βοήθεια, τότε παγαίνει ἐκείνη
φωνάζει τὴν γρηά μας μαγεύρισσα, ἥτις κοιμάται
δίπλα τῆς κυρῆς μας καὶ τῆς δεσποσύνης . . . ἐκείνη
ναὶ καλὴ καὶ νά κάμῃ τίποτε ἱατρικά.

— ὦ! εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ! καλέ μου
παγαίνω νά παρακαλέσω τὸν Θεὸ νά σ' ἔχῃ γιὰ
ποῦ φροντίζεις διὰ τὸν πτωχὸ πατέρα μου μὴ
πόνου.

— Καληνύκτα, παιδί μου . . . ἃς ἐλπίζωμεν
Θεὸν ὅτι δεν θὰ λάβῃς τὴν χρεῖαν κἀνενός· ὁ πατήρ
σου θὰ κοιμηθῇ ἡσυχά. Ἐμῶς, ἔμῶς καὶ σὲ προση-
ύσω.

— Παγαίνω καληνύκτα, κύριέ μου.

— Εἰς τὸ καλὸ, παιδί μου! . . .

Καὶ ὁ γέρων γεωργὸς ἀπεμακρύνθη.

Μόλις ἔστρεψε τὴν ῥάχιν, καὶ ὁ μικρὸς χωλὸς
πρὸς αὐτὸν τὴν ἐξόχως σκωπτικὴν καὶ ἐξυβριστικὴν
ἐκείνην χειρονομίαν, τὴν ὁποῖαν συνειθίζουσιν οἱ
ράλυτοι τῶν Παρισίων παῖδες (le gamins de Paris)
χειρονομία αὕτη συνίσταται εἰς τὸ νά κτυποῦν τὸν
χένον των διὰ τῆς παλάμης τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς,
διαφόρους ἐπαναλήψεις, ἐκάστοτε ἐξακοντίζοντες
ἐμπρὸς τὴν δεξιάν των χεῖρα χεῖρα καλῶς ἠνωγμένη.
Τὸ κυνδυνῶδες τοῦτο παιδίον κατώρθωσε διὰ τῆς
βολικῆς του πανουργίας νά λάβῃ μέρος τῶν ἀδελ-
φῶν ὁποῖας ἐχρειάζετο πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ἀπαι-
τημάτων τῆς Κουκουδεῖας καὶ τοῦ Λαγκαλοῦ.

Θεν, ἔτι τὸ εἶκημα ὅπου ἔμελλε νὰ κοιμηθῇ θὲν ἐ-
οικετο, εἰμὴ ὑπὸ τῆς κυρίας Γεωργίας, τῆς Μαρι-
τί, μιᾶς γράϊας μαγειρίσσης καὶ ἐνὸς ὑπηρετοῦ τῆς
ὡλεως. Ὁ Στραβοπόδης, εἰσελθὼν εἰς τὸν θάλακμον
ὅπου εἶχε μετὰ τοῦ Δασκάλου, ἐφυλάχθη καλῶς
νὰ τὸν πλησιάσῃ ὁ ληστής τὸν ἤκουσε, καὶ τὸν
ἐχαμήλησεν τῇ φωνῇ.

— Παῦ ἐπῆγες, μωρέ;

— Κάτι πολλὴ περιέργεια τὴν ἔχεις, χασομμάτη . . .

— Ἀ! τώρα θὰ μοῦ τὰ πληρώσεις ὅσα μ' ἔκαμες
νὰ ὑποφέρω μ' ἐψησες! ἀνέκραξεν ὁ Δάσκαλος,
καὶ ἔγερθη μετὰ θυμοῦ, ζητῶν τὸν Στραβοπόδην ψηλα-
τῶν καὶ προβαίνων τὸν τοῖχον τοῖχον διὰ νὰ ὁδηγή-
ται. Ὁ δὲ πνίξω, φαρμακευμένη ὄχεντρα, θὰ σὲ πνίξω!

— Καψο-πατέρα . . . θὰ πιάσεις τώρα νὰ παίξης
τοὺς τυφλομυῖα μὲ τὸ παιδί σου; εἶπεν ὁ Στραβοπόδης
κατηρηστικῶς, φεύγων εὐκολώτατα πᾶσαν καταδίω-
ξίν τοῦ Δασκάλου. Οὗτος, παραφερθεὶς εἰς τὴν ἀρχὴν
τῆς ἐργῆς ἀσυλλόγιστον, τυχέως ἐναγκάσθη, ὡς ἄλλο-
τε, νὰ γνωρίσῃ ὅτι ἦτο μάταιον τὸ νὰ ζητῇ νὰ συλλάβῃ
τὸν υἱὸν τοῦ Κοκκινούχρη. Βιασμένος νὰ ὑπομένῃ τὴν
ἐκδίωξίν τοῦ καταδρομῆν ἕως οὗ δυνήθη νὰ ἐκδικηθῇ
τὸν ἀνδρόν, ὁ ληστής, μένεα πνέων, ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης ἐ-
πὶ πλῆλ' ἀπολαττόμενος, ἔπεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ βλασφημῶν.

— Καψο-πατέρα . . . μὴν ἐλύσσιασαν τὰ δόντια
σου . . . καὶ βλασφημοκοπέες τόσο; 'Αμ' ἂν σ' ἄκουε
ὁ ἐφημέριος τοῦ χωριοῦ, τί θὰ ἔλεγε; . . . θὰ σοῦ
μετάνοιαις . . . βέβαια.

— Καλά! καλά! ἐπανελάβεν ὁ ληστής μὲ φωνὴν ὑ-
ποτακτικὴν καὶ βεβιασμένην. Καὶ μετὰ μακρὰν σιωπὴν
ἐπετίμη με σὺ περίπαιξέ με εἰς τὴν δυστυχίαν ὅπου
ἐβλέπεις . . . ἀνάνδρος ὅπου εἶσαι! . . . εὐμορφά! ὡ-
ς! αὐτὸ θὰ εἶπαι ὅτι εἶσαι γενναῖος! . . .

— ὦ ! μούρη ! γενναϊόφυχος ! μωρὲ λόγος !
κραῖεν ὁ Στραβοπόδης μὲ καγχασμούς· εὐμορφὸς
ναϊόφυχος ἦσουν ὅταν εἶχες τὰ ῥάτια σου κ' ἐβαλ-
ρόχτια διὰ νὰ κατερημάξης τὸν κόσμον δεξιά

— Ἀλλ' ἐγὼ εἰς ἐσένα δὲν ἔκαμν ποτὲ κακόν·
Διατί μὲ τυραννεῖς τόσον σκληρά ;

— Πρῶτα, ἐπειδὴ εἶπες ἀρχήτερα εἰς τὴν Κου-
θάρια ἀνοησίαις . . . Καὶ ἔπειτα, ὁ κύριος ἤθελε νὰ
μείνῃ ἐδῶ· νὰ μᾶς ἔχῃ νὰ κάμνωμεν εἰς τοὺς χαρ-
τὴν ὄρνιθα . . . Ὁ κύριος ἤθελεν ἴσως νὰ ἐμβῇ εἰς
νὰ παίρνῃ τὸ γάλα τῆς γαδούρας !

— Δὲν πᾶς, βρωμόπαιδο, νὰ χαθῇς ! Καὶ ἂν
ροῦσα ἐγὼ νὰ μείνω ἐδῶ . . . εἰς τοῦτο τὸ ὑποστ-
όπου νὰ πέσῃ τώρα καὶ νὰ τὸ καύσῃ ἀστροπελέκι-
λες, ζεύρεις, νὰ μὲ ἀφήσῃς ! μὲ τὴν αὐθάδειά σου !

— Ἐσὺ νὰ μείνῃς ἐδῶ ! μωρὲ δὲν γελάτε ! Κ-
στερα ; ποῖον ἤθελε νὰ ἔχῃ ἡ καρρία Κουκκουβά-
ζωο τῆς τυραννισμένο ; Ἡμένα ; Εὐχαριστῶ,
στῶ, ἐπῆρα, μὲ φθάνουν !

— Ἀ . . ! ἔκτρωμα !

— Ἐκτρωμα ! ἂ ! . . . καλὰ δὲ κάμνω κ' ἐγὼ
θεῖά μου ἡ Κουκκουβάρα εἶχε δίκαιο νὰ λέγῃ πῶς
ὑπάρχει πράγμα νοστιμότερον παρὰ νὰ σὲ κάμνω
νεῖς νὰ σκυλιάξης, ἐνῷ ἦσουν ἄξιος μὲ μία μόνον
θιά νὰ μὲ ρίψῃς ἀλαλόφωινον . . . αὐτὸ δὲ εἶναι τὸ
λήτερον ! ὅπου εἶσαι δυνατὸς καὶ ὅμως δὲν ἠμποροῦ-
κάμῃς τίποτε . . . Μωρὲ ! ἀπόψε εἰς τὸ τραπέζι
λοιπὸν ! Κάθε φορὰ ὅπου τὸν ἐκτυποῦσα εἰς τὸ π-
τὸ αἷμά του ἀνέβαινε νὰ τὸν πνίξῃ, καὶ τ' ἀσπ-
τῶν ὀμματιῶν του ἐγίνοντο τριγύρω κατὰκόκκινα
νον κομμάτι μαυράδι τοὺς ἔλειπεν ἀπὸ τὴν μέση
νὰ ἦναι τρίχροα . . . ὥσάν κοκκάρδες (ἐθνόσημα)

— Ὀκλα ! σκόπαινε πλεονεκτήματα ἄλλο δὲν

ἂν γέλας· παιδί ὅπου εἶναι! εἶπεν ὁ Δάσκαλος
 ἡπιότητα, ἐλπίζων νὰ κάμψῃ τὴν καρδίαν τοῦ
 τραποῦνη. Ἀντὶ τώρα νὰ καθῇς αὐτοῦ καὶ νὰ μι-
 ούης, δὲν παγαίνεις νὰ κάμῃς ἐκεῖνο ὅπου σοῦ πα-
 γειλεν ἡ Κουκκουβάια; νὰ ἐρευνήσῃς παντοῦ, νὰ
 εἶδῃς τύπους μὲ τὸ κερὶ; Ἦκουσες; εἶπαν ὅτι τὴν
 στέρα θὰ φέρουν χρήματα εἰς τὸ ὑποστατικόν, καὶ
 ἄλλα... ἡμεῖς καὶ οἱ φίλοι τὴν κατορθώνομεν καὶ
 ἡ σερμέλει. Πά! ὅπου ἤθελα νὰ μείνω ἐδῶ! Ὁκτώ-
 μεραις νὰ κάθουμουν ἤθελα νὰ βαρεθῶ... μὲ τοὺς
 μαρικούς... τέτοια ἀγαθὰ ἔχημερώματα... Τί λὲς
 καὶ εὖ, παιδί μου; εἶπεν ὁ ληστὴς διὰ νὰ κολακεύσῃ
 τὸν Στραβοπόδη.

— Πολὺ ἤθελα τωόντι νὰ λυπηθῶ, ἂν ἔμενες ἐδῶ.
 Ὡς τὴν τιμὴ μου! εἶπεν ὁ υἱὸς τοῦ Κοκκινοχέρι μυ-
 σθηστικῶς.

— Ναί, νά! ἐδῶ εἰς αὐτὸ τὸ σπίτι, ἡμποροῦμεν
 νὰ κατορθώσωμεν ἡμεῖς δουλειά... Καὶ τίποτε νὰ μὴν
 ὑφίωμεν νὰ κλέψωμεν, θὰ ἔλθω πάλιν κάμμιαν ἡμέρα
 μὲ τὴν Κουκκουβάια νὰ ἐκδικηθῶ, εἶπεν ὁ ληστὴς μὲ
 φωνὴν θυμοῦ καὶ μίσους· διότι βέβαια ἡ γυναῖκά μου
 παρώξυνεν ἐναντίον μου αὐτὸν τὸν ἀναθεματισμένον
 Ῥαδούλφον, ὅστις τυφλώσαμε μὲ κατέστησε παίγιον ὅλου
 τοῦ κόσμου... τῆς Κουκκουβάιας, καὶ ἐνὸς παλινόπαι-
 στου ὡσάν ἐσέ... Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν ἡμπορῶ νὰ ἐκδικη-
 θῶ ἐκεῖνον, ἐκδικουμαι καὶ ἐγὼ τὴν γυναῖκά μου!...
 καὶ αὐτὴ ἔχει νὰ μοῦ τὰ πληρώσῃ ὅλα... φωτιὰ νὰ
 ἔβαλλα διὰ νὰ τοὺς καύσω, καὶ ἐγὼ νὰ ἐκαίουσιν μα-
 ζήτους, ἃς ἐκαίουσιν, φθάνει νὰ ἔκαϊ καὶ ἐκεῖνους...
 ὦ! νὰ σοῦ τὴν κάμω ἐγώ!... νὰ σοῦ τὴν κάμω!...

— Ἦθελες νὰ τὴν εἶχες εἰς τὰ χέρια σου, αἶ; ἤθε-
 λες νὰ τὴν εἶχες; Ἢλα τὴν ὅπου εἶναι δέκα μόνον
 πατήματα μακρὰν ἀπὸ σέ, καὶ ὁμῶς δὲν ἡμπορεῖς τί-
 (ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ)

ποτε! αὐτὸ δὰ εἶναι! Τώρα ἐγὼ, ἂν ᾔθελα, σ' ἐπὶ
να εἰς τὴν κάμερὴ της . . . Γνωρίζω ἐγὼ τὴν κα-
της γνωρίζω ἐγὼ, γνωρίζω ἐγὼ! ἐπρόσθεσεν ὁ
βοπόδης ψαλμωδῶν, κατὰ τὴν συνήθειάν του.

— Γνωρίζεις ποῦ εἶναι ἡ κάμερὴ της; ἀνέκρα-
Δάσκαλος μὲ ἀγρίαν χαράν' γνωρίζεις; . . .

— Ἐρχεσαι, αἱ; τὸ 'ξεύρω κ' ἐγώ! εἶπεν ὁ Στ-
πόδης' ἐμπρός' προπάτησε κομματι ἐπάνω εἰς τὰ
χικ τῶν ποδαριῶν σου, ὡσὰν σκύλος ὁποῦ τοῦ δειλ-
κάνένα κόκκαλο . . . Πιάς το, γέρο 'Αζόρ, πιάς το!

— Γνωρίζεις ποῦ εἶναι τῆς γυναικὸς μου ἡ κάμε-
ἐπανέλαθεν ὁ ληστής, στρεφόμενος πρὸς τὸ μέρος
ἤκουε τὴν φωνὴν τοῦ Στραβοπόδη.

— Ναί, τὸ γνωρίζω· καὶ τὸ νοστιμότερο εἶναι
ἐνας μόνος ὑπηρέτης κοιμάται ἐδῶ ὅπου μᾶς ἐβλ-
γνωρίζω ποῦ εἶναι ἡ θύρα του· τὸ κλειδί εἶναι εἰς
κλειδασιὰ· κράκ! μία γυρισιά, τὸν ἐκλειδώσαμεν.
'Ελα, σήκο, γέρο 'Αζόρ!

— Ποῦ τὰ ξμαθες κῦτά; ἠρώτησεν ὁ ληστής
ρόμενος ἀκουσίως

— Ἀ, σηκώνεσαι τὸ 'ξεύρω κ' ἐγώ, 'Αζόρ! Διὰ
τῆς κάμερης τῆς γυναίκας σου κοιμάται μια γρη-
γείρισσα . . . ἄλλη μία γυρισιά εἰς τὸ κλειδί τῆς
της, καὶ τὸ 'σπίτη γίνεται ἰδικό μας· ἰδική μας ἡ
ναῖκά σου καὶ ἡ κόρη μὲ τὴν καπνύτα τὴν ψαρή
ἤλθαμεν νὰ κλέψωμεν . . . Ἐλα τὸ λοιπόν . . . ἀγά-
ἀγάλλια, γέρο 'Αζόρ! ἀγάλλι' ἀγάλλια!

— Ψεύτη, ψεύτη . . . Ποῦ ἠμπόρεσες αὐτὰ νὰ
μάθης;

— Κουτσὸς ἐγὼ εἶμαι· κουτὸς ὅμως δὲν εἶμαι.
Προτήτερα εἶπα τοῦ γέρο ξεμωραμένου, τοῦ γεωργ-
ὅτι, καμμία φορὰ, τὴν νύκτα, σὲ πιάνουν τὰ νεῦρά
καὶ τὸν ἠρώτησκόν σὲ πιάσθαι ἀπόψε, ποῦ νὰ ζήτῃς

Θεα . . . Μ' ἀπειρίθηκε λοιπὸν, ὅ,τι ἂν τύχη τέτοια
 γὰρ νὰ φωνάζω τὸν ὑπὲρ ἑτῆ καὶ τὴν μαγεύρισα·
 μοῦ εἶπε ποῦ κοιμοῦνται . . . ὁ ἓνας κάτω, ἡ ἄλλη
 ἡ . . . δίπλα εἰς τὴν γυναῖκά σου! . . . Καὶ ὁ
 εὐδοπόδης ἐπανελάβε τὸ μονότονον ἄσμα του. Μετὰ
 ἑρὴν σιγὴν, στρέφεται ὁ Δάσκαλος καὶ τὸν λέγει
 τὰ φωνῆς γαληνίου καὶ ὕφους ἀπόφασιν δηλοῦντες
 ὁρᾶν.

— Ἀκουε . . . μὲ φθάνει πλέον ἡ ζωὴ . . . Πρὸ ὀλί-
 γων . . . ναί! σοῦ τὸ ἐξομολογοῦμαι . . . συνέλαβας
 ἂν ἐλπίδα, ἡ ὁποία τώρα μ' ἔκαμε νὰ βλέπω τὴν
 ἡμῶν μου πλέον φρικώδη παρ' ὅσον τὴν ἔβλεπα πρὶν . .
 εἰς . . . ἡ, τὸ κάτεργον, ἡ λαίμητόμος, δὲν εἶναι τίποτε
 ἄλλὰ εἰς τὰ ὅσα ὑποφέρω ἀπὸ σήμερον τὸ πρῶτ . . .
 καὶ τοῦτο θὰ τὸ ὑποφέρω καθ' ἡμέραν εἰς τὸ ἐξῆς . . .
 ἡ γαλινὴ με εἰς τὸν θάλαμον τῆς γυναικὸς μου· τὸ μα-
 γεῖόν μου τὸ κρατῶ . . . νὰ τὴν θανατώσω . . . Θὰ μὲ
 θανατώσουν ἔπειτα, ἅς ἦναι . . . Τὸ μῖσος καθ' ἐπ' αὐτῷ
 ἐπὶ τὴν καρδίᾳ μου . . . Νὰ ἐκδικηθῶ . . . καὶ οὕτω νὰ
 ἐκδοθῶ ἀνακούφισιν . . . Τὸ ὅ,τι ὑποφέρω, εἶναι
 πολὺ, εἶναι πολὺ! ἐγὼ ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ὅλοι ἔτρε-
 φον! . . . Στραβοπόδη, παιδί μου . . . ἂν ἤξευρες τί ὑ-
 ποφέρω . . . ἤθελες μ' εὐσπλαγχνισθῆ . . . ἀπὸ τινος
 τῆς γαλινῆς μὲ φαίνεται ὅτι τὸ κρανίον μου ὑπάγει νὰ πε-
 ρεῖται εἰς συντρίμματα . . . αἱ φλέβες μου κτυποῦν νὰ
 πᾶσουν . . . ὁ μυελὸς μου ἐμπερδεύεται . . .

— Συνάγχη σοῦ ἠκατέβηκε, γέρο πατέρ' συνάγχη . .
 ἡ τερνίσου . . . αὐτὸ καθαρίζει . . . εἶπεν ὁ Στραβοπό-
 δης καγχάζων· — Ἀγαπᾷς μία πρέλα; μίαν ἀκροδα-
 τυλιά;

Καὶ πλήττων μετὰ κρότου ἔξωθεν τῆς ἀριστερᾶς του
 εἰρῆς, κλειστῆς, ὡς νὰ ἐπληττεν ἐπὶ τοῦ καλὸ μματος
 ἀμβλακωθῆκης, ἐψαλμώδης.

Νὰ περὶφημο ταμβάκο·

Νὰ ταμβάκο.... κ' ἄς νὰ μὴ!

— ὦ! Θεέ μου! Θεέ μου! ζητοῦν νὰ μὲ κάμω
 'πάρω τὰ βουνά! ἀνέκραζεν ὁ ληστής εἰς ἀληθείαν
 ἀπόγνωσιν ὠθοῦμενος ἀπὸ τινι ἐρεθισμὸν αἰμοχρῶ
 διαπύρου, ἀδυσωπήτου ἐκδικήσεως, μὴ δυναμένου
 πληραθῆ. Αἱ ἀπαραδειγμάτιστοι σωματικαὶ δυνάμεις
 αὐτοῦ τοῦ τέρατος φαντασθῆτε νὰ εὗρωσιν ἀντίστοιχόν
 εἰς τὴν ἀνικανότητά των πρὸς τὸ νὰ ἐμβώσιν εἰς τὴν
 γειαν' φαντασθῆτε ἓνα λύκον λιμώττοντα, λυσσοφύγον
 ὑδροφόβον, παροξυνόμενον μίαν ἕλην ἡμέραν ὑπὸ τὴν
 παιδίου διὰ τῶν κιγκλίδων τοῦ κλωβίου του, αἰσθάνον-
 μενον εἰς δύο μόνον βημάτων ἀπόστασιν ἐν ὅσῳ
 οὐ ἤθελε καὶ τὴν πείνάν του καὶ τὴν λύσσαν ἐνταῦθα
 εὐχαριστήσῃ, καὶ ὅμως μὴ δυνάμενον νὰ τὸ συλλάβῃ
 εἰς τοὺς ὄνυχάς του. Εἰς τὸν τελευταῖον σαρχασμὸν
 Στραβοπόδη, σχεδὸν ἔχασε τὰς φρένας του, ὁ ληστής
 Ἐν ἐλλείψει θύματος ἠθέλησεν, εἰς τὴν φρενητίαν
 νὰ χύσῃ τὸ ἴδιόν του αἷμα... τὸ αἷμα τὸν ἐπέπεσε
 Ἄν ἐκράτει πυροβόλον, δὲν ἤθελε διστάσει.
 εἰς τὸν κόλπον του, ἔσυρεν ἐν μακρὸν ξιφίδιον κλει-
 νον ἐν εἵδει μαχαιριδίου, τὸ ἥνοιξε, τὸ ἤγειρε διὰ
 κτυπηθῆ... Ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν ὑπῆρξαν βίαια
 κινήματα ταῦτα, ἡ σκέψις, ὁ φόβος, ἡ φυσικὴ εἰς τὸν
 ἄνθρωπον φιλοζωία προηγήθησαν αὐτῶν· ἔλειψεν ἀπὸ
 φρονέει ἡ εὐψυχία· ὁ ὠπλισμένος βραχίον του ἐπέ-
 σπευσε ἐπὶ τῶν γονάτων... Τὰ κινήματα ταῦτα ἠκολούθη-
 σεν ὁ Στραβοπόδης μὲ ὄμμα προσεκτικόν· ὅταν εἶδε
 ἀδελφὴν λύσιν τῆς τραγικῆς ταύτης παραφορᾶς,
 κραῖε μυκτηρικῶς·

— Σιγά!... σιγά τὰ πράξα!...

Ὁ Δάσκαλος, φοβούμενος μὴ χάσῃ τὸ λογικὸν

διετο εἰς νέαν καὶ ἀνωφελὴ ἐκρήζιν ὀργῆς, δὲν ἠθέλη-
 ν, ὡς οὕτως εἰπεῖν, νὰ δώσῃ ἀκρόασιν εἰς τὴν τέλευ-
 ράν ταύτην ὕβριν τοῦ Στραβοπόδη, ὅστις ἐνέπαιζε το-
 ῦτον αὐθαδῶς τὴν ἀνανδρίαν αὐτοῦ, δουλοφρόνου, ὁπι-
 οδρομοῦντος ἐνώπιον τῆς αὐτοχειρίας. Ἀπειπισθεὶς
 νὰ λυτρωθῇ ἐκ τῆς σκληρότητος τοῦ κατάρτου
 τοῦ παιδός, ὡς ὁ ἴδιος ἔλεγεν, ἠθέλησε τέλος νὰ πλη-
 ραίῃ καὶ τὴν χορδὴν τῆς φιλοκερδείας του, ἵσως ἐκείθεν
 εἴη τὴν λέγει λοιπὸν μετὰ φωνῆς σχεδὸν ἐ-
 ντατικῆς:

— Ἀχ! Στραβοπόδη! ὁδήγησέ με εἰς τὴν θύρα τῆς
 γυναικῆς μου, καὶ νὰ πάρῃς ὅσα θέλεις ἀπὸ τὴν κάμε-
 ρῇ της· καὶ φύγε πλέον σὺ μ' ἀφήνεις μόνον... ἂν θέ-
 λεις φωνάζεις καὶ ὅλα· Πιάσετε τὸν φονέα! Ὡς μὲ πιά-
 σουν, θὰ μὲ ἀφήσουν εἰς τὸν τόπο... τῶσον τὸ καλὴν
 ἔργον... ὅ· ἀποθάνω ἐκδικημένος, ἐπειδὴ δὲν ἤμπο-
 ρῶ μόνος μου νὰ σκοτωθῶ... Ἐλὰ πάγινέ με...
 πάγινέ με· βέβαια αὐτὴ θὰ ἔχει πλησίον τῆς μαλαγ-
 ματικῆ καὶ διαμαντικῆ· σοῦ λέγω ὅτι θὰ τὰ πάρεις ὅλα
 σὺ... μόνος σου... ἀκούεις;... ὅ· τὰ τὰ πάρεις μόνος
 σου... ἄλλο δὲν σοῦ ζητῶ παρὰ νὰ μὲ ὁδηγήσῃς εἰς
 τὴν θύραν, πλησίον της...

— Ναι... τὸ ἤκουσα· θέλεις νὰ σὲ πάγω εἰς τὴν
 θύραν της... κ' ἔπειτα εἰς τὸ κρεβάτι της... κ' ἔ-
 πειτα νὰ σοῦ εἰπῶ ποῦ νὰ κτυπήσῃς, κ' ἔπειτα νὰ σοῦ
 αἰεθύνω τὸ χέρι, πῶς; Ἦγουν θέλεις νὰ μὲ κάμῃς λα-
 οὐν τοῦ μαχαιριοῦ σου!... τέρας ἄγριον! ἐπανελά-
 θεν ὁ Στραβοπόδης μὲ καταφρόνησιν, θυμὸν καὶ φρί-
 κην ὁμοῦ ὥστε πρῶτον ἤδη, ἀφοῦ ἀνέτειλεν ἡ ἡμέρα,
 κατεστάθη σοβαρὰ ἡ μέχρι τοῦδε ἐμπαικτικὴ καὶ ἀ-
 ναιδῆς μορφή του, μορφή γαλῆς. Κάλλιον νὰ μὲ κάμουν
 χίλια κορμάτια... ἀκούεις... παρὰ νὰ σὲ ὑπάγω εἰς
 τῆς γυναικὸς σου τὴν κάμερην.

— Ἀνανεύεις ; δὲν θέλεις ;

Ὁ υἱὸς τοῦ Κοκκινοχέρη δὲν ἀπεκρίθη τίποτε· ἐπλησίασε πρὸς τὸν Δάσκαλον ἀνυπόδητος, μὴν ἀκουσθῇ ὁ ληστής, ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ καθ' ἑκάστην ἀκόμῃ τὴν μάχαιραν εἰς χεῖρας· ὁ Στραβοπόδης, λοιπὸν, χυθεὶς μὲ θαυμαστὴν ἐπιδεξιότητα καὶ ταχύτητα, τὸν ἤρπασε τὸ ὄπλον, καὶ μ' ἐν πύδημα εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ θαλάμου.

— Τὸ μαχαίρί μου ! τὸ μαχαίρί μου ! ἀνέκραξε ὁ ληστής τείνων τοὺς βραχίονας.

— Ὅχι, ἐπειδὴ εἶσαι καλὸς αὐριό το πρώτ' ἡμέρας νὰ ὁμιλήσῃς μὲ τὴν γυναῖκά σου καὶ ἐκεῖ θανατώσῃς . . . ἀφοῦ σὲ φθάνει πλεον τόσον ἀποφύγεσες, ὡς εἶπες, καὶ μόνος σου δὲν τολμᾷς, ἀνανεύει σκοτωθῇς . . .

— Τὴν γυναῖκά μου ὑπερασπίζεται τώρα καὶ τὸς ! ἀνέκραξεν ὁ ληστής, τοῦ ὁποίου ἤρχησαν ἀντιφάσεις νὰ σαλεύωσιν. Ὁ δαχίμονας λοιπὸν εἶναι τὸ αὐτὸ τέρας ; Ποῦ εἶμαι ; διότι νὰ τὴν ὑπερασπίζω ;

— Διὰ νὰ σὲ κάμνω νὰ γίνεσαι σκυλί . . . Στραβοπόδης, καὶ ἡ φυσιογνωμία του ἐπανελάβε τὸ σωπεῖον τῆς ἀναιδοῦς σκώψεως.

— Ἄ ! σκυλί νὰ γίνωμαι ! βάλλω κα' ἐγὼ πῶρα τὰ εἰς τὸ 'σπίτι ! . . ὅλοι νὰ κοιμῶμεν ! . . . ὅλοι καλῆτερ' αὐτὸ τὸ καμίνι παρὰ τὸ ἄλλο . . . Τὸ λυχνάρι . . . τὸ λυχνάρι . . .

— Χάχ ! ἄχ ! ἄχ, ἀνέκραξεν ὁ Στραβοπόδης νέους καγχασμούς· ἂν δὲν σοῦ τὸ ἐσθυναν τὸ ἰδιότυπον λυχνάρι . . . διὰ πάντα . . . ἤθελες νὰ ἴδῃς ὅτι τὸ μακρὸν εἶναι τώρα μία ὥρα ὅπου ἐσθυσεν . . .

Καὶ ἤρχησεν ὁ Στραβοπόδης νὰ τραγωδῇ·

Μοῦ 'σβύσθη τὸ λυχνάρι,

Δὲν μ' ἔμεινε φωτιά·

δάσκαλος ἀφῆκε στεναγμὸν ὑπόκωπον, ἔτεινε τοὺς
 νᾶς καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους πρηνής· τὸ αἷμα
 εἰς τὴν καφαλήν τὸν ἔφερε σκοτοδινίσαι· ἔμεινεν
 ἀκίνητος.

Ἐκπῶντες πῶς δὲν σὲ καταλαβαίνω! . . . εἶπεν ὁ
 σπόδης· τὸ κάμνεις διὰ νὰ παραινῇθῃς νὰ ἔλθῃ
 σου καὶ νὰ μοῦ καταφέρῃς κῆρυξά . . . Ἀπάντε-
 γου αὐτοῦ ὡς ὅπου νὰ βαρεθῇς μονάχος σου καὶ
 ἐμῆς.

εἰ ἀπόφασις λαβὼν ὁ υἱὸς τοῦ Κοκκινόχερς νὰ μὴν
 ἀμνηθῇ, ἐκ τοῦ φόβου μήπως ὁ Δάσκαλος ἔλθῃ ψη-
 σί καὶ τὸν συλλάβῃ, ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς καθέδρας
 καὶ παρετίθει ἀσκαρδαμυκτὶ τὸν ληστήν, πεποιθὼς ὅτι
 στάνει παγίδᾳ ὅχι ὅτ' εἶναι τελείως εἰς κίνδυνον.
 τὰ διασκεδάσῃ δὲ ὀλίγον, ἔσυρεν ὁ Στραβοπόδης
 τρυφῶδως ἐκ τοῦ κόλπου του μικρὸν τι βαλάντιον
 ἀνέμεταξόν, καὶ ἐμέτρησε βραδέως καὶ μετ' ἐποφθαλ-
 μίας ἀγαλλιᾶσεως δεκαεπτὰ χρυσὰ νομίσματα, ἅτινα
 περιείχεν. Ἰδοὺ δὲ πόθεν ἀπέκτησεν ὁ Στραβοπό-
 δης τὸν ἄνομον τοῦτον θησαυρόν. Ἐνθυμίσθη ὅτι ἡ
 Ἀρβίλλη, εἰς τὴν πρὸς τὸν στρατηγὸν ὑπασχεθεῖσάν
 ἑαυτὴν ἐκείνην συντυχίαν, ἐκινδύνευσεν νὰ συλληφθῇ ὑ-
 ποὶ τοῦ συζύγου τῆς ἐπ' αὐτοφώρῳ. Ὁ Ροδόλφος, ἐγ-
 γὼς εἰς τὴν κυρίαν ταύτην ἐν βαλάντιον, τὴν εἶχεν
 ἐν ἑαυτῇ ἀναβῆ εἰς τὴν πέμπτην ὀροφὴν, εἰς τὸν οἶκον
 ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι ὑπάγει νὰ ἐλεῇ τὴν δυ-
 χὸς αὐτοῦ οἰκογένειαν. Ἡ δ' Ἀρβίλλη ἀνέβαινε τα-
 χύτην κλίμακα, κρατοῦσα εἰς χεῖρας τὸ βαλάντιον,
 ὁ Στραβοπόδης, ἀπὸ τοῦ ἀγύρτου τὸ οἶκῆμα κατα-
 βάν, ἐποφθαλμιάσας τὸ βαλάντιον, ἐπροσποιήθη ὅτι
 εἰσὶν αἰνῶν πλησιόθεν τῆς μαρκεσίας ἐξεγλύστρησεν, ἔπε-
 σεν αὐτὴν, καὶ εἰς τὴν σύγκρουσιν, τῆς ἔρπασεν
 ἐκείνη τὸ βαλάντιον. Ἡ δ' Ἀρβίλλη, βαρύνουσα βέροισιν

(ἤκουε κατόπιν τὰ τοῦ συζύγου της βήματα) ἐπὶ τὴν προφθάσῃ εἰς τὴν πέμπτην ὁροφὴν, καὶ οὐδ' ἔβλεπεν ἐκ τῆς ιδέας της νὰ ἐπιτιμήσῃ τὴν τολμηρὰν μικροῦ χωλοῦ κλοπὴν.

Ἀφοῦ ὁ Στραβοπόδης ἐμέτρησε καὶ ἐξαναμέτρησε τὰ χρήματά του, ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ Δασκάλου τοὺς μούσους· ὁ ληστὴς ἐξηκολούθει νὰ κῆται ἐξαπλωμένον μαί... Ἀνησυχήσας ὁ μικρὸς πρὸς στιγμὴν, ἔσπευσε πρὸς τὸν ὠτίον του, ἀλλ' ἀκούσας αὐτὸν ἀναπνέοντα ἐλευθερῶς, ἐπέλαβεν ὅτι εἰς πολὺ παρεξέτεινεν ὁ ληστὴς τὴν νουργίαν του.

— Ἀκόμῃ, γέρο ; ἀκόμῃ ; τὸν λέγει.

Περιστατικόν τι ἔσωσε τὸν Δάσκαλον ἐκ τοῦ του τὸν ὁποῖον ἀφεύκτως ἔμελλε νὰ τὸν προξενήσῃ πληθώρα ἐκείνη τοῦ αἵματος εἰς τὸν ἐγκέφαλόν του κατὰ γῆς πτώσις του ἐπέφερε σωτήριον καὶ ἀφθονὴν μορραγίαν ῥινός. Ἐπομένως ἔπεσεν εἰς εἶδος πυρετοῦ νευρώσεως, μέσον ὕπνου καὶ παραφροσύνης· καὶ εἶδε τὸ ἐφεξῆς ἀλλόκοτον ὄνειρον ! ὄνειρον δέετατον !...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

ΟΝΕΙΡΟΝ.

καὶ τὸ ὄνειρον, τὸ ὄνειρον τὸ ὁποῖον εἶδεν ὁ Δάσκα-
τος τοιοῦτον.

Ἐπαναβλέπει τὸν Ῥοδόλφον εἰς τὸν οἶκον τῆς Δευ-
στερίας Χήρας. Ὁ θάλαμος ὅπου ὁ ληστής ὑπέ-
νε τὴν ποινὴν του μένει ἀμετάβλητος. Ὁ Ῥοδόλφος
ἔσθιται ὑπὸ τῆς τραπεζῆς, ἐφ' ἧς κείνται τὰ ἐγγρα-
μὰ τοῦ Δασκάλου καὶ τὸ ἐκ κυκνίτου μικρὸν Ἅγιον
ἔθνος, ὁποῦν ὑπὲρ αὐτοῦ εἰς τὴν Κουκκουβάϊαν.

Ἡ μορφή τοῦ Ῥοδόλφου εἶναι σοβαρά, περίλυπος.
Ἐκ δεξιῶν του, ὁ αἰθίοψ Δαυὶδ, ἀπαθὴς, σιωπηλὸς,
ἐξ εὐωνύμων του ὁ Μαχχιροβγάλτης θεωρεῖ τὰ
κατὰ τὸν φόβου.

Εἰς τὸν ὕπνον του δὲν εἶναι πλέον τυφλὸς ὁ Δάσκα-
τος, ἀλλὰ βλέπει διὰ καθαροῦ τινος αἵματος, πληροῦν-
τος τὴν κοιλότητα τῶν τῶν ὀμμάτων του βολβῶν. Τὰ
ὄντα βλέπει ἐρυθρὰ.

Καθὼς τὰ σαρκοφάγα ὄρνεα ἐνευδιοῦσιν ἀκίνητα εἰς
τὴν ἀέρα ὑπεράνω τοῦ θύματος, τὸ ὁποῖον πρὶν κατα-
γενοῖται μαγεύουν, οὕτω καὶ ὑπεράνω τοῦ Δασκάλου
κατατάσσεται ἀκίνητος μία τερατώδης γλαυξ (κουκκουβάϊα)
ἔσθια, εἰς τόπον κεφαλῆς, τὸ μυσταρὸν πρόσωπον τῆς
ἀντιφάσκει γλαυξ. . . Αὕτη ἔχει ἀδιαλείπτως προ-
βλεπόμενον ἐπ' αὐτοῦ ἓνα ὀφθαλμὸν στρογγύλον, φλε-
γόμενον, ὑποπράσινον.

Τὸ ἀδιαλείπον βλέμμα τοῦτο βρυθλίζει ὑπεμέτρως
ἐπ' αὐτὴν τοῦ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

Καὶ καθὼς ἀφοῦ τις συνειθίσῃ εἰς τὴν σκοτίαν νὰ διακρίνῃ τὰ πρότερον ἀδιόρατα, ὁ Δάσκαλος τηρεῖ ὅτι μεταξὺ τῆς τραπέζης, ὅπου καθεδρεύει δόλφος, καὶ μεταξὺ αὐτοῦ, ὑπάρχει αἷματος λίμνη γάλη. Ἐκεῖ . . . ὁ ἀκράδαντος κριτὴς τοῦ λαμβάνει λίγον κατ' ὀλίγον, ὥς καὶ ὁ Μαχαιροβγάλτης αἰθίοψ, μέγεθος κολεσσαῖον . . . Τὰ τρία δὲ ταῦτα τάσματα μεγεθυνόμενα φθάνουσιν ἕως εἰς τὰ διαστήματα τῆς ὁραφῆς, ἥτις βαθμηδὸν ὑψοῦται καὶ αὐτὴ

Ἡ λίμνη τοῦ αἵματος γαληνιστὴ εἶναι λεῖα ὡς ὁ θρέπτῃς ἐρυθρός. Ὁ Δάσκαλος βλέπει ἀντανάκλῳ ἐν αὐτῇ τὴν μισακρὰν εἰκόνα του. Πάραυτα ἐπὶ εἰκὼν ἐξαλείφεται εἰς τὸν ἀναθρασμὸν κυμάτων μένων, ἐκ τῆς πολυδινούς ἐπιφανείας τῶν ὁποίων δίδεται ὁμίχλη τις πελιδνὴ, ἰώδης, ὡς ἂν τὰ γαῖα νεκρῶν. Ὁμοιάζει τὴν ἀναθυμίασιν βάλτου δυσώδους.

Καὶ, καθόσον ἡ ὁμίχλη ἀναβαίνει, ἀναβαίνει ἡ μορφαὶ τοῦ Ραδόλφου, τοῦ Μαχαιροβγάλτου καὶ αἰθίοπος μεγεθύνονται, μεγεθύνονται, πελώριοι καθίσταται, καὶ πάντοτε ὑπερέχουσι τοῦ ἀπαισίτου ἐκείνου.

Καὶ ἀναμέσον τοῦ ἀτμοῦ ἐκείνου, ὁ Δάσκαλος βλέπει φάσματα ὡχρὰ· φάσματα· σκηνὰς αἵματος τους, τῶν ὁποίων ὑπῆρξεν αὐτουργός.

Καὶ πρῶτον, εἰς τὸν φανταστικὸν ἀντικατοπτρὸν ἐκείνον, βλέπει γερόντιόν τι φαλακρὸν, μελκνὸν μα φοροῦν καὶ θολίαν (1) ἐκ μεταξωτοῦ πρασινοῦ τοῦ βλέπει ἐντὸς σαθροῦ τιος δωματίου μετροῦ διευθετίζαν στήλας νομισμάτων χρυσῶν εἰς τὸ φῶς του . . . Καὶ διὰ τοῦ παρθύρου βλέπων, τὴν σεληνὴν ῥεῖ αὐχμηρὰν, καὶ λευκαζούσας ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ὁραφῆς.

(1) Garde-vue, σκιάδιον ἐν εἰδῇ πτωαρίου, πρὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐκ τῆς λάμπρας. οὐκ ἔστιν ἐν τῇ Γαλλίᾳ.

μεγάλων δένδρων, καὶ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου σαλευο-
 . . καὶ βλέπει . . .
 βλέπει ὁ Δάσκαλος τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἔξωθεν τοῦ
 ρου . . . τὸν ἑαυτὸν του, νὰ προσκαλλᾷ τὸ ἄ-
 ου πρόσωπον εἰς τὰς ὑάλους τοῦ παρχύρου, ἔξω-
 ν' ἀκολουθῇ καὶ τὰς ἐλαχίστας τοῦ γεροντίου
 ἰς μεθ' ὀφθαλμοὺς φλεγέθοντας, νὰ συντρίβῃ ἔπειτα
 ὡν ὑάλων, καὶ νὰ ἀνοίγῃ τὰς ἄλλας ὄλας . . . Μ'
 ἡμα ἐχύθη ἐπὶ τοῦ θύματός του, καὶ μακρόν τι
 ὡν μεταξὺ τῶν δύο τοῦ ἐμπηξεν ὤμων.
 ὡν βιαία εἶναι ἡ προσβολή, ἡ πληγὴ τὸσον ὀρ-
 κῶς κατεφέρθη, καὶ τὸσον ἀσφαλῶς, ὥστε τὸ πτω-
 ροῦ γεροντίου διαμένει καθήμενον ἐπὶ τῆς κα-
 ῖας . . .
 ἡται ὁ φονεὺς ν' ἀποσπάσῃ τὸ μαχαίριόν του . . .
 τοῦ νεκροῦ ἐκείνου σώματος . . . Δὲν δύναται . . .
 ἀπλκσιάζει δυνάμεις . . . Ματαίως.
 ἡται τότε ν' ἀφήσῃ τὸ μαχαίριόν του ἐμπηγμένον . .
 ἡτον ! ! !
 ἡ χεὶρ τοῦ φονέως ἐκρατήθη ἐκ τῆς λαβῆς τοῦ ξιφι-
 ἡ καθὼς ὁ σίδηρος τοῦ ξιφιδίου ἐκρατήθη ἐκ τοῦ
 ἡματος τοῦ φονευθέντος . . .
 ὁ φονεὺς ἀκούει τότε κροτοῦντα βήματα καὶ σπά-
 ἡρυβούσας ἐπὶ τῶν πλακῶν θαλάμου τινὸς προσε-
 . . . Διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ φύγῃ, ἀποφασίζει νὰ ἐπάρῃ
 ἡαυτοῦ τὸ σωματίον τοῦ γεροντίου, ἀφοῦ οὔτε τὴν
 ἡιράν του εἶναι τρόπος ν' ἀποσπάσῃ, οὔτε τὴν χεὶ-
 ἡου . . .
 ἡν ἐμπορεῖ . . . Τὸ ἰσχνὸν αὐτὸ πτωμάτιον εἶναι
 ὡς μόλυβδος . . . Οὐδὲ νὰ τὸ ἀνασηκώσῃ καὶν δύ-
 ἡ, μ' ὄλας τὰς ἡρακλείους τοῦ ὠμοπλάτας, μ' ὄλας
 ἡπλητισμένας προσπαθείας του' εἶναι ἀδύνατον
 ἡρος.

Ὁ θόρυβος τῶν βημάτων καὶ σπαθῶν πληθύνει . . .

Τὸ κλειδίον στρέφεται εἰς τὴν κλειδονίαν. Ἡ ἀναίγεται . . .

Ἡ ὀπτασία ἐξαλείφεται . . .

Καὶ τότε πτερυγίζουσα κραυγάζει ἡ γλαυκὴ ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΓΕΡΩΝ ΤΗΣ ΘΑΛΟΥ ΡΟΥΑ . . . Ἡ ΠΑΝΙΝΙΑ ΣΟΥ ΦΟΝΕΩΣ ! . . ΣΟΥ ΦΟΝΕΩΣ ! . . ΣΟΥ ΝΕΩΣ ! . . .

Πρὸς στιγμὴν σκοτισθεὶς, ὁ ἀτμός ὁ καλύπτων λίμνην τοῦ αἵματος ἀποκαθίσταται διαφανὴς ἐκ καὶ ἰδοὺ νέον φάσμα διακρίνεται δι' αὐτοῦ.

Εἶναι ὀρθρος βαθύς, πυκνὴ καὶ ζοφερά ἡ ὁμίχλη ἀνθρωπός τις ἐνδεδυμένος ὡς συνειθίζουσιν οἱ ἐμπορευόμενοι ζῶα, καίται νεκρὸς ἐπὶ τῆς πλευρᾶς ἐνὸς μεγάλου. Ἡ πεπατημένη γῆ, ἡ ἐκρίζομένη χλόη μάρτυρον ὅτι ὁ φονευθεὶς ἀντεστάθη μὲ ἀπελπισίαν . . . ἄνθρωπος οὗτος πέντε ἔχει πληγὰς αἵματοσταγῆς τὸ ἐτήθός του . . . Εἶναι νεκρὸς, καὶ μολοντοῦτο ρίξει πρὸς τοὺς σκύλους του, τοὺς προσκαλεῖ εἰς θειάν του φωνάζων Πλησίον μου ! . . . σίον μου ! . . .

Ἀλλὰ σφυρίζει, ἀλλὰ προσκαλεῖ διὰ τῶν πέντε πτερυγίων του πληγῶν, τὰ χαίνοντα τῶν ὁποίων χεῖλη σαλεύουν ὥσάν νὰ ἦσαν χεῖλη λαλοῦντα . . . Αἱ πτερυγεῖς αὗται φωναί, οἱ πέντε ταυτόχρονοι οὗτοι συριγμοί, τὸ πτώμα τοῦτο, διὰ τοῦ στόματος τῶν αἵματος πληγῶν του ἐξερχόμενοι, φρίκην προξενοῦσιν εἰς ἀκούοντα . . .

Καὶ κινεῖ τὰς πτέρυγας τῆς κατὰ τὴν στιγμὴν νῆν ἡ γλαυκὴ, καὶ παρῶδει τὰς πενθίμους τοῦ φονευμένου οἰμωγὰς, καγχασμοὺς ἐκβάλλουσα πέντε, ἀλλὰ ριγματοῶδεις, ἀγχοίους καγχασμοὺς, ὥσάν ἐκείνους

ἡπτων· ἔπειτα δὲ κραυγάζει·—Ο ΒΩΔΕΜΗΟΡΟΣ
ΠΟΑΣΣΗ! . . . ΦΟΝΕΑ! . . . ΦΟΝΕΑ! . . .
ΙΑ! . . .

ἡ καταχθονία τις ἡχώ, παρεκτεινομένη, πρῶτον
λαμβάνει τρανῶς τοὺς ἀπαισίους τῆς γλαυκῆς
ασμοῦς, ἔπειτα χάνεται βαθμηδὸν ὑπὸ τὰ ἐνδύ-
την γῆς.

ὁ τὸν θόρυβον τοῦτον, δύο μεγάλοι κύνες, ὡς ὁ
ὡς μελανοί, μὲ ὀφθαλμοὺς σπινθηροβολοῦντας ὡς
ἀμένοι δαυλοὶ, ἀρχίζουν νὰ περιστρέφονται . . . νὰ
στρέφονται . . . ταχέως περὶ τὸν ἀσχεκλον, γαυγί-
τες μὲ λύσσαν . . . Τὸν ἐγγίζουσι σχεδὸν, καὶ ὁμως,
ὡς οἱ γαυγισμοὶ τῶν εἶναι μακρυνοὶ, ὥστε φαίνονται
ἔμμενοι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου τοῦ ἐωθινοῦ.

καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ φάσματα ὠχριοῦν, ἐξα-
φανταίνονται ὡσάν σκιαί, χάνονται εἰς τὸν ἀτμὸν τὸν πε-
ρὶ τὸν ἀναβαίνοντα, τὸν ἀναβαίνοντα . . . Καὶ ἡ
ἀναθυμίασις καλύπτει τὴν ἐπιφάνειαν τῆς λί-
θου τοῦ αἵματος καὶ ἐπικάθηται ἐπ' αὐτῆς.

ὁμοιάζει ἀχλὺν διαφανῇ, πρασινοειδῇ· ὁμοιάζει τὴν
τὴν κάθετον τομὴν εὐλακος πλήρους ὕδατος.

καὶ πρῶτον μὲν ἡ κοίτη τοῦ εὐλακος φαίνεται κε-
καυμένη ἀπὸ λάσπην τινὰ πυκνὴν, ἐξ ἀναριθμήτων
συνκειμένων· ἐξ ἑρπετῶν τὰ ὅποια γυμνὸς ὁ-
κλὸς νὰ διακρίνῃ δὲν ἔμπορεῖ, ἀλλ' ὡς νὰ θεωρῶνται
μικροσκοπίου, μεγάλα, τερατώδη φαίνονται· ἀναλο-
γιστὰς λαμβάνουσιν αἱ ἐπόψεις τῶν ὑπερμεγέθους κατὰ
τὸν πραγματικὸν τῶν ὄγκου. Δὲν εἶναι πλέον
αὐτὸς· εἶναι μᾶζα συμπεπυκνωμένη, ζῶσα, σα-
ρῶσα· περιπλοκὴ ἀδιάλυτος βράζουσα καὶ μυρμη-
κίζουσα, καὶ τόσον πεπιεσμένη, καὶ τόσον συνεσφιγ-
μένη, ὥστε μόλις ὑπόκωφός τις καὶ ἀδιόρατος κυματι-
σμός ἀνασηκώνει τὴν ἐπιφάνειαν τῆς λάσπης ταύτης, ἡ

μᾶλλον τῆς ἐξ ἀκαθάρτων ζωῶφιων εὐρτεώς
 ῥέει δὲ ὑπεράνω ἀργά, ἀργά, ὕδωρ τι λασπῶδες,
 κτόν, νεκρὸν, κυλίον εἰς τὴν βαρεῖαν πορείαν τοῦ
 θαρσείας τὰς ὁποίας ἔξερνεῦν οἱ ὄχστοι μεγάλης
 πόλεως· λείψανα παντὸς εἶδους, πτώματα ζώων.

Ἐκεῖ, ὁ Δάσκαλος ἀκούει τὸν θόρυβον σώματος
 ῥέως πίπτοντος εἰς τὸ νερόν. Τὸ νερὸν τοῦτο, εἰς
 σφοδράν του παλίρροϊαν τὸν πιτυλίζει εἰς τὸ
 σωπον . . .

Καὶ διὰ πλήθους ἀερωδῶν πομφολύγων πρὸς τὴν
 ἐπιφάνειαν τοῦ αἰλακος ἀναβαινουσῶν, βλέπει
 δύευσαν ταχέως ὑπ' αὐτάς μίαν γυναῖκα, ἥτις πα-
 δέρεται εἰς τὰ νερά . . . καὶ παραδέρεται εἰς τὰ νερά.

Καὶ βλέπει τὸν ἑαυτὸν τοῦ καὶ τὴν Κουκκουβά-
 νὰ τρέχωσι φεύγοντες ἐκ τῶν ὄχθων τοῦ Ἀγίου Μα-
 νου αἰλακος καὶ ἀπάγοντες κιβώτιον διὰ μαύρου
 τοῦ κεκαλυμμένον. Καὶ ἐντοσούτῳ εἶναι παρὼν εἰς
 τὰς φάσεις τῆς ἀγωνίας τοῦ θύματος τὸ ὅποσον
 καὶ ἡ Κουκκουβάια ἐρρίψαν εἰς τὸν αἰλακα.

Μετὰ τὴν πρώτην ταύτην ἐμβάπτισιν τὸ θῦμα
 νέρχεται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων καὶ πλῆ-
 ἀτάκτως τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτῶν, ὡς ἄνθρωπος ὁστις
 γνοὼν νὰ κολυμβῇ, προσπαθεῖ ματαίως νὰ σωθῇ.
 Ἡ ὑστάτη αὕτη κρῆυγὴ τῆς ἀπελπισίας ἀπολήγει
 ὑπόκωφον καὶ μετρητὸν θόρυβον λαρυγγισμοῦ
 σίου . . . καὶ ἡ γυνὴ κατέρχεται ἐκ δευτέρου
 ὕδωρ.

Ἡ γλαυζ, ἥτις πάντοτε ἵπταται ἀκίνητος, παρ-
 τὸν σπασμωδικὸν ῥογχασμὸν τῆς πνιγομένης, ὡς
 ῥῶδῃσε τὰς οἰμωγὰς τοῦ βωδεμπόρου.

Μεταξὺ καγχασμῶν πενθίμων, ἡ γλαυζ
 λαμβάνει

Ἄλλοι . . . γαλοῦ . . . γαλοῦ . . .

καὶ ἡ ἡχώ, ἡ ὑποχθόνιος ἡχώ, ἐπαναλέγει τὰς φω-
τάδας.

εὐτέραν φοράν βυθισθεῖσα, ἡ γυνὴ ἀγωνιᾷ ν' ἀνα-
σταῖ· ἀλλ' ἀντὶ ἀέρος, ῥοφᾷ νερὸν πάλιν . . . Τότε ἡ
καὶ τῆς ἀναστρέφεται πρὸς τὰ ὀπίσω, τὸ παράμορ-
φόν της ἐγχυματίζεται καὶ κυανίζει, ὁ λαὸς
τῆς ἀποκαθίσταται πελιδνὸς καὶ πρίσκειται εἰς τὴν
χορραγίαν της, τινάττει τοὺς ἐπὶ τῆς λάσπης ἐπα-
κρυμμένους πόδας της.

Περικυκλοῦται τότε ἀπὸ νέφους μελανοειδοῦς βορβό-
ρου, ἐπανερχομένου μετ' αὐτῆς εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ
ὕδατος. Μόλις τὴν τελευταίαν τῆς ἀποδίδει πνοὴν ἡ
πνιγομένη, καὶ μικροσκοπικῶν ἔρπετων μυριάς, ἀΐδου-
σιν καὶ ἀποτροπαίων τοῦ βορβόρου ἑντόμων, τὴν
κατακαλύπτει . . . Τὸ πτώμα μένει κυματούμενον διὰ
τὴν στιγμὴν, ταλαντεύεται ἀκόμη ὀλίγον, ἔπειτα βυ-
θίζεται ἀργὰ ἀργὰ, ὀρίζοντείως, μετὰ τοὺς πόδας χαμη-
νότερα τῆς κεφαλῆς· καὶ ἀρχίζει ν' ἀκολουθῇ τὸ ρεῦμα
τοῦ αὐλακος ἀναμέσον δύο ὑδάτων . . . Ἐνίοτε τὸ πτώ-
μα στρέφεται περὶ αὐτὸ, καὶ τὸ πρόσωπόν του εὕρισκε-
ται κατὰ πρόσωπον τοῦ ἀσκάλου· τότε τὸ φάσμα τὸν
ἀσκάλη ἀσκαρδαμυκτὶ μετὰ τοὺς δύο βολβώδεις τοῦ ὀφ-
θαλμοῦ τοὺς γλαυκοὺς, τοὺς ὑαλώδεις, τοὺς θαμβη-
τοὺς . . . τὰ ἰόχρσα χεῖλη του σκαλεύουσιν . . . Ὁ δὲ
ἀσκάλης εἶναι μακρὰν τῆς πνιγομένης, καὶ ὅπως αὐτὴ ψι-
θυίζει εἰς τὸ ὠτίον του . . . Γκλὸν . . . γκλὸν . . .
γκλὸν . . . συνοδεύουσα τὰς ἀλλοκότους λέξεις ταύτας
ἐπαράδοξον θόρυβον, ἐπισημαστικὸν ἀποτελεῖ φιάλη κατα-
κρημνισμένη ἥτις πληροῦται ὕδατος.

Ἡ γλαυκὴ ἐπικυανθάνει Γκλὸν . . . γκλὸν . . .
γκλὸν . . . κινουσα τὰς πτέρυγας της, καὶ κράζει·

— Η ΓΥΝΗ ΤΟΥ ΑΤΛΑΝΤΟΣ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΤΙ-

ΝΟΥ!... ΦΟΝΕΑ!... ΦΟΝΕΑ!... ΦΟΝΕΑ!

Καὶ ἡ ὄπτασία τῆς πνιγείσης ἐξαλείφεται.

Καὶ ἡ λίμνη τοῦ αἵματος, πέραν τῆς ὁποίας σκαλος θεωρεῖ πάντοτε τὸν Ῥοδόλφον, ἀποκαθίσταται μελανή, χαλκοειδής· ἔπειτα κοκκινίζει καὶ πάλιν μεταβάλλεται εἰς κάμινον ὑγρὰν, ὡς νὰ ᾔτο μέγα ἀναλελυμένον· ἔπειτα ἡ λίμνη αὕτη τοῦ πυρός ἀνιέρχεται καὶ ἀναβαίνει... ἀναβαίνει... πρὸς τὸν οὐρανόν, ὡς σίφων ὑπερμεγέθους.

Καὶ πάραυτα ἐμφανίζεται ὀρίζων τις πεπυρωμένη ὡς σίδηρος λευκανθεὶς ἐκ τῆς πολλῆς πυρακτώσεως. Καὶ ὁ ὀρίζων οὗτος ὁ ἀπέραντος, ὁ ἀτελεύτητος, ἐλθὼν βεῖ καὶ ἅμα καίει τὰ βλέφαρα τοῦ Δασκάλου· καὶ μένος αὐτὸς εἰς τὴν θέσιν του, δὲν δύναται ν' ἀποσπῇ τοὺς ὀφθαλμούς του ἀπ' αὐτοῦ... Καὶ τότε τῆς διαπύρου λάβας ταύτης, ἡ ἀνταύγεια τῆς ὁποίας καταβιβρώσκει, βλέπει περνώντα καὶ πάλιν περνώντα με βραδύτητα ἐν πρὸς ἐν τὰ μαῦρα καὶ γιγαντώδη σματα τῶν θυμάτων του...

— Ο ΜΑΓΙΚΟΣ ΛΥΧΝΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΕΙΔΟΤΟΣ! ΤΟΥ ΣΥΝΕΙΔΟΤΟΣ!... ΤΟΥ ΣΥΝΕΙΔΟΤΟΣ!... ἀνακράζει ἡ γλαυξ, τὰς πτέρυγας τῆς πλήττουσα καγγάζουσα.

Μ' ὅλους τοὺς ἀφορήτους πόνους τοὺς ὁποίους πραῖξεν ἡ ἀδιάλειπτος αὕτη θέα, ὁ Δάσκαλος ἔχει πάντοτε τοὺς ὀφθαλμούς προσηλωμένους ἐπὶ τῶν φαινομένων τῶν ἄτινα σαλεύουσιν ἐπὶ τῆς φλογώδους ἐκείνης... Τότε ὑπομένει τι φοβερόν... Διαβαίνει οὖν τοὺς βαθμοὺς ἀνεκλαλήτου τινὸς κολάσεως, ἐκ τοῦ βλέπει ἀπαύστως τὴν φεύγουσαν ἐστίαν ταύτην, καὶ νερ' ἐπὶ τέλους τὰς κόρας τῶν ὀμμάτων του (αἵτινες) διδεδέχθησαν τὸ αἷμα ἐξ οὗ ᾗσαν οἱ βολβοὶ τῶν ὀφθαλμῶν του πληρεῖς εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἀγέιρου) αἰσθάνεται

τῆς κόρας τῶν ὁμμάτων του θερμᾶς, καιομένης, ἀ-
καμένης ἐνώπιον τῆς καμίνου ταύτης, καπνίζούσας,
λούσας καὶ τέλος ἀσβεστουμένας, τιτανουμένας εἰς
καλώσεις των, ὡς μεταξὺ δύο χωνευτηρίων ἐκ πυ-
τωμένου σιδήρου.

καὶ διὰ δεινῆς τινος ιδιότητος, ἀφοῦ ΕΙΑΕΝ ὅπως
ἡσθάνθη τοὺς ἀλλεπαλλήλους μετασχηματισμοὺς
καὶ ἀποτεφρωθεισῶν κορῶν του, ἐμπίπτει πάλιν εἰς τὰ
ἐν τῇ πρώτῃ τυφλότητα.

Ἀλλ' ἰδοὺ αἰφνιδίως αἱ ἀνυπόφοροι ὁδὸναι του κατα-
στίνονται ὡς διὰ μαγείας. Ζέφυρος ἀρωματικὸς, εὐ-
ροῖνου ὁροσερότητος, διέβη ἐπὶ τῶν καιόντων εἰσέτι
καὶ τῶν του. Ὁ Ζέφυρος οὗτος εἶναι γλυκυτάτη ἀνά-
στη. Ἐαρινῶν εὐωδιῶν, τὰς ὁποίας ἀποπνέουσι τὰ ἀνθη-
ρῶν ἀγρῶν ὅταν βραχῶσιν ἀπὸ ὄρουρον. Ὁ Δάσκαλος

ἀκούει τριγύρω του ἑλαφρὸν ψιθυρισμὸν, ὡσάν ἐκεῖνον
τοῦ ἀερίου, τὸ ὅποιον παίζει ἀνάμεσα εἰς τὰ φύλλα, ὡσάν ἐ-
κ πηγῆς τῆς ὁποίας τὰ ἐξάστερα νερὰ βέουσι καὶ ψι-
θυρίζουσιν ἐπὶ τῆς ἐκ χαλίκων καὶ βρύων κοίτης των. . .

Ἐκ τῶν ἀερίων μικρῶν πτηνῶν κελαδοῦσιν ἀπὸ καιρὸν εἰς και-
ρὸν τὰ μελωδικώτερα τερετίσματα· ἂν αὐτὰ σιωποῦν,
καὶ νηπιακαὶ, ἀγγελικῆς καθαρότητος ἑμπλοῖ, ψάλ-
ματα λόγια ἐξάλλα, ἄγνωστα λόγια, ὡς εἰπεῖν, πτε-
ρόντα, τὰ ὅποια ὁ Δάσκαλος ἀκροᾶται ἀναβαίνοντα

εἰς τοὺς οὐρανοὺς μὲ φρυαγμὸν τινα ἑλαφρὸν. . . Αἱ-
σθάνεται τι εὐζωίας ἠθικῆς, μαλακότητος, αἰσθημα ἐκλύ-
σις τινος ἀορίστου, τὸν κατακυριεύει ὀλίγον κατ' ὀ-
λίγον. . .

Εἶναι ἀγαλλίασις τις καρδιακὴ, μία ἐκστα-
σις τοῦ πνεύματος, ἐν ἀκτινοβολισμῷ τῆς ψυχῆς, τοῦ
πνεύματος ἰδέαν νὰ δώσῃ δὲν ἐμπορεῖ κάμμις φυσικὴ ἐντύ-
σις, ὅσον μεθυστικὴ καὶ ἂν ᾔηναι! Αἰσθάνεται ἑαυτὸν

ἐκτετακμένον εἰς αἰθέριον σφαῖραν· τὸν φαίνεται ὅτι ἀνυ-
ψοῦται εἰς ὕψος ἀκαταμέτρητον.

Ἀφοῦ διὰ τινὰς στιγμὰς ἐγεύθη τὴν μακαρίαν ταύτην, τὴν μὴ ἔχουσαν ὄνομα, ἐπανευρίσκεται ζοφεράν ἄβυσσον τῶν συνήθων στοχασμῶν του. Τὸ ῥόν του ἐξακολουθεῖ, ἀλλὰ δὲν εἶναι πλέον εἰμῆς στής, ὁ ἐπιστομισμένος, ὅστις βλασφημοκοπεῖ καὶ θεματίζεται καθὼς ἔρμαιον ὀργῆς μὴ δυναμένης οὐδέποτε.

Καὶ φωνὴ τις ἀντηχεῖ· φωνὴ ἡχηρὰ, πάνδημη.
Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Ροδόλφου.

Ὁ Δάσκαλος φρουάττει πεφοβισμένος· ἀμυδρῶς συγγινώσκει ὅτι ἀνιρεύεται, ἀλλ' ὁ τρόμος τὸν ὁ Ροδόλφος τὸν ἐμπνέει τοσοῦτον εἶναι φοβερός, καταβάλλει, εἰς μάτην, ὅλας τοὺς τὰς δυνάμεις ἀποφύγη τὴν νέαν αὐτὴν ὀπτασίαν.

Ἡ φωνὴ λαλεῖ . . . ἀκούει αὐτός . . .

Ὁ τόνος τοῦ Ροδόλφου δὲν εἶναι θυμώδης· στὸς εἶναι λύπης, συμπαθείας μεστός.

— Πτωχὲ ἀξιοθρήνητε ! λέγει πρὸς τὸν Δάσκαλον ἡ ὥρα τῆς μετανοίας δὲν ἐσήμανεν ἀκόμη διὰ σέ· Μόνος ὁ Θεὸς γινώσκει πότε θέλει σημάνει . . . Ἡ φωνὴ τῶν ἐγκλημάτων σου εἶναι εἰσέτι ἀπλήρωτος· Ὑπέφερες, πλὴν δὲν ἔδωκας δίκην· ἡ εἰμαρμένη σου λουθεῖ τὸ ἀνωτάτης δικαιοσύνης ἔργον της . . . οἱ ναίτιοί σου ἔγιναν βρασπισταί σου· μία γυνὴ καὶ παιδίον σέ δαμάζουσι, σέ κολάζουσι . . . Ἐπὶ δεινὴν τιμωρίαν ἐπὶ τῶν ἐγκλημάτων σου, ἐγὼ σοὶ εἶχα εἰπεῖ . . . ἐνθυμήθητι τοὺς λόγους μου· Κατὰ σθενης ἐγκληματικῶς τῇ δυνάμει σου . . . παρατῇ τῇ δυνάμει σου . . . — Οἱ ἀνδρείότεροι ἐνώπιον ἐπιδρεμόν· τρέμων ἔση ἐνώπιον τῶν ἀσθενεστέρων· Παρήτησες τὴν γωνίαν ὅπου κήδυνά σοι νὰ ζῇς μετὰ καὶ ἱλασκόμενος . . . Σ' ἐφόβισεν ἡ σιωπὴ καὶ ἡ ζήλια . . . Ἡθέλησες γὰρ θεμελιώσῃς διὰ νέων ἀνδρῶν

ὦν... Πρὸ ὀλίγου εἰς φρικαλέον καὶ αἵμοχαρῇ τινι
 κησμένον, ἠθέλησες νὰ θανατώσῃς τὴν σύζυγόν σου· αὐ-
 τὴν ἐδῶ, ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην· κοιμᾶται ἀνυπερά-
 ριστος· κρατεῖς μάχαιραν σὺ, ὃ κοιτῶν της δύο βή-
 κατ' ἀπέχει, οὐδὲν σ' ἐμποδίζει, οὐδὲν ἰσχύει νὰ τὴν
 πνέσῃ ἐκ τῆς ὀργῆς σου· οὐδὲν ἐκτὸς τῆς ἀδυναμίας
 σου... Τὸ πρὸ ὀλίγου ὄνειρον, τὸ ὄνειρον τὸ ὅποιον
 ἔβλεπες, ἠδύναντο μέγας νὰ σὲ κατηχήσωσιν·
 ὡς νὰ σὲ σώσουν... Αἱ μυστηριώδεις εἰκόνες
 τοῦ ὁνείρου τούτου βρῆθ' ἔχουσι νόημα... Ἡ λίμνη
 τοῦ αἵματος ὅπου σοὶ ἐνεφανίσθησαν τὰ θύματά σου...
 καὶ τὸ αἷμα τὸ χυθὲν ὑπὸ σοῦ... Ἡ φλογερὰ λάβρα
 τοῦ διεδέχθη... εἶναι ὁ καταβιβρώσκων ἔλεγχος
 τοῦ συνειδότος, ὅστις ὤφειλε νὰ σὲ μαράνη, ὥστε μὴν
 μακρὰν ὁ Θεὸς, οἰκτεῖρων τὰς μακρὰς βασάνους σου,
 καὶ νὰ σοὶ γεύσῃ τοὺς
 πόντους τῆς ἀφέσεως γλυκασμούς. Ἀλλ' ὄχι!...
 πάντα ὅλα ἀπέβησαν εἰς μάτην... μακρὰν τοῦ νὰ
 μετανοήσῃς, καθημέραν θέλεις μὲ τρομερὰς βλασφημίας
 καὶ θυμῷ τὸν κειρὸν καθ' ὃν ἔπραττες τὰ κακά...
 ἐκ τῆς συνεχοῦς ταύτης πάλης, τῆς μεταξὺ τῶν
 αἵμοχαρῶν σου πάθων καὶ τῆς ἀδυναμίας τοῦ νὰ εὐχα-
 ριστήσῃς αὐτοὺς, τῆς μεταξὺ τῶν θηριωδῶν ἑξεῶν σου
 καὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ ὑποτάσῃσαι εἰς ὅντα ὅσον
 ἔδυναται τοσοῦτον σκληρὰ, τοιαύτη θέλει προκύψῃ εἰς
 τὴν τύχη φρικώδης... ἀποτρόπαιος!... ὦ! ταλαίπωρε, ὦ!
 καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Ῥοδόλφου ἐκάμφθη. Ῥαιώπησε
 μὴν στιγμὴν, ὥσάν ὁ τρόμος καὶ ἡ συντριβὴ νὰ τὴν
 ἐμπόδισαν τοῦ νὰ ἐξακολουθήσῃ...
 Ὁ Δάσκαλος ἠσθάνθη τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του
 ἀνυπερβυμένους...
 Ὅποιον λοιπὸν ἦτον ἡ τύχη αὐτοῦ... ἡ μαλάττου-
 μεν αὐτόν του τὸν δῆμιον...

— Ἡ τύχη ἥτις σὲ περιμένει εἶναι τόσο ἐπανελάβην ὁ Ῥοδόλφος, ὥστε, ἂν ὁ Θεὸς, εἰς τὴν σώπητον καὶ ἀδέχαστον ἐκδίκησίν του, ἐβούλετο κάμῃ νὰ πληρώσῃς σὺ μόνος τὰς ἁμαρτίας ὅλης τῆς Ὀρωπίνης γενεᾶς, δὲν ἤθελεν ἐπινοήσῃ κόλασιν δεστέραν! . . . Δυστυχία εἰς σέ! . . . Δυστυχία εἰς σέ!

Κατ' αὐτὴν ταύτην τὴν στιγμήν ὁ Δάσκαλος φωνήν, κ' ἐπτοημένος ἐξύπνησε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἐννέα ὥραι ἐσήμαινον εἰς τ' ὠρολόγιον τῆς ἐπαύριου Βουκεβάλλ, ὅτε ἡ κυρία Γεωργία εἰσῆλθε σιγαλὲν τὸν κοιτῶνα τῆς Μαριάνθης. Ὁ ὕπνος τῆς νεάνιδος σούτον ἦτον ἐλαφρὸς, ὥστε περὺς σχεδὸν ἐξόπνησεν ἡμέρας ἡλίου χειμῶνος, ἀκοντίζων τὰς ἀκτῖνας διὰ τῶν δρυφάκτων καὶ περαπετασμάτων, τῶν ἐφ' ὧν φάσματός περικοῦ μὲ ροδόχροον ὑπόρρηγμα (φοδὶν) διέχεεν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Κελαϊδήστρας ὑποκόσμιον τι φῶς, δίδον εἰς τὸ ὥχρὸν καὶ γλυκὺ πρόσωπόν της ψεῖς τὰς ὁποίας ἐστερεῖτο.

— Αἶ, κόρη μου, εἶπεν ἡ κυρία Γεωργία, καθίσταται ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς νεάνιδος καὶ ἀσπαζομένη αὐτὴν τὸ μέτωπον, πῶς εἶσαι;

— Καλῆτερα, κυρία μου . . . σὰς εὐχαριστῶ . . .

— Μὴν ἐξύπνησες σήμερον τὴν αὐγὴν; . . .

— Ὁχι, κυρία . . .

Διπλοῦμαι. Ὁ πτωχὸς ἐκεῖνος ἀόμματος

του, εἰς τοὺς ὁποίους χθὲς ἔδωκαν νὰ κοιμηθοῦν, ἵ-
σταν νὰ φύγωσι τὰ χαράγματα· ἐφοβήθηκα μήπως
ὑπνῆσεν ὁ κρότος τὸν ὅποιον ἔκαμν ὅταν τοὺς ἦ-
αν τὰς θύρας . . .

— Οἱ ταλαίπωροι ! διατί ν' ἐναχωρήσουν τόσον ὀ-
ῤωρα ;

— Δὲν ἐξεύρω· χθὲς τὸ ἑσπέρας, ἀφοῦ εἶδα ὅτι ἡσύ-
χης ὀπωσοῦν, κατέβηκα εἰς τὸ μαγειρεῖον νὰ τοὺς
ἰ· ἀλλὰ τόσον ἦσαν καὶ οἱ δύο κουρασμένοι, ὥστε εἰ-
· ἦδη ζητήσῃ τὴν ἄδειαν νὰ πλαγιάσωσιν. Ὁ γέρον
κατελάνους μὲ εἶπεν, ὅτι ὁ τυφλὸς ἐφαίνετο ὡς ἂν ὀλί-
· βλαμμένος εἰς τὰς φρένας· ὅλοι οἱ ὑπηρέται μας
τενύχθησαν διὰ τὰς περιπειθήσεις τὰς ὁποίας ἀπέδιδεν
· τὸν δυστυχῆ αὐτὸν ἄνθρωπον τὸ παιδί του. Ἀλλ'
· ἐπὶ με, Μαρίκ μου, ἔχεις ὀλίγην θέρμην· δὲν ἐπιθύ-
· νων νὰ ἐκτεθῇς σήμερον εἰς τὸ κρύον· νὰ μὴν ἐξέλθῃς
· ἀπὸ τὴν μικρὰν αἵθουσαν, αἰ, κόρη μου ;

— Κυρία, νὰ μὲ συγχωρήσετε· ἀπόψε πρέπει εἰς τὰς
· ὥρας νὰ ὑπάγω εἰς τὸ πρεσβυτέριον· ὁ διδάσκαλος
· με περιμένει.

— Δὲν θὰ κάμεις καλὰ, παιδί μου· ἐγὼ εἶμαι βε-
· ββαί, ὅτι δὲν ἐπέρασες νύκτα καλὴν· οἱ ὀφθαλμοί σου
· ἐκείνοι κεκοπιασμένοι· δὲν ἐκραιμήθῃς μὲ ἀνάπαυσιν.

— Εἶναι ἀληθές . . . εἶδα πάλιν ὄνειρα τρομερά. Εἶ-
· α πάλιν τὴν γυναῖκα ἥτις μ' ἐτυράννησεν ὅταν ἦμουν
· παιδί· ἐξύπνησα καὶ ἐπετάχθηκα κατατρομασμένη . . .
· ἐκείνη ἀδυναμία, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ ἐντρέπομαι.

— Ἐμὲ πάλιν, αὐτὴ σου ἡ ἀδυναμία μὲ λυπεῖ, ἀ-
· πὸ αὐτῆς ὑποφέρεις, καλὴ μου κόρη ! εἶπεν ἡ κυρία
· ἡσυχία μὲ τρυφεράν στοργὴν, ἰδοῦσα τοὺς ὀφθαλμοὺς
· ἡς Κελαϊδίστρας πληρουμένους δακρύων.

Αὕτη δὲ, εἰς τὸν τράχηλον τῆς θετῆς μητρὸς της
· ἡσυχία, ἐκρυψε τὸ πρόσωπόν της εἰς τοὺς πόλπους τῆς ἐξέροισιν

— Καλὴ Μαρία μου ! καλὴ κόρη μου ! τί ἔχεις φοβίζεις !

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην· ἀλλὰ δὲν ἐξεύρω διαπλῆ-
δύο ἡμερῶν, ὑπάρχουν στιγμαὶ κατὰ τὰς ὁπείας ἡ
δίξ μου συντρίβεται . . . Χωρὶς νὰ θέλω μὲ περιχ-
τὰ δάκρυα . . . Ἔχω θλιβεράς τινας προαισθητικ-
Μὲ φαίνεται ὅτι θὰ μοῦ συμβῇ κατὶ δυστύχημα . . .

— Μαρία . . . Μαρία . . . ἐγὼ θ' ἀρχίσω νὰ σε
λῶνω ἂν ἐξακολουθῇς μ' αὐτά· ὅλα εἶναι τῆς φαν-
σίας σου . . .

Κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσῆλθεν ἡ Κλά-
ρίνα, ἀφοῦ πρότερον ἐκρούσε τὴν θύραν.

— Τί θέλεις, Κλαυδίνα ;

— Ἦλθε, κυρά, ὁ Πέτρος ἀπὸ τὴν Ἀρνευσίλλη,
τὸ μικρὸ ἀμάξι τῆς κυρίας Δουβρώλης, κ' ἔφερεν αὐ-
τὴν γραφὴν λέγει ὅτ' εἶναι γραφὴ πολλὰ βιαστικὴ.
Ἡ κυρία Γεωργία ἀνέγνω ὑψηλοφώνως τὰ
ξῆς·

« Ἀκριβὴ μου φίλη κυρία Γεωργία, μεγάλως θ-
» ὑπεχρέωνες, ἀδελφὴ, καὶ ἀπὸ πολλὴν ζάλην θὰ
» λύτρωνες, ἂν ἤρχεσο ἀμέσως εἰς τὸ ἀγροκήπιον.
» στείλα τὸν Πέτρον διὰ νὰ σε φέρῃ, καὶ πάλιν νὰ
» στρέψῃ μαζὶ σου τὸ ἀπόγευμα. Σε βεβαιῶ δὲν
» ρα τί νὰ προτοκάμω· ὁ Δουβρώλης ἐπήγεν εἰς Πο-
» σίαν νὰ πωλήσῃ μερικὸν μαλλί· καταφεύγω λοιπὸν
» σὲ καὶ εἰς τὴν Μαρίαν. Ἡ Κλάρα ἀσπάζεται τὴν
» κρὰν ἀδελφίδα της καὶ τὴν περιμένει ἀνυπομον-
» ῶσα· Προσπαθήσετε νὰ ἐλθῇτε πρὸ τῶν ἑνδεκα, δι-
» προγευματίσωμεν καὶ μαζὶ.

» Ἡ εἰλικρινεστάτη φίλη σου

» ΔΥΒΡΩΛΗ.

— Τί νὰ τρέχῃ ! εἶπεν ἡ κυρία Γεωργία πρὸς
Μαριάνθη. Κατ' εὐτυχίαν τὸ ὄφρ' τῆς κυρίας Δουβ-

παρῶναι, ὅτι δὲν πρόκειται περὶ σοβαροῦ τινος πράγματος . . .

— Θὰ μ' ἐπάρετε, κυρία, μαζὶ σὰς ; ἠρώτησεν ἡ Κελαϊδῆστρα.

— Δὲν ἠθελὲν εἰσθαι φρόνιμον, ἐπειδὴ κάμνει πολὺ ἄνθρωπος. Πλὴν, ἐπανέλαβεν ἡ κυρία Γεωργία, ἔλα, ἔλα' θὰ διασκεδάσεις ὀλίγον' σὲ σκεπάζομεν καλὰ καὶ δὲν ἔχεις κανένα φόβον . . .

— Μόνον ὁ διδάσκαλος, εἶπεν ἡ Κελαϊδῆστρα μετὰ τῆς ἀκείνης, ὁ ὁποῖος μὲ περιμένει ἀπόψε, εἰς τὰς πέντε, ἐν τῷ πρεσβυτέρῳ . . .

— Ἐχεις δίκαιον, ἐπιστρέφομεν πρὸ τῶν πέντε' σὲ τὸ πείσομαι.

— Ω ! εὐχαριστῶ· τί χαρά ! νὰ ἐξαναῖδω τὴν δεσποσύνην Κλάραν !

— Πάλιν, εἶπεν ἡ κυρία Γεωργία μετὰ τὸν γλυκεῖαν ἐπιπλήξεως, δεσποσύνην Κλάραν ! Μήπως ἐκείνη ὅταν ἐμῇ περὶ σοῦ σὲ ὀνομάζει δεσποσύνην Μαρίαν ;

— Οχι, κυρία . . . ἀπεκρίθη ἡ Κελαϊδῆστρα ταπεινῶς τοὺς ὀφθαλμούς. Πλὴν ἐγὼ, εἶναι . . . ὅτι . . .

— Σὺ ! . . . εἰς' ἓνα πολλὰ σκληρὸ παιδί, διότι ἄλλο δὲν συλλογεῖσαι παρὰ πῶς νὰ τυραννῇς τὸν ἑαυτὸν σου ἀλτσημόνητες τὰς προτερινὰς ἐπιπλήξεις μου Ἐνδύσου ὀγλίγωρα' ἐνδύσου ζεστὰ. Νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν Ἀρκευδίλλην πρὸ τῶν ἑνδεκα.

Ἐξεληύσα ἔπειτα μετὰ τῆς Κλαυδίνης, ἡ κυρία Γεωργία εἶπε πρὸς αὐτήν.—Εἰπέ τὸν Πέτρον νὰ προσμῶνῃ μίαν στιγμὴν, καὶ σ' ὀλίγα λεπτά ἡμεῖς ἐτοιμαζόμεθα.

Εἰς ἡμίσειαν ὥραν μετὰ τὴν συνομιλίαν ταύτην, ἡ κυρία Γεωργία καὶ ἡ Μαρριάνθη ἀνέβαινον ἐφ' ἑνὸς τῶν ἀνελκυστρῶν ἐκείνων μεγάλων ἀμαξίων, ἅτινα μεταχειρίζονται οἱ πλούσιοι ἀγεννοὶ εἰς τοὺς Παρισίους τὰ περὶ

χωρα, καὶ τὸ ὄχημα, πυρόμενον ἀπὸ ῥωμαλέον τι-
πον, ἐκύλισε ταχέως ἐπὶ τοῦ χλοεροῦ δρόμου τοῦ
τος ἀπὸ Βουκεδάλ εἰς Ἀρνούβιλλην. Αἱ εὐρύχωροι
δομαὶ καὶ τὰ πολυάριθμα ἐξαρτήματα τῆς ἐπι-
τὴν ὁποίαν ἐξεκάρπουτο ὁ κύριος Δουβρώλης εἰς τὸ
ρίον τοῦτο, ἐμπαύρουν τὸ ἀξιόλογον τῆς μεγαλο-
ποῦς αὐτῆς ἰδιοκτησίης, τὴν ὁποίαν ἡ δεσποσύνη
σ κρίνη δὲ-Νοζομὸντ ἔφερεν εἰς προίκα πρὸς τὸν Κ.
καὶ Δὲ-Δυστανάι.

Ὁ ἡχηρὸς πάτερος τῆς μάστιγος τοῦ Πέτρου
ποίησε τὴν κυρίαν Δουβρώλην περὶ τῆς ἀφίξεως τῆς
ριάντης καὶ κυρίας Γεωργίας. Αὗται, καταβάσαι ἐν
ὄχηματός, εὐρον χαρμύσαναν ὑποδεξίωσιν παρὰ τὴν
στατρίαν καὶ θυγατρός τῆς. Ἡ κυρία Δουβρώλη
περίπου πεντηκοντοῦτις ἡ φυσιογνωμία τῆς γλῆ-
καὶ εὐπροσέγγυος· αἱ χαρακτηρισμοὶ τῆς θυγατρὸς τῆς
ριστάτης μελαγχροσίνης μὲ ὅμοια κυανὰ καὶ πε-
ροδοκοκκίνοισι, ἀπέπνεον ἀγνότητά καὶ καλωσύνην.
Θαυμασμόν τῆς μεγάλου, ὅταν ἡ Κλάρα ἦλθε καὶ
εἰς τὸν λακιδὸν αὐτῆς, εἶδεν ἡ Κελαϊδίστρα τὴν
τῆς φεροῦσαν χωρικῶς, ἀντὶ νὰ ἦν ἐνδεδυμένη
δεσποσύνη.

— Πῶς, Κλάρα μου, καὶ σὺ ἐνδύθης ὡσάν χωρική;
πούλα; εἶπεν ἡ κυρία Γεωργία ἐναγκαλιζομένη τὴν
ρκαίδα.

— Δὲν χρεωστῇ καθ' ὅλα νὰ μιμῆται τὴν ἀδελ-
τῆς Μαρίαν; εἶπεν ἡ κυρία Δουβρώλη. Δὲν ἡμπόρε-
λάβῃ ἡσυχίαν ἕως οὐ φορέσῃ χωριάτικα... Πλὴν,
φῆ, ἄλλα πράγματα τρέχουν εἰς τὴν κεφαλὴν μου.
ὅς ἀφήσωμεν τώρα τὰς μικράς! ἐπρόσθεσεν ἡ
Δουβρώλη μὲ στεναγμόν· ἔλθε νὰ σὲ διηγηθῶ...

Ἐπελθοῦσα εἰς τὸ ἐστιατόριον μετὰ τῆς μητρὸς
καὶ τῆς κυρίας Γεωργίας, ἡ Κλάρα ἐπαύθησε...

Ιαριάνθη, τὴν ἔδωκε τὴν καλῆτέραν θέσιν πλησίον
στῆς, τὴν ἐνέπλησε θεραπειῶν, ἔλαβε τὰς χεῖρας
τὸς τῶν ἰδικῶν της διὰ τὴν ἰδὴ μὴν ἐκρύβων. ἡ
τὴν ἐφίλησεν ἐκ νέου, καὶ τὴν ὠνόμασε κακὴν,
ἡ ἤρχετο τόσον σπανίως τὴν βλέπει. . . Ἐνθου-
νοι τὴν συνομιλίαν τῆς Κελαϊδῆστρας μετὰ τοῦ
αἰσίου, συμπεραίνομεν βέβαια, ὅτι ὅλας τὰς τρυφε-
ραὶ ἀφελεῖς αὐτὰς θωπείας τὰς ἐδέχετο ἡ πτωχὴ
μὲ ταπεινῶσιν τινὰ ἡνωμένην μὲ χαρὰν καὶ φόβον
αὐτῶ.

— Λοιπὸν τί σου ἀκολουθεῖ, ἀκριβὴ μου κυρία Δυ-
λη, εἶπεν ἡ κυρία Γεωργία, καὶ εἰς τί δύνῃται νὰ σὲ
ἐξήσκιμος;

— Ω! εἰς πολλὰ. Τώρα σὲ λέγω, ἀδελφὴ. Νομίζω
ὅτι εἶπα ὅτι αὐτὸ τὸ ὑποστατικὸν εἶναι ἰδιοκτησίαν
κυρίας δούκισσας Δέ-Λυσηναι. Μ' αὐτὴν κατ' εὐθείαν
ἐκκαλούμεθα. . . χωρὶς τὴν μεσολάβησιν τοῦ ἐπιστά-
του κυρίου δούκως.

— Αὐτὸ δὲν τὸ ἤξευρες, τῶόντι.

— Νὰ ἰδῇς διατὶ σὲ τὸ λέγω. . . Λοιπὸν ἡμεῖς πλη-
νοῦμεν τὰ ἐκμισθώματα τοῦ ὑποστατικοῦ εἰς τὴν κυ-
ρίαν δούκισσαν, ἡ εἰς τὴν κυρίαν Σίμωνος, πρώτην αὐ-
τοῦ θαλαμηπόλου. Ἡ κυρία δούκισσα εἶναι τόσον καλὴ,
ὅσοι ὀλίγον ζωηρὰ, ὥστε εἶναι ἀληθὴς εὐχχρίστη-
ς. . . τὸ νὰ ἔχη τις νὰ κάμῃ μαζὶ τῆς ὁ Δουβρόλης κ'
ἐπίπταμεν εἰς τὴν φωτιὰ νὰ μᾶς τὸ εἶπῃ. . . Ἀμὴ,
ἀδελφὴ, τὴν γνωρίζω ἀπὸ μικρὸν παιδί, ἔταν ἤρχετο
μὲ τὸν πατέρα της τὸν μακαρίτην πρόγκηπα Δέ-
αυρμόντ. . . Ἐσχάτως μᾶς ἐζήτησεν ἔξ μηνῶν ἐκμί-
σημα προπληρωτέον. . . Σκράντα χιλιάδες φράγκα,
ἐκρίσκονται, καθὼς λέγει ὁ λόγος, εὐθὺς, ὑπὸ τὸ
κεφάλον τοῦ ἀνθρώπου. . . πλὴν ἔτυχεν νὰ μᾶς
ἐπιδρῶν ἡ προίκα τῆς Κλάρας, ὅθεν ἀμέσως τὴν ἀλ-

λην ἡμέραν ἔλαβεν ἡ κυρία δούκισσα τὰ χρυσὰ
εἰς ὠρκία χρυσὰ λοδοβίκια . . . Αὐτοὶ αἱ μεγάλοι
ρίαι, τόσης πολυτελείας ἔχουν χρεῖαν ! . . . Μακάρι
το, μόλις νὰ ᾔναι χρόνος ἀφοῦ ἡ κυρία δούκισσα
καὶ τῆς πληρώνομεν τὰ ἐκμισθώματα εὐθὺς καθί-
ξει ἡ προθεσμία· προτῆτερον δὲν ἐφαίνετο νὰ ἔχ-
χρεῖαν ἀπὸ χρήματα . . . Τώρα ὅμως τὸ πρῶ-
τον ἔλλαξε.

— Ὡς τώρα, ἀκριβὴ μου, κυρία Δουβρώλη,
δὲν ἠμπόρεσα νὰ καταλάβω εἰς τί δύναμαι νὰ σοὶ
χρήσιμος.

— Ἀκουσε δ' αὐτὰ σὲ τὰ εἶπα διὰ νὰ ἐννοή-
σι ἡ κυρία δούκισσα ἔχει πᾶσαν ἐμπιστοσύνην
μῆς . . . Χωριστὰ ὅτι, ὁπόταν ἦτο δώδεκα ἡ δεκά-
της ἔγινε μαζί μὲ τὸν πατέρα τῆς ἀνάδοχου τῆς
ρας μου . . . τὴν ὁποίαν δὲν παύει νὰ φιλοδο-
χῶς τὸ βράδυ λοιπὸν λαμβάνω δι' ἐνὸς ἀν-
σταλμένου, ἐξεπίτηδες, αὐτὴν τὴν γραφὴν τῆς
δουκίσσης.

« Ἀνάγκη πᾶσα, ἀκριβὴ μου κυρία Δουβρώλη,
« καὶ σκιάς (κίόσκι) τοῦ ἀγροῦ νὰ γίνῃ κατοικία
« διὰ μεθούριον τὸ ἑσπέρα· ὥς μεταφερθῶσιν
« ἀναγκαῖα ἐπιπλα, πεύκια, παρκαπετάσματα
« κτλ. Τέλος πάντων τίποτε νὰ μὴ λείπῃ, καὶ
« τὰ πάντα ὅσον τὸ δυνατόν comfortable . . .

— Ἀκούεις ἀδελφὴ λέξιν . . . κομπορτάβι !
κυρία Δουβρώλη, θεωροῦσα τὴν φίλην τῆς μὲ σ-
καὶ ἀπορίαν ὁμοῦ· ἔπειτα ἐξηκολούθησε ν' ἀνα-
γνῶσκῃ :

« Ν' ἀνάψωσι φωτίαν ἡμέραν καὶ νύκτα εἰς τὴν
« δα, ὥστε νὰ μὴν ἔχῃ ὑγρᾶσίαν, διότι πρὶν πολ-
« τὴν ἐκατοίκησε κανεῖς. Νὰ περιποιηθῇτε τὸ
« μενον τὸ ὅποσον θὰ ἔλθῃ, ὥς ἡθέλετε περι-
« μεν τὸν ἰδίαν· ἐκ τῆς ἐπιστολῆς τὴν ὁποίαν ὁ

ερίσει θεωρεῖτε πόσον ἐπαναπαύομαι εἰς τὸν ζῆ-
λον δι' οὐ πάντοτε μὲ ὑποχρεώσετε. Ἐλπίζω λοιπὸν
νῦν τὸ αὐτὸ, ἐπειδὴ γνωρίζω πόσον εἰσθε κα-
ταφιλέτος καὶ ἀφοσιωμένη. Χαίρετε, ἀκριβὴ μου
ἐν Δουβρώλῃ. Νὰ μοῦ καταφιλήσετε τὴν μικράν
καταφυγτικὴν, πεποιθεῖς περὶ τῆς ἀγάπης καὶ ὑ-
ποταγωγῆς μου.

» NOARMONTI ΔΕ-ΛΥΣΗΝΑΙ.

— Γ. Γ. Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ὑποκείμενον θέλει σὰς
μεταφύρον τὸ ἐσπέρας. Πρὸ πάντων σὰς περ-
καὶ διὰ τὴν σκιάδα, νὰ τὴν καταστήσετε ὅσον
τὸ δυνατόν comfortable».

— Κοινοφροσύνη! ἰδοὺ καὶ δεύτερον ἡ διαβουλεύ-
μενη λέξις! εἶπεν ἡ κυρία Δουβρώλη κρύπτουσα εἰς
τὴν σκιάδα τὴν ἐπιστολὴν τῆς δουκίσσης

— Αἱ! τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀπλούστατον· ἐπέφερεν ἡ
κυρία Γεωργία.

— Πῶς ἀπλούστατον! . . . Δὲν ἀκούεις, ἀδελφὴ;
ἡ κυρία Δουκίσσα πρὸ πάντων ἐπιθυμεῖ νὰ καταστήσω-
ν τὴν σκιάδα ὅσον τὸ δυνατόν κοινοφροσύνη διὰ τοῦ-
το παρεκάλεσα νὰ ἐλθῃς. Ἐγὼ καὶ ἡ Κλάρα ἐσπᾶσα-
μεν τὴν κεφαλὴν μας νὰ εὐρωμεν τί σημαίνει κοινοφ-
ροσύνη καὶ δὲν ἠμπαρέσαμεν . . . Καὶ ὅμως ἡ Κλάρα ἐ-
πῆρεν εἰς τὸ Βιλλιερλεβέλ, καὶ ἐπῆρε δὲν ἡξέτερος
ἐκ βραβεῖα ἱστορίας καὶ γεωγραφίας . . . αἱ, καλὰ!
ἡ ἐσπᾶθη τρόπος νὰ καταλάβῃ τί σημαίνει ἡ ἀλλόκο-
τος αὐτὴ λέξις· εἰς τὰ λεξικά τὰ γαλλικὰ δὲν εὕρισκε
νὰ εἶναι λέξις τῆς αὐλῆς ἢ τοῦ μεγάλου κόσμου . . .
κατατυχία! ἡ κυρία Δουκίσσα τὸ θέλει πρὸ πάντων
καὶ πρέπει νὰ ἦναι ὅσον τὸ δυνατόν κοινοφροσύνη
ἐπαναλαμβάνει δύο φορές, καὶ ἡμεῖς δὲν ἐξεβύρομεν
ἐννοεῖ!

— Χάρις τῷ Θεῷ! ἐγὼ νὰ σὰς ἐξηγήσω τὴν μέγα

μυστήριον, εἶπεν ἡ κυρία Γεωργία μειδιῶσα καὶ
τάβη, εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν, σησκίνει ἐν αὐτῇ
εὐχερές, καλὰ εὐτρεπισμένον, καλὰ κλεισμένον,
ζεστόν· τέλος πάντων μίαν κατοικίαν ὅπου νὰ μὴ
λείπη κανὲν τῶν ὅσα εἶναι ἀναγκαῖα, καὶ τὰ περι-
κόμη . . .

— Αὐτό ! λοιπὸν τότε τὴν ἐπάθαμεν χειροτέρα !

— Πῶς ;

— Θέλει, ἀκούεις, πεύκια, ἐπιπλα καὶ ἕνα δῶ-
τὰ λοιπά. ἡμεῖς ἐδῶ πεύκια δὲν ἔχομεν· τὰ ἐπι-
μας εἶναι ἀπὸ τὰ κοινότατα· ἔπειτα, ἐξεύρω καὶ ἐγώ
ὅτι ἦναι ἀνὴρ ἢ γυνὴ αὐτὸ τὸ ὑποκείμενον τὸ ὅποιον
ἔλθει ! καὶ πρέπει ὅλα αὐριον βράδυ νὰ ἦναι ἔτοιμα
Πῶς νὰ κάμω ; πῶς νὰ κάμω ! δὲν μὲ λέγεις, ἀδελφε
τρόπος κανέναν δὲν ὑπάρχει. Τῇ ἀληθείᾳ, εἶναι νὰ φ-
τοῦ ἀνθρώπου ὁ νοῦς !

— Πλὴν, μάμμα, εἶπεν ἡ Κλάρα, δὲν ἡμποροῦ-
νὰ πάσης τὰ ἐπιπλα τοῦ ἰδικοῦ μας θαλάμου, καὶ
νὰ ὑπάγω διὰ τρεῖς τέσσαρας ἡμέρας εἰς Βουκεβάλ,
ζῇ μὲ τὴν Μαρίαν ;

— Τοῦ θαλάμου σου, παιδί μου ! τοῦ θαλάμου σου
στοχαζέσαι ὅτ' εἶναι ἀρκετὰ λεμπρά ! εἶπεν ἡ κυρία
Αυδρώλη ἀναστείλασα τοὺς ὤμους της· ἀρὰ γὰρ
εἶναι ἀρκετὰ . . . ἀρκετὰ κοιφορτάβη ! . . . καθὼς
γὰρ ἡ κυρία δούκισσα . . . Καλὲ, Παναγία μου !
παγαίνουν καὶ σοῦ τὰς εὐρίσκουν τὰς λέξεις ! . . .

— Αὐτὴ λοιπὸν ἡ σκιά εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον
κατοίκητος ; ἠρώτησεν ἡ κυρία Γεωργία.

— Καὶ βέβαιον εἶν' ἐκεῖνος ὁ λευκὸς οἰκίσκος
ὅποιον βλέπετε ὁλομόναχον εἰς τὴν ἄκρην τοῦ ἀγ-
'Ο κύριος πρίγκιψ τὸν ἐκτίσε διὰ τὴν κυρίαν δούκισ-
ὅταν ἦτον αὐτὴ ἄνυμρος· ὅταν ἤρχετο μὲ τὸν πα-
της εἰς τὸ ἀγροικίον, ἐκεῖ οἰκόνευεν. Ἐχαι τρεῖς

φους θαλάμους, καὶ εἰς τὴν ἄκρην τοῦ περιβολίου
γαλκτουργεῖον καθὼς τὰ συνειθίζουσιν εἰς τὴν Ἑλ-
λιν ἐπειδὴ, ὅταν ἡ κυρία δούκισσα ἦτο μικρά, ἡγά-
γ' ἀλμέγη μάνη τῆς καὶ νὰ γαλκτουργῇ. Ἀφοῦ ὁ-
κ ἐνυμφεύθη, δύο φορές μόλις τὴν εἶδαμεν εἰς τὴν
κυλιν, καὶ τὰς δύο μόλις ὀλίγας ὥρας διέτριψε μέσα
τὴν μικρὰν σκιάδα. Τὴν πρώτην φοράν, θὰ εἶναι
ὅρα ἐξ ἡμερῶν, ἤλθεν ἔφιππος μαζῇ . . .
Καὶ ἐμποδισθεῖσα τοῦ νὰ εἴπῃ πλείονα ὥς ἐκ τῆς
προυσίας τῆς Μαριάνθης καὶ Κλάρας, ἡ κυρία Δουβρώ-
ν ἐπανελάθεν.

— Ἀλλὰ λέγω, λέγω, καὶ δὲν συλλογίζομαι νὰ
εἴπω κανένα τρόπον διὰ νὰ οἰκονομήσω τὰ ἐπιπλά τῆς
σκιάδας . . . Εἰπέ με τώρα, ἀδελφὴ κυρία Γεωργία,
ἐντοχάζεσαι !

— Ἀδελφὴ, τί νὰ σοῦ εἰπῶ κ' ἐγώ ; εἰς τί κατὰ-
σκευαστὴν εὐρίσκειται τώρα αὐτὴ ἡ σκιάς ;

— Μόλις εὐρίσκει κανεὶς νὰ καθήσῃ εἰς τὴν αἰθου-
σαν ὑπάρχει κατὰ χάμα μία ψιάθα, ἕνας καιαπὲς ἀπὸ
ἡμερῶν, καθέδραι παρόμοιαι, μία τράπεζα ἰδοῦ. Βλέ-
πεις ὅτ' εἴμεθα πολὺ μακρὰν ἀπὸ τὸ κομπορτάβλ.

— Αἱ καλὰ ! ἐγώ, εἰς τὸν τόπον σου, ἰδοῦ τί ἤθε-
λα κάμει εἶναι ἔνδεκα ὥραι, ἤθελα στείλει εἰς τὰ Πα-
ρίσια ἕνα ἄξιον ἄνθρωπον.

— Τὸν γενικόν μας (1) εἶναι ἄνθρωπος ἀξιότατος.

— Εὖγε . . . εἰς δύο ὥρας τὸ πολὺ φθάνει εἰς τὰ
Παρίσια κατευθύνεται εἰς ἕνα ὅποιονδήποτε θαλαμα-
τόν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κτιστὸν Ἀντίνου, (Chaussée-d'
Antin), τὸν διδοὶ τὴν καταγραφὴν τὴν ὁποίαν κάθημαι

(1) Prend-garde-à-tou· ὅπως φρουροῦσιν εἰς τὰς μεγά-
λας ἀγοράς τῶν περιγύρων τῶν Παρισίων ἵπστα τὴν τινα ἐπι-
τήρησι τὰ πάντα. Δημόσιον Κελεῖται τῇ Βιβλιοθήκῃ Βερσαίης.

καὶ σοῦ συντάττω, ἀφοῦ ἰδῶ τί ἐλλείπει εἰς τὴν σκευὴν, καὶ τὸν λέγει, νὰ μὴν κυττάξῃ διόλου χρῆματα.

— ὦ! βέβαια . . . φθάνει νὰ μείνῃ εὐχαριστήρια ἡ κυρία δούκισσα, καὶ ὅ,τι ἐξοδεύσω δὲν μὲ μέλει.

— Τὸν λέγει λοιπὸν νὰ μὴν κυττάξῃ διόλου χρῆματα, ἀλλ' ὅσα ὑπάρχουσιν εἰς τὴν καταγραφὴν νὰ εἰσθεύσῃ ἐνδὼ ὑπόψιν ἀφεύκτως, καθὼς καὶ τρεῖς ἡ τέσσαρες ἄνθρωποι τοῦ, διὰ νὰ βάλωσι τὰ πάντα ἐν τάξει.

— Ἦμπορουν νὰ ἔλθουν διὰ τῆς ἀμαξίας ἥτις ἀποχωρεῖ κάθε βράδυ ἀπὸ Παρισίους διὰ Γόνισσαν, εἰς ὁκτὼ ὥρας . . .

— Καὶ ἐπειδὴ ἄλλο δὲν ἔχουν νὰ κάμουν παρὰ μετακομίσουν τὰ ἐπιπλά, νὰ καρφώσουν τὰ πεύκα νὰ βάλουν τὰ παραπετάσματα, εὐκόλως θὰ γίνουν ἑτοιμα ἕως αὐριον βράδυ.

— Ἄ! καλὴ μου κυρία Γεωργία, ἀπὸ ποίαν ἔλθῃς μὲ λυτρώνεις! . . . Ἐγὼ μόνη μου ποτὲ δὲν ἤθελα συλλαβίσθῃ . . . Εἶσαι ἡ θεία μου Πρόνοια . . . ὅτι βεβαίως λοιπὸν τὴν καλωσύνην νὰ μὲ κάμῃς τὴν καταγραφὴν τῶν ὧσων χρειάζονται, ὥστε ἡ σκιάς νὰ γίνῃ . . .

— Κονφορτάβλ; . . . ναί, ἀμέσως.

— ὦ, θεέ μου! ἄλλη πάλιν δυσκολία! . . . τὸ πα καὶ προφήτερα' δὲν ἐξεύρομεν ἂν κύριος ἦναι ἡ κυρία ὁ τὸν ὅποιον περιμένομεν. Εἰς τὴν γραφὴν τῆς κυρίας δούκισσας λέγει ἐν ὑποκείμετον' πρέπει νὰ κἀνεις προφήτης! . . .

— Καρὲ, ἀγαπητὴ ἀδελφὴ, ὥσάν νὰ ἐπρόκειτο γυναικὰ καὶ ἂν ἦναι ἄνδρας δὲν βλάπτει ὅτι τὰ καλῆτερα.

— Τωόντι . . . τωόντι . . .

Ἐπὶ τῇ τριᾷ τις εἰσελθοῦσα ἀνήγγειλεν ὅτι εἶναι ἔτοιμον τὸ πρόγευμα.

Διὰ τὸ διατ' ὁ δόκτορ προγευματίζομεν, λέπεν ἡ

Γεωργία· ἀλλ' ἐνῶ ἐγὼ θὰ γράφω τώρα τὰ ὅσα ἀναγκαιοῦν, εἰπέ, ἡ εὐγενεὶς σου, νὰ πάρουν τὸ μέτρον τῶν τριῶν δωματίων, ὕψος καὶ ἑκτασιν, διὰ νὰ ἰδῇ ὁ θαλαμοστόλος ὁποίου μεγέθους πεύκια καὶ παραπετάσματα χρειάζονται.

— Καλὰ, καλὰ . . . ἴσχαίνω νὰ τὸ εἰπῶ εἰς τὸν γενικόν μας.

— Κυρία, ἐπανέλαθεν ἡ ὑπηρέτρια· εἰν' ἐξω καὶ ἐκεῖν' ἡ γαλακτοπώλισσα ἀπὸ τὰς Στένσαις· ὅλα τὰ νοικοκυριὰ της τὸ ἔχει μέσα εἰς ἓνα μικρὸ ἀμάξι, ὅπου τὸ εἶναι ἓνα μικρὸ γαδουράκι! Τὸ βὰρὸ νοικοκυριὰ!

— Ἡ ταλαίπωρος! . . . εἶπεν ἡ κυρία Δυθέρωλη μὲ συντριβήν.

— Ποία εἶναι αὕτη; ἠρώτησεν ἡ κυρία Γεωργία.

— Μία χωρική ἀπὸ τὰς Στένσαις (Stains)· αὕτη εἶχε πέντε ἀγγελάδας καὶ ἐπώλουσε τὸ γάλα τῶν εἰς τὰ Παρίσια· ὁ σύζυγός της ἐπετάλωνε ζῶα. Μίαν ἡμέραν, ἔδειον χρειὰν ν' ἀγοράσῃ σιδήρον, κατέβη εἰς τὰ Παρίσια μὲ τὴν γυναῖκά του, μείνας μαζὴ της σύμφωνος νὰ τὴν εὕρῃ πάλιν εἰς τὴν γονίαν τοῦ δρόμου, ὅπου αὐτὴς αὐτὴ ἐστέκετο καὶ ἐπώλουσε τὸ γάλα της, καὶ νὰ ἐπιστρέφουν ἔπειτα καὶ αἱ δύο μαζὴ. Κατὰ κακὴν της τύχην ἐπῆγαινον εἰς μίαν συνοικίαν ὅπου, ὡς φαίνεται, κρύβοντο πολλοὶ ἀχρεῖοι ἄνθρωποι· ὅταν ὁ σύζυγός της ἐπέστρεψε, τὴν εὗρε πελαίους μὲ δύο τρεῖς μεθυμένους, οἱ ὅποιοι ἤθελαν νὰ χύσωσι τὸ γάλα της εἰς τὸν αὐλάκι τοῦ ἔδαφ. Προσπάθει ὁ ἄνθρωπος νὰ τοῦς ἠσυχάσῃ, τὸν κτυποῦν ζητεῖ νὰ ὑπερασπισθῇ, τὸν μαχαιρώνουν· ἔμεινεν εἰς τὸν τόπον.

— Α! τί φρίκη! . . . ἀνέκραξεν ἡ Κυρία Γεωργία καὶ ὁ φανερός;

— Κατὰ δυστυχίαν, ἔφυγε μέσα εἰς ἐκείνην τὴν παραγῆν· τώρα ἡ ταλαίπωρος κῆρυγέ γε αὐτὴ τὴν πόλιν.

ἰδῇ, τὸν γνωρίζει, διότι πολλάκις τὸν ἔβλεπε μὲν συντρέφους τοῦ συχνάζοντα εἰς τὴν συνοικίαν. Ἔως τὴν ὥρην ἀνωφελῶς τὸν ἀνεζήτησαν. Ἐν σήμερῳ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου τῆς, ἡ γυνὴ πῶλιν ἠναγκάσθη, διὰ νὰ πληρώσῃ διάφορα χρεῖα πώλησας τὰς ἀγελάδας τῆς καὶ ἓνα χωραφάκι τὸ οὗ ποιεῖν εἶχεν ὁ ἀγρονόμος τῶν Στενσῶν μου τὴν ἐσύστησεν καλὴν γυναῖκα τοῖόν τι, εἶναι ἡ ταλαίπωρος τιμὰ δυστυχῆς, ἐπειδὴ ἔχει τρία παιδιὰ, τὸ μεγαλύτερον τῶν ὁποίων δὲν ἐπάτησε τοὺς δώδεκα ἔτους μᾶς εὑρεθῇ μία θέσις εὐκαιρος τῆς τὴν ἔδωκα, καὶ ἡ γυνὴ φαίνεται, ἤλθε.

— Εὐγέ σου, ἀδελφὴ! εἶπεν ἡ Κυρία Γεωργία.

— Εἰπέ με, Κλάρα, ἐπανελάθεν ἡ ἀγρονόμος ἡ παγαίνεις μίαν στιγμὴν νὰ δείξης εἰς τὴν καλὴν γυναῖκα τὸ κατοίκημά της; ἐγὼ ὑπάγω ἐν τούτῳ νὰ εἰπῶ τὸν γενικὸν μας νὰ ἐτοιμασθῇ διὰ Παρίσιον.

— Μάλιστα, μάμμα, παίρνω καὶ τὴν Μαρίαν.

— Καὶ ἡμπορεῖτε σεῖς νὰ μείνετε στιγμὴν χωρὶς τῆς ἄλλης; εἶπεν ἡ ἀγρονόμος.

— Ἐγὼ δὲ, ἐπέφερεν ἡ Κυρία Γεωργία λαμβάνειν θέσιν ἐνώπιον μιᾶς τραπέζης, κάμνω τώρα τὴν γραφὴν, διὰ νὰ μὴ χάνωμεν καιρὸν, ἐπειδὴ πρέπει τὰ τέσσαρας ὥρας νὰ εἵμεθα εἰς Βουκεβάλ.

— Εἰς τὰς τέσσαρας; τόσον βιάζεσθε! εἶπεν ἡ Κυρία Δουβρόλη.

— Ναί, ἀδελφὴ! πρέπει εἰς τὰς πέντε ἡ Μαρὶα ἔπάγ' εἰς τὸ πρεσβυτέριον.

— Ἄ! ἀφοῦ πρόκειται περὶ τοῦ ἀγαθοῦ ὅφην Λαπόρτου... εἶναι πράγμα ἱερὸν, εἶπεν ἡ κυρία Δουβρόλη. Λοιπὸν ἡ παγαίνω νὰ δώσω τὰς ἀναγκασίας γὰς... Αἱ δύο μικραὶ ἔχουν νὰ εἰποῦν μετὰ πολλὰ... πολλὰ πράγματα... ἄς τὰς δώσωμεν.

να συναμιλήσωσι.

— Λοιπὸν, ἡμεῖς εἰς τὰς τρεῖς θ' ἀναχωρήσωμεν, κυ-
Δυδρώλη.

— Ὑπομονὴ πλέον . . . ὦ, ἀδελφὴ, νὰ ἤξευρες πό-
τ' ἐγγνωμονῶ ! . . τί καλὰ τὸ ἐστοχάσθηκα νὰ σέ
ἴω ! εἶπεν ἡ Δυδρώλη — Κλάρρα ! Μαρία ! παιδιὰ
! παγαίνωμεν ! . . .

— καὶ, ἐνθ' ἡ κυρία Γεωργία ἔγραφεν, ἡ κυρία Δυδρώ-
ἔλθεν εἰς ἐνὸς μέρους, αἱ δὲ δύο κορασιδες εἰς ἄλ-
λομοῦ μετ' τὴν ὑπηρετρίκην, τὴν ἀναγγείλασαν ὅτι
ἦν ἡ γαλακτοπῶλις τῶν Στενσῶν.

— Ποῦ εἶναι τὴν, ἡ πτωχὴ αὐτὴ γυνὴ ; ἠρώτησεν ἡ
Κλάρρα.

— Μαζὶ μετὰ τὰ παιδιὰ της, μετὰ τὸ ἀμάξι καὶ μετὰ τὸ
κουράκι της, εἰς τὴν αὐλὴν τῶν ἀχυρώνων, δεσπε-

— Τώρα νὰ τὴν ἰδῇς, Μαρία, τὴν ταλαίπωραν γυ-
ναῖκα, εἶπεν ἡ Κλάρρα λαμβάνουσα τὸν βραχίονα τῆς
παλιδήτρας· νὰ ἰδῇς πόσον εἶναι χλωμὴ καὶ πόσον
καρμυμένη φαίνεται εἰς τὰ κατὰμαυρα τῆς χηρείας της
ὄφθαλμοι. Τὴν ὑστέραν φορὰν ὅπου ἦλθε νὰ ἰδῇ τὴν
Κλάρρα, μ' ἐπόνεσε τὴν ψυχὴν· ἀνέφερε τ' ὄνομα τοῦ
πατρὸς της καὶ ἔχοντα θερμὰ δάκρυα· ἔπειτα τὰ δάκρυα
ἐσταματοῦσαν διὰ μιᾶς καὶ τὴν ἐκυρίευεν ἕνας θυ-
μὸς ἐναντίον τοῦ φονέως . . . τρομερὸς θυμὸς ! Τότε
ἐφοβούμην· τόσον ἀγρία ἐγίνετο ! ὁμως, ἡ ταλαί-
πωρα ἔχει καὶ δίκαιον, ἔ, Μαρία ; φεύματα ! . . . τί δυ-
στυχία ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον !

— ὦ ! ναί, ναί . . . ἀναμφισβύτως . . . ἀπήντησεν ἡ
παλιδήτρα στενάζουσα καὶ ὥς νὰ εἶχε τὸν ναῦν της
ἐπὶ τοῦ. Εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ὑπάρχουν δυστυχίαι
καὶ ἔχετε δίκαιον, δεσποσύνη . . .

— Νὰ πάλιν ! ἀπεκρίθη ἡ Κλάρρα καὶ ἀνέβη εἰς τὴν ΒΕΡΟΙΑΣ
(ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ)

πόδα μέδυσχερές περάπονον· πάλιν σὰς μου λή-
δεσποσύνην με ὀνομάζεις· λοιπὸν, Μαρία, ἔχεις
τίον μου δυσαρέσκειαν, ὡς φαίνεται;

— Ἐγὼ! Ὡς μου! ! !

— Πῶς λοιπὸν μου λέγεις αὐτὸ τὸ σὰς;
ἐξεύρεις· ἡ μητέρα μου καὶ ἡ κυρία Γεωργία
ξάν δι' αὐτό . . . Μάθε ὅτι θὰ με κάμνεις νὰ σὲ
νόσω, διὰ νὰ σὲ μαλώσουν πάλιν δι' αὐτό . . .

— Κλάρα, σὲ ζητῶ συγγνώμην, εἶχα τὸν νοῦν
ἄλλου . . .

— Εἶχες τὸν νοῦν σου ἄλλου . . . με βλέπει
ἀπὸ δικτῶ ἡμέρας χωρισμοῦ, εἶπεν ἡ Κλάρα
θρῶπότητα, καὶ τὸν νοῦν της τὸν ἔχει ἄλλου . . .
Μαρία . . . βλέπεις; οὕτω με κάμνεις καὶ λυποῦμαι
ὅα ὑποθέσω ὅτ' εἶσαι ὑπερήφανος.

Ἡ Μαριάνθη δὲν ἀπεκρίθη εἰς τὴν φίλην τῇ
ὠχρίασεν ὡσάν νεκρά . . .

Εἰς τὴν θέαν της, γυνὴ τις ἐνδεδυμένη κατὰ
ἔθελον κρυφῆν ὀργῆς καὶ φρίκης. Ἡ γυνὴ αὕτη
γαλακτοπῶλις ἦτις, κάθε πρωὶ, ἐπώλει γάλα
κελαϊδῆστραν, ὅταν αὕτη ἐκστοίκει εἰς τῆς δρας
τοῦ Ταπιφράγκου.

Ἡ σκηνὴ τὴν ὁποίαν θέλομεν διηγηθῆ διέτρε-
μίν τῶν ἀλλῶν τοῦ ἀγροκηπίου, ἐπὶ περὶ αὐτῆς
γεωργῶν καὶ ὑπηρετριῶν, ἐπειδὴ ἦτο μεσημβρία καὶ
χον ἐπιστρέφει ἐκ τῶν ἐργασιῶν των διὰ τὸ
ὑπὸ παράπηγμά τι ἐφκίνοτο ἐν μικρὸν ἀμάξιον
μένον εἰς ὄνον καὶ περιέχον τ' ἀγροτικὰ ἐπιπλά-
χῆρας· ἐν ἀγόριον δωδεκαετὲς, ἀπὸ δύο ἄλλα
μικροτέρας ἡλικίας βοηθούμενον ἔσχιζε νὰ ἐκφύ-
γῃ τὸ ἀμάξιον. Ἡ γαλακτοπῶλις ἐνδεδυμένη κατὰ
ἦτο γυνὴ τεσσαρακονταετὲς περίπου, μερρῆς
νωγῆμένης, ἀρρενωπῆς καὶ εὐταλμοῦ. τὰ βράδια

κινισμένα ἀπὸ δάκρυα πρόσφατα. Παρατηρή-
 ῃς Μαριάνθην, πρῶτον ἀφῆκε κραυγὴν φρίκης,
 λύπη, ἡ ἀγανάκτησις, ὁ θυμὸς, μετέβαλον ἀμέ-
 νωσιν τῆς ἐχύθη κατὰ τῆς Κελαϊδίστρας, τὴν
 αὐθαδῶς ἐκ τοῦ βραχίονος, καὶ ἐφώναξε δει-
 α αὐτὴν πρὸς τοὺς ἀγρότας·

Νὰ μία βροῦμα ἐποῦ γνωρίζει τὸν φονέκ τοῦ ἀν-
 του. . . τὴν εἶδα εἴκοσι φοραὶς νὰ ὁμιλῇ μὲ τὸν
 ἐκεῖνον ὅταν ἐπωλοῦσα γάλα εἰς τὴν γωνιά τῆς
 Παλαιᾶ Δραπεριά! ἤρχετο κάθε ταχὺ κ' ἠγόραζεν
 τοῦλδιού· αὐτὴ θὰ γνωρίζῃ ἐκεῖνον ὅπου ἐμαχαίρω-
 ῃ ἀνδρα μου· ὡσάν ὅλκις ταῖς ἄλλαις ὅπου τὴν ὀ-
 λουν, εἶναι καὶ αὐτὴ τοῦ συναφιοῦ ἐκείνων τῶν κα-
 τὰ δρων. . . ὦ! δὲν φεύγεις πλέον, μωρὴ, ἀπὸ τὸ
 μου, καὶ μὴ σε μέλει! . . . ἀνεφώνησεν ἡ γαλακτο-
 λὶς παροξυσμένη ἀπὸ ἀδίκους ὑποψίας, καὶ ἤρπασε
 ὅλον βραχίονα τῆς Μαριάνθης, ἥτις, τρέμουσα, τε-
 λωμένη, ἠθέλησε νὰ φύγῃ.

Εκπληκτος ἡ Κλάρα ἐκ τοιαύτης αἰφνιδιότητος, δὲν
 ἤθι, ἔως τότε νὰ προφέρῃ λέξιν· ἀλλ' ὅταν εἶδεν ὅτι
 χεὶρ ἐπετίθετο εἰς τὴν φιλὴν τῆς, ἐφώναξε πρὸς τὴν
 ἄν·—Πλὴν δὲν ἐξεύρεις τί λέγεις! . . . ἡ λύπη αὐ-
 τὴν φέρει! . . . ἀπατάσαι! . . .

— Ἀπατῶμαι! . . . ἐπανελάβεν ἡ χωρικὴ μὲ πι-
 ῃς εἰρωνίαν, ἀπατῶμαι! . . . Δὲν ἀπατῶμ' ἐγώ! . . .
 ἰδὲ τὴν πῶς ἐκιτρίνισεν . . . ἡ βροῦμα! . . . ἰδὲ
 τρέμουν τὰ ὀδόντια τῆς! . . . Οἱ κριταὶ σὲ βιάζονται
 ὁμιλεῖς· θὰ ἔλθεις μαζί· νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸν κῆρ
 μαρχο . . . Ἄ! δὲν μοῦ φεύγεις . . . τὸ χεῖρ μου εἰ-
 δύνασθ' . . . Ἄ! . . .

— Αὐθάδης ὅπου εἶσαι! ἀνέκραξεν ἡ Κλάρα θυμω-
 ῃ· ἔγω· γλίσγωρ' ἀπ' ἐδῶ . . . Νὰ τολμάξω νὰ φάωσαι

τοιουτοτρόπως πρὸς τὴν φίλην μου, πρὸς τὴν φῆν μου!

— Τὴν ἀδελφή σου! . . . καὶ τὸ λὲς καὶ ὅλα σποσύνη, καὶ δὲν ἐντρέπασαι! . . . τοῦ λόγου σου δὲν ἐξεύρεις τί λέγεις! ἀπεκρίθη βαναύσως ἡ Κλάρα Ἀδελφή σου! . . . μίᾳ κόρῃ τοῦ δρόμου, ὅπου ἔνα μῆνα τὴν εἶδα κ' ἐπακαλοῦσεν εἰς τὴν Παλαιὰ Χωρὶν.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους, οἱ γεωργοὶ ἤρχισαν γογγύζωσι κατὰ τῆς Μαριάνθης· φυσικῶς τῷ λόγῳ τοι ἐλάμβανον τὸ μέρος τῆς γαλακτοπώλιδος, ἥτις νῆκεν εἰς τὴν κλάσιν των, καὶ τῆς ὁποίας αἱ δυστυχτοὺς ἐκίνουν εἰς εὐσπλαγχνίαν. Τὰ τρία δὲ παῖδια κούσαντα τὴν μητέρα των διδομένην εἰς κραυγὰς, ἔξαν καὶ τὴν ἐτριγύρισαν κλαίοντα, χωρὶς νὰ γνωρίζω τί τρέχει. Ἡ θεὰ τῶν πτωχῶν τούτων μικρῶν, μετὰ ὡσεύτως ἐνδεδυμένων, ἐδιπλασίασε τὴν πρὸς τὴν ῥαν συμπάθειαν καὶ ἠύξησε τὴν κατὰ τῆς Μαριάνθης γανάκτησιν τῶν χωρικῶν. Εἰς τὰ σχεδὸν ἀπειλητικὰ αὐτὰ σημεῖα φοβηθεῖσα ἡ Κλάρα, εἶπε μὲ φωνὴν κεκνημένην πρὸς τοὺς ὑπηρέτας τῆς ἐπαύλεως.

— Ἐκθάλλετε ἀπ' ἐδῶ αὐτὴν τὴν γυναῖκα· σὺ γὰρ ὅτι τὴν πλανᾷ ἡ λύπη της. Μαρία, Μαρία, αὐτὴ τῷ συγγνώμην! Θεέ μου, αὐτὴ ἡ τρελλὴ δὲν εἶπεν τί λέγει . . .

Ἡ Κελαϊδῆστρα, ὠχρὰ, ἀναυδος, ἀναίσθητος, τὴν κεφαλὴν, χωρὶς τὸ παραμικρὸν νὰ κινηθῇ διὰ πεφύγη τὸ σκληρὸν σφίγγιμον τῶν χειρῶν τῆς εὐστον γαλακτοπώλιδος. Ἡ Κλάρα, ἀποδίδουσα τὴν αὐτὴν μίαν ταύτην εἰς τὸν δρόμον τὸν ὁποῖον τοιαύτη ἦταν ἱκανὴ νὰ ἐμπνέσῃ εἰς τὴν φίλην τὴν, εἶπεν νέου πρὸς τοὺς γεωργοὺς:

— Δὲν ἀκούετε; Σὰς προτάζω νὰ διώξετε αὐτὴν τὴν γυναῖκα καὶ τὰ ἄρρα ἐπὶ τὸν δρόμον τὸν τούτον.

της, νὰ μὴ λάβῃ εἰς τὸ ἀγροκήπιόν μας τὴν θέσιν ἡποικαν ἢ μητέρα μου τῆς ὑπεσχέθῃ . . . Νὰ ἰδῇ ἡ ἀδελφὴ ἄλλοτε ! Ἐξω, γλίγωρα, καὶ νὰ μὴν ἔα-
ατῇ εἰς τὸν δρόμον !

Οὐδεὶς τῶν γεωργῶν ἐσάλευσεν· οὐδεὶς ὑπήκου-
εἰς τὴν διαταγὴν τῆς Κλάρας· εἰς ἐξ αὐτῶν ἐτόλ-
μα μάλιστα καὶ νὰ εἴπῃ·

— Ἀλλὰ τί ! . . . ἂν αὐτὴ ἡ κόρη εἶναι τοῦ δρόμου
γνωρίζῃ τὸν φονέα τοῦ ἀνδρός τῆς πτωχῆς γυναί-
κος . . . πρέπει νὰ ἔλθῃ εἰς τοῦ δημάρχου νὰ ἐξηγη-
θῇ . . . διάβολε !

— Σὲ λέγω, ὅτι δὲν θὰ ἔξαναπατήσεις πλέον ἐδῶ,
καὶ ἡ Κλάρα πρὸς τὴν γαλακτοπώλιδά, ἂν εὐθὺς δὲν
ἀπέστῃ συγγνώμην ἀπὸ τὴν δεσποσύνην Μαρίαν διὰ
τὴν ἀνυπακομήν σου.

— Μὲ διώχνεις τὸ λοιπόν ! . . . ὑπομονή, ἀπεκρίθη
ἡ Κλάρα μετὰ πικρίας. Ἐλάτε, πτωχὰ μου ὄρφανὰ, ἐπρό-
σθε καταφιλοῦσα τὰ τέκνα τῆς, ἔξαναφορτώσετε τὸ
ῥάβδον ἡμῶν· παγαίνομεν ἄλλοι νὰ εὐρώμεν ψωμί· ὁ Θεὸς θὰ
εὐσπλαγχνισθῇ· ὅμως θὰ πάρωμεν μαζὴ καὶ αὐτὴν
τὴν ἀθλίαν εἰς τοῦ δημάρχου, ν' ἀναγκασθῇ νὰ φανερώ-
σῃ τὸν φονέα τοῦ ταλαιπώρου μου ἀνδρός . . . αὐτὴ
οὐκ ἔγνωρίζει ὅλους αὐτούς ! . . . Καὶ τοῦ λόγου σου,
ἐπρόσθεσεν ἀτενίζουσα τὴν Κλάραν ἀνυπακοῦν, ἐπειδὴ ἔ-
λεγε νὰ ᾄδῃ πλουσία, καὶ νὰ ἔχῃ φιλίας μὲ τέτοια
ἀνέματα ὡσὰν αὐτήν . . . δὲν ἔπρεπε . . . νὰ φέρεσαι
ἐπὶ τὴν σκληρότητα εἰς τὰ πτωχὰ !

— Ἀλήθεια· εἶπεν εἰς γεωργός· ἡ γυναῖκα ἔχει
καὶ αὐτὴ δικαίαν.

— Ἀκούς ἡ πτωχή !

— Ἐχει καὶ δικαίαν . . .

— Ἐσκότωσαν τὸν ἄνδρα τῆς . . . ὅποιος ποιεῖ
ὡς αὐτήν, βέβαια !

— Ἡ γυναίκα κάμνει ὅ,τ' ἡμπορεῖ νὰ εὕρῃ τὸν νέον τοῦ ἀνδρός της! κανεῖς δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ ἐμπαδίσῃ.

— Εἶναι ἄδικο νὰ τὴν διώχνουν.

— Μὴ γὰρ πταίει αὐτὴ, πῶς ἡ φίλη τῆς δεσποίνης Κλάρας εὐρέθηκε νὰ ᾔῃ μία κόρη τοῦ δρόμου.

— Δὲν ἐκβάλλουν τόσον εὐκολὰ ἐξω τῆς οὔρας μία τιμημένη γυναίκα . . . μὲ τρία παιδιὰ . . . τίας μιᾶς τέτοιας οὐτιδανῆς . . .

Καὶ οἱ γογγυσμοὶ βαθμηδὸν καθίσταντο ἀπαικώτεροι, ὅτε ἡ Κλάρὰ ἀνεφώνησε· — Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἰδοὺ ἡ μητέρα μου . . .

Τῶνόντι, ἡ κυρία Δυβρώλη, ἐπιστρέφουσα ἐκ τῆς πόλεως τοῦ ἀγροῦ, διήρχετο τὴν αὐλήν.

— Αἶ, Κλάρὰ! Μαρία! ἀνεφώνησεν ἡ ἀγροῦ πλησιάζουσα πρὸς τὸ πλῆθος, παγαίνομεν, κόραις νὰ προγευματίσωμεν . . . ἡ ὥρα εἶναι περασμένη.

— Καλὴ μάμμα, ἀνέκραξεν ἡ Κλάρὰ, δὲν βλέπεις ἔδῳ αὐτὴν τὴν γυναίκα ἣτις ὑβρίζει τὴν ἀδελφίδα σου; σὲ παρακαλῶ, μάμμα, διώξέ την ἀμέσως. Νὰ τί τὴν ἔψαλεν, ἡ αὐθάδης!

— Τί λέγεις; πῶς; ἐτόλμησε! . . .

— Ναί, μάμμα, ἐτόλμησε . . . Ἰδὲ τώρα τὸν λαίπωρον ἀδελφίδα μου πῶς τρέμει . . . μόλις στήκει! ὦ! τί ἐντροπὴ, νὰ ὑποφέρῃ τοιαῦτα μέσα εἰς τὸν κόν μας . . . Μαρία, συγγνώμην . . . σὲ παρακαλῶ! . . .

— Τί σημαίνουν αὐτά; ἠρώτησεν ἡ κυρία Δυβρώλη θεωροῦσα τριγύρω τῆς ἀνησύχως, ἀφοῦ παρετήρησε τὰς καταστάσεις τῆς Κελαϊδίστρας.

— Ἡ κυρὰ θὰ δείξει δικαιοσύνην, βέβαια . . . ἰδοὺς . . . ἐπιθύρσαν οἱ γεωργοί.

— Νὰ ἡ κυρία Δυβρώλη! . . . Νὰ ἰδοῦμεν ποῦ τὸν

βαλποῦ ἐξω τῆς θύρας· ἐγὼ ἢ σύ; εἶπεν ἡ χήρα
κὶ τὴν Μαριάνθην.

— Εἶναι λοιπὸν ἀληθές! εἶπεν ἡ κυρία Δουβρώλη
κὶ τὴν γαλακτοπώλιδά, ἥτις εἰσέτι ἐκράτει τὴν Μα-
ρίαν ἐκ τοῦ βραχίονος· τολμᾷς τοιοῦτοτρόπως νὰ
μασαι πρὸς τὴν φίλην τῆς κόρης μου! Οὕτως εὐγνω-
στὰς εἰς τὴν καλωσύνην μου πρὸς σέ; Παραίτησε
ἀμέσως τὴν νέαν!

— Κυρά μου, ἐγὼ εὖ προσκυνῶ καὶ εὐγνωμονῶ πολὺ
κὶ τὴν καλωσύνην σου, εἶπεν ἡ χήρα, παραιτοῦσα τὸν
βραχίονα τῆς Μαριάνθης· πρὶν ὅμως μὲ καταδικάσης
καὶ μὲ διώξης ἀπὸ τοῦ σπιτί σου μὲ τὰ παιδιὰ μου, ἐρώ-
τησε αὐτὴν τὴν δυστυχισμένην. . . ἴσως δὲν θὰ τολ-
μήσῃ ν' ἀρνηθῇ πῶς τὴν γνωρίζω καὶ μὲ γνωρίζει καὶ
αὐτή.

— Καλὴ Μαρία, ἀκούεις τί λέγει αὐτὴ ἡ γυνή; ἡ-
γήτησεν ἡ κυρία Δουβρώλη μὲ ὑπερβολικὴν ἐκπληξιν.

— Δὲν σὲ λέγουν Κελαϊδίστρα; ἀποκρίσας, εἶπεν ἡ
γαλακτοπώλις.

— Ναί. . . ἀπεκρίθη ἡ δυστυχὴς Μαριάνθη χαμη-
λῇ τῇ φωνῇ, ὡς ἐμβρόντητος, μὴ τολμῶσα νὰ ἐγείρῃ
τοὺς ὀφθαλμούς της πρὸς τὴν κυρίαν Δουβρώλην· ναί,
κύριε μὲ ὠνόμαζαν. . .

— Εἶδες! ἀνέκραξαν οἱ γεωργοὶ μετὰ θυμοῦ· τ' ὁ-
μολογεῖ καὶ μόνη της! τ' ὁμολογεῖ! . . .

— Ὁμολογεῖ. . . πλὴν τί ὁμολογεῖ; ἀνέκραξεν
ἡ κυρία Δουβρώλη ἡμισκπλαγεῖσα ἐκ τῆς ὁμολογίας τῆς
Μαριάνθης.

— Ἀφῆσέ την, κυρά, ν' ἀποκριθῇ, ἐκανέλαβεν ἡ
χήρα· θὰ ὁμολογήσῃ καὶ ὅτι ἐκάθητο εἰς ἐν ἄτιμον σπι-
τί, ὅπου φάσκε, εἰς τὴν Παλχὰ Χώρα, ὅπου ἤρχετο κά-
τι πρὸς καὶ τῆς ἐπωλοῦσα γάλα· θὰ ὁμολογήσῃ καὶ ὅτι
ἐπὶ τὰ μου ὠμίλησε μὲ τὸν σονέα τοῦ ἀνδρός μου. . .

ὦ ! τὸν γνωρίζει αὐτὴ· εἶμαι βέβαιη . . . ἕνα νύκ-
 τρινον, ὅπου ἔπινε συχνὰ καπνὸ, κ' ἐφοροῦσεν ἕνα
 κέτο, μία βλοῦσα· ἕναν μὲ τὰ μακρὰ μαλλιά
 θὰ γνωρίζει τ' ὄνομά του . . . Ψεύματα λέγω
 κρίσου . . . ἀνεφώνησεν ἡ γαλακτοπῶλις.

— Ἐμπορεῖ νὰ ὠμίλησα μὲ τὸν φονέα τοῦ
 σου, ἐπειδὴ κατὰ δυστυχίαν εἰς τὴν Παλιὰ Χώρα
 πολλοὺς φονεῖς, εἶπεν ἡ Μαριάνθη μὲ φωνὴν ἐκλει-
 σαν, ἀλλὰ δὲν ἐξεύρω διὰ ποῖον λέγεις.

— Πῶς ! . . . τί εἶπε ; . . . ἀνεφώνησεν ἡ κυρία
 βρώλη μετὰ φρίκης· ὠμίλησε, λέγει, μὲ φονεῖς !

— Ἐστὴν αὐτὴν ὑποκείμενα μόνον τοιοῦτους
 πους γνωρίζουν . . . ἀπεκρίθη ἡ χήρα.

Ἡ ἀγρονόμος, μείνασα πρῶτον ἐκστατικὴ ἐκ τῆς
 ραδύου τούτης ἀποκαλύψεως, ἐπιθεδαιουμένη
 λόγων τῆς Μαρίας, δὲν ἐδίστασε πλέον· ὡπισθοδρά-
 μῃ ἀποστροφὴν καὶ φρίκην, ἔσυρε πλησίον τῆς
 τὴν θυγατέρα της, ἥτις εἶχε πλησιάσει πρὸς τὴν
 λαϊδῆστραν διὰ νὰ τὴν ὑποστηρίξῃ, καὶ ἀνέκραξεν

— ὦ ! τί φρίκη . . . Κλάρα, φυλάξου !
 αἰάζεις αὐτὴν τὴν ἐπονείδιστον . . . Ἐγὼ ἀπο-
 τὴν κυρίαν Γεωργίαν πῶς τὴν ὑπεδέχθη πλησίον
 Πῶς ἐτόλμησε νὰ μὲ τὴν παρουσιάσῃ, καὶ νὰ ὑπα-
 ὥστε ἡ κόρη μου . . . Θεέ μου ! Θεέ μου ! ἀλλ'
 εἶναι ἀπὸ τ' ἀνυπόφορα !!! Δὲν ἔμπορῶ νὰ πιστε-
 τὰ ἴδια ὄμματά μου ! Ἀλλ' ἔχι, ἔχι, ἡ κυρία Γεω-
 εἶναι ἀνίκανος νὰ πράξῃ τοιαύτην αἰσχροτήτα !
 πατήθη καθὼς ἡμεῖς . . . Ἀλλέως . . . ὦ ! βδελυρ-
 ρα κακία δὲν ἐγίνετο.

Ἡ Κλάρα ἀπαρηγόρητος, περίφοβος ἐκ τῆς σκλη-
 αὐτῆς σκηνῆς, ἐνόμιζεν ὅτι ὠνειρεύετο. Εἰς τὴν
 κόν της ἄγνοικν δὲν ἐννύει τὰς δεινὰς κατηγορίας
 ὡς ἐνοχοποιεῖτο ἡ φίλη της· ἀκαρδίαι της συνε-
 τῆς

φθαλμοίτης ἐνεπλήσθησαν δακρύων ἐνῶ ἔβλεπε τὴν
τασιν τῆς Κελαϊδίστρας, ἥτις ἄλαλος καὶ καταπι-
γμένη ἵστατο ὡς ἐνοχος ἐνώπιον κριτῶν.

— Ἐλθέ . . . ἔλθε, κόρη μου, εἶπεν ἡ κυρία Δουρῶ-
πρὸς τὴν Κλάραν· στραφεῖσα ἔπειτα πρὸς τὴν Μα-
ρίαν· Καὶ σὺ, ἀνάξιον πλάσμα, ὁ Θεὸς νὰ σὲ παιδεύ-
σῃ διὰ τὴν ὑποκρισίαν σου. Νὰ τολμήσῃς, νὰ ὑποφέρῃς
τὴν κόρη μου . . . ἕνας ἄγγελος ἀρετῆς, νὰ σὲ ὀνο-
μάσῃ φίλην τῆς, ἀδελφὴν τῆς . . . φίλην τῆς ! . . .
ἀδελφὴν τῆς ! . . . σέ . . . τὸ κάθαρμα τῆς γῆς ! τί
Μάδεια ! ! ! Νὰ τολμᾷς ν' ἀνακατώνεσαι μετ' ἐμὲ
ἄνθρωπος, ἐνῶ ἔπρεκε νὰ παγαίνῃς εἰς τὰς φυλακὰς
καὶ εὐρίσκει τοὺς ὁμοίους σου ! . . .

— Ναι, ναί, ἔκραζαν οἱ γεωργοί· εἰς τὴν φυλακὴν
πρέπει νὰ τὴν στείλωμεν . . . τὸν φονέα αὐτῆ τὴν
κυρία.

— Δὲν τὸ ἔχω τίποτε νὰ ἦναι καὶ συνένοχός του !

— Βλέπεις πῶς ὑπάρχει δικαιοσύνη εἰς τὸν οὐρανόν !
Ὁ Θεὸς ἡ χήρα δεικνύουσα πρὸς τὴν Κελαϊδίστραν τὴν
φίλην τῆς.

— Τοῦ λόγου σου δέ, καλὴ γυναῖκα, εἶπεν ἡ κυρία
Δουρῶλη πρὸς τὴν γαλακτοπώλιδαν, ὅχι μόνον θὰ μεί-
νῃς ἐδῶ εἰς τὸ ἐξῆς, ἀλλὰ καὶ θὰ σὲ εἶμ' εὐγνώμων διό-
τι ἐστάθης χιτῖαν· ἀνακαλυφθῇ αὐτὴ ἡ ἀχρεία.

— Α ! δὲν τὸ εἶπα ἐγώ ; ἡ κυρά μας θὰ κάμει δι-
καιοσύνην . . . ἐφιστάσαν οἱ γεωργοί.

— Ἐλθέ, Κλάραν, ἐπανελάβεν ἡ ἀγρονόμος, νὰ μᾶς
ἀναγῇ τὴν κόρη καὶ ἡ κυρία Γεωργία, ἥ ἐπὶ ζωῆς μου
δὲν θέλω νὰ τὴν ἐξαναῖδω εἰς τὸ πρόσωπον· ἂν
ἡπατήθῃ καὶ αὐτὴ, εἶναι φρικτὸν πρᾶγμα ἢ πρὸς
τὴν διαγωγὴν τῆς.

— Πλὴν, μητέρα μου, ἰδὲ ὀλίγον καὶ αὐτὴν τὴν
φίλην Μαρίαν . . .

— Ἄς ψοφήσῃ ἐπὶ τὴν ἐντροπήν της ! ἀκούεις
Καταφρόνησέ την . . . Δὲν θέλω νὰ μείνης πλησίον
οὔτε στιγμὴν. Εἴν' ἐν ἀπὸ τὰ πλάσματα ἐκεῖνα τὰ
ποῖα προσενοῦν ἀτιμίαν εἰς μίαν κόρην ὡσὰν ἐσέ,
μιλῇ καὶ μαζῇ των.

— ὦ Θεέ μου ! Θεέ μου, μάρμα, εἶπεν ἡ Κλάρα
θισταμένη εἰς τὴν μητέρα της, ἥτις ἤθελε νὰ τὴν
γάγῃ, δὲν ἠμύρεσα νὰ καταλάβω . . . ἡ Μαρία
ἴσως ἔνοχος, ἀφοῦ τὸ λέγετε ἡ εὐγενεία σας· ἀλλ'
ἰδῆτε . . . κοντεύει νὰ λειποθυμήσῃ . . . δὲν εὐσπ
χνίζεσθε καὶ !

— ὦ ! δεσποσύνη Κλάρα, ἡ εὐγενεία σας εἰσθε
λή· ἡ εὐγενεία σας μὲ συγχωρεῖτε. Πιστεύετε ὅτι
ρὶς ἐγὼ νὰ θέλω σᾶς ἠπάτησα . . . Πολλάκις
τὸν ἑαυτὸν μου . . . εἶπεν ἡ Μαριάνθη ῥίπτουσα ἐπὶ
ὑπερασπιστρίας της βλέμμα ἀνεκφράστου εὐγνω
σύνης.

— Πλὴν, μητέρα μου, ἀχ, μητέρα μου, τόσον λ
ἀνεύσπλαγχνος εἰσθε ; ἀνέκραξεν ἡ Κλάρα μὲ σπαρ
κάρδιον φωνήν.

— Αὐτὴν νὰ εὐσπλαγχνισθῶ . . . αὐτήν ; Δὲν
χαίνεσαι, κόρη μου ; ἀν δὲν ἦτον ἡ κυρία Γεωργία
τώρα θὰ τὴν ἐπάρει ἀπ' ἐδῶ, ἤθελα νὰ τὴν κρ
ἔξω τῆς θύρας τοῦ ὑποστατικοῦ ὡσὰν πικρόλην, ἀπ
θη ἀπηνῶς ἡ κυρία Δουβρόλη· καὶ ἔσυρε τὴν θυγα
της, ἥτις, στραφεῖσα καὶ τελευταῖον πρὸς τὴν Κε
στραν, ἐφώναξε·

— Μαρία μου ! ἀδελφὴ μου ! δὲν ἐξεύρω διατί εἶ
τηγοροῦν, ὅμως εἶμαι βεβαία ὅτι σὺ δὲν εἶσαι ἔνοχος
ἐγὼ πάντοτε σὲ ἀγαπῶ.

— Σιώπα . . . σιώπα . . . εἶπεν ἡ κυρία Δουβρόλη
πιθέτουσα τὴν χειρὰ της ἐπὶ τοῦ στόματος τῆς
πρὸς τῆς· σιώπα ! Καλὴ πύχῃ καὶ ὅλοι ἐδῶ εἶναι μα

μενοι, προδήλως τῇ ἀπεδείκνυν τοὺς μίσους των· αἱ γὰρ χεῖρι φυσιογνωμίαι των ἀγανάκτησιν ἐνέφαινον, καὶ ἐνταυτῷ περίγελών τινα χονδροειδέστατον· αἱ γὰρ ναιίκας μάλιστα ἐφαίνοντο ἀπηνέστεραι, σκληρότε τοῦ πάθους αὐτῶν δὲν ἦτο μικρὰ αἰτία καὶ ἡ καὶ τῆς νέας. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες δὲν ἠδύναντο νὰ χωρῶσιν ὅτι ἡ Μαριάνθη ἐθεραπεύετο μέχρι τοῦδε τοῦ τ' αὐθεντικά των. Ἐπειτα, ἐπειδὴ γεωργοὶ τινες Ἄρνουβίλλης, μὴ δυνηθέντες νὰ προσφέρωσιν ἀποδείξεις περὶ προλαβούσης καλῆς διαγωγῆς των, ἔβρισαν δεκτοὶ εἰς τὴν ἐπαυλιν τοῦ Βουκεδάλ, μὲν πλέον ζηλωτῶν θέσεων τοῦ τόπου τούτου, ἐφύλασσάσθαι κατὰ τῆς κυρίας Γεωργίας, καὶ ἦσαν προετοιμασμένοι νὰ τὸ ἀποδείξωσιν.

Αἱ πρῶται ὁρμαὶ τῶν ἀκαλλιεργήτων ἀνθρώπων τε βέλτισται ἐποταθῶσιν εἴτε μισηταί, εἶναι ὑπερβολαὶ καὶ πάντοτε . . . Ἄλλ' ἀποκαθίστανται εἰς ἄκρον δυνάμει, ὅταν τὸ πλῆθος πιστεύσῃ, ὅτι τὰ πράγματα καὶ ἡ καὶ μόνον ἐπιφανῆ σφάλματα ἐκείνων τοῦς ὁπότες καταδιώκει μὲ μῖσος καὶ ὀργὴν δικαιοῦσι τὰς καὶ τῆς θείας του. Μολονότε οἱ πλείότεροι τῶν γεωργῶν τῆς γρονομίας ταύτης δὲν εἶχον πληρὴς δικαίωμα νὰ καὶ εἰν ἐπίδειξιν τοσαύτης φιλοτιμίας, καὶ νὰ λάβωσι τῆς Κελαυδήστρας τοσαύτην ἀπέχθειαν, μολονότε ἐνόμιζε τις ὅτι ἔλοι οὗτοι ἐμολύνθησαν ἀπὸ μόνον παρουσίαν της ὡς ἀπὸ νόσον καλληπτικὴν· ἡρεθίζετο καὶ τῶν ὁσάκις ἐσυλλογίζοντο εἰς ὁποῖαν κλίματι νῆκεν ἡ ταλαιπωρία αὐτῆς νέας, ἥτις ὡμολόγει μάλιστα ὅτι συνεχῶς ὡμίλησε μὲ φονεῖς. Τί πλέον ἔχρειάζετο διὰ νὰ κορυφωθῇ ὁ θυμὸς τοῦ πλῆθους τούτου, εἴθε εἴτι μᾶλλον ἐκ τοῦ περὶ αὐτὴν παραδείγματος τῆς ἀνδριώλης;

Διηγεῖται δὲ τὴν πᾶσιν εἰς τοῦ δημάρχου, ἔλαττον δὲ

— Ναι, ναι . . . καὶ ἂν δὲν θέλῃ νὰ περιπατήσῃ . . .
 νὰ παγαίνομεν σπρώχνοντες . . .

— Εἶδες ἐκεῖ νὰ ἐνδύνεται ὡσάν ἡμᾶς ! ὡσάν κάθε
 κημένη κόρη τῆς ἐξοχῆς ! ἐπρόσθεσε μία τῶν ἀσχη-
 μέτων χονδρογυναικῶν τῆς ἐπαύλεως.

— Τὴν βλέπει κανεὶς, ἐπρόσθεσεν ἕτερος, καὶ τόσον
 καί μιν κάμνει τὸν ἅγιον, ὅπου λὲς κ' εἶναι ἄξια νὰ κοινω-
 νῇ χωρὶς πνευματικῶν.

— Μήγαρ δὲν ἐπήγαινε καὶ εἰς τὴν λειτουργίαν, τὰ
 ἁγιασμένον πρόσωπο !

— Ἡ ἐντροπιασμένη ! . . . θαρρεῖς δὲν ἐκοινωνοῦ-
 ναι καὶ ὅλα ;

— Ἐ' ἤθελεν ἡ μούρη τῆς νὰ περνᾷ μαζὶ μὲ τ'
 ἁγιαστικά . . .

— Ὅσάν νὰ ἤμεθα ἡμεῖς ἄνθρωποι μικροὶ ἐμπρο-
 σθεν τῆς ! . . .

— Καλὴ τύχη καὶ καθένος εἶναι μὲ τὴν σειράν του.

— ὦ ! σὲ κάμνω ἐγὼ καὶ ὁμιλεῖς καὶ φανερώνεις
 τὸν φονέα ! . . . ἀνέκραξεν ἡ χήρα. Ὅλοι σεῖς εἰσθε
 τοῦ ἰδίου συναφιοῦ . . . Μεῦ φαίνεται καὶ πῶς σὲ εἶδα
 κατὰ τοὺς τὴν ἴδιαν τὴν ἡμέραν. Ἐλα, ἔλα, δὲν ἔχεις
 ἄλλαν νὰ κλυθθυρίσῃς, τώρα ὅπου σ' ἐμάθαμεν. Δεῖξέ
 μοι τὴν μούρη σου . . . εἶδες ὥρχία ὅπου εἶναι !

Καὶ ἡ χήρα κατεβίβασε βιαίως τὰς δύο χεῖρας τῆς
 κειμένης, ἥτις ἔκρυπτε τὸ κατὰ δακρυ πρόσωπόν της.
 Ἡ Κελαιδήστρα, κατακοπείσα πρῶτον ἐκ τοῦ αἵσχους,
 ἤρχιζεν ἤδη νὰ τρέμῃ ἀπὸ φόβον, ἐπειδὴ εὗρίσκετο μό-
 νη εἰς τὴν διάκρισιν τῶν μηχανιδῶν αὐτῶν ἀνθρώπων.
 ἤρξατο τὰς χεῖράς της, ἔστρεψε πρὸς τὴν γαλακτοπώ-
 λιν τοὺς ἰσοσίους καὶ περιφόβους ὀφθαλμούς της, καὶ
 εἶπε μὲ τὴν γλυκεῖάν της φωνήν·

— Θεέ μου, κυρία . . . ἐγὼ, εἶναι δύο μῆνες ἀφοῦ
 ἀπεσφύθηκα εἰς τὸ ὑπερστατικὸν Βουκεβάλ, ὡς ἐροῦσιν

λοιπὸν ἤμποροῦσα νὰ ἦμαι μάρτυς τοῦ δυστυχίμου
περὶ τοῦ ὁποίου λέγετε . . . καὶ . . .

Ἡ δειλὴ τῆς Μαριάνθης φωνὴ κατεκαλύφθη ἀπὸ τῶν
ἀνημέρους κραυγὰς ταύτας·

— Εἰς τὸν κύρ δῆμαρχο, ὁ γλίγωρε . . . ἐκεῖ
δὲν θέλει, ἐξηγεῖται.

— Ἐλα, ἐμπρὸς, κυρία !

Καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀπειλούντων ἐπλησίαζε βαρύνον
πρὸς τὴν Κελεϊδίστραν· αὕτη, σταυρώσασα
χεῖράς της διὰ μηχανικῆς κινήσεως, παρετῆρει
μέρους καὶ ἐξ ἄλλου, ὥς νὰ ἐπικαλεῖτο βοήθειαν.

— ὦ ! ἐπανελάθεν ἡ γαλακτοπώλις, τοῦ
κυττάζεις τρυγύρω σου· ἡ δεσποσύνη Κλάρρα
πλέον ἐδῶ νὰ σὲ ὑπερασπισθῇ· μή σε μέλει
μᾶς φεύγεις.

— Διατί, καλὴ μου κυρά, νὰ φύγω ; εἶπεν ἡ
Μαριάνθη τρέμουσα σύσταλος. Μάλιστα νὰ ἔλθω
ἀποκριθῶ προθύμως εἰς ὅσα μ' ἐρωτήσουν . . .
τοῦτο σὲ εἶναι ὠφέλιμον . . . Ἀλλὰ τί κακὸν ἔκαμα
ἐλαους αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ὅπου μ' ἐτριγύρισαν
μὲ φοβερίζουν ; . . .

— Μᾶς ἔκαμες, ὅπου εἶχες τὴν ἀδιαντροπικὰ νὰ
γαίνης μὲ τ' αὐθεντικὰ μας, ἐνῷ ἡμεῖς ὅπου εἰμεθα
λαῖς φοραῖς ἀπ' ἐσένα καλῆτεροι δὲν παγαίνομεν
ζῇ τους . . . Νὰ, τί μᾶς ἔκαμες.

— Κ' ἐπειτα, διατί νὰ θελήσας νὰ διώξουν
αὐτὴν τὴν δυστυχισμένην χήρα μὲ τὰ παιδιὰ της ;
ἄλλος τις.

— Ἐγώ ; ἡ δεσποσύνη Κλάρρα . . . ἤθελε . . .

— Εἰσαι ψεύστρα ! ὁπέλαθεν ὁ γεωργὸς
τὴν· καὶ δὲν ἐζήτησες χάριν ὑπὲρ αὐτῆς· ἐσὺ
στήθηκες πῶς ἤθελαν νὰ τῆς στερήσουν τὸ ψωμί
— Οὐχί, οὐχί· ἐκεῖνη δὲν ἐζήτησε χάριν !

— Εἶδες ἐκεῖ κακία !

— Μία χήρα πτωχή . . . με τρία παιδιά !

— Καὶ εἶχα ἐγὼ δύναμιν νὰ ὁμιλήσω ! εἶπεν ἡ Μαριάνθη, πῶς ἤθελα νὰ ζητήσω χάριν ὑπὲρ αὐτῆς ! . . .

— Α ! με τοὺς φονεῖς νὰ ὁμιλῆς εἶχες δύναμιν !

— Καθὼς συμβαίνει συνήθως, εἰς τὰς τοῦ ὄχλου στάσεις οἱ χωρικοὶ οὗτοι, ἀνέηται μᾶλλον παρὰ κακοί, παρῆλθοντο, ἠρεθίζοντο, ἐμέθυον ἐκ τοῦ θορύβου τῶν ὁμιλιῶν, καὶ ἐξήναπτον ἀναλόγως τῶν ὕβρεων ἀπειλῶν τὰς ὁποίας ἀπηύθυνον πρὸς τὸ θύμα.

— Ο κύκλος τῶν ἀπειλούντων ἐστενοχώρει βαθμυδὸν ἐκείνους τὴν Μαριάνθη· ὅλοι ὁμιλοῦντες ἐποίουν χειρονομίας· ἡ χήρα τοῦ πεταλωτοῦ κατέστη ἀκράτητος ὡς ἡ Κελαϊδῆστρα, στηριζομένη πάντοτε εἰς τὰ χεῖράς της βαθείας πατίστρας, ἐφοβήθη μὴ τὴν ἀναστρέψω· καὶ εἰς τὸ ὕδωρ μέσα, καὶ ἐφώναζεν, ἐκτείνουσα χεῖρας πρὸς αὐτοὺς·

— Θεέ μου ! τί θέλετε ἀπ' ἐμέ ; Δι' ἀγάπην Θεοῦ, μὴ με πειράξετε ! . . .

— Καὶ ἐπειδὴ ἡ γαλακτοπῶλις, πάντοτε χειρονομούσα, πλησιάζεν ἐπὶ μᾶλλον, καὶ σχεδὸν ἤγγιζε τὰς δύο τῆς πρηνείας ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Μαριάνθης, ἡ νεανίς ἀναστρεφομένη μετὰ φόβου·

— Σὲ παρκαλῶ, κυρά, μὴ πλησιάζεις τόσο καὶ θάβω εἰς τὸ νερό.

— Οἱ λόγοι οὗτοι τῆς Μαριάνθης διήγειραν εἰς τοὺς ἀκούοντας αὐτοὺς ἀνθρώπους ἰδέαν σκληράν. Εἰς τῶν θυμωδωτέρων, ἐπινοήσας μίαν ἀπὸ τὰς χωριατικὰς ἐκείνης ἀστείότητος, αἰτινας πολλάκις ἀφήνουσι τὸν ἄνθρωπον ἡμιθανῆ, ἀνέκραξε·

— Μία βούτα ! . . . Νὰ τῆς δώσωμεν μία βούτα . . .

— Ναί . . . ναί . . . εἰς τὸ νερό ! . . . εἰς τὸ νερό ! . . .

ἐπανελάβον ὅλοι μὲ γέλωτας μεγάλους καὶ χειροκροτοὺς φρενοληπτικούς.

— Αὐτό· μία καλὴ βούτα ! . . . Μήγαρ θάνασι !

— Νὰ μάθῃ ἄλλη φορὰ ν' ἀνακατώνεται μὲ μένους ἀνθρώπους !

— Ναί, ναί ! . . . Εἰς τὸ νερό ! εἰς τὸ νερό !

— Καλὰ κ' ἐσπάσαμεν τὸν πάγο τὸ πρῶτ' ὥστε τὸ ἡξεύραμεν.

— Νὰ ἐνθυμῆται κάμμία φορὰ τοὺς γεωργοὺς Ἀρνουβίλλης . . .

Τὰς ἀπανθρώπους κραυγὰς ἀκούουσα, τοὺς βαρύνοντας γέλωτας τούτους, καὶ τὸν παροξυσμὸν βλέπων ὅλων αὐτῶν τῶν παρωργισμένων ἀνθρώπων, οἵτινες προχώρουν διὰ νὰ τὴν ἀναρπάσωσιν, ἡ Μαριάνθη νεν ἡμιθανής . . . Ἀλλ' αὐτὸν τῆς τὸν τρόπον πᾶσαν διεδέχθη πικρά τις εὐχαρίστησις· ὑπὸ τοσοῦτον μὲν νὰ χρώματα διεκρίνε τὸ μέλλον τῆς ἡ κόρη αὐτῆς πυχρίστησε νοερῶς τὸν Θεόν, ὡς συντέμνοντα τὰς ἐλπίδας τῆς· δὲν ἐπρόφερε πλέον λέξιν παραπρόνουσεν εἰς τὰ γόνατά τῆς, ἐσταύρωσε θρησκευτικῶς δύο χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς, ἐκλείσε τοὺς ὀφθαλμοὺς κ' ἐπρόσμενε προσευχομένη. Ἐκθαμβοὶ οἱ γενογῆναι ἐκ τῆς θέσεως καὶ τῆς σιωπηλῆς ὑποταγῆς τῆς λαϊκῆς τῆς, εἰδίστασαν μίαν στιγμὴν νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ θηριώδες τῶν σχέδιον· ἐλεγχθέντες ὁμοῦς ὡς ἀτολμὰ ἀπὸ τὰς μεταξύ τῶν γυναίκας, ἤρχισαν πάλιν νὰ φανασκῶσιν, ὥστε οὕτω νὰ ἐνθαρρυνθοῦν κ' ἐκπληρώσῃ τὸν κακὸν τῶν σκοπὸν. Δύο τῶν μανιωδεστέρων ἐκινήθησαν ν' ἀρπάσωσι τὴν Μαριάνθη, ὅτε συγκεκίνηται τις φωνή, φωνὴ πάλλουσα, ταῖς κράζει·

— Σταθῆτε !

Καὶ ἰδοὺ ἡ κυρία Γεωργία διασχίζει τὸ πλῆθος

πάξει τὴν εἰσέτι γονυκλινῇ Μαριάνθην, τὴν λαμβά-
 ζει τοῦ βραχίονος καὶ τὴν ἀνεγείρει κρᾶζουσα·
 — Σὺ καὶ ἐπάνω, παιδί μου! . . . σὺ καὶ ἐπάνω, ἀκρι-
 μου κόρη! μόνον εἰς τὸν Θεὸν ἐμπροσθὰ γονα-
 λυν.

Ἡ ἔμφρασις, ἡ στάσις τῆς κυρίας Γεωργίας τοσοῦτον
 καὶ ἦσαν καὶ κυριαρχικαί, ὥστε οἱ χωρικοὶ ὡπι-
 στήμονες καὶ ἔμειναν ἄφωνοι ἐνώπιόν της. Ἡ ἀδελ-
 φὴ ἔρριψεν εἰς τοὺς συνήθως ὠχρούς χαρακτῆράς της
 τὴν ζωνήν. Ἠκόντισε πρὸς τοὺς γεωργοὺς βλέμμα ἀ-
 ττομον, καὶ τοῖς εἶπε μὲ φωνὴν γεγονυῖαν καὶ ἀπει-
 σιχτήν·

— Δυστυχεῖς! . . . δὲν ἐντρέπεσθε νὰ φέρεσθε μὲ
 τὴν ἀγριότητα πρὸς ἓνα δυστυχὲς παιδί! . . .

— Αὐτὴ εἶναι μία . . .

— Εἶναι κόρη μου! ἀνέκραξεν αὐστηρῶς ἡ κυρία
 Γεωργία, διακόψασα ἓνα τῶν γεωργῶν. Ὁ ἅγιος ἐφημέ-
 ριος Λαπόρτης, τὸν ὁποῖον ὅλος ὁ κόσμος εὐλογεῖ καὶ
 ἀγαπᾷ, τὴν ἀγκυρᾷ καὶ τὴν προστατεύει, καὶ ἐκεῖνοι
 τοὺς ὁποίους αὐτὸς ὑπολήπτειται πρέπει νὰ τιμῶνται
 ὡς ὅλους σας!

Οἱ ἀπλοὶ οὗτοι λόγοι ἐπέβαλον εἰς τὸ πλῆθος σέβας.
 Ὁ ἐφημέριος τοῦ Βουκεβάλ ἐθεωρεῖτο εἰς τὸν τόπον ὡς
 ἄνθρωπος· τινὲς τῶν χωρικῶν δὲν ἠγνόουν ὅτι αὐ-
 τὸς κηδεύει τὴν Κελακιδήστραν. Ἠκούοντο ἐντοσούτω
 ἀπὸ τῆς γογγυσμοὶ τινες, τῶν ὁποίων συλλαβοῦσα τὸ
 ῥημα ἡ κυρία Γεωργία, ἀνεφώνησεν·

— Ἡ δυστυχὴς αὐτὴ κόρη, καὶ τὸ χειρότερον ἀφ'
 τῶν τῶν πλάσματα τῆς γῆς νὰ ᾔτο, καὶ ἀφ' ὅλον τὸν
 κόσμον ἂν ἐγκατελείπετο, πάλιν ἡ πρὸς αὐτὴν διαγωγὴ
 αὐτῆς ἠθέλην εἶσθαι ἀξιωμασιῶτος. Τί ἔκαμε καὶ θέλετε σὺς
 νὰ τὴν τιμωρήσετε; Καὶ τί δικαίωμα ἔχετε; Ὅτι εἰ-
 με δυνάτωτέροι τῆς, δὲν εἶναι ἐντροπὴ, ἀνδρες σὺς

νά 'παίρνετε διὰ θυμά σας μίαν νέαν χωρὶς υπερβολῆς
σιν ! Ἐλα, Μαρία, ἀγαπητὴ μου κόρη, 'παγαίνομεν
τὴν ἀγρονομίαν μας· ἐκεῖ, τοῦλάχιστον, ἐξεύρουν καὶ
τιμοῦν.

Ἡ κυρία Γεωργία ἔλαβε τὸν βραχίονα τῆς Μαρίας
θης· οἱ γεωργοὶ, τεθορυβημένοι, ὡς ἀναγνωρίσαντες τὴν
σον ἀχρεΐαν ἐδειξαν διαγωγὴν, παρεμέρισαν μὲ σφοδρὰ
μόνη ἡ χήρα προχωρήσασα εἶπεν ἀποτόλμως πρὸς τὴν
κυρίαν Γεωργίαν·

— Αὐτὰ ἐμένα δὲν μὲ ξυμπάζουν ! Αὐτὴ δὲν φέ-
γει ἀπ' ἐδῶ ἀν δὲν ἐρωτηθῇ ἀπὸ τὸν δήμαρχο διὰ τὴν
φονικὸ τοῦ ἀνδρός μου.

— Φίλη μου, εἶπεν ἡ κυρία Γεωργία ἰδυσσασα
σα· ἡ κόρη μου δὲν ἔχει ἐδῶ νὰ εἶπῃ τίποτε· ἀκολούθως ἐπὶ
κριτήριον ἐγκρίνην νὰ ζητήσῃ τὴν μαρτυρίαν της, ἐρχομένη
καὶ τὴν προσκαλοῦν, καὶ 'παγαίνω κ' ἐγὼ μαζί της.
Τώρα ὅμως κάνεις δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τῆς ἀρ-
τὴν παραμικρὰν ἐρώτησιν.

— Πλὴν, κυρά . . . σοῦ λέγω . . .

Ἡ κυρία Γεωργία διέκοψε τὴν γαλακτοπώλιδά αὐ-
κριθεῖσα σοβαρῶς·

— Τὸ δυστύχημα τοῦ ἀποίου ἔγινε θυμὰ, μόλις
μόλις καταστήνει τὴν διαγωγὴν σου ἀξίαν συγχα-
σεως· μίαν ἡμέραν θὰ μετανοήσεις διὰ τὰς βιασπο-
γίας τὰς ὁποίας τόσον ἀσυλλόγιστα διήγειρες. Ἡ
σποδὴν Μαρία κάθηται μαζί μου εἰς τὴν ἀγρονομίαν
τοῦ Βουκεδάλ' εἰπέ το εἰς τοὺς κριτάς, καὶ εἴμεθα
τὰς διαταγὰς των.

Εἰς τοὺς φρονίμους λόγους τούτους ἡ χήρα δὲν κιν-
νῆθη ν' ἀποκριθῇ τι· ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ χεῖλους τῆς
τίστρας, καὶ ἤρχισε νὰ κλίσῃ πικρῶς ἐναγκαλιζομένη
τὰ τέκνα της.

— Αἰετὰ πονέουσι γὰρ, ἔλαβεν ἡ Πάτρος πρὸς τὴν

ἡ κυρία Γεωργία μετὰ τῆς Μαριάνθης ἀνέβησαν ἐν ᾧ διὰ τὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς Βουκεβάλ. Ὅταν διέβαι-
 ἔμπροσθεν τοῦ οἴκου τῆς ἀγρονόμου Ἀρνούβιλλης, ἡ
 καὶ δὴ στρα εἶδε τὴν Κλάραν, ἥτις ἔκλαιεν, ἡμικε-
 μμένη ὀπισθεν ἐνὸς παραθύρου ἀνεωγμένου ἐξ ἡμι-
 κς, καὶ ἔκαμε πρὸς τὴν Μαριάνθην νεῦμα ἀποχαιρε-
 τοῦ διὰ τοῦ μανδηλίου της.

— Ἀ! κυρία! τί ἐντροπή δι' ἐμέ! τί λύπη διὰ
 εἰπεν ἡ Μαριάνθη πρὸς τὴν θετὴν μητέρα της, ὅ-
 ἐν εἶδεν μόνη μετ' αὐτῆς εἰς τὸ μικρὸν ἐστιατόριον
 ἐπαύλεως Βουκεβάλ. Τώρα ἴσως θὰ εἰσθῇ δυσαρ-
 τημένη διὰ παντός μετ' αὐτὴν τὴν κυρίαν Δυβρώλην ἐξ αἰτίας
 μου. ὦ! αἱ προαιουήσεις μου!... Ὁ Θεὸς μ' ἐτι-
 μήρησεν ὅτι ἠπάτησα τοιοῦτοτρόπως αὐτὴν τὴν κυρίαν
 καὶ τὴν θυγατέρα της... ἔγινα αἰτία διχονοίας μετα-
 ξὺ τῆς εὐγενείας σας καὶ τῆς φίλης σας...

— Ἡ φίλη μου... εἶναι μία γυνὴ ἐξαίρετος, ἀλλὰ
 πρέπει νὰ ἐξεύρηται ἀγκλητὴ μου κόρη, ὅτ' εἶναι μικροῦ
 τοῦ ἀνθρώπου... ἔχει μολοντοῦτο ἀγαθὴν ψυχὴν,
 καὶ νὰ ἦσαι βεβαία ὅτι αὐριον θέλει μετανοήσει διὰ τὴν
 ἁρμονία σημερινήν της παραφορὰν...

— Κυρία μου! Θεέ μου! μὴ νομίζετε ὅτι δίδουσα
 ἐκείνην τὰ δίκαια θέλω νὰ καταδικάσω τὴν εὐγε-
 νείαν σας... μὴ γένοιτο! Ὅμως ἡ πρὸς ἐρὰ πολλή
 σας καλωσύνη αἶς ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς... Βαλθὴ-
 εἰς τὴν θέσιν τῆς κυρίας Δυβρώλης... Ν' ἀκούσετε
 ἡμᾶς καὶ καλὰ, ὅτι ἡ σύντροφος τῆς ἀγκλητῆς θυ-
 γατρὸς της... εἶναι... ὅ,τι ἤμουν... τί λέγετε
 καὶ ἡ εὐγενεία σας; ἐμπορεῖ κάνεῖς νὰ κατακρίνῃ τὴν
 ἡμετέραν ἀγανάκτησιν της;...

Κατὰ δυστυχίαν, ἡ Κυρία Γεωργία δὲν πῦρε δάξιν ἢ

ἀποκριθῇ εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν τῆς Μαριάνθης·
ἐπανελάβε μὲ δάκρυα·

— Ἡ ἄτιμωτική σκηνὴ τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου φερα ἔμπρὸς εἰς ὅλον τοῦς ὀφθαλμοὺς, κύριον εἰς ὅλον τὸν κόσμον γνωστή. Δὲν μὲ μέλει ἐκυτὸν μου· ἀλλὰ τώρα, ποῖος ἐξεύρει τί θὰ εἴπουν τὴν δεσποσύνην Κλάραν. . . ἴσως ἡ νέα ἐμολύνθη παντός. . . ὅτι μὲ ὠνόμασε φίλην τῆς, ἀδελφὴν τῆς. . . Ἐγὼ ἔπρεπεν ἐκ μιᾶς ἀρχῆς νὰ κάμω καθὼς ἔλεγε· ν' ἀντισταθῶ εἰς τὴν κλίσιν τὴν ὁποίαν ἡσθανόμενον τὴν δεσποσύνην Κλάραν. . . καὶ μὲ κινδύνον τοῦ φανῶ πρὸς αὐτὴν ἀξία ἀποστροφῆς, ν' ἀποφύγῃ φίλιαν τὴν ὁποίαν μοὶ ἐπρόσφερε. . . Ἀλλ' ἔλασάν σα πάση ἀπόστασις ὑπῆρχε μεταξύ ἐμοῦ καὶ ἐκείνης. Καὶ τώρα ἰδοὺ ἐπαιδεύθην δι' αὐτὸ, ὦ! ἐπεδίδου σκληρὰ. . . ἐπειδὴ ἤθελα ἴσως προσενησεί ἀδιόρθωτον βλάβην εἰς αὐτὴν τὴν ἐνάρετον νέαν. . .

— Παιδί μου, εἶπεν ἡ κυρία Γεωργία μετὰ πικρῆς σκέψιν· ἔχεις ἄδικον νὰ ἐλέγγῃς τοιοῦτοτρόπως ἐκυτὸν σου· ἡ περασμένη σου ζωὴ εἶναι κακὴ. . . καὶ κακίστη. . . πλὴν δὲν σημαίνει τίποτε, ἀφοῦ διὰ τὴν μετανόιας σου ἡξιώθης τῆς εὐνοίας τοῦ σεβασμίτου γέροντος. Ἐπειτα ποῖος σ' ἐσχέτισε μὲ τὴν κυρίαν Μαριάνθην; σὺ μόνη σου, ἡ ὁ θεοδόκιμος καὶ ἐγώ; Πῶς τὴν ἐβίβασε νὰ σὲ ἀγαπήσῃ τόσο πρὶν ἀκολουθήσῃ αὐτὰ; τὰ μόνα σου προτερήματα. . . Αὐτὴ πρώτη σὲ εἶπε νὰ ἐνομάζῃς τὴν Κλάραν ἀδελφὴν σου; Καὶ πῶς ἄλλος πάντων, (καθὼς καὶ τῆς τὸ εἶπα, ἐπειδὴ ἔχρησται τίποτε νὰ μὴ τὴν κρύψω) ἡμποροῦσα ἄγῳ, ἐνῶ πρὶν βεβαίως ὅτι μετενόησες, νὰ διαφημίσω τὴν περασμένην σου ζωὴν, καὶ νὰ καταστήσω οὕτω δυσκολοτέραν καὶ ἴσως ἀδύνατον πλέον τὴν ἐκ νέου ἐγκατάστασιν σου ἐν τῇ πόλει, διότι τότε ἤθελα σὲ ἀπελπίσει· ἔπρεπεν ἐγὼ ποτε

ἀπαρξάσω τοιοῦτοτρόπως εἰς τὴν καταφρόνησιν ἀνθρώπων οἱ ὅποιοι, ὥσάν ἐσὶ δυστυχεῖς καὶ ὥσάν ἐσὶ ἐγκαταλειφθέντες εἰς τοὺς πέντε δρόμους, δὲν διέσωσαν καὶ ὥσάν ἐσὶ τὸ ἐνδόμυχον ἔνστιγμα τῆς τιμῆς καὶ ἀρετῆς;

— Ἀ! κυρία μου, καὶ θέλω ἄλλην ἀποδίδειν τοῦ ἐμοῦ εἰς ποῖον βαθμὸν ἐπισφαλῆς καὶ ἀθλία εἶναι διὰ πεντὰς ἡμέρας μου! Σεῖς μὲν, κρύπτουσα τὴν περασμένην σου ζωὴν, δικαιολογεῖσθε δι' αὐτὸ ἀπὸ τὴν πολλὴν σκεπτικὴν πρὸς ἐμέ· ἡ μητέρα πάλιν τῆς Κλάρας μὲ καταγγέλλει δικαιολογουμένη ἀπὸ τὴν περασμένην μου ζωὴν μὲ καταφρονεῖ. . . ὡς ὅλος κόσμος εἰς τὸ ἐξῆς θέλει μὲ καταφρονήσει· ἐπειδὴ εἰς ποῖον δὲν θάγειναι τώρα γνωστή σκηνὴ τοῦ ἀγροκηπίου τῆς Ἀρνούβιλλης; . . ὦ! καὶ ν' ἀποθάνω τῆς ἐντροπῆς. . . πλέον δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ ὑπομείνω τὰ βλέμματα κἀνενός. . .

— Οὐδὲ τὰ ἰδικά μου; κόρη μου! εἶπεν ἡ κυρία Γεωργία ἀναλυομένη εἰς δάκρυα καὶ ἀνοίγουσα τὰ ἀγκύλια τῆς πρὸς τὴν Μαριάνθην, καὶ ὅμως εἰς τὰ σπλάγχνα τὰ ἰδικά μου ἄλλο δὲν θὰ εὐρίσκεις εἰμὴ φιλοστοργίαν μητρὸς, μητρὸς ἀφοσίωσιν. . . Θάρρος λοιπόν, κυρία μου! ἔχε τὴν συναίσθησιν τῆς μετανόιας σου. Ἐδῶ εἶσαι ἀπὸ φίλους μόνον περικυκλωμένη· εἰς αὐτὸν λαὸν τὸν οἶκον θὰ εἶναι ὅλος ὁ κόσμος διὰ σέ. . . Ἡμεῖς περιλαμβάνομεν καὶ λέγομεν ὅλα τὰ κατὰ σέ, ἀφοῦ τοσοῦτον φοβεῖσαι αὐτὴν τὴν ἀποκάλυψιν· ὁ ἀγαθὸς καὶ πνευματικὸς ποιμὴν συναθροίζει μίαν ἡμέραν τοὺς ὑπακούοντας ὅλους τοῦ ὑποστατικοῦ, οἵτινες καὶ τώρα σὲ ἀγαποῦν τοσοῦτον, καὶ τοὺς λέγει ὅλην τὴν ἀλήθειαν περὶ τοῦ παρελθόντος βίου σου. . . Πίστευσέ με, παιδί μου, τὴν δυνάμιν ἔχει ὁ λόγος αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε ἡ ἀποκάλυψις αὐτὴ θέλει ἐπιτύρῃ ἀσυγκρίτως μεγαλὴν τὴν συμπάθειάν περὶ σέ.

— Σὺς πιστεύω, κυρία μου, καὶ ὑποτάσσομαι.
• διδάσκαλος, εἰς τὴν συνομιλίαν μας, μὲ προσ-
περιμένω πικρὰ δάκρυα μετανοίας ἤρχησαν αὐτῶν
σήμερον. Μὲ εἶπε προσέτι, ὅτι τὰ ἐπὶ τῆς γῆς βάρ-
μου θὰ μοῦ μετρηθοῦν μίαν ἡμέραν εἰς τοὺς οὐρανοὺς.
Ἐγὼ τὸ ἐλπίζω . . . Ἐγὼ, καθὼς ὑποσχηρίζομαι
σὰς καὶ ἀπ' ἐκεῖνον, θὰ ὑποθεστώξω ἀφογγύτως
αὐτὰς τὰς δοκιμασίας.

— Ὅπου καὶ ἂν ᾦναι, μετ' ὀλίγον θέλεις τὸν
μῶσαι ποτὲ δὲν ἔλαβες χρεῖαν τῶν νοουθεσιῶν τοῦ
σήμερον . . . Εἶναι τέσσερες ἡμῖς ὥραι· ἑτοι-
μὴ μου, νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸ πρεσβυτέριον . . . Ἐγὼ
γαίνω τώρα νὰ γράφω εἰς τὸν κύριον "Ραδδάρφον
τὸν κοινοποιήσω τὰ διατρέξαντα εἰς Ἀρνούβελν
Θὰ στείλῃ ἐπίτηδες γραμματοκομιστὴν . . . Ἐπει-
δή καὶ ἐγὼ εἰς τὸ πρεσβυτέριον . . . ἐπειδὴ εἶναι
γὰρ νὰ συνομιλήσωμεν καὶ οἱ τρεῖς.

Μετά τινες στιγμές, ἡ Κελευδήστρα ἐξήρχετο ἀγορανομίας πορευομένη εἰς τὸ προσδυτέριον λακκιδόους δρόμου, ὅπου χθὲς τὸ ἐσπέρας ὁ Ἀδάξ ἔμεινε τέλος πάντων μετὰ τοῦ Στραβοπόδη νὰ ὑπάγῃσι καὶ σήμερον.

Ὡς εἶδομεν ἐκ τῶν μετὰ τῆς κυρίας Γεωργίας
μετὰ τοῦ ἡμετέρου τοῦ Βουκεβάλ συνομιλιῶν
Μαριάνθη τόσον εὐγενῶς ὠφελήθη ἀπὸ τὰς συμ-
τῶν εὐεργετῶν της, τόσον ἐποτίσθη ἀπὸ τὰς ἀρ-
ῶν αὐτῆς βαθμυδῶν ἐθλίβετο πλείοντον περὶ τοῦ
θόντος ἐξουθενισμοῦ της· τὸ πνεῦμά της ἀνέ-
συχρόνως μὲ τὴν ἐξάεστον φύσιν της, αὐτὴν
καὶ καρποφοροῦσαν ἐν τῷ μέσῳ μιᾶς ἀτμοσφαι-
μότητος καὶ ἀγνεύας εἰς τὴν ἐξῆς. Ἄν ἡ Μαριάν-
θη ὀλιγώτερον ὕψηλόν, εὐαισθησίαν ὀλιγώτερον

παντασίαν ελιγώτερον ζωηράν, εὐκόλως ἤθελε
παρηγορηθῆ, ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν δὲν παρήρχετο ἡμέ-
ρας ἡμέρας ἡ ἀναπολόγησιν καὶ, οὕτως εἰπεῖν, χωρίς νὰ αἰ-
σθάνῃ μὲ πόνον ἡνωμένον μετὰ βδελυγμοῦ καὶ τρόμου,
ἐπὶ εὐχραῖς ταλαιπωρίας τῆς παρελθούσης, ζωῆς της
ἐκτενέστερα μίαν κόρην δεκαεξαετή, ἀγνήν καὶ καθα-
ρὰν, συναισθανομένην τὴν ἀγνότητα καὶ καθαρότητα
τῆς νύ βροθῆ διὰ καταχθονίου τινὸς ἐξουσίας εἰς τὸ ἄ-
νθρωπον καπηλειὸν τῆς δραπείδας, καὶ νὰ καθυποβληθῇ
τὴν ἀκαταμάχητον ἐξουσίαν τῆς μεγάλης ταύτης!
καὶ τότε ὑπῆρχεν εἰς τὴν Μαρτίνην ἡ ἀντίδρασις τοῦ
ἐκπληρόντος ἐπὶ τὸ ἐνσπύον. Ἐννοοῦμεν ἄρα γε ἀπὸ
τοῦ αἵματος ὀψιμεν μνησικακίαν, ἢ μάλλον ἠθικὴν ἀν-
τίδρασιν, ἐτήκετο ἡ Κελαιδόστρα, ἀφου ἐστῆναζε, καὶ
ἐκείνην μάλιστα ἀπ' ὅσον ἐτόλμησε νὰ τὸ εἴπῃ εἰς
τὸ πνευματικὸν της, ὅτι δὲν ἐπὶ νύχθ μέσῃ εἰς ἐκείνον
ἐμβόρον;

ὅστις ἐλίγον μόνον σκεφθῇ, ἀρκεῖ νὰ ἔχη πείραν τῆς
κατὰ τὸν θεὸν ἐκλάβει ὡς παράδοξον τὸν ἐφεξῆς μας
ἥ Μαριάνθη ἦτον ἀξία συμπαθείας καὶ οἴκου,
μὴ μόνον διότι πώποτε δὲν ἠράσθη, ἀλλὰ διότι ἡ σὰρξ
ἐξέμεινε πάντοτε ὑπνώπουσα καὶ κατεφυγμένη.
καὶ τοῦτο συμβαίνει συχνὰ) εἰς γυναῖκας προικι-
νίας μὲ ἀισθηματικὰ ἴσως ὀλιγώτερον τῶν τῆς Μαριάν-
θης... ναι, ἀφοῦ εἰς πολλὰς τοιαύτας γυναῖκας
καταρραφαὶ ἀκαταμάχητοι διαδέχονται ἐπὶ πολλὴν
τῆς νομίμου κτηνωδίας τοῦ συνοικιστοῦ
μικροσκόπου βιασμοὺς τῆς πρώτης νυκτὸς τῶν
... τίς πλέον ἀμφισβᾷται ὅτι αὕτη ὁ ταλαίπωρος
ὅστις ἐμελέσθη ὑπὸ τῆς δακρυκίτης πρὸς τὸ νὰ ὑπο-
... καὶ ἡ δροῖα δακρυκίτης ἐφίσηται ἐν τῷ μέ-
... ἀγέλης τῶν κτηνῶν ἢ ἀλλοῶν θηρίων ἄνω-
... τὴν ἡλικίαν, ἴσως, τίς πλέον ἀμφισβᾷται ὅτι

πρίκην συνέλαβε καὶ βδελυγμίαν, καὶ ὅτι ἐξῆλθεν
 κῶς ἄγνή καὶ ἄσπιλος ἐξ ἐκείνης τῆς ἀμάρτας ;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΔΡΟΜΟΣ ΛΑΚΚΩΔΗΣ.

Ὁ ἥλιος ἐβασίλευεν εἰς τὸν ὀρίζοντα· ἡ πεδιάς
 ἔρημος, σιωπηλή. Ἡ Μαριάνθη ἐπλησίαζεν εἰς τὴν
 σοδὸν τοῦ λακκώδους δρόμου, τὸν ὁποῖον ἠναγκα-
 νὰ διαβῇ πορευομένη εἰς τὸ πρεσβυτέριον, καὶ ἰδοὺ
 πει ἐξερχόμενον ἐκ τῆς φάραγγος μικρόν τι παι-
 χῶλόν, ἐπιχιτώνιον φοροῦν στακτόχροον καὶ καπακί-
 κωνῆν· σπεύδει λοιπὸν μακρόθεν πρὸς τὴν Κελαϊ-
 δῆστραν μετὰ θρήνου·

— Ν' ἀγιάσ' ἡ ψυχὴ τῶν ἀποθαμμένων σου, σπύ-
 χνίσου με, ἀνέκραξε τὸ παιδίον, συνάπτον ἱκετικὰς
 χεῖρας.

— Τί ἀκολουθεῖ, παιδάκι ; τί θέλεις ; ἤρῳτῃς
 Κελαϊδῆστρα μετὰ συντριβῆς.

— Ἀλλοῖμονον, καλὴ μου κυρά, ἡ γιαγιά μου
 πτωχὴ γρηὰ ἐπεσεν ἐκεῖ κάτω, καταθκίνουσα τὴν
 κάδα, κ' ἐκτύπησε κακά . . . φοβοῦμαι μὴν ἔσπα-
 ποδάρῃ της . . . Τώρα μονάχος μου δὲν ἤμπο-
 ρεῖ τὴν σηκώσω . . . Θεέ μου ! καὶ τώρα τί νὰ κάμω
 ποῦ ἂν δὲν λάβῃς, κυρά μου, τὴν καλωσύνη νὰ ἐλθῇ
 μὲ βοηθήσης, ἡ γιαγιά μου ἀποθαίνει !

Ἡ Κελαϊδῆστρα κατανυγείσα ἐκ τῆς λύπης
 μικροῦ χωλοῦ—Παγαίνομεν, εἶπε προθύμως·
 βοηθήσει ἔμπροσθεν νὰ περάσῃ ὑπὸ τὰς χεῖράς μου,

κατοικῶ εἰς τὸ ἀγροκήπιον ἐκεῖνο ἐκεῖ· ἂν δὲν
ορέσωμεν οἱ δύο νὰ τὴν μεταφέρωμεν, ἴπαγαίνα
στέλλω...

— Ὁ Θεός, κυρά μου, ν' ἀναπαύσῃ ταῖς ψυχαῖς ἐ-
κὼν ὅπου λείψαν ἀπὸ τὰ χεράκια σου... Δύο πα-
ῖατα, μέσα εἰς τὸν δρόμον τὸν σκαπτό· ἔπεσεν εἰς
κατήφορον.

— Δὲν εἰσθε ἀπ' αὐτὰ τὰ μέρη; ἠρώτησεν ἡ Κελα-
τράκουλουθοῦσα τὸν Στραβοπόδην, τὸν ὅποιον ἐμάν-
ισεν ὁ ἀναγνώστης βέβαια.

— Ὁχι, καλή μου κυρά, ἐρχόμεθα ἀπὸ τὸ Ἐκουέν.

— Καί ποῦ ἐπαγαίνετε;

— Ἐπαγαίναμεν εἰς ἓνα καλὸν πνευματικὸν ὅπου
ῥηται ἐκεῖ, εἰς ἐκεῖνο τὸν λόφον... εἶπεν ὁ υἱὸς τοῦ
λακκινολέγερου, διὰ ν' αὐξήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς Μα-
κάριου.

— Εἰς τὸν ἅγιον ἐφημέριον Λαπόρτην ἴσως;

— Ναί, καλή μου κυρά, Λαπόρτην· ἡ πτωχή μου
ῥαγιά ἔχει μεγάλας γνωριμίας μαζὶ τοῦ...

— Κ' ἐγὼ ἐκεῖ ἐπήγαίνα· ἰδὲ πῶς ἔτυχε! εἶπεν ἡ
λακκινολέγερη βυθιζομένη βαθμυδὸν ἐντὸς τοῦ λακκώδους
ῥαγίου.

— Γιαγιά!... νά με, νά με!... Ὀλίγ' ὑπομονή...
οὐ φέρω καὶ βοήθεια... ἀνεφώνησεν ὁ Στραβοπόδης διὰ
τὴν πραιδοποιήσῃ τὸν Δάσκαλον καὶ τὴν Κουκκουβάϊαν
ἐπὶ τὸν ἑτοίμοις πρὸς ἀρπαγὴν τοῦ θύματός των.

— Ἀ!... λοιπὸν εἴμεθα κοντά; ἠρώτησεν ἡ Κε-
λατράκουλουθοῦσα.

— Ναί, κυρά μου, κοντά· Νά... ἀπ' ὀπίσω ἀπ' ἐ-
κεῖ τὸ μεγάλο δένδρον, ὅπου γυρίζει ὁ δρόμος· εἰκοσι
πέντε ἄνθρωποι.

— Ἀλλ' αἰφνοδῶς εἰς τὴν στήν τῆς παιδιᾶς ἀνέστη
ὁ δὲν ἔμελλεν εἶναι ὁ δρόμος· εἰκοσι
(ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ)

σαν ὁ κρότος τῶν βημάτων ἵππου καλπάζοντος· ὁ δὲ βοπόδης ἐστάθη.

— Πάλιν τίποτε δὲν ἐκάμαμεν! εἶπε καὶ τὸν.

Ὀλίγα βήματα μακρὰν ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου δὲ χωλὸς εὐρίσκετο μετὰ τῆς Κελαϊδῆστρας, ὁ δρόμος σχηματίζεν ἀγκῶνα. Παρουσιάζεται λοιπὸν ἐκείνῳ ἵππευς, ὅστις, ἅμα ἔφθασε πλησίον τῆς κόρης, καὶ τότε ἠκούσθη ὁ τροχασμὸς δευτέρου ἵππου· δέ τινας στιγμὰς ἐφάνη καὶ ἄλλος ἑφιππὸς φέρον δύτην μελανοειδῆ μὲ κορυφαία ἀργυρὰ, βρακίον ἐκ ματος λευκοῦ πολὺ στενὸν, καὶ ὑποδήματα ἀνεστρέμενα· στολὴν τὴν ὁποίαν φέρουσιν οἱ θεράποντες πλουσίων ὑποκείμενων· ἄρα, ὁ δεύτερος οὗτος ἦτο θεράπων τοῦ πρώτου· ζώον στενὴ ἐκ δόρας τοῦ συνέσφιγγεν ὑπισθεν τῆς μέσης τοῦ τὸν τοῦ τοῦ μανδύαν. Ὁ κύριός τοι ἐνδεδωμένος ἀπλῶς τινα ἐπενδύτην χρώματος ἀραιχάλκου καὶ πανταλοῦ στακτόχρουν ἀρκετὰ στενὸν, ἐκάθητο μὲ πολλὴν ἐπὶ τοῦ κερασσοχρόου καὶ σπανίαις ὠραιότητος ἵππου· μολονότι ὁ δρόμος τὸν ὁποῖον ἐκάμεν ἦτο πολὺς, οσειδῆς τοῦ λάμφος δὲν ἀμυδραῦτο οὐδ' ἐκ τῆς τέρας νοτίδος. Ὁ ψαρὲς ἵππος τοῦ θεράποντος, μείνεν ἀκίνητος ὀλίγα βήματα μακρὰν τοῦ κυρίου ἦτον ἐπίσης διακεκομμένης γενεᾶς. Ἀμα εἶδε βρακίον ἵππεα ὁ Στραβοπόδης τὸν ἐγνώρισεν· ἦτον ἐκ τικόμενης Δε-Σαλιντ-Ρεμῆ, τὸν ὁποῖον ὑπέθεταν τῆς δουκίσσης Δε-Λυσηναῖ.

— Εὐμορφὴ μου κόρη, εἶπεν ὁ ἀντικύριος πρὸς Κελαϊδῆστραν, ἡ καλλωνὴ τῆς ὁποίας τὸν ἐπληκάνεις τὴν χάριν νὰ μὲ εἰπῇς πᾶθεν παγαίνουσαν χωρίον Ἀρνοεβίλλης;

— Ἡ Μαιάνθη, ἀπεκρίθη τὸν δευτέρου.

Δημοσίον Κεντρίκη Βιβλιοθήκη Βεροῦν

ον τοῦ βαθέος καὶ τολμηροῦ βλέμματος τοῦ νέου
ου, ἀπεκρίθη·

— Ἀποῦ ἐκβῆτε, κύριε, ἀπὸ τὸν λακκώδη δρόμον,
φυγετε τὴν πρώτην ἀτραπὸν, δεξιὰ· ἡ ἀτραπὸς αὐτὴ
ἔξ ὁδηγήσει εἰς ἓνα διάδρομον ἀπὸ κερασσοδένδρα,
ντα κατ' εὐθείαν εἰς Ἀρνουβίλλην.

— Ὑπερευχαριστῶ, ὦραία μου μικρά... Μὲ ὁδη-
καλήτερ' ἀπὸ μίαν γραίαν τὴν ὁποίαν ἀπῆντησα
βήματα παρέχει, ἐξαπλωμένην παρὰ πόδας ἑνὸς
δρου· ἄλλο δὲν ἠμπόρεσα ν' ἀκούσω ἀπ' ἐκείνην πα-
στεναγμούς.

— Γαλαζίπωρή μου γιαγιά! ἐμουρμούρησεν ὁ Στρα-
πύδης θρηνηδῶς.

— Ἀκόμη ἓνα σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ εἰπῇς, ἐπανέλα-
ν ὁ Σαίντ-Ρεμυ· ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν Κελαϊδή-
την εὐρίσκειτ' εὐκολα εἰς Ἀρνουβίλλην ἢ ἔπαυλις τοῦ
του Δυδρώλη;

Ἡ Κελαϊδήστρα εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦτο ἐφρύαξεν, ἐν-
κηθεῖσα τὴν ὀδυνηρὰν σκηνὴν τῆς πρωΐας· ἀμέσως
ἀπεκρίθη·

— Τὰ κτίρια, κύριε, τῆς ἐπαύλεως ὀρίζουν ἀφ' ἑνὸς
πρὸς τὸν διάδρομον, τὸν ὁποῖον ἀκολουθῶν θὰ φθάσετε
Ἀρνουβίλλην.

— Εὐχαριστῶ καὶ πάλιν, ὦραία μου κόρη! εἶπεν ὁ
Σαίντ-Ρεμυ, καὶ ἀνεχώρησε καλπάζων· ὁ θε-
πων τὸν ἀκολουθήσεν.

Οἱ περικαλλεῖς τοῦ ἀντικόμητος χαρακτῆρες ἱλαρύν-
σαν ὀλίγον ἐνῶ ὀμίλει μετὰ τῆς Μαρτιάνθης· ἀλλ' ἡ
ἔμεινε πάλιν μόνος ἐσκυθρωπίσασαν ἐκ νέου καὶ πα-
ρρώθησαν ὑπὸ τινος βαθυτάτης ἀνησυχίας. Ἡ Μαρ-
τιάνθη, ἐνθουσιάζουσα τὸ ἀγνωστον ὑποκείμενον πρὸς τὴν
τοῦ ὁποίου παρεσκευάζετο ἐν τάχει μίαν σκιάς
ἐπαύλεως Ἀρνουβίλλης ἐκ διαταγῆς τῆς κυρίας Δε-

Λυσσηναί, δὲν ἀμφίβαλλεν ὅτι ὁ νέος καὶ ὠραῖος ἵππευς ἦτον ὁ προσδοκώμενος.

Ὁ καλπασμὸς τῶν ἵππων ἐδόνησε διὰ τινὰς στιγμὰς τὴν ἀποσκληρυμένην ἐκ τοῦ παγετοῦ γηλομένως ἤλαττώθη, ἔπαυσε, καὶ τὸ πᾶν κατέστη νέου σιωπηλόν. . . Ὁ Στραβοπόδης ἀνέστανε νὰ καθησυχάσῃ καὶ εἰδοποιήσῃ τοὺς συνενόχους τοὺς εἰς τῶν ὁποίων, ὁ Δάσκαλος, διέφυγε τὴν δραστήριον ἵππεων, ὁ υἱὸς τοῦ Κοκκινοχέρη ἀνέκραξε·

— Γιαγιά! . . . νὰ με . . . ἔρχομαι μαζί σου καλὴ κυρά ὅπου τρέχει καὶ αὐτὴ εἰς βοήθειά σου.

— Ἐλπίσω, παιδάκι, ἔλπίσω! ὁ ἵππευς μᾶς ἔκαμε νὰ χάσωμεν ἀρκετὴν ὥραν. . . εἶπεν λαϊδῆστρα ταχύνουσα τὸ βῆμα, διὰ νὰ φθάσῃ ἀγκῶνα τοῦ λακκώδους δρόμου.

Μόλις ἔφθασεν ἕως ἐκεῖ, καὶ ἡ Κουκκευδαία παρεμόνευσεν ὀπισθεν, ἀνεφώνησε·

— Φουρλίνη, τρέξε!

Ἐπειτα, πηδήσασα ἐπὶ τῆς Κελαϊδήστρας, πᾶσεν ἐκ τοῦ λαιμοῦ διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς, καὶ ἄλλης ἔφραξε τὸ στόμα της· ὁ δὲ Στραβοπόδης εἰς τοὺς πόδας τῆς κόρης, περιεπλέχθη εἰς τὰ σκέλη διὰ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ τοῦ νὰ κάμῃ βῆμα.

Ταῦτα τοσούτον ταχέως διέτρεξαν, ὥστε ἡ κουκκευδαία δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ παρατηρήσῃ τὴν τῆς Κελαϊδήστρας· ἀλλ' ἕως οὗ ἔλθῃ ὁ Δάσκαλος τρύπας ὅπου ἦτο χωσμένος, μὲ τὸν μανδύαν χειρὸς καὶ ψηλαφητὴ, ἡ γραῖα ἀνεγνώρισε τὸ ὄνομα της.

— Ἡ Σουσουράδα! . . . ἀνακράζει ἔκθαμβος ἀρχὴν· Ἐπειτα δ' ἐπρόσθεσεν μὲ ἀγρίαν χαράν· νὰ σε πάλιν; . . . Ἄ! ὁ ἡρώς σου σε στέλλει χεῖρα! εἶναι τῆς μοῖρας τοῦ πάντα εἰς τὰ ἐνύ

— Τώρα, Φαυρίνη, ἔπαρε σὺ τὸ κομβόδεμα . . .
— Πεν ἡ Κουκκουβάια. "Ε! ἔ! ἔ! . . . τί λές, γέρο
μου; βαρεῖ ἴσα μὲ τὴν ἀραπίνα τῆς πνιγμένης τοῦ Ἀ-
λίου Μαρτίνοῦ αὐλαῖς; . . .

Επειδὴ δὲ ὁ ληστής εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἐφρούαζεν, ἀναπολήσας τὸ φοβερὸν τῆς παρελθούσης νυκτὸς ἐνείκον, ἢ μονόφθαλμος ἐπανέλαθε· — Τί ἐπαθες ; . . . ὦ-
τάν νά τουρτουρίζης ! . . . ἀπὸ τὸ πρῶτὶ σήμερα ἔρχον-
ται στιγμαὶ ὅπου τὰ δόντια σου κτυποῦν ὡσάν νά σὲ
πιάνει παραξυσμός· καὶ τότε γυρίζεις καὶ κυττάζεις τὸν
ἄερα ὡσάν νά γύρευες κάτι πρᾶγμα.

— 'Αμ' δὲν τὸ 'ξεύρεις!... κυττάζει τὰς μυῖαις
σου πετοῦν, εἶπεν ὁ Στραβοπόδης.

— « Ελα, ελα, ὀλίγωρα! δέσε μού την καλά...
 ... ὕψιστά ἑς τὰ χέρια σου... ἐπρόσθεσεν ἡ Κουκ-
 κουβάλα ἰδοῦσα τὸν ληστήν λαμβάνοντα τὴν Μαριάν-
 θην εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ὅπως βαστάζουσι νήπιον και-
 μώμενον.

— Γλίσγωρα εἰς τ' ἀμάξι . . . ὀλίσγωρα!

— Καὶ τώρα ἐγὼ πῶς νὰ περιπατῶ ; . . . ἤρώτη-
σεν ὁ Δάσκαλος μετὰ φωνῆς ὑποκόφου, σφίγγων τὸ λι-
γυρὸν καὶ ἐλαφρὸν τοῦ φορτίου εἰς τοὺς ἡρακλείους τοῦ
ἡρακλίου.

— Ὁ γέρω σοφούλιακας, μωρὲ παιδί ! . . . ἔλα τὰ συλλογίζεται ! εἶπεν ἡ Κουκκουβάια.

Καὶ παρამερίσασα τὸ ὠμοφόριον τῆς, ἔλυσεν ἐν ἑρ-
θρὸν μανδήλιον καλύπτον τὸν τράχηλόν τῆς τὸν σκε-
τῶδη, περιέστρεψεν ὀλίγον τὸ μανδήλιον τοῦτο διαγ-
νίως, καὶ εἶπε πρὸς τὸν Δάσκαλον· — Ἄνοιξε τὴν σ-
μάρα σου, δάγκασε τὴν ἄκρην αὐτοῦ τοῦ μανδήλι-
σφίγγε καλὰ . . . ὁ Στραβοπόδης θὰ κρατεῖ τὴν ἄλ-
λη ἄκρην ἀκολούθῳ τον . . . Κατὰ τὸν τυφλὸν καὶ ὁ σ-
λος του . . . Ἐδῶ, μικρό !

Ὁ μικρὸς χωλὸς ἔκαμεν ἓνα δασκελισμὸν, ἐπρόφω-
χα μὴλῇ τῇ φωνῇ κυνικὸν τινα γογγυσμὸν (τὸν ἐμμε-
το καλὰ !) καὶ οὕτως ὠδήγει τὸν Δάσκαλον, ἐνῷ
Κουκκουβάια ἔσπευδεν ἐμπρὸς διὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν
Τριγλάκην. Πικρελείψαμεν τὴν περιγραφὴν τοῦ τράμα-
τῆς Μαριάνθης, ὁπόταν εἶδεν ἑαυτὴν περιπεσοῦσαν
τὴν ἐξουσίαν τῆς Κουκκουβάιας καὶ τοῦ Δασκάλου.
ὅτε χάσει τὰς αἰσθήσεις· δὲν ἄντεστάθῃ τὸ παραμικρὸν

Μετὰ τινα λεπτὰ, ἡ Κελαϊδίστρα μετεκομίσθη
πρὸ ὑπὸ τοῦ Τριγλάκης ὁδηγηθὲν ὄχημα· μολονότι
πλέον νύξ, τὰ παραπετάσματα τῆς ἀμάξης ταύτης
κλείσθησαν ἐπιμελῶς, καὶ οἱ τρεῖς συνένοχοι διευθύνθη-
σαν, μετὰ τοῦ σχεδὸν ἡμιθανοῦς θύματός των, πρὸς
τὴν πεδιάδα Σαιντ-Δενῆ, ὅπου τοὺς ἐπερίμεναν ὁ Τὸν
Σηύτων.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΤΟΜΟΥ.

ΠΑΡΙΣΙΩΝ
ΑΠΟΚΡΥΦΑ

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΞΥΗ.

(EUGÈNE SUE.)

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

Ι. ΙΣΙΔΩΡΙΔΟΥ ΣΚΥΛΙΣΣΗ

ΤΟΜΟΣ Δ΄.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ,
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΟΜΟΝΟΙΑΣ.»

1866.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΠΑΡΙΞΙΩΝ ΑΠΟΚΡΥΦΑ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΚΛΗΜΕΝΤΙΑ Δ'-ΑΡΒΙΛΛΗ.

Τὴν συγγνώμην ζητοῦμεν τοῦ ἀναγνώστου, ὅτι πα-
ραιτοῦμεν μίαν τῶν ἡρώϊων μας εἰς θέσιν τοσοῦτον
κρίσιμον, ἐπιφυλάττοντες τὴν λύσιν αὐτῆς βραδύτερον.
Εὐθυμούμεθα ὅτι ὁ Ῥοδόλφος εἶχε σώσει τὴν κυ-
ρίαν Δ'-Αρβίλλ ἀπὸ δεινὸν κίνδυνον, διεγερθέντα ὑπὸ
τῆς ζήλιας τῆς Σάρας· αὕτη εἶχε προειδοποιήσει τὸν
μαρκέσιον περὶ τῆς ὑπασχέσεως τὴν ὁποίαν ἔδωκεν Ἀ-
φρόνας ἡ σύζυγός του πρὸς τὸν Ῥοδέρτην, νὰ ἐνταμιω-
θῇ μετ' αὐτοῦ. Βαθέως συγκεκνημένος ἐκ τῆς σκηνῆς
ταύτης, ὁ Ῥοδόλφος εἶχεν ἀναχωρήσει ἐκ τοῦ οἴκου
τῆς ὁδοῦ Τέμπλου καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὰ ἴδια, εἰς αὐ-
ριον ἀναβαλὼν τὴν ἐπίσκεψιν ἣν ἐμελέτα νὰ κάμῃ πρὸς
τὴν Γελασίναν καὶ πρὸς τὴν οἰκογένειαν τοῦ πτωχοῦ
ἐκείνου λιθογλύφου, τὸν ὅποιον ἀνεφέραμεν. Κατὰ δυ-
στυχίαν μὴ κατανοήσας ὁ πρίγκιψ τὴν αὐθάδη τοῦ
στραδοπόδη κλοπῆν (βαλάντια κόκκινα πολλὰ) ὑπέθε-
τεν ὡς ἀνακουφισθεῖσαν πρὸς καιρὸν τὴν πτωχὴν αὐ-
τὴν οἰκογένειαν, χάρις εἰς τὰ χρήματα ἅτινα ἐνεχείρι-
σεν εἰς τὴν Δ'-Αρβίλλην καθ' ἣν στιγμὴν ὁ σύζυγός της
τὴν κατεδίωκεν, ὥστε νὰ ἴδῃ αὐτὸς πραγματικῶς, ὅτι
ἡ γυνή του ἀνέβη εἰς τὸν οἶκον ἐκεῖνον ἐπὶ σκοπῷ ἐ-
λεημοσύνης.

Πρὸς τὰς τέσσαρας λοιπὸν ὥρας, λαμβάνει ὁ πρίγ-

κιψ τὴν ἐφεξῆς ἐπιστολὴν. . . Τὴν εἶχε φέρει
 γυνὴ ἡλικιωμένη, ἥτις ἔφυγεν ἀμέσως χωρὶς νὰ
 σμείνῃ ἀπάντησιν.

« Ὑψηλότατε,

» Μένω πρὸς ὑμᾶς χρεῶστις πλειοτέρου τῆς ζωῆς
 » τὴν βαθεῖαν εὐγνωμοσύνην μου, σήμερον, εἰ δυνατόν
 » ἐπεθύμουν νὰ σὰς ἐκφράσω· αὐριον ἴσως ἢ συσταί-
 » μου θέλει μὲ στερήσῃ τῆς φωνῆς. . . Ἄν ἡ Γ. Β.
 » μὲ ἤξιον νὰ ἔλθῃ ἀπόψε παρ' ἐμοῖ, ἤθελεν ἀπολ-
 » τὴν ἡμέραν αὐτῆς ὕπως τὴν κατήρχισε· διὰ πρά-
 » γενναίας.

α Δ'-ΟΡΒΙΓΓΗ-Δ'-ΑΡΒΙΛΛΗ.

« Γ. Γ. — Μὴ λάθῃτε, ὑψηλότατε, τὸν κόπον
 ν' ἀπαντήσητε· ἐγὼ ἀπόψε δὲν θέλω ἐξέλθῃ τοῦ
 μου. »

Χαίρων ὁ Ροδόλφος ὅτι μεγίστην ἡδυνήθη νὰ προ-
 νήσῃ ἐκδούλευσιν εἰς τὴν Δ'-Αρβίλλην, ἐλπιεῖτο συ-
 χρόνως ὅτι τῶρα, θέλων καὶ μὴ, ὑπεχρεῶτο εἰς σπ-
 νὴν μετ' αὐτῆς οἰκειότητά. Ἀνίκανος τοῦ νὰ προδώ-
 τὴν φιλίαν τοῦ Δ'-Αρβίλλ, ἀλλὰ καίριως τραυματισμέ-
 νος ἐκ τοῦ χαρίεντος πνεύματος καὶ τοῦ δελεαστικοῦ
 τῆς Κλημεντίας κάλλους, καὶ παρατηρῶν τὴν πρὸς αὐ-
 τὴν ζωηρὰν κλίσιν του, εἶχεν ἀποφασίσει, ἀφοῦ ἐλό-
 κληρον μῆνα τὴν συνανεστράφη, νὰ παύσῃ τοῦ νὰ τὴν
 βλέπῃ εἰς τὸ ἐξῆς. Διὰ τοῦτο ἐθλίβη πολὺ ὅταν ἤκου-
 σεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ πρέσβεως τῆς * * * τὴν μουσ-
 κὴν συνομιλίαν τοῦ Τὼμ μετὰ τῆς Σάρας. . . Ἡ Σάρα
 διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν πρὸς τὴν Δ'-Αρβίλλην ἀπ-
 γθειαν καὶ ζηλείαν της, εἶχεν εἰπεῖ τότε, ὅτι ἡ Κλη-
 μεντία, καὶ χωρὶς ἡ ἰδία νὰ τὸ γνωρίζῃ, διέσωζεν εἰς
 ἐν ἑαυτῇ σπουδαίαν κλίσιν πρὸς τὸν Ροδόλφον· αὕτη
 κρίσις της δὲν ἦτο χωρὶς βλάσιν. Ἡ Σάρα, ὡς γυνὴ ὡ-

ἀπὸ πολέμου καὶ ἔμπειρος εἰς τὴν γνῶσιν τῆς
 ἰσχυρῆς καρδίας, ἐκαταλάμβανεν ὅτι ἡ Κλημεντία
 ἐν ἀκρόασι εἰς τὰς ἐπιβούλους νύξεις τῆς περὶ τοῦ
 λου Ροδέρτου, καὶ ἤλεήσεν αὐτὸν μόνον διὰ τὸ
 ἡμεῖς τοῦ Ροδόλφου, ὅστις ἐνόμιζεν ἡ μαρκεσία ὅτι
 ἐν ἐλπισμῶν ἦεν, ἡ δὲ τὴν κατεδέχετο. Μολοντοῦτο
 ἄλλοι πάντοτε εἰς τὴν καρδίαν τῆς τὸν πρίγκιπα. Ἄν
 ἡ ἄλλη εἰς τὸν τόπον τῆς, πιστὴ εἰς τὴν ἀνάμνησιν
 ἡμεῖς ὅστις πρῶτος ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν τῆς, ἡθε-
 ῖα ἀδιαφορήσει εἰς τὰ μελαγχολικὰ βλέμματα τοῦ
 στρατηγοῦ. Ἡ Κλημεντία λοιπὸν ὑπῆρξε κατὰ δύο λό-
 γους ἐνοχός· καὶ δὲν τὴν ἐδικαίωνεν, οὔτε τὸ ὅτι ἀπὸ
 τοῦ οἴκτου πρὸς τὰς λύπας τοῦ στρατηγοῦ φερομέ-
 νος ὑπεχώρει εἰς αὐτὸν, οὔτε τὸ ὅτι ἡ συναίσθησις τῶν
 ἡμεῖς τὸν σύζυγον χρεῶν, μετὰ τὴν ἀνάμνησιν ἴσως τοῦ
 ἡμεῖς ἡνωμένη, καλὴν ἀνάμνησιν καὶ ἀγαθὴν, ἥτις
 ἡμεῖς ἡμεῖς διεσώζετο εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς τῆς, τὴν
 ἡμεῖς ἀπὸ σφάλμα ἀδιόρθωτον.

Ὅταν ἐσυλλογιζέτο τίνι τρόπῳ θέλει ἰδεῖ εἰς τὸ
 ἡμεῖς τὴν κυρίαν Δ' Ἀρβίλλαν, ὁ Ροδόλφος ἀπὸ
 ἡμεῖς ἐκυριεύετο δισταγμούς. Στερεῶς ἀποφασί-
 ζετο ἡμεῖς ἀντιπολεμήσῃ τὴν πρὸς αὐτὴν κλίσιν του, πότε
 ἡμεῖς ἐλογίζετο εὐτυχὴς ὅτι ἦτον ἱκανὸς νὰ μὴ τὴν ἀγα-
 πλέον, ἀναμνησκῶν τὴν πρὸς ἕνα Κάρολον Ροδέρ-
 τιν ἀθλίαν ἐκλογὴν τῆς· πότε δὲ, ἐξ ἐναντίας, ἐλυπει-
 πικρῶς ὅτι διεσκοιδάσθη ἡ γοητεία ἐκείνη διὰ
 ἡμεῖς ὅποιος πρότερον τὸν ἐφάνετο περικυκλωμένη ἡ γυ-
 αὐτῇ.

Καὶ ἡ Κλημεντία δὲ ἐπρόσμενεν ὡσαύτως μετὰ παλ-
 ῶς τὴν συνέντευξιν ταύτην. Τὰ δύο κυριεύοντ' αὐτὴν
 ἡμεῖς ἡμεῖς ὅποταν ἐσυλλογιζέτο τὸν Ροδόλφον,
 ἡμεῖς ἡμεῖς ὅποταν τὸν Ροδέρτον, ἀπο-

στροφὴ ἐνδόμυχος. Λόγοι πολλοὶ ἐξήγουν τὴν ἀποστροφὴν, τοῦτο τὸ μῖσος. Συμβαίνει γυνὴ κινδυνεύσῃ τὴν ἡσυχίαν τῆς, καὶ τὴν τιμὴν τοῦ ἀνδρᾶ· πλὴν δὲν τὸν συγχωρεῖ αἰωνίως ἐὰν ποτὶ φέρῃ αὐτὸς εἰς θέσιν ὥστε νὰ ταπεινωθῇ ἢ νὰ κατεστῇ. Ἡ Δ' Ἀρβίλλη λοιπὸν, ὑπομείνας τὰς σμους καὶ τὰ ἐξυδριστικά βλέμματα τῆς κυρίας του, μικροῦ ἐδέησε ν' ἀποθάνῃ ἐκ τῆς ἐντροπίας ἔφθανε τοῦτο. Μαθαῦσα ὑπὸ τοῦ Ῥοδόλφου κινδυνὸν διέτρεχεν, ἡ Κλημεντία εἶχεν ἀναστῆ σπουδῆς εἰς τὴν πέμπτην ὁρὸφν· ἡ διεύθυνσις τῆς βάρθας ἦτο τοιαύτη ὥστε, ἐνῶ ἀνέβαινεν, εἶδε τὴν βέρτην μὲ τὸν περιλαμπὴ τοῦ κοιτωνίτην, ὅτε, αὐτὸς οὗτος τὸ ἐλαφρὸν βῆμα τῆς γυναικὸς τὴν ὁποίαν μενεν, ἤνοιξεν ὀλίγον τὴν θύραν τοῦ μὲ μαιδιάμα τζικτατοῦ θριαμβεύοντος... ἐκ τοῦ προπετοῦ λισμοῦ τοῦ στρατηγοῦ ἐνόησεν ἀμέσως ἡ μαρκησίαν ἀπειροκάλως ἠπατήθη περὶ τοῦ ἀνδρὸς τούτου. ρασυρθεῖσα ὑπὸ τῆς ἀγαθωσύνης τῆς καρδίας τῆς τῆς γενναιότητος τοῦ χαρακτῆρός της εἰς βῆμα νὰ τὴν ἀπωλέσῃ, τὸν εἶχεν ὑποσχεθῇ τὴν συντυχίαν κείνην ὅχι ἀπὸ ἔρωτα, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ οἰκτον τὸν παρηγορήσῃ ὅτι παρέστησεν ἐνώπιόν της εἰς πρεσβεῖον διὰ τὸν ἄχαρι χαριεντισμὸν τοῦ κὸς Δὲ Λυσθηαῖ γελσίον πρόσωπον. Φαντασθῇ συμφορὰν, τὴν δυσκρέσκεσαν τῆς Δ' Ἀρβίλλης ὅταν δὲ τὸν Κάρολον Ῥοβέρτην... μὲ θριαμβευτοῦ σκαμαρώνοντα!...

Εἰς τ' ὠρολόγιον τῆς μικρᾶς αἰθούσης ὅπου συνδιέτριβεν ἡ κυρία Δ' Ἀρβίλλ' ἐσήμεινον ὥραι ἐννεοκομμωταὶ καὶ οἱ κάπηλοι τόσον μεγάλην κατάχρησιν τοῦ εὐτρεπίζεον κατὰ τὸν συρμὸν ὅστις ἐπείκει ἐπὶ Λαδοβίκου ΙΕ', καὶ κατ' ἐκείνον τῆς ἐποχῆς

γνήσιως (1), ὥστε ἡ μαρκεσία, γυνὴ φιλόκαλος
 ἔχεν ἀπηγορευμένον εἰς τὸ ἰδιαίτερον οἶκημά της
 τοῦτο τῆς πολυτελείας, ἀφοῦ κατήντησε το-
 κοινόν, περιορίσασα αὐτὸ εἰς μόνας τὰς αἰθούσας
 τῶν ἐπαύσεων. Οὐδὲν ὑπάρχει κομψότερον
 ἀπρεπέστερον τῆς ἀποσκευῆς τοῦ θαλάμου ἔπου ἡ
 ἡ ἐπερίμενε τὸν Ῥοδόλφον. Τὰ περιστρώματα
 ἀπαπετάσματα ἦσαν ἄνευ παραρτημάτων ἢ ἐπι-
 ῶν ἐσώγειντο δὲ ἀπὸ ἰνδικόν τι ὕφασμα, ἀχυρό-
 ἐπὶ τοῦ στιλπνοῦ θεμελίου τούτου ἀνεφαίνοντο
 ῶνα διὰ μετὰξῃς ἀλαμποῦς τοῦ αὐτοῦ χρώμα-
 ῶρα χαριέστατα καὶ διόλου ἰδιότροπα ἀρχαῖου-
 τα. Τὰς ὑάλους τῶν παραθύρων ἐκάλυπτον ὁλοτε-
 ῶς ἀπλὰ ἀπαπετάσματα ἐκ ῥαπτοῦ τῆς Ἀλενσῶνας
 (d' Alençon). Αἱ θύραι, ἀπὸ ῥοδόξυλον κατεσκευα-
 ῶς ἦσαν περικεκοσμημέναι διὰ κυματίων ἐξ ἀργύ-
 ῶ χρύσου μετὰ πλείστης περισκέψεως τετορευμέ-
 ῶ κυμάτια δὲ ταῦτα περιέβαλλον ἐντὸς ἐκάστου
 ῶματός των ἐν εἰκόνιον ὠσείδες ἐξ ἀργιλοπλάστου
 ῶ (2), ἐνὸς σχεδὸν ποδὸς διάμετρον ἔχον, καὶ
 ῶ παριστάνον ἢ πτηνὰ, ἀλλ' ἐξάσια καὶ ἀμίμητα.
 ῶ καυρεπτῶν τὰ πλαίσια καὶ τῶν ἀπαπετασμάτων
 ῶ ῶσαν ὡσαύτως ἀπὸ ῥοδόξυλον περικεκοσμημέ-
 ῶ τῶν αὐτῶν ἀργυροχρῦσων τερευμάτων. Τὸ διά-
 ῶ τῆς ἐκ λευκοῦ μαρμάρου ἐστίας καὶ αἱ ἀμφοτέ-
 ῶ ἀρχαίου κάλλους καὶ ἐξαιρέτου χάριτος δύο αὐ-

ὡς ἀποκαλεῖται (Renaissance) ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ἀνέ-
 ῶ ἐκ νέου αἱ τέχναι καὶ τὰ γράμματα, ἅτινα ἡ πτώσις τῶν
 ῶ αὐτοκρατοριῶν, τῆς Ῥώμης καὶ τοῦ Καρόλου Μά-
 ῶ παρασύρει εἰς τὸν τάφον. — (2) Εἰς τὸ πολίχνιον Σίβραι
 ῶ) μεταξύ Παρισίων καὶ Βερσαλλίων, κατασκευάζονται τὰ
 ῶ τῆς Γαλλίας συνικὰ σκευή.

τῆς καρυάτιδος, ἦσαν ἔργον τοῦ ἀρίστου Μαρκοῦ.
 Ὁ μέγας καλλιτέχνης οὗτος εὐηρεστήθη ν' ἀνέ-
 τὸ γλαφυρώτατον αὐτὸ ἀριστούργημα βέβαια
 μνήσκων ὅτι καὶ ὁ Βενβενούτος Κελλίνης (1) κα-
 τοπολλάκις προχύτας καὶ ὀπλίσεις νὰ προχαράτ-
 λυχνίαι καὶ δύο φωτοφόροι ἐξ ἀργύρου ἐπιχρυσού-
 στήματα σχηματίζοντες ἐξ ἀνθρωπίων φιλοτύ-
 πορευμένων ὑπὸ Γουττιέρου (Couttière), συνώδ-
 ωρολόγιον, τετράγωνον τμήμα λίθου κυανίτου,
 μενον ἐπὶ ὑποβάθρου ἀπὸ ἱασπιν ἀναγλυκὸν
 στεμμένον διὰ πλατέος καὶ μεγαλοπρεποῦς πα-
 χρυσίου σμαλτωτοῦ, διὰ μαργαριτῶν καὶ πε-
 πεπλουτισμένον, ἔργον τῶν περιφανεστέρων χρυ-
 φλωρεντινῆς Ἀναγεννήσεως. Διάφοροι ἀξιόλογοι
 νες τῆς βενετικῆς σχολῆς, μετρίου μεγέθους,
 ρουν τὴν ἁρμονικὴν καὶ κομψοτάτην αὐτὴν
 λειαν.

Χάρις εἰς τινὰ θελκτικώτατον νεωτερισμὸν,
 πῆς θάλαμος οὗτος ἐφωτίζετο ἡδέως ὑπὸ λαμπ-
 τοῦ ὁποίου ἢ ἐκ κρυστάλλου θαμβηροῦ σφαίρα
 ἐξ ἡμισφαιρίας ἐν τῷ μέσῳ πυκνώματος ἀπὸ ἀνθ-
 περιεχόμενα ἐντὸς βαθέος καὶ εὐρυχώρου δοχείου
 Ἰαπωνικοῦ κυανοῦ, πορφυροῦ καὶ χρυσοῦ, κοσμη-
 ἐκ τῆς ὁροφῆς ἐν εἴδει παλυελαίου, διὰ τριῶν
 ἀλύσεων ἐξ ἀργύρου ἐπιχρυσού, τὰς ἐποίας πε-
 οὶ πράσινοι βλαστοὶ διαφόρων ἐγκλισσευομένων
 τινὰ τῶν κλωνίων των, τῶν λιγυρῶν καὶ φορ-
 ἀπὸ ἀνθη, ἐκχειλίζοντα τοῦ δοχείου, ἐπανέπιπ-
 ριέντως, ὡς κροσσοὶ δροσερᾶς γλῶνς, ἐπὶ ἐκείν-
 ἀργίλοπλάστου σκεύους, τοῦ πλουσίου εἰς χρυσο-

(1) Benvenuto Cellini περιβόητος Φλωρεντινὸς χρυ-
 μαγείας καὶ χαράκτης, ἀπεθανὼς ἐν ἔτει 1570.

ήνους, πορφυρέντας, οὐρανοχρόους. Ἐμμένοντες εἰς
 ἡλεπομερείας ταύτας, τὰς μικροπρεπεῖς ἀνκνριδύ-
 ῃ πρῶτον, διὰ νὰ δώσωμεν μίαν νύξιν περὶ τῆς φυ-
 ῆς φιλοκαλίας τῆς κυρίας Δ'-Ἀρβίλλ (συμπτώμα-
 ῖ πάντοτε σχεδὸν ἀσφαλτοῦς πνεύματος διακεκριμ-
 νου)· δεύτερον, διότι ἀπόκρυφοί τινες συμφοραὶ φαί-
 νονται ὅτι δεύτεροι ὁπόταν ἀντιστοιχοῦσι μ' ἐκεῖνα τὰ
 ποῖα φαίνονται εἰς τοὺς ὀρθόκλινους τοῦ κόσμου ὡς
 κρούοντα εὐδαίμονος καὶ ἀξιοζηλεύτου ζωῆς.

Εἰς μαλακὸν βυθισμένη θρόνιον ὕλως κεκαλυμμένον
 καὶ ἀτόφας ἀχυροχρόου, ἡ Κλημεντία Δ'-Ἀρβίλλη, ἀ-
 γλάς ἔχουσα τὴν κόμην αὐτῆς πεπλεγμένην, ἐφόρει
 ἑνὶ ταῖς ἐκ βελούδου μύρου, ἐφ' ἧς ἐξεχωρίζετο ἡ θαυ-
 κατὴ ἐργασία τοῦ πλατέος περιλαμίου τῆς καὶ τῶν
 ἑλλῶν τῆς περιχειρίδων, τῶν ἐκ κεντητοῦ τῆς Ἀγ-
 γίας, ἐμποδιζουσῶν τὴν μελανότητα τοῦ βελούδου
 τοῦ ν' ἀποτέμνηται ἀγρίως ἐπὶ τῆς διαχυτοῦς λευκότη-
 τος τῶν χειρῶν καὶ τοῦ ταχήλου τῆς.

Καθόσον προσήγγιζεν ἡ στιγμή τῆς μετὰ τοῦ Ῥοδόλφου
 ἐντελέσεως τῆς, ἡ συγκίνησις τῆς μακαρίας ἐδιπλασιαζε-
 ται. Ἐντοσοῦτω, ἡ ταραχὴ τῆς ἔδωκε χώραν εἰς στο-
 χασμοὺς εὐτολμωτέρους μετὰ μακρὰς σκέψεις, ἀπεφά-
 σισε νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς τὸν Ῥοδόλφον ἔν μέγα . . . Ἐν
 πληρότατον μυστικὸν, ἐλπίζουσα ὅτι τοιαύτη εἰλικρι-
 νείας τρανὴ ἐνδειξις ἐμελλεν ἴσως νὰ τῇ προξενήσῃ τὴν
 ὑπόληψιν τοῦ πρίγκιπος, ὑπόληψιν ἣτις τοσοῦτον τὴν
 ἐφαίνετο ζηλωτή. Ἐκ τῆς εὐγνωμοσύνης ἀναζωπυριω-
 θείσα ἡ πρὸς τὸν Ῥοδόλφον ἀρχαία κλίσις τῆς ἐξόπνε-
 μεν νῆαν ἰσχύν. Προκίσθησις τις ἐξ ἐκεῖνων αἵτινες επα-
 νίως ἀπατοῦν τὰς ἐρώσας καρδίας τὴν ἔλεγεν, ὅτι δὲν
 πρέπει τύχη ἀπλὴ νὰ ὠδήγησῃ τὸν πρίγκιπα πρὸς σω-
 τηρίαν τῆς τοσοῦτον ἐγκρίως· καὶ ὅτι, παύσας αὐτὸς
 τοῦ νὰ τὴν βλέπῃ πρόπινων μετὰ νῆαν, πρὸς αὐτὴν

παρὰ τὸ τῆς ἀδιαφορίας νὰ ὑπεχώρει αἰσθημα-
γνωστόν τι ἐνστιγμα διήγειρεν ὥσαύτως εἰς
Κλημεντίας πνεῦμα καὶ ἀμφιβολίας ἂν ἡ Σάρα
τῆς εἰλικρινούς. Μετὰ τινα λεπτὰ, ἰδοὺ θαλά-
λος τις εἰσέρχεται, ἀφοῦ πρότερον ὑπέκρουσε τὴν
καὶ λέγει·

— Εὐαρεστεῖται ἡ δέσποινα μαρκεσία νὰ ὑπο-
τῇ κυρίαν Ἀστωνος μετὰ τῆς δεσποσύνης ;

Ἡ δ' Ἀρβίλλη ἔκαμε διὰ τῆς κεφαλῆς νεῦμα κα-
σιως, καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

Κόρη δὲ ἦτον αὕτη τετραετής, ἥτις ἀνευ τῆς
ρᾶς ὠχρότητος καὶ ὑπερβολικῆς ἰσχνότητος τῆς
ἔχει χαριεστάτην μορφήν. Ἡ κυρία Ἀστωνος, ἡ
γαγὼς τῆς, ἐκράτει αὐτὴν ἐκ τῆς χειρός. Ἡ
(τοιούτον εἶχεν ὄνομα ἡ μικρά), μὲν ὅλην τὴν αἰσθη-
τῆς, ἔσπευσε πρὸς τὴν μητέρα τῆς τείνουσα τὰ
Δύο κόμβοι ἐκ ταινιῶν κερασσοχρῶν συνέδεον ὑπὲρ
ἐκάστου κροτάφου τ' ἀμυρά τῆς μαλλία, πεπλεγ-
ψιαθοειδῶς καὶ ἀμφοτέρωθεν τοῦ μετώπου πίπτου-
τόπον δὲ φιλάσθενος ἦτον ἡ κρᾶσις τῆς, ὥστε
μανδύαν τινὰ μελανοειδῆ ἐκ μετὰξῆς, ὑπὲρ ἑκ-
βαμδοακίου ἔχοντα. Ποῦ ἡ χάρισσα ἐκείνη ἐσθῆ-
μουσσελλίνης λευκῆς, ἡ κεκοσμημένη διὰ ταινιῶν
τοῦ κεφαλοδέσιμου, καὶ καλῶς ἀνεσπῆμένη περὶ τὸ
θῆ, ὥστε νὰ φαίνωνται ἐκεῖνοι οἱ μικροί, οἱ ροδόχροι
χιόνες, καὶ αἱ δροσεραὶ ἐκεῖναι ὠμοπλάται, αἱ χα-
ται εἰς τὰ μικρὰ παιδία, ὅταν ᾖναι ὑγιᾶ! Οἱ μὲν
μυροὶ τῆς Κλαίρης ὀρθόκλμοι ἐρχόντο τρισυ-
τόσον ἐσκάφησαν αἱ πρυμνί τῆς. Μὲν ὅλην ὁμο-
ἄρρωστον αὐτῆς ὄν, μειδίωμα διαπραπίας καὶ
μεττὸν ἱλάρουν τοῦ χαρακτῆρος τῆς ὅποταν ἂν
σῆ εἰς τὰ γόνατα τῆς μητρὸς, ἥτις τὴν ἡσπάζε-
εἰς αὐτὴν ἐκείνην καὶ ἀφ' ἑκείνης τῆς ἀφ' ἑκείνης

Πῶς ἐπέρασεν εἰς αὐτὸ τ' ὀλίγον διάστημα, κυ-
 ατῶνος; ἠρώτησεν ἡ Δ'-Ἀρβίλλη τὴν παιδα-

Ἀρετὰ καλὰ, μολονότι ἐφοβήθη μίαν στιγμὴν...

Πάλιν! ἀνέκραξεν ἡ Κλημεντία σφίγγουσα τὸ
 τριὸν τῆς ἐπὶ τοῦ στήθους, τῆς μὲ ἀκούσιόν τι

Κατ' εὐτυχίαν, κυρία, εἶχα ἀπατηθῆ, εἶπεν ἡ
 Ἀρετὰ· δὲν τὴν ἐκυρίευσεν ἡ θέρμη· ἡ δεσποσύνη
 ἡ σὺ χάσε, μόνον μίαν στιγμὴν τὴν ἦλθεν ὀλίγη
 ... Ἐκοιμήθη ὀλίγον σήμερον μετὰ μεσημέ-
 ρου· πλὴν δὲν ἠθέλησε νὰ πλαγιάσῃ πρὶν ἔλθῃ ἡ ἀσπα-
 τὴν κυρίαν μαρκεσίαν.

Πτωχὲ μικρὲ μου ἄγγελε! εἶπεν ἡ Δ'-Ἀρβίλλη
 αἰλουῦσα τὸ θυγάτριόν τῆς.

Ἡ δὲ μικρὰ τῇ ἀνταπέδιδε τὰς θωπείας αὐτῆς μὲ
 ἑνὶ τινι παιδικῇ, ὅτε ὁ θαλαμηπόλος ἀναίξας τὰ
 τῆς θύρας πτερὰ ἀνήγγειλεν·

Ἡ αὐτοῦ Βασιλικὴ Ὑψηλότης, ὁ μέγας δαυὶς Γε-
 οργίου.

Ἡ Κλαίρη, ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς μητρὸς ἀναβίβα-
 σα, τὴν εἶχε ῥίψει περὶ τὸν τράχηλον τὰς δύο χεῖ-
 ρας καὶ τὴν κατεφίλει θερμῶς. Εἰς τὴν θέαν τοῦ Ρο-
 δάφου, ἡ Κλημεντία ἠρυθρίασεν, ἀπέθεσεν ἐλαφρὰ
 τὸ θυγάτερά τῆς ἐπὶ τοῦ τάπητος, ἔνευσεν πρὸς τὴν
 αὐτὴν Ἀστώνος ν' ἀπαγάγῃ τὸ παιδίον καὶ ἡγήσθῃ.

Νὰ μὲ συγχωρήσητε, κυρία, εἶπεν ὁ Ῥοδάφρος
 ἰδὼν, ἀφοῦ ἐχαιρέτησεν εὐσεβῶς τὴν μαρκεσίαν,
 ἀνανεώσω τὴν μετὰ τῆς παλαιᾶς φίλης μου γνωρι-
 μίας, ἐπειδὴ φοβοῦμαι πολὺ ὅτι μ' ἐλησμόνησε. Καὶ
 ὀλίγον, ἔπεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὴν Κλαίρην...
 τὴν προσήλωσε πρῶτον περιέργως τοὺς δύο μεγάλους
 ὀφθαλμούς τῆς ἐπ' αὐτοῦ, ἔπειτα ἀναγνώρισας αὐτὴν.

ἔκχευε χάριεν τι νεῦμα τῆς κεφαλῆς, καὶ τὸν ἀπέλεν ἐν φίλημα δια τῆς ἄκρας τῶν ἰσχυῶν τῆς κτυλίσκων.

— Ἐνθυμῆσαι, κόρη μου, τὸν ὑψηλότατον; ἔφησεν ἡ Κλημεντία τὴν Κλαίρην. Αὕτη ἔκυψε καταπικρῶς τὴν κεφαλὴν, καὶ νέον ἀπέστειλε φίλημα πρὸς τὸν Ῥοδόλφον.

— Τὴν βλέπω ἀνεκτὰ βελτιωθεῖσαν κατὰ τὴν γείαν εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, εἶπεν ὁ πρίγκιψ πρὸς Κλημεντίαν μετὰ σπουδῆς.

— Τωόντι, ὑψηλότατε, εἶναι ὁπωσοῦν καλὴν ἀλλὰ πάσχει.

Ἡ μαρκεσία καὶ ὁ πρίγκιψ, ἐμφότεροι τεταραγμένοι διὰ τὴν προσέγγισιν τῆς συνομιλίας των, σχεδὸν ἠλπίσθησαν ὅτι διὰ τινὰ λεπτὰ ἡργοπόρουσιν αὐτὴν τῆς παρουσίας τῆς Κλαίρης· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ παιδαγωγὸς ἔκρινε πρέπον ν' ἀπάξῃ τὸ παιδίον, ὁ Ῥοδόλφος καὶ Κλημεντία ἔμειναν μόνοι.

Τὸ θρονίον τῆς κυρίας Δ'—Ἀρβίλλ ἔκειτο διὰ τῆς ἐστίας, ὅπου ὁ Ῥοδόλφος, ὀρθίος μείνας, ἐστῆκεν ἐλαφρὰ τὸ ἀγκῶνά του. Ποτὲ ἡ Κλημεντία δὲν καὶ πλάγῃ τοσοῦτον ἐκ τοῦ εὐγενοῦς καὶ θελξίνους τῶν χαρακτηρῶν τοῦ πρίγκιπος· ποτὲ ἡ φωνὴ του τὴν ἐφάνη γλυκυτέρα καὶ πλέον συγκινητικὴ. Καὶ νοῶν πόσον ἐπίπονον ἤθελεν εἶσθαι εἰς τὴν μαρκεσία τὸ νὰ κάμῃ αὕτη ἀρχὴν τοῦ λόγου, ὁ Ῥοδόλφος εἰ-

— Ὑπὴρξατε, κυρία, θυμᾶ προδοσίας οὐτιδὲν βδελυρὰ τις εὐχοφαντία τῆς κομῆσεως Σάρας Μάξ γορίου ὀλίγον ἔλειψε νὰ σᾶς ἀπωλέσῃ ἐξ ἅπαντος.

— Νὰ ἦναι λοιπὸν ἀληθές; ἀνέκραξεν ἡ Κλημεντία. Δὲν μὲ ἡπάτα λοιπὸν ἡ προαίσθησίς μου... πῶς ἠδυνήθη ἡ ὑψηλότης σας...

— Χθὲς, κατὰ τύχην, εἰς τὸν χορὸν τῆς κο-

ἐνεκάλυψα τὸ αἰσχρὸν αὐτὸ μυστήριον. Ἐκα-
 νον εἰς παράμερόν τινα τόπον τοῦ χειμερινοῦ κήπου.
 γινώσκοντες ὅτι ἄθροισμά τι φυτῶν μὲ διεχώριζεν ἀπ'
 αὐτῶν καὶ μ' ἐσυγχώρει νὰ τοὺς ἀκούω, ἡ κόμησά
 καὶ ὁ ἀδελφός της ἦλθον νὰ συνομιλήσωσι πλη-
 ου μου περὶ τῶν σχεδίων των καὶ περὶ τῆς παγίδος
 ὅποιαν ἔστηνον δ' ὑμᾶς. Θέλων νὰ σᾶς προειδο-
 ῶ περὶ τοῦ κινδύνου τὸν ὅποιον διατρέχετε, ἔ-
 παυσα εἰς τὸν χορὸν τῆς κυρίας Δε-Νερβάλ, ἐπειδὴ σᾶς
 ἔμαζα ἐκεῖ· δὲν εἶχετε ὁμῶς ὑπάγει. Νὰ σᾶς γράψω
 ἡδύνατο ἡ ἐπιστολὴ νὰ πέσῃ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ
 κυρίου, καὶ νὰ τὸν διεγείρῃ ὑποψίας. Ἐπροτίμησα
 αὐτὸν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ὁδὸν Τέμπλου καὶ νὰ σᾶς
 προσμείνω ἐκεῖ, διὰ νὰ ματαιώσω τὴν προδοσίαν τῆς
 κακοῦς Σάρας. Μὲ συγχωρεῖτε ὅτι σᾶς ἀναφέρω μὲ
 τὴν ἐκτασιν πράγματα ἅτινα πρέπει νὰ σᾶς ἦναι
 γνωστά. Ἀνευ τῆς ἐπιστολῆς τὴν ὅποιαν ἐλάβετε
 τὴν καλωσύνην νὰ μοὶ γράψητε . . . ἐπὶ ζωῆς μου δὲν
 ἔβλα κατὰ σᾶς εἶπει λέξιν περὶ τούτων ὧλων.

Μετά τινα στιγμήν σιγῆς ἡ Δ'-Ἀρβίλλη εἶπεν εἰς
 τὸν Ροδόλφον.

— "Ἐνὰ μόνον τρόπον ἔχω, ὑψηλότητε, τοῦ νὰ σᾶς
 ἀποδείξω τὴν εὐγνωμοσύνην μου . . . θέλω σᾶς φανερώ-
 ῃ τι τὸ ὅποιον ἀκόμη δὲν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ χεῖλη μου.
 Ὅ,τι μέλλω νὰ σᾶς φανερώσω δὲν θέλει μὲ δικαιώσει
 ἐνώπιόν σας, ἀλλ' ἴσως θέλει συντελέσει ὀλιγώτερον ἔ-
 νος ἢ διαγωγὴ μου νὰ σᾶς φανῇ.

— Εὐλικρινῶς, κυρία, εἶπε μειδιῶν ὁ Ῥοδόλφος· εἴμ'
 ἐνώπιόν σας εἰς θέσιν ἣτις μὲ φέρει εἰς ἀμνηχανίαν . . .

Ἐκθαμβος ἡ Κλημεντία διὰ τὸν σχεδὸν κοῦφον τοῦ
 Ῥοδόλφου λόγον τοῦτον, ἠτένισεν αὐτὸν μὲ ἀπορίαν.—
 Πῶς, ὑψηλότητε ;

— Μαντεύετε βέβαια ὅτι, προκειμένου συμβάντος

τὸ ὅποιον, ἔφου ἅπαζ ἔλυτρώθητε ἐκ τῆς εὐκατα-
νήτου παγίδος τὴν ὁποίαν σᾶς ἔστηνεν ἡ κόρησσα
ρα, δὲν ἤξιζε τοσοῦτον σπουδαίαν προσοχὴν σας.
πάρχει αἰτία δι' ἣν εἶμαι τώρα ἀναγκασμένος νὰ πε-
στήσω . . . ὀλίγον ἐνώπιόν σας τὸ πρόσωπον γη-
συγγενοῦς. Πλὴν, ἐπρόσθεσεν ὁ Ῥοδόλφος μὲ εὐδα-
τά τινα γλυκεῖαν καὶ φιλικήν, τὸν σύζυγόν σας τὸν
ρῶ σχεδὸν ὡς ἀδελφόν μου· ὁ πατήρ μου εἶχεν
σιώσει εἰς τὸν πατέρα του τὴν εὐνοϊκωτέραν εὐγνω-
σύνην. . . Σᾶς ὁμιλῶ λοιπὸν σπουδαίως· σᾶς συγχ-
ἀπὸ καρδίας ὅτι ἀπεδώκατε εἰς τὸν σύζυγόν σας
ἡσυχίαν καὶ ἀσφάλειαν.

— Καὶ διὰ τοῦτο λοιπὸν, ὕψηλότατε, διότι τυ-
τε τὸν Κ. Δ' Ἀρβίλλ διὰ τῆς φιλίας σας, ἐπιθυμῶ
ποκαλύψω ὅλην τὴν ἀλήθειαν . . . νὰ σᾶς ἐξηγηθῶ
περὶ τῆς συμπαθείας, ἥτις πρέπει νὰ σᾶς φαίνεται
σοῦτον κακῶς ἀποδιδόμενη ὅσον εἶναι πραγματικῶς
καὶ περὶ τῆς διαγωγῆς μου, ἥτις ἐπιφέρει ὕβριν πρὸς
ὅποιον ἡ Ἰρμετέρα Ὑψηλότης ἀποκαλεῖ σχεδὸν ἐδῶ
Αὐτῆς . . .

— Ἡ ἐμπιστοσύνη σας αὕτη μὲ καθιστᾷ εὐτα-
κυρία μου, καὶ ὑπερήφανον· μελοντοῦτο, συγχωρῶ
νὰ σᾶς ἀπαντήσω· ὅσον περὶ τῆς συμπαθείας
ποῖαν εἶπατε, ὅτι γνωρίζω ἀπὸ ποῖον αἰσθημα κινου-
νὴ ἐλάβετε αὐτήν· ἀπὸ οἶκτον φερομένη οὐχ' ἦτον
καὶ ἀπὸ τῆς νύξιος τῆς κορήσσης Σάρας Μάκ-Γρη-
ρίου, ἥτις εἶχε συμφέρον νὰ σᾶς βλάβῃ κατ' αὐτὴν
τρόπον . . . ἐπεχωρήσατε. Προσέτι γνωρίζω καὶ πο-
ἐδισταάσατε πρὶν ἀποφασίσητε αὐτὸ διὰ τὸ ὅποιον το-
τοσοῦτον λυπεῖσθε.

Ἡ Κλημεντία παρετήρησε τὸν πρίγκηπα μὲ ἀπο-
—

— Ἀπορεῖτε εἰς τοὺς λόγους μου τούτους,
ἄλλην ἡμέραν σᾶς λέγω τὸ μυστικόν μου, διὰ γὰ

μὲν αὖτε γόητα, ἐπανελάθεν ὁ Ῥοδόλφος μειδιῶν.

ἤσυχασεν ὁ σύζυγός σας ἐντελῶς;

— Μάλιστα, ὑψηλότεατε, εἶπεν ἡ Κλημεντία ταπεινὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς μὲ παραχῆν' καὶ σας βεβαιῶ, ὅτι μὲ προξενεῖ πολὺν νὰ τὸν ἀκούω νὰ μὲ ζητῇ γνῶμην ὅτι μὲ ὑπωπτεύετο, καὶ νὰ γοητεύεται ἐκ ὅτι τοσοῦτον μετριοφρόνως ἀπεσιώπων τὰς ἐλεγχμας μου.

— Ἀφαιτέ τον τοιουτοτρόπως· εἰν' εὐτυχής· μὴ τὸν φέρεστε τὴν γλυκειαν ἀπάτην αὐτήν, οὐδ' ἐλέγχεσθε αὐτὴν. . . . Ἄν δὲν μὲ ἦτον ἀπηγορευμένον νὰ λαλῶ τῆς περιστάσεως ταύτης ἀδιαφόρως, καὶ ἂν δὲν ἐλάττωτο, κυρία, περὶ ὑμῶν. . . ἤθελα εἶπει ὅτι ποτὲ ἡ γυνὴ δὲν φαίνεται εἰς τὸν σύζυγόν της θελκτικωτέρα ὅσον εἶναι ὁπότεν ἔχει νὰ τὸν ὑποκρύπτῃ σφάλμα. . . ἔχει τις ἰδέαν πόσον δελεαστικὰ εἶναι τὰ ὑποκρύπματα (γάδια) ἅτινα ἐμπνέει μία τεταραγμένη ὁρμή συνειδήσεως. . . Ὅταν κ' ἐγὼ ἤμην νέος, ἐπρόκειτο ὁ Ῥοδόλφος μειδιῶν, πάντοτε, ὁσάκις μοι ἐδείκνυν διπλοασμὸν ἀγάπης, ἡσθάνομην ἀκουσίως μου εἶδος δυσπιστίας· καὶ ἐπειδὴ ἐγνώριζα ἐκ τοῦ ἑαυτοῦ ὅτι ὁσάκις ἤμην κατὰ τι ἐνοχὸς ἐφαινόμην πλέον κυρτικὸς καὶ καθιστάρην πλέον ἀξιαγάπητος παρ' ὅταν ἤμην ποτὲ, δὲν ἀμφίβαλλα τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τῶν ἄλλων· ναί, ὁσάκις οἱ ἄλλοι μ' ἐφαίνοντο τοσοῦτοι ἀξιαγάπητοι ὅσον ἤθελα κ' ἐγὼ νὰ ἐφαινόμην ἀμφίβαλλα ὅτι ἡ γοητευτικὴ ἐκείνη συμφωνία ὑπέκρυπτον ἀμοιβαίαν ἀπιστίαν.

Π. Δ'. Ἀρβίλλῃ εὐαύμαζε βαθμηδὸν πλειότερον ἀκούσα τὴν Ῥοδόλφον νὰ λαλῇ μὲ τόσῃν ἀστείρευτῇ συμβάματι τὸ ἑποῖον ἡδύνατο πρᾶγμα νὰ τῇ ἐκείνη συνεπίας· ἀλλὰ δὲν ἤργησε νὰ μεντελῇ ὅτι ὁ Ῥοδόλφος, προσποιώμενος τὴν ἀπείρητον, ἀπείρητος ἦν βέβαιος

σπάθει νὰ σμικρύνῃ τὴν βαρύτητα τῆς ἐκδοῦ
τὴν ὁποῖαν τῇ ἀπέδωκε· τὸν λέγει λοιπὸν, βαθε-
τανυγεῖσα ἐκ τῆς εὐγενείας τοῦ αὐτῆς·

— Καταλαρβάνω τὴν γενναιοτήτά σας, ὕψι-
τε . . . Συγχωρημένον εἰς ὑμᾶς τώρα τὸ ν' ἔσ-
καὶ νὰ λησμονῆτε ἀπὸ ποῖον μ' ἐλευθρώσατε κίνδ-
'Ο, τι ὅμως ἐγὼ ἔχω νὰ εἶπω πρὸς ὑμᾶς, τοσού-
σοβαρὸν καὶ περισπούδαστον, τοσαύτην ἔχει οἱ
τὰ σήμερον διατρέξαντα, καὶ τοσαύτην χρεὶν οἱ
συμβουλῆς σας, ὥστε σὰς ἱκετεύω νὰ ἐνθυμηθῶ-
μαῦ ἐσώσατε καὶ τιμὴν καὶ ζωὴν . . . καὶ ζωὴν
λότατε, ναί . . . Ὁ σύζυγός μου ἦτον ἐνοπλός·
εἶπεν εἰς τὴν παραφορὰν τῆς μετανοίας τοῦ
μὲ θανατώσῃ! . . .

— Ἀ! ἀνέκραξεν ὁ Ροδόλφος μὲ ζωηρὰν
νησιν.

— Εἶχε τὸ δικαίωμα . . . ἐπρόσθεσεν ἡ Δ'·
μετὰ πικρίας.

— Σὰς ἐξορκίζω, κυρία, ἀπήντησεν ὁ Ρο-
σπουδάξων τώρα· πιστεύσατε ὅτ' εἰμαι ἀνίκαν-
νὰ μείνω ἀδιάφορος εἰς ὅ, τι σὰς ἐνδιαφέρει· ἀν-
λίγου ἀστειεύθην, τὸ ἔκαμα διότι δὲν ἤθελα νὰ
τὸν νοῦν σας εἰς τὰ θλιβερὰ πράγματα τῆς σπ-
ῆμέρας, ἅτινα τρομερὰν πρέπει νὰ σὰς ἐπρὸς
συγκίνησιν. Τώρα, κυρία, σὰς ἀκούω μετὰ θρη-
κῆς προσοχῆς, ἀφοῦ εὐαρεστεῖσθε νὰ μὲ λέγητε
δύναται κατὰ τι νὰ σὰς χρησιμεύσῃ ἡ συμβουλὴ

— ὦ! κατὰ πολλὰ, ὕψηλότατε! Πρὶν ὅμως
ζητήσω αὐτὴν, συγχωρήσατε νὰ σὰς εἶπω λέξις
περί τινος παρελθόντος, τὸ ὁποῖον ἀγνοεῖτε . .
τῆς ζωῆς τὴν ὁποῖαν διήγαγον πρὸ τοῦ μετὰ το-
ρίου Δ'· Ἀρβίλλ συνοικισίου μου.

Ἀπὸ Ὁ Ροδόλφος προσέκλινεν ἡ Εὐφημίστα ἐξηκολο-

Δεκαεξαετής ἐγὼ ἐστερήθην τῆς μητρός μου· εἴ-
 γυνή μὴ δυνηθεῖσα νὰ κρατήσῃ ἐν δάκρυ. Δὲν εἶ-
 πόσον τὴν ἐλάτρευα· φαντασθῆτε, ὕψηλότατε, τὸν
 ὡν τύπον τῆς ἐπὶ γῆς καλωσύνης· ἡ πρὸς ἐμὲ φι-
 ληρία τῆς ἡτον ἑπακρος, εἰς ταύτην εὗρισκε βα-
 παραμυθίαν πικρῶν τῆς ὀδυνῶν . . . Ὀλίγον ἀ-
 ὦσα τὰς συναναστροφάς, φιλάσθενος, καὶ τῆς καθε-
 ῆς ζωῆς φίλη, μεγάλως ἠδύνατο νὰ καλλιεργῇ μόνῃ
 τὴν ἀνατροφὴν μου· ἐπειδὴ ἦτο γυνὴ μὲ γνώσεις
 πραγματικὰς, ποικιλωτάτας· τίνα διδάσκαλον ἤθελεν
 ἡ δὲ ἐμὲ κατὰλληλότερον αὐτῆς; Κρίνετε λοιπὸν,
 ὡς ἔβλεπε, πόση ὑπῆρξεν ἡ ἀπορία τῆς καὶ ἰδικῆ μου
 εἰς τὴν δεκαεξαετῇ μου ἡλικίαν, ἐνῶ σχεδὸν ἦτον
 ἀνατροφὴ μου τετελεσμένη, ὁ πατήρ μου, πρᾶσαι-
 μένος τὸ φιλάσθενον τῆς μητρός μου, μᾶς εἶπεν ὅτι
 τίς χήρα ἐκ τῶν σημαντικωτέρων, τὰ πάνδενα ὁ-
 ροῦναισα καὶ ὡς ἐκ τούτου ἑξίστα πλείστης συμπαθείας,
 ἔλατο νὰ τελειοποιήσῃ ὅ,τι ἡ μήτηρ μου κατήρχη-
 . . . Ἡ μήτηρ μου εἰς τὴν ἀρχὴν ἠναντιώθη εἰς
 ἐμὲ καὶ ἐγὼ δὲ ἡ ἰδία παρεκάλεσα τὸν πατέρα μου
 νὰ μεθίσθῃ μετὰ ἐμοῦ καὶ ἐκείνης μίαν ξένην· ἀλλ' ὁ-
 ῆεν ἀδυσώπητος καὶ μ' ὄλεε μᾶς τὰ δάκρυα. Ἡ κυ-
 ρία Ῥολάνδου, χήρα τινὸς συνταγματάρχου ἀποθανόντος
 ἐν τῇ Ἰνδίας . . . ὡς αὕτη ἔλεγεν, ἦλθε καὶ κατοίκη-
 μεν ἡμᾶς, καὶ ἐπεφορτίσθη νὰ ἐκπληρᾷ πλησίον μου
 τὴν διδασκαλίαν . . .

Ἡὼς! αὕτη εἶναι ἡ κυρία Ῥολάνδου τὴν ὁποίαν
 ὁ πατήρ σας ἐνυμφεύθη ἀμέσως σχεδὸν μετὰ τὸν
 ὡν σας;

Αὐτῇ, ὕψηλότατε.

Ἦτο λοιπὸν, ὡς φαίνεται, ὠραιότατη;

Μετρίως, ὕψηλότατε.

Τί λοιπὸν, πνευματώδης πολὺ;

(ΤΟΜΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ)

— Ὑπουργός . . . πονηρά . . . οὐδὲν ἄλλο . . . το περίπου εἰκοσιπενταετής· εἶχε τὰ μαλλία πολλὰ θά, τὰς ὀφρύς σχεδὸν λευκάς· τὰ ὄμματα μεγάλα, σιγύλα καὶ γαλχνά . . . τὴν φυσιογνωμίαν ταπεινὴν ἀρεσκευτικὴν· ὁ δόλιος μέχρι σκληρότητος χαρακτὴς ἦτο κατ' ἐπιφάνειαν ὑποχρεωτικός μέχρις εὐτελείας.

— Καὶ ἡ παιδεία τῆς;

— Διόλου τίποτε, ὑψηλότατε· καὶ δὲν ἐμπορῶ νὰ νοήσω πῶς ὁ πατήρ μου, ὅστις ἕως τότε τοσοῦτον ὀπαδὸς τῆς εὐσημεσίας, δὲν ἐστοχάσθη ὅτι ἡ ἀντινότης αὐτῆς τῆς γυναικὸς ἐμελλε νὰ προδῶσθαι σκανδαλωδῶς τὴν ἀληθῆ αἰτίαν τῆς εἰς τὸν οἶκόν του παρυσίας τῆς. Ἡ μήτηρ μου τῷ ἀπέδειξεν, ὅτι ἡ κυρία Ρολάνδου ἦτο διόλου ἀμαθής· ἀλλ' αὐτὸς τὴν ἀπαγόρευεν, μὲ τόνον μὴ ἐπιδεχόμενον ἐπανάληψιν, ὅτι ἀμαθὴς πολυμαθής, ἡ νέα αὕτη καὶ περισπούδαστος χήρα ἐμελλε νὰ διατηρήσῃ εἰς τὸν οἶκόν του τὴν θέσιν ἣτις τῷ δόθη. Ταῦτα ἐγὼ τὰ ἔμαθον ὕστερον. Ἐκ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἡ μήτηρ μου ἐνόησε τὰ πάντα καὶ βραδέως κράνθη, ὅχι μὲ φαίνεται τόσον διὰ τὴν ἀπιστίαν τοῦ πατρὸς μου ὅσον διὰ τὰς ἐσωτερικὰς ταρχχάς, αἵτινες ἀπειλοῦντο ἐκ ταύτης τῆς σχέσεως . . . τέλος πάντων ὅλ' αὐτὰ ἠδύναντο νὰ φθάσωσι καὶ εἰς τὰς ἰδικὰς ἀκοάς.

— Ἀλλὰ, τῶνόντι· καὶ πρὸς τὸ συμφέρον αὐτὸ τοῦ ἀπονενοημένου πάθους του, ὁ κύριος πατήρ σας καὶ μὲ φαίνεται λογαριασμὸν ἐκκλινεῖν εἰσάγων τὴν γυναῖκα ταύτην εἰς τὸν οἶκόν του.

— Καὶ θέλετε διπλάσιως θαυμάσει, ὑψηλότατε, ἐγνωρίζετε ὅτι ὁ πατήρ μου εἶν' ἐκ τῶν ἀνθρώπων κείνων οἵτινες προδοῦνται στιγμὴν μὴ παρεκκλινέωσιν τῶν διατεταγμένων· διὰ νὰ καταντήσῃ ἕως αὐτοῦ ἔχρεια ἔσται μίαν κυρίαν Ρολάνδου· φαντάσθητε ἡ γυν

ἡ πόσῃν ἔλαβεν ἐπιρροὴν ἐπ' αὐτοῦ διὰ τοῦ ἀκρα-
του ἔρωτος, τὸν ὁποῖον ἐπροσποιεῖτο πρὸς τὸν πα-
τρι μου.

— Ἀλλ' ὁποῖαν ἡλικίαν εἶχε τότε ὁ κύριος πα-
τρις;

— Ἦτον ἐξηκοντούτης περίπου.

— Κ' ἐπίστευεν εἰς τὸν ἔρωτα τῆς γυναικὸς αὐτῆς;

— Ὁ πατήρ μου εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἦτον ἐκ τῶν
τῶν τοῦ συρμοῦ . . . ἡ κυρία Ῥολάνδου, ὑπέκρουσε
τὴν φύσιν τῆς ἡ εἰς συμβουλὰς δολίας . . .

— Συμβουλὰς ! . . . καὶ τίς ἠδύνατο νὰ τὴν συμ-
βουλεύῃ;

— Τώρα σὰς λέγω, ὑψηλότατε. Μαντεύσασα ὅτι
ἐὺκατάστατος ἄνθρωπος, ὁπότεν καταληφθῇ ἀπὸ
τοῦ γυναικῆ, ἀγαπᾷ τοσοῦτω μᾶλλον νὰ τὸν κολακεύω-
σιν τὰ ἐξωτερικά του πλεονεκτήματα, ὅσον ὁ τοιοῦ-
τος ἐπαινος τὸν ἐνθυμίζει τοὺς ὡραιότερους τῆς ζωῆς
χρόνους, ἡ γυνὴ αὕτη, τὸ πιστεύετε, ὑψηλότατε !

— Ὁ κύριος ἀπέκρουσε τὸν πατέρα μου περὶ τῆς χάριτος καὶ τῶν
ἀρετῶν τοῦ προσώπου του, περὶ τῆς ἀμιμήτου κομ-
μότητος τοῦ ἀναστήματος καὶ τῆς συμπεριφορᾶς του
καὶ ἦτον ἐξηκοντούτης . . . Μ' ὤλην δὲ τὴν βελούκιαν

ὁποῖαν ὅλοι ἀναγνωρίζουσιν εἰς αὐτὸν, τυφλῶς ἐνέ-
σεν εἰς τὴν οὐτιδανὴν αὐτὴν παγίδα. Τοιαύτη ὑπῆρ-
κε καὶ τοιαύτη ὑπάρχει ἀκόμη, δὲν ἀμφιβάλλω, ἡ ἀ-
ρετὴ τῆς ἐπιρροῆς τὴν ὁποῖαν ἡ γυνὴ αὕτη ἔλαβεν ἐπ'
αὐτοῦ . . .

Νὰ ἰδῇτε, ὑψηλότατε ! μ' ὅλας τὰς θλίβε-
σιν ἀπασχολήσεις ὑφ' ὧν εἶμαι κυριευμένη τὴν σήμερον,
ἐν δυνάμει νὰ μὴ μειδιάσω ἐνθυμουμένη ὅτι συχνάκις
τοῦ συνοικεσίου μου ἤκουσα τὴν κυρίαν Ῥολάνδου
λέγει καὶ νὰ ὑποστηρίξῃ, ὅτι ἡ καθ' ἑαυτὴ ὡριμότης
(ἐπανελαμβάνω τὰς λέξεις τῆς) ἦτον ἡ ὡραιότερη
παχὴ τῆς ζωῆς . . . αὕτη δὲ ἡ καθ' ἑαυτὴ ὡριμότης

ἤρχιζεν, ὥς εἶναι τῶντι ἀληθές, περὶ τὸ πεντηκ
ἔτος τῆς ἡλικίας.

— Δηλαδή περὶ τὴν ἡλικίαν τοῦ κυρίου
τῆς σῆς;

— Ναί, ὀψιλότατε . . . Τότε μόνον, ἔλεγεν
εἰς Ῥολάνδου, τὸ πνεῦμα καὶ ἡ πείρα ἀποκτῶσι τὴν
περαιτέρω των· τότε μόνον οἱ ἄνδρες ὅσοι κατέ
θέσιν ὕψηλὴν εἰς τὴν κοινωνίαν ἀπολαύσουσι τὴν ὑπὲρ
ψιν ὅσας ἔχουν ἀξιώσεις· τότε μόνον καὶ τὸ σύνολον
μορφῆς των, ἡ ἀγαθὴ τῆς συμπεριφορᾶς των χάρις
νοῦσι τὴν ἐντέλειαν, ἐπειδὴ κατ' αὐτὴν ταύτην τὴν
ποχὴν τῆς ζωῆς ἡ φυσιογνωμία παρουσιάζει θεαν
μίγμα χαριέσσης ἡμερότητας καὶ σοβαρότητος θυμολογίας.
Τέλος πάντων, ἐλαφρόν τι νέφος μελαγχολίας, πρὸς
νούμενον ἐκ τῶν δυσχερεσκειῶν τὰς ὁποίας συνεπι
πάντοτε ἡ πείρα τοῦ κόσμου . . . συμπληροῖ τὸ ἀνέ
μάχητον θέλημα τῆς καθ' ἑαυτὸ ὀριμότητος· θέ
τρον, ἔσπευδε προσθέτουσα ἡ κυρία Ῥολάνδου, τὴν
ποῖον γνωρίζουν νὰ ἐκτιμῶσι μόναι αἱ νοήμονες καὶ
λόκαρδοι γυναῖκες, αἵτινες ἔχουσι τὴν φιλοκαλίαν
ἀναστέλλωσι τοὺς ὤμους εἰς τὰ ἐξιππασμένα νεαν
ματα τῶν πρελλῶν ἐκείνων παιδαρίων, τὰ ὅποια
ἐπάτησαν τοὺς παράγια καὶ δὲν ἔχει ὁ χαρακτήρ
οὐδεμίαν σταθερότητα, οὐδ' ἡ ἀσήμαντος νεαρὰ μο
των ἐποητικίσθη εἰσέτι ἐκ τοῦ μεγαλοπρεποῦς
νου ὕφους τὸ ὅποion ἐμφαίνει τὴν βαθεῖαν ἐπιστο
τοῦ βίου.

Ὁ Ῥοδόλφος δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ μειδιάσῃ ἐκ τῆς
ρωνικῆς χολῆς μετὰ τὴν ὁποίαν ἡ κυρία Δ'-'Αρβίλλ
γράφει τὴν εἰκόνα τῆς μητρικῆς τῆς.

— Ὑπάρχει τι τὸ ὅποion ποτὲ δὲν συγχωρῶ εἰς
γελοῖους ἀνθρώπους, εἶπε πρὸς τὴν μαρκεσίαν.

Δ— Τί, ὀψιλότατε ὁ θειασθῆκη θέρους

— Τὸ ὅτι εἶναι καὶ κακοί . . . τοῦτο δὲ μᾶς ἐμπο-
 τοῦ νὰ τοὺς καταγελῶμεν ἐλευθέρως.

— Βλέπετε, ἔχουσι καὶ αὐτοὶ ἐν ὄπλῳ ἀμυντικόν,
 ἡ Κλημεντία.

— Γυρνῶντι καὶ τοῦτο μὲ θλίβει, βεβαιωθῆτε διότι,
 λόγου χάριν, δὲν ἤμην βέβαιος ὅτι αὕτη ἡ κυρία
 λάνδου σὰς ἐπροξένησε μέγα κακὸν, πολὺ ἤθελα γε-
 νῆαι μὲ τὴν καθ' ἑαυτὴ ὀριμότητά της· τί ἐφάρσεις!
 Ἄλλοιπόν, αὐτὰ τὰ μωρὰ, τὰ τεσσαρακονταετῆ, κα-
 τὰ τὴν γυναῖκα ταύτην, μόλις ἀκόμη ἔσκασαν ἀπὸ τὸ
 γῆρας, ὡς ἔλεγον οἱ παλαιοὶ μας. ὦ! τὰ δυστυχῆ
 κόλνα!

— Ὅτι πρὸ πάντων μ' ἐμπνέει ἀποστροφὴν πρὸς
 τὴν γυναῖκα, εἶναι ἢ πρὸς τὴν μητέρα μου ἀξιο-
 πρεπτος διαγωγὴ της . . . εἶναι ἢ προσπάθεια τὴν ὁ-
 ραὴν κατέβηκε διὰ νὰ τελεεφορήσῃ τὸ συνοικεσίον μου,
 ἢ δ' Ἀρβίλλη μετὰ τινι δισταγμῶν.

— Ὁ Ροδόλφος τὴν ἠτένισε μὲ ἀπορίαν.

— Ὁ κύριος δ' Ἀρβίλλ εἶναι φίλος σας, ὠφελότατε,
 ἀνέλαβεν ἡ Κλημεντία μὲ στερεὰν φωνήν. Ἰννορίζω
 τὴν βαρύτητα τοῦ λόγου τὸν ὅποιον εἶπα . . . Ὑστε-
 ρὸς μὲ λέγετε ἂν ἦναι δίκαιος. Ἀλλ' ἐπανέρχομαι εἰς
 τὴν κυρίαν Ρολάνδου, συστηθεῖσαν παρ' ἐμοὶ ὡς διδά-
 σκαλον, μ' ὅλην τὴν φανεράν ἀνικανότητά της. Ἐκ τού-
 τῃς ἡ μήτηρ μου ἦλθεν εἰς λόγους μετὰ τοῦ πατρὸς
 σου δυσσρέστους, κατὰ συνέπειαν τῶν ὁποιῶν ὁ πα-
 τὴρ μου ἐψυχράνθη μεγάλως μὲ ἡμᾶς· ἐκτοτε ἐξήσχημεν
 ἀπογοητίζεσθαι εἰς τὰ δωμάτιά μας, ἐνῷ ἡ κυρία Ρο-
 λάνδου σχεδὸν δημοσίως ἐξετέλει εἰς τὸν οἶκόν μας τὰς
 μᾶς τῆς ὑποδοχῆς, ὁσάκις ἤρχοντο ξένοι, μὲ τὸν τί-
 τλον διδασκαλίσσης μου.

— Πόσον πρέπει νὰ ἐθλίβετο ἐκ τούτου ἡ μήτηρ σας.

— Δι' ἐμὲ πλειότερον παρὰ διὰ τὸν ἑαυτὸν γὰρ

διότι ἐσυλλογίζετο τὸ μέλλον . . . Ἡ ἤδη φιλήσασθαι
 ὑγεία της ἡσθένησεν ἔτι πλέον ἄρρωστον λοιπὸν
 κατὰ δυστυχίαν ὁ ἱατρός μας, κύριος Σορβιέρ,
 ποθάνει ἡ μήτηρ μου εἶχε πᾶσαν ἐμπιστοσύνην
 τὸν καὶ πολὺ τὸν ἐλυπήθη. Ἡ κυρία Ρολάνδου
 τὸν καὶ φίλον της ἕνα δόκτορα Ἰταλὸν πολὺ
 ὡς ἔλεγεν ἀπατηθεὶς ἐκ τοῦ λόγου τούτου ὁ
 μου τὸν προσεκάλεσε ποτὲ, ἱατρεύθη, καὶ τὸν
 νεν εἰς τὴν μητέρα μου, ἥτις, φεῦ ! τὸν ἐδέχθη,
 τὸς τὴν ἐπεμελήθη εἰς τὴν τελευταίαν ἀσθενείαν
 — Εἰς τοὺς λόγους τούτους οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς
 Εἰλλης ἐπλήσθησαν δακρύων. — Ἐντρέπομαι νὰ
 φρασθῶ τὴν ἀδυναμίαν μου αὐτὴν, ὑψηλότατε,
 σθεσεν ἡ γυνὴ, πλὴν, μόνη ἡ ἰδέα ὅτι ὁ ἱατρός
 συστάθη εἰς τὸν πατέρα μου ὑπὸ τῆς Ρολάνδου
 πνευ (χωρὶς τότε νὰ ἔχω κανένα λόγον) ἀκούσιον
 ἀπέχθειαν ὅταν εἶδα τὴν μητέρα μου νὰ τὸν διδῶ
 ἐμπιστοσύνην της, δὲν ἐξεύρω ὅποιος μ' ἐκυρίευσεν
 καὶ ὁμῶς, ὅσον διὰ τὴν ἐπιτήμην, ὁ δόκτωρ Πολυδώρου

— Πῶς; πῶς τὸν εἶπατε; ἀνέκραξεν ὁ Ροδόλφος.

— Τί ἔχετε, ὑψηλότατε; εἶπεν ἡ Κλημεντία
 πεπληγμένη ἐκ τῆς ὀφειας τοῦ Ροδόλφου.

— Ἀλλ' ὅχι, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ πρίγκηψ·
 ἀπατῶμαι . . . αὐτὰ πρέπει νὰ συνέβησαν πρὸς
 ἐξ ἐτῶν, ἐνῶ, καθὼς ἐπληροφορήθην, ὁ Πολυδώρου
 δύο μόνον ἐτῶν ἦλθεν εἰς Παρισίους, κεκρυμμένος
 νομα ψευδές . . . αὐτὸς βέβαια ἦτον ὁ τὸν ὅποιον
 χθές . . . αὐτὸς ὁ ἀγύρτης Βραδαμάντης . . .
 μως . . . δύο ἱατροὶ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος . . . (1).

(1) Ἐπιθυμοῦμεν εἰς τὸν ἀναγνώστην, ὅτι ὁ Πολυδώρου
 ἐκ τῶν διανοητικῶν ἱατρῶν ὁποῦν ἐνδέχθη τὴν ἀνατροπὴν τοῦ
 ὀνόματος, Σ. τ. Σ.

- οὐκ σύμπτωσις ! . . . Κυρία, σὰς παρακαλῶ, ὀλίγα
 εἰς μοι περὶ αὐτοῦ τοῦ δόκτορος Πολυδώρου, εἶπεν
 ῥόδολφος πρὸς τὴν Δ' - Ἀρβίλλην, ἥτις τὸν ἐβλεπε μέ-
 γαν ἀπορίαν ὁποῖαν ἡλικίαν εἶχεν αὐτὸς ὁ Ἰ-
 ρίς ;
- Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἦτο πεντηκοντούτης περίπου.
- Καὶ ἡ μορφή του . . . ἡ φυσιογνωμία του ;
- Ἀπαισία . . . ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τοὺς πρα-
 γμαγεῖς του ἐφθαλμούς . . . τὴν κερπύλην ὡς ἀε-
 μύτην του . . .
- Αὐτὸς εἶναι ! . . . ἀνέκραξεν ὁ ῥόδολφος. Καὶ
 ἤλθεσθε, κυρία, νὰ καταικῇ ἀκόμη εἰς Παρισίους ὁ
 ἴστωρ Πολυδώρος ;
- Ἀγνοῶ, ὑψηλότητε. Ἐν ἔτος μετὰ τὸν γάμον
 ὁ πατὴρ μου αὐτὸς ἀνεχώρησεν ἐκ Παρισίων. Μία φί-
 λη μου, τῆς ὁποίας ἦτον ἐπίσης ἰατρός κατὰ τὴν ἐποχὴν
 τὴν ὁ Ἰταλὸς αὐτός, ἡ κυρία Δὲ-Λυσσηναῖ . . .
- Ἡ δούκισσα Δὲ-Λυσσηναῖ ! ἀνεφώνησεν ὁ ῥο-
 δολφος.
- Μάλιστα, ὑψηλότητε . . . Πλὴν πῶς ὁ τοσοῦτος
 μαρτυρῶν ;
- Συγχωρήσατε νὰ σὰς ἀποσιωπήσω τὴν αἰτίαν . . .
- Ἀλλὰ τί σὰς ἔλεγε τότε περὶ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἡ
 κυρία Δὲ-Λυσσηναῖ ;
- Ὅτι συνεχῶς, μετὰ τὴν ἐκ Παρισίων ἀναχώρη-
 σίν του, τὴν ἔγραψεν ἐπιστολὰς μὲ πολὺ πνεῦμα, περὶ
 τῶν τάπων τοὺς ὁποίους ἐπεσκέπτετο διότι ἡγάπα πο-
 λὴν περιηγήται . . . Τώρα . . . ἐνθυμοῦμαι ὅτι πρὸ ἐ-
 πεντηκονταίου μηνός, ἠρώτησα τὴν κυρίαν Δὲ-Λυσσηναῖ ἂν
 ἐκείνη πάντοτε περὶ τοῦ κυρίου Πολυδώρου, καὶ μὲ
 ἀνέκριθην μετὰ κάποιαν ταραχὴν, ὅτι πρὸ καιροῦ δὲν ἤκουε
 πλέον λόγος περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἠγνοεῖτο τί ἀπέγεινε,
 πολλοὶ μάλιστα ἐπίστευσαν ὅτι ἀπέθανεν.

— Ἀκατανόητον . . . εἶπεν ὁ Ῥαδόλφος, ἐν-
μενος τὴν ἐπίσκεψιν τῆς κυρίας Δέ-Λυσσιναι πρό-
αγύρτην Βραδαμάντην.

— Λοιπὸν, ὑψηλότατε, τὸν γνωρίζετε αὐτὴν
θρῶπον ;

— Ναί, κατὰ κακὴν μου τύχην . . . Ἀλλὰ
παρακαλῶ, ἐξακολουθήσετε ἄλλοτε σὰς λέγω τί
μα εἶναι ὁ Πολυδώρης αὐτός . . .

— Τί ; αὐτὸς ὁ ἰατρός . . .

— Εἰπῆτε μᾶλλον αὐτὸς ὁ ἐν βδελυρωτάτοις
μασι γηράσας.

— Ἐγκλήματα ! . . . ἀνεφώνησεν ἡ κυρία Δέ-
μετὰ φρίκης ἔπραξεν ἐγκλήματα, αὐτὸς . . .
τῆς Ῥολάνδης, ὁ ἰατρός τῆς μητρός μου ! Καὶ ἡ
μου ἀπέθικεν εἰς τὰς χεῖράς του μετὰ τινῶν ἡμερῶν
σθένειαν ! . . . Ἄ ! ὑψηλότατε, δὲν μὲ ἡπάτα λοι-
προαίσθησις !

— Ἡ προαίσθησίς σας ;

— Ναί . . . σὰς εἶχα εἰπεῖ ὅτι αὐτὸς ὁ ἰατρός
ἐνέπνεεν ἀπέχθαιαν ἐπειδὴ εἰσῆχθη εἰς τὸν οἶκον
ὑπὸ τῆς Ῥολάνδης . . . πλὴν ἐσιώπων τὸ μεγάλην
ὑψηλότατε . . .

— Τί ;

— Ἐφοβούμην μὴ κατηγορήσω ἕνα ἀθῶον, μὴ
σω ἀθεόφοβον προσοχὴν εἰς τὴν πικρίαν τῆς
μου. Ἀλλὰ τώρα θέλω τὰ πάντα σὰς εἶπει, ὑψη-
τε. Ἡ μήτηρ μου ἦτο κατάκοιτος πρὸ πέντε ἡμερῶν
γὼ δὲ πάντοτε τὴν ἐνοσοκόμουν. Ἐν ἐσπέρας
εἰς τὸν ἡλιακὸν τοῦ οἴκου μας νὰ πνεύσω ὀλίγον
ἀέρα τοῦ κήπου μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας κατὰ
νω πάλιν καὶ εἰσερχομαι διὰ μακροῦ τινος διαδ-
σκοτεινοῦ. Εἰς τὸ ἀσθενὲς φῶς λύχνου, φῶς ἐκχέ-
ει τῆς θύρας τοῦ θαλάμου τῆς κυρίας Ῥολάνδου,

τὸν κύριον Πολυδώρην καὶ ἐξήρχετο. Ἡ γυνὴ αὕτη συνώδευεν. Ἐγὼ ἤμην εἰς τὸ σκότος καὶ δὲν με μετήρησαν. Ἡ κυρία Ρολάνδου τὸν λέγει με πολυχαμπήλῃν φωνὴν λόγους τινὰς τοὺς ὁποίους δὲν ἤμμεσαν ἂν ἀκούσω. Ὁ ἱατρός ἀπεκρίθη με τόνον ὑψητόν αὐτὴν μόνον τὴν λέξιν Μεθαύριον. Καὶ εἶπε ἡ Ρολάνδῃ ἐξηκολούθει νὰ τὸν λαλῇ πάντοτε με χαμπήλῃν φωνήν, οὗτος ἐπανάλαβε με παράδοξον τόνον. — Μεθαύριον, σὰς λέγω, μεθαύριον . . .

— Καὶ τί ἐσήμεαινον οἱ λόγοι οὗτοι;

— Τί ἐσθίμακινον, ὠψηλότατε; Τὴν τετράδην ἐσπέ-
ρας ὁ κύριος Πολυδώρου ἔλεγε· Μεθαύριον . . . τὴν πα-
κακευήν . . . ἢ μήτηρ μου ἐξεψύχα.

Ω! τί φόβη! τί φόβη!...

Μετὰ τὸ ὀλέθριον αὐτὸ συμβᾶν, μ' ἐπῆραν εἰς τὸν
τινὸς συγγενοῦς, ἦτις, χωρὶς τελείως νὰ προσέξῃ
ἐκατάλληλον τῆς ἡλικίας μου, ἤρχησε καὶ μὲ
ἐλευθέρως πόσον ἐχρεώσθουν νὰ μισῶ τὴν Ῥολάν-
δου, φωτίσασά με καὶ περὶ τῶν φιλοδοξῶν ἐλπίδων τὰς
ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης πρέπει νὰ συνέλαβεν
ἡ γυνή. Τέλος πάντων κατενόησα ὅλα ὅσα πρέ-
πει νὰ ὑπέφερεν ἡ μήτηρ μου. Ὅταν κατὰ πρῶτον ἐ-
παυεὶ τὸν πατέρα μου, ἡ καρδιά μου συνετρίβη· ἦλθε
μ' ἐπάρῃ εἰς Νορμανδίαν, διὰ νὰ περάσωμεν ἐκεῖ τοὺς
πρώτους μῆνας τῆς θλίψεώς μας. Καθ' ὁδὸν μὲ εἶπε
ἡ τροπολογία, καὶ ὡς νὰ ἦτο πράγμα φυσικώτα-
τον, ὅτι, κατ' εὐτυχίαν του καὶ ἰδικήν μου, ἡ κυρία
Ῥολάνδου συγκατένευσε ν' ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ
οἴκου του, καὶ νὰ μὲ χρησιμεύσῃ ὡς ὁδηγήτρια εἰς τὸ
καὶ οἶκον.

φθάσασα εἰς Ἀλβιέρσας (τοιούτον ὄνομα φέρει ἡ τοῦ πατρὸς μου ἰδιοκτησία), πρῶτος τὸν ὁποῖον εἶδα ἐρχόμενον εἰς προὑπάντησίν μου ἦτον ἡ κυρία Ῥαλάνδου,

ἥτις ὑπῆγεν ἐκεῖ κ' ἐκκατοίκησεν ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀ-
 νεν ἡ μήτηρ μου. Μ' ὅλον τὸ ταπεινὸν καὶ μεῖ-
 τοῦ ἡθους τῆς διέκρινεν ὁ ὀφθαλμὸς μου ἐπὶ τοῦ πρ-
 που τῆς θριαμβευτικῆν τινα χερὰν ἀδεξίως ὑποκρ-
 μένην. Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὸ εἰρωνικὸν καὶ
 ρέκκον ἐνταυτῷ βλέμμα τὸ ὅποιον ἐρρίψεν ἐπ' ἐμ-
 πόταν μὲ εἶδεν ἀφικνουμένην ὁμοιάζεν ὥσάν νὰ μ-
 γεν. — 'Εδῶ εἶμαι εἰς τὸ ὅσπερ μου, καὶ ἡ ξένη
 σύ. — 'Αλλ' ἰδῆτε ὅποια λύπη μ' ἐπιφυλάττετο
 εἴτε ἐξ ἀπροσεξίας ἀσυγχωρήτου, εἴτε ἐξ ἀναιδέας
 λυρᾶς, ἡ γυνὴ αὕτη ἐκάθισεν εἰς τὸν θάλαμον τῆς
 τῆς μου. Εἰς τὴν ἀγανάκτησίν μου ἐπαρεπονέθη
 τὸν πατέρα μου διὰ τὴν τοιαύτην ἀπρέπειαν· ἀλλ'
 τὸς μ' ἀπεκρίθη σοφικῶς ὅτι δὲν ἔπρεπε τοῦτο
 θαυμάζω, ἐπειδὴ ὤφειλα μάλιστα νὰ συνειθίσω νὰ
 ρῶ καὶ νὰ σέβωμαι τὴν κυρίαν 'Ρολάνδου ὥσάν δευ-
 ραν μητέρα μου. Τὸν ἀπήντησα ὅτι τοιοῦτοτρόπως
 θελῶ βεβηλώσει τὸ ἱερὸν ὄνομα ἐκείνης, καὶ μ' ὅλην
 ὀργὴν του, ποτὲ ὁσάκις ἤρχετο λόγος δὲν ἔλειπα τοῦ
 τὸν ἀποδεικνύω ῥητῶς ὅλην μου τὴν πρὸς τὴν 'Ρολ-
 ῆν ἀντιπάθειαν. Πολλάκις ἐθυμώθη καὶ μὲ πλῆ-
 ἐνώπιόν της· μὲ ἔλεγεν ἀχάριστον· μ' ἐπέπληττε
 ἔφερόμην ψυχρῶς πρὸς ἓνα ἄγγελον παραμυθίας τὸν
 ποῖον μᾶς ἐξαπέστειλεν ἡ Πρόνοια. — Σὲ πατέρα
 πάτερ μου, λαλεῖτε μᾶλλον διὰ σᾶς, — τὸν εἶπα
 ἡμέραν. Τότε ἐγινε θηρίον· ἡ κυρία 'Ρολάνδου, μὲ
 μελίκρατόν της φωνήν, ἐμεσολάβησεν ὑπὲρ ἐμοῦ με-
 θυάτην ὑπόκρισιν. — Μὴ συνερίζεσθε τὴν Κλημεν-
 τὴν ἔλεγεν· ἡ λύπη τὴν ὅποιαν αἰσθάνεται διὰ τὴν
 ραίαν τῆς ἐξαιρέτου γυναικὸς τὴν ὅποιαν θηνοῦμεν
 μᾶς εἶναι τύπον φυσικῆ, τύπον ἀξέπικτον, ὥστε
 νὰ μὴ παραξενυνώμεθα ἂν ἐνίοτε παραξέρεται, καὶ
 τῆς ἡμετέρας ὁδὸς πρὸς τὴν ἀβυσσὸς τῆς ὑποστάσεως.

— μ' ἔλεγεν ὁ πατήρ μου δεικνύων μοι τὴν Ῥολάνδου με θυμασμένον ἀκούεις! εἶδες ἐκεῖ καλωσύνην, γενναιοφροσύνην! Ζήτησέ την ἀμέσως συγγνώμην. — Ἡ μητέρα μου μὲ βλέπει καὶ μὲ ἀκούει... καὶ ποτὲ δὲν ἔθελον συγχωρήσει τοιαύτην χαμέρπειαν, εἶπα εἰς τὸν πατέρα μου, καὶ ἐξῆλθον ἀφήσκα αὐτὸν καταγιγνόμενον παραγορεύσας τὴν κυρίαν Ῥολάνδου καὶ νὰ σπογγίσῃ τὴν ψυδὴν της δάκρυα... Μὲ συγχωρεῖτε, ὑψηλότατε, ἐνδιατρίβω εἰς τὰς μικροπρεπείας ταύτας, ἀλλ' εἶναι μόνον ικανὰ νὰ σᾶς δώσωσιν ἰδέαν περὶ τῆς τότε ζωῆς μου.

— Μὲ φαίνεται ὅτι παρευρίσκαμαι εἰς μίαν ἀπὸ τὰς καὶ τὰς οἰκιακὰς σκηνάς, τὰς τοσοῦτον θλιβερώς ἀληθινὰς... Εἰς πόσας οἰκογενείας αὗται ἐπανελήφθησαν, πόσας θέλουν ἐπαναληφθῇ... Ἀλλ' ὑπὸ ποῖον πάλιν ἐπαρουσίαζεν ὁ κύριος πατήρ σας τὴν κυρίαν Ῥολάνδου εἰς τοὺς γείτονας;

— Τὴν ἐπαρουσίαζεν ὡς διδάσκαλον καὶ φίλον μου...

— Καὶ ἔζη πάντοτε μεμονωμένος, χωρὶς συνατροφίας;

— Παρεκτὸς σπανίων τινῶν ἐπισκέψεων, ἀναγκασιωδῶς πηγαζουσῶν ἀπὸ τὰς γειτονικὰς σχέσεις καὶ ἀπὸ τὰς ὑποθέσεις του, δὲν ἐβλέπομεν κανένα· ὁ πατήρ μου, κατακυριευθεὶς ἀπὸ τὸ πάθος καὶ ὑποχωρῶν βέβαιον εἰς τὰς ἐνστάσεις τῆς κυρίας Ῥολάνδου, ἀφῆκε μετὰ τρεῖς μόλις μῆνας τὴν θλίψιν τῆς μητρός μου, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι δὲν βλάπτουν τὰ φορέματα... ὅταν ἡ ἀρρώστια ἦναι μακρὰ... Ἡ πρὸς ἐμὲ ψυχρότης του καὶ τὸ βαθυμυδὸν, καὶ τόση κατῆντησεν ἡ ἀδιαφορία του, ὥστε μ' ἀφηνεν ἐλευθερίαν ἀπίστευτον εἰς τὴν ἡλικίαν μου. Τὸν ἔβλεπα μόνον ὅταν ἐκκθήμεθα εἰς τὰ πρᾶγμα ἐπαμένως ἀπεσύρετο μετὰ τῆς κυρίας Ῥολάνδου.

καὶ τὴν ὑπηγόρευε νὰ γράφῃ τὰς ἐπιστολάς του· ἐξήρχετο μετ' αὐτῆς δι' ὕψήμας ἢ περιπατῶν, δὲν ἐπέστρεφον πλέον εἰμὴ μίαν ὥραν πρὸ τοῦ γυμνασίου. . . Ἡ Ρολάνδη ἐστολίζετο μετὰ πλείστης καλίας· ὁ πατήρ μου ἐπίσης ἐνεδύετο μετὰ παράδοξον τὴν ἡλικίαν του μικρομέριμναν· μετὰ τὸ γεῦμα, δέχετο ὅσους δὲν ἠδύνατο ν' ἀποφύγῃ, ἐπομένως ὄντο μετὰ τῆς κυρίας Ρολάνδου καὶ συνέπαιζον πᾶσους (τὸ τάβλι), καὶ τέλος πάντων προσέφερον αὐτὴν τὸν βραχίονα τὴν ὡδήγει εἰς τὸν θάλαμον μητρὸς μου καὶ ἀπεσύρετο εἰς τὸν ἰδικόν του. Ὅσον ἐμὲ, ἡδυνάμην ὅπως ἤθελα νὰ περάσω τὴν ἡμέραν ἔκπευκ ἀκολουθουμένη παρ' ἑνὸς ὑπηρετοῦ, ἢ ἐκπευκ μακροῦς περιπάτους μέσα εἰς τὰ δάση τὰ τριγύρω τοῦ πύργου μας· ἐνίοτε, βεβαρυμένη ἀπὸ μελαγχολίαν, ἐφαινόμην εἰς τὸ πρόγευμα, καὶ ὁ πατήρ μου οὐδ' φρόντιζε κἄν. . .

— Παράδοξος λήθη! . . . ὅποια ἐγκαταλείψης! . . .

— Ἀπαντήσασα διαφόρους κατὰ συνέχειαν ἡλικίας ἑνα τῶν γειτόνων μας εἰς τὰ δάση ὅπου συνήθως περιπατοῦμεν, χόμην ἑφιππος, ἀφῆκα καὶ αὐτοὺς τοὺς περιπάτους, καὶ πλέον δὲν ἐξῆλθα ἐκ τοῦ περιβόλου μας.

— Ἀλλ' ὅποτε ἐτυγχάνετε μόνη μετὰ τῆς γυναικὸς ταύτης, πῶς ἐφέρετο;

— Ἐγὼ κ' ἐκείνη ἀπεφεύγαμεν ὅσον τὸ δυνατόν τὰς τοιαύτας συναντήσεις. Μίαν μόνην φοράν, ἀνέστη ἡμεῖς ὅτε ἡμεῖς ἀνέστημεν, ἀνέστη καὶ ὁ κύριος Πολυδώρης διὰ νὰ εἴδῃς βεβαίως τὴν μητέρα μου; τὴν λέγω κῆριμα, κυρία μου, ἐπὶ εἰν' ἐδῶ παρὼν ὁ κύριος Πολυδώρης διὰ νὰ εἴδῃς βεβαίως σὺ ὑπὲρ τοῦτο θὰ γίνῃ. . .

⁴Καὶ τί σὰς ἀπεκρίθη ὁπόταν τὴν ἐνθυμίσητε τοὺς
καὶ τοὺς τοῦ Πολυδώρου;

Πρῶτον ἐκοκλίνισεν ἔπειτα, ὑποκρύψασα τὴν
 ὄψιν τῆς, μὲ ἠρώτησε τί τάχα ἐννοοῦσα. — Ὅταν
 ᾤητε μόνη ζητήσετε εἰς τὸν ἴδιον ἑαυτὸν σας τὴν
 τῆς ἀπορίας, τὴν ἀπεκρίθη. Μετὰ τινα κκιρὸν εἰ-
 σὲ χώραν ἄλλη σικηνὴ ἀποφασίσασα, διὰ νὰ εἶπω οὐ-
 τὴν εἰμαρμένην μου. Εἶχομεν εἰς ἓν δωματίον, ὅπου
 καθορίζομεθα τὸ ἐσπέρας, διαφόρους εἰκόνας προσώ-
 πων τῆς οἰκογενείας μου· μεταξὺ αὐτῶν ὑπῆρχε καὶ ἡ
 εἰκὼν τῆς μητρός μου. Μίαν ἡμέραν βλέπω καὶ γίνεταί
 ἄνθος. Δύο τῶν γειτόνων μας εἶχον ἔλθει νὰ γευμα-
 τώσωμεν ὁμοῦ· ὁ εἰς ἦτον ὁ Κ. Δορβάλλ, συμβολαιογράφ-
 ος ἐκείνου τοῦ τόπου, ὅστις μεγάλως ἐσέβετο τὴν μη-
 τέρα μου. Εἰσέρχομαι λοιπὸν εἰς τὸ ἐστιατόριον καὶ —
 εἰς τὴν εἰκὼν τῆς μητρός μου; ἐρωτῶ τὸν πατέρα
 μου. — Ὅσακις ἔδλεπα τὴν εἰκόνα αὐτὴν μ' ἐπροξένει
 ἰσχυρὰ, μ' ἀποκρίνεται ὁ πατήρ μου τεθορυβημένος καὶ
 ἀκρόων μοι διὰ νεύματος τοὺς παρευρισκομένους ξέ-
 νους, ὡς τάχα νὰ ἦτον ἐμπρὸς τῶν ἀναίκεις ἡ ἐρώτησίς
 μου. — Καὶ τώρα, ποῦ εἶναι, πάτερ μου, ἡ εἰκὼν; —
 ἀπαρτίς τότε πρὸς τὴν Ῥολάνδην καὶ ἐρωτῶν αὐτὴν
 ὅτι τοῦ βλέμματος καὶ μὲ χειρονομίαν στενοχωρίας —
 τοῦ ἔβαλαν τὴν εἰκόνα; τὴν ἠρώτησεν. — Εἰς τὴν σκευο-
 τικὴν, ἀπεκρίθη αὕτη ἀκοντίζουσα μοι αὐτὴν τὴν φα-
 νερὰν πεισματώδη ῥοπὴν ὀφθαλμοῦ, νομίζουσα ὅτι ἡ πα-
 τὴρ τῶν γειτόνων μας ἤθελε μ' ἐμποδίσαι τοῦ νὰ τὴν
 ἀπεκρίθω. — Καταλαμβάνω, κυρία, τὴν λέγω, ὅτι ἡ ἐν-
 ἡμεῖς τῆς μητρός μου πολὺ πρέπει νὰ σὰς ἠνώχλει·
 ἀλλ' ὅχι δὲ πάλιν ἕως αὐτοῦ! ν' ἀπορρίψετε εἰς τὰ
 ἔσθλα τὴν εἰκόνα μιᾶς γυναικὸς ἥτις, ὁπόταν ἦσθε
 ἐν δυστυχίᾳ, σὰς ἐσυγχώρησεν ἐλεημόνως νὰ ζητε εἰς
 τὸν οἶκόν τῆς!

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Θεσσαλονίκης

— Εὖγε ! . . . εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος. Ἡ ψυχὴ περιφρόνησις πρέπει νὰ τὴν ἐσπάρῃ.

— Ἀχάριστη ! μὲ κράζει ὁ πατὴρ μου, αὐτὴ ἡ εὐγνωμοσύνη σου πρὸς τὴν κυρίαν ἥτις μὲ τόσον τρικὴν φιλοστοργίαν ἐπεμελήθη τὴν ἀνατροφὴν σου καὶ τὴν ὁποίαν τέλος πάντων σέβωμαι τοσοῦτον πατὴρ σου ; . . . Ἡὗρες ἐνώπιον τῶν ξένων ἀνθρώπων νὰ φανῇς ὅλων τούτων ἐπιλήσιμων . . . νὰ ἐλέγξῃς εὐγενῆ γυναῖκα ὅτι ὑπῆρξε ποτὲ δυστυχὴς ! μίαν γυναῖκα τοσοῦτον ἀξίαν συμπαιδείας καὶ σεβασμοῦ ! . . . Αὐτὸ, πατέρ μου, εἶναι ζήτημα τὸ ὁποῖον δὲν τολμῶ νὰ διαφιλονεικήσω μαζὶ σὺς, εἶπα μὲ ὕφος ὑπερηφάνης. — Μαζὶ μου λοιπόν ἴσως εἶμ' ἐγὼ εὐτυχισμένη ἀνέκραξεν ἡ κυρία Ῥολάνδου, κυριευθεῖσα τώρα ὑπὸ τοῦ μου ὑπερβαίνοντος τὰ ὅρια τῆς συνειθισμένης τῆς νῆσιος τοῦ ν' ἀποσιωπᾶς. — Δὲν μὲ κάμνετε τὴν νὰ συνομολογήσῃτε ὅτι, μακρὰν τοῦ νὰ χρεωστῶ παραμικρὰν καλωσύνην εἰς τὴν μητέρα σας, πρέπει στὰ νὰ ἐνθυμοῦμαι πόσην ἀποστροφὴν μ' ἀπέδωκε ἀρχῆς, ἐπειδὴ ἐμβόηκα εἰς τὸν οἶκόν της χωρὶς τὴν ἑλπίσιν της . . . — Ἀ ! ἀπάντησα διακόπτουσα αὐτὴν παρακαλῶ, κυρίε, διὰ τὸ πρὸς τὸν πατέρα μου σὺ διὰ τὴν ἰδίαν σας ὑπόληψιν . . . ἀφήστε τὰς ἀποκαλύψεις ταύτας . . . θὰ μὲ κάμετε νὰ λυπηθῶ σὰς παρεκίνησα νὰ ἐκφέρετε διὰ τὸν ἑαυτὸν σας ἐμὴν γίαις τοσοῦτον ἐξευτελιστικὰς . . .

— Θαῦμα ! ἀνεφώνησεν ὁ Ῥοδόλφος τὴν ἐπὶ ὀργήν. Καὶ τότε αὐτὴ ; . . .

— Αὕτη, κατέφυγε τότε εἰς μίαν μέθοδον παρὰ τὴν τετριμμένην, ἀλλὰ καὶ πόλλὰ εὐκόλον. — Θεέ μου ! μου ! ἀνεφώνησε καὶ τὴν ἤλθε δὲ λειποθυμία ! . . . Οἱ τότε ξένοι, ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι σπεύδουν νὰ φέρῃ βοήθειαν ἡγέρθησαν καὶ ἐξῆλθον ἐγὼ τοὺς ἐμεινῆσαν

πατήρ μου ἔμεινε μετὰ τῆς λειποθυμισμένης.
— Μὲ πόσην ὀργὴν θὰ σὰς ἐπικνεῖδεν ἔπειτα ὁ πα-
τερς!

— Ἦλθε τὴν ἐπαύριον τὸ πρωὶ εἰς τὸν θάλαμόν μου,
μὲ εἶπε — Διὰ νὰ μὴν ἐπαναληφθῶσιν ἄλλοτε
καὶ ὡς τὴν χθесινὴν, σὲ δίδω τὴν εἰδῆσιν ὅτι ἅμα
τὸ προσήκων καιρὸς τῆς θλίψεως μου καὶ ἰδικῆς
θέλω νυμφευθῆ τὴν κυρίαν Ῥολάνδου. Εἰς τὸ ἐξῆς
ὅσον πρέπει νὰ τὴν θεωρῆς μὲ ὅλον τὸ σέβας ὅσον ἀ-
πὸ . . . εἰς σύζυγόν μου . . . Διὰ λόγους ἰδιαιτέρους,
ἐπ' ἀνάγκης νὰ νυμφευθῆς πρὸ ἐμοῦ ἢ κατὰστασις
τῆς μητρὸς σου ἀναβαίνει εἰς ἓν μιλλιονόν καὶ ἐπέκει-
νται διὰ προῖκά σου. Θέλω λοιπὸν ἀπὸ σήμερον ἐ-
πισημωθῆ ὀραστήριως νὰ σοὶ διαπραγματεύσω συνου-
σίαν τι ἀνάλογον, λαμβάνων ὑπ' ὄψιν προτάσεις τι-
νὰς αἰτινας μ' ἔγιναν περὶ σοῦ.

Μετά τὴν ὁμιλίαν ταύτην ἔζησα βίαν ἔτι περικωρι-
νόν. Μόνον τὴν ὥραν τῆς τραπέζης ἔβλεπα τὸν πα-
τέρα μου, καὶ τότε ἐδασίλευε μεταξὺ μας σκυθρωπὴ
ὄψη. Τόσον θλίβερά ἦτον ἡ ζωὴ μου, ὥστε δὲν ἔδωκα
τὴν ὥραν νὰ μὲ προτείνῃ ὁ πατήρ μου ὅποιανδήποτε
ἐνδιαίτησιν, διὰ νὰ συζευχθῶ . . . Ἡ Ῥολάνδη ἐπικνε-
το νὰ λέγῃ κακὸν περὶ τῆς μητρὸς μου, ἀλλὰ μ'
δικαίως εἰσέτι κατὰ πάσαν στιγμὴν, μεταχειριζομένη
τὰ πράγματα ὅτινα ἀνῆκον εἰς τὴν μακαρίτιν, διὰ
μὲ πεισμώνῃ τὸ θρόνον τῆς, τὸν ὀκρίσαντα ἐπὶ τοῦ
αἵματος ἐκέντα, τὰ βιβλία τῆς, ἔως καὶ μικρόν τι ἀλεξί-
στον τὸ ὅποιον εἶχα κεντήσει δι' ἐκείνην καὶ ἐν τῷ
αἵματι τοῦ ὀπίσθου ὑπῆρχε τ' ὄνομά τῆς, ὅλα αὐτὰ
καὶ τὰ ἐβεβίλωνε.

— Καὶ φαντάζομαι πόσον ἐκ τῶν τοιούτων θλίβεται τις!
Ἐπειτα ἡ μοναξιά ἀποκαθίστα νὰ ἐξεύρεται τοὺς
μικροὺς πόνους πολλοῦ δαιμονίου.

— Καὶ δὲν εἶχετε κανένα . . . κανένα εἰς τὸν νὰ ἐμπιστευέσθε ;

— Κανένα . . . Ἐλθα μολοντοῦτο ἐν δείγμα παθείας παρὰ τοῦ ἐνὸς ἐκ τῶν δύο ἐκείνων ξένων νες παυρευρέθησαν τὸ ἑσπέρας καθ' ἡ ἡλθα εἰς μετὰ τῆς κυρίας Ῥολάνδου καὶ τοῦ πατρός μου. Δὲ ἦτον ὁ κύριος Δορβάλ, γηραιὸς καὶ τίμιος λαιογράφος, ὅστις ἐγνώριζε πρὸς τὴν μητέρα μου χρεώσεις τινάς. Ἐγὼ, κατὰ διαταγὴν τοῦ πατρός ποτὲ δὲν κατέβαινα εἰς τὸ ἐστιατόριον δοῦναι ξένοι . . . λοιπὸν δὲν εἶχα ἐπενιδεῖ τὸν κύριον Δορβάλ, μετὰ ἄκρον ἀπορίαν μου, ἔρχεται μίαν ἡμέραν φῶς πως καὶ μ' εὐρίσκει εἰς δένδρoστοιχίαν τινὰ περιβάλλου ὅπου συνήθως ἐπεριπάτου. — Δεσποίνῃ λέγει, φοβοῦμαι μὴ μὲ στοχασθῇ ὁ κύριος κόμης γνῶσατε τὴν γραφὴν ταύτην, ἔπειτα καύσετέ τὴν καίται περὶ πράγματος τὸ ὅποιον πολὺ σὰς ἐνδιαφέρει.

— Καὶ ἔγινεν ἄφαντος. Εἰς τὴν γραφὴν ἐκείνην μαρτυρεῖται, ὅτι ἐπρόκειτο νὰ μὲ συζεύξωσι μετὰ τοῦ πατρὸς τοῦ Δ' Ἀρβίλλ, καὶ τὸ συνοικέσιον τοῦτο ἐλαττωθῇ κατὰ πάντα πρόσφορον μ' ἐγγυῶντο περὶ τῶν ἐξουσιῶν προτερημάτων τοῦ ἀνδρός ἦτο νέος, πλουσίος, διακεκριμμένος πνεύματος, εὐάρεστον μορφῆς, μολαταῦτα αἰ οἰκογένειαι δύο ἄλλων νεανίδων μετὰ ὁ Κ. Δ' Ἀρβίλλ εἶχεν ἀρραβωνισθῇ ἄλλεπαλλήλους παρήτησαν αἰφνιδίως, καὶ οἱ ἀρραβῶνες δὲν ἐτελεύτησαν . . . Τὸ αἶτιον δὲν ἠδύνατο ὁ συμβολαιογράφος νὰ μὲ εἴπῃ, ἀλλ' ἐνόμιζε χρεὸς τοῦ νὰ μὲ γνωστοποιήσῃ τὰ περιστατικὰ ταῦτα, χωρὶς μολοντοῦτο νὰ ἐπὶ θέτη ὅτι ὁ Κ. Δ' Ἀρβίλλ ἔπαιε κατ' οὐδέν. Αἱ μνησθῆναι δύο νεάνιδες ἦσαν θυγατέρες, ἡ μὲν τοῦ Κ. Δορβάλ, ἡ δὲ τοῦ Δορβάλ. Ὁ Κ. Δορβάλ μὲ ἐνεπιστεύετο ταῦτα

πατρός μου εἰς ἄκρον ἀνυπομονῶν νὰ τελειώσῃ τὸ συνοικέσιον μου, δὲν ἐφαίνετο νὰ διδῇ ἱκανὴν προσοχὴν τὰ προηγούμενα.

— Τόποντι, εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος μετὰ τινα σκέψιν τὸν ἐνθυμούμαι ὅτι ὁ σύζυγός σας, ἐντὸς ἐνὸς ἐνιαυτοῦ, ἐνέφραρεν ἀλληλοδιαδόχως περὶ δύο συνοικεσίων αἰφνιδίως ἤγγισαν νὰ τελεσφορήσωσι διεκλύπησαν αἰφνιδίως ἐξ αἰτίας, ὡς μ' ἔγραψε, διενέξεων τινων ἐπὶ τῆς οὐσίας . . .

Ἡ κυρία Δ' Ἀρβίλλ ἐμειδίασε μετὰ πικρίαν καὶ ἀπε-

— Τώρα ἀκούετε τὴν ἀλήθειαν, ὑψηλότατε . . . Ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολὴν τοῦ γηραιοῦ συμβολαιογράφου, ἡσθάνθην περιέργειαν ὅσην καὶ ἀνησυχίαν. Τίς ἔστι ὁ Κ. Δ' Ἀρβίλλ ; Ὁ πατὴρ μου ποτὲ δὲν μ' ἀπέπεσε περὶ αὐτοῦ. Εἰς μάτην ἠρῶνιν τὰς ἀναμνήσεις περὶ αὐτοῦ. Εἰς τίποτε τοιοῦτον ὄνομα δὲν ἐνθυμούμην. Κατ' ἐπὶ τὴν αἰτίαν τὰς ἡμέρας ἀναχωρεῖ ἡ κυρία Ῥολάνδου διὰ Παρίσι, μετὰ ἄκρον μου ἀπορίαν. Ἡ ἀπουσία της ἐμελῶς ἐκτὼς ἡμέρας νὰ διαρκέσῃ, τὸ πολὺ μολοντοῦτο ὁ πατὴρ μου κατέστη παράξενος ὥρμιζετο μετὰ τὸν πατέρα μου κατέστη ψυχρότερον θυμῷ μίαν μὲν ἡμέραν ὅτε τὸν ἠρώτησα πῶς ἔχει, τὸν ἐξέσπυγε ὅτι ἡμέραν ὅτε τὸν ἠρώτησα πῶς ἔχει, τὸν ἐξέσπυγε καὶ μὲ εἶπε — Πάσχω, καὶ εἶναι ἐξ αἰτίας σου. — Ἐξ αἰτίας μου, πάτερ μου ; — Ναί. Γνωρίζεις πόσον ἐσθῆς μου, εἰς τὴν συναναστροφὴν τῆς κυρίας Ῥολάνδου, καὶ ἡ ἐξαίρετος αὕτη γυνὴ τὴν ὁποίαν τοσοῦτον ἐσώγεις, ἔκαμε τώρα μόνον διὰ καλὸν ἰδικόν σου αὐτὸ τὸ συνοικέσιον, καὶ στερεῖ καὶ ἐμὲ τῆς παρουσίας της. — Αὐτὸ τὸ καλὸν ἰδικόν μου διὰ τὸ ὅποιον κατεγίνετο ἡ κυρία Ῥολάνδου δὲν μὲ ἔρριψε τελείως ἀορίστως, πως ἔλεγε, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ συνοικεσίου μου.

σὰς ἀφῆνω, ὑψηλότατε, νὰ φαντασθῆτε τὴν χαρὰ
πατρός μου εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τῆς μελλούσης μου
τρυφῆς. Τὴν ἐπύριον μὲ προσκαλεῖ εἰς τὸν θάλαμον
ἔπου τὸν ἡῦρα μετ' ἐκείνης, μόνους. — Πρὸς τὴν
μὲ λέγει, σκέπτομαι περὶ τῆς ἀποκαταστάσεώς.
Ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἀφήνεις τὰ μαῦρα. Αὖριον θέλει
θεῖ ἐδῶ ὁ Κ. μαρκέσιος Δ' - Ἀρβίλλ, νέος ἐκ τῶν
διασήμεων, πλουσιώτατος, καὶ καθ' ὅλα ἱκανὸς τὴν
ἐξασφάλισιν τὴν εὐτυχίαν σου. Σὲ εἶδεν εἰς τὰς συ-
στροφάς, καὶ ποθεῖ διαπύρως τὴν ἐνωσιν ταύτην.
τὰ περὶ προικὸς ἐτακτοποιήθησαν καὶ πλέον δὲν
τάτται εἰμὴ παρὰ σοῦ τὸ νὰ συζευχθῇς μετὰ κἀνέν-
να. Ἄν, ἐξ ἐναντίας, ἀπὸ φαντασιοκοπίαν τινά, τὴν
ποῖαν δὲν συγκατατίθεμαι νὰ προῖδω κἄν, ἡρνεῖται
σχεδὸν ἀνέλπιστον αὐτὴν εὐκαιρίαν, ἐγὼ, νὰ γνῶ
ὅτι θὰ ὑπανδρευθῶ, καθὼς σὲ εἶπον, εὐθὺς ἀφοῦ
ἡ θλίψις μου. Καὶ τότε, πρὸς γυνῶσίν σου . . . ἡ πα-
σία σου εἰς τὸν οἶκόν μου δὲν ἤθελε μ' εὐαρεστεῖν,
ἂν μὲ ὑπέσχεσο ν' ἀποδίδης πρὸς τὴν σύζυγόν μου
ἀγάπην καὶ τὸ σέβας τῶν ὁπαίων εἶναι ἀξία. —
μου, σὰς ἐνόησα. Ἄν δὲν συζευχθῶ τὸν Κ. Δ' - Ἀρ-
σεῖς θὰ νυμφευθῆτε καὶ τότε δὲν ἤθελεν εἰσθαι
ἄτοπον ν' ἀποσυρθῶ ἐγὼ εἰς τὸ μοναστήριον.
ἀγαπᾶς . . . — μ' ἀπεκρίθη ψυχρῶς.

— Ἀ ! αὐτὸ δὲν εἶναι πλέον ἀδυναμία εἶναι
ρότης ! . . . εἶπεν ὁ Ροδόλφος.

— Ἐξεύρετε, ὑψηλότατε, τί πάντοτε μ' ἐμ-
πεδύ νὰ φυλάξω πάθος κατὰ τοῦ πατρός μου ; Πρὸς
τευσίς τις ὅτι μίαν ἡμέραν ἐμελλε νὰ πληρώσῃ
τὴν τυφλὴν τοῦ πρὸς τὴν Ρολάνδην ἀφοσίωσιν . . .
χάρης τῷ Θεῷ, ἡ ἡμέρα αὕτῃ τῷ ἐπιφυλάττεται
σέτι . . .

Διηγεῖται δὲ τὴν ἐξέλιξιν τῆς ἐξουσίας τοῦ

γράφος σὺς ἀνέφερε περὶ τῶν δύο αἰρνηθῆναι διακω-
ν ἄρραβίωνων τοὺς ὁποίους διεπραγματεύθη ὁ Κ.
Ἀρβίλλ;

— Μάλιστα, ὑψηλότατε. . . Ἐκείνην τὴν ἰδίαν ἡ-
ν παρεκάλεσα τὸν πατέρα μου νὰ μὲ χαρίσῃ μιᾶς
γῆς ἰδιαιτέραν συνομιλίαν. Ἡ κυρία Ρολάνδου ἡ-
θη ἀποτόμως καὶ ἐξῆλθε. — Δὲν ἀνανεύω, πάτερ μου,
λείως εἰς τὸ συνοικέσιον τὸ ὁποῖον μὲ προτείνετε, τὸν
μόνον ἤκουσα ὅτι ὁ Κ. Δ'—Ἀρβίλλ ἄρραβωνισθεὶς
φορὰς. . . — Καλὰ, καλὰ, μὲ λέγει διακώπων
τὴν αἰτίαν ἥτον ἐπάνω εἰς τὰ περὶ προικὸς,
καὶ εἰς τοῦτο ἀκόμη ἐφέρθη πολλὰ εὐγενῶς ὁ Κ.
Ἀρβίλλ. Ἄν δὲν ἔχεις ἄλλον τινὰ δισταγμὸν παρὰ
τοῦτον, δύνασαι νὰ θεωρῇται καὶ ὑπανδρευμένη. . .
εὐτυχῶς ὑπανδρευμένη, ἐπειδὴ ἄλλο δὲν ἐπιθυμῶ
τὴν εὐτυχίαν σου.

— Βέβαια ἡ Ρολάνδου πολὺ πρέπει νὰ ἐχάρῃ διὰ τὴν
ἐκείνην αὐτήν.

— Ἐχάρῃ, λέγετε; τὸ πιστεύω, ὑψηλότατε, εἶπεν
Κλημεντία μετὰ πικρίας. Ὡ! πρέπει νὰ ἐχάρῃ πο-
λλὰ. . . ἐπειδὴ τὸ συνοικέσιον τοῦτο ἥτον ἔργον τῆς.
αὐτῆς ἔδωκε τὴν πρώτην ιδέαν εἰς τὸν πατέρα μου. . .
αὐτῆς ἐγνώριζε τὴν ἀληθῆ αἰτίαν τῆς μὴ τελεσφορήσεως
τῶν δύο πρώτων ἄρραβίωνων τοῦ κυρίου Δ'—Ἀρβίλλ. . .
τοῦ διὰ τὸ ἐπεπόθει τοσοῦτον νὰ μὲ νυμφεύσῃ μετ'
αὐτοῦ.

— Ἀλλ' ἐπὶ τίνι σκοπῷ;

— Ἦθελε νὰ ἐκδικηθῇ χαλκεύουσά μοι τοιοῦτο τρό-
πον τὴν φρικώδη.

— Ἀλλ' ὁ πατήρ σας. . .

— Ἀπατημένος ὑπὸ τῆς Ρολάνδου, ἐπίστευσεν ὅτι
τοῖσι οἱ προλαθόντες τοῦ Κ. Δ'—Ἀρβίλλ ἄρραβῶντες
ἐκώπησαν ἀπὸ διενέξεις περὶ τοῦ χρηματικοῦ.

— Σκευωρία τρομερά ! Ἀλλὰ τίς λοιπὸν ἦτον σπηριώδης κακία ;

— Ἀκούσατε, ὑψηλότατε. Ἐρχεται λοιπὸν Δ' Ἀρβίλλ εἰς Ἀλβιέρσας· οἱ τρόποι του, ἡ εὐφυΐα ἡ μορφή του μὲ ἤρεσαν· ἐφαίνετο καλὸς, χαρμενὴς γλυκυτάτου, ὀλίγον μελαγχολικοῦ. Παρατήρησα εἰς τὸν διαφωνίαν τινὰ ἥτις μ' ἐξέπλητε καὶ μ' εὐφραδύνει· ἐνταυτῷ εἶχε πνεῦμα καλλιεργημένον, περιουσίαν ξιοζήλευτον, γένος λαμπρόν· καὶ ὅμως ἐνίοτε ἡ γνώμια του, ἡ συνήθως ἐνεργητικὴ καὶ εὐτολμοῦ φαιναν εἶδος δειλίας, εἶδος ἀτονίας, ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐνεπιατεύετο εἰς τὸν ἴδιον ἑαυτὸν του· τοῦτο πολὺ ἔκαμπε τὴν καρδίαν. Προσέτι ἠδυνάμην νὰ τὸν δείκνυντα πρὸς ἓνα γηραλέον θαλαμηπόλον ὅστις ἀνέθρεψε καὶ ἀπὸ τὸν ὅποιον μόνον ἤθελε νὰ ὑπηρετῇ, μίαν πράοτητα ἀγγελικὴν. Ὅλιγον καιρὸν τὴν ἀφίξιν του, ὁ Κ. Δ' Ἀρβίλλ ἔμεινε δύο ἡμέρας τάκλειστος εἰς τὸν κοιτῶνά του· ἠθέλησεν ὁ πατήρ νὰ τὸν ἴδῃ . . . ἀλλ' ὁ γέρον ὑπηρέτης δὲν ἐσυγχώρησε τοῦτο, προφασίζόμενος ὅτι ὁ κύριός του ἐπασχον ἡμικρανίαν τόσον σφοδράν ὥστε ἦτον ἀδύνατος δεχθῆ καλένα. Ὅταν ὁ Κ. Δ' Ἀρβίλλ ἀνεφάνη, τὸν ὠχρότατον, μεταβεβλημένον πολὺ . . . Ὑστερον, καὶ τῷ ἀνεφέραμεν περὶ τῆς περιστετικῆς αὐτῆς αἰτίας του, ἠσθάνετο πάντοτε εἶδος ἀνεπομονησίας δυσαρρεσκείας σχεδόν . . . Καθόσον ἐγνώριζα τὸν Δ' Ἀρβίλλ, ἀνεκάλυπτα εἰς αὐτὸν ἰδιότητος αἰτινὰ πολλὴν μ' ἐκίνηον συμπάθειαν . . . Εἶχε τόσους λόγους τοῦ νὰ ἦναι φαιδρὸς, ὥστ' ἐγὼ τὸν κηρύττονον ὅτι τὸν ἐβλεπα τοσοῦτον μετριόφρονα εἰς τὰς χάρις . . . Ὅταν διωρίσθῃ ἡ ἐποχὴ τοῦ γάμου μας, κύρξ καθ' ὅλα προλαμψάνοντα καὶ τὰς παραμυθίας μου θελήσεις εἰς τὰ ἐπὶ τὸ μέλλον σχέδιά μας.

τὸν ἡρώτων τὴν αἰτίαν τῆς μελαγχολίας του, μὴ
 φρενὲς περὶ τῆς μητρός του, περὶ τοῦ πατρός του, ὅτι
 οἱ ταλαίπωροι ἔζων ἤθελον σεμνύνεσθαι καὶ ἀγάλλε-
 σθαι βλέποντες σήμερον αὐτὸν νυμφευόμενον κατὰ τοὺς
 νόμους καὶ τὴν ἔφρσιν του. Ἐγὼ πάλιν ἐπίστευα τοὺς
 λόγους τούτους· ἦσαν τοσοῦτον πρὸς ἐμὲ κολακευτι-
 αί. . . ὁ Κ. Δ' Ἀρβίλλ ἐμάντευσε τὴν θέσιν μου
 καὶ τῆς Ρολάνδης καὶ τοῦ πατρός μου· μολονότε
 πατὴρ μου, χαροποιηθεὶς ἐκ τοῦ συνοικεσίου μου, ὅτι
 ἐπέσπευδε τὸ ἰδικόν του, μεγίστην ἤρχησε πάλιν νὰ με
 ἀνακλῇ φιλοστοργίαν. Εἰς δικφύρους συνομιλίας ὁ Κ.
 Ἀρβίλλ μ' ἐδῶκε νὰ ἐννοήσω, μὲ πολλὴν ὁμῶς εὐ-
 νουσίαν, ὅτι μὲ ἡγάπα ἴσως ἀκόμη περισσότερον ἐξ αἰ-
 τίας τῶν ὕσων ὑπέφερα εἰς τὰ παρελθόν. . . Ἐνόμισα
 ὅτι χρέος μου νὰ τὸν διακοινώσω ὅτι ὁ πατὴρ μου ἐ-
 νόμει δεύτερον γάμον· καὶ ἐπειδὴ ἦλθε λόγος περὶ τῆς
 καταπτώσεως τὴν ὁποίαν ὁ γάμος οὗτος ἐμελλε νὰ ἐπι-
 ῖναι εἰς τὴν περιουσίαν μου, δὲν μ' ἀφῆκε νὰ τελειώσω,
 ἀλλὰ μ' ἀπέδειξε τὴν εὐγενεστέραν ἀφιλοκέρδειαν. Πο-
 ῖον μικροπρεπεῖς πρέπει, ἔλεγα, νὰ ἦσαν αἱ ἄλλαι δύο
 ἀπογένειαι μετὰ τῶν ὁποίων προσήγγισε νὰ συγγενεύ-
 σῃ ὁ νῦν μνηστήρ μου, ἀφοῦ εὖρον δυσκολίας ἐπὶ τῶν
 συμφωνιῶν τῆς προικὸς μ' ἕνα ἄνδρα τοσοῦτον ἐλευ-
 θέριον!

— Ἐφώντι, τοιοῦταν πάντοτε τὸν ἐγνώρισα, εἶπεν ὁ
 Ρολάνδος· πλήρη πάντοτε γενναιοψυχίας, ἀφρασιώσεως,
 εὐγενείας. . . Ἀλλὰ δὲν τῷ ἀνεφέρετε πώποτε περὶ
 τῶν δύο του συνοικεσίων ἅτινα δὲν ἐτελεσφόρησαν;

— Ὑψηλότατε, σὰς τὸ ἐξομολογοῦμαι· βλέπευσκα
 αὐτὸν τοσοῦτον εἰλικρινῇ, τοσοῦτον καλῶν, πελλάκις
 μὲ ἦλθε νὰ τὸν ἐρωτήσω περὶ τούτου. . . ἀλλ' ἀπὸ
 φόβου μὴ πειράζω τὴν τόσῃ του εἰλικρίνειαν καὶ κα-
 λωσύνην, δὲν ἐτόλμησα. . . Ὅσον προσήγγιζεν ἡ ὁπτή

ἡμέρα τοῦ γάμου μας, τόσον τὸν ἐβλεπα φαιδρότερον
Μολοντοῦτο, δις ἢ τρίς τὸν κατέλαβα εἰς σκυθρωπὴν
να σύννοιαν . . . Μίαν ἡμέραν μὲ ἠτένισε μὲ δακρῶν
ὀφθαλμὸν ὥσάν νὰ ᾔθελε νὰ μὲ εἶπῃ τι σπουδαῖον
δὲν ἐτόλμα . . . Μὲ ἦλθε τότε εἰς τὴν μνήμην ἡ
λυσὶς τῶν προλαβόντων ἀρραβώνων του . . . καὶ
λογῶ ὅτι μ' ἐκυρίευσε φόβος τις . . . Μυστικῇ τις
σύησις μὲ εἶπεν ὅτι ἐπρόκειτο ἴσως περὶ τῆς δυστυ-
ῆς μου τῆς ζωῆς . . . ἀλλὰ τόσον ἐδιαζόμεν νὰ
ἀπὸ τὸν οἶκον τοῦ πατρός μου, ὥστε κατεπάτησα
τὰ φόβον μου.

— Καὶ δὲν σὰς ἐξεμυστηρεύθη τίποτε ὁ
Α'-Ἀρβίλλ ;

— Τίποτε . . . Ὅταν τὸν ἠρώτουν τὴν αἰτίαν
μελαγχολίας του, μ' ἀπεκρίνετο — Μυρίας συγ-
μας σέ ζητῶ, ἀλλ' ἔχω τὸ ἰδίωμα, ὅταν παλὺ ἡ
μου χαίρῃ, νὰ μὲ κυριεύῃ κατῆρεα . . . — Οἱ
οὔτοι, διὰ περιπαθοῦς προφερόμενοι φωνῆς μ' ἐνεθάρ-
νον ὁπωσοῦν . . . Ἐπειτα, πῶς νὰ τολμήσω . . .
αὐτὴν ἐκείνην στιγμήν καθ' ἣν οἱ ὀφθαλμοὶ του
δακρύβρεκτοι, νὰ τὸν ἀποδείξω ὅτι μὲ φέρει τὸ παρ-
θέν του ἀνησυχίαν ; Φθάνουν λοιπὸν εἰς Ἀλβιέραι
λίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ γάμου μου οἱ μάρτυρες τοῦ
Α'-Ἀρβίλλ' ὁ Κ. Δὲ-Λυσηναῖ καὶ ὁ Κ. Δὲ-Σκίντ
εἰς τὴν τελετὴν πρεσβεύθησαν οἱ πλησιέστεροί μου συ-
γγενεῖς. Ἀμέσως μετὰ τὴν ἱεουργίαν εἶχομεν σκοπὸν
ἀναχωρήσωμεν διὰ Παρισίους. Δὲν ᾔσθανόμην πρὸς
Κ. Δ'-Ἀρβίλλ' ἔρωτα, ἀλλὰ συμπάθειαν πολλήν ὅχι
πρακτῆρ τοῦ μ' ἐνέπνεεν ἄκραν ὑπόληψιν πρὸς αὐτόν.
Ἀνευ τῶν πραγμάτων ἅτινα συνέβησαν μετὰ τὴν
λεθρίαν ταύτην σύζευξιν, ᾔθελα ἴσως τὸν ἀγαπήσει
αἰσθηματὸς τινος τρυφερωτέρου . . . Τέλος πάντων
φευρόμεθα.

ἐς τὴν λέξιν ταύτην, ἡ Δ' Ἀρβίλλη ὠχρίασεν ἑλα-
 ῶς νὰ μὴν ἀπετόλμα νὰ προχωρήσῃ εἰς πλείονας
 παθήσεις. Ἀλλ' ἐπανέλαθεν·

— Εὐθὺς μετὰ τὴν ἱεουργίαν, ὁ πατήρ μου μ' ἔ-
 γχε τρυφερὰ εἰς τὰς ἀγκάλας του. Μ' ἐναγκαλίσθη
 καὶ ἡ Ρολάνδη· ἐνώπιον τόσοῦ κόσμου δὲν ἠδύ-
 νην νὰ διαφύγω τὴν νέαν ταύτην ὑποκρισίαν της· διὰ
 τὴν ἐξήραξ καὶ λευκῆς χειρὸς της ἔσφιγγε τὴν χειρὰ μου
 καὶ νὰ πονέσω, καὶ μὲ εἶπεν εἰς τὸ ὠτίον μὲ φωνὴν
 ὀλιγίως δολίαν τοὺς λόγους τούτους, λόγους τοὺς ὁ-
 λούς δὲν θὰ λησμονήσω ποτέ· — Ἐν τῷ μέσῳ τῆς
 τυχίας σου ἐνθυμοῦ ἐνίοτε καὶ ἐμὲ, διότι ἐγὼ εἶμαι
 ἐν κατώρθωσά σου συνοικέσιόν σου... — Ἀλλοίμο-
 ν! Μακρὰν τότε ἤμην τοῦ νὰ κατανοήσω τὴν ἀληθῆ
 σημασίαν τῶν λόγων τούτων. Ὁ γάμος μας ἔγινεν εἰς
 τὰς ἐνδεκα ὥρας· ἀμέσως ἔπειτα ἀνέβημεν εἰς ὄχη-
 μα... συνοδευόμεθα δὲ ὑπὸ μιᾶς γυναικὸς, ὑπηρετρίας
 καὶ ὑπὸ τοῦ γηραλέου θαλαμηπόλου τοῦ Κ. Δ' Ἀρ-
 βίλλ· τὸσον ταχέως ὥδοιποροῦμεν, ὥστε ἐφθάσαμεν πε-
 ς τὰς δέκα ὥρας τῆς ἐσπέρας. Ἦθελα μεγάλως θαυ-
 μάσαι διὰ τὴν σιωπὴν καὶ τὴν μελαγχολίαν τοῦ Κ.
 Ἀρβίλλ, ἂν δὲν ἐγνώριζα ὅτι ὁσάκις ἔχαιρε πολὺ ἐ-
 νθουμέντο ἀπὸ κατῆφειαν· ἡγάλλετο ἐν κατηγορίᾳ. Ἀλλὰ
 ἐγὼ δὲν ἤμην ὀλιγώτερον σκυθρωπή· ἐπέστρεφα εἰς
 αἰσιότους πρῶτην φοράν μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρός
 μου· ἐπέστρεφα μόνη μετὰ τοῦ συζύγου μου, ἐνὸς ἀν-
 ὄρου τοῦ ὅποιον πρὸ βῆ ἐβδομάδων εἶχα γνωρίσει,
 καὶ ὁ ὅποιος χυθὲς ἀκόμη δὲν μοῦ ἐπρόφερε λέξιν χωρὶς
 τὴν συνοδύσιν μὲ μυρίας εὐσχημοσύνας καὶ εὐχα-
 ρίας. Μικρὸν πρᾶγμα στοχάζονται ἴσως τὸν φόβον τὸν
 ὅποιον μας προξενεῖ ἡ αἰφνίδιος ἐκείνη μεταβολὴ τοῦ
 ὄρου καὶ τῶν τρόπων ἐνὸς ἀνδρός· καὶ ἡ μεταβολὴ
 αὐτὴ εἶναι κοινὴ καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας τοὺς πλέον ἐξου-

γενισμένους, εὐθὺς καθὼς αἰσθανθοῦν ὅτι εἶναι πλὴν δική των μία κόρη. . . Δὲν σκέπτονται ὅτι μία δὲν εἶναι δυνατόν ἐντὸς ὀλίγων ὥρων νὰ λησμονήσῃ δειλίαν τῆς καὶ τὴν αἰδῶ τῆς, εἴτε φυσικὴ ὑποταγή αὕτη εἴτ' ἐκ τῆς ἑξέως.

— Τῶνόντι, πάντοτε μ' ἐφάνη βάρβαρος πολὺ καὶ γρία ἡ συνήθεια τοῦ ν' ἀρπάζωσι κτηνωδῶς μίαν ὥσάν νὰ τὴν εὐρισκόν ἔρμαιον, ἐνῶ ὁ γάμος ἐπρεπεῖ ἦναι καθιέρωσις τοῦ δικαιώματος τοῦ μετέρχεσθαι σάν ἐρωτοτροπίαν, πρὸς τὸ νὰ κατασταθῇ τις σμικρὰ.

— Ἐννοεῖτε λοιπὸν, ὑψηλότητα, τὸ δυσνόητον μὲ τὸ ὅποιον ἐπέστρεφα εἰς Παρίσιους, εἰς τὴν παύτην ὑποῦ ἡ μήτηρ μου ἔκειτο νεκρά πρὸ ἐνός ἐνιαυτοῦ. Φθάνομεν εἰς τὸ μέγαρον (παλάτιον) τοῦ Δ'-'Αρβίλλ . . .

Ἡ συγκίνησις τῆς νέας γυναικὸς ἐδιπλασιάσθη, παρειζί τῆς ἐκοκκίνισαν ὥσάν νὰ ἔκκινον ἐπρὸς ὅσον μὲ σπαρκατικὴν φωνήν.

— Καὶ ὅμως ὅλα εἶναι χρεῖα νὰ τὰ μάθητε . . . λέως. . . θέλω εἶς φανῇ πολλῆς καταφρονήσεως ἕξια . . . Λοιπὸν ἀκούσατε ! . . . (ἐπανέλαβεν μὲ ἀπὸ σιν ἀπελπισίας). Μὲ ὀδηγοῦν εἰς ἕνα θάλαμον, ἀφήνουν ἐκεῖ μόνην . . . Μετὰ μίαν ὥραν, ἐρχεται μ' εὐρίσκει ὁ Κ. Δ'-'Αρβίλλ . . . Ἀπέθνησκα τοῦ σου . . . μ' ἐπνιγον οἱ λυγμοί . . . ἤμην ἰδική του ἀνάγκη πᾶσα . . . Ἀλλ' ἐκεῖ, ὁ σύζυγός μου ἐκβάλει μίαν τρομερὰν κραυγὴν, μ' ἀρπάζει ἐκ τοῦ βραχίονος ὥστε νὰ μοὶ τὸν συντρίψῃ . . . Ζητῶ νὰ φύγω τὴν πόλιν ῥά του τὴν σιδηρᾶν . . . εἰς μάτην . . . φωνάζω ὅτι δὲν εἶναι πλέον εἰς κατάστασιν νὰ με ἀκούσῃ . . . πρόσωπόν του πάλαι ἀπὸ τρομεροῦς σπασμοῦς . . . ὀφθαλμοὶ του κυλιοῦνται εἰς τοὺς βυλβύλους των . . .

πληκτικόν . . . τὸ παρκερισμένον στόμα του εἰ-
 λήρες αἱματώδους ἀφροῦ . . . ἡ χεὶρ του πάντοτε
 φύγει . . . Καταβάλλω ἀπηλπισμένας δυνάμεις . .
 τέλος πάντων οἱ δύσκαμπτοι δάκτυλοί του ἐγκα-
 τίπναι τὸν βραχίονά μου . . . ἐγὼ δὲ πίπτω λειπο-
 ισμένη ἐνώι ὁ Κ. Δ' - Ἀρβίλλ ἐσφάδαζεν εἰς τὸν πα-
 ισμὸν τῆς λευγαλέας ταύτης προσβολῆς . . . Ἴδού ἡ
 νύξ τῶν γάμων μου, ὑψηλότατε . . . Ἴδού ἡ ἐκ-
 ηὐσε τῆς κυρίας Ρολάνδου!

— Τί δυστυχία ! εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος περίλυπος ἐ-
 στα . . . ἐπασχεν ἀπὸ σεληνιασμόν ! . . . Ἄ ! φρι-
 δες τῶνόντι ! . . .

— Καὶ δὲν ἀρκεῖ τοῦτο . . . ἐπρόσθεσεν ἡ Κλημεν-
 τὴν με σπαρρακτικὴν φωνήν ὦ ! τί ὀλεθρία νύξ ἦτον ἐ-
 νῆ . . . τί νύξ ἐπικατάρατος ! . . . Ἡ θυγάτηρ μου . .
 πτωχὸς αὐτὸς μικρὸς ἄγγελος ἐκληρονόμησε τὴν τρο-
 φαν ἀσθένειαν τοῦ πατρός ! . . .

— Ἡ θυγάτηρ σας . . . κ' ἐκεῖνα ; Πῶς ! ἡ ὠχρό-
 της . . . ἡ ἰσχνότης ;

— Μάλιστα . . . ὦ, Θεέ μου ! μάλιστα καὶ οἱ ἰα-
 τροὶ φρονοῦν ὅτι τὸ κακὸν εἶναι ἀνίατον ! . . . ἐπειδὴ
 αὐτὴ κληρονομικόν . . .

Ἡ Δ' - Ἀρβίλλη ἐκρυσσε τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖρας
 τεθλιμμένη ἐκ τῆς λυπηρᾶς αὐτῆς διακαινώσεως,
 εἶχε πλέον δύναμιν νὰ εἴπῃ.

Καὶ ὁ Ῥοδόλφος δὲ ἔμεινε σιωπηλός.
 Εφρῶαττεν ἀνζλογιζόμενος τὰ τρομερὰ μυστήρια
 τῆς πρώτης ταύτης νυκτὸς τοῦ γάμου . . .

Εφ' αὐτῷ ἐπὶ τὴν νέαν αὐτὴν, τὴν ἤδη τοσοῦτον πε-
 λωμένην ἐκ τῆς ἐπιστροφῆς της εἰς τὴν πόλιν ἧπου ἀπέ-
 σταν ἡ μήτηρ της, νὰ ἐμβῇ εἰς ἕνα οἶκον ἀγνώριστον,
 ἐν ᾧ μ' ἕνα ἄνδρα πρὸς τὸν ὅποιον ἠσθάνετο μὲν συμ-
 φωνεῖν καὶ ὑπόληψιν, ἀλλ' ὄχι ἔρωτα, ἀλλ' ὄχι ἐκείνην

τὴν ἡδονικὴν ἀνησυχίαν, ἐκεῖνο τὸ τί τὸ μεθυστικὸν
ἐκεῖνο τὸ τί τὸ ἀποτελοῦν ὥστε μία γυνὴ νὰ λησμονήσῃ
τὴν σεμνὴν τῆς δειλίας, κυριευομένη ἀπὸ νόμιμον
ἀμνηστίας πόθον . . . Διόλου, διόλου ἐξ ἐναντίας, τὴν
μουσικὴν ἀπὸ φόβον τινὰ αἰδήμονα, ἡ Κλημεντία ἐρχομένη
ἐκεῖ σκυθρωπὴ, πηγετώδης, μὲ τὴν καρδίαν συντετριμμένην,
μὲ τὸ μέτωπον ἐρυθρὸν ἐκ τῆς ἐντροπῆς τοῦς ὀφθαλμοὺς δακρυόεντας . . . Ὑποκύπτει . . . ἔπειτα,
ἀντὶ τῆς ἀκούσῃ λόγους ἐμπλέους εὐγνωμοσύνης, ἡ
ρωτος καὶ τρυφερότητος, οἵτινες λόγοι νὰ τὴν παρηγορήσῃ
ρήτωσι δι' ἣν ἐχάρισεν εὐδαίμονίαν . . . βλέπει κυλιόμενα
τὰ εἰς τοὺς πόδας τῆς ἑνὸς ἀνθρώπου ἐκτὸς ἑαυτοῦ,
στις σφαδάζει, ἀφρίζει, μυκάται ἔρμαιον τῶν ἀποστρεφόμενων
παλίων σπασμῶν μιᾶς τῶν τρομερωτέρων ἀσθενειῶν ἐκ
τῆς ὁποίας ὑπόκειται ἀνιάτως ὁ ἄνθρωπος ! . . .

Καὶ δὲν ἀρκεῖ τοῦτο . . . Ἡ θυγάτηρ τῆς . . . καί ποιος
λαίπυρος ἄθως ἄγγελος, μαραινέται καὶ αὐτὴ ἐκ νεότητος . . .

Αἱ λυπηρὰ καὶ σπαρακτικὰ ἔξομολογήσεις αὐτῆς δι' ἡγεῖρον
εἰς τὸν νοῦν τοῦ Ροδόλφου σκέψεις πικρὰς.

Τοιοῦτος, ἔλεγεν, εἶναι ὁ νόμος τοῦ τόπου τούτου.

Μία νύκτ' ὥρῃ καὶ ἀγνῇ, εἰλικρινὲς καὶ εὐκολόπιστον
θυμὸν ὀλεθρίου ὑποκρίσεως ἐνώνει τὴν τύχην τῆς
τὴν τύχην ἀνδρὸς ἀπὸ νόσον τηκομένου φοβεράν, ὅλ-
θησαν κληρονομίαν μετὰ διδομένην εἰς τὰ τέκνα· ἡ
τυχὴ γυνὴ ἀνκαλύπτει τὸ τρομερὸν μυστικὸν τοῦτο . . .

Τί δύναται;

Οὐδέν . . .

Οὐδὲν εἰμὴ νὰ ὑπομένη καὶ νὰ θρηνῇ· οὐδὲν εἰμὴ
πρασπαθῇ νὰ νικήσῃ τὴν δυσἀρέσκειαν καὶ φαίγκην τῆς

(1) Σημειώσιον ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ θεσπίσματος τῆς δικαστικῆς
ἀληθείας, καὶ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις ἐπὶ τῇ ἐκείνῃ ἀποφασιστικῇ.

εἰμὴ νὰ διάγῃ τὰς ἡμέρας τῆς ἐν ὀδύναις, ἐν
 αἰς ἀκαταπαύστοις . . . οὐδὲν εἰμὴ νὰ ζητῇ ἰσως
 νόμους παρηγορίας ἐκτὸς τῆς ἀθλίως ὑπάρξεως
 ὅποιαν τῇ ἐχάλκευσαν.
 ἔδοξα, ἐπανελάμβανεν ὁ Ῥοδόλοφος, οἱ παράδοξοι
 αἱ νόμοι βιάζον ἐνίοτε εἰς αἰσχρὰς σχέσεις ἐξευτε-
 λῶσαι τὸν ἄνθρωπον.
 οἱ δὲ τὰ ζῶα νόμοι ἐδῶ εἰν' ἐντελέστεροι τῶν διὰ
 τῶν ἀνθρώπων· τὰ ζῶα τὰ περιποιῶνται ἐπιμελῶς,
 ἀνίσκουσιν ὀσημέρα βελτιώσεις δι' αὐτὰ, τὰ ὑπερα-
 νίστανται καὶ προφυλάττουσι παντοειδῶς καὶ πολυτρό-
 πως . . . Ἀγοράζεις ἐν κτηνῶς ὅποιονδὴποτε· ἂν εὐθὺς
 τὴν ἀγοράν σου φανερωθῇ εἰς τὸ κτηνὸς τοῦτο ἀ-
 νειά τις, ἡ πώλησις ἀκυροῦται . . . Ἐπειδὴ, ἰδῆτε
 ἀθλιότης, ἰδῆτε τί ἐγκλημα καθοσιώσεως! τὸ ν' ἀ-
 γασθῇ τις νὰ κρατήσῃ ἐν ζῶον τὸ ὅποιον ἐνίοτε βέ-
 λακτίζει ἢ χωλαίνει εἶναι ἀδικία· καὶ τὸ ν' ἀναγ-
 νῆται ἐν πλάσμα κατ' εἰκόνα Θεοῦ, μία νέα ἥτις, εἰς
 αἰῶν πίστιν τῆς πρὸς ἓνα ἄνδρα ἠνώθη μετ' αὐ-
 τῆς καὶ τὸ πρῶτ' ἐξῆπνησε σύντροφος ἐπὶ ζωῆς ἀδιάσπα-
 ρτος μεθ' ἑνὸς ἐπικτηπτικοῦ, μεθ' ἑνὸς δυστυχοῦς ἐπὶ
 ἡμερὰν ἀσθένειαν τηκομένου, ἀσθένειαν τῆς ὁποίας αἱ
 ψυχικαὶ καὶ ῥηθικαὶ συνέπειαι εἶναι φοικῶδεις· ἀσθένειαν
 αὐτὴν νὰ διασπείρῃ ταραχὰς καὶ ζιζάνια εἰς τὴν οἰκο-
 νομίαν, νὰ δεικνύσῃ τὸ κακὸν, νὰ μολόνη ἐλδοκλήρον
 ἡμερὰν . . . τοῦτο εἶναι δίκαιον . . . Ὡ! αὐτὸς ὁ νό-
 μος, ὁ τοσοῦτον προνοητικὸς διὰ τὰ βιάχοντα, λακτι-
 νῶντα ἢ χωλαίνοντα ζῶα· ὁ μὴ θέλων τὸν καχεκτικὸν
 πόνον ἐπιτῆδειον εἰς παραγωγὴν . . . αὐτὸς ὁ νόμος πο-
 δὲν διαλύει τὰ δεσμὰ τοῦ θύματος εἰς τὴν παρού-
 σαν περίπτωσιν . . .
 Ὁ δεσμὸς οὗτος εἶναι ἱερὸς . . . ἀδιάλυτος· ὁ συν-
 ἰσθῶν αὐτὸν προσκαρτερεῖ καὶ εἰς Θεὸν καὶ εἰς ἀνθρώπους,

Τῇ ἀληθείᾳ, ἔλεγεν ὁ Ῥοδόλφος, ὁ ἄνθρωπος δεικνύει ἄλλου μὲν ἀπρεπέστατος ἐξευτελισμὸν, δὲ πάλιν ἐγωϊσμὸν ἐδελυρώτατον . . . "Ερπεὶ ὁ κτήνη καὶ περιφρουρεῖ αὐτὰ δι' ἀσφαλείων περὶ ὧν ῥιμνεῖ παντάπασι διὰ τὸν ἑαυτόν του· καὶ ἰδοὺ ἐπιβλεπόμενος εἰς ἑαυτόν, καθιερώνει καὶ δικαιοῖναι τὰς φθογὰς τέρως ἀσθενείας του, τάττων αὐτὰς ὑπὸ τὸ ἀπαρτιωμένον τῶν θείων καὶ ἀνθρωπίνων νόμων.

Ὁ Ῥοδόλφος πολὺ ἐκατηγόρει τὸν Δ' Ἀρβίλλ. ἐνώπιον τῆς Κλημεντίας ἠθέλησε νὰ τὸν παραστήσῃ ἱσοσυγχώρητον, καὶ τοὺς πεπεισμένους ὅτι κατὰ τὰς ἐπιμέλειαν τῆς γυναίκος ταύτης, ὁ μαρκέσιος ἐξηλείφθη τῆς καρδίας τῆς διὰ παντός. Ἀπὸ μιᾶς δὲ ἰδέας μεταβλίνων εἰς ἄλλην, ὁ Ῥοδόλφος ἐσκέφθη "Εγὼ, ἀπὸ τῆς φιλικῆς ὁρμώμενος ἀπεμακρύνθην ἀπὸ μιᾶς γυναίκης τὴν ὁποίαν ἠγάπων . . . καὶ ἤτις ἤρχιζε νὰ αἰσθάνομαι ὁμοίαν τινα ἐρᾶσιν πρὸς ἐμέ . . . Εἶτε ἀπὸ ἀδράκτου καρδίας, εἶτε ἀπὸ οἰκτον φερομένη ἐκινδύνους νὰ ἔσῃ σὴ τὴν τιμὴν καὶ ζωὴν τῆς δι' ἑνὸς ἀνόητον, τὴν ποῖον ἐνόμιζεν ἄξιον συμπαθείας. Ἄν, ἀντὶ νὰ μακρυνθῶ ἀπ' αὐτῆς, τὴν περιστοιχίσουν δι' εὐνοίας, ἐρωτῶν καὶ ὑποκλίσεως, τοσοῦτον ἤθελεν εἶσθαι προσεκτικὸς ὥστε ποσὸς δὲν ἤθελεν προσβληθῇ ἡ φήμη τῆς ὁποίας γὰρ ποτὲ δὲν ἤθελεν ὑποπτευθῇ τὸ παραμικρὸν νῶ τῶρα αὕτη εἶναι σχεδὸν εἰς τὴν διάκρισιν τῆς ἀληθείας τοῦ Καρόλου Ῥοδέρτου καὶ φοβοῦμαι πολὺ, ὥστε ὅτε τὸν παρήτησε, μὴ φανῇ ἀδιάκριτος. Ἐπειτα, εἰδὼς ἂν μ' ὅλους τοὺς κινδύνους ὅσους διέτρεξεν, ἡ καρδιά μου διὰ τῆς διαμεινῆς κενὴ εἰς τὸ ἔξῃ; Αὕτη, εἶναι τῶν ἀδυνάτων νὰ πλησιάσῃ πλεον τὸν σύζυγόν της. καὶ ὡσαύτως, περιζήτητος, συμπονοῦσα πάντα ὅστις περὶ πάσχων . . . ἰδοὺ κίνδυνος δι' αὐτὴν . . . ἰδοὺ σκῆμα! ἰδοὺ λύπη διὰ τὸν Δ' Ἀρβίλλ, ἰδοὺ ἀγωνία

ἔχοντα καὶ ἐνταῦθα ἀγαπῶντα τὴν γυναῖκά του, αὕτη δὲν δύναται νὰ νικήσῃ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀπορροήν καὶ φρίκην ἣν συνέλαβεν ἀπὸ τῆς πρώτης καὶ ἐκείνης ἐκείνης νυκτὸς τοῦ γάμου των . . . ὁποῖα ἡ τὴν περιμένει!

Στηνεγμένη ἐπὶ τοῦ πῆχους τῆς χειρὸς, μὲ δακρυόεις τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὴν παρειὰν καιομένην ἐκ συγκινήσεως, ἡ Κλημεντία ἀπέφευγε τὸ τοῦ Ῥοδόλφου βλέμμα· μεγάλον ἀγῶνα ὑπέστη ἐκμυστημένη ὅλα ταῦτα.

— Α! τώρα, ὑπέλαβεν ὁ Ῥοδόλφος μετὰ μακρὰν ἐννοῶ τὴν ἀπορροήν τῆς μελαγχολίας τοῦ Κ. Δ' Ἀρβίλλ, ἣν πῶποτε νὰ κατανοήσω δὲν ἠδυνάμην . . . ἐπὶ ταλαιβάδιω λοιπὸν τὴν θλίψιν του . . .

— Τὴν θλίψιν του! ἀνέκραξεν ἡ Κλημεντία· τοὺς πῆχους του μέλλον, ὑψηλότερα . . . ἂν ἦναι καὶ ἐν τῇ ἐκείνου . . . ἐπειδὴ ποτὲ ἐγκλημα δὲν ἐπρομελετήθη ἡ τὴν ἀδιαφορίαν . . .

— Ἐγκλημα! . . . κυρία;

— Καὶ βέβαια, ὑψηλότερα. Ἄν εἴν' ἐγκλημα τὸ νὰ ἐκπέσῃ μετ' ἑαυτοῦ διὰ δεσμῶν ἀδιαλύτων μίαν νέαν γυναῖκα ἐκπέσῃ τὴν πίστιν τῆς εἰς τὴν τιμὴν του, ἐνῶ αὐτὸς ἐγνωρίζε τί ὀλέθριον πάθος τὸν ἦτον ἐμφωλευμένος; Καὶ τὸ δυστυχὲς αὐτὸ θυγάτριόν του; . . . ὁποῖος εἶδεν τὴν Κ. Δ' Ἀρβίλλ νὰ καταστήσῃ δύο θύματα; Μήπως ἔρως τυφλός, ἀπονονημένος; . . . ὅχι· τὸν ἔρως τὸ γένος μου, ἡ περιουσία μου καὶ τὸ ἄπο μὲν μου . . . ὁ ἄνθρωπος! ἠθέλησε νὰ συζευχθῇ κατ' ὅλας τὰς διατυπώσεις, ἐπειδὴ ἐπαρνήθη, φαίνεται, τὴν ἐκείνου ζωὴν . . .

— Κυρία . . . οἰκτεῖρετε αὐτὸν ταλλάχιστον . . .

— Νὰ τὸν οἰκτεῖραι! . . . Γνωρίζετε τίς εἶναι ὁ ἄξιος οἰκτετοῦ μου; εἶναι ἡ θυγάτηρ μου τὸ ταλαίπω-

ρον θυμῷ τῆς βδελυρᾶς αὐτῆς συζεύξεως . . . Πόσας
κτας, πόσας ἡμέρας ἐπέρασεν πλησίον της ! πόσας
δάκρυα μ' ἀπέσπασαν οἱ πόνοι της ! . . .

— Ἀλλ' ὁ πατήρ της . . . καὶ αὐτὸς ἐπίσης
πέφερε ;

— Ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἴδιος τὴν κατεδίκασεν εἰς τὴν
λάσθενον καὶ μαρτυρώδη αὐτὴν ὑπαρξίν· καὶ
ζωὴ της ἦναι ζωὴ, εἶναι ζῶν μισαζέας καὶ οὐδὲν
τι ποτὲ δὲν θέλει αὐτὴ συζευχθῆ· ὦ ! ὅχι· ἐγὼ τὴν
νῶ, καὶ δὲν θέλω μίαν ἡμέραν τὸ παιδί μου νὰ κλῇ
ἐπὶ τοῦ τέκνου του, ὅπως ἐγὼ κλαίω ἐπ' αὐτῆς.
σκιῶ πόσον ὑπέφερα ἐκ τῆς προδοσίας τούτης, καὶ
θέλω ποτὲ γίνεαι κ' ἐγὼ ἔνοχος ἢ συναίτιος προδοσίας.

— ὦ ! εἴχετε δίκαιον . . . ἡ ἐκδίκησις τῆς μητρί-
σας εἶναι τρομακτική . . . Ἐπομονή . . . Ὅτ' ἔλθῃ
καὶ αὐτὴ νὰ τὴν ἐκδικηθῇ καὶ ἡ εὐγενεὶς σας . . .
ὁ Ροδόλφος μετὰ τινὰ σκέψιν.

— Πῶς τάχα, ὑψηλότατε ; τὸν ἠρώτησεν ἡ
μεντία, ἐκθαμβος διὰ τὴν μεταβολὴν τῆς φωνῆς.

— Πάντοτε σχεδὸν ἔλαβον τὴν εὐτυχίαν τοῦ
δῶ ἐπὶ τέλους σκληρῶς τιμωρουμένου ἀνθρώπου· καὶ
κοὺς τοὺς ὁποίους ἐγνώρισα· ἐπρόσθεσε μὲ τόνον
ἐπέφεραν εἰς τὴν Κλημεντίαν ῥήγος. Ἀλλὰ, τὴν
ριον τῆς ἀπαισίας νυκτὸς ἐκείνης, τί σὰς εἶπεν ὁ
γός σας ;

— Μ' ὡμολόγησε μὲ πρᾶδοξον ἀδιαφορίαν,
οἰκογένειαι μεθ' ὧν ὥφειλε νὰ συγγενεύσῃ εἶχον ἀναι-
λύσει τὸ μυστικόν του πάθος καὶ διὰ τοῦτο ἀπεσπάρ-
σεν . . . Παρατηρεῖτε λοιπὸν, ὅτι ἀφοῦ δύο τὸν
ἐκλον . . . πάλιν αὐτὸς . . . ὦ ! αὐτὸ εἶν' αἰσχιστόν.
Καὶ ἰδοὺ ἐντοσούτῳ τίνας ὀνομάζουσιν εἰς τὸν πό-
ανθρώπους εὐσυνειδήτους καὶ εὐγενεῖς !

Εἴτε, ἢ τοσοῦτον πάντοτε ἀγχιθῇ, τώρα φρίνειςθε
αὐτήν! . . .

Σκληροτάτη, διότι με ἠπάτησαν ἀνυξίως . . . Ὁ
Ἀρβίλλ μ' ἐγνώριζεν ἀγχιθὴν διατὶ νὰ μὴν ἐλπίσῃ
νὰ ἀγχιθασύνῃν μου καὶ εἰλικρινῶς νὰ με φανερώσῃ
ἵσταν ἀλήθειαν!

Ἡμεῖς τε τὸν ἀρνηθῇ, βέβαια . . .

Αὐτὸς οὗτος ὁ λόγος τὸν καταδικάζει, ὑψηλότα-
του λοιπὸν εἶχεν ἕνα τοιοῦτον φόβον, ἡ διαγωγὴ
ὑπερῆεν αἰσχυρά.

Ἀλλὰ πᾶς ἡγάπα! . . .

Ἄν με ἡγάπα, δὲν μ' ἐθυσιάζεν εἰς τὸν ἐγωισμόν

Ἀλλοίμονον! ἤμην τοσοῦτον τυραννισμένη,

ὅσα τὸσαν νὰ φύγω ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός μου,

ἂν ἦτον εἰλικρινής, ἴσως μ' ἐμάλατταν, ἴσως μ'

ἔξερυστηρεῖτο τὸ εἶδος ἐφορισμοῦ ὅ-

τὸν κατεδίκασεν ἡ ὀλεθρία καὶ φρικώδης τύχη

Ναί, βλέπουσά τον ἄδολον τοσοῦτον καὶ ἐν-

δυστυχίᾳ, ἴσως δὲν ἤθελε βραστάζει ἡ ψυχὴ μου

τὸν ἀρνηθῶ καὶ ἂν ἐλάμβανα τοιοῦτοτρόπως τὴν

ὑποχρέωσιν νὰ ὑπομείνω τὰς συνεπείας, ἀνδρείως

τηρήσει τὴν ὑπόσχασίν μου. Ἀλλὰ νὰ θελήσῃ ἁ-

πλοιστικῶς νὰ λάβῃ τὴν ὑποχώρῃσιν καὶ εὐσπλαγ-

χνίαν μου, ἀφοῦ πρῶτον με καταστήτῃ ὑποχρεωμένον του,

ἵνα ἂν ἀπαυτῇ αὐτὴν τὴν ὑποχώρησιν, αὐτὴν τὴν

ἐπὶ τὴν γυνή, αὐτὸς ὁ προδῶσας τὰ χρεῖα παντὸς ἀνδρός

. . . αὐτὸ καὶ ἀπόνοια εἶναι καὶ ἀνανδρία ἐνταυ-

Τώρα, ὑψηλότατε, κρίνατε τὴν ζωὴν μου!

ἵνατε πόσον σκληρῶς ἠπατήθην! Ἐγὼ εἶχα πίστιν

τὴν εἰλικρίνειαν τοῦ Κ. Δ' Ἀρβίλλ, καὶ αὐτὸς μ' ἐ-

κασεν ἀνυξίως . . . Ἐμὲ ἐμάλαξεν ἡ γλυκεία ἐκείνη

ἡ μελαγχολία καὶ αὐτὴ ἡ μελαγχολία, ἡ πένθος

τις μ' ἔλεγεν ὅτι προήρχετο ἀπὸ εὐσεβεῖς ἀναμνη-
δὲν ἦτον ἄλλο, εἰμὴ ἡ συνείδησις τῆς ἀνιάτου
σου του.

— Πλὴν τέλος πάντων, καὶ ξένος νὰ σὰς ἦτο
ἐγκλῶν, οἱ σημερινοὶ τοῦ πόνοι πρέπει νὰ σὰς κάμψω
ἔχετε καρδίαν γενναίαν καὶ εὐγενή!

— Ἀλλὰ δύναιμ' ἐγὼ εἰς αὐτὰς τὰς ὁδύναις τοῦ
φέρω θεραπείαν; Μὰ εἶχε καὶ ἡ φωνὴ μου ἰσχύϊ
ἀπεκρίνετο καὶ εἰς τὸ συμπονοῦν αὐτὴν βλέμμα
διὰ βλέμματος εὐγνωμοσύνης! . . . Ἀλλ' ὅχι . . .
ὕψηλότετε, νὰ ἤξεύρετε πόση φρίκη ὑπάρχει εἰς τὰς
σοὺς ταύτας, ὅπου ὁ ἄνθρωπος δὲν βλέπει, οὐδ' ἀκούει
οὐδ' αἰσθάνεται τίποτε· καὶ εἰς ὁποῖαν ἀγρίαν κα-
ταπείνωσιν ἐμπίπτει ἅμ' ἀφοῦ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς φρενός
σου! Ὅταν ἡ κόρη μου προσβάλλεται, καθίσταται
παρηγόρητος· ἡ καρδία μου σπαράττεται, κατασπίν-
εται καλίσουσα τοὺς μικροὺς τῆς βραχίονας, τοὺς στε-
νωδοῦντας . . . Ἀλλ' εἶναι θυγάτηρ μου . . .
τηρ! . . . καὶ βλέπουσα αὐτὴν οὕτω πάσχουσαν,
λιανὴ καταρῶμαι τὸν πατέρα της. Ἄν τοῦ τέκνου
οἱ πόνοι πραυνθῶσι, πραύνεται καὶ ἡ κατὰ τοῦ σώ-
ματός σου ἀγκανάκτησίς μου! . . . τότε . . . ναί . . . τότε
συγκλαίω, ἐπεὶ εἶναι ἀγαθὴ ἡ ψυχὴ μου· τὴν ἀπο-
θειάν μου διαδέχεται οἰκτις ἀλγεινός . . . Πλὴν τέλος
πάντων, ἐνομφεῦσθιν δεκαεπταετῆς διὰ νὰ ὑποκαταστή-
τοιαύτης ἀλληλουχίας μίσους καὶ συλλυπηθείας, καὶ
διὰ νὰ θρηνῶ ἐν τέκνον δυστυχὲς τὸ ὅποιον δὲν ὅλ-
τως μοῦ ζήσει. Μεταξὺ δὲ λόγων, ὑψηλότετε, συγχα-
ρήσατε ὅτι προλαμβάνω ἕνα ἔλεγχον τοῦ ὁποίου εἶμαι
ἀξία καὶ ὅμως δὲν τολμάτε νὰ με κάμψετε. Τόσον
ἀξιοπλάτρευτος ἡ θυγάτηρ μου, ὥστ' ἔπρεπε μὲ τὰς
μόνην νὰ παρηγοροῦμαι, ἀφοῦ τοσοῦτον περιπαθῶς
ἀγαπῶ· ἀλλ' αὕτη ἡ λυπηρὰ ἀγάπη, μὲ τόσας πίκ-
-

τικαί μεμιγμένῃ εἰς τὸ παρὸν, μὲ τόσους φόβους εἰς τὸ
ἔλλον, ὥστε ἡ πρὸς τὴν θυγατέρα μου στοργὴ ἀνα-
σταται πάντοτε εἰς δάκρυα. Πλησίον της ἡ καρδία μου
σπινδύεται, καλάζεται, ἀπελπίζεται, ὅτι εἶμαι ἀνίκα-
νος νὰ ἐπιφέρω θεραπείαν εἰς τὸ ἀνιάτον, ὡς λέγουσι,
καὶ τῆς. Λοιπὸν, διὰ νὰ ἐξέλθω ἐκ τῆς πνευγρᾶς καὶ
ἐκ τῆς ἀτμοσφαίρας ταύτης . . . ἐφαντάσθην νὰ συν-
τίσω σχέσιν τινὰ, εἰς τὰς γλυκύτητας τῆς ὁποίας νὰ
καταφεύγω, ν' ἀναπαύωμαι . . . Φεῦ! ἡπατήθην· ἡπα-
τήθην ἀναξίως τ' ὁμολογῶ, καὶ ἐπαναπίπτω εἰς τὴν ἀ-
νάσταν ὑπάρξιν ἣν μοὶ ἐχάλκευσεν ὁ σύζυγός μου. Εἰπὴ
μοι τῶρα, ὑψηλότετε, ἡμὴν ἐγὼ ἀξία τοιαύτης ζωῆς;
καὶ εἶμαι λοιπὸν ἡ μόνη ἐνοχος διὰ τὸ σφάλμα ἀντὶ
τοῦ ὁποίου ὁ Κ. Δ' Ἀρβίλλ ἠθέλησε σήμερον νὰ μοῦ
ἐκταρίσῃ τὴν ζωὴν; Τὸ σφάλμα τοῦτα εἶναι μέγα . . .
τοῦ γνωρίζω· τόσον μέγα ὅσον ἐρυθρίω διὰ τὴν ἐκλογὴν
τὴν ὁποῖαν ἔκαμα. Κατ' εὐτυχίαν μου, ὑψηλότετε, ἡ-
λίσσατε, ὡς μὲ λέγετε, τὴν συνομιλίαν τῆς κομμήσεως
ἡμᾶς μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ της περὶ τοῦ Κυρίου Καρόλου
Ροβέρτου, καὶ οὕτως ἀποφεύγω τὴν αἰσχύνην τῆς νέας
ταύτης ὁμολογίας . . . Ἀλλ' ἐλπίζω, ὅτι τῶρα σὰς φαί-
νηται ἀξία τόσοῦ οἰκτου ὅσης κατακρίσεως.

— Κυρία, δὲν δύναμαι νὰ σὰς ἐκφρασθῶ πόσον ἡ
ἀντιρροπὴ σὰς μ' ἐσυκλίνησεν ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς μη-
τρός σας μέχρι τῆς γεννήσεως τῆς θυγατρὸς σας, πόσας
καταπίετε πικρίας, πόσας ἐκκλύψατε ὁδύναις! . . . Σεῖς
ὅσοι οὐκ ἐπὶ τοσοῦτον περικαλλῆς, ἢ τοσοῦτον ἀγαπᾷ καὶ πο-
θηθῆναι!

— ὦ! πιστεύσατέ με, ὑψηλότετε, ὑπάρχουν δυ-
στυχήματα ἀπὸ τὰ ὅποια ὅποταν τις πάσχει, δεινὸν
εἶναι ν' ἀκούῃ τὸν κόσμον λέγοντα· Εἶναι εὐτυχής! . . .

— Δὲν εἶναι ἀληθές; τῶνόντι, οὐδὲν δεινότερον. Ἐν-
ταῦτα δὲν ἐστὶν ἡ μόνη ὑπαρξάνουσα ἐκ τῆς ἐκκλησίας

αὐτῆς διαφωνίας τοῦ πραγματικῆς μὲ τὸ κατ' ἐνάρετον . . .

— Πῶς, ὑψηλότατε ;

— Εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ κόσμου, ὁ σὺ γὰρ φαίνεται καὶ ἀπὸ σὰς εὐτυχέστερος . . . ἐπειδὴ σὺ ἔχεις ἰδικήν του . . . Καὶ ὅμως δὲν εἶναι καὶ αὐτὸς ὑρήνητος ; Ἰπάρχει εἰς τὸν κόσμον ζῶν ἀλλοτριότης ἰδικῆς του ; Ἡ πρὸς ὑμᾶς ἀδικία του εἶναι στη . . . ἀλλ' ἔλαβε καὶ τιμωρίαν τρομεράν ! Σὰς ὅσον ἐν ἀληθείᾳ ἀξιζετε . . . καὶ ἐνταῦθα γνωρίζετε ἀνυπερβλητόν τι σὰς ἀπομακρύνει ἀπ' αὐτοῦ . . . τὸ πάσχον καὶ φιλάσθενον θυγάτριόν του, βλέποντα λεγχον ἀκατάπαυστον . . . Δὲν ἄρκει τοῦτο, ἔχει καὶ τὰ μαρτύρια τῆς ζηλίας . . .

— Καὶ τί νὰ τὸν κάμω λοιπὸν ἐγὼ, ὑψηλότατε ; νὰ μὴ τὸν δίδω ἀφορμὰς ζηλίας . . . ἔστω ; ἀλλὰ πῶς, ἂν ἡ καρδίᾳ μου δὲν δίδεται εἰς ἄλλον μὲν εἰς αὐτόν ; Ὅχι αὐτὸς τὸ γνωρίζει. Ἀπὸ τῆς φωνῆς σκακῆς τὴν ὁποίαν σὰς ἐδιηγήθη, ζῶμεν καὶ σμένοι ; ἀλλ' εἰς τοῦ κόσμου τὰ βλέμματα τὸν ποιεῖται ὡς ἀπαιτεῖται μεταξὺ συζύγων ; εἰσθενοίς, ὑψηλότατε, εἰς τὸν ὅποιον ἐξεμυστηρεῖσθαι μὲν ξιντῶν καὶ ἡμᾶς ; καὶ τολμῶ διὰ τοῦτο νὰ σὰς συμβουλήν, τὴν ὁποίαν ἀπὸ κἀνέναν δὲν ἐζήτησα . . .

— Καὶ σὰς βεβαιῶ, κυρία, ὅτι ἂν ἡ πρὸς ὑμᾶς δούλευσίς μου ἤξιζεν ἀνταμοιβὴν μεγίστην ἀνταμοιβῆς θεωρῶ αὐτὴν τὴν πρὸς ἐμὲ ἐμπιστοσύνην σας. ἀφοῦ εὐαρεστείσθε νὰ ζητήσητε συμβουλήν ἀπ' ἐμοῦ, μὲ συγχωρεῖτε νὰ σὰς ὁμιλήσω ἐλευθέρως . . .

— Ναί, ὑψηλότατε, σὰς παρακαλῶ θερμῶς . . .

— Συγχωρήσατε νὰ σὰς εἰπῶ ὅτι ; διότι δὲν ἐπιχειρήσθητε ἀρμοδίως ἐν τῶν ἐξοχωτέρων σας πρὸς μὲτρον σὺ χάνετε καὶ ἀλλοτρίως καὶ ἐν ἑαυτῇ . . .

νεύχαισται τὰς ἀπαιτήσεις τῆς καρδίας σας, ἀλλ' ἐκ τῶν οἰκιακῶν σας θλίψεων ἤθελον σὰς δια-
 λείναι ἤθελον δὲ ἱκανοποιεῖ καὶ τὴν ὁποίαν ἔχετε
 ἐν ζωῶν, ὀνείρων συγκινήσεων, καὶ—εἶπεν ὁ
 κηψ μειδιδῶν—τολμῶ σχεδὸν νὰ προσθέσω (συγ-
 ἴσατε τὴν περὶ γυναικῶν κακὴν ἰδέαν μου) ἤθελον
 ποιεῖ οὐχ' ἥττον καὶ τὴν εἰς τὸ φύλόν σας φυει-
 ἐκείνην ἔφασιν πρὸς τὰ μυστηριώδη καὶ ῥαδιοῦργα,
 ἵποσόντον ἄρχει εἰς τὰς γυναῖκας.

— Δὲν σὰς ἐνόησα καλῶς, ὑψηλότατε.

— Θέλω νὰ εἶπω ὅτι, ἂν ἡγαπούσατε νὰ ζητήσητε
 διασκεδάσιν σας εἰς τὸ νὰ πράττετε τὸ καλόν, τί-
 τε δὲν ἤθελε σὰς ἡδύνει οὐδ' ἐνδιαφέρει πλεονέτερον
 ἑαυτοῦ.

Ἡ Δ'— Ἀρβίλλη ἠτένισε τὸν Ῥοδόλφον ἐκστατικῇ.

— Καὶ καταλαμβάνετε, ἐπανάλαβεν οὗτος, ὅτι δὲν
 λέγω νὰ στέλτετε ἀδιαφόρως, καὶ σχεδὸν μὲ πε-
 ρρόνησιν, μίαν ἐλεημοσύνην πλουσίαν εἰς δυστυχεῖς
 οὓς οὐκ οἴετε γινώσκετε καὶ, καὶ οἱ ὅποιοι παλ-
 αὶ εἶναι ἀνάξιοι τῆς εὐεργεσίας σας. Ἀλλ' ἂν ἡγα-
 πᾶσθε ὥσπερ ἐγὼ νὰ παριστάνητε ἀπὸ καιρὸν εἰς και-
 ρὸν τὸ πρόσωπον τῆς θείας Προνοίας, ἤθελετε ὁμολο-
 ῆσαι, ὅτι εὐεργεσίαι τινὲς κεντοῦσιν ἐνίοτε τὴν πε-
 ρορίαν ὅπως τὴν κεντὰ καὶ ἡ ἀνάγνωσις μιᾶς μυθι-
 πορίας.

— Ποτὲ, ὑψηλότατε, δὲν μ' ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν ἰδέαν
 θεωρήσω τὴν ἐλεημοσύνην ὑπὸ ταιαύτην ἔποψιν . . .
 διασκεδαστικῇ· εἶπεν ἡ Κλημεντία μειδιάσασα καὶ
 τῇ.

— Τοῦτο εἶναι ἀνακάλυψις τὴν ὁποίαν χρεωστῶ εἰς
 ἀποτροπὴν μου πρὸς πᾶν ὅ,τι μ' ἐπροξένει πληξίν
 ἀποτροπὴν τὴν ὁποίαν μ' ἐνέπνευσαν πρὸ πάντων αἱ
 τῶν ὑπουργῶν μου πολιτικαὶ συνδιαλέξεις. Ἀλλ'

ἄς ἐπανεέλθω εἰς τὴν διασκεδαστικὴν ἐλεημοσύνην.
 Ἐγὼ, κατὰ δυστυχίαν δὲν ἔχω τὴν ἀρετὴν τῶν
 φορτιζόντων εἰς ἄλλους τὴν διανομὴν τῶν ἐλεημο-
 σίας δίδουν. Ἄν ἐπρόκειτο ἀπλῶς νὰ στείλω ἐν-
 ὑπασπιστῶν μου νὰ δώσῃ καμμίαν ἑκατοντάδα
 κίων εἰς ἑκάστην σανοικίαν τῶν Παρισίων, ὁμολογῶ
 ἐντροπὴν, ὅτι τοῦτο δὲν ἤθελε μ' εὐχαριστήσῃ.
 Ἐνῷ τὸ εὐεργετῆν, ὡς τὸ ἐννοῶ ἐγὼ, εἶναι τὸ
 διασκεδαστικὸν πράγμα εἰς τὸν κόσμον τοῦτον.
 Ἐπικυκλῶ διασκεδαστικόν, διότι κατ' ἐμὲ ἡ λέξις
 τὴ σημαίνει . . . πᾶν ὅ,τι ἀρέσκει, ἡδύνει, θέλει.
 Καί, μὰ τὴν ἀλήθειαν, κυρίως, ἂν εὐηρεσταισθε νὰ
 τε συνεργός μου εἰς σκοτεινάς τινας φάδιουργίας
 τοῦ εἵδους, ἠθέλετε ἰδεῖ, ἐκτὸς ὅτι ἡ πράξις
 θεάρεστος, ὅτι δὲν ὑπάρχει πρᾶγμα περιεργότερον,
 νικώτερον, θελητικώτερον, ἐνίοτε δὲ καὶ εὐτραπελιώ-
 ρον τῶν σκηνῶν τὰς ὁποίας ἀνακαλύπτει τις, πορε-
 μενος νὰ προσφέρῃ ἐλεημοσύνην. Ἐπομένως, ἐκείνη
 μυετικότης ἡ ἀπαιτουμένη διὰ νὰ κρύψῃ τις τὴν
 θοερσίαν τοῦ! . . . ἐκεῖναι οἱ προφυλάξεις διὰ νὰ
 γνωρισθῇ! . . . τόσον παντοσείδεις προξενοῦν σαρμα-
 τισαὶ καὶ τόσον ἰσχυράς! . . . Νὰ βλέπετε πτωχοὺς
 ἀγαθοὺς ἀνθρώπους κλαίοντες ἐκ τῆς χαρᾶς καὶ εὐ-
 γούντας σας! . . . ὦ! πόλλάκις αὐτὰ ὅλα εἶναι ὅσον
 κρίτως γοητευτικώτερα τῆς ἀχάρτος μορφῆς ἰσοπε-
 τινος ζηλοτύπου ἢ ἀπίστου . . . ἐπειδὴ οἱ ἐρασται
 τὸ ἐν εἶναι πάντοτε ἢ τὸ ἄλλο . . . ἐναλλάξ . . .
 τασθῇτε! αἱ συγκινήσεις περὶ τῶν ὁποίων σας
 εἶναι σχεδὸν αἱ τὰς ὁποίας ἡσθάνθητε σήμερον τὸ πρῶ-
 τὴν παγκαίνουσα εἰς τὴν ὁδὸν Τέμπλου . . . Ἀπλὴν φο-
 ρὰ στολὴν διὰ νὰ μὴν ἐπισύρῃτε τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου
 τὰ βλέμματα, ἐξέρχεσθε ἀπαράλλακτα ἐκ τοῦ οἴ-
 κους μὲ τὴν καρδίαν πάλλουσαν, ἀναδύσιντε ἀμέσως

ἐννοῦχος ἐπὶ ἀγοραίου τινὸς ὀχήματος, τοῦ ὁποίου
 εἶτε τὰ παραπετασμάτια διὰ νὰ μὴ σᾶς στοχασθῇ
 ἡ, ἔπειτα, ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ῥίπτουσα βλέμμα-
 περίφοβα μὴ σᾶς ἐπῆρε κανεῖς τὸ κατόπιν, εἰσέρχε-
 μετὰ σπουδῆς εἰς οἶκόν τινα ποταπὸν . . . ἀπαράλ-
 ιτα, ὡς λέγω, καθὼς ἐκάμετε σήμερον τὸ πρῶτ' . . .
 μὴν διαφορά εἶναι ὅτι τώρα ἐλέγετε· Ἄν ἀνακαλυ-
 θῶ, ἐχάθην· καὶ τότε θὰ λέγετε· Ἄν ἀνακαλυφθῶ, μυ-
 ριστὴρ ἀπὸ πᾶν εὐλογίας! Ἄλλ' ἐπειδὴ ἔγετε καὶ τὴν
 προφορὴν πρὸς ταῖς ἄλλαις ἀξιολατρεύτοις ἄρε-
 ῖς σας . . . εἶμαι βέβαιος, ὅτι θέλετε μετέρχεσθαι
 ἐς δολικωτέρας, τὰς διαβολικωτέρας τῶν πανουρ-
 γῶν . . . διὰ ν' ἀποφεύγητε ὅσον τὸ δυνατόν τὰς εὐ-
 λογίας.

— Ἀ! ὑψηλότατε, ἀνέκραξεν ἡ Δ' Ἀρδὶλλη μετὰ
 κατανύξεως· εἰσθε σωτὴρ μου! . . . Δὲν δύναμαι νὰ
 ἐξηγήσω τὰς νέας ιδέας, τὰς παρηγόρους ἐλπίδας
 τῆς ὁποίας οἱ λόγοι σας διήγειρον εἰς ἐμέ. Τῶντι . . .
 ἐπάσχαλιν τὴν καρδίαν καὶ τὸ πνεῦμα πρὸς τὸ κα-
 ταπαθῆναι ἀξιολάτρευτον παρὰ τοῖς πάσχουσιν, εἶναι
 αὐτὸν τοῦ ἀγαπᾶν . . . Τί λέγω; . . . βέλτιον τοῦ
 ἀγαπᾶν . . . Ὅταν συγκρίνω τὴν ὁποίαν μ' ἐφέρετε
 ἐν φαντασίᾳ ὑπαρξίν με τὴν εἰς τὴν ὁποίαν ὀλίγον ἔ-
 λειψε νὰ με κρημνίσῃ αἰσχροῖς τινὲς πλάνη, οἱ ἔλεγχοι τῆς
 συνειδήσεώς μου πικρίζουσιν ἔτι πλέον.

— Ἀλλ' ὄχι, ὄχι, διότι τότε πάλιν τί ἐκάμαμεν;
 ἀπὸ πανέλαβε μειδιῶν ὁ Ῥεδόλφος ἐμοῦ ἡ ἐπιθυμία εἶναι
 ὅτι σᾶς βοηθήσω νὰ λησμονήσητε τὸ παρελθόν, καὶ νὰ
 ἀποδείξω μόνον, ὅτι ἡ ἐκλογή τῶν ψυχῶν
 καὶ τῆς καρδίας εἶναι πολυποίκιλος . . . Τὰ μέσα τοῦ κα-
 τοῦ κακοῦ εἶναι πολλάκις τὰ αὐτὰ σχεδόν . . .
 ὁ καλὸς μόνον διαφέρει . . . Ἐνὶ λόγῳ . . . ἀφ' οὗ τὸ
 καλὸν εἶναι τοσαῦτον δελεαστικόν, τοσαῦτον διασκε-

δασικὸν ὅσον τὸ κακόν, διατί νὰ προτιμῶμεν τὸ
 τερον; Ἐγὼ νὰ σὰς κάμω μίαν παραβολὴν χυ-
 λιατὶ πολλαὶ γυναῖκες κάμουν ἐραστὰς τῶν ἀνδρῶν
 τινες εἶναι καθ' ὅλα κατώτεροι τῶν συζύγων των,
 τι τὸ μεγαλύτερον θέλητρον τοῦ ἔρωτος εἶναι αἰ-
 σκολαί; ἀφαίρεσον ἀπὸ τὸν ἔρωτα τοὺς φόβους,
 παλήμους, τὰς δυσκολίας, τὰ μυστικά, τοὺς κινδύ-
 νους, ὅταν μένει τίποτε; ἢ ἀσήμαντον πρᾶγμα, δηλαδὴ
 στῆς... εἰς τὴν ἀρχικὴν του ἀπλότητα; ἐν λόγῳ
 θυμηθῆτε ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἠρώτησαν. — Διατί
 πὼν δὲν νυμφεύεσθε αὐτὴν τὴν χήραν, ἀφοῦ τὴν
 ἐρωμένην; — Αὐτὸς δ' ἀπεκρίθη: «ὁ λόγος σου,
 μου, εἶναι ἅγιος» τὸ ἐστοχάσθηκα. καὶ ἐγὼ ἀλλ'
 τὴν νυμφευθῶ, ποῦ πλέον θὰ παγαίνω νὰ περῶ
 βραδυὰ μου; ».

— Τοῦτο ἔχεται ἀληθείας, ὕψηλότητε, εἶπεν ἡ Κλη-
 μεντία μειδιῶσα.

— Ἀὖ καλὰ! ἂν εὔρω τὸν τρόπον τοῦ νὰ σὰς κά-
 νῃ αἰσθανθῆτε αὐτοὺς τοὺς φόβους, αὐτοὺς τοὺς πα-
 λήμους, τὰς ἀνευυχίας, τὰ ὅποια ἐρέγεσθε τόσον; ἂν ὁ-
 λιμοποιήσω τὴν φυσικὴν σας ἔφραση πρὸς τὰ μυστι-
 κὰ καὶ τυχαῖα, τὴν κλίσιν σας πρὸς τὴν ὑποκρι-
 καὶ τὴν πανουργίαν (πάντοτε, βλέπετε, φεύγει τὸ
 καὶ τὴν ἐδόντων μου ἢ περὶ γυναικῶν τρισαθλία
 ιδέα!) — Ἐπρόσθεσεν ὁ Ῥοδόλφος με φαιδρότητα
 ἐνστίγματά σας δεσποτικά καὶ ἀκράδαντα δὲν ἔλα-
 μεταβάλλει εἰς προτερήματα γυναικῶν; διότι τὸ ἐνοση-
 μα, δηλαδὴ ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου, ἂν ἐπὶ καλῶς
 σχοληθῇ, καθίσταται ἐξαιρετὸν ἂν δ' ἐπὶ κακοῦ ἐπι-
 θύμιον... Πῶς;... Ὅχι... εἰπῆτέ μοι, σας πα-
 ρακαλῶ, ἀγαπήτε νὰ ὑψάνωμεν οἱ δύο μας διαφο-
 εἰδῶν μηχανισμοὺς: φιλανθρωπίους, πενηνταίους, ἡρω-
 τικάς; Νὰ κάμωμεν ἓνα διάβολον ἄνω κάτω; Νὰ

ὑψώσωμεν μέρη ὅπου νὰ συνεντυγχάνωμεν, ν' ἀνοίξωμεν
 ἀποκρύφια... νὰ ἔχωμεν τὰ μυστικά μας καὶ πρὸ
 πάντων νὰ μὴ μάς μάθῃ ὁ μαρκέσιος; διότι ἡ σημερινή
 ἐπίσκεψις πρὸς τοὺς Μορέλ πρέπει νὰ τὸν κατέστη-
 ῃ ἀγρυπνον. Τέλος πάντων, ἂν ἠθέλετε, ἡδυνάμεθα ν'
 κάμωμεν μίαν τακτικὴν ραδιουργίαν.

— Δέχομαι, ὕψηλότητε, μετὰ χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύ-
 νην τὸν σκοτεινὸν αὐτὸν συνδυασμόν, εἶπεν ἡ Κλημεν-
 τία. Καὶ διὰ νὰ κάμωμεν τῆς μυθιστορίας μας ἀρχήν,
 αὐτοῖον θέλω ἐπιστρέψαι εἰς τοὺς ἀπόρους ἐκείνους,
 τοὺς ὁποίους πῆμερον δὲν ἡδυνήθη, κατὰ δυστυ-
 χίαν, ἄλλο παρὰ ξηροῦς λόγου παραμυθίας νὰ δώσω
 αὐτοῖς, δὲν εἰσέβρω πῶς ἐπαρνούσεν ἐκεῖθεν ἐν μικρὸν
 ὁποῖον χωλόν, τὸ ὅποῖον στοχασθὲν τὴν ταρχὴν καὶ
 τὸν ὁποῖον μου ἐκλεψε τὸ ὅποιον με εἴχετε ἐγχειρίσει βα-
 ρυτιον...

— Ἀ! ὕψηλότητε, ἐπρόσθεσεν ἡ Κλημεν-
 τία, καὶ ἡ φυσιογνωμία της ἔχασε πάλιν τὴν γλυκεῖαν
 ἀνδριότητα ἥτις πρὸς στιγμήν εἶχε διχτυθῇ ἐπ' αὐτῆς.
 — Βλέπετε πόση πένια!... πόσον ἑλεεινὴ εἰκὼν!...
 Ὅχι... Ὅχι... δὲν ἐπίστευα νὰ ὑπάρχουσι τοσοῦτον δυ-
 στυχίαι!... Καὶ ἐγὼ παραπονοῦμαι δι' ἐμάντην!...
 Ὅχι κατὰδικάζω τὴν εἰμαρμένην μου!...

— Ὁ Ῥοδόλφος, μὴ θέλων νὰ δειλῇ εἰς τὴν κυρίαν Δ'-
 ἡδὴ πόσον κατενύγη ἐκ ταύτης τῆς παρατηρήσεως
 ὅτι, ἀποδεικνυσάσης τὴν ψυχικὴν της καλλοσύνην, ἐπανε-
 ἔστη ἐνθάρμως.

— Ἄν μὲ τὸ συγχωρῆτε, θέλω ἐξαίρεσι τοὺς Μο-
 ρέλ ἐκ τῆς κοινότητός μας; θὰ μ' ἀσκήσετε νὰ φροντίσω
 ἑμὲ καὶ τοὺς ἑαυτῶν, καὶ μάλιστα ἐπιθυμῶ νὰ μ' ὑ-
 πακούσῃτε, ὅτι, πλέον δὲν θέλω ἐπιστρέψαι εἰς τὸν
 ἐκείνους ἐκεῖνον οἶκον... διότι ἐκεῖ κατοικῶ ἐγὼ...
 ὁποῖος ἀστασιμὸς!...

— Ὁ ὕψηλότης σας... ὁποῖος ἀστασιμὸς!...
 — Σὰς ὁμιλῶ σπουδαίως... οἰκῶμα ταπεινὸν, εἶναι

ἀληθές . . . διακόσια φράγκα ἐτήσιον ἐνοίκιον πλέον, διὰ νὰ μοῦ διευθετοῦν τὰ ἐπιπλά, ἔξ φράγκα λευθερίως διδόμενα κατὰ μῆνα εἰς τὴν θυρωρὸν, Πικελέτου, τὴν μουσαρὰν ἐκείνην γραίαν ἣν ἴδκατε ἡμεῖς, καὶ πρὸς ἀμοιβὴν, ἔχω γείτονα τὴν εὐεῖδον τῶν ραπτριῶν τῆς συνοικίας Τέμπλου, τὴν κυρίαν λασίαν· καὶ ὁμολογήσατε ὅτι, δι' ἓνα γραμματεῖον κερδαίνοντα χίλια ἐκτακόσια φράγκα (περὶν διὰ ματεὺς πραγματευτοῦ τινος), δὲν εἶμαι τόσον κακὸς ὡς ὑμεῖς φαντάζεσθε.

— Ἡ τοσοῦτον ἀνέλπιστος παρουσία σας ἐν ἐλέθριον αὐτὸν οἶκον μ' ἀποδεικνύει ὅτι ὁμιλεῖτε δάξων, ὑψηλότετε . . . βέβαια γενναῖα τις πράξις ἐδῆγησεν ἐκεῖ. Ἀλλ' ἐμὲ λοιπὸν, δι' ὅποιαν ἀγρίαν μ' ἐπιφυλάττετε; ὅποιον πρόσωπον θέλετε μοῖναι νὰ παραστήσω;

— Τὸ πρόσωπον ἀγγέλου παραμυθίας καὶ, γὰρ, τέ μοι τὴν κακὴν αὐτὴν λέξιν, δαίμονος πονηρίας ραδιουργίας . . . διότι ὑπάρχουσι πληγαὶ τινες νῶδες καὶ ἀλγειναί, τὰς ὁποίας γυναικὸς μόνον χάνονται νὰ θεραπεύσῃ· ὑπάρχουσι δὲ καὶ ἐνδεεῖς τοσοῦτον φιλότιμοι, ἀπόκρυφοι καὶ μυστικοί, χρειάζεται νὰ ἔχη τις σπανίαν ὀξυκέρδειαν διὰ νὰ ἀνακαλύπτῃ, καὶ θέλητρον ἀκαταμάχητον διὰ νὰ ῥῃ τὴν ἐμπιστοσύνην των.

— Καὶ πότε θέλω δυνηθῇ ν' ἀναπτύξω αὐτὴν ἐπιδειξιότητα τῆς ὁποίας με κρίνετε ἱκανὴν; ἡρῶς ἢ κυρία Δ' Ἀρβίλλ.

— Ἐλπίζω τάχιστα· ἔχετε νὰ χάμητε μίαν κτησιν ἀξίαν ὑμῶν· ἀλλὰ θὰ χρειασθῇ νὰ μεταχειρίσῃτε τὰ μακιαβελικώτερα μέσα.

— Καὶ ποίαν ἡμέραν, ὑψηλότετε, θέλετε μ' ἀπελευθερῇ αὐτὴν;

— Ἰδοὺ, ἀπὸ τοῦ νῦν ἤρχισαν αἱ σὺντυχίαι μου.

κάνετε τὴν χάριν νὰ μὲ ὑποδεχθῇτε μετὰ τέσ-
σε ἡμέρας ;

— Τόσον ἀργά ! . . . εἶπεν ἀφελῶς ἡ Κλημεντία.

— Διότι . . . ἐλησμονήσετε ὅτι πρέπει νὰ προσέχω-
ν ; νὰ ἤμεθα μυστικοί ; Φαντασθῇτε ἂν μᾶς ὑπο-
βούντο ὡς συνενόχους . . . Ἀλλὰ δύνανται νὰ σᾶς
ἴδω . . . Ποία εἶναι ἡ ἡλικιωμένη γυνὴ ἥτις μ' ἔφε-
ρα πόψε τὴν ἐπιστολὴν σας ;

— Μία παλαιὰ θαλαμηπόλος τῆς μητρός μου· αὐτὴ
ἔαυτὴν ἡ ἀσφάλεια κ' ἐμπιστοσύνη.

— Πρὸς αὐτὴν λοιπὸν θέλω διευθύνει τὰς ἐπιστολάς
καὶ αὐτὴ θέλει σᾶς τὰς ἐγγχειρίζει. Ἄν ἔχετε τὴν
κλωσύνην νὰ μ' ἀποκριθῇτε, ἐπιγράφετε· Πρὸς τὸν Κύ-
ριον· Ροδόλφον, ὁδὸς Πλουμέτου. Ἡ θαλαμηπόλος
ἔσται τὰς ἐπιστολάς σας εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, καὶ
αὐτὴ.

— Ἐμπορῶ καὶ μόνη μου νὰ σᾶς τὰς ῥίπτω, ὑψηλό-
τε, ὅταν ἐξέρχωμαι νὰ περιπατήσω πεζὴ . . .

— Α ! ἐξέρχεσθε συχνάκις πεζὴ καὶ μόνη ;

— Ὅταν ἦναι ὠραῖος καιρὸς, σχεδὸν καθημέραν.

— Εὖγε ! Εἶναι συνήθεια τὴν ὁποῖαν ἔπρεπε νὰ λά-
βουν ὅλαι αἱ γυναῖκες ἀπὸ τοὺς πρώτους μῆνας τοῦ συ-
ναισθητοῦ των . . . Διὰ καλὰς ἢ κακὰς προβλέψεις . . .
ὅς κάμνουνσι πλέον συνήθειαν . . . Εἰν' ἐν προλαβόν, ὡς
ἐργασίαν εἰς τὰ δικαστήρια· κατόπιν, συνειθισμένος ὁ
ὅμοιος εἰς τοὺς τοιούτους περιπάτους, δὲν κάμνει κα-
τὰ παρεξηγήσεις . . . Ἄν ἤμην γυνὴ (καὶ, ὡς μείνη σᾶς
ἀρακαλῶ μετὰξὺ μας, φοβοῦμαι ὅτι ἤθελα εἶσθαι πολ-
ὴ καλὴ καὶ πολλὰ ἐλαφρόστοιχος), τὴν ἐπαύριον τοῦ
ἀνδρός μου, ἤθελα λάβει μὲ ὅλην τὴν ἀθωότητά μου
καταλληλότερα μέτρα πρὸς τὸ νὰ ἐνεργῶ, χρείας
ἐκείνης, ἐν τῷ κρυπτῷ . . . Ἡθελα ἀπὸ τώρα, ὅτε
εἶχα νὰ φοβοῦμαι τὰς κακὰς τοῦ κόσμου γλώσσας.

ναί· ἤθελα προσπαθῆσαι παντοίοις τρόποις νὰ σωθῇ
αὐτὸ τὸ προλαβὼν τὸ ὁποῖον εἶπον, ὥστε μίαν ἡμέραν
νὰ δύναμαι νὰ ἐπισκέπτομαι τοὺς πτωχοὺς μου
ἢ τὸν ἐραστήν μου, χωρὶς τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου
παρατηρήσεις.

— Ἄλλ' αὐτὸ εἶναι δολιότης καὶ ἀπὸ τὰς φοβὰς
ὕψηλότετα! εἶπεν ἡ Δ'· Ἀρβίλλη μειδιῶσα.

— Κατ' εὐτυχίαν, κυρία, ἡ εὐγενεῖα σὰς δὲν ἔλπει
ποτὲ εἰς θέσιν νὰ καταλάβῃτε πόσον αὐταὶ αἱ προλήψεις
εἶναι φρόνιμοι καὶ ἐπωφελεῖς. . .

Τώρα ἡ Δ'· Ἀρβίλλη δὲν ἐμειδίασε πλέον, ἀλλ' ἐπεί
παίνωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐρυθρίασε καὶ εἶπε
ρῶς πως·

— Δὲν εἶσθε γενναῖος, ὕψηλότετα.

Ὁ Ῥοδόλφος ἠτένισε τὴν μακρυσίαν μὲ ἀπορίαν
παιτα ἐπανελάβε·

— Σὰς ἐνόησα, κυρία. . . Ἄλλ' ἅπαξ διὰ παντός
ὡς παραβάσωμεν εὐκρινῶς τὴν θέσιν σας ἀπέναντι
κυρίου Καρόλου Ῥοδέρτου. ὑποθέτω ὅτι μίαν ἡμέραν
γυνὴ τις φίλη σας δεικνύει πρὸς ὑμᾶς ἕνα ἐξ ἐκείνων
ἐλεεινῶν ἐπαίτων, οἵτινες κάμνουν τὰ ἄμματα τῶν
λεεινὰ καὶ παίζουσι κλαρινέτταν μ' ἐν ὕψος οἴκτῳ
διὰ νὰ κινήσωσι τοὺς διαβάτας εἰς συμπάθειαν.

εἶναι καλὸς πτωχός, σὰς λέγει ἡ φίλη σας· ἔχει τοῦ
χρυστοῦ ἐπτὰ πικιδία καὶ μίαν σύζυγον τυφλὴν, κωφὴν
βωθὴν, κτλ. . . . — Ἀ! τὸν δυστυχῆ! — λέγει

ἡ εὐγενεῖα σας ρίπτουσα τῷ μετὰ συμπάθειας ἐλεπτικῷ
σύννην καὶ ὁσάκις ἀπαντᾷ τὸν ἐπαίτην, μακρόθεν
τοὺς διακρίνων ὑμᾶς, φέρει τοὺς ὀφθαλμοὺς του πρὸς
ἐκτελεῖν, τὴν κλαρινέτταν του πρὸς τὸ θρηνεῖν, καὶ
ἐλεημοσύνη σας πίπτει εἰς τὸ διασάκκιόν του. Μίαν
μέραν, ἀπὸ τὸ λέγε λέγε ὅτι αὐτὸς ὁ πτωχὸς εἶναι καλός,
καὶ ὁ φίλος σας ἔστι μακροχρόνιος τὴν ἀρετὴν σας.

ἡμᾶς νὰ πορευθῆτε εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἰδίου, καὶ οἰ-
κουμένως νὰ τὸν ἐπισκεφθῆτε ἐν τῷ μέσῳ τῶν δυ-
στυχῶν του . . . Παγαίνετε λοιπὸν φεῦ ! οὐδὲ με-
ταγωγικὴ πλέον ἡ κλαρινέττα, οὐδὲ θρηνώδης καὶ πα-
ρπονέμενος ὁ ὀφθαλμὸς . . . ἀλλὰ βλέπετε ἓνα ζυλο-
χιστὴν ἀπὸ τοῦ μόνου, ἀνοικτοματῆν καὶ γελοῖον, ὅστις
παγωθεὶ ἄσμα κρηλικόν . . . Πάραυτα ἡ καταφρό-
νις διαδέχεται τὸν οἶκτον . . . ἐπεὶ δὲ ὑμεῖς ἐξελάβετε
ἓνα κακὸν πτωχὸν ἀντὶ καλοῦ πτωχοῦ οὐδὲν ἄλλο
ἔστι ἀληθές ;

Ἡ δ' Ἀρβίλλη δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ μειδιάσῃ εἰς τὴν
παράδοξον αὐτὴν ἀπολογία, καὶ ἀπερίθη εἰς τὸν Ῥο-
δόλφον·

— Ὅσον εὐπρόσδεκτον καὶ ἂν ᾔηναι τὸ δικαιολό-
γημα τοῦτο, εἰς ἐμὲ, ὑψηλότατε, φαίνεται πολὺ εὐ-
χολόν.

— Ἀλλὰ πῶς θέλετε, κυρία μου ! τέλος πάντων
παπέσατε εἰς ἀπερισκεψίαν, εὐγενῆ ὅμως καὶ γενναίαν.
Ὅρα σὰς μένουσι τρόποι πολλοὶ τοῦ νὰ τὴν διορθώ-
τε· ρίψατέ τὴν λοιπὸν εἰς κόρακας . . . Ἀλλ' ὁ Κ.
Ἀρβίλλη ; δὲν θέλω λοιπὸν τὸν ἰδεῖ ἀπόψε ;

— Ὅχι, ὑψηλότατε . . . ἡ σημερινὴ σκηνὴ τόσαν
τὴν ἐσυγκίνησεν, ὥστε . . . εἶναι ἀσθενής, εἶπεν ὁ μαρ-
τυρὸς χαμηλῇ τῇ φωνῇ.

— Α ! ἐνόησα . . . ἀπήντησε θλιβερώς ὁ Ῥοδόλ-
φος. Αἶ, θάρρος, θάρρος ! . . . Εἰς τὴν ζωὴν σας ἔλει-
πεν εἰς σκοπὸς, εἰς τὰς λύπας σας μία ψυχαιγωγία, ὡς
ἔπαυτε . . . Δότε μοι νὰ πιστεύσω, ὅτι τὴν ψυχαιγω-
γίαν ταύτην θέλετε εὑρεῖ εἰς τὸ μέλλον τὸ ὁποῖόν σας
ἀνέφερα . . . Τότε ἡ ψυχὴ σας τοσοῦτον θέλει ἐμπλη-
ρῶν γλυκειῶν παρηγοριῶν, ὥστε ἡ κατὰ τοῦ συζύγου σας
ἐκπαρέσκεια ἴσως δὲν θέλει πλέον εὐρίσκει χόρσαν. Θέ-
τε αἰσθανθῆ πρὸς αὐτὸν μέρος τῆς συμπαθείας τῆς

ὅποιαν ἔχετε πρὸς τὸ τέκνον σας . . . Ὅσον δὲ διὰ μικρὸν αὐτὸν ἄγγελον, τῶρα ὅτε γνωρίζω τὸ αἷτιον φιλασθένου κρᾶσεώς της, τολμῶ σχεδὸν νὰ σας εἰπῶ ἐλπίζετε ὀλίγον . . .

— Εἶναι δυνατόν ! ὕψηλότατε, καὶ πῶς ! κραζεν ἡ Κλημεντία συνάπτουσα τὰς χεῖρας μετ' γνωμοσύνης.

— Ἐχω ἰατρὸν μου ἄνδρα τινὰ διόλου ἄγνωστον καὶ πολὺ πεπαιδευμένον· διέτριψεν εἰς Ἀμερικὴν πόλιν· κκιρὸν ἐνθυμούμαι ὅτι μοὶ ἀνέφερε περὶ δύο ἢ τριῶν δούλων τοὺς ὁποίους ἐθεράπευσε θαυμασίως, πάσχοντες ἐξ αὐτῆς τῆς νόσου.

— Ἀ, ὕψηλότατε, εἶναι δυνατόν ! . . .

— Προσέξτε ὁμῶς μὴ ἐλπίσητε πολὺ ὕστερον ἔλτετε σκληρῶς ἐξαπατηθῆ . . . Μόνον ἄς μὴν ἀπολέζωμεθα ὀλοτελῶς . . .

Ἡ Κλημεντία Δ' Ἀρβίλλ ἐρρίπτει ἐπὶ τῶν εὐγενῶν τοῦ Ῥοδόλφου χαρακτῆρων βλέμμα ἀνεκφράστου γνωμοσύνης . . . ἐπὶ τοῦ πρίγκηπος τούτου . . . παρηγοροῦντος αὐτὴν μετὰ τσαύτης εὐφορίας, χαρᾶς καὶ καλωσύνης. Καὶ ἠπόρει πῶς ἡδυνήθη ποτὲ νὰ διαστῇ ὑπὲρ τοῦ Ῥοβέρτου . . . Ἡ ἰδέα αὐτὴ τὴν ἐσπάρει πάλιν.

— Τί δὲν σας χρεωστῶ, ὕψηλότατε ! τὸν λέγει φωνὴν συντετριμμένην· Μ' ἐνθαρρύνετε, μὲ δίδετε ὑπὸς τὰς περὶ τῆς θυγατρὸς μου ἐλπίδας, μοὶ ἀνακαλύπτει μέλλον νέον, ὅπου παραμυθία, ἡδονὴ καὶ μισθὸς ὁμοῦ. Δὲν εἶχα δίκαιον νὰ σας γράφω ὅτι, ἂν εὐηρεστέισθε πόψε νὰ ἐλθῇτε, ἠθέλετε ἀπολήξει τὴν ἡμέραν ταύτην ὅπως τὴν κατηρχήσετε . . . δι' ἀγαθοεργίας ; . . .

— Καὶ προσθέσατε, κυρία, τοῦλάχιστον, διὰ τοιαύτης μάλιστα ἀγαθοεργίας ὅποιαν τὴν ἀγαπῶ . . . πρὸς τὴν χαρίτων, ἡδονῆς καὶ θελγιάσου, εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος.

γυρόμενος, ἐπειδὴ ἐσήμανον ἤδη ὥραι ἑνδεκα καὶ
 σία εἰς τ' ὠρολόγιον τὸ ἐπὶ τῆς ἑστίας.

— Χαίρετε, ὑψηλότατε· μὴ λησμονήσετε νὰ μὲ
 σπετε ἐντὸς ὀλίγου καλὰς εἰδήσεις περὶ τῶν πενήτων
 ἰνῶν τῆς ὁδοῦ Τέμπλου.

— Θέλω τοὺς ἐπισκεφθῇ αὐριον τὸ πρῶτ' . . . ἐπειδὴ
 νόουν κατὰ δυστυχίαν ὅτι ὁ μικρὸς ἐκεῖνος χωλὸς
 ἐκκλείψε τὸ βαλάντιον . . . καὶ οἱ δυστυχεῖς θὰ εἶναι
 τὴν ἐσχάτην ἀπορίαν. Μετὰ τέσσαρχς ἡμέρας, μὴ
 λησμονήσετε παρακαλῶ, ὅτι θέλω ἔλθει νὰ σᾶς ἀναφέ-
 ρω ὅποιον πρόσωπον πρόκειται νὰ παρκεστήσῃτε . . .
 ἰνῶν χρεωστῶ νὰ σᾶς προειδοποιήσω, ὅτι ἴσως θέλετε
 παρασθῆ ἑνδύματα ἄλλα παρὰ τὰ συνήθη.

— Ἀλλὰ ἐνδύματα! ὦ! τί εὐτυχία! καὶ ὅποια, ὑ-
 ψηλότατε;

— Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς εἰπω ἀκόμη . . . Θὰ σᾶς ἀφῇ-
 τῶ νὰ ἐκλέξῃτε μόνη.

Ἐπιστρέφων εἰς τὰ ἴδια, ὁ πρίγκηψ ἠυφραίνετο πο-
 λὺ διὰ τὸ γενικὸν ἀποτέλεσμα τῆς μετὰ τῆς Δ'—'Αρβίλ-
 συνομιλίας του. Ὁ περὶ αὐτῆς σκοπὸς του ἦτο·
 ἐνασχολήσῃ εἰς πράγματα γενναῖα καὶ νοῦν καὶ
 καρδίαν τῆς, ἀφοῦ ἄπαξ ἀνυπέροβλητος ἀποστροφή πρὸς
 τὸν σύζυγόν τῆς τὴν ἀπεμάκρυνεν ἀπ' αὐτοῦ· νὰ διεγεί-
 ρῃ ἐν αὐτῇ περιέργειάν τινα ῥομαντικὴν, συμφέροντι μυ-
 θηριῶδες, ἀμέτοχον ἔρωτος, πρὸς εὐχαρίστησιν τῶν ἀ-
 γγῶν τῆς φαντασίας τῆς καὶ τῆς ψυχῆς τῆς, ὥστε
 αὐτοτρόπως νὰ τὴν προφυλάξῃ ἀπὸ ἔρωτα νέον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΠΕΝΙΑ.

Ἰσως δὲν ἐλησμονήσαμεν, ὅτι ἐνδεής τις οἰκογένεια τῆς ὁποίας ὁ πατήρ, λιθογλύφος τὸ ἐπάγγελμα, λείτο Μορέλ, ἐκατοῖκει ὑπὸ τὰ κεραμίδια τοῦ οἴκου τοῦ ὁδοῦ Τέρπλου. Ὁδηγοῦμεν λοιπὸν τὸν ἀναγνώστην εἰς τὸ ἐλεεινὸν αὐτὸ οἶκημα.

Εἶναι πέντε ὥραι τῆς πρωίας. Ἐξω, ἡ σιγὴ βαθύη ἢ νύξ σκοτεινὴ, παγετώδης, χιονίζει. . . Ἐν αἰετίζοντι τοκήριον, ἀπὸ δύο στηριζόμενον ξυλάρια ἐπὶ μικρῶν πλινθίων ἰσοπλεύρου σανίδος, μόλις διασκεδάζει διὰ τοῦ κίτρινου καὶ αὐχμηροῦ φωτός του τὰ σκότη τοῦ παταρίου ἐκείνου· καταφυγίου στενοῦ, χαμηλοῦ, εἰς τὰ δύο ἄκρα τὰ διακοπτομένου ἐκ τῆς ἀποτόμου κατωφερείας τοῦ στεγάσματος, καὶ σχηματίζοντος ὁμοῦ μὲ τὸ σανίδιον στρωτὸν γωνίαν ὀξυτάτην. Πανταχοῦ διακρίνεται τὸ ποκάτω τῶν ὑποπρασίνων κεραμιδίων. Τὰ διαστοιχίσματα, κεκονιασμένα διὰ γύψου μαυρίσαντος ἐκ τῆς πολυκαιρίας καὶ σκασμένου ἅπανταχοῦ, διεμφαίνουσι τὰ σκωληκόβρωτα σανίδια ἐφ' ὧν ἐτέθη τὸ κονίαμα· γωνίαν δέ τινα, ἀνοίγεται πρὸς τὴν ἀναβάθραν μιᾶς θύρας, τῆς ὁποίας τὰ σανίδια εἶναι διεξευγμένα. Τὸ εἶδος τοῦ φωτός, χρώματος ἀωνύμου, δυσῶδες, κολλῶδες, εἰς τὴνδε κακείσ' ἐσπαρμένον μὲ ἀχυρασσεσπότην ῥάκη ῥυπαρὰ, καὶ μεγάλα κόκκαλα, τὰ ὅποια ὁ πένης ἀγοράζει εἰς τοὺς ἐσχάτους ῥῶνι μικρωτέρων κρεοπωλῶν διὰ τὴν

φάνιση τοὺς ἐπ' αὐτῶν τῶν ὀστέων διαμένοντας εἰ-
ναι χόνδρους . . . (1)

φιλοκαλία τοσοῦτον ἐλεεινὴ, ἢ ἀνκλησίαν δηλοῖ
τοτε, ἢ πενίαν ἔντιμον, ἀλλὰ τοσοῦτον δεινὴν, το-
σοῦτον ἐσχάτην, ὥστε ὁ ἄνθρωπος ἐξουθενημένος, ἐκ-
πνέων, δὲν αἰσθάνεται πλέον οὔτε τὴν θέλησιν, οὔτε
τὴν δύναμιν, οὔτε τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ
κόβου του, ἀλλὰ κατακάθεται ἐντὸς αὐτοῦ ὡς κτῆ-
ς ἐν τῇ τρώγλῃ.

τὴν ἡμέραν, ἡ φωλεὰ τοῦ Μορέλ φωτίζεται διὰ
τοῦ τινος καὶ ἐπιμήκους φεγγίτου, ἀνεωγμένου ἐπὶ
κατωφεραῦς μέρους τῆς ὀροφῆς, καὶ φέροντος ἐν ὑα-
κινθακτον πλαίσιον ἀνοιγόμενον καὶ κλειόμενον διὰ
τοῦ σχοινίου. Αὐτὴν δὲ τὴν ὥραν, πυκνὸν χιόνος στρώ-
μα κατεκάλυπτε τὸν φεγγίτην. Τὸ ἀλειμματοκῆριον,
τὸ κέντρον σχεδὸν τοῦ πατρίου τεθειμένον, ἐπὶ
τοῦ ὀκρίδαντος (τσιγκάκι) τοῦ λιθογλύφου, ἐκχύνει εἰς
τὸν περὶ εἶδος ζώου ὡχοῦ φωτὸς, τὸ ὅποιον, ὀλίγον
ὀλίγον ἀμυδροῦμενον, χάνεται εἰς τὸ σκότος, ὅ-
που παραχώνεται τὸ κάταντες τοῦ στεγάσματος· σκό-
τος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποίου διακρίνονται ἀσαφῶς ὑπό-
μυρτα στήματα.

Επὶ τοῦ ὀκρίδαντος, ὅστις ἦτο βαρεῖα τετράπλευρος
καπελὰ ἀπὸ ξύλου δρυὸς χονδροειδέστατα πελεκημέ-
νου, στεάτος δὲ καὶ λίπους πλήρης, μυρμηκιοῦν, σπιν-
θριοῦν, ἀκτινοβολοῦν ἀδάμαντες καὶ ἄνθρακες ὡς μία
καὶ (φούκτα)· τὰ πολυτιμὰ πετράδια ταῦτα εἶναι
ἐν τῷ ὄγκῳ καὶ τῇ λάμπῃ ἐξαισία!

Ὁ Μορέλ κατεργάζεται ἀληθῆ πετράδια καὶ ὄχι ψευ-

(1) Συχνάκις εἰσπίπτει τις εἰς τῆς πολυανθρώπων συνοικίας τῶν
ἐρημικῶν πωλητῶν μοσχάρων νεκρογέννητων, ζώων θνησιμαθῶν
ἀποθνήσκον, κτλ. Σ. Διηγήσις Κεντρικῆ Βιβλιοθήκη Βεροῦσις.

δῆ, ὡς ἔλεγε καὶ ὡς ἐφρόνουν εἰς τὸν οἶκον τῆς Τέμπλου . . . Χάρις εἰς τὸ ἀθῶον αὐτὸ ψεῦδος, πιστευόμενα εἰς χεῖράς του τιμαλφῇ ταῦτα πράγ-
 τὸσον ποταπῆς ἀξίας ἐφαίνοντο, ὥστε ἡδύνατο φυλάττειν εἰς τὸν οἶκόν του χωρὶς φόβον μὴ τὰ
 ψωσιν.

Ὁ τοσοῦτος θησαυρὸς, ἐκτεθειμένος εἰς τὴν δι-
 τασαύτης πενίας, μᾶς ἀπαλλάττει τοῦ νὰ λαλή-
 περὶ τῆς τιμιότητος τοῦ Μορέλ . . .

Οὕτως, ἐπὶ σκαμνίου καθήμενος, καταδεβαρ-
 ἐκ τοῦ κόπου, ἐκ τοῦ ψύχους, ἐκ τοῦ ὕπνου, ἀπὸ
 κληρον νύκτα μεγάλην, χειμερινὴν νύκτα, διήλ-
 γαζόμενος, ὁ λιθογλύφος ἀφῆκε τὴν βαρεῖαν κα-
 του καὶ τοὺς παγωμένους του βραχίονας κατέπεσαν ἐ-
 ἐνώπιον αὐτοῦ τραπέζης· τὸ μέτωπόν του στήρι-
 ἐπὶ σιδηροῦ τινος τροχοῦ κειμένου ἐπὶ τοῦ
 θαντος ὀριζαντεῖως· λεπτόν τι πριόνιον ἐκ χάλυβος
 μερικὰ ἄλλα ἐργαλεῖα κεῖνται ἐνθεν κακείμενα
 χνίτης, τοῦ ὁποίου δὲν φαίνεται εἰμὴ τὸ κράνιον
 φαλακρὸν καὶ ὑπὸ τινων ψαρῶν μαλλίων περικυκλω-
 νον, φορεῖ παλαιὸν τινα ἐπενδύτην χωρὶς ἄλλο τι
 ταξὶ τῆς γυμνῆς σαρκὸς του καὶ αὐτοῦ, καὶ εἰς
 στατόν τι πανταλόριον πάνινον· τὰ ἐκ παρυφῆς
 μούσας) κατακερματισμένα πίδαλά του μόλις κρύ-
 σι τοὺς ἐκ τοῦ ψύχους κυανοὺς πόδας του, πατοῦ-
 ἐπὶ τοῦ ἐδάφους . . . Τόσον παγετώδες ψυχρὸς ὕπ-
 εἰς τὸ ποτάριον, τόσον διαπεραστικόν, ὥστε ὁ
 της, μ' ὅλην ἐκείνην τὴν ὕπνωσιν εἰς ἣν τὸν βυθὸν
 ἐξάντλησις τῶν δυνάμεών του, φρίσσει ἐνίοτε καὶ
 τὸ σῶμά του . . .

Τὸ μῆκος καὶ ἡ ἀνθρώκωσις τῆς θρυαλλίδος τοῦ
 λειμματοκηρίου φανερώνουσι ὅτι ὁ Μορέλ ὕπ-
 ἀπὸ τινος ὥρας· δὲν ἀκούεται εἰμὴ ἡ βαρεῖά του

Οἱ ἄλλοι δὲ κάτοικοι τοῦ πατρῆος τούτου . . .
 κοιμῶνται . . .
 καὶ, εἰς τὸ στενὸν αὐτὸ πατάριον ζῶσιν ἐπὶ τὰ
 χεῖρα . . .
 πάντε παιδία, τῶν ὁποίων τὸ νεώτερον εἶναι τετρα-
 . . . τὸ μεγαλύτερον, δωδεκαετὲς μόλις . . .
 ἔπομένως, ἡ μήτηρ των ἡ ἄρρωστος . . .
 ἔπομένως, μία ὀγδοηκοντοῦτις ἀπομεμωραμένη
 . . . ἡ μήτηρ τῆς μητρός των . . .
 τὸ κράτος εἶναι ἀρκετὰ δριμύ, ἐπειδὴ ἡ φυσικὴ θερμότης
 τῶν ψυχῶν συσσωρευμένων ἐντὸς περιοχῆς τοσοῦτον
 οὐκ ἔστι δύνάμει νὰ χλιάνῃ τὴν παγετώδη αὐτὴν
 παγετῶδη ἀλλὰ καὶ τὰ ἰσχνά, τὰ ξηρά, τὰ ῥιγῶντα,
 ἐκνευρισμένα ταῦτα σώματα, ἀπὸ τοῦ νεωτέρου
 παιδίων μέχρι τῆς προμήτορος . . . ὀλίγοι προά-
 . . . θερμολόγοι, ὡς ἤθελεν εἶπει τις φυσικός.
 ἡρεκτὸς τοῦ οἰκαγενειάρχου, ὅστις πρὸς στιγμὴν ἐ-
 . . . ἐπειδὴ ἐκόπησαν πλέον αἱ δυνάμεις του, δὲν
 . . . ἀνέει· ὅχι ἀνέει . . . τὸ ψῆφος, ἡ πείνα, ἡ
 . . . κρατοῦσι τὰ ὄμματά ἀνοικτά . . . τὰ ξυλόνου-
 . . . Δὲν γνωρίζετε πόσον εἶναι σπάνιος εἰς ἕνα πτω-
 . . . ὁ ὕπνος ὁ βαθύς, ὁ σωτήριος, καθ' ὃν ἀχανεῖται
 . . . δυνάμεις του, λησμονεῖ τὰ δεινὰ του, καὶ μετὰ τὸν
 . . . ἀνεγείρεται εὐθυμος, εὐδιάθετος καὶ ῥωμαλέος
 . . . τὰς ἐπιπονωτέρας τῶν ἐργασιῶν. Διὰ νὰ κοιμη-
 . . . λοιπὸν οὕτω πως, δὲν πρέπει νὰ αἰσθάνεται ψῆφος,
 . . . πείναν, οὐδὲ συλλογισμοὺς νὰ ἔχη ἀλγεινούς.
 . . . εἰς τὴν θέαν τῆς φρικώδους πενίας τοῦ τεχνίτου αὐ-
 . . . παραθεδλημένης μετ' αὐτὴν τῶν πετραδίων ἁ-
 . . . τῶ ἐμπιστευόνται, παρατηρεῖ τις μ' ἐκπληξίν του
 . . . εἶναι ἐκ τῶν σπαραττουσῶν τὴν καρδίαν καὶ ἀνυ-
 . . . αὐτὴν ἐνταυτῶ. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἔχει ἀπαύ-
 . . . ὑπὸ ὅψιν τὸ ἐλεεινὸν θέαμα τῆς ἀγωνίας τῶν αἰ-
 . . .

καίων του· πανταχόθεν αὐτοὶ κατατρύχονται, ἀπὸ
 πείνης μέχρι τῆς παραφροσύνης· καὶ ὁμοῦς αὐτὸς φη-
 σι τὰ πετράδια ταῦτα, τῶν ὁποίων ἐν μόνον ἡ δὴ
 νὰ λυτρώσῃ τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα του ἐκ τῶν
 νῶν ἅτινα τοῖς ἐπιφέρουσι τὸν βραδὺν ἐκείνον θάνατον.
 Βέβαια ὁ ἄνθρωπος οὗτος πράττει τὸ χρέος του·
 πλὴν τὸ χρέος ἀνθρώπου τιμίου· ἀλλὰ διότι τὸ
 τοῦτο εἶναι ἀπλοῦν, μήπως δὲν εἶναι μέγα καὶ
 μήπως δὲν εἶναι ἔξοχος ἢ ἐκπλήρωσις του; Ἐπὶ
 αἱ περιστάσεις ἐν ταῖς ὁποῖαις ἀσκεῖται τὸ χρέος
 δὲν ἀποκαθιστῶσιν ὅρα γὰρ τὴν ἐκπλήρωσιν εἶναι
 σημαντικὴν; Αὐτὸς ὁ τεχνίτης, ὁ τοσαύτον ἐνδε-
 τασαῦτον τίμιος διατελὼν πλησίον τοῦ θησαυροῦ
 του, δὲν παριστάνει τὴν ἀπειρον καὶ φοβερὰν πλε-
 ονείαν τῶν ἐργατῶν, οἵτινες, διὰ βίου θύματα τῆς
 νείας, ἀλλ' ἡσυχοὶ, φιλόπονοι, ἀνεχόμενοι πᾶσαν
 ἐν ὑπομονῇ, βλέπουσι καθημερινῶς ἄνευ πικροῦ καὶ
 θυοῦ φθόνου... τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν πλο-
 λάμπουσιν ἐνώπιόν των; Τέλος πάντων δὲν εἶναι
 γενεὴ καὶ παρρησιαστικὴ, τὸ νὰ σκέπτεται τις ὅτι
 ἡ ἰσχὺς, οὐδ' ὁ φόβος, ἀλλ' ἡ ἔμφυτος χρησιμότης
 ἡ μόνη κρατοῦσα τὸν τρομερὸν αὐτὸν ὠκεανὸν
 λαοῦ, ὅστις ἂν ἐξεχειλίζεν ἡδύνατο ἅπασαν νὰ
 κλύσῃ τὴν κοινωνίαν! Καὶ λοιπὸν, τίς δὲν συμ-
 εῖς ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας τοὺς γενναίους αὐτοὺς
 θρώπους οἵτινες, ἀντὶ τοσαύτης τελευτηρίας, τοσαύτης
 θαρραλεότητος καὶ τολμᾶν ὑπομονῆς, δὲν ζητοῦν
 εἰμὴ ὀλίγον τόπον καὶ αὐτοὶ ὑπὸ τὸν ἥλιον!

Ἀλλ' ἐπανερχόμεθα εἰς τὴν κατὰ δυστυχίαν το-
 ματικωτάτην εἰκόνα τῆς ἐλεεινῆς ἐνδεείας ἣν ἐπι-
 μέν νὰ περιγράψωμεν, καθ' ὅλην τὴν φρικτὴν
 ἀγμυρὴν τῆς

Δημοτικὴ Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁ λιθογλύφος δὲν εἶχε πλέον εἰμὴ λεπτόν τι στρώ-
μα ἐν τρῆμα ἐφαπλώματος· ταῦτα δ' ἐχρησίμευον
ἐν ἀπομεμωραμένην προμήτορα, ἥτις, ἀπὸ ἡλίθιον
ἄγριον ἐγνώσμον κυριευομένη δὲν ἤθελε νὰ συμπε-
ρῇ τὴν κοίτην της μετ' οὐδενὸς ἄλλου. Εἰς τὴν ἀρ-
στοῦ χειμῶνος κατήντησε μηχανικὴ καὶ ὀλίγον ἐλει-
πὴ πνίξῃ τὸ νεώτερον τῶν παιδίων, ἐπειδὴ ἠθέλησαν
τὴν κοιμήσασθαι πλησίον της . . . ἦτο δ' αὐτὸ μικρὰ
κόρη τετραετῆς, πρὸ τινος καιροῦ ὑποπεσούσα εἰς
τὴν, καὶ ἡ ὁποία ἐκρύβανε πολὺ μέσα εἰς τὸ ἀχυρό-
μα. ὅπου ἐπλαγίαζε μετὰ τῶν ἀδελφῶν καὶ ἀδελ-
φῶν της . . . Τώρα ἀκούετε τίνι τρόπῳ ἐπλαγίαζον,
ἐπὶ τοῦτο εἶναι σύνηθες εἰς τοὺς πτωχοὺς . . . Ἐ-
κείνῳ των, τὰ ζῶα χείρουν Συβαριτικὰς τρυφὰς τοῦ-
ριστον τοῖς ἀλλάσσουν τὴν στρωμνὴν.
καὶ ἰδοὺ ἐντελής ἡ εἰκὼν τὴν ὁποίαν παρουσιάζει τὸ
τάριον τοῦ τεχνίτου, ἐὰν ὁ ἐφθαλμὸς διαπερῇ τὴν
ἐκείνην πρὸς τὴν ὁποίαν χάνεται τὸ πρέπον τοῦ ἀλειμ-
τοκαηρίου φέγγος. Κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου ὅστις ὑ-
ποκαθίξει τὴν στέγην, καὶ εἶναι ὀλιγώτερον ὑγρὸς πα-
ρὰ τὰ ἄλλα περιφράγματα, κεῖται κατὰ ἕκαστον τὸ στρώ-
μα ὅπου ἀνεκκρίνεται ἡ μωρὰ γρατῖα. Ἐπειδὴ δὲ αὐτὴ
ὑποφέρει τίποτε εἰς τὴν κεφαλὴν, τὰ λευκά της
ὀφθαλμῶν, φαλιδισμένα πολὺ κοντὰ, σχεδιάζουσι τοιοῦτο-
ῦτως τὸ πλατυμέτωπον κρανίον της· τὰ δὲ πυκνά
καὶ ψυχρὰ ὀφρύδια σκιαζοῦσι τοὺς βλεφαίς της ὀ-
φθαλμοὺς ὅπου φέγγει βλέμμα τι ἄγριον, θηριώδες· αἱ
ὀφθαλμοὶ, πελιδναὶ καὶ ἀπὸ μυρίας ρυτίδας ὀρετριωμέναι
αὐταὶ της κολλοῦν ἐπὶ τῶν ὀστέων των καὶ τῶν γυν-
θῶν της κάτω σιαγόνες. Πλαγίως κοιτωμένη, διπλω-
μένη εἰς δύο, ὥστε ἡ γνάθος της νὰ ἐγγίξῃ σχεδὸν εἰς
τὸν ὅλόν της, τρέμει ὑπὸ τὸ μάλλινόν της φαιὸν ἐφά-
σμα, ἀνεπαρκὲς νὰ τὴν σκεπᾷ ὀλίγη ὀφθαλμὸν διὰ τὴν

νονται αἱ κνήμαί τῆς αἰ σκελετώδεις καὶ τὸ κάτω
ρος παλαιοῦ τινος μεσοφουστάνου τῆς εἰς ῥάκη
στρωμνὴ αὕτη ἐξάγει δυσώδη ἀποφορὰν . . .

Εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἐκ τοῦ προσκεφαλαίου
γραίας, κεῖται κατὰ γράμμην ἐπίσης παράλληλῶν
τὸν τοῖχον ἐν ἀχυρόστρωμα χρησιμεῦον ἀντὶ κλίνειν
τὰ πέντε παιδία.

Καὶ ἰδοὺ πῶς

Ἄφ' ἐκάστης ἄκρας τοῦ στρώματος ἕκαμον μίαν
ρχήν κατὰ πλάτος ἐπομένως ἔχωσαν τὰ παιδία
τὸς τοῦ ἀχύρου, ἢ μᾶλλον ἐντὸς τῆς κόπρου τῆς
τῆς ὑγρᾶς καὶ ναυτιώδους τοιοῦτοτρόπως, τὸ
σμα τὸ περικαλύπτει τ' ὄχι τὰ τοῖς χρησιμεῦσι
σκεπάσματα.

Δύο κοράσια, τῶν ὁποίων τὸ ἐν ἀσθενεὶ βαρέως
μουσιν ἀφ' ἐνὸς μέρους ἐκ τοῦ ψύχους ἀφ' ἐτέρου,
ἄρρενα ἀνήλικα καὶ ἄλλα κοιτώνται μὲ τὰ φορέ-
των, ἂν δύνανται νὰ ὀνομασθῶσι τὰ ῥάκη των
ματὰ. Αἱ κόμαι των εἶναι δασύμαλλοι, ξανθαί,
ἀστὶλπινοί, περίπλοκοι, ἀναρθωμένοι· δὲν ταῖς τὰς
πτεῖ δὲ ἡ μήτηρ των διὰ νὰ προφυλάττωνται ὅπου
ἀπὸ τοῦ ψύχους· αἱ κόμαι αὗται ἡμικαλύπτουσι τὰ
σωπά των τὰ ὠχρά, τὰ ἄλλα, τὰ καχεκτικά.
τῶν ἄρρένων, διὰ νὰ σκεπασθῇ καλῆτερον, σῦρει διὰ
ἀποξυλωμένων δακτύλων τοῦ τὸ πανίον τοῦ ἀ-
στρώματος μέχρι τῆς σιαγόνος του . . . τὸ ἄλλο,
νὰ μὴν ἐκτίθενται αἱ χεῖρές του εἰς τὸ ψῦχος, καὶ
τὸ πανίον ἐκ τῶν ὁδόντων του τῶν συγκρουομένων
τρίτον, συστέλλεται πλησίον τῶν δύο του ἀδελφῶν.

Τὸ μικρότερον τῶν δύο κορασίων . . . τὸ ὑπορ-
μενον ὑπὸ τῆς φθίσεως ἐπαναπαύει μὲ ἀτονίαν τὸ
τυχές του μικρὸν πρόσωπον, τὸ ἤδη κυανομέλανον
πρωματώδες, ἐπὶ τοῦ παγετώδους στήθους τῆς ἀδελ-
φῆς.

του, ἥτις, πενταετῆς . . . προσπαθεῖ ματαίως νὰ
θερμάνῃ εἰς τὰς ἀγκάλας της, καὶ ἀγρυπνεῖ ἐπ' αὐ-
τῇ με συμπαθῆ ἀνησυχίαν . . .
Ἐξ ἄλλο ἀχυρόστρωμα, κατὰ τὸ βάθος τοῦ πατα-
κείμενον καὶ πλησίον τοῦ τῶν παιδῶν, φαίνεται
κακοίτος ἡ σύζυγος τοῦ τεχνίτου, ἐξασθενησμένη ἀπὸ
τῶν πυρετῶν, ἐπόμενον τῆς ἀρρώστιας εἰς ἣν
τῶν μηνῶν ὑπέπεσεν. Ἡ Μαγδαληνὴ Μαρελ εἶναι
κακοθεξαετῆς. Παλαιόν τι βαμβάκηρον μανθῆλιον,
περὶ τὸ πεπιεσμένον μέτωπόν της δεδεμένον,
δείκνυται ἔτι πλέον τὴν χολερικὴν ὠχρότητα τοῦ ὀστεώ-
του προσώπου της. Κύκλος μελανὸς περιστέρει τοὺς
ὀφθαλμοὺς καὶ ἐσβεσμένους ὀφθαλμούς της· βαγὰδες αἱμο-
σταγεῖς διακόπτουσι τὰ λευκανθέντα χεῖλη της. Ἡ
παραπονετικὴ, ἡ μαρτυρικὴ φυσιογνωμία της, ἡ οἰκτρά
ὄψις, ἐμφαίνει εἰς τὴν τῶν χαρακτῆρων ἐκείνων τῶν
ἀνδρῶν καὶ ἀδρανῶν, αἵτινες, μὴ γνωρίζοντες νὰ πα-
ραπονετῶσι κατὰ τῆς συμφορᾶς, κλίνουσι τὸν αὐχένα καὶ
κλίνουσι μόνον. Ἀσθενὴς, ἀνενέργητος, περιορισμένη,
ἀδυνατεῖ τιμῆς, ἐπειδὴ ὁ σύζυγός της ἦτο τίμιος· ἀν-
δραγατοῦ εἰς τὸν ἑαυτὸν της, ἡ ἀγνοία καὶ ἡ ἐνδοξα ἡδύ-
νητα νὰ τὴν ἐξχρειώσωσι καὶ ὠθήσωσιν εἰς τὸ κακόν.
Ἡγάπα τὰ τέκνα της καὶ τὸν σύζυγον· ἀλλ' οὐδὲ τὸ
ἄλλο εἶχεν οὐδὲ τὴν δύναμιν νὰ πνίγῃ τὰ πικρὰ περὶ
τῆς κοινῆς συμφορᾶς τῶν παράπονά της. Συχνάκις ὁ
ἀσθενὴς, τοῦ ὁποῦ ἡ ἀδιάκοπος ἐργασία ἐστήριζε
τὴν οἰκογένειαν αὐτὴν, ἐβιάζετο νὰ ἐγερθῇ ἐκ τοῦ
κλίνου τοῦ διὰ νὰ ἔλθῃ νὰ παρηγορήσῃ καὶ πρᾶνῃ τὴν
ἀσθενήσαντα.

Ἡ Μαρελ, διὰ νὰ θερμάνῃ τὴν σύζυγόν του, εἶχεν
ἐπιτεταμένα ἐπὶ τοῦ ἐλεεινοῦ σκεπάσματός της, τοῦ ἀπὸ
τοῦ ἀνδρός, καὶ τοῦτο κατατρυπημένον, ῥοῦχα τινὰ
τοῦ αὐτοῦ παλαιὰ καὶ ἐπισκευασμένα, ὥστε τὸν ἥνῃ·

θησαν νὰ τὰ λάβωσιν ὡς ἐνέχυρον καὶ ἀντὶ ἐλαχίστης χρηματικῆς ποσότητος.

Μία βαλὺνη (φοβοῦ), ἐν τηγάνιον καὶ μία πηλὴν τρα κατακερματισμένη περὶ τὰ χεῖλη δύο ἢ τρεῖς καὶ ἓξ (φλινζάνια) ῥαγισμέναι καὶ ἐρριμμέναι τῇδε καὶ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· ἐν σκαφίδιον διὰ πλύσιμον καὶ μετὰ τὴν στάμνος εἰς τὴν γωνίαν τοῦ στεγάσματος τεθειμένον πλησίον τῆς διεξευγμένης θύρας τὴν ὁποίαν ὁ ἀνὴρ κλονίζει κατὰ πάσαν στιγμὴν, ἰδοὺ ὅλα τὰ τῆς οἰκίας γενεῖας ὑπάρχοντα.

Ἡ ἐλθεῖν αὕτη εἰκὼν φωτίζεται διὰ τοῦ ἀλειψάνου τοκηρίου, τοῦ ὁποῖου ἡ φλόξ, ἐπηρεαζομένη ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ὅστις συρίζει ἄνωθεν, διὰ τῶν κεραμιδίων, ποτὲ μὲν γίνεαι ἐπὶ τῶν ἀθλιότητων αὐτῶν ὡχρὰς καὶ ποτὲ μούσας λαμπηδόνας, ποτὲ δὲ ἀποτελεῖ μυρίους σπινθίσκους καὶ πρὶσματικὰς ἀντανάκλασεις ἐπὶ τοῦ ἀπὸ τοῦ νοδύλου σωροῦ τῶν τιμαλφῶν πετραδίων, ἅτινα κεινὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης ὅπου κοιμᾶται ὁ λιθογλύφος.

Μολονότι εἰς τὸ πατάριον βασιλεύει ἡ βαθυτέρα πύγῃ, ὅλαι αἱ ἐν αὐτῇ κατοικοῦσαι δύστηνοι ψυχαὶ ἐξυπνοῦν... ἀπὸ τῆς προμήτορος μέχρι τοῦ μικροῦ νηπίου, ὅλοι προσηλώνουσι ὁρμηφύτως πῶς τὰ ζυμαρὰ των ἐπὶ τοῦ λιθογλύφου, τῆς μόνης ἐλπίδος καὶ καταφυγῆς των.

Καὶ εἰς τὸν ἄθωον ἐγώισμόν των, δυσχερεστοῦνται τὸν βλέπουσι μὴ ἐργαζόμενον, ὡς καταβληθέντα πρὸς ὑπὸ τοῦ κόπου.

Ἡ μήτηρ συλλογίζεται διὰ τὰ παιδία της·

Τὰ παιδία συλλογίζονται διὰ τὸν ἑαυτῶν των·

Ἡ ἀπομεμωραμένη γραῖα δὲν συλλογίζεται διὰ ποτε...

Ἀλλὰ σαλεύει αὐτὴ αἰφνιδίως καὶ ἀνκαθάηται· στήθεα ῥέγει ἐπὶ σκελετώδους στήθεος τοῦ μικροῦ της...

τοὺς κιτρίνους καὶ ξηροὺς ὡς ξύλον πύξου· βλέ-
 το φῶς ἰλλωπίζουσα, ἔπειτα ἐγείρεται βραδέως,
 ὡσα ὀπισθὲν τῆς ὡς σάββανον τὸ ῥάκος τοῦ σκεπά-
 σκε τῆς. Ἡ γυνὴ αὕτη ἔχει ἀνάστημα ὑψηλόν· ἡ
 ἐξυρισμένη κεφαλὴ τῆς φαίνεται μικρὰ ὑπὲρ τὸ μέ-
 γον· τὸ κάτω χεῖλος τῆς εἶναι παχὺ καὶ κρεμῆμενον,
 κλονεῖται ἀπαύστως ἀπὸ σπασμόν. Ἡ ἀποτρά-
 ρις ὅψις αὕτη παριστάνει τὸν τύπον ἀποκτηνώσεως
 ἡρώδους.

Προχωρεῖ πρὸς τὴν τράπεζαν μὲ κρυφίναιαν ὁποῖα
 κρυβεῖται εἰς τὰ παιδία ὁπόταν ἐρχονται νὰ κατωρθώ-
 σαι τι κακόν. Ἀφ' οὗ ἐφθασε πλησίον τοῦ λύχνου, ἐ-
 βανε πρὸς τὴν φλόγα τὰς δύο τῆς τρεμοῦσας χεῖρας·
 τὴν αὐτὴ ἦτον ἡ ἰσχύότης των, ὥστε τὸ περιορισθὲν ὑπὸ
 τῶν φῶς ταῖς ἔδιδεν εἶδος διαφανείας πελιδνῆς. Ἡ
 μαγνητὴν Μορέλ ἐπράσσευεν ἐκεῖθεν ἅπου ἐκοίτετο καὶ
 τὰς ἐλαχίστας τῆς γραΐας κινήσεις. Ἐνῶ λοιπὸν ἐθερ-
 μαίνετο εἰς τὴν φλόγα τοῦ ἀλειμματοκηρίου ἡ μωρὰ
 γυνὴ, ἐκυπτε μὲ τὴν κεφαλὴν καὶ παρετήρει μετὰ πε-
 ντηγείας εὐήθους τὴν σπιλπνότητά των πετραδίων ἁ-
 τῶν ἐσπινθηροδύλου ἐπὶ τῆς τραπέζης. Βυθισθεῖσα εἰς
 τὴν θεωρίαν ταύτην, τόσον ἐπλησίασε πρὸς τὴν φλόγα
 τῆς χεῖρας τῆς, ὥστ' ἐκῆν . . . καὶ ἐξέβαλε κρουγὴν
 ἀπ' αὐτῆς.

Εἰς τὸν θόρυβον ἐκεῖνον, ὁ Μορέλ ἐξύπνησεν· ἀνῆγει-
 ρε διὰ μιᾶς τὴν κεφαλὴν. Ἦτο τεσσαρακοντούτης·
 τὴν φυσιογνωμίαν γλυκὺς, ἐξυπνος καὶ ἀγαθός, ἀλλὰ
 μαρμαρμένος καὶ κατεσκληκώς ἐκ τῆς πενίης· ὁ ψαρός
 τοῦ πώγων, ἀξύριστος πρὸ πολλῶν ἐβδομαδῶν, ἐκάλυ-
 πτε τὰ κάτω μέρη τοῦ εὐφλογισκουμένου προσώπου
 τοῦ· πρῶτοι ῥυτίδες ἡροτρίουν τὸ ἴδιον φαλακρὸν μέ-
 σωπὸν τοῦ· τὰ βλέφαρά του ἦσαν κόκκινα ἐκ τῶν ἁ-
 λωπνῶν. Φαινόμενόν τι ἐκ τῶν συνεχῶς ἀπαντωμένων
 ἀπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Βιβλιοθηκῆ Θεοσίου.

εἰς τοὺς ἀσθενοὺς κράσεως τεχνίτας, ὅσοι εἰς καθύπερθε
ἐργασίας ἐνασχολούμενοι ὅλην τὴν ἡμέραν, ἀνα-
βρονταὶ νὰ φυλάττωσι μίαν μόνην θέσιν ἀμετασάλευ-
την σχεδὸν, παρεμόρφωσε τὸ σωματίον του . . . Ἀνα-
σμένος νὰ κάθηται πάντοτε προσκλινῆς ἐπὶ τοῦ
κυρτὸς του, καὶ νὰ ᾔνῃ ἐστρεμμένος πρὸς τὸν ἀριστε-
ρὸν διὰ νὰ γυρίῃ τὸν τροχόν, ὁ λιθογλύφος ἀπελιθώθη,
ποστεύθη τροποντινὰ εἰς τὴν θέσιν ταύτην ἣν ἐφύλα-
τε δώδεκα ὡς δεκαπέντε ὥρας τὴν ἡμέραν, καὶ κα-
τέστη κυρτὸς, καὶ ἀπεφύη ὅλος πρὸς τὴν μίαν πλευ-
ρὰν. Ἐπομένως, ὁ ἀριστερός του βραχίον, ὡς ἀδιακόπως
ἐνασχολούμενος ἐκ τῆς κοπιώδους ὑπηρεσίας τοῦ τρο-
χοῦ, ἀπέκτησεν ἀνάπτυξιν μυῶνων παρὰ τὸν ὅσον
τοῦ, ὡς ἀνενέργητος καὶ διηνεκῶς στηριζόμενος ἐπὶ
ὁκρίβαντος, πρὸς τὸ νὰ παρουσιάσῃ τὰς ἑδρας τῶν
δαμάντων εἰς τὸν τροχόν, ἐλεεινὸς κατήντησε τὴν
χρότητα. Οἱ κκαλαμῶδεις καὶ μηδαμῖνοι σχεδὸν ἐκ-
ἀδρανείας πόδες του μόλις ὑπεστήριζον τὸ ἐκνευ-
σμένον τοῦ σώμα, ὅλη τοῦ ὅποιου ἡ ἰκμὰς, ὅλη ἡ
σιμότης καὶ δύναμις ἐφαίνοντο συγκεντρωμέναι εἰς
τὸν τὸ μέρος τὸ ἀσκούμενον ὑπὸ τῆς ἐργασίας.

Καὶ ἰδοὺ διαπὶ ὁ Μορέλ ἔλεγε συνεχῶς μετὰ
κάρδιον ὑπομονήν. Πρέπει νὰ φάγω, ὅχι τόσον διὰ
ἐαυτόν μου . . . ὅσον διὰ νὰ θρέψω τὸν βραχίονα ὅς
γυρίζει τὸν τροχόν . . .

Ἀνατιναχθεὶς ἐκ τοῦ ὕπνου, ὁ λιθογλύφος εὐρί-
σκετο μετὰ τῆς γράϊας τοῦ πενθερᾶς πρόσωπον πρὸς τὸν
ἑαυτοῦ.

— Τί ἔχεις, μάννα ; τί θέλεις ; τὴν ἐρωτᾷ καὶ
ἐκείνη μὴν ἐξυπνήσῃ ἢ σύζυγός του, ἐπρόσθεσε χαμη-
λῇ φωνῇ — Πάγωει, μάννα, νὰ κοιμηθῇς . . . Μὴ
καταμύσῃς Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βελιγραδίου

— Ἐγὼ δὲν κοιμοῦμαι . . . προσπαθῶ νὰ ζεστάνω.
Ἀδέλφαι! εἶπεν ἡ μεγαλητέρα τῶν τριῶν κορα-

— Πῶς νὰ κοιμηθῶ μ' αὐτὴν τὴν πείνα, ὑπέλαβεν ἐν
τῶν ἀγορίων· σήμερα δὲν ἦτον ἡ σειρά μου νὰ ὑπά-
νὰ δειπνήσω εἰς τῆς Γελασίνας.

— Ταλαίπωρα καὶ σεῖς! εἶπεν ὁ Μορέλ περίλυπος·
ὡς ὅτι κοιμάσθε . . . τοῦλάχιστον

— Ἐφοβούμην, Μορέλ, μὴ σ' ἐξυπνήσω, ἐπρόσθεσεν
τῆς τοῦ ἀλλέως θὰ σ' ἐπαρκαλοῦσα νὰ μ' ἐδίδες
τοῦ νερό· εἶμαι εἰς τὴν ζέστη μου καὶ διψῶ πολὺ.

— Τώρα σοῦ δίδω, ἀπεκρίθη ὁ τεχνίτης· μόνον πρέ-
πρωτέρα νὰ βάλω πάλιν τὴν μητέρα σου νὰ κοι-
νῶν . . . Ἐ! θὰ μ' ἀφήσεις τὰ πετράδια· ἡσυχά!

— Πῶς τὴν γραίαν ἥτις ἐπεχείρησε ν' ἀρπάσῃ μέγαν
ἀδάμαντα, ἡ μαρμαρυγὴ τοῦ ὀπίου ἐπέσυρε τὴν
τοῦ γόνης. — Πάχαινε, μάννα, νὰ κοιμηθῇς!

— Τοῦτο . . . τοῦτο . . . ἀπεκρίθη ἡ ἀπεγνωσμένη
τοῦ πετράδιον διὰ τὸ ὅποιον ἐγλίχεται.

— Τώρα θὰ τὰ χιχλάσωμεν! εἶπεν ὁ Μορέλ βαρύνων
τῆς φωνῆς διὰ νὰ φοβίσῃ τὴν πενθεράν του, τῆς ὁποίας
ἀπώθησε τὴν χεῖρα.

— ὦ! Θεέ μου! Μορέλ, πόσον διψῶ . . . ἐψιθύ-
νῃ ἡ Μαγδαληνή. Θὰ μοῦ δώσεις αὐτὸ τὸ νερό;

— Ἀλλὰ πῶς θέλεις νὰ κάμω; . . . ἐμπορῶ ν' ἀ-
τῶ τὴν μητέρα σου εἰς τὰ πετράδια . . . νὰ μοῦ χά-
πάλιν κἀνένα . . . καθὼς πέρυσιν . . . καὶ ἐξέρχεις δὲ
τὸν ἀκριβὲς τὸ ἐπληρώσαμεν . . . καὶ ἀκόμη ὁ Θεὸς ἐ-

Καὶ ὁ λιθογλύφος ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου
μὲ κατῆφειαν· ἔπειτα ἐπρόσθεσεν ἀπευθυνόμενος
ἐν τῶν τέκνων του — Φέλιξ, σῆκω, παιδί μου, δό-
τῃς τὴν μητέρα σου νερό, ἀπὸ τοῦ εἰς ἐξυπνῆσαι

— Όχι, όχι, ἄς μὴ σηκωθῇ καὶ θὰ κρυώσει μένω ! περιμένω ! ὑπέλαβεν ἡ Μαγδαληνή.

— Ὅπως κρυώνω εἰς τὸ ἀχυρόστρωμα, τὸ ἴδιον κρυώσω καὶ ἀπ' ἔξω, εἶπε τὸ παιδίον ἐγχειρόμενον.

— Ἐ, τὸ λοιπόν ! θὰ πλαγιάσεις ! ἀνέκραξεν ὁ ρεῦλ ἀπειλητικῶς διὰ νὰ διώξῃ τὴν ἀπεγνωσμένην, δὲν ἤθελε νὰ μακρυνθῇ ἐκ τοῦ ὀκρίθικτος, ἀλλ' ἐπὶ νε ν' ἀρπάσῃ ἐν τῶν πετραδίων.

— Μητέρα, τὸ νερὸ τῆς στάμνας ἐκρυσταλλώθηκε ἀνεφώνησεν ὁ Φέλιξ.

— Σπάσε, παιδί μου, τὰ κρύσταλλα, εἶπεν ἡ Μαγδαληνή.

— Πῶς νὰ σπάσουν ! . . . εἶναι χονδρά . . . δὲν μπορῶ . . .

— Μορέλ, σπάσε μία στιγμή τὰ κρύσταλλα στάμνας, εἶπεν ἡ Μαγδαληνή με φωνὴν κλαυθμῶν καὶ ἀνυπόμονον· ἄλλο νερὸ δὲν ἔχω νὰ πίνω ἄς μὴν ἀποθάνω κἂν τῆς δίψας . . .

— ὦ ! Θεέ μου ! Θεέ μου ! δίδε μου ὑπομονή ! Πῶς θέλεις τώρα νὰ κάμω ! . . . ὦ Χριστιανή ! βλέπεις, κρατῶ τὴν μητέρα σου . . . ἀνεφώνησεν ὁ ἀλκιμῶς λιθογλύφος.

Διότι δὲν ἠδύνατο νὰ λυτρωθῇ ἀπὸ τῆς γριᾶς, ἤρχισε ν' ἀγριώνεται διὰ τὴν ὁποίαν ἀπῆντα ἀντίσταν, καὶ νὰ γογγύζῃ θυμοειδῶς.

— Δὲν τὴν φωνάζεις τοῦ λόγου σου ; εἶπεν ὁ Μορέλ πρὸς τὴν σύζυγόν του· ἐνίστα σ' ἀκούει . . .

— Πάγκινε, μητέρα μου, νὰ κοιμηθῇς ἂν καθίσῃς ἡσυχῇ . . . θὰ σοῦ δώσω καφέ, ὁποῦ τὸν ἀγαπᾷς.

— Τοῦτο . . . τοῦτο . . . ἐπανέλαβεν ἡ γριά τοῦσα τώρα ν' ἀρπάσῃ βιαστικῶς τὸν ἀδάμαντα δι' ἐγλίχεται.

Ὁ Μορέλ τὴν ἐμπόδισε, ἀλλ' οἱ εἰς μέτρον

— Θεέ μου ! ἐξεύρεις ὅτι δὲν σ' ἀφήνει ἡσυχον ἂν τὴν φοβερίστης μὲ τὴν μάστιγα· ἀνεφώνησεν ἡ Μαγική· ἄλλος τρόπος δὲν εἶναι.

— Τὸ βλέπω καὶ ἐγὼ· ἀλλὰ πάλιν νὰ φοβερίσῃ καὶ μίαν γραίαν γυναῖκα ὅτι θὰ τὴν δαίρει . . . μὲν κόπον πολὺν, εἶπεν ὁ Μορέλ. Ἐπειτα, ἀπευθόμενος πρὸς τὴν γραίαν, ἥτις ἐπροσπάθει νὰ τὸν δαγύῃ καὶ τὴν ὁποῖαν ἐκράτει ἐκ τῆς μιᾶς χειρὸς, ἀνέκραξε μετὰ φωνῆς τρομερᾶς·

— Πάχαινε γλίγωρα νὰ πλαγιάσῃς . . . τὴν ἡρπὰ τὴν μάστιγα ! . . .

Πλὴν καὶ αὕτη ἡ ἀπειλὴ ἀπέβη ἀνωφελὲς.

Ἐλαβε τότε ὁ Μορέλ μίαν μάστιγα κάτωθεν τοῦ ὀπίσταντος, τὴν ἐπατάγησε σφοδρῶς εἰς τὸν ἀέρα, καὶ ἔβρισε τὴν ἀπομεμωραμένην λέγων·

— Πλαγιάσε γλίγωρα, πλαγιάσε !

Εἰς τὸν κρότον τῆς μάστιγος, ἡ γραίη ἀπεμακρύνθη καὶ μὴ ἀπὸ τοῦ ὀπίσταντος, ἔπειτα ἐστάθη, ἐγόγγυσε καὶ εἰς τοὺς ὀδόντας της, καὶ ἔρριψε βλέμμα ὀργῆς ἐπὶ τοῦ γαμβροῦ της.

— Εἰς τὸ κρεββάτι σου ! . . . εἰς τὸ κρεββάτι σου ! . . . ἐπανελάθεν οὗτος προχωρῶν καὶ πταγῶν ἐκ νέου τὴν μάστιγα.

Τότε ἡ γραίη ἀνέβη βραδέως βήμασιν εἰς τὴν στρωματὴν της, ὀπισθοπορεύσα καὶ δεικνύουσα πρὸς τὸν λιγυρόφρον τὴν γρονθίαν της. Οὗτος δὲ, ποθῶν νὰ τελευτήσῃ τὴν σκληρὰν ταύτην σκηνὴν δια νὰ δώσῃ εἰς τὴν γυναῖκά του νερὸν, ἐπροχώρησεν ἀκόμη πλησιέστατα πρὸς τὴν πενθερὰς του, ἐπατάγησε καὶ τελευταῖον τὴν μάστιγα, προσέχων πάντοτε μὴ τὴν ἐγγίσῃ, καὶ ἐπανελάβετο μετ' ἀπειλητικῆν φωνήν.

— Γλίγωρα εἰς τὸ κρεββάτι ! . . .

Ἡ γραίη τότε ἔβη ἐκ τοῦ φόβου της φρικώδεις ὤ-

ρυγμοὺς, καὶ πεσοῦσα ἐπὶ τῆς στρωμνῆς συνεστάνει
 μίαν ἄκραν ὡς οἱ κύνες. Ἄλλ' ὠρύετο εἰσέτι, καὶ
 παιδία, ὑπολαβόντα ὅτι ὁ πατήρ των τὴν εἶχε κτε-
 σει, ἀνεφώνησαν κλαίοντα·

— Μὴ, πατέρα . . . μὴ τὴν κτυπᾷ τὴν γιὰγὰ!

Εἶναι ἀδύνατον τῆς νυκτερινῆς σκηνῆς ταύτης
 ἀπαισίαν φρίκην νὰ περιγράψωμεν. Ἀφ' ἐνὸς τὰ πάλαι
 ἀνθρώπων ἐκετικῶς, ἀπ' ἄλλου ἡ γραφαὶ ὠρύετο
 κρότοι τῆς μάστιγος, ἡ γυνὴ τοῦ λιθογλύφου κλαίοντα
 διὰ νερόν . . .

Μορέλ ὁ λιθογλύφος πολλάκις ἔγινε μάρτυς ἐλατ-
 τικῶν παρομοίων αὐτῆς ταύτης· καὶ ὅμως, ῥίψας
 μάστιγά του ἐπὶ τοῦ ὀκρίσαντος, ἀνεφώνησε πάλιν
 τὴν ἀπελπισίαν του ὁ δυστυχῆς·

— ὦ! τί ζωὴ! τί ζωὴ!!!

— Πταίω ἐγώ, Μορέλ, ὅτι ἡ μητέρα μου ἀπεμνη-
 σθηκε; εἶπεν ἡ Μαγδαληνὴ κλαίουσα.

— Ἀμὴ πταίω καὶ ἐγώ; εἶπεν ὁ Μορέλ· τί προσ-
 θῶ; νὰ δουλεύω δι' ὅλους σας . . . Ἡμέραν νύκτα
 ἔργον εἰς τὸ ἐργόχειρον . . . ἐπαρκαπονέθηκα ποτὲ;
 ὅσον ἔχω δυνάμεις, ὁ Θεὸς βοηθός· ἀλλὰ δὲν ἐμπε-
 ρνῶμαι πάλιν ἀπὸ τὸ ἓνα μέρας νὰ δουλεύω, καὶ ἀπὸ τὸ
 νὰ ἦμαι ὁ φύλαξ τρελλῶν, ἀβρώστων καὶ παιδιῶν.
 Ὅχι· ὁ Θεὸς δὲν εἶναι δίκαιος, τὸ κάτω τῆς γραφῆς
 εἰς ἓνα μόνον ἄνθρωπον τόση δυστυχία, εἶναι πολλή.
 εἶπεν ὁ λιθογλύφος μὲ σπαρακτικὴν φωνήν.

Καὶ ἐκνενευρισμένος ἐπανεπέσεν εἰς τὸ κάθισμά του
 καὶ εἰς τὰς χεῖρας τὸ πρόσωπόν του ἐκρυψε.

— Νὰ, ὅπου δὲν ἠθέλησαν νὰ δεχθοῦν τὴν μητέρα
 μου εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ἐπειδὴ δὲν τὴν ἔκριναν ἀπὸ
 τρελλῆν· τί νὰ σοῦ κάμω καὶ ἐγώ; εἶπεν ἡ Μαγδαληνὴ
 διὰ τῆς παρκαπονητικῆς καὶ κλαυθμηρᾶς φωνῆς τῆς.
 ἀνυπνίσαι, σφραγίσαι, διὰ τὴν ἀνάγκαν ὅπου δὲν εἶναι

— νά κάμης ἄλλέως· λοιπὸν, τί τὸ ὄφελος;
 — Τωόντι, τί τὸ ὄφελος! εἶπεν ὁ τεχνίτης κ' ἐσπόμενος εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του δάκρυ θαλερόν· τί τὸ ὄφελος... ἔχεις δίκαιον. "Ὅταν ὁμοῦς ἄλλα πίπτουν διὰ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀνθρώπου, τί νὰ σοῦ κάμῃ καὶ ὁ δυστυχισμένος ἄνθρωπος!... νοῦς τοῦ ἀπαμένει!...
 — ὦ! Θεέ μου! Θεέ μου, πῶς διψῶ!... ἀπ' ἐμὲ, καὶ ἡ ζέστη ἀπὸ μέσα μὲ ἀναλύει... ἀνεπάρκεια ἡ Μαγδαληνὴ

— Στάσου νά σὲ φέρω τὸ νερό.
 Ὁ Μορέλ ἐπροχώρησεν ὑπὸ τὸ στέγασμα, ἔλαβε τὴν ἀμφοῖν καὶ, ἀφοῦ μετὰ δυσκολίας συνέτριψε τὸν κατεστραμμένον τὸ ὕδωρ πᾶγον, ἐνέπλησε μίαν κύμβην καὶ ἐκτίναξε πρὸς τὴν στρωμνὴν τῆς συζύγου του, τινάσσας πρὸς αὐτὸν ἀνυπόμονον χεῖρα.

— Ἀλλὰ, μετὰ τινα σκέψιν, — Ὁχι, τὴν εἶπεν εἰναι ψυχρὸν... εἰς' ἐπάνω εἰς τὴν ζέστην σου... θὰ σκοτώσει...

— Φέρε... τόσον τὸ καλῆτερόν θὰ μὲ σκοτώσει... ἔλαβε ἡ Μαγδαληνὴ μετὰ πικρίας γλυτώνεις καὶ ἐμὲ... μίαν ὥραν ἀρχήτερα· μόνον εἰς τρελλοὺς καὶ εἰς παιδιὰ νά κάμης πλέον τὸν φύλακα... νά σοῦ κάμῃ καὶ ὁ ἄρρωστος...

— Διὰ τί, Μαγδαληνὴ, νά μοῦ ὁμιλᾷς κατ' αὐτὸν τρόπον; δὲν μοῦ πρέπει τοῦ δυστυχικοῦ... εἶπε ὁ Μορέλ. Μὴ με λυπεῖς καὶ σὺ τὸν ταλαίπωρον φθάνουν τ' ἄλλα μας βιάσανα... ἐπειδὴ, βλέπεις; ὁ Μορέλ μὴ σαλεύσῃ καὶ ὁ νοῦς μου... καὶ τότε σεις τί θὰ γίνετε;... Διὰ σᾶς μὲ μέλει... ἐγὼ μόλις... αὐριοῦ ἤθελα εἶμαι ἀναπαυμένος... Δόξα σοι Θεός, ὁ ποταμὸς τρέχει δι' ὅλον τὸν κόσμον!

— Ταλαίπωρε Μορέλ! εἶπεν ἡ Μαγδαληνὴ καμφομένη τὴν καρδίαν· τωόντι, ἔσφαλ' ὅτι σὲ εἶπα μὲ βαρυ-

γνωμίαν ὅτι ἤθελα νὰ σ' ἐλύτρωνα ἀπὸ τὸ βάρος
 Συγχώρησέ με το . . . ὁ σκοπός μου ἦτο κελός . .
 ἐπειδὴ τέλος πάντων . . . ἐγὼ σὲ εἶμαι ἀνωφελὴς
 εἰς σὲ καὶ εἰς τὰ παιδιὰ μας . . . Τώρα, δεκάεξι
 εἰς τὸ κρεββάτι . . . ὦ! Θεέ μου! διψῶ, Μορέλ!
 σὲ παρακαλῶ, νερό!

— Τώρα, τώρα, νὰ τὸ ζεστάνω ὀλίγον εἰς
 χεῖράς μου . . .

— Ἀ, Μορέλ! εἶσαι τόσον κελός, κ' ἐγὼ σὲ
 τόσα σκληρὰ λόγικα, καὶ σὲ λυπῶ! . . .

— Ταλαίπωρη γυναίκα καὶ σύ . . . ἡ ἀφροσύνη
 μναι τὸν ἄνθρωπο νὰ δυσχερεστῇται μὲ τὸ πικρὸν
 εἰπέ με ὅ,τι ἄλλο θέλῃς, ἀλλ' αὐτὸ τὸ νὰ λυτρωθῇ
 σὲ, νὰ μὴ τὸ ἀκούσω πλέον ἀπὸ τὸ στόμα σου . .

— Ἀλλ' εἰς τί σὲ χρησιμεύω;

— Εἰς τί μας χρησιμεύουν τὰ παιδιὰ μας;

— Εἰς τὸ νὰ κοπιᾶζῃς περισσότερο.

— Καλὰ! ἐξ ἄλλου μέρους ὅμως, ἡ ἰδική σας
 εἶδε ὅτι μὲ δίδει ἐνίοτε δυνάμεις νὰ κάθημαι εἰκοσά
 σκαρὸς ὥρας τὴν ἡμέραν εἰς τὴν ἔργον μου, ὥστε κατὰ
 τῆσιν καὶ νὰ φθείρω καὶ τὸ σῶμά μου . . . Ἄν δὲν
 τον αὐτὴ ἡ ἰδέα, στοχάζεσαι ὅτι ποτὲ χάριν τοῦ
 τοῦ μου ἤθελα ἐργάζεσθαι ὅσον ἐργάζομαι; Ποτὲ
 ζωὴ δὲν εἶναι τόσον ὠραῖον πρᾶγμα; ἤθελα τὴν ἀφ
 εὐχχρίστως.

— Τὸ ἴδιον κ' ἐγὼ, ὑπέλαβεν ἡ Μαγδαληνὴ· ἐν
 ἦσαν τὰ παιδιὰ, πρὸ πολλοῦ ἤθελα νὰ σοῦ εἰπῶ
 φθάνει ἕως αὐτοῦ καὶ διὰ τοὺς δύο μας καιροὺς
 ψωμεν μία φουβαυδιὰ κάρβουνα, καὶ γλυτώνει
 τοιοῦτοτρόπως . . . Ἐλα δὲ τὰ παιδιὰ . . . τὰ
 διά! . . .

— Βλέπεις τὸ λοιπὸν ὅτι ὠφελοῦν καὶ αὐτὰ εἰς
 στιγμὴ εἶπεν ὁ Μορέλ μὲ ἀξιοθαύμαστον ἀφέλειαν.

- Πάρε . . . πῖς' πλὴν ἀπ' ὀλίγ' ὀλίγο, ἐπειδὴ ἀκό-
 εἶναι ψυχρό . . .
- Ὁ' εὐχαριστῶ, Μορέλ, εἶπεν ἡ Μαγδαληνὴ πῖ-
 νη ἀμυστί.
- Φθάνει . . . φθάνει . . .
- Ἦτο πολὺ ψυχρό . . . ἀνατριχιάζω . . . ὑπέλα-
 ῖ Μαγδαληνὴ ἀποδίδουσα τὴν κύβητην.
- Δὲν σὲ τὸ εἶπα ; . . . τώρα ! . . .
- Τώρα, οὔτε νὰ τρέμω καὶ δὲν μ' ἔμεινε δύνα-
 . . . Ὡσάν νὰ μ' ἐπερικύκλωσαν ἀπὸ χιόνι.
- Ὁ Μορέλ ἀφῆρσε τὸ ἐνδυμὰ του, τὸ ἔρριψεν εἰς τοὺς
 τοῦ τῆς συζύγου του, καὶ ἔμεινεν ὁλόγυμνος μέχρι
 μέσης. Δὲν εἶχεν ὁ δυστυχὴς χιτῶνα.
- Θὰ παγώσεις . . . Μορέλ !
- Ὀλίγον' καὶ ἂν αἰσθανθῶ παλὺ κρύο, τὸ 'παίρνω
 καὶ τὸ φορῶ.
- Τελαίπωρε καὶ σὺ ! . . . ὦ ! καλὰ εἶπες' ὁ Θεὸς
 καὶ ἄδικος . . . τί ἐκάμαμεν τώρα ἡμεῖς καὶ εἴμεθα
 δυστυχεῖς . . . ἐνῶ ἄλλοι . . .
- Ὁ καθεὶς ἔχει τὸ βάσκανόν του . . . καὶ οἱ μεγά-
 λοι καὶ οἱ μικροί . . .
- Ναί . . . ὅμως οἱ μεγάλοι ἔχουν βάσκανα . . . ὅπου
 τοὺς σκάπτουν τὸ στομάχι, αὐτοὺς κάμνουν νὰ
 τρυφεύουν . . . Ἰδὲ ὅταν συλλογισθῶ, ὅτι ἓνα μόν-
 ον ἀπ' αὐτὰ τὰ 'διαμάντια ὅπου δουλεύεις ἂν ἐπωλού-
 μεν, ἤθελε καὶ ἡμεῖς καὶ τὰ παιδιὰ μας νὰ οἰκονομη-
 σάμεν, μοῦ ἔρχεται . . . Καὶ εἰς τί τοὺς χρησιμεύουν
 τὰ 'διαμάντια ;
- Αἰ, γυναῖκα ! ἂν ἐξετάσας αὐτό' εἰς τί τοὺς χρη-
 μεύουν . . . 'παγαίνομεν μακρὰν . . . Εἶναι τὸ ἴδιον
 ὅταν νὰ ἔλεγες' Εἰς τί τώρα χρησιμεύει εἰς αὐτὸν τὸν
 ὀφέντην, τὸν ὅποιον ἡ κυρία Πιπελέτου ἀνομάζει
 τρατηγόν, νὰ ἔχῃ ἐνοικισμένον τὸ πρῶτον πάτωμα

τοῦ οἴκου τούτου, ἐνῶ ποτὲ δὲν πατεῖ ; . . . Τὸ χρησιμεύει νὰ ἔχη τόσα καλὰ στρώματα, ἐταπλόμα ἐνῶ κατοικεῖ ἄλλου ;

— Αὐτὸ εἶναι ἀληθινόν . . . Ἔχει ἐκεῖ μέσα οἰκονομηθοῦν δέκα ἑσπικὰ ὡσάν τὸ ἰδικό μας . . . ριστὰ ὅτι ἡ κυρία Πιπελέτου ἀνάπτει καθημερινῶς τὰ διὰ νὰ μὴ χαλάσῃ ἡ ὑγρασία τὰ ἐπιπλα . . . εὐμορφη ζέστη νὰ χάνεται ἐπὶ ματαίῳ . . . ἐνῶ καὶ τὰ παιδιὰ μας ἀποθαίνομεν τοῦ κρύου ! . . . Ὡς εἶπεις Ἄν ἤμεθα καὶ ἡμεῖς ἐπιπλα ἤθελε νὰ μᾶς μνουν τὸ ἴδιο . . . Ὡ ! αὐτοὶ οἱ πλούσιοι εἶναι πονοί ! . . .

— Ὅχι Μαγδαληνὴ νὰ ζεύρῃς ὅτι καὶ αὐτοὶ ὡσάν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους . . . Ἀλλὰ, βλέπει, γνωρίζουν τί θὰ εἶπαι δυστυχία . . . Αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι γεννῶνται εὐτυχεῖς, ζοῦν εὐτυχεῖς, ἀποθνήσκουν εὐτυχεῖς πῶς τάχα θέλεις νὰ συλλογισθοῦν ἡμεῖς ; . . . πειτα, σὲ λέγω . . . οὔτε καὶ γνωρίζουν . . . Πῶς λεις νὰ φαντασθοῦν αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι τὰς στερήσεις ἄλλων ; Αὐτοὶ, ὅταν πεινάσουν τότε μάλιστα χαίρουν . . . θὰ γευματίσουν μὲ ὄρεξιν . . . Ἀλλὰ καὶ κρύο πολὺ αὐτοὶ τὸ χαίρουνται ; κάμνει καλὸ κρύον τάχι, λέγουν καὶ βέβαια, ἂν ἐκδοῦν ἔξω μίαν στιγμὴν ἐπιστρέφουν ἔπειτα εἰς τὴν γωνίαν τῆς ἐστίης των, ὁ ἀπ' ἔξω παγετός τοὺς κάμνει νὰ εὐρίσκουν μεγαλύτεραν ἀναχαλλίαν εἰς τὴν φωτίαν των τὸ λοιπὸν αὐτοὶ δὲν ἡμποροῦν νὰ ἐλαιολογήσουν ἡμεῖς, ἐπειδὴ, πεις, αὐτοὶ εἰς τὴν πεινὰ καὶ εἰς τὸ κρύο εὐρίσκουν νὴν . . . Ἐκατάλαβες ὅτι τῶντοντι δὲν ἐξεύρουν τί θὰ πει . . . δὲν ἔχουν ἰδέαν . . . Καὶ ἡμεῖς εἰς τὸν τῶν, ἔσως ἤθελε νὰ ἤμεθα ὡσάν αὐτούς.

— Ὅχι — γὰρ πάλιν εἶναι τὸ λοιπὸν καλῆτεροι
Δημόσσι Κενυρίῃ Βιβλιοθήκῃ Ἀθηνῶν

καλὴν αὐτὴν νέαν, τὴν δεσποσύνην Γελασίνα· πό-
σοι μᾶς ἐξενόκτισε, κ' ἐμὲ καὶ τὰ παιδιά, εἰς τὰς
ἐκείνης μᾶς· χθὲς ἐπῆρε τὸν ἱερώναμο καὶ τὸν Πέ-
τρον· ἐφαγαν μαζῇ της. Καὶ τί εἶναι καὶ αὐτῆς τῆς
τυχευομένης τὸ φαγητό ! ἓνα ποτήρι γάλα καὶ ψωμί.
ὅ, εἰς τὴν ἡλικίαν της, ἔχει κἀνείς ὄρεξι καλὴ· καὶ
καὶ θὰ στερεῖται ἀπὸ τὸ στόμα της . . .

— Ἡ ταλαίπωρη νέα ! Τωόντι ἔχει καλὴν ψυχὴν.
ὅ, διατί ; διότι γνωρίζει τί θὰ εἴπαι πενία . . . Καὶ,
ὅ, τὸ λέγω πάντοτε· Νὰ ἤξευραν οἱ πλούσιοι ! νὰ
ξεύραν οἱ πλούσιοι !

— Ἀρ' ἐκεῖν' ἡ κυρία ἥτις ἦλθε προχθὲς καταθορυ-
γεμένη νὰ μᾶς ἐρωτήσῃ ἂν εἶχαμεν χρεῖαν ἀπὸ τίπο-
τος . . . τώρα, γνωρίζει αὐτὴ τί θὰ εἴπαι πτωχεῖα . . .
καὶ λαιπὸν ! ποῦ εἶναι τὴν ;

— Ἴσως ἔλθῃ πάλιν· ἐπειδὴ, μ' ὅλον ἐκεῖνον τὸν θό-
ρυγον της, μ' ἐφάνη ὡσάν καλῆς καὶ συμπαθητικῆς
γυναικός.

— ὦ ! τοῦ λόγου σου μὴ κάμνεις ἄλλο, παρὰ εὐθὺς
ὡς ἀκούσεις διὰ πλούσιον πάντοτε νὰ τὸν δίδῃς τὰ
ἀνάγκαια . . . Θαρρῆεις ὅτι οἱ πλούσιοι εἶναι καμωμένοι ἀ-
πὸ ἑλλήνων ζύμην παρὰ τὴν ἰδικήν μας !

— Ὅχι, αὐτὸ δὲν τὸ θαρρῶ· ὑπέλαβε χαμηλοφώ-
τος ὁ Μορέλ· ἐξ ἐναντίας λέγω, ὅτι ἔχουν καὶ αὐτοὶ
τὰ ἐλαττώματά των ὡσάν ἡμᾶς . . . Τὸ κακὸν εἶναι
ὅτι ἔχει, παρὰδείγματος χάριν, πολλοὺς κατασκόπους
πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν κακῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ δὲν ἔχει
ἐκείνους τοιούτους καὶ πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν τιμίων ἐρ-
γατῶν, οἰκογενειάρχων, οἵτινες κεῖνται εἰς τὴν ἐσχά-
την ἐνδειαν . . . καὶ οἱ ὅποιοι, δι' ἑλλείψιν μικρᾶς βοή-
θειας ἐγκαίρου, ἐνίοτε καταντοῦν νὰ ἐκτρέπωνται . . .
καλὸν πρᾶγμα εἶναι νὰ παιδεύεται τὸ κακὸν, ἀλλ' ἴσως
καὶ καλλίτερον νὰ προσπιδάμεται . . . Ἐβαστάχθης

νά εἰποῦμεν, τίμιος πέντε χρόνους· ἀλλ' ἡ ἀδυσπότης
 πενία, ἡ πείνα, σὲ σπρώχνουν εἰς τὸ κακόν . . . καὶ
 τοῦ ἑνὸς ἑξοβράχιος παραπάνω . . . ἐνῶ, ἂν ἐλάμ-
 ναν πληροφορίας . . . Ἀλλὰ, τί τώρα κάθημαι
 συλλογιζομαι τὰ τοιαῦτα ; . . . ὁ κόσμος εἶναι κακὸς
 εἶναι . . . Ἐγὼ εἶμαι πτωχὸς καὶ τῆς ἀπελπισίας
 διὰ τοῦτο ὁμιλῶ τοιοῦτοτρόπως . . . ἂν αὐριον ἐγὼ
 μὴν πλούσιος, ἤθελε νά ἦναι ὁ νοῦς μου εἰς τὰ φα-
 πότια καὶ εἰς τὰς ξεφαντώσεις . . . Αἰ, γυναῖκα,
 με, πῶς εἶσαι ;

— Τὸ ἴδιο . . . Δὲν αἰσθάνομαι πλέον τοὺς πό-
 μου . . . Ἀλλὰ, σὺ τρέμεις, χριστιανέ μου . . .
 πάλιν τὸ φόρεμά σου . . . καὶ σβύσε πλέον τὸ κη-
 ρὴ καίη τοῦ κακοῦ . . . Νὰ . . . ἐξημερώσῃ . . .

Καὶ ὄντως, ὑπόλευκόν τι φῶς, διαπερὸν μόλις
 χιόνα δι' ἧς ἦσαν φραγμένα τὰ ὕαλῖα τοῦ φεγγί-
 τος ἤρχιζε νά διασκεδάζῃ τὴν σκιάν τοῦ παταρίου,
 καθιστῶν οὕτως ἀπαισιωτέραν τὴν ὄψιν αὐτοῦ . . .
 ζόφος τῆς νυκτὸς ἐκάλυπτε τοῦλάχιστον μέρος τῶν
 θλιωτῶν ἐκεῖνων . . .

— Ἀς προσμείνω νά ἐξημερώσῃ καλὰ διὰ νά κα-
 σω πάλιν εἰς τὸ ἐργόχειρόν μου, εἶπεν ὁ λιθογλύ-
 φαθεζόμενος ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ ἀχυροστρώματος
 συζύγου του, καὶ στηρίζων τὸ μέτωπον εἰς τὰς δύο
 χεῖρας.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς σιγῆς, ἡ Μαχὸδελήνη εἶπε
 — Πότε θὰ ἔλθῃ ἡ Ματθίω νά πάρῃ τὰ πετρελ-
 ὀποι τοῦ δουλίου ;

— Σήμερον τὸ πρωτὶ . . . Δὲν μ' ἔμεινε πλέον
 στιλπνώσω παρὰ μίαν μόνην ἑδραν τῶν ψευδῶν πα-
 θῶν τὰ ὁποῖα μ' ἔφερε.

— Ναι, ψευδῶν ! . . . θαρροῦς δὲν ἐξεύρω ὅτ' ἐν

πληνὰ τὰ πετράδια ὅπου δουλεύεις, ἐνῶ εἰς τὸ σπίτι
μὲνουν ὅτ' εἶναι ψευδῇ !

— Πῶς ! δὲν τὸ ἔξέρεις ; . . . Ἀλλὰ τῷόντι ὅταν
ἦεν ἡ κυρία Ματθιῶ, σὺ ἐκοιμάσθαι . . . Μ' ἔδωσε δέ-
κα διαχμάντια ψευδῇ, δέκα χαλκίνα τοῦ Ῥήνου (1), νὰ
ἀκόψω ἴσα καὶ ἀπαράλλακτα μ' ἐκείνους τοὺς ἀδά-
μαντας τοὺς ὁποίους μ' ἔφερεν ἡ ἰδία, καὶ βλέπεις ἐκεῖ
ἐπάνω μαζῇ μὲ τὰ ρουβίνια . . . Ποτὲ δὲν εἶδα ἀδά-
μαντας τόσον λαμπροὺς ἐκεῖνα τὰ δέκα πετράδια ἐκεῖ
μὲνουν βέβαια πλειότερον τῶν ἐξήντα χιλιάδων
ἀδάμαντων.

— Καὶ τί θὰ τὰ κάμει τ' ἄλλα δέκα ψευδῇ, καὶ τὰ
ἐκεῖ ἀπαράλλακτα ;

— Μία μεγάλη κυρὰ εἰς τὴν ἑποίαν αὐτὰ ἀνήκουν . . .
ἡ δούκισσα, μὲ φαίνεται, ἐπεφόρτισε τὸν Κ. Βωδοῖνον,
τὸν χρυσοχόον, νὰ πωλήσῃ μερικὰ διαχμάντια της . . .
καὶ ἀντ' αὐτῶν νὰ τῆς κάμῃ ἄλλα μὲ πετράδια ψευδῇ.
Ἡ κυρία Ματθιῶ, ἐπειδὴ εἶναι ἡ μεσίτρια τοῦ Κ. Βω-
δοῖνου ἐπάνω εἰς τὰ διαχμάντια, μὲ τὸ εἶπεν ὅταν μ'
ἔφερα τὰ ἀληθῆ πετράδια, διὰ νὰ δώσω εἰς τὰ ψευδῇ
τὸ ἴδιον μέγεθος καὶ σχῆμα ἡ Ματθιῶ ἔδωσε τὴν ἰ-
δίαν ἐργασίαν εἰς ἄλλους τέσσαρας λιθογλύφους, ἐπειδὴ
εἶναι σαράντα ἢ πενήντα τὰ πετράδια . . . Μόνος ἐγὼ
δὲν ἤθελα τὰ προφθάσει ὅλα . . . ἔπρεπε νὰ ἦν ἐτοιμὰ
τὸν ἡμέτερον τὸ πρῶτ', διὰ νὰ λάβῃ καὶ ὁ Κ. Βωδοῖνος καί-
νον νὰ καλλήσῃ τὰ ψευδῇ εἰς τὸν τόπον τῶν ἀληθι-
νῶν . . . Ἡ κυρία Ματθιῶ λέγει, ὅτι συμβαίνει πολλά-
κις αἱ κυρίαι ν' ἀντικαταστήνουν τοιοῦτοτρόπως τοὺς
ἀδάμαντας τῶν διὰ χαλκίων τοῦ Ῥήνου.

— Βλέπεις, τὰ ψευδῇ πετράδια κάμνουν τὸ ἴδιον

(1) Μέγας ποταμὸς τῆς Εὐρώπης.

ἀποτέλεσμα ὡς τ' ἀληθῆ, καὶ αἱ μεγάλαι κυραὶ, μόνον πρὸς στολισμὸν τῶν τὰ μεταχειρίζονται, δὲν ἀποφασίζουν νὰ θυσιάσουν ἓνα κἂν διὰ νὰ ἐλεῶν δυστυχεῖς ὡσὺν ἡμᾶς!

— Καψο-γυναῖκα! ἡ λύπη σὲ κάμνει νὰ φαίνῃ ἀδίκος. . . Ποῖος ἐξεύρει ὅτι ἡμεῖς, οἱ Μορέλ, εἴμεθα δυστυχεῖς;

— ὦ! τί ἄνθρωπος! τί ἄνθρωπος! . . . Ἐστὶν κομμάτια νὰ σὲ κάμουν, πάλιν θὰ εἶπεις εὐχαριστῶ.

Ὁ Μορέλ ἀνέστειλε τοὺς ὤμους μὲ συμπάθειαν.

— Πόσα θὰ σοῦ δώκει σήμερον ἡ Ματθιώ; ἡρώς σου ἡ Μαγδαληνή.

— Δὲν θὰ μοῦ δώσει τίποτε, ἐπειδὴ ἡ γυναῖκα ἔχει δοσμένα 120 φράγκα. . .

— Τίποτε! Ἄλλ' ἡμεῖς, προχθὲς ἐτελειώσαμεν τὸ ὑστερινό μας φράγκο. . . Δὲν ἔχομεν λεπτὸ.

— Τῶνόντι, εἶπεν ὁ Μορέλ περίλυπος.

— Καί, τώρα, πῶς θὰ κάμωμεν;

— Πῶς θὰ κάμωμεν. . . ἐξεύρω κ' ἐγώ;

— Καὶ ὁ ψωμᾶς δὲν θέλει πλέον νὰ μᾶς δώσῃ ἡμῖς τὴν πληρωμὴν εἰς τὴν παλάμην. . .

— Δὲν θέλει. . . χθὲς ἐπῆρα ἀπὸ τὴν Πάου λέτου δανεικὸν ἓνα τέταρτον ψωμίου.

— Ἀρά γε δὲν μᾶς δανεῖζει ἡ Θεῖα Βουρέταινα;

— Ναί, νὰ σοῦ δανείσῃ ἡ Θεῖα Βουρέταινα!

Τώρα ἀφοῦ κρατεῖ ἐνέχυρον ὅλα μας τὰ πράγματα, πάνω εἰς τί πλέον θέλεις νὰ μᾶς δανείσῃ; . . . εἰς τὰ παιδιὰ μας; . . . εἶπεν ὁ Μορέλ μὲ πικρὸν μειδίαμα.

— Ἄλλ' ἡ μητέρα μου, τὰ παιδιὰ καὶ σὺ, χθὲς μὲν νὰ ἐφάγετε μίαν λίτρα ψωμί ὅλοι σας! . . . Τὴν πέντων δὲν ἐμπορεῖτε καὶ ν' ἀποθάνετε τῆς πείνης. Σὺ πρὸς αὐτὴν λαλοῦν καὶ δὲν ἀθέλησας νὰ κατ'

κοίτης ἐφέτος εἰς τὸ γραφεῖον τῶν ἐλεημοσυνῶν. (1)
 — Ἐκεῖ καταγράφονται μόνον οἱ πτωχοὶ ὅσοι ἔχουν
 πλ. . . ἡμεῖς ὅμως τὰ ἐσώσαμεν πλέον . . . περ-
 ῖον ὡς ἄνθρωποι τοῦ δρόμου. Διὰ τὴν προσφύγωμεν
 εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ ἀσύλου (2), ἔπρεπε τὰ
 ἰδιώματά μας νὰ ἔχουν τοῦλάχιστον ἓνα ἐπιχιτώνιον
 (house) καὶ τὰ ἰδικά μας εἶν' ἐνδυμένα κουρέλια· καὶ
 τα, παγαίνει εἰς τὸ γραφεῖον τῶν ἐλεημοσυνῶν,
 ἵνα σὲ καταντοῦν νὰ κάμης χιλίους δρόμους, ὅταν δὲν
 εἶναι τὰ μέσα κἀνενὸς μεγάλου . . . ἡμποροῦσα ἐγὼ νὰ
 τὸν καιρὸ μου τοῦ κακοῦ ; Καὶ τέλος πάντων, τί
 εἶναι νὰ μᾶς δίδουν ; ἓνα ψωμί τὸν μῆνα, καὶ μισθὴν
 ἑκατὸν κρέας κάθε δεκαπέντε (3).

— Λοιπὸν, πῶς θὰ κάμωμεν ; . . .
 — Ἰσως ἐκεῖν' ἡ κυρά, ἥτις ἦλθε χθές, δὲν μᾶς λη-
 γνήσει . . .

— Ναὶ . . . πρόσμενε . . . Ἀλλ' ἡ Μαρθῶ δὲν ἐμ-
 πνέει νὰ μὴ σὲ δανείσῃ πέντε φράγκα . . . τώρα δέκα
 ἑκατὸν δουλεύεις ὅλο δι' αὐτήν· πῶς εἶναι δυνατόν ν'
 ἀρῇσῃ τοιοῦτοτρόπως ἓνα τίμιον ἄνθρωπον οἰκογε-
 νιαρχὴν . . .

— Δὲν πιστεύω νὰ μᾶς δανείσῃ πλέον. Ἐκαμεν ὅ,τ'
 ἐμπόρεσε καὶ αὐτὴ ἡ πτωχή· βλέπεις, ὀλίγ' ὀλίγο ἀνέ-
 σκευα νὰ τῆς χρεωστῶ ἑκατὸν εἴκοσι φράγκα· δὲν εἶναι
 ὀλίγα δι' αὐτήν. Μὴ βλέπεις ὅτι εἶναι μεσίτρια ἰδια-
 κτικῶν κ' ἔρχεται φορὰ ὅπου ἔχει εἰς τὸ ζεμπίλι της
 ἑκατὸν χιλιάδων φράγκων πρᾶγμα· ἐκεῖνη, ἑκατὸν
 φράγκα τὸν μῆνα της νὰ κερδίζῃ, καὶ ὁ κόσμος ὅλος . . .
 ἑκατὸν φράγκα, ὅμως ἔχει δύο ἀνεψιάς τῆς ὑπανδρείας.

(1) Φιλόπτωχον σύστημα εἰς Παρισίους. — (2) Ἄλλο σύστημα
 ἐλεημοσυνῶν. — (3) Ἐκ τῆς πληθύος τῶν καταγεγραμμένων πτωχῶν.
 αὐτὰ ὅλα εἶναι ἀλήθεια.

Ὅπως φαίνονται εἰς ἡμᾶς τὰ πέντε φράγκα, τὰ φαίνονται καὶ εἰς αὐτήν . . . τυχαίνει ἡμέρα, νὰ ἔχη καὶ αὐτά. Δὲν ἐμπορεῖ ἡ γυναῖκα, ἀφοῦ τὴν στοῦμεν ἑκατὸν εἴκοσι φράγκα, νὰ ἐκβάλῃ καὶ τὸ μὴ ἀπὸ τὸ στόμα της καὶ νὰ μᾶς τὸ δίδῃ.

— Νὰ, τί θὰ εἰπῇ νὰ ἐβουλεύῃ κανεὶς διὰ μεσίαν ἀντὶ ν' ἀγροικεῖται κατ' εὐθείαν μὲ τοὺς πλουσιωτέρους χρυσοχοῦς; ἐνίοτε δὲν κυττάζουν ἐκεῖνοι μικρὰ πρῶματα . . . Ὅχι, ἀφήνεις καὶ σὲ μαδεῖ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος . . . Νὰ σοῦ εἰπῶ, πταίεις τοῦ λόγου σου.

— Πταίω ἐγώ! ἀνέκραξεν ὁ δυστυχὴς οὗτος, μνησθῆσας ἐκ τοῦ μωροῦ αὐτοῦ ἐλέγχου· δὲν εἶναι ἡ τέρα σου ἡ αἰτία ὅλων μας τῶν συμφορῶν; Ἄν ὑπεχρεούμην νὰ πληρώσω τὸν ἀδᾶμαντα τὸν ὅποιον χάσεν ἡ μητέρα σου . . . τώρα ἠθέλαμεν ἔχει καὶ αὐτὰ τὰ μέρος βαλμένα χρήματα, καὶ ὅ,τι μοῦ ἐμβάλλει καὶ ἡμέραν, καὶ τὰ χίλια ἑκατὸν φράγκα τὰ ὅποια ἔδωκα ραμὲν ἀπὸ τὴν φειδῶ, διὰ νὰ τὰ ἐνώσωμεν μὲ τὰ χίλια τριακόσια, τὰ ὅποια ἔδανείσθημεν ἀπ' αὐτὸν κύριον Ἰάκωβον Φερράνδον, ἐποῦ νὰ τὸν κόψῃ ὁ Θεός!

— Δὲν ἠθέλησες νὰ ζητήσῃς καὶ ἀπ' αὐτὸν τίποτε . . . Ἀγκαλὰ, εἶναι τόσο φιλόαργυρος . . . ὥστε κακοῦ νὰ ρίψῃ κανεὶς καὶ τὸ πρόσωπόν του . . . πάντοτε δοκιμάζει ὁ κόσμος . . .

— Ἀπ' αὐτὸν νὰ ζητήσω! . . . ἀπ' αὐτόν! . . . κραξεν ὁ Μορέλ· κάλλιον νὰ μὲ κόψουν κομματίτ' . . . Πρόσεξε . . . μὴ μοῦ τὸν ἀναφέρεις τελείως αὐτόν ἄνθρωπον . . . σκαλεύει ὁ νοῦς μου . . .

Ταῦτα λέγοντος τοῦ λιθογλύφου, ἡ συνήθως καὶ κατεργασμένη φυσιογνωμία του ἠγριώθη· τὸ χρὸν πρόσωπόν του ἐρυθρίασεν ἐλαφρᾶ· ἀνηγέρθη μίαν ἐκ τῆς στρωμνῆς καὶ ἤρχισε νὰ περιπατῇ ἐπὶ πικρᾶν μὲ ταραχήν. Ἡ μορφή του ἀντιβέβηκε

καὶ τοὶ καχεκτικὴ καὶ ἀθλία, ἔλαβεν ἐκείνην τὴν
 γυναικὴν τὸν χαρακτῆρα γενναίας ἀγανακτήσεως.

— Δὲν εἶμαι κακός, ἀνέκραξεν ἐπὶ ζωῆς μου δὲν ἐν-
 τύμηναι νὰ ἐβλαψῇ κανένα . . . αὐτὸν ὅμως τὸν συμ-
 βολογράφον ! ὦ ! ὁ Θεὸς νὰ τὸν παιδεύσῃ καθὼς μὲ
 παιδεύσει. — Θέσας δ' ἔπειτα τὰς δύο χεῖρας ἐπὶ τοῦ
 στήθους του, ἐψιθύρισε μὲ περίλυπον φωνήν· Θεέ μου !
 ἤϊζα, Θεέ μου, νὰ ῥίψῃς τοιοῦτοτρόπως τὴν οἰκο-
 γένειάν μου με τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας δεδεμένα εἰς
 τοιοῦτον ὑποκριτὴν ! Εἶναι λοιπὸν δίκαιον νὰ με-
 χειρίζεται τὰ πλούτη του μόνον πρὸς τὸ νὰ φθείρῃ,
 νὰ ἀντὶ τῆς καὶ ἐξουθενῇ ὅσους αὐτὸς θελήσῃ νὰ φθείρῃ, ἀ-
 νήνη καὶ ἐξουθενήσῃ ;

— Εὗγε, εὗγε, εἶπεν ἡ Μαγδολήνη· ξεθύμανε καν
 κεντρίον του . . . νὰ τὸν μάθῃ καὶ ὁ κόσμος πρὶν σὲ
 εἰς τὴν φυλακὴν . . . Αὐτὸς εἶναι ἱκανὸς καὶ τοῦ-
 το νὰ τὸ κάμῃ σήμερ' αὔριον, ἐξ αἰτίας ἐκείνης τῆς ὀ-
 ρυλογίας τῶν χιλίων τριακοσίων φράγκων, ὅπου σὲ κα-
 τὰδικασαν . . . Τώρα σὲ κρατεῖ ὥσάν τὸ πουλὶ ὅπου
 δένουν ἀπὸ τὴν κλωστήν. Αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο τὸν
 ἐπιστρέφομαι ὅσον καὶ σύ· ἀφοῦ ὅμως ἐπέσαμεν εἰς τὰ
 ῥήματα του . . . ἀνάγκη πᾶσα . . .

— Τί ἀνάγκη πᾶσα ! νὰ τὸν ἀφήσωμεν νὰ μᾶς ἀτι-
 μίστῃ τὴν κόρην μας ! τοῦτο ἀγαπᾷ ; ἀνεφώνησεν ὁ
 ὀρυγλόφος μὲ φωνὴν κεραυνοβόλον.

— Σιῶπα, δι' ὄνομα Θεοῦ, καὶ τὰ παιδιὰ εἰν' ἐξυ-
 πνᾶ . . . καὶ ἀκούουν.

— Ξεύρεις ! ξεύρεις ! καὶ ἂν ἀκούουν καὶ ὅλα ! ἐ-
 πινέλαθεν ὁ Μορέλ μὲ φρικαλέαν εἰρωνείαν. καλῆτερα'
 νὰ λάβουν τὸ παράδειγμα καὶ αἱ δύο μικραὶ αὐτὸ θὰ
 τὰς προετοιμάσῃ . . . ἐμπορεῖ μίαν ἡμέραν νὰ κατὰ
 τοῦ συμβολογιογράφου ὁ οἰστρος νὰ τὰς ζητήσῃ καὶ
 αὐτάς ! . . . Δὲν εἴμεθα εἰς τὸ χεῖμα του, καθὼς καὶ τὸ

λέγεις σωχνά; . . . Ἐλα! ἐπανάλαβε πάλιν ὅτι
 ται νὰ μὲ βάλῃ εἰς τὴν φυλακὴν . . . ἔλα, εἰπέ το
 θερά . . . ἀνάγκη πᾶσα νὰ τοῦ ἀφήσωμεν τὴν
 μας; πῶς;

Ἐπειτα ὁ δυστυχὴς ἐτελείωσε τὴν ἀράν του
 μενος εἰς ἔλοφρυμούς· διότι ἡ τιμὴ καὶ ἀγαθὴ
 φύσις δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ παρεκτείνῃ τὸν ἀλγυ
 τόνον τοῦ σαρκασμοῦ.

— ὦ τέκνα μου! ἀνέκραζεν ἀναλούμενος εἰς
 κρυά, ὦ δυστυχὴ μου τέκνα! ὦ Λουίζα! . . . ἀγῶ
 καὶ ὠραία Λουίζα μου! . . . ὠραιότατη . . . ὠραιό
 τη . . . ἐκ τούτου προῆλθον καὶ αἱ δυστυχίαι μου
 τῆς ὠραιότητός σου, ὦ κόρη μου! ἐκ τῆς ὠραιότη
 σου! Ἄν δὲν ἦτον ὠραία τόσον, ὁ συμβολαιογράφ
 δὲν ἤθελε μὲ προτείνει νὰ μοὶ δανείσῃ αὐτὰ τὰ χρῆμα
 τα . . . Εἶμαι φιλόπονος καὶ τίμιος, ὁ χρυσοχόος
 λε μὲ δόσει καιρόν· δὲν ἤθελα ὑποχρεωθῇ εἰς αὐτὸ
 γηραιὸν ἔκτρωμα, καὶ ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας μᾶς ἐκα
 ἐκδουλεύσεως νὰ ζητήσῃ ν' ἀτιμᾶσθαι τὴν κόρην μου!
 Δὲν τὴν ἄφηνα ἐγὼ εἰς τὸ οἶκόν του, οὔτε μίαν
 ραν . . . Ἄλλ' ἀνάγκη πᾶσα . . . ἀνάγκη πᾶσα . . .
 μαι εἰς τὸ χέρι του . . . ὦ! ἡ πενία . . . ἡ πενία!
 πόσα καταπίνει κἀνείς ἐξ αἰτίας τῆς!

— Ἀλλὰ καὶ τί ἠμποροῦμεν νὰ κένομεν; ἐκεῖ
 εἶπεν εἰς τὴν Λουίζαν· Ἄναχωρεῖς ἀπὸ πλησίον
 ὅμως βάλλω τὸν πατέρα σου εἰς τὴν φυλακὴν . . .

— Ναί· Σοῦ, λέγει τῆς κόρης μου· μὲ σὺ τῆς
 λεῖ, ὥσῃ νὰ ἦτον ἡ ἐσχάτη τῶν πλασμάτων.

— Ἄν ἦτον αὐτὸ μόνον, ἐδιορθώνετο· ἀλλ' ἂν
 ρα τὸν ἀφήσῃ καὶ φύγῃ, ἐκεῖνος σὲ στέλλ' εἰς τὴν
 λακκὴν, καὶ τότε τί θ' ἀπογίνω ἐγὼ μὲ τόσα παιδιὰ
 τὴν μητέρα μου; Ὑπόθεσε ὅτι ἡ Λουίζα κερδίζει

— Ποιοι φράγκα τὸν μῆνα ἤμποροῦμεν μ' αὐτὰ μό-
να ζήσωμεν τόσκι ψυχαί ;

— Βέβαια· πρέπει ν' ἀφήσωμεν τὴν Λουίζα ν' ἀτι-
μάται, διὰ νὰ ζῶμεν ἡμεῖς.

— Πῶς ἀγαπᾷς τὰς ὑπερβολάς ! ὁ συμβολαιογράφος
εἶναι ἀλήθεια ὅτι τὴν κυνηγεῖ . . . μὰς τὸ εἶπεν
ἄλλ' ἢ κόρη μας εἶναι τιμία.

— ὦ ! δὲν γνωρίζω ἐγὼ τὸ παιδί μου ; τιμία βέ-
βαια εἶναι, καὶ φιλόπνοος καὶ ἐνάρετος ! . . . Δὲν εἶδες ὅτι,
ὅταν ἤλθομεν εἰς στενοχωρίαν ἐξ αἰτίας τῆς ἀσθε-
νείας σου, ἠθέλησε μόνη της νὰ ἔμβῃ πουθενά καὶ νὰ
ἐργασθῇ, διὰ νὰ μὰς ἐλαφρύνῃ ὁπωσθὺν ; Πόσον
ἐπόνεσεν ἡ ψυχὴ μου, ἐγὼ δὲν σὲ εἶπα ποτέ ! . . .

— ὦ ὑπὸν ὑπὸν ὑπὸν . . . αὐτὴ νὰ ὑποπέσῃ εἰς κακομετα-
χείρισιν . . . αὐτὴ νὰ ταπεινωθῇ τόσον ! . . . αὐτὴ, ἡ

καὶ φιλότιμος, καὶ τόσον φιλότιμος, ὥστε διὰ νὰ
ζήσωμεν . . . ἐνθυμεῖσαι ; τότε ἐγελοῦσαν τὰ χεῖλη μας,

ὅταν ὠνομάζαμεν ἡ πριγκηπέσσα, ἐπειδὴ πάντοτε μὰς
ἐλεγε ὅτι ἠθέλην, ἀπὸ τὴν πολλὴν καθαριότητα, νὰ

καταστήσῃ τὸν πτωχικὸν μας οἶκον ὡσὺν μικρὸν πα-
λάτι . . . Τὸ ταλαίπωρον παιδί, ἦταν ἡ κρυφὴ χαρὰ

μου ὅταν τὴν εἶχα πλησίον μου κ' ἐνυκτέρευα . . . Μό-
νον πῶς ἐβόλεπα τὴν καλὴν της ροδινὴν μορφὴν καὶ τὰ

μαύρα ὄφθαλμα ἐνώπιόν μου, ἐκεῖ, πλησίον
τοῦ ἀνδριαντοῦ μου, καὶ τὴν ἤκουα νὰ τραγουδῇ, ὃ κέ-

μ' ἐφαίνετο ἐλαφρὸς ! Ταλαίπωρη Λουίζα, ἡ τόσον
ἐλαφρὸς, καὶ ὁμῶς τόσον εὐθυμὸς ! . . . Καὶ ποῖον δὲν

ἐχαριστοῦσεν ! ὡς καὶ τὴν μητέρα σου· τῆς ἔκαμνεν
καὶ ἠθέλην ! . . . ἐνθυμεῖσαι ; Ὅμοις ἐκαίνην τὴν νέαν

ἐν ἧτο τρόπος καὶ νὰ τὴν ἰδῇ κάνεις εἰς τὸ πρόσωπον
ὅταν ὠμιλοῦσε, καὶ νὰ μὴν κάμῃ ὑπὸς ἐκείνη ἠθέλην . . .

— ἔσέ ! πόσον σὲ ἦτο πρόθυμος ! πόσον σὲ διεσκέδα-
ζεν ! . . . Ἀμὴν, ἀδελφεά της ; ἀμὴν τὰς ἀδελφίδας

της, . . . Δι' ὅλα εὗρισκε κατερόν. Τώρα,
Λουίζαν, ὅλη μας ἡ εὐτυχία . . . ὅλη . .
παῖδεν!

— ὦ! σιώπα Μορέλ καὶ μὲ σπαράττεις!
ἡ Μαγδαληνὴ κλαίουσα θερμὰ δάκρυα!

— Καὶ ἄνθρωποι συλλογισθῶσι ὅτι ἓνα γηραιὸν
μα . . . Μὲ βλέπεις ; . . . εἰς αὐτὴν τὴν ἰδέαν
τῆς μου σκοτίζεται . . . μ' ἔρχεται νὰ τρέξω,
φανεύσω καὶ ἔπειτα νὰ φονευσθῶ κ' ἐγώ . . .

— Καὶ τότε ἡμεῖς ; τί θὰ γίνομεν ἡμεῖς ;
σὲ τὸ εἶπα καὶ προτῆτερα· ἀγαπᾷς τὰς ὑπερβολὰς
συμβολαιογράφος ἠθέλησεν ἴσως νὰ γελάσῃ μὲν
τὴν Λουίζα. Ἐκεῖνος, ἀκοῦεις, δὲν λείπει κυριακὴν
τὴν λειτουργίαν· ὅλον μὲ παππᾶδες ἔχει συναν-
τῆ... καὶ πολλοὶ λέγουν, ὅτι πλεον ἀσφαλὲς
νὰ βάλῃ κἀνεῖς τὰ χρήματά του εἰς αὐτὸν, πα-
τὴν Φειδῶ.

— Καὶ τί ἐκ τούτου ; ἐμπορεῖ νὰ ᾔῃαι πλούσιος
ὁποκριτῆς . . . Τὴν Λουίζαν ἐγὼ τὴν γνωρίζω . . .
ναὶ τιμῖα . . . Ναί, πλὴν μᾶς ἀγαπᾷ τρυφερώτατα
ψυχὴ τῆς πονεῖ διὰ τὴν δυστυχίαν μας. Ἐξεύρει ὅτι
ἐγὼ λείπω, ὅλοι ἀποθαίνετε τῆς πείνης καὶ ἂν ὁ
βολαιογράφος τὴν ἐφοβέρισε ὅτι θὰ μὲ βάλει εἰς
φυλακὴν . . . ἡ ἀθλία συγκατένευσεν ἴσως νὰ . . .
ἡ κεφαλὴ μου, ἡ κεφαλὴ μου ! . . . εἶναι νὰ 'πάω
βαυνά !

— Ἄλλ' ἂν ἦτον ἓνα τοιοῦτον, ὁ συμβολαιογὸς
ἤθελε τῆς δώσει χρήματα, χαρίσματα, καὶ ἡ Δὺ
δὲν ἦτο τρόπος νὰ τὰ κρατήσῃ διὰ τὸν ἑαυτὸς τῆς
θελε τρέξει νὰ προσφέρῃ καὶ εἰς ἡμᾶς . . .

— Σιώπα . . . ἀπορῶ πῶς σοῦ περνᾷ ποτὶ
μοίᾳ ἰδέα . . . ἡ Λουίζα νὰ δεχθῇ . . . ἡ Λουίζα . . .

Ὁχι διὰ τὸν ἐχθρὸν τῆς ἐκκλησίας, ἀλλὰ διὰ ἡμᾶς.

ὦπα . . . σὲ λέγω, αἰῶπα ! μὲ κάνουνεις ν' ἀνα-
 . . . Ἄν δὲν ἤμην ἐγὼ . . . δὲν ἤξεύρω παῦ ἤθε-
 . . . αταντήσης καὶ σὺ . . . καὶ τὰ παιδιὰ μου, μὲ
 ὡ τὰ φλυαρήματα . . .

αὶ τί εἶπα :

ἵπότε . . .

λοιπόν ! τί φοβείσαι ότι . . .

Λιθογλύφος διέκοψε την σύζυγόν του άνυπνο-

Φοβούμαι . . . ἐπειδὴ εἶναι τώρα τρεῖς μῆνες ὀ-
ρατηρῶ τὴν Λουίζα ὅταν ἔλθῃ ἐδῶ καὶ ζήτησῃ
ἀσπασθῇ . . . ἐρυθριᾷ.

Από τὴν χαράν της ὅτι σ' ἐπαναθέλει, τὸ τα-

Ἀπὸ τὴν χαράν της, ἢ ἀπὸ τὴν ἐντροπή της;...

παγαίνει σκυθρωπάζει . . .

Ἐπειδὴ μὲς βλέπει δλονένα πλέον δυστυχεῖς,
 ὅταν τῆς ἀναφέρω διὰ τὴν συμβολαιογράφον,
 ὅτι ἔπαυσε καὶ τὴν φοβερίζῃ ὅτι θὰ σὲ φυλα-

Ναί, ἀλλὰ διὰ ποίαν αἰτίαν δὲν τὴν φροδερίζουσα;
αὐτὸ δὲν τὸ εἶπε, καὶ παρετήρησα ὅτι ἐρυθραί-
μιλῶσά με . . . Ὡ Θεέ μου! τὸ νὰ εἶπῃ ἕνα

της εἰς μίαν κόρην τιμίαν, τῆς ὁποίας ὁ ἄριστος ἐ-
ταί ἀπ' αὐτόν· « ὑποχώρησε, ἥ σέ διώκω· καὶ
ἢ κάνεις νὰ μέ ζητήσῃ πληροφορίαν περὶ τῆς

...πάρη πλησίον του... αὐτὸ εἶναι φρικτῶδες. Ἀλλὰ
...τῆς λέγει· «Ἵποχώρησε, ἢ στέλλω τὸν πατέρα

... τὴν φυλακὴν ! καὶ νὰ τῆς λέγῃ τοῦτο ἐν ὅ-
 ζει, ὅτι τόσαι ψυχαὶ ζοῦν ἀπὸ τὸ ἐργόχειρον αὐ-
 τοῦ πατρὸς, ὦ ! αὐτὰ εἶναι χιλιάκις πλέον βάρ-

— Καὶ νὰ βλέπῃ κάνεις, ὅτι μ' ἓνα μόνον τι ἀπ' αὐτὰ ὁποῦ ἔχεις ἐκαὶ ἡμπορούσαμεν νὰ ψωμένεις τὸν συμβολαιογράφον τὰ ὅσα τοῦ χρεώμεν, νὰ πάρωμεν τὴν κόρην μας καὶ νὰ τὴν κρεώμεν πλησίον μας. . . εἶπε βραδέως ἡ Μαγδαληνή.

— Καψο-γυναῖκα, σὺ πάλιν ἔχεις τὸν νοῦν σου εἰς αὐτό· τί ὄφελος; . . . Ἐ, τὸ 'ξεύρω καὶ ἐγώ· μουν πλούσιος δὲν ἤθελε νὰ ἦμαι πτωχός· ὁπλοῦν Μορέλ μὲ τεθλιμμένην ἀνυπομονησίαν.

Τόσον ἔμφυτος καὶ, ὡς εἶπεν, ὀργανική ἦν αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον ἡ τιμιότης, ὥστε δὲν ἀνέβη εἰς τὴν ιδέαν τοῦ ὅτι ἡ γυνή του, ἀδμήτων καὶ καλοῦσα ὑπὸ τῆς δυστυχίας, κατέστη ἴσως ἐπιδιαιτητικὸς τινος στοχασμοῦ, καὶ ἐπειράτο νὰ δοκιμάσῃ ἀνέλεγκτον εὐθύτητά του.

Ἄλλ' ἐπανελάβε πικρῶς·

— Ὑπομονή. Εὐτυχεῖς ὅσοι ἡμποροῦν νὰ ἔχῃ τέκνα τῶν πλησίων των, καὶ νὰ τὰ προφυλάττωσιν παντὸς κρημνοῦ· ἀλλὰ μίαν κόρην πτωχῶν γὰρ ποῖος τὴν προστατεύει; Κάνεις. . . Εἶναι εἰς τὴν καρδίαν σου νὰ κερδίσῃ τίποτε; τὸ πρῶτον φεύγει εἰς τὴν πόλιν, τὸ ἑσπέρως ἐπιστρέφει· ἐν τούτοις ἡ μήτηρ ζεῖται ἀφ' ἑνὸς, ὁ πατήρ ἀπ' ἄλλου. Τὰ ἰδικὰ μὲν φάλαια εἶναι ὁ καιρὸς, καὶ τῶσον ἀκριβὸν μᾶς ὡς τὸ ψωμί, ὥστε δὲν μᾶς μένει εὐκαιρία νὰ προσέλθῃ εἰς τὰ τέκνα μας. Ἐπειτα φωνάζουν, ὅτι αἱ κόραι παρεκτρέπονται. . . ὥσάν νὰ εἶχαν οἱ γονεῖς τὴν τρόπον νὰ τὰς κρατοῦν εἰς τὸν οἶκόν των, καιρὸν νὰ τὰς ἐπαγρυπνοῦν ὅπουταν ἐκβαίνωσιν. Τίποτε δὲν μᾶς φαίνονται αἱ στέρησεις πλησίων τῶν πτωχῶν τοῦ νὰ φεύγῃ ἡ σύζυγός μας, τὸ τέκνον ἡ πατήρ μας. . . Εἰς ἡμᾶς πρὸ πάντων, τοὺς πτωχοὺς θελεν εἶσθαι σωτήριος καὶ παρηγορητικὸς ἡ μεταβολή.

μας ζωή... Ἄλλ' ὅχι· εὐθὺς καθὼς τὰ τέκνα
ἔλθουν εἰς ἡλικίαν, ἀναγκαζόμεθα νὰ τὰ χωρι-
μεν!
— Ἄντ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἡ θύρα τοῦ πατα-
ρι ἐκρούσθη μὲ δύναμιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΔΙΚΗ.

Εκθαμβος ὁ λιθογλύφης ἠγέρθη καὶ ἐπῆγε ν' ἀνοίξῃ.
Ἐλθόντων δὲ εἰς τὸ πατάριον δύο ἄνθρωποι.
Ἰσχνὸς ὁ εἷς, μοχθηρὸς τὴν μορφήν καὶ κατὰστικτος,
καὶ ἔχων μελανὰ, μεσαιπόλια, ἐκράτει εἰς χεῖρας
αὐτοῦ τινὰ ῥάβδον μολιβδωτὴν, ἐφόρει ἓνα πῖλον πα-
μορφωμένον, καὶ μακρὸν ἐπενδύτην πράσινον, λασπω-
μένον, κομβωμένον στενά. Ἀπὸ τὸ ἐκ βελούδου μαύ-
ρον τετριμμένον περιλαίμιόν του προεῖχε λαιμός τις
μακρὸς, ἐρυθρὸς, τριχώδης ὡς τὸν τοῦ γυπὸς... Ὁ
ἄνθρωπος οὗτος ὠνομάζετο Μαλικόρνος.
Ὁ ἕτερος, κοντότερος, ποταπῆς μορφῆς, κόκκινος,
καὶ μεστὸς, ἦτο στολισμένος μὲ γελοιώδη λαμ-
πρότητα. Ὁ ἀμφιβόλου λευκότητος χιτῶν του συνηρμύζε-
το διὰ κομβίων ἀδαμαντίνων, καὶ μακρὰς τις ἄλυσας χρυ-
σεῖς εἰλίσσετο ἐπὶ τοῦ πλινθιωτοῦ (μὲ δάμαις) ἐσωκαρ-
πίου του. Οὗτος ἐκαλεῖτο Βουρδίνος.
— Οὐφ! πτωχίλαις ὁποῦ βρωμᾷ εἰδῶ! εἶπεν ὁ Μα-
λικόρνος ἱστάμενος εἰς τὸ κατώφλιον.
— Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι δὲν μυρίζει μόσχους! Σοῦ

λέγω δά ! ποῦ τοὺς ἐπιτυχαίνομεν ! ὑπέλαβεν ὁ δίνος μὲ χειρονομίαν δυσαρεσκείας καὶ καταφρονήσας κ' ἐπροχώρησε πρὸς τὸν τεχνίτην ἀποροῦντα.

Ἐφάνη δὲ, διὰ τῆς ἡμικλείστου μεινάσης θύρας πονηρὰ καὶ δυσειδὴς μορφή τοῦ Στραβοπάδου, ὅστις κολουθήσας τοὺς δύο ἀγνωρίστους χωρὶς οὗτοι να στοχασθῶσιν, ἔβλεπε, κατεσκόπει, ἤκουε.

— Τίνα ζητεῖτε ; εἶπεν ἀποτόμως ὁ λιθογλύφος ἀδημονήσας ἐκ τῆς βαρβαρότητος τῶν δύο θρώπων.

— Κάποιον Ἰερώνυμον Μορέλ' ἀπεκρίθη ὁ δίνος.

— Εἴμ' ἐγώ . . .

— Λιθογλύφον.

— Εἴμ' ἐγώ.

— Εἶσαι τὸ λοιπὸν . . .

— Εἴμ' ἐγώ· σὰς τὸ λέγω τρίτην, τῶρα φορὰν τοῦ ἀφαιρεῖτε τὴν ὑπομονήν . . . τί θέλετε ; . . . λείπετε, ἢ παγαίνετε εἰς τὸ καλόν ! . . .

— Εἶδες εὐγένειαν ! . . . εὐγε νὰ ζήσης ! . . . Τί φορὰ, ἔ Μαλικόρνε ! ἐπανέλαβεν ὁ κοντότερος στραφὺς πρὸς τὸν σύντροφόν του· ποῦ ἐδῶ, καὶ ποῦ εἰς τοῦ τικόμητος Δὲ-Σαίντ-Ρεμὴ ! ἐκείνη ἡ λαμπρότης !

— Λαμπρότης, ὅμως κύτταξε ὅτι εὕρισκεις τὰ μάτια χωρὶς ψυχὴν . . . καθὼς τὸ ἐπάθαμεν εἰς τὴν δὸν Χαίλλότου. Τὸ πουλὶ εἶχε πετάξει ἀπὸ χθὲς ἐνῶ ζούφια ὡσάν τοῦτο, μένουν κολλημένα εἰς τὴν ταιριοφωλήα τους.

— Τὸ πιστεύω· αὐτοὶ ἐδῶ, τὸ ἀγαποῦν μάλιστα κλειδί (1)· ἐπειδὴ εὕρισκουν καὶ τρώγουν χάρισμα.

— Ὅμως αὐτὸς ὁ λύκος (2) δὲν ἐξεύρει τί κάμνουν.

(1) Τὰν κυλακισμὸν, étréserre. — (2) Ὁ δαίμων, le loi.

τὸν ἀξυπόλυτο ἴκαρε τὰ παπούτσια του . . . Ἡ-
μᾶς μέλει ; Ἄς τὰ συλλογῇται.

Ἀκούσατε νὰ σᾶς εἰπῶ . . . εἶπεν ὁ Μορέλ θυροει-
ῶν δὲν ἦσθε μεθυσμένοι, καθὼς φαίνεσθε, δὲν ἦτο
ἡ σὰς συνερισθῇ κανεῖς . . . Ἐξῶ ὀγλίγωρ ἀπὸ τὸ
μου.

— Χάχ ! ἄχ ! ἄ ! ἔχει καὶ χολὴν ὁ σημειωμένος,
φαῖεν ὁ Βουρδίνος, ἐννοῶν τὴν παραμόρφωσιν τοῦ
αὐτοῦ τοῦ λιθογλύφου. Ἀπὸ τὸ ὀπίτι του ! ἔχε
καὶ αὐτός ! . . . μίαν τρύπα ὅπου δὲν ἤθελα βᾶ-
αὐτε τὸν σκύλο μου . . .

— Καλὲ δὲν φωνάζεις βοήθεια ; ἀνέκραξεν ἡ Μαγ-
ληνὴ περίτρομος, ὥστε μάλιστα ἠδύνατο νὰ ὁμιλῇ αὐ-
δὲν εἶναι ἄνθρωποι καλοὶ . . . Πρόσεξε τὰ ὀδια-
ντικα σου . . .

Ἐπὶ τῶντι, βλέπων ὅτι οἱ δύσμορφοι αὐτοὶ δύο ἀγνώρι-
τοι ἐπλησίαζον βαθμηδὸν πρὸς τὸν ὀκρίβαντα, ὅπου
ἐν εἰσέτι ἐκτεθειμένοι οἱ ἀδάμαντες, ὁ Μορέλ τοῦς
καταπείθη, καὶ τρέξας πρὸς τὴν τράπεζάν του ἐκάλυ-
ε διὰ τῶν δύο του χειρῶν τὰ τιμαλφῇ πετράδια.

Ὁ Στραβοπόδης, προσεκτικὸς πάντοτε, ἤκουσε τὸν
φωνὴν τῆς Μαγδαληνῆς, παρετήρησε τὸ κίνημα τοῦ τε-
ταμένου καὶ εἶπε καθ' ἑαυτόν — Ἀ . . . καὶ ἔλεξαν πῶς
καὶ πετράδια ὅπου δογλεύει ἦταν ψεύτικα ἂν ἦσαν ψεύ-
κα τὰ ὀσκέπαζεν αὐτὸς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ; . . .

τὸ γνωρίζομεν καὶ αὐτὸ ἡ κυρὰ Ματθιῶ, τὸ λοι-
πὸν, ὅπου ἔρχεται συχνά, εἶναι μεσίτρια ἀληθινῶν ὀδια-
ντικῶν . . . καὶ τὰ βάλλει εἰς τὸ ὀμπιλάκι της . . .
καὶ τοῦτο νὰ τὸ ὀξυρῶμεν νὰ τὸ εἰπῶ τῆς Κουκ-
υδαίας ἐπρόσθεσαν ὁ υἱὸς τοῦ Κοκκινόχερην.

— Φύγετε ὀγλίγωρ ἀπ' ἐδῶ, φωνάζω ἕνα στρατιώ-
την εἶπεν ὁ Μορέλ.

Τὰ παιδία, φοβηθέντα ἐκ τῆς σκηνῆς ταύτης ἤρχι-

σαν νὰ κλαίουν, καὶ ἡ ἀπομεμωραμένη γραῖα ἀνέ-
σεν εἰς τὸ στρώμα της . . .

— Ὁ στρατιώτης θὰ φωναχθῇ δι' ἐσὲ . . .
σε, παλαιοσημειωμένα ; εἶπεν ὁ Βουρδίνος.

— Βέβαια θὰ γίνῃ καὶ τοῦτο, ἂν ἐναντιωθῇ
θῇ εἰς τὴν φυλακὴν, ἐπρόσθεσεν ὁ Μαλικόρνος.
πῆραμεν στρατιώτην μαζὴ μας, εἶναι ἀληθές· ἀφ' ὧν
μὴ ἀγαπᾷ τὴν συντροφιά του, τοῦ τὸν κουβαλᾷ
ζεστό ζεστό ἀπὸ τὸ κρεβάτι . . .

— Εἰς τὴν φυλακὴν . . . ἐγώ ; ἀνέκραξεν ὁ
ἐκπληκτος.

— Ναί, εἰς τὸ Κλίσχυ . . .

— Εἰς τὸ Κλίσχυ ; ὑπέλαβεν ὁ τεχνίτης
τικός.

— Ἐκατάλαβα ! ἐμπλέξαμεν μὲ κεφάλι ὁποῦ
σκαμπάζει εὐκολα· εἶπεν ὁ Μαλικόρνος.

— Εἰς φυλακὴν διὰ χρέη . . . ἐκατάλαβες τώρα
πανέλαβεν ὁ Βουρδίνος.

— Τὸ λοιπὸν . . . σεῖς . . . σεῖς . . . θὰ εἴσθῃς
συμβολαιογράφος . . . Ἄ ! . . .

Καὶ ὡχρὸς ὡς ὁ θάνατος, ὁ τεχνίτης ἐπανέπεσε
τὸ κάθισμά του χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξιν.

— Εἰμεθα ἐμποροφύλακες, καὶ ἤλθαμεν διὰ
κουβαλήσωμεν, ἂν περνᾷ ἀπὸ τὸ χέρι μας . . . Ἐμὲ
τώρα εἰς τὸ νόημα ; . . .

— Μορέλ . . . ἡ ὁμολογία τοῦ αὐθαντὸς τῆς
ζας ! . . . Τώρα ἐχαθήκαμεν, ἀνέκραξεν ἡ Μαγδαλὴ
μὲ φωνὴν σπαρακτικὴν.

— Ἴδου ἡ ἀπόφασις, εἶπεν ὁ Μαλικόρνος, ἐξάγων
τοῦ ὑπαρχοῦ καὶ γλισχροῦ χαρτοφυλακίου τοῦ δικόγ
ἐπὶ χαρτοσήμου. Ἄφου δ' ἐφαλμώδησε, κα
τὸ σὺνθετες, μέρος τοῦ ἐγγράφου τούτου διὰ φωνῆς
καταλήπτου σχεδόν, ἐπρόφερεν εὐκοινῶς τὰς ἐξῆς

ας λέξεις, κατὰ δυστυχίαν μέγα σημαίνουσας
τὸν τεχνίτην.

ἄλλοι ἀνεκκλήτως, κτλ. τὸ δικαστήριον καταδι-
τὸν Κύριον Ἰερώνυμον Μορέλ γὰ πληρώσῃ εἰς
ἕνα Μίτρον Μικρογιάνην, ἔμπορον (1), διὰ
τοῦ τομίμου μέσου, ὡς καὶ διὰ τῆς προσωπικῆς κρα-
τος, τὸ ποσὸν χιλίων τριακοσίων φράγκων μετὰ
τόκων, ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς διαμαρτυρήσεως κα-
τάξει αὐτὸν πρὸς τοῦτοις καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς

Εγένετο ἐν Παρισίοις, τῇ 13 Σεπτεμβρίου
κτλ.

— Καὶ ἡ Λουίζα, λοιπόν ; ἡ Λουίζα, ἀνεφώνησεν ὁ
ἐλ ἐκτὸς σχεδὸν ἑαυτοῦ, καὶ ὡς νὰ μὴν ἤκουσε τὰ
πληθικὰ ταῦτα· ποῦ εἶναι ; ἔφυγε λοιπὸν ἀπὸ τοῦ
συμβολαιογράφου, ἀφοῦ αὐτὸς μὲ φυλακίζει ; ... ἡ Λουί-
... Θεέ μου ! τί ἔγινε ;

— Τί πράγμα ; τί Λουίζα ; εἶπεν ὁ Βουρδίνος.

— Δὲν κάμνεις τὴν δουλειά σου, ὑπέλαβεν ὁ Μαλι-
... μὲ τρόπον βάρβαρον· δὲν τὸν βλέπεις ὅτι τὰ
... χαμένα ; Ἐλα ! (καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸν Μορέλ)
... ἀριστερά ... βῆμα ταχὺ, νὰ πνεύσωμεν καὶ
... ἀέρα καθαρόν· ἐδῶ πιάνεται τοῦ ἀνθρώπου ἡ
... .

— Μορέλ, μὴν κουνήσεις ἀπ' ἐδῶ. Ὑπερασπίσου' ἀ-
... νησεν ἡ Μαγδαληνὴ πρᾶφορος. Δὲς τους, σκότω-
... τοὺς τέτοιους γύφτους. ὦ ! κακόμοιρε πῶς φοβεῖ-
... ! ... Ὅ' ἀφήσει ; νὰ σὲ πάρουν ; θὰ πᾶς νὰ μᾶς ἀ-
... .

(1) Ὁ πολυμαθὴς συμβολαιογράφος, μὴ δυνάμενος νὰ ἀνα-
... τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ ὀνόματι, εἶχε λάβει πρὸς τοῦ δυστυχούς Μο-
... τὴν καλουμένην ὑπογραφὴν ἐν λευκῷ, καὶ ἐπλήρωσε τὸν ἄρχει-
... τῶν τῆς ὁμολογίας εἰς τρίτον προσώπου.

— Τί 'τσιριάζει, κυρά μου, εἶπεν ὁ Βουρδίνος φος σαρδονικόν. Σηκώνει χέρι ἐπάνω μου, ὅμως τὸν μὲν καὶ βλέπει τὸν αὐρανὸν σφονδύλι· ἐπρόσθεσε στρέφων τὴν μολυβδωτὴν ῥάβδον του.

Ὁ νοῦς τοῦ Μορέλ ἦτο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν πρὸς τὴν Λουίζαν, καὶ δὲν ἤκουεν οὐδὲν ἐκ τῶν λεγόν τριγύρω του. Ἀλλὰ πικρᾶς χαρᾶς ἀκτίς ἀνέβλεψεν αἰφνιδίως ἐπὶ τοῦ προσώπου του, καὶ ἀνέσπνευσε.

— Ἡ Λουίζα ἔφυγεν ἀπὸ τοῦ συμβολαιογράφου παγαίνω εἰς τὴν φυλακὴν μετὰ χαρᾶς... Ἀλλὰ ψας ἐν βλέμμα τριγύρω. Καὶ ἡ γυναῖκά μου... καὶ τ' ἄλλα μου παιδιὰ;... ποίος θὰ τοὺς ἐξοικονομᾷ; Εἰς τὴν φυλακὴν μέσᾳ παλὸς ἐμπιστεύεται μὲ δίδῃ νὰ δουλεύω πετράδια;... θὰ εἰποῦν πτίζω καὶ διὰ τοῦτο μ' ἔστειλαν ἐκεῖ... Αὐτὸς ὁ συμβολαιογράφος λοιπὸν θέλει τὸν θάνατόν μας, τὸν θάνατον τὸν τόσων ψυχῶν;...

— Μιὰ φορά! δυὸ φορές! θὰ 'ξεμπερδεύομεν πεν ὁ Βουρδίνος τέλος πάντων κατήντησε ἀνυπόμονος... Ἐνδύσου καὶ παγαίνομεν.

— Αὐθεντάδες μου, σὰς ζήτῳ συγχώρησιν δι' ὅσας εἶπα προτῆτερα! ἀνέκραξεν ἡ Μαγδαληνὴ ἐκ τοῦ κοιτῆς αὐτῆς. Βαστᾷ ἡ ψυχὴ σας τώρα νὰ 'πάρτε τοιοῦτον ἄνθρωπον;... Καὶ τί θὰ γίνω ὕστερα μὲ τὰ παιδιὰ καὶ τὴν μητέρα μου τὴν τρελλή; νὰ ἰδῇτέ την... ζαρωμένην ἐκεῖ, εἰς τὴν γωνιά... Εἰς τὴν τρελλή, κύριοί μου!... τρελλή!...

— Ἐκεῖν' ἡ γρηά; ἡ κουρεμμένη;

— Στὸν Θεό σου!... τῶνόντι, τὴν ἔχουν κουρεμμένη!!! Ποῦ 'νὰ πᾶρ' ὁ διάβολος!... εἶπεν ὁ Μολιόρος μεγάλους ἐκβάλλων γέλωτας· καὶ ἐγὼ 'θὰ ροῦσά πῶς ἦταν κεφαλοδεμένη με ἀπὸ μηχανή.

— Πέσετε, παιδιά μου, εἰς τὰ γόνατα τῶν καλῶν
αὐθεντῶν, εἶπεν ἡ Μαγδαληνὴ ἐπιχειροῦσα
τελευταίον νὰ κάμψῃ τὴν καρδίαν τῶν κλητῆρων
καχλῆσατέ τους νὰ μὴ τὸν ἐπάρουν, τὸν πατέρα
... τὴν μόνην οἰκονομίαν τοῦ ὀπιτιοῦ μας. . .

— Ἀλλὰ τὰ παιδιά, ὡς πεφωτισμέναι, δὲν ὑπήκου-
— ἔκλειον μόνον ἐπὶ τῆς στρωμνῆς των.

Εἰς τὸν ἀσυνείηστον αὐτὸν ἀλαλαγμὸν, εἰς τὴν θέαν
δύο ἀγνωρίστων, ἡ γραῖα ἤρχισε νὰ βάλῃ ὑποκώ-
— ῳρυγμοὺς, προσκολλημένη ἐπὶ τοῦ τοίχου. Ὁ
ὦλ ἐφαίνετο ξένος εἰς τὰ διατρέχοντα περὶ αὐτόν
καταδρομὴ αὐτῇ τοσοῦτον ἦτο φρικώδης, τοσοῦτον
προσδόκητος· αἱ συνέπειαι τῆς κρατήσεως ταύτης
ἐφαίνοντο τοσοῦτον φοβεραί, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ
— ῳτεύσῃ. . . Ἐξασθενησμένος καὶ ἀπὸ παντοειδεις κα-
— ῳχίας, ἔχασε πλέον τὰς δυνάμεις του· ἐκάθητο ὡ-
— καὶ ὡς ἐμβρόντητος ἐπὶ τοῦ καθίσματός του, κα-
— βεβλημένος, μὲ τὰς χεῖρας κρεμασμένας, μὲ τὴν κε-
— αλήν κεκυφθεῖν ἐπὶ τοῦ στήθους του. . .

— Αἱ! Ὁ! τελειώσωμεν ἀπ' ἐδῶ; . . . ἀνέκραξεν ὁ
— ῳλικόρνος. Μήπως θαρροῦτε ὅτι ἔληθαμεν ἐδῶ νὰ πε-
— ῳσωμεν τὴν ὥραν μας; Ἐμπρὸς, ἢ σὲ κουδῶν μὴ
— ῳλοντα!

Καὶ ὁ κλητὴρ ἔθεσε τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ
— ῳνίτου, καὶ τὸν ἐκλόνισε σφοδρῶς. . . Ἡ ἀπειλὴ αὐ-
— ῳ, ἡ χειρονομία, μεγάλως ἐφόβισαν τὰ παιδιά· ἐξῆλθον
— ῳπὸν τὰ τρία ἄρρενα ἐκ τοῦ ἀχυροστρώματός των
— ῳγυμνα, καὶ προσελθόντα μετὰ δακρύων ἔπεσον εἰς
— ῳς πόδας τῶν ἐμποροφυλάκων, συνάπτοντα τὰς χεῖ-
— ῳς καὶ σπαραξικαρδίως φωνάζοντα·

— Μὴ! . . . μὴ! . . . μὴ τὸν σκοτώσετε τὸν πατέ-
— ῳ μας! . . . μὴ!

Εἰς τὴν θέαν τῶν ταλαιπώρων αὐτῶν πλῃγμάτων,

τρεμόντων ἐκ τοῦ φόβου καὶ τοῦ πόνου, ὁ Βουρμὴ ὅλην του τὴν φυσικὴν σκληρότητα καὶ συνήθειαν παρομοίας σκηνᾶς, ἐμαλάχθη. Ἀλλ' ὁ σύντροφός αὐτοῦ ἀδυσώπητος, ἀπηλευθέρωσε βαρβάρως τὸν πόδα τῆς ἀγκάλης τῶν παιδίων ἅτινα τὸν περιέπλεον τικῶς, — Αἱ! φωνάζων οὐ! τσακιστοῦκαλα! Ἀνάθεμά την δια τέχνη, ἂν εἶχε κάνει νὰ κάμῃ καὶ μέραν μὲ τέτοιους παληανθρώπους! . . .

Ἐν ἐπεισώδιον φρικῶδες κατέστησεν ἔτι τρομερὰν τὴν σκηνὴν ταύτην. . . . Τὸ πρεσβύτερον τῶν κορασίων, κοιτόμενον ἐπὶ τοῦ ἀχυροστρώματος τῆς ἀρρώστου ἀδελφίδος τῆς, φωνάζει αἰφνιδίως.

— Μητέρα, μητέρα, δὲν ἐξεύρω τί ἔχει ἡ Ἀδελφή μου. . . καὶ εἶναι κρύα, κρύα! Μὲ κυττάζει μέσα τὰ ὀφθαλμοὺς. . . καὶ δὲν ἀναπνέει. . .

Ἡ ἀθλίη φημισκὴ κόρη ἐξεψύχησεν ἡσύχως, διατήρησεν ἀπορημένη ἀσκαρδαμυκτὶ τὰ ὄμματα ἐπὶ τῶν τῆς ἀδελφίδος τῆς, τὴν ὅποιαν τρυφερώτατα ἠγάπα. . .

Εἶναι ἀδύνατον νὰ παραστήσωμεν τὴν κραυγὴν γυναικὸς τοῦ λιθογλύφου εἰς αὐτὸ τὸ φρικῶδες ἀκουστικὸν ἐπειδὴ ἐνόησεν αὐτὴ τὸ πρᾶγμα. . . κραυγὴν ἐκ σπαιρουσῶν καὶ σπασμωδικῶν ἐκείνων, αἵτινες ἀπὸ σπῶνται ἀπὸ μητρικὰ μόνον ἐνδόμυχα.

— Ὡσάν ν' ἀπέθανε! Θεέ μου! Θεέ μου! φοβοῦμαι, ἀνέκραζεν ἡ κόρη ὀρμώσασα ἐκ τοῦ ἀχυροστρώματος, καὶ σπεύδουσα περίφοβος εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς.

Αὕτη δὲ, λησμονοῦσα ὅτι οἱ σχεδὸν παράλυτοι πόδες τῆς δὲν ἠδύναντο νὰ τὴν στηρίξωσιν, ἐζήτησε μὲ κόπον νὰ ἐγερθῇ καὶ τρέξῃ πρὸς τὸ νεκρὸν τῆς θυγατρὸς· ἀλλ' αἱ δυνάμεις τῆς ἐξέλιπον, καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, τελευταίαν ἐκβάλλουσα κραυγὴν ἀπελπισίαν.

κραυγή αὕτη εὔρεν ἡχώ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Μο-
 ῤῆλθεν οὗτος ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς του· μ' ἐν πῆδη-
 ρέθη εἰς τὸ ἀχυρόστρομα, ἀνῆρπασε τὸ τετραεῖς
 κυάτριον...

ῤῆν αὐτὸ νεκρόν...

ψυχος, ἡ σκληραγωγία, ἐπέσπευσαν τὸ τέλος
 ... μελονότι ἡ νόσος του, ἀποτέλεσμα τῆς πενίας,
 πάντοτε θανατηφόρος... Τὰ πτωχὰ του μικρὰ
 ἦσαν ἤδη ἀποξυλωμένα καὶ παγετώδη...

Μορέλ, με τὰς τρίχας ὀρθωμένας ἐκ τῆς ἀπελπι-
 καὶ φρίκης, ἴστατο ἀκίνητος, κρατῶν τὴν νεκράν
 κόρην εἰς τὰς ἀγκάλας. Τὴν ἐθεώρει με ὄμμα ἀτε-
 λῆτον, ἐρυθρόν...

Μορέλ, Μορέλ... δός μου τὴν 'Αδέλα! ἐξεφώ-
 ῤῆ δύστηνος μήτηρ τείνουσα τοὺς βραχίονας πρὸς
 ἄνδρα τῆς. Ψεύματα... δὲν θ' ἀπέθανε... φέρε,
 νὰ τὴν ζεστάνω...

Ἡ περιέργεια τῆς μωρᾶς γραΐας διηγέρθη ἐκ τῆς
 νομίας τῶν δύο κλητῆρων τοῦ νὰ πλησιάσῃ τὸν
 γλύφον, μὴ θέλοντα νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τοῦ νεκροῦ
 κυατρίου του. Ἡ γραΐα ἔπαυσε τοὺς ὠρυγμούς, ἡγέρ-
 ἐκ τῆς στρωμνῆς τῆς, ἐπλησίασε βραδέως, ἐπρόβαλε
 δουσιδῆ καὶ ἡλιθίαν κεφαλὴν τῆς ὑπεράνω τοῦ ὤ-
 τοῦ Μορέλ... καὶ ἡ προμήτωρ παρετήρησε διὰ
 στείγας τὸ πτώμα τῆς ἐγκονῆς... Ἡ μορφὴ
 πρεσβυτιδος ἐφύλαξε τὸ ἄγριον καὶ κτηνώδες αὐ-
 ἀλλ' ἄφου ἔμεινεν οὕτω ὡς ἐν λεπτόν, ἐξέβαλεν
 ἀθέων βραγχώδεις τι χασμούρισμα, ὡς θηρίου ὀπέ-
 πεινᾶ· στραφείσα ἔπειτα πρὸς τὴν στρωμνὴν τῆς ἔ-
 ἐπ' αὐτῆς φωνάζουσα·

Τρεχάτε! πεινα!! πεινα!!

Ἰδῆτέ την, κύριοί μου, ἰδῆτέ την, τὴν 'Αδέλα

... Τὴν λέγουν 'Αδέλα... Τεσσαρῶν χρονῶν θά

γίνει τὸ παιδί μου . . . χθές ἀκόμη τὸ βράδυ λησα καὶ σήμερα τὸ πρωῒ . . . ἰδοὺ ! Θὰ μοῦ τὸ καλὸν εἶναι ὅτι γλυτώνω ἀπὸ τὸ νὰ τρέφω ρισσώτερον . . . ψεύματα ; εἶπεν ὁ Μορέλ παρὰ σχεδόν διότι ὑπὸ τὰς ἀλλεπαλλήλους τοσαύτας βολὰς ὁ νοῦς τοῦ ἤρχησε νὰ συλεύη.

— Μορέλ, τὴν κόρη μου θέλω ἐγώ· ἐγὼ τὴν ἀνέκραξεν ἡ Μαγδαληνή· δός μου τὴν καὶ ἐμένα !

— Καλὰ λέγεις, ἔπαρέ τὴν καὶ σὺ νὰ χάρισται ὁ καθεὶς μὲ τὴν σειρά του . . . ἀπεκρίθη ὁ λιθογλύφος. Καὶ πορευθεὶς ἔθεσε τὴν κόρην εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ζύγου. Ἐπειτα ἔκρυψε τὸ πρόσωπόν του εἰς τὰς ραχάς, μακρὰν ἐκφέρων οἰμωγὴν.

Ἡ Μαγδαληνή, οὐχ ἥττον τοῦ συζύγου τῆς ἐμπατισίας, ἔχωσεν εἰς τ' ἄχυρα τῆς στρωμνῆς τῆς μα τοῦ θυγατρικοῦ τῆς, ἐνατενίζουσα εἰς αὐτὸ μὲ τὴν ὁδὸν τινὰ ζῆλον, ἐνῶ τ' ἄλλα παιδιὰ γονυκλινῆς λυζον.

Οἱ πρὸς στιγμὴν μαλαχθέντες ἐκ τοῦ θανάτου παιδίον κλητῆρες, ἐπανῆλθον ταχέως εἰς τὴν συνήθη βάρβαρον σκληροκαρδίαν των· — Αἱ ! ρθάνει δὲ πάλιν εἶπεν ὁ Μαλικόρνος πρὸς τὸν λιθογλύφον· ἡ κόρη ἀπέθικε, ὑπομονή· ὅλοι μας θ' ἀποθάνωμεν· τί νὰ μῶμεν τώρα . . . ἐμποροῦμεν νὰ κάμωμεν τίποτε· ἢ ἔλα, ἔλα παγαινόμεν· ἐπειδὴ ἔχομεν νὰ συλλάβωμεν καὶ ἄλλον· σήμερον εἶναι ἡμέρα κυνηγίου . . .

Ὁ Μορέλ δὲν τὸν ἤκουε. Βυθισμένος ὅλος εἰς τὸν πενθίμους, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν μὲ ὑπόκωφον καὶ μὴ φωνὴν·

— Τώρα πρέπει νὰ τὸ θάψω, τὸ παιδί μου . . . τὸ παραφυλάξω . . . ἰδὼ . . . ὥς νὰ ἔλθουν νὰ 'πάρουν . . . Νὰ τὸ θάψω ! . . . ἀλλὰ μὲ τί ; ἐγὼ καὶ τίποτε . . . Καὶ νεκροκράδεσθαι . . . ποῦ

πιστεύεται νὰ μᾶς δώσῃ χωρὶς μετρητά; Ὁρῶς! ἔ-
 μικρὸ νεκροκράββατον... δι' ἓνα παιδί τεσσάρων
 ... πόσον θὰ ἔχει... Ἐπειτα, ἀμᾶξι δὲν θὰ
 ... ἓνας τὸ παίρνει ὑποκάτω ἀπὸ τὴν μα-
 ... ἄλῃν του... Χάχ! ἄχ! ἄ! (ἐπρόσθεσεν ἐκβαλὼν
 ... φρικωδέστατον) καλὴ μου τύχη κ' ἐγένεν οὕτω
 ... ἄμ' ἂν ἀπέθαινε μεγάλο, ἴσα μὲ τὴν Δουζα;
 ... ἐκποτῶ ἐτών; ποῖος ἤθελεν ἐμπιστευθῇ νὰ μοῦ δώ-
 ... ἓνα πόσον νεκροκράββατον...

— Α! στάσου, καλέ μου, καὶ ὁ φίλος ἀπ' ἐδῶ εἶναι
 ... νὰ τὰ χάσῃ ὁλότελα, εἶπεν ὁ Βουρδίνος πρὸς τὸν
 ... ἐλικοκόρνον· δὲν κυττάζεις τὰ ῥιμάτια του;... εἶναι
 ... ἄλλος!... ἡ γρηῃ ἡ λωλὴ ἤρχησε πάλιν
 ... ἀρυγμούς τις, ὅτι πεινᾷ!... Ποῦ τοῦς ἡβ-
 ...

— Ἐντοσοῦτῳ πρέπει νὰ ἰδοῦμεν τί μέλλει γένε-
 ... Μολονόντι ἡ κράτησις αὐτοῦ τοῦ ψωμοζή-
 ... εἰς τὴν διατήρησιν εἶναι περασμένη διὰ μόνον φράγ-
 ... 76 καὶ 75 ἑκατοστά, τὰ κάμνομεν ἡμεῖς μὲ τὰ ἔ-
 ... 240 ἢ 250 φράγκα, ὡς εἶναι καὶ τὸ ὀρθόν. Δὲν
 ... πληρώνει ὁ δανειστής;... τὸ λοιπὸν;...

— Ἄν ὅμως τὰ πληρώσῃ τοῦτος ἐδῶ;...

— Ποῖος!... αὐτὸς νὰ πληρώσῃ ποτὲ 2,500 φράγ-
 ... διὰ κεφάλαια τόκους καὶ ἐξόδα;... πρόσμενε τὸ
 ... καλοκαίρι, ὅπου κάμνει ζέστη...

— Καὶ δὲν θὰ παγώνει κἀνεὶς ὥσάν ἐδῶ τώρα...
 ... ὅπου ὁ κλητὴρ φουσὶν εἰς τὰ δάκτυλά του διὰ νὰ τὰ
 ... ἡμῶν. Τὸ λοιπὸν, τί στεκόμεθα; νὰ τὸν βάλωμεν
 ... πρὸς... θὰ κλαίει εἰς τὸν δρόμο... τί νὰ τοῦ κά-
 ... μωμεν; πταίσομεν ἡμεῖς πῶς τὸ παιδί του τὰ 'ταί-
 ... σωσεν;...

— Ποῖος τοῦ εἶπε νὰ κάμνῃ παιδιὰ, ἐνῶ ἐβλεπε τὴν
 ... κατάστασιν του; Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βεροῦνο

— Γωόντι, ἐπρόσθεσεν ὁ Μαλικόρνος· ἔπειτα τῶν ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Μορέλ· Παγαίνωμεν, ἔλα γαίνωμεν· ἐκαθήσαμεν ἀρκετὰ ἀφοῦ δὲν ἔχεις γλώσσης, εἰς τὴν φυλακὴν!

— Εἰς τὴν φυλακὴν, ποῖον; τὸν κύρ Μορέλ κρᾶξε νεκρά τις καὶ καθαρὰ φωνή. Καὶ ἰδοὺ εἰσὶ μετὰ σπουδῆς εἰς τὸ πατάριον μία νεᾶνις μελαγχροσερὰ, ροδινὴ καὶ ἀσκεπής.

— Ἄ! δεσποσύνη Γελασίνα, εἶπεν ἐν τῶν πικρὰ κλαίων· σεῖς ἀποῦ εἰσθε καλὴ! Γλυτώσετε τὸν πατέρα θέλουν νὰ τὸν πάρουν εἰς τὴν φυλακὴν, ἐνῶ ἀπέθανε ἡ Ἀδέλα μας...

— Ἡ Ἀδέλα ἀπέθανε! ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις, καὶ μεγαλόμυτροι καὶ λαμπροὶ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐκαλύφθη ἀπὸ δάκρυα. Ὁ πατέρας σας νὰ φυλακισθῇ! αὐτὸς ἔμπορεῖ νὰ γίνῃ...

Καὶ, ἀκίνητος, ἐθεώρει ἀλληλοδιαδόχως τὸν γλύφον, τὴν γυναῖκά του καὶ τοὺς κλητῆρας.

Ὁ Βουρδίνος τότε ἐπλησίασε πρὸς τὴν Γελασίνα.

— Ἀκουσε, καλὴ κοπέλα, τοῦ λόγου σου ὅπου σαι ἀρκετὰ γνωστικὴ, δόσε εἰς αὐτὸν τὸν καλὸν θρωπὸν νὰ καταλάβῃ· ἡ μικρὴ τοῦ κόρη ἀπέθανε, γὰρ καλὰ! τὴν πρέπει τοῦ λόγου σου νὰ ἔλθῃ ἐν Κλίσχου... εἰς τὴν φυλακὴν ἐκείνων ὅπου χρεώσθημεν εἰμεθα ἐμπροσθοφύλακες...

— Λοιπὸν εἶναι ἀληθές! ἀνεφώνησεν ἡ νεᾶνις.

— Ἀληθέστατον. Ἡ μητέρα κρατεῖ τὴν μικρὴν τὸ κραβδάτι τῆς· τὴν λαιπὸν, ἐνῶ εἶναι προσηλωμένη εἰς αὐτήν... καιρὸς νὰ τὸ στρίψῃ ὁ πατέρας, γὰρ νὰ τὸν στοχασθῇ.

— Θεέ μου! Θεέ μου, τί συμφορὰ! ἀνέκραξε ἡ Γελασίνα, τί συμφορὰ! καὶ πῶς θὰ γίνῃ;

— Η νύ πληρώσῃ, ἢ εἰς τὴν φυλακὴν ἀπὸ τὰ δύο
 ἑνα ἄλλους δὲν γίνεται ἔχεις τοῦ λόγου σου νὰ τοὺς
 κρίνῃς; δύο τρία γροχμμάτια τραπεζιτικά ἀπὸ χίλια
 ἄλλα; ἠρώτησεν ὁ Μαλικόρνας μὲ γελωτοποιὸν ὅ-
 τι ἂν ἔχῃς πτεράγισέ τα (1) καὶ μὰς κάμνεις καὶ
 κρίνῃς.

— Ἀ! τί φρίκη! εἶπεν ἡ Γελασίνα μὲ ἀγανακτήσων
 ἄλλα ν' ἀστείξῃσθε ἐμπρὸς εἰς τόσῃν συμφορὰν!

— Ἐ, ἂς βάλωμεν τὴν ἀστείότητα κατὰ μέρος, ὅ-
 τι ἂν ὁ ἕτερος κλητὴρ ἀφοῦ ἀγαπᾷ νὰ κάμῃ καὶ τι
 ἄλλον, πᾶσχισε νὰ μὴ μὰς ἰδῇ ἡ γυναῖκα ὅτι παίρνου-
 σιν τὸν ἄνδρα της· ἐπειδὴ αὐτὸ ἤθελε τοὺς λυπήσει πο-
 λὺ καὶ τοὺς δύο.

— Η συμβουλὴ αὕτη, καὶ τοι σκληροκάрдίας, ἦτον ὁ-
 ρὴ καλὴ ἡ Γελασίνα τὴν ἀκολούθησεν ἐπλησίασε
 τὴν Μαριδάλην ἑαυτὴ δὲ, κατακυριευμένη ἀπὸ
 τὴν λύπην της, δὲν ἐπρόσεξε καὶ εἰς τὴν νεάνίδα, ἥτις
 ἔχε γονυπετήσῃ πλησίον τοῦ ἀχυροστρώματος μετὰ
 τῶν ἄλλων παιδίων.

— Ὁ Μορέλ συνῆλθεν ἐκ τῆς βραχείας παρκοφοῦς του,
 καὶ συνελθὼν κατακυριεύθη ἀπὸ ἄλλας σκέψεις ὀλιθε-
 γυτέρας· συνῆλθε, διὰ νὰ κατανόησῃ πόσον φρικώδης
 ἦ ἡ θέσις του. Αὐτὸς ὁ συμβολαιογράφος, ὅστις το-
 πότεν στυγερώς τὸν κατεδίωκε, πρέπει νὰ ἦτον ἀδυ-
 νατός ἄνθρωπος· οἱ κλητῆρες ἐξεπλήρουν τὸ χρέος
 τῶν ὑπομανῶν.

— Ἐ! τέλος πάντων, ἐμπρός· πὸν λέγει ὁ Βουρ-
 νος.

— Δὲν ἐμπορῶ ν' ἀφήσω ἐδῶ αὐτοὺς τοὺς ἀδάμαν-
 τας· ἡ σύζυγός μου εἶναι σχεδὸν εἰς ἀπόγνωσιν· εἶπεν ὁ
 Μορέλ δεικνύων τὰ ἐπὶ τοῦ ὀκρίθαντός του ἐσκορπισμέ-

(1) Aboulez nouaux

να πετράδια· Ἡ μεσίτρια διὰ τὴν ὁποίαν δουλεύει
ἔλθει σήμερον νὰ τὰ ζητήσῃ· εἶναι πράγματα με-
αξίας.

— Καλὰ! εἶπεν ὁ Στραβοπόδης, ὅστις ἵστατο
ταπτε πλησίον τῆς ἡμικλείστου θύρας. Καλὰ, καλὰ
τὸ πρέπει νὰ τὸ μάθῃ ἡ Κουκκουβάλα.

— Ἀφήστετέ με καὶ ἕως αὔριον, ἐπανέλαθεν ὁ
νὰ δώσω πρῶτον αὐτοὺς τοὺς ἀδάμαντας εἰς τὴν
σίτριον.

— Εἶναι τῶν ἀδυνάτων! κάμε γλίγωρα!

— Ἀλλὰ δὲν ἔμπορῶ ν' ἀφήσω ἐδῶ αὐτὰ
τράδια, καὶ νὰ τύχῃ νὰ μοῦ χαθοῦν.

— Ἐπαρέτα μαζὶ σου· κάτω ἔχομεν καὶ με-
σμένει ἐν ἀμάξῳ. Περνοῦμεν πρῶτον ἀπὸ τῆς μεσι-
σου· ἂν δὲν τὴν εὕρωμεν, παρακαταθέτεις τοὺς ἀδά-
τάς σου εἰς τὸ γραφεῖον τῆς φυλακῆς, καὶ ἐκεῖ εἶναι
σφαλὴ ὥσάν νὰ τὰ ἐβαλλες εἰς τὴν τράπεζαν...
κάμε γλίγωρα· νὰ φύγωμεν χωρὶς νὰ σὲ στοχασθῶν
γυναῖκα καὶ τὰ παιδιὰ σου.

— Ἀφήστετέ με ἕως αὔριον, νὰ θάψω προηγου-
μεν παιδί μου! εἶπεν ὁ Μορέλ μὲ φωνὴν ἱκετικὴν καὶ
ρενοχλουμένην ἀπὸ τὰ δάκρυα τὰ ὅποια ἐκράτει.

— Δὲν γίνεται!... εἶναι τώρα μία ὥρα ὅπου
θῆμεθα ἐδῶ...

— Ἐπειτα, τὸ λείψανον ἤθελε σὲ λυπήσει περι-
τερον· ἐπρόσθεσεν ὁ Μαλικόρνος.

— Ναὶ! ἔξυρεις... εἰσθε ἀπ' ἐκείνους οἱ ἄνθρω-
ποι δὲν θέλουν καθόλου νὰ λυποῦν τοὺς ἀνθρώπους, εἶπε
Μορέλ μετὰ πικρίας. Ἀφήσετε ἕνα καὶ τελευταῖον
γον νὰ σὰς εἰπῶ...

— ὦ, νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! ἔλα, τελείωνε
πόν!... εἶπεν ὁ Μαλικόρνος μὲ βάρβαρον ἀνυπο-
νησίαν.

- Ἀπὸ πότε σὰς ἐδόθη ἡ διαταγή νὰ μὲ συλλάβῃς ;
- Ἡ κρίσις ἔγινε πρὸ τεσσάρων μηνῶν, ἀλλὰ χθὲς κρίσεν ὁ συμβολαιογράφος νὰ βληθῇ εἰς ἐνέργειαν...
- Ἀπὸ χθὲς μόλις ; . . . καὶ πῶς ν' ἀργήσῃ ;
- Μὴ γὰρ ἔξυρῶ κ' ἐγώ, πῶς ν' ἀργήσῃ ! . . . Ἐν-
— πάρει ὅ,τι θὰ πάρεις !
- Χθὲς ! . . . καὶ ἡ Λαυίζα νὰ μὴ φανῇ ἐδῶ ! ποῦ
ναι ; τί ἔγινε ; εἶπεν ὁ λιθογλύφος σύρων ἐκ τοῦ ὀκρί-
αντος θήκεν πλήρη βραχιάκιου ὅπου ἐναπέθεσε τὰ πε-
ρὶδία. Ἀλλ' αὐτὰ δὲν εἶναι τῆς παρούσης ὥρας . . .
- Τὴν φυλακὴν θὰ ἔχω τὸν καιρὸν νὰ τὰ σκεθῶ.
- Ἐλα, ἔλα, πάρει ὅ,τι θὰ πάρεις μαζὶ καὶ ἐν-
— δύσου.
- Δὲν ἔχω νὰ πάρω τίποτε· ἄλλα δὲν ἔχω παρ'
αὐτοῦ τοῦ ἀδάμαντας διὰ νὰ τοὺς περπατώσω εἰς τὸ
παραεῖον τῆς φυλακῆς.
- Ἐνδύσου λοιπόν ! . . .
- Ἀπ' αὐτὰ ὅπου φορῶ ἄλλα δὲν ἔχω.
- Τί ! μ' αὐτὰ τὰ κουρέλια θὰ περάσεις τοὺς δρό-
— μους ; εἶπεν ὁ Βουρδίνος
- Σὰς προξενῶ ἐντροπήν ; εἶπεν ὁ λιθογλύφος με-
— τὰ πικρίας.
- Ὁχι, θὰ ὑπάγωμεν μετὰ τὸ ἀμάξι σου, ἀπήντησεν
ὁ Μαλικόρνας.
- Πατέρα, σὲ θέλ' ἡ μητέρα, ἀνέκραξεν ἐν τῶν
— παιδίων.
- Ἀκούσατε, ἐπιθύρισε μετὰ τάχος ὁ Μορέλ ἀπευθυν-
— θείς πρὸς τὸν ἑνα τῶν κλητῆρων μὴν εἰσθε ἄπονοι . . .
- Ἡμεῖς τὴν τελευταίαν χάριν κάμετέ με. Δὲν με βαστάει ἡ
— ψυχὴ ν' ἀποχαιρετήσω τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα μου . . .
- τὴν καρδίαν μου ἤθελε σπαραχθῇ . . . Ἄν σὰς ἴδουν τῶ-
— νά μὲ παίρνετε, θὰ τρέξουν ὀπισθὲν μου . . . Ἡθε-

καὶ τοῦτον ἐν τῷ ἀποφύγῳ. Σὰς παρακαλῶ, εἶπε ὑψηλῇ τῇ φωνῇ, ὅτι ἐρχεσθε μετὰ τρεῖς τέσσαρες ἡμέρας, καὶ προσποιηθήτε ὅτι φεύγετε. . . . μετὰ τρεῖς ἡμέρας, εἰς τὸ παρακάτω πάτωμα, καὶ μετὰ πέντε λεπτά καταβαίνω. . . . τοιοῦτο τρόπον θὰ λυτρωθῶ ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ, ἐπειδὴ εἶναι ἀδύνατον νὰ βαστασῶς βιβλίον. . . . θὰ τρελλαθῶ. . . . προπῆτερ, ἔλειψε.

— Ἐλα καὶ τὰ καταλαμβάνομεν! . . . ζητεῖς μᾶς τὴν καταφύγην, παμπόνηρε; . . . εἶπεν ὁ Μαρίνος: νὰ τὸ σπρίψῃς ἀπὸ πονθηνά. . . .

— ὦ! Θεέ μου! . . . Θεέ μου! ἀνεφώνησεν ὁ Μαρίνος: μὲν ὑποπαρῆν.

— Δὲν πιστεύω νὰ καταστήσῃ ὡς ἐκεῖ, εἶπεν ὁ Μαρίνος πρὸς τὸν συνωδελφόν του χαμηλῇ τῇ φωνῇ τοῦ κάμωμεν τὴν χάριν αὐτῇ, ἀλλέως ποτὲ δὲν γλυτώσωμεν ἀπ' ἐδῶ. ἔπειτα, ἐγὼ καταβαίνω καὶ σπέκομαι ἐξω τῆς θύρας. . . καὶ βλέπω ἀπ' αὐτὸς δὲν ἐμπορεῖ νὰ μᾶς φύγῃ.

— Ἄς ᾔνκι πλέον! ὅμως νὰ τὸν 'πάρ' ἡ ὀργή! . . . τί ψεῖρα! τί ψεῖρα! . . . Ἀποταθείς ἐπομένως χαμηλῇ τῇ φωνῇ πρὸς τὸν Μορέλ: Πολλὰ καλὰ σὲ προσμένουν λοιπὸν εἰς τὸ τέταρτον πάτωμα. . . γέλασέ τοι, καὶ κάτω 'γλίγωρα!

— Σὰς εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Μορέλ.

— Ἐ, λοιπὸν! ἄς ᾔνκι πλέον! ὑπέλαβεν ὁ Μαρίνος ὑψηλῇ τῇ φωνῇ καὶ θεωρῶν τὸν λιθογλύφον μὲ συνανόησιν ἄφοδ' οὕτως ἔχει, καὶ μᾶς ὑπόσχεσαι νὰ πλῆρωσῃς, σὲ ἀφήνομεν ὅμως μετὰ πέντε ἡμέρας ἔλθωμεν πάλιν. . . καὶ τότε πλέον δὲν ἔχει. . .

— Ναί, μάλιστα, κύριοί μου! ἐλπίζω ἕως τότε σὰς τὰ πληρώσω, ἀπεκρίθη ὁ Μορέλ.

Οἱ κλητῆρες ἐξῆλθον.

ὁ στραβοπόδης, φοβηθεὶς μὴν ἀνακταλῶσθαι, εἶχε φύ-
 ἐν τῆς κλίμακος καθ' ἣν στιγμὴν οἱ ἐμποροφύλα-
 ἐξήρχοντο ἐκ τοῦ οἴκου Μορέλ.

— Ἀκούεις, κυρία Μορέλ; εἶπεν ἡ Γελασίνα ἀπευ-
 θέουσα πρὸς τὴν γυναῖκα τοῦ λιθογλύφου, διὰ νὰ τὴν
 ἐκπαύσῃ ἐκ τῆς πενθίμου προσοχῆς τῆς ἀφίνου
 ἀνδρα σου ἡσυχόν· ἐκεῖν' οἱ δύο ἄνθρωποι ἔφυγαν.

— Ἀκούεις, μητέρα; δὲν θὰ τὸν ἐπάρουν τὸν πα-
 ἡρκα, ὑπέλαβε τὸ πρεσβύτερον τῶν παιδίων.

— Μορέλ! ἄκουσε, ἄκουσε. . . Ἐπαρ' ἐν ἀπὸ τὰ
 ἐγγυτέρω διαμάντια δὲν θὰ τὸ καταλάβει κανεὶς,
 ἡλωτοθήκαμεν ὑπεπράυλισεν ἡ Μαγδαληνὴ, διόλου
 τοῦ ἐαυτῆς. Ἡ Ἀδέλα μας δὲν θὰ κρυώνει πλέον· δὲν
 εἶναι πλέον ἀποθαμμένη. . .

Ἀράξας εὐκαιρίαν καθ' ἣν δὲν τὸν παρετήρει κανεὶς,
 ὁ λιθογλύφος ἐξῆλθε μετ' προσοχὴν.

Ὁ ἐμποροφύλαξ τὸν ἐπερίμενον ἐξώθεν ἐπ' ἄλλου τι-
 ῆς παταρίου, ὅθεν ἐμβόλινε τις εἰς τὴν ἀποθήκην τῶν
 μαρμαρίων τοῦ κυρίου Πιπελέτου. Τὴν πύρραν ταύτην,
 ὡς προείπομεν, ὁ ἄξις θυρωρὸς ὠνόμαζε καὶ θεατρικὸν
 ἡμερῶν του, ἐπειδὴ ἐκεῖθεν παρετήρει διὰ τινος ὑπῆς
 τῆς θλιβερᾶς σκηνᾶς τοῦ οἴκου Μορέλ.

Ὁ κλητὴρ, παρατηρήσας τὴν θύραν τῆς ἀποθήκης
 τοῦ θυρωροῦ, ἐστάθη ἐκεῖ, μὴν ὑπάρχει ἐξόδου καὶ δρα-
 πείσης ὁ αἰχμαλώτος του.

— Ἐλα τώρα! προπάτεις τὸν κόπον ὅπου μάς ἔδω-
 κας! ἀπεθέτων τὸν πόδα σου ἐπὶ τῆς πρώτης βαθμί-
 δας τῆς ἀναβάθρας, καὶ ποίων νεύμα εἰς τὸν λιθογλύφον
 τὸν ἀκολουθήσῃ.

— Ἀκόμη· ἕνα λεπτὸν, θερμῶς σὰς παρακαλῶ! . . .
 ὅταν ὁ Μορέλ κ' ἐγονάτισεν ἐπὶ τοῦ ἑδάφους· ἔρριψε δὲ
 τὰ τῶν διαζευγμάτων τῶν σκνίδων τῆς θύρας του ἐν
 αὐτοῦ βλέμμα ἐπὶ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, συνῆψε

τὰς χεῖρας, καὶ εἶπε διὰ χαμηλῆς καὶ σπαραχτικῆς φωνῆς, θερμὰ χύνων δάκρυα· — Ἐχετ' ὑγείαν! χά μου τέκνα . . . ἔχε ὑγείαν, πτωχὴ γυναῖκα· χετ' ὑγείαν!

— Θὰ τελειώσεις αὐτὰ τὰ τροπάρια; εἶπεν ὁ δῖνος μὲ κακοήθειαν. Καλὰ ἔλεγεν ὁ Μαλινόροκ φεῖρα! νὰ πάρῃ ὁ διάβολος, τί φεῖρα!

Ὁ Μορέλ ἀνηγέρθη· ἐκινήθη ν' ἀκολουθήσῃ τὴν τῆρα, ἀλλ' εἰς τὴν ἀναβάθραν ἀντήχησαν φωναί·

— Πατέρα μου! πατέρα μου!

— Ἡ Λουίζα! ἀνεφώνησεν ὁ λιθογλύφος ὑψών χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν. Λαιπὸν, πρὶν φύγω, θέλω νηθῇ νὰ τὴν ἀσπασθῶ!

— Δόξα σοι ὁ Θεός! ἐπρόφθασα! . . . εἶπεν ἡ νῆ πλησιάσασα.

Καὶ ἤκούετο θόρυβος ἀνθρώπου ἀναβαίνοντος βίαν·

— Μείνε, κόρη μου, ἡσυχῇ! εἶπε μία τρίτη φωνὴν ὀξεῖα, ἀσθματικὴ, πνευστιῶσα, ἀπὸ βαθύτερον ναχωροῦσα τόπον· στεκόμεθα εἰς τὴν αὐλὴ καὶ οἱ τῆρας μας, ἐγὼ μὲ τὸ ξύλο τῆς προκαλιᾶς καὶ τὸ γεροντικόν μου τὸ ἡγαπητό· δὲν τοὺς ἀφήνομεν νὰ ἐβγουν ἀπ' χωρὶς προτῆτερα νὰ τοὺς εἰπῆς ἐκεῖνα ὅπου ἔχεις τοὺς εἰπῆς, τοὺς κρεμάλληδες!

Τὴν ἀνεγνωρίσαμεν, βέβαια· ἦτον ἡ φωνὴ τῆς Ρίξ Πιπελέτου ἧτις, ὀλιγώτερον ποδώκης παρὰ τὴν Λουίζαν, ἠκολούθει αὐτὴν βραδέως. Μετὰ τινα στιγμήν, ἡ θυγάτηρ τοῦ λιθογλύφου ἦτον εἰς τὰς ἀγκυλὰς τοῦ πατρός.

— Εἶσαι σὺ, Λουίζα μου, καλὴ μου Λουίζα! ἔλα κλαίων ὁ Μορέλ. Ἀλλὰ πῶς εἶσαι ὠχρά! τί ἔχεις, κόρη μου;

— Τίποτε· τίποτε· ἀπεκοίμην ἡ Λου

κρίζουσα. ἤτρεξα πολὺ ! . . . Ἴδου τὰ χρή-
μα . . .

— Πῶς ! ! ! . . .

— Εἰς' ἐλεύθερος !

— Λοιπὸν ἤξευρες ;

— Ναί, ναι ! . . . Ἴδου, κύριε, λάβετε μετοήσετε τα,
ἢ νέκ, δίδουσα κύλινδρον χρυσῶν νομισμάτων
τὸν Μαλικόρνον.

— Καὶ αὐτὰ τὰ χρήματα, Λουίζα μου, αὐτὰ τὰ
χρήματα !

— Σὲ λέγω . . . μείνε ἥσυχος . . . Ἐλὰ νὰ σὲ ἰδῇ
ἢ μητέρα !

— Ὅχι, στάσου ! εἶπεν ὁ Μορέλ τιθέμενος ἐμπρὸς
τὴν θύραν' ἐσυλλογεῖτο τὸν θάνατον τῆς μικρᾶς, ἃ-
πῶστον εἰσέτι εἰς τὴν Λουίζαν. Πρόσμεινε, νὰ σὲ εἰ-
πῇ . . . Καὶ αὐτὰ τὰ χρήματα ;

— Στάσου ! εἶπεν ὁ Μαλικόρνος τελειώνων τὴν μέ-
την τῶν εἰς χειρὰς του χρυσῶν νομισμάτων — Ἐ-
πὶ ταπέντεσσαρα, ἑξηνταπέντε ὅπου μᾶς κάμνουν χίλια
τριακόσια φράγκα. Δὲν ἔχεις ἄλλα παρ' αὐτά, κουμ-
πίτσα ;

— Ἀλλὰ σὺ δὲν χρειαστεῖς εἰμὴ μόνον χίλια τρια-
κόσια φράγκα . . . εἶπεν ἡ Λουίζα ἀποτεινομένη μὲ ἀ-
πόκριαν πρὸς τὸν πατέρα της.

— Ναί, εἶπεν ὁ Μορέλ.

— Στάσου ! . . . ὑπέλαθεν ὁ κλητὴρ ἡ ὁμολογία
τῶν χίλια τριακόσια φράγκα, ὑπάγει καλὰ ἡ ὁμολο-
γία πληρώνεται μὲ αὐτά . . . τώρα πρέπει καὶ τὰ ἑξο-
χὰ χωρὶς τὰ δικαιώματα τῆς φυλακίσεως, αὐτὰ
ἑξοχὰ ἀναβαίνουν εἰς χίλια ἑκατὸν σαράντα
φράγκα.

— ὦ ! δυστυχία μου ! ἀνεφώνησεν ἡ Λουίζα ἐγὼ
ἔλεξα ὅτι ἦσαν μόνον χίλια τριακόσια τὰ φράγκα.

Ὁμως, κύριε . . . ἀκολούθως πληρώνεσθε καὶ ἐπίλοιπα . . . λάβετε τὴν ἀνάγκην . . . ἡ ποσότης ἀρκετὴ ψεύματα, πατέρα ;

— Δὲν ἐξεύρω ἐγὼ ἀκολούθως ! . . . φέρεις ματα ὅλα εἰς τὸ γραφεῖον, καὶ τότε ἀφάνουν τὰ τέρα σου. Ἐλκ, ἐμπρός ! . . .

— Τὸν παίρνετε ! ! !

— Ὅχι, τὸν ἀφάνω . . . Νὰ ὁποῦ ἔχει αὐτὰ πληρώσει καὶ τὰ ἐπίλοιπα, καὶ εἶν' ἐλεύθερος γαίνωμεν, Βουρδίνε !

— Ἀλλὰ, σὰς παρακαλῶ . . . σὰς παρακαλῶ ἀνέκραζεν ἡ Λουίζα.

— Οὐ ! τί ζίνζιρας καὶ αὐτὴ ! . . . πάλιν εἰς τὰ πρῶτα εἶναι νὰ πύση αἶμα κἀνεί ; . . . χαρῶ τὴν ζωὴ μου ! εἶπεν ὁ κλητὴρ μετὰ μοχθίας. Καὶ προχωρήσας πρὸς τὸν Μορέλ — Ἐμπρός, ἀλλὰ ἀρπάζω ἀπὸ τὸν τράχηλον καὶ σὲ καταιδάξω σὺ νὸν κατήντησε πλέον ἀνυπόφορον !

— ὦ ! δυστυχῇ μου πατέρα . . . κ' ἐγὼ ἤλπιον πλέον ἐλυτρώθη ! εἶπεν ἡ Λουίζα μὲ ἀπελπισίαν.

— Ὅχι . . . ὅχι . . . δὲν εἶναι δίκαιος ὁ Θεὸς ἀνεφώνησεν ὁ λιθογλύφος κρούων διὰ τοῦ ποδὸς τοῦ φος μὲ ἀγανάκτησιν.

— Θάρσει, ὑπάρχει θεῖον ἔλεος διὰ τοὺς καλοὺς ὁρώπους, εἶπε φωνὴ τῆς γλυκείας καὶ ἔντονος.

Τὴν αὐτὴν δ' ἐκείνην στιγμήν ὁ Ῥοδόλφος ἐνεφάνισεν εἰς τὴν θύραν τῆς ἀποθήκης τοῦ θυρωροῦ, ὅθεν κρυφίως μάρτυς ἱκανῶν σκηνῶν ἀφ' ὧν ἀνεφάνισεν.

Ἦτο δὲ ὠχρὸς, ὡς ἐνδομύχως συγκεκινημένος. Ἐπὶ ἀπρόοπτον αὐτὴν ἐμφάνισιν, οἱ κλητῆρες ὡπισθοχώσαν' ὁ Μορέλ καὶ ἡ θυγάτηρ του παρετήρησαν τὸν γινώριστον τοῦτον μετὰ θαυμασμοῦ. Σύρας ἐκ τοῦ πνεύματος τοῦ ἐσωκαρδίου του μικρὸν γάλλον γραμμ.

δικῶν διπλωμένων, ὁ Ῥοδόλφος ἔλαβε τρεῖς εἰ-
 δὼν, καὶ, ὁρέγων αὐτὰ πρὸς τὸν Μαλικόρνου, τὸν εἶ-
 —Λάβετε δύο χιλιάδας πενταχόσια φράγκα, καὶ
 ὁρίσσετε εἰς τὴν νέαν τὰ ὅσα χρήματα σὰς ἔδωκε !
 ὁ κλητὴρ, ἐκπεπληγμένος, ἔλαβε τὰ γραμμάτια με-
 ταγμὸν, τὰ παρατήρησε καλῶς, τὰ εἶδε, τὰ ἐγύρισε,
 καὶ πάντων τὰ ἐνεκόλπισεν. Ἀκολουθῶς, καθύσαν ἡ
 αὐτοῦ φόβου ἡνωμένη ἀπορία τοῦ διελύετο ὑπὸ τῆς φυ-
 ρῆς τοῦ κακοηθείας, κατεμέτρησε τὸν Ῥοδόλφον διὰ
 τὸ μέγεθος ἀπὸ κορυφῆς μέχρις ὀνύχων, καὶ τὸν

—Τῶνόντι, τὰ γραμμάτια εἶναι καλὰ· ἀλλὰ πῶς ἔ-
 σαι εἰς χειρὰς σὰς μία τοιαύτη ποσότης; Νὰ ἦναι
 καὶ σὰς, ἀρά γε; ἐπρόσθεσε.

—Ὁ Ῥοδόλφος ἦτον ἐνδεδυμένος πενιχρὰ καὶ πλήρης
 αὐτοῦ, χάρις εἰς τὴν ἀπεθήκην τοῦ κυρίου Πιπε-

—Σὲ λέγω ν' ἀποδώσῃς τὰ χρήματα... εἰς τὴν
 αὐτὴν, ἀπήντησεν ὁ Ῥοδόλφος με σύντομον καὶ τραχείαν

—Σὲ λέγω!!... πά! μὲ ΣΥ μοῦ ὁμιλεῖς;...
 ἀπάντησεν ὁ κλητὴρ προχωρῶν πρὸς τὸν Ῥοδόλφον
 ἀριστικῶς,

—Τὰ χρήματα ὀλίγωρα! ἀπόδος τὰ χρήματα ὅπου
 αὐτοῖς! εἶπεν ὁ πρίγκιψ, με τόσην δύναμιν σφίγγας
 βραχίονα τοῦ Μαλικόρνου, ὥστε αὐτοὺς ἐκάμωθη
 τὴν αὐτὴν αὐτὴν πίεσιν καὶ ἀνέκραξεν

—Ὦχ! τί σφίγγεις οὕτω πῶς... ἄφησέ με!...
 —Ἀπόδος τὰ χρήματα!... Κάθαμα, τώρα ἐ-
 κείνη, πάγινε... καὶ πρόσεξε καλὰ μὴν ὁμιλεῖς,
 καὶ κλημνίζω ἀμέσως ἀπὸ τὴν κλίμακα.

—Ὅριστε, τὰ χρήματα... εἶπεν ὁ Μαλικόρνου ἐγ-
 γὼν τὸν χρυσὸν καὶ ἀνέβη πρὸς τὸν πύργον ὁ Μαλικόρνου.

κούεις εκεί ! ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ ᾔηται πλέον δυνατὸν χέρι, ὑβρίζει τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον . . .

— Ποιὸς τάχα εἶσαι τοῦ λόγου σου καὶ φέρεσαι αὐτὸν τὸν τρόπον, εἶπε καὶ ὁ Βουρδίνος κρυπτοῦς ὀπισθεν τοῦ συναδέλφου του· ποῖος εἶσαι τοῦ γένους σου ; . . .

— Τίς ποῖος εἶναι ; . . . ὁ ἐνοικιάτωρ ἀς μου πειναι ; . . . ἡ κορώνα τῶν ἐνοικιατόρων μου ; εἶδες ἀλγίαι, οἱ κακομαθημένοι, οἱ κοκομούτσουνοι ! ἤνευεν ἡ κυρία Πιπελέτου, ἥτις τέλος πάντων ἀνέβη ἀσθμαίνουσα καὶ πάντοτε τὴν ξανθὴν τῆς φοροῦσας ροῦλαν. Ἐκράτει δὲ ἡ θυρωρὺς χύτραν πηλίνην, ἀχνίζοντος ζωμοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχε μαγειρεῖν τοὺς Μορέλ, δωρεάν.

— Τί λέγει αὐτὴ ἡ γρηῃ μαῖμου ; εἶπαν ὁ δίνος.

— Μαῖμου ! ἔ . . . τὰ φυσικά μου πράγματα γορεῖτε σεῖς, ἔ ! . . . τώρα χύνομ' ἐπάνω σας καὶ ἀποθαίνω 'ς ταῖς δαγκαματιαῖς . . . ἀνέκραξεν ἡ Πιπελέτου. Δὲν τὸ ἔχει τίποτε ὁ ἐνοικιάτωρ ἀς μου κορώνα τῶν ἐνοικιατόρων ὅλου τοῦ κόσμου, νὰ σὰς μνησολήσῃ ταῖς σκάλαις τὸν κατήφορο, καθὼς τὸ εἶπε ὅλα . . . Ὑστερα νὰ ἰδῶ τὴν μούρη σας . . . νὰ καὶ ἐγὼ τὴν φροκαλιὰ νὰ σὰς κουβαλῶ ὡσὰν φρόνο βρωμάνθρωποι, ἀλήθεια καὶ ἀλήθεια !

— Αὐτὴ ἡ γρηῃ εἶναι καλὴ νὰ σηκώσῃ τὸ 'σπίτι εἰς τὸ ποδᾶρι κατ' ἐπάνω μας. Ἐπληρωθήκαμεν ἔπρεπε, ἄς τὸ στρήθωμεν ! εἶπεν ὁ Βουρδίνος πρὸς Μαλικόρον.

— Ἴδου τὰ δικόγραφα σου ! ὑπέλαβεν οὗτος ἔν δέμα ἐγγράφων εἰς τοὺς πόδας τοῦ Μορέλ.

— Μάζευσέ τα 'γλίγωρα ! . . . σὲ πληρώνουν, ρεῦ με σέδας ! εἶπεν ὁ Ροδόλφος ἀρπάσας τὸν

στίδαρως διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς, ἐνῶ διὰ τῆς ἄλλης τὸν
 εἰκνυε τὰ ἔγγραφα.

Εἰς τὴν νέαν ταύτην φοδερὰν σπρίγγιν, αἰσθανθεὶς ὅτι
 ἠδύνατο νὰ παλαίσῃ κατὰ τοιοῦτου ἀνταγωνιστοῦ,
 ἐμποροφύλαξ ἔκυψε γογγύζων, ἐμάζευσε τὰ χαρτιά,
 καὶ τὰ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Μορέλ, ὅστις τὰ ἔλαβε μη-
 ρυκλῶς.

Ἐνόμιζεν ὅτι ὠνειρεύετο.

— Τοῦ λόγου σου ὅπου ἔχεις τὰ χαμάλικα χέρια...
 σε μέλει... Παρκάλει τὸν Θεὸν νὰ μὴ πέσῃς πο-
 εἰς τὴν πύρρα μας! εἶπεν ὁ Μαλικόρνος.

Καὶ δεῖξας εἰς τὸν Ῥοδόλφον τὴν γρονθιάν του, μὴ
 πῆδημα διεσκέλισεν ἀμέσως δέκα βαθμίδας, ἀκολου-
 θήσας ὑπὸ τοῦ συναδέλφου του, ὅστις ἔβλεπεν ὅτι
 αὐτοῦ μὲ κάποιον φόβον.

Ἡ κυρία Πιπελέτου ἠθέλησε νὰ ἐκδικήσῃ τὸν Ῥο-
 δόλφον ὅτι τὸν ἠπειλησαν οἱ κλητῆρες· εἰς τὴν θέαν
 τῆς χύτρας της ἔλαβεν ἀλλόκοτόν τινα οἶστρον
 καὶ ἀνεφώνησεν ἠρωκλῶς — Τὰ χρέη τοῦ Μορέλ ἐπλη-
 ῶθησαν... τώρα ἔχει νὰ φάγῃ αὐτὸς καὶ τὰ παιδιὰ
 τοῦ χρεῖαν ἀπὸ τὸ ζωμί ὅπου τοὺς ἐμαγείρευσα δὲν ἔ-
 χουν, φύγετ' ἀπὸ κάτω!!!

Καὶ, κύψασα ἐπὶ τῶν καγκέλων τῆς ἀναβάθρας, ἐκέ-
 ρυσε τὸ περιεχόμενον τῆς χύτρας της ἐπὶ τῆς βρύχως
 τῶν δύο κλητῆρων, ἐνῶ οὗτοι ἐφθانون εἰς τὴν κατωτά-
 την ὀροφὴν.

Ερρρρρι... πάλι! ἐπρόσθεσεν ἡ θυρωρὸς τοὺς
 σουπα... σουπα... ἔχ! ἔχ! ἔχ! καὶ
 τοὺς δύο τους...

— ὦ, 'ποῦ νὰ 'πάρ' ὁ διάβολος, νὰ 'πάρῃ, ναί! ἀνέ-
 φωνεῖν ὁ Μαλικόρνος, κατὰδραχμὴν ἐκ τοῦ γυλοῦ τῆς
 κυρίας Πιπελέτου — ὦ 'ποῦ νὰ στραβώθῃς... γρήγα
 πάλιν!...

Μορέλ, προσπίπτων εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ῥοδόλφου·
 — Ἀυθέντα μου, τὸν ἔλεγεν, ἀπὸ θάνατον ἄφρευκτον
 μᾶς ἐλύτρωσες . . . ποῖον χρεωστοῦμεν τὴν ἀνέλπι-
 στον αὐτὴν βοήθειαν ; . . .

— Πρὸς τὸν Θεὸν τῶν ἀγαθῶν ἀνθρώπων . . . ὡς
 λέγει ὁ ἀθάνατος ποιητὴς σας, ὁ Βεραγγιέρος
 (Beranger) . . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄.

ΓΕΛΑΣΙΝΑ.

Λουίζα ἡ θυγάτηρ τοῦ λιθογλύφου εἶχε σοφράν τι-
 να ὡραιότητα, ἀξίαν ὅχι μικροῦ λόγου· εὐκίνητος καὶ
 ὑψηλὴ, μετείχε τῆς ἀρχαίας Ἰπρας, ὡς πρὸς τὸν κανόνα
 τῶν ὑπερηφάνων τῆς χαρακτηριστικῶν, καὶ τῆς θηρα-
 τικῆς Ἀρτέμιδος, ὡς πρὸς τὴν καλλονὴν τοῦ ὕψιτενοῦς
 τῆς ἀναστήματος. Μ' ὅλον δὲ τὸ ἡλιόκαυμα τῆς ὀψείως
 τῆς, μ' ὅλην τὴν ρυτιδωδὴ ἐρυθρότητα τῶν ἀξιοζηλεύ-
 των τὴν ἀναλογίαν ἀλλὰ τραχυνοθεισῶν ἐκ τῶν οἰκια-
 κῶν θεραπειῶν χειρῶν τῆς, μ' ὅλην τὴν ταπεινότητα
 τῶν φορεμάτων τῆς, ἡ νεανὺς αὕτη εἶχεν ἥθος ἀπὸ τὰ
 πλέον εὐγενῆ.

Παρακλείπομεν τὴν περιγραφὴν τῆς εὐγνωμοσύνης
 καὶ θυμῆρους ἐκπλήξεως τῆς οἰκογενείας αὐτῆς, το-
 σούτον αἰφνιδίως λυτρωθείσης ἀπὸ τὴν φρικαλέαν ἐκεί-
 νην κατὰδρομὴν. Πρὸς στιγμὴν τινα μάλιστα, εἰς τὴν ἀ-
 προσδόκητον ἐκείνην χαρὰν, ἐλησμονήθη καὶ ὁ θάνατος
 τῆς μικρᾶς κόρης. Μόνος ὁ Ῥοδόλφος παρετήρησε τὴν
 ἀμραν τῆς Λουίζας ὠχρότητα καὶ τὸν βαθὺν ρεμβασμὸν
 ἐν ᾧ οὐ ἡ νέα κατείχετο, ἀκόμη καὶ μετὰ τὴν σωτηρίαν

τοῦ πατρός της. Διὰ τὴν ἐνθαρρύνει ἐντασούτω ἐνταῖς
τὴν οἰκογένειαν περὶ τοῦ μέλλοντός της, καὶ νὰ ἐξέλ-
σῃ πόθεν ἡ τόση του ἐλευθεριότης πρὸς αὐτοὺς, ἐπει-
ᾶλλως ἐκινδύνευε νὰ γνωρισθῇ, ὁ πρίγκιψ, ἐνῶ ἡ Γε-
σίνα προητοίμαζεν εἰς τὴν Λουίζαν τὸ ἄκουσμα τοῦ
θανάτου τῆς μικρᾶς της ἀδελφῆς, ἔλαβε κατὰ μέτρον
τὸν λιθογλύφον καὶ τὸν εἶπε·

— Προχθές τὸ πρωὶ ἦλθεν ἐδῶ καὶ σᾶς ἡῦρε μία νύ-
ξος δέσποινα;

— Μάλιστα, κύριε, καὶ ἐφάνη ὅτι τὴν ἐπροξένησαν
σθῆσιν ἡ κατὰστασίς μας.

— Εἰς αὐτὴν χρεωστεῖτε τὴν χάριν, ὅχι εἰς ἐμέ.

— Ἀληθινά! . . . ἡ δέσποινα λοιπὸν ἐκείνη . . .

— Εἶναι ἡ εὐεργέτισ· σας. Ἐπῆγα πολλάκις εἰς τὸν
οἶκόν της μὲ ὑφάσματα, διὰ ν' ἀγοράσῃ· ὅταν λοιπὸν
ἦλθα ἐδῶ διὰ νὰ ἐνοικιάσω ἓνα θάλαμον εἰς τὸ τέταρ-
τον, καὶ ἔμαθα τὴν σκληρὰν θέσιν σας παρὰ τῆς θυρα-
ροῦ . . . ἐλπίζων νὰ σᾶς εὐσπλαγχνισθῇ ἐκείνη ἡ κυ-
ρία, ἔτρεξα πρὸς αὐτήν . . . καὶ ἴδετε ὅτι προχθές ἦλ-
θεν ἡ ἰδίᾳ διὰ νὰ γίνῃ αὐτόπτης τῶν δυστυχιῶν σας.
Σᾶς ἐπόνεσε πολὺ· θέλουσα ὅμως πρῶτον νὰ μάθῃ
κατηντήσετε εἰς τὴν τόσῃ ἐνδειαν ἀπὸ τινος κακῆς
δυν, μὲ εἶπε νὰ λάβω περὶ ὑμῶν πληροφορίας, ὥστε
εὐεργετήματά της νὰ γίνουν ἀναλόγως τῆς χρηστότη-
τός σας.

— Ὁ Θεὸς νὰ τῆς τὰ πληρώσῃ! ἐγὼ καλὰ
ἔλεγα . . .

— Καλὰ ἐλέγετε εἰς τὴν Μαγδαληνὴν· *Αὐτὴ ἤξευρε*
οἱ πλούσιοι! τί;

— Πῶς, κύριε, γνωρίζετε τ' ὄνομα τῆς γυναικὸς
μου; . . . ποῖος σᾶς εἶπεν ὅτι . . .

— Ἐγὼ, ἀπὸ τὰς ἐξ ὧρας σήμερον τὸ πρωὶ, εἶπεν
ὁ Ροδόλφος, διακρίπων τὸν Μορέλ, ἡμῶν καυμάνον

ἐστὶν μικρὰν ἀποθήκην ἥτις εἶναι εἰς τὸ πλάγιον τοῦ παταρίου σας.

— Ἡ εὐγενεία σας ; . . .

— Καὶ ὅλα τὰ ἤκουσα, ὅλα, ἐνάρετε καὶ ἀξιόλογε ἄνθρωπε !!!

— Καὶ πῶς ἐτύχετ' ἐκεῖ ;

— Ἐπειδὴ περὶ ὑμῶν ἦτον ἀδύνατον νὰ πληροφωρῶ ἀπὸ ἄλλον καλῆτερον ἀπὸ σας τὸν ἴδιον, ἦλθον νὰ σᾶς ἰδῶ καὶ ἀκούσω κρυφίως σας . . . Ὁ θυρωρὸς μὲ ὄντων ἀναφέρει περὶ τῆς ἀποθήκης τοῦ ἐκείνης, προτείνων νὰ μὲ τὴν παραχωρήσῃ διὰ νὰ βάλλω τὰ ξύλα μου. Σήμερον τὸ πρωὶ τὸν εἶπα νὰ ἰδῶ τὸ μέρος, καὶ ἔμεινα ὥραν ἑκατὸ μέσα· ὅθεν ἐβεβαιώθην ὅτι χαρακτηρὸς γενναιότερος καὶ γενναίωτος τοῦ ἰδικοῦ σας δὲν δύναται.

— Ἄ, κύριέ μου, αὐτοῦ δὲν ὑπάρχει μεγάλη ἀξία· ἐγεννήθην τοιοῦτοτρόπως· ἀλλέως νὰ κάμω δὲν ἔμπορῶ.

— Τὸ γνωρίζω διὰ τοῦτο, βλέπετε, καὶ ἐγὼ δὲν σας ἐπαινῶ, ἀλλὰ σας ἐκτιμῶ ἀπλῶς . . . Μὲ ἦλθε νὰ ἐξέλθῃ καὶ νὰ σας λυτρώσω ἀπὸ τοὺς κλητῆρας ἀρχήτερα ἀνδρῆ· ἀλλ' ὅταν ἤκουσα τὴν φωνὴν τῆς θυγατρὸς σας ἠθέλησα νὰ τῆς ἀφήσω τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ σας λυτρώσῃ ἐκείνη . . . Κατὰ δυστυχίαν, ἡ ἀρπακτικότης τῶν ἐμποροφυλάκων ἀφῆρεσι τῆς ταλαιπώρου λουίζης τὴν γλακεῖαν αὐτὴν ἡδονήν· τότε ἐπικρουσιάζον. Εἶχα συνάξῃ ἀπὸ χθὲς ὀλίγα τινὰ χρήματα χρεωστούμενά μοι, καὶ τοιοῦτοτρόπως προκτέλαθον τὴν εὐδιαθεσίαν τῆς εὐεργετιδῆς σας, πληρώσας αὐτὸ τὸ χρέος σας διὰ λογαριασμόν της. Ἀλλὰ τόσον μεγάλαι, ἐντιμοὶ καὶ ἀξίαι εἰν' αἱ συμφοραὶ σας, ὥστε δὲν θέλει περιορισθῇ μόνον ἕως αὐτοῦ ἡ συμπάθεια τὴν ὁποίαν ἀπεκτείνετε. Ἀνάγκη, ἐν ὀνόματι τοῦ σωτήρος ἀγγέλου μου,

σας, νὰ σᾶς προϋποσχεθῶ εἰς τὸ μέλλον ζωὴν εἰρήνης καὶ εὐδαιμόνια μεθ' ὅλης σας τῆς οἰκογενείας.

— Καὶ εἶναι δυνατόν! . . . Πλὴν, τοῦλάχιστον, νομῶ, κύριε; τ' ὄνομα αὐτοῦ τοῦ ἐπουρανίου ἀγγέλου αὐτοῦ τοῦ σωτῆρος, ὡς τὸν εἶπατε;

— Ναι, εἰν' ἓνας ἄγγελος . . . Καὶ εἶχετε περιπλοκὴν μέγα δίκαιον νὰ λέγητε ὅτι, μεγάλοι καὶ μικροί, ἔχουν τὸ βάσανόν των.

— Ἐχει λοιπὸν καὶ αὐτὴ ἡ κυρία τὰς θλίψεις;

— Καὶ ποῖος δὲν ἔχει τὰς ἰδικὰς του; . . . δὲν βλέπω διὰ ποίαν αἰτίαν νὰ σᾶς κρύψω τ' ὄνομα τῆς . . . Ἡ κυρία αὕτη ὀνομάζεται . . .

Σκεφθεὶς ὅτι ἡ κυρία Δ'-'Αρβίλλ εἶχ' ἔλθει εἰς τὸν οἶκον ζητοῦσα τὸν Στρατηγόν, ὁ Ροδόλφος ἐφοβήθη φλύαρον στόμα τῆς θυρωροῦ καὶ εἶπε μετὰ τινος οἰκονομοῦ

— Σᾶς τὸ λόγῳ τ' ὄνομά της . . . ἐπὶ μιᾷ συμφωνίᾳ . . .

— ὦ! λέγετε, κύριε! . . .

— Νὰ μὴ τὸ φανερώσητε εἰς κανένα . . . ἀκούετε εἰς ψυχὴν . . .

— ὦ! σᾶς τ' ὀμνῶ . . . Πλὴν, δὲν ἡμποροῦν τοῦλάχιστον νὰ εὐχαριστήσω καὶ προσωπικῶς αὐτήν τὴν πρόνοιαν τῶν πενήτων;

— Νὰ ἐρωτήσω τὴν κυρίαν Δ'-'Αρβίλλ, καὶ θέλει τὸ δεχθῇ, ἐλπίζω.

— Ἡ δέσποινα αὕτη ὀνομάζεται; . . .

— Κυρία μαρκεσία Δ'-'Αρβίλλ.

— ὦ! αὐτὸ τ' ὄνομα δὲν θέλω τὸ λησμονήσαι ἐπὶ ζωῆς. Θέλ' εἶσθαι ἡ ἀγία μου, τὸ προσκύνημά μου. Διότι, χάρις εἰς αὐτήν, καὶ ἡ σύζυγός μου ἐσώθη καὶ τὰ τέκνα μου! . . . Τὰ τέκνα μου! ὅχι ὅλα . . . ὅχι ὅλα . . . ἡ μικρά μου Ἀδέλα . . . δὲν θέλω πλέον τὴν ἰδεῖ! . . . Αἱ! Θεέ μου, πάλιν σ' εὐχαριστῶ! αὐτὸ τὸ πλάσμα

ἐμπαθές . . . πάντοτε ἔμελλε νὰ μᾶς ἀφαιρεθῇ . . .
καὶ ὁ λιθογλύφος ἐσπόγγισε τὰ δάκρυά του . . .

— Ὅσον διὰ τὸ λείψανον τῆς μικρᾶς, ἰδοὺ τί μέ-
νεται καλὸν νὰ κάμωμεν . . . Ἐγὼ ἀκόμη δὲν ἐ-
ποίησα εἰς τὸν θάλαμόν μου· εἶν' εὐρύχωρος, ἀεριστός·
ἀναββάτι μου τὸ ἔφεραν· τώρα φέρουν καὶ ὅ,τι εἶ-
ναι ἀναγκαῖον διὰ ν' ἀναπαυθῇτε, ἕως οὗ νὰ σᾶς εὕρη-
σιν ἡ κατὰλληλον οἰκημα ἢ κυρία Δ'— Ἀρβίλλ . . . Ἀ-
ναμνηστικὸν τοῦ λείψανον εἰς τὸ πατάριον, ὅπου,
ὡς εἶναι πρέπον, φέρομεν ἕνα ἱστέον νὰ τὸ ξενυκτίσῃ
καὶ καταβαίνειτε ὅλοι ἑκάτω. Τὴν ὑπόθεσιν τοῦ
λείψανου ἀφήσατέ την ὁλωσδιόλου ἐπάνω μου· τώρα
παγαίνω καὶ παρακαλῶ τὴν κυρίαν Πιπελέτου νὰ φραν-
τῇ δι' ὅλα.

— Ἀλλὰ, κύριε, νὰ σᾶς στερήσωμεν τώρα τὴν κα-
ρὰ σας ! . . . Φθάνουν τὰ ὅσα μᾶς ἐκάρμετε . . . Τώ-
ρ' ὅτε εἴμεθα πλέον ἡσυχοί, ὅτε δὲν φοβοῦμαι πλέον
τὸ σύρουναίς τὴν φυλακὴν . . . ἀφήσατε· τὸ ταπει-
νὸν μου κατοικητήριον παλάτι θὰ μὲ φανῇ, ἂν μάλι-
στα μᾶς μείνῃ καὶ ἡ Λουίζα μου . . . νὰ ἐπιμελῇται ὡς
πρότερον ὅλα τὰ τοῦ οἴκου . . .

— Ἡ Λουίζα σας πλέον δὲν φεύγει ἀπὸ σιμὰ σας . . .
ἀφίετε ὅτ' ἤθελεν εἰσθαι ἡ κρυφὴ σας χαρὰ, ἂν ἔμενε
καὶ ἡ κόρη διὰ παντός πλησίον σας . . . Λοιπὸν θέ-
λει μένει . . . πρὸς ἀνταμοιβὴν σας.

— Ὡς μου . . . Κύριε, εἶναι τινόντι δυνατόν ; δὲν
φοβοῦμαι ; Ποτὲ δὲν ἔμην εὐλαβής . . . δὲν εἶχα ἄλ-
λ' παρὰ τὴν ὀρθοκείαν τῆς τιμῆς . . . πλὴν τώρα . . .
ἐλπίς τοῦ ἀνθρώπου νὰ πιστεύσῃ πλέον, ὅχι εἰς τὰς
ἐξουσίας . . . ἀλλ' εἰς τὴν θεῖαν Πρόνοιαν ! . . .

— Καὶ ἂν ἡ πατρικὴ λύπη ἠδύνατο νὰ κατανοήσῃ
ὅτι ἐστὶν ἀνταπόδοσις, ὑπέλαβε θλιβερώς ὁ Ροδόλφος,
ὅτι σᾶς εἶπει ὅτι, ἀπ' ἐνός σας ἀφαιρέθῃ ἡ μία τῶν

θυγατέρων σας, ἀλλ' ἀφ' ἐτέρου σας ἀπεδόθη
— Τωόντι, κύριέ μου. Τώρα θὰ ἔχουμεν πλὴν
Λουίζα σας.

— Λοιπὸν δέχεσθε τὸν θάλαμόν μου ; διότι
πῶς ἠθέλαμεν κάμει διὰ τὴν θλιθεράν ταύτην
ἀγρυπνίαν ; . . . Καθὼς εἰν' ἐκεῖν' ἡ ταλαίπωρος
σας . . . ν' ἀφύσῃ κἄνεις καὶ ὑπὸ τὰ ὄμματα τῆς
σιτέσσαρς ὥρας ἐν θέαμα τοσοῦτον πένθιμον !

— Ἰδέ' ὅλα τὰ στογάζεσθε ! . . . ὅλα ! . . .
κύριέ μου, εἰσθε καλῶς !

— Τὸν εὐεργέτην σας ἄγγελον πρέπει νὰ εὐχα-
στήτε, διότι ἐκεῖνου ἡ ἀγαθότης μ' ἐμπνέει. Σας
ὅ,τι πράττω εἶναι κατὰ τὴν ἐφεσὶν του . . . Λοιπὸν
μεθὰ σύμφωνοι . . . εἰς τὸν θάλαμόν μου . . .
μοι τώρα, αὐτὸς ὁ Ἰάκωβος Φεράνδος ; . . .

Νέφος σκιερὸν διέβη ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ Μορέλ.
— Αὐτὸς ὁ Ἰάκωβος Φεράνδος, ἐπανελάβεν
δόλφος, εἶναι ὁ ἴδιος ἐκεῖνος συμβολαιογράφος
κατοικεῖ εἰς τὴν ὁδὸν Σεντιέρου ;

— Μάλιστα, κύριέ μου . . . Τὸν γνωρίζετε ;
πειτα συναρπασθεὶς ἐκ νέου ἀπὸ τοῦ διὰ τὴν Λου-
φύδου του, ὁ Μορέλ ἀνέκραξεν· — Ἀφοῦ τὰ ἡκούσα
ὅλα, εἰπῆτε, κύριέ μου . . . εἰπῆτε . . . ἔχω δικαίωμα
ἐχθρεύεσθαι αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον ; . . . καὶ τίς οἶδεν
ἂν ἡ κόρη μου . . . ἡ Λουίζα μου . . .

Μὴ δυνηθεὶς νὰ τελειώσῃ, ἔκρυψε τὸ πρόσωπον
τὰς χεῖράς του. Ὁ Ῥοδόλφος κατενόησε τοὺς
βους του.

— Ὅμοις τὸ κίνημά του, τὸν λέγει, πρέπει νὰ
ἐνθαρρύνῃ αὐτὸς θὰ ἐζήτησε νὰ σας φυλακίσῃ
ἐκδικηθῇ τὴν κόρην σας, ἥτις τὸν κατεφρόνησε
τε ἔχω αἰτίας νὰ πιστεύσω, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς
παρὰ νὰ ἦναι φευγόντις. Βλ. Καὶ ἂν οὕτως ἔχῃ

ὄλφος μετὰ τινι σιγῇ, ὥς ἐλπίζωμεν εἰς . . . τὴν
 Πρόνοιαν ὅτι θέλει τὸν τιμωρήσῃ· ὁ Θεὸς μα-
 ρμερεῖ, πλὴν δὲν λησμονεῖ.

— Εἶναι, κύριέ μου, πολλὰ πλούσιος καὶ πολλὰ ὑ-
 μαιτός !

— Ἐυχάσεται· βλέπετε ὅτι ἦσθε εἰς τὴν ἀπελπι-
 ν, καὶ ἰδοὺ σὰς ἦλθεν ἓνας ἄγγελος σωτὴρ . . . ἵσως
 τὸν συμβολαιογράφον θέλει μαστίξαι ἀδυσώπη-
 τος ἐκδικητής . . . ἂν ἦναι ἐνοχρος.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἔξῃλθεν ἐκ τοῦ παταρίου
 Ἑλασίνα ἀπογγίζοντα τοὺς ὀφθαλμούς της. Τὴν λέ-
 ει λοιπὸν ὁ Ῥοδόλφος·

— Τί λέγατε καὶ τοῦ λόγου σας, καλὴ μου γειτό-
 νισσα ; δὲν κάμνει καλὰ ὁ κύριος Μορέλ νὰ καταβῇ εἰς
 τὸν θάλαμόν μου μ' ὅλην τὴν οἰκογένειάν του, εἰς οὐ-
 κὴν ἐλαργέτης του, τοῦ ὁποίου ἐγὼ εἶμαι ἀπλοῦς ἐπιστά-
 τος τὸν εὖρη κατοικίαν τινά ;

Ἡ Ἑλασίνα παρετήρησε τὸν Ῥοδόλφον ἐκθαμβος.

— Πῶς, κύριε . . . ἔχετε τόσην καλωσύνην ! . . .

— Ναί, ἀλλὰ μὲ μίαν συμφωνίαν . . . ἥτις, καλὴ
 γειτόνισσα, ἐξαρτᾶται ἀπὸ σας.

— ὦ ! πᾶν ὅ, τι ἐλαρτᾶται ἀπ' ἐμέ . . .

— Εἶχα νὰ διορθώσω μερικοὺς λογαριασμοὺς διὰ
 τὸν παρρυθέντάν μου . . . ἐπειδὴ ὅπου καὶ ἂν ἦναι θὰ
 ἔχουν νὰ με τοὺς ζητήσουν . . . τὰ χρεῖά μου τὰ ἐ-
 γώ κάτω. Ἀν, ὡς γειτόνισσα, μ' ἐσυγχωροῦσατε νὰ τε-
 ρωσῶ αὐτὸ τὸ ἔργον εἰς τὸν θάλαμόν σας . . . ἐπ' αὐτῇ
 τῇ μίαν γωνίαν τοῦ τραπέζιου σας . . . ἐνῷ σεῖς θὰ ἐρ-
 ρώσῃς ; Καὶ σεῖς δὲν ἤθελε ταραχθῆτε ἀπὸ τὴν ἡου-
 ρίαν σας, καὶ ἡ οἰκογένεια Μορέλ ἤθελεν ἀμέσως ἀναπαυ-
 εῖσθαι τὴν κατοικίαν μου, βοηθεία της κυρίας Πιπελέτου.

— ὦ ! μὲ κάθε μου εὐχαρίστησιν· μεταξύ γειτόνων
 εἶναι νὰ συμβουθεύμεθα . . . Τὸ πρῶτον παράδειγμα

τὸ δίδετε ἢ εὐγενεῖα σας, κάμνουν τόσο καλὸν τοὺς Μορέλ . . . Εἰς τὰς προσταγὰς σας κύριε . . .

— Ὀνομάζετέ με καλῆτερα γείτονά μου . . . λέως δὲν ἤθελα εὐχαριστηθῇ . . . οὐδ' ἤθελα τολμᾶ σὰς ἐνοχλήσω, εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος μειδιῶν.

— Γείτονά μου νὰ σὰς ὀνομάζω; μετὰ χαρᾶς τοῦ καὶ εἶσθε.

— Πατέρα, ἡ μητέρα σὲ θέλει . . . ὦλα! ὦλα! πεν ἐν τῶν ἀγοριῶν ἐξελθὼν τοῦ παταρίου.

— Παγαίνετε, καλέ μου κύριε Μορέλ! ὅταν ὦλε τῶ ἐτοιμαθοῦν, σὰς φωνάζομεν.

Ὁ λιθογλύφος εἰσῆλθε μετὰ τάχους εἰς τὸ οἶκον.

— Τώρα, καλὴ μου γειτόνισσα, εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος πρὸς τὴν Γελασίαν, πρέπει ἀκόμη μίαν χάριν νὰ κάμωτε.

— Μετὰ πάσης χαρᾶς, φθάνει νὰ περναῖ ἀπὸ χέρι μου.

— Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι εἶσθε ἐξάριστη νοικοκυρὰ, πρὸκειται ν' ἀγοράσωμεν ἀμέσως ὅ,τι χρειάζεται τοὺς Μορέλ, ὥστε, οἱ ταλαίπωροι, νὰ ἐνδυθοῦν, νὰ γιάσουν καὶ ἡσυχάσουν εἰς τὸν θάλαμόν μου. Ἐπειδὴ γὰρ ἄλλο δὲν ἔχω παρὰ τὰ ἐπιπλά μου. τί χρειάζεται δι' ἓνα νέον, καὶ τίποτε μὲ τὰ ἔφεραν χθές. Πῶς κάμωμεν τώρα διὰ νὰ προμηθευθῶμεν ἀμέσως, τοὺς εἶναι ἀναγκαῖον;

Ἡ Γελασίνα ἐσκέφθη μίαν στιγμὴν καὶ ἀπεκρίθη.

— Εἰς δύο ὥρας ἐγὼ νὰ σὰς τὰ οἰκονομήσω ὅλα ρέματα καλὰ, ἑτοιμα, ζεστά, καθάρια, ἀσπράδα, λευκότετα δι' ὅλους τῶν δύο μικρὰς κλίνας διὰ τὰ διὰ, μίαν διὰ τὴν προμήτορά τους, τέλος πάντων χρειάζεται . . . πλὴν χρειάζονται χρήματα, καὶ ἅ! . . . πολλά!

- Ομίλει καλά . . . Καὶ ὡς πόσα ;
 — Ὁ ! τοῦλάχιστον . . . τοῦλάχιστον ὡς πεντακό-
 — ἑξακόσια φράγκα !
 — Αἱ ὅλα ;
 — Αἱ ὅλα, μάλιστα . . . εἶναι πολλὰ πῶς ! εἶπεν ἡ
 κοίνα ἀνοίγουσα μεγάλους ὀφθαλμοὺς καὶ κινουσα
 κεφαλὴν.
 — Καὶ ὡς πότε θὰ μᾶς τὰ φέρουν ;
 — Εἰς δύο ὥρας !
 — Εἰς τὴν ζωὴ σας ! λοιπὸν εἰσθε κάμμία νεραϊδα
 ὡγενεῖα σας ;
 — Τί νεραϊδα ; αὐτὸ εἶναι δύο καὶ δύο τέσσαρα . . .
 ἐδῶ ἔως εἰς τὸ Τέμπλο εἶναι δύο πατήματα ἐκεῖ
 ὅ,τι ζητήσετε.
 — Εἰς τὸ Τέμπλο ;
 — Μάλιστα, εἰς τὸ Τέμπλο.
 — Καὶ τί εἶν' αὐτό ;
 — Δὲν γνωρίζετε τὸ Τέμπλο, καλέ μου γείτονα ;
 — Ὁχι, καλή μου γειτόνισσα.
 — Καὶ ὅμως, αὐτοῦ εἶναι ὅπου, ἄνθρωποι καθὼς ἐ-
 καὶ σεῖς, προμηθεύονται εὐθηνά, ὅ,τι λάβουν χρεῖαν.
 — ἔχει πράγματα καὶ καλὰ, καὶ εἰς τὴν ἑμισὴν τιμὴν . . .
 — Ἀληθινά ;
 — Σᾶς βεβαιῶ ἰδοὺ παραδείγματος χάριν . . . πό-
 — ἔδύσατε δι' αὐτό σας τὸ φόρεμα ;
 — Νὰ σᾶς εἰπῶ καλὰ, δὲν γνωρίζω . . .
 — Πῶς, καλέ μου γείτονα, δὲν γνωρίζετε πόσον ἐ-
 — τὸ φόρεμά σας ;
 — Νὰ σᾶς ἐξομολογηθῶ τὸ κατὶμά μου, καλή μου
 γειτόνισσα, εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος μειδιῶν, ἀκόμη δὲν τὸ ἐ-
 — χύωσα . . . τὸ χρεωστῶ . . .
 — Ἀ ! καλέ μου γείτονα . . . μὲ μυρίζει νὰ ᾔσθε
 ἄκατάστατος . . .

— 'Οχι, καλή μου γειτόνισσα, πλὴν . . .

— 'Αν θέλετε νὰ ἤμεθα φίλοι, πρέπει νὰ δι-
τε εἰς τὸ ἐξῆς . . . διότι ἀπὸ τώρα βλέπω καὶ θά
θα . . . φαίνεσθε τόσο καλὸς ! Θὰ ἰδῆτε δὲν θὰ
ταυνοῦσατε ὅτι μ' ἔχετε γειτόνισσαν. Θὰ μοῦ με-
νετε . . . θὰ σὰς μεταπιάνω . . . ἀμὴ διατί λέγε-
νεις γείτωνας ; . . . 'Εγὼ θὰ φροντίζω διὰ τὰ
σας ἂν τὰ ἐπλυναν καλὰ, ἂν τὰ ἔφεραν σωστά . .
πάλιν θὰ με δίδειτ' ἐν χερί ὅταν ὑαλίζω τὸ ἔδαφος
κάμερής μου . . . 'Εγὼ σηκώνομαι πρωτὶ, θὰ σὰς
πνῶ διὰ νὰ μὴν ὀκλαίνετε εἰς τὸ ἐργαστήρι ἀργα-
κτυπῶ ἀπὸ τὴν κάμερή μου τὸν τοίχόν σας ἕως
εἰπῆτε Καλημέρα, γειτόνισσα !

— Σύμφωνος· λοιπὸν θὰ μ' ἐξυπνεῖτε· θὰ φροντί-
διὰ τὰ ρουχικά μου, κ' ἐγὼ θὰ ὑαλίζω τὸ ἔδαφος
κάμερής σας.

— Καὶ θὰ γίνετε πλέον οἰκονόμος ;

— Ἀναμφιβόλως.

— Ὅταν λοιπὸν θέλετε ν' ἀγοράσετε τίποτε, νὰ
γαίνετε εἰς τὸ Τέμπλο· ἐπειδὴ, νὰ καταλάβετε
τὸ φόρεμά σας ἔχει ὀγδοῇντα φράγκα ἃς ὑποθέσω
αἱ καλὰ ! εἰς τὸ Τέμπλο, μὲ τριάντα μόνον φράγκα τὸ ἔχ-
ει.

— Τόση διαφορά ! . . . Λοιπὸν στοχάζεσθε,
μὲ πεντακόσια ὡς ἑξακόσια φράγκα οἱ πτωχοὶ αἱ
Μορέλ ; . . .

— Θὰ ἐνδυσθῶν ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ὀνύχων, καὶ
λά' ὡς γιερὰ πράγματα, σὰς λέγω.

— Καλή μου γειτόνισσα, μία ἰδέα με κατέβη !

— Νὰ ἰδοῦμεν τὴν ἰδέαν !

— Γνωρίζετε ὥσάν τί πράγματα τώρα τοὺς χε-
ζονται, τοὺς Μορέλ ;

— Ὅπως οὖν . . . εἶπεν ἡ Γελκσίνα μὲ αὐτὴν
σχεῖαν τινά.

— Λάβετε λοιπὸν τὸν βραχίονά μου καὶ ἡπαίνομεν
 ἡμεῖς νὰ τοὺς τ' ἀγοράσωμεν γίνεται ;

— ὦ ! τί εὐχαρίστητις ! . . . οἱ πτωχοί ! . . . ἀλ-
 γήματα ;

— Ἐγὼ ἐγώ.

— Πεντακόσια φράγκα ;

— Ὁ εὐεργέτης τῶν Μορέλ μ' ἔδωκε τὴν ἄδειαν ὅ-
 ἵνα νὰ ἐξοδεύσω, φθάνει οἱ ταλαίπωροι αὐτοὶ ἄν-
 θρωποι νὰ οἰκονομηθῶν . . . Μάλιστα ἂν ἔχη καὶ κα-
 λὺν μέρος ὅπου νὰ εὕρῃ τις καλῆτερα πράγμα-
 τὰ εἰς τὸ Τέμπλον . . .

— Ποῦποτε δὲν θὰ εὕρετε καλῆτερα ; ἔπειτα, αὐτοῦ
 τὰ εὕρομεν ὅλα ἔτοιμα φουστανάκια διὰ τὰ μικρά,
 ἄλλα διὰ τὴν μητέρα τους . . .

— Παγαίνομεν λοιπὸν εἰς τὸ Τέμπλον . . .

— Ἄ ! Θεέ μου, πλὴν . . .

— Τί ; τί ; τί ;

— Τίποτε . . . εἶναι, βλέπετε . . . μόνον εἰσόδη-
 τὰ εἰς ἐμὲ ὁ καιρὸς καθ' ὃν ἐργάζομαι . . . μάλιστα ἔ-
 ρχεται ἡ ἀρκετὴν ὥραν ἀναβαίνουσα ἀπόψε ἀπὸ στιγμὴν
 στιγμὴν νὰ ἴδω πῶς περνᾷ ἡ δυστυχὴς γυναῖκα τοῦ
 Μορέλ μία ὥρα ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος, μία ὥρα ἀπὸ τὸ ἄλ-
 λον, ὀλίγ' ὀλίγο γίνεται μία ἡμέρα, μία ἡμέρα εἶναι
 πάντα σαλδίς ; ἔπειτα, καὶ νὰ μὴν κερδίσῃ κανεὶς
 ἡμέραν τίποτε, χρειάζεται πάντοτε νὰ φάγῃ . . .
 ἄς ᾄδῃ . . . δουλεύω τὴν νύκτα . . . εἰς ἐμὲ ἡ
 δουρὶς εἶναι πρᾶγμα σπάνιον, καὶ αὐτὸ τὸ λογαριάζ-
 ω ὡς μίαν εὐθυμίαν . . . θὰ νομίσω ὅτ' εἰμαι πλου-
 τὴν . . . πλουσία, πλουσιώτατη, καὶ ὅτι ὅλ' αὐτὰ τὰ
 πράγματα τὰ ὅποια θ' ἀγοράσωμεν διὰ τοὺς πτω-
 χούς Μορέλ, θὰ εἶναι ἐξ ἰδίων μου . . . Σταθῆτε λοι-
 πόν, νὰ βάλω μίαν στιγμὴν τὸ σᾶλι μου, μίαν καλὴν
 καὶ ἐφθονίαν, καλὴ μου γείτονα.

— Νὰ φέρω ἐντοσούτω κ' ἐγὼ εἰς τὴν κάμη-
τὰ χαρτία μου;

— Μάλιστα, μάλιστα, νὰ ἰδῆτε καὶ τὴν
μου, εἶπεν ἡ Γελασίνα μετ' ἐπάρσεως· ἤδη τὴν ἔχω
μισμμένην· νὰ καταλάβετε πόσον πρωὶ σηκώνομαι
σθε πολὺ φίλος τοῦ ὕπνου καὶ ἀκαμάτης . . .
περάσατε καλῇ, μὲ τοιαύτην γειτόνισσα . . .

Καὶ ἔλαφρά ὡς πτηνόν, ἡ Γελασίνα κατέβη τὴν
μακκα, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τοῦ Ῥοδόλφου, ὥστε
γεν εἰς τὸν θάλαμον του νὰ τινάξῃ ὀλίγον τὸν
τὸν ὕψ' οὗ ἐκαλύφθη εἰς τὴν ἀποθήκην τοῦ Πιπ-
πῆ.

Θέλομεν εἰπεῖ ἀκαλούθως, πῶς ὁ Ῥοδόλφος
χεν εἰσέτι εἰδοποιηθῇ περὶ τῆς ἀρπαγῆς τῆς
θης, ἥτις ἔλαβε χώραν τὴν προτεραίαν, εἰς τὴν
λιν τοῦ Βουκεβάλ, καὶ διατὶ δὲν ἦλθεν εἰς ἐπίσκεψιν
Μορέλ ἀμέσως τὴν ἐπαύριον τῆς μετὰ τῆς Δ'· Ἄρ-
συνεντεύξεώς του.

Ὁπλισμένος ὁ Ῥοδόλφος διὰ φοβεροῦ κυλίνδρου
γράφων, ἵνα προφαισθῇ ὅτι ἔχει ὑπηρεσίαν, εἰσ-
εἰς τὸν θάλαμον τῆς Γελασίνης.

Ἡ Γελασίνα ἦτο σχεδὸν ὁμήλικος τῆς Κελαϊδίας
ἀρχαίας φίλης τῆς ἐν τῇ φυλακῇ. Μεταξὺ τῶν
τῶν νεάνιδων ὑπῆρχε διαφορὰ ὁποῖα μεταξὺ τῶν
κρύων καὶ τοῦ γέλωτος· ὁποῖα μεταξὺ τῆς θυμ-
ἀφροντισίας, καὶ τῆς μελαγχολικῆς συννοίας . . .
ποῖα μεταξὺ τῆς τολμηροτέρας ἀπρονουσίας, καὶ
θρωπῆς τινος καὶ ἀδιακόπου μερίμνης διὰ τὸ μέλλον
ὁποῖα μεταξὺ φύσεως τινὸς εὐπαθοῦς, διαστήμου,
λῆς, ποιητικῆς, ἄκρως εὐαισθητοῦ, ἀνιάτως πληγ-
ὑπ' ἐλέγχων συνειδότος . . . καὶ φύσεως τινὸς φαι-
ζωηρᾶς, εὐδαίμονος, ἀγαθῆς καὶ συμπασχούσης . . .
λασίνα μόνον διὰ τὰς ξένας λύπας ἐλυπεῖτο· δι-
συνέπασχεν ὅλως θυνάμεσι ψυχῇ καὶ σώματι· ἀρ-

πρὸς πᾶν ὅ,τι ἐπόνει· ἀλλ' ἅμα ἔστρεψε τὴν ῥάχιν
 αὐτοῦ, δὲν τὸ ἐσυλλογέιτο πλέον. Πολλάκις γελῶ-
 μένῃ κατὰ γαστροῦ διεκόπτετο διὰ νὰ κλάσῃ εἰλικρί-
 νως καὶ πολλάκις κλαίουσα διεκόπτετο διὰ νὰ γελάσῃ
 ἰσχυρῶς. Ὡς ἀληθὲς τέκνον τῶν Παρισίων, ἡ Γελασίνα
 ἐπὶ τὸν θόρυβον παρὰ τὴν ἀνάπαισιν, τὴν τρα-
 γικὴν καὶ πολὺκροτον ἁρμονίαν τῆς ὀρχήστρας τῶν χο-
 οῦστικῶν, δίδονται εἰς τὴν Μονὴν (Chartreuse) καὶ εἰς
 τὸν Κολοσσάειον (Colysée) παρὰ τὸν γλυκὺν ψιθυρισμὸν
 τοῦ ἱεροῦ, τῶν ὑδάτων καὶ τῶν φύλλων . . . τὸν ἐκ-
 τρεπτικὸν κρότον τῶν τριόδων τῶν Παρισίων, παρὰ
 τὴν μοναχίαν τῶν ἀγρῶν . . . τὸ θάμβος τῶν πυροτε-
 ρακίων, τὴν λάμψιν τῶν τελευταίων λυχνίσκων των,
 τὴν ἀκαταπαύστον καὶ ἀκαταπαύστον ἀκρυροκοροτήσιν, παρὰ τὴν γαλήνην αἰθρίας νο-
 τίου, πλήρεις ἀστέρων, σκιᾶς καὶ σιγῆς. Φεῦ ! τῶνόντι,
 τὴν ἀσφιλῆς κόρη ἐπὶ τὴν ἐλευθέρως τὸ λιθόστρωτον
 ὁδὸν τῆς πρωτευούσης, παρὰ τὰ δροσώδη βρύκ-
 κια ὑποσπίων καὶ εὐόσμων ἀτραπῶν· τὸν κονιορτὸν τῶν
 ἀνδράδων, παρὰ τὸν σάλον τῶν χρυσῶν στάχτων,
 τὴν διακεκοσμημένον ὑπ' ἀγρίων μηκώνων, ὑστίνων
 χρῶμα, καὶ ὑπὸ κυάνων, μικρῶν ἀνθυλλίων φουμέ-
 λων εἰς τὰ σπικρὰ . . .

Μόνον τὰς Κυριακὰς ἐξήρχετο ἐκ τοῦ θαλάμου τῆς
 Γελασίνας· τὰς κυριακὰς, καὶ τὸ πρῶτον ἐκάστης ἡμέρας,
 καὶ νὰ προβλέψῃ τὴν φυλάξιν αὐτῆς (σαλάτα) τὰ ψωμί-
 α, τὰ γάλα, καὶ κεχρίον, δι' αὐτὴν καὶ τὰ δύο τῆς που-
 λῆς, ὡς ἔλεγεν ἡ κυρία Πιπελέτου· ἀλλ' ὅμως ἐξῆλ-
 θεν ἐκ τοῦ Παρισίου διὰ τοὺς Παρισίους. Ἀλλοῦ παρὰ εἰς τὴν
 πρωτεύουσάν της δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κατοικήσῃ.

Ὀλίγα τῶρα καὶ περὶ τῆς μορφῆς της, καὶ αἰεσίως
 εἰσάγομεν τὸν Ροδόλφον εἰς τὸν θάλαμον τῆς
 Γελασίνας.

Ἡ Γελασίνα ἦτο δεκαοκταετὴς μόλις· ἀναστρέψαντος

μετρίου, μᾶλλον μικροῦ, πλὴν τοσοῦτον χαρίεντο
 σοῦτον λιγυροῦ, τοσοῦτον ἡδυπαθοῦς τετορνευμέν
 τοσοῦτον ἀρμολογίου εἰς τὸ εὐκίνητον καὶ ποδάνεμο
 δισμὰ της, ὥστ' ἐφαίνετο ἐντελέστατον· ἡ κίνησις
 κομψὸν της ποδῶν, τῶν ἀρωμῆτος πάντοτ' ἐνδ
 νων εἰς ὑποδημάτια ἐκ μαύρου κασμιρίου, μὲ
 παχεῖς ὅπως οὖν, ἀνεκάλει εἰς τὴν μνήμην τὸ
 ἐρωτότροπον καὶ ἅμα προσεκτικὸν βᾶδισμα της
 γοῦς ἢ της σεισυπυγίδος. Δὲν ἐφαίνετο ὅτι ἐπ
 ἀλλ' ὅτι ἀκροθυγῶς ἤπτετο τοῦ ἐδάφους, γλιστρῶ
 τάχος εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. Ὁ εἰς τὰς μικρὰς τυχ
 τῶν Παρισίων ἴδιος τρόπος οὗτος τοῦ βαδίζειν, ο
 νητος, ἐπαγωγὸς καὶ μικρὸν ἐξαγριομένος, εἰς τ
 νὰ πρέπει ἀφείκτως ν' ἀποδοθῇ. Εἰς τὸν πόθον τ
 φανῶσιν εὐεvidεῖς· Εἰς τὸν φόβον των νὰ μὴ προ
 καὶ ταῖς φανερώσῃ τις τὴν ἐκπληξίν του διὰ παν
 μίαις πολὺ φανεράς· Εἰς τὴν φροντίδα τὴν ὁποίαν
 σι πάντοτε νὰ τελειώνωσι τὰς ἀποδημίας των εἰ
 τὸ δυνατόν βραχυτέρον διάστημα καιροῦ.

Ὁ Ροδόλφος δὲν εἶχεν ἀκόμη ἰδεῖ τὴν Γαλ
 εἰμὴ εἰς τὸ σκιερὸν φῶς τοῦ παταρίου τῶν Μορ
 εἰς τὸν ὀχι φωτεινότερον πρόδομον αὐτοῦ· ἐξεπλάγ
 πὸν διὰ τὰ νεκρὰ θέλγητρα της νεάνιδος ὅποταν
 θεν ἡσύχως εἰς τὸν ὑπὸ δύο πλατέων παραθύρων
 ζόμενον θάλαμόν της. Ὡς ἐκστατικὸς εἰς τὴν ὕ
 του χρίεσκον εἰκόνα ἔμεινε πρὸς στιγμὴν ἀκίνητος
 Γαλσίναν, ὀρθὴν ἐνώπιον καθρέπτου τινός, ὑπεράνω
 ἐστίαις της τεθειμένου, ἀπέθενεν ὑπὸ τὸ σιαγόνι
 τὰς ταινίας της ἀπὸ τούλλιον λευκὸν μικρὰς κα
 τρας της, κεκοσμημένης διὰ κόμψων κερασσοχρῶ
 καλύπτρα αὕτη, στενοτάτη τὸν γύρον, τεθειμένη
 εἰς τὰ ὀπίσω, κατέλιπεν ἀκάλυπτα δύο πλατέα κα
 τραφῆ διαμερίσματα καὶ καλῶν λευκῶν, σπλιν

ἐκδοαμένη ὑάλος, πίπτοντα χαμηλότατα ἐπὶ τοῦ
 ὕπου της· αἱ λεπταὶ ὀφρὺς της, αἱ ὡς διὰ μελάνης
 βαμμέναι, ἐκνρτοῦντο ὑπεράνω δύο μαζῶν ὀρθαλ-
 γοργῶν, γεμόντων πονηρίας· αἱ πλήρεις καὶ σιερ-
 της παρειαὶ ἐχνοάζον ὑπὸ τὴν ὁροσερωτέραν πορφύ-
 ραν ὁροσεραὶ εἰς τὴν ὄρασιν, ὁροσεραὶ εἰς τὴν ἀφὴν, ἀ-
 γλάκτοι ὡς δύο λαμπρὰ ῥοδάκινα, ἀπὸ τὴν ψυχρὰν
 αὐγῆς δρύσαν κάθυγρα. Ἡ μικρὰ της μύτη, ἡ ἀ-
 κρωμένη, ἡ πνοῦργος, ἡ ἰταμή, εἶχε χάριν ἀπερίγρα-
 πτὸ ἐκτεταμένον ὀλίγον στόμα της, τὸ ῥοδινώτε-
 ρα χεῖλη, χεῖλη ὑγρα, τὸ ἐπαγωγὸν τοὺς ὀδόντας,
 ὄντας λευκοὺς, μικροὺς συνεσφιγμένους, μαργαριτώ-
 νη ἦτο γελῶν καὶ σκωπτικώτατον· ἐκ τῶν τριῶν θελ-
 ουστάτων λακκίσκων, θέλγητρόν τι δυσπειθείας δι-
 οτιον εἰς τὴν φυσιογνωμίαν της, οἱ δύο ἐσκάπτοντο
 ἐκ τῶν παρειῶν της, ὁ τρίτος εἰς τὸ σιαγόγιον, πλησίον
 παμίας τινὸς φακίδος, ἐλαίας ἐθενώδους, ΦΟΝΙΚΙΩΣ
 βαμμένης εἰς τὴν γωνίαν τοῦ στόματος. Μεταξὺ τοῦ
 ὀφθαλμοῦ περιτραχηλίου της, τοῦ πλατεῖαν ποιοῦντος πτυ-
 χον περὶ τὸν λαϊμόν της καὶ εὐπαρύφου μεταξὺ αὐτοῦ
 καὶ της καλύπτρας, ὀπισθεν, διεκρίνετο ἡ πρόσφυσις
 αὐτοῦς ὠραίων τριχῶν τοσοῦτον χαριέντως ἔλισσομένων
 καὶ ἀνορθωμένων, ὥστε ἡ ῥίζα των ἐφαίνετο μαύρη καὶ
 ὀρθὰ ὡς νὰ ἦτον ἐπὶ τοῦ ἐλεφαντίνου θείου λαϊμοῦ
 της ζωγραφιστή. Ἐκθὴς ἀπὸ μερινόν, χρώματος κοριν-
 θιακοῦ σταφίδος, πλατεῖα εἰς τὴν ῥάχιν καὶ στενὴ εἰς
 αἱ χεῖρίδας, κοπεῖσα καὶ ῥαφθεῖσα ὑπὸ της Γελασίνης
 ἔρωτα, τοιοῦτον ῥαδιένει καὶ λιγυρὸν ἐνέδυνεν ἀνάστη-
 ναι, ὥστε ἡ νεανίς ποτὲ δὲν ἐφόρει σταθόδεσμον·
 αὐτὴ οἰκονομίαν. Ἡ εὐλυγισία, ἡ σπένία της ἐτοιμότης
 αὐτὴ εἰς τὰς ἐλαχίστας κινήσεις τῶν ὤμων καὶ της ὀ-
 φρῆς, δὲν ἠδύναντο νὰ παρομοιασθῶσιν εἰμὴ μὲ τὸν
 λακκὸν ἐκεῖνον ὑδατισμὸν τοῦ αἰλίουρου, ὅταν βαδίξῃ

μετὰ προφυλάξεως. Φαντασθῆτε ἐσθῆτα στενῶν
κεκολλημένην ἐπὶ τῶν κυκλοτερῶν καὶ γλφυρῶν
μάτων μαρμαρίνου πινὸς ἀγάλματος, καὶ θέλει
νοήσει τὴν ἰδέαν μας. Περιέζωνε δὲ τὴν διὰ τῶν
δακτύλων τῶν χειρῶν περικυκλουμένην μέσσην τῆς
λασίνης ἢ ζώνης μικρᾶς ποδιᾶς ἀπὸ βαθυπράσι-
νου φασμα.

Ἡ νεαρὰ ῥάπτρια, νομίζουσα ὅτ' ἦτο κατὰμον
τὸν θάλαμόν της, ἐπειδὴ ὁ Ῥοδόλφος ἴστατο ἐπὶ
θύρας ἀκίνητος καὶ ἀφανής, ἀφοῦ ἐλίστρωσε τὰ ἐπὶ
μετώπου της μαλλία διὰ τῆς παλάμης τῆς χειρὸς
ρὸς λεπτοφυοῦς, λευκῆς καὶ καθαρῶτάτης, ἔθεσε
μικρὸν της πόδα ἐπὶ μιᾶς καθέδρας καὶ ἔκυψε δι-
σφίξῃ τὸ τάργανον (γαϊτάνι) τοῦ ὑποδηματίου της.
το διὰ νὰ γίνῃ, ἐξετέθη ἐξ ἄπαντος εἰς τ' ἀδιά-
βλεμματα τοῦ Ῥοδόλφου κνημὶς τις βαμβακερᾶ,
τὴν χιόνα λευκὴ, καὶ τὸ ἥμισυ μιᾶς κνήμης τορνέ-
ου καὶ ἀνεπιλήπτου.

Ἐπὶ τὸν ἀφ' ὅλα αὐτὰ, ἐσυμπέρανεν ἴσως ὁ ἀνα-
στη, ὅτι ἡ Γελασίνα ἔκλεξε τὴν καλητέραν καλύπτ-
ρην καὶ τὴν χαριεστέραν της ποδιάν, διὰ νὰ κάμῃ τιμὴν
τὸν γείτονα, μετὰ τοῦ ὁποῖου ἐμελλε νὰ πορευθῇ εἰς
Τέμπλον. Πρὸς τὸν γραμματικὸν τοῦτον δὲν ἐφάνη
ν' ἀναισθητῇ ἡ καρδία της· ἡ καλοπροαίρετος κ' ἐν-
τῷ εὐτολμος καὶ ὑπερήφανος μορφή του τὴν ἤρεσκε
λύ' ἐπειτα, τόσῃν ἐδειξε συμπάθειαν πρὸς τοὺς Μα-
παρχωρήσας αὐτοῖς τὸ αἶχημά του, ὥστε χάρις
αὐτὴν τὴν καλωσύνην, ἴσως δὲ καὶ εἰς τὸ εὐχαρι-
στικὸν προσώπου του, ὁ Ῥοδόλφος, καὶ χωρὶς νὰ τὸ γνωρ-
εῖ, ἔκκμε γιγαντιαῖον βῆμα εἰς τὴν περὶ αὐτοῦ ὑπόλη-
ψιν τῆς ῥάπτριος.

Ἡ Γελασίνα λοιπὸν, ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν της ἰδε-
ῶν περὶ τῆς φιλίας καὶ τῶν σχέσεων τῆς ἀποίης, εἰς ἀν-
τί-

συνεπιφέρει ἡ γειτόνευσις, ἐλογίζετο ἐν εὐλικρινείᾳ
 αὐτοῦ, ὅτι γείτων τοιοῦτος ὡς τὸν Ῥοδόλφον ἦλθε
 ἀδεύχθῃ τὸν πραγματευτήν, τὸν Καθριόνην καὶ τὸν
 ἀγκισκὸν Γερμανόν· διότι ἤρχιζε καὶ νὰ στενοχωρεῖ-
 ται βλέπουσα πύλιν ἤδη καιρὸν εὐκαιρον τὸν πλαγινόν
 τοῦ θαλάμου, καὶ ἐφοβείτο περιπλεόν μὴ τύχη καὶ κα-
 κήσῃ ἀπὸ τινος ἀνάξιον τῆς ἀρεσκείας της.

Ἐκ τῆς ἀορασίας τοῦ ὠφελούμενου ἐντοσούτου ὁ
 Ῥοδόλφος ἐρρίψεν ἐν βλέμμα περίεργον καὶ εἰς τὰ τοῦ
 ἡρώματος τῆς ῥαπτρίας· εὗρε δ' αὐτὰ ἀνώτερα τῶν
 κοσμιῶν τῆς Πιπελέτου· ἐνθυμεῖσθε ὅτι αὕτη εἶχεν ἐ-
 κινῆσαι τὴν καθαριότητα τῶν ταπεινῶν τῆς Γελασίνης
 πύλων.

Οὐδὲν χαροποιότερον οὐδὲ κοσμιώτερον τοῦ θαλα-
 μaku της. Τοὺς τοίχους ἐκάλυπτε χάρτης στακτό-
 νους μὲ πρασίνας ἀνθοδεσμίδας, ζωγραφιστάς ἐπ' αὐ-
 τοῦ αἱ δὲ κόκκιναι τοῦ ἐδάφους ὀπταὶ πλίνθοι ἡστρα-
 τῶν ὡς ὁ καθρέπτης. Ἐντὸς τῆς ἐστίας ἦτο τεθειμένη
 αὐτὴ τις ἀργιλλόπλαστος θερμάστρα καὶ πλησίον ἐκεῖ
 τῆς ξύλων κυσίμων, συμμέτρως κεκομμένων, το-
 κῶν κοντῶν καὶ λεπτῶν, ὥστε χωρὶς ὑπερβολῆς ἡ-
 ῶντο καθὲν νὰ συγκριθῇ μὲ πυρεῖον φωσφορικὸν ὑ-
 περμέγεθος.

Ἐπὶ δὲ τῆς ἐστίας, τῆς πετρίνης πλὴν βαμμένης εἰς
 πομῆμασιν μαρμάρου φαίου, ἀντὶ κοσμημάτων, εἶχε
 ἡ ἀνθοδόχης προστύχους, ἀλειμμένας ἐξωθεν δι' ὠ-
 κίου πρασίνου χρώματος· ἓνα νάρθηκα ἀπὸ ξύλον πό-
 νου περιέχοντα μικρὸν τε ὠρολόγιον τοῦ κόλπου ἀργυ-
 ρῶν· ἂφ' ἐνὸς μέρους ἔλαμπε κηροπήγιόν τι, χάλκινον
 ἡλὴν στιλπνὸν ὡς νὰ ἦταν ἐκ χρυσοῦ, ἐφ' οὗ καὶ λεί-
 κῶν τι κηροῦ σπερμακητίνου· ἂφ' ἐτέρου ἡκτινοδόλκι
 ἡλὴν ἦττον εἰς ἐξ ἐκείνων τῶν λαμπτήρων τῶν συνι-
 ταιμένων ἀπὸ ἓνα κύλινδρον καὶ ἐν' ἀντανακαστῆρα ἐκ

χαλκοῦ, ἱσταμένους ἐπὶ ῥάβδου χαλυβδίνης καὶ ποδίου μολυβδίνου. Ὑπὲρ τὴν ἐστίαν ἐκρέματα πτης ἀρκετὰ εὐμεγέθης, ἰσόπλευρος, μὲ πλαίσιοι γύρω μέλαν. Παραπετάσματα ἐξ ὑφάσματος παραστακτοχρόου καὶ πρασίνου, εὐπάρυφα, κεκομμένα ῥαμμένα διὰ τῶν χειρῶν τῆς Γελασίνης καὶ ὑπὸ αὐτῶν χειρῶν τεθειμένα ἐπὶ τῶν ἐλαφρῶν ῥάβδων τῶν ἐκ σιδήρου μελανοβαφοῦς, ἐκόσμον τὰ παραῶς καὶ τὴν κλίνην, κεκαλυμμένην ἀπὸ σκέπη τῆς ποιότητος. Ἀμφοτέρωθεν τοῦ παστοῦ (ἀλλοῦ) ἦσαν δύο θύραι τὰ λευκοβαφῆ τῶν ὁποίων ὑαλῶν ἀνοίγοντο εἰς δύο μικρὰ δωματία, ὅπου πρέπει νὰ ὑπῆρχον τὰ σκεύη τῆς οἰκονομίας· ἡ κινητὴ (φρουβού), ἡ βρύσις, τὰ σάρωθρα, κτλ. κτλ. διότι τῶν τοιούτων δὲν ἐπηρέαζε τὴν φιλάρεσκον ἐποικίαν κείνου τοῦ θαλάμου. Σκευοθήκη τις ἐκ καρυδοῦς φλεβώδους, λιστρωμένου καλῶς, τέσσαρες καθέδραι τοῦ αὐτοῦ ξύλου, μίξ μεγάλη τράπεζα διὰ τὸ σιτῆμα καὶ τὴν ἐργασίαν, κεκαλυμμένη δι' ὑφάσματος μολίνου, πρασίνου τὸ χρῶμα, ἐν θρανίον ἀπὸ ψαθίων παρόμοιον στίμποδα, ὅπου συνήθως ἐκάθητο ἡ ῥάβδος τοῦ ὄλα ὄλα τὰ ἐπιπλά της. Τέλος πάντων, εἰς τὸ νιάμα τοῦ ἐνὸς παραθύρου, διακρίνετο καὶ ἐν κλαίῳ ἐνέχον δύο κανάρια, τοὺς πιστοὺς τῆς Γελασίνας δαιτηγμόνας. Καὶ, ἰδῆτε μίαν βιομήχανον ἰδέαν ἐξ ἡλικιωσιν αἵτινες μόνον εἰς τοὺς πτωχοὺς ἀνθρώπους καὶ φαίνουσιν· αὐτὰ τὰ κλωβίον ἦτο τεθειμένον εἰς τὸν σπονδίου μεγάλου κιβωτίου ἀπὸ ξύλον ἁπλοῦν, βεθέος ὡς πόδα· τὸ κιβώτιον τοῦτο ὠνάμαζεν ἡ Γελασίνα τὸ ρηθόλι της, ἐπειδὴ, στήριγμένον ἐφ' ἐνὸς τραπεζίου, εἶχε πλήρες χῶματος· καὶ ἐν χειρὶ μὲν χειμῶνος ἐκάλυπτεν ἀπὸ βρύα· τὴν δὲ ἀνοιξὶν ἐσπείρειν ἐν ἀπαρασινάδα, φυτεύουσα καὶ μικρὰ ἀνθὴ ἐν τῷ μεταξὺ

Ὁ Ροδόλφος παρετήρει τὸ οἰκημάτιον ἐκεῖνο μὲ πε-
ρῆσιν καὶ συμπάθειαν ἐνταυτῷ· ἄριστα δ' ἐσυμπέ-
νε πόθεν ἡ φαιδρότης τοῦ χαρακτῆρος τῆς νεάνιδος
ὅσας ἔβρανταζετο πόσον τὰ κελαδήματα τῶν πτη-
νῶν ἐκείνων καὶ τὸ ἄσπρά της ἐχαροποιοῦν τὴν μονα-
χὴν τῆς τῷ καλοκαίριον, βέβαια ἡ Γελασίνα εἰργάζετο
πόσον τοῦ ἀνεωγμένου παραθύρου της, ἐνώπιον τῶν
κλειμένων πίτων της (pois) ρόδου ἐχόντων ὁσμὴν, τῶν
καλωτῶν τροπαιόλων της (capucines) καὶ τῶν κυ-
κλῶν λευκῶν ἐλικίων της (volubilis)· τὸν δὲ χειμῶνα
ἐργαζομένη πάλιν εἰς τὴν γωνίαν τῆς μικρᾶς
θερμάστρας, ὑπὸ τὸ γλυκὺ τοῦ λαμπτήρος της φῶς.

Ταῦτα ἐσκέπτετο ὁ Ροδόλφος, ὅτε, μηχανικῶς ἀ-
νελήψας πρὸς τὴν θύραν, παρετήρησεν ὀπίσθεν αὐτῆς
ἕνα τι κλειθρον (περάντι) . . . Ἐν κλειθρον κατὰλλη-
νον εἰς θύραν φυλακῆς.

Τὸ κλειθρον τοῦτο τὸν μετέφερεν εἰς νέας σκέψεις.
Ὁ μηχανισμὸς ἠδύνατο αὐτὸ νὰ ἔχῃ δύο χρήσεις διόλου
διαφόρους·

— Ἡ νὰ κλείῃ τὴν θύραν πρὸς τοὺς ἐραστάς . . .

— Ἡ νὰ κλείῃ τὴν θύραν ἐπὶ τῶν ἐραστῶν . . .

Ὁ Ροδόλφος διαταράχθη εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο ὑπὸ
τῆς Γελασίνης, ἥτις, στρέψασα τὴν κεφαλὴν, τὸν εἶδε,
καὶ χωρὶς τελείως ν' ἀλλάξῃ θέσιν·

— Ἀ, τὸν εἶπεν, εἶδω ἦσθε ;

Καὶ ἀμέσως ἡ εὐχαρις κνήμη ἐχάθη ὑπὸ τὰς ἀδράς
καταπλάτης τῆς κορινθιακῆς σταφίδος γρῶμα ἐχούσης ἐ-
κείνης, ἡ δὲ Γελασίνα ἐπανελάθεν·

— Ἀ ! τὸν κύριον ! . . . ὅμως εἶσθε πονηρός . . .

— Ἐστακόμην . . . κ' ἐθάλεπα . . . κ' ἐθαύμαζα ἐνσιωπῇ . . .

— Νὰ ἰδοῦμεν . . . τί ἐθαύμαζεν ὁ καλὸς μου, γεί-
τονός ἐν σιωπῇ .

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βεροῖο

— Τὸν χαριέστατον καὶ μικρόν σας αὐτόν μόν . . . Βλέπω, καλή μου γειτόνισσα, καὶ κατοῶσάν βασιλίσσα . . .

— Ἴδετε ! . . . δὲν ἔχω δίκαιον νὰ μὴν ποτὲ ἕξω ; . . . καὶ τί θὰ κάμω ἄλλοῦ πάγω ; . . .

— Ἴδὲ . . . ἰδὲ ! . . . ἰδῆτε σεῖς ἐκεῖ παραπεταῖα ! . . . ἰδῆτε τί ὠραία σκευοθήκη ! . . . Καὶ πρέπει νὰ ἐξοδεύσῃτ' ἐδῶ ἀθεόφοβα χρήματα !

— Οὐ ! ἓνα θησαυρόν ! . . . Ὅχι ! τωόντι . . . ταν ἐκθῆκ' ἀπὸ τὴν φυλακὴν, εἶχα τετρακόσια πέντε φράγκα ἰδικά μου . . . καὶ ἰδοὺ ὅλα τὰ ἔπαιξα ἐδῶ . . .

— Ἦσθε ποτὲ εἰς τὴν φυλακὴν ! . . . σεῖς ; . . .

— Ὦ ! . . . ἔχω μίαν ὁλόκληρον ἱστορίαν ! Καὶ λαμβάνετε, μὲ φαίνεται, ὅτι δὲν μ' ἔβαλαν εἰς τὴν φυλακὴν διότι ἔκαμα κἀνένα κκκόν ;

— Ἀναμφιβόλως . . . ἀλλὰ διατί λοιπόν ;

— Ὑστερον ἀπὸ τὴν χολέραν, εὐρέθηκα ὁλομένην εἰς τὸν κόσμον . . . Ἦμην τότε, νομίζω, δεκαετής . . .

— Ἀλλὰ πρὶν τῆς χολέρας, εἰς ποῖον πλῆθος ἦσθε ;

— Ὦ ! εἰς ἀνθρώπους πολλὰ καλοὺς ! . . . πλὴν πέθαναν ἀπὸ τὴν χολέραν . . . (ἐδῶ, τὰ μεγάλα Γελασίνης ὄμματα κατέστησαν κάθυγρα) Τοὺς ἔλησαν τὰ ὀλίγα πράγματα ὅσα εἶχαν διὰ νὰ πληροῦν μερικὰ μικρὰ χρῆσιν των, κ' ἐγὼ ἔμεινα χωρὶς νένα ὅστις νὰ μὲ δεχθῇ μὴ γνωρίζουσα τί νὰ κάμω ἐπῆγα εἰς ἓνα στρατῶνα ὅστις ἦτον ἀντικρὺ τοῦ ὄρους μας, καὶ εἶπα εἰς τὸν στρατιώτην ὅστις ἴστατο εἰς τὴν θύραν—Κύριε στρατιώτη, οἱ γονεῖς μου ἀπέθαναν, τὴν ὥρην δὲν ἐξεύρω ποῦ νὰ ὑπάγω τί νὰ κάμω ;—

ἔρχεται καὶ ὁ ἀξιωματικὸς μὲ στέλλει τὰ λοιπὰ

δοτυνόμενον καὶ μὲ βάλλουν εἰς τὴν φυλακὴν ὡς
τοῦ δρόμου· ἀπ' ἐκεῖ πλέον δὲν ἐκβῆκα εἰμὴ δε-
κετῆς.

— Ἀλλ' οἱ γονεῖς σας;

— Δὲν ἐξεύρω ποῖος ἦτον ὁ πατήρ μου· ὅταν ἀπέ-
μην ἡ μητέρα μου ἤμην ἐξαετῆς· ἡ μητέρα μου μὲ
πάρει ἀπὸ τὰ Εὐρημένα Παιδιά (1), ὅπου ἡ ἰδίᾳ
προτιήτερα ἀναγκασθῇ νὰ μὲ βάλῃ. Οἱ καλοὶ ἄν-
θρωποι τοῦς ὁποίους σὰς εἶπα, ἐκτικοικοῦσαν εἰς τὰ
μας· δὲν εἶχαν παιδιά· μὲ εἶδαν ὀρφανήν, καὶ μὲ
ἔσαν πλησίον τῶν.

— Καὶ τί ἐπάγγελμα εἶχαν, τί κατᾶσταν;

— Ὁ θεὸς Κρήτας, ὡς τὸν ἔλεγα, ἐζωγράφισε τοί-
κῃ ἡ γυναικὶα τοῦ ἦτο ράπτρια καὶ αὐτὴ . . .

— Καὶ εἶχαν τοὺς τρόπους;

— Ὅπως οὖν· δὲν ἦσαν στεφανωμένοι, ὅμως ἐλέγον-
το ὡς οὕτοι. Ἦρχετο καιρὸς ὅτε εὗρισκαν ἐργασίαν, καὶ
ἐπερνοῦσαν πολλὰ καλὰ· ἄλλοτε πάλιν ἐστεροῦν-
το ἄλλοτε τῶν ἀναγκαζίων· ὅμως καὶ τότε ἦσαν πάν-
τε χαρούμενοι καὶ ὅλοι γέλοισιν (εἰς τὴν ἀνάμνησιν
τῆς ἡ Γελασίνα ἱλαρύνθη ἐκ νέου). Εἰς ὅλην τὴν
βιοτήν μας δὲν εὗρίσκετο ἀνδρόγυνον τόσον εὐθυμον·
τὸ τάχως ἕως τὸ βράδυ τραγούδι· καλοὶ, ὅσον δὲν
παραίτε νὰ φαντασθῇτε. Ἡ θεία Κρήτα ἦτο μία γυ-
ναίκα τριάντα χρονῶν, παλαιά, πάντοτε μὲ τὰ γέλοισιν
καὶ γυναικῆ παστρικά, παστρικά, καὶ ἔξυπνη!! καὶ ἔ-
στη!! Καὶ ὁ ἄνδρας τῆς ὁ ταλαίπωρος, τί καλὸς
ἄνθρωπος! εἶχε μεγάλο στόμα· μεγάλην μύτην· εἰς τὴν
καλὴν του ἐφοροῦσε πάντοτε μίαν ἀκούφια καμωμέ-

(1) Δημόσιον κατέστημα, ὅπου ἐκτίθενται καὶ ἀνατρέφονται τὰ

νην ἀπὸ καρτὶ, ὅπου δὲν ἠμποροῦσατε νὰ τὸν ἴδωτε
νὰ μὴ γελάσετε· τὴσον παρὰ τὸν ἦτο τὸ πρόσω-
πόν του τοῦ ἀνθρώπου! Ὅταν τὸ βράδυ ἐπέ-
σεν ἀπὸ τὸ ἔργον του, ἄλλο πλέον δὲν ἔκρινε παρὰ
γῶδῃ, νὰ στραβῶνῃ τὴν μούρη του, νὰ πηδῇ ἐπὶ
κάτω ὡσὰν παιδί· μὲ ἔβαλλε καὶ τοῦ ἐχόρευε·
ὅτε νὰ πηδῶ ἐπάνω εἰς τὰ γόνατά του· ἐπαί-
νον μου ὡσὰν νὰ ἦτο τῆς ἡλικίας μου. Ἡ γυναίκα
τὴν ἔκρινε ὅλα μου τὰ θελήματα! Ἄλλο δὲν
ἦσαν ἀπ' ἐμὲ καὶ οἱ δύο τῶν παρὰ νὰ ἦμαι
λοιπὸν κ' ἐγὼ τοῦς εὐχαριστοῦσα! Τότε δὲ μὲ
ἦσαν Γαλασίνα, καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο μὰς ἐμείνε
δὲν τοῦς εἶδε σκυθρωποὺς ἐκείνους τοῦς ἀνθρώπους
μόνη ἐπὶ πληγῇ τῶν ἦτο νὰ λέγῃ ἡ γυνὴ εἰς τὸν

Κρήτα, δὲν ἠμπορῶ πλέον, αἰώπαινε, αἰώπαι-
νε ἐπὶ τὰ μέσα μου ἀπὸ τὸ γέλα γέλα! Ἄ-
πάλιν αὐτὸς ἔλεγεν εἰς τὴν γυναίκα του· Σιώπαινε
μοκέττα (δὲν ἐξεύρω διατὶ τὴν ἔλεγε Ῥαμονέττα)
σκάσω πλέον, εἴσαι νὰ βαπτῇ κἀνείς τὰ μέσα σου
— Ἐγὼ πάλιν τοῦς ἔβλεπα νὰ γελοῦν κ' ἐγελῶ
ἐγὼ . . . Ἰδοὺ πῶς ἀνετράφηκα, καὶ πῶς ἐμορφώ-
σα κακῶς μου. Ἐλπίζω ὅτι ὠφελήθηκα καλῶς!

— Ἐξάρετα . . . Λοιπὸν ποτὲ δὲν ἤρχοντο
χάνοιεν μετὰ τῶν :

— Θεὸς νὰ φυλάξῃ! . . . Πᾶσαν κυριακὴν καὶ
τέρην, παλλὰς καὶ τὴν τρίτην, ἐπήγαιναν ἐξω
δισκεδάζαν· μὲ ἐπαίρουν δὲ πάντοτε μὲ τὴν
Ὁ θεὸς Κρήτας ἦτο κάλλιστος τεχνίτης· ὅταν ἤθε-
λε δουλεύειν, ἐκέρδιζεν ὅσα ἤθελε καὶ ἡ γυνὴ του
ἐξ αὐτοῦ καθὼς εἶχαν διὰ νὰ ἐφορτάσουν τὴν κυριακὴν
τὴν δευτέραν, καὶ νὰ περάσουν ὅπως ἠμποροῦσαν

ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος, εὐχαριστοῦντο. Ἐ-
πε, ἐτύχαινε νὰ τοὺς λείψῃ τὸ προσφάγι; δὲν τοὺς
ἄλλε τίποτε. . . Ἐνθυμοῦμαι ὅτι, ἔταν μόνον ψωμι-
καὶ νερόν, ὁ θεὸς Κρήτας ἐπαίρειν ἀπὸ τὴν
βιβλιοθήκην του. . .

— Πῶς; εἶχε βιβλιοθήκην.

— Ἐλεγε βιβλιοθήκην μίαν θέσιν μικράν, ὅπου
ἄλλαν ὄλα τὰ νέα τραγουδάκια ὅσα ἐξεδίδοντο. . .
ἐγὼ ἀνέβηκα καὶ τὰ ἤξευρεν ὅλ' ἀπ' ἐξω. Ὅταν λοιπὸν
εἶχαμεν ἄλλο νὰ φάγωμεν παρὰ ψωμί, ἐπαίρειν ἀ-
πὸ τὴν βιβλιοθήκην του ἓνα μικρὸν βιβλίον περὶ μαγει-
ρίας, καὶ μᾶς ἔλεγε· « Ἐλάτε νὰ ἰδοῦμεν τί νὰ φαγω-
μεν σήμερον. . . Τοῦτο; ἐκεῖνο; . . . » καὶ μᾶς ἀνεγί-
νωνσκε τὰ ὀνόματα χιλίων ὀρεκτικῶν πραγμάτων· τό-
τε καθεὶς μᾶς ἐδιάλεγεν ὅ,τι τὸν ἤρεσκε καλλήτερον ὅ-
τιον, ὁ θεὸς Κρήτας ἐλάμβανεν ἓνα τηγάνι εὐκαίρην,
καὶ μὲ τὰ γελοιωδέστερα σχήματα καὶ χειρονομίας,
ἐκτελοῦσε ὅτι τάχα ἔρριπτεν εἰς τὸ τηγάνι, ὅτι ἐ-
κτελοῦσε διὰ νὰ συνθέσῃ ἓνα καλὸν μαγειρεῖμα, ἐπει-
τα ἐπέθετεν ὅτι τὸ ἐκένωνεν εἰς μίαν γαβάθην, εὐκαίρην
καὶ αὐτὴν, καὶ τὴν ἐπρόσφερεν εἰς τὴν τράπεζαν, ἐξ-
ελκύνοντες νὰ κάμνῃ καὶ σχήματα, ὅπου ἐπονοῦσαν τὰ
ὀνόματά μας ἀπὸ τὰ γέλοια ἥνοιγεν ἔπειτα πάλιν τὸ
βιβλίον του, καὶ ἐνῶ μᾶς ἀνεγίνωσκε, παρὰδείγματος
ἄλλῃν, πῶς κατασκευάζεται ἓνα καλὸν φαγητὸν ἀπὸ
λαλά, φαγητὸν τὸ ὅποσον εἶχαμεν ἐκλέξει, καὶ ἤρχετο
ἐν τῷ στόμα μας σίελος ὀρέξεως. . . ἐτρώγαμεν ζῆλον
καὶ . . . καὶ ἀνάγνωσιν, γελῶντες ὡσάν τρελλοί.

— Καὶ τὸ φαίδρον αὐτὸ ἀνδρόγονον δὲν εἶχε χρῆν;

— Ποτέ! . . . Ὅσον εἶχαν χρήματα ἐτρώγαμεν καὶ
ἐλάτ' ὅταν δὲν εἶχαν, ἐκαμνον φαγητὸν ἀπλῶς νερόμι-
τον, ὡς ἔλεγεν ὁ θεὸς Κρήτας, ἐξ αἰτίας τῆς βαρύνου-
σας τῆς τῆς του.

— Καὶ δὲν ἐσυλλογίζοντο ποτὲ δεῖ τὸ μέλλον πῶς θὰ περνοῦν ;

— Ναί, μέλλον ! δι' ἡμᾶς τὸ μέλλον ἦτον μὲν κυριακὴ καὶ ἡ δευτέρα.

— Ἀλλ' ἀπὸ ἐπερνοῦσαν τόσον ἀγαπημένοι ἔκαμνεν γάμους καὶ χαραῖς τόσον συχνὰ . . . διὰ τὸ ἐστεφνώνοντο ;

— Μίαν ἡμέραν τοὺς ἔκαμεν αὐτὴν τὴν ἐργασίαν καὶ ἓνας φίλος των.

— Ἔ ; . . .

— Τὸν ἀπεκρίθησαν « Ἄν κάμωμεν παιδιὰ, τὸ γίνεται ! . . . ἀλλ' οἱ δύο μας μόνοι, καθὼς εἴπατε τίς ἡ ἀνάγκη ; . . . Μήπως θὰ περνοῦμεν καλῆτερά ; Ἐξοδα μόνον θὰ γίνουν καὶ τίποτε ἄλλο . . . »

Ἰδῆτε, ἐπνεύλαθεν ἡ Γελασίνα, πόσον ἐφλυάρισεν ὁτάκις ἔλθῃ λόγος περὶ τῶν καλῶν ἐκείνων ἀνθρώπων τόσον ἀγαπῶν τὰ τοὺς ἀναφέρω κατ' ἑκτασιν ! Μοῦ φερεται, σὺς παρκαλῶ, ἐκεῖνο τὸ σάλι ἀπὸ τὸ κρεββάτι μου ; μὲ συγχωρεῖτε . . . Ἰδοὺ . . . καρφώσατέ τὴν αὐτὴν τὴν καρφίδα ἐπὶ τοῦ ὤμου μου, ὑποκάτω τὴν τραχηλιά μου, καὶ πηχίζομεν, διότι θὰ περνοῦν ἀρκετὴ ὥρα ἕως νὰ ἐκλέξωμεν εἰς τὸ Τέμπλον χρειαζέται εἰς τοὺς πτωχοὺς Μορέλ.

Ὁ Ροδόλφος ἔσπευσε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὰς διαταγὰς τῆς Γελασίνης ; ἔλαθεν ἐκ τῆς κλήνης μέγα τι περιώμου ἀμκυρὸν μὲ πλατείας σειρὰς κοκκίνας, καὶ ἔθεσεν τὸ μετὰ προσοχῆς ἐπὶ τῶν χαριτοβούτων ὤμων νεάνιδος.

— Τώρα, καλέ μου γείτονα, ἀνασηκώσατε ὅλην τὴν τραχηλιά μου, καὶ καρφώσατε καλὰ τὴν ἐσθῆτα καὶ τὸ σάλι μαζὶ προσέξτε ὅμως μὴ μὲ ἀγκυλώσῃ.

Ὁ πρίγκιψ ἐξετέλεσε τὰς διαταγὰς ταύτας μὲ ἀκρίβειαν καὶ εἶπεν εἰς τὴν ῥάπτριαν μειδιῶν — Νὰ

ὦ, δὲν ἤθελα νὰ ἤμην θαλαμηπόλος σας . . . εἶναι
 ἔγχα ἐπικίνδυνον . . .

— Τῶνόντι, δι' ἐμέ· ἐπειδὴ ἡμπορούσσετε νὰ μὲ ἀγ-
 νώσετε, ὑπέλαβε φαιδρῶς ἡ Γελασίνα . . . — Τώρα,
 πρόσθεσεν ἐξερχομένη καὶ κλείουσα τὴν θύραν, λάβετε
 κλειδί μου . . . εἶναι τόσον βρῦν, ὥστε φοβοῦμαι
 τροπήσῃ κάμριν ἡμέραν τὸν κόλπον μου καὶ πέ-
 . . . Πιστόλα σωστή.

Καὶ ἰδοὺ νέσι γέλωτες.

Ὁ Ῥοδόλφος ἐφορτώθη (κατὰ λέξιν) μέγχι κλει-
 ὦν ὡς ἐκεῖνα τὰ ὅποια θέτοντες ἐντὸς δίσκου ἀλλη-
 τικοῦ οἱ ἡττώμενοι, προσφέρουσιν εἰς τοὺς νικητάς
 αὐτῶν πόλεως.

Ὡς μέλλων δὲ ὁ πρίγκηψ νὰ διαβῇ ἔμπροσθεν τῆς θύ-
 ρας τοῦ Πολυδώρου, μολονότι οἱ χρόνοι παρήλλαξαν τὴν
 μορφήν του, ἔκρινεν εὐλογον νὰ ἀνεγείρῃ τὸ περιλαί-
 ον τοῦ φορέματός του διὰ νὰ μὴ γνωρισθῇ.

— Μὴ λησμονήσετε, καλέ μου γείτονα, νὰ εἰπῇτε
 τὸν κύριον Πιπελέτον ὅτι θὰ φέρουν μετ' ὀλίγον ἐ-
 πίσκεα, διὰ νὰ δείξῃ νὰ τ' ἀναβιβάσουν εἰς τὴν κάμε-
 ρίν σας, εἶπεν ἡ Γελασίνα.

— Καλὰ λέγετε· ἐμβαίνομεν μίαν στιγμὴν εἰς τοῦ
 κυρίου.

Ὁ κύριος Πιπελέτος, μὲ τὸν αἰώνιον τρομπονοειδῆ
 πύλον εἰς τὴν κεφαλὴν, τὸ πράσινον φορὼν πάντοτε
 ἐπὶ τοῦ μᾶ του, καὶ σοβρῶς καθήμενος ἐνώπιον τραπέζης
 ἐξήτους δερματίων καὶ κορματίων ἀπὸ διαφόρων εἰδῶν
 ὑφάσματα, κατεγίνετο κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν νὰ ράψῃ τὸν
 αὐτὸν ἐνὸς ὑποδήματος, μὲ ὅλην τὴν εὐσυνειδησίαν ὅ-
 τε κατέβαλλεν εἰς πᾶσαν αὐτοῦ ἐργασίαν.

— Αἱ, κύριε Πιπελέτε, τὸν [λέγει ἡ Γελασίνα· σή-
 αρον δὲ ἔδωκεν καὶ ἐν ἀνέλπιστον! . . . Χάρις εἰς τὸν
 γείτονά μου, οἱ ταλαίπωροι Μορέλ ἐσώθησαν . . . Σουλ-

λογισθῆτε νὰ τὸν ἐκουβαλοῦσαν τὸν πτωχὸν πατέρα εἰς τὴν φυλακὴν! . . . ὦ! αὐτοὶ οἱ ἐμπόλακες εἶναι τῶν ἀσυνείδητοι ἄνθρωποι!

— Καὶ ἀσυνείδητοι, κόρη μου, καὶ ἀσυνήθιστοι ἐπρόσθεσεν ὁ Κ. Πιπελέτος θυμοειδῶς, ποιῶν μίαν μ' ἐν ὑπόδημα τὸ ὅποιον ἐπιδιορθῶντων ἐπὶ τὴν ἡμέραν τοῦ ἀριστεροῦ τοῦ βραχίονος . . . Τὸ καὶ τὸ ἐξανάλεγω εἰς ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ναι ἀνῆθικοι, αὐδιάντροποι τοῦ σχοινιαῦ καὶ τοῦ παλιοῦ ἤσαν τὴν σκάλαν σκοτεινὴ καὶ ἐτόλμησαν κακοήθεις νὰ ἐγγίξουν χερί ἐπάνω εἰς τὸ σῶμα πατρὸς τῆς . . . Τί νὰ σοῦ κάμω ὅπου αἱ φωναὶ τῆς νοχλουμένης σεμνότητός τῆς ἐκαταπράυναν τὴν κόρη μου . . . ἐπεὶ δὲ εἶμαι πολλὰ ἀψύχμος ἄνθρωπος, πεῖ νὰ ζεῦρετε . . . τόσον ὥστε, ἀπὸ τὴν πολλὴν μὴν ὅπου μ' ἐπῆρε, ἐστάθην πλεον καὶ τοῦ ἀκίνητος . . . ἀλλέως . . .

— Ἄλλ' ὕστερον, κύριε Πιπελέτε, ἐν πίζω ὅτι ζεῖτε ἐξ ὀπίσω των, ἐπενέλαθεν ἡ Γελασίνα, ἥτις καὶ μετὰ βίας ἠδυνάθη νὰ κρατηθῇ σοβαρά.

— Τί λόγος, κόρη μου, τί λόγος! . . . εὐθὺς καὶ ἐπέρασαν ἀπ' ἐμπρός μου, δὲν ἔκαμεν ἄλλο τὸ μου παρὰ μία νὰ πάρῃ τὴν κυκλοφορίαν του, καὶ πάλιν δὲν ἠμπόρεσα νὰ βασταχθῶ . . . ἔκρυψα τὸ πρόσωπόν μου μετὰ τὰς χεῖράς μου διὰ νὰ μὴ τοὺς ἴδω ὅτι τι μοῦ, τοιοῦτους ζεσταίπωτους! Καλὰ τὸ ἔλεγα ὅτι καὶ καλὸν θὰ μοῦ συμβῇ σήμερον ἀπόψε εἶδαν τ' ἄναιρό μου ἐκεῖνο τὸ ἔκτρομα τῆς φύσεως, τὴν ἐριώνη!

Ἡ Γελασίνα ἐμειδίασεν ἠνώθησαν δὲ οἱ στεναγμοὶ τοῦ κυρίου Πιπελέτου μετὰ τοὺς κτύπους τοῦ σφυροῦ ἐπὶ τοῦ πάτου τοῦ παλαιοῦ ὑποδήματος τὸ ὅπου ἐκράτει.

— Πηλλὰ φρόνιμα κάμνετε, κύριε Πιπελέτε, νὰ κα-
φρονᾶτε τὰς ἀναξίως ὕβρεις. Πλὴν ἂν ἀφήσωμεν τοὺς
καρσιμένους αὐτοὺς κλητῆρας· κάμετέ με, σὺ παρα-
λῶ, μὴν δούλευσιν . . .

— Κύριέ μου, αἱ ἄνθρωποι ἐγεννήθησαν ἀλλήλων
βάρη βαρυσάζετε, ἐπέφερον ὁ Κ. Πιπελέτος μὲ τάνον
καὶ κήρυκος μελαγχολικοῦ πολὺ μᾶλλον ὅταν μάλιστα
τις νὰ κάμη καὶ μ' ἐνοικιάτορα ὡσάν τὴν εὐγε-
νίαν σας.

— Ἐπειδὴ τόσσα θὰ φέρουν μερικὰ πράγματα, διὰ
τοὺς Μορέλ, νὰ εἰπῆτε νὰ τ' ἀναιδιάσουν εἰς τὴν γά-
μιν μου.

— Μείνετε, κύριέ μου, ἡσυχος· παρυστέκομαι.

— Ἐπειτα, ἐπανέλαθε θλιβερῶς ὁ Ροδόλφος, εἶναι
μὰ νὰ φέρωμεν ἓνα ἱερέα διὰ νὰ ἔξενεκτίσῃ τὴν μι-
αὴν ἥτις τοὺς ἀπέθανεν ἀπόψε· νὰ ζητήσωμεν τὴν ἄ-
μειν τῆς ταφῆς, καὶ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν νὰ φροντί-
σωμεν νὰ γίνῃ ἡ κηδεία ὅπως εὐπρεπῆς . . . Λάβετε
ἐν τὰ χρήματα . . . μὴν παρεκβλέψετε τίποτε· ὁ εὐερ-
γὴς τῶν Μορέλ, τοῦ ὁποίου ἄγω εἰμαι ἀπλοῦς ἐπιστά-
της, θέλει ὅλα νὰ γίνουν ἐν τάξει . . .

— Μείνετε ἡσυχος, κύριε, εἶπεν ὁ Πιπελέτος· ἔμα-
κα ἐπιστρέψῃ ἡ ἀπατὴ τῆς (ἡ συμβία του) παγαίνω εἰς
τὴν ἀμαρχειον, ἔπειτα εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τέλος
ἐκείνων εἰς τοῦ ξενοδόχου διὰ νὰ τοὺς φέρῃ καὶ τι . . .
εἰς τὴν ἐκκλησίαν διὰ τὸν νεκρόν· εἰς τοῦ ξενοδόχου
τοὺς ζωντανούς . . . ἐπρόσθεσε φιλοσοφικῶς ὁ
κύριος Πιπελέτος. Μὴ σὺς μέλει, κύριε, μὴ σὺς
ἐλθῇ . . .

Εἰς τὴν θύραν τῆς αὐλῆς, ὁ Ροδόλφος καὶ ἡ Γελ-
αῖνα συναπηντήθησαν μετὰ τῆς Ἀναστασίας, ἥτις ἐπέ-
φερον ἀπὸ τὴν ἀγορὰν, φέρουσα βαρεῖαν κάλαθον με
ἀντικείμενα.

— Εὐγέ σας! ἀνέκραζεν ἡ θυρωρὸς θεωροῦσα
καλὸν γείτονα χεῖρα μὲ χεῖρα μετὰ τῆς καλῆς
νίσσης· Νά! τοιοῦτοτρόπως σὰς ἀγαπῶ . . . Τὴν
λειάσας! . . . Ἀμ' ἡ νεότης, ψυχὴ μου, θὰ πᾶν
πάντοτε· ἡ νεότης θὰ περάσει ὅσον καὶ νὰ εἴπῃ
"Ὅμως ἐταιρειάσετε ἀκυμαστά! . . . ὥσάν περὶ
κία καὶ οἱ δυὸ . . . νὰ χαρῶ ἐγὼ τὰ λογάκια σα
ἐρωτικά! . . . ζήτω τὸ λοιπὸν ὁ ἐρωτίας! . . .
ἔρρρρρι πάλι! . . .

Ἐπειτα ἡ γραῖα ἔγινεν ἀφανὴς εἰς τὸ βάθος τῆς
λῆς ἀνακράζουσα·

— Σιῶπ' Ἀλφρέδη μου, σιῶπα σύ! . . . γέρο
ἡγαπητέ . . . σιῶπα κ' ἦλθεν ἡ Στασία σου . . .
φέρη νανάκια . . . καλοφαγᾶ μου! . . .

Ὁ Ροδόλφος καὶ ἡ Γελασίνα ἐξῆλθον ἐκ τοῦ
τῆς ὁδοῦ Τέμπλου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

ΤΕΜΠΛΟΝ.

Τὴν χιόνα τῆς νυκτὸς διεδέχθη τὸ πρωτὶ αἵψου ψυχρό-
 τος· τὸ συνήθως λασπῶδες λιθόστρωτον τῆς ὁδοῦ ἐ-
 τέγνωσε σχεδόν. Ὁ Ῥοδόλφος καὶ ἡ Γελασίνα κα-
 τὰ τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν πρὸς τὴν μεγάλην καὶ παράδοξον ἀγορὰν
 τὴν ὁποίαν ἀποκαλοῦσι Τέμπλον (Temple). Μὲ τόσῃν
 ἀπογοήτειαν ἐστηρίζετο εἰς τὸν βραχίονα τοῦ συναδοιπό-
 του τῆς, ὥστε ἔλεγε, ὅτι ἦσαν φίλοι παλαιότατοι.

— ὦ, τὴν κυρίαν Πιπελέτου μὲ τὰς παρατηρήσεις
 σου! εἶπεν ἡ ῥάπτρια.

— Ὅμως, νὰ σὰς εἰπῶ, καλὴ μου γειτόνισσα, ἐγὼ
 εὐρίσκω ὅτι ὁμιλεῖ ὀρθά...

— Κατὰ τί ὀρθά, καλέ μου γείτονα;

— Τάχα, ὅτι αὐτὰ τὰ ἔχει ἡ νεότης... καὶ ὁ ἥρωας
 μας τὰ ἔη!...

— Πῶς!

— Δὲν εἶναι αὐτὸ ὀρθόν;...

— Πῶς τάχα ὀρθόν;

— Νὰ σὲ ὁμιλήσω ἐλευθέρως, καλὴ μου γειτόνισ-
 σα... ἐπεθύμουν πολὺ νὰ ἐπερνοῦσα μαζὶ σου τὴν
 νεότητά μου... τὸ πιστεύεις;

— Τὸ πιστεύω, πῶς!... εἰσθε εὐκολοὶ πολὺ!

— Διατί ὅχι;... ἀφοῦ εἴμεθα καὶ γείτονες.

— Βέβαια· ἂν δὲν ἤμεθα γείτονες ἐκείναι τοιοῦτο-
 τρόπως μαζὶ σας;

— Νὰ ἐλπίζω λοιπόν;

— Νὰ ἐλπίζετε τί;

— Ὅτι θ' ἀπολαύσω τὴν ἀγάπην σου, καὶ ἐλευθέρως βέβαιον.

— Καὶ δὲν σὰς ἀγαπῶ καὶ τώρα ;

— Ἀληθινά ;

— Ἐννοεῖται· εἰσθε καλὸς, εἰσθε γελαστός· καὶ σεῖς πτωχὸς, κάμνετε ὅ,τι περνᾷ ἀπὸ τῶν ὑπὲρ τῶν ταλαιπώρων Μορέλ· ἐπεστήσατε εἰς τὴν στυχίαν των τὴν προσοχὴν πλουσίων ὑποκειμένην τε μίαν μορφήν ἥτις μ' ἔρχεται πολὺ ἕνα σχῆμα ὁποῖον μ' ἀρέσει καὶ μοῦ κάμνει τιμὴν διὰ τοῦτο χθὲν καὶ εὐχαρίστως τὸν βραχίονά σας· εἶδεν καὶ δὲν θὰ εἶναι ἡ τελευταία φορά . . . Αὐτὰ, νεταί, εἶναι ἀρκετὰ διὰ νὰ σὰς ἀγαπῶ.

Ἐπειτα δοθεῖσα εἰς καγχασμοὺς ἡ νεανίᾳ κραῖεν·

— Ἰδῆτε, ἰδῆτε· ἐκείνην τὴν χονδρὴν γυναῖκα τὰς γούνας εἰς τὰ πέδιλά της· θαρρεῖ κάμνεις ὅτι περτεῖ ἐπάνω εἰς δύο γάτους χωρὶς οὐράν.

Καὶ δὲν ἔπαυε τοῦ νὰ γελᾷ.

— Προτιμῶ νὰ βλέπω σέ, καλὴ μου γειτόνισσά μου, παρὰ κάθε ἄλλο· εἶμαι τόσον εὐτυχὴς εἰς τὴν ἰδίαν καὶ τώρα ἀκόμη μὲ ἀγαπᾷς !

— Ἐγὼ ἐκεῖνο ὅπου εἶναι τὸ λέγω . . . Ἄν δὲν ἀρέσκετε ἤθελα τὸ εἰπεῖ ἐλεύθερα· πάλιν . . . δὲν τύπτει διόλου ἡ συνείδησίς ὅτι ἠπάτησα ποτὲ καὶ εἶτε ὅτι ὑπῆρξα φιλάρεσκος· ὅταν ἕνας μοῦ ἀρέσει, λέγω, ἀμέσως . . .

Ἐπειτα διζκοπεῖσα πάλιν ἐστάθη ἐνώπιον ἐργαστορίου τινὸς καὶ ἀνέκραξεν· — Ἰδῆτε· ἕνα ὥρολόγι δύο ἀνθοδόχας . . . τί ὥρατικα θὰ εἶναι νὰ τὰ ἔχη ἐπάνω εἰς τὸ μάρμαρον τῆς ἐστίας του ! Εἶχα μὲν αὖς ὡς τρία ἡμισυ φράγκα διὰ ν' ἀγοράσω ἀπὸ τὰ ἴδια· εἰς πέντ' ἑξ ἡμυροῦσιν νὰ συνάξωσαν ἀξιζούν.

Δηρὸν δὲ καλὴ μου γειτόνισσά μου, περισσεύονται

καὶ τὰ βάλλεις κατὰ μέρος! καὶ πόσον κερ-
εἰ τὴν ἡμέραν; . . .

— Ἐνὰ ἡμισυ φράγκον τ' ὀλιγώτερον, καὶ κάμνεις
καὶ δύο· πλὴν ἐγὼ κάμνω τὸν λογαριασμόν μου
καὶ εἰς τὸ ἕνα ἡμισυ, αὐτὸ εἶναι τὸ φρονιμώτερον,
πλέον αὐτοῦ ἐπάνω μετρῶ καὶ τὰ ἐξοδά μου εἶπεν
Πατρίνα μὲ τόσην σπουδαιότητα, ὥς νὰ ἐπρόκειτο
προϋπολογισμοῦ σημαντικοῦ, βαθεῖν ἀπαιτοῦν-
σκέψιν οἰκονομικὴν.

— Καὶ μ' ἕνα ἡμισυ φράγκον τὴν ἡμέραν. . . πῶς
ὀρεῖς καὶ ζῆς;

— Ζῶ· νὰ κάμνεις τὸν λογαριασμόν. . . σὰς ἐστὶς
φράνισθε καὶ ἐξοδευτῆς, νὰ μάθετε. . .

— Δοιπὸν ἄς μάθω. . .

— Ἐνὰ ἡμισυ φράγκον τὴν ἡμέραν, τί κάμνεις τὸν
καὶ; παρὰ πάντα φράγκα;

— Σωστά.

— Αφαιρέσετε τώρα δώδεκα φράγκα δι' ἐνοίκι, καὶ
εἰκοσιτρία φράγκα διὰ τροφήν.

— Εἰκοσιτρία φράγκα διὰ τροφήν! . . .

— Αἶ, τί νὰ κάμω! ἐμπορῶ νὰ ἐξοδεύσω καὶ ὀλι-
γότερα; εἶναι πολλὰ, εἰκοσιτρία φράγκα! . . . τὸ ἐ-
ξοδόν μου ἐγὼ. . .

— Ὅμως ὅ,τι ἐρεχθῶ δὲν τὸ ἀποστε-
ρεῖται, νὰ ἐξεύρετε.

— Εἶδε; τὴν μικρὴ φαγάναν. . .

— Ναι, ὅμως μεσ' αὐτοῦ εἶναι καὶ ἡ τροφή τῶν κν-
κῶν μου. . .

— Α! εἶναι μεσ' αὐτοῦ καὶ ἡ τροφή τῶν κνκ-
ῶν. . . ἔ, ἀφοῦ ζῆτε πρεῖς, ὑπομονή. . . Νὰ ἰδοῦ-

— Τώρα τί τρώγετε καθ' ἡμέραν. . . διὰ νὰ μάθω καὶ
νὰ περῶν με τὸν ἴδιον τρόπον, ἂν ᾔναι δυνατὸν.

— Σταθῆτε· μίαν λίτρα ψωμί, τέσσαρα σολδιά· δύο
λίτρα εἰς τὸ γάλα, μᾶς κάμνουν ἑξὶ τέσσαρα διὰ ἅ-

σπρια τὸν χειμῶνα, ἢ διὰ φυλλίδα (σπλάταν) ἀκλοκαίρι· νὰ ἐξεύρετε ὅτι τὴν φυλλίδα τὴν ἀγαπᾷ, ἐπειδὴ εἶναι, καθὼς καὶ τὰ ὄσπρια, πράγμα δὲν λερώνει τὰ χέρια τελείως· ἰδοὺ λοιπὸν ἐγίναν τὰ σολδία ἡμῖς φράγκα. Τώρα, τριὼν σολδίων τυρον ἢ λάδι καὶ ἑξὺ δι' ἄρτυμα, δελατρία τὰ μὲν σπάμνα καθαρὰ καθαρὸ νερὸ, ὦ! ὅλα ὅλα, τὸ νερὸ τὸ θέλω ἄφθονον! . . . γίνονται τὰ σολδία καπέντε; . . . Βάλλετε τώρα τὴν ἐβδομάδα δὲ τρία σολδία διὰ κεγχρὶ καὶ χορταρικὸν τῶν κανίμου, ἐπειδὴ συνήθως τοῖς δίδω γάλα καὶ ψωμί, ἰδοὺ κοσσιδύο ὡς εἰκοσιτρία φράγκα τὸν μῆνα, σωστά.

— Καὶ κρέας ποτὲ δὲν τρώγεις;

— Ναί, κρέας θὰ φάγω! . . . ἀφοῦ ἔχει ἀπὸ ὡς δώδεκα σολδία ἢ λίτρα. Δι' ἡμᾶς εἶναι τέτοια πρᾶγματα; Ἐπειτα χρειάζεται νὰ κάθεται κἀνὶς γειρεύη, ἐνῶ τὸ γάλα, τὰ ὄσπρια καὶ τὰ ὀπωρικά, ἀμέσως ἔτοιμα . . . Νὰ ἕνα φαγὶ ὅπου πρελλάνει καὶ δὲν ἔχει καὶ κόπον πολὺν νὰ γίνη, καὶ τὸ κἀνὶς εἰς τὴν ἐντέλειαν . . .

— Νὰ ἰδοῦμεν, νὰ ἰδοῦμεν αὐτὸ τὸ φαγὶ.

— Παίρνω τρία τέσσαρα γκιώμηλα (πατάκια) ἐκεῖνα τὰ καλὰ, ἐξεύρετε; τὰ κίτρινα· τὰ βάλλω τὸν φούρνον τῆς θερμάστρας μου· καὶ ἀφοῦ ψηθούνη ζουλω καλὰ καλὰ μὲ ὀλίγον γάλα . . . ὀλίγον ἄλας καὶ . . . γίνετ' ἕνα φαγὶ! . . . οὐράνιον! οὐράνιον! σὰς μέλει ἂν ἦτο φρόνιμος, θὰ σὰς δώσω ἐγὼ κἀνὶς μὲν ἡμέραν, νὰ δοκιμάσετε . . .

— Καθὼς θὰ εἶναι καμωμένον καὶ ἀπ' αὐτὰ τὰ φαγὶ χερὰκι, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ μοῦ φανῇ ἔξω τὸν. Πλὴν ἂς ἰδοῦμεν . . . Εἶπα μὲν εἰκοσιτρία φράγκα διὰ τροφήν καὶ δώδεκα φράγκα δι' ἐνάκι, μὰς καὶ τριανταπέντε φράγκα τὸν μῆνα . . . Ἐπειτα εἰς

— Ἔως τὰ σκρανταπέντε ἢ πενήντα φράγκα ἄτινα
 δίδω, μοῦ μένουν δέκα ἢ δεκαπέντε φράγκα διὰ ξύ-
 φως τὸν χειμῶνα, φορέματα καὶ πλυστικά . . . δη-
 λὸς τὸ σαποῦνι· ἐπειδὴ ἐγὼ πλύνω τὰ φορέματά μου
 καὶ τὸν μόνον τὰ σινδόνια δίδω ἔξω . . . ποῦ νὰ διδῇ
 μοι καὶ τὰ μικρὰ πράγματα ! δὲν ἐφθάναν τὰ μαλ-
 κάφαλά μου . . . ἂν εἰπῆτε εἰς τὸ σιδήρωμα ! . . .
 ἵππον διὰ τὰ ξύλα, τὸν χειμῶνα καίω ἕνα ἡμισυ φορ-
 τὸν καὶ τεσσάρων πέντε σολδίων ἡλάδι τὸ βράδυ, εἰς
 τὸν λύχνον μου . . . καταβαίνουν τὸν χρόνον ὀγδοῶντα
 ἡμερῶν φράγκα διὰ θέρμανσιν καὶ φῶς.

— Εἰς τρόπον ὥστε μάλις σὲ μένουν ἑκατὸν φράγκα
 καὶ φορέματα ;

— Μάλιστα· ἐπάνω λοιπὸν εἰς αὐτὰ οἰκονόμησα τὰ
 ἑκατὸν φράγκα, ὡς σὰς εἶπα.

— Ἀλλὰ τὰς ἐσθῆτάς σου, τὰ ὑποδήματά σου,
 καὶ τὴν τὴν ὠράκιαν καλύπτραν ;

— Τὴν καλύπτραν μόνον ὅταν ἐκβαίνω ἔξω τὴν
 ὥραν οἰκονομία· εἰς τὸ οἶκόν μου κάθημαι ἄσκε-
 τή . . . ἔπειτα, ἐγὼ τὰς καλύπτρας μου τὰς κάμνω
 ἐνταχὴ μου . . . Ὅσον διὰ τὰς ἐσθῆτάς μου καὶ τὰ ὑ-
 ποδήματά μου . . . ἂς ᾖ καλὰ τὸ Τέμπλο.

— Ἀ, τῶνόντι . . . τὸ εὐλογημένον Τέμπλο . . . Ἐ !
 εἶπαι ἐκεῖ ; . . .

— Ἐξαίρετα ! Νὰ ἰδῆτε καὶ ἐσθῆτας, θαῦμα ! Νὰ
 ἀπολάβετε· αἱ μεγάλαι κυραὶ συνειθίζουσιν νὰ διδῶν
 ἀποφόριά των εἰς τὰς θαλαμηπόλους των . . . Πλὴν,
 ἀποφύγετε ἀποφορία . . . μάλις νὰ τὰ ἐφόρεσαν ἕνα ὄχι
 ἑκατὸν μέσα εἰς τὸ ἀμάξι . . . αἱ θαλαμηπόλοι παγαίνουν ἀ-
 ποφορίαν καὶ τὰ πωλοῦν εἰς τὸ Τέμπλο . . . χάρισμα σχεδόν . . .
 λοιπὸν . . . ἰδῆτε· αὐτὴ ἡ ἐσθῆς μου δὲν εἶναι με φαί-
 νεται κακὴ· διὰ δεκαπέντε φράγκα· τὸ πιστεύετε ; καὶ
 εἶναι καλὸς μερινός· ἴσως ἐκοίσε παρὰ τῶν ἑξῆς

φράγκων ὅταν ἔγινε καινούρια· μόλις νά τήν ἐφ
πέντε φοραῖς· τήν ἐδιόρθωσα εἰς τὸ ἀνάστημά μου
κ' ἐλπίζω ὅτι μοῦ κάμνει τιμὴν τί ; . . .

— Ἡ ἐσθῆς νά σέ κάμῃ τιμὴν ! τοῦ λόγου σου
μνεῖς τιμὴν εἰς τήν ἐσθῆτα . . . Ὁμῶς τώρα, βέ
μὲ τὴν εὐκολίαν αὐτὴν τοῦ Τέμπλου, καταλαμ
πῶς σὲ φθάνουν τὸν χρόνον ἐκτὸν φράγκα διάφορα.

— Ψεύματα ; Ἄν εἰπῆτε καλοκαρινὰς ἐσθῆτα
μὲ πέντ' ἑξ φράγκα ἔχετε τὴν λαμπροτέραν· ὑπο
τια ὡσὰν μὲτὰ ὁποῦ φορῶ, καινούρια σχεδὸν σὰς
διὰ δύο τρία φράγκα. Ἰδοὺ δὲν εἶναι ὡσὰν νά
εἰς τὸ ποδᾶρι μου ; εἶπεν ἡ Γελασίνα, καὶ σταθεῖ
δειξε τὴν ἄκρην τοῦ χαρίεντος ποδός της, ὄντως
λιστα ὑποδεδεμένου.

— Τὸ ποδαράκι εἶναι κομψότατον, τῶνόντι
δυσκόλως πρέπει νά τοῦ εὐρίσκετε πέδιλα . . . Ἦ
ἂν εἰς τὸ Τέμπλον πωλοῦν ὑποδημάτια καὶ διὰ π
μικρά . . .

— Τώρα μὲ κολλακεύετε, καλέ μου γείτονα, ὅφ
μοφανῶς· ὁμολογήσετε ὅμως ὅτι μ' ἓνα ἡμισυ φρά
τὸν μῆνα ἔμπορεῖ ὅταν θέλῃ νά περάσῃ μίξ νέα ὄλ
ναχη, ὅπως οὖν καλὰ ! Πλὴν καὶ τὰ τετρακόσια π
τα φράγκα τὰ ὅποια εἶχα ὅταν ἐκβῆκα ἀπὸ τὴν φ
κὴ δὲν μὲ ὑφέλησαν ὀλίγον ἕως νά κατασταθῶ
Ἄφοῦ μὲ εἶδαν, ὅτι εἶχα τὸ νοικοκυριό μου καὶ
ἤμουν τοῦ χαμοῦ, ἤρχησαν πλέον νά μ' ἐμπιστεύω
καὶ νά μοῦ φέρνουν ἔργον. Πλὴν ἐπέρασαν τρεῖς μ
ἕως νά τὸ ἀξιωθῶ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα ἔτρε
ἀπὸ τὰ ἑτοιμα.

— Ποῖος νά σέ ἰδῇ, καλὴ μου γειτόνισσα, γελα
καὶ παταστὴν καθὼς εἶσαι, καὶ νά σέ εἰπῇ τόσον γ
στικὴν νοικοκυράν ! Ἐγὼ δὲν τὸ ἤλπιζα ποτέ· σ'
μολογοῦμαι τὸ κρίμά μου. Εἰς Βιβλιοθήκη Βεροῦσης

Α! ὅταν κάνεις ἦναι εἰς τὸν κόσμον ὁλομόναχος, ἐν θέλει πρέπει νὰ οἰκονομήσῃ τὴν φωλεὰ του μπορεῖ.

Καὶ ἔχεις μίαν φωλεὰν χαριστάτην, χαριστάτην! Ψεύματα; διότι τέλος πάντων τί θέλω καὶ δὲν ; μάλιστα πληρώνω κ' ἓνα ἐνοῖκι ἀνώτερον τῶν εἰδῶν μου· ἐπειτα, ἔχω πουλάκια· τὸ καλοκαίρι, δὲν λείπουν ἀπὸ τὸ μάρμαρον τῆς ἐστίας μου· χιστον δύο γλάστραι μὲ ἄνθη χωριστὰ τὰ κιβώτινα ἔχω ἐπάνω εἰς τὸ παράθυρό μου, καὶ τὸ μετοῦ κλωβίου μου· καὶ πάλιν, καθὼς σὰς εἶπα, εἶλεῖ καὶ κατὰ μέρος τρία ἥμισυ φράγκα εἰς τὸν παρὰ μου, ὥστε νὰ φθάσω μίαν ἡμέραν ν' ἀποχωρῶ κ' ἐκεῖνα τὰ πράγματα τὰ ὅποια σὰς ἐδειξάστω λίσσουν τὸ μάρμαρον τῆς ἐστίας μου.

Καὶ αὐτὰ τώρα τὰ τρία ἥμισυ φράγκα τί εἶναι;

Τί νὰ σὰς εἰπῶ! τώρα ὕστερα, εἶδα αὐτοὺς τοὺς πονηροὺς Μορέλ τόσο ἀξίους λύπης, ὥστε εἶπα μὲ τὸν παρὰ μου· Εἶναι τώρα γνωστικὸν ἐγὼ νὰ ἔχω τρία φράγκα νὰ κάθωνται τοῦ κακοῦ μέσα εἰς ἓνα κουμπερὶ, ἐνῶ εἰς τὸ πλάγι μου ἀποθαίνουν τῆς πείνης αὐτοὶ καλοὶ ἄνθρωποι! . . . Καὶ ἐδάνεισα δὲ τὰ τρία φράγκα εἰς τοὺς Μορέλ. Ἦγουν ἐδάνεισα . . . τοὺς Μορέλ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον διὰ νὰ μὴν τοὺς ταπεινώσῃ τοὺς ἀνθρώπους, ἐπειδὴ τοὺς τὰ ἔδωσα τότε ἀπὸ τῆς ἐστίας.

Ὁμως τώρα, καλὴ μου γειτόνισσα, ἀφοῦ βλέπεις αὐτοὺς ἄνθρωποι οἰκονομήσαν, πιστεύω νὰ σὲ τὰ ἐπιβλέψουν.

Πιθανόν' εἰ τί εἶχα τί ἔχασα . . . πάντοτε θὰ μοῦ μία καλὴ ἀρχὴ διὰ τὰ στολίσματα τοῦ μαρμαρόν ἐστίας μου . . . Αὐτὰ θὰ γίνω!

— Ἐπειτα καὶ αὐτὸ νὰ μὴ γίνη, πάντοτε
κάνεις νὰ ἔχη κατὰ μέρος χρήματα, διότι δὲν
τί γίνεται εἰς τὸ μέλλον. . .

— Εἰς τὸ μέλλον ;

— Ὑπόθεσε, ὅτι ἀρρώστούσες . . .

— Ἐγὼ . . . ν' ἀρρώσθήσω ;

Καὶ ἡ Γελασίνα ἐδόθη εἰς νέους καὶ μεγάλους
πας, τόσον δυνατοὺς, ὥστε παχὺς τις ἀνθρώπος
προηγείτο αὐτῆς, βαδίζων ἐπίσης καὶ κρατῶν
βραχίονά του ἓνα σκύλον ἐστράφη καὶ τὴν εἶδε
ραχὴν ἐνόμισεν ὅτι ἡ νεανὺς ἐγέλα δι' αὐτόν.

Ἄλλ' ἡ Γελασίνα, ἐπαναλαβοῦσα τὸ σοβαρὸν
καμὲ πρὸς τὸν παχὺν διαβάτην μικράν τινα ὑπό
καὶ δεικνύουσα τὸν σκύλον τὸν ὁποῖον ἐκράτει
βραχίονά του

— Ὁ Ἀζὺρ ! ἐκουράσθη ; τὸν λέγει.

Ὁ διαβάτης ἠκολούθησε τὸν δρόμον του γὰρ
ὑβριστικῶς.

— Εἶδες τώρα τί τρελλὴ εἶσαι ! εἶπεν
δόλφος.

— Ὅμως δὲν πταίετε καὶ σεῖς ὀλίγον . . .

— Ἐγὼ ;

— Βέβαια· κάθησθε καὶ μὲ λέγετε λόγια τρελλὰ

— Λόγια τρελλὰ, ἐπειδὴ εἶπα ὅτι εἶναι πιθανόν
ν' ἀρρώσθήσῃς καὶ μίαν φοράν ;

— Ἐγὼ ν' ἀρρώσθήσω ;

Καὶ ἰδοὺ πάλιν γέλωτες.

— Παράξενον τὸ ἔχεις ;

— Σὰς φαίνομαι ἀπ' ἐκείνης ὁποῦ ἀρρώστουν

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ποτὲ δὲν εἶδα μορφὴν
ροδινην καὶ πλεόν ζωηράν.

— Λοιπὸν . . . διατί θέλετε ν' ἀρρώσθήσῃ πατὴρ

— Καὶ πῶς ! . . .

δεκαοκτώ χρόνων, με τὴν ζωὴν ὅπου περνᾷ . . .
 ἡναι τὸν ἕνα τοιοῦτον ! . . . Σηκώνομαι εἰς τὰς
 ὥρας τὸ πρωῒ, χειμῶνα καλοκαίρι· πλαγιάζω εἰς
 καὶ ἡ εἰς τὰς ἑνδεκά· τρώγω μόνον ὅταν πεινῶ·
 πεινῶ πολὺ, αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια· ἀπὸ κρύου
 πορέω, ἐργάζομαι ὅλην τὴν ἡμέραν, τραγῶδῶ ὡ-
 ἵν κορυθαλφῶ, κοιμῶμαι ὥσάν γούρουνακι, συλλο-
 γμίζω δὲν ἔχω εἶμαι ἡσυχῇ, εὐθυμῇ· εἶμαι βε-
 ὅτι δουλειὰ ποτὲ δὲν θά μού λείψει, ἐπειδὴ ὅλους
 εὐχαριστῶ . . . Πῶς τώρα θέλετε ν' ἀρρωστήσω
 . . . νόστιμο καὶ τοῦτο ! . . .

καὶ ἰδοὺ γέλωτες.

Ἠρόρησεν ὁ Ῥοδόλφος εἰς τὴν τυφλὴν καὶ εὐδαίμο-
 ταύτην πεποιθὴσιν τῆς νεκνίδος· καὶ ἤδη μετενοεῖ ὅτι
 ἠρόρησεν νὰ διασεύσῃ αὐτήν . . . Λύπη τὸν ἐκυρίευσεν εἰς τὴν
 αὐτήν, ὅτι ἑνὸς μόνον μηνὸς ἀσθένεια ἦτον ἱκανὴ νὰ ἐξα-
 ἵκῃ τὴν γελοέσσαν καὶ γαλήνιον αὐτήν ὑπαρξιν. Ἡ
 ἡμυχὸς αὐτῇ τῆς Γελασίνης πίστις, ἡ εἰς μόνον τὸ
 Ῥοδόλφος καὶ εἰς τὰ δεκαοκτὼ τῆς ἔτη, τὰ μόνον τῆς ἀγα-
 . . . στηριζομένη . . . ἀξιοσέβαστος καὶ ἱερὰ ἐφαίνε-
 εἰς τὸν Ῥοδόλφον. Καὶ δὲν ἦτο πλέον αὐτὴ ἀμερι-
 σία, οὐδ' ἀπρονοησία, ἀλλὰ φυσικὴ ἀφοσίωσις πρὸς
 θεῖαν δικαιοσύνην, ἥτις ποτὲ δὲν ἐγκαταλείπει ἐν
 ἡμῶν τίμιον, φιλόπονον καὶ ἀγαθόν· ἐν πτωχὸν παι-
 μὴ ἔχον ἄλλο πταίσμα, παρ' ὅτι ἐπιστηρίζετο εἰς
 νεότητά καὶ ὑγείαν τὴν ὁποῖαν ἀπελάμβανε παρὰ
 . . . ὅταν τὴν ἀνοιξὶν τὰ πτηνὰ τοῦ οὐρανοῦ, εὐ-
 καὶ τερετίζοντα παίζουσιν εἰς τὸ τριφύλιον, ἡ
 οὐσαι τὸν χλίσρον καὶ κυανχυγὴ αἰθέρα διὰ τῶν τε-
 πτερύγων των . . . φροντίζουσι τελείως περὶ τοῦ
 τοῦ χειμῶνος ;

Τὸ λοιπὸν, εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος πρὸς τὴν μικρὰν
 (ΤΟΜΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ) 20.

τεχνίτριαν, τοῦ λόγου σου δὲν γυρεύεις τίποτε
τερον ; εὐχαριστεῖσαι καθὼς εἶσαι ;

— Εὐχαριστοῦμαι· τίποτε περισσότερον,

— Τίποτε, τίποτε ; . . .

— Ὅχι . . . δηλαδὴ . . . ν' ἀγροικούμεθα·
κεῖνα τὰ στολίσματα διὰ τὸ μάρμαρον τῆς
μου . . . ὅσοι καιρὸς νὰ περάσῃ . . . θὰ τὰ παρ
αὐτῇ ἢ ἰδέα ἐκαρφώθῃ εἰς τὴν κεφαλὴν μου . .
γίνει . . . τέλος πάντων δουλεύω τὴν νύκτα μίαν
περισσότερον.

— Ἄλλο κἀνένα πρᾶγμα ;

— Κἀνένα . . . ἀπὸ σήμερον πλέον δὲν μὲ δ
κἀνένα ἄλλο.

— Πῶς, ἀπὸ σήμερον ; . . .

— Διότι ὡς προχθὲς ἀκόμη ἐπεθυμοῦσα κἀνένα
τονα τῆς ἀρεσκείας μου . . . διὰ νὰ κάμνω καὶ
τὸν ὅπως ἐκκίνα με τοὺς ἄλλους . . . νὰ βοηθῇ
τὸν ἄλλον εἰς τὴν οἰκονομίαν τῶν πραγμάτων
ὅ,τι περνᾷ ἀπὸ τὸ χέρι μου νὰ τοῦ κάμνω, κα
μοῦ κάμνη κα' ἐκεῖνος ὅ,τι περνᾷ ἀπὸ τὸ χέρι του.

— Εἰς αὐτὸ εἵμεθα σύμφωνοι . . . θὰ ἔχεις
φροντίδα διὰ τὰ φορέματά μου, κα' ἐγὼ πάλιν θὰ λ
νω τὸ ἔδαφος τῆς κάμερής σου . . . ἃ . . . ἀληθινά
ριπλέον τοῦ λόγου σου θὰ μ' ἐξυπνᾷ ἐνωρίς . .
κτυπᾷ τὸν τοίχόν μου . . .

— Καὶ θαρρῶτε ὅτι αὐτὸ μόνον ;

— Τί ἄλλο ;

— Λεῖ, καλὰ ! Ἀμὴ τὴν κυριακὴν ; δὲν θὰ μὲ
γαίνετε κάθε κυριακὴν εἰς τὸν περίπατον ; εἰς
φραγμοὺς ἢ εἰς τὰ βουλευθάρτα ; . . . μόνον αὐτῇ
ἡμέραν εὐκαιρῶ νὰ διασκεδάσω κα' ἐγὼ ὀλίγον . . .

— Σύμφωνος τὸ καλοκαίρι· περπατῶμεν εἰς
ὁρὴν.

Ὁχι, τὴν ἐξοχὴν τὴν βαρύνομαι ἐγὼ ἀγαπῶ
ρίσια . . . ἕνα καιρὸν ἔμως, ἐπήγαينا κάποτε εἰς
οὐκίαν εἰς τὸ Μευδόνιον (Meudon), εἰς τὸν Ἅγιον
Γερμάν (Saint Germain), πλὴν μόνον διὰ τὰ εὐχαρι-
στία ἀπὸ τὰς φιληνάδας μου τῆς φυλακῆς· τὴν
Κελαϊδήστρα, ἐπεὶ δὴ ἐτραγωδοῦσε πολλὰ συχνά·
ὡς κόρη καλὴ.

- Καὶ ποῦ εἶναι τὴν ἀντὶς;

- Δὲν ἐξέρω· ἐξώδευε τὰ χρήματα ὅσα εἶχε μα-
κρὰ εἰς τὴν φυλακὴν, ὅλα εἰς διασκεδάσεις, καὶ ὁμῶς
τὴν νύκτα ποτὲ δὲν ἐφαίνετο ὡς νὰ διεσκέδαζε τὴν
καρδίαν πάντοτε μελαγχολικὴν· ἦτον ὁμῶς καλὴ!
Πονόφουρη! . . . Ὅταν ἐκβαίναμεν μαζὴ, δὲν εἶχα
ἀκόμη ἔργον· ἀπὸ τοῦ κούρου, δὲν ἐσάλευσα πλέον ἀπὸ
καμνήν μου· τῆς εἶπα ποῦ κατοικῶ, ὁμῶς ποτὲ
ἦλθε νὰ με ἰδῇ· θὰ κούρε καὶ ἐκείνη ἔργον, βέβαια . . .
ὡς νὰ σὺ εἶπες, ὅτι ἡγαποῦσα τὰ Παρίσια παρὰ τὰ
ἄλλα μέρη. Τὸ λοιπὸν, τὰς κυριακάς, ὅταν ἀγαπᾷ-
το παγαίνομεν εἰς κἀνέναν ξενοδοχεῖον καὶ γευματίζο-
μεν, κάποτε καὶ εἰς τὸ θέατρον. Ἡ, ἂν δὲν ἔχετε χρή-
ματα, παγαίνομεν καὶ βλέπομεν τὰ ὠραιότερα ἔργα-
ματα . . . ἔχουν τόσα εὐμορφα πράγματα . . . πάν-
τες κἀνεὶς διασκεδάσει. Ὅμως, μὴ σὺς μέλεις! . . . θὰ
σε δεῖ θὰ σὺς κάμνω τιμὴν . . . Νὰ ἰδῇτε τί καλὰ
εἶμαι! νὰ βάλλω μίαν εὐμορφήν ἐστῇται ὅπου ἔχω,
κουκὴν μου, τὴν ὁποῖαν φέρω μόνον ταῖς κυρια-
καῖς! μου παγαίνει μία τρέλλα! ἔπειτα ἔχω καὶ
μικρὴν καλύπτραν, περικεκοσμημένην με τρίχαπτα
(τρέλλας) καὶ κόμβους ἀπὸ ταινίας κιτρίνας, ὅπου
παγαίνουν ἄσχημα ἐπάνω εἰς τὰ μαλλία μου . . .
ὡς ζεῦρετε . . . ἔπειτα τὰ ὑποδημάτιά μου, ἀπὸ
ἄνθρακος τῆς Τουρκίας, ὅπου τὰ παρήγγειλα δὲ ἐξ ἐπί-
σης εἰς τὸ ποδάρι μου . . . ἕνα λαμπρὸ σάβανον!

Θαῖρε! κάνεις, ὅτ' εἶναι καμίρι! Νά ἰδῆτε, νά ποῖται θά γυρίζουν νά μᾶς βλέπουν ὅταν περναῖμε ἀνδρες, θά λέγουν! » Ἀλλ' εἰς τὴν ζωὴν μου, δὲ εὐκαταφρόνητη αὐτὴ ἡ μικρὴ. » Αἱ γυναῖκες πάλι λέγουν: « Ἐξέυρετε, ὅτι αὐτὸς ὁ νέος ὁ ὑψηλὸς καὶ γνὸς ἔχει μίαν ἐξαιρετὴν μορφήν! . . . ἰδῆτε πόσον νικὸς! . . . ἰδῆτε πῶς τοῦ παγαίνει ἀξιόλογα τὸ μουστάκι . . . » Καὶ εἶναι τῶντι μὲ τὸν γνώμον μ' ἀρέσουν πολὺ τὰ μουστάκια . . . Κατὰ δυστυχίαν κύριος Γερμανὸς δὲν εἶχεν, ἐξ αἰτίας ὅπου ἦτον ἐν φρεσὶν. Ὁ κύριος Καβριώνης εἶχε, πλὴν ἥσαν καὶ καθὼς καὶ τὰ μεγάλᾳ του γένεια: καὶ τὰ μεγάλᾳ νεια, νά σᾶς εἰπῶ, δὲν μ' ἀρέσουν! ἔπειτα, ἕκαμναι πάλις ἀταξίᾳ εἰς τὸν δρόμον, ὅταν ἐκβαίναμεν ῥαζε καὶ τὸν δυστυχῆ αὐτὸν κύριον Πιπελέτον παρά λυ, πρέπει νά ᾄδετε. Ἄ . . . ὁ κύριος Γυρωδίου πρὸ τοῦ κυρίου Καβριώνη γείτωνάς μου) ἐνδύνατο πολλὴν χάριν, ὅμως ἦτον ἀλλοθίματος . . . Καὶ εἰς ἀρχὴν, νά σᾶς εἰπῶ, αὐτὸ μ' ἐστενοχωροῦσε πολὺ ὅ μ' ὠμιλοῦσε, ἐνόμιζα ὅτι ἐστένετο καὶ ἄλλος κάποιος εἰς τὰ πλάγι μου, κ' ἐγύριζα κάθε στιγμὴν νά ἰδῶ ἦτο.

Καὶ ἰδοὺ γέλωτες.

Τὴν φλυαρίαν ταύτην ἤκουεν ὁ Ροδόλφος μετὰ μισογίας, καὶ ἠγνόει τί νά ὑποθέσῃ περὶ τῆς ἀρετῆς Γελασίνης. Πότε ἡ ἐλευθερία τῶν λόγων της καὶ ἡ ἀμνησις τοῦ χονδροῦ κλειθροῦ, σχεδὸν τὸν κατέπειθε ὅτι ἡ νεῖνις αὕτη εἶχε πρὸς τοὺς γείτονάς της ἀνὰ ἀδελφικῇ: ἄλλοτε πάλιν προσεμεῖδία εἰς τὴν τοιαύτην εὐκολοπιστίαν του, σκεπτόμενος ὅτι ἦτο σχεδὸν ἀδύνατον μία τοιαύτη νέᾳ, ἐγκαταληλειμμένη, νά ἔμεινε ἐκ τῶν ἐπηρεϊῶν τῶν ΚΚ. Γυρωδίου, Καβριώνη συντροφίας.

— Οὕτω λοιπὸν θὰ περνῶμεν τὰς κυριακάς μας, κα-
μου γειτόνισσα! μὴ ἀρέσει πολὺ μὴ σε μέλει καὶ θὰ
λαλεῶμεν καλὰ! . . .

— Ὅμως, κύριε ἐξοδευτῇ, σταθῆτε . . . τὸ πονη-
ρὸν κρατῶ ἐγώ. Μὲ τρία μόνον φράγκα, νὰ ἐξέρ-
γῃ τὸ καλοκαίρι θὰ γευματίζωμεν πολὺ καλὰ . . .
ὅτι τὸ καλοκαίρι θὰ γευματίζωμεν πολὺ καλὰ! . . . εἰς τὴν Μονὴν ἢ εἰς τὸ Ἑρημη-
ριον Μοναχάρτρου παρεκτὸς τούτου, πέντ' ἔξ χοροὺς
βάλαι, κάμποσαις ἱππηλασίαις ἐπάνω εἰς τὰ ξύλινα
ἀλυστῆρα . . . ἀγαπᾶτε νὰ ἱππεύετε εἰς τὰ ξύλινα ἀλο-
γιστῆρα . . . ἐγὼ ἀγαπῶ πολὺ . . . καὶ τί στοχάζεσθε νὰ
ἐκδεύωμεν δι' ὅλα αὐτά; . . . πέντε φράγκα . . . οὔτε
πολὺν παραπάνω. Χορεύετε βάλς;

— Μάλιστα! . . . καὶ καλὰ.

— Ἐχω εὐχαρίστησιν! ὁ κύριος Καβριώνης πάντο-
τε μὴ ἐπαιτοῦσε κ' ἔπειτα, διὰ νὰ γελᾷ, ἐπικνε κ' ἔρρι-
πτε τράκαις μέσα εἰς τὰ ποδάρια τῶν ἄλλων ὥστε
ἐκτίνθησαν νὰ μὴ μᾶς θέλουν πλεον εἰς τὴν Μονήν.

— Ὅσον διὰ τράκαις, σὲ δίδω ἐγγύησιν νὰ μὴ μετα-
βιθῶ ποτέ μινε κατὰ τοῦτο ἥσυχη . . . Τὸν δὲ
ἐκμύων, τί θὰ κάμνωμεν;

— Τὴν χειμῶνα, ἐπειδὴ τότε δὲν πεινᾷ κανεὶς πολὺ,
καὶ γευματίζωμεν ἐξαίρετα μὲ δύο μόνον φράγκα! θὰ
ἐκμύων καὶ τρία διὰ τὸ θέατρον, ἐπειδὴ δὲν θέλω
ἐπερβῆτε ποτὲ τὰ πέντε φράγκα σας! ὀλίγα εἶναι!
καὶ μοναχὸς νὰ ἦσθε ἠθέλετε πάντοτε νὰ τὰ ἐξο-
μύων εἰς τὸ καρνεῖον ἢ εἰς τὸ σφαιριστήριον, μαζὶ
ἀνθρώπους τοῦ κακοῦ, ὅπου βρωμοῦν καπνὸν ἀπ' ἐ-
κμύων καὶ τὸ πέραμα. Δὲν εἶναι χιλιάς φορές καλλήτερον
ἐκμύων κανεὶς τὴν ἡμέραν τοῦ μὲ μίαν μικρὰν φίλην,
καὶ τὴν καλὴν, σύχαρην, ἥτις θὰ σᾶς οἰκονομῇ καὶ ὅλα
ἐκμύων ἀπὸ τὸ χέρι της! θὰ περιβράκτετε τοὺς λαι-
κούς σας, θὰ φροντίζει διὰ τὰ φορέματά σας θη.

— 'Αναμφισβόλως τὸ κέρδος εἶναι ὀφθαλμοῦ καλὴ μου γειτόνισσα· φῶς φανερόν. Μόνον, ὅταν πνιπτοῦν οἱ φίλοι μου νὰ κρατῶ τὴν χαριτωμένην μου σύντροφον ; . . .

— 'Ε ! ἄς μᾶς ἀπαντοῦν· θὰ λέγουν· Αὐτὸς βολος, ὁ 'Ροδόλφος, καὶ καλὴν τὴν ἡμέραν !

— Γνωρίζεις τ' ὄνομα μου ;

— Ἡρώτησα εἰς ποῖον ἐνοικιάσθη ἡ πλαγὴ καὶ ἡμέραν.

— Τιμῶντι, σὶ φίλοι μου, θὰ λέγουν· Καὶ τὴν ἐπέτυχεν αὐτὸς ὁ διάβολος, ὁ 'Ροδόλφος ! . . . θὰ μὲ ζηλεύουν.

— Ψεύματα ;

— Ὅλ' αὖτε νομίζουν εὐτυχῆ.

— Ψεύματα ; . . . ψεύματα ; . . .

— Καὶ ἄς μὴν ἡμαί καὶ ὅλα ὅσον θὰ τοῦ φαίνο

— Τί πειράζει ; ἐκεῖνοι ἄς τὸ πιστεύουν . . . τοὺς ἄνδρας τοῦτο ἀρκεῖ.

— 'Αλλ' ἡ φήμη σου ; τί θὰ λέγουν διὰ σέ ;

— Ἡ Γελασίνα ἐξέβαλε μέγαν γέλωτα.

— Ἡ φήμη μου ! ἐγὼ τώρα . . . μία βράπτρια τέτοια παραμύθια τὰ πιστεύει ποτὲ κανεὶς ; Ὑπέλαβ' ἡ νεάνις, ἂν εἶχα πατέρα ἢ μητέρα, ἀδελφὸν ἢ ἀδελφὴν, χάριν ἐκείνων ἤθελα προσέχω . . . 'Αλλ' ἐγὼ μαι ὁλομόναχη· τί με μέλει· ὅ,τ' εἰποῦν ; . . . νὰ γνωρίζω μόνη μόνη μου, ὅτι δὲν εἰμαι κόρη, ἐπὶ διστῇ, καὶ δὲν μὲ μέλει τέσσαρα.

— 'Αλλ' ἐγὼ ; τί λέγεις δι' ἐμέ ; ἐγὼ θὰ εἰμαι στυχῆς.

— Δικτὶ ;

— Διότι θὰ περῶ ὡς εὐτυχῆς, ἐνῶ εἰς ἐναντίαν σὲ ἀγαπῶ καὶ θὰ μὲ ἀγαπᾷς . . . ἀπαράλλακτα καὶ ἐγευματίζεις εἰς τοῦ Θεοῦ Κεῖται . . . ὅταν ἐτραγου

ἴδω καὶ ἀνάγνωσιν ἐνδὲς βιβλίου τῆς μαγερικῆς.
 - Πά! πᾶ! συνειθέζετε ὀλίγ' ὀλίγον· θὰ εἶμαι πρὸς
 τόσον ἡμερῇ, τόσον εὐγνώμων καὶ τόσον ἀπειρακτῇ,
 ὡς βάλλω στοίχημα, θὰ εἰπῇτε· Τέλος πάντων, δ-
 ῖ θέλα νὰ περνῶ τὴν κυριακὴν μου μ' ἐνὰ φίλον, τὸ
 ν τὴν περνῶ καὶ μ' αὐτήν. . . Τὰς καθημερινὰς τὸ
 θυ, ἐν ᾗ θ' ἐλεύθερος καὶ δὲν βράνεσθε, ἔρχεσθε καὶ
 νᾶτε τὴν ὥραν εἰς τὴν κάμερῃ μου· θὰ εὐρίσκετε τὴν
 τῶ μου καὶ τὸ φῶς μου· δὲν θὰ χρειάζεσθε εἰς τὴν
 μερὴν σας φωτίζειν καὶ φῶς· δανείζεσθε ἀπὸ πουθενά
 θιστορίας, καὶ κάθεσθε καὶ μοῦ ἀναγινώσκετε. . . Δὲν
 καὶ καλῆτερα παρὰ νὰ παγαίνετε νὰ σκορπίζετε τὰ
 ῖματά σας εἰς τὸ σφαιριστήριον; Ἄν πάλιν σχολυᾷ-
 ῖ ἀπὸ τοῦ παραυθέντου σας, καὶ προτιμάτε νὰ
 ῖτε εἰς τὸ κάφενεῖον, ὅταν ἐπιστρέφατε, μοῦ λέγετ'
 καλησπέρα, ἂν ἀκόμη εἶμ' ἐξυπνῇ· εἰδεμῇ, τὴν ἄλ-
 ῖν ἡμέραν τὸ πρωῒ, θὰ σας λέγω τὰ καλημέρα, κτυπῶ-
 τὸν τοίχόν σας, διὰ νὰ σας ἐξυπνῶ. . . Ἰδοὺ· ὁ κύ-
 ῖς Γερμανός, ὁ ὕστερινός γείτωνας, ὅλαις τοῦ ταῖς
 ῖαυτε τὰς ἐπερνοῦσε τοιαυτὰ τρόπῳ μαζὶ μου· καὶ
 ῖν ἅτο μετανοημένος, σας βεβαίω! . . . Μοῦ ἀνέγνω-
 ῖν ὅλας τὰς μυθιστορίας τοῦ Οὐάλτερ Σκόττ. . . τί
 ῖται! Ἐνίστε, τὴν κυριακὴν, ὅταν ὁ καιρὸς ἦτον ἀ-
 ῖας, ἀντὶ νὰ παγαίνῃ εἰς τὸ θέατρον, ἡγόραζε κἀνέ-
 ῖ γλύκισμα εἰς τοῦ ζαχαροπώλου, ἐτρώγαμεν καλὰ
 ῖα, ἔπειτα ἀνεγινώσκαμεν. . . Καλῆτερα δὲν ἤμπο-
 ῖσα νὰ διασχεδάσω εἰς τὸ θέατρον. Θέλω τάχα νὰ
 ῖς εἰπῶ, ὅτι δὲν εἶμαι τελείως δύσκολη εἰς τὸ νὰ συζῶ·
 ῖτι θέλουν μ' εὐρίσκουν πρόθυμον. Ἐπειτα, τοῦ λόγου
 ῖς ἐποῦ μοῦ εἰλέγετε προτῆτερα μήπως ἀρρωστήσω
 ῖτε· ἂν τύχῃ ποτὲ ν' ἀρρωστήσετε. . . νὰ ἴδῃτε πόση
 ῖα περνᾷ ἀπὸ τὸ χέρι μου! . . . ἐρωτήσετε τοὺς
 ῖα. . . Σας βεβαίω, κύριε Ροδόλφε, δὲν ἐκαταλάβε-

τε ἀκόμη πόσον εἴσθε εὐτυχής . . . Εἰς τὸ λαχέ-
ταριον) νὰ μ' ἐξητούσατε γειτόνισσαν, πάλιν δὲν
τε μ' ἐπιτύχει ποτέ.

— Τὸ πιστεύω πάντοτε, νὰ ῥεύρης, ἐγὼ ὑπὲρ
τυχής. Ἀλλ' εἶπες διὰ τὸν κύριον Γερμανόν· αὐτοῦ
ρα, ποῦ εὐρίσκεται;

— Μὲ φαίνεται ὅτι εἶναι εἰς τὰ Παρίσια.

— Καὶ δὲν τὸν εἶδες πλέον;

— Ἀφ' οὗ ἀνεχώρησε, δὲν ἦλθε πλέον νὰ μὲ

— Ἀλλὰ, ποῦ κατοικεῖ; τί κάμνει;

— Διὰ τὴν τὴν περιέργειαν, καλέ μου γείτονα.

— Διότι τὴν ζηλεύω, νὰ σὲ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν
πεν ὁ Ῥοδόλφος μειδιών, καὶ ἤθελα . . .

— Τὸν ζηλεύετε!!! Καὶ ἰδοὺ ἡ Γελασίνα γέλω-
'Ω! μὴ σας μέλει καὶ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος . . .
λαίπυρος νέος! . . .

— Σὲ ὁμιλῶ σπουδαίως, καλὴ μου γειτόνισσα
μ' ἐνδιαφέρει νὰ μάθω ποῦ εὐρίσκεται ὁ κύριος Γερ-
νός· τοῦ λόγου σου γνωρίζεις ποῦ κατοικεῖ, καὶ, δὲν
λέγω διὰ νὰ καυχῇ, ὅμως στοχάζομαι ὅτι ἐκα-
τες ὅτι δὲν εἶμαι ἄνθρωπος νὰ καταχρασθῶ ἕνα μι-
κρὸν τὸ ὅποσον μ' ἐμπιστεύσαι, . . . σὲ κάμνει ἔρ-
εἶναι διὰ καλὸν του . . .

— Σὰς ὁμιλῶ λοιπὸν καὶ ἐγὼ σπουδαίως, καλὴ
γείτονα· δὲν ἀμφισβῆλλω ὅτι ἀγαπᾶτε νὰ σταθῇ
φέλιμος εἰς τὸν κύριον Γερμανόν, ἀλλὰ τὸν ὑπεσχί-
νὰ μὴν εἰπῶ εἰς κανένα ποῦ ἐκαταίχθη . . . καὶ
βλέπετε, ὅτι οὐδ' εἰς σὰς τὴν ἴδιον δὲν τὸ λέγω, κα-
λάβετε πόσον μὲ εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸ εἰπῶ . . .
παρακαλῶ, τοῦτο μὴ σας καταφανῇ . . . Ἄν ἡ εὐχὴ
σας μοῦ ἐμπιστεύεσθε ἕνα μυστικόν, μὲ φαίνεται
ἠθέλει εὐχαριστηθῆναι πολὺ ὅτι τὸ φυλάττω τόσον
λά . . .

Πλὴν . . .

— Οχι, ὄχι, καλέ μου γείτονα, σὲ τὸ λέγω ἅπαξ παντός· μὴ μοῦ κάμετε ἄλλοτε τοιαύτην ἐρώτη-

... Ἐδοσα τὴν ὑπόσχεσίν μου, θὰ τὴν κρατήσω· ὅτι νὰ μοῦ κάμετε, δὲν θὰ ἔχω ἄλλην ἀπό-

...
Μ' ὅλην τὴν ἐλαφρόνοιάν της καὶ ἀπερυσκεψίαν, ἣ νῆς ἐπρόφερε τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις με τόνον τοῦτον στερεόν, ὥστε ὁ Ῥοδόλφος ἐνόησε με λύπην, ὅτι παλλὰ δύσκολον ἦτο νὰ μάθῃ παρ' αὐτῆς τὸ βούμενον. Δὲν ἤθελε καὶ νὰ μεταχειρισθῇ πανουργίαν ὅς τὸ νὰ διαφθείρῃ τὴν ἀξιέπαινον ἐχεμυθίαν ταύτην τῆς Γελασίνης· ἀφῆκε λοιπὸν τὴν πρότασιν αὐτὴν ἐπα-
λαβῶν με φαιδρότητα·

— Αἶ, ὑπάγει καλὰ· ὑπάγει καλὰ. Διάβολε! καὶ ἀνὰ τὰ ξένα μυστικά φυλάττετε τόσο καλὰ, φαντάζο-
ναι τὰ ἰδικά σου! . . .

— Ἐγὼ ἰδικά μου μυστικά! ἤθελα νὰ εἶχα . . . θὰ τὴν νόστιμον . . .

— Πῶς! ἡ καρδία σου τάχα δὲν ἔχει κανένα μυστικὸν μικρὸν μικρόν;

— Ἡ καρδία μου νὰ ἔχῃ μυστικόν;

— Βέβαια . . . τέλος πάντων δὲν ἠγάπησες ποτὲ κανένα; εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος παρατηρῶν τὴν Γελασίαν καρδαμυκτὶ, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ μαντεύσῃ τὴν ἀλή-

...
— Πῶς δὲν ἠγάπησα ποτὲ κανένα! . . . Καὶ ὁ κύριος Γυρώδιος; καὶ ὁ κύριος Καθριάνης; καὶ ὁ κύριος Γερμανός; καὶ σὺ; . . .

— Καλὰ . . . ὅπως ἀγαπᾷς ἐμὲ ἠγάπας καὶ ἐκεῖ-
νος; . . . τίποτε, τίποτε περισσότερον;

— Σὲς βεβαίως, τίποτε περισσότερον· ὀλιγώτερον μά-
λλον, ἐπειδὴ τ' ἀλλοίθωρα ὁμμάτια τοῦ κυρίου Γυρώ-

δίου, τὰ κόκκινα γένεια καὶ αἱ ἀταξίαι τοῦ κυρίου
 θριώνη καὶ ἡ κατῆφει τοῦ κυρίου Γερμανοῦ . . .
 ἐκεῖνος, ὁ ταλαίπωρος νέος ἦτον ὅλος μελαγχολία.
 ἐξ ἐνκνίσεως, σείς, εὐθύς καθὼς σᾶς εἶδεν . . . μου
 στε . . .

— Νὰ σοῦ εἰπῶ ἓνα λόγον, καλὴ μου γειτόνισ-
 σίς, νὰ μὴ σοῦ κακοφανῇ· θὰ σοῦ ὁμιλήσω
 θέρως . . .

— Λέγετε . . . λέγετε . . . δὲν μὲ μέλει τελείως.
 Ἐπιτα εἰσθε τόσον κλῆς, ὥστε δὲν θὰ ὑπάγει
 γλῶσσά σας, εἶμαι βεβαία, νὰ μοῦ εἰπῆτε κἀνένα
 ρεστον . . .

— Ἀ! ὄχι, βέβαια . . . Ἀλλὰ, εἰλικρινῶς . . .
 ἔκαμες ποτὲ ἐραστὴν;

— Ἐραστὴν! . . . καὶ ποῦ καιρὸς;

— Τί θὰ τὸν κάμεις τὸν καιρόν;

— Τί θὰ τὸν κάμω! τὸ πᾶν εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα
 εἶναι ὁ καιρὸς . . . Πρῶτον μὲν θὰ ζηλεύω ὥσάν τι
 θὰ στεναίξω καθημερινῶς καὶ, εἰπῆτέ με, σᾶς παρα-
 λῶ, μήπως τὰ ὅσα κερδίζω τὴν ἡμέραν εἶναι πολλὰ
 στε νὰ χάνω καὶ δύο τρεῖς ὥρες εἰς τὰ κλαύματα; Κε-
 ῖν μ' ἐγελοῦσαν . . . φαντασθῆτε! πόσα δάκρυα, πόσα
 λύπας! . . . ὄχι, ὄχι, καλῆτερὰ νὰ ἦμαι ἡσυχῇ!

— Πλὴν μήπως ὅλοι οἱ ἐρασταὶ εἶναι ἀπατεῶνες
 κάμνουν τὴν ἐρωμένην των νὰ κλαίῃ;

— Καὶ ἀπατεῶν νὰ μὴν ἦναι . . . πάλιν χειρότερο
 Ἡμποροῦσα ἐγὼ νὰ ζήσω στιγμὴν χωρὶς αὐτόν;
 ἐκεῖνος θὰ ἔχει ἴσως τὴν ἐργασίαν του εἰς τὸ γραφεῖο
 ἢ εἰς τὸ ἐργαστήρι του ὅλην τὴν ἡμέραν· τί θὰ κάμω
 ἐγὼ εἰς τὴν ἀπουσίαν του, θὰ θλίβομαι ἢ ὄχι; θὰ πλά-
 τω ἴσως χίλια πράγματα μὲ τὴν φαντασίαν μου.
 θὰ ὑποπτεύομαι ὅτι τὸν ἀγκυλοῦν καὶ ἄλλαι . . .
 τῶρ εἶναι εἰς ἐκείνας . . . Καὶ ἂν ἤσπινεν ἐμέ! . . .

ἴσῃτε δά ! . . . ἔξυρῶ ἐγὼ τέλος πάντων . . . τί ποτε νὰ συμβῇ ! Ἐν τοσοῦτῳ ἤθελ' ἀφήσει ὀπίσω τὸν μου αὐτὸ εἶναι ἀναμφίβολον . . . καὶ τότε, τί ἐλπὶς ἀπογίνει ; Τώρα, βλέπετε, εἰμαι διόλου ἀμέριμνη πάλιν μὲν προφθάνομαι, ἐνῶ ἐργάζομαι δώδεκα καπέντε ὥρας τὴν ἡμέραν· τί ἤθελα κάμει ἂν ἔχανα πρὸς τέσσαρας ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος ; . . . πόθεν νὰ ῥῳσῶ τὸν χαμένον αὐτὸν καιρὸν ; . . . ἀδύνατον ! . . . νὰ ὑπακύψω εἰς τὰς διαταγὰς ἑνὸς ἄλλου ; . . . ὦ ! τί, ὦχι ! . . . ἀγαπῶ τὴν ἐλευθερίαν μου . . . ἐγὼ πορροῦσα νὰ ἔμβω πρώτη εἰς τὸ ἐργαστήρι τῆς βάρτας διὰ τὴν ὁποίαν δουλεύω . . . ἤθελα ἔχει τετρακόσια φράγκα, καὶ τὸ φαγητόν μου, καὶ κατοικίαν.

— Καὶ δὲν τὸ δέχεσαι ;

— Ὅχι βέβαια . . . νὰ ἦμαι μισθωτὴ πλησίον εἰς ἄλλου, ἐνῶ, ὅσον καὶ νὰ ὑστεροῦμαι εἰς τὸ σπίτι μου, εἰμαι τοῦλάχιστον εἰς τὸ σπίτι μου· δὲν χρεωστῶ τίποτε . . . Ἐχω θάρρος, ἔχω καρδιά, εἰμαι ὑγιής, εἰμαι εὐθυμῆ . . . μὲ ἓνα καλὸν γείτονα ὡσάν τὴν εὐγενεῖαν σου, τί ἄλλο θέλω ;

— Καὶ δὲν σὲ ἤλθε ποτὲ ἡ ἰδέα νὰ νυμφευθῇς ;

— Νὰ νυμφευθῶ ! . . . καὶ νὰ νυμφευθῶ, τί ! ἐκεῖνος ποῦ θὰ πάρῳ θὰ εἶναι πτωχὸς ὡσάν ἐμέ. Ἰδῇτε τοὺς ἀστυχεῖς Μορέλ . . . Ἰδοὺ ποῦ καταντᾷ κἀνεῖς . . . ἐνῶ, ὅταν ἦναι ὁλομόναχος . . . ὅπως καὶ ἂν ἦναι περνᾷ . . .

— Λοιπὸν δὲν ὀνειροπολεῖς τοῦ λόγου σου πατέ τίποτε ;

— Ὀνειροπολῶ τὰ στολίσματα ἀποῦ θ' ἀγοράσω τὸ μάρμαρον τῆς ἐστίας μου . . . ἐκτὸς τούτου . . . τί ἄλλο θέλετε νὰ ὀνειροπολήσω ;

— Ὀνειροπολεῖς τὰς ἐλπίδας σου ;

— 'Αλλ' ἂν κἀνέναις συγγενῆς σου ἄφηνε μιαν
ρηνορίαν μικράν . . . ἓνα εἰσόδημα χρονικὸν ἀπὸ
τῆς διακόσια φράγκα, παραδείγματος χάριν .
τώρα ζῆς μὲ πεντακόσια μόνον ;

— Ξεύρω κ' ἐγώ ! ἤμποροῦσε νὰ ᾔτο καὶ εἰς
καὶ εἰς κακόν.

— Διατί εἰς κακόν ;

— Ἐγὼ καθὼς εἶμαι, εἶμαι καλᾶ' τί ἔχω
ζωὴν τὴν ὁποίαν περνῶ τὴν γνωρίζω ; γνωρίζω
ζωὴν θὰ περνῶ καὶ ὅταν γίνω πλουσία ; Ἐγὼ
καλέ μου γείτονα, ὅταν τὸ βράδυ, ἀφοῦ ἐργασθῶ
τὴν ἡμέραν καλὰ, πλαγιάσω, καὶ σβύσω τὸ φῶς
καὶ εἰς τὴν ὀλίγην ἀνακλαμπὴν τῆς χόβολης ἥτις
εἰς τὴν θερμάστραν μου βλέπω τὴν κάμερὴν μου
μαζεμένην συμμαζεμένην, τὰ περαπετάσματά
τὴν σκευοθήκην μου, τὰς καθέδρας μου, τὰ κα-
μου, τ' ὠρολόγι μου, τὸ τραπέζι μου γεμάτον ἀπὸ
φορα πανικᾶ ὅπου μ' ἐμπιστεύονται καὶ μὲ τὰ ὀφ-
συλλογίζομαι. Τέλος πάντων, αὐτὰ ὅλα εἶναι
μου, εἰς ἄλλον δὲν τὰ χρεωστῶ πρὸς εἰς τὸν ἐκ
μου . . . καὶ τῇ ἀληθείᾳ, καλέ μου γείτονα . . . αὐ-
τὸ στοχασμὸς μὲ νανουρίζει γλυκύτατα, σὰς βεβαιῶ
καὶ, πλέον, κοιμοῦμαι εὐχαριστημένη . . . Πλὴν
ἐφθάσαμεν εἰς τὸ Τέμπλον· ὁμολογήσετε ὅτι ἡ θεὰ
τῇ εἶναι μέγαλοπρεπής· ψεύματα !

Μολονότι ὁ Ροδόλφος ἀπείχε νὰ συμμερισθῇ τὸν
θὺν τῆς Γελασίνης θαυμασμὸν εἰς τὴν θέαν τοῦ
πλου, τὸν ἐπροξένησε μολοντοῦτο ἐντόπῳσιν ἡ πι-
δοξος πρόσοψις τῆς ἀχανοῦς ἀγορᾶς ταύτης, ἔχο-
πολυαριθμούς διόδου καὶ συνοικίας. Πρὸς τὸ μέσον
ὁδοῦ Τέμπλου, πλησίον βρύσεως ὑπαρχούσης εἰς
γωνίαν μεγάλης τινὸς πλατείας, βλέπει τις ἐν ἐκτ-
μένον παραλληλόγραμμον, ὅλον τυλδακτιστον καὶ

μένον διὰ στέγης ἐχούσης ἀντὶ κερκιδίων πλάκας
 αἰσῶν γῆς. Τοῦτο δὲ εἶναι τὸ Τέμπλον. Καὶ δεξιὰ
 αὐτοῦ ὁρίζεται ὑπὸ τῆς ὁδοῦ Δυπετίτου Θουάρσου (gub
 nit-Thouars), ἀριστερόθεν δὲ ὑπὸ τῆς ὁδοῦ Δια
 πετίης (Percée) λήγει δὲ εἰς εὐρὺ κτίριον κυκλοειδές,
 ὁλοκλήρως περικυκλωμένον ἀπὸ στοᾶς μετὰ καμάρων.
 Μεγάλῃ ἀγυιᾷ, κόπτουσα τὸ παραλληλόγραμμον κα
 τὰ μήκος, διαιρεῖ αὐτὸ εἰς δύο ἴσα μέρη, ἅτινα ὡσαύ
 τῳ διαιροῦνται καὶ ὑποδιαιροῦνται ἐπ' ἄπειρον ὑπὸ
 ὡσείως μικρῶν ὁδῶν, πλαγίων καὶ ἐγκαρσίων παν
 τῶν δικσταυρουμένων, προφυλαττομένων ἐκ τῆς βρο
 χῆς ἀπὸ τὴν στέγην τῆς ὅλης οἰκοδομῆς. Εἰς τὴν ἀγο
 ραίαν ταύτην, ὁμοιάζουσαν πολὺ μετὰ τῆς Τουρκίας βε
 ρούσιας, πᾶσα πραγματεία ἀμεταχείριστος, ἢ διόλου
 εἶναι ἀπηγόρευμένη· ἀλλὰ τὰ πενιχρότερα περιέχου
 ῖν αἰουδήποτε ὑφάσματος, ἀλλὰ τὰ οὐτιδανώτερα
 ἐκ τριμήματ' αὐτοῦ αἰδίου, χαλκοῦ, ὀρειχάλκου ἢ χάλυβος
 ὡς ἀποκαταστάναι ἐκεῖ τὴν πωλητὴν καὶ τὴν ἀγοραστὴν των.
 Ἐκεῖ ὑπάρχουσιν ἔμποροι κερματίων ἀπὸ ὑφάσματα
 πάντος χρώματος, πάσης ποιότητος, πάσης ἡλικίας,
 καὶ ἐπιτόκων τῶν τρυπῶν ἢ σχισμάτων πάντος φα
 ρμακίου. Ὑπάρχουσι ἀποθήκαι ὅπου βλέπει τις βουνά
 ῖν αἰώνων ἐμβάδων (παλαιοπάπουτσα), διαρρήγνυμένων,
 ὑπὸ πνέοντων, φασμασμένων, στραβοπατημένων, πραγμά
 τῳ μὴ ἐχόντων ὄνομα, οὐδὲ σχῆμα, οὐδὲ χρῶμα, με
 τὰ τῶν ὁποίων φαίνονται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ πάτοι τινὲς
 ὡσείως, ἕνα δάκτυλον χονδροῦ, πλήρεις κερφίων, ὡσάν
 τινος θύρας τῶν φυλακῶν, σκληροὶ ὡσάν τοὺς ἵππους
 ὡσάν, ἀλλήθῃ σκελετὰ ὑποδημάτων, πανταχόθεν κα
 τὰ τὰς ἀσπόμενα ὑπὸ τοῦ καιροῦ ὅλα δὲ ταῦτα εἰν' εὐρω
 πῶν ἀσπόμενα (μουχλιασμένα), ρυτιδωμένα, ἐκδειρμένα, καὶ
 ταῦτα ἀγοράζονται· ὑπάρχουσιν ἔμποροι ἐκ τῶν
 ὁμοίου ζῶντες τοῦ ἐμπορίου.

Ἰπάρχουσι μεταπωληταὶ σειραδίων, χρυσῶν, νων, ταινιδῶν, νημάτων παραλυτῶν ἐκ μετάξις, λου ἢ λιναρίου, προερχόμενα ἀπὸ παραπετάσμα, χρυσά ἐκ τῆς παλαιότητος. Ἄλλοι βιασθέντες γίνονται περὶ τὸ ἐμπόριον τῶν γυναικείων σκιαδίων σκιαδία (καπελλίνια) ταῦτα φέρονται εἰς τὸ ἐμπόριον τῶν στοιδασμένων μέσα εἰς τὰ σακκία τῶν πωλητριῶν, ὕστερον ἀφοῦ παραδοξοτάτας ὑποστεινῶν περὶ γήσεις, φοβερωτάτας μεταμορφώσεις, ἀπιστεῖς ἐξαλείψεις εἰς τοὺς χρωματισμούς των. Διὰ τὴν μὴ τῇ δὲ πολὺν τόπον ἡ πραγματεία εἰς ἐκείνα τὰ στήρια, τὰ συνήθως ἴσα μὲ ὑπερμέγεθες κιβώτιον, πλύνουν τὰ σκιαδία ταῦτα εὐμορφα εὐμορφα εἰς ἐπαμένως τὰ πατοῦν ὥσαν πῆτας, καὶ τὰ θέτουσιν ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἐν σχήμασι στήλης· μόνη ἡ τοῖς λείπει διὰ τὴν εἶπεν τις ὅτι τὰ παρασκευάζουσιν ὡς τὰς ἀρίγας. Διὰ τοῦτο δὲν δύναται τις νὰ ταυθῇ καὶ πόσον καλὰ χωροῦν τόσα πράγματα εἰς περιοχὴν τεσσάρων μόλις τετραγωνικῶν ποδῶν.

Παρουσιάζεται ἄγοραστής· ἀποσύρουσι τὰ ταῦτα ἐκ τῆς βαρείας των πίεσεως· ἡ πωλήτρια βιάζεται μὲ ἕνα τρόπον κομψὸν ἐλαφρὰν τινα γυναικὴ εἰς τὸ βάθος τοῦ σχήματος, διὰ τὴν τὸ ἀναμορφώσασθαι νὰ πτύσσει τὸν πέτασόν του ἐπὶ τοῦ γόνατός της· ἰδοὺ βλέπεις ἐνώπιόν σου ἀντικείμενόν τι ἀλλόκοτον φανταστικόν, ἀνακαλοῦν συγκεχυμένως πως εἰς μνήμην σου τοὺς μυθώδεις ἐκείνους κεφαλοδέσμοις, ὁποῖους ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐσυνήθιζον αἱ γυναῖκες· τινες ἔχουσιν ν' ἀνοίγωσι τὰς θύρας τῶν θεατρικῶν ρεῖων (ouvreuses des loges), αἱ θεῖαι τῶν ὑποκριτῶν ἢ αἱ γραῖαι θαλαμηπόλοι τῶν ἐπαρχικῶν θεάτρων.

Παρέκει, ὑπὸ σημείαν φέρουσαν τὴν ἐπιγραφὴν Συμμοδὸς τῆς σήμερον, καὶ ὑπὸ τὰς καμάρας τοῦ

αἰδοῦς κτιρίου, τοῦ εἰς τὴν ἄκραν τῆς πλατείας ἀ-
 γῆς ἥτις διατέμνεται τὸ Τέμπλον εἰς δύο, κρέμονται ὡς
 ἀντήματα μυριάδες φορεμάτων ζωρῶν εἰς χρωματι-
 σμὸν καὶ ἐχόντων σχήματα καὶ εἶδη πολὺ πλεον τῶν
 ναικείων σκιαδίων τερατωδέστερα. Τὶ ᾠράκα ψαρά
 ὡς λινὸν ὕφασμα, ἀρειμανείως κεκοσμημένα διὰ τριῶν
 ὡν κομβίων χαλκίων, ὡς τὸ συνειθίζουσιν εἰς τὸ
 στρατιωτικὸν τάγμα τῶν οὐσσάρων (hussards) περὶ δὲ
 τὴν τράχηλον ἔχοντα διὰ θερμασίαν καὶ ἐνταυτῷ στο-
 μὸν τμήμα ἄλωπεκῆς . . . Τὶ βεδιγγόται πάλαι πο-
 λυκαίριον χρῶμα βρυκάλεως (μπουκαλίου), τὸ ὅποιον
 μετέτληξεν εἰς πράσινον πισταχίου, καὶ
 ὑποβρέχεται δι' ὑποβρέχματος σκωτικοῦ, κίτρινου με-
 λανθοῦ, χαριεστάτου τὴν ἐπίδειξιν . . . Τὶ ἀπ' ἐκεῖνα
 ἐνδύματα τὰ πάλαι ποτὲ λεγόμενα μουρουνὰς οὐραῖ,
 ὡς ὕφασμα, τὰ περιλαίμιον ἔχοντα πλούσιον, ἐκ
 ὡν, καὶ στολισμένα διὰ κομβίων τῷ κίτρῳ ἐκεί-
 νων ἀργυρωμένων, νὺν δὲ κοκκινησάντων, χάρις εἰς τὸν
 αὐτὸν χαλκόν . . . Ἐκεῖ περιπλεον βλέπει τις πολυ-
 (ἄλλο εἶδος ἐνδύματος) καστανοχρόους, με περι-
 ὡν ἀπὸ δορὰν κίλινου (γάτας), με βρανδεβούρ-
 και καὶ ἄλλα κοσμήματα βαμβυκή, μελανοδαφῆ,
 ὡς παραλελυμένα καὶ παρέκει κοιτωνίτας ἀγγινού-
 κατα κατασκευασμένους ἀπὸ παλαιᾶς διπλοῖδας (εἶδος
 ὡν ἀπὸ πορφύρων με πολλὰς διπλάς), τῶν ὁποίων ἀφαιρί-
 ντες μὲν τὰ τριπλὰ περιτραχήλια ἐπλούτησαν αὐ-
 τοὶ ἐνδοθεν διὰ τμημάτων ἐξ ὑφάσματος βαμβυκήρου
 τετυπωμένα ἐπ' αὐτοῦ σχέδια. Ἐξ αὐτῶν, οἱ μάλ-
 ὡν τοῦ συρμοῦ εἶναι κυανοὶ ἢ πράσινοι ἀνοικτοί, κεκο-
 ὡν μετὰ διὰ κεντημάτων ἀπὸ κλωστήν, καὶ ὑποβρέχμα
 ὡν μετὰ κόκκινον με σχέδια κίτρινα, ὡς δὲ (οὐγίας)
 καὶ περιλαίμια ὁμοιοειδῆ τούτους διὰ νὰ ζώνεται τις
 ὡν μετ' αὐτῶν παλαιὸν τι σχοινίον, ἐξ ἐκεῖνων

ἄτινα ἔχουσι προσηρτημένα εἰς τοὺς κωδωνίσκους
θυρῶν, ἐκ μαλλίου περιστρόφου. Παραλείπομεν
σμονὴν στολῶν διὰ θεράποντας ἀρχόντων, καὶ
μᾶλλον ἢ ἦττον ἀμφιδόλων, κατὰ τὸ μᾶλλον
βαρβάρων, μετὰ τῶν ὁποίων μολοντοῦτο εὐρί-
που καὶ ποῦ καὶ ἐπισήμους ἐνδυμασίας βασιλικὰς
γεμονικὰς, τὰς ὁποίας αἱ παντοειδεῖς ἐπαναστάσεις
ρέσσυρον ἐκ τῶν παλατίων εἰς τὰς σκοτεινάς καὶ
τοῦ περιφεροῦς κτιρίου τοῦ Τέμπλου.

Ὅλα ταῦτα τὰ γελοιώδη ἐπιδείγματα εἶναι
μικρὰ ἔποψις τῆς ἀγορᾶς ἐκείνης· εἶναι τὸ τμήμα
διεφρώγोटων καὶ ῥακωδῶν ἱματίων ἄτινα ἀντα-
ταί, πρὸς τὸ νὰ πωληθῶσιν ὡς νέα· πρέπει ὅμως
μολογήσωμεν, ἢ μᾶλλον χρεός ἐχομεν νὰ εἰπωμεν
τὸ εὐρύχωρον κατὰστημα τοῦτο ὠφελεῖ τὰ μὲν
τὰς πτωχὰς ἢ μικρὸν εὐπορούσας κλάσεις τοῦ
ἔθνους αὗται ἀγαράζουσι, μὲ σημαντικὰς ἐκπτώσεις
μῆς, ἀξιόλογα πράγματα, νέα σχεδόν, τῶν ὁποίων
παλαιώσεις εἶναι ὡς εἰπεῖν φαντασιώδης μόνον.
τῶν πλευρῶν τοῦ Τέμπλου, ὅπου πωλοῦνται τὰ
τὴν κλίνην, ἥτοι πλήρης ἀπὸ σωροῦς στρωμάτων,
πλωμάτων, σινδονῶν καὶ προσκεφαλαίων. Περὶ
ὅλες τις τάπητας, παραπετάσματα, οἰκισκὰ
παντὸς εἶδους· ἄλλου, φορέματα, ὑποδήματα, κα-
ματὰ κεφαλῇ, δι' ἀνθρώπους πάσης τάξεως καὶ
ἡλικίας. Ὅλα δὲ ταῦτα, ἐν γένει καθάρια εἰς
οὐδὲν περὶ στανον ἀηδὲς εἰς τὴν ὄρασιν. Εἶναι
τον, πρὶν ἰδῆ τις τὴν ἀγορὰν ἐκείνην, νὰ πιστε-
ύσῃ ὅσον ὀλίγον διάστημα καιροῦ, καὶ μὲ πόσον
χρήματα δύναται νὰ γεμίσῃ ὁλόκληρον ἡμέραν ὅ-
σον εἶναι χρήσιμα πρὸς πλήρη οἰκονομίαν δύο καὶ
οἰκογενειῶν καθ' ὅλα ἔνδεον.

Ἐπὶ τῇ ἐξ ἑκείνης διὰ τὸν πρόθυμον καὶ ἡ-
δηρῶς ἐκείνην διὰ τὸν ἀπὸ τῆς Βίβλου

ἔχον μὲ τὸν ὁποῖον οἱ πραγματευταὶ ἐκείνοι, ὄρ-
 ῖσθαι τῶν ἐργαστηρίων τῶν ἱστάμενοι, προσκα-
 τὸν διαβάτην ἢ ἀγοράσῃ. Ἡ εὐφημία τῶν καὶ
 οὗτοι τὸν ἐφάνησαν ἄλλου καὶ ὄχι τοῦ πα-
 ραιῶνος. Μόλις ἡ Γελασίνα καὶ ὁ σύντροφός της
 εἰς τὴν μεγάλην διόδον ὅπου διετέλουν οἱ πραγ-
 ματαὶ τῶν περὶ τὴν κλίνην πραγμάτων, καὶ ἰδοὺ
 αἰήσεις πανταχόθεν ὑποχρεωτικώταται.

Ἐμβήτε, κύριε, νὰ ἰδῇτε τὰ στρώματά μου, εἰ-
 ῶσαν καινούρια· νὰ σᾶς ξυλῶσω μίαν γωνίαν, νὰ
 παρατηρήσετε τὸ γέμισμά των· θαῖρει κάνεις ὅτ' εἶναι
 προβάτου, ἀπὸ τὴν μαλακότητα καὶ λευκά-
 ρα!

Ἐχω, εὐμορφὴ μου κυρία, ὠραιότατα σινδόρια,
 ἢ παρὰ νὰ ἦσαν καινούρια, ἐπειδὴ ἐπέρασεν ἡ
 τῶν τραχύτης· πιάσετε νὰ ἰδῇτε τί εὐλόγηστον,
 χειρόχτι· καὶ ἰδῇτε τί δυνατὰ . . . αἰῶνια!
 Χαριέστατόν μου ἀνδρόγυνον, δὲν ἀγοράζετε ἑ-
 λώματα! παρατηρήσετε τί μαλακά, τί ζεστά, τί
 ῶνα! θαῖρει κάνεις ὅτ' εἶναι ἀπὸ πτερόν· εἶναι ὅλο-
 οῦρια, μόλις εἴκοσι φοραῖς νὰ ἐχρησίμευσαν. Ἐλάτε,
 μου, καταπεῖσετε τὸν σύζυγόν σας . . . πλησιά-
 με καὶ δὲν θὰ τὸ μετανόησετε, νὰ σᾶς δώσω ὅ,τι
 χρειάζεται, καὶ σχεδὸν χάρισμα . . . θὰ μείνετε εὐ-
 στατημένοι· μὴ σᾶς μέλει καὶ θὰ ἔλθετε πάλιν εἰς
 οἴκῳ Βουφάρτης τὸ ἐργαστήρι. Ἐχω ἄφ' ὅ,τι νὰ
 ῖσετε . . . χθὲς μοῦ ἔτυχαν κάτι πράγματα λαμ-
 . . . τώρα νὰ ἰδῇτε. Ἐμβήτε, ἐμβήτε, σᾶς λέγω! . . .
 νὰ ἰδῇ κανεὶς δὲν ζημιώνεται τίποτε.

Σὲ βεβαιῶ, καλὴ μου γειτόνισσα, εἶπεν ὁ Ροδόλ-
 φὸς πρὸς τὴν Γελασίναν, αὐτὴ ἡ καλὴ χονδρὴ γυναῖκα
 λάβει τὴν προτίμησίν μου . . . Μᾶς ἐκλαμβάνει ὥς
 ἄμφοις, τοῦτο μὲ κολακεύει . . . ἅς ἐμῶμεν.

— Ἄς ᾔναι πλέον εἰς τὴν καλὴν χανδρὴν γυναικὶς
εἶπεν ἡ Γελασίνα· τὸ πρόσωπόν της κάμνει καὶ
καλὴν ἐντόπισιν . . .

Καὶ ἡ ῥάπτρια μετὰ τοῦ συντρόφου της
εἰς τῆς θειᾶς Βουφάρτης. Γενναιοψυχία ἀπαρ-
τιστος ἴσως ἀλλαχοῦ παρὰ εἰς τὸ Τέμπλον! αἱ
λοι τῆς θειᾶς Βουφάρτης διόλου δὲν ἐδυσαρπάζει
διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν προτίμησιν· μία τῶν γειτόνων
μάλιστα ἐτόλμησε καὶ νὰ εἴπῃ·

— Ἐμβῆκαν εἰς τῆς θειᾶς Βουφάρτης ἄς ᾔναι.
οἰκογένειαν καὶ αὐτὴ, καὶ εἶναι ἡ πρεσβυτέρα
καὶ ἀρχὴ τοῦ Τέμπλου.

Ἄλλ' ἦτο καὶ πραγματικῶς σπάνιον πράγμα
γυναικὸς ταύτης ἡ ἀξιοῦς καὶ ἡ ὑποχρεωτικὴ
θυμία.

— Ἰδοῦ, ὦραξί μου κυρία, ἔλεγε πρὸς τὴν Γε-
λασίνα παρατηροῦσαν διάφορα πράγματα μὲ ὀφθαλμο-
κρῶς ἐμπειροπράγμονα· ἰδοῦ τί σὰς ἔλεγα ὅτι ἐπὶ
καλὰ δύο κλίνας μὲ ὅλα ὅσα χρειάζονται, εἶναι
καινούρια. Ἄν σὰς χρειάζεται καὶ κανένα μικρὸν
ματοφυλάκιον, εὐθηνότατον, ἔχω ἐν ἐκεί ὀλίγον πα-
(καὶ ἡ θειὰ Βουφάρτη ἔδειξεν ἐν τοιοῦτον) ἦτο μα-
τ' ἄλλα πράγματα. Μολονότι ἐγὼ δὲν ἀγοράζω
αὐτὸ πλέον τὸ ἐκράτησα· οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τοῦς ὅπου
ἐπῆρα ὅλ' αὐτὰ μ' ἐκίνησαν εἰς συμπάθειαν· τόσον
νοντο δυστυχεῖς! Μία κυρία, ἡ ταλαίπωρος! . . .
νετο ὡσάν νὰ ἔσταζεν ἡ καρδιά της αἶμα ὅτι ἦναι
ζετο νὰ πωλῇσῃ ὡς καὶ τὸ παμπάλαιον αὐτὸ πρ-
μα . . . Τίς ἐξεύρει; θὰ εἶναι τίποτε προπα-
κτοῦ της . . .

Εἰς τοὺς λόγους ταύτους, καὶ ἐνῶ ἡ πραγμα-
τοῦ μετὰ τῆς Γελασίνας τὴν τιμὴν διαφόρων
κε λένων, ὁ Ῥοδόλφος εἶδε μετὰ προσοχῆς τὸ ἐπι-
στηναι.

τοῖον ἢ θειὰ Βουφάρτη τὸν εἶχε δείξει. Ἦτο δ' αὖ-
 τὸν ἐκ τῶν ἀρχαίων ἐκείνων γραμματοφυλακίων
 (laire), τῶν ἀπὸ ροδόζυλον κατασκευασμένων εἰς
 αὐτὴν τριγωνοειδὲς καὶ κλεισμένων ἀνωθεν διὰ φάτνης·
 δεξιὰ τις ν' ἀνοίξῃ, ἢ φάτνη καταδιβάσσεται, καὶ
 συμπτῇ ἀπὸ δύο μακροῦς γυγγλυσμοῦς (θηλυκώμα-
 χαλκίνοισι, χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ γράφῃ τις ἐπ' αὐ-
 τοῖς τὸ μέσον λοιπὸν τῆς φάτνης ταύτης, ἥτις ἦτο
 συμπτῇ μετὰ διάφορα ποικίλματα διὰ ζυλαρίων πο-
 ρύων, περετῆρσεν ὁ Ῥοδόλφος ἐγγεγλυμμένα με-
 τὰ τὰ γράμματα M καὶ P συμπεριπεπλεγμένα καὶ ἐ-
 γλυμμένα μετὰ διάδημα ὅποιον ἔχουσιν οἱ κόμῆτες. Ἐπε-
 ρὶ αὐτῶν, ὅτι ὁ τελευταῖος κάτοχος τοῦ ἐπίπλου τοῦ-
 τοῦ διασῆμον εἰς τὴν κοινωνίαν ὑποκείμενον. Ἡ
 ἀργεὶα τοῦ ἐδιπλασιάσθη· ἐθεώρησε τὸ γραμματο-
 φύλιον μετὰ νέαν προσοχὴν· μηχανικῶς ἐπισκέπτετο τὰ
 πάντα, ὅτε, ἀπαντήσας δυσκολίαν τινὰ εἰς τὸ ν' ἀ-
 νῆκε τὸ τελευταῖον, καὶ ἐξετάσας τί τὸ ἐμπόδιον, ἀνε-
 κάλυψε καὶ ἔσκαψε μετὰ προφυλάξεως ἐνφύλλον χαρτίου,
 τοῦ ὁποῖου εἶχε συσφιγθῇ μετὰ τῆς χαρτο-
 φάνης καὶ τοῦ πυθμένου τοῦ ἐπίπλου. Ἐνῶ δὲ ἡ Γελα-
 ρεὶα τελείωνε τὰς ἰγοράς της μετὰ τῆς θειᾶς Βουφάρ-
 τος ὁ Ῥοδόλφος ἐξέταξε μετὰ περιέργειαν τὴν ἀνακάλυ-
 πτον. Τὸ χαρτίον, γεγραμμένον καὶ πλήρες σβεσμά-
 των, ἐφαίνετο ὅτ' ἦτο σχέδιον ἐπιστολῆς ἀτελοῦς. Ὁ
 Ῥοδόλφος ἀνέγνωσε λοιπὸν τὰ ἐξῆς μετὰ δυσκολίας ὁ-
 ρῶντος·

«Κύριε,

Βεβαιώθητε ὅτι πένια φρικωδεστάτη, αὐτὴ καὶ μό-
 να ἀναγκάζει νὰ προσφύγω εἰς ὑμᾶς. Ἄν μέχρι τοῦ-
 τος καταναλώσω νὰ μεταχειρισθῶ τὸ μέσον τοῦτο, ὁ δι-
 κός μου δὲν προήρχετο ἀπὸ ὑπερηφάνειαν, ἀλλ' ἐκ
 ἐκτετατοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ὅτι ἐστερούμην τίτλων, καὶ τὸ νὰ λάβω τὴν τῶν

μην νὰ ζητήσω ἀπὸ ὑμᾶς τὴν χάριν περὶ ἧς πρὶν
 Ἡ θεὰ τῆς θυγατρὸς μου, μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν
 ἀπορίαν ὑπόπεσούσης, μὲ βιάζει νὰ ὑπερνικήσω
 ἀμφιβολίαν μου. Νὰ εἶπῃ ὀλίγως μόνον ἐκ τῶν
 ταθλιβουσῶν ἡμᾶς δυσφοριῶν. Μετὰ τὸν θάνατον
 συζύγου μου, ἡ περιουσία ἣτις μὲ εἶχε μείνει
 νεποσοῦτο εἰς τριακοσίας χιλιάδας φράγκων, ἀπὸ
 δελφός μου κατέθεσεν εἰς τοῦ Κ. Ἰακώβου Φερ-
 ανδου συμβολαιογράφου. Ἀποσυρθεῖσα μετὰ τῆς θυγατρὸς
 εἰς Ἀγγέρεσιν ἐλάμβανον ἐκεῖ τοὺς τόκους τῆς πε-
 ρουσίας ταύτης μέσσω τοῦ ἀδελφοῦ μου. Γνωρίζετε
 τὸν τρομερὸν τρόπον δι' οὗ ὁ ἀδελφός μου ἐχρη-
 σάτο τὴν ζωὴν του· ἀφανισθεὶς, φαίνεται, ἀπὸ μυστικῆς
 κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας μὲ εἶχε γράψει
 τινὰς στοίχους πλήρεις ἀπελπισίας. Μ' ἔλεγεν ὅτι
 θέλω τοὺς ἀναγινώσκει, αὐτὸς δὲν θέλει πλέον
 τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἐτελείωνεν εἰδοποιῶν μὲ,
 εἶχε κάμμιαν ἀπόδειξιν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Ἰα-
 κώβου Φεράνδου διὰ τὰ χρήματα ἅτινα τὸν εἶχε δώσει
 ματί μου, ἐπειδὴ ὁ κύριος οὗτος ποτὲ δὲν ἐδίδεν
 λογίαν ἐγγράφον· ἦτον αὐτὴ καὶ ἐξ αὐτῆς ἡ τιμὴ
 εὐσέβεια· ἤρκει, ὅποταν ἤθελα, νὰ παρουσιασθῶ
 εἰς αὐτὸν καὶ ἀμείψως εἶχα εἰς χεῖρας τὰ χρήματα.
 Ἀμ' αὐτοῦ ἠδυνήθην νὰ ἐπασχολήσω τὸν νοῦν μου
 εἰς ἄλλο παρά τὸν τοῦ ἀδελφοῦ μου θάνατον, ἡλθον
 Παρισίους, ὅπου ἄλλου τινὰ παρ' ὑμᾶς δὲν ἐγνώριζα
 καὶ ὑμᾶς δὲ ἐκ πλαγίου, ὡς ἐκ τῶν σχέσεών μου
 εἶχατέ ποτε μετὰ τοῦ συζύγου μου. Σας εἶπον ὅτι
 αὐτὰ τὰ χρήματα τὰ παρακατατεθειμένα εἰς τὸν
 Φεράνδου ἦσαν ὅλη μου ἡ καταβολὴ καὶ τοῦτων
 τοὺς τόκους μ' ἔστελλεν ὁ ἀδελφός μου
 ἐξαμηνίαν. Εἶχε λοιπὸν παρῆλθαι ἕνδεκα ἀπὸ τῆς

ἡ πληρωμὴ, ὅτε ἐπαρουσιάσθην εἰς τὸν Κ. Ἰάκω-
 φεράνδον διὰ νὰ τὸν ζητήσω τὸ δίκαιόν μου, τοῦ ὁ-
 ποῦ μεγάλην εἶχον ἀνάγκην. Μόλις ἔμαθε τίς εἰμαι,
 ὡρὶς νὰ σεβασθῇ καὶ τὴν θλίψιν μου, διέβγαλε τὸν
 φερόν μου ὅτι τὸν εἶχε δανείσει 2,000 φράγκων, τὰ
 ἅ τῶρα ἔχανε ἐξ αἰτίας τοῦ θανάτου του, προσθέ-
 τει ὅτι ἡ αὐτοχειρία του ἦτον ὅχι μόνον ἀμάρτημα ἐ-
 πὶ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ τρόπος σφετερι-
 σμοῦ, τοῦ ὁποῖου ἐγίνε θύμα αὐτός, ὁ Ἰάκωβος Φεράν-
 δος. Εἰς τὰς ἐκφράσεις ταύτας, μεγάλη μ' ἐκυρίευσεν
 ἡμερονομία· πασίγνωστος, κύριε, ἦτον ἡ τοῦ ἀδελφοῦ μου
 ἡμερονομία· εἶναι ἀληθές, ὅτι εἶχε χάσει ἐν ἀγνοίᾳ καὶ ἐ-
 ναντίον τῶν φίλων του ὅλην τὴν κατάστασίν του, εἰς
 καταλαλὴς κερδοσκοπίας, ἀλλ' ἀπέθανε μὲ χαρακτήρα
 ἡμερονομίου ἀνεπίληπτον, ὥστε ὅλος ὁ κόσμος τὸν ἐλυπήθη·
 ὁ δὲ χρέος δὲν ἀφῆκεν, εἰμὴ τὸ τοῦ συμβολαιογράφου.
 Ἀπεκρίθην εἰς τὸν κύριον Φεράνδον νὰ λάβῃ ἀμέ-
 δειν, ἀπὸ τὰς 300,000 φράγκων ἅτινα μοῦ ἐκράτει, τὰς
 2,000 χρέος τοῦ ἀδελφοῦ μου. . . Εἰς τὸν λόγον μου
 ὁ κύριος μ' ἀτενίζει αὐτὸς ἐκ θαμβότος, καὶ μ' ἐρωτᾷ, ὅ-
 τι τὰς 300,000 φράγκων. — Ἐκείνας τὰς ὁποίας ὁ ἀ-
 δελφός μου κατέθεσε πρὸ ἐνὸς καὶ ἡμίσεως ἔτους εἰς
 τὰς χεῖράς σου, κύριε, καὶ τῶν ὁποίων τοὺς τόκους μ' ἐπέλε-
 γες μέσον του, τὸν λέγω, μὴ καταλαμβάνουσα τί ση-
 ναίνει αὐτὴ τοῦ ἡ ἐρώτησις. Ὁ συμβολαιογράφος ἀνέ-
 τελε τοὺς ὥρους, ἐμειδίασεν ὥς νὰ μὴ τὸν ὠμίλουν
 πουδαίως, καὶ μ' ἀπεκρίθη ὅτι, ὅχι μόνον ὅσων δὲν
 κατέθεσεν εἰς χεῖράς του ὁ ἀδελφός μου, ἀλλὰ τὸν ἐχρεώ-
 νει καὶ 2,000 φράγκων, ἅτινα ἐπῆρε δάνειζ. Μὲ εἶναι
 ὁ θάνατος νὰ σᾶς ἐκφρασθῶ τοὺς φόβους μου εἰς τὸ τοιοῦ-
 τόν ἀκουσμα. — Καὶ τί λοιπὸν ἐγιναν αὐτὰ τὰ χρήμα-
 τὰ; ἀνέκραξα. Ἡ κόρη μου καὶ ἐγὼ ἄλλο παρὰ τὸ κα-
 τὰ φύσιν αὐτὸ δὲν ἔχαμεν ἀν' αὐτὸ χαρῆς, δὲν μᾶς μέ-

νει ἄλλο εἰμὴ ἢ τρομερὰ πενία. Ποῦ θὰ κατα-
 μεν ; — Ἐξεύρω καὶ ἐγώ ; ἀπεκρίθη ψυχρῶς ὁ συμβο-
 λαιογράφος Πιθωνὸν ὁ ἀδελφός σας, ἀντὶ νὰ καταθέσ-
 τὰ τὰ χρήματα εἰς ἐμὲ, ὡς σας εἶπε, νὰ τὰ ἐφαρ-
 τὰς κακοτύχους τοῦ κερδοσκοπικῆς ἐπιχειρήσεις, τὰ
 ποίας ἔκαμνε κρυφίως ὅλου τοῦ κόσμου. — Αὐτὸ,
 εἶναι ψευδές ! ἀνέκραξα. Ὁ ἀδελφός μου ἦτον αὐτὸς
 ἑαυτὴν ἢ χρηστότης. Μακρὰν τοῦ νὰ μ' ἐκδύσει, εἰ-
 τὴν θυγατέρα μου, ἦτον ἱκανὸς καὶ νὰ θυσιάσθῃ
 μᾶς. Πρῶτον μὲν, ἐκείνος δὲν ἠθέλησε ποτὲ νὰ νυ-
 ῖῃ διὰ τὴν ἀφῆσθαι τὴν περιουσίαν του εἰς τὸ
 μου . . . — Ἐ, καὶ τί, κυρία μου ; μᾶς στοχάζεσθε
 ῖα ἱκανοὺς ν' ἀρνηθῶμεν μίαν παρακαταθήκην ἥτις
 πιστεύθη εἰς χεῖράς μας ; — ἠρώτησεν ὁ συμβολαιο-
 γράφος μὲ ἀγανάκτησιν ἥτις μ' ἐφάνη τόσον ἐντιμὸς
 τόσον εἰλικρινής, ὥστε τὸν ἀπεκρίθην — Ὁχι βέβαιον
 εἶναι πασίγνωστος ἡ ἀκεραιότης τοῦ χαρα-
 κτῆρος ἄλλα δὲν δύναμαι νὰ διαβάλοι καὶ τὸν ἀδελφόν
 ὅτι ἔκαμνε πρὸς ἐμὲ ἀδικίαν τοσοῦτον σκληράν. —
 μὲ τί ἀποδείξεις ἤλθετε ἐὰν μὲ κάμετε αὐτὰς τὰς ἀπαι-
 τήσεις ; — μὲ ἠρώτησεν ὁ Κ. Φεράνδος. Μὲ καμμίαν.
 ρις. Πρὸ ἐνὸς ἔτους καὶ ἡμίσεως, ὁ ἀδελφός μου,
 εὐηρεστεῖτο νὰ ἐπιστατῇ εἰς τὰς ὑποθέσεις μου, μὲ
 ψεῦδος ἢ ἕρπον μέρους νὰ βάλῃ τὰ χρήματά σου πρὸς
 » τοῖς ἑκατὸν στείλῃ μοι ἐν ἐπιτροπικὸν διὰ νὰ
 » λήσω τὰ κτήματά σου θέλω παρακαταθέσθαι 300.000
 » φράγκων, ἅτινα θὰ συμπληρώσω ἐξ ἰδίου μου, εἰς
 » κυρίου Ἰακώβου Φεράνδου, συμβολαιογράφου »
 στείλα λοιπὸν εἰς τὸν ἀδελφόν μου τὸ ἐπιτροπικόν
 μετὰ τινος ἡμέρας, μὲ ἀνήγγειλεν ὅτι ἐδέχθητε
 τὰ χρήματά μ' ἔστειλε μάλιστα καὶ τοὺς τόκους
 τὴν λήξιν τῆς πρώτης ἐξαμηνίας. — Καὶ τοῦλάχιστον
 κυρία, ἔχετε τίποτ' ἐπιστολάς τοῦ αἰ ὁποῖα ν' ἀνα-

αυτὴν τὴν ὑπόθεσιν ; — Ὁχι, κύριε. Δὲν τὰς ἐφύ-
 λα ἐπειδὴ διελάμβανον διάφορα πράγματα οἰκογε-
 νικά. — Τί νὰ σὰς εἰπῶ κ' ἐγώ, κυρία μου ; κατὰ δυ-
 νάμην δὲν περνῶ τίποτε ἀπὸ τὰς χεῖράς μου, ἀπεκρί-
 νε συμβολαιογράφος. Ἄν δὲν ἦτον ὁ χαρακτήρ μου
 ὡσαυμένους εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἤθελα σὰς εἰπεῖ : Τὰ
 δικαστήρια εἶναι ἀνοικτὰ ; ἐνάξατέ με, κάμετε ὅ,τι ἀ-
 ντάτε ; οἱ δικασταὶ θέλουν κρίνει μετὰ τὸ τοῦ λόγου ἐ-
 κ τῆς ἀνθρώπου τιμίου, ὅστις τριάκοντα τὼρα ἔτη χαίρει
 ἐν ὑπόληψιν τῶν χρηστῶν καὶ φιλησύχων ἀνθρώπων,
 καὶ τῆς μετὰ θάνατον ἀποφάνσεως ἑνὸς ὑποκειμένου, τὸ
 ἄφου ἐν τῷ κρυπτῷ ἠφανίσθη εἰς ἐπιχειρήσεις
 τοῦ ἀπεγνωσμένου, δὲν ἠδυνήθη ἄλλου νὰ εὕρῃ κατα-
 κρίνῃ εἰμὴ εἰς τὴν αὐτοχειρίαν . . . Ἐνὶ λόγῳ, κυρία
 μου, ἐνάξατέ με, ἂν ἀγαπάτε, ὅπως δὲν θὰ κάμετε ἄλ-
 λου νὰ δυσφημήσετε τὸν ἀδελφόν σας. Μολοντοῦτο
 ὅτι, ὡς γνωστικὴ, θέλετε προτιμήσει νὰ ὑπα-
 ρῇτε ἐν δυστύχημα μέγιστον, δὲν σὰς λέγω τὸ ἐναν-
 τίου, πλὴν εἰς τὸ ὅποιον ἐγὼ εἶμαι ξένος ὁλοσπιδίου. —
 Ἐν τῷ τέλος πάντων, κύριε, εἶμαι μήτηρ ! ἂν ἡ κατὰ
 φύσιν μου χαρῇ, ἐγὼ καὶ ἡ θυγάτηρ μου ἄλλο καταφύ-
 γον δὲν ἔχομεν εἰμὴ τὰ μετρίως ἀξίας ἐπιπλά μας . . .
 καὶ ταῦτα ἀφου πωληθοῦν, ἰδοὺ, κύριέ μου, ἤρπαι ἐν πε-
 νίᾳ . . . ἐν πενίᾳ ἐσχάτη ! — Τί νὰ σὰς κάμω ; σὰς ἡ-
 γήσαν τὸ βλέπω . . . μεγάλη συμφορὰ σὰς ἐπέλθει
 ποιητέον ! μ' ἀπεκρίθη ὁ συμβολαιογράφος. Ἐγὼ σὰς
 λέγω ὁ ἀδελφός σας σὺς ἠπάτησεν. Ἄν ἔχετε ἀμφιβο-
 λὰς μετὰ τῆς διαθεστικῶσεώς του καὶ ἰδικῆς μου, ἐ-
 νάσατέ με ; τὰ δικαστήρια θέλουν ἀποφανθῇ. — Εἰσέρχο-
 μεν ἀπὸ τοῦ συμβολαιογράφου με τὴν καρδίαν εἰς σπα-
 γμούς. Τώρα, ποῖς νὰ κάμω ; Ἀπάδειξιν καρδίαν δὲν
 ἔχω ; ἀφ' ἑνὸς ἡμὴν πεπεισμένη περὶ τῆς αὐστηρίας τοῦ
 ἀδελφοῦ μου ἠθικῆς ; ἀφ' ἑτέρου, ἐρροδόντητος ἐκ τῆς ἀρετοῦ

νήσεως τοῦ Κ. Φεράνδου. Δὲν εἶχα ψυχὴν πρὸς τοιαύτην ἀπευθυνθῶ, νὰ ζητήσω συμβουλὴν (ὅτι γενεὰ σας ἐπεριηγεῖσθε). Διὰ νὰ ἐνάξω εἰς δικτὺν συμβολαιογράφον ἐχρειάζομένην χρήματα... ἀλλὰ πώλησω πάλιν ὅ,τι εἶχα διὰ νὰ κινήσω τὴν δίκην τὴν, δὲν ἐτόλμων. Τότε δὴ κ' ἐγώ...»

Τὸ σχέδιον τῆς ἐπιστολῆς ἔληγεν ἕως αὐτοῦ· εἶπε ἔτι στίχοι τινὲς, ἀλλ' ἀπὸ τόσον παχείαν μὲλάναν σάν κεκαλυμμένοι, ὥστε καθίστατο ἡ ἀνάγνωσις ἀδύνατος· τέλος πάντων, πρὸς τὰ κάτω καὶ εἰς τὴν νύκτα τῆς σελίδος, ὁ Ροδόλφος ἀνέγνωσε τὸ ἐφεξῆς μῆμα·

« Νὰ γράψω πρὸς τὴν κυρίαν δούκισσαν Δε-
Λουσσεν, διὰ τὸν Κ. Δε-Σαιντ-Ρερμῆ. »

Τοῦτο ἀναγνώσας ὁ Ροδόλφος ἔμεινε σὺννοῦς πλησίαις τῶν δύο αὐτῶν ὀνομάτων τὸν κατέπληθυνον· ἡ νέα αἰσχυρὰ πράξις δι' ἣν ἐφαίνετο διαβόλος ὁ Ἰάκωβος Φεράνδος δὲν ἦτον ἀποδεδειγμένη· ὁ ἄνθρωπος οὗτος, τοσοῦτον ἀπηνῶς ἐφέρθη πρὸς τὰς τυχαιπώρους Μορέλ, τοσοῦτον ἐπονειδίστατος πρὸς Λουίζαν τὴν θυγατέρα των, ὥστε δὲν ἐφαίνετο διόλου ἀναισθητός· ὁ κενὸς τοῦ ν' ἀρνηθῇ καὶ μίαν παρκαταθήκην, ἀφ' ἧς ἀχαρακτήριστος εἶδεν ὅτι ἀφρεύκτως ἔμελλε νὰ ἔχη τὴν γνώμην τῶν δικαστῶν ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ἡ μήτηρ αὐτῇ, τῆς ὁποίας ἡ παρουσία ἐγένεν ἄριστος τοσοῦτον παραδόξως, πρέπει μέχρι τοῦδε νὰ εἴη βίον ἄνετον. Ἀλλὰ τώρα, ὅτ' ἔμεινε εἰς τὴν ἐσχάτην ἀπορίαν, ὅτε δὲν ἐγνώριζε, κατὰ τὸ διαλαμβανόμενον τοῦ ἐπιστολικοῦ σχεδίου, κανένα εἰς Παρίσιον, ὅπου ἴσως στερημένη τῶν ἀναγκαίων, κατὰμονος μετὰ τὴν θυγατρός της μέσῃ εἰς τὴν ἀχανῆ αὐτὴν πόλιν, τί ἔμελλε ν' ἀπέγινε! τί ν' ἀπέγιναν!

— Γνωρίζομεν ὅτι ὁ πρίγκηψ εἶχεν ὑποσχεθῇ εἰς

ἡ ἑλλήνην τινὰς ραδιουργίας εὐεργετικῆς, διὰ νὰ ἐ-
 σκευάσῃ τὸ πνεῦμά της, καὶ νὰ τὴν διασκεδάσῃ. Ὁ
 ἄνθρωπος τοῦτο, δὲν ἐγνώριζεν εἰσέτι ποῦ ἔμελλε νὰ
 ἐπελθῇ· ἀλλ' ἦτο βέβαιος, ὅτι πρὶν συναντηθῇ καὶ
 ἄλλον μετὰ τῆς μαρκεσίας ἤθελε παρουσιασθῇ εἰς
 τὸν δυστύχημά τι νέον, ὅπου νὰ ἐπιφέρῃ αὐτὴν ὡς
 ἄγγελον ἀνακουφίσεως. Εἰς τὴν ἀνακάλυψιν λοιπὸν τοῦ
 ἐπιστολικοῦ σχεδίου, ἐσυμπέραναν ὁ πρίγκηψ ὅτι αὐτοῦ
 ἀποκρύπτεται συμφορὰ τις ἀπὸ τὰς πλέον εὐγενεῖς, ἵ-
 να νὰ ἐνδιαφέρῃ καὶ τὴν καρδίαν τῆς κυρίας Δ' Ἀρ-
 δβίλλ καὶ τὴν φαντασίαν της. Τὸ ἐπιστολικὸν αὐτὸ σχέ-
 διον, τοῦ ὁποίου δὲν ἐστάλθη ἀντίγραφον εἰς ἐκεῖνον· δι'
 ἀντίγραφον, ἐδήλου χαρκατῆρα φιλότιμον, καὶ ὑπομένον-
 τιν ἐγγενεῖς καὶ εὐγενεῖς τὴν ἐπελθοῦσαν αὐτῷ συμφο-
 ρῇ ὡς τοιοῦτος, ἤθελε βέβαια πειραχθῇ ἂν τὸν ἐγίνε-
 το βοηθεῖα τις ἐν εἴδει ἐλεημοσύνης. Πῶς λοιπὸν νὰ γί-
 νη ὁ εὐεργετὴν ἦτο χρεῖα νὰ ἐφεύρῃ μυρία· προφυλα-
 κτὰς μυρίας περιαγωγὰς, μυρίας εὐφροῖς πανουργίας,
 ὥστε νὰ κρύψῃ πόθεν ἐπήγασε τὸ εὐεργέτημα ἡ, ὥστε
 νὰ γίνῃ τὸ εὐεργέτημα εὐπρόσδεκτον! . . . Ἐπομένως,
 πῶς ἐπιδεξιότης ἐχρειάζετο διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν οἶ-
 κόν τῆς γυναικὸς ἐκείνης καὶ νὰ κρίνῃ ἰδίῳις ὀμμασιν ἂν
 αὐτὴ ἀληθῶς ἦτον ἀξία τῆς ὑψηλῆς συμπαθείας ἣν ἐνέ-
 πνευεν ὑπὲρ αὐτῆς τὸ ἐπιστολικὸν τοῦτο σχέδιον! Ἐν-
 τὸν αὐτὸν ὁ Ῥοδόλφος διέβλεπε πλῆθος συκινήσεων νέων,
 περιέργων, περιπαθῶν, αἵτινες προὔπeschοντο μεγάλως νὰ
 διασκεδάσωσι τὴν κυρίαν Δ' Ἀρδβίλλ, ὡς τῇ ὑπεσχέθη.

— Ἐ! ἄνδρα μου, εἶπεν ἡ Γελασίνα πρὸς τὸν Ῥο-
 δόλφον φαιδρῶς, τί κουρέλι κρατεῖς καὶ ἀναγινώσκεις
 τοῦτο;

— Γυναίκα μου, ἀπεκρίθη ὁ Ῥοδόλφος, πολλὴν πε-
 ρίγειαν ἔχεις! . . . σὲ λέγω ἀκολουθῶς! . . . Ἐτελείω-
 σαι τὰς ἀγοράς σου;

— Καί καί οἱ πτωχοί σου θά περάσουν ὥσ' ἄν
 λείψ. Δέν μένει ἄλλο παρὰ νά πληρώσωμεν
 Βουφάρτη δέν εἶναι πολλά σφικτήεις τὰς πωλήσεις
 τὴν ἀλήθειαν . . .

— Νά σέ εἰπῶ, γυναῖκα ! . . . Ἐνῶ ἐγὼ τώρα
 πληρώνω, δέν ἔπαυσεις τοῦ λόγου σου νά ἐκλέγῃς
 ποτε φορέματα διὰ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ
 βέλ ; Περὶ αὐτῶν τῶν πραγμάτων ἐγὼ εἶμαι παντὶ
 σιν ἀμαθής, σ' ἐξομολογοῦμαι τὸ κρίμά μου. Εἰπέ
 νά τὰ φέρουν ὅλα ἐδῶ τὰ βάλλομεν εἰς τὸ ἴδιον
 μαζὶ μὲ ταῦτα, καὶ οὕτω γίνεστε ἕνας μόνον δρόμον.

— Καλὰ τὸ ἐστοχάσθης, ἄνδρα μου. Πρόσμεν
 λοιπόν ἐγὼ δέν ἀργῶ . . . Γνωρίζω δύο ἐργαστήρια
 που συνήθως ἀγοράζω· ἐκεῖ ἔχει ὅ,τι μὲς χρειάζεται.
 Καὶ ἡ Γελκσίνα ἐξῆλθε κρᾶζουσα· — Κυρία Βουφάρτη
 σὺ ἐμπιστεύομαι τὴν ἄνδρα μου· προσέξτε μὴν
 χάσετε τ' ὄμματι, ἐπειδὴ τὰ χαλοῦμεν !

Καὶ δοθεῖσα εἰς γέλωτος ἐγένεν ἀμέσως ἄφαντος
 ἡ εἰς.

— Ἐχστε ὁμῶς, εἶπεν ἡ θεὰ Βουφάρτη μετὰ τὴν ἀν-
 χόρησιν τῆς Γελκσίνας, ἔχετε μία μικρὴ νοικοκυρά
 λὺ ἐξυπνὴ ! Δέν παίζει . . . ὅταν ἀγοράζῃ, σοῦ ἐπιμα-
 ῖνει εἰς τὸ ὕστερον λεπτό . . . Καὶ εὐμορφὴ κοπέλα !
 σπροκόκκινη, ὄμματα μεγάλα, μαῦρα καθῶς καὶ
 μαλλιά της . . .

— Ψέματα, κυρία Βουφάρτη ; δέν εἶναι εὐειδής
 τη ; δέν εἶμαι εὐτυχὴς σύζυγος ;

— Καὶ σεῖς εὐτυχὴς κ' ἐκείνη ἀκόμη . . . ἀντι-
 θέτως.

— Ἡ καλωσύνη σας . . . Καὶ τί σας χρεωστῶ,
 ῥά μου ;

— Ἡ μικρὴ νοικοκυρά σας δέν ἐστάθη τρόπος
 μου δώσῃ ὅσολον περισσότερον ἀπὸ τὰ 330 φράγκα

Ὁ Θεὸς τὸ γνωρίζει, ὅτι μόλις κερδίζω 15 φράγ-
 ματὰ αὐτὰ τὰ ἐπλήρωσα ἀκριβώτερα παρ' ὅσον
 πρὸς τὰ 'πάρω . . . δὲν ἐθάσταξεν ἡ ψυχὴ μου
 πρὸς τὴν ἀγοράν . . . τὸσον ἄξιοι λύπῃς ἐφαίνον-
 ται οἱ ὅπου μοῦ τὰ ἐπώλουν !

— Ἀληθινά ; καὶ οἱ ἴδιοι σὰς ἐπώλησαν καὶ αὐτὸ τὸ
 γραμματοφυλάκιον ;

— Μάλιστα, κύριε . . . ὅταν τοὺς συλλογισθῶ, ἡ
 καρδιά μου ραγίζει ! Νὰ ἰδῆτε ἔρχεται προχθὲς μία
 νέα ἀκόμη καὶ ὠραία, ὅμως τὸσον ὠχρὰ, τὸσον
 παλαιά, ὥστε ἦτον ἀληθινὰ λυπηρὸς . . . ἔπειτα ἡμεῖς
 τὰ γνωρίζομεν. Τώρα, βλέπω τὰ φορέματά της
 ἦσαν ἐπάνω της ὡσάν ζωγραφιστά, ἀλλὰ τὸ σάκι
 ἦτο μαῦρο σάκι, ἦτο παλκιό· ἡ ἐσθῆτά της, μαύ-
 ρη καὶ αὐτὴ, ἦτο καταξεφτισμένη· τὸ σκιάδιόν της, ψά-
 λιν· ἡ ζιμῶνα κακὸν, καὶ ἐνῶ δὲ ἦτον καὶ θλιμμένη . . .
 ἔκατάλαβα ὅτι αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἐκεῖνο ὅπου ἡ
 λέγομεν πτωχεία ἀρχοντική, ἐπεὶ δὲ δὲν ἀμφιβάλλ-
 ομαι ὅτι αὐτὴ ἦτο καμμία μεγάλη. Τί τὰ θέλετε, μ' ἐρω-
 τῶν (ἐκκοκλίνισεν ὅταν μὲ ἤρώτησεν) ἂν θέλω ν' ἀγο-
 ράσω δύο κρεβάττα στρώσιμα πλήρη, τὰ ὅποια ἔχει, κα-
 τὰ ἕνα γραμματοφυλάκιον παλαιόν. Τῆς ἀποκρίθη-
 ναι μοι πρὸς τὸν ὅτι, ἀφ' οὗ πάλιν, πρέπει βέβαια πῶς καὶ ἡ
 καρδιά μου νὰ ἰδῶ ὅτι μοῦ συμφέρει, συμφωνοῦμεν, ἀλλὰ
 πρέπει νὰ ἰδῶ πρῶτον τὰ πράγματα. Μὲ παρακαλεῖ τὸ
 ἅγιον Μαρτίριον αὐτῆς. Ἀφήνω τὴν ἀνευρία μου
 νὰ ἐργαστῇ, ἀκολουθῶ τὴν κυρίαν, καὶ θάνασκει
 ἐν ἡσυχίᾳ πτωχικό· εἰς τὸ βάθος τῆς αὐτῆς ἀνα-
 σκαίνομεν καμπόσιαι σκάλας εἰς τὸ τέταρτον πά-
 νω, ἡ κυρία κτυπᾷ μίαν θύραν, καὶ ἔρχεται καὶ ἀνοί-
 μις κἀκεῖ εἰς δεκατεσσάρων χρόνων, μαυροφο-
 ρὴ καὶ αὐτὴ καὶ ἀδύνατα (ὅμως) εὐμαρῆς πᾶσι

ἄγγελος . . . τόσον εὐμορφῇ, ὥστ' ἔμεινα
τικῇ!

— Καὶ αὐτὴ ἡ εὐμορφὴ κόρη;

— Ἦτον ἡ θυγατέρα τῆς μαυροφορεμένης κυρ-
Μ' ὅλον ἐκεῖνο τὸ κρίνο, δὲν ἐφοροῦσεν ἄλλο παρὰ
ἐοῦντα ἀπὸ μαῦρο τοῖτι με κουκκιδάκια ἐπάνω
κ' ἓνα μικρὸ σάλι τριμμένο.

— Καὶ ἡ κατοικία των ἦτο πενιχρά;

— Φαντασθῆτε, κύριέ μου, δύο κάμεραις καθ' ἑ-
ἀρκετά, ἀλλὰ γυμναῖς, ψυχραῖς ὅπου ἐπάγωνε κἀνεί-
ς ἰστία ὅπου δὲν ἐβλέπετε οὐδὲ στάκτη· πρὸ πολλοῦ
πρέπει νὰ ἐβάλλαν ἐκεῖ μέσσα φωτιά. Ὅλα ὅλα τὰ ἐ-
των ἦταν, δύο κρεββάτια, δύο καθήκλιας, μία
ὀήκη, ἓνα σεπέι παλαιὸν, καὶ τὸ μικρὸ γραμματο-
λάκιον ὅπου βλέπετε ἐπάνω εἰς τὸ σεπέι εἶχε
μέσσα εἰς ἓνα μανθῆλι κἀμπόσα φορέματα, τὰ μόν-
α ποὺ ταῖς ἔμεναν· ὁ οἰκοκύρης τοῦ ἁπιτιοῦ ἐσυμφών-
η νὰ κοκτῇσθ' διὰ τὸ ἐνοῖκε τὰ δύο ξύλινα κρεββάτια,
καθήκλιας, τὸ σεπέι καὶ τὸ τραπεζάκι· μᾶς τὸ εἶπε
θυρωρὸς, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀναβῆ μαζὴ μες. Τότε ἡ
ἐκείνη μ' ἐπαρακάλεσε μὲ πολλὴν εὐγένειαν νὰ
ρίξω τιμὴν εἰς τὰ στομάχια, τὰ σινδόνια, τὰ παρ-
τάσματα καὶ τὰ ἐπαπλώματα. Εἰς τὴν τιμὴν μου
λέγω, κύριε, μολονότι τῆς τέχνης μου εἶναι ν' ἀγορά-
εὐθηνὰ καὶ νὰ πωλῶ ἀκριβᾶ, ὅταν εἶδα τὴν ταλαίπω-
ἐκείνην νέαν μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἔ-
νὰ χυθοῦν, καὶ τὴν μητέρα της, ἡ ὁποία, μολονότι
μεν τὰ δυνατὰ της νὰ φαίνεται ἀτάραχη, ἐκλαιεν
μέσσα της, τὰ ἐξετίμησα μόνον 15 ὀλιγώτερον ἀφ'
ἀξίζουσιν· καὶ σὰς κἀμνω ὅρκον ὅτι λεπτὸ δὲν ἤθέλησα
ὠφεληθῆν περισσότερον. Μάλιστα, διὰ νὰ ταῖς κἀμω-
ριν, ἐπῆρα καὶ αὐτὸ τὸ μικρὸν γραμματοφυλάκιον,
δὲν εἶναι τῆς σφαίρας μου . . .

— Ἐγὼ τὸ ἀγοράζω, κυρία Βουφάρτη . . .
— Τὸ ἀγοράζετε ; μὲ ὑποχρεοῖτε μάλιστα, ἐπειδὴ
ἐμὸν μείνει εἰς τὴν ῥάχιν διὰ πολὺν καιρὸν . . .
ἐπὶ τῆς . . . νά . . . διὰ νὰ μὴν εἰπῇ τάχα ἡ πτωχή . . .
ἐπὶ πάντοτε ἔρχεται τοῦ ἀνθρώπου παράπονο. Τῆς
λέγει τὸ λοιπὸν τὴν τιμὴν ὅπου ἐπρόσφερα . . . Ἐπρό-
σφερε μὴ μοῦ εἰπῇ ὅτ' εἶναι ὀλίγα . . . Θεὸς φυλάξοι !
ὅτι ἀπ' αὐτὸ ἀκόμη ἐκατάλαβα ὅτι δὲν ἦτον ἀπὸ ταῖς
ἐκείνης τοῦ σωροῦ πτωχεῖα ἀρχοντική, κύριέ μου,
ἀρχοντική ! Τῆς λέγει τὸ λοιπὸν — Τόσο —
λέγει καλὰ, μοῦ ἀποκρίνεται ἡ γυνὴ καὶ ἐπιστρέφει
εἰς τὸ ἐργαστήριον νὰ μεθώσεται τὴν πληρωμὴν,
ἐπειδὴ πλέον ἐγὼ δὲν θὰ ἔλθω εἰς αὐτὸ τὸ σπίτι.
ὅτι τὸ λοιπὸν καὶ λέγει τῆς κόρης τῆς, ὅπου ἐκάθη-
το εἰς τὸ σενέτι καὶ ἔκλαιε — Κλαίρη, ἔπαρε, κόρη μου,
τὸ δάμα . . . (τὴν εἶπε Κλαίρη τ' ὄνομα τὸ ἐνθυμούμαι
τέλος.) — Σηκώνεται ἡ νῆα. Ὄταν ἐπερναῖσε πλησίον αὐ-
τῆς τὸ μικρὸ γραμματοφυλάκιον, τὴν βλέπει καὶ πίπτει
ἐμπρὸς τοῦ εἰς τὰ γόνατά της καὶ τὴν 'παίρνου' καὶ
ἐκλύματα. — Θάρρος, κόρη μου, θάρρος καὶ μᾶς παρα-
τηροῦν — τῆς εἶπεν ἡ μητέρα τῆς μὲ 'μισὴν φωνήν, ὅμως
τὸ ἔκουσα καλὰ. Ἦγουν, κύριέ μου, καταλαβαίνετε ἂν
ὅσοι πτωχοὶ, ὅμως ὑπερήφανοι. Τὴν ὥραν ὅπου ἡ
κυρία μοῦ ἔδωσε τὸ κλειδί τοῦ γραμματοφυλακίου, εἶδα
ἐνὰ δάκρυ καὶ εἰς τὰ ὄμματα της ἦταν τριγύρω κατα-
κλινεῖν ὥσάν νὰ ἐσπαράττειτο ὅτι ἀπεχωρίζετο ἀπὸ τὸ
φυλάκιον αὐτὸ ἐπιπλόν' ἀλλ' ἐπροσπαθοῦσε νὰ φυλάξῃ ἐμ-
ποδίσας τοὺς ξένους ἀδιαφορίαν καὶ ἀξιοπρέπειαν. Τέλος
ἐκείνων, λέγει τοῦ θυρωροῦ, ὅτι θὰ ἔλθω νὰ πάρω ὅλα
ὅσα δὲν ἐκράτησεν ὁ οἰκοδεσπότης, καὶ κινούμεν δι' ἐδῶ.
ὅτ' ἐστῆρίχθη εἰς τὸν βραχίονα τῆς κόρης τῆς, καὶ ἡ
κόρη ἐκράτει ἀπὸ τὸ ἄλλο της χεῖρι τὴν κομμοδε-
μα μὲ ὅσα φορέματα τοῦ εἶχεν μείνει. Ταῖς ἐ-

μέτρησα τὰ φράγκα, 345 φράγκα καὶ πλέον εἶδα.

— Καὶ δὲν ἐμάθετε πῶς ὀνομάζοντο ;

— Ὅχι, ἐπειδὴ τὰ πράγματα τῶν τὰ ἡγόρευσα πρὸς εἰς τὸν θυρωρὸν τοῦ σπιτιοῦ ἀνάγκην καὶ νὰ ἐρωτήσω διὰ τ' ὄνομα τῶν δὲν εἶχα . . . ἦταν βεβαίως ἰδικὰ τῶν τὰ πράγματα.

— Καὶ ποῦ νὰ ἐκατοίκησαν ἄρ' ἔγε ; δὲν ἐξεύρεται ;

— Δὲν ἤξεύρω.

— Ἴσως θὰ τὸ γνωρίζουν ἐκεῖ ὅπου ἐκατοικοῦν προτιήτερα . . .

— Ὅχι, κύριέ μου δὲν τὸ γνωρίζουν ἐπειδὴ, ἐγώ εἰσα νὰ πάρω τὰ πράγματα ὅπου ἡγόρευσα, ὁ θυρωρὸς μὲ εἶπε:— Ἦταν ἄνθρωποι πολλὰ ἀπειράκτοι, σεβαστοὶ κατὰ πολλὰ, πλὴν καὶ κατὰ πολλὰ δυσχεῖς ὁ Θεὸς νὰ τὰς λυπηθῇ ! Φαίνονται οὕτω πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις, πλὴν κατὰ βάθος, εἶμαι βέβαιος ὅτ' εἶναι ἀπλησμένοι.—Καὶ ποῦ ἐκατοίκησαν τώρα ; τὸν ἐρωτῶ. Εἰς τὴν ζωὴ μου, δὲν ἔχω εἶδῃσιν, μὲ ἀποκρίνεται:— Ἐφυγαν χωρὶς νὰ μοῦ εἰποῦν . . . βέβαια δὲν θὰ εἴδῃ πλέον εἶδῃ.

Αἱ ἐλπίδες τὰς ὁποίας πρὸς στιγμὴν εἶχε συλλαβεῖ ὁ Ῥοδόλφος ἐξηλείφθησαν. Πῶς τώρα ν' ἀνακαλύψῃ τὰ δύο αὐτὰς δυστυχεῖς γυναῖκας, ἐνῶ ἄλλην ὁδηγίαν δὲν εἶχεν εἰμὴ τ' ὄνομα τῆς κόρης Κλαίρη, καὶ τὸ τεμάχιον τοῦ ἐπιστολικοῦ σχεδίου, κάτω τοῦ ὁποίου ἀνεγνώσκαστο.

«Νὰ γράψω πρὸς τὴν κυρίαν Δὲ Λυσσηναὶ
διὰ τὸν Κ. Δὲ-Σαιντ-Περμὴ.»

Ἡ μόνη, ἀλλ' ἄμυδρὰ καὶ αὐτὴ, πιθανότης τοῦ ἀνακαλύψῃ τὰ ἴχνη τῶν ἐστηρίζετο ἐπὶ τῆς κυρίας Δὲ Λυσσηναί, μετὰ τῆς ὁποίας εἶχε κατ' εὐτυχίαν σχέσεις Δ'-Ἀρβίλλη.

— Λάβετε, κυρά, πληρωθήτε, εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος πρὸς
πραγματευτίδα, παρουσιάζων γραμμάτιον τραπε-
ζῆν ἐν 500 φράγκων.

— Νὰ σὰς δώσω ἀμέσως τὰ ὑπόλοιπα, κύ-
ριε.

— Ποῦ νὰ εὕρωμεν κἀνὲν ἀμάξι νὰ μεταφέρωμεν
τὰ ἐπιπλά ;

— Ἀν δὲν θὰ ὑπόγατε πολὺ μακρὸν, ἐν ἀμάξι κυ-
ρίε ἀρκεῖ . . . νὰ φωνάξω τώρα τὸν θεῖο Νικήτα, ἐ-
πιμά' μ' αὐτὸν πάντοτε δουλεύομαι. Ποῦ ἀγαπᾷτε,
κύριε, νὰ τὰ πάγουν ;

— Ὅδὸς Τέμπλου, ἀρ. 17.

— Ὅδὸς Τέμπλου, ἀρ. 17 ; . . . Ἄ ! καλὰ, καλὰ.
γνωρίζω . . .

— Γνωρίζετε τὸ σπίτι ;

— Ἐπὶ γὰρ κάμποσαις φοραῖς . . . Πρῶτον ἡγόρασα
μικρὰ ἀπὸ μίαν ὁποῦ δίδει χρήματα μὲ ἐνέχυρον κα-
τοικεῖ ἐκεῖ . . . ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι τὸ ἔργον ὁποῦ κα-
τοικεῖ δὲν εἶναι τόσο ἐπαινετὸν . . . ὅμως τί με μέλει . . .

— Ὅτι πωλεῖ, ἐγὼ αγοράζω, ἄλλας σχέσεις δὲν ἔχο-
μεν . . . Εἶναι τώρα πέντ' ἐξ ἑβδομάδες ὁποῦ ἐξαναπῆ-
λυσεν εἰς τὸ ἴδιον σπίτι διὰ τὰ ἐπιπλά ἐνδὲς νέου, ὁποῦ ἐ-
νοικιοῦσεν εἰς τὸ τέταρτον πάτωμα . . . καὶ ἤθελε νὰ
ἐνοικιάσῃ . . .

— Ὁ Κ. Φραγκίσκος Γερμανὸς, ἴσως ; ἀνέκραξεν ὁ
Ῥοδόλφος.

— Ὅλος καὶ ὅλος . . . τὸν γνωρίζετε ;

— Πολύ* κατὰ δυστυχίαν, ἀναχωρῶν ἀπὸ τὴν ὁδὸν
Τέμπλου δὲν ἄφησε τὴν νέαν του διεύθυνσιν, καὶ ἀγνοῶ
νὰ τὸν εὕρω.

— Τὸ μόνον εὐκόλον' ἐγὼ νὰ σὰς εἰπῶ.

— Γνωρίζετε ποῦ κατοικεῖ ;

— Ποῦ κατοικεῖ, ὄχι' ὅμως νὰ σὰς εἰπῶ ποῦ τὸν

ἐνταμύνετε ἄρρευκτα. . . Εἰς τοῦ συμβολαιογράφου
μὰ εἰς τὸν ὁποῖον ἐργάζεται.

— Συμβολαιογράφου ;

— Μάλιστα, ἕνας συμβολαιογράφος ὁ ὅποιος
κεῖ ὁδὸς Σεντιέρου.

— Ὁ Ἰάκωβος Φεράνδος ! ἀνέκραξεν ὁ Ῥοδόλφος.

— Ὁ ἴδιος ἕνας ἥγιος ἄνθρωπος· νὰ καταλή-
ψασα εἰς τὸ γραφεῖόν του ἔχει τὸν ἐσταυρωμένον
θκίνετε καὶ μυρίζει ὥσάν νὰ ἦσθε μέσα εἰς
κλησιά !

— Καὶ πῶς ἐμάθετε ὅτι ὁ Κ. Γερμανὸς ἐργά-
ζεται πλησίον αὐτοῦ ;

— Ἐπειδὴ ὁ νέος ἦλθε καὶ μοῦ ἐπρότεινε ν' ἀγο-
ράσω τὰ ὀλίγα τοῦ ἐπιπλά, ὅλα μαζῇ. Ἀγκυλὰ καὶ
ἀκόμη δὲν ἦταν τῆς σφαίρας μου, ὅμως διὰ νὰ
τοῦ νέου τὴν χάριν, τὰ ἡγόρασα ὅλα καθὼς ἦταν
τοῦ ἐμέτρησά ἀμέσως τὰ χρήματα. Ὁ νέος φαίνεται
κῶλυται ἀπ' ἐμέ, καὶ μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας
πάλιν κοντά μου, διὰ ν' ἀγοράσῃ ἕνα κρεβάτισμα
μάλιστα ἔφερε μαζῇ του καὶ ἕνα μικρὸ ἀμάξι· τὰ
μὲν λοιπὸν ὅλα καλὰ καλὰ, καὶ ἐκβάλλει νὰ με πλε-
σθῇ ἀλλ' ἰδοὺ περὶ ὅτι ἐλησμονήσας τὸ πούργι
Ὁ νέος εἶχε χαρὰ καὶ τόσον καλὸν, ὥστε τοῦ εἶπα
δὲν πειράζει, πάρετε τὰ πράγματα καὶ ἔρχομαι εἰς
οἶκόν σας καὶ με πληρώνετε. — Πολλὰ καλὰ, μ' ἀπο-
νέται· εἰς τὸν οἶκόν μου δὲν εὐρίσκομαι ποτὲ, ὅμως
τε αὔριον εἰς τὴν ὁδὸν Σεντιέρου, εἰς τοῦ Κ. Ἰακώ-
βου Φεράνδου, τοῦ συμβολαιογράφου, ὅπου ἐργάζομαι.
νὰ σας πληρώσω. — Ἐπῆγα τῶντι τὴν ἄλλην ἡμέ-
ρην καὶ μ' ἐπλήρωσε τὸ μόνον ὅπου με φαίνεται περὶ
νὸν εἶναι, ὅτι πρῶτα ἐπώλησε τὰ ἐπιπλά του καὶ με
δεκαπέντε μόλις ἡμέρας ἡγόρασε νέα.

Ὁ Ῥοδόλφος ἐπίστευσεν ὅτι ἐμάντευσε, καὶ ἐμάντε

ἔπειτα τὸν λόγον τοῦ παραδόξου αὐτοῦ κινήματος τοῦ
 ἡρώου. Ἦθελεν ὁ νέος νὰ καταστήσῃ τὰ ἔχνη τοῦ ἀ-
 νδρὸς εἰς τοὺς καταδικάζοντας αὐτὸν ἀλιτῆρους. Φοβή-
 ται βέβαια, μὴ γνωρίσωσιν οὗτοι τὴν νέαν κατοικίαν
 ἐκ τῆς μετακομίσεως τῶν ἐπιπλῶν αὐτοῦ, πρὸς ἀ-
 ντησίαν τοῦ κινδύνου τούτου, ἐπρόκρινε νὰ πωλήσῃ τὰ
 ἐπιπλά του καὶ ν' ἀγοράσῃ ἀκολουθῶς ἄλλα. Ἐσχίρτη-
 ναι ὁ πρίγκηψ ἀπὸ χαρὰν, συλλογισθεὶς πόσον ἡ κυρία
 ἡρωίς ἐμελλε νὰ εὐφρανθῇ ἐναγκαλιζομένη τέλος
 τῶν αὐτῶν τὸν υἱόν, τὸν πρὸ τοσούτου καιροῦ μα-
 λήσιος ἀναζητούμενον. Ἀλλ' ἰδοὺ ἡ Γελασίνα εἰσέτρε-
 χε περιχαρής.

— Δὲν σὰς τὸ ἔλεγα! ἀνέκραζεν ἡ νεάνις· 640 φράγ-
 μα νὰ ἐξοδεύσωμεν, οἱ Μορέλ θὰ οἰκονομηθοῦν ὡς ἀν-
 τιστοιχείς... Ἰδῆτε... Ἰδῆτε πόσα φέρουν... ὄλ-
 γὰτά!... Μία καρφίδα νὰ εἰπῆτε δὲν λείπει ἀπὸ μέ-
 τας... ὡς κ' ἐσχάρα, δύο ὠραῖαι χότραι γανωμέναι,
 ἑκαταίνουριαι, μία θερμορρόη (ἱμπρίκι). Ἀμ' εἶπα πλέον.
 Κατὰ μίας καὶ θέλουν νὰ γίνουν τὰ πράγματα ἀρχον-
 τικά, ὡς γίνουν καὶ ἀρχοντικά!... Καὶ πάλιν πόση
 ὥρα ἐπέρασε; τρεῖς ὥραι... Ἀλλὰ πληρώσατε γλίγισ-
 ρα, καλέ μου γείτονα, καὶ παγαίνομεν... ἐπλησίασε
 ἡ μεσημέρι· πρέπει τώρα νὰ δώσω δρόμον εἰς τὴν βελύ-
 κτην μου· ὅ,τι ἔχασα τὸ πρωὶ νὰ τὸ κερδίσω τὸ ἀπό-
 γειμα!

Ὁ Ροδόλφος ἐπλήρωσε, καὶ ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ Τέμ-
 πλου μετὰ τῆς Γελασίνης.

Ἐκθ' ἦν στιγμήν ἡ ράπτρια καὶ ὁ σύντροφός της εἰ-
 σήρχοντο εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ οἴκου τῶν, ὀλίγον ἔλειψε ν'
 ἀναπραπίωσιν ὑπὸ τῆς κυρίας Πιπελέτου, ἥτις ἔτρεχε,
 παραγμένη, ἐκπεπληγμένη, ἐξαγριωμένη...

— Θεέ μου! Θεέ μου! εἶπεν ἡ Γελασίνα, καλὲ, τί
 γίνετε, κυρία Πιπελέτου; ποῦ τρέχετε οὕτω πῶς;

— Σὺ εἶσαι, κόρη μου Γελασίνα; . . . ἀνέβη
 Ἀναστασία ὁ Θεὸς, παιδί μου, σ' ἔστειλε . . .
 με' ὁ Ἀλφρέδης μου κινδυνεύει . . . μοῦ ἐλ-
 μησε . . .

— Τί λέγεις;

— Ὁ Ἀλφρέδης μου, ὁ καλὸς μου ἄνθρωπος,
 φθασε! . . . πάρε μου δύο σολδιῶν ἀψινθάνερα ἀπὸ
 ῥακοπώλη . . . νὰ ᾔναι δυνατό· εἶπέ του ὅτ' εἶχε
 ἰατρικὸ . . . τοῦ Ἀλφρέδου μου . . . οἱ σπασμοὶ
 τοῦ ἔρχονται εἰς τὸ στομάχι . . . Πετάξου, μου
 μου . . . ἐμένα πλέον μοῦ ἔφυγε καὶ ὁ νοῦς . . .

Ἡ Γελασίνα ἀφῆκε τὸν βραχίονα τοῦ Ῥοδόλφου
 ἔσπευσεν εἰς τοῦ ῥακοπώλου.

— Ἀλλὰ τί ἠκολούθησε, κυρία Πιπελέτου; ἤρ-
 σεν ὁ Ῥοδόλφος ἀκολουθῶν τὴν θυρωρὸν εἰς τὸ οἶκον
 τὴν.

— Ξεύρω κ' ἐγὼ, ψυχὴ μου, ξεύρω κ' ἐγὼ ἡ δύ-
 χη! Ἐκβῆκα νὰ τρέξω εἰς τοῦ δημάρχου, εἰς τὴν
 κλησίαν καὶ εἰς τοῦ ξενοδόχου . . . διὰ νὰ μὴν ὑπάρ-
 ῃ Ἀλφρέδης καὶ κουρμισθῇ ἐπιστρέφω . . . καὶ τί νὰ ἰδῶ
 βλέπω ἕναν ἄνθρωπο ἀνάσκελο, χέρια καὶ ποδάρια
 τὸν οὐρανόν!!! . . . Κυττάξτε, κύριε Ῥοδόλφε μου,
 πεν ἡ Ἀναστασία ἀνοίγουσα τὴν θύραν τῆς τρώ-
 γης ἰδῆτε σπαραγμὸς καρδίας!

Θρηνηδὲς θέαμα! . . . Ὁ Πιπελέτος, τὸν τρομπονοῦ
 του φορῶν πάντοτε πῖλον, ὑπερφορῶν αὐτὸν μάλα
 ἐπειδὴ ὁ ἀμφίβολος κάστωρ διὰ σφοδρᾶς καταπλῆ-
 ἀναμφιδόλως πεισθεις (τοῦτο δ' ἐσυμπεραίνετο
 σπάσιμόν τι ἐγκάρσιον) κατεκάλυπτε τοὺς ὀφθαλ-
 μοὺς, ἐκάθητο κατὰ γῆς στηρίζων τὴν ῥάχιν εἰς τὴν
 δα τῆς κλίνης του. Εἶχε συνέλθει ἐκ τῆς λειποθυ-
 καὶ ἤρχησε νὰ σαλεύῃ ὀλίγων τὰς χεῖράς του, ὡς ν
 θελε ν' ἀποβάλλῃ ἐμπροσθέν του κάττι πρᾶγμα· ἐπεί

ἔβλεπεν ἄφαιρέσει τὴν ἐκ τοῦ προχείρου σκέπην τῶν
πλημῶν του.

— Σαλεύει! . . . καλὸν σημάδι! . . . ἀναλαβαίνει! . .
ἔβλεπεν ἡ θυρωρός. Καὶ κύψασα ἐφώναξεν εἰς τὰ ὠτὰ

— Ἀλφρέδῃ μου, τί ἔχεις, μάτις μου; . . . εἰμ’
ἡ Στασία σου, ψυχὴ μου, ἡ Στασία σου . . . Πῶς

εἶ; . . . Ἐστειλα νὰ σοῦ φέρουν ἀψιθόνηρο νὰ σὲ συ-
μψύξῃ . . . — Ἐπειτα, ὀξύνασα τὴν φωνήν της ἐπὶ τὸ

καυτηριώτερον, ἐπρόσθεσε — Τί μου τό ’καμαν, τὸ
φούλικο τὸ ἡγαπητὸ, τὸ γερόντιο, τὸ καψούλικο τὸ

φούλικο, ἔ; τί μεῦ τό ’καμαν;
Ἐξέβαλε τότε ὁ Ἀλφρέδης βαθὺν στεναγμὸν καὶ ὡς

παιγνίον ἀφῆκε τὴν θεοπρόπον λέξιν.
— Ὁ ΚΑΒΡΙΩΝΗΣ! ! !

Καὶ αἱ σπείρουσαι, χεῖρές του ἐβλήθησαν ἐκ νέου
ἐπὶ τὸ ἀπωθεῖν φρικώδη τινὰ ὀπτασίαν.

— Ὁ Καβριώνης! πάλιν αὐτὸς ὁ βρωμοζωγράφος!
ἔβλεπεν ἡ κυρία Πιπελέτου. Ὅλη τὴν νύκτ’ ἀπόψε

ἐπὶ τὸν ὠνειρεύετο ὁ Ἀλφρέδης μου, καὶ μ’ ἀφάνισε, χρι-
στیانέ μου, ’ς ταῖς κλωτσιαῖς. Τοῦ φαίνεται ὡσὰν νὰ

παγαίνει καὶ νὰ κάθεται ’ς τὴν ψυχὴν του αὐτὸ τὸ ἐκ-
σάρμα! Δὲν φθάνει μόνον πῶς ἐφαρμάκωσε ταῖς ἡμέραις

τοῦ ἀνθρώπου, μόνον φαρμακώνει καὶ ταῖς νύκταις του
καὶ μέσα εἰς τὸν ὕπνο του . . . σὰς λέγω, ψυχὴ μου

ἐπὶ νὰ ἦταν ὁ Ἀλφρέδης μου κἀνέναν φονεῖς, κ’ ἔχει
ἐπὶ τὸν τρισκατάρχτο ἀντὶ διὰ τιμωρίαν του!

— Ὁ Ροδόλφος ὑπεμειδίασε, συμπεράνας ὅτι πάλιν κἀ-
πὶ παίγνιον ἐφεῦρεν ὁ ἀρχαῖος γείτων τῆς Γελασίνης,

ὁ βασιανισμὸν τοῦ θυρωροῦ.
— Δὲν ὁμιλεῖς, Ἀλφρέδῃ . . . ὁμίλησε δ’ αὖτ’ ἐπὶ μὴ μοῦ

ἀμυνεῖς τὸν βουβὸ καὶ με φοδίζεις, εἶπεν ἡ κυρία Πιπε-
λέτου, ἔλα, ἡσύχασε . . . Ἀμὴ διατί καὶ τοῦ λόγου σου

καθεσθαι νὰ συλλογῇσαι ἓνα τέτοιον παληάνθρωπο!
Δημόσιον Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Θεσσαλονίκης

Τώρα δὲν ἤξεύρεις πῶς ὅποτε τὸν βάλῃς εἰς τὸν εἶναι τὸ ἴδιο ὡσάν νὰ φάγῃς λάχανο . . . ὅπου σοῦ φέρνει εἰς τὸ στομάχι τοὺς σπασμούς ; . . .

— Ὁ Καβριώνης ! ἐπανέλαβεν ὁ Κ. Πιπελέττ βάλλων μετὰ κόπου τὸν μέχρῃς ὀφθαλμῶν καὶ σμένον πῖλόν του· ἐπομένως περιέφερε τὰ ὄμμα ὡς τεθορυβημένος.

Ἄλλ' ἰδοὺ ἡ Γελασίνα φέρουσα μικρὰν φιάλην ἀψίνθιου.

— Χίλια 'σπολλάτη, κόρη μου· νὰ μοῦ συγχαρῶν διὰ τὸν κόπον ὅπου σ' ἔβαλα ! εἶπεν ἡ γραῖα· δ' ἐπρόσθεσε·— Νὰ . . . γέρο μου ἡγαπητέ· μὴ γουρο νὰ τὸ καταιβάσῃς, θὰ σοῦ κάμῃ καλό.

Καὶ πλησιάσασα τὴν φιάλην διὰ μιᾶς εἰς τὰ τοῦ συζύγου της, ἡ Ἀναστασία ἐπεχείρησε νὰ τὴν τίσῃ τὸ ἀψίνθιον. Ὁ Ἀλφρέδης ἀντεπάλαξεν εἰς γενναίως, ἀλλ' εἰς μάτην· ἐκ τῆς ἀδυναμίας του θουμένη ἡ γραῖα, διὰ τῆς μιᾶς της μὲν χειρὸς τοῦ λωσσε τὴν κεφαλὴν, διὰ δὲ τῆς ἄλλης εἰσήγαγε μὲ τῶν ὀδόντων του τὸ στόμιον τοῦ φιαλίου, καὶ τὸν σε νὰ πῇ τὸ ἀψίνθιον· μετὰ δὲ ταῦτα ἀνεβόησε βευστικῶς.

— Καὶ ἔρρρρρι· πάλι ! οὐπαλα τώρα εἰς τὰ πόδια σου, γέρο μου ἡγαπητέ· οὐπαλακία !

Καὶ ὄντως, ὁ Ἀλφρέδης, ἀφοῦ ἐσπόγγισε τὸ στόμα του διὰ τοῦ ἀντιθέτου τῆς χειρὸς, ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, ἠγέρθη ἄρθιος, καὶ ἠρώτησε μ' ἐξαγριωμένον σέτι ὄψος

— Τὸν εἶδετε ;

— Τὸν ποῖον ;

— Ἐφυγε ;

— Πά ποιός, Ἀλφρέδη, ποιός ;

— Ὁ Καβριώνης !

ὡς ἐτόλμησε! . . . ἀνέκραξεν ἡ θυρωρὸς.

Πιπελέτος ἀναυδὸς ὡς τ' ἀγάλματα, ἐκίνησε
καὶ τὴν κεφαλὴν του δῖς.

Κ. Καβριώνης ἦλθεν ἐδῶ; ἠρώτησεν ἡ Γελα-
ῖς καὶ μετὰ βίας κρατοῦσα τὸν ἀφθονόν της

ὡς τὸ ἐκτωρμα, κόρη μου, τὰ ἔβαλε καὶ κα-
τὰ τὸν Ἀλφρέδην! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Πιπελέτου. Ὁ! Ὁ!
εὐρεθῶ ἐδῶ μὲ τὴν φροκαλιά μου . . . Ἦθελε νὰ
γῇ ὅλην! ὅλην! ἕως τὸ χονδρόξυλό της. Καὶ
Ἀλφρέδην; . . . δὲν μᾶς λές!

Κ. Πιπελέτος ἔκαμε διὰ τῆς χειρὸς νεῦμα ὅτι ἔ-
να ὁμιλήσῃ. Καὶ ἰδοὺ σιωπὴ ἄκρα· ν' ἀκούσῃ
ἡ βοήθειά τοῦ φοροῦντα πῖλον. Ἦρξατο δ' αὐτὸς
ὡς οὕτω, μετὰ φωνῆς βαθείας συγκινη-

ἡ συμβία μου εἶχ' ἐκθεῖ ἔξω διὰ νὰ μὴ λάβῃ ἐ-
κὸς κόπον νὰ ὑπάγῃ, κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ κυ-
ρίου ἐδῶ (καὶ προσέκλινεν ἐνώπιον τοῦ Ῥοδόλφου)
ὁ δημάρχου, εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ εἰς τοῦ ξενο-

Ἄμ' ὅλη τὴν νύκτα, ψυχὴ μου, εἶχεν ἐπάνω εἰς
τὴν ψυχὴν τοῦ τὸν βαρυχνᾶ νὰ λάβῃ καὶ σήμερὰ τόσον
. . . καλῆτερα εἶπα νὰ πάγῃ ἐγὼ, ἐπέφερεν ἡ
τάσις.

Αὐτὸν τὸν βαρυχνᾶ μου τὸν ἔστειλεν ὁ θεὸς διὰ
τῆς μαρτίας μου, ἐπανελάθει ὁ θυρωρὸς μετὰ κατὰ
τὴν ὀρηκτικότητος. Ἐνυπνιάσθηκα τὸν Καβριώνη . . .
Ἦρξατο νὰ πάθῃ καὶ ἀπὸ τὸν Καβριώνη . . . Ἐ-
μὲν λοιπὸν ἐκεῖ δὲ, εἰς τὸ τραπεζάκι μου κοντὰ,
καὶ ἐσυλλογίζουμαι, ὡς ἂν τεχνίτης ἄνθρωπος καὶ
ἐπάνω εἰς τὸ σχῆμα αὐτοῦ τοῦ ὑποδήματος ἀποῦ
εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἐπιδεξιότητά μου ἕνας χριστιανός.

Ἐκεῖ, ἀκούω ἓνα θόρυβον . . . ἓνα φρρρ εἰς τὰ ὑαλῖνα παραθύρου . . . Προφητεία πλέον ἦταν . . . ἦταν . . . ἡ καρδιά μου ἤρχισε νὰ κτυπᾷ γυρίζω δὴ . . . καὶ ἀπ' ἐξω ἀπὸ τὰ ὑαλῖα . . . βλέπω . . .

— Τὸν Καθριώνη ! ἀνέκραξεν ἡ Ἀναστασία πρὸς τὰς χεῖρας.

— Τὸν Καθριώνη ! ἀπήντησεν ὑποκώφως ὁ Κ. πελέτος. Ἡ σιγχαμερὴ μορφή του, τὴν εἶχε νην ἐπάνω εἰς τὸ παράθυρο καὶ μ' ἐβλεπεν ὡς γάτα . . . τί λέγω ; . . . ὡσάν τὴν τίγριν ! . . . ὁ λακτος καθὼς μέσα εἰς τὸν ὕπνο μου . . . Θέλω μιλήσω ἢ γλῶσσά μου κολλᾷ εἰς τὸν οὐρανίσκον κάμνω νὰ σηκωθῶ τίποτε ἐκόλλησα εἰς τὴν καρδίαν μου . . . Μοῦ πίπτει ἀπὸ τὸ χεῖρ τὸ ὑπόδημα ποῖον ἐκρχτοῦσα καὶ, καθὼς εἰς ὀλίγαις ταῖς κρίσεσι περιστάσεσι τῆς ζωῆς μου, ἀπέμεινα πλέον διόλου νητος . . . Τὸ κλειδί τότε γυρίζει μία εἰς τὴν κλειδαμὴν ἢ θύρα ἀνοίγει, κ' ἐμβαίνει ὁ Καθριώνης !

— Ἐμβῆκε ! . . . Καλ' ἰδῆτε σεῖς ἀδιαντροπαῖοι ἐπέφερεν ἡ κυρία Πιπελέτου, ἐκπληκτος ἐκ τῆς ταύτης ὅσον καὶ ὁ σύζυγός της.

— Ἐμβαίνει σιγὰ σιγὰ . . . ἐπανελάθει ὁ Ἀλφρὸς στέκεται μίαν στιγμὴν εἰς τὴν θύρα, ὡσάν διὰ νὰ δαμάσῃ προτῆτερα μὲ τὸ βλέμμα του τὸ ὠμόν ἐπειτα προχωρεῖ πρὸς ἐμὲ, στεκόμενος εἰς κάθε πᾶν τοῦ, ρίπτων μου ἐκείναις ταῖς ἄγριαῖς ματιαῖς χωρὶς ἄχνη νὰ ἐκβάλλῃ ἀπὸ τὸ στόμα του, ὀλόρθος φωνος, φοβερός ὡσάν φάντασμα ! . .

— Χριστιανέ μου ! ὅλο τὸ μαλλὶ τῆς ῥάχης μου νετρίχιασε, μόνο πῶς τ' ἀκούω, εἶπεν ἡ Ἀναστασία.

— Ἐγὼ ὅσον πλέον ἐπλησίαζεν ἀργὰ ἀργὰ, τὸς κατακάθουμον ἐπάνω εἰς τὴν καθέκλαμον . . .

κάτω ἀπὸ τὸ βλέμμα του ὥσάν τ' ὀφείδι ὅταν
 τὸ πουλί . . . τόσην φρίκη μοῦ προξενούσεν, ὥ-
 ρις νὰ θέλω τὸν ἐκύτταζα . . . Ὅταν ἦλθε πλέον
 μου . . . δὲν ἠμπόρεσα νὰ ὑποφέρω περισσότερον
 χισμένο τοῦ πρόσωπο . . . ποῖος ἠμποροῦσε νὰ
 ἔη ! . . . ἀνυπόφορον πρᾶγμα . . . ἔκλεισα πλέον
 ὀφθαλμούς μου . . . Καὶ τότε τὸν ἠσθάνθηκα . . .
 ἤλμυσε νὰ φέρῃ τὰ χέρια του καὶ τὰ δύο ἐπάνω
 ἐπὶ τὸν πλόν μου· τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ ἐπάνω μέρος . . .
 τὸν τραβᾷ σιγὰ σιγὰ . . . καὶ μοῦ ἀφήνει τὴν κε-
 νὴν ὀλόγυμνην . . . Ζάλη τότε μ' ἐκατακυρίευσεν . . .
 κηλοή μου ἐκόπηκε . . . τ' αὐτιά μου ἤρχησαν νὰ
 ἰζοῦν . . . ὅσον ἐπήγαινα, κ' ἐκολλούσιν ἐπάνω εἰς
 καθήκλα μου . . . ὅσον ἐπήγαινα, κ' ἐκλείει τὰ μά-
 μου πλέον σφικτά . . . Σκύπτει τότε αὐτὸς . . .
 φέρει τὸ κεφάλι μου μέσα εἰς τὰ δύο τοῦ χέρια τὰ
 ὥσάν τοῦ νεκροῦ . . . κ' ἐπάνω εἰς τὸ μέτωπόν
 ὅπου ὁ ἴδρωσ εἶχε παγώσει, ἀφήνει . . . Ἐν ἀδιάν-
 πο φρίκημα ! ! ! ὁ ἄσπερνος ἄνθρωπος !

Ἡ Ἀναστασία ἀνύψωσε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐ-
 νόν.

— Ὁ πλέον ἄσπονδος ἐχθρὸς μοῦ νὰ ἔλθῃ νὰ μὲ φι-
 ρεῖ εἰς τὸ μέτωπον ! Ἡ τόση τοῦ ἀχρειότητος εἰς μεγά-
 μ' ἐβύθισε συλλογὴν μοῦ ἐξέβλωσε τὸ πνεῦμα. Ὁ
 νείδητος, ἀφοῦ μὲ εἶδεν εἰς ἐκείνην τὴν ἐκστασιν,
 πτεῖ καὶ παίρνει τὸν πλόν μου, τὸν βάλλει εἰς τὴν
 ἀλὴν μου, ἔπειτα τοῦ τινάζει ἀπ' ἐπάνω μία γρόν-
 καὶ μοῦ τὸν βυθίζει ἕως εἰς τὰ μάτια· εἶδετε πῶς
 ν. Αὐτὸ τὸ ὑστερινό τοῦ κίνημα μ' ἔκαμεν ἄλλον ἐξ
 μου πλέον, ὑπερέβη τὸ μέτρον, τὰ πάντα ἤρχησαν
 γυρά μου νὰ φρίκωνται ἀνεμόμυλος . . . πίπτω λει-
 ομεισμένος· πλὴν τὴν ὥραν ὅπου ἔκλειαν οἱ ὀφθαλ-
 μου, ὑπὸ κάτω ἀπὸ τὸν γύρον τοῦ πύλου μου, τὸν

εἶδα κ' ἔφευγεν ἥσυχά καὶ ἀργὰ ἀργά, καθὼς ἔτσι
ἔθηκε . . .

Ἔπειτα, ὡσανεὶ ἡ διήγησις ἐξήντηλσε πᾶσαν
δύναμιν, ὁ Κ. Πιπελέτος ἐπανάπεσεν ἐπὶ τῆς κα-
του ἀνυψῶν τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐν εἰδει
λέας ἀράς. Ἡ Γελασίνα ἐξῆλθε διὰ μιᾶς· δὲν ἦδεν
πλέον νὰ κρατηθῇ τὴν ἐπνιγεν ὁ γέλως. Καὶ ὁ ῥο-
φος δὲ μόλις ἔσχυε νὰ διατηρηθῇ σοβαρός.

Αἰφνιδίως ἀκούεται ἐκ τοῦ δρόμου συγκεχυμένη
ταραχὴ, ὁποῖαν προάγει εἰς τὴν ἀφίξιν του λαὸς
ἡνωμένοι· ἔξω τῆς αὐλῆς ἀντήχησε θόρυβος μέγας
ἰδοὺ ἐπὶ τῶν πλακῶν τῆς θύρας ἐκωδώνισαν ἀκτι-
(κοντάκια) τυφεκίων.

— Κύριε Ῥοδόλφε, ἀνέκραξεν ἡ Γελασίνα σπεύδον-
τε ὡχρὰ καὶ περίτρομος· ἦλθ' ἓνας ἄνθρωπος τῆς ἀστ-
μίας, μαζὶ μὲ στρατιώτας !

— Νὰ τὰ ἐγὼ καλὰ τὸ λέγω ὅτι ὁ Θεὸς μὲ
πᾶ ! εἶπεν ὁ Κ. Πιπελέτος· θὰ ἦλθαν διὰ τὸν Καβ-
νη . . . ἄχ ! κρίμα, νὰ φύγῃ ! . . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ΄.

ΚΡΑΤΗΣΙΣ.

αὐτὸς εἰσῆλθεν εἰς τὸ οἰκίδιον τοῦ θυρωροῦ ἀστυ-
νόμου, διακρινόμενος ὡς τοιοῦτος ἐκ
ὑπὸ τὸ μέλαν ἔνδυμά του ὑποφαινομένου μασχαλι-
νος (écharpe) Ἡ φυσιογνωμία του ἦτο σοδρα καὶ
πρεπής.

— Κύριε ἀστυνόμω, ἔφυγε κατὰ δυστυχίαν, ἔφυγεν
κρότοπος ! εἶπε μετὰ λύπης ὁ Κ. Πιπελέτης· ὁμως
ἔγω εἶπὼ τὰ σημάδια του νὰ τὸν γνωρίσετε . . . Ἐ-
ἵνα χαμογέλασμα ἀπάνθρωπον . . . καὶ βλέμμα-
αὐθαδέστατα . . . καὶ τρόπους . . .

— Περὶ τίνος, κύριε, λέγετε ; ἠρώτησεν ὁ δημόσιος
ἀπάλληλος.

— Δὲν ζητεῖτε τὸν Καβριώνην ; . . . Ὅμως, νὰ
εἴτε τὸν προφθάνετε ἀπεκρίθη ὁ Κ. Πιπελέτης.

— Δὲν γνωρίζω τί Καβριώνην μὲ λέγετε, εἶπεν ὁ
ἀστυνόμος ὁ ἀπάλληλος· κατοικεῖ ἐδῶ κάποιος Ἰερώνυ-
μος Μορέλ, λιθογλύφος τὸ ἐπάγγελμα ;

— Μάλιστα, εἶπεν ἡ Πιπελέτου λαμβάνουσα σχῆμα
αἰτωτικόν.

— Δείξετέ με τὴν κατοικίαν του.

— Τὸν Μορέλ ! ὑπέλαβεν ὁ θυρωρὸς ἐκχαμβος· αὐ-
τὸν ἕνα ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ . . . ἀνίκανος νὰ . . .

— Κατοικεῖ ἐδῶ ὁ Ἰερώνυμος Μορέλ, ναι ἢ ὄχι ;

— Εἰδὼ κατοικεῖ, κύρ ἀστυνόμω μου, εἰς ἕνα πα-

— Περὶ τίνος, κύριε, λέγετε ; ἠρώτησεν ὁ δημόσιος ἀπάλληλος πρὸς ἕνα
τὸν συνώδευεν.

— Οἱ δύο χωροφύλακες ἄς προσμένουν κάτω αὐλήν, προσέχοντες· καὶ στείλετε τὸν Ἰουστίνον ρη ἔν ἀμαξί.

Ὁ πρὸς ὃν ἀπευθύνοντο ταῦτα ἀνεχώρησε μέσως.

— Τώρα, ἐπνέλαθεν ὁ δημόσιος ὑπάλληλος ἀπὸ τοῦ οἴκου πρὸς τὸν Πιπελέτον, δεῖξέ τέ με τὴν κατοικίαν Μορέλ.

— Ἄν δὲν σᾶς πειράζῃ τίποτε, κύρ ἀστυνόμῳ ἔρχομαι ἐγὼ καὶ σᾶς δείχνω· ὁ Ἀλφρέδης εἶναι ἀνήμερος ἐξ αἰτίας τοῦ Καβριώνη, ὁποῦ ἔρχεται κάθηται εἰς τοῦ ἀνθρώπου τὸ στομάχι καθὼς ὅταν γῆ νὰ φάγῃ λάχανο.

— Δὲν βλάπτει· ἕνας ἐκ τῶν δύο σᾶς γαίνομεν ! . . .

Καὶ ἤρχητε νὰ ἀναβαίνῃ τὴν κλίμακα προηγουμένης Πιπελέτου· ἀλλ' ἰδὼν ὅτ' ἠκολουθεῖτο ὑπὸ τοῦ Ροδόλφου καὶ τῆς Γελασίνης, ἐστάθη·—Τίνες εἰσὶν οὗτοι εὐγενεῖα σᾶς ; τί ἀγαπᾶτε ; τοὺς ἠρώτησεν.

— Εἶναι οἱ δύο νοικιάτορες μᾶς, τοῦ τετάρτου τώματος, εἶπεν ἡ Πιπελέτου.

— Ἄ ! μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, δὲν ἤξευρα ὅτ' ἐκ τῶν τοῦ οἴκου, εἶπε πρὸς τὸν Ροδόλφον.

Οὗτος δὲ, καλὸν οἰωνὸν ἐξάγων ἐκ τῶν εὐγενῶν πων τοῦ δημόσιου ὑπαλλήλου, τὸν εἶπε·—Θὰ ἰδῇτε καὶ ἐνταῦθα, μίαν οἰκογένειαν ἀξιολύπητον ἀληθινά· ἀγνοεῖτε οὐδὲν πλὴν κατ' αὐτῆς, ὅμως ἀπόψε ὁ ταλαίπωρος πατήρ της ὑπέφερε τὰ πάνδεια . . . Μία τῶν θυγατέρων της, μαρτυρομένη πρό τινὸς καιροῦ ἀπὸ τινος νόσου πέθανεν . . . ὑπὸ τὰ ὄμματά του . . . ἐκ τοῦ ψυχρῶν καὶ τῆς κρυοπαθείας.

— Τί μὲ λέγετε !

— Ἀλήθεια, ἀλήθεια, κύρ ἀστυνόμο μου, εἶπεν ὁ

Πιπελέτου. Ἄν ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ, ἡ κερώνια ὅλων
ἐνοικητῶν μου, δὲν εὐρίσκετο ἐκεῖ παρῶν, ὅλοι
ἤθελαν ἀποθάνει τῆς πείνας· ἡ εὐγενεία του εἶναι
τοῦ ἔσωσε τὸν πτωχὸν Μορέλ καὶ ἀπὸ τὴν φυ-
λακῆ.

Ὁ ἀστυνομικὸς ὑπηρετῆς ἐθεώρει τὸν Ῥοδόλφον με-
ταπειρωγείας καὶ ἐκπλήξεως ὁμοῦ.

— Τὸ πρᾶγμα, κύριέ μου, εἶναι ἀπλοῦν, ἐπανελάβεν
πρίγκηψ μία φιλάνθρωπος ψυχὴ, μαθοῦσα ὅτι ὁ Μο-
ρέλ, τοῦ ὁποίου σὰς ἐγγυῶμαι τὴν τιμιότητα καὶ ἀρε-
τήν, ἀνὰ ξυμπαθεῖ δεινῶς, μ' ἐπεφόρτισε νὰ πληρώσω
τὴν ὁμολογίαν διὰ τὴν ὁποίαν ἤθελαν οἱ κλητῆρες νὰ
τὸν σύρουν εἰς τὴν φυλακὴν, τὸν πτωχὸν τεχνίτην, ὁ
ποῖός εἶναι τὸ μόνον ὑποστήριγμα πολυμελοῦς οἰκογε-
νίας.

Ὁ δημόσιος ὑπάλληλος ἠπόρει ἐπὶ μᾶλλον, θεωρῶν
τὸν εὐγενῆ τοῦ Ῥοδόλφου χαρακτηρὴ καὶ τὸ ἀξιοπρε-
πὲς τοῦ ἥθους του· τὸν λέγει λαιπὸν·

— Δὲν μὲ μένει, κύριέ μου, ἀμφισβολία ὅτι ὁ Μορέλ
εἶναι ἐνᾶρετος· λυποῦμαι μόνον ὅτι χρεωστώ νὰ ἐκπλη-
ρώσω μίαν δυσάρεστον διαταγὴν ἐνώπιον ὑμῶν, ὅστις το-
σοῦτον συμπονεῖτε αὐτὴν τὴν οἰκογένειαν.

— Τί τρέχει, κύριέ μου;

— Θεωρῶν τὰς πρὸς τοὺς Μορέλ ἐκδουλεύσεις σας,
καὶ κρίνων ἐκ τῶν λόγων σας, βλέπω, κύριε, ὅτ' εἰσθε
πολλὸς ἀξιότιμος. Ἐπομένως, ἐπειδὴ οὐδὲν ἐμποδίζει, θέ-
λω νὰ σὰς εἶπω, ὅτι πρόκειται περὶ τῆς κρατήσεως
τῆς Λουίζης Μορέλ, θυγατρὸς τοῦ λιθογλύφου.

Ὁ Ῥοδόλφος ἀμέσως ἐνθυμήθη τὸν χρυσοῦν κύλιν-
δρον τὸν ὁποῖον ἡ νεάνις αὕτη εἶχεν ἐγχειρίσειν εἰς τοὺς
ἐμποροφύλακας.

— Καὶ εἰς τί κατηγορεῖται, ἡ ταλαίπωρος νέα;

— Κατηγορεῖται ἐπὶ παιδοκτονία.

— Αὐτή ! αὐτή ! . . . Ὡ ! ὁ δυστυχὴς τῆς τῆς !

— Καταλαμβάνω πόσον ἐπώδυνον θὰ τὸν φανῇ ὁ δυστυχὸν, ὅταν τὸ ἀκούσῃ ἀφοῦ μάλιστα, ὡς λέγει, θρηνεῖ καὶ ἄλλην θυγατέρα του νεκράν. Κατὰ δυστυχίαν εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπακούσω εἰς διαταγὰς . . .

— Πλὴν θὰ εἶναι ἴσως ἀπλῆ ὑπόνοια· ὑπάρχουν αἱ δειξίς ; ἠρώτησεν ὁ Ῥοδόλφος.

— Δὲν μὲ εἶναι συγχωρημένον νὰ ἐξηγηθῶ περὶ τούτου . . . Ἡ ἀστυνομία ἐφωτίσθη ἐπὶ τοῦ ἐγκλήματος ἢ μᾶλλον ἐπὶ τοῦ προκειμένου τούτου, διὰ τῆς κατηγορίας μὲνύσεως ἑνὸς ἀνθρώπου κατὰ πάντα ἀξιοσεβάστου τοῦ αὐθέντου τῆς Λουίζης Μορέλ.

— Τοῦ συμβολαιογράφου Ἰακώβου Φεράνδου ; εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος μὲ ἀγανάκτησιν.

— Μάλιστα.

— Ὁ Κ. Ἰακώβος Φεράνδος εἶν' ἓνας ἀχρεῖος ἀνθρώπος, κύριε !

— Παρατηρῶ μὲ λύπην μου, ὅτι, κύριέ μου, οὐκ ἐπιγινώριζετε τὸν περὶ τοῦ ὁποίου λαλεῖτε ὁ Κ. Ἰακώβος Φεράνδος εἶναι ὁ τιμιώτερος τοῦ κόσμου· ἡ ἀρετὴ τοῦ εἶναι πασίγνωστος.

— Σὰς λέγω, κύριε, ὅτι αὐτὸς ὁ συμβολαιογράφος εἶναι ἀχρεῖα ψυχὴ . . . ἠθέλησε νὰ φυλακίσῃ τὸν Μορέλ ἐπειδὴ ἡ θυγάτηρ του ἀπεποιήθη τὰς αἰσχράς του πράξεις. Ἄν ἡ Λουίζα κατηγορηθῇ ἐπὶ μόνῃ τῇ διαβολῇ τοιοῦτου ἀνθρώπου . . . συμπεράνετε, κύριέ μου, πόση πίστιν πρέπει νὰ δώσῃ τις.

— Δὲν ὑπάρχει εἰς ἐμὲ, κύριε, ἀλλ' οὐδὲ λυσιτελεῖ μὲ εἶναι νὰ διαφιλονεικῶσιν τὴν βαρύτητα τῶν κατηγορημάτων τοῦ Κ. Φεράνδου, εἶπεν ὁ δημόσιος ὑπάλληλος μετὰ ψυχρότητος τὸ δικαστήριον ἀνέλαβε τὴν ὑπόθεσιν ταύτην καὶ θέλει ἀποφασίσαι· ἐγὼ δὲν ἔχω εἰμὴ δια-

την νὰ κρατήσω τὴν Λουίζαν Μορέλ, καὶ τοῦτο θέλω ἐκπληρώσει.

— Ἐχετε δίκαιον, κύριε, λυποῦμαι μάλιστα ὅτι πρὸ ἡμετέρου ἀπὸ ἀγανάκτησιν δικαίαν ἴσως κυριευθεὶς, ἐλημνησα ὅτι οὐδὲ τοῦ καιροῦ οὐδὲ τοῦ τόπου ἦτο νὰ ἐπαίρω τοιαύτην διαφιλονείκησιν. Μίαν μόνην λέξιν ὁ ἐκρός τοῦ τέκνου τὸ ὅποιον ἔχασεν ὁ Μορέλ εἶναι ἀνὰ μὴν εἰς τὸ πατάριον διὰ νὰ μὴ γίνῃ ἡ δυστυχὴς αὐτῇ οἰκογένεια μάρτυς τοῦ θλιβεροῦ θεάματος τῆς ἐκφορᾶς τὴν ἐπρόσφερα τὸν θάλαμόν μου, καὶ εἰς τὸν οἶκόν μου τώρα θέλετ' εὔρει τὸν λιθογλύφον, ἴσως δὲ καὶ τὴν κόρην του. Σὰς παρακαλῶ λοιπὸν θερμῶς, κύριε, χάριν ἀνθρωπίας, μὴν ἀρπάσσετε βιάσις τὴν Λουίζαν ἀπὸ τοῦ μέσου αὐτῶν τῶν ταλαιπώρων. Πιστεύετε; τόσας προσβολὰς ὑπέμεινεν ἀπόψε ὁ Μορέλ, ὥστε κινδυνεύει τὸ λογικόν του· ἐπομένως καὶ ἡ σύζυγός του ἀσθενεὶ βαρύντως· ν' ἀκούσῃ καὶ τοῦτο!

— Ἐχω, κύριε, τὴν συνήθειαν νὰ ἐκπληρώνω τὰς διαταγὰς μου μὲ πᾶσαν ἐφικτὴν μοι ἐπιείκειαν· τὸ πόσον θέλω πράξει καὶ εἰς τὴν παρούσαν περίστασιν.

— Ἀν μ' ἐσυγχωρεῖτε, κύριε, νὰ σὰς ζητήσω μίαν χάριν; Ἴδού τί ἤθελα σὰς προτείνει· ἡ νέα ἡτις μὰς ἀκολουθεῖ μετὰ τῆς θυρωρῆς κρατεῖ ἓνα θάλαμον πληθύνον τοῦ ἰδικοῦ μου· ἐλπίζω νὰ βάλῃ αὐτὸν ὑπὸ τὴν ἀνάθεσίν σας. Ἡδύνασθε νὰ στείλετε πρῶτον ἐκεῖ τὴν Λουίζαν, καὶ ἔπειτα, ἂν ἡ χρεία τὸ καλέσῃ καὶ τὸν Μορέλ, διὰ νὰ τὸν ἀποχαιρετήσῃ ἐκεῖ ἡ θυγάτηρ του. . . . τοιοῦτοτρόπως θέλετε λυτρώσει μίαν δύστηνον μητέρα ἀσθενῆ καὶ πυρέσσουσαν ἀπὸ σκηνὴν τοσοῦτον σπαρακτοῦ.

— Ἀν γίνεταί τοῦτο, κύριέ μου, μάλιστα δια-
τίθωμι.

Ἡ τὴν ὅποιαν ἱσπορευμένη συνομιλία ἔλαβε χώραν

χαμηλῇ τῇ φωνῇ, ἐνῶ ἡ Γελατίνα μετὰ τῆς Πιπλῆς ἴσταντο κοσμίως εἰς ἀπόστασιν τινῶν βαθμίδων. τέβη ἔπειτα ὁ Ῥοδόλφος πλησίον τῆς ραπτρίας, τρόμου εἰς τὴν θέαν τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου, καὶ εἶπε·

— Πτωχὴ μου γειτόνισσα, μίαν ἐκδούλευσιν σμένω ἀπὸ σέ· ἤμποροῦσες νὰ μᾶς δώσης τὴν κάμνον διὰ μίαν ὥραν;

— Μάλιστα, κύριε Ῥοδόλφε, ὅσον ἀγκῶνα κλειδί μου τὸ κρατεῖτε. Ἀλλὰ, κύριε Ῥοδόλφε, τί χει, σὰς παρακαλῶ;

— Σὲ λέγω ὕστερον . . . Ἀκόμη μίαν καλωσύνην ἐπιστρέφεις μία ῥομφαία εἰς τὸ Τέμπλον νὰ εἰπῇς φέρουν ἐκεῖνα ὅσα ἡγοράσαμεν, παρὰ μετὰ μίαν ὥραν.

— Μετὰ χαρᾶς, κύριε Ῥοδόλφε . . . Ἀλλὰ μὴ κἀνένα νέον δυστύχημα τοὺς ἡῶρες τοὺς ταλαιπώρους Μορέλ;

— Ναί, κατὰ κακὴν τύχην· δυστύχημα θλιβερόν· μὲνθάνεις τώρα.

— Ε . . . ἔ . . . τρέχω λοιπὸν εἰς τὸ Τέμπλον. Θεέ μου! κ' ἐγὼ δὲ ἐθαῤῥοῦσα ὅτι, χάρις εἰς σὰς, ἐπὶ τῶσαν πλέον οἱ καλοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι! εἶπεν ἡ Πιπλῆ καὶ κατέβη μετὰ σπουδῆς.

Ὁ Ῥοδόλφος ἠθέλησε πρὸ πάντων νὰ λυτρώσῃ τὴν Γελασίαν ἐκ τοῦ θλιβεροῦ θεάματος τῆς κρατήσεως τῆς Λουίζης.

— Τώρα, κύριε Ἀστυνόμο μου, ὅπου ἡ παγαίνε σὰς δείξῃ ἡ κορώννα τῶν ἐνοικητῶρων μου, εἶπεν ἡ Πιπλῆ πελέτου, ἤμπορῶ ἐγὼ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸν Ἀλφρέδον ὅπου ὁ καφούλης μόλις ἐσυνέφερεν ἀπὸ τὰ πράγματα τοῦ Καβριόννη, καὶ μ' ἔχει εἰς ἀνησυχία.

— Παγαίνετε, παγαίνετε, εἶπεν ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, καὶ ἔμεινε μετὰ τοῦ Ῥοδόλφου.

Εφθασαν ἀμφότεροι εἰς τὸ τέταρτον, ἐνώπιον τοῦ
ἀνδρὸς οὗ ἐκεῖ μεταβῆ προσωρινῶς ὁ λιθογλύφος
τῆς οἰκογενείας του.

Λησνιδίως ἡ θύρα ἠνοιχθη, καὶ ἰδοὺ ἡ Λουίζα ὡχρὰ,
ἐκτρεφούσα, ὁρμᾷ πρὸς τὰ ἔξω.

Ἐχε ὑγείαν, πατέρα μου ! ἀνέκραξε· ἐπιστρέφω
πρέπει νὰ ὑπάγω.

Λουίζα, ἄκουσε, κόρη μου, ἔλεγεν ὁ Μορέλ ἀκο-
ύων τὴν θυγατέρα του καὶ προσπαθῶν νὰ τὴν κρα-

εἰς τὴν θέαν τοῦ Ῥοδόλφου καὶ ἀστυνόμου, ἡ Λουί-
καὶ ὁ πατήρ της ἔμειναν ἀκίνητοι.

Ἄ ! κύριε, σεῖς, ὁ σωτὴρ μας, εἶπεν ὁ τεχνίτης
ἀγνοήσας τὸν Ῥοδόλφον, ἰδῆτε . . ἡ Λουίζα ζητεῖ

τὴν πάλιν. Ἐχει χρεῖαν πλέον νὰ γυρίσῃ εἰς τὸν
τῆς ; Δὲν μοῦ εἶχετε εἶπει ὅτ' ἡ Λουίζα δὲν θά

πλέον ἀπὸ σιμά μου καὶ θὰ εἶναι ἡ ἀνταμοιβή
! μὲ τὴν εὐλογημένην αὐτὴν ὑπόσχεσίν σας ἐ-

πλήρησα, τῇ ἀληθείᾳ, μίαν στιγμὴν τὴν Ἀδέλα μου
Ὁχι Λουίζα, ὀχι· δὲν φεύγεις πλέον ποτέ !

Ἡ καρδιά τοῦ Ῥοδόλφου ἐσπαράχθη· δὲν τὸν ἔμει-
νεν νὰ προσφέρῃ λέξιν.

ὁ ἀστυνόμος εἶπε σοβαρῶς πρὸς τὴν Λουίζαν·

Ὁνομάζεσθε Λουίζα Μορέλ ;

Μάλιστα, κύριε, ἀπεκρίθη ἡ νέα τεθορυβημένη ὁ-

ὁ Ῥοδόλφος ἠνοιξε τὸν θάλαμον τῆς Γελασίνης.

Εἰσθε ὁ Ἰερώνυμος Μορέλ, ὁ πατήρ της ; ἡρώτη-
ὁ ὑπάλληλος ἀποταθεὶς πρὸς τὸν λιθογλύφον.

Μάλιστα, κύριε . . . πλήν . . .

Περάσεν· ἐδῶ μέσθ . . . καὶ ἡ θυγάτηρ σας.

καὶ ὁ δημόσιος ὑπάλληλος ἔδειξε τὸν θάλαμον τῆς

Γελασίνης, ὅπου ἤδη εἶχεν εἰσέλθει ὁ 'Ροδόλφος
 θαρρύνοντες ἐκ τῆς παρουσίας τοῦ τελευταίου
 ὁ λιθογλύφος καὶ ἡ Λουίζα, ὑπήκουσαν εἰς τὸν
 μὲν ἔκθαμβοι καὶ τεταραγμένοι. Ὁ δημόσιος
 λόγος ἐκλείσσε τότε τὴν θύραν καὶ εἶπεν εἰς τὸν Μο-
 ρέλ συντριβῆς·

— Γνωρίζω πόσον εἰσθε τίμιος καὶ δυστυχῆ-
 ναγγέλλω μὲ λύπην ὅτι ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου
 θὰ νὰ συλλάβω τὴν θυγατέρα σας.

— Ὅλα ἀνεκαλύφθησαν . . . ἐχάθην ! . . .
 ξεν ἡ Λουίζα περίφοβος καὶ εἰς τὰς ἀγκάλας
 τρὸς τῆς πίπτομένη.

— Τί λέγεις ; τί ; . . . τί εἶπες ; . . . ὑπερ-
 Μορὲλ ἐκστατικός. Ἐτρελλάθης κόρη μου ; . .
 ἐχάθης ; . . . Νὰ σὲ συλλάβουν ! διατί νὰ σὲ
 δουν ! . . . Ποῖος θὰ ἔλθαι νὰ σὲ συλλάβῃ ; . .

— Ἐγὼ . . . ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου ! καὶ ὁ
 λόγος ἔδειξε τὸ παράσημόν του.

— ὦ ! δυστυχῆς ἐγὼ ! . . . ἀνέκραξεν ἡ
 πίπτουσα εἰς τὰ γόνατά της.

— Πῶς ! ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου ; εἶπεν ὁ
 φος, τοῦ ὁποίου αἱ φρένες ἤρχησαν νὰ σκληρύνωσι
 τί νὰ συλλάβητε τὴν κόρην μου ἐν ὀνόματι τοῦ
 Ἐγὼ ἀποκρίνομαι διὰ τὴν Λουίζαν μου εἶναι ἡ
 μου, ἡ καλὴ μου κόρη . . . ψεύματα, Λουίζα ; Πό-
 σὲ φυλακίσουν ἐνῶ ὁ καλὸς μας ἄγγελος σὲ ἀ-
 εἰς ἡμᾶς διὰ νὰ μᾶς παρηγορήσῃς εἰς τὸν θάνατον
 Ἀδέλφας μου ; Ὁχι ! ὀχι ! αὐτὸ δὲν ἡμπαρεῖ νὰ γ-
 Καὶ ἔπειτα, κύριε ἀστυνόμπε, μὲ συγχωρεῖτε, τοῦ
 κοῦς μόνον ἀνθρώπους συλλαμβάνουν, μὲ ἀκούει
 καὶ ἡ Λουίζα ἡ κόρη μου, δὲν εἶναι τοῦ δρόμου
 ἰδῆς, κόρη μου, ὅτι αὐτῆς ὁ κύριος ἀπατάται
 φωνάζουσα. Ἡσυχία, ἡσυχία ! ὁ κύριος ἀπατάται

Ἡ Λουίζα δὲν ἔχει ὀλίγας . . . Ὡ, ναι, κύριε ἀ-
νδρὲ, νὰ ἰδῆτε εἶναι αὐτό ἡπατήθητε.

— Κατὰ δυστυχίαν δὲν ὑπάρχει ἀπάτη !! Λουίζα
ἔλ, ἀποχαιρέτησον τὸν πατέρα σου.

— Τὴν κόρη μου νὰ μοῦ πάρετε θέλετε; ἀνέκρα-
ξε λιθογλύφος μανιακὸς ἐκ τῆς λύπης καὶ προχωρῶν
ἐκρηκτικῶς πρὸς τὸν δημόσιον ὑπ᾿ ἄλληλον.

Ὁ Ῥοδόλφος ἤρπασε τὸν δυστυχῆ ἐκ τῆς χειρὸς, καὶ
εἶπεν·

— Ἡσυχάσετε· μὴ σας μέλει ἡ κόρη σας θὰ ἔλθῃ
ἢ . . . ἡ ἀθωότης της θ' ἀποδειχθῇ· δὲν ἀμφισβῆ-
ῖται ἡ ἐνοχος αὐτὴ δὲν εἶναι.

— Τί ἐνοχος νὰ ᾔναι; . . . Δὲν εἶναι διόλου ἐνο-

χος . . . Τί ἔκαμε; . . . βάλλω τὸ χέρι μου εἰς τὴν
ἐκείνην ὅτι ἡ κόρη μου δὲν ἔκαμε τίποτε . . . (ἐνθυμη-

σε δὲ τὰ χρήματα ἅτινα ἡ Λουίζα εἶχε φέρει διὰ νὰ
ἐκπληρώσῃ τὴν ὁμολογίαν, ὁ Μορέλ ἀνέκραξεν) Ἀλλ' ἐ-
κείνη τὰ χρήματα! . . . τὰ ὅποια ἔφερες τὸ πρῶτ,

Λουίζα!
Κ' ἔρριψεν ἐπὶ τῆς θυγατρὸς του βλέμμα τρομερὸν.
Λουίζα ἐνόησεν.

— Ἐγὼ, νὰ κλέψω! ἀνεφώνησε καὶ, αἱ παρειαὶ
αἱ ἀπὸ εὐγενῆ ἀγανάκτησιν χρωματισθεῖσαι, ὁ
ὅπως τῆς φωνῆς της, τὸ σχῆμά της, ἐνεθάρρουν τὸν
πατέρα.

— Ἰδοὺ! ἀνέκραξεν αὐτός· Βλέπετε, κύριε ἐστυνό-
ν . . . τὸ ἀρνεῖται καὶ σὰς κάμνω ὄρκον ὅτι ἐπὶ ζωῆς

δὲν ἐψεύσθη πώποτε . . . Ἐρωτήσετε ὅσους τὴν
ἐκείνην, θὰ ἰδῆτε . . . Ἡ κόρη μου νὰ ψευθῇ! ἤ!

εἶναι πολὺ φιλότιμος ἐπάνω εἰς αὐτό . . . ἔπειτα,
ἐκπληρώσῃ τὴν ἐπλήρωσεν ὁ εὐεργέτης μας . . . Τὰ

χρήματα τὰ ὅποια ἔφερεν ἐκείνη, τί θὰ τὰ κάμει; τὴν
ἐπὶ τῆς γυναικὸς νὰ τὰ ἐπιστρέψῃ νὰ . . . τώρα ὅπου εἶδετε

νὰ τὰ ἐπιστρέψῃ εἰς ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος τῆς τὰ ἐδῶ
τὴν ὑπόσχεσιν νὰ μὴν εἴπῃ τ' ὄνομά του εἰς κτ' ἄλλ'
ψεύματα, Λουίζα;

— Δὲν κατηγορεῖται ἐπὶ κλοπῇ, εἶπεν ὁ δὲ
ὑπάλληλος.

— Εἰς τί λοιπὸν κατηγορεῖται; Ἐγὼ ὁ ὅπου
πατήρ της, σὰς κάμνω ὅρκον ὅτι, εἰς ὅ,τι καὶ
κατηγοροῦν, εἶναι ἀθώα. Κ' ἐγὼ ἐπὶ ζωῆς μου
ψευδός.

— Περὶ τὸν εἶναι τώρα νὰ μάθετε διὰ τί κα-
τεῖται, εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος, συγκινηθεὶς ἐκ τῶν
του· ἡ ἀθωότης τῆς Λουίζης θέλει ἀποδειχθῇ ὁ
της σας θέλει τὴν ὑπερασπισθῇ... Λάβετε θάρρος
μείνετε βέβαιος ὅτι ὁ Θεὸς ἐπιθλέπει. Ἀσπασθῆτε
τὴν θυγατέρα σας καὶ θέλετε τὴν ἐπανίδου-
χιστα...

— Κύριε ἀστυνόμη, εἶπεν ὁ Μορέλ μὴ ἀκούω
Ῥοδόλφον· δὲν παίρνουν ποτὲ μίαν κόρην ἀπὸ τῶν
τέρα της πρὶν εἰπῶσι τοῦλάχιστον διατί τὴν κα-
ροῦν! Θέλω νὰ τὸ μάθω... Λέγε μου Λουίζα...

— Ἡ θυγάτηρ σας κατηγορεῖται... ἐπὶ παιδο-
νία... εἶπεν ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος.

— Τί... τί... δὲν ἐκατάλαβα... ἐγὼ...

Καὶ ὁ Μορέλ, ἐκπληκτος, ἐτραύλισεν ἀσυναρ-
τινὰς λέξεις.

— Ἡ θυγάτηρ σας κατηγορεῖται ὅτι ἐφόνευσε
παιδί της, ἐπανελάθεν ὁ δημόσιος ὑπάλληλος, καὶ
τὴν καρδίαν ἐκ τῆς προκειμένης σκηνῆς. Πλὴν
δὲν εἶναι ἀποδεδειγμένον τὸ ἐγκλημα.

— ὦ! αὐτὸ εἶναι ἀνύπαρκτον, κύριε... αὐτὸ
ἐπάρχει... ἀνέκραξεν ἡ Λουίζα ἀνεγειρομένη. Σ-
μνύω ὅτι ἦτο νεκρὸν! Δὲν ἀνέπνευε πλέον... ἡ
γνωμένον... δὲν εἶχα τὸν νοῦν μου εἰς τὴν κεφαλῇ.

ἡ ἐγκληρά μου . . . Πλὴν νὰ φονεύσω τὸ παιδί
ὦ! τότε! . . .

Τὸ παιδί σου . . . κατηραμένη!!! ἀνεφώνησεν ὁ
ἀνυψῶν τὰς δύο τοῦ χειρὸς ἐπὶ τῆς Λουίζης, ὡς
τὴν ἐξαλείψῃ ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς ὑπὸ τὴν
καὶ ἀρὰν ταύτην.

Ἐλεος, πατέρα μου! Ἐλεος! . . . ἀνέκραξεν ἡ

μετὰ στιγμὴν φρικώδους σιγῆς, ὁ Μορέλ ἐπανε-
με ἔτι φρικωδεστέραν ἀταραξίαν.

Κύριε ἀστυνόμε, ἐπάρετε αὐτὸ τὸ σῶμα . . . δὲν
ἡ κάρη μου . . .

ὁ λιθογλύφος ἠθέλησε νὰ ἐξέλθῃ· ἡ Λουίζα ἔπεσεν
τὰ γόνατά του τὰ ὅποια ἐνηγκαλίσθη με τοὺς δύο
κραχίονας, ῥίπτουσα πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν κεφαλὴν
ἀπολωλυτὴν καὶ ἱκετικὴν, καὶ ἀνεφώνησε.

Πατέρα μου! ἄκουσέ με μόνον . . . μόνον ν' ἄ-
κουσῃς! . . . ν' ἀκούσῃς!

Κύριε ἀστυνόμε, ἐπάρετέ την, τὴν ἐγκαταλείπω
ὦ! ἔλεγεν ὁ λιθογλύφος παντοίαις δυνάμεσι
παθῶν ν' ἀποσπασθῇ ἐκ τῶν χειραψιδῶν τῆς
ἡς.

Ἀκούσατέ την! . . . τὸν εἶπεν ὁ Ροδόλφος κρα-
αὐτόν· μὴν εἰσθε τόσο ἀδυσώπητος.

Ποία, αὐτὴ!!! Θεέ μου! Θεέ μου! . . . Ποία,
!!! ἐπανελάβανεν ὁ Μορέλ φέρων τὰς δύο χεῖρας

τοῦ μετώπου του, αὐτὴ ἀτιμασμένη! . . . ὦ! τὴν
...! τὴν ἄτιμον! . . .

Ἀλλ' ἐν ἡ ἀγκάσθῃ ν' ἀτιμασθῇ διὰ νὰ σώσῃ
... τὸν εἶπεν ὁ Ροδόλφος κρυφίως.

ἐκφυγόν προήγαγεν ἐπὶ τοῦ Μορέλ ὁ λόγος οὗτος·
τὴν κατὰ δακρυὺν θυγατέρα του, τὴν εἰσέτε πρό

ποδῶν του γονυκλινῇ· ἔπειτα, μίψας ἐπ' αὐτῆς ἐν

βλέμμα ἐρωτηματικόν, ἀπερίγραφτον, ἀνεβόητον, πόκωφον φωνήν, τοὺς ὀδόντας λυσσῶδῶς συναντῶνους ἔχων·

— Ὁ συμβολαιογράφος ;

Εἰς τὰ χεῖλη τῆς Λουίζης ἀνέβη ἡ ἀπόκρισις· κινήθη νὰ ὁμιλήσῃ ἀλλ' ἐμποδισάσης αὐτὴν βόλως τῆς σκέψεως, ἔκυψε τὴν κεφαλὴν της ἐν σπασμῷ ἐσιώπησεν.

— Ἀλλ' ὄχι... αὐτὸς σήμερον τὸ πρωὶ ἤθελε φυλακίσῃ, ἐπανελάθει ὁ Μορέλ ἐκρηγνύμενος εἶναι αὐτὰς... ὦ! χαίρομαι!... χαίρομαι! τῆς μένει οὐδὲ δικαιολόγημα· ἂν ἀτιμάσθῃ, δένσθῃ ἐξ αἰτίας μου... δύναμαι νὰ τὴν καταρῶμαι· ρίς νὰ μὲ τύπτῃ ἡ συνειδήσις!...

— Ὅχι! ὄχι!... μὴ μὲ καταρᾶσαι, πατέρα μου· νὰ σὲ τὰ εἰπῶ ὅλα... νὰ ἤμεθα μόνοι... καὶ δὴς... ἂν δὲν ἤμκει ἀξία τῆς συγχωρήσεώς σου...

— Ακούσατέ την, τὸν εἶπεν ὁ Ροδόλφος, κάμειν διὰ τὸν Θεόν.

— Νὰ τὴν ἀκούσω νὰ μοῦ εἴπῃ τί; τὴν αὐτῆς;... αὐτὴ τώρα θὰ γίνῃ δημοσία· θὰ μείνω...

— Κύριε!... ἀνεκραξεν ἡ Λουίζα ἀπευθυνόμενη πρὸς τὸν ὑπάλληλον δι' ἀγάπην Θεοῦ, ἀφήσατε ἑαυτοὺς νὰ εἰπῶ εἰς τὸν πατέρα μου... ἀρῶ θὰ τὸν χωρισθῶ διὰ πάντοτε, ἴσως... Ἀς ᾔν' ἐμπρὸς καὶ γενεῖα του, ὁ σωτὴρ μας, θὰ ὁμιλήσω... ἀλλὰ ἐμπρὸς εἰς τὴν εὐγενεῖαν του καὶ εἰς τὸν πατέρα μου...

— Ἔστω, εἶπεν ὁ δημόσιος ὑπάλληλος.

— Μὴν εἶσαι λοιπὸν τόσον σκληρὸς· μὴν ἀρνείσθαι τὸ τέκνον σου τὴν ὑστερινὴν αὐτὴν παρηγορίαν, εἰς τὸν Ροδόλφος πρὸς τὸν Μορέλ. Ἀν στοχαζέσαι...

της εὐγνωμοσύνης τινὰ διὰ τὰς εὐεργεσίας τὰς
ἐπέσσυρα ἐπὶ σέ . . . ἔνδοσον εἰς τὴν αἵτησιν τῆς
τῶς σου . . .

τάτινα στιγμὴν ἀγρίας καὶ σκυθρωπῆς σιγῆς, ὁ
ἀπεκρίθη·

— Ἀς ᾔναι! . . .

— Ἀλλὰ ποῦ νὰ ὑπάγωμεν; . . . ἠρώτησεν ὁ Ῥο-
δοῦλφος, ἐδῶ εἰς τὸ πλάγι εἶναι ἡ οἰκογένειά σας . . .

— Ποῦ θὰ ὑπάγωμεν; ἀνέκραξεν ὁ λιθογλύφος με-
τὰ τὴν πικράν ποῦ θὰ ὑπάγωμεν; Ἐπάνω . . . ἐπὰ-

ρὶς τὸ πατερὸν . . . πλησίον τῆς νεκρᾶς μου κό-
ρης . . . ὁ τόπος ἀρμόζει εἰς τοιαύτην ἐξομολόγησιν . . .

— Παγαίνωμεν . . . νὰ ἴδωμεν ἂν ἡ Λουίζα θὰ τολ-
μῇ νὰ ψευσθῇ ἐμπρὸς εἰς τὸ πτώμα τῆς ἀδελφῆς;

— Ἐμπρὸς!

— Καὶ ὁ Μορέλ ἐξῆλθε δρομαίως, σχεδὸν ὡς παράφο-
ρος χωρὶς νὰ ἴδῃ τὴν Λουίζαν.

— Κύριε, εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ ὁ ὑπάλληλος πρὸς
τὸν Ῥοδόλφον, σὰς παρακαλῶ, καὶ διὰ τὸ καλὸν μάλι-

καὶ αὐτοῦ τοῦ πτωχοῦ, μὴ παρεκτείνετε πολὺ τὴν συ-
μιλίαν . . . Ὁρθῶς εἶπατε ὅτι αἱ φρένες του εἶναι εἰς

ἐκείνον εἶδα πρὸ ἐλίγου τὸ βλέμμα του καὶ ὡμοίαζε
ἐκείνῳ βλέμμα φρενολήπτου . . .

— Ἀλλοίμονον, κύριέ μου, καὶ ἐγὼ τὴν αὐτὸν φόβον
θέλω προσπαθῆσαι ὅσον τὸ δυνατόν νὰ συντέμνω

τὴν ἀπαρξικάρδιον αὐτὸν ἀποχωρισμόν.

— Καὶ ὁ Ῥοδόλφος ἔφθασεν ἐκ νέου τὸν λιθογλύφον
ἐπὶ τῆς θυγατρὸς του.

— Ὅσον παράδοξος, ὅσον πένθιμος καὶ ἂν ὑπῆρχεν ἡ
φασὶς τοῦ Μορέλ, τοιαύτη μολοντοῦτο ἐπεβάλλετο

ἐν τοπικῶν, ὡς εἰπεῖν, περιστάσεων ὁ δημόσιος ὑ-
πάλληλος συγκατένευε νὰ προσμεῖνῃ τὴν ἐκδοσιν τῆς

μιλίας ταύτης ἐντὸς τοῦ θαλάμου τῆς Γελασίνης ἡ
Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βερβιδίου

οικογένεια τοῦ Μορέλ ἐπησχόλει τὸ οἶκημά τοῦ
 φου, καὶ ἄλλος τόπος δὲν ἔμενε παρὰ τὸ πατάριον
 τοῦ λοιπὸν κατευθύνθησαν ἡ Λουίζα, ἡ πατήρ
 ὁ Ροδόλφος.

Θέαμα ζοφερὸν ! σκληρὸν θέαμα !

Εἰς τὸ μέσον τοῦ παταρίου, ὅποιον τὸ ἔζωον
 σαμεν, ἀνεπαύετο ἐπὶ τῆς στρωμνῆς τῆς ἀπεγνωσ-
 γραίας τὸ σῶμα τῆς νεκρᾶς κορκοίδος· τὴν ἐκάλυ-
 βάντος συνδόνος. Τὸ διὰ τοῦ στενοῦ φεγγίτου κατε-
 μενον σπάνιον καὶ ζοφερὸν φῶς ἐπέχεεν εἰς τὰς
 τῶν τριῶν προσώπων τῆς σκηνῆς ταύτης, σκιὰς καὶ
 παυγᾶσματα τραχέως ἀποτεμνόμενα. Ὁρθοῦς
 δόλφος καὶ εἰς τὸν τοῖχον ἐστηριγμένος, ἄκρως ἐφύ-
 το· συμπάσχων. Ὁ Μορέλ, ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ ὀφθαλ-
 τὸς τοῦ καθήμενος, μὲ κεκυφθεὶς τὴν κεφαλὴν
 κρεμασμένης τὰς χεῖρας, μὲ τὸ βλέμμα ἀπλανές, ὡς
 δὲν ἀπέστρεφε τοὺς ὀφθαλμούς του ἐκ τοῦ στρώμα-
 τος ὅπου ἔκειτο τὸ λείψανον τῆς μικρᾶς τοῦ Ἀδελφου
 τὴν θεὰν ταύτην, ἡ ὀργή, ἡ ἀγανάκτησις τοῦ λιθο-
 φου κατεσιγάσθησαν καὶ μετεβλήθησαν εἰς κατὰ
 ἀνεξηγήτου πικρίας μυστήν· ἡ ἀνδρεία τοῦ τὸν ἐγκα-
 λυπεν ὑπὸ τὴν νέαν ταύτην προσβολὴν ὁ ἄνθρωπος
 τεβλήθη.

Ἡ Λουίζα, ὡς θάνατος ὦχρά, ἠσθάνετο ὅτι αἰδύ-
 μεις τῆς ἐξέλειπον. Τί ἔμελλε νὰ ἐκφέρῃ ἀπὸ τὰ χεῖ-
 ρας ! . . . Ἐτόλμησε μολοντοῦτο νὰ λάβῃ τρέμου-
 τὴν χεῖρα τοῦ πατρὸς της, ἀθλίαν χεῖρα ἰσχνήν,
 ραμσφωθεῖσαν ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς ἐργασίας . . .
 λιθογλύφος δὲν τὴν ἀπέσυρεν· ἡ θυγάτηρ τοῦ τότε
 θεῖσα εἰς ὀλοφυγμούς, ἐκάλυψεν αὐτὴν ἀπὸ φε-
 μχτα, καὶ τὴν ἠσθάνθη πιεζομένην ἐλαφρὰ ἐπὶ
 χεῖλεών της. Ὁ θυμὸς τοῦ Μορέλ εἶχε παύσει· τὰ
 παλινκρατηθέντα δάκρυά του ἔρρευσαν τέλος πάντων

— Πατέρα μου ! νὰ ἤξευρες ! εἶπεν ἡ Λουίζα, νὰ ἤ-
ξῃ πόσον ἀξιοδάκρυτος εἶμαι !

— Α ! Λουίζα, βλέπεις ; . . . σὺ τὸ θὰ ἦναι ὁ μα-
κρὸς ὕλης τῆς ζωῆς μου, κόρη μου, ἀπεκρίθη ὁ λιθο-
φρακταίων ! κόρη μου ! . . . Σὺ εἰς τὴν φυλα-

. . . σὺ εἰς τὴν καθέδραν τῶν ἐγκληματιῶν . . .
ἢ τόσον φιλότιμος . . . ὅταν δικαίως ἦσο φιλότι-

. . . Οὐχι ! ἐπανέλαβεν ἀπὸ νέαν κυριευθεὶς ἀπελπι-
ν, ὅχι ! κάλλιον νὰ σὲ ἰδῶ εἰς τὸ ἴδιον σάββανον,

οἷον αὐτῆς τῆς νεκρᾶς ἀδελφῆς σου . . .

— Ἀμποτε νὰ ἤμουν εἰς τὸν τόπον τῆς ! ἀπεκρίθη ἡ
Λουίζα.

— Σιδῶπα, ταλαίπωρον παιδί, ἡ ψυχὴ μου πονεῖ . . .
ἴστανός ὅτι σὲ εἶπα αὐτὸν τὸν λόγον ὁ νοῦς μου . . .

— Λέγε, τὸ λοιπόν ! πλὴν ἐν ὀνόματι Θεοῦ, μὴ ψευσθῆς . . .
ἴστανός σου φρικώδης καὶ ἂν ἦναι ἡ ἀλήθεια, εἰπέ με τὴν

ἐκ τῆς μάθω ἀπὸ σὲ . . . ὀλιγώτερον σκληρὰ θὰ με φα-
νῇ . . . Λέγε, καὶ δὲν ἔχομεν κατὰ δυστυχίαν καιρόν ! κα-

. . . σὲ προσμένουν ! ὦ ! τὸν μαῦρον . . . τὸν μαῦρον
ποταμιόματον !

— Πατέρα μου, ὅλα θὰ σὲ τὰ εἰπῶ . . . ὑπέλαβεν ἡ
Λουίζα λαβοῦσα θάρρος ὑποσχέσασθαι μου ὅμως, καὶ ὡς

ὑποσχέθη καὶ ὁ σωτὴρ μας, ὅτι κἀνεὶς δὲν θέλει
εἰπεῖ . . . κἀνεὶς . . . Ἄν ἐμάνθανεν ὅτι τὰ εἶπα . . . ὦ !

ἐπρόσθεσε φρίσσουσα, — σὰς ἠφάνιζε . . . σὰς ἠφά-
νιζεν ὡς ἐμὲ . . . δὲν γνωρίζετε τὴν ἰσχὺν καὶ θηριωδί-

αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου !

— Τίνος ἀνθρώπου ;

— Τοῦ αὐθέντου μου . . .

— Τοῦ συμβολαιογράφου ;

— Ναί . . . εἶπεν ἡ Λουίζα χαμηλῇ τῇ φωνῇ, παρα-
βοῶσα τρυγύρω τῆς, ὡς νὰ ἐφοβείτο μὴν ἀκουσθῇ.

— Μὴ σε μέλει, ἐπανέλαβεν ὁ Ῥοδόλφος αὐτῷ, ὅ

άνθρωπος είναι σκληρός και ισχυρός· δεν βλέπεις δι'ορλώνομεν ἡμεῖς! περιπλέον, ἂν ποτὲ ἐκμύστης εἰς κἀνένα τὸ ὅ,τι θὰ μᾶς εἰπῇς, νὰ ἦσσι βεβαία εἶναι ἢ διὰ τὸ καλὸν σου, ἢ διὰ καλὸν τοῦ πατρὸς;

— Κ' ἐγώ, Λουίζα, ἂν ἐμιλήσω εἰς κἀνένα, θὰ διὰ νὰ προσπαθῶ νὰ σὲ σώσω. Ἀλλὰ, τί ἔκαμεν συνειδήτος αὐτός;

— Εἶναι καὶ ἐν ἄλλο, εἶπεν ἡ Λουίζα μετὰ σκέψιν· θ' ἀναγκασθῶ ν' ἀναφέρω καὶ τ' ὄνομα ἐνθ' ἂν τις μ' ἔκαμε μίαν μεγάλην ἐκδούλευσιν... ὅστις πρὸς τὸν πατέρα μου καὶ τὴν οἰκογένειάν μας μετὰ συμπάθειαν ἦτο καὶ αὐτὸς ὑπάλληλος τοῦ κυρίου Φερνάνδου ὅταν μ' ἐπῆγαν ἐκεῖ, καὶ μ' ἔβαλεν εἰς ὄρκον μὴν εἰπῶ ποτὲ τ' ὄνομά του.

Ὁ Ροδόλφος, συμπεράνας ὅτι ἐπρόκειτο ἴσως περὶ τὸν Γερμανεῦ, εἶπεν εἰς τὴν Λουίζαν·

— Ἄν ἐννοῇς τὸν Φραγκίσκον Γερμανόν... ἡσυχος· καὶ ὁ πατήρ σου κ' ἐγώ θὰ τὸ φυλάξωμεν μυστικόν.

Ἡ Λουίζα ἠτένισε τὸν Ροδόλφον μὲ ἀπορίαν.

— Τὸν γνωρίζετε; τὸν λέγει.

— Πῶς! ὁ καλὸς ἐκεῖνος νέος ὅστις ἐκντοίχισεν ἐν τρεῖς μῆνας, εἰργάζετο εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ συμβολαίου γράφου ὅπου ἦσουν; εἶπεν ὁ Μορέλ. Καὶ διατί ὅταν εἶδες πρώτην φοράν ἔκαμες ὅτι δὲν τὸν γνωρίζεις;

— Αὐτός, πατέρα μου, ἠθέλησε νὰ φερθῶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον· δὲν ἤθελε νὰ γνωρίζουν ὅτ' ἦτον εἰς τοῦ Φερνάνδου. Ἐγὼ τὸν εἶχα εἰπεῖ ὅτι ἔχει εἶδος εἰς τὸ τρίτον πάτωμα μίαν κάμερην δι' ἐνοίκι, ἐπειδὴ ἤξευρε ὅτι θὰ σᾶς εἶναι καλὸς γείτωνας.

— Ἀλλὰ, ὑπέλαβεν ὁ Ροδόλφος, ποῖος ἐπρομήθευεν τὴν κόρην σας εἰς τὸν συμβολαιογράφον;

— Ὅταν ἠρώσθησεν ἡ σύζυγός μου, εἶχα εἰπεῖ

Θεῖα Βουρέταινα, μίαν γυναῖκα ἥτις δίδει μὲ τὴν
καὶ κατοικεῖ ἐδῶ, ὅτι ἡ Λουίζα ἤθελε νὰ ἐμβῇ
ἐνὶ τῇ σπίτι διὰ νὰ μᾶς ἀνακουφίξῃ ὀλίγον. Ἡ Θεῖα
Βουρέταινα εἶχε γνωριμίας μὲ μίαν ἄλλην γυναῖκα, τὴν
ὅποιαν ὁ συμβολαιογράφος ἔχει ὡς οἰκονόμον τοῦ μ' ἐ-
πιλοιπὸν μίαν γραφὴν πρὸς ἐκείνην, ὅπου τῆς ἐσύστη-
σάν τὴν Λουίζαν ὡς νέαν ἐξαίρετον. Ἀνάθεμα... τρισα-
κοντὰ τὴν αὐτὴν τὴν γραφὴν!.. εἶναι ἡ αἰτία ἅλων
τῶν συμφορῶν... Τέλος πάντων, κύριέ μου, ἰδοὺ
πῶς ἐμβῆκεν ἡ κόρη μου εἰς τοῦ συμβολαιογρά-
φου.

— Μολονότι γνωρίζω ἤδη ἀρκετάς τῶν αἰτιῶν αἱ ὁ-
ναι ἐπυρξένησαν τὸ κατὰ τοῦ πατρός σου μίσος τοῦ Κ.
κράνδου, εἶπεν ὁ Ροδόλφος πρὸς τὴν Λουίζαν, ἀλλὰ διη-
γῆται μοι, σὲ παρακαλῶ, ἐν συντόμῳ, τί διέτριξε με-
τὰ σοῦ καὶ τοῦ συμβολαιογράφου ἀφ' ὅπου ἐμβήκας
ἐν τὴν ὑπηρεσίαν του . . . τοῦτο ἐμπορεῖ νὰ χρησιμεύ-
σῃ καὶ εἰς τὸ νὰ δικαιωθῇς.

Όταν ἐπῆγα εἰς τοῦ Κυρίου Φεράνδου, ἤρξατο
ἡ Λουίζα, τὰς πρώτας ἡμέρας δὲν μ' ἐδίδοε καμ-
μία αἰτίαν δυσαρρεσκείας. Εἶχα μὲν ἐργασίαν πολλήν,
οἰκονόμος τοῦ μ' ἐκακομεταχειρίζετο, ἡ οἰκία ἦτο
ἐλευθερά, ἀλλ' ὑπέμενα τὰ πάντα μὲ ὑπομονήν· ὅταν
καὶ γάνεις δοῦλος εἶναι δοῦλος· ἀλλοῦ ἂν ἤμην ἤθελα
ἄλλα πάλιν. Ὁ Κ. Φεράνδος ἦταν ἄνθρωπος κα-
λός. ἐπῆγαιναν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἤρχοντο συχνὰ καὶ
ἐύρισκαν ἱερεῖς· τὸν ἐπλησίαζα ἐλευθέρως· εἰς τὰς
ἡμέρας μόνως ἐγύριζε νὰ μὲ ἰδῇ· μου ὁμιλοῦσε μὲ τρόπον
στηρὸν πολὺ, καὶ μάλιστα ἐμπρός εἰς τοὺς ξένους.
ὁ γὰρ τοῦ θυρωροῦ, ὅστις ἐκατοικοῦσεν ἐπάνω εἰς τὸν
ἴκον, κατὰ τὸ μέρος ὅπου εἶναι τὸ γραφεῖον, ἓνα μέρος
ἡμισυ ἀγεδὸν, ἄλλος ὑπηρέτης δὲν ὑπῆρχε παρὰ ἐγώ
ἡ κυρά Σεραφίνα, ἡ οἰκονόμος. Τὸ μέρος ὅπου ἐκα-

τοικοῦσαμεν ἤτο διόλου χωριστὸν, μεταξὺ τῆς
καὶ τοῦ περιβολίου. Ἡ κάμερή μου ἦτον εἰς τὰ ὑψηλά.
Πολλάκις τὸ βράδυ ἐραβοῦμένην ὅταν ἔμεινα ὀλομόν
εἰς τὸ μαγειρεῖον, τὸ ὅποιον εἶναι ὑπόγειον, ἢ
εἰς τὴν κάμερὴν μου. Ἐνα βράδι εἶχα διανυκτε-
πολὺ, διὰ νὰ τελειώσω μίαν ἐργασίαν βικαστικὴν
ἐπήγαίνα πλέον νὰ κοιμηθῶ, ἀκούω καὶ περιπα-
σιγὰ σιγὰ εἰς τὸν μικρὸν διάδρομον, πρὸς τὸ βάθος
ὁποίου ὑπῆρχεν ἡ κάμερὴ μου, καὶ στόκονται ἀπὸ
ἀπὸ τὴν θύραν μου εἰς τὴν ἀρχὴν ὑπέθεσα ὅτι ἦτο
οἰκονόμος, ἀλλ' ἀφοῦ εἶδα καὶ δὲν ἐμβόκινε κάνεις,
σὰ νὰ φοβοῦμαι δὲν ἐτολμαῖσα νὰ κινηθῶ, ἡμρο-
μην, δὲν ἤκούετο ψυχὴ καὶ ὅμως ἤμην βεβαία ὅτι
ἦρωπος εὐρίσκειτο ἐξώθεν τῆς θύρας μου. Ἐρωτῶ
φορὰς ποῖος εἶναι . . . δὲν ἀποκρίνονται . . . Τότε
γὼ σύρω τὴν σκευοθήκην μου ὅπισθεν τῆς θύρας, ἐπεὶ
δὲν εἶχε οὔτε περᾶντι οὔτε κλειδαριά. Στήνω πάλιν
αὐτὴ μου, δὲν ἀκούω τίποτε μετὰ μισὴν ὥραν, ἢ ὅτε
σὰ βεβόκω, μ' ἐφάνη μεγάλη πολὺ! ἔπεσα εἰς
κλίνην μου ἡ νύκτα ἐπέρασεν ἡσυχᾶ. Τὴν ἄλλην ἡμέ-
ραν ἐζήτησα ἀπὸ τὴν οἰκονόμον τὴν ἄδειαν νὰ φέρω
βάλουν εἰς τὴν θύραν μου ἕνα περᾶντι, ἀφοῦ δὲν εἶχα
οὔτε κλειδαριά, καὶ τῆς ἐδιηγῆθην τὸν κατὰ τὴν
ρασμὲν νύκτα φόβον μου αὐτὴ μ' ἀπεκρίθη ὅτι ὦ
ρεῖθκα, καὶ ἂν ἤθελα περᾶντι ἔπρεπε νὰ τὸ εἰπῶ
ἰδίου αὐθέντου. Τοῦ τὸ λέγω λοιπόν ὅταν τὸ ἤκου
ἀνεστήκωσε τῶς ὥρους του καὶ με εἶπεν ὅτ' εἶμι τρε-
λὴ δὲν ἐτόλμησα καὶ ἐγὼ νὰ κάμω ἄλλοτε μίαν τοιαύ-
την ζήτησιν. Μετ' ἐλάγον καιρὸν, μὰς συμβαίνει τὸ
πτόχημα τοῦ ἀδάμαντος. Ὁ δυστυχὴς πατήρ μου
ἤξευρε πλέον τί νὰ κάμῃ. Ἐδιηγῆθην τὸν πόνον
εἰς τὴν κυρὰ Σεραφίνα μ' ἀπακρίνεται — Ὁ αὐθέν-
της εἶναι φιλόανθρωπος, καὶ ἴσως βοηθήσει τὸν πατέρα

τοῦ τὸ εἰποῦμεν. — Τὰ ἴδιον ἐκεῖνο ἐσπέρας, ἐνῶ εἶχα τὸ φαγητὸν εἰς τὸ τραπέζι, ὁ Κ. Φεράνδος μὲ λέγει μ' ἕνα ὕψος βαρὺ. — Ὁ πατέρας σου χρειάζεται χίλια τριακόσια φράγκα· πάγαινε ἀπόψε νὰ τοῦ εἰπῇ περὰ τῆς αὔριον ἀπὸ τὸ γραφεῖον, νὰ λάβῃ τὰ χρήματά του. Κίναί ἄνθρωπος τίμιος, καὶ ἀξίζει μίαν τοιαύτην συνδρομήν. — Ὅταν εἶδα αὐτὴν τὴν καλοσύνην, μὴ ἔπαιζαν τὰ δάκρυα· δὲν ἤξευρα μὲ τί λέξεις νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν αὐθέντην μου. — Καλὰ, καλὰ, μὲ λέγει μὲ τὴν ἐνθουσιασμένην του βαρὺτητα· δὲν εἶναι τίποτε . . . τίποτε.

— Τὸ βράδυ, ἀφοῦ ἐτελείωσα τὴν ὑπηρεσίαν μου, ἔπαιζα εἰς τὸν πατέρα μου καὶ τὸν εἶπα τὴν καλὴν αὐτὴν εἰδήσιν, τὸ δὲ πρῶτ' . . .

— Εἶχα τὰ χίλια τριακόσια φράγκα, δώσας αὐτὴν αὐτὴν ὁμολογίαν πληρωτέαν μετὰ τρεῖς μῆνας· χωρὶς καὶ γράφῃ ἡ ὁμολογία εἰς ποῖον τὰ χρεωστῶ, ἀλλ' ὁ τόπος ἦτον ἀνοιχτός, εἶπεν ὁ Μορέλ· ἔκλαυσα καὶ ἐγὼ τότε ἀπὸ εὐγνωμοσύνης, ὡς ἡ Λουίζα· αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον τὸν ὠνόμασα εὐεργέτην μου . . . σωτήρ᾽ μου. ὦ! πολὺ διεστραμμένην ψυχὴν πρέπει νὰ ἔχῃ ἀφοῦ τὴν τόσῃν εὐγνωμοσύνην μὲς καὶ λατρείᾳν ἠφάνισεν ν' ἕνα τρόπον . . .

— Ὅταν εἶδατε ὅτι ὁ τόπος τοῦ ἐνόματος τοῦ δικαιοῦ εἰς τὴν ὁμολογίαν ἦτον ἀνοιχτός, δὲν ὑποπτεύθητε τίποτε, ἀφοῦ μάλιστα αὐτὸς ἐγνώριζεν ὅτι δὲν θὰ εἴσθε μετὰ τόσον μικρὰν διαρίαν εἰς κατὰστασιν νὰ πληρώσετε τὸ χρέος σας; ἠρώτησεν ὁ Ραδδλφους.

— Τί νὰ ὑποπτεῖθῃ, κύριέ μου! ἐγὼ ἐνόμισα ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἤθελε νὰ ᾔναι ἀσφαλής· ἔπειτα, μὲ εἶπεν ὅτι δὲν τὸν ἔμελλε νὰ τοῦ τὰ ἐπιστρέψω καὶ μετὰ δύο χρόνους· μόνον κάθε τρεῖς μῆνας ν' ἀνανεῶνῃ τὴν ὁμολογίαν διὰ τὸ τακτικόν· μολοντοῦτο εἰς τὴν πρώτην πτω-

σιν, μου τὴν ἑπαρουσίασαν· δὲν ἐπληρώθη μὲ κατὰ
καὶ εἰς τὸ δικαστήριον ὑπὸ τὸ ὄνομα ἑνὸς τρίτου
σώπου, ἔπειτα μὲ λέγει νὰ μὴ φοβῶμαι τίποτε ἐκ
του . . . ἐπειδὴ ἔγινε λάθος τὸ πρᾶγμα ἐκ μέρους
κλητήρος.

— Ἦθελε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ σὰς δείξω
σὰς κρατεῖ πάντοτε εἰς τοὺς ὄνυχάς του . . . εἶπε
Ῥοδόλφος.

— Τῶνόντι, κύριέ μου, αὐτὰ ἦτο· διότι μετὰ τὰ
μα τοῦτο ἤρχησε νὰ . . . Ἐξακολούθησε λοιπὸν, Ἄν-
ζα . . . ἔξακολούθησε . . . Ἐγὼ δὲν ἤξεύρω πλέον
εἶμαι . . . ἡ κεφαλὴ μου γυρίζει . . . ἔρχονται στίγ-
καθ' ἃς χάνω τὸ λογικόν . . . θὰ τρελλαθῶ! . . . Τὸν
συμποραὶ, μικρὰ πρᾶγματα σὰς φαίνονται! μικρὰ πρᾶ-
ματα! . . .

Ὁ Ῥοδόλφος καθυσύχασε τὸν λιθογλύφαν ἢ Λουίζα
πανέλαγε.

— Ἐκτοτε, ἔσην προθυμίαν ἡδυνάμην κατέβαλλε
πλέον πρὸς τὸ νὰ εὐχαριστῶ τὸν Κ. Φερνάνδον διὰ τὴν
πρὸς ἡμᾶς καλωσύνας του· ἐκ τούτου ἡ οἰκονόμος μ' ἐγ-
θερεύη καὶ εὗρισκεν ἡδονὴν εἰς τὸ νὰ μὲ βασανίζῃ·
ἔστειλεν εἰς τὴν κάμερήν μου, καὶ ἔπειτα δὲν μ' ἔλεγε πᾶς
διαταγὰς τοῦ αὐθέντου, ἀλλὰ μ' ἄφηνε διὰ νὰ τὸν φαί-
νημαι ἀπειθή· ὑπέφερα πολὺ ἐκ τῶν τοιαύτων· ἤθελε
προτιμᾶσαι ἄλλην θέσιν, ἀλλ' ἡ πρὸς τὸν Κ. Φερνάνδον
ὑποχρέωσις τοῦ πατρός μου μ' ἐμπόδιζε. Τὰ χρήματά
μας τὰ εἶχε δανείσει πρὶ τριῶν ἡδὴ μηνῶν· ἐμπρὸς εἰς
τὴν κυρὰ Σεραφίνα μου ὠμίλει πάντοτε θυμοειδῶς
πλὴν κάποτε, ὅταν μ' ἔβλεπε μόνην μ' ἐκύτταζε μ' ἐ-
να τρόπον ὁ ὅποιος μ' ἐμπέριδεν πολὺ καὶ τότε βλά-
πων ὅτι ἐκοκκίνιζα, αὐτὸς μοῦ ἐχαμογελοῦσε.

— Καταλαμβάνετε, κύριε, τότε αὐτὸς κατεγίνετε
νὰ μὲ τυλακίσῃ.

— Μίαν ἡμέραν, ἐπανελάθεν ἡ Λουίζα, ἡ οἰκονόμος ἦλθε πρὸς τὸ βράδυ ἔξω, πρᾶγμα ἀσυνείθιστον οἱ πατρικοὶ ἐπήγαίναν καθέναν εἰς τὸ σπίτι του. Ὁ Κ. Μάρνδος ἔστειλε τὸν θεωρὸν εἰς ὑπηρεσίαν, καὶ ἔμεινε εἰς τὸν οἶκον ὁλομόναχῃ μετὰ τοῦ αὐθέντου· ἔρραπτα αὐτὰ εἰς τὸν ἀντιθάλαμον· κτυπᾷ τὸν κώδωνα. Ἐμβαί-
νω εἰς τὸν θάλαμον ὅπου ἐκοιμᾶτο, ἐστέκετο ὀρθίως ἔμπρὸς εἰς τὴν ἐστίαν· παγαίνω πλησίον του, γυρίζει αὐτὸς διὰ μιᾶς καὶ μ' ἐναγκαλίζεται . . . τὸ πρόσωπόν του ἦτο κόκκινον ὡσάν τὸ αἷμα, τὰ ὄμματα του ἀκτινοβολοῦσαν. Ἐγὼ πλέον ἔμεινα ἀλαλόφωνος ἀπὸ τὸν φόβον· ἡ ἐκπληξίς μ' ἐμπόδισεν εἰς τὴν ἀρχὴν νὰ κάμω κἀνένα κίνημα· πλὴν, μόλονότι ἦτο δυνατός, με τέσσην ὁρμὴν ἐξετινάχθην, ὥστε ἀπεσπᾶσθην ἀπὸ τὰς χεῖράς του· τρέχω εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, σπρώχνω τὴν θύραν καὶ στηρίζομαι ἐπ' αὐτῆς μ' ὅλας μου τὰς δυνάμεις, ἐπειδὴ τὸ κλειδί ἦτον ἀπ' ἔξω.

— Ἀκούετε, κύριέ μου . . . ἀκούετε! . . . εἶπεν ὁ Μάρντ πρὸς τὸν Ῥοδόλφον. Ἴδού ἡ διαγωγὴ τοῦ ἀξιοτίμου μας εὐεργέτου.

— Μετὰ τινὰς στιγμὰς, ἐνίκησεν ἡ δυνάμις του τὴν ἰδιάν μου· ἐπανελάθεν ἡ Λουίζα· ἡ θύρα ἤνοιξε. Κατ' εὐτυχίαν ὁ λύχνος ἦτο πλησίον, φασῶ, τὸν σβύνω. Ὁ ἀντιθάλαμος ἀπείχεν ἀρκετὰ πῶν δωματίων του· ἐκεῖ, εἰς τὰ σκοτεινά, μὲ κοῤῥίζει, δὲν ἀποκρίνομαι· με λῆγει τότε με φωνὴν τρέμουσαν ἐκ τοῦ θυμοῦ — Φεύγεις, ὅπως στέλλω τὸν πατέρα σου εὐθὺς εἰς τὴν φυλακὴν διὰ τὰ χίλια τριακόσια φράγκα τὰ ὅποια με χρεωστῆς καὶ δὲν εἶναι εἰς κατὰστασιν νὰ μοῦ τὰ δώσῃ. — Τὸν παρεκάλεσα νὰ μ' εὐσπλαγχνισθῇ· τὴν ὑπεσχέθην ὅ,τι περὶ ἀπὸ τὰς χεῖράς μου νὰ κάμνω διὰ νὰ τὸν εὐχαριστῶ εἰς τὴν δούλευσίν του· νὰ τὸν θεωρῶ ὡς εὐεργέτην μου, ἀλλ' ὅχι ποτὲ νὰ ἐξευτελισθῶ εἰς τὴν.

— Βλέπετε, Λουίζα μου τί αίσθημα τὰ ἔχει ;
Μορελ' βλέπετε ἡ κόρη μου ! Ἀλλὰ πῶς ; Ε, λὶ
ἰδοῦμεν . . . λέγε . . .

— Ἡμουν λοιπὸν εἰς τὰ σκοτεινά· μετὰ τινα στί-
ἀκουῶ καὶ κλείεται ἡ θύρα τοῦ ἀντιθαλάμου· τὴν
γεν εὔρει ὁ αὐθέντης μου εἰς τὰ ψηλαφητά· μ' ἐκρά-
σε λοιπὸν εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ· τρέχει εἰς τὴν
ρὴν του καὶ ἐπιστρέφει ἀμέσως μ' ἓνα φῶς. Δὲν τοῦ
πατέρα μου, νὰ σὲ παραστήσω ὅποιον νέαν πάλην ὑπὲρ
ὁποῖους φοβερισμοὺς, ὁποῖας καταδιώξεις ἀπὸ θαλά-
εἰς θάλαμον· κατ' εὐτυχίαν ἢ ἀπελπισία, ὁ φόβος, ἡ
νάκتهσις μ' ἔδωσαν δυνάμεις· ἡ ἀντίστασις μου τὸν πα-
γισεν· ἐγένεν ἕξω φρενῶν. Μὲ εἶπε χιλιάς ὕδρεις, μ'
τύπησε· τὸ πρόσωπό μου καταιματώθη . . .

— Θεέ μου ! Θεέ μου ! ἀνέκραξεν ὁ λιθογλύφος
ψῶν τὰς χειρὰς του πρὸς τὸν οὐρανόν· καὶ αὐτὰ τί
εἶναι παρὰ ἐγκλήματα . . . καὶ ποινὴ διὰ τέρας τοιοῦ-
δὲν ὑπάρχει . . . καὶ μὴ ποινὴ . . .

— Ἰσως, εἶπεν ὁ Ροδόλφος, ἄστις ἐφαίνετο εἰς βα-
τάτας βυθισμένος σκέψεις· ἀποταθεὶς δὲ πρὸς τὴν Λου-
ζαν· — Ἐπειτα ! Ἐπειτα ! ὀμίλει μὲ θάρρος· ὅλα νὰ
εἰπῇς.

— Ἡ πάλιν ἐδωστοῦσεν ἀκόμη· αἱ δυνάμεις μου πάλιν
μ' ἐγκατέλιπαν, ὅτε ὁ θυρωρὸς, ἄστις εἶχεν ἐπιστρέ-
ἐκρυσσε τὸν κώδινα δις· ἔφερεν, ὡς φαίνεται, καὶ μὴ
γραφὴν. Φοβηθεὶς ὁ Κ. Φεράνδος μὴ τὴν φέρῃ ὁ
ἀνδρὸς δὲν ὑπάγω ἐγὼ νὰ τὴν πάρω, μὲ λέγει· — Πά-
νε ! . . . Λέξιν ἐκβάλλεις ἀπὸ τὸ στόμα σου, ὁ πα-
τεράκι σου εἶναι χαμένος· ἀπὸ τὸ σπῆτι μου φεύγεις, πάλιν
μένεις εἶναι· ἂν ἐκείνοι εἰς τοὺς ὁποῖους θὰ ὑπάγεις
θου, κατὰ τὴν συνήθειαν, νὰ μ' ἐρωτήσουν περὶ
χαρακτήρός σου, θὰ τοὺς ἐμποδίσω νὰ σὲ πάρουν
τῶν· θὰ τοὺς κάμω νὰ συμπαράσῃ· ὅτ' εἶσαι καὶ

— Κούτταζε καλά . . . — Τὴν ἄλλην ἡμέραν, μὲ τὴν φοβερικότητα τοῦ αὐθέντου μου, ἔτρεξα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς τὸν πατέρα μου, χωρὶς ὅμως νὰ τοῦ εἰπῶ τὰ εἰπω ἔλα . . . Ὁ πατήρ μου ἤθελε νὰ ἀμείψῃ αὐτὸ τὸ σπῆτι . . . ἀλλ' ἡ φυλακὴ . . . ἡ ἀρρώστησεν ἡ μητέρα μου δὲν ἤμπορούσαμεν νὰ περάσωμεν χωρὶς τὸν μηνιαῖον μισθὸν μου . . . οὐκ αἶτα, διὰ νὰ ζητήσω ἄλλον αὐθέντην, ἔπρεπε νὰ ῥαπὴ καιρὸς· διότι τί συστάσεις ἤθελα ἔχει! . . .

— Ναί, εἶπεν ὁ Μορέλ μετὰ γναφώδους πικρίας· ἐπληρώθημεν ἐπανείδιστοι μὲ τὸν ἐγωϊσμόν μας, ὕστερον ἔλα αὐτὰ, ν' ἀφήσωμεν τὸ τέκνον μας νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν . . . ὦ! ἐγὼ καλὰ εἶς τὸ ἔλεγα, ἡ πενία . . . ἡ πενία . . . εἰς πόσα κακὰ ταρακινεῖ τὸν ἄνθρωπον! . . .

— Δὲν ἐπροσπάθησες, πατέρα μου, παντοίοις τρόποις νὰ εὕρῃς τότε χίλια τριάκόσια φράγκα δάνεια ἀπὸ τοὺς φίλους; ἐστάθη ἀδύνατον· τί νὰ κάμωμεν;

— Ἐλα, ἔλα, ἐξακολουθεῖ . . . Οἱ γονεῖς σου ὑπῆρξαν οἱ δῆμοί σου· ἡμεῖς πταίομεν πλείότερον παρὰ σὲ καὶ τὸ δυστύχημα τὸ ὁπαῖν σὲ ἦλθεν, εἶπεν ὁ λιθογλύφτης κρύπτων τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χειράς του.

— Ὅταν ἐξαναεῖδα τὸν αὐθέντην, ἐπανεῖλαθεν ἡ κοίτη, μὲ ἐφέρθη καθὼς μὲ ἐφέρετο πρὶν ἀκολουθήσουν ὅποια σὰς ἐδιηγῆθην, μὲ σοβαρότητα δὲν μὲ εἶπε ὅτι διὰ τὰ διατρέξαντα· ἡ κυρὰ Σαραφίνα ἐξακολουθεῖ νὰ μὲ βασανίζῃ· μὲ εἶδε μόνον νὰ τρώγω ὅσον διὰ τὸ ζῶ· τὸ ψωμὶ τὸ ἐκλείδωνε· κάποτε ἀπὸ κακίαν τῆς καρδίας ἐμπρός μου ἀκαθαρσίας μέσα εἰς τ' ἀποφάγια ὅποια μοῦ ἄφηναν, διότι αὐτὴ ἐκάθητο πάντοτε ἐκεῖν ἐπὶ τὸ τραπέζι μαζὶ μὲ τὸν Κ. Φεράνδον. Τὴν ἔβλεπα, μόνον ἐκοιμούμην· ἐφοβούμην κάθε στιγμὴν μὴν ἐμπρός μου τὸν αὐθέντην· ἐπειδὴ ἡ κάμερή μου ἐ-

μενεν ανρικτη· ειπε κχι μου επηραν και την σκηνην την οποιαν εβαλλα προτητερα οπισω της θύρας δια να προσυλαττωμαι· αλλο δην μου εμενε παρκαθεδρα, ενα μικρον τραπέζι και το σεπτερι μου αυτα πλεον εκλεικ· οπως ημπορουσα, κ' εκλιμω τα φορεματα μου. Εκαμποσον καιρον μ' αφησεν μαλιστα ουτε μ' εβλεπε πλεον. Ήρχιζα οπως λαμβανω θάρρος, στοχαζομένη οτι με παραιτησε κυριακήν, μ' εσυγχώρησε να εκβω εξω· ηλθα λοιπον ανηγγειλα εις τους γονεις μου την καλην αυτην αν· εχάρησαν ολοι κατὰ πολλά! . . . εω, ειδω, ρα μου, γνωρίζεις τα πράγματα . . . Τα κατ' ον (και η φωνη της Λουίζης ηρχισε να τρέμει) ειναι κατὰ . . . ποτε δην ετόλμησα να σε τα ειπω.

— Ω! ημην βέβαιος . . . βέβαιος . . . μου εκρηκτι, ανεκραξεν ο Μορέλ με ειδος παραλογισμου· ευκινήσιαν τινα προφασας εκπλήξασαν τον Ροδολφ· Η ωχρότης σου . . . το πρόσωπόν σου . . . τα ελαμβανω εγω· Εκατον φορας το ειπα εις την μητέρα σου . . . αλλ' εκεινη κουροφέχχλλα! πα! πα! όλον με θάρρυνε . . . Ας τα καταπίνη δα τώρα! ας τα καταπίνη! δια να μην υποφέρη από πειναν, εφηνε την ρην της εις ενα τσιούτον τέρας ανθρωπόμορφον! Καί η κόρη της, η κόρη της; ιδού! ιδού . . . Να μακδηται εις τα κριτήρια . . . Τώρα την επρόκοψε! επειτα . . . τέλος πάντων . . . Ξεώρα κ' εγω; . . . θαια . . . είμεθα, βλέπεις, πτωχοί . . . καλά . . . οί άλλοι; Ω . . . τώρα! . . . οί άλλοι . . . (Επισταθεις ως δια να συνάψη τας δραπετιουσάς ιδέας· ο Μορέλ επληξε το μέτωπόν του και ανεφώνησεν)· δην εξεύρω και τί λέγω . . . ω, το κεφάλι μου, το κεφάλι μου! . . . ωσάν να έμεθυσα . . .

Και εκρουσε την κεφαλήν εις τας δύο του χειρας.

ῥοδόλφου, διὰ τὴν ἀποτρέψη τὴν Λουίζαν τοῦ νὰ
 ἴσῃ τοῦς διὰ τὸ ἀσυνάρτητον τῶν ἰδεῶν τοῦ
 τῆς φόβου, εἶπε μετὰ σοδαρότητος·
 Ἐξείρεις ὅμως, Μορέλ, ὅτι ἔχεις ἄδικον; ἢ πύ-
 του μήπως μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν τῆς ἐφοβεῖται
 τῆς ἀναχωρήσεως τῆς Λουίζης ἀπὸ τοῦ συμβο-
 λικοῦ συνεπείας; ἀμ' ἡ μήτηρ τῆς; ἀμὴ τὰ τέ-
 ρα; ἀμὴ σὺ ὁ ἴδιος; . . . Κάνεις ἄλλος δὲν πταί-
 τὸ ἀνάθεμα νὰ τὸ ἔχῃ ἐκεῖνος μόνος . . . ἐκεῖνο
 αὐτῆς ὑποκρισίας . . . Ἐκεῖνος ὅστις ἔφερε τὴν
 αὐτῆς εἰς θέσιν, ἢ τὴν ἀτιμίαν τῆς γὰ ἐκλέξῃ, ἢ
 ῥανισμόν . . . ἴσως δὲ καὶ τὸν θάνατον τοῦ πα-
 τὸς καὶ τῆς οἰκογενείας τῆς· εἶδες αὐθεντίαν . . .
 παχράται μὲ τόσῃν ἀναισχυντίαν τὴν αὐθεντικὴν
 αὐτοῦ! . . . Ὑπομονή· ἐγὼ τὸ εἶπα καὶ προτή-
 οὐ θεὸς πολλάκις ἐπιφυλάττει εἰς τὸ ἐγκλημα φο-
 καὶ καταπληκτικὴν ἐκδίκησιν. Μὴ σὰς μέλει . . .
 λόγοι οὗτοι τοῦ Ῥοδόλφου τοιαύτης ἐπέσταζον,
 πᾶν, βεβαιώσεως καὶ πεποιθήσεως, ὥστε ἡ Λουί-
 τῆς τὸν σωτῆρά των μὲ θαυμασμόν, μὲ φόβον
 ὄν.
 Ἐξακολούθει, κόρη μου, ἐπανελάβεν ὁ Ῥοδόλ-
 ἀποταθεὶς πρὸς τὴν Λουίζαν· μὴ μᾶς κρύψῃς τίπο-
 σὲ τὸ λέγω διὰ τὸ καλὸν σὰς.
 Παρῆλθε λοιπὸν νὰ λαμβάνω ὀλίγον θάρρος, εἶπεν
 ῆς, ὅτε ἕνα βράδυ ὁ Κ. Φεράνδος καὶ ἡ οἰκονόμος
 ἦλθον καθεὶς πρὸς ἄλλο μέρος, χωρὶς νὰ γευμα-
 εἰς τὸ 'σπίτι' ἔμεινα λοιπὸν ὁλομόναχον· κατὰ
 νηθες, μ' ἄφησαν τὸ ψωμὶ καὶ τὸ κρασί μου καὶ ἀφοῦ
 ὡσαν τὰς ἀγγοθήκας ὅπου ἐθέταμεν τὰ διάφορα
 τὰ, ἀνεχώρησαν. Τελειόνω ἐγὼ τὴν ἐργασίαν μου,
 τὰ καθήμαι καὶ δειπνῶ· ἐπειδὴ ὅμως ἐφοβοῦμην νὰ
 κατὰμονος εἰς ἐκεῖνο τὸ 'σπίτι', ἀνέβηκα εἰς τὴν
 (ΤΟΜΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ)

κάμερήν μου, ἀφοῦ πρῶτον ἤναψα τὸν λύχνον τοῦ φεράνδου. Ὅταν ἐκβαινεν τὴν νύκτα κἀνείς τὸν ἐπρόσμενε νὰ ἐπιστρέψῃ. Ἦρχισα λοιπὸν νὰ ζῶμαι, καὶ πρᾶγμα τὸ ὅποιον δὲν μὲ συνέβη ἐξαφνὰ μ' ἐπῆρεν ἐκεῖ ὁ ὕπνος. . . Ἀ! πατέρα (ἀνέκραξεν ἡ Λουίζα διακοπτομένη μετὰ δέους) μὲ πιστεύσεις. . . θὰ εἰπείς ὅτι ψεύδομαι. . . καὶ ἰδοὺ, εἰς τὸ νεκρὸν σῶμα τῆς μικρᾶς μου ἀδελφῆς κάμνω ὄρκον ὅτι αὕτῃ εἶναι ὅλη ἡ ἀλήθεια.

— Λέγε, λέγε, εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος.

— Κύριε, ἐπὶ τῶρα μῆνας τυραννῶ τὸ πνεῦμά μου νὰ καταλάβω τίνι τρόπῳ διέτρεξεν ἡ ἀποτρόπαιος κείνη νύκτα. . . ἀδύνατον! Ἐφαγα τὸν νοῦν μου συλλογιζομαι πῶς ἠκουλούθησε τὸ πρᾶγμα. . .

— Θεέ μου! Θεέ μου! τί ἄρά γε θὰ μᾶς εἰπῇ! ἀνεφώνησεν ὁ λιθογλύφος ἐξελθὼν ἐκ τῆς ἀναλγησῆς ἥτις διαλειπόντως τὸν κατελάρβανεν ἀφ' οὗτου ἢ ἡ δεινὴ αὕτη διήγησις.

— Ἀπεχοιμήθην ἐπάνω εἰς τὴν καθέδραν μου μετὰ τὸ ὅποιον πρώτην φοράν μὲ συνέβη, ἐπανελάττω Λουίζα. Ἰδοὺ τὸ τελευταῖον τῶν ὅσα ἐνθυμοῦμαι αὐτοῦ. . . πρὸ αὐτοῦ, ὦ! πατέρα μου, συγχώρησαι. Σοῦ κάμνω ὄρκον ὅτι δὲν πταίω. . . Ἐγὼ. . .

— Σὲ πιστεύω! . . . σὲ πιστεύω. . . λέγε!

— Πόσῃν ὥραν ἐκοιμούμην, δὲν ἤξεύρω ὅταν πνησα, πάλιν εἰς τὴν κάμερήν μου εὐρέθηκα. . . ἀπὸ πλaxιασμένη εἰς τὴν κλίνην μου καὶ κατησχυμένη τὸν Κ. Φεράνδον, τὸν ὅποιον εἶδα ἐκεῖ πλησίον μου.

— Ψεύματα! ψεύματα! . . ἀνεφώνησε μανιωδῶς ὁ λιθογλύφος. Εἰπέ μᾶλλον ὅτι ἐπεχώρησες ἀπὸ βλαστῆς ἀπὸ τὸν φόβον σου μὴ μὲ σύρουν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ μὴ τόσον ψεύδος, δι' ὃγομα Θεοῦ!

- Ψεύδος ! ἐγὼ, πατέρα μου, σοῦ κάμνω ὄρκον . . .
- Ψεύματα ! ψεύματα ! . . . Τί ἐγύρευε νὰ μὲ φωνήσῃς λοιπὸν ὁ συμβολαιογράφος, ἀφοῦ ὑπεχώρησες αὐτόν ;
- Ἐγὼ νὰ ὑποχωρήσω ! ὦ ! ὄχι, πατέρα μου, ὄχι ! ἄλλος μου ὑπῆρξε τόσον βαθὺς, ὥστε ἤμην ὥσάν νεκρὸν . . . Δὲν θὰ τὸ πιστεύσεις . . . εἶναι ἀδύνατον νὰ πεισθῇ . . . τῶνόντι ἀφοῦ κ' ἐγὼ ἡ ἰδίᾳ ἀκόμη ἔως σήμερα δὲν ἠμπόρεσα νὰ καταλάβω.
- Καταλαμβάνω ἐγὼ ὅλα τὰ καταλαμβάνω, ὑπέσταν ὁ Ῥοδόλφος διακόπτων τὴν Λουίζαν. Μόνον αὐτὸ ἐγκλημα ἔλειπεν ἀπ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον . . . Σιώπα, ἄλλ, καὶ ἡ κόρη σου δὲν ψεύδεται . . . Εἶπέ με, Λουίζα, ὅταν ἐδρειπνοῦσες πρὶν ἀναβῆς εἰς τὸν θάλαμον σου, ὅταν ἀνέβης εἰς ὃ, τι ἔπιες καὶ μίαν γεῦσιν διαφορετικὴν. Προσπάθησε αὐτὸ νὰ ἀνακαλέσῃς καλὰ εἰς τὴν μνήμην σου.
- Μετὰ τινὰ σκέψιν ἡ Λουίζα ἀπήντησεν :
- Ἐνθυμοῦμαι, τῶνόντι, ὅτι τὸ νερωμένον κρασί τὸ ποίον μ' ἄφησεν ἡ κυρὰ Σεραφίνα, εἶχεν ἐκεῖνο τὸ ἐσπέριον μίαν γεῦσιν ὀλίγον πικρὴν δὲν ἔδωσα ὁμῶς προσοχὴν, ἐπειδὴ ἐνόμισα αὐτὴ ἔβαλλεν εἰς ὃ, τι ἔπινα νὰ μὲ τυραννῇ, πότε ἄλλας καὶ πότε πιπέρει . . .
- Κ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὸ ποτὸν σοῦ ἐφάνη πικρόν ;
- Μάλιστα, ὄχι ὁμῶς πολὺ, διότι τότε δὲν ἤθελα πίνειν ἐγὼ ἐνόμισα ὅτι τὸ κρασί εἶχεν ἀρχίσει νὰ φέλλῃ.
- Ὁ Μορέλ μὲ ἀπλανῇ τὰ ὄμματα καὶ ἀγριωπά, ἤκουε ἐρωτήσεις τοῦ Ῥοδόλφου καὶ τὰς ἀποκρίσεις τῆς Λουίζας. ἄλλ' ὥς νὰ μὴ συνελάμβανε νόημα.
- Πρὶν ἀποκοιμηθῆς εἰς τὴν καθέδραν σου . . . δὲν ἀνέβης ὥσάν νὰ ἐξάρουνεν ἡ κεφαλὴ σου . . . οἱ πόδες σου ;

— Μάλιστα, κύριε . . . τὰ μελίγγιά μου ἔκτυπα εἰχα μικρὰς ἀνατριχιάσεις, δὲν ἤμουν καλὰ.

— ὦ! τὸν ἀσυνεῖδητον! . . . τὸν ἀσυνεῖδητον. ἀνῆλθεν ὁ Ῥοδόλφος Ἐξεύρεις, Μορέλ, τί ἐπότισε τὴν γατέρα σου αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

Ὁ λιθογλύφος ἠτένισε τὸν Ῥοδόλφον χωρὶς νὰ κριθῇ τί.

— Ἡ συνένοχος τοῦ Σεραφίνα ἔμιξεν εἰς τὸ πᾶν Λουίζης κἀνένα πρᾶγμα ναρκωτικόν, ὅπιον ἀναμείλως αἱ δυνάμεις, ἡ διάνοια τῆς θυγατρὸς σου παύθησαν διὰ τινὰς ὥρας, καὶ ὅταν ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ λιθογλύφου τῆς ἐκείνου ὕπνου . . . εὗρέθη κατησχυμένη.

— Ἀ, τώρα, ἀνέκραξεν ἡ Λουίζα, ἐξηγεῖται ἐν στυχίᾳ ἥ τις μὲ νῦρε . . . Βλέπετε, πατέρα μου, βλέπετε δὲν εἰμι τώρα τόσον ἔνοχος ὅσον πρότερον ἔφαινα. Πατέρα μου . . . πατέρα μου . . . λυγρὰ μου τώρα.

Τὸ βλέμμα τοῦ λιθογλύφου ἦτο φρικῶδες τὴν ἀποκρίσιν. Παρὰ νομίαν τασοῦτον τρομερὰ δὲν ἠδύνατο χωρῆσαι εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀκάκου καὶ τιμίου αὐτοῦ ἀνθρώπου. Μόλις ἐνόησε τὴν δεινὴν αὐτὴν ἐξομολόγηση τῆς θυγατρὸς του. Ἐπειτα ἤρχισε πρό τινων στυγερὰ νὰ σαλεύῃ καὶ πραγματικῶς τοῦ ἀνθρώπου ὁ νοῦς αἱ ἰδέαι του ἐσκοτίζοντο διαλειπόντως καὶ τότε ἐνέπτεν εἰς τὸ μηδὲν ἐκεῖνο τῆς διανοίας, τὸ ἐπενεργεῖν ἐπὶ τοῦ λογικοῦ ὅπως ἡ νύξ ἐπὶ τῆς ὁράσεως . . . ὁ πτωμα λευγαλέον παραφροσύνης . . . Καὶ ὁμοῦς ὁ Μορέλ ὑπέλαθε μὲ φωνὴν ὑπόκωφον, σύντομον καὶ τροχόν.

— Ναί, ναί, ὦ! κακὰ . . . κακὰ . . . πολὺ κακὰ.

Καὶ ἐπανέπεσεν εἰς τὴν ἀπάθειάν του. Ὁ Ῥοδόλφος τὸν παρετήρησε μετὰ ψυχικῆς ἀγωνίας ἐνόμισεν ἀγανάκτησις καὶ ὁ θυμὸς τοῦ δυστυχικοῦ ἤρχισαν νὰ ξαντλῶνται, ὥς συμβαίνει πολλάκις εἰς τὰ δάκρυα,

πύωσι κατὰ συνέπειαν σφοδρῶν θλίψεων. Θέλων
 νὰ τελειώσῃ ὅσον τάχιστα τὴν λυπηρὰν αὐτὴν
 μίαν, ὁ Ῥοδόλφος εἶπε πρὸς τὴν Λουίζαν·
 — Θάρρος, κόρη μου, λέγε, τελειώσε.
 — Ἀλλοίμονον, κύριε, τὸ ὅ,τι ἡκούσατε εἶναι ἀκό-
 τίποτε. . . . Βλέπουσα τὸν Κ. Φεράνδον πλησίον
 ἀφῆκα φωνὴν φόβου. Ἡθέλησα νὰ φύγω, ἀλλ' αὐ-
 τὸν ἐκράτησέ με δύνανμιν· ἤμην ἀκόμῃ τόσο ἀδύ-
 νητος, τόνον νεναρκωμένη, ἐξ αἰτίας βέβαια αὐτοῦ τοῦ
 τοῦ τὸ ὅποῖον εἶπατε, ὥστε δὲν ἠμπόρεσα ν' ἀπο-
 σθῶ ἀπὸ τὰς χειρὰς του. — Ἐ, καὶ τώρα τί φεύ-
 γετε; με λέγει ὁ Κ. Φεράνδος με μίαν ἀπορίαν ἥτις μ'
 εἶναι νὰ τὸν ἐντραπῶ. Παράξενον! Δὲν τὸ ἠθέλησας
 σου νὰ ἐλθῶν νὰ σ' εὔρω; — Ἀ, κύριε, δὲν ἐντρέπεσθε!
 ἐρώνησα· με ἤρατε νὰ κοιμουμαι καὶ με ἠφανίσατε
 τὸ πρόσωπον τῆς γῆς! Τὸ λέγω ἐγὼ τοῦ πατρός
 ὁ αὐθέντης μου τότε ἐδόθη εἰς καγχασμούς. —
 τώρα νὰ κοιμᾶσαι, ἐγὼ! ἀστεῖξέσαι παιδί μου; Εἰς
 ἡμέραν θὰ εἴπεις ἓνα τοιοῦτον ψέμα καὶ θὰ τὸ πιστεύσει;
 εἶναι τέσσαρες ὥραι ἀπὸ τὰ μεσάνυκτα. Ἐγὼ εἰμ'
 ἀπὸ τὰς δέκα ὥρας, καὶ ὅμως ἀρκετὰ ἐκοιμήθης·
 ἤξευρα ὅτι κοιμᾶσαι τόσο βαθειά. Ὁμολόγησε
 ἅλлон ὅτι τὸ πᾶν χρεωστῶ εἰς τὴν καλὴν σου θέλησιν.
 τώρα, μὴν εἰσι παράξενη, ἢ θὰ μαλαίωσωμεν. Ὁ
 τέρως που εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν μου· τώρα πλέον
 ἔχεις λόγον νὰ μὴ με δέχεσαι αἰωπὴ καὶ εἰς τὸ
 θὰ περάσωμεν ὡσὺν καλοὶ φίλοι· ἐξ ἐναντίας, ἐπὶ
 ζεύρεις. — Ὅλα θὰ τὰ εἴπω εἰς τὸν πατέρα μου,
 ἀνέκραξ' ὅς ἐκδικεῖται ἐκεῖνος ὅτι ἔπαρχει δικαιο-
 σουν καὶ εἰς τὴν γῆν! . . . Ὁ Κ. Φεράνδος με ἠτένισε
 θαυμασμόν. — Ἀλλὰ σὺ, παιδί μου, εἶσαι τρελλή,
 τρελλή. . . . Καὶ τί θὰ εἴπεις τάχα εἰς τὸν πατέρα
 ὅτι μ' ἐπροσκάλεσες εἰς τὴν κλινὴν σου; Καρμ

ὅπως ἀγαπᾷς... θὰ ἰδῇς πῶς θὰ σὲ δεχθῇ. — Ὁ
 ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι ἡ ἀλήθεια... Τῶρ σεῖς γινώσκεις
 ὅτ' εἰσθ' ἐδῶ στανικῶς μου!... — Στανικὸς
 ἔχεις τόσην ἀναισχυντίαν, νὰ ψευσθῇς εἰς τοὺς
 βαθμόν! Ἦγουν τάχ' σ' ἐδιόξαμεν; Θέλεις
 ἀποδείξω ὅτι εἶσαι ψεύτρια; Ἐγὼ εἶχα διατάξει
 Γερμανόν, τὸν ταμίαν μου, νὰ ἐπιστρέψῃ χθὲς τὸ
 δῶ, εἰς τὰς δέκα ὥρας, διὰ νὰ τελειώτῃ μίαν ἐργα-
 βιαστικὴν εἰργάσθῃ λοιπὸν ἕως εἰς τὴν μίαν με-
 μεσάνυχτα εἰς τὴν κάμερην ἣτις εἶναι ὑποκάτω
 αὐτῇ. Δὲν ἤθελε ἀκούσει αὐτὸς τὰς φωνάς σου, τὴν
 ραχὴν, ἂν καὶ ἀπόψε ἀντεστέκετο καθὼς τὴν
 φορὰν κάτω;... Ἄ, ἀνόητη! Αἶ, καλὰ! ἐρώτησάν
 ριον τὸν Γερμανόν· δὲν θ' ἀρνηθῇ, ὅτι ἡ νύκτα ἐπὶ
 μὲ ἄκραν σιωπὴν καὶ ἡσυχίαν.

— Ἰδὲ, ἰδὲ· ἔλαβεν ὅλας τὰς προφυλάξεις
 μείνῃ ἀτιμώρητος! εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος.

— Μάλιστα, κύριε· κ' ἐγὼ πλέον ἔμεινα ὡς ἐμὴ
 τητος. Εἰς ὅ,τι μ' ἔλεγεν ὁ Κ. Φεράνδος δὲν εἶ-
 ν' ἀποκριθῶ. Μὴ γνωρίζουσα τί με εἶχε ποτίσει, καὶ
 ἡ ἰδίᾳ ἠποροῦσα διὰ τὴν βαθύτητα τοῦ ὕπνου
 καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, ἡ παιστρία ἤμην ἐγὼ
 ἐκλαιόμην εἰς κἄνένα, ὅλος ὁ κόσμος ἤθελε κατη-
 σει ἐμὲ καὶ βέβαια, ἀφοῦ ἡ φρικώδης αὐτὴ νύκτα
 καὶ δι' ἐμὲ τὴν ἰδίαν ἀκατανόητον μυστήριον.

Ὁ Ῥοδόλφος ἔμεινεν ἐκστατικὸς εἰς τὴν τρο-
 αὐτὴν ὑποκρισίαν τοῦ Φεράνδου.

— Καὶ λοιπὸν, λέγει πρὸς τὴν Λουίζαν, δὲν
 μῆσαι νὰ κλυθῇς εἰς τὸν πατέρα σου διὰ τὸ βδέ-
 κατώρθωμα τοῦ συμβολαιογράφου;

— Ὁχι, κύριε· ἤθελε μὲ νομίσαι ἀφεύκτως συ-
 χόν του· ἐπειτα ἐφοβούμην καὶ μήπως ὁ πατήρ μου
 τὸν θυμὸν του, ἐλησμόνησεν ὅτι ἡ ἐλευθερία τοῦ

καρτίᾳ τῆς οἰκογενείας μας ἐξαρτῶντο πάντοτε ἀπὸ αὐθέντην μου.

— Καὶ ἴσως, ἐπανελάβεν ὁ Ῥοδόλφος, διὰ νὰ λυ-
σῇ τὴν Αουίζαν ἀπὸ τὴν καρδιαλγίαν τοῦ νὰ ὁμο-
ιωθῇ πλείοτερα . . . ἴσως ὑποχωροῦσα εἰς τὴν βίαν,
τὸν φόβον μὴ ἀφανίσῃς τὸν πατέρα σου ἂν ἀνένευες,
κολούθησες νὰ γίνεσαι θυσία εἰς αὐτὸν τὸν ἀσυνεί-
ητον;

Ἡ Αουίζα ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐρυθριῶσα .

— Ἀκουλούθως; δὲν σ' ἐφέρετο μὲ ὀλιγωτέραν καὶ
φεισσύνητα;

— Οχι, κύριε· διὰ νὰ ἐξαλείψῃ πᾶσιν ὑποψίαν,
ὡς ἐτύχαινε εἰς τὸ τραπέζι μας, ὁ ἐφημέριος τῆς Βο-
νιβέλλης καὶ ὁ παρεφημέριός του, ὁ αὐθέντης μ' ἐ-
κάλωνε σκληρὰ ἐμπρὸς τῶν ἐπαρκάλει τὸν ἐφημέριον
μὲ κατηχήσῃ τὸν ἔλεγεν ὅτι δὲν θ' ἀργήσω νὰ γίνω
ἀπωλείας, ὅτι ἐπαίζω πολὺ ἐλεύθερα μὲ τοὺς γραμ-
ματικούς του, ὅτι ἤμην ὀκνηρὰ, ὅτι μ' ἐκράτει σιμὰ
ἀπὸ εὐσπλαχνίαν πρὸς τὸν πατέρα μου, ἕνα καλὸν
ἄνθρωπον εἰς τὸν ὁποῖον ἔκαμε μερικὰς ὑποχρεώσεις . . .
καὶ ἔλα ταῦτα, ἐκτὸς τῶν ὀκνηρίων του πρὸς τὸν πα-
τέρα μου, ἦσαν ψευδῆ. Ποτὲ δὲν εἶδον εἰς τὸ πρόσωπον
τῶν γραμματικῶν· πρῶτον μὲν ἐκεῖνοι εἰργάζοντο εἰς
τὸ μέρος διόλου χωριστὸν ἀπὸ τὸ σπίτι.

— Καὶ ὅταν εὕρισκεσο μόνη μετὰ τοῦ φερδάνδου, τί
ἔλεγε διὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ ἐφημερίου διαγωγὴν του
πρὸς σέ;

— Μ' ἐβεβόκωνεν ὅτι ἀστειζέτο . . . Ὁ ἐφημέριος
ποσοῦτω ἐπαίρνε τοὺς λόγους του κατὰ γράμμα, μ' ἐ-
γεν ἐπιπληκτικῶς ὅτι πρέπει νὰ ἤμαι εἰς τὸ ἄκρον
ἐκκοήτης, ἀφοῦ μέσα εἰς ἕνα σπίτι ὅπου ἄλλο ἀπὸ παρα-
τήματα θεοφοβίας, δὲν ἔβλεπα, ἐξεπλυνώμην εἰς τό-
σο ἀτοπήματα. Εἰς τοὺς ἀνειδίους τούτους δὲν ἤξευ-

ρα τί ν' ἀποκριθῶ, ἔκυπτα τὴν κεφαλὴν καὶ αὐτὴ ἡ σιωπὴ καὶ ἀμηχανία ἐστρέφοντο ἐπὶ κακῶς. Τόσον ἀηδίασα τὴν ζωὴν μου, ὥστε πολλάκις νὰ τὴν τελειώσω· ἀλλ' ὁ πατὴρ μου, ἡ μήτηρ, ἀδελφιά μου, αὐτὰ μὲ ἀνεχάτιζαν . . . ὑπέμενα. Εἰς τὸν ἐξευτελισμὸν μου ἐκείνον μίαν εὕρισκα παρτίαν· ὁ πατὴρ μου, ἔλεγα, τοῦλάχιστον λυτρώνεται τὴν φυλακὴν. Ἀλλ' ἰδοὺ νέον μου ἐπῆλθε δυστύχημα· ἐγίνα μήτηρ . . . τότε εἶδα τὸν παντελὴ μου ἀφάνειον. Δὲν ἤξεύρω διατί προησθάνθηκα ὅτι, νὰ μάθῃ ὁ Κερράνδος τὸ τοιοῦτον, ἀντὶ νὰ φανῇ πρὸς ἐμὲ ὀλίγον σκληρὸς, ἤθελε μὲ βδελυχθῇ περισσύτερον· ἀλλὰ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν ιδέαν μου μέχρι τίνος βαθμοῦ.

Ἐπανελθὼν ὁ Μορέλ ἐκ τοῦ στιγμιαίου παραλογισμοῦ, παρετήρησε τριγύρω του μὲ θάμβος, ἔφερε τὴν ῥα ἐπὶ τοῦ μετώπου του, συνῆψε τὰς ἀναμνήσεις καὶ εἶπε πρὸς τὴν Λουίζαν·

— Δὲν ἤξεύρω ποῦ εἶχα τώρα τὸν νοῦν μου . . . κόπος . . . ἡ λύπη . . . τί ἔλεγες; . . .

— Ὅταν ὁ Κ. Φερράνδος ἔμαθεν ὅτι ἤμουν μήτηρ· Ὁ λιθογλύφος ἔκαμε χειροναμίαν ἀπειπισίας, ἀλλὰ ὁ Ραδάλφος τὸν κατεπράυνε δι' ἐνὸς βλέμματός·

— Ἐλα, λέγε . . . ὥς τ' ἀκούσω πλεον ἕως τέλει· εἶπεν ὁ Μορέλ. Λέγε, λέγε . . .

Ἡ Λουίζα ἐπανελάθεν·

— Ἠρώτησα τὸν Κ. Φερράνδον τίνι τρόπῳ νὰ κερδήσῃ τὸ αἶσχος μου καὶ τὰς συνεπείας ἐνὸς πταίσματος· τὸς τοῦ ὁποίου ἦταν αὐτός . . . Ἀλλοίμονον! ὁ πατὴρ μου δὲν θὰ μὲ πιστεύσει . . .

— Τί; . . . τί; . . .

— Διακόπτων με μὲ ἀγανάκτησιν, ἐπροσποιήθη μίαν ψευδοῦς ἀπορίας του ὅτι δὲν ἐκατάλαβε τί τὴν λέγα· μὲ ἐρώτησε μὴ τύχη καὶ ἐπὶ ἐλάθηκα. Πεφοβή

γὰρ τότε, ἀνέκραξα· — Ἀλλὰ διὰ τ' ὄνημα τοῦ Θεοῦ,
 ἔλατε τώρα ἐγὼ νὰ γίνω, τί; ἂν δὲν εὐσπλαγχνί-
 σε ἐμὲ, εὐσπλαγχνισθῇτε τοῦλάχιστον τὸ τέκνον σας.
 — ὦ! τί φρίκη! ἀνεφώνησεν ὁ Κ. Φεράνδος ἀνυψό-
 ντας χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν. Πῶς, ἀχρεῖα! ἔχεις
 ἀδικοτροπία νὰ συκοφαντήσης ἐμὲ ὅτι ἐξουθενώθην
 τε νὰ καταντήσω εἰς μίαν κόρην ὡσὰν ἐσέ . . . πολ-
 σου ἢ ἀναισχυντία . . . Ἰδε, νὰ εὔρη ἐμὲ, ἐνῷ τόσας
 ἔας, τί δὲν τὴν εἶπα διὰ νὰ τὴν φέρω εἰς θεογνω-
 σίαν . . . τὴν ἀθλίαν! . . . Ἐξω ὅλγιστον ἀπὸ τὸ σπί-
 μου . . .

Ὁ Ῥοδόλφος καὶ ὁ Μορέλ ἔμειναν ἐκπληκτοί . . .
 μακρὰν τοσοῦτον καταχθόνιος τοὺς ἐκεραυνοδόλησεν.
 — ὦ, εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος· αὐτὸ . . . αὐτὸ ὑπερβαίνει
 τὴν δύναμιν νὰ φαντασθῇ τις φορικωδέστερον, βδελυρώ-
 μενον! . . .

Ὁ Μορέλ δὲν ἐπρόφερε λέξιν· οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐμε-
 θύνθησαν ἀπαισίως· σπασμὸς συνέστειλε τοὺς χαρ-
 ακτῆράς του· κατέβη ἐκ τοῦ ὀκρίσαντος ὅπου ἐκάθητο,
 ἔλαβε διὰ μιᾶς ἐν στυγῆριον, ἔλαβε δυνατόν τι καὶ
 ἄκρην ῥινίον (λίμα), μυτηρὸν παλὺ, λαβὴν ἔχον ξυλί-
 νον, καὶ ὥρμησε πρὸς τὴν θύραν . . . Ὁ Ῥοδόλφος ἐ-
 λάντευσε τὴν ιδέαν του, τὸν ἤρπασεν ἐκ τοῦ βραχί-
 ος καὶ τὸν ἐκράτησε·

— Μορέλ, ποῦ παγαίνεις; . . . ταλαίπωρε . . . χά-
 σαι!

— Μακράν! ἀνεφώνησεν ὁ τεχνίτης μανιωδῶς ἀν-
 παλίστιον, μακράν, ἐπειδὴ σὺ τὸ ζεύρεις!

Καὶ ὁ ἄφρων ἐφοβήρισε τὸν Ῥοδόλφον.

— Πατέρά μου, εἶναι ὁ σωτὴρ μας! . . . ἀνέκραξεν
 λουίζα.

— Ὁ σωτὴρ μας! ἐγὼ δὲν παίρνω ἀπὸ τέτοια!
 Ὁ σωτὴρ μας! . . . ζητεῖ νὰ σώσῃ . . . τὸν συμβο-

λαιογράφον' ἀπεκρίθη ὁ Μορέλ διόλου περὶ τῶν παλαιῶν μετὰ τοῦ Ροδόλφου. Ματὰ τινὰ στιγμήν πρίγκηψ ἀφώπλισε τὸν μαινόμενον μὲ πρῶτην ξε τὴν θύραν καὶ ἔρριψε τὸ ρινίον ἐπὶ τῆς κλίσμας. Αὐτῷ ἔσπευσε τότε πρὸς τὸν λιθογλύφον, τὸν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς καὶ τὸν εἶπε·

— Πατέρα μου . . . εἶναι ὁ εὐεργέτης μας ! ἐσθήκωσες χέρι κατ' ἐπάνω του· ἔλα εἰς τὴν ἐαυτὸν σου.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἀνεκάλεσαν τὸν Μορέλ εἰς τὰς αἰσθήσεις του· ἐσκέπασε τὴν μορφὴν μὲ τὰς χειρὰς τοῦ ἄφρονος ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα τοῦ Ροδόλφου.

— Σήκω, σήκω, ταλαίπωρε πάτερ, ἀπεκρίθη ὁ δόλος, πλήρης ἀγαθωσύνης· Ὑπομονή . . . κατὰ τὸν ἔρεθισμὸν σου· συμμαρτυροῦμαι τὸ μίσος· ἀλλ' ἂν θέλῃς νὰ λάβῃς ἐκδίκησιν, μείνε ἡσυχος . . .

— Ἀλλὰ, Θεέ μου ! εἶπεν ὁ λιθογλύφος ἀνεγερθεὶς, τί δύναται ἐδῶ νὰ κάμῃ ἡ δικαιοσύνη . . . τί δύναται ὁ πτωχὸς ἡμεῖς ! Πάγαινε τώρα νὰ εἰς ἕνα πλοῦσιον, ἕνα δυνατὸν, ἕνα ἄνθρωπον σεβασμὸν περὶ πάντων· θὰ σὲ περιπαύσῃ· θ' ἀρχίσουν νὰ σε καλεῖν, χάχ ! ἄχ ! ἄ ! (Καὶ ἤρχισε νὰ γέλῃ γέλωτα στυγερὰ). Καὶ θὰ ἔχουν δίκαιον . . . Ποῦ εἶναι αἱ ἀδείξεις σου ; ναι, αἱ ἀποδείξεις μας ; Δὲν θὰ μᾶς πιστεύει κανεὶς. Μαχαίρι τὸ λοιπόν ! (ἄνεκράς μὲ διπλασθεῖς θυμοῦ τυρλοῦ) μαχαίρι . . . νὰ ἴδῃς τί ἀμερὴς πτόν εἶναι αὐτό . . .

— Σιωπῇ, Μορέλ, ἡ λύπη σὲ πλανᾷ, τὸν εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁ Ροδόλφος . . . Ἀφῆσε τὴν κόρην σου νὰ διαλέγῃ . . . καὶ στιγμήν εἶναι πολίτιμοι, ὁ ἄνθρωπος τῆς στυνομίχης τὴν περιμένει, πρέπει ὅλα νὰ τὰ μάθω· ὅλα, σὲ λέγω . . . Ἐξακολούθει, κόρη μου.

Ὁ Μορέλ ἐπανετίσεν ἐπὶ τοῦ καθίσματός του καὶ ἐξακολουθεῖ κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βεροῦνης

— Εἶναι, κύριε, ἀνωφελές, ἐπανελάβεν ἡ Λουίζα, νὰ ἤπῳ τὰ κλαύματά μου· ἀπέκαμα νὰ τὸν παρακα-
 . . . Αὐτὰ διέτρεξαν εἰς τὰς δέκα πρὸ μεσημβρίας,
 καὶ τὸ δωματίον τοῦ Κ. Φεράνδου· ἐκείνην τὴν ἡ-
 ν ἐμελλε νὰ ἔλθῃ νὰ γευματίσῃ μετ' αὐτοῦ ὁ ἐφη-
 ῖος ἐμβῆκε λοιπὸν καθ' ἣν στιγμήν ὁ αὐθέντης μ'
 ᾤξεν ἀπὸ ὕβρεις καὶ λοιδορίας . . . ὅταν εἶδε τὸν ἱε-
 ρεὶ ἐδάγκασε τὰ χεῖλη του.

— Καὶ τί εἶπε τότε;

— Εὐθὺς καθὼς τὸν εἶδεν — Ἰδῆτε, ἅγιε ἐφημέριε,
 ἐκράξεν· ἐγὼ καλὰ τὸ ἐπρόλεγα, ὅτι αὐτὴ ἡ ἀχρεία θὰ
 ἀνταντῆσαι τῆς ἀπωλείας . . . Ἰδοὺ μοῦ ὡμολόγησε
 ὡν τὴν ἐντροπὴν της . . . διὰ νὰ τὴν εὐσπλαγχνισθῶ,
 ἔγει, καὶ νὰ τὴν σώσω. Ἰδῆτε ἄνθρωπον ὅπου ἔβαλα
 ἐν τῷ σπίτι μου ἀπὸ εὐσπλαγχνίαν φερόμενος! — Τί
 ἀκούω! μὲ λέγει ὁ ἅγιος ἐφημέριος μὲ ὀργήν, ὕστερον
 τὸς τὸς καλὰς παραγγελίας τὰς ὁποίας σοῦ ἔκαμεν
 αὐθέντης σου ἐμπρὸς μου τόσας φορὰς . . . ἔξαχρειώ-
 νης εἰς τοιοῦτον βαθμόν! ὦ! αὐτὰ εἶναι ἀσυγχώρη-
 . . . Κύριε Φεράνδε! μετὰ τόσας καλωσύνας σὰς
 πρὸς αὐτὴν τὴν ἀθλίαν καὶ πρὸς τὴν οἰκογένειάν της,
 εἶναι πλέον ἀξία οἰκτεirmeυ . . . Πρέπει νὰ φανῇτε
 ὡσὼς πτωχὸς πλέον, ἀλλέως θὰ σὰς κατηγορήσω κ' ἐγὼ
 ἰδίως, εἶπεν ὁ ἱερεὺς, ὅστις, ὡς ὅλος ὁ κόσμος, ἐπί-
 τευεν εἰς τὴν ἀγιότητα τοῦ Κ. Φεράνδου.

— Καὶ δὲν τὸν ἐφάνέρωνες τότε τὸν ἄτιμον αὐτὸν
 τοκριτὴν; εἶπεν ὁ Ραδούφος.

— Καὶ εἶχα, κύριέ μου, τὸ πρῶτον ὁρῶν; ἐγὼ
 εἶχα πλέον καὶ τὸν νοῦν μου· ποῦ νὰ τοῖ μνησῶ; δὲν
 ἐπορεύσα λέξιν νὰ προσφέρω καὶ ὅμως ἐπεχείρισα νὰ
 ἀλλήσω, νὰ δικαιολογηθῶ — Α, κύριε . . . ἀνέ-
 ξα . . . — Κ' ἔχεις καὶ μούρην καὶ ὀμλήεις, ἀχρεία,
 εἶπεν ὁ Κ. Φεράνδος διακόπτων με' ἄκουσας τί εἶ-

πεν-ὁ ἅγιος ἐφημέριος . . . ἂν δὲν φανῇ καὶ νεί-
 πητος πρὸς σέ ἐπισύρει καὶ τοῦ κόσμου τὴν
 ρίαν . . . Μιᾶς ὥρας καιρὸν σέ δίδω νὰ φύγῃς
 'σπίτι μου! — Καὶ χωρὶς νὰ μὲ δώσῃ καιρὸν
 κριθῶ, ἐπῆρε τὸν ἐφημέριον κ' ἐπέρασαν εἰς ἄλ-
 λαμον. Μετὰ τὴν ἀναχώρησίν των μ' ἐκυρίευσεν
 μία παραφροσύνη· πρῶτον μ' ἐδίωκαν, δεύτερον
 δυνατὸν νὰ μὲ δεχθοῦν ἄλλου, καὶ διὰ τὴν κα-
 σιν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρισκόμεν, καὶ διότι ἐμελλε-
 ση ὁ κύθენტης μου κακὰς πληροφορίας περὶ ἐμοῦ·
 τὰ δὲν ἀμφίβαλλα ὅτι ἐμελλε καὶ νὰ φυλακίσ-
 πατέρα μου εἰς τὸν θυμὸν του· δὲν ἤξευρα τί νὰ
 ἀπεσύρθην λοιπὸν εἰς τὸ οἶκόν μου καὶ ἄρχισ-
 κλίσω. Μετὰ δύο ὥρας, ἰδοὺ ἀναβαίνει ὁ Κ. Φερ-
 — 'Ετοίμασες τὰ ροῦχά σου; μὲ λέγει. — Ἐλευ-
 ἀγάπην Θεοῦ! τὸν φωνάζω πίπτουσα εἰς τοὺς πο-
 του· μὴ μ' ἐκβάλλετε εἰς τὸν δρόμον εἰς αὐτὴν τὴν
 τάσταςιν. Τί μέλλω νὰ γίνω; ἄλλου νὰ ἐμβῶ δὲν
 πορῶ! — Τί μὲ μέλει! ὁ Θεὸς, βλέπεις, σὲ πεί-
 διὰ τὴν κκοήθειάν σου καὶ τὰ ψεύδη σου. — Καὶ
 τε τὴν τόλμην νὰ λέγετε ἀκόμη ὅτι ψεύδομαι;
 κραῖα μὲ ἀγανάκτησιν· κ' ἔχετε ἀκόμη τὴν τόλμην
 ἐπιμένετε ὅτι δὲν εἰσθε σεῖς ἐκεῖνος ὅστις μὲ ἤφ-
 — Ἐξῶ γλίσγωρα ἀπὸ τὸ 'σπίτι μου, ἄτιμη, ἀφο-
 πιμένεις εἰς τὰς συκοφαντίας σου, ἀνέκραξε μὲ φ-
 τρομεράν, καὶ αὖριον πρὸς τιμωρίαν σου νὰ στείλῃ
 καὶ τὸν πατέρα σου εἰς τὴν φυλακὴν. — Ὅχι, ὄχι,
 λέγω πεφοβισμένη, δὲν θέλω πλεόν, αὐθέντη μου,
 κατηγορήσει . . . σὰς τὸ ὑπόσχομαι, αὐθέντη μου,
 νον μὴ με διώξετε, σὰς παρκαλώ . . . Εὐσπλαγγνί-
 τε τὸν πατέρα μου· ὅτι 'πείνω ἀπὸ σὰς στηρίζ-
 'σπίτι μὲς. Ἀς μείνω εἰς τὸν οἶκόν σας . . . καὶ δὲν
 γινώσκωτε καὶ ἐνός μου. Ἐξῶ πρὸς τὴν ἡσυχίαν νὰ μὴ κα-

τίποτε· καὶ ἀφοῦ πλέον δὲν ἡμπορῶ νὰ κρύψω
 τὴν θλίψιν μου θέσιν, τότε πλέον, ἀποβάλλετε με. —
 τὰς νέας ταύτας ἱεσσίας μου ὁ Κ. Φεράνδος συγ-
 γράσας νὰ μὲ ἀφήσῃ εἰς τὸν οἶκόν του· μὲ ἐφάνη τὴν
 μεγάλην μοῦ ἔκαμεν εὐεργεσίαν· φαντασθῆτε
 οἰκτρά ἦτον ἡ θέσις μου. Μετὰ τὴν σκληρὰν
 ἐκείνην ἐπιχειροῦσα δυστυχῶς, μοῦ ἔκτεμναν
 χειροτέρας περιποιήσεις· ἐνίστε μόνον, ὁ Κ. Γερμα-
 νὸν ὅποιον ἔβλεπα πολλὰ σπανάως, μὲ ἡρώτα μὲ
 ἰσχυρὰ πολλὴν τὴν αἰτίαν τῶν δακρύων μου· ἀλλ'
 ἐπὶ τὴν νὰ τὸν φανερώσω τι.

Κατ' αὐτὴν περίπτωσιν τὴν ἐποχὴν θὰ ἦλθε καὶ ἐκα-
 τοικοῦσεν ἐδῶ.

Μάλιστα· ἐζητοῦσε κανένα θάλαμον κατὰ τὴν
 Τεμπλου, ἢ πρὸς τὸ Νεώριον· εἶχεν ἐδῶ τότε ἕνα
 οἶκον, ἐκεῖνον εἰς τὸν ὅποιον κατοικεῖτε τώρα ἡ
 οἰκία σας· τοῦ τοῦ εἶπα λοιπόν· ἦλθε, τὸν εἶδε καὶ
 ἤρεσεν. Ὅταν πάλιν τὸ ἀφῆσε, θὰ εἶναι τώρα ὡς
 ἔπαινος, μὲ παρεκάλεσε νὰ μὴν εἰπῶ εἰς κανένα ποῦ
 καὶ ἐκατοικοῦσεν· ἀλλὰ τὸ ἤξευραν εἰς τοῦ Κ. Φε-
 ράνδου.

Εἰς τὰ ὄμματα τοῦ Ῥοδόλφου αἱ τοιχοῦται τοῦ
 ἀνδρὸς προφυλάξεις εἶχον τὴν ἐξηγήσιν τῶν· ἐ-
 φάνηκεν ὅτι ὁ νέος ὑπέκειτο εἰς καταδεινώσεις ἐπι-
 τῶν.

Καὶ λοιπόν, ποτὲ δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐκμυστηρευ-
 τὴν θέσιν σου εἰς τὸν Κ. Γερμανὸν τοῦλάχιστον·
 ἔφησε τὴν Λουίζαν ὁ πρίγκηψ.

Ὁχι, κύριε, ἦτο καὶ αὐτὸς τυφλωμένος ἀπὸ τὴν
 ἡλικίαν τοῦ Κ. Φεράνδου· τὸν ἔλεγε σκληρὸν, αὐ-
 τὸν πολὺ· ἀλλὰ τὸν ἐπίστευεν ὡς τιμιώτατον ἄν-
 ἄνθρωπον.

Καὶ ὅτῃν ἐκατοικοῦσεν ἐδῶ· ὁ Γερμανὸς, δὲν ἦν

κουε τὸν πατέρα σου ὅτι ἐνίοτε ἐκατηγόρει τὸν λαιογράφον ὡς προσπαθοῦντα νὰ σὲ διαφθείρῃ;

— Ποτὲ ὁ πατήρ μου δὲν ἐξέφραζε τὰς ὑποθέσεις του ἐμπρὸς εἰς ξένους ἀνθρώπους· ἔπειτα, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐγὼ εἶχα πρᾶναι τὴν κατὰ τοῦτο ἐξουσίαν του· τὸν ἔλεγα, ὅτι ὁ Κ. Φεράνδος εἶχε πρᾶναι νὰ μὲ διώκῃ. . . Ὁ πατήρ μου, συγχώρησέ μου σήμερον αὐτὰ τὰ ψεύδη. Τὰ ἔλεγα μόνον διὰ νὰ συγάζω· τὰ καταλαμβάνεις. . .

Ὁ Μορέλ δὲν ἀπεκρίθη· μὲ τὴν κεφαλὴν στυγνὴν ἐπὶ τῶν δύο συνεσταυρωμένων βραχιόνων τοῦ τὸν ὀκρίβαντα, ὠλόλυζε κλαίων.

Ὁ Ροδόλφος ἔνευσε πρὸς τὴν Λουίζαν νὰ μὴν ἀντισηται πλέον πρὸς τὸν πατέρα της. Ἡ δὲ νέα ἐξηκούσεν.

— Ἐζήσα μέσῃ εἰς τὰ δάκρυα, εἰς ὀδύναις καρτερικάς. Διὰ μυρίων προφυλάξεων ἡμπόρεσα κ' ἐκφυγεῖν κατὰστασίν μου εἰς ὅλων τοῦς ὀφθαλμοὺς, πλὴν, ἤθελα δύνασθαι νὰ τὴν καλύψω καὶ εἰς τοὺς δύο λευταίους μῆνας οἵτινες μ' ἀπεχώριζαν ἀπὸ τοῦ θριον τέρμα. . . Τὸ μέλλον καθίστατο δι' ἐμὲ βελῶδες δὴν τρομερώτερον· ὁ Κ. Φεράνδος μὲ εἶχεν εἰπεῖ ὅτι μὲ ἤθελε πλέον εἰς τὸν οἶκόν του. . . Ἐμελλὰ νὰ ρηθῶ καὶ τοῦ μικροῦ χρηματικοῦ βοηθήματος· ποῖον ἐπρόσφερα εἰς τὴν οἰκογένειάν μου διὰ νὰ ἀποθάνῃ τῆς πείνας. Κατηραμένη, διωγμένη ἀπὸ πατέρα μου, ἐπειδὴ, κρίνων με ἀπὸ τὰ ψεύδη τὰ ὅσα ἐγὼ εἶπα ἕως τότε ἤθελε μὲ νομίσει συνένοχον εἶναι θυσίαν τοῦ Κ. Φεράνδου. . . τί ἔμελλὰ ν' ἀπογίνω; Ἐλαβα τότε μίαν ἰδέαν πολὺ ἀνοσίαν. Ἀλλὰ εὐτυχίαν δὲν ἐξήνταξεν ἡ ψυχὴ μου νὰ τὴν ἐκπλῶσω· σὰς τὸ ἐξομολογοῦμαι τοῦτο, κύριε, διότι δὲν καὶ κρύψω τίποτε, οὐδ' ὅσα ἐμποροῦν καὶ μ' ἐνοχοποι

— Νά νά σᾶς δείξω ἕως ποῦ μέ κητήντησεν ἡ φάρτης τοῦ Κ. Φεράνδου. Ἄν ἐγὼ ἐξεπλήρωνα ἕνα συλλογισμόν, δὲν ἤθελε νά ἦναι κ' ἐκεῖνος συνέ-
της ἀνοησίας μου;

— Μετὰ τινα αἰγὴν, ἡ Λουίζα ἐπανελάβε μετὰ κόπου καὶ φωνῆς τρεμούσης·

— Εἶχα ἀκούσει ἀπὸ τὴν θυρωρὸν ὅτι εἰς τὸν οἶκον οὗ κατοικεῖ ἕνας ἀγύρτης . . . καὶ ὅτι . . .

— Δὲν ἠδυνάθη νά τελειώσῃ.

— Ενθυμῆθη ὁ Ροδόλφος, ὅτι εἰς τὴν πρώτην συντυ-
του μετὰ τῆς κυρίας Πιπελέτου εἶχε λάβει παρ' ἐ-

γραμματοκομιστοῦ, ἐν ἀπουσίᾳ τῆς θυρωροῦ, μίαν
πολλὴν γεγραμμένην ἐπὶ χάρτου μελαγχρινοῦ, προστύ-

μεταπεποιημένον ἔχουσαν τὸν χαρακτήρα τῆς ἐ-
γραφεῖς, ἥτις καὶ ἐφαίνετο εἰς μίαν ἄκραν ἡμισφαι-

ως ἀπὸ σταλαγμοῦ δακρύων . . .

— Καὶ τὸν ἔστειλες γραφὴν, ταλαίπωρον παιδί . . .
ἀγύρτην . . . πρὸ τριῶν ἡμερῶν ! . . . Ἐπὶ τῆς

σου εἶχες κλαῦσαι τὸ ἐπανάγραμμα ἡτο παρα-
φωμένον.

— Ἡ Λουίζα παρετήρει τὸν Ροδόλφον μετὰ δέους.

— Πῶς γνωρίζετε, κύριε ; . . .

— Μὴ φοβεῖσαι. Ἐτυχε νά εὑρεθῶ μόνος εἰς τὸ
οἶκον τῆς κυρίας Πιπελέτου ὅταν ἔφεραν τὴν γραφὴν

καὶ τὴν ἐστοχάσθην ἀπὸ ἀπλῆν περιέργειαν . . .

— Αἶ, ναι ! τωόντι, κύριε. Εἰς τὴν γραφὴν ἐκείνην,
χωρὶς ὑπογραφὴν μου, ἔγραφα εἰς τὸν Κ. Βραδα-

την ὅτι μὴ τολμῶσα νά ἔλθω εἰς τὸν οἶκόν του,
ἐπαρακαλοῦσα νά εὑρεθῇ τὸ βράδυ εἰς τὸν Πύργον

(Chateau-d'Eau) . . . Δὲν εἶχα τὸν νοῦν μου
τὴν κεφαλὴν. Ἦθελα ἐκεῖ νά τὸν ζητήσω τὴν

βουλὴν του τὴν καταχθόνιον . . . Ἐλθῆκα λοιπὸν
τοῦ αὐθέντου μου τὸν οἶκον μὲ τὸν σκοπὸν νά ὑ-

πάγω πρὸς ἐκεῖνον· ἀλλὰ μετὰ τινα στιγμὴν ἡ
 τὰς φρένας μου, καὶ κατεμέτρησα τὴν ἐγκλημα
 γαίνα νὰ πράξω. . . Ἐγύρισα λοιπὸν εἰς τὸ σπῆ
 ἄφησα τὸν Πραγματὴ νὰ μὲ προσμένῃ. Ἐκεί
 βράδῃ ἠκολούθησε μία σκηνὴ τῆς ὁποίας αἱ συν
 ἐπροξένησαν τὴν ἐσχάτην δυστυχίαν ἣτις ἦλθε
 ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου. Ὁ Κ. Φερνάνδος ἐνόμιζεν ὅτι
 λείψω ἀπὸ τὸ σπῆτι δύο ὥρες τοῦλάχιστον, ἐν
 εἶχα ἐπιστρέψει μετ' ὀλίγας στιγμῆς. Ὅταν ἔπερ
 ἀπ' ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν μικρὴν θύραν τοῦ περιβολίου
 μὲ μεγάλον μου θαυμασμόν ὅτι ἦτο μισανοικτῆ
 κα λοιπὸν ἀπ' ἐκεῖ, ἔπειτα ἐπῆρχ τὸ κλειδί τῆς κα
 ἔφερα εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Κ. Φερνάνδου, ὅπου συ
 τὸ εἰσάλλαμεν. Αὐτὸ τὸ δωμάτιον ἐπερνούσατε, κα
 θαίνετε μέσα εἰς τὴν κάμερην ὅπου ἐκοιμάτο ἡ
 πλέον παράμερον μέος τοῦ οἴκου· αὐτοῦ ἐκαμνε
 πλέον μυστικᾶς συνομιλίης του ἐπειδὴ τὰς ἄλλας
 θέσεις τὰς ἐκύπτει μέσα εἰς τὸ ἰδιαιτέρον δωμά
 τοῦ γραφείου του. Τώρα θὰ ἰδῆτε, κύριε, διὰ τί συ
 περιγράφω τόσον λεπτομερῶς. Γνωρίζουσα λοιπὸν
 τὰ κατὰ τόπον ὅλα, ἀφ' οὗ ἐπέρασα ἀπὸ τὴν κά
 ὅπου εἶχαμεν τὸ τραπέζι καὶ ὑπῆρχε φῶς, ἐμβῆκα
 ρίς λύχνον εἰς τὴν αἴθουσαν, καὶ ἀκολούθως εἰς τὸ
 μάτιον ἐκ τοῦ ὁποίου ἐμβαινέ τις πλέον εἰς τὴν
 μερην ὅπου ἐκοιμάτο ὁ αὐθέντης. Αὐτῆς λοιπὸν
 κάμερης ἡ θύρα ἠνοιχθῇ εἰς τὴν στιγμὴν καθ' ἣν
 ἠκούμβιζα τὸ κλειδί ἐπάνω εἰς ἓνα τραπέζι. Μὲν
 αὐθέντης μὲ εἶδεν εἰς τὸ φῶς τοῦ λαμπτήρος ὅστις
 νηπτε μέσα εἰς τὴν κάμερην του, καὶ ἀρέτως κα
 πάλιν τὴν θύραν μὲ ταχύτητα, ἐπάνω ὅπου ἔκαμ
 ἐξέβη ἀπὸ μέσα ἓνας ἀνθρώπος, τὸν ὁποῖον δὲν
 φοβόμην νὰ στοχασθῶ. Ἐπειτα, μ' ὅλον ἐκεῖνο τὸ
 πορ, γύνεται ὁ αὐθέντης κατ' ἐπάνω μου, μὲ ἀρ

τὸν λαιμόν, ὡς νὰ τὸν ἤλθε νὰ μὲ πνίξῃ, καὶ μὲ
 ἔχει σιγὰ . . . μὲ μίαν φωνὴν ὥσάν νὰ ἦτο παρωργι-
 σμένος καὶ νὰ ἐφοθεῖτο ἐνταυτῷ — "Ἐκαμνε, τὸν κα-
 τὰ σκοπον" ἤκουες ἀπὸ τὴν θύραν! τί ἤκουες; . . . Ἀπο-
 λου! γλῆγωρα! ἢ σὲ πνίγω. — Ἀλλάξας ὁμοίως
 το χαρμὸν, χωρὶς νὰ μοῦ δώσῃ καιρὸν νὰ εἰπῶ λέξιν,
 ἐσπρωξεν ἕως ἐκεῖ ὅπου εἶχανεν τὴν τράπεζαν τὸ
 ἀγειρᾶτον ἔτυχεν ἀνοικτὸν, μὲ ῥίπτει ἐκεῖ μὲ δύναμιν
 αἱ μὲ κλείει μέσα.

— Καὶ δὲν ἤκουσες τίποτε ἐκ τῆς συνομιλίας του;

— Τίποτε, κύριε! ἂν ἤξευρα ὅτι ἔχει ἄνθρωπον εἰς
 τὴν κάμερὴν του, δὲν ἤθελα ὑπάγει ποτὲ εἰς τὸ δωμά-
 τιον εἰς τοιαύτην περίστασιν οὔτε τὴν κυρὰ Σαραφίνα
 αἱ ἤθελε νὰ ἐμβαίνει.

— Καὶ ἀφοῦ ἐξῆλθες ἀπὸ τὸ μαγειρεῖον, τί σὲ εἶπε;

— Ἦλθε καὶ μ' ἐπῆρεν ἐκείθεν ἡ οἰκονόμος! ἐκεῖνο
 ἐσπέρας δὲν ἐξῆκα εἰδὼ τὸν Κ. Φερνάνδον. Ὁ πρόεδρος,
 φρίκη τὴν ὁποίαν συνέλαβα μὲ ἡρώσστησαν. Τὴν ἄλ-
 λην ἡμέραν ἐνῶ κατέβαινα, ἀπήντησα ἐμπρὸς μου τὸν
 ἀβθέντην! ἀνετριχίασα, ἐνθουσιασθεὶς τοὺς θεοβραδυνούς
 ἐξιδερισμούς του! ὁποῖα ἐστάθη ἡ ἐκπληξίς μου! μὲ
 εἶπε μὲ περὶ τῆς σχεδόν — Ἀμ' ἐσὺ τὸ ἤξευρες! ἔγωγε
 δὲν συγχωρῶ εἰς κένεον νὰ ἐμβαίνει εἰς τὸ δωμάτιον
 ὅταν συνομιλῶ μὲ ἄνθρωπον εἰς τὴν κάμερὴν μου ὁ-
 μοίως, ἐπειδὴ ὀλίγον πλέον καιρὸν θὰ μείνη εἰς τὸ σπι-
 τι μου, εἶναι περιττὸν νὰ σ' ἐπιπλήξω περισσότερον. ἢ
 Κ' ἐπῆγεν εἰς τὸ γραφεῖόν του. Ἡ συγκατάθεσίς του
 οὕτη μ' ἐξέπληξε μετὰ τὸν χθεβραδυνόν του θυμόν.
 Ἐξηκολούθησα, κατὰ τὸ σύνθετο, τὰς ὑπηρεσίας μου,
 καὶ ἐπῆγα νὰ διακρίσω τὴν κάμερὴν ὅπου ἐκαίκατο . . .
 Ὀλην ἐκείνην τὴν νύκτα εἶχα ὑπαφέρει πολὺ ἔμην
 λοιπὸν ἀδύνατος, ἐκνεύρομαι. Ἦδη ἐπῆγα τοιαύτην
 περικὰ φορέματα μέσα εἰς ἓνα καμινάκι πολλὰ σκο-

τεινόν, τὸ ὅποιον ἔκειτο πλησίον τῆς ἀλκόμενης, δὲν
 ξέρω πῶς μοῦ ἦλθε μία ζάλη σφοδρά, καὶ ἤρθην
 ὅτι ἔχονα τὰς αἰσθήσεις μου. . . Πίπτουσιν λοιπόν,
 ζήτησα μηχανικῶς νὰ πιεσθῶ ἀπὸ πουθενά, καὶ ἤρ-
 σα ἕνα μανδύαν ὅστις ἐκρέματο ἐπὶ τοῦ τοίχου· ὁ μαν-
 δύας ἀποσπᾶται, ἐξαπλώνομαι· ἐγὼ κατὰ γῆς, πίπτω
 καὶ αὐτὸς ἀπ' ἐπάνω μου καὶ μὲ σκεπάζει ὁλοτελής.
 Ὅταν ἐπανῆλθα εἰς τὰς αἰσθήσεις μου, ἡ ὑάλινος θύρα
 τοῦ καμεράκιου ἐκείνου τῆς ἀλκόμενης ἦτο κλειστή·
 ἀκούω τὴν φωνὴν τοῦ Κ. Φεράνδου. . . ὠμιλοῦσεν
 φιλοφώνως. . . Ἐνθουσιώμενη τὴν χθεσινὴν σκηναίαν,
 εἶπα ὅτ' ἤθελε μὲ θανατώσει ἐκεῖδ' ἂν ἐκκρινῶ τὴν πα-
 ραιμικρὰν κίνησιν· ὑποθέτω ὅτι ἦλθεν ὁ ἴδιος ὁ αὐθέντης
 καὶ ἐκλείσει τὴν θύραν ἐκείνης τῆς σκοτεινῆς ἐρακτιοθήκης
 πλὴ δὲν θὰ μὲ παρετήρησεν, ἐπεὶδὴ μὲ εἶχε σκεπασμένον
 ὁ μανδύας. Ἄν μὲ ἀνεκάλυπτε, πῶς ἦτο δυνατόν νὰ πα-
 ραστήσει τὴν ἀνεξήγητον σχεδὸν ἐκείνην ἀθωότητά μου; Ἐ-
 κρατοῦνται λοιπόν τὴν ἀναπνοήν μου, καὶ χωρὶς οὐδ' ἐγὼ
 νὰ θέλω ἤκουσα τὸ τέλος τῆς συνομιλίας του, ἥτοι
 πρέπει νὰ ἐκκρατοῦσιν ἀπὸ πολλῆς ὥρας.

— Καὶ ποῖος ἦτο ὁ μὲ τὸν ὅποιον συνομιλοῦσε καὶ
 ἐκλείσθη; ἠρώτησεν ὁ Ροδόλφος τὴν Λουίζαν.

— Ἀγνοῶ, κύριε· ἡ φωνὴ ἐκείνη δὲν μὲ ἦτο γνωστή.

— Καὶ τί ἔλεγαν;

— Πρέπει νὰ ὠμιλοῦσαν, βέβαια, ἀπὸ πολλῆς ὥρας·
 ἐπεὶδὴ ἰδοὺ τι μόνον ἤκουσα· — αὐτὸ πρᾶγμα εἶναι ἀ-
 πλούστατον, ἔλεγεν ἡ ἀγνώριστος φωνή· ἕνας παράξενος
 ἄνθρωπος, ὀνομαζόμενος Κοκκινόχερος, μ' ἐσχέτισε διὰ
 τὴν ὑπόθεσιν περὶ τῆς σὲ ὠμιλοῦσας προτήτερα, μὲ μίαν
 οἰκογενεῖαν πειρατῶν εἰς γὰλικά νερά (α), ἥτις εἶναι

(α) Λατίνον ὄνομα ἐστὶν αὐτὸ τοῦ παρὰ τοῦ Κ. Φεράνδου πειρατῶν τούτων.

στημένη ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου μικρᾶς τινος νήσου πλη-
 ρὴν εἰς τὰς Ἀσνιέρκας εἰς τὴν οἰκουμένην δὲν ὑπάρχουν
 παυροὶ μεγαλύτεροι ἀπ' αὐτοῦς φαντάσου· ὁ πατήρ
 καὶ ὁ πάππος τῶν ἐπέλασαν ἀπὸ τὴν λαιμητόμον
 καὶ τῶν υἱῶν εἶναι εἰς διὰ βίου κάτεργον· ἀλλὰ μέ-
 νων εἰσέτι ἡ μήτηρ, τρεῖς υἱοὶ καὶ δύο κόραι, ὅλοι τῆς
 τοῦ ἁλλοῦ τρομερώτερος. Λέγεται ὅτι, τὴν νύκτα, διὰ
 τὴν κλέπτουσιν ὅ,τι εὑρεθῇ ἐπάνω εἰς τὰς δύο ὄχθας τοῦ
 σηκουίν, ἐνίοτε καταβάνουν μετὰ τὸ ἀκάτιόν των ἕως
 εἰς τὸ Βερσῆ (α). Εἶναι ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι δὲν τὸ ἔχουν
 τίποτε νὰ φονεύσουν τὸν τυχόντα δι' ἓνα πεντάφραχον·
 ἀλλ' ἡμεῖς χρειαζόμεθα αὐτῶν τώρα δὲν ἔχομεν, φθάνει νὰ φι-
 λοξενήσουν τὴν ἐπαρχιώτιδά σου. Οἱ Παληκαῖοι (οὐ-
 τὼς ὀνομάζονται οἱ πειραταὶ μου) θὰ τῆς φαναῖν ὡς
 μία τιμία οἰκογένεια ἡσυχῶν· παγαίνω τὸ λοιπὸν ὡς
 ἐκ μέρους σου καὶ κάμνω εἰς τὴν ἐπαρχιώτιδα ἓνα δύο
 ἐπισκέψεις, τῆς διορίζω ἓνα κάποιον ἱατρικὸν... καὶ,
 μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, λαμβάνει γνωριμίαν μετὰ τὸ κοιμη-
 τήριον τῶν Ἀσνιέρων. Εἰς τὰ χωρία, οἱ θάνατοι παροῦν
 ὡπὸν τὰς γραφὰς εἰς τὸ ταχυδρομεῖον· εἰς τὰ Παρίσια
 εἶναι ὅπου ἐξετάζουν πολὺ. Καὶ πότε λοιπὸν θὰ τὴν
 στείλῃς εἰς τὸ νηαὶ τῶν Ἀσνιέρων, διὰ νὰ λάβω καὶ ἄλλον
 νὰ εἰδοποιήσω τοὺς Παληκαῖους τί νὰ κάμουν; —
 Αὕτη θὰ ἔλθῃ ἐδῶ αὐριον· μεθαύριον τὴν στέλλω ἐκεῖ
 — ὑπέλαβεν ὁ Κ. Φεράνδος — καὶ τῆς λέγω, ὅτι ἔλας
 ἱατρὸς, ὁ δόκτωρ Βικέντ, θὰ ἔρχεται ἐκ μέρους μου νὰ
 τὴν κυττάξῃ. — Δόκτωρ Βικέντ; εἶπεν ἡ φωνή· ἄς ᾔ-
 ναι... νὰ ἐξεύρω τ' ὄνομά μου... »

— Τί νέον ζίσχρὸν καὶ ἀνόσιον μυστήριον εἶναι πάλ-
 λιν αὐτό; εἶπεν ὁ Ραδόλφος ἐπὶ τὸ μᾶλλον βαθμηδὸν
 ἀπορῶν.

(α). Προστέτεον τῶν Παρισίων.

— Δὲν ἦτο νέον, κύριε· θὰ ἰδῆτε τὴν ὥρην ὅτι ἐστὶν
 το μ' ἐν ἄλλο ἐγκλημα τὸ ὅποσον ἤδη σὺ εἶναι γινώσκων·
 ἐπανελάθειν ἡ Δουίζα· — Ἀκούω λοιπὸν τὴν
 τατόπισιν τῶν καθεδρῶν τῶν σημείων ὅτι ἡ συνουσία
 ἐτελείωσε· — « Δὲν σοὶ συστήνω νὰ προσέξῃς νὰ μὴ
 νῆ μυστικόν, εἶπεν ὁ Κ. Φεράνδος· ὅπως κρατῇ
 ἐμὲ κρατῶ καὶ ἐγὼ σέ. — Ἀλλὰ καὶ, ὅτι δύναμει
 ἡμεῖς χρήσιμοι ὁ ἓνας εἰς τὸν ἄλλον χωρὶς καμμία
 ὑποψίαν μεταξὺ μας, ἀπεκρίθη ἡ φωνή. Ἰδὲ τὴν πρῶτην
 μίαν μου! τὴν γραφὴν σου τὴν ἐλαττωχὴν· τὸ βράδι
 εἰς τὰς δέκα ὥρας, καὶ ἰδοὺ ἤλθον σήμερον τὸ πρῶτον
 Χάρη λοιπὸν, συμπράκτορ μου, μὴ λησμονήσῃς τὸ νῆ
 τῶν Ἀσπιερῶν, τὸν ὕψαν Παληκάριον καὶ τὸν ἱατρὸν
 Βικέντ. Χάρη εἰς τὰς τρεῖς αὐτὰς μαγικὰς λέξεις
 ἐπαρχιωτὶς σου μόλις νὰ ἔχη ὅκτω ἡμερῶν ζωὴν.
 Πρόσμενε, εἶπεν ὁ Κ. Φεράνδος, νὰ ὑπάγω ν' ἀνοίξω
 τὸ περὶ τὸ ὅποσον ἔδωκα εἰς τὸ δωμάτιόν μου διὰ
 προσφύλαξιν, καὶ νὰ ἰδῶ μὴν εἶναι κἀνείς εἰς τὸν ἀντικρὺ
 θάλαμον, διὰ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸν στενὸν ὁδὸν τοῦ περὶ
 ριβολίου, καθὼς ἐμῆλθες... » Ὁ Κ. Φεράνδος ἐξῆλθεν
 μίαν στιγμὴν, ἔπειτα ἐπέστρεψε, καὶ τὸν ἤκουσα πάλιν
 ὅλον πάντων ν' ἀπομακρύνεται μετὰ τοῦ ὑποκειμένου
 τοῦ ὁποίου τὴν φωνὴν εἶχα ἀκούσει... Φαντασθῆτε
 κύριε, τὸν τρόπον μου εἰς ὅλον ἐκεῖνο τὸ διάστημα τῶν
 συνουσιῶν τῶν, καὶ τὴν φοβὴν ὅτι χωρὶς νὰ θέλω
 μαθῶ ἕνα τοιοῦτον μυστικόν. Μετὰ δύο ὥρας, ἤλθεν
 κυρὰ Σεραφίνα καὶ μετὰ τὴν κἀμαρὴν μου, ὅπως
 εἶχα ἀναβῆ ὅλη τρέμουσα καὶ πλεον ἄρρωστος παρὰ
 ὅσον ἤμην ἕως τότε. — « Σὺ ζητεῖς ὁ αὐθέντης, μετὰ
 γὰρ νὰ ἰδῇς τί καλωσύνην ἔχει διὰ σέ μ' ὅλα ὅσα τὴν
 ἐκμετῶ· ἔλα, κατέβη. Πολὺ χαλασμένη εἶναι ἡ ὄψις σου
 ν' ἀκούσῃς τί θὰ σὲ εἰπῇ, θὰ ἔλθῃ εἰς τὸν τόπον τῆς.
 Ἠκολούθησα λοιπὸν τὴν κυρὰ Σεραφίνα ὁ Κ. Φεράνδος

το δωματίον του. Όταν τὸν εἶδ᾽, ἐρρίγησα
 μου καὶ ὅπως ἐφάνητο ὀλιγώτερον ἀγριώ-
 ται τὸ σύνθεσ' μ' ἐκύτταξε κἄμποσιν ὥραν
 ἡμετέρι, ὥς νὰ ἤθελε ν' ἀναγνώσῃ εἰς τὸ βάθος
 τῆς καρδίας μου. Ἐγὼ ἐταπεινώσα τοὺς ὀφθαλ-
 μούς μου. — « Πολὺ χαλασμένη σὲ βλέπω, μὲ λέγει.
 ἦν πολὺ, αὐθέντη, τὸν ἀποκρίνομαι. — Αἶ, καὶ
 μὲ λέγει, εἶναι ἐπόμενον τῆς καταστάσεώς σου
 κόπων τοὺς ὁποίους καταβάλλεις διὰ νὰ μὴ φα-
 νηθῇς τοῦτο, μ' ἔλα σου τὰ ψεύδη, τὴν κακὴν
 τὴν σου καὶ τὴν χθελινὴν ἀδιακρισίαν σου, νὰ
 ἀκούῃς, σὲ λυποῦμαι μετ' ὀλίγας ἡμέρας δὲν
 ἔσονται πλέον νὰ κρύψῃς τὴν κοιλίαν σου. Μολο-
 τῶσθεν τοῦ ἁγίου ἐφημερίου σ' ἐπέπληξα ἀ-
 καθῶς καὶ σ' ἐπρεπεν, ἐπειδὴ εἰς τὰ ῥάτια τοῦ
 τοιοῦτον πράγμα ἤθελε καταισχύσει ἕνα
 τὸν τοῦτον ἀλλὰ καὶ ἡ δυστυχὴς σου οἰκογέ-
 νειαν. . . πῶς ἤθελε τῆς φανῇ! . . . Λοιπὸν, δι'
 τὰς τὰς αἰτίαις ἐστοχάσθηκα νὰ σὲ δώσω χειρὰ
 ἡγ' ! αὐθέντη μου, ἀνέκραξ' αὐτὴ σὰς ἡ ἀνέλ-
 κωσύνη μὲ κάμνει νὰ λησμονήσω ἕλα. — Νὰ
 ἴσῃς; αἶ νὰ λησμονήσῃς; μὲ ἠρώτησε μὲ ἀγριό-
 τίποτε, τίποτε. . . ἤμαρτον ἐπρόσθεσα φε-
 ρὴν τὸν παροργίσω πάλιν. — Ἀκουσον ἐπ' ἀνέ-
 κωτερον ἡπαγίνεις καὶ βλέπεις τὸν πατέρα σου
 εἶς ὅτι σὲ στέλλω διὰ δύο τρεῖς μῆνας εἰς τὴν
 διὰ νὰ φυλάττῃς ἕνα ὅστις τὸ ὁποῖον ἠγόρασκα
 καὶ εἰς τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας σου νὰ μὴν
 ἴσῃς καὶ θὰ τὸν στέλλω τὸν μισθόν σου. Λύριον
 ἀπὸ τὰ Παρίσια· σὲ δίδω μίαν γραφὴν συ-
 νὰ πρὸς τὴν κυρά Παληκάραινα, μίαν τιμὴν
 καὶ καποίας οἰκογενείας ἡ ἀπορία καποί-

καὶ εἰς τὰς Ἀσνιέρας. Τοῦς λέγεις ὅτι εἶσαι
 σα, καὶ ὅτι ἔρχεσαι ἀπὸ τὸν τόπον σου· μὴ
 γηθῇς τίποτε ἄλλο. Νῦν ἰδῇς τί καλὸν θὰ
 αὐτὴν τὴν σύστασιν! Ἡ κυρὰ πλῆλ' ἀρκεῖ
 ὡσάν κόρην τῆς· θὰ ἔρχεται νὰ σὲ κυττάξῃ
 φίλος μου, ὁ δόκτωρ Βικένι . . . Βλέπεις
 εἶμαι διὰ σέ! »

— ὦ! τί φρικτὴ σκευωρία! ἀνεφώνησεν
 φορ. Τώρα ἐκπτάλαθα. Αὐτὸς, ὑποθέτων
 τὸ βράδυ εἶχε ἀκούσει τὰ μυστικά του (τῆς
 ἄλλ' αὖ φρικωδέστερα μυστικά θὰ ἔλεγε) ἐξ
 θανατώσῃ. Καὶ θὰ εἶχε, φαίνεται, κανέν
 ρον νὰ λέγῃ εἰς τὸν συνένοχόν του ὅτ' εἶσαι
 παρχίας καὶ ὄχι ἀπὸ τὰ Παρίσια. Καὶ φαντά
 λαίπορη, τὸν τρόπον σου ὅταν ἤκουσες τ
 σὶν του!

— Ὑπῆρξε δι' ἐμὲ ὀλεθρία· δὲν ἤξευρα
 ἀποκριθῶ τὸν ἔβλεπα μὲ φρίκην· ἐκινδύνου
 κόν μου. Ἄν τὸν ἔλεγα ὅτι ἤκουσά· ἐγὼ τ
 σχέδιά του . . . καὶ ἦλθεν εἰς τὸ στόμα μου
 ἄλλ' ὁ Θεὸς μ' ἐβοήθησε, καὶ ἐσιώπησα· ἦτον
 μὲ ἀφήσῃ εἰς τὸν τόπον. — Δὲν ἀκούεις τί
 μὲ ἠρώτησε μὲ ἀνυπομονησίαν. — Πκουσα
 τη . . . Πλὴν (τὸν εἶπα τρέμουςα) δὲν θέλω
 εἰς τὴν ἐξοχήν. — Διατί; θὰ ἔχεις ὅλας τὰς
 σου ἐκεῖ ὅπου σὲ στέλλω. — Ὅχι! ὄχι! δὲν
 προτιμῶ νὰ μείνω εἰς τὰ Παρίσια, νὰ μὴν ἀ
 θῶ ἐκ τῆς οἰκογενείας μου· προτιμῶ νὰ τῆς
 καὶ ἂς ἀποθάνω τῆς ἐντροπῆς. — Παράξενον
 Κ. Φεράνδος, κρατῶν ἀκόμη τὸν θυμὸν του
 πων μερὲς προσοχήν· πῶς ἠλλαξε; ἀμέσως
 Προτῆτερ' εὐχαριστεῖσθαι . . . — Εἶδα τότε ὅτ
 μάντευεν, ἤμην χαμένη τὸν ἀπεκρίθην λοιπὸν

καὶ κάμῃ καμμίν οἰκονομίαν μέσα εἰς τὰ Πα-
 ν' ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου. —
 ἀνόητη, σὺ τώρα τοὺς ἀτιμάζεις τοὺς γονεῖς
 σου καὶ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ κρατηθῇ
 ἀπὸ τὸν βραχίονα καὶ μὲ σπρώχνει τόσον
 ὥστε ἔπεσα κατὰ γῆς. — Σὲ δίδω ἕως μεθύ-
 νῃ! ἀνέκραξεν αὖριον θὰ φύγεις ἀπ' ἐδῶ, ἢ εἰς
 μακράτους νὰ ὑπάγῃς, ἢ εἰς τὸν πατέρα σου,
 πῆς ὅτι σ' ἐδίωξα, καὶ νὰ ἐτοιμάζεται καὶ
 τὸν φυλακὴν. . . » — Ἐμείνα μόνη, ἔξα-
 κατὰ γῆς· δὲν εἶχα δυνάμεις νὰ σηκωθῶ Ἡ
 κρίνα, ἀκούσασα τὰς φωνὰς τοῦ αὐθέντου ἔ-
 ἤλθε· μ' ἐβοήθησε λοιπὸν καὶ ἀνηγέρθη· μό-
 νη βίβη ἡμπόρεσα ν' ἀναστῶ εἰς τὴν κάμερὴν
 ἔπεσα εἰς τὴν κλίνην μου· ἔμεινα ὅλην τὴν
 νύκτα νὰ ἔλθῃ κἀνείς νὰ μεῖδῃ τὰ τόσα πλέον μαρ-
 τύρια ἀποτέλεσμα δεινόν! Περὶ τὴν μέλαν
 μεσάνυχτα ἡσθάνθη πόνους φοβερούς· ἐκστά-
 σεν ὅτι προσήγγιζεν νὰ φέρω εἰς τὸν κόσμον τὸ
 αὐτὸ τέκνον πρὸ τοῦ καιροῦ του.
 καὶ διχτί νὰ μὴ κράξῃ βοήθειαν;
 ἐπικέκληται. Ὁ Κ. φεράνδος ἤθελε νὰ γλυτώ-
 με ἀναμνηστικῶς ἤθελε μηνύσει τὸν δόκτορα
 ὅστις ἔμελλε νὰ μὲ θανατώσῃ καὶ εἰς τὸν οἶκον
 τοῦ μου ὅπως ἐπρόβλεπεν νὰ μὲ κάμουν καὶ
 Πηληκαράιους. . . ἡμποροῦσε καὶ ὁ ἴδιος ὁ αὐ-
 τὸς νὰ πνίξῃ, καὶ νὰ εἰπῇ, ὅτι ἀπέθανε εἰς τὴν
 Ἀλλοίμονον! κύριε μου, οἱ φόβοι μου αὐτοὶ ἔ-
 ἀνόηται. . . Ἀλλ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν μ' ἐ-
 κάλεσε καὶ ἰδοὺ πόθεν προῆλθεν ἡ δυστυχία μου· ἐπ-
 ἐκράξα τότε βοήθειαν, δὲν ἤθελάν τώρα νὰ
 ποιοῦν ὅτι ἐλπίσθησαν τὸ πτωχὸν μου Βίβη καὶ
 τὰς φωνὰς τῶν πόνων μου δαγκάνουσιν τὰ σιν-

δόνειν διὰ νύ μὴν ἀκουσθῶ. Τέλος πάντων, ὅσοι
 ἡριμύτατα βράσανα . . . μόνη, μέσα εἰς τὴν
 ἐγέννησα τὸ δυστυχὲς κὺτὸ πλάσμα, τοῦ ὁποῦ
 νατος ἐπροξενήθη ἀναμφισβότως ἐκ τῆς ἀφ' ἧς
 θεώσεώς του . . . ἔπειδ' ἔδεν τὸ ἐθανάτωσα
 θεέ μου φύλαττε! δὲν τὸ ἐθανάτωσα ἐγώ . . .
 Ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς ἐκείνης ἐγεύθην μὲν
 χαρᾶς πικρᾶς, ὅταν ἔλαβα εἰς τὰς ἀγκάλας
 γλυκοφίλησα τὸ παιδί μου . . .

Καὶ ἡ φωνὴ τῆς Λουίζης ἀπηύδησεν εἰς λυγρὴν
 ὁ Μορὲλ ἤκουσε τὴν ἀκηχεῖν τῆς θυγατρὸς
 μίαν ἀπάθειαν, ἀδιαφόριαν σκυθρωπὴν πολὺν
 τὸν Ῥοδόλφον. Καὶ ὅμως, ὅταν τὴν εἶδεν ἔτι
 εἰς δάκρυα ὁ λιθογλύφος, ὅστις, ἐπὶ τοῦ
 πάντοτε ἐναγκωνισμένου, εἶχε τὰς δύο τοῦ γένους
 λημένας ἐπὶ τῶν μηνίγγων του, ἐθεώρησε τὴν
 ἀσκαρδομυκτὴ καὶ εἶπε

— Κλαίει . . . κλαίει . . . διατί τόχα
 ἔκπαιτα ἐκπνέλαβε μετὰ τινὰ δισταγμὸν —
 ἔξέρω, ἔξέρω . . . ὁ συμβολαιογράφος . . . τί
 λούθει, κακὴ μου Λουίζα, εἰσὶ κόρη μου σὺ
 σπλάγγχνον μου . . . ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ . . . ἐγὼ
 θα δὲν σ' ἐγνώριζα πλέον . . . τὰ δάκρυά μου
 τεινὰ. ὦ! θεέ μου! θεέ μου! ἡ κεφαλὴ μου
 ἀπὸ τὸν πόνον . . .

— Εἶδες, πατέρα μου, δὲν ἔπταισα ἐγὼ
 πατέρα μου.

— Ναι . . . ναι . . .

— Μέγα τὸ δυστόχημα . . . ὅμως εἶχα φανερὸν
 τὸν συμβολαιογράφον! . . .

— Ὁ συμβολαιογράφος; . . . καὶ βέβαια!
 σὺν κακῷ . . . τὸσόν κακῷ! . . .

— Τώρα, μὲ συγχωρεῖς;

— Ναι . . .

— Ἀληθινά;

— Ναι, ναι . . . ἀληθινά . . . ὦ! ἐγὼ πάντοτε σὲ
πῶ . . . μὴ σὲ μέλει . . . μολονότι δὲν ἤμπορῶ νὰ
βλέπεις . . . ἐπειδὴ . . . ὦ! ἡ κεφαλὴ μου!

Ἡ Λουίζα ἐστράφη καὶ εἶδε τὸν Ῥοδόλφον μετὰ

— Πάσχει, ἄφες τον ἥσυχον. Ἐξακολουθεῖ.

Ἡ Λουίζα ἐπανελάθεν, ἀφοῦ δις ἢ τρίς παρετήρησε
Μαρελ ἀνησύχως—Ἐναγκαλίσθην τὸ τέκνον μου...

ἤσα ὅτι δὲν τὸ ἤκουσα ν' ἀναπνέῃ ὅμως ἔλεγα
ἀναπνοὴ ἑνὸς τόσοῦ μικροῦ παιδιοῦ . . . ὅ' ἀκούεται

... Ἐπειτα μ' ἐφαίνετο καὶ πολὺ ψυχρὸν . . .

ἤμπορῶσα νὰ εὗρω φῶς δὲν μοῦ ἐδίδαν ποτὲ τὴν

... Ἐπρόσμεινα νὰ ἐξημερώσῃ προσπαθοῦσα νὰ

ἐστάνω ὅσον ἤμπόρουν ἀλλὰ μ' ἐφαίνετο ὅτι βαθύ-

ἐπάγωνε περισσότερον. Ἐλεγα μὲ τὸν νοῦν μου

ἔλθαι ἀπὸ τὸ πολὺ κρύο ὅπου κάμνει. Τὴν αὐγὴν,

ἔβλεπα τὸ παιδί μου εἰς τὸ παράθυρον . . . τὸ εἶδα . . .

ἀποξυλομένον . . . εἶχε παχώσει . . . Ἐκόλλησα

χεῖλη μου εἰς τὰ χεῖλη του διὰ νὰ αἰσθανθῶ τὴν

του . . . ἔβαλα τὸ χέρι μου ἐπὶ τῆς καρδίας του...

κατυποῦσεν . . . ἦτο νεκρὸν! . . .

καὶ ἡ Λουίζα ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

ὦ! κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἐπανελάβε, διέτρε-

εἰς τὰ ἐντὸς μου ἓνα τί ἀδύνατον νὰ ἐκφρασθῶ. Τὰ

καὶ πλέον δὲν τὰ ἐνθυμοῦμαι εἰμὴ συγκεχυμένως

ὡσάν ὄνειρον μίαν ἀπελπισίαν πλέον ἡσθάνθηκα,

κόσμον, μίαν μανίαν, καὶ πρὸ πάντων μὲ εἶχε κυ-

ταί κ' ἓνας ἄλλος φόβος ὃχι πλέον μήπως ὁ Κ. Φε-

μὲ πνίξῃ, ἀλλὰ μήπως, ὅταν ἰδεῖν τὸ παιδί μου

εἰς τὸ πλευρόν μου, μὲ διαβιάζουν ὅτι ἐγὼ τὸ

ἔκτισα τότε μὴν μόνον ἰδέαν πλὴν αὐτὴν ἀλλὰ

κρύψω τὸ σῶμά μου ἀπὸ πᾶν βλέμμα· κατ' αὐτὸν τρόπον, ἡ ἀτίμωσίς μου δὲν ἤθελε γείνει γινώσκουσα· ἤθελα πλεόν ἐπισύρει τὴν ὀργὴν τοῦ πατρός μου φάγει τὴν ἐκδίκησιν τοῦ Κ. Φεράνθου, ἐπειδὴ οὐκ ἠθεροθεῖσα πλεόν, ἤθελα ἀφήσει τὸν οἶκόν του· ἄλλο ἑσπίτι καὶ κερδιζει διὰ τὰ ὑποστηρῶντα πένεϊς μου . . . Ἰδοὺ, κύριε, οἱ λόγοι διὰ τοὺς ὁποῖους εἶπα εἰς κἀνένα τίποτε καὶ ὑπέκλειψα τὸ σῶμα τοῦ δίου μου ἀπὸ παντός βλέμματος. Ἐσφαλα, τὴν ἡμέραν ἔριζω· ἀλλ' εἰς τὴν θέσιν ὅπου ἤμην, πανταχόθεν πρὸς τὰ στενὰ, ἐκνευρισμένη ἀπὸ τὰ πάθη μου· ῥάφρων σχεδὸν, δὲν ἐσκεφθῆκα εἰς ποῖον κίνδυνον ἔθετα τὸν ἑαυτόν μου ἐὰν μὲ ἀνεκάλυπταν . . .

— Τί μαρτύρια! . . . τί μαρτύρια! εἶπεν ὁ πατήρ μου μετὰ συντριβῆς.

— Ἐξημέρωνεν ὁλονένα, ἐπανελάβεν ἡ Λουῖζα ὀλίγην ὥραν ἐμελλαν εἰς τὸ ἑσπίτι νὰ ἐξυπνήσῃ· δὲν ἐδίστασα πλεόν· ἐτύλιξα τὸ τέκνον μου διὰ τὴν πόρεσά· κατέβηκα σιγὰ σιγὰ καὶ ἐπῆγα εἰς τὸν τοῦ περιβολίου διὰ νὰ κάμω ἕνα λάκκον εἰς τὴν γῆν· νὰ τὸ θάψω· ἀλλ' ἡ γῆ ἦτο σκληρὰ πολὺ ἐξ αἰτίας τοῦ πάγου. Τότε ἐκρύψα τὸ σῶμα εἰς τὸ βάθος ἐνὸς γείου ὅπου τὸν χειμῶνα δὲν ἐμβαίνει κἀνείς· ἐκρύψα πᾶσα μ' ἕνα κιβώτιον ἄδειον, ἀπ' ἐκεῖνα ὅπου φέρουσι τοὺς λουλοῦδια, καὶ ἐπέστρεψα εἰς τὴν κάμερήν μου καὶ μετὰ στοχασθῆ κἀνείς. Ὅλα αὐτὰ ὅπου σὰς λέγω, τὰ ἐνθυμουμαι συγκεχυμένως πως. Μ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἀπορῶ καὶ ἐγὼ ἡ ἰδία πῶς ἠμπόρεσα κατὰ τὸν ὅρον καὶ ἕως αὐτοῦ· εἰς τὰς ἐννέα ὥρας ἡ κυρὰ Σεραφίνα νὰ μάθῃ δικτὶ ἀκόμη δὲν ἐξῆλθε· εἶπα ὅτι ἤμην τόσον ἀρρωστή, ὥστε τὴν ἐπὶ τοῦ λουλοῦ νὰ μ' ἀφήσῃ ὅλην τὴν ἡμέραν, νὰ μὴ σηκώσῃ τὴν κλινὴν μου καὶ κυρτὴν ἀναχωρῶ πλεόν καὶ

ἄφρου ὁ Κ. Φεράνδος μ' ἐδίωκε. Μετὰ μίαν ὥραν,
 γέται καὶ ὁ ἴδιος. — Πάσχεις περισσότερον ἰδοὺ
 ἔπειτα τῆς ἰσχυρογνωμίας σου, μὲ λέγει, ἂν ἤ-
 νά κάμης καθὼς σ' ἔλεγα, τὴν σήμερον ἤθελες
 πληθεῖον τῶν καλῶν ἐκείνων ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι
 σ' ἐπιμεληθῇ ὥσάν γονεῖς σου. Μολαταῦτα, πά-
 νυχή μου σὲ πονεῖ εἰς τὴν κατάστασιν ὅπου εὐρί-
 νά μὴνύσω ἀπόψε νά ἔλθῃ ὁ δόκτωρ Βικέντ νά
 Εἰς τὴν ἀπειλὴν αὐτὴν ἐρρίγησα ἐκ τοῦ φόβου
 ἀπεκρίθην εἰς τὸν Κ. Φεράνδον ὅτι ἔσφαλα πολὺ
 ὅτι τὸ βράδυ δὲν ἐδέχθηκα τὴν πρότασίν του, ὅτι
 ἐτοιμὴ σήμερον νά τὴν δεχθῶ πλὴν, ἐπειδὴ δὲν
 ἀλόγη καταστάσιν ν' ἀναχωρήσω, τὸν ἐπαρακα-
 νά μ' ἀφήσῃ ἕως μεθαύριον καὶ ἦτο περιττὸς ὁ
 Βικέντ· ἐγὼ μεθαύριον πηγαίνω εἰς τοὺς Παλτο-
 ρους. Κατακλαμβάνετε; ἤθελα νά λάβω καιρὸν,
 ἔκαμα πλέον ἀπόφασιν νά φύγω ἀπὸ τὸ σπίτι
 νά ὑπάγω εἰς τὸν πατέρα μου· τοιοῦτοτρόπως
 νά μὴ φθάσῃ τίποτε εἰς τὰς ἀκοάς του. Ἦσυ-
 ἐπάνω εἰς τὴν ὑπόσχεσίν μου, ὁ Κ. Φεράνδος ἤλ-
 ἀμέσως, ἐφέρθη μὲ γλυκύτητα πολλήν, μ' ἐσύ-
 κατὰ πρῶτην φορὰν εἰς τὴν κυρὰ Σεραφίνα, νά
 ὅ,τι χρειάζομαι. Ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὴν
 εἰς καρδιοκτύπους θανατηφόρους· ἔτρεμα κατὰ
 στιγμὴν μὴ τύχῃ καὶ ἀνακαλυφθῇ κατὰ περί-
 τὸ σῶμα τοῦ τέκνου μου. Ἐνὰ μόνον πρᾶγμα
 μουσα· νά παύσῃ τὸ κρῖον, διὰ νά μαλακώσῃ ἡ
 νά δυνηθῶ νά τὴν σκάψω . . . Ἀρχίζει νά πίπτῃ
 τοῦτο μ' ἔδωκεν ἐλπίδας . . . Ἐμείνα ὅλην
 ἡμέραν εἰς τὸ κρεββάτι. Τὴν νύκτα, ἐπρόσμεινα
 ν' ἀποκαιμηθοῦν ὅλοι, ἔπειτα ἔλαβα τὰς δυνά-
 στωθῶ, καὶ πηγαίνω ἀμέσως εἰς τοὺς κρεββά-
 τοῦ ζητήσω ἓνα μικρὸν πέλεκυν ἀπὸ ἐκείνους

ὁπῶς σχίζουν τὰ ξύλα, διὰ νὰ κάμω ἓνα λάκκον γῆν, ἥδη σκεπασμένην ἀπὸ χιόνι . . . Ἐδοξίμασθαι τοὺς κόπους, τέλος πάντων ἐκατάφερα ἓνα μικρόν . . . Ἐπῆρα τότε τὸ σῶμα, ἐκλαυσα ἄρκετὴν ἐπ' αὐτοῦ, καὶ τὸ ἔθαψα ὅπως ἠμπόρεσα μέσα μικρὸν κιβώτιον τῶν λουλουδιῶν . . . Δὲν ἔπαυον προσευχὴν κάμνουν εἰς τοὺς νεκροὺς, εἶπα ἓνα Πατέρα καὶ ἓνα Πάτερ ἡμῶν, παρακαλοῦσα τὸν Θεὸν νὰ βοηθῇ εἰς τοὺς ἀγγέλους του . . . Ἡ ψυχὴ μου δὲ στοῦσε νὰ τοῦ ρίψω τὸ χῶμα . . . Μία μητέρα θάπτη τὸ παιδί της! . . . Ὡ! παιδί μου! παιδί μου! Τέλος πάντων τὸ ἐσπέκασα . . . Τί ὀπέφερα, τί ὀπέφερα! Εἶχε φεγγάρι. Ἀφοῦ ὅλα ἐτελείωσαν ἠμποροῦσα ν' ἀφήσω ἐκεῖνον τὸν τόπον ἔρημον τὸ παιδί μου! εἰς τὴν παγωμένην ἐκείνην γῆν . . . κάτω ἀπὸ τὸ χιόνι . . . Μολονότι νεκρὸν . . . μνηστέον ὅτι ἐμελλε νὰ αἰσθάνεται τὸ κρῖν . . . Ἐπῆρα τοὺς ἐπιστρέφω εἰς τὴν κάμερήν μου . . . καὶ ἐπλῆξε μὲ μίαν ζέστην μεγαλωτάτην. Τὸ πρωῒ, ὁ Κ. Φερδινάνδος ἐσπεῖλε νὰ μάθῃ πῶς ἐπερνοῦσα ἀπεκρίθηκα ὅτι ὀλίγον καλῆτερα, καὶ ὅτι βέβαια βέβαια αὐτὸ εἶμαι εἰς κατὰστασιν νὰ ὑπάγω εἰς τὴν ἐξοχὴν. Καὶ καὶ ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἰς τὸ κρεβάτι, διὰ νὰ ἀντιβῇ ὀλίγας δυνάμεις . . . Πρὸς τὸ βράδθ, ἐσηκώθηκα ἔβην εἰς τὸ μαγειρεῖον διὰ νὰ ζεσταθῶ ἐκεῖ ἐλομόναχην ἄρκετὴν ὥραν τῆς νυκτός. Ἐπῆρα εἰς τὸ περιβόλι νὰ κάμω μίαν τελευταίαν δέξιν . . . ἦν στιγμὴν ἀνέβαινα εἰς τὴν κάμερήν μου, ἀπὸ τὸν Κ. Γερμανὸν εἰς τὴν κλίμακα τοῦ γρῦφου ἐπάβαινε κάποτε καὶ εἰργάζετο ἦτον ὡχρότατος. Μὲ λέγει λοιπὸν ὡς γλίσγωρα ὡς γλίσγωρα βάλλιον ἐπὶ χερσὶς μου ἓνα κύλινδρον ἀπὸ χρυσοῦ καὶ ἀπὸ ἀργυροῦ. Λά πρωῒ θὰ φυλακίσουν τὸν πατέρα σου μίαν

ἀπὸ χίλια τριακόσια φράγκα· ἐκεῖνος δὲν εἶναι
κατάστασιν νὰ τὸ πληρώσῃ . . . λάβε τα λοιπὸν . . .
καθὼς ἐξημερώσῃ τρέξε νὰ τὸν εὔρῃς . . . Ἀπὸ
ἐγνώρισσα τί ἄνθρωπος εἶναι ὁ Κ. Φεράνδου . . .
ἀχρεῖον ὑποκείμενον . . . θὰ τὸν κηρύξω εἰς τὸν
ἄν . . . Πρόσεξε ὅμως μὴν εἰπῇς εἰς τινα ὅτι αὐτὰ
χρήματα σοῦ τὰ ἔδωσα ἐγώ . . . — Καὶ ὁ Κ. Γερ-
χωρὶς νὰ μὲ δώσῃ καὶρὸν οὔτε νὰ τὸν εὐχαρι-
στῇ, κατέβη τρέχων.

Σήμερον τὸ πρωῒ, ὑπέλαβεν ἡ Λουίζα, πρὶν ἐξυ-
πνέειν εἰς τοῦ Κ. Φεράνδου, ἦλθα ἐδῶ μὲ τὰ
χρήματα τὰ ὅποια μὲ εἶχε δώσει ὁ Κ. Γερμανὸς διὰ νὰ
ἐκπληρώσω τὸν πατέρα μου· ἀλλ' ἡ ποσότης δὲν ἀρκοῦσε,
ἐνεῦ τῆς γενναιοότητός σας ἦτον ἀδύνατον νὰ τὸν
ἐκπληρώσω οἱ κλητῆρες . . . Φαίνεται ὅτι, μετὰ τὴν ἀνα-
τολήν μου ἀπὸ τὸν οἶκον τοῦ Κ. Φεράνδου, ἀνέβησαν
ἐντὶ καμερὴν μου . . . καὶ θὰ ᾤοντο ἔχοντα τὰ ὅποια
ἐπιδόσαντες τὰ πάντα . . . Τώρα, κύριε, εἶπεν ἡ
Λουίζα ἀφ' ὧν ἐκ τοῦ κόλπου τῆς κύλινδρον χρημάτων,
τελευταίαν καλωσύνην, σὰς παρακαλῶ νὰ εὐχαρι-
στῇτε νὰ ἐγχειρίσητε αὐτὰ τὰ χρήματα εἰς τὸν Κ.
Φεράνδου . . . Τὸν ὑπεσχέθηκα νὰ μὴν εἰπῶ κανενὸς
ὅτι εἰσέρχεται εἰς τοῦ Κ. Φεράνδου· ἀλλ' ἀφοῦ τὸ ἐγνώ-
ρισται, δὲν προέρχεται ἀπ' ἐμέ . . . Σὰς ἐπαναλαμ-
βάνει ὁ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὅστις εἶναι παρὼν καὶ μὲ
ἐκπληροῦν, ὅτι ἀφ' ὧν σὰς εἶπα οὔτε μία λέξις δὲν εἶναι
ἀληθὴς . . . Μάλιστα καὶ τὰ σφάλματά μου δὲν ἐζητή-
σα νὰ τὰ τροποποιήσω τελείως, καὶ . . .

ἀλλὰ διακοπεῖσα ἀποτόμως ἡ Λουίζα ἀνέκραξε πε-
νημένη·
Κύριε! ἰδῆτε τὸν πατέρα μου . . . ἰδῆτε . . . τί
τί ἔχει;

Ἀποκρυφιστὴς Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βερόνας
Μορέλ εἶχεν ἀκούσει τὸ τελευταῖον μέρος τῆς διη-

γήσεως ταύτης μετὰ σκυθρωπῆς τινος ἀδιαφορίας, ὁποῖαν ὁ Ῥοδόλφος ἀπέδιδεν εἰς τὴν λύπην τοῦ δουλοῦ. Μετὰ συγκινήσεως τοσοῦτον σφοδρᾶς, τοσοῦτον ἐνδελεχεῖς, ἐπομεινον ἦτο νὰ στειρεύσωσι τὰ δάκρυα νὰ τραχυνοῦν ἢ εὐαισθησία του· μάλιστα δὲν πρέπει τὸν ἔμεινε καὶ δυνάμεις πλέον πρὸς τὸ ν' ἀγανακτήσῃ ἐσκέπτετο ὁ Ῥοδόλφος. . . Ὁ Ῥοδόλφος ἠπατάτο. Ὡς ἡ τώρα θνήσκουσα καὶ τώρα ἀναπάλλουσα σθεννομένου λύχνου, οὕτω καὶ τὸ λογικὸν τοῦ Μορέλ βιαίους ὑπομείναν τοσοῦτους τιναγμούς, ἐταλάνων ὀλίγην ὥραν, ἔρριπεν ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἐσχάτας τινὰς ἀντιλήψεως, ἔπειτα αἰσινιδίως. . . ἐσκοτίσθη. Ξένον ὅλα ὅσα ἐλέγοντο καὶ διέτρεχον περὶ αὐτὸν, ὁ λιθογράφος κατέστη ἀπὸ τινων στιγμῶν παράφρων. Μολὼν ὁ τροχὸς του ἔκειτο πρὸς τὴν ἀντίθετον τοῦ ἐκείνου πλὴν τοῦ πλευρᾶν, καὶ εἰς τὰς χεῖράς του δὲν ἔκειτο οὔτε πετράδια, οὔτ' ἐργαλεία, προσεκτικὸς ὁ τροχὸς καὶ ἐπασχολημένος, ἐπροσποιεῖτο τὰς κινήσεις τῶν νήθους ἐργασίας του διὰ συνέργων φανταστικῶν. Ὡς δὲ τὴν παντομίμαν ταύτην διὰ προσθίξεως τῆς γλώσσης τοῦ ἐπὶ τοῦ οὐρανίσκου, πρὸς ἀπομύνην τοῦ θορύβου τὸν ὁποῖον ἀποτελεῖ ὁ τροχὸς εἰς τὴν περιστροφὴν του.

— Ἀλλὰ, κύριε, ἐπανελάθεν ἡ Λουίζα μετ' αὐξήσεσόν, ἰδῆτε, ἰδῆτε τὸν πατέρα μου!

Καὶ πλησιάσασα πρὸς τὸν λιθογλύφον — Πατέρα ἀνεφώνησε πρὸς αὐτὸν, κατέρχα! . . .

Ὁ Μορέλ παρετήρησε τὴν θυγατέρα του μ' ἐν βλεψίᾳ τεταραγμένον, ἄσκοπον, βεμβῶδες, ἀστάθμητον, εἰς τοὺς φρενοβλαβεῖς. . . Καὶ, χωρὶς νὰ διακόψῃ τὴν ἀπονεινομένην του ἐργασίαν, ἀπεκρίθη σιγαλῶς μετ' ὀψωνίαν τινα γλυκεῖαν καὶ παραπικραμένην.

— Χίλια τριακόσια χρεωστῶ εἰς τὸν συμβουλά

... τὴν τιμὴν τοῦ αἵματος τῆς Λουίζης . . .
 — Πρέπει δουλειά, δουλειά, δουλειά! ὦ, νὰ τὰ πλη-
 ρώσω, νὰ τὰ πληρώσω . . .

— Παναγία μου! ἀλλ' αὐτὸ, κύριε, δὲν εἶναι δυνα-
 τόν . . . ὅθ' εἶναι προσωρινῶς! . . . Δὲν θὰ εἶναι φρενο-
 ληθῆς ὁλοτελῶς, τί! ἀνέκραξεν ἡ Λουίζα μὲ φωνὴν
 καρδιακόν. Ὅθ' ἔλθῃ πάλιν εἰς τὰ λογικά του . . .
 εἶναι πρὸς στιγμήν! . . .

— Μορέλ! . . . φίλε μου! τὸν εἶπεν ὁ Ροδόλφος, ἡ-
 εἰμύνα . . . Ἡ κόρη σου εἶναι πλησίον σου, εἶναι
 ὅλα . . .

— Χίλια τριακόσια . . . εἶπεν ὁ λιθογλύφος χωρὶς νὰ
 τὸν ῥοδόλφον, καὶ ἐξηκολούθησε τὴν φανταστικὴν
 ἰστίαν του.

— Πατέρα μου . . . εἶπεν ἡ Λουίζα, ῥιπτομένη εἰς
 τὰ πόδια του καὶ θλίβουσα μὲ ἀντίστοιχον τοῦ τὰς χει-
 ρῶν του εἰς τὰς χειράς της εἶμι ἐγώ, ἡ Λουίζα!

— Χίλια τριακόσια! . . . ἐπανελάθεν μὲ τὴν ἀπασπώ-
 ναν μετὰ βίας ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς θυγατρὸς του.
 — Χίλια τριακόσια . . . ἡ, ἐπρέσθεσε μὲ φωνὴν ἐκρηκτικὴν καὶ
 μυστικῶς τῷ τρόπῳ, ἡ τὴν Λουίζαν τὴν φέρουσαν τὴν
 λαμπρότητα . . .

Καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ προσποιῇται ὅτι στρέφει τὸν
 ὄφθαλμόν του. Ἡ Λουίζα ἔβαλε τότε τρομερὰν κραυγὴν.

— Εἶναι τρελλός! ἀνακράζει, εἶναι τρελλός! . . . καὶ
 ἐγώ . . . ἐγὼ εἶμαι ἡ αἰτία . . . ὦ, Θεέ μου! Καὶ
 σὺ, Θεέ μου, γνωρίζεις ὅτι ἡ πταίστις εἶμι ἐγώ . . .
 καὶ κανένα κακὸν νὰ κάμω δὲν ἤθελα . . . μόνον ἐκεῖνο
 θηρίον! . . .

— Ταλαίπωρον παιδί, ὑπομονή! εἶπεν ὁ ῥοδόλφος.
 γένωμεν τὰς ἐλπίδας μας . . . ἡ παραφροσύνη αὕτη
 εἶναι προσωρινή. Ὁ πατήρ σου . . . ὑπέφερε πολλά
 καὶ λύπαι, ἡ μάλιστα τῆς ἀλλοτρίας ὑπερβαίνουσιν τὰς

δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου . . . Ἐσάλευσαν αἱ φρενὶς
πρὸς στιγμὴν . . . πλὴν πρὸς στιγμὴν, βεβαιώσας

— Ἀλλ' ἡ μητέρα μου τώρα . . . ἡ προμήτωρ
αἱ ἀδελφαί μου . . . τὰ ἀδελφιά μου . . . τί θὰ
εἶπεν ἡ Λουίζα, οὐδὲ τὸν πατέρα των ἔχουν τώρα
ἐμέ . . . Ὅ' ἀποθάνουν τὸ λοιπὸν τῆς πείνης, τῆς
χίης, καὶ τῆς ἀπελπισίας!

— Δὲν εἰμ' ἐγὼ ἐδῶ; . . . Μείνε ἡσυχος, δὲν
λείπει τίποτε. Λάβε θάρρος, σὲ λέγω· ἡ ἐξομολόγησις
πρόκαλει τὴν τιμωρίαν μεγάλου ἐγκληματίου.
Πειπισμένος περὶ τῆς ἀθωότητός σου· αὕτη θέλει
ψεῖ. Θέλει θριαμβεύσει· δὲν ὑπάρχει ἀμφισβησία.

— Ἀ! κύριε, τὰ βλέπετε . . . ἀτίμωσις, παρὰ
σύνεση, θάνατος . . . Ἴδου ποῖα κακὰ μὰς προξενεῖ,
ὁ ἄνθρωπος· καὶ νὰ μὴν ἐμπορῇ κἀνεὶς νὰ πράξῃ
κατ' αὐτῶν! . . . τίποτε! . . . Ὡ! αὐτὴ ἡ ἰδέα συμ-
βραίνει τὰ τέσσα μὲν δεινά! . . .

— Ἢς ἐναντίας· λάβε ἰδέαν ἐναντίαν καὶ δι-
πρόσμενη.

— Ὡς ἐστὶ, κύριε;

— Ἔχε τὴν πεποίθησιν, ὅτι ὁ πατήρ σου, ὅτι
οἱ οἰκεῖοί σου θέλετε λάβει ἐκδίκησιν.

— Ἐκδίκησιν! . . .

— Ναί! Ἐγὼ σὲ δίδω ὑπόσχεσιν, ὑπόσχεσιν
δίδω, εἶπεν ὁ Ροδόλφος μετὰ πανδήμου φωνῆς, ὅτι
παδειχθέντων τῶν ἐγκλημάτων αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου
θέλουν ἀντιμετρηθῇ στυγερώς εἰς αὐτὸν ἡ ἀτίμωσις
φρενοβλάβεια καὶ ὁ θάνατος . . . τὰ κατορθώματα
ἂν οἱ νόμοι δὲν ἰσχύουσι κατ' αὐτοῦ, ἂν ἡ πανουργία
τοῦ καὶ ἐπιδεξιότης ἔχουν δύναμιν ἴσην μετὰ τὰς ἀναι-
ρίαις του, εἰς τὴν πανουργίαν του θέλει ἀντιταχθῇ
νοῦργία, εἰς τὴν ἐπιδεξιότητά του ἐπιδεξιότης, εἰς
ἀνοσιουργίαν του ἀνοσιουργία· ἀλλὰ ἡ τιμωρία

... και ἐκδικητικὴ ἀντιμισθία ἐπιβάλλει διὰ χει-
 ρωπότητος εἰς πάντα φονέα δείλαιον καὶ δόλιον.
 Ὁ Θεὸς νὰ σὰς εἰσακούσῃ, κύριε! Δὲν ζητῶ δι' ἐμέ
 κδίκησιν· τὴν ζητῶ διὰ τὸν πατέρα μου τὸν φρε-
 νόη... διὰ τὸ τέκνον μου τὸ ἀποθανὸν ἀρτιγέν-
 νον...

... πῦτα ἡ Λουίζα, ἐπιχειροῦσα καὶ τελευταῖον ν' ἀ-
 κούσῃ τὸν πατέρα της ἐκ τῆς παραφροσύνης, ἀνέκρα-
 ξεν· — Πατέρα, ἔχε ὑγείαν!... Μὲ παίωνουν
 τὴν φυλακὴν... πλέον δὲν θὰ σὲ ἰδῶ! Ἡ Λουίζα σου
 ποταΐρεται... Πατέρα μου!... πατέρα μου!...
 πατέρα μου!...

... τὰς σπαραξικαρδίους αὐτὰς προσκλήσεις δὲν ἀπε-
 κρινετο οὐδεὶς. Ἡ ἀθλία ψυχὴ τοῦ δυστυχικοῦ ἔξοντός η·
 οὐδὲν ἀντήχει πλέον ἐν αὐτῇ, οὐδέν... αἱ πατρικαὶ
 αἰσθηταὶ, αἱ παρὰ πάσας ἄλλας ἀρρήκτοι, ἐξασθενήσαν...

... ἡ θύρα τοῦ παταρίου ἠνοίχθη.
 ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος εἰσήλθε.

— Κύριέ μου, δὲν ἐμπορῶ νὰ προσμένω περὶ αὐτοῦ,
 εἰς τὸν Ῥοδόλφον. Σὰς τὸ λέγω μὲ λύπην μου.

— Ἀλλ' ἰδοὺ, τετέλεσται, ἀπεκρίθη ὁ Ῥοδόλφος.
 ἡ θλίψεως, δεικνύων τὸν Μορέλ. Ἡ Λουίζα δὲν ἐ-
 πίστευε τίποτε νὰ εἴπῃ εἰς τὸν πατέρα της... ὁ πατήρ
 δύνανται ν' ἀκούσῃ τὴν θυγατέρα πλέον... αἱ
 ἀντιθέσεις...

— Δυστυχίαν! τὸ ἐφοβοῦμένην!... Τί φρίκη! ἀνέκρα-
 ξεν ὁ ἀστυνόμος.

... καὶ πλησιάσας πρὸς τὸν τεχνίτην, τὸν ἠτένισε μίαν
 γμῆν, καὶ εἶδεν ὅτι τὸ πρᾶγμα τωρόντι εἶχεν οὕτω.

— Σὰς βεβαιῶ, κύριέ μου, λέγει λυπηρῶς πρὸς τὸν Ῥο-
 δόλφον, ἕως τώρα ἐπεθύμουν εὐλικρινῶς ν' ἀπαδειχθῇ
 ἡ ἀθωότης αὐτῆς τῆς νέας!... Ἀλλὰ μετὰ τὸ δυστύ-
 χημα...

χημα τοῦτο, ὅχι μόνον θέλω ἀπλῶς ἐπιθυμῆ, ἀλλ' εἰς τοὺς κριτὰς θέλω ἀναφέρει ἀξιοπίστως τὰ πρῶτα ἴσως ἡ μαρτυρία μου συμβάλλῃ εἰς τὸ νὰ φανῇ καταγεγραμμένη . . .

— Εὖγε, κύριέ μου! εἶπεν ὁ 'Ροδόλφος· οὕτως τῶν, ὅχι ἀπλᾶ χρέη ἐκπληροῦτε, ἀλλ' ἱερατεῖαν.

— Πιστεύσατε, κύριε, ὅτι τὸ ἰδικόν μας ἔργον πίπκονον πάντοτε σχεδόν· διότι, καὶ ὁσάκις μᾶς πείσκει καπαδιωκόμενον ἄτομόν τι ὁμολογούμενον αὐτὸν καὶ τίμιον συμπονοῦμεν . . .

— Ἀκόμη ἐν θὰ σὰς ἐρωτήσω, κύριε· ἐκ τῶν ληγῶν τῆς Λουίζης Μορέλ ἐπείσθην ὅτι ἡ νέα εἶναι ὁμοειδής . . . Τώρα δύνασθε ἀράγε νὰ μὲ εἰπῇτε πῶς ἀνεκαλύφθη, ἢ μᾶλλον κατεμηνύθη τὸ ἔργον δι' ὃ τὴν ἀνέβαλλουσι;

— Σήμειον πρὸ πρῶτ', εἶπεν ὁ δημόσιος ὑπάλληλος· μίαν γυναῖκα ἔκρινον, ἥτις εἶναι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κ. Φερανδόου, τοῦ συμβολαιογράφου, ἦλθε καὶ μὲν ὅτι μετὰ τὴν αἰφνίδιον ἀναχώρησιν τῆς Λουίζης Μορέλ τὴν ὅπου ἐγνώριζεν αὐτὴ οὖσαν ἔγκυον πρὸ ἐπταμήνου, ἤλθε εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς νέας ταύτης καὶ ἐκεῖ εἰς τὰ λέχη τὰ ἔχνη λαθραίου τοκετοῦ· ἀνεκταύτοχρόνως ἐπὶ τῆς χιόνας τῆς αὐλῆς πατήματα καὶ τὴν ὠδήγησαν μέχρι τοῦ κήπου, ὅπου ἦν τὸ σῶμα ἑνὸς βρέφους ἀρτιγεννήτου. Ὄταν εἶδε τοῦτο, ἐπορεύθη ἀμέσως εἰς τὴν ὁδὸν Σεντιέρο καὶ πρὸς τὸν Κ. Φερανδόου πλήρη ἀγανακτήσεως, ὅτι ὁ αὐτὸν τοιοῦτον διέτρεξεν εἰς τὸν οἶκόν του. Ἦτο μάλιστα καὶ ὁ ἐφημέριος τῆς ἐκκλησίας Βοννουὶ ὅστις μοι ἐπρόβαθεν ὅτι ἡ Λουίζα εἶχεν ὁμολογήσασθαι τῆς ἐνώπιόν του, μίαν ἡμέραν καθ' ἣν ἐλειτο μάλιστα δι' αὐτὸ τοῦτο τὴν συγγνώμην καὶ ἔλαβε τὸν κύριόν της· ὅτι περιπλέον ἤκουσε πρὸ

ὁ Κ. Φεράνδον νὰ δίδῃ εἰς τὴν Λουίζαν Μορέλ νουθε-
 ρίας φρονιμωτάτας, προλέγων εἰς αὐτὴν ὅτι, ἂν ἐξηκο-
 νήσῃ νὰ βαδίζῃ τὴν ὁδὸν, ἐμελλε ταχέως νὰ καταν-
 τήσῃ τῆς ἀπωλείας, ὡς καὶ πραγματικῶς ἐγίνε κατὰ
 ταχυρίαν, ἐπρόσθεσεν ὁ ἱερεὺς. Τόσον διακία μ' ἐφάνη
 ἐκ τούτων ἀγανάκτησις τοῦ Κ. Φεράνδου ὥστε, νὰ σὰς
 πῶ, τὴν ἐσυμμερίσθην, ἐπανελάβεν ὁ ἀστυνομικὸς ὑ-
 πάλληλος. Μὲ εἶπεν ὅτι ἡ Λουίζα τῶρα πρέπει νὰ ἐπὶ-
 γῇ εἰς τοῦ πατρὸς τῆς· ὅθεν ἔσπευσα ἐδῶ ἄμεσως· ἐπ'
 τοσούτῳ ἔγκλημα ἔχουν πρὸ ὀφθαλμῶν, εἶχα τὸ δι-
 κάσιον νὰ ἐνεργήσω ἄμεσον κράτησιν.

Ἐπασχεν ὁ Ροδόλφος ἀκούων μετὰ σιωπῆς τὰ περὶ
 τῆς ἀγανάκτησιν τοῦ Φεράνδου· ἐπὶ τέλει — Ἐὰς ὑπέ-
 ρυψαντο, κύριε, εἶπεν, ὅτι εὐαρεστείητε νὰ δώσαντε
 ἡμεῖς ἀντιλήψεως εἰς τὴν ὑπεράσπισιν τῆς Λουίζης· ἐγὼ
 τῶρα ὑπάγω νὰ φροντίσω περὶ τοῦ ταχυρίου πατρὸς
 τῆς· νὰ τὸν τοποθετήσω εἰς κἀνὲν φροντιστὸν, καθὼς
 καὶ τὴν πενθεράν του...

Ἀπαταθεις ἔπειτα πρὸς τὴν Λουίζαν ἡ... ἀνυπα-
 ρχῆς εἰσέτι πλησίον τοῦ πατρὸς τῆς, ἐπροσπάθει κατὰ τὴν
 νὰ τὸν ἀνακαλέσῃ εἰς τὰς φρένας του — Ὑπόμεινε, κυ-
 ρί μου, ν' ἀναχωρήσῃς χωρὶς ν' ἀσπασθῇς τὸν πατέρα
 σου... μὴ τύχῃ καὶ τὸν βλάβῃς περισσύτερον... Ὅσον
 μέλει τελείως περὶ αὐτοῦ· εἰς τὴν οἰκαγένειαν σὰς θὰ ἴδῃ
 λείπει εἰς τὸ ἐξῆς τίποτε· θὰ εὐρωμεν γυναῖκά τινα, ὅτι
 νὰ ὑπηρετῇ τὴν μητέρα σου εἰς τὴν ἀσθένειάν της, καὶ
 ὡς καὶ τ' ἀδελφιά σου, ὑπὸ τὴν ἐπαγρύπνησιν τῆς κυ-
 ρίς σὰς γειτονίσσης Γελασίνης. Ὅσον διὰ τὸν πατέρα
 σου, θὰ καταγίνομεν ὅλκας δυνάμεις νὰ ἰατρευθῇ ὁ ἀν-
 ἄθρωπος ὅσον τάχιστα... Θάρρος! πιστεύσατέ με, εἰ
 καλοὶ ἄνθρωποι συχνὰ ὑποπίπτουσιν εἰς δεινὰς περισ-
 τείας, ἀλλὰ πάντοτε ἐκβρίσκουν ἀπὸ τὴν πάλιν ἐτι πλέον
 καὶ προῖ, ἐτι πλέον ἰσχυροί, ἐτι πλέον ἀξιοσέβαστοι...

Δύο ὥρας μετὰ τὴν κράτησιν τῆς Λουίζης, ὁ λιθο-
 φος καὶ ἡ ἀπομωραμένη πενθερά του ὠδηγήθησαν
 τοῦ αἰθίοπος ἱατροῦ Δαυίδ, ἐκ διαταγῆς τοῦ Ῥοδόλ-
 φου εἰς τὸ φρενοκομεῖον καλούμενον τῆς Βικέτρης (Bicêtre).
 ἐκεῖ ἐμελλε νὰ τοῖς δοθῇ ἰδιαίτερον οἶκημα καὶ ἰα-
 τερικαὶ περιθάλψεις. Ὁ Μορέλ ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ
 τοῦ οἴκου τοῦ Τέμπλου χωρὶς ἀντίστασιν· ἀδιάφορος, ἐπὶ
 ὅπου τὸν ἤγαγον· ἡ παραφροσύνη του ἦτο μελιχρὴ
 πείρακτος καὶ μελαγχολικῆ. Ἡ πενθερά του ἐπεινά-
 ῃ ἐδείξαν κρέας καὶ ἄρτον, καὶ ἐπεριπάτησε κατὰ πιν-
 κρέας καὶ τοῦ ἄρτου. Τὰ τιμαλφῇ πετραῖδια τοῦ
 θογλύφου ἐκτενίσθησαν εἰς τὴν σύζυγόν του τὴν α-
 δὲ ἡμέραν ἐπεδωκεν εἰς τὴν κυρὰ Ματθιῶν, τὴν
 τριαν, ἥτις ἔλαβε καὶ τὰ ἐζήτησε. Κατὰ δυστυχί-
 γυνὴ αὕτη κατεπευθεῖτο καὶ ἠκολουθήθη ὑπὸ τοῦ Σ-
 βοπόδη, ὅστις ἐκτενίσθησαν τὴν ἀξίαν τῶν ψευδῶν
 αὐτῶν πετραῖων, ἐπειδὴ ἤκουσεν, ὅτι ἐνθυμείσθαι
 μετὰ τὸν ἀποποφυλάκων συνομιλίαν ἐκείνην τοῦ
 ἐλ... ὁμοίως τοῦ Κοκκινοχέρη λοιπὸν ἐπληροφορήθη
 ἡ μαστρίτριά ἐκατοίκει εἰς τὸ βοιλεβάρτορ Σαιντ-Δ-
 τὸν ὅπ' ἀριθ. 44 οἶκον.

Ἡ Γελκσίνα ἀνέφερεν εἰς τὴν Μαγδαληνὴν Μορέλ
 τὰς πολλὰς περισκέψεις τὴν κατάστασιν τοῦ συζύγου
 καὶ τὸν φυλακισμόν τῆς Λουίζης. Κατ' ἀρχὰς ἡ Μα-
 γδαληνὴ ἔκλαυσε πολὺ, ἀπαρηγόρητα... ἐπομένως,
 παρῆλθεν ἡ πρώτη τῶν θλίψεων τούτων ἔφοδος, ἡ
 καὶ τὴν γυνή, ἀτονισμένη καὶ ὡς ἐκ τούτου εὐμετάβλη-
 ἐπαρηγορήθη ὀλίγον κατ' ὀλίγον βλέπουσα ἐαυτὴν
 τὰ τέκνα τῆς περιθαλπόμενα ἐκ τῆς γενναιότητος
 εὐεργέτου των.

Ὅσον περὶ τοῦ Ῥοδόλφου, πικρὰς οὗτος ἔκαμνε
 ψεῖς ἀναλογιζόμενος ὅσα ἤκουσε παρὰ τῆς Λουίζης.

Οὐδέν, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, συνεχέστερον τῆς δια-
 τῆς ταύτης ἦν ἐπιβάλλουσιν οἰκοδεσπότης πολλοί
 τὰς ὑπηρετίας των κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον δυ-
 τικῶς ἄλλος διὰ φοβερисμῶν καὶ ἀπάτης ἄλλος διὰ
 λαχυσῆς φύσεως τῶν σχέσεων τὰς ὁποίας γεννᾷ ἡ
 φύσις.

Ἡ βαθμηδικὴ διαστροφή αὕτη, ἀπὸ τοῦ πλουσίου
 πτωχὸν καταβαίνουσα, καὶ, ὅταν πρόκειται νὰ
 ἀφῇ, ἀψηφούσα τὸ ἀπαράβιαστον τῶν οἰκιακῶν κα-
 νόντων· ἡ διαστροφή αὕτη, ἡ καὶ ὅταν ἀμφοτέρω τὰ
 οἰκειοθελῶς συμβάλλονται οἰκτρά, καθίσταται βίαι-
 στή, ἀξιολύπητος ὅταν γίνῃ ἀναγκαστικῶς. εἶναι
 αὕτη ἐξανδραπόδισις μιὰ καὶ κτηνώδης χαμερπῆς
 βάρβαρος ὑποδούλωσις πλάσματος, τὸ ὅποιον, ἀπὸ
 κυριευμένον, ἀποκρίνεται εἰς τὴν ἀποθνήσκον ἐνὸς
 πότου διὰ δακρύων, εἰς τὰ φιλήματα καὶ διὰ ῥίγους
 ὀργμίας.

Καὶ ἔπειτα, ἐσκέπτετο ὁ Ῥοδόλφος, ὅπου αἱ συ-
 νήθειαι διὰ τὴν γυναῖκα! πάντοτε σχεδὸν ἡ ἐξαχρεώσις,
 ἡ πόρνη, ἡ κλοπὴ καὶ ἡ παιδοκτονία ἐνίδτε!
 Καὶ κατὰ τοῦτο παράδοξοι εἶναι πάλιν οἱ νόμοι.
 Πᾶς συναίτιος ἐγκλήματος ὑποφέρει τὴν ποινὴν
 τοῦ ἐγκλήματος. Οἱ κλεπταποδόχοι παιδεύονται
 ἐν τοῖς κλέπταις.

Πολὺ καλὰ αὐτὸ εἶναι δίκαιον.
 Ἀλλ' ὅταν τις εἰς τὴν ἀργίαν του κατακτῇ μίαν
 ἀθώαν καὶ καθάραν, τὴν καταστήνῃ μητέρα, τὴν
 παλείπῃ, ἄλλο δὲν τὴν ἀφίνη εἰμὴ αἰσχος, ἐνδειαν,
 πείσαν, καὶ τὴν ἀναγκάζῃ τοιοῦτοτρόπως εἰς τὴν
 κτηνίαν, ἐγκλημα ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὑπάρχει κερ-
 ποινή...

Θεωρεῖται ἄρα γε ὡς συναίτιος τῆς αὐτοῦ, ὅταν
 ἀνὴρ πηγαίνει εἰς τὸ καλόν!

* Καὶ τί τάχα ἔκαμεν ὁ νέος; Τίποτε, κἂν πᾶ! ἓνα ἐρωτίδιον πρὸς διασκέδασιν μιᾶς στιγμῆς ἦλθε νόστιμον· ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ κ' ἓνα προσώπον ἔχον καμμίαν μουζα. Μὰ ἀπὸ τὴν γούτραν . . . ἔγνω ἄλλην τώρα νὰ ἰδοῦμεν!

» Καὶ ἀκούσατε· δὲν εἶναι παράδοξον, ἂν αὐτὸς ὁ νέος ὀλίγον τι ἀλλοκότου καὶ περιέργου κτηῖρος (μολονότι καθ' ὅλα τ' ἄλλα καλὸν παιδί, στον), δὲν εἶναι διόλου παράδοξον νὰ ὑπάγῃ καὶ κακουργιοδικεῖται ὡς θεατὴς ἀπλοῦς, καὶ ν' ἀκούσῃ τοῦ κρινόμενου.

« Ἄν κατὰ περίστασιν ζητηθῇ νὰ ὁμιλήσῃ καὶ ὡς μάρτυς, δύναται πρὸς διασκέδασίν του νὰ εἰπῇ τοὺς ἀκριβοῦς περιέργους δικαστὰς νὰ λαιμοτομήσωσιν ἕνα ὅσον τὰς πέτα, εἰς δόξαν τῶν χρηστῶν ἡθῶν.

» — Διὰ τοῦτο νὰ ἔχω ν' ἀναφέρω εἰς τοὺς δικαστὰς.

» — Ἄνδρες.

» — Κύριοι ὀρκωτοί.

« Ἡ καλαίπωρος αὕτη ἦτον ἐνάρετος καὶ σεμνὴ ἀλήθης . . . Τὴν ἐφθείρα· ἐπίσης ἀληθὲς καὶ τοῦτο. Μετ' αὐτῆς ἐποίησα τέκνον· τὴν ἀλήθειαν πάντοτε στερον, ἐπειδὴ αὐτὴ ἦτο ξανθὴ, τὴν παρήτησα, ὅλας τὰς μέρας, ἐπὶ μιᾶν ἄλλην, μελαχροινὴν· ἀγαπῶ τὴν καθαράν ὀφειαν. Ὅμως τοῦτο ἐπραξά χρώμενος τοῦ ἀπαράνομου δικαιώματος, δικαιώματος ἱεροῦ τὸ ἐποίησα ἢ καὶ ἀναγνωρίζει καὶ δίδει μοι . . . »

« — Ὅρθως εἶπεν ὁ νεανίας· ἔχει ὑπὲρ αὐτοῦ τὸ δικαίωμα (θέλουσιν εἰπεῖ χαμηλῇ τῇ φωνῇ μεταξὺ τῶν ὀρκωτοί). Δὲν ὑπάρχει νόμος ἀπαγορεύων τὸ τεκνοποιεῖν τὰ κουριδίης γλαυκώπιδος, εἴτα ἐγκαταλείπειν αὐτὴν ἑτέρας βοώπιδος. Αὐτὸν μὲν οὖν γε ἀπλῶς ὁμολογῶν (1) ἀποκτείνει χρεῖων, καὶ οὐδὲν ἄλλο.

— Τώρα λοιπόν, κύριοι ὀρκωτοί, ἡ ἀνότης αὐτὴ
 εἶναι νὰ δικαιολογηθῇ ἐπιφέρουσα ὅτι ἐθανάτωσε τὸ τέ-
 νος . . . ἢ μᾶλλον εἰπεῖν τὸ τέκνον μας, ἐπειδὴ τὴν
 ἡγήθησα . . . ἐπειδὴ, κατὰμονος καὶ εἰς τὴν ἐσχατὴν
 αἰαν θεωρουμένη, ἐκυριεύθη ἀπὸ καταπλήξεις καὶ ἐ-
 κείνης τῆς φρένας της. Καὶ διατὶ νὰ χάσῃ τὰς φρένας της;
 ὅτι, λέγει, ὀφείλουσα νὰ γαλακτοτροφῇ τὸ προῖον τοῦ
 ματός μας δὲν ἠδύνατο νὰ πορεύεται εἰς τινὰ ἐργασίαν
 ἐχριστοῦ τοῦτο ἡλικιωθῇ ὁπωσοῦν. Καταλάβετε δικαιο-
 γνημα! Καὶ μήπως ἡ κοκκῶνα δὲν ἤμποροῦσε νὰ ὑπάγῃ
 εἰς τὴν Βούρβην(2) καὶ νὰ γεννήσῃ ἐκεῖ . . . ἂν ἔμενε τό-
 τος; Μήπως εἰς τὴν κρίσιμον στιγμήν της δὲν ἤμπορει
 νὰ κατευθυνθῇ ἐγκαίρως πρὸς τὸν χωροφύλακα τῆς συ-
 ντάγας ὅπου διέμενε καὶ νὰ τὸν ἐκμυστηρεύῃ τὴν . . .
 προσην της, ὥστε νὰ λάβῃ τὴν ἀδειαν ν' ἀπαίρῃ τὸ
 τέκνον της εἰς τὰ Εὐρημένα;(3) Μήπως, τέλος πάντων, ε-
 γὼ ἐπαιζα εἰς τὰ καφενεῖα τὸ σφαιροπαιγνίον, ἐν πρὸς-
 τική της ἄλλης μου ἐρωμένης δὲν ἤμποροῦσεν αὐτὴ νὰ
 εἰδῇ ἀπὸ τὰ στενὰ διὰ κἀνεὸς ἄλλου τρόπου ἀνιχνεύει-
 τιν ἀγρίου; Αἰὲτι, νὰ εἰποῦμεν καὶ τὸ ἄλλο, μετὰ τὴν
 ταί, κύριοι ὀρκωτοί, κἄμποσον τολμηρὸν καὶ εὐκόλον,
 νὰ ποιῶσι τοιοῦτοτρόπως ἐκπαδὼν τὸν καρπὸν τασούτων
 στιγμῶν πλάνης καὶ ἡδονῆς, καὶ νὰ φεύγῃσι διὰ μέ-
 καὶ καλῆς τας εἰς τὸ μέλλον φροντίδας! Τί διάβολον!
 αἰαν δὲν φθάνει μόνον νὰ χάσῃ τὴν τιμὴν της, ν'
 ἡγήθῃ πᾶν καταφρόνησιν τοῦ κόσμου, τὸ οὐκίδος, καὶ
 καταζῇ ἐννέα μῆνας εἰς τὰ σπλάγχχνα της ἐν τέκνον ἐν
 παρανομία συλληφθέν . . . ὀφείλει καὶ ν' ἀναθρέψῃ τὸ τέ-

(2). La Bourbe, κατέστημα εἰς Παρισίους ὅπου περιβάλλεται
 ἀπὸ αἰμὴ ἐχνοῦσι τοὺς τρόπους νὰ γεννήσωσιν εἰς τὴν οἰκόν τινα, ὡς
 ποιοὶ ἐλλοτελῶν.

(3). Aux Enfants-Trouvés, κατέστημα ὅπου περιβάλλεται
 τὰ νεῶτα, ἐν Παρισίοις. Σ. τ. Μ.

κνον τοῦτο! νὰ τὸ ἐπιμεληθῇ, νὰ τὸ ταγίσῃ, νὰ
τίσῃ, νὰ τοῦ εὕρῃ καμμίαν τέχνην νὰ τὸ βάλῃ
πάντων νὰ τὸ καταστήσῃ ἄνθρωπον τίμιον ὡς
πατέρα του, ἢ κόρην τιμίαν ὥστε νὰ μὴ κατα-
ρίαν ἡμέραν εἰς ἀπώλειαν ὡς ἔκαμεν ἡ μήτηρ
Ἐπειδὴ τέλος πάντων αἱ μητέρες ἔχουν χρῆν
διάβολον! καὶ ὅσαι μητέρες καταπατοῦν αὐτὰ
χρῆν εἶναι μητέρες ἀπάνθρωποι, ἄξιαι τιμωρίας,
μερᾶς τιμωρίας. Καὶ πρὸς βεβαιώσιν τῆς ἀληθείας
ριοὶ ὀρκωτοί, παρὰδόςάτέμου ὀλίγωρα τὴν ἀχρεΐ-
τὴν εἰς τὸν δῆμιον, καὶ θέλετε πράξαι ἔργον πρὸς
ἐναρτίων, ἀνεξαρτήτων, σταθερῶν καὶ πεφωτισ-
— Ὡς ἔφατ'! »

» Ὁ εὐρὺς οὗτος θεωρεῖ τὸ ζήτημα ὑπὸ φάσιν
στοιχηστικὴν, θ:λ' εἶπει μὲ ὕφος πατρικὺν πλο-
τις πλουτίσας ἀπὸ τινος καιροῦ, ἢ λυγέ τις (1)
μαρτυρεῖται πρὸς τὸν πρόεδρον τῶν ὀρκωτῶν· ὁ ἄνθρωπος
μεν ὅ,τι καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν θέσιν του ἠθέλαμεν
ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἄσχημὴ ἡ μικρὴ... μολονότι ὁ
ὡχρᾶς... — Τῶνόντι, αὐτὸς, κατὰ τὸν Ἰοκάνδαν.

Ἡ μαυρομάταν ἡῦρεν, ἢ γαλανή.

Τ' ὀδόντι μου, ταῖς εἶπε, φῶς μου, ποιεῖ.

Νῦμος νὰ τοῦ τὸ ἀπαγορεύῃ δὲν ὑπάρχει Ἐπειτα,
τὴν πταίει καὶ αὐτήν! Διατί νὰ μὴν ἀντισταθῇ;
ἀντιπρόσθετα, δὲν ἠθέλεν ἀνγκασθῇ τέλος πάντων
πράξῃ ἓνα ἔγκλημα... ἓνα... τερατώδες ἔγκλη-
μα τοῦ προξενεῖ... προξενεῖ εἰς τὴν οἰκουμένην...
ἔκκερ σχεδόν.

(1) Ὁ λυγέ εἶναι εἶδος λύκου ὁμοιάζοντος μέγαν ἀγρὸν
Λύγκας (Loups-cerviers) παρωνύμιον εὐφαιστάτα γὰρ
ἀντιπρόσωπος, ὁ Dupin aîné, ἐκείνους οἵτινες εἰς τὸ χρη-
στέλιον (Borsa) ἀντιδικαταβάλλουσι τὸ ἐνέτιμον πᾶν χρη-
μασίον τῆς πόλεως. Σ. τ. Μ.

— Καὶ ὁ πιλοποιὸς οὗτος ὁ πρῶτος καιροῦ πλου-
τος, καὶ ὁ ἄλλος, ὁ ἐγγὺς, θέλουσιν ἔχει δίκαιον.

Εἰς τί βασιζόμενοι θέλουν τὸν ἐνοχοποιήσαι; δι' ἐ-
κείνην συνενοχὴν ἔμμεσον ἢ ἄμεσον, ἠθικὴν ἢ πραγμα-
τικὴν νὰ τὸν κατηγορήσωσι;

Εἰς τοιαύτην περίπτωσιν, δὲν σῶς φαίνεται ὅτι ἡ
κοινωνία λέγει ὅ,τι καὶ ὁ πατήρ δὲν ἐνθυμοῦμαι τίνας
ἐλάστου μύθου.

— Τὰς κόίτας σας προσέξετε . . . ὁ πετινός μου
θρῆκε!

Ἀλλ' ὅταν δυστυχὴς τις οἰκτρὸς, εἴτ' ἐξ ἀνάγκης
ἐξ ἀνοησίας, κατηναγκασμένος καὶ μὴ γνωρίζων
τοὺς νόμους, ὡς ἀγράμματος, ἀγοράσῃ ἐν γνῶσει ῥάκος
προερχόμενον ἀπὸ κλοπῆν . . . κλεπταποδόχως αὐτὸς
ἐκδόμενος εἰς εἰκοσαετὴ καταδικάζεται δεσμῶ, ἐν εἰς
κοσαετὴ καταδικάσθῃ δεσμῶ καὶ ὁ κλέπτης.

Ὁ πρὸς τοῦτο λόγος εἶναι λογικὸς, ἰσχυρὸς.

Ἄνευ κλεπταποδόχων κλέπται δὲν ἤθελον ὑπάρχειν.

Οὐδ' ἄνευ κλεπτῶν κλεπταποδόχοι.

Ὅχι . . . δὲν ζητῶ πλειότερον ἔλεος . . . ὁλαφώτε-

ράν . . . πρὸς τὸν ὑποκινῶντα τὸ κακὸν παρά

τὸν πράττοντα αὐτό . . . Ἡ ἐλαφροτέρα λοιπὸν

ἐνοχὴ ὥς παιδεύεται διὰ τιμωρίας τρομεράς. Ἀρ-

κεῖται . . . ἐνυπάρχει ἐνταῦθα ἰδέα εὐτοχός, γόνιμος ἰδέα

ἠθικῆς.

Προσκλίνωμεν ἐνώπιον τῆς κοινωνίας τοιοῦτον ὅ-

τι ἐννοεῖται νόμον . . . ἀλλ' ἐνθυμηθῶμεν ὅτι αὐτὴ ἡ

κοινωνία ἡ τοιοῦτον ἀδυσώπητος πρὸς τὰς ἐλαχίστας

ἐνοχὰς εἰς τὰ ἐγκλήματα, ἐπὶ τῶν ὑπαρχόντων διέ-

τάται οὕτως, ὥστε, ἐάν τις ἀπλοῦς καὶ ἀπόνηρος ἐπι-

τε ποτὲ ν' ἀποδείξῃ, ὅτι καὶ μετὰ τοῦ δολίου φθο-

ρᾶς καὶ τῆς φθορείσης, ἔπειτα δ' ἐγκαταλειφθείσης κό-

πῆς ὑπάρχει τοῦλάχιστον ἠθικὴ τις ἀλληλεγγύη, πρᾶ-

γματική τις συνενοχή, φαντασιόσκοπον ἤθελον ὑπολάβει.

» Καὶ ἂν ὁ ἀπλοῦς αὐτὸς ἄνθρωπος ἀπετόλμα πη, ὅτι ἄνευ πατρὸς . . . τέκνον ἴσως δὲν γεννᾶται ἡ κοινωνία ἤθελε καταβοῇσει ὦ, τὸν ἀκριτόμυθον τὸν ἀνόητον!

» Καὶ ἡ κοινωνία ἤθελεν ἔχει δίκαιον· ἔχει ποτὲ καὶ ἡ κοινωνία; Ἐπειδὴ, τέλος πάντων, ὁ κύριος αὐτῶν τοσαῦτα καθὼς δύναται εὐγλωττα νὰ ἐκφράζηται πῶς τῶν ὀρκωτῶν, οὕτω καὶ, ὀλίγον ἂν εὐαρεστήσῃ τὰ τραγικὰ θεάματα, δύναται ἡσυχῶς νὰ πορευθῇ εἰς τὸν τόπον ὅπου ἐστήθη ἡ λαιμητόμος τῆς ἐρωμένης καὶ νὰ τὴν ἰδῇ ἀποκεφαλιζομένην ἐπὶ παιδοκτονίᾳ, καὶ νὰ κλημα εἰς τὸ ὅποιον αὐτὸς εἶναι συνένοχος, ἢ μὲν εἰπεῖν . . . πρωταίτιος, διότι ἐγκατέλιπε τὴν νέαν, ἢ ἄνομος . . .

» Ἡ ὥραία αὐτὴ ὑπεράσπισις, ἡ εἰς τὸ ἄρρεν τῆς κοινωνίας μέρος ἀπονεμομένη, διὰ νὰ πράττῃ αὐτὸ ὁ λαιμμένος πονηρίας, ἀπαυγάσματα ὅλας τοῦ τόξου φρενέτρων φέροντος μικροῦ θεοῦ ὅστις Ἐρως καλεῖται· ναι· ἡ ὥραία ὑπεράσπισις αὐτὴ, δὲν ἀποδεικνύει ἄλλος θυσιάζει· ἔτι καὶ νῦν εἰς τὰς Χάριτας, καὶ εἰς αὐτὴν διατελεῖ ὢν ὁ πλέον γυναικάρεσκος τῆς οἰκίας τοῦ λαός;»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΙΑΚΩΒΟΣ ΦΕΡΑΝΔΟΣ.

Ὅτε διέτρεχον τὰ ὁποῖα διηγοῦμεθα, εἰς μίαν τῶν
 βῶν τῆς ὁδοῦ Σεντιέρου ἐξετείνετο μακρὸς τοῖχος, εἰς
 ἄλλα μέρη διεῖρηγμένος καὶ ἔχων ὑπεράνω παρὰ τὸ
 τοῖχος μετὰ τμήματα ὑαλίων ἀπὸ βαυκάλης ἐμ-
 πλεγμένα ἐπ' αὐτοῦ· ὁ τοῖχος οὗτος, περιφράττων ἐντεῦ-
 πὸν κήπον τοῦ Ἰακώβου Φεράνδου, ἔληγεν εἰς μίαν
 καὶ κειμένην ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, μίαν μόνην ἔχουσαν ὄρεσιν
 τοῖχοςτάζουσιν ἀνώγειά τινα. Δύο πλατεῖς θυριοὶ ἐκ
 αἰκίου ἐπιχρύσου, τὰ συμβολαιογραφικὰ παράσημα,
 ἐφάνησαν ἐνθεν καὶ ἐνθεν μιᾶς ἀμαξήτης σκιωλῆτος
 ὁθόρας, ἥς δὲν διεκρίνετο πλέον ἢ βαφὴ ἐκ τῆς λά-
 πης τῆς καλυπτούσης αὐτήν.

Ἡ θύρα αὕτη ἦγεν εἰς διόδον τινα ἐστεγασμένην καὶ
 ἐκείθεν μὲν αὐτῆς ἔκειτο τὸ οἰκίδιον ἐνὸς γέροντος θυ-
 ρωροῦ ἡμικώφου, ἐπέχοντος θέσιν παρὰ τοῖς ῥάπτταις
 ἂν ὁ Κ. Πιπελέτος παρὰ τοῖς ὑπαθηματοποιοῖς· δεξιό-
 τῃ δὲ, ἐν ὑποστάσει ὅπου συγχρονως καὶ τὰ ἐφίπνια
 εἴθετοντο, καὶ ἡ πλῆσις ἐγένετο, καὶ τὰ καυσόξυλα ἀπε-
 λαιεύοντο, καὶ ἄστυλον εὗρισκεν ἀρτισύστατος ἀποικία
 ἀγιδέων, φροντιζομένη ὑπὸ τοῦ θυρωροῦ, ὅστις διεσκέ-
 αζε τὴν θλίψιν τῆς ἐτι προσφάτου χηρείας τοῦ ἐκτρέ-
 φων τοιαῦτα οἰκιακὰ ζῶα. Εἰς τὸ πλάγιον τοῦ οἰκιδίου
 νοίγετο ὁ κόλπος σχολιάς τινος κλίμακος, στενῆς, σκυ-
 ρίντης, ἀγούσης πρὸς τὸ γραφεῖον, ὡς ἀνήγγελλεν αὐτὸ εἰς
 τοῦ πελάτας μία χεὶρ μέλαινα, ζωγραφισμένη εἰς τὸν
 τοῖχον, ὁ λιχανὸς τῆς ὁποίας δάκτυλος κατευθύνετο
 πρὸς τὰς ἐφεξῆς λέξεις, ἰσαότως ἐπὶ τοῦ τοῖχου μελαποικί-
 ας· ῥαμμένας· — Τὸ ἑσπεῖον εἰς τὴν πρώτην ὁροσὴν.

Καὶ ἐντεῦθεν μὲν μεγάλης τινὸς αὐλῆς λιθοστρώ-
 ῳπου ἦσαν φυτρωμένα χόρτα πολλὰ, ἔβλεπέ τις διὰ
 ἀμαξοστάσις ἄχρηστα· ἐκείθεν δὲ κάγκελα σιδηρὰ
 ριασμένα, περικλείοντα τὸν κήπον· κατὰ δὲ τὸ
 μίαν σκιάδα ὅπου ἑκατοῖκε μόνον ὁ συμβολαιογράφος.
 Ἐν πόδιον ἀπὸ δεξιῶν ἢ δέκα βαθμίδας ἐκ πετρῶν
 ζευγμένων, ἀνακινουμένων, γεμουσῶν ἀπὸ βρύα,
 πρασίνας, τετριμμένων ἐκ τῆς πολυκαιρίας, ἦγεν εἰς
 τετράγωνον ἐκείνην σκιάδα, συγχειμένην ἀπὸ ἐν μα-
 ρεῖον καὶ ἄλλας ὑπογείους κατατομάς, ἐν ἐπίγειον,
 πρώτην ὀροφὴν καὶ ἐν ἑτέρωτα ὅπου εἶχε κατοικήσας
 Λουίζα. Καὶ αὕτῃ δὲ ἡ σκιάς ἐφαίνετο εἰς ἄκρον πε-
 λαιομένη· τοὺς τοίχους ἡροτρίουν βαθέα σκάμματα
 παράθυρά καὶ τὰ δικτυωτὰ, ἅτινα ποτὲ ἦσαν στα-
 θεφῆ, ἤδη, μὲ τοὺς χρόνους, κατήντησαν σχεδὸν μα-
 ρεῖς τοιαῦτα εἶχεν ἡ πρώτη ὀροφή, βλέποντα εἰς τὴν
 γλῆν, πλὴν στερημένα παραπετασμάτων εἶδος παχέ-
 καὶ ἀμαυρὰς σκωρίας ἐκάλυπτε τὰς ὑάλους τῶν εἰς
 ἐπίγειον μόνον ἔβλεπέ τις διὰ τῶν ὑάλων, ὀπωσθῶν δὲ
 φανεστέρων, παραπέτασμα ἐκ βαμβάκηρου πανίου
 τρινοβαφοῦς μὲ κόκκινα σχέδια.

Πρὸς δὲ τὸν κήπον, ἡ σκιάς τέσσαρα μόνον εἶχε
 ράθυρα. Τὸν κήπον τοῦτον ἐπλήρουν σωροὶ χαμοκλά-
 περκασιῶν, ὥστ' ἐφαίνετο παρημελημένος πρὸς και-
 ρὸν ἔβλεπέ τις ἐν αὐτῷ κάμμιαν πρασιάν, κἀνὲν δὲ
 ὄριλλον· παρὰ μόνον ἐν σύστημα πτελεῶν, πεντ-
 μεγάλα δένδρα πράσινα, ροδακανθίαις τινάς καὶ κου-
 ξυλέας, μίαν πλίνθον χλόης ὠχρᾶς, ὑποκιτρίνης, κα-
 φαγωμένην ἀπὸ τὰ βρύα καὶ ἀπὸ τὸν θερινὸν ἥλιον· δὲ
 δρόμους ἀπὸ γλῆν μολυβδόχρους, πολλαχοῦ πεφραγ-
 νους ἀπὸ βάτους· πρὸς τὸ βάθος, ἐν φυτοκομῆον
 ἡμισκίαις ὑπόγειον, ἀντὶ ὀρίζοντα, τοὺς ὑψηλοὺς,
 μνοὺς καὶ φαιοὺς τοίχους τῶν πέριξ οἰκιῶν, ἐδῶ καὶ

ντας μικρά τινα θυρίδια διά να δέχωνται αέρα ὀ-
 ρωμένα διὰ καγκέλλων σιδηρῶν, ὅπως τὰ παράθυρα
 καλῆς ἰδοῦ τὸ κατηφές σύνολον τοῦ κήκου τῆς οἰκίας
 συμβολαιογράφου.

Επὶ τῆς ἐπιφανείας ταύτης, ἡ μάλλον ἀντιστοιχί-
 στος, μεγάλως ἐπεστηρίζετο ὁ Φεράνδος. Ὡς τὰ ὄμ-
 μα τῶν χυδαίων, ἡ ἀφροντισία περὶ τὸ εὖ ζῆν ἐλαμι-
 νεται πάντοτε σχεδὸν ὡς ἀφιλοκέρδεια· ἡ παραβλεψίς
 καλοῦ ὡς αὐστηρότης. Παραβάλλοντες τὰς ἀδράς
 τὴν πολυτέλειαν δαπάνας ἄλλων συμβολαιογρά-
 φων, ἡ τὰ μυθώδη καλλυντήρια (toilettes) τῶν δεσπο-
 ν συμβολαιογραφίδων των, μετὶ τὸν σκοτεινὸν οἶκον
 Φεράνδου, τοσοῦτον περὶ μικροῦ ποιουμένου τὴν
 κοσμίαν καὶ μεγαλοπρέπειαν, οἱ πελάται ἐκυριεύοντο
 τοῦ εἶδος σεβασμοῦ, ἡ μάλλον ἐμπιστοσύνης τυφλῆς
 πρὸς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ὅστις κατὰ τὸ πλῆθος τῶν
 γασσιῶν καὶ τὴν περιουσίαν τὴν ὁποίαν ὑπέθετον ὅτι
 εἶ, ἦτον εἰς θέσιν καὶ αὐτὸς νὰ εἴπῃ, ὡς οἱ πολλοὶ τῶν
 ἀναδέλφων του· — Τὸ ἀμάξι μου (οὕτω λέγουσιν), ὁ
 ἄλλος μου (ὁμοίως), ἡ ἐξοχή μου (ὁμοίως), ἡ εἰς τὸ θέα-
 ρον τοῦ μελοδράματος ἰσπέρα μου (ὁμοίως), κτλ. Ἀλλ'
 ὁ Ἰάκωβος Φεράνδος ἔζη μετ' ἐμὴν μεγάλην οἰκονομίαν·
 καὶ τοῦτο καὶ παρακαταθῆκῃ, καταβολαί χρηματικαί,
 ἀπονομίαι, τέλος πάντων ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα τὰ
 ἀναπαυόμενα εἰς τὴν πλέον ἐγνωσμένην ἀκεραιότητα
 τοῦ ἀνθρώπου, εἰς τὴν πλέον περίελεπτον εὐθύτητα,
 ἡρῶν δὲν ἤρχοντο πρὸς αὐτόν.

Ζῶν ὡς ἔζη, μετ' πολὺ μικρὰ πράγματα, ὁ συμβο-
 λαιογράφος ἔπραττε κατὰ τὰς ὁρέξεις του· αὐτὸς
 φυσικὰ κατεφρόνει τὸν κόσμον, τὰς ἐπιδείξεις, τὰς
 πολυδαπάνους ἐξαγοραζόμενας ἡδονάς· ἀλλὰ καὶ ἔλ-
 λει πῶς ἂν ἦτο διωργανισμένος, χωρὶς ἀμφιβολίαν
 θέλει ἀδιστακτικῶς υφιστάζει τὰς ἰσχυροτέρας το

κλίσεις εἰς τὴν τὸν ἐσύμφερε νὰ δεικνύη ἐπιφανῶς
 Ὀλίγα τώρᾳ καὶ περὶ τοῦ χρηματικῆς του. Ὁ
 ἄνθρωπος οὗτος ἦτον εἰς ἐκ τῶν υἱῶν τῆς μεγάλης
 γενεᾶς τῶν φυλαργύρων. Τοὺς φυλαργύρους πάν-
 τες οὐκ ἐπὶ τὴν ἐλπίαν καὶ κωμικὴν τοὺς παριστάνον-
 ἐποφιν ἐπὶ πλεον κακὸς φιλάργυρος ποτὲ δὲν προδόν-
 περαιτέρω τοῦ ἐγωῖσμου ἢ τῆς σκληρότητος. Οἱ
 λοι οἱ ἐξ αὐτῶν αὐξάνουσι τὴν περιουσίαν των θησαυρί-
 τες μόνον ἄλλοι (καὶ αὐτοὶ εἶναι ὀλίγιστοι), ψιφισ-
 νεύουσι δανειζόντες ἐπὶ τόκῳ· οἱ πλέον ἄτρομοι μὲν
 πολυμούν νὰ ἐμβλέψωσιν εἰς τὸν βόθρον τῆς ἐπικατα-
 γῆς (pigiote) ἀλλ' ἀνήκουστον σχεδὸν εἶναι τὸ νὰ
 ταπεινῇ φιλάργυρος τις, πρὸς ἐπαύξεισιν τῆς περιου-
 του, νὰ πράξῃ καὶ ἔγκλημα, φόνον παραδείγματος χά-
 Καὶ ἐννοεῖται.

Ἡ φιλαργυρία εἶναι πάθος πρὸ πάντων ἀρνητικῶν
 παθητικῶν. Ὁ φιλάργυρος, εἰς τοὺς ἀδιαλείπτους λυ-
 ρισμούς του, καταχρίνεται νὰ πλουτήσῃ μᾶλλον
 τοῦ μὴ ἐξοδέσειν, ἢτοι διὰ τοῦ συμπεριστελλεῖν βαθύ-
 δυν πλείοτερον περὶ αὐτὸν τὰ ὅρια τῶν τῆς πρώτης
 νάγκης, πρὸς διὰ τοῦ προσποκτῆν δαπάνη τῶν ἄλλ-
 ἀνθρώπων· ὑποφέρει μαρτύριον, ὡς αὐτοὶ εἶπεν· εἰ
 ὁ μάρτυς τῆς διατηρήσεως. Ἀδύνατος, δειλός, πονη-
 μάλιστα δὲ πρὸς ἐλπίαν καὶ προσεκτικός, ἀπεῖραν
 πρὸς τοὺς ἄλλους, ἀδιάφορος πρὸς τὰς δυστυχίας
 πλησίον του, τοῦλάχιστον δὲν εἶναι ποτὲ ὁ πρὸς
 αὐτῶν τῶν δυστυχίων· εἶναι κυρίως ὁ ἄνθρωπος
 ὑπαρκτότητος, τοῦ θετικοῦ, ἢ μᾶλλον, δὲν εἶναι φι-
 γυρος εἰμὴ διότι μόνον εἰς τὰ πράγματα πιστεύει,
 νον εἰς τὸ χρυσίον τὸ ὅποιον ἔχει ἐντὸς τοῦ ταμείου
 Αἱ κερδοσκοπίαί, αἱ τοκογλυφίαι αἱ ἀσφαλές-
 ὀλίγον τὸν δελεάζουν· ἐπειδὴ αὐταὶ τρέχουσι πάν-
 κίνδυνον, ὅσον καὶ ἂν ᾖ· ὁ κίνδυνος ἀπίθανος,

ἀργυρος προτιμᾷ νὰ θυσιάσῃ τὸν τόκον τῶν
 ἰσῶν του παρὰ νὰ ἐκθέσῃ εἰς περιπετείας τὸ
 αἶμά του. Ἄνθρωπος λοιπὸν ὅστις ἔχει ἐν τοιοῦ-
 τος σπανίως λαμβάνει τὴν θηριώδη ἀπόφασιν τῶν
 ῥίμων ἐκείνων αἵτινες, διὰ νὰ κατακυριεύσῃ μίαν
 τέτα σημαντικὴν, ῥιψοκινδυνεύουσι καὶ τὴν κε-
 ραίαν των.

ῥιψοκινδυνεύειν εἶναι λέξις ἀπεσβεσμένη εἰς τὸ
 ὅν παντὸς φιλαργύρου. Διὰ τοῦτο ὁ Ἰάκωβος
 ὁ Φεράνδος ἦτον, ὡς εἰπεῖν, περιεργοτάτῃ ἐξαίρεσις, εἰ-
 τε νέον ἴσως εἰς τὸ γένος τῶν φιλαργύρων. Ἐ-
 ἦ ὁ Ἰάκωβος Φεράνδος ῥιψοκινδύνευε, καὶ πρὸς
 εἰς τὴν πολυβουλίαν του, ἦτο σημαντικὴ.
 τὴν ὑποκρισίαν του, ἦτο βαθυτάτῃ εἰς τὸ πνεῦμα
 ἦτον ἀγγινοῦστατον καὶ γονιμώτατον εἰς τὴν
 αὐτητά του ἦτο καταχθόνιος, πρὸς τὸ νὰ μένωσι τὰ
 ἔργατά του, ἀτιμώρητα, καὶ ἤδη αὐτὰ ἦσαν πο-
 ῥηθμα. Ὁ Ἰάκωβος Φεράνδος παρίστανε μίαν ἐξαι-
 ρητικὴν.

Προσέτι οἱ τυχωδιωκτικοὶ καὶ δραστήριοι αὐτοὶ
 ῥιψοκινδυνεύουσι, οἱ οὐδέποτε ὀπισθοποδρῶντες ἐνώπιον οἱ αἰ-
 ῶντος ἀνοσιουργίας πρὸς τὸ νὰ πορίζωνται χρήματα,
 κατατρυχῶνται συνήθως ἀπὸ σφοδρὰ πάθη τὸ χαρτο-
 γονίον, τὴν πολυτέλειαν, τὰ φαγητὰ, τὴν κραυπάλαν.
 ὁ Ἰάκωβος Φεράνδος δὲν ἐγνώριζεν οὐδεμίαν τῶν
 ῥιμων καὶ ἀχαλινώτων τούτων χρειῶν διαβολώτατος
 ὑπομονητικὸς ὡς τοὺς παραχαράκτας, σκληρὸς καὶ
 φασιστικὸς ὡς τοὺς φανεῖς, εἶχε τὴν νηφαλιότητα
 τῆς ταξίν τοῦ Ἑξηνταβελόνου. Ἐν μόνον πάθος...
 ἄλλον εἰπεῖν μία μόνη ὀρεξις, ἀλλ' αἰσχροῦ, ἀλλὰ
 ῥιψοκινδυνεύου. Ὁ θηριώδης σχεδὸν, συνεχῶς τὴν κατήντα
 ῥιψοκινδυνεύου...
 ῥιψοκινδυνεύου...
 ῥιψοκινδυνεύου...

ῥιψοκινδυνεύου.

ΔΗΜΟΣΙΟ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΣ

Ἡ λαγνεῖα ἡ ζωώδης, ἡ λαγνεῖα τοῦ λύκου, τίγρεως. Ὅπόταν ἡ δριμύεια καὶ ἀκάθαρτος λύπη ἐμάστιζε τὸ αἷμα τοῦ εὐρώστου αὐτοῦ ἀνθρώπου, καὶ πυρετοὶ ἀνέβαινον ἐπὶ τῆς ὕψους του, ὁ σὺν τοῖς ἰατροῖς ἐνέφραττε τὸ λογικόν του· καὶ τότε, σμικρῶν ἀλλὰ κίς τὴν πανουργίαν του φρόνησιν, ἐστατο, ὡς εἶπομεν, τίγρις ἢ λύκος· μαρτυρία πρῶτον τοῦ πρὸς τὴν Λουίζαν ὀρμαί. Τὸ ὑπνωτικὸν θρασύτητα ὑποκρισία δι' ἧς εἶχεν ἀρνηθῇ τὸ ἔγκλημά του, ἦσαν δοτ' εἰπεῖν, πολὺ πλεον τοῦ ιδιώματος παρὰ ἡ βία ἡ φανερά. Πόθος βάνυστος, ὀρμὴ κτηνῶν ἀγρία περιφρόνησις, ἰδοὺ αἱ διάφοροι φάσεις τοῦ εἰς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον. Ὁ ἴστιν, ὡς τὸ ἀπέδειξε πρὸς τὴν Λουίζαν διαγωγὴ του, ἡ φιλοφροσύνη, ἡ εὐθύτης, ἡ γενναιοῦτης τὸν ἦσαν διόλου ἄγνωστοι. Ὁ Φεράνδος εἶχε δανείσει τὰ 1,300 φράγκα εἰς τὸν μετὰ τὸν καλὸν, ὥστε νὰ ἔχη μὲ τοῦτο παγίδα, τὴν ὑποδουλώσεως καὶ συγχρόνως ἐπικερδῆ ἐπιχείρησιν. εἶτο μὲν βέβαιος περὶ τῆς τιμιότητος τοῦ λιθογλύφου, ἥτις οὐρεν, ὅτι μίαν ἡμέραν θέλουν τὸν ἐπιστραφῆ τὰ χρήματα του, πλὴν μὲ ὅλα ταῦτα, διὰ νὰ ἀποφασίσῃ νὰ ἐκβάλῃ χρήματα ἀπὸ τὰς χεῖρας του ἦτο πολὺ μακρὰ ἡ ὥραιότης τῆς Λουίζης· βαθεῖαν πρέπει νὰ ἐπροξένησεν ἐντύπωσιν, καὶ οὕτως ἀπεφάσισε νὰ δοῖ αὐτὴν εἰς τὸν πατέρα της.

Παρακτὸς τῆς ἀδυναμίας ταύτης, ὁ Φεράνδος δὲν ἠγάπα εἰμὴ τὰ χρήματα.

Τὰ χρήματα διὰ νὰ ἔχη χρήματα.

Ὅχι διὰ ν' ἀπολαμβάνῃ τὴν διὰ τῶν χρημάτων ἐξαγοραζομένην ἀνεσιν τῆς ζωῆς, αὐτὸς ἦτο στωικὸς· ὅχι διὰ τὴν ἀνεσιν τὴν ὁποίαν ἠδύνατο αὐτὰ μίαν ἡμέραν νὰ τὸν προξενήσῃ· δὲν ἦτον ἀρκετὰ ποιῶν ὥστε νὰ ἠδύνατο· ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ τὰ χάρι-

πολλοὺς φιλάργυροί τινες; Ὁ, τι δὲ εἶχεν αὐτοὺς
 νὰ τὸ εἶχεν διὰ νὰ ἐξεύρη ὅτι τὸ εἶχε. Ὁ, τι δὲ
 αὐτοὶ ἄλλοι (φερ' εἰπεῖν, μίαν παρκαταθήκην τὴν
 ἐπὶ ἡγήκινε τις καὶ ἐνεπιστεύετο εἰς τὰς τιμίας
 αὐτοῦ), ὅταν ἀπέδιδε τὴν παρκαταθήκην τὴν
 ἐπὶ ἡγήκινε τοῦς αὐτοὺς ἐκείνους σπαραγμοῦ τὴν
 ἐκείνην ἀπελπισίαν ἦν καὶ ὁ χρυσόχοος Καρδίλλας
 (Cardillac) ὅποταν ἀπεχωρίζετο ἐγκαλώπιμα τι,
 τὴν ἐπεξεργασίαν τοῦ ὅποιου εἶχε καταβάλλει τοσοῦ-
 τόν ὥστε νὰ τὸ καταστήσῃ ἀριστοτέχνημα. Ἀλλ'
 τῶντι, διὰ τὸν συμβολαιουγράφον ἦτον ἐπιστὴς
 ἀριστοτέχνημα. ἢ καὶ ἡλίου προφανεστέραν φήμη τῆς
 ἀριστερίας του. Τῶντι, δι' αὐτὸν, μία παρκαταθήκη
 ἀδελφικὴν τὸ ὅποιον δὲν ἠδύνετο ν' ἀποδώσῃ
 εἰς παρκατορὸν ὀδύνης. Πόσῃ προφύλαξιν, πόσῃ πο-
 τείαν, πόσῃ βελτιουργίαν, πόσῃ ἐπιδεξιότητι, πόσῃ
 ἡγῆται, εἰς ἕνα λόγον δὲν μετῆρχετο καὶ αὐτὸς διὰ νὰ
 τὴν ποσότητά ταύτην εἰς τὸ κιβώτιόν του!

Παρκαταθιόντες εἰς τὴν ἱστορίαν ταύτην θέλομεν ἰδεῖν,
 τίνων μέσων, ἀληθῶς θαυμασίων, συνθέσεως καὶ
 ἡγῆται, κατ' ὁρθωσὲ νὰ καταβροχθήσῃ ἀτιμωρητὶ
 ἀνθρώπου σημαντικὰς ποσότητας χρημάτων. Ἡ ὑπο-
 κρίσις, μυστηριώδης ζωὴ του τὸν μετέδιδε συγκινή-
 σεις ἀδελφικὰς, τρομερὰς, ὁποῖας μετὰδίδει τὸ χαρτο-
 παίγιον εἰς τὸν χαρτοπαίκτην. Κατὰ τῆς παρουσίας ὁ-
 κρινεῖν γένει, ὁ Ἰάκωβος Φερνάνδος ἀντιπαρέταττεν ὡς προ-
 κρινεῖν τὴν ὑποκρισίαν του, ἐπαινεῖ τὴν πανουργίαν του,
 τὴν θαρσύνειτά του, τὴν κεφαλὴν του... καὶ ἐπαινεῖ
 τοῦ βελούδου, κατὰ τὸν κοινὸν λόγον' ἐπειδὴ ὑπεκ-
 ρίνετο τὴν ἀνθρωπίνην δικαιοσύνην, ἣν ἐχαρρακτήριζε
 ἀδελφικῶς καὶ παρκαταθιτικῶς ὡς καπνοδόχην ἥτις ἠδύνα-
 ται νὰ κρημνισθῇ μίαν ἡμέραν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του,
 μὴ κερδίζεῖν διηρημένους ζημιοῦσθαι. Τόσον ἐμφο-

τον ἦτον εἰς αὐτὸν τὸ ἐγκλημα ὥστε, εἰς τὴν
 εἰσωνίαν του, κέρδος ἀδιάκοπον ἀπεκάλει τὴν ἀπὸ
 τον ὑπόληψιν καὶ τὴν ἀπεριόριστον ἐμπιστοσύνην
 ἐνέπνεεν, ὅχι μόνον εἰς τὸ πλῆθος τῶν πλουσίων
 τῶν του, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς δευτέρως τάξεως πό-
 λις καὶ εἰς τοὺς χειροτέχνους τῆς συνοικίας του. Πλὴν
 ἐξ αὐτῶν ἔθετον τὰ χρήματά των εἰς τὰς χεῖρας
 λέγοντες « Τῶνόντι, ἐλεήμων δὲν εἶναι, εἶναι κατὰ
 στύχιν θεοδολαβῆς πολὺ· ἀλλ' εἶναι ἀσφαλέστερον
 κυδοιμήσεως καὶ τοῦ δημοσίου ταμείου τῆς φειδου-
 λίας· ὅλην τὴν σπανίαν του ἐπιδεξιότητα, ὁ ἄνθρωπος
 οὗτος εἶχε πράξει· δύο ἐξ ἐκείνων τῶν σφαλμάτων
 ὅποια οἱ πονηρότεροι ἐγκληματῆται δὲν δύνανται
 ποσύγῃ ποτὲ σγεδόν. Ἀναγκασμένος ἀπὸ τὰς
 στάσεις, εἶναι ἀληθές, συμπαρέλαβε δύο συντρόφους
 σφάλμα τοῦτο, τὸ μέγα, ὡς ἔλεγεν ὁ ἴδιος, ἐδιορί-
 κατὰ μέρος· αὐδαίς ἐκ τῶν δύο συντρόφων δὲν ἠδύ-
 ναν τὸν ἀπολέσθαι χωρὶς νὰ ἀπολεσθῇ καὶ αὐτός·
 ἀμφότεροι, ἂν τὸν ἐπρόδιδαν ποτὲ, ἤθελον ὑπομ-
 νῆν αὐτὴν μετ' ἐκείνου ποινὴν. Ἐντεῦθεν λοιπὸν
 ἤσυχος. Πλὴν μὴ φθάσας εἰσέτι εἰς τὸ τέρας
 ἐγκλημάτων του, ἀπεξήμιούτο διὰ τὴν δυσσεβή-
 τῆς συνενοχῆς ἀπὸ τὴν ἐγκληματικὴν συναρρώγη-
 εἰσέτι ἐκαρπούτο ἐκ τῆς συντροφίας ταύτης.

Τώρα καὶ περὶ τοῦ φυσικοῦ τοῦ Κ. Φεράνδου,
 εὐθὺς εἰσάγομεν τὸν ἀναγνώστην εἰς τὸ γραφεῖον
 συμβολαιογράφου, ὅπου θέλομεν ἐπανεύρει τὰ κυρι-
 ῶτα πρόσωπα τῆς παρούσης διηγήσεως.

Ὁ Κ. Φεράνδος ἦτο πεντηκοντούτης· ἀλλὰ μόλις
 ἐφαίνετο τεσσαρακοντούτης· εἶχεν ἀνάστημα μέτριον
 καμπύλον ὀλίγον, ὠμούς πλατεῖς· ἦτον εὐρωστός,
 σπύς, κόκκινος, τριχώδης ὡς ἄν ἄρκτος. Τὰ μαλλία
 κεφαλῆς του ἐπεπεδούντο ἐπὶ πᾶσι χροτάφων του,

σαντα τὴν θυρίαν των καὶ ἀγκυλιτοῦντα. Ἐν
 μὲ ἀμέλειαν πολλήν· ἀμέλειαν ἥτις κατήντα πλε
 πκρότης, ἀλλ' ἦτο καὶ φύσει ρυπκός· τὸ κατὰ
 διημερίαν ἢ τριημερίαν ξυριζόμενον πρόσωπόν τ
 βρώμερόν του καὶ ρικνὸν κρινίον, οἱ πλατεῖς το
 μελανοστεφεῖς εἰς τὰ ἄκρα των ὄνυχες, ἡ ἀποφο
 τράγου ἀποφορά, αἱ τετριμμένοι παλαιαὶ ροδαί
 του, ἡ λιπκρά του κόμη, οἱ σχοινοειδεῖς λαιμοί
 του, αἱ λινόμαυροι κνημίδες του, αἱ χονδραὶ του
 δεῖ, ὅλα ταῦτα ἐσύσταινον εἰσέτι παραδόξως τ
 τὴν του παρὰ τοῖς πελάταις του, δίδοντα εἰς τ
 θρίαπον αὐτὸν ἦθος ἀπκρητοῦ τῶν ἐγκοσμίων πρα
 των, εὐωδίαν πρακτικοῦ φιλοσόφου, γρητεύουσαν α

Εἰς ποίας ἀρέξεις, εἰς ποία πάθη, εἰς ποίας
 μίας θέλετε, ἔλεγεν ὁ κόσμος, νὰ θυσιάσῃ αὐτός
 ὁρῶπος τὴν ἐμπιστοσύνην ὅσῃς χαίρει; . . . Αὐτὸν
 δίδει ἐξήντα ἔσως χιλιάδας φράγκων κατ' ἔτος
 αἶκός του σύγκειται ἀπὸ μίαν ὑπερέτριαν καὶ
 γραίαν οἰκονόμον· ἡ μόνη του ἡδονὴ εἶναι νὰ π
 ται πᾶσαν κυριακὴν εἰς τὴν λειτουργίαν καὶ εἰς τ
 σπερινόν· ἐκεῖνος μελόδραμα κἀνὲν δὲν κρίνει ἀντ
 τῆς σοβαρᾶς ψαλμωδίας τοῦ ὀργάνου τῆς ἐκκλη
 συναναστροφὴν καμμίαν ἀνταξίαν τῶν ἐσπερῶν
 ποίας περνᾷ εἰρηνικῶς εἰς τὴν γωνίαν τοῦ πυρ
 μετὰ τοῦ ἐφημερίου τῆς συνοικίας του, ἀφοῦ σπ
 ἐκ τοῦ λιτοῦ του δείπνου· τέλος πάντων αὐτός
 ὁρῶπος χαρὰν του μόνην ἔχει τὴν χρηστότητά του
 ἐπὶ τῆς τιμιότητός του ἑπαρσιν, τὴν ἐκ τῆς εὐσε
 του εὐδαιμονίαν.

Τοιαύτην κρίσιν ἐπέφερον οἱ σύγχρονοι τοῦ Ε
 κώθου Φεράνδου περὶ τοῦ επανίου καὶ μεγάλου τ
 ρετὴν ἀνθρώπου αὐτοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Κ. Φεράνδου ἦτον ὡσάν ὅλα τὰ γρα-
φεία οἱ γραφεῖς τοῦ ὡσάν ὅλους τοὺς γραφεῖς. Εἰσῆλ-
θες εἰς αὐτὸ δι' ἀντιθαλάμου τέσσαρας μόνον πα-
ρὰς καθέδρας ἔχοντος ἀντὶ παντός ἐπίπλου. Εἰς τὸ
αὐτὸ γραφεῖον, ἔχον γύρωθεν, ἐπὶ τῶν τεσσάρων τοί-
χων, θήκας περιεχούσας, μέσα εἰς ναστόχάρτα (καρτό-
ν) τὰ ἐπίσημα ἐγγράφα τῶν πελατῶν τοῦ Κ. Φεράν-
δου, πέντε νέοι, κεκλιμένοι ἐπὶ ἀναλογίῳν ξυλίνων, με-
τανοσθεμμένων, ἐγέλων, συνωμίλουν ἢ ἔπαιζον μὲ τοὺς
ἐλάμους των γράφοντες ἀταξίας. Ὑπῆρχεν ἔπειτα εἰς
τὸν δόμο, καὶ αὐτός πλήρης ναστοχάρτων, ὅπου συνή-
κοντο ὁ κύριος Ἀρχιγραφεὺς μετ' αὐτὸν, ἀκόμη
ἑνὶ δωμάτιον εὐκαιρον, τὸ ὅποιον πρὸς πλειοτέραν κρυ-
ψιμότητα διεχώριζε τὸ σπουδαστήριον τοῦ συμβολαιο-
γράφου ἐκ τοῦ προδόμου· ἰδοὺ παντέλειον τὸ πάντα-
τον αὐτὸ ἐργαστήριον.

Δύο ὥραι μετὰ μεσημβρίαν ἐσήμαινον εἰς παλαιὸν
ὥρολόγιον μέγα, ἱστάμενον μεταξὺ τῶν δύο παρα-
ρῶν τοῦ γραφείου· μεταξὺ τῶν γραφῶν ἐβασίλευε
ἡ παραχῇ· ταύτης τὴν αἰτίαν θέλομεν μάθει ἀπὸ τὰ
ῥηθῆς τεμάχια τινα τῆς συνομιλίας των·

— Τῇ ἀληθείᾳ, νὰ μ' ἔλεγε ποτὲ κἀνείς, ὅτι ὁ Φραγ-
σκιος Γερμανὸς ἦτο κλέπτης, εἶπεν εἰς τῶν νεανίων,
ἐλα ἀποκριθῇ· Ψεύστης εἶσαι καὶ σήμερον καὶ αὔριον!

— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιον! . . .

— Κ' ἐγὼ, ἀδελφέ! . . .

— Τόσπην ἐντύπωσιν μοῦ ἔκαμην ὅταν εἶδον νὰ τὸν

παίρνη ὁ στρατιώτης, ὥστε δὲν μ' ἔμεινε πλέον
νὰ φάγω . . . Ἀγκυλᾶ, εἰπέ μου, δὲν ἔχασα καί
λον πρᾶγμα· τὰ καθημερινὰ, ἔξυρεις, μαγειρεύεις
τῆς κυρᾶ Σεραφίνας . . . Ἐπειδὴ, καθὼς λέγει
τῆς Ἐλδώρας ἀοιδός·

Διὰ τὰ φάγῃς τὰ νικιὰ τῆς τσάτισα Σεραφίνας·

Πρέπ' ἡ κοιλιά σου τρεμπούρᾳ νὰ παίξῃ ἐκ τῆς πίτας

— Αἶ, μάς ἄρχησες, πάλιν, Κικλαμέλα, μὲ τοὺς
χοῦς σου!

— Ἐνα ποιητὴν πωλῶ! ποῖος τὸν παίρνει!

— Ἐντοσοῦτω, ἃς ἀφήσωμεν τὰς ἀστείότητάς
κὴ τοῦ ἦλθε τοῦ δυστυχοῦς τοῦ Γερμανοῦ.

— Διάβολε! δεκαεπτὰ χιλιάδες φράγκα, δὲν
παίξες γέλασε!

— Ἀκούεις!

— Ἐνῶ, ἀδελφὲ, δεκαπέντε τώρα μῆνας καὶ
ἦτο παρίας, ποτὲ λεπτὸν δὲν εἶχε λείψει τοῦ Κ.
φρανδοῦ! . . .

— Ἐμένα μὲ φαίνεται ὅτι ὁ Κ. φεράνδος ἀδικοῦ
καμὲ νὰ παραδώσῃ εἰς χεῖρας τῆς ἐξουσίας τὸν Γερ-
μανόν, ἀφοῦ ὁ δυστυχὴς νέος ὤμνυε καὶ πάλιν ὤμνυε
μόνον 1,300 φράγκα ἐπῆρεν εἰς μάλαγμα.

— Καὶ ἀφοῦ μάλιστα σήμερον τὸ πρωὶ τὰ ἐπέστρεψεν
διὰ νὰ τὰ βάλῃ πάλιν εἰς τὸ ταμεῖον, ἐνῶ καὶ ὁ
Φεράνδος ἔστειλε νὰ κράξῃ τὸν στρατιώτην.

— Αὐτὸ, ἀληθινὰ τὸ κακὸν ἔχουν ὅσοι εἶναι αὐτοί
ρότατοι εἰς τὴν τιμὴν ἐπάνω, ὡσὰν τὸν παραυθέντη
τίποτε δὲν τοῦς δυσωπεῖ!

— Καί βέβαια . . . οὕτω μόνον ἀπλῶς καὶ ὡς ἐπὶ
στέλλουν εἰς τὴν φυλακὴν ἕνα νέον ὅστις τόσον καὶ
ὑπῆρξεν ἀνεπίληπτος εἰς τὸ παραμικρόν!

— Ὁ Κ. φεράνδος λέγει ὅτι τὸ κάμνει διὰ τὸ
δειγμὰ.

Καὶ τί παράδειγμα τάχα; Φίλε μου, ὅταν ἦσαι
τὸ παράδειγμα - δὲν ἔχει νὰ κάμῃ τίποτε· καὶ
δὲν ἦσαι τοιοῦτος, γνωρίζεις πολὺ καλὰ ὅτι ἂν
ἀνακαλύπτεσαι.

Σὲ λέγω δὲ, ὁ στρατιώτης ἔκαμε σήμερον τὴν τύ-
του μὲ τὸ σπίτι μας . . .

Τί;
Ἀμὴν τὸ πρωὶ ἐκουβάλησε τὴν Λουίζα τὴν πρω-
ῆς ἔπειτα τὸν Γερμανόν . . .

Ἐγὼ, μὲ φαίνεται, ὅτι τοῦ Γερμανοῦ τὸ πρᾶγμα
εἶναι ἀποδεδειγμένον ἀρκούντως . . .

Ἀφοῦ τ' ὠμολόγησεν ὁ ἴδιος!

Ὁμολόγησε· τί ὠμολόγησεν; ὅτι ἐπῆρε 1,300
φράγκα· ἔστω· ἀλλὰ διαμαρτύρεται, σχίζει τὰ φορέμα-
τα ὁ νέος ὅτι τὰ ἄλλα 15,000 φράγκα εἰς τραπε-
ζογραμμάτια, τὰ ὅποια λείπουν ἀπὸ τὸ ταμεῖον,
700 φράγκα εἰς μετρητὰ, δὲν τὰ ἐπῆρεν αὐτός.

Ἀληθινά· ἀφοῦ τὸ ἓνα ὁμολογεῖ, πῶς νὰ μὴν ὁ-
μολογῇ καὶ τὸ ἄλλο;

Τρόντι· ὅ,τι παιδεῖαν θὰ λάβῃ διὰ 500 φράγκα,
αὐτὴν καὶ διὰ 15,000.

Ναί· ἀλλὰ κρύπτει τὰς 15,000, καὶ, ὅταν ἐκβῇ
τὴν φυλακὴν, ἔχει νὰ ζύσῃ ὅπως οὖν τὸ δόντι του.
καθὼς τὸ εἶπε καὶ ὁ μελωδικὸς ὁ κύκνος τῆς
Καμβρουπόλεως·

Ἐχει κόπο τὸ σφουγγάτο

ὡς ποῦ νὰ σοῦ ποῦν· νὰ, φάτο.

Νὰ σὲ 'πάρ' ὁ διάβολος, νὰ 'πάρῃ, ναί, μὲ τὴν
ητοιχομανίαν σου!

Δὲν ἀφήνει νὰ ὁμιλήσῃ κάνας καὶ ὀλίγον σπου-
δαίως.

Νὰ δά· ὁ Ἰαβουλίδης ἐπιστρέφει· θ' ἀπορήσῃ νὰ
ἀκούσῃ καὶ αὐτός!

— Τί πράγμα, παιδιά μου, ε, τί πράγμα;
νέον πάλιν περι τῆς Λουίζης;

— Δισκόλου γυριστή! ἂν ἤρχετο ἀρχήτερα,
καὶ σὺ νὰ ἰδῇς· ἀλλὰ σὲ στέλλουν διὰ μαμὴ κ' ἐπι-
φεις πάντοτε λεχοῦσα.

— Καὶ τί νομίζεις, κύριε, τὸ διάστημα ἀπ' ἐδὲ
τὴν ὁδὸν Χαιλώτου; ὅσον ἀπέχει τὸ ἕνα σου αὐτὸ
τὸ ἄλλο.

— Καλὰ! . . . καλὰ!

— Αἶ! καὶ ὁ πολυθρόλλητος αὐτὸς ἀντικόμης
Σάλιντ-Ρεμῆ;

— Δὲν ἦλθεν ἀκόμη;

— Ὁχι.

— Παράξενον! καὶ ἦτον ἑτοιμον τὸ ἀμάξι τοῦ
κινήτη μου εἶπε διὰ τοῦ θαλαμηπόλου τοῦ ὅτι ἂν
ἔρχεται· ἀλλὰ καθὼς ἐκατάλαβα ἀπὸ τοῦ ὑπὸ
τοῦς λόγους δὲν εἶναι τόσο ἐυδιάθετος . . . Νὰ ἴδῃ
κύριοί μου, ἕνα οἶκον! . . . ἕνα μικρὸν παλάτι! . .
πολυτέλεια! . . . θαρρεῖς ὅτι εὐρίσκεσαι εἰς καμὴν
ἀπ' ἐκείνας τὰς οἰκίας τῶν ἀρχόντων τοῦ περασ-
αἰῶνος . . . καθὼς τὰς περιγράφει ὁ Φωβλάς. ὦ!
βλάς . . . μάτια μου ἐσὺ Φωβλάς! — εἶπεν ὁ γρά-
ἀποθέτων τὸ ἀλεξιέροχόν του καὶ λύων τὰς ἐνδρῶ-
του (secques).

— Μὲ τὴν γνώμην σου κ' ἐγὼ, Ἰκβουλίδη. Δι-
κούεις τί εἶπε καὶ ὁ Ὅμηρος, ὁ περίφημος ἐκεῖνος
στραβός;

Φωβλάς ὁ ἐκπρόδοτος καὶ πάλιν αὖ, εἶκα!

Τὴν δόμναν ἀφοῦ ἄρηνεν ἔτρεχ' εἰς τὴν ποντίκα.

Πρέπει νὰ εἰσέρχετε, κύριοι, ὅτι ἡ πορτεία εἶναι
ἀπὸ τὰς χορευτρίδας τοῦ θεάτρου, (ἀφοῦ φύγη ὁ κό-
καὶ σβύσουν τὰ φῶτα).

Ἄπρ' Ὅνα κοιμητὴν πωλοῖ! ποῦτος σὸν παίρνεις!

- Λογιστετε, αφήσετε αυτά... Τη λοιπόν, Ἰαβουλί-
 — ὁ οἶκος, λέγεις, τοῦ ἀντικόμητος Δε Σαίντ-Ρεμὴ εἶ-
 — δον δίδεται λαμπρὸς.
- Πυραμιδικὸς, σὲ λέγω.
- Ἰδοὺ λοιπόν πόθεν ὑπέπεσεν εἰς χρεὴν ὁ κύριος ἀν-
 — τικόμη.
- Ὁ δημόσιος κλητὴρ μᾶς ἔστειλε σήμερον μίαν
 — πτασιν 34,000 φράγκων τὰ ὅποια θὰ πληρωθοῦν ἐδῶ·
 — αἰνῶς εἰς τὸν ὅποιον χρεωστέεται ἡ ποσότης, ᾗθέλῃσεν
 — τῷ, δὲν ἐξεύρω διατῆ.
- Τώρα νὰ τὸν ἰδῶ τὸν καλὸν σου ἀντικόμητα· τῷ-
 — πλέον δὲν ἐμπόρει ν' ἀπαφύγη· χθὲς τὸ ἐσπέρας ἐπέ-
 — τρεψεν ἀπὸ τὴν ἐσχάτην, ὅπου πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἦτο
 — ἐμμένον, ἐπειδὴ τὸν ἐκυνηγούσαν οἱ ἐμποροφύλακες.
- Ἀλλὰ πῶς δὲν ἔλαβαν κράτησιν τῶν πραγ-
 — μάτων του;
- Ναί, τὸν ἦρξεν! πρῶτον μὲν ὁ οἶκος δὲν εἶναι
 — ὁμοῦς του· τὰ ἐπιπλα εἶναι εἰς ὄνομα τοῦ θαλαμηπόλου
 — ὅστις λέγει ὅτι τὰ ἔχει ἀπλῶς ἐνοικιασμένα εἰς
 — τὴν κλίσιν, ἀντικόμητα· τὸ αὐτὸ ἐπιστηρίζει καὶ ὁ ἀμα-
 — τῆς του, λέγων ὅτι τὰ μεγαλοπρεπῆ ἔκείνα ὀχήμα-
 — τα καὶ οἱ ἵπποι ἀνήκουσιν εἰς αὐτὸν καὶ ὄχι εἰς τὸν Σαίντ-
 — Ρεμὴ, ἀλλὰ τοῦ τὰ ἔχη νὰ τὰ μεταχειρίζεται πρὸς τὴν
 — τὸν μῆνα. Εἶναι σὲ λέγω τεχνίτης. Ἀλλὰ τί με εἶ-
 — πετε προτῆτερα; τί νέον ἠκολούθησεν ἐδῶ εἰς τὴν ἀ-
 — ττισίαν μου;
- Φαντάσου νὰ ἔμβῃ ἐδῶ πρὸ δύο ὥρων ὁ Κ. Φεράν-
 — ος πλήρης θυμοῦ· — «Δὲν ἦλθεν ἀκόμη ὁ Γερμανός;»
 — αὐτὸς ἐρωτᾷ. — «Ὁχι, κύριε. — «Εἶδες, ὁ ἀχρεῖος, νὰ μοῦ
 — λάβῃ ἀπόψε 17,000 φράγκα!»
- Τί; ὁ Γερμανός... νὰ κλέψῃ... Δὲν παγαίνεις!
- Νὰ ἰδῇς, νὰ ἰδῇς.
- «Τί λέγετε! εἰσθε βέβαιον, πρᾶγμα αἰσθητὸν, ἐξ ουρανοῦ»
- (ΤΟΜΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ.)

φωνάζαμεν ολοι μας. — Σας λέγω, κύριοι, επανέλ-
 Κ. Φεράνδος, ὅτι γθές ἔβαλα εἰς το συρτάρι του
 ὅπου αὐτός ἐργάζεται δεκαπέντε τραπεζιτικά ἀπο-
 φράγχα τὸ καθέν, καὶ 2,000 φράγχα εἰς μάλα γρη-
 εἰς ἓνα μικρὸν κουτί ὅλα ἀφαντά· — Ἐκεῖ, νά
 γέρων Μανώλης, ὁ θυρωρός μας· — Ἀυθέντη, ὁ στ-
 της εἶναι κάτω.

— Καὶ ὁ Γερμανός;

— Πρόσμενε δὲ ν' ἀκούσης. . . Γυρίζει ὁ Κ. Φερ-
 καὶ λέγει πρὸς τὸν θυρωρόν. Ἄμα ἔλθῃ ὁ Κ. Γερμ-
 εἰπέ τον ν' ἀναβῇ, χωρὶς νά τον ἀναφέρῃς τίποτε ἄλλ-
 Θέλω νά τον καταισχύνω ἐνώπιόν σας, επανέλαβεν ὁ Φ-
 ράνδος. Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἐρχεται καὶ ὁ
 μανός, ὁ δυστυχής, ὡσάν νά μὴν ἠκολούθει τίποτε· ἡ
 Σεραφίνα εἶχε φερεῖ τὸ πρόγευμα κατ' ἐκείνην τὴν τι-
 χαιρετᾷ λοιπὸν αὐτὸς τὸν Κ. Φεράνδον, μᾶς καλημέ-
 ἡσυχα ἡσυχα. — Γερμανέ, δὲν προγευματίζεις; —
 ὁ Κ. Φεράνδος. — Ὅχι, κύριε· εὐχαριστῶ, δὲν ἔχω ὅ-
 — Κάτι ἀργὰ ἤλθες σήμερον; — Εἶχα νά ὑπάγ-
 πρωτὶ εἰς Βελλεβίλλην διὰ μίαν ὑπόθεσιν. — Διὰ νά
 ραχώσης ἐκεῖ τὰ χρήματα τὰ ὅποια μοῦ ἐκλεψες; —
 κραξεν ὁ Κ. Φεράνδος μὲ φωνὴν τρομεράν.

— Καὶ ὁ Γερμανός; . . .

— Ὁ Γερμανός, ὁ δυστυχής, βλέπεις καὶ γίνεται ἡ
 του ὡσάν τοῦ νεκροῦ. — Κύριε, ἀποκρίνεται τραυλι-
 σας παρακαλῶ, λυπηθῇτέ με. . .

— Τῶντι λοιπὸν, εἶχε κλέψει;

— Πρόσμενε, σὲ λέγω, νά ἴδῃς τὸ τέλος. — Λυπη-
 με! — λέγει πρὸς τὸν Κ. Φεράνδον. — Λοιπὸν τ' ὅμοι-
 γεις καὶ μόνος σου; — Μάλιστα, κύριε . . . ἀλλ' ἰδοὺ
 χρήματα τὰ ὅποια λείπουν. Ἠλπίξα νά τὰ ἐπιστ-
 εἰς τὴν θέσιν των σήμερον τὸ πρωτὶ πρὶν ἀκούῃ ἐξυπ-
 τε· κατὰ δυστυχίαν ἓνας ὁστις μοῦ ἐκράτει μίαν μί-

...παι, καὶ τὸν ὅποιον ἤλπιζα νὰ εὑρῶ χθές τὸ ἐσπέ-
 ρας τὸν αἰκὸν του, ἐπῆγεν εἰς Βελλεβοῖλλον πρὸ δύο
 ὥρῃς ὅθεν ἠναγκάσθην νὰ ὑπάγω σήμερον τὸ πρωτὶ
 καὶ αὐτόν... Ἰδοὺ διατί ἤργησα... "Παρτον, κύριε
 ἀνδρ, λυπηθῆτέ με! Αὐτὰ τὰ χρήματα τὰ ἐπῆρα ἐ-
 νὴ ἡμὴν βέβαιος ὅτι θὰ τὰ ἐπιστρέψω σήμερον τὰ
 καὶ εἰς τὴν θέσιν των. Ἰδοὺ τὰ 1,300 φράγκα εἰς
 μάλαγμα.— Τί, τὰ 1,300 φράγκα! — ἀνέκραξεν ὁ Κ.
 Φεράνδος—1,300 φράγκα! Σὺ μοῦ ἐκλεψες, ἀπὸ τοῦ
 ταβιρὶ τοῦ γραφείου τῆς ἐπάνω κάμερης, δεκαπέντε τρα-
 χητικὰ ἀπὸ χίλια φράγκα τὰ καθέν, τὰ ὅποια εἶχα
 εἰς ἓν χαρτοφυλάκιον πράσινον, καὶ χωριστὰ 2,000
 φράγκα εἰς μάλαγμα.— Ἐγώ!... ποτέ! — ἀνέκραξεν
 ὁ Γερμανὸς καταπεπληγμένος. — Ἐγὼ ἐπῆρα
 1,300 φράγκα εἰς μάλαγμα... ὀβολὸν περιπλέον. Εἰς
 τοῦ ταβιρὶ δὲν εἶδα χαρτοφυλάκιον μόνον 2,000 φράγ-
 κα εἰς μάλαγμα ἦσαν μέσα εἰς ἓνα κουτί.— "Ω! τὸν
 ἀνδρ, τὸν ἀσυνείδητον!... — ἀνέκραξεν ὁ Κ. Φεράν-
 δος.— Ὅπως ἐκλεψες τὰ 1,300 φράγκα, ἐκλεψες καὶ τὰ
 ἄλλα τὰ κριτήριον τὰ καθαρίζεις... Ἀκούεις ἐκεῖ,
 κατὰ κράτος τὴν ἐμπιστοσύνην μου εἰς τοιοῦτον βλα-
 βὴν! σὲ διορθώνω ἐγώ. Νὰ γίνῃ ἓνα παράδειγμα... —
 ὁ Κ. Φεράνδος πάντων, Ἰαβουλιδῆ μου, ἀνέβη ὁ στρατιώτης ὁμοῦ
 ἓνα ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον διὰ τὰ πρακτικά, καὶ
 ἀνέβη καὶ τοῦ κουβαλοῦν τὸν καλὸν σου Γερμανόν!

— Δυστυχία!... Ὁ Γερμανὸς... ὁ Γερμανὸς...
 ὁ νέος ὅστις ἐφαίνετο τὸσον σεμνός... τὸσον τίμιον
 καὶ δίκαιος!...

— Αὐτὸς ὁ νέος, ὡσάν νὰ προησθάνετο τώρα μερι-
 κὰς ἡμέρας τὴν συμφορὰν ἣτις ἐμέλλε νὰ τὸν συμβῇ.

— Διατί;

— Τὸν ἐβλεπα τώρα ἐσχάτως πολὺ συλλογισμένον.

— Ὅτι ἦτον ἴσως διὰ τὴν Λουίζα.

- Διὰ τὴν Λουίζα;
- Ξεύρω· κ' ἐγὼ . . . κατὰ τοὺς λόγους τοὺς
 μὲ εἶπεν ἡ κυρά Σεραφίνα σήμερον τὸ πρωὶ . . .
- Τί; τί; εἰς τὴν ζωὴν σου . . .
- Ὅτι αὐτὸς ἦτον ὁ ἐραστὴς τῆς Λουίζης . . .
 πατὴρ τοῦ παιδίου.
- Εἶδες, εἶδες τὸν σιγανὸν ποταμὸν!
- Εἰς τὸν Θεόν σου!
- Πολὺ πρᾶγμα!
- Εἶναι ψεῦμα!
- Ὁ Ἰαβουλίδης λέγει ὅτ' εἶναι ψεῦμα· πάθον
 γνωρίζεις ψεῦμα;
- Θὰ εἶναι δεκαπέντε ἡμέραι σχεδόν, ὁ Γερμανὸς
 ἐξεμυστηρεύθη ὅτι· ἡγάπα· ἐμμανῶς, ἐμμανέστατα
 μικρὰν τεχνίτριαν, κόρην τιμίαν, τὴν ὁποίαν ἐγνώρι-
 εἰς ἓνα οἶκον ὅπου εἶχε κατοικήσει· μ' ἔλεγε περὶ αὐ-
 καὶ τὰ ὄμματά του ἔτρεχον.
- Ἀκουε· τώρα τὸν Ἰαβουλίδην! τί κάθηται
 ψάλλει!
- Λέγει ὅτι λατρεύει τὸν Φωβλά, κ' ἔπειτα δὲν
 ταλαμβάνει ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ ἔχη τις ταύτοχρον
 ἑταίραν τὴν μίαν καὶ ἐρωμένην τὴν ἄλλην. Ἐπει-
 καθώς λέγει καὶ ὁ ἀβρότατος Βερτολδίνος εἰς τὰς
 τὸν μέγαν βασιλέα Ἀρταξέρξην Νουθεσίας του.
- Ἐμπορεῖς καὶ μὲ τὴν μίαν. ἔμπορεῖς καὶ μὲ τὴν ἄλλην
 ὅσον πλείωτερας ἔχῃς, τόσον μικροτέραν ζάλην.
- Τοῦ διαβόλου τὸν πονητὴν! τί νὰ τὴν κάμῃς
 αὐτόν!
- Ἐγὼ σὰς λέγω ὅτι ὁ Γερμανὸς ψεύεται μὲ
 σωστά του . . .
- Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον
 ἀρχιγραφεύς.
- Αἶ, κύριε Ἰαβουλίδην, εἶπεν, ἐπήγετε παντοῦ·
 Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βιέννης

Μάλιστα, κυρία Δούκα, ὁ Κ. Δε-Σαιντ-Γερμὴν ὅπου
ἀντὶ ναὶ θὰ ἔλθῃ νὰ πληρώσῃ.

Ἡ δὲ κυρία κόμησσα Μὰκ Γρηγορίου;

Ἐπῆγα καὶ εἰς ἐκείνην... ἰδοὺ ἡ ἀπόκρισις.

Ἐπῆγατε καὶ εἰς τῆς κυρίας Δ' Ὀρβίγνη;

Μὲ εἶπεν ὅτι ὑπερευχαριστεῖ τὸν Κ. Φεράνδον ὅ-
τι χθὲς ἀπὸ τὴν Νορμανδιάν' δὲν ἤλπιζε νὰ ἔχῃ ἀ-
κούσῃ τὸσον ὀγλίγωρα ἰδοὺ ἡ γραφή της. Ἐπέρασα
ἀπὸ τοῦ ἐπιστάτου τοῦ Κ. μαρκεσίου Δ' Ἀρβίλλ, ὡς
εἶχε παρακαλέσει ὁ ἴδιος, διὰ νὰ μὲ πληρώσῃ τὰ ἔ-
ργα τοῦ πωλητηρίου ἐγγράφου τὸ ὅποῖον τὸν ἐπῆγα
χθὲς καὶ μοῦ ὑπέγραψε.

Τὸν εἶπετε, βέβαια, ὅτι δὲν ὑπάρχει τόση βία;

Μάλιστα, ἀλλ' ὁ ἐπιστάτης ἠθέλησε νὰ πληρώ-

ἰδοὺ τὰ χρήματα... Ἄ! ἐλησμονήσα. Ὁ Κ.

ἐκείνης εἶπεν ὅτι δὲν πειράζει, ὅς καμῇ ὁ Κ. Φεράν-

δως ἀγαπᾷ, καὶ εἶναι καλῶς καμωμένα.

Δὲν ἔδωκεν ἐγγράφως τὴν ἀπόκρισιν;

Ὁχι, εἶπεν ὅτι δὲν εἶχε καιρόν.

Πολὺ καλὰ.

Σήμερον θὰ ἔλθῃ καὶ ὁ Κ. Κάρολος Ῥοβέρτης νὰ

ἀντὶ εἰς τὸν Κ. Φεράνδον φαίνεται ὅτι χθὲς ἐκτυπή-

μὲ τὸν δούκα Δε-Λυσσηναϊ.

Εἰς μονομαχίαν; καὶ ἐπληρώθη ἴσως;

Δὲν πιστεύω, ἤθελαν μὲ τὸ εἰπεῖ οἱ ἄνθρωποι τοῦ.

Ἄ! ἔρχεται ἓνας δίφρος...

Ὡ! τί ὠραίοι ἵπποι! πόσον εἶναι ἀκάθεκτοι!

Ἀρῇ διὰ τὸν ἡνίοχόν των, τὸν σωματιώδη αὐτὸν

λον, τί λέγεις; ἰδὲ τον... ἰδὲ τὴν περρόυκάν του

λευκὴν καὶ τὴν σπολὴν του τὴν ἀμαυράν μὲ τ' ἀρ-

γαλόνια καὶ τὰς ἐπωμίδας του, ἐπωμίδας συν-

ματάρχου!

Βέβαια, βέβαια, κανένας πρέσβυς θὰ εἶναι.

— Καὶ ὁ εὐζωνὸς του, δὲν ἔχει ὀλίγον ἀργὴν αὐτὸς ἐπάνωτου!

— Καὶ τί μεγάλους μύστακας!

— Πά! εἶπεν ὁ Ἰαβουλίδης, εἶναι ὁ δίφρος τοῦ
Ῥεμῆ.

— Τί λέγεις, ἀδελφέ; τοῦ Σαίντ-Ῥεμῆ! καὶ
Μετ' ὀλίγον, εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον ὁ Δὲ-Σαίντ

Ῥεμῆ.

Ἐξωγραφίσαμεν τὴν ἡμερόεσσαν μορφήν, τὴν ἐν κομψότητι, τὴν θελξινουστάτην συμπεριφορὰν τοῦ τούτου. Εἶχεν ἐπιστρέψει ἀπὸ χθὲς τὸ ἐσπέρας ἐπαύλειος Ἀρνουβίλλης (ιδιοκτησίας τῆς κυρίας Δὲ-Λυσσηναί), ὅπου εἶχεν εὑρεῖ ἄσυλον κατὰ τὰ ταδιώξεων τῶν ἐμποροφυλάκων Μαλικόρνου καὶ νου. Ὁ ἀντικόμης εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον ἀπὸ μὲ τὸν πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὑπεράπτης τὸ ἥμισυ ἀγέρωχος, ἡμικλείων τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ ἐρωτῶν ὅπως προπετέστατον, χωρὶς νὰ ἐνατενίσῃ εἰς τινὰ εἶναι ὁ συμβουλευιογράφος;

— Ὁ Κύριος Φεράνδος ἐργάζεται εἰς τὸ σπουδαῖόν του, εἶπεν ὁ ἀρχιγγραφεὺς· προσμείνετε, ἂν τε, μίαν στιγμὴν καὶ ἀμέσως. . .

— Πῶς, νὰ προσμείνω;

— Ἀλλὰ, κύριέ μου. . .

— Δὲν ἔχει ἀλλὰ, κύριέ μου· παγαίνετε νὰ τὴν πῆτε ὅτι ὁ Κ. Δὲ-Σαίντ Ῥεμῆ εἶν' ἐξω. . . Τώρα συμβουλευιογράφος θὰ μοῦ κάμει ἀντιθάλαμον. . . δὲν ἐμπορεῖ κάνεις νὰ σταθῇ ἀπὸ τὴν ἀποφορὰν καρβούνων! . . .

— Περάσατε, κύριε, εἰς τὸ πληρινὸν δωμάτιον. ὁ ἀρχιγγραφεὺς, καὶ ἀμέσως εἰδοποιῶ τὸν Κ. Φεράνδον.

Ὁ Κ. Δὲ-Σαίντ-Ῥεμῆ ἀνέστειλε τοὺς ὤμους, καὶ κολούθησε τὸν ἀρχιγγραφεῖα. Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς

τον φανέν εἰς αὐτόν καὶ μεταβελόν τὴν ἀνυπομονή-
 ν εἰς θυμὸν, ὃ ἀντικόμης εἰσέχθη εἰς τὸ σπουδα-
 τοῦ συμβολαιογράφου.

Ἐν περιεργότερον τῆς ἀντιθέσεως τῶν δύο τούτων
 τῶν, βαθέων φυσιογνωμιστῶν ἀμφοτέρων καὶ συνει-
 νῶν νὰ κρίνωσιν ἐκ τοῦ πρώτου σχεδὸν βλέμματος
 ὃν εἶχον νὰ κάμωσιν. Ὁ Κ. Δε-Σαίντ-Ρεμὴ ἐβλε-
 πὼν Ἰάκωβον Φεράνδον κατὰ πρώτην φοράν. Ἐντύπω-
 ν ἔκαμεν ὁ χαρακτήρ τῆς ἀχρόου, ἀκάμπτου, ἀπα-
 ταύτης μορφῆς, τῆς ὑπερμεγέθους πρασίνας διάπτρας
 τῆς, καὶ τῆς ὁποίας τὸ κρανίον ἦτο κατὰ τὸ ἥμισυ
 κείμενον ἐντὸς παλαιοῦ τινος σκούφου μαύρου, μετα-
 τῶν. Ὁ συμβολαιογράφος ἐκάθητο ἐνώπιον τοῦ ἀναλο-
 τῶν, ἐπὶ δερματίνης τινὸς καθέδρας, πλησίον μιᾶς
 ἐκδομένης, πλήρους στάχτης, εἰς ἣν ἐκάπνιζον
 καυρισμένοι δαυλοὶ. Παραπετάσματα ἐκ πρασίνου
 κατὰ, τοῦ καλουμένου περκαλίνου, σχεδὸν εἰς ῥάκη,
 τῶν παραθύρων προσηρτημένα διὰ λεπτῶν ῥάβδων
 ἡρώ, ἐκάλυπτον τὰ κάτω ὑαλῖα, γύνοντα ἐντὸς
 κατεινοῦ ἐκείνου σπουδαστηρίου πελιδνὴν καὶ ἀπο-
 κρινὴν ἀντανάκλασιν. Θῆκαι ἀπὸ σανιδίων μελανοβα-
 πλῆρεις ναστοχάρτων μὲ ἐπιστημειώσεις, καθέδραι
 ἀπὸ ξύλον ἄγριουκεράσου περιπετασμέναι διὰ βελού-
 τῆς Ὑτρέχτης φαγωμένον πλέον, ἐν μέγα ὠρολόγιον
 κινῶν ἀπὸ ἀνακάρδιον (αἰαίου), ἐν ἑδάφος ἀπὸ πλίν-
 τῆς ὑποκιτρίνας, ὑγρὰς καὶ παγέτωδεις, μὴ ὁρο-
 τασκασμένη καὶ στυλισμένη μὲ στέφανα ἀπὸ ἰστού-
 τῆς, ἰδοὺ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων τοῦ Κ. Ἰακώβου
 δού.

εἶχεν ἀκόμη ὁ ἀντικόμης δύο βήματα κάκει ἐντὸς
 τοῦ σπουδαστηρίου τούτου, δὲν εἶχεν ἀκόμη λέξιν προ-
 καὶ ὁ συμβολαιογράφος, ὅστις τὸν ἐγνωρίζεν ἐκ
 ἑλκεδὲν ἤδη ἀπέχθεια πρὸς αὐτόν. Πρῶτον μὲν

ἐδίδεσκον ἓνα ἀνιζήλῳ του εἰς τὸ σκεῦος...
 δὴ αὐτὸς εἶχε τὴν ὄψιν βίναντον καὶ ποταπὴν. Ἦ-
 τετο εἰς τοὺς ἄλλους τὴν εὐπρέπειαν, τὴν χάριν, τὴν
 τητᾶ, καὶ μάλιστα ὁπότε τὰ πλεονεκτήματα αὐ-
 συνώδευσεν χαρακτηρὶ αὐθάδειας. Ὁ συμβολαιογράφος
 ταχειρίζετο τοὺς πελάτας του συνήθως μ' ἓν εἶδος
 μου, χωρικτικῆς σχεδὸν βαρύτητος· οἱ δὲ πελά-
 ἀντὶ ἐκ τούτου νὰ δυσαρεστώσωνται, μᾶλλον τὸν ἐ-
 ἠθέλησε λοιπὸν κατὰ τὸν αὐτὸν καὶ χειρότερον
 νὰ φερθῇ πρὸς τὸν Κ. Δε-Σαίντ-Ρεμὴ, ἐνῶ αὐτὸς
 γνωρίζων ὡσαύτως τὸν Ἰάκωβον Φεράνδον εἰμὴ ἐκ
 ἐπρόσμενε νὰ ἰδῇ κανένα τὰ ὀφελίονα, κανένα ἀπὸ
 ὄρωπον, γελοῖον ἴσως, ἐπειδὴ ὁ ἀντικείμενος μέγα
 φαντασίαν του παρίστανε πάντοτε ὑπὸ σχεδὸν εὐνο-
 ῆς τοὺς παροιμιώδη τιμωτῆτα ἔχοντας· ἤκουσε
 τέλειος τύπος τῶν τοιούτων ἦτον ὁ Ἰάκωβος Φε-
 Ἀλλ' ἐξ ἐναντίας, ἡ φυσιογνωμία, ὁ σχηματισμὸς τῆς
 βαλιδόμος ἐνέπνευσαν εἰς τὸν ἀντικείμενον ἀνεξήγη-
 αἶσθημα φόβου καὶ ἀποστροφῆς. Διὸ, κατὰ συνέπειαν
 ἀποτόλμου χαρακτηρὸς του, ὁ Σαίντ-Ρεμὴ παρῆν
 ἐτι πλέον τὴν συνήθη αὐθάδειαν καὶ ἀδιακρίσιαν τῆς
 συμβολαιογράφος δὲν ἀφῆρεσεν ἐκ τῆς κεφαλῆς τὸν
 φόν του, οὐδ' ὁ ἀντικείμενος τὸν πῖλόν του, ἀλλ' ἔ-
 ἀπὸ τῆς θύρας, μὲ φωνὴν προπετῇ.

— Παράδοξον, κύριε, νὰ με κάμνεται νὰ λάβω
 κόπον νὰ ἔλθω εἰδῶ, ἐνῶ ἡμπορούσατε νὰ στείλειτε
 νὰ εἰς τὸν οἶκόν μου διὰ νὰ τοῦ πληρώσουν τὰς
 λαγματικὰς μου πρὸς τὸν Βαδινότην, αὐτὸν ὅστις μὲ
 ξε... Ἀλλὰ με λέγετε ὅτι συγχρόνως ἔχετε καὶ
 σπουδαιότατον νὰ με εἰπῇτε... πολὺ καλὰ...
 χιστον μὴ μ' ἔχετε νὰ προσμένω εἰς τὸν ἀντιθάλαμον
 ἐν τέταρτον τῆς ὥρας· αὐτὸ εἶναι ἀπρεπέςτατον.
 Ἀπαύθης ὁ Φεράνδος, ἐπέλεξε πρῶτον ἓνα λο-

ὅν τὸν ὅποιον ἔκαμνεν, ἐσπόγγισε μεθοδικῶς τὸν κά-
 μόν του ἐπὶ τοῦ ὑγροῦ σπόγγου ὅστις περιεκύχλου
 ἀργιλλόπλασόν του ἀκροτεθλασμένον μελανοδοχείον,
 ἀνήγειρε πρὸς τὸν ἀντικόμητα τὴν ψυχράν του
 κάδην καὶ σιμὴν μορφὴν, ἣν ὑπερασπίζοντο αἱ διό-
 ραι. Ἐλεγε, ὅτ' ἦτο κεφαλὴ νεκροῦ, τοὺς ὀφθαλμοὺς
 ὅποιας ἀντικατέστησαν μεγάλοι βολβοὶ ὀμμάτων
 λαυαῖς, γλαυκοπράσινοι. Ἀφοῦ ὀλίγον παρετήρησε τὸν
 ἀντικόμητα, ὁ συμβολαιογράφος, τὴν λέγει με φωνὴν
 ὑποτονικὴν καὶ θυμώδη.

— Ποῦ εἶναι τὰ χρήματα;

Ἡ ἀδικοφροῖα αὕτη κατέστησε τὸν Σαίντ-Ρεμὴ ἀκρά-
 τῳ. Αὐτός... αὐτός, τὸ εἶδωλον τῆς λατρείας τῶν
 κοικῶν, ὁ ζηλευτὸς πρὸς πάντα ἄνδρα, ὁ ὑπογραμμὸς
 ἐκλεκτοτέρως τῶν Παρισίων συνανατροφῆς, ὁ δι-
 κταῖος μονομάχος, νὰ μὴ κάμῃ τὴν παραμικρὰν ἐντύ-
 πωσιν εἰς ἓνα ἄυλιον συμβολαιογράφον! ὦ! αὐτὸ ἦτον
 ὑπόφορον.

— Ποῦ εἶν' αἱ συναλλαγματικαί; ὑπέλαβεν ὁ ἀντι-
 κόμητα, ἀποτόμως καὶ αὐτός.

Διὰ τῆς ἄκρας τοῦ ἐνὸς τῶν ὡς ὁ σιδηρὸς σκληρῶν
 ἀπὸ κοκκίνας τρίχας κεκαλυμμένων δακτύλων του,
 ὁ συμβολαιογράφος, χωρὶς ν' ἀποκριθῇ, ἐκτύπησεν ἐπὶ
 τοῦ ἐγγύλου τινὸς χαρτοφυλακίου δερματίνου κειμένου πλη-
 οῦ του... Ἀπόφασιν ποιήσας ὁ Σαίντ-Ρεμὴ νὰ φανῇ
 ὁ τρόπος λακωνικὸς, ἀλλὰ βράζων ἀπὸ θυμὸν, ἔλαβεν
 τοῦ ἐπειδύτου τοῦ ἐν μικρὸν σημειωματάρου ἀπὸ
 ῥωσσικὸν διὰ χρυσῶν κεκλεισμένον πορπῶν,
 ὅπου ἔκρινεν τεσσαράκοντα τραπεζιτικά ἐκ χιλίων φράγκων
 ἀπὸ τῆς τράπεζας, καὶ τὰ ἔδειξεν εἰς τὸν συμβολαιογράφον.

— Πόσα εἶναι; ἠρώτησεν οὗτος.

— Τεσσαράκοντα χιλιάδες.

— Δότε μοι. Ἀληθὴς Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βερσαίης

— Λάβετε, καὶ τελειώνετε, γλῆγορα! κάμετε εἶναι τῆς τέχνης σας μετρήσετέ τα καὶ δότε συναλλαγματικές μου, εἶπεν ὁ ἀντικόμης ῥίπτων πομόνως τὸν φάκελλον τῶν τραπεζιτικῶν γραμμάτων.

Ὁ συμβολαιογράφος ἔλαβε τὰ γραμμάτια, ἠὲ ἐπλησίτισεν εἰς τὸ φῶς διὰ νὰ τὰ παρατηρήσῃ καὶ στρέφων καὶ ἀναστρέφων αὐτὰ ἐν πρὸς ἐν, μετὰ τῆς γῆς τοσοῦτον διηκριβωμένης καὶ, ὡς εἶπεῖν, τοσοῦτον πειρακτικῆς διὰ τὸν Σκίντ-Ρεμῆ, ὥστε ἤφρισεν ἐκ τοῦ θυμοῦ. Ὁ Ἰάκωβος Φεράνδος, ὡς νὰ ἐμάνῃ τὴν ταραχὴν τοῦ ἀντικόμητος, ἔσεισε τὴν κεφαλὴν ἐστράφη ὀλίγον πρὸς αὐτὸν, καὶ τὸν εἶπε μὲ τόνον ἀπερίγραφτον.

— Εἶδουμεν καὶ τοιαῦτα . . .

Ὁ Σκίντ-Ρεμῆ, ἀποστομωθεὶς πρὸς στιγμὴν, ὤρεθε ξηρῶς πῶς.

— Τί;

— Τραπεζιτικά γραμμάτια πλαστογραφημένα, κρίθη ὁ συμβολαιογράφος ἐξκλοουθὼν νὰ ἐξετάζῃ ἐκράτει μὲ ἄκραν προσοχὴν.

— Καὶ πῶς τάχα μοῦ κάμνετε, κύριε, αὐτὴν παρατήρησιν;

Ὁ Ἰάκωβος Φεράνδος ἐστάθη μίαν στιγμὴν, ἠτὲ ἀσκαρδαμυκτὶ τὸν ἀνικόμητα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν του· ἔπειτα, ἀναστείλας μικρὸν τοὺς ὤμους, ἐξηκολούθησε πάλιν τὴν ἔρευναν τῶν γραμματίων χωρὶς νὰ φέρῃ λέξιν.

— Ἐξεύρετε, κύριε συμβολαιογράφε, ὅτ' εἰμαι σθεναρὸς ὅταν ἐρωτῶ νὰ μοῦ ἀποκρίνωνται! ἀνέκραξε ὁ Σκίντ-Ρεμῆ παροξυνθεὶς ἐκ τῆς ἀταραξίας τοῦ ράνδου.

— Εἶναι καλὰ ἔλα . . . εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος στρέφει πρὸς τὸ ἀναλογιστὸν του, ὅπου ἔλαβε μικρὸν

α ἐγγράφων, μεταξύ τῶν ὁποίων ὑπῆρχον καὶ δύο ἀλλαγματικά· ὁέσας ἔπειτα ἐν τραπεζικὸν χιλίων ἑγκων καὶ τρεῖς κιλίνδρους ἐξ ἑκατὸν φράγκων ἐπὶ συναλλαγματικῶν, εἶπεν εἰς τὸν Σκίντ-Ρεμῆ, δειλὸν αὐτῷ διὰ τῆς ἄκρας τοῦ δακτύλου τὰ χρήματα τοὺς τίτλους.

— Ἴδου τί κάμνει νὰ σᾶς ἐπιστρέφω ἐκ τῶν 40,000 ἑγκων· ὁ πελάτης μου μ' ἐπεφόρτισε νὰ λάβω καὶ τὰ ἑδῶ, κατὰ τὴν σημείωσιν.

Μόλις καὶ μετὰ βίας ἠδύνατο ὁ ἀντικόμης νὰ κρατῇ· ἐνῶ ὁ Φεράνδος κατεγίνετο νὰ ἐκκαθαρίσῃ τοὺς λογαριαμοὺς. Ἀντὶ λοιπὸν τότε νὰ τὸν ἀποκριθῇ καὶ νὰ λάβῃ χρήματα ἀνέκραξε μὲ φωνὴν τρέμουσαν ἐκ τοῦ θυμοῦ.

— Σᾶς ἐρωτῶ, κύριε, διατί μὲ εἶπετε, ἐνῶ ἐμετρούτε τὰ τραπεζιτικά μου γραμμάτια, ὅτι ἐφάνησαν καὶ πλαστογραφημένα;

— Διατί;

— Μάλιστα.

— Διότι... σᾶς ἐκραῖα ἐδῶ διὰ μίαν ὑπόθεσιν ἐπὶ πλαστογραφία...

Καὶ ὁ συμβολαιογράφος κατεύθυνε τὰς πράσινας διόττας του κατὰ τοῦ ἀντικόμης ἐν εἶδει τηλεβόλων.

— Ἐπὶ πλαστογραφία; καὶ τί πρὸς ἐμέ;

Μετά τινα σιγὴν, ὁ Φεράνδος εἶπε πρὸς τὸν ἀντικόμην μὲ σοβαρὸν πολὺ—Γνωρίζετε, κύριε, τί θὰ εἶπει ὁ συμβολαιογράφος;

— Τὰ ἐγνώρισα πολὺ καλὰ· εἶχα πρὸ ὀλίγου 40,000 ἑγκων, καὶ τῶρα μὲ μένουν 1,300...

— Εἰσθε, κύριε, πολὺ ἀστεῖος... Πρέπει νὰ ἐξεύρετε, ὅτι ἓνας συμβολαιογράφος εἶναι εἰς τὰ κοσμικά, ὅτι ἓνας συμβολαιογράφος εἶναι εἰς τὰ ψυχικά... Συμβαίνει, ὥς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος του, νὰ γινώσκῃ πολλὰ καταχθόνια πράγματα.

— Πολλάκις αναγκάζεται νά εὑρεθῇ εἰς σχέσιν ἀπατεῶνας . . .

— Αἶ, καὶ τί μὲ τοῦτο ;

— Χρεωστεῖ, ὅλαις δυνάμεσι, νά ἐμποδίξῃ τὸ παρασύρεται εἰς τὸν βόρβορον τὸ ὄνομα ἐνὸς τιμίου θρώπου.

— Ἀλλὰ τί πρὸς ἐμὲ ὅλα ταῦτα ;

— Τὸ ὄνομα τοῦ πατρός σας εἶναι ὄνομα σεβάσμιον κύριε, καὶ ἡ εὐγενεῖά σας τὸ ἀτιμάζετε ! . . .

— Τί εἶπατε ; τί εἶπατε ;

— Ἄνευ τῆς συμπαθείας τὴν ὁποίαν ἐμπνέει πάντα τίμιον ἄνθρωπον τὸ σεβάσμιον ὄνομα πατρὸς εἶπον, ἀντὶ τῶρα νά ᾗσθε ἐδῶ, ἐνώπιον ἐμοῦ, λετε εἰσθε ἐνώπιον τῶν κριτηρίων.

— Δὲν ἐκατάλαβα τίποτε.

— Πρὸ δύο μηνῶν, προεξαφλήσετε διὰ τινος μεσιτείας συναλλαγματικὴν ἐκ 58,000 φράγκων, ἐκδοθεῖν νην παρὰ τῶν ἐν Ἀμβούργῳ Κυρίων Μωλαερτ καὶ τροφίας, τῇ διαταγῇ κάποιου Οὐίλλιαμ. Σμίθ, ἐπὶ ἐν Παρισίοις τραπεζίτη Κ. Γριμάλδην, μὲ προθεσμίαν τριῶν μηνῶν ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐξεδόθη.

— Αἶ, μάλιστα.

— Ἡ συναλλαγματικὴ αὕτη εἶναι πλαστογραφημένη.

— Ψεύματα . . .

— Εἶναι πλαστογραφημένη ! . . . οἱ ΚΚ. Μωλαερτ καὶ συντροφία ποτὲ δὲν ἔκαμον τοιαύτην ἐπιχείρησιν μετὰ τοῦ Οὐίλλιαμ. Σμίθ, δὲν τὸν γνωρίζουν τελείως.

— Παράδοξον ! ἀνέκραξεν ὁ Σαιντ Περμὴ μ' ἐκπλήξιν καὶ ἀγανάκτησιν ὁμοῦ· τότε λοιπὸν, κύριέ μου, πρὸς νά μὲ ἠπάτησαν . . . διότι ἐγὼ αὐτὴν τὴν συναλλαγματικὴν τὴν ἔλαβα ἀντὶ μετρητῶν.

— Ἀπὸ ποίου ;

— Ἀπὸ τὸν Κ. Οὐίλλιαμ. Σμίθ τὸν ἴδιον· οἱ Κ.

καὶ συντροφία εἶναι ἔμποροι ἐγνωσμένοι . . .
 ἔν Κ. Οὐέλλιαμ Σμίθ τόσο καλὰ τὸν ἐγνώριζα ὥς
 ὑπὸν τῆς πάσης ἡσυχίας, ὥστ' ἔλαβον τὴν συναλ-
 λαγματικὴν ταύτην εἰς πληρωμὴν ποσότητός τινος ἢ
 πρεώστει . . .

Ὁ Οὐέλλιαμ Σμίθ εἶναι ἀνύπαρκτος . . . δὲν ὁ-
 ρεῖ κανεὶς τοιοῦτος . . .

Κύριε, μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον μὲ προσβάλλετε !

Ἡ ὑπογραφή του εἶναι ψευδὴς καὶ ὑποθετικὴ ὡς
 ὅλα τ' ἄλλα.

Σὰς λέγω, κύριε, ὅτι ὁ Οὐέλλιαμ Σμίθ ὑπάρχει
 καὶ ἔστιν ἰσως θῦμα τῆς πρὸς αὐτὸν ἐμπιστοσύ-
 μου.

Θῦμα, ἔ; τί ἁμαρτία ! πῶς σὰς λυποῦμαι ! . . .

Τί ἐννοεῖτε, κύριε ;

Εἰς δύο λόγους· ὁ νῦν κατέχων τὴν συναλλαγ-
 ματικὴν εἶναι πεπεισμένος ὅτι ἐπλαστογραφῆσατε.

Κύριε ! . . .

Τί κύριε καὶ κύριε . . . λέγει ὅτι ἔχει ἀποδείξεις·
 ὅτε ἦλθε καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ σὰς κράξω ἔδω καὶ

προτείνω νὰ λάβετε ὀπίσω τὴν πλαστογραφημέ-
 ταύτην συναλλαγματικὴν . . . διὰ τινος συμβιβασ-
 . . .

Ἔως τώρα ἦθε καλὸς καὶ ἅγιος· ἀλλὰ πλέον
 ἔλεσται, καὶ βλέπετε ὅτι δὲν σὰς λέγω πράγματα

ἄλλως· αὐτὸς ζητεῖ 100 χιλ. φράγκων εἰς μετρητὰ
 σήμερον· ἂν δὲν συγκατενεύετε . . . αὐτοῖον, τὸ

στοιγμάφημα θέλει δοθῇ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ βασιλι-
 ἑπιτρόπου.

Αὐτὸς εἶν' ἓνας τρόπος πολὺ ἀχρεῖος !

Καὶ πολὺ ἀπεγνωσμένος, προσθέσετε . . . Σεῖς
 ἀφανισμένος ἄνθρωπος· καταδιώκεσθε διὰ τὸ χρεὸς

ποῖον ἦλθετε τώρα καὶ μ' ἐπληρώσετε, χάρις εἰς
 ὅποιον πόρον . . . αὐτὰ ὅλα τὰ εἶπα εἰς τὸν φέ-

ροντα τὴν συναλλαγματικὴν σας τὴν πλαστικὴν
 Ἀλλ' αὐτὸς μ' ἀπεκρίθη, ὅτι μία μεγάλη δὲ
 πολλὰ πλουσία, δὲν θέλει σας ἀφήσει τοιοῦτο τρεῖς
 ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειάν σας.

— Φθάνει, κύριε! . . . φθάνει! . . .

— Καὶ τοῦτο ἀχρεῖον, καὶ τοῦτο ἀπεγνωστόν
 Συμφωνῶ.

— Τέλος πάντων, κύριε, τί ζητοῦν;

— Ἀχρεΐως νὰ κερδοσκοπήσωσιν ἐπὶ πράξει
 χρεΐας· αὐτὸ ζητοῦν Συγκατένευσαν νὰ σας γνωστῇ
 σὴν τὴν πρότασιν ταύτην, καὶ τοὶ στιγματίσαι
 ὡς χρεωστῇ πᾶς ἄνθρωπος τίμιος. Τώρα κάμετε
 ἀγαπᾶτε. Ἄν ἦσθε ἐνοχοί, ἐκλέξετε μεταξὺ τοῦ
 κουργοδικείου καὶ τοῦ δασμοῦ τὸν ὅποιον σας ἐπι-
 λουσιν . . . Ἐγὼ . . . δὲν μὲ μέλει τίποτε· καὶ
 εἶναι πολὺ· δὲν ἀνεμίχθην ποτὲ εἰς ὑποθέσεις βρω-
 καθὼς αὐτήν. Ὁ φέρων τὴν συναλλαγματικὴν σας
 μάζεται Κ. Μικρο-Γιάννης ἔμπορος λαδίων· καὶ
 ἐπὶ τοῦ Σηκουάνα, παρόχθιον Βίλλυος, ἀρ. 10. Συ-
 βρασθῆτε μαζὴ τοῦ. Συνεννοηθῆτε πλέον . . . ἂν
 τῶντι πλαστογράφος, ὡς αὐτὸς βεβαιοῖ.

Ὁ Κ. Λέ-Σαίντ-Ρεμὴ εἶχεν εἰσέλθῃ εἰς τοῦ Φε-
 δου αὐθάδης τὸν λόγον, καὶ ἐπηρμένος τὸ εἶδος. Μ-
 νότι ἐπραξεν ἐπὶ ζωῆς του διαφόρους αἰσχροτήτας
 σῶζε μολοντοῦτο εἰσέτι οἰκογενειακὴν τινὰ ὑπερ-
 νειαν, εὐψυχίαν τινὰ φυσικὴν, ἥτις ποτὲ δὲν τὸν
 λείπεν. Εἰς τὴν ἀρχὴν, θεωρῶν τὸν συμβολαιογράφον
 ἀντίπαλον ἀνάξιον αὐτοῦ, ἠθέλησε μόνον νὰ τὸν μυ-
 ρίσῃ· ἀλλ' ὅταν ὁ Φεράνδος ἀνέφερε τὰ περὶ πλαστο-
 φίας . . . τὰ ἥπιστα τοῦ ἀντικόμητος ἐκόπησαν· ὁ
 βολαιογράφος ἔλαβε τὸ ὑπεράνω. Ἄλλος τις δὲν
 ποτὲ δυνάθῃ εἰς τοιοῦτον ἀπρασδόκητον, ἀκουσμο-
 διατηρήσῃ κρυφίαν τὴν τρομερὰν του ἐντύπωσιν·

ἡς αὕτη διαδηλουμένη, ἡδύνατο ἀκαταμετρήτους ἐπιφέρει συνεπείας. . . τὰς ὁποίας οὐδ' ὑπωπτεύειν ὁ συμβολαιογράφος. . . Μετά τινα στιγμήν σιελὶ σκέψεως, ἔρριψε κάτω τὰ πτερὰ· εἶδεν ὅτι ἡ ἀνάγκη, αὐτὸς ὁ τόσον ἐπηρμένος, ὁ τόσον εὐκόλως νικῶν, ὁ τόσον ἐγκαυχώμενος εἰς τὴν ἀνδρείαν του, ἀκαλεσθῇ τὸν οἶκτον ἐνὸς ἀνθρώπου βαναύσου, ὁποσοῦτον ἀγροίκως τὸν ἀπεύθυνε τὴν αὐστηράν τιναν τῆς τιμιότητος.

— Κύριε, σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὁποίαν μὲ δειτε συμπάθειαν· λυποῦμαι πολὺ ὅτι πρὸ ὀλίγου σὰς ἔβλεπα ὡς δὲν ἔπρεπεν. . . εἶπεν ὁ Σαλντ-Ρεμὴ γλυκύως πῶς.

— Συμπάθειαν δὲν ἔχω πρὸς ὑμᾶς καμμίαν, κύριε, ἔλαβε βαρβάρως ὁ συμβολαιογράφος. Ὁ πατήρ σας αὐτὴ καθ' ἐξυτὴν ἡ τιμὴ δὲν ἤθελα εἰς τὸ βάθος ἀναξίως ὅπου ζῇ, καθὼς λέγουν, εἰς Ἀγγέραν ἀρμόμενος, νὰ μάθῃ ὅτι τ' ὄνομα του ἐστιγματίσθη ἐν τοῦ κακουργιοδικείου. . . καὶ διὰ τοῦτο.

— Σὰς ἐπαναλαμβάνω, κύριε, ὅτι εἶμαι ἀνίκανος νὰ εἶμαι ἀτιμίαν τοιαύτην, οἷόν μοι ἀποδίδουσιν.

— Αὐτὰ τὰ λέγετε εἰς τὸν Κ. Μικρο-Γιάννην.

— Ὅλον τὸ κακὸν τὸ ἐπέφερεν ἡ ἀπουσία τοῦ Κ. ὅστις κατεγράσθη τοσοῦτον ἐπονειδίστως τὴν ἐμὴν ψυχὴν μου. . .

— Ἀτιμε Σμιθ, τί ἐκόντευσες νὰ καταφέρῃς ἐκ

— Ἡ ἀπουσία τοῦ Κ. Σμιθ μὲ τὰ ἐπροξένησεν ὅλ' ἄλλῶς, ἐγὼ εἶμαι ἀθῶος. Ἄς μ' ἐνάξουν, νὰ τὸ δεῖξω· ἀλλὰ μία τοιαύτη κατηγορία πάντοτε στιγμιαία· πάντα ἀνθρώπον φιλότιμον.

— Καὶ λοιπόν;

— Φανῆτε ἀρκετὰ γενηαίον· ὅσοι πᾶσι αὐτὰ τὰ

χρήματα ἅτινα σὰς ἔφερα εἰς ἐκεῖνον ὅστις κρα-
 συναλλαγματικὴν . . . κ' ἐγώ . . .

— Αὐτὰ ἐγὼ δὲν ἠμπορῶ νὰ τὰ ἐγγίξω· εἰς
 πελάτου μου· εἶναι πράγμα ἱερὸν!

— Ἀλλ' ἐγὼ πάλιν μετὰ δύο τρεῖς ἡμέρας
 δίδω.

— Πῶς θὰ μὲ τὰ δώσητε; ἀπὸ ποῦ;

— Ἐγὼ ἐγὼ τοὺς τρόπους.

— Τί τρόπους; δὲν ἔχετε τίποτε . . . πόθεν;

Τὰ ἐπιπλά σας, οἱ ἵπποι λέγετε ὅτι δὲν σας
 πλέον . . . Καὶ αὐτοῦ ἀκόμη μὲ φαίνεται ὅτι
 κτεργαριὰ . . .

— Πολὺ σκληρὸς εἰσθε, κύριε. Ἀλλὰ καὶ τοῦ
 ὑποθέσῃ τις, δὲν ἤθελα ὅλα τὰ πωλήσει· εἰς τὴν
 περίστασιν ὅπου εὐρίσκομαι; Μόνον, ἐπειδὴ μὲ
 ἀδύνατον νὰ προμηθευθῶ ἕως αὔριον τὸ μεσημέρι
 000 φράγκων, σὰς παρακαλῶ θερμῶς, δότε τῶν
 χρήματα ἅτινα σὰς ἔφερα εἰς αὐτὸν ὅστις κρα-
 κατάραιον ἐκεῖνην συναλλαγματικὴν, ὥστε νὰ τὴν
 βῶμεν ἀπὸ τὰς χεῖράς του· ἢ . . . σεῖς ὅστις εἰσθε
 πλούσιος . . . καμετέ μοι αὐτὸ τὸ δάνειον· μὴ μ-
 σετε εἰς μίαν τοιαύτην θέσιν . . .

— Ἐγώ; Ἀ! εἰσθε πρελλός;

— Κύριε, σὰς παρακαλῶ . . . δι' ἀγάπην τοῦ
 τρὸς μου . . . τὸν ὅποιον μ' ἀνεφέρετε . . . καμετέ
 τὴν χάριν . . .

— Εἶμαι καλὸς δι' ἐκεῖνους οἵτινες τὸ ἀξίζουσι
 βαρβάρως ὁ συμβολαιογράφος· ὡς ἄνθρωπος τίμιος
 ποστρέφουμι τοὺς αἰσχροκερδεῖς, καὶ ἤθελα ἰδεῖ με-
 γάλην μου εὐχαρίστησιν κἀνέναν ἀπ' αὐτοῦς τοῦ
 ραίους υἱοῦς τοῦς ἀνόμους καὶ ἀπίστους, τοὺς ἀ-
 καὶ ἀσώτους, δεδεμένον μίαν ἡμέραν εἰς τὸν κίονα
 ἀτιμώτερος κρὺς παράδειγμα τῶν ἀλλοτρίων. Ἀλλ'

ἔξω τοὺς ἵππους σας ἀνυπομονοῦντας, κύριε ἀντικό-
 εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος μειδιῶν διὰ τῆς ἄκρας τῶν
 φων του οδόντων.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐκρούσθη ἡ θύρα τοῦ σπου-
 τηρίου.

— Τί εἶναι; εἶπεν ὁ Ἰάκωβος Φεράνδος.

— Ἡ κυρία κόρησά Δ' Ὁρβίγνη, εἶπεν ὁ Ἀρχιγρα-
 φ.

— Παρακαλέσατέ την νὰ προσμεῖνῃ μίαν στιγμήν.

— Ἡ μητριὰ τῆς μαρκεσίας Δ' Ἀρβίλλ! ἀνέκραξεν
 αὐτὴ ῤεμῆ.

— Μάλιστα . . . ἔχει νὰ μὲ ὁμιλήσῃ . . . Δούλος σας
 ὑπὸν ταπεινός.

— Σᾶς παρακαλῶ, λέξιν ἀπὸ τὸ στόμα σας! εἶπεν ὁ
 αὐτὴ ῤεμῆ.

— Σᾶς εἶπα, κύριε, ὅτι οἱ συμβολαιογράφοι εἶναι πνευ-
 ματικοί.

Ὁ Ἰάκωβος Φεράνδος ἐκωδώνισε, καὶ ἰδοὺ ὁ γραφεύς.

— Εἰπήτε τὴν Κυρίαν Δ' Ὁρβίγνη νὰ εἰσέλθῃ. — Ἀ-

καθελίς ἔπειτα πρὸς τὸν ἀντικείμενα. — Λάβατε αὐτὰ

1, 300 φράγκα! θὰ εἶναι πάντοτε μία καλὴ ἀρχὴ διὰ

ὅσα ἔχετε νὰ πληρώσητε πρὸς τὸν Κ. Μικρὸ-Γιάννη.

Ἡ Κυρία Δ' Ὁρβίγνη (ποτὲ κυρία Ῥολάνδου) εἰσῆλθε

τὴν στιγμήν ὁ Σαίντ-ῤεμῆ ἐξήρχετο, μένεα πνέων ὅτι

ὑπελῶς εταπεινώθη ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου.

— ὦ! χύδιε Δέ-Σαίντ- ῤεμῆ, χαίρετε τὸν εἶπεν ἡ κυ-

Δ' Ὁρβίγνη πρὸ πόσου καιροῦ ἔχω νὰ σᾶς ἴδω! ...

— Τωόντι, κυρία μου, ἀφοῦ ἐνυμφεῖσθαι ὁ Δ' Ἀρβίλλ,

ὁποίου ἔγινα μάρτυς, δὲν ἔλαβα τὴν τιμὴν νὰ σας ἀ-

πώσω πούθενά, εἶπεν ὁ ἀντικείμενος προσκλίνων καὶ ἱλα-

των τὴν μορφήν του. Πάντοτε, πάντοτε εἰς τὴν Νορμαν-

— Τί νὰ κάμωμεν! Ὁ Κ. Δ' Ὁρβίγνης τώρα δὲν ἔμ-

πορεί ἄλλου νὰ ζήσῃ παρὰ εἰς ἐξοχὴν. . . καὶ ὁ ἀρεστόν εἰς ἐκείνον, εἶναι καὶ εἰς ἐμέ. . . Ἰδοὺ λοιπὸν ἐπαρχιώτις καθ' ὅλην τὴν ἑκτασιν τοὺς Παρισίους τοὺς ἰδῶ ἀφ' ὅτου ἐνυμφεύθη ἡ προσφιλὴς μου προῦ ἐξαίρετον Κ. Δ' - Ἀρβίλλ. . . τὸν βλέπετε συχνά;

— Ὁ Δ' - Ἀρβίλλ, κυρία μου, κατήντησεν ἀγῆτος. . . ἓνας ὑποχονδριακός. . . Εἰς τὰς συναντήσεις ἀπανιῶτατα τὸν ἀπαντᾷ κἀνείς — εἶπεν ὁ Σαν με νέφος ἀνυπομονησίας, ἐπειδὴ ἡ συνομιλία αὐτῆς ἀνυπόφορος, καὶ διὰ τὸ ἀκαιρὸν τῆς, καὶ διότι ὁ λαογράφος ἐφαίνετο ὅτι ἐγέλα μέσα του. . . Ἀλλὰ τριὰ τῆς Δ' Ἀρβίλλης, ἡδυνθεῖσα εἰς τὴν ἀπάντησίν σου παρίκντος νέου δὲν ἦτον ἀπ' ἐκείνας αἰνίγες ἐπαραινοῦν μίαν εὐκαιρίαν τοσοῦτον λαμπράν.

— Καὶ ἡ ἀκριβὴ μου προγονή, ἐπανέλαθεν, εἶναι κείνη ἀγρία ὡς τὸν σύζυγόν τῆς; Δὲν τὸ πιστεύω.

— Ἡ κυρία Δ' Ἀρβίλλ εἶναι πάντοτε ἀπὸ τὰς τῆς τοῦ συρμοῦ καὶ τὰς πλέον περιζήτητους, ὡς εἰς πᾶσαν ὥραίαν. Ἀλλὰ, κυρία μου, φοβοῦμαι μὴ διακόπτω ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν σας. . . καὶ. . .

— Ὅγεσκε, κύριε, ὄγεσκε, σὰς βεβαιῶ. Μάλιστα καὶ καθ' ὑπερβολὴν ὅτι ἀπήντησα τὴν κωρωνίδα τῶν ψῶν νέων, τὸν βασιλέα τοῦ συρμοῦ καὶ ἐντὸς δέκα ἡμῶν μάθω τὰ διατρέχοντα εἰς Παρισίους ὡς νὰ μὴν ἴσχυγμῇ. . . Ἀλλ' ὁ φίλος σας, ὁ Κ. Α. Θέσσηναί, ὅστις μετ' ὑμῶν μάρτυς τῶν γάμων τοῦ Κ. Ἀρβίλλ;

— Παραδοξώτερος παρὰ ποτέ· ἀναχωρεῖ διὰ τὴν νατολήν, κ' ἐπιστρέφει διὰ νὰ χτυπηθῇ, ἐνῶ μόλις γῆς τὸ πρωῒ, μονομαχήσας, ἔλαβε διὰ σπάθης μίαν γῆν, ἐλαφράν ὁμῶς.

— Τὸν ταλαίπωρον δοῦκα! Ἡ δὲ σύζυγός του, πάντοτε; πάντοτε περικαλλής;

— Γεωρίζετε, κυρία μου, ὅτι ἔχω τὴν τιμὴν νὰ

καλητέρων φίλων της· ἂν εἶπω λοιπὸν τὸν ἔπαι-
δὲν θέλω φανῇ ἀξιόπιστος. Παρακαλῶ, κυρία μου,
ἐπιστροφὴν σας εἰς Ὠδιέρσας, νὰ μὲ κάμετε τὴν
μὲ ἀναπολήσητε παρὰ τῷ Κ. Δ'-Ὀρδίγνη.

Σας βεβαιῶ ὅτι μεγάλως θέλει χαρῇ ν' ἀκούσῃ τὴν
σας αὐτὴν ἀνάμνησιν· ἐπειδὴ συχνάκις ἐρωτᾷ
ὡν, περὶ τῶν θριάμβων σας... Λέγει ὅτι πάντοτε
μυρίζετε τὸν δοῦκα τοῦ Λωζούνου.

Αὕτη καὶ μόνη ἡ σύγκρισις εἰν' ἔπαινος πλήρης·
ἐπὶ δυστυχίαν μου, εἶναι μᾶλλον εὐμενὴς παρ' ἄ-
Χαίρετε, κυρία· ἐπειδὴ δὲν τολμῶ νὰ ἐλπίσω ὅτι
δυνήθῃ νὰ μὲ κάμῃτε τὴν τιμὴν τοῦ νὰ μὲ ὑπο-
πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς σας.

Μεγάλως ἤθελε μὲ κάμει νὰ ἐρυθριάσω ἢ εἰς τὸν
μου ἐμφάνισίς σας, ἂν ἐλαμβάνετε τὸν κόπον· ἐπει-
α δὲ ὀλίγας ἡμέρας, καὶ κάθημαι εἰς ἰδιωτικόν τινα
ἀλλ' ἂν ἐφέτος, πρὸς τὸ θέρος ἢ τὸ φθινόπωρον τῆ-
τε ἐπὶ τοῦ δρόμου μας, ὑπάγων πρὸς κανένα τῶν
πύργων τοῦ συρμοῦ, ὅπου αἱ δέσποιναί συνερί-
τις πρώτη νὰ σᾶς ὑποδεχθῇ... χαρίσατε καὶ με-
ἡμέρας καὶ εἰς ἡμᾶς, μόνον ἀπὸ περιέργειαν ἀντιθέ-
κινούμενος, καὶ διὰ ν' ἀναπαυθῇτε πλησίον τῶν τα-
ἡμῶν χωρικῶν ἀπὸ τὴν τύρβην τοῦ κομποῦ καὶ
αἰγμονος βίου τὸν ὁποῖον διώγουσιν εἰς τοὺς πύργους,
ὅπου ὑμεῖς ὑπάγετε ἐκεῖ καὶ ἐορτή!...

Κυρία μου...

Δὲν σᾶς λέγω πόσον ὁ Κ. Δ'-Ὀρδίγνης κ' ἐγὼ θέ-
ὑπερχαρῇ νὰ σᾶς ἴδωμεν. Ἀλλὰ χαίρετε, κύριε· φο-
μήπως ὁ δύστροπός μας πνευματικὸς (καὶ ἔδειξε
μυθολογία) θυμώσῃ διὰ τὴν πολυλογία μας.
Διόλου, κυρία μου, ἐξ ἐναντίας, εἶπεν ὁ Φεράνδος
φωνῆς διπλασιάσαντα τὴν κεκρατημένην ἀδημο-
τοῦ Σαιντ-Ρεμῆ.

— Ὁμολογήσατε ὅτι ὁ Κ. Φεράνδος εἶναι ἄνθρωπος... ἐπανελάβην ἡ κυρία Δ' Ὁρβίγνη μένη τὴν ἀστείαν.— Ἀλλὰ προσέχετε καλὰ εὐτυχίαν ἀνεδέχθη τὰς ὑποθέσεις σας, θέλει ἀλύπητα εἶναι ἄνθρωπος ἀδυσώπητος. Ἀλλὰ ἐξ ἐναντίας... ἓνας θαυματοποιὸς ὡσάν ὑμεῖς... Κ. Φεράνδον συμβολαιογράφον του... καλλίτερον δὲν θέλει δὲν ἀγαπᾷ ἐκεῖνος οἱ πελάται του τρέλλας, εἰδὲμ' ἀμέσως τοὺς δίδει εἰς τὸ χέρι ματὰ των... — Ἀπευθυνθεῖσα ἔπειτα πρὸς δον.

— Ἐξεύρετε, κύριε πουριτανέ, ὅτι τὸ νὰ μεταφρονήμα τοιαύτου προσηλύτου εἶναι μέγα ; . . . νὰ καταστήσετε φρόνιμον τὸν κατ' ἐξοχὴν βασιλέα τοῦ συρμοῦ !

— Τῶνόντι, κυρία μου, μίαν μεταβολὴν φρονήμα . . . Ὁ Κ. ἀντικόμης ἐξέρχεται τοῦ σπαι μου διαφορετικὸς ἀφ' οὗ, τι ἦταν ὅταν ἐμβῆκε.

— Νὰ το . . . δὲν σᾶς λέγω ἐγὼ ὅτι κάμνετε τα ! . . . ἀγκαλὰ τώρα θὰ μάθωμεν ὅτ' εἰσθε ἀντιπρόσωποι !

— Ἀ ! κυρία μου . . . μέ κολακεύετε . . . Φεράνδος μετὰ κατανύξεως.

Ὁ Κ. Δέ-Σάντ-Ρεμ' ἔχαιρέτησεν ὑποκλινέσας κυρίαν Δ' Ὁρβίγνη ἔπειτα καθ' ἡ στιγμὴν ἐμελ' ἐλθῆ, ἐπιχειρῶν καὶ τελευταῖον νὰ κάμψῃ τὴν τοῦ συμβολαιογράφου, τὸν λέγει μ' ἓνα τρόπον ὅστις μολοντοῦτα διεδήλου βαθεῖαν ἀγωνίαν ψυχῆς.

— Λοιπὸν ἀπόφασις . . . φίλτατέ μου κύριε Φεράνδος δὲν μοὶ παραχωρεῖτε ἐκεῖνα τὸ ἄποιν σᾶς ζητῶ.

— Καρμίαν τρέλλαν πάλιν . . . βέβαια ! ἀκριβὲς μου πουριτανέ μὴ συγκρατανεύσατέ ποτε ξεν ἡ κυρία Δ' Ὁρβίγνη γελῶσα.

Δημι— Ἀκούσατε ! . . . κύριε Φεράνδος ἐμπῆσα ἐγὼ νὰ

το θελήματός μιᾶς κυρίας τοσοῦτον περικαλλούς;...
 ἀφῆσώμεν τώρα κατὰ μέρος, σᾶς παρακαλῶ,
 ἡμετήρας, ἀκριδέ μου κύριε Φεράνδε . . . Ἀπόφα-
 νί; με τὸ ἀρνεῖσθε; ἠρώτησεν ὁ ἀντικόμης με
 δυσκόλως ὑποκρυπτομένην.

Ἡ Παθὴς συμβολαιογράφος ἐφάνη δισταζών. Ὁ
 Ρεμῆ συνέλαβεν ἐλπίδα τινά.

Ὁ σιδερέϊς ἀνθρωπε, ὑποχωρεῖτε; ἀνεφώνησεν ἡ
 τῆς κυρίας Δ'— Ἀρβίλλ' ὑπόκεισθε λοιπὸν καὶ ὑ-

πὸ θελήγητρον τοῦ ἀκαταμαχήτου αὐτοῦ νέου; . . .
 ἡ βεβαιῶ, κυρία, ὀλίγον ἔλειψε νὰ ὑποχωρήσω,

ἀλλὰ με κάμνετε νὰ ἐρυθριῶ διὰ τὴν ἀδυνα-

— ἐπανελάβεν ὁ Φεράνδος· ἔπειτα, ἀποταθείς

ἀντικόμητα, τὸν εἶπε με ὕψος τοῦ ὑποίου κατε-

ἡτος ὅλην τὴν βαρύτητα· — Κύριε . . . σπουδαί-

τὴν λέξιν ταύτην ἐπρόφερε με δύναμιν) σᾶς ὑ-

ναί ἀδύνατον . . .

Ὁ τὸν πουριτανόν! Εἶδετε σεῖς ἐκεῖ ἓνα πουρι-

ἡ Κυρία Δ'— Ὁρβίγνη.

Ὁμως ἀπευθύνθητε πρὸς τὸν Κ. Μικρο-Γιάννην·

ὁ δὲ εἶπε ὅτι ὁ ἐκεῖνος θέλει σᾶς εἰπεῖ τὰ αὐτὰ ὡς

Ὁχι δηλαδὴ. . .

Ὁ Σαίντ-Ρεμῆ ἐξῆλθεν ἀπῆλπισμένος.

Ἐν τινι στιγμῇ σκέψεως, εἶπε καθ' ἑαυτὸν — Ἀ-

πάσα!

Ὁ δὲ ἐπρόσθεσεν ἀποταθείς πρὸς τὸν εὐζωνόν

ὁ ἐκράτει ἀνοικτὸν τὸ θυρίδιον τοῦ ὀχήματος.

Πρὸς τὸν οἶκον Δέ-Λυσιναι!

Ὁ Σαίντ-Ρεμῆ πορεύεται εἰς τῆς δουκίσσης, πα-

μεν τὸν ἀναγνώστην εἰς τὴν συνομιλίαν τοῦ Κ.

Ὁ μετὰ τῆς μητρικῆς τῆς κυρίας Δ'— Ἀρβίλλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ.

ΔΙΑΘΗΚΗ.

Ἐλησμώνησεν ἴσως ὁ ἀναγνώστης τὴν εἰκόνα τῆς τρυφῆς τῆς κυρίας Δ'· Ἀρβίλλ, ἣν αὐτὴ μᾶς περιέγραψε. Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι ἡ κυρία Δ'· Ὀρβίγνη εἶται τις γυνὴ ξανθὴ, λεπτὴ, ὀφρῦς ἔχουσα λευκὰς σχεδὸν θαλμοὺς στρογγύλους καὶ γλαυκοὺς· ὁ λόγος τῆς μελίκρατος, τὸ βλέμμα τῆς ὑποκριτικῆς, οἱ τρόποι ρεσκευτικοὶ καὶ ἐπίβουλοι. Ὅστις σπουδάσῃ τὴν καὶ ὑπουργὸν φυσιογνωμίαν τῆς ἀνακαλύπτει εἰς πανουργοτάτην τινὰ σκληροκαρδιότητα.

— Τὶ ἀξιέραστος νέος ὁ Κ. Δὲ· Σλίντ· Ρεμ. ἡ κυρία Δ'· Ὀρβίγνη πρὸς τὸν Ἰάκωβον Φεράνδον ἤλθεν ὁ ἀντικόμης.

— Ἀξιέραστος τῶν ὄντων... Ἀλλὰ, κυρία μου, νὰ μὲν τὰς ἰδικὰς μᾶς ὑποθέσεις... Μ' ἐγράψετε ἀπὸ Νορμανδίας, ὅτι περὶ σπουδαίων πραγμάτων ἔχετε συμβουλευθῆτε...

— Μάλιστα· ἐπειδὴ ἀφ' οὗτοῦ ὁ καλὸς αὐτὸς δόξας ὁ κύριος Πολυδώρης, μὲ κατεύθυνε πρὸς ὑμᾶς, δύναμαι ἄλλον νὰ ζητήσω ποτὲ συμβουλὴν;... Ἀληθινὰ θάνατε περὶ αὐτοῦ — ἠρώτησεν ἡ κυρία Δ'· Ὀδβί· προσπεποιημένην ἀδιαφορίαν.

— Ἀφ' οὗτοῦ ἀνεχώρησεν ἐκ Παρισίων τελείως ὁ κύριος Πολυδώρης, ἀπεκρίθη ὁ συμβολαιογράφος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ.

Πρὸς εἰδήσιν δὲ τοῦ ἀναγνώστου ὅτι καὶ οἱ δύο ἐψεύδοντο ἀναισχύντως ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον. Ὁ συμβολαιογράφος εἶχεν ἰδεῖ ἀκόμη χθὲς τὸν Πολυδώρη.

ἡ δὲ συνενόχῳι του) καὶ τὸν εἶχε προτείνει νὰ ὑπάγῃ
 ἰσυνίερας εἰς τοὺς παληκαραίους, πειρατὰς ἐν γλυκείνῳ
 λαοῖ, περὶ ὧν κατόπιν θέλομεν ὁμιλήσει· εἰς αὐτὸν λοι-
 πὸν ἔλεγε νὰ ὑπάγῃ διὰ νὰ φαρμακώσῃ τὴν Λουίζαν Μο-
 ῦ, ὑπὸ τ' ὄνομα δόκτωρ Βικέντ. Ἀλλὰ καὶ ἡ μητριά
 ἡ κυρία Δ'· Ὁρβίλλ ἦλθεν εἰς Παρισίους διὰ νὰ λάβῃ
 τὸ πάντων μυστικὴν τινὰ συνομιλίαν μετὰ τοῦ κακούρ-
 γου αὐτοῦ, ὅστις, ὡς εἴπομεν, πρὸ πολλοῦ ἐκρύπτετο ὑπὸ
 τοῦ ὀνόματι Καῖσαρ Βραδαμάντης.

— Ἀλλὰ δὲν πρόκειται τῶρα περὶ τοῦ καλοῦ δόκτο-
 ρος, ἐπανέλαβεν ἡ μητριά τῆς κυρίας Δ'· Ὁρβίλλ· με-
 τὰ πέτε ἀνήσυχον πολὺ· ὁ σύζυγός μου εἶναι ἀδιάθετος·
 ἡ γυνὴ του ὀλονένα πικραίνει εἰς τὸ χειρότερον. Δὲν εἶναι
 νὰ μ' ἐμπνεύσῃ φόβους σπουδαίους . . . πλὴν παντὶ
 πολὺ νὰ τὸν βλέπω . . . ἢ μᾶλλον πονεῖ πολὺ ὁ ἴδιος . . .
 ἔλεγε ἡ κυρία Δ'· Ὁρβίγγη απογγιζούσα τοὺς μικρὸν ὑ-
 περκυνθέντας ὀφθαλμούς της.

— Περὶ τίνος λοιπὸν πρόκειται;

— Ἀλλο δὲν κάμνει παρὰ νὰ μὲ λέγῃ περὶ τῶν μετὰ
 τὸν θάνατόν του . . . περὶ τῆς διαθήκης του . . .

Ἐδῶ ἡ κυρία Δ'· Ὁρβίγγη ἔκρυψε τὸ πρόσωπόν της
 εἰς τὸ μανδύγιον διὰ τινὰς στιγμὰς.

— Ἐχετε δίκαιον, τὸ πρᾶγμα εἶναι θλιβερόν, ὑπέλα-
 βεν ὁ συμβολαιογράφος, ἀλλὰ δὲν βλάπτει ὅτι λαμβάνει
 τὴν φρόνιμα μέτρα . . . Ὅποῖαι στοχάζεσθε νὰ γίναι αἱ ἰ-
 στίαι τοῦ κυρίου Δ'· Ὁρβίγγη, κυρία μου;

— Ὡς μου, ἔξυρῶ κ' ἐγώ! . . . Καταλαμβάνετε ὅτι,
 πᾶσις ἀναφέρῃ τι περὶ αὐτοῦ τοῦ προκειμένου, τὸν πα-
 ρακαλῶ ν' ἀλλάξῃ ἀμέσως ὁμιλίαν.

— Ἀλλὰ, τέλος πάντων, δὲν σὰς εἶπε θετικόν τι πε-
 ρὶ τούτου;

— Νομίζω, ἐπανέλαβεν ἡ κυρία Δ'· Ὁρβίγγη μετὰ βαθὺν
 στεναγμόν, νομίζω ὅτι θέλει ὅχι μόνον, ἀλλὰ ὅσα ἡ νόμιμος

τὸν συγχωρεῖ νὰ μὲ δώσῃ... ἀλλὰ... ὦ! σὰς καλῶ, ὡς ἀλλάζομεν ὀμιλίαν...

— Ποῖαν ἄλλην ὀμιλίαν λοιπόν;

— ὦ! τῶνόντι ἔχετε δίκαιον, ἀμείλιχτε ἀνθρώπε. Πρέπει ἐκούσα ἀέκουσα νὰ ἐπανέλθω εἰς τὸ θλιβερόν κεῖμενον τὸ ὅποιον μὲ ῥδήγει εἰς σὰς... Ὁ Κ. Δ'— Ὁ γυνὴ λοιπὸν κατήντησε τὴν καλωσύνην του εἰς νὰ θύῃ νὰ γράψῃ εἰς ὄνομά μου ἓν μέγα μέρος τῆς καταστάσεως του... ὡς δῶρον πρὸς ἐμέ...

— Καὶ ὑπεραν ἡ κόρη του... ἡ κόρη του ὕστερον; ἀκοῦσε σοβαρῶς ὁ Φερράνδος. Χρεωστῶ νὰ σὰς εἶπω ὅτι Κ. Δ'— Ἀρβίλλ μ' ἐπεφόρτισε τὰς ὑποθέσεις του πρὸς ἐτοὺς... Ἐσχάτως ἀκόμη ἠγόρασε μέτρον μου μίαν μετ' λοπρεπεστώτην ἐκάσιν γῆς... Γνωρίζετε τὴν εἰς τὰς νὰς ὑποθέσεις αἰσθηρότητά μου... ὀλίγον μὲ μέλει ἂν ὁ Δ'— Ἀρβίλλ εἶναι πελάτης μου ὅτι ἐγὼ ὑπερασπίζομαι πρέπει νὰ ᾔναι τὸ καθ' ἑαυτὸ δίκαιον. Ἄν ὁ σύζυγός σου ἐπιθυμῇ νὰ λάβῃ ἀπέναντι τῆς θυγατρὸς του, κυρίας Ἀρβίλλ, μέτρον τι κατ' ἐμὴν ιδέαν ἀντίκεινται... ἐγὼ σὰς λέγω ἀπὸ τώρα, χωριάτικα, τελείως νὰ μὴ στρεβύσῃ εἰς τὴν συνδρομὴν μου... Εἰς ἐμε ἀρέσκει ἡ εὐθύτης, καὶ ταυτίτη ὑπῆρξεν ἡ διαγωγὴ μου μέχρι τῆς σήμερον.

Καὶ τί στοχάζεσθε καὶ διὰ τὴν ιδιότητά μου! Διὰ τί ἐγὼ καθημερινῶς ἐπαναλαμβάνω εἰς τὸν ἄνδρα μου ὅλας αὐτὰς τὰς ιδίας σας λέξεις! «Ἐχετε ὅλα τὰ δίκαια τοῦ κόσμου νὰ παραπονῆσθε κατὰ τῆς κόρης σας... ὁμοῦ εἰς τὴν κόρη σας καὶ δὲν πρέπει νὰ τὴν ἀποκληρίσετε.»

— Ἀ... πολὺ... βέβαια... Καὶ τί ἀποκρίνεται ἐκεῖνος;

— Τῆς ἀφίνω, λέγει, κ' ἐκεῖνης ἐν εἰσόδῳ ἀπὸ τοῦ κοσιπέντε χιλιάδας φράγκα κατ' ἔτος. Ἐλάβεν ἀπὸ τὴν μητέρα της ὑπὲρ τὸ ἐν μιλλιόνιον ὁ σύζυγός της ἔχει ἰδίαν κήν του μίαν κατάστασιν κολοσσαίαν δὲν ἐμπορῶ λοιπὸν ν' ἀράσω τὰ ἐπίλοιπα εἰς σέ; τρυφερά μου φίλη, τὸ μόνον

πρίγμα, τὴν μάνην παραμυθίαν τῶν ἡμερῶν τοῦ γη-
 ῖνου μου, τὸν φύλακα ἄγγελόν μου;» Σᾶς ἐπαναλα-
 βὴ τοὺς ὑπὲρ τὸ μετрон κολακευτικούς λόγους τούτους,
 ἡ κυρία Δ'-Ορβίγνη μετὰ μετριοφροσύνης, διὰ νὰ
 θάβατε πόσον καλὸς εἶναι ὁ Κ. Δ'-Ορβίγνης πρὸς
 κείνον τοῦτο ἐγὼ πάντοτε ἀπηνήθην πᾶς προσφοράς
 καὶ τοῦτο βλέπων, ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν νὰ μὲ πα-
 λάσῃ νὰ ἔλθω.

— Ἀλλ' ἐγὼ δὲν τὸν γνωρίζω τὸν Κ. Δ'-Ορβίγνην.

— Ἀλλ' ἐκεῖνος, ὡς ὅλος ὁ κόσμος, γνωρίζει τὴν τι-
 σιμιά σου.

— Καὶ διατί σᾶς διηύθυνε πρὸς ἐμέ;

— Διὰ νὰ μὴν τὸν ἀντιτάσσω πλέον τὰς συνήθεις ἀπο-
 κρίσεις μου καὶ ἐνδοιασμοὺς, μὲ εἶπε· «Δὲν σὲ λέγω νὰ
 ἀκούλευθῇς τὸν ἰδικόν μου συμβολαιογράφον· θὰ νομί-
 ζῃς ὅτι ποιεῖται περὶ πολλοῦ τὸ συμφέρον μου· ἀλλὰ θέ-
 παραδεχθῇ καθ' ὁλοκληρίαν τὴν ἀπόφασιν ἀνθρώπου
 ὁποῖου σὲ ἤκουσα συχνάκις νὰ ἐπαινῇς τὴν αἰσθητὴν
 ἀπότητα... τοῦ Κ. Φεράνδου Φεράνδου. Ἄν αὐτὸς ἴδῃ
 εἰς τὸ παραμικρὸν ἐγγιζέται ἡ φιλοτιμία σου μὲ τὴν
 ἀδοχὴν τῶν προσφορῶν μου, τότε πλέον ὑπομονή...
 ὡς πρέπει νὰ τὰς δεχθῇς.» Ἔστιω, ἀπήντησα εἰς τὸν
 Δ'-Ορβίγνην, καὶ ἰδοὺ τίνι τρόπῳ κατέστητε δικαιη-
 γμών. «Ἄν ὁ Κ. Φεράνδος συναινέσῃ, ἐπρόσθεσεν ὁ
 ἄρχός μου, τότε τὸν στέλλω πλήρη ἐπιτροπικὴν, ὅπως
 ἡρωδίσῃ ἐν ὀνόματί μου τὴν περιουσίαν μου· ἔπειτα
 εἰ τὴν ποσότητα ταύτην ἐν εἶδει παρακαταθήκης, καὶ
 ἂν θάνατόν μου, καλὴ μου φίλη, θὰ διαγράψῃς τοῦλάχισ-
 τον μίαν ζωὴν ἀνταξίαν σου.»

Ποτὲ ἴσως ὁ Κ. Φεράνδος δὲν ἡσθάνθη πλειότερον παρὰ
 τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν ὠφέλειαν τῶν ὀμματοῦσά-
 του. Ἄνευ τούτων, ἡ κυρία Δ'-Ορβίγνη ἤθελεν ἀφεύ-
 ραι ἐκ πληθῆ ἐκ τῶν σπινθηροβόλων βλάψαντες τοὺς

συμβολαιογράφου, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ὁποίου ἐφάνη-
 ῖναντες εἰς τὴν λέξιν παρακαταθήκη. Μολοντοῦτο
 κρίθη ὡς τρόπον τινὰ δυσχεραίνων.

— Καταντᾷ πλέον ἀνυπόφορον... ἰδοὺ τώρα ἡ δὲ
 ἡ δωδεκάτη φορά καθ' ἣν ἐκλέγουσι τοιοῦτοτρόπως
 τητὴν... πάντοτε προφασιζόμενοι τὴν τιμιότητά μου
 τιμιότητος μου καὶ ἡ τιμιότητος μου, ἄλλο πλέον δὲν ἀ-
 εὔμορφον πλεονέκτημα... νὰ σπᾷ κάνεις τὸ κεφάλι
 νὰ ἔρχεται πολλάκις εἰς λόγους...

— Ὅχι, καλέ μου κύριε Φεράνδε... ἐμεῖ δὲν θέλετε
 βάλει... Λοιπὸν θὰ γράψετε εἰς τὸν Κ. Δ' Ὁρβίγνη
 περὶ τὴν προσμένει τὴν γραφὴν σας καὶ οὕτω νὰ σᾶς δ-
 νῇ τὴν πληρεξουσιότητα... τοῦ νὰ ἐξαργυρώσητε αὐ-
 κτήματα.

— Ὅποιος ποσότητος περίπου!...

— Νομίζω νὰ μὲ ἀνέφερεν ἀπὸ τετρακοσίας ἑως
 τακυσίας χιλιάδας φράγκων.

— Ἀ... δὲν εἶναι τῶσον μεγάλα πράγματα ὅσον
 μιζᾷ· μολοντοῦτο ἐμπορεῖτε... εἰσθε τῶσον ἀφωσι-
 εἰς τὸν Κ. Δ' Ὁρβίγνην... ἡ θυγάτηρ του εἶναι ὑπέρ-
 τος... ἡ εὐγενεία σας δὲν ἔχετε τίποτε... πολὺ καλὸ
 φαίνεται ὅτι κατὰ νόμον δύνασθε νὰ δεχθῆτε...

— Ἀληθινά... νομίζετε;... εἶπεν ἡ κυρία Δ' Ὁρβί-
 ἀπατημένη καὶ αὐτὴ ὡς ὅλος ὁ κόσμος περὶ τῆς π-
 μιῶδους χρηστότητος τοῦ συμβολαιογράφου· ἐπειδὴ ὁ
 λυδῶρης δὲν τὴν ἀνέφερε γρὺ περὶ τοῦ ἀληθοῦς χαρ-
 ρος τοῦ Φερσόνδου.

— Δύνασθε νὰ δεχθῆτε... ἐπανέλαβεν οὗτος.

— Λοιπὸν θέλω δεχθῆ, εἶπεν ἡ Δ' Ὁρβίγνη μετὰ
 ναγμοῦ.

Ὁ ἀρχιγραμματεὺς ἔκρουσε τὴν θύραν.

— Τί εἶναι; ἠρώτησεν ὁ Φεράνδος.

Δι' ἡ κυρία κόμησά Μακ-Γρηγορίου.

- Ἄς προσμείνῃ, παρακαλῶ, μίαν στιγμὴν...
- Λοιπὸν σὰς ἀφίνω, ἀκριβέ μου κύριε Φεράνδε, εἴ-
 ἢ κυρία Δ'-Ὀρβίγνη, γράφετε εἰς τὸν σύζυγόν μου...
 τοῦ ὁ ἴδιος τὸ ἐζήτησε, καὶ αὐριον θέλετε ἔχει τὸ πλη-
 οῦσίον του...
- Θέλω γράψῃ...
- Χαίρετε, ἄξιε καὶ ἀγαθέ μου σύμβουλε.
- Ἄ! σεῖς οἱ ἄνθρωποι τοῦ μεγάλου κόσμου δὲν γνω-
 ρίζετε πόσον εἶναι δυσάρεστον νὰ ἐπιφορτίζεται τις μὲ
 προμοίας παρακαταθήκας... πόσῃ εὐθύνῃ ἀναλωθῆνα-
 ν. Σὰς βεβαιῶ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐνεχλητικώτερον πράγ-
 μα παρ' αὐτὴν τὴν ωραίαν φήμην τῆς τιμιότητος· ἄλλο
 εἶναι παρὰ ζάλη!
- Καὶ τὸ σέβας τὸ ὅποῖον σὰς ἀπονέμει πᾶς ἐνάρετος
 ἄνθρωπος!...
- Χάρις τῷ Θεῷ! δι' ἄλλην καὶ ὄχι διὰ τὴν γένινον
 ταπεινότην μὲ μέλει, εἶπεν ὁ Κ. Φεράνδος μὲ ὕψος θεα-
 τολάβες.
- Τὴν κυρίαν Δ'-Ὀρβίγνην διεδέχθη ἡ Σάρα Μάκ-Γρηγο-
 ρίου.
- Ἡ Σάρα εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ συμβο-
 λαιογράφου μὲ τὴν συνήθη τῆς ἀταραξίαν καὶ παρρησίαν.
 Ὁ Ἰάκωβος Φεράνδος δὲν τὴν ἐγνώριζεν, ἠγνόει τὸν τῆς
 πισκέψεως τῆς σκοπὸν· τὴν παρετῆρει λοιπὸν ἐκτενέστε-
 ρον τοῦ συνήθους, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τοῦ νὰ προσπαθήσῃ
 εἰς ἕρμαιον... Ἐβλέπε τὴν κόμησσαν ἀσκαρδαμυκτί, καὶ
 ἄλλην τὴν ἀπάθειαν τοῦ μαρμαρίνου μετώπου τῆς γυ-
 ναικῆς ταύτης, διέκρινεν ἐλαφρόν τινα σπασμὸν εἰς τὰς
 φρυγὲς αὐτῆς, εἰς ὃν ὑπώπτευσεν κατηναγκασμένην ἀμυχ-
 ασίαν. Ὁ συμβολαιογράφος ἠγέρθη ἐκ τοῦ θρόνου του, προ-
 ἔλαγε μίαν καθέδραν, τὴν ἐδείξε διὰ χειρονομίας πρὸς τὴν
 ἑσθρὴν, καὶ τὴν εἶπε·
- Μ' ἐζητήσατε, κυρία, συνέντευξιν διὰ τὴν ἡμέραν χθὲς

εἶχα πολλές ἀσχολίας καὶ μάλιστα ἡδυνήθην νὰ σᾶς ἀποκριθῶ αὐτὸ τὸ πρῶτ' ὅτε ζητῶ μυριάκις συγγνώμην.

— Ἐπεθύμουν, κύριε, νὰ σᾶς ὁμιλήσω... περὶ ὑπόθεσεως πολλοῦ λόγου ἀξίας... Ἡ φήμη σας, φήμη ἀνθρώπου ἐντίμου, καλοκάγαθου, ὑποχωρευτικοῦ, μοὶ ἐνέπνευσε χάρη πτὴν ἐλπίδα περὶ τῆς εὐτυχοῦς ἐκδόσεως τοῦ διαβήματός μου πρὸς ὑμᾶς...

Ὁ συμβολαιογράφος προσέκλινε μικρὸν ἐπὶ τῆς καθέδρας του.

— Γνωρίζω, κύριε, ὅτι ἡ ἐγχευθία σας εἶναι ὁμιλογημένη...

— Κάνω τὸ χεῖρός μου, κυρία.

— Εἴπατε, κύριε, ἄνθρωπος αὐστηρὸς καὶ ἀδωροδόκητος.

— Μάλιστα, κυρία.

— Καὶ ὅμως, κύριε, ἂν σᾶς ἔλεγε κανεὶς... Ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται ν' ἀποδώσετε τὴν ζωὴν... καὶ πλέον παρὰ τὴν ζωὴν... τὸ λογικόν, εἰς μίαν δυστυχῆ μητέρα, ἠθέλησεν ποτε δειχθῆναι τέσον σκληροκαρδίας ὥστε ν' ἀρνιθῇτε...

— Ἐξηγηθῆτε, κυρία... καὶ νὰ σᾶς ἀποκριθῶ.

— Πρὸ δεκατεσσάρων περίπου ἐτῶν, περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκεμβρίου 1824, ἄνθρωπός τις, νέος ἔτι καὶ μαῦρα πορῶν ἐνδύματα θλίψεως... ἦλθε καὶ σᾶς ἐπρότεινε νὰ ληθῇτε τὴν ποσότητα 150,000 φράγκων, ἅτινα ἐδίδοντο πρὸς ἀνατροφὴν ἑνὸς κορασίου τριετοῦς, οἱ γονεῖς τοῦ ὁποῦ ἐπεθύμουν νὰ μείνωσιν ἄγνωστοι. Ἄν δὲ τὸ κοράσιον ἀποθάνῃ, νὰ χάνωνται καὶ τὰ χρήματα.

— Ἐξακολουθεῖτε, κυρία, εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος, ἀποφεύγων οὕτω ν' ἀποκριθῇ καταφατικῶς.

— Ἀνεδέχθητε λοιπὸν τὴν φροντίδα ταύτην ἐλάβετε τὸ παιδίον καὶ τὰ χρήματα ταῦτα κατεθέσετε εἰς μέρος ὥστε νὰ δίδωσι κατ' ἔτος ἕνα καρπὸν 8,000 φράγκων. ἐξ ὧν τὰ ἡμίση ὡφείλον νὰ διατηροῦνται πρὸς ἐπαύξησιν τοῦ κεφαλαίου, μέχρι τῆς ἐνηλικιώσεως τοῦ παιδίου, τὰ

Ἡ ἄλλα ἡμίση νὰ πληρώνονται διὰ χειρὸς σας εἰς ἐκεῖνον ὅστις τὸ ἀνέτρεψε.

— Ἐξακολουθεῖτε, κυρία.

— Μετὰ δύο ἔτη, εἶπεν ἡ Σάρα, καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ κησῇ ἐλαφρόν τινα συγκίνησιν — τὴν 28 νοεμβρίου 1827, ἡ κόρη ἀπέθανε...

— Πρὶν προῆτε εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, κυρία, συζητήσατε νὰ σας ἐρωτήσω τί συμφέρον ἔχετε εἰς αὐτήν;

— Ἡ μήτηρ τῆς κόρης ἐκείνης εἶναι... ἀδελφή μου, κύριε... Πρὸς ἀπόδειξιν ἔχω τὴν πράξιν τῆς θανάτου τοῦ δυστυχικοῦ κορασίου, τὰς ἐπιστολάς τοῦ ἀνθρώπου ὅστις τὸ ἀνέτρεψε, τὴν ὁμολογίαν ἐνὸς τῶν πελατῶν σας εἰς τὸν ὅποιον κατεθέσατε τὰς 150,000 φράγκων...

— Νὰ ἰδῶ, κυρία, αὐτὰ τὰ ἔγγραφα.

* Ἐκθαμβὸς ἀρκετὰ ἡ Σάρα ὅτι δὲν ἐπιστεύθη εἰς μόνον τὸν λόγον τῆς, ἔσυρεν ἀφ' ἐνὸς χαρτοφυλακίου διάφορα ἔγγραφα, ἅτινα ὁ συμβουλευιογράφος ἐξέτασε μετὰ προσοχῆς.

— Λοιπὸν τώρα τί θέλετε, κύριε; Ἡ πράξις τῆς τελευτῆς εἶναι καθ' ὅλα ἐν τάξει· αἱ 150,000 φράγκων ἔμειναν εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ Κ. Μικρο-Γιάννη, πελάτου μου, κατὰ συνέπειαν τοῦ θανάτου τοῦ παιδίου· βλέπετε, τῆς τύχης του ἦτο· καθὼς ἔκαμα τὴν παρατήρησιν καὶ εἰς τὸν ὅστις μ' ἐπεφόρτισεν αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Ὅσον διὰ τὸ προῖόν αὐτῶν τῶν χρημάτων, διεβιβάζετο μίσην μαίεις τοῦ ἀνατρέφοντα τὴν κόρην τακτικώτατα μέχρι τοῦ θανάτου τῆς.

— Εἰς ὅλα ταῦτα, κύριέ μου, ἡ διαγωγὴ σας υπῆρξε κατὰ πάντα τιμὴ καὶ ἀνεπίληπτος, τὸ γνωρίζω. Καὶ ἡ γυνὴ δὲ εἰς τὴν ὁποίαν ἐνεπιστεύθη τὸ παιδίον μεγάλως ἐφάνη ἀξία τῆς εὐγνωμοσύνης μας· ἡ δυστυχὴς ἐπεμελήθη ὅσον ἦτο δυνατόν μητρικῶς τὴν ταλαίπωρον μακρὰν μου ἀνεψιάν.

— Τούτο κυρία, είναι αληθέστατον· τόσον μάλιστα ευχαρίστησεν ἡ διαγωγή τῆς γυναίκος ταύτης, ὥστε, ἔλεον αὐτὴν χωρὶς τινος θέσιν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, τὴν ἔλαβον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου, καὶ ἀκόμη ἐξῶ ἐκποτε...

— Ἡ κυρά Σεραφίνα εἶναι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σου κύριε;

— Πρὸ δεκατεσσάρων ἐτῶν τὴν ἔχω οἰκονόμον μου. Καὶ εἶμαι ὑπερευχαρίστημένος.

— Ἀφοῦ ἔχει οὕτως, κύριε... ἡ δύνατα αὐτὴ πολὺ νὰ μᾶς γίνῃ χρήσιμος ἂν... εὐηρεστεῖσθε... νὰ δεχθῆτε μὲν πρότασιν... ἥτις θέλει σὰς φανῇ παράδοξος... ἴσως μάλιστα... καὶ ἀθέμιτος ἐκ πρώτης ὄψεως· ἀλλ' ὅταν μάθετε ἐπὶ τίνι σκοπῷ...

— Πρότασιν ἀθέμιτον, κυρία; δὲν πιστεύω νὰ μὲ κάμψετε ποτέ.

— Γνωρίζω, κύριε, τὴν αὐστηρότητα τῶν ἀρχῶν σας· ἀλλὰ πᾶσά μου ἡ ἐλπίς... ἡ μόνη ἐλπίς μου... ἐναπόκειται εἰς τὸν οἰκτιρμόν σας... Τέλος πάντων, εἴτε συγκατανεύσετε, εἴτε ὄχι, δύναμαι νὰ ῥῆμαι ἡσυχος ὅτι τὸ πράγμα θέλει μείνει μυστικόν;

— Μάλιστα, κυρία.

— Λοιπὸν ἐξακολουθῶ. Ὁ θάνατος τῆς μικρᾶς αὐτῆς τοσοῦτον ἀπαρηγόρητον ἀφῆκε τὴν μητέρα της, ὥστε μέχρι τῆς σήμερον, μετὰ παρέλευσιν δεκατεσσάρων ἐτῶν, καὶ ἂ ἐκινδύνευεν ἡ ζωὴ της, κινδυνεύουσι τώρα καὶ αἱ φρένες της.

— Ἀθλία μήτηρ! εἶπεν ὁ Κ. Φερράνδος μὲ κατάνυξιν.

— ὦ! τῶνόντι ἀθλία, ἀθλιεστάτη, κύριέ μου· ἐπειδὴ, πρὶν τὴν χάσῃ εἶχε μόνον τὴν αἰσχύνῃν ὅτι ἔκαμε τοιαύτην γέννησιν· ἐνῷ τώρα αἱ περιστάσεις ἤλθον τοιαῦται, ὥστε ἡ ἀδελφὴ μου, ἂν τὸ τέκνον της, ἔξῃ ἀκόμη, ἡ δύνατα νὰ τὸ νομιμοποιήσῃ, νὰ ἐγκραυχήσῃ εἰς αὐτό, νὰ μὴ τὸ

καὶ ποτὲ πλέον. Διὰ τοῦτο ἡ θλίψις τῆς ἐπιήρκεισεν βαθύν, ὥστε φοβούμεθα κατὰ πᾶσαν στιγμὴν μή καὶ τὸ λογικόν της.

— Κατὰ δυστυχίαν δὲν ἐμποροῦμεν νὰ τῆς κάμωμεν ποτὲ ἡμεῖς, εἰς τοιαύτην περίστασιν.

— Μάλιστα, κύριε, ἐμποροῦμεν...

— Πῶς, κυρία;

— Ὑποθέσετε ὅτι ἔρχονται εἰς τὴν πτωχὴν αὐτὴν μητέρα καὶ τὴν λέγουσιν· Ἐνόμισαν ὅτι ἡ κόρη σου ἀπέθανεν ἄλλᾳ ᾧ... ἰδοὺ καὶ ἡ τροφός, ἥτις τὴν εἶχεν ὅταν ἦτο μικρὰ, τὸ ἐπιβεβαιώσῃ.

— Τοιαύτη ἀπάτη, κυρία μου, ἤθελεν εἶσθαι σκληρά... τί νὰ δοθῇ εἰς τὴν πτωχὴν αὐτὴν μητέρα μίαν ματαίαν ἐλπίδα;

— Ἀλλ' ἂν, κύριε, δὲν ἦτο ματαία; ἢ μάλλον, ἂν τὸ ἐπιβεβαιωθῇ τοῦτο ἡ δύνατα νὰ πραγματοποιηθῇ;

— Διὰ θαύματος; ἂν πρὸς καθόρθωσιν αὐτοῦ ἄλλο τι νὰ ἐπρεμιάζετο εἰμὴ νὰ ἐνώσω τὰς δεήσεις μου μετὰ τῶν ἰατρῶν σας, ἤθελα, κυρία μου, τὰς ἐνώσει ἐξ ὅλης ψυχῆς... πιστεύσατε... Κατὰ δυστυχίαν ἡ πράξις τῆς τελευταίας εἶναι ἰσχυρὰ.

— Τὸ γνωρίζω, κύριε, τὸ παιδίον ἀπέθανε, δὲν σὰς μὲν τὸ ἐναντίον· μολοντούτα, ἂν ἠθέλετε, τὸ δυστύχημα δὲν ἦτον ἀδιόρθωτον.

— Δινίγματα, κυρία;

— Νὰ ὁμιλήσωι λοιπὸν ἐναργέστερα... Ἄν ἡ ἀδελφὴ μου αὖριον ἐπανεῦρε τὴν θυγατέρα της, ὅχι μόνον λυτρουμένη ἀπὸ θάνατον ἀφεικτον, ἀλλ' εἶναι καὶ ὑπερβεβαίον ἐν νυμφεύσει τὸν πατέρα τῆς κόρης, ὅστις τὴν σήμερον εἶναι ἐλεύθερος ὡς καὶ αὐτὴ. Ἡ ἀνεψία μου ἀπέθανεν ἐκ τῆς χωρισθείσας ἐκ τῶν γονέων της ἀπὸ τὴν τρυφερότην ἡλικίαν, δὲν εἶναι τελείως εἰς τὴν μνήμην των... Ὑποθέσετε ὅτι εὐρίσκουν μίαν κόρην δεκαεπταετῆ, ἥλι-

κία τὴν ὁποῖαν ἤθελεν ἔχει τώρα ἢ ἀνεψιά μου, κόρη ἐγκαταλελειμμένη ἀπὸ τοὺς γονεῖς της, ὡς χουν τόσαι... καὶ ὅτι λέγουν εἰς τὴν ἀδελφὴν μου ἢ θυγάτηρ σου· σὲ εἶχαν ἀπατήσῃ σπουδαία συμφέροντα νὰ σὲ εἰπωσιν ὅτι ἀπέθανεν. Ἡ γυνὴ ἥτις νέθρεψεν, εἰς συμβολαιογράφος, ἀνὴρ ἀξιοσέβαστος, σὲ πιστοποιήσῃ, θέλουν σὲ ἀποδείξει ὅτι εἶσαι ἰδία ἢ κόρη σου...

Ὁ Φεράνδος, ἀφοῦ πρῶτον ἀφῆκε τὴν κόμησάν, ἔλαλσε χωρὶς νὰ τὴν διακάλῃ, ἡγέρθη θυμοειδῶς, καὶ κραζεν ὡς δυσαρεστημένος — Κυρία, αὐτὰ εἶναι ματα ἄτιμα!

— Κύριε!...

— Νὰ τολμᾶτε νὰ προτείνετε εἰς ἐμὲ... εἰς ἐμὲ ὡς παιδίον... ἀκύρωσιν ἐπιστήμου τελευτήης... τέλει των μίαν πράξιν ἀξιοποιον! Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ἐπὶ τῆς μου καθ' ἣν μὲ συμβαίνει τοιαύτη προσβολή... ὡς, θεέ μου, θεέ μου... σὺ γνωρίζεις ὅτι δὲν εἶμαι σοῦτον ἀνάξιος δοῦλός σου!

— Ἀλλὰ, κύριέ μου, τί βλάβη δύναται νὰ προέλθῃ ἐκ τούτου; Ἡ ἀδελφὴ μου καὶ ὁ τὸν ὅποιον ζήτησεν νυμφευθῇ, εἶναι χρευμένοι ἀμφότεροι καὶ ἄνευ τῆς ἀμφότεροι κλαίονσι πικρῶς τὴν κόρην τὴν ὁποῖαν ἔχουσιν. Τοὺς ἀπατᾷ τις... ἀλλὰ τοὺς ἀπατᾷ διὰ νὰ τοὺς ἀπατᾷ τὴν εὐδαιμονίαν των... ζῶν τοὺς ἀποδίδει... περιττὰ ἀποκαθιστᾷ εὐτυχές καὶ ἐν πλάσμα ἐγκαταλελειμμένον εἰς τὸν δρόμον... πρόκειται λοιπὸν περὶ πράξεως εὐγενεῖας καὶ γενναίας πράξεως, καὶ ὄχι ἐγκλήματός!

— Τῇ ἀληθείᾳ, κυρία, θαυμάζω μὲ πόσον ὡραῖους ματισμοὺς δύνανται νὰ παρουσιασθῶσι τὰ πλεονεκτήματα τῶν χθόνια σχέδια!

— Ἀλλὰ σκεσθῆτε, κύριε...

— Σὺς ἐπαναλαμβάνω, κυρία, ὅτι αὐτὰ εἶναι π...

ἄνθρωπος... Εἰς ἐντροπήν νὰ βλέπῃ τις μίαν γυναῖκα
ὡς νὰ κατεργάζεται τοιαύτας ἀθεμιτουργίας...
ὡς ὅποιος ἡ ἀδελφή σας, ἐλπίζω, δὲν ἔχει κάμμιαν
...

— Κύριε...

— Φθάνει, κυρία, φθάνει!... Ἐγὼ δὲν εἶμαι γυναικά-
... ἐγὼ... τὰ λέγω χωριάτικα ἕκταν τὴν ἀλήθειαν...
— Σάρα ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ συμβολαιογράφου ἐν τῶν με-
... ἐλθοσυνῶν, διαπεραστικῶν ἐλεμμάτων τῆς καὶ
εἶπε μὲ ψυχρότητα

— Ἀρνείσθε;

— Μὲ προσβάλλετε, κυρία φθάνει, παρακαλῶ!

— Προσέξτεte ὁμῶς!...

— Ἐχομεν καὶ ἀπ' αὐτά; μὲ φοβερίζετε;...

— Σὰς φοβερίζω... Καὶ διὰ νὰ σὰς ἀποδείξω ὅτι ὁ-
... σπουδάζουσα... μάθετε, πρῶτον, ὅτι ἐγὼ δὲν ἔχω
...

— Πῶς, κυρία;

— Εἶμαι ἐγὼ ἡ μήτηρ τοῦ παιδίου...

— Ὑμεῖς;

— Ἐγὼ! . . . Ἐπενόησα ἐν τρίτον πρόσωπον διὰ νὰ
... τὸν σκοπὸν μου ἐφεῦρα ἓνα μῦθον διὰ νὰ σὰς
... εἰς συμπάθειαν . . . Πόλεμον θέλετε . . . ἔστω!
...

— Πόλεμον; ἐπειδὴ δὲν συγκατατίθεμαι νὰ συμμεθέ-
... μίαν σκευωρίαν ἀθέμιτον! τί αὐθάδεια! . . .

— Ἀκούσετε, κύριε . . . ἡ ὑπόληψις τὴν ὅποιαν χαίρε-
... ἀνθρώπου τιμίου, εἶναι ἐδραία . . . πασίγνωστος
... πασίδηλος...

— Διότι εἶμαι ἄξιος αὐτῆς... Καὶ ἰδοὺ διατὶ πρέπει νὰ
... τις τρελλὸς διὰ νὰ κάμῃ εἰς ἐμὲ προτάσεις ὡσὰν τὰς
... σας... καὶ νὰ μὲ φοβερίξῃ ἐπειδὴ δὲν τὰς δέχομαι.

— Γνωρίζω, κύριε, ἀπὸ πάντα ἄλλον περισσότερον,

πόσον πρέπει νὰ μὴ δίδῃ τις πίστιν εἰς αὐτὰς τὰς αἰτινες διακωδωνίζουσιν μίαν ἀρετὴν ἀγρίαν, καλὴν πολλάκις, εἰς μὲν τὰς γυναῖκας τὴν φιλαρέσκειαν, τοὺς ἄνδρας τὸν δόλον.

— Κυρία...

— Ἀφ' οὗτου ἤρχισεν ἡ συνομιλία μας, ἀγνοῶ ἀμφιβάλλω ἂν ᾔσθε ἀντάξιος τῆς ὑπολήψεως καὶ ἡσυχίας ὅν σᾶς ἀποδίδουν.

— Ἀληθινά!... ἡ ἀμφισβολία σας αὐτὴ πολλὴν κάμνει εἰς τὴν ὀξυδέρκειάν σας.

— Δὲν εἶναι ἀληθές;... ἐπειδὴ ἡ ἀμφισβολία μου στηρίζεται εἰς οὐδὲν σχεδόν . . . εἰς τὸ ἐνστίγμα, εἰς αἰσθησεις ἀνεξήγητους . . . ἀλλὰ σπανίως αἱ προστάσεις αὐταὶ μὲ ἠπάτησαν.

— Φθάνει πλέον, κυρία, ἡ ὁμιλία αὐτὴ· φθάνει.

— Πρέπει πρῶτον νὰ σᾶς γνωστοποιήσω τὴν ἀσθένειάν μου καὶ οὕτω νὰ σιωπήσω . . . Σᾶς λέγω μεταξὺ μας ἐδῶ, ὅτι εἶμαι πεπεισμένη περὶ τοῦ θανάτου τῆς δυστυχοῦς μου θυγατρὸς . . . Ἀλλὰ δὲν βλάβη ἔστω δι' ὑσχυρισθῇ ὅτι δὲν ἀπέθανε· τὰ πλέον ἀπίθανα ματα δύνανται νὰ συζητηθῶσιν εἰς τὰ δικαστήρια . . . μεις τὴν σήμερον εὐρίσκεσθε εἰς μίαν θέσιν τοιαύτην, πρέπει νὰ σᾶς φθονοῦν πολλοὶ ἄνθρωποι, καὶ ἰδοὺ δράζει μετὰ χαρᾶς τὴν εὐκαιρίαν τοῦ νὰ σᾶς προσάσῃ . . . τὴν εὐκαιρίαν ταύτην θέλω τοῖς τὴν πρόσβλησιν ἐγὼ . . .

— Σεῖς ;

— Ἐγὼ, ἐνάγουσα ὑμᾶς ἐπὶ ὁποιαδήποτε μωρὴ φάσει· παραδείγματος χάριν, ὅτι ἡ πράξις τῆς θανάτου κόρης μου δὲν εἶναι ἐν τάξει... Θέλω δι' ὑσχυρισθῇ κόρη μου δὲν ἀπέθανεν. Ἐπειδὴ δὲ μεγάλως με συμβουλεύει νὰ κάμω τὸν κόσμον νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡ θυγάτηρ μου σέτι ἔτι, καὶ ἂν χάσω τὴν κρίσιν μου, πάλιν θέλω

ἢ ἐκ τοῦ χρότου τὸν ὅποιον θέλει πραξενήσκειν ἢ ὑ-
 πὸ αὐτῇ. Μία μήτηρ ἥτις ἀναζητεῖ τὸ τέκνον τῆς
 πάντοτε εἰς συμπάθειαν· θὰ ἔγω μὲ τὸ μέρος μου καὶ
 θηνοῦντάς σας, καὶ τοὺς ἐχθρούς σας, καὶ πᾶσαν
 θῆτον καὶ ρομαντικὴν ψυχὴν.

— Μωρία καὶ κακία ἐνταυτῷ! Τί συμφέρον εἶχα ἐγὼ
 ἵπῳ ὅτι ἡ θυγάτηρ σας ἀπέθανεν, ἐνῷ ἔζη;

— Τωόντι, δυσκόλως ἤθελέ τις ἀνακαλύψει μίαν αἰ-
 ῶν ἄλλ' οἱ δικηγόροι κατ' εὐτυχίαν εἶναι ἐπινοητικοί!..
 Ἰδοὺ· μίαν αἰτίαν θέλατε; νὰ σᾶς εἰπῶ ἐγὼ· θέλων
 συμμερισθῆτε μετὰ τοῦ πελάτου σας τὰς 150,000
 ἀγκων τῆς τάλαιπώρου κόρης... τίς ἤξεύρει ποῦ τὴν
 εἴλατε καὶ εἶπετε ὅτι ἀπέθανε...

Ἀπαθὴς ὁ συμβολαιογράφος ἀνέστειλε τοὺς ὤμους.

— Καὶ ἂν ἔμην ἐγὼ πατὴρ τοιοῦτος ἄνθρωπος, δὲν ἔλα-
 ναι τὴν ἐθανάτωναν μᾶλλον παρὰ νὰ τὴν γεῖλω ἄλλου!
 Ἡ Σάρα ἐσκίρτησεν ἀπὸ ἐκπληξιν, ἐσίγησε μίαν στιγ-
 νήν, ἔπειτα ἐπανέλαβε μετὰ πικρίας·

— Δι' ἓνα ἄγιον ἄνθρωπον, ἰδοὺ μία ἰδέα ἐγκλήματος
 εἶναι ἔχουσα τὴν πηγάν;... ἐπέτυχα λοιπὸν τοῦ σκα-
 τοῦ ἐνῷ ἠκόντιζα κατὰ τύχην;... Τοῦτο μὲ δίδει ὑπονοίας,
 αἱ ὑπονοίας ἀξίας ἐμβαθύνσεως... Ἐνα τελευταῖον λόγον.
 λέπετε ὅποιον εἶδους γυνὴ εἶμαι... κατασυντρίβω ἀνι-
 σῶς πᾶν ὅ,τι φέρει εἰς τὴν ὁδόν μου πρόσκομμα... Σχε-
 μήτε καλὰ... αὐριον προσημένω ἀπόκρισιν... Τὸ ὅ,τι σᾶς
 πῶ δύνασθε νὰ τὸ πράξετε ἀτιμωρητί... Ὡς ἐμπλῶς
 ἀρᾶς, ὁ πατὴρ τῆς θυγατρὸς μου δὲν θέλει διαφιλονεικῆ-
 ῃ τὴν πιθανότητα τοιαύτης νεκραναστάσεως ἐὰν τὸ ψεῦ-
 δός μας, τὸ μέλλον νὰ τὸν καταστήσῃ εὐτυχῇ, πλαστομα-
 ρῇ ἐπιτηδεύως. Αὐτὸς ἀποδείξεις περὶ τοῦ θανάτου τῆς
 θυγατρὸς μας ἄλλως δὲν ἔχει παρὰ τὰς ὁποίας τὸν ἔγρα-
 ψα ἐγὼ πρὸ δεκατεσσάρων ἐτῶν· εὐκόλως λοιπὸν θέλω
 πείσει ὅτι τότε τὸν ἠπάτησα, ἐπειδὴ εἶχα κατ' αὐ-

τοῦ δικαίως δυσαρρεσκείας... Θέλω τὸν εἰπεῖ, ὅτι ἡ λύπην μου ἐκείνην ἠθέλησα νὰ συντρίψω ἐνώπιόν τῆς τελευταῖον δεσμὸν ὅστις εἰσέτι μᾶς συνήλωνε. Σὺ δὲν διακινδυνεύετε τὸ παραμικρὸν ἐπιβεβαιώσετε ἀνεπίληπτε ἀνθρώπε, ἐπιβεβαιώσετε ὅτι ὅλα κατὰ τὸν καιρὸν ἐσχεδιάσθησαν μεταξύ ἡμῶν, ὑμῶν καὶ τῶν ἐν Σαραφίνας, καὶ θέλουν σὰς πιστεύσει. "Ὅσον δὲ 150,000 φράγκων ἅτινα ἐδόθησαν ἐπὶ τῆς ζωῆς τῆς θυγατρὸς μου, ταῦτα ἀφορώσιν ἐμὲ μόνην· θέλουν μείναι τὴν κατοχὴν τοῦ πελάτου σας, ὅστις ἐπιθυμῶ νὰ ἔλα ταῦτα· τέλος πάντων, ὑποίαν ἀνταμοιβὴν ζητήσετε περιπλέον, θέλει σὰς δοθῇ...

Ὁ Ἰακώβος Φεράνδος διετήρησεν ὅλην τοῦ τὴν ραξίαν, καίτοι ἰδὼν ἑαυτὸν εἰς θέσιν ἀλλόκοτον, παράδοξον καὶ κινδυνωδестаτήν. Ἡ κόμησσα, πεπεισμένη περὶ τοῦ θανάτου τῆς θυγατρὸς τῆς, ἦλθε νὰ προσεγγίσῃ εἰς τὸν συμβολαιογράφον νὰ παραστήσῃ αὐτὸς ὡς ζωντὰ τὴν κόρην τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος εἶχε παραστήσει ὡς νεκρὰν πρὸ δεκατεσσάρων ἐτῶν. Ἦτο πολὺ πειρασ, ἐγνώριζε καλὰ τοὺς κινδύνους τῆς θέσεώς του, διὰ καὶ κατὰ τὴν βαρύτητα τῶν ἀπειλῶν τῆς Σάρας. Τὸ οἰκοδόμημα τῆς ὑπολήψεώς του, καίτοι θαυμασίως καὶ τεχνικῶς κτισμένον, ἐστηρίζετο ὁμῶς ἐπὶ τῆς ἁμμου. Τὸ δημόσιον ὅσον εὐκόλα ἐκθειάζει τόσον εὐκόλα καὶ δυσφημεῖ, ἐπὶ ἀγαπᾷ νὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ καταπατῇ ὅσους βίβασε ποτὲ μέχρι νεφελῶν. Τίς νὰ προῖδῃ τὰς συνεπτώσεις τῆς πρώτης κατὰ τῆς ὑπολήψεως τοῦ Ἰακώβου Φεράνδου προσβολῆς; Ἡ προσβολὴ αὕτη ὅσον ἀπεγνωσμένη καὶ ἥτα, ἡ τολμηρία τῆς μόνῃ ἠδύνατο νὰ διεγείρῃ ὑποψία νὰ λάβῃ καιρὸν τοῦ νὰ σκεφθῇ πῶς ν' ἀπαντήσῃ τὸν κινδύνον αὐτὸ βέλος, ὁ συμβολαιογράφος εἶπε ψυχρὰ πρὸς τὴν Σάραν.

— Μὲ ζητεῖτε νὰ σὰς δώσω ἀποκρίσιν ἕως αὐρίου.

ἡμερῶν ὅμως ἐγὼ μάλιστα θέλω νὰ σᾶς δώσω διορίαν
 Μεθαύριον, διὰ νὰ λάβετε καιρὸν νὰ μεταμεληθῆτε εἰς
 τὸν τοῦ ὁποίου δὲν ἐφαντάσθητε καὶ τὴν βαρύτητα.
 Ὡς τότε δὲν λάβω παρ' ὑμῶν γραφὴν τινα δι' ἧς νὰ
 ἀναφέρετε ὅτι παρητήθητε ἀπὸ ἐπιχειρήσιν τοσοῦτον
 πραγματικὴν καὶ ἀπονενοημένην, θέλω σᾶς δώσει νὰ κα-
 λάβετε, ὅτι ἡ δικαιοσύνη δὲν ἐχάθη ἀπὸ τὸν κόσμον,
 ὑπερασπίζεται τοὺς τιμίους ἀνθρώπους οἵτινες δὲν
 κατατίθενται εἰς αθεμίτους συμπράξεις, καὶ ὅτι δὲν
 γίνονται αὐτὴν ποτὲ οἱ καταγινομένοι εἰς μηχανορρα-
 γίας ἐπιδόστους.

Τοῦτο κύριε θὰ εἰπῇ, ὅτι μὲ ζητεῖτε μίαν ἡμέραν
 ἑσπέρην διὰ νὰ σκεφθῆτε ἐπὶ τῶν προτάσεών μου ;
 ὅσον σημεῖον, ὅσον ἦναι λοιπόν . . . Μεθαύριον θὰ ἔλθω
 κατ' αὐτὴν τὴν ἰδίαν ὥραν, καὶ πλέον μετὰ ὑμᾶς
 ἰδοῦμεν . . . ἢ τὴν εἰρήνην . . . ἢ τὸν πόλεμον· σᾶς τὸ
 ἀναλαμβάνω . . . ἀλλ' ἓνα πόλεμον πνευματικόν, χωρὶς
 ἑλίου.

Καὶ ἡ Σάρα ἐξῆλθε . . .

— "Ὅλα ἔχουσι καλῶς . . . εἶπεν αὐτῇ. Ἡ ποταπὴ ὁ-
 κλή καὶ τὴν ὁποίαν ὁ Ῥοδόλφος συνέλαβεν ἐξ ἐ-
 σπερίας τοσαύτην συμπάθειαν, καὶ τὴν ἐπεμψεν εἰς τὸ
 Ῥοδόλφον Βουκεβάλ διὰ νὰ τὴν ἔχῃ ἔπειτα, ἀφείκτως,
 αἶψαν τοῦ, τώρα πλέον δὲν μ' ἐμπνέει κανένα φόβον . . .
 εἰς τὴν μονόφθαλμον γραΐαν, μὲ τὴν ἔχαμεν ἀφαν-
 . . . Ἡ ἀγχίνοια τοῦ Ῥοδόλφου ἔσωσε τὴν Δ' Ἀρ-
 χὴν ἐκ τῆς πλεκτάνης εἰς ἣν ἠθέλησα νὰ τὴν ρίψω·
 εἶναι ἀδύνατον ν' ἀποφύγῃ τὴν νέαν παγίδα ἣν τὴν
 ἀμαρτωλὸν ὥστε θέλει πλέον ἀπελπισθῇ διὰ τὸν Ῥο-
 δόλφον. Τεθλιμμένος τότε αὐτός, ἀθυμῶν, στερημένος πά-
 ρυχαγωγίας ἐρωτικῆς, δὲν θέλει ἀράγε καταντῆσαι εἰς
 αὐτὴν διόθεσιν ψυχῆς, ὥστε, ἅμα ἀκούσῃ τὸ φεῖδος τοῦ

ὁποῖον βοήθεια τοῦ συμβολαιογράφου θὰ τὸν παρα-
 μέ ὄλην τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ἀληθείας θέλει ἀμέσως
 σεις; ... Ὁ συμβολαιογράφος θὰ μὲ συμβοηθήσει,
 τὸν ἐτρόμαξα. Εὐρίσκω εὐκολώτατα κάμμιαν νέαν
 νήν, ἀξίαν συμπαθείας καὶ πτωγὴν, τὴν διδάσκω ὅτι
 πει, καὶ οὕτως αὐτὴ παριστάνει τὸ θυγάτριον ἐκεί-
 τοσοῦτόν παρὰ τῷ Ροδόλφῳ πολὺ κλαυστον ... Ἰν-
 τὸ μεγαλεῖον, τὴν γενναιότητα τῆς ψυχῆς του . .
 διὰ νὰ δώσῃ ἐν ὄνομα, ἓνα βαθμὸν εἰς τὴν ὁποίαν
 τεύσει ὡς κόρην του ταλαιπωρηθεῖσαν μέχρι τοῦ
 ἀπολωλυῖαν, θέλει ἐπαναδέσει τὸν μεταξὺ μας δεσμὸν
 μὸν τὸν ὁποῖον ἐγὼ ἐνόμιζα ἀδιάλυτον . . . αἱ προ-
 αὶ τῆς τροφῆς μου θέλουν πραγματοποιηθῇ τέλος
 καὶ ἀρεύκτως ἐπιτυχάνω τὸν σταθερὸν τοῦ βίου
 σκοπὸν . . . EN ΔΙΑΔΗΜΑ !!!

Μόλις ἡ Σάρα ἐξῆλθεν ἀπὸ τοῦ συμβολαιογράφου
 ἰδοὺ ἦλθε παρ' αὐτῷ ὁ κ. Κάρολος Ροδέρτης, ὁ Σπ-
 γός, κατὰ τὴν κυρίαν Πιπελέτου, κατὰβὰς ἀπὸ ἐν
 ὄν δῖτροχον, ἐκ τῶν κρημνιστέρων μετέβη δ' ἀμέσως
 ρίκοπτος (sans facons) εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ
 δου, ὡς οἰκεῖος.

Ὁ συμβολαιογράφος ἐκάλητο σκυθρωπὸς καὶ συν-
 εἰς τὴν ἐμφάνισιν λοιπὸν τοῦ Ροδέρτου, λέγει πρὸς
 μὲ τόνον ἄγροικον.

— Τὸ ἀπόγευμα ὑποδέχομαι τοὺς πελάτας μου
 ὅσakis θέλετε νὰ ὁμολήσητε ἔρχεσθε τὸ πρωτ.

— Φίλτατε ταδελλίον μου (ἀστεϊότης τοῦ κυρίου
 Ροδέρτου) πρόκειται πορὶ σπουδαίας ὑποθέσεως . . . πρὶν
 ἐπομένως ἤθελα αὐτοπροσώπως νὰ σὰς ἐνθαρρύνω διὰ
 φόβους τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ ἐλάβετε.

— Εἰ γάρ;

— Δὲν τὰ ἐμάχχαι λοιπόν;

- Τί;
- Ὅτι ἐμονομάχησα . . .
- Ἐμονομαχήσατε;
- Μετὰ τοῦ δουκὸς Δε-Λυσσηναΐ Παράδοξον! δὲν σᾶς
 ἴδαν τίποτε;
- Τίποτε.
- Πά!
- Καὶ διατί ἐμονομαχήσατε;
- Διὰ μίαν ὕβριν καιριοτάτην, ἣτις ἀπαιτοῦσε χάσιν
 ματοῦ. Φαντασθῆτε νὰ τολμήσῃ ἐν πλήρει πρεσβείᾳ νὰ
 εἴπῃ ὁ Κ. Δε-Λυσσηναΐ ὅτι : . . με ἔρχεται φλέγμα εἰς
 τὸν λαϊμόν!
- Τί σᾶς ἔρχεται;
- Φλέγμα, φίλτατέ μοι ταβελλίον' ἐν πάθος τὸ ὁποῖ-
 ον πρέπει νὰ ᾔναι ἀρκετὰ γελοῖον!
- Καὶ ἐκτυπήθητε δι' αὐτό;
- Ὅταν δὲν κτυπήθῃ κανεὶς δι' αὐτό, διὰ τί ἄλ-
 λου διάβολον θέλετε νὰ κτυπάται; . . . Στοχάζεσθε
 εἰς τὴν ἐμπροσθεῖ ἐκεί . . . ἀπλῶς καὶ ὡς
 ἔρχεται. ν' ἀκούῃ νὰ τοῦ λέγουν ὅτι τὸν ἔρχεται φλέγμα;
 καὶ μάλιστα ἐμπρὸς εἰς μίαν ὠραίαν! . . . ἐμπρὸς εἰς μί-
 ν μικρὰν μαρκεσίαν . . . ἥτις . . . Τέλος πάντων δὲν ἦτο
 φλέγμα νὰ τὸ ἀφήσῃ τις νὰ περάσῃ . . .
- Βέβαια! τί λόγος!
- Ἡμεῖς οἱ στρατιωτικοί, καταλαμβάνετε . . . τὸ χέ-
 το ἔχομεν πάντοτε εἰς τὸ σπαθί . . . Οἱ μάρτυρές μου
 πῆγαν προχθὲς καὶ συνεννοήθησαν με τοὺς τοῦ δουκὸς . .
 ὅ ἡ Ζήτημα ἦτον ἀπλούστατον . . . ἢ μονομαχίαν ἢ νὰ με
 ἀρῇ συγγνώμην.
- Συγγνώμην . . . διὰ τί;
- Διὰ τὸ φλέγμα, ἀκούεις ἐκεῖ διατί! διὰ τὸ φλέγμα
 τοῦ ἐλαγεν ὅτι μ' ἔρχεται εἰς τὸν λαϊμόν.
- Ὁ συμβολαιογράφος ἀνέστειλε τοὺς ὄμους.

— Οἱ μάρτυρες πάλιν τοῦ δουκὸς ἔλεγον· — Ἀπὸ μὲν δικαιοσύνης εἰς τὸν ἐντιμὸν χαρακτῆρα τοῦ Κ. λου Ῥοβέρτου· ἀλλ' ὁ Κ. Δέ-Λυσθηναῖ δὲν δύναται πρέπει, οὔτε θέλει νὰ ζητήσῃ συγγνώμην. — Λοιπὸν ἀπεκρίθησαν οἱ μάρτυρες μου, ὁ Κ. Δέ-Λυσθηναῖ δὴσεται ὅτι ὁ Κ. Κάρολος Ῥοβέρτης ἔχει τὸ φλέγμα· λιστα κύριοι· ἀλλὰ δὲν πιστεύει ὅτι μὲ τοῦτο προσβε- τελείως τὴν ὑπόληψιν τοῦ Κυρίου Ῥοβέρτου. — Τότε πὺν, ἂς εἰπῇ ὅτι μεταμελεῖται. — Ὅχι, κύριοι· ὁ Κ. Λυσθηναῖ ἀναγνωρίζει τὸν Κ. Ῥοβέρτην ὡς ἀξιότιμον· ἀλλ' ἐπιμένει λέγων ὅτι ἔχει τὸ φλέγμα. — Βλέπετε δὲν ἦτο νὰ διορθωθῇ μία ὑπόθεσις τοσοῦτον σοβαρὰ.

— Τί λόγος! . . . ἐξυβρίσθητε εἰς ὃ, τι ὑπάρχει τερνεῖς τὸν ἄνθρωπον!

— Δὲν εἶναι ἀληθές; Ἐσυμφώνησαν λοιπὸν τὴν ραν καὶ ὤραν τῆς συναντήσεως καὶ χθὲς τὸ πρωῒ, εἰς δάσος τῶν Βιγκενῶν, ἐτελέσθησαν τὰ πάντα λίαν τίμωι· ἐπλήρωσα ἐλαφρὰ μὲ τὸ σπαθί μου τὸν Κ. Δέ-συναῖ εἰς τὸν βράχινον· καὶ οἱ μάρτυρες ἀπεφάνθησαν ἡ τιμὴ ικανοποιήθη. Τότε ὁ δοῦξ εἶπεν ὑψηλῇ τῇ φωνῇ Ποτὲ πρὸ τοῦ τέλους μιᾶς διενέξεως δὲν μεταμελοῦν μετὰ ὅμως διαφέρει· κρίνω λοιπὸν χρέος μου, καὶ τὸ ὡς τιμὴν μου, νὰ κηρύξω, ὅτι ψευδῶς ἐκατηγόρησα τὸν Κάρολον Ῥοβέρτην ὡς ἔχοντα τὸ φλέγμα. Κύριοι! μόνον ἀναγνωρίζω ὅτι ὁ τίμιός μου ἀντίπαλος δὲν πάσχει ἀπὸ φλέγμα, ἀλλὰ καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν θέλει λάβει ποτὲ τὸν πάθος ποτέ. . . — Ἐπειτα ὁ δοῦξ μοί ὤρεξεν εἰλκύνει τὴν χειρὰ του λέγων μοι· — Ἡ χάρις τήθετε, — Εἰς ζῆλον καὶ εἰς θάνατον φίλοι εἰς τὸ ἐξῆς! τὸν ἀπεκρίθεν. — Καὶ εἶπεν ἓνα τοιοῦτον λόγον. . . Ὁ δοῦξ ἐφάρθη πολὺ ἀξιότιμος ἡμποροῦσε νὰ μὴν εἰπῇ τίποτε, ἢ νὰ εὐχαριστηθῇ μόνον ἀναφέρῃ ὅτι δὲν ἐπάσχα ἀπὸ φλέγμα. Ἀλλὰ βλέπετε, γὰρ καὶ νὰ μὴν ὑποπτεῖται ποτε εἰς τοιοῦτον πάθος. . .

— Γενναιοψυχία, γενναιοψυχία . . . αὐτὴ δα εἶναι ἡ γενναιοψυχία ! . . .

— Ἀλλὰ τί θέλετε τώρα καὶ ἤλθετε ;

— Πρόκειται, φίλτατέ μου πρωτοκολλίστα (ἄλλη ἀντιπρόεδρος τοῦ Κ. Ῥοβέρτου) περὶ πράγματος τὸ ὁποῖον μὲ ἀνέμεινε μεγάλην ἀνάγκην . . . Γνωρίζετε ὅτι κατὰ τὰς συμφωνίας μας, ὅταν σᾶς ἔδωσα εἰς τόκον ἐκείνας τὰς ἀποκοστίας πενήντα χιλιάδας φράγκων διὰ ν' ἀγοράσετε τὴν συμβολαιογραφικὴν θέσιν, χρεωστῶ τρεῖς μῆνας ἄρ-
— ἥτερα νὰ σᾶς προειδοποιῶ ἐὰν ποτὲ μὲ χρειασθῶν τὰ χρήματά μου.

— Λοιπὸν ;

— Λοιπὸν ! εἶπεν ὁ Κ. Ῥοβέρτος μὲ ἀμνηχανίαν, ἐπιθυ-
— ῶν . . . ὅχι ὅτι . . . ἀλλὰ . . . ἐπειδὴ . . .

— Τί ;

— Καταλαμβάνετε, μὲ κατέβηκε . . . νὰ γίνω ἐ' ἐγὼ
— ἡ γυνὴ καὶ ἡμαρτίας . . .

— Ἀλλ' ἐξηγηθῆτε ! . . . μὲ φέρετε εἰς ἀνυπομονηρίαν.

— Ἐν συντόμῳ, μὲ προτείνουν ν' ἀγοράσω μίαν γῆν,
— ἣν δὲν σᾶς πειράζῃ . . . ἤθελα, δηλαδὴ ἐπεθύμουν νὰ
— ἐπιστρέψετε τὰ χρήματά μου καὶ ἤλθα τώρα νὰ σᾶς
— προειδοποιήσω μόνον κατὰ τὴν συμφωνίαν μας .

— Ἀ ! ἄ !

— Ἐλπίζω ὅτι δὲν σᾶς κακοφαίνεται τελείως ;

— Καὶ διατί νὰ μὲ κακοφανῇ ;

— Ἡμπορούσατε νὰ νομίσετε . . .

— Τί νὰ νομίσω ; . . .

— Ὅτι εἶμαι ἡ ἡχώ τῶν ἀνοήτων λόγων . . .

— Ποίων λόγων ; . . .

— Τίποτε, καλὲ . . . ἀνοησίαι . . .

— Ἀλλὰ λέγετε ! . . . τί ; . . .

— Ὅχι τάχα ὅτι δίδει κανεὶς τὴν παραμικρὰν προ-
— σήκην . . .

— Βίς τί πράγμα;

— Σᾶς λέγω ἀνοησίαι . . . ἀλλ' αἱ κακαὶ γλωβέ-
βεσσιον, ὅτι ἐξαφνα εὐρέθητε περικλεγεμένος εἰς
ἀχρεΐαν ὑπόθεσιν . . . Λόγοι ἀπλοῖ, ἐννοεῖτε . . . Κα-
ὅταν εἶπαν ὅτι ἐπαίζαμεν μαζῇ εἰς τὸ Χρηματιστήριον
Αἱ σπερμολογίαι ἔπесαν ἀμέσως . . . ἐνθυμεῖσθε . .
πειδὴ, ὅσον εἶχαν τὸν τόπον των τόσοι νὰ ἔχουν κα-

— Λοιπὸν, στοχάζεσθε ὅτι τὰ χρήματά σας π-
σίον μου δὲν εἶναι ἀσφαλῆ; . . .

— Τί λόγος . . . ὅμως ἢ εἰς ὑμᾶς ἢ εἰς τὰς χεῖράς
ἐνα καὶ τὸ αὐτό.

— Προσμεῖνετε ἐδῶ . . .

Ὁ Κ. Φεράνδος ἐκλείσσε τὸ συρτάριον τοῦ ἀναλο-
του καὶ ἠγέρθη.

— Ποῦ παγαίνετε τώρα;

— Νὰ σᾶς πείσω πόσης ἀληθείας ἔχονται αἱ κατ' ἡ-
σπερμολογίαι· εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος εἰρωνικῶς.

Καὶ ἀνοίξας τὴν θύραν μικρᾶς τινοῦ ἀναβάθρας κρυπ-
δι' ἧς ἠδύνατο νὰ μεταβαίνει εἰς τὴν σκιάδα τοῦ βάθου
χωρὶς νὰ διέρχεται ἐκ τοῦ γραφείου, ἔγινεν ἄφαντος.

Μόλις ἐξῆλθε καὶ ἰδοὺ κρούει τὴν θύραν ὁ ἀρχιγράφος.

— Εἰσέλθετε, εἶπεν ὁ Κάρολος Ροβέρτης.

— Δὲν εἶν' ἐδῶ ὁ Κ. Φεράνδος.

— "Οχι, ἀξιέ μου δικαστηριακὲ. (" Ἄλλη ἀστεῖον
τοῦ Κ. Ροβέρτου.)

— Ζητεῖ νὰ τὸν ὁμιλήσῃ μία κυρία κεκαλυμμένη, δι-
σπουδαιοτάτην, λέγει, ὑπόθεσιν . . .

— Ἀξιε δικαστηριακὲ, ὁ Κ. Φεράνδος ἔρχεται ἀμέσως
καὶ τοῦ τὸ λέγω. Εἶν' εὐμορφὴ αὐτὴ ἡ κυρία;

— Πρέπει νὰ ἦναι τις πολὺ πονηρὸς διὰ νὰ τὸ μαντεύσῃ
τὸ κρήδεμνον τοῦ σκιαδίου της εἶναι τόσοι πυκνὸν ὥστε
λεῖως δὲν διακρίνεται ἡ μορφή της . . .

— Τί λέγετε! αἱ καλῶς, τὴν καμῶν ἐγὼ καὶ με φανε-

ται, τώρα εξερχόμενος. "Αμα εισέλθῃ ὁ Κ. Φεράνδος τὸ γινώσκω εἰς αὐτόν.

Ὁ ἀρχιγραφεὺς ἐξῆλθε.

— Ποῦ εἰς τὸν διάβολον ἐπῆγεν ὁ ταβελλίων; εἶπε ὁ αὐτὸν ὁ Κ. Κάρολος 'Ροβέρτης' νὰ μὲ φέρῃ ἴσως τὸ δόλιον τοῦ ταμείου του. . . "Αν αἱ φῆμαι αὐταὶ δὲν ἔχουν ἀληθείας, τόσον τὸ καλῆτερον! . . . "Ὁμως, θὰ εἶναι καὶ γλῶσσαι, καὶ ἐκάθησαν ἐμπρὸς τὸν ἄνθρωπον. . . φθονεροὶ πάντοτε... ἴσα ἴσα δά! τὸν Φεράνδον! . . . Ἀλλὰ πάντοτε τὸ φρονιμώτερον εἶναι νὰ ἔχῃ κἀνείς πλησίον τοῦ ἰδιῶν του. . . ἀγοράζω τὸν πύργον τὸν ὁποῖον μὲ πρᾶτται. . . ἔχει μέσα γοτθικὰ πράγματα, ἀρχαιότητας τῆς ἐποχῆς τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'. . . θὰ μὲ δίδει ἓνα χαρακτηριστικὸν αὐθεντείας. . . Δὲν θὰ εἶναι καθὼς τὸν ἔρωτά μου πρὸς τὴν ἀλαζόνα γυναῖκα, τὴν κυρίαν Δ'-'Αρβίλλ! . . . ἀνοησίαν τὴν εἶχα! . . . "Ἐκαμα τόσα ἐξοδα. . . καὶ ἐπῆγαν τοῦ ἀνέμου, καθὼς εἶπε καὶ ἡ γρηᾷ ἐκείνη τῆς εἰρήνης, ἡ θυρωρὸς τῆς ὁδοῦ Τέμπλου, μὲ τὴν περὶ τοῦ στήθους σχῆμα κεφαλῆς παιδίου. . . Πρέπει νὰ μοῦ ἔδωκεν ὡς πέντε χιλιάδες φράγκα. . . Εἶναι ἀληθὲς ὅτι μοῦ μείναν τὰ ἐπιπλά. . . μοῦ ἔμειναν ἀκόμῃ καὶ ἀποδείξεις πρὸς τὸν ἄνθρωπον, νὰ δυσφημίσω τὴν μαρκεσίαν. . . Ἀλλὰ οὐδὲν ὁ ταβελλίων.

Ὁ Κ. Φεράνδος ἐπέστρεψε κρατῶν εἰς χεῖρας ἑγγραφὰς, τὰ ὅποια ἐνεχείρισε πρὸς τὸν Κ. 'Ροβέρτην.

— Ἰδοὺ, τὸν λέγει, 350,000 φράγκων εἰς γραμματὴν ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ θησαυροφυλακίου. . . Μετ' ὀλίγας μέρας θεωροῦμεν καὶ τοὺς λογαριασμοὺς τῶν τόκων. . . ἄμετέ τὴν μίαν ἀπόδειξιν ὅτι ἐλάβετε. . .

— Τί! . . . ἀνέκραξεν ὁ Κ. 'Ροβέρτης ἐκθιμῶς. Πά! ὡς ἐνομίσατε ὅτι τάχα δὲν σᾶς. . .

— Δὲν ἐνόμισα τίποτε. . .

— Ἀλλὰ. . . Διημέρη Χεντιουί Βιβλιοθήκη Θεσσαλονίκης

— Τὴν ἀπόδειξιν! . . .

— Ἐγὼ, φίλτατέ μου πρωτοκολλιστὰ . . .

— Ἐλᾶτε, γράψετε . . . καὶ εἰπῆτε εἰς ἐκείνους νες σπερμολογοῦν, τίνι τρόπῳ ἀποκρίνομαι εἰς τὰς σμολογίας των.

— Νὰ τὸ μάθουν τῶνόντι θὰ δαγκάσουν τὰ χεῖλην ἀλλὰ, σᾶς παρακαλῶ, κρατήσετε αὐτὰ τὰ χρήματα, σήμερον δὲν μὲ εἶναι διόλου χρήσιμα . . . σᾶς εἶπα μετὰ τρεῖς μῆνας θὰ μοῦ χρειασθῶν.

— Κύριε Ῥοβέρτη, δὲν ὑποπτεύονται τοὺς ἀνθρώπους δύο φορές.

— Ἐδυσχερετῆθητε;

— Τὴν ἀπόδειξιν!

— Τὸ εἶπε θὰ γίνῃ σίδηρον μοναχόν, ἔστω! εἶπε Ῥοβέρτης. Ἐπομένως, γράφω τὴν ἀπόδειξιν, ἐπρόσθ

— Μία κυρία κεκαλυμμένη, λέγουν, μὲ πυκνότατον καδεννον, ζητεῖ νὰ σᾶς ὁμιλήσῃ διὰ μιαν ὑπόθεσιν πολιβιαστικὴν . . . Τώρα ἐξερχόμενος θὰ γελάσω· θὰ ζητήν νὰ τὴν ἀποκαλύψω . . . Ἴδου τὴν ἀπόδειξίν σας· εἰν ἐν τάξει;

— Κάλλιστα! Τώρα ἀναχωρήσετε ἀπ' αὐτὴν μικρὰν κλίμακα.

— Ἀλλ' ἡ κυρία;

— Δι' αὐτὸ κ' ἐγὼ σᾶς λέγω νὰ φύγετε ἀπ' ἐδῶ, νὰ μὴ τὴν ἰδῆτε.

Καὶ προσκαλέσας ὁ συμβολαιογράφος τὸν ἀρχιγράφου διὰ τοῦ κώδωνος, τὸν εἶπεν·

— Εἰσάξατε τὴν κυρίαν . . . Κύριε Ῥοβέρτη, σᾶς εἶμ δοῦλος.

— Ὑπομονή, δὲν θέλω τὴν ἰδῆ. Νὰ μοῦ συγχωρήσῃ ἀγαπητέ μου ταβελλίον, ἂν σὲ ἤγγιξα εἰς τὸ παραμικρὸν. Σὲ βεβαιῶ ὅτι . . .

— Καλὰ, καλὰ! Τώρα καλὴ.

ὁ συμβολαιογράφος ἐκλείσσε τὴν θύραν ἐπὶ τοῦ 'Ρα-
 τᾶ τινος στιγμᾶς, ὁ ἀρχιγραφεὺς εἰσῆγαγε τὴν κυ-
 ρίσσαν Δέ-Λυσθηναῖ, μετριώτατα ἐνδεδυμένην, μέγα
 τανεὶς τοὺς ὧλους σάλιον, καὶ τὴν μορφὴν ἔχουσαν
 ὑψηλὴν διὰ κρηδέμνου μελανοῦ, περικυκλοῦντος τὸ
 μέλαν σκιάδιόν της.

κυρία Δέ-Λυσθηναῖ τεταραγμένη ἀρκετὰ, ἐπλησίασε
 πρὸς τὸ ἀναλόγιον τοῦ συμβολαιογράφου, ὅστις
 βήματά της εἰς προὔπαντησίν της.

Τίς εἰσθε, κυρία μου . . . τί ἀγαπᾶτε ἀπ' ἐξῆς; εἰ-
 πιτόχως ὁ φεράνδος, ἐπειδὴ αἱ δυσάρεστοι ὑπόνοιαι
 τοῦ εἰρηδέρτου εἶχον προσεπαυξήσει τὴν ἐκ τῶν ἀπειλῶν
 Σάρας κακοδιαθεσίαν του. Ἐπομένως τόσον ταπεινῶς
 ὑμνήσθη ἦτον ἡ δούκισσα, ὥστε ὁ συμβολαιογράφος ὑ-
 ψίσθεν ὅτι ἡ δύνασις νὰ φερθῇ πρὸς αὐτὴν ὅπως πύκνυνται
 ἔπειδὴ δὲ εἶδεν ὅτι ἐδίσταζεν ἡ γυνὴ νὰ ὁμιλήσῃ,
 ἔλαβεν αὐτὸς μὲ βαρβαρότητα— Τέλος πάντων, κυ-
 ρία ὁμιλήσετε;

Κύριε . . . τὸν λέγει μὲ συγκεκινημένην φωνήν, προ-
 θύσας νὰ κρύψῃ τὸ πρόσωπόν της ὑπὸ τὰς πτυχὰς τοῦ
 ἑμνου—κύριε . . . δύναμαι νὰ σᾶς ἐμπιστευθῶ ἐν
 ὑδαϊκότατον μυστικόν; . . .

Κυρία μου, δύνασθε τὰ πάντα νὰ μ' ἐμπιστευθῆτε.
 Πρέπει νὰ γνωρίσω καὶ ἴδω πρὸς τίνα ὁμιλῶ.

Αὐτὸ, κύριε, δὲν εἶναι ἴσως ἀναγκαῖον . . . Γνωρί-
 τ' εἰσθε αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ τιμιότης . . .

Ἐξηγηθῆτε, παρακαλῶ, κυρία . . . ἐξηγηθῆτε . . .
 προσμένει καὶ ἄλλος ἄνθρωπος. Τίς εἰσθε ἡ εὐγενεία

Ὅλιγον σᾶς ἐνδιαφέρει τ' ὄνομά μου, κύριε... Εἰς...

... φίλων μου . . . συγγενῆς μου . . . ἐξῆλθε πρό ὁ-
 ἀπ' ἐδῶ.

— Τ' ὄνομά του ;

— Ὁ Κύριος Φλωρεστὰν Δὲ-Σαιντ-Ρεμῆ.

— Ἄ ! ἀνεφώνησεν ὁ συμβολαιογράφος· καὶ ἐρ-
πὶ τῆς δουκίσσης βλέμμα διαπεραστικόν, ἐταστικῶς
ἔπειτα ἐπανάλαβε·

— Λοιπὸν, κυρία ;

— Ὁ Κ. Δὲ-Σαιντ-Ρεμῆ . . . με τὰ εἶπεν ὁ
κύριε . . .

— Τί σὰς εἶπε, κυρία μου ;

— Ὅλα ! . . .

— Τί λοιπὸν ; νὰ ἰδῶ . . .

— Ἀλλὰ, κύριέ μου . . . ὑμεῖς τὰ γνωρίζετε.

— Πολλὰ πράγματα γνωρίζω περὶ τοῦ Κ. Σαιν-
μῆ . . .

— ὦ ! κύριέ μου ! ἐν πράγμα τρομερὸν ! . . .

— Πολλὰ τρομερὰ πράγματα γνωρίζω περὶ
Σαιντ-Ρεμῆ . . .

— Πολλὰ σκληρὸς εἰσθε, κύριε· με τὸ εἶπεν ὁ

— Πρὸς τοὺς αἰσχροκερδεῖς καὶ πλαστογράφους
ἐκεῖνον . . . μάλιστα, εἶμαι σκληρός.. Αὐτὸς ὁ Κ.
Ρεμῆ εἶναι συγγενὴς σας ; Ἀντὶ νὰ τὸ λέγετε ἐπὶ
αἰσχύνεσθε ! Ἦλθετ' ἐδῶ ἴσως νὰ κλαύσετε διὰ
κινήσετε εἰς οἶκτον ; εἶναι μάταιον . . . ἔπειτα ἔπει-
νὰ ἐντραπήτε . . . αὐτὰ δὲν τὰ κάμνει μία τιμία γυνή.

Ἡ βάρβαρος αὕτη αὐθάδεια διήγειρε τὴν ὑπερηφάνην
καὶ τὸ γερουσιαστικὸν αἷμα τῆς δουκίσσης. Ἀν-
λοιπὸν ἡ γυνή, ἔρριψεν ὀπισθέν της τὸ κρήδεμνον,
στάσιν ὑπεροπτικὴν, βλέμμα δεσποτικόν, φωνὴν στε-
εἶπε·

— Κύριε, εἶμαι ἡ δούκισσα Δὲ-Λυσίναϊ . . .

Τότε ἡ γυνή αὕτη τοσοῦτον ἀξιοπρεπεῖαν ἐνεδύθη
τῆρα, ἡ ὄψις της τοσοῦτον ἡγεμονικὸν ἔλαβεν εἶδος
ὁ συμβολαιογράφος ἐξεπλάγη, ἰσθιτοδόρησεν ἐν αὐ-

ῥήξετε μηχανικῶς τὸν μετὰξωτὸν σκούφον ὅστις ἐκὰς
 τὸ κρανίον του, κ' ἔχαμε βαθυτάτην ὑπόκλισιν.
 Ἡ δὲ καὶ τὴν χαριέστερον, τὴν μεγαλοφρονέστερον τοῦ
 ἔργου καὶ εἰδὸς τῆς κυρίας Δέ-Λυσσηαί! ἡ τριακοντάς
 ἔχει σημάνει· εἰς τὴν μορφήν της ἔδωκεν ὅσον τι ὠχρὸν
 ὀλίγον κεκοπιακός· ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν μεγά-
 μελανοί, βλοσυροί, τάλμης ἐμπλεοὶ· ἐβενώδης ἡ κό-
 ρη· λεπτοφυὴς ἡ ρίς της καὶ τοξοειδής· ἐρυθρὰ τὰ χεῖ-
 ρας καὶ ὑπεροπτικά· ἡ ἐπιδερμὶς της κρινόλευκος, οἱ ὡ-
 τες της ἐλεφαντώδεις τὴν λευκότητα· τὸ ἀνάστημά της
 ἦν καὶ λεπτὸν καὶ λιγυρὸν καὶ εὐγενές· τὸ βᾶδισμα
 βᾶδισμα θεᾶς ἐπὶ νεφελῶν. Κονιόρτον ὀλίγον νὰ ἔρ-
 εν εἰς τὴν κόμην της, ὡς ἐτυνευθίζετο κατὰ τὸν δέκα-
 ῖνον αἰῶνα, καὶ τὸ μέγα μόνον ἐκεῖνο νὰ ἐφόρει
 τὸν τῆς αὐτῆς ἐποχῆς, ἥθελες εἰπεῖ τὴν κυρίαν Δέ-Λυ-
 σσηαί καὶ φυσικῶς καὶ ἠθικῶς παριστῶσαν μίαν ἐκ τῶν
 ἀστωδῶν ἐκείνων δουκισσῶν τῆς Ἀντιβασιλείας (An-
 tibasilie), τῶν μετὰ τοσαύτης εὐτολμίας, ἀπερισκεψίας
 παραγωγῆς ἀγαθῶν καὶ καλλιεργουσῶν τοὺς πολυπλη-
 εῖς αὐτῶν ἔρωτας, καὶ μετὰ τοσαύτης ἀπλότητος καὶ
 εὐλείας ἐλεγχουσῶν ἑαυτὰς κατὰ καιροὺς διὰ τὰς ἀπά-
 τῶν ὥστε κατέφερον καὶ τοὺς αὐστηροτάτης ἠθικῆς
 ἄνθρωπους νὰ λέγωσι μειδιῶντες· — Ἡ γυνὴ αὕτη εἰ-
 ρεσθαι εὐλαφρόνους πολὺ καὶ ἀξιόμειπτος· ἀλλ' ἰδὲ
 ἑτέρου πόσον ἀγαθὴ, πόσον πολυθέλητος! ἰδὲ μέ-
 γαν ἀφοσίωσιν, μέγαν περιπάθειαν ἀγαπᾷ τοὺς ἐρασ-
 τὰς! ἰδὲ πόσον τοῖς φυλάττει πίστιν ἐν ὅσῳ τοὺς ἀγα-
 οῦτω, δὲν ὑπάγει ἡ γλῶσσα τοῦ ἀνθρώπου κακὸν τι
 περὶ αὐτῆς· ἄλλως τε, μόνον τὴν ἑαυτὴν της
 εἶναι, ἐνῷ ἀποκαλίσσῃ πόσον κόσμον εὐτυχῇ! — Ἐξαι-
 ρητικὸν τὴν κονιόρτωσιν καὶ τὰς μεγάλας καλὰ θού-
 ρας (paniers), τὰ πλατέα ἐκεῖνα ἐνδύματα τῶν παρελ-
 ον χρόνων, καὶ ἰδοὺ ὑπεράλλακτος ἡ κυρία Δέ-Λυσση-

ναί, ὑσάκεις δὲν περιεπολεῖτο ὑπὸ σπουδαίων συλ-
 Λύτη εἰσηλθεν εἰς τοῦ συμβολαιογράφου ὡς γυνή
 τάξεως, γυνή δειλή. . . ἀλλ' αἰφνιδίως ἀνεδείχθη
 να μεγάλη, ὑπερήφανος, παρωργισμένη. Ποτὲ ὁ
 δὲν ἀπήντησεν ἐπὶ ζωῆς τοῦ γυναικα τοσοῦτον ἀ-
 εχουσιν ὠραιότητα, τοσοῦτον εὐγενές καὶ ἐνταῦ-
 τολμον εἶδος. Τὸ ὀλίγον κεκοπιακὸς πρόσωπον τῆς
 σης, οἱ διὰ λεπτῆς περικυκλωμένοι κυανῆς στεφάνης
 τος ὀφθαλμοί, τὰ ροδόχροά της καὶ καλῶς διατε-
 ραῖναι, μίαν διεδήλουν ἐκ τῶν διαπύρων ἐκείνων
 ως τὰς ὁποίας οἱ ὀλίγον πλατωνικοὶ τῶν ἀνδρῶν
 θην λατρεῖν καὶ παρασφράν.

Καὶ τοι γέρων καὶ δυσειδὴς καὶ ποταπὸς καὶ
 ὁ Φεράνδος, εἶχεν ὡς πάντα ἄλλον τὴν ἐκάνοτητα
 ἐκτιμήτη τὸ εἶδος τοῦ κάλλους τῆς κυρίας Δέ-
 Διὰ τοῦτο καὶ ἡ πρὸς τὸν Σαίντ-Ρεμὴ ἀποστροφή
 ἀπ' ἄλλου ἐπηυξήθη ἐτι μᾶλλον διὰ τοῦ κτηνώδους
 μαζμοῦ ὃν τῷ ἐνέπνευσεν ἡ ἀγέρωχος καὶ περιχαλ-
 μένη ἐκείνου. Ἀπὸ μένεα σιγαλέα κατατροχόμενα
 τοσιδῇ ὁ συμβολαιογράφος, διελογίζετο ποῖος ὁ
 τῆς λαμπρᾶς γυναικὸς ταύτης, ἥτις χάριν οὗτου
 τὴν ὑπόληψιν της εἰς τοσοῦτον κίνδυνον; Καὶ ὅταν
 λησε τὸν πλαστογράφον ἐκεῖνον νέον, τὸν ἀναγκα-
 νὰ γονυπετήσῃ σχεδὸν ἐνώπιόν του ὅπότεν τὸν ἤ-
 μέ τὸ κακουργοδικεῖον, αἱ ιδέαι του ἀνεζωπύρηται
 σως τὴν περλυθεϊσάν του θρασύτητα. Τότε ὁ φθό-
 μέσος, ἀγρία τις καὶ κτηνώδης ἀπέχθεια ἤναψαν
 τῶν ὁμμάτων, ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ ἐπὶ τῆς παρειάς
 πῦρ τῶν ἀναιδεστέρων, τῶν μοχθηροτέρων φιληδ-
 Βλέπων τὴν κυρίαν Δέ-Λυσηναὶ ἔτοιμον νὰ ἔλθῃ εἰς
 λίαν τοσοῦτον δυσέκφραστον, ἐπρόσμενε νὰ τὴν ἀ-
 μεταχειριζομένην πλαγίας ἐκφράσεις μετριολογίας
 ὁποία ὑπῆρξε ἡ ἐκπληξίς του! Αὐτὴ τὸν ἐλάλησε μ

παρόρησιαν καὶ ὑψηλοφροσύνην, ὥστ' ἔλεγες ὅτι ἐπρό-
 βλεπτο περί πράγματος ἀπλουστάτου, καὶ ὅτι, ἐνώπιον μη-
 τρικοῦ τινος ἀνθρώπου εὐρισκόμενη, τὴν ἐλαχίστην δὲν
 ἔχε φροντίδα περί τῆς συστολῆς καὶ εὐφημίας εἰς τὴν
 ἐξέλε βεβελώς νὰ προσέξῃ ἂν ὠμίλει ἐνώπιον ὁμοίων
 τῶν. Ἡ ὠμὴ τοῦ συμβολαιογράφου βαρβαρότης τὴν ἡγχι-
 καίριως τόσον ὥστε ἡ δούκισσα ἠναγκάσθη ν' ἀφήσῃ
 τὸ μέρος τὸ ταπεινὸν καὶ ἱκετικὸν ἥθος ὅπερ ἐπροσποιήθη
 τὸ κόπυ πολλοῦ εἰς τὴν εἰσοδόν της. Ἀλλ' ἀφοῦ ἐπανελά-
 τὸν φυσικὸν χαρακτῆρά της, πολὺ εὐτελὲς ἐνέφασι τοὺς
 ταπεινωθῇ ἀποσιωπώσά τι ἐνώπιον ἐνός τοιούτου γραφιά-
 νου ματωδῆς, καλοπροαίρετος καὶ γενναία, ἀγαθότητος,
 ἐλαφρόσεως καὶ εὐψυχίας πλήρης, τὰ ἐλαττώματά της
 ἐκαστοῦσα μᾶλλον εἰς τὴν μητέρα της, γυναῖκα αἰσχίσεως
 κακοηθείας, ἡ κυρία Δε-Λυσθηαὶ εἰς τὴν ἀφελῆ περιφρόνησιν
 πρὸς τινὰ γένη ἀνθρώπων, ἦτον ἱκανὴ νὰ εἴπῃ, ὡς ἡ ρω-
 μῆ ἐκεῖνη αὐτοκρατόριςσα ἥτις ἐμβαινεν εἰς τὸ λουτρὸν
 τοῦς ὀφθαλμοὺς ἐνός δούλου. — Οὐχ οὕτως ἀήθρ!

— Κύριε συμβολαιογράφε, εἶπερὶ τόνον ἡ δούκισσα πρὸς
 τὸν φεράνδον. Ὁ Κ. Δε-Σαίντ-Ρεμὴ εἶναι εἰς ἐκ τῶν φί-
 λων μου· μ' ἐξεμυστηρεύθη τὴν χρηματικὴν ἀνέχειαν εἰς
 τὴν εἰσέπεσεν ἐξ αἰτίας διπλῆς τινος ἀπάτης τῆς ὁποίας
 ἦτο θυμὰ... Ὅλα διορθώνονται διὰ τῶν χρημάτων
 ὅσα χρειάζονται διὰ νὰ παύσουν αἱ ποταπαὶ αὐταὶ διε-
 σσεις;...

Ἡ ἰακωβὴς φεράνδης ὑπάτη ἐκπληκτος ἐκ τῆς ἀπο-
 κήτου καὶ ἐλευθέρως ταύτης εἰσαγωγῆς εἰς τὸ προκειμέ-
 νον.

— Τὸν ζητοῦν 100,000 φράγκων... ὑπέλαβεν οὗτος
 ἀφηνεχίσας τὸ θάρρος του.

— Τὰς 100,000 φράγκων σὰς τὰς ἔχετε... Στείλετε
 αὐτὰς τὰ ἀχρεῖα αὐτὰ ἐντολὰ εἰς τὸν κύριον Δε-Σαίντ-
 Ρεμὴ.

— Ποῦ εἶναι, κυρία δούκισσα, αἱ 100,000 φράγκων;

— Δὲν σᾶς εἶπα, κύριε ὅτι τὰς λαμβάνετε; . . .

— Ἀλλὰ πρέπει νὰ τὰς ἔχω αὐριον πρὸ μεσσηνίας, κυρία μου, ἀλλέως ἢ ἐπὶ πλαστογραφίᾳ κατηγορίας ἀναφερθῇ εἰς τὸ δικαστήριον.

— Λοιπὸν, δόσατέ τας καὶ περῶσατε εἰς ἰδικὸν γαριασμόν . . . Σᾶς τὰς δίδω . . .

— Ἀλλὰ, κυρία μου, εἶναι ἀδύνατον . . .

— Ἀλλὰ, κύριέ μου, δὲν θὰ μὲ εἰπῆτε, νομίζω, συμβολαιογράφος ὥσάν τὴν εὐγενεῖάν σας δὲν εἶναι 100,000 φράγκων ἀπὸ σήμερον ἕως αὐριον.

— Καὶ ὑπὸ ποίας, κυρία μου, ἐγγυήσεις;

— Τί θὰ εἰπῇ ὑπὸ ποίας ἐγγυήσεις; ἐξηγηθῆτε.

— Ποῖος μὲν ἀποκρίνεται δι' αὐτὰ τὰ χρήματα;

— Ἐγώ . . .

— Ἀλλὰ . . . κυρία μου . . .

— Πρέπει λοιπὸν νὰ σᾶς εἶπω, ὅτι ἔχω μίαν γῆν παρὰς λεύγας μακρὰν ἀπὸ τὰ Παρίσια, ἣτις μὲ δίδουσι εἰσόδημα ὀγδοήκοντα χιλιάδας φράγκων; . . . καὶ τοῦτο, μὲ φαίνεται, ἀντ' αὐτοῦ τὸ ὅποῖον ὄνομα ἐγγυήσεις.

— Μάλιστα, κυρία, ἀλλὰ πρὸς τοῦτο χρειάζεται νὰ ὑποθήκευσις.

— Τί λέξεις εἶναι καὶ αὐτό; ὑποθήκευσις; Ἐν τῇ πράξει, ἴσως . . . Κάμετε, κύριε, κάμετε . . .

— Ἀλλὰ διὰ νὰ γίνῃ μία τοιαύτη πράξις χρειάζονται δεκαπέντε ἡμέραι, τοῦλάχιστον καὶ χρειάζεται ἡ στήριξις τοῦ Κ. συζύγου σας, κυρία μου.

— Ἀλλ' αὐτὴ ἡ γῆ εἶναι ἰδική μου, δὲν ὀρίζει κανεὶς, εἶπεν ἡ δούκισσα ἀνυπομόνως.

— Δὲν βλάπτει, κυρία; ὑπόκεισθε πάντοτε εἰς αὐτὴν καὶ αἱ ὑποθηκευτικαὶ πράξεις ἀπαιτοῦν καιρὸν καὶ τολογίαν πολλήν.

Δημοσίον Κεντρίον Βιβλιοθήκη Βεροῦν

— Ἀλλὰ σὰς λέγω καὶ πάλιν, κύριε, ὅτι δὲν θὰ με
 ἴτε ποτὲ ὅτ' εἶναι τόσον δύσκολον νὰ εὑρετε ἑκατὸν
 ἄδας φράγκιων ἐντὸς δύο ὥρων.

— Τότε, κυρία μου, ἀπευθυνθῆτε πρὸς τὸν ἰδικὸν σας
 βολαιογράφον, ἀπευθυνθῆτε πρὸς τοὺς γνωρίζοντες
 ὑποθέσεις σας. . . Ὅσον δι' ἐμὲ, με εἶναι ἀδύνατον.

— Ἐγὼ λόγους κύριε νὰ φυλάζω τὸ πρᾶγμα μυστι-
 εῖπεν ἡ δούκισσα Δέ-Λυσσηναῖ με ἀγέρωχον ἔσας.
 εἰς γνωρίζετε τοὺς αἰσχροκερδεῖς οὔτινες ζητοῦν νὰ μα-
 τωσι τὸν Κ. Δέ-Σαίντ-Ρεμῆ· διὰ τοῦτο κατεβλήθημα
 ὑμᾶς . . .

— Μεγάλως με τιμᾷ ἡ ἐμπιστροφύνη σας αὐτὴ, κυρία
 ἄλλὰ δὲν ἐμπορῶ νὰ κάμω ἐν τοιοῦτον πρᾶγμα.

— Δὲν ἔχετε τόσην ποσότητα ;

— Ἐγὼ πολὺ περισσότερα παρὰ τόσην ποσότητα, καὶ
 τραπεζιτικά καὶ εἰς μάλαγμα μετρητὸν . . . ἐδῶ, εἰς
 ταμειὸν μου.

— ὦ ! τί μάταιοι λόγοι ! . . . κύριε, θέλετε τὴν ὑπο-
 γράφην μου ; . . . ὑπογράψω, νὰ τελειώσωμεν.

— Καὶ ἡ κυρία Δέ-Λυσσηναῖ, ἂν ὑποθέσω ὅτ' εἰσθε, κυ-
 ρία μου . . .

— Ἐλθετε, κύριε, μετὰ μίαν ὥραν εἰς τὸ μέγαρον Δέ-
 σσηναῖ, νὰ σὰς ὑπογράψω εἰς τὸν αἰχλὸν μου ὅτι ἀγα-
 πτε . . .

— Προσυπογράφει καὶ ὁ κύριος δούξ ;

— Δὲν σὰς καταλαμβάνω, κύριε . . .

— Μόνη ἡ ὑπογραφή σας με εἶναι, κυρία μου παντά-
 ῃ ἀνωφελής.

Ὁ Φεράνδος ἐχαιρετίζει τὰ μέγιστα βλέπων τὴν ἐπί-
 χον ἀνυπομονησίαν τῆς δουλίσσης, κρυπτούσης ὑπ' ἐπι-
 νιαν ἀταραξίας ἀνυπόφορον ἀγωνίαν ψυχῆς.

Ἐτυχεν αὕτη κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας νὰ ἔγινε ἀναγκασ-
 τὸν δυσσοικονόμητον. Τὴν προτεραιάν, ὁ χρυσοχόος τῆς

τὴν εἶχε προπληρώσει μίαν ποσότητα σημαντικὴν ἐπὶ πετραδίων τῆς, τινὰ πῶν ὑποίων κατειργάσθη ὁ Μάρκος Διὰ τῆς ποσότητος ταύτης ἐπλήρωσε τὰς συναλλαγὰς καὶ τοῦ Κ. Σαϊντ-Ρεμὴ, πρὸς ἀφοπλισμὸν ἄλλων δούλων τοῦ ὁ Κ. Δυδρώλης, ὁ ἐν Ἀρνούβιλλῃ ἀγρονόμος τὴν εἶχε κάμει καὶ αὐτὸς προπληρωμὴν, ἀντὶ τῶν ἐτησίων προσόδων τοῦ ἀγροκηπίου τῆς, καὶ ἔλλειπεν ἀκόμη ἀρκετὸ καιρὸς μεχρὶς αὐτῆς ὁ πεπληρωμένος ἐνιαυτός· ἐν ἄλλοις τούτοις δύο ἐκ τῶν φίλων τῆς κυρίας Δε-Λυσηναί, πρὸς τοὺς ὁποίους ἠδύνατο αὐτὴ νὰ προσφύγῃ ἐν ὥρᾳ ἀνάγκης κατεπεύγετο, ἦσαν ἀπόντες ἐκ Παρισίων κατ'ἐκείνας τὰς ἡμέρας. Ὁ ἀντικείμενος ἦτον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς αἰθῶρος τῆς πλαστογραφίας· τὴν εἶπε, καὶ αὐτὴ τὸ ἐπίσεισεν, ὅτι ἔγινε θύμα δύο αἰσχροκερδῶν· ὁ λάτρης τῆς εὐρίσκατο εἰς τὴν σὺν δεινὴν. Αὐτὸς νὰ ἐναχθῇ, αὐτὸς νὰ βληθῇ εἰς εἰρκτὴν, καὶ νὰ ἐδραπέτευε, τὸ ὄνομά του ἔμελλε πάντοτε νὰ δυσφημηθῇ ἐκ τοιαύτης ὑποψίας. Τοὺς τρομεροὺς αὐτοὺς διανοομένους συλλογισμοὺς ἡ κυρία Δε-Λυσηναί ἐφρύαττε. . . ἡγάπα ἐμμανῶς τὸν νέον αὐτόν, τὸν τοσοῦτον ἀξιοδάκρυτον καὶ ἐνταυτῷ παλυθέληττον· ἡ πρὸς αὐτὸν περιπάθειά τῆς ἦτον ἐξ ἐκεῖνων τῶν ἀκαθέκτων περιπαθειῶν, ἀπὸ τὰς ὁποίας αἱ γυναῖκες τοῦ χαρακτῆρος τῆς καὶ διοργανισμοῦ κυριεύονται συνήθως ὅποτε φθάσωσιν εἰς τὴν ὠριμότητα τῆς ἡλικίας.

Ὁ Ἰάκωβος Φεράνδος κατεσχόπευε μετὰ προσοχῆς καὶ τὰς ἐλαχίστας κινήσεις τῆς φυσιογνωμίας τῆς δουκίσσης, ἥτις βιβιωμένη τὸν ἐφαίνετο ὡραιότερα καὶ πλέον πολυθέλητος . . . ἡ καταστελλομένη ἑκστασίς του ἐπινύσανε τὴν φλόγα του· ἠσθάνετο δομεῖάν τινα ἡδονὴν νὰ βασιανίσῃ διὰ τῶν ἀνανεώσεων τοῦ μίαν γυναῖκα, ἥτις ἄλλο παρ' ἀποστροφῇ καὶ περιφρόνησιν δὲν ἠδύνατο νὰ συλλάβῃ πρὸς αὐτόν. Ἐκεῖνη πάλιν ἀηδίαζεν εἰς τὴν ιδέαν τοῦ νὰ προσέρῃ ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου λίαν πρὸς τὴν ἐκ-

κλίνουσιν· δὲν ἡδύνατο τοῦτο· μολονότι ἐβλεπον
 ἢ καταφυγὴ ἦτον αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος. Ἐπανελάθε
 προσπαθοῦσα ὅσον τὸ δυνατόν νὰ κρύβῃ τὴν συγκί-
 τος

Ἄφρου ἔχετε, κύριε, τὴν ὁποίαν σᾶς ζητῶ ποσότητα
 ὅς πάντων σᾶς ἐγγυῶμαι ἐγὼ, διατί ἀνανεύετε ;
 Αἰῶτι, κυρία μου, καὶ οἱ ἄνδρες ἔχουν τὰς ιδιοτρο-
 πίας ὅπως αἱ γυναῖκες.

Ἀλλ' ὁποία εἶναι ἡ ιδιοτροπία σας ; Τί σᾶς παρα-
 πράττετε ἐναντίον τοῦ συμφέροντός σας ; Εἰπὼ,
 εἶπα καὶ προτῆτερα· ζητήσετε, κύριε, ὁποιανδὴ πα-
 ραβὴν . . . τὴν δέχομαι !

Ἄγεσθε ὁποιανδὴποτε ἀμοιβὴν ζητήσω ; εἶπεν ὁ
 καιογράφος μὲ παράδοξον ὕφος.

Ὅποιανδὴποτε ! . . . δύο, τρεῖς, τέσσαρες χιλιάδας
 ὧν, καὶ περισσότερα ἂν θέλετε ! διότι, νὰ σᾶς τὸ εἴ-
 ρον (ἐπρόσθεσεν ἐλευθέρως ἡ δούκισσα μὲ φωνὴν
 σχεδόν)· δὲν ἔχω ποῦ ἄλλου νὰ προσφύγω, εἰμὴ

ἐς ὑμᾶς, κύριε ! . . . Μὲ εἶναι ἀδύνατον ἀλλαχόθεν
 βοηθηθῶ ἕως αὖριον . . . καὶ εἶναι ἀνάγκη . . . κα-
 τάνετε ! . . . ἀνάγκη πᾶσα ! . . . Διὰ τοῦτο, σᾶς λέγω,

ἴσχυομαι μὲ ζητήσετε ἀμοιβὴν ἀντ' αὐτῆς τῆς ὑπο-
 σῆς, τὴν δέχομαι· δὲν βλέπω τίποτε . . . τίποτε . . .
 ἀναπνοὴ τοῦ συμβολαιογράφου κατεστέλλετο, οἱ

οἱ τοῦ ἐκτύπων, τὸ μέτωπόν του καθίστατο πόρ-
 κατ' εὐτυχίαν αἱ ὕαλοι τῶν διωπτῶν του ἐσθύνον
 ὡλαστον φλόγα τῶν ὁμμάτων του· νέφος διάπυρον

ἦλθεν ἐντὸς τῆς διανοίας του, τῆς συνήθως ψυχρᾶς
 κρυοῦς· τὸ λογικόν του ἐξέλειπεν. Ἐς τὴν χαμερπῆ
 ἡμέραν τοῦ διειρημένησε τοὺς τελευταίους λόγους τῆς
 ἀδελφῆς ἀνακιδῶς διέκρινεν ἀμυδρῶς διὰ τοῦ
 ὅς ἀντιληπτικῶν του, μίαν γυναῖκα τολμῶσαν ὡς
 τὴν ἀρχαίαν αὐλῆς, μίαν γυναῖκα βλέπουσαν νὰ

διακινδυνεύη ἡ υπόληψις τοῦ ἔραστου της, καὶ ἱκανὴν καὶ εἰς μυσαρὰν νὰ προσφύγῃ θυσίαν, φθάνει νὰ σώσῃ ναν. Φαντασθῆτε ιδέαν! ἀλλ' εἶπομεν ὅτι ὁ Φεράνδος καθίστατο τίγρις ἢ λύκος, καὶ τότε τὸ ζῶον ὑπερβαίνει ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐγείρεται λοιπὸν διὰ μιᾶς καὶ πλησιάζει πρὸ κυρίαν Δέ-Λυσθηναῖ. Αὕτη, ἐκστατικὴ, ἐγείρεται ὡσαύτως καὶ τὸν ἀτενίζει ἐκθαμβος . . .

— Δὲν βλέπετε τίποτε ; ἔ, σεῖς ἡ τόσον ὠραία ἀνέχραξεν ὁ συμβολαιογράφος μετὰ φωνῆς τρεμουστικῆς διακεκομμένης, πλησιάζων ἔτι πλέον πρὸς τὴν δούσαν.— Ἔστω λοιπὸν ! αὐτὰ τὰ χρήματα σὰς τὰ νείζω, ἐπὶ μιᾷ ὁμῶς συμφωνίᾳ, καὶ σὰς ὁμνύω ὅτι . . .

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του . . .

Ἀλλόκοτοι ἀντιθέσεις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ! Εἰς θέαν τῆς ἀποτρόπαιον λάμψιν διαχυσάσης μυστικῆς Φεράνδου· εἰς τὸ ἄκουσμα τῶν ἀπυναρτήτων λέξεων τῆς κυρίας Δέ-Λυσθηναῖς ἐμάντευσε τὰς παραδόξους ἀξιώσεις αὐτῆς καὶ μ' ὅλην τὴν ἀμηχανίαν εἰς ἣν εὐρίσκετο, ἔβαλεν τὰ τοσοῦτον εὐθυμον καὶ εἰλικρινῆ, τοσοῦτον ἡχηρὸν, ὅ ὁ συμβολαιογράφος ὠπισθοδρόμησεν ἐκπληκτος. Ἐπειτα δυνάμισσα κατ' ὀλίγον ὀλίγον παρατείνουσα τὴν διάλειψιν της, κατεδίβασε πάλιν τὸ κρήδεμνον τοῦ σκιαδίου καὶ, μεταξὺ δύο ἐπαναλήψεων καγχασμοῦ, εἶπε πρὸς τὸν συμβολαιογράφον, ὅστις ἵστατο ἀκίνητος, μένεα πρὸς ἀγανακτήσεως καὶ λύσεως.

— Ἀληθινὰ, προτιμῶ νὰ τὰ ζητήσω κάλλιον ἀπὸ Κ. Δέ-Λυσθηναῖ.

Ἐπειτα ἐξῆλθεν ἐξακολουθοῦσα μὲ τὴν δυνάμιν γελαῖ, ὥστε καὶ ἀφοῦ ὁ συμβολαιογράφος ἐκλείσσει τὴν θύραν τοῦ σπαυδαστηρίου του, τὴν ἤκουεν ἀκόμη.

Ἐπανελθὼν εἰς τὰς πράξεις τοῦ ὁ Ιάκωβος Φεράνδος ἐδιδασκάλησε πικρῶς τὴν ἀνοησίαν του. Μολοντοῦτο

ὡν κατ' ὀλίγον ἐπαρηγορήθη ὅτι ἡ δούκισσα θέν θέλει
φέρει εἰς τινὰ τὸ συμβάν ἐπειδὴ προσβάλλεται ἡ ἰδία.
Ἐντοσούτω ἡ ἡμέρα ὑπῆρξε κακὴ καὶ ψυχρὰ δι' αὐτόν.
Ἦτα ἐσκέπτετο ὅτε ἀνοίγεται ἡ κρυπτὴ θύρα τοῦ σπου-
τηρίου του, καὶ εἰσέρχεται ἡ Σαραφίνα τεθορυβημένη.

— "Α! Φεράνδε! ἀνέκραξεν συνάπτουσα τὰς χεῖρας·
λά ἔλεγες ὅτι θὰ μᾶς ἔλθῃ μίαν ἡμέραν κἀνένας διά-
λος εἰς τὴν κεφαλὴν, ὅπου τὴν ἀφήσαμεν κ' ἔζησεν!

— Τί τρέχει; Ποῖαν;

— Ἐκείνην τὴν ἀναθεματισμένην μικράν...

— Πῶς;

— Μία γραῖα μονόφθαλμος ὅπου εἰς τὰ χεῖρα τῆς ὁ-
μίας ὁ Τσυνεμίνης εἶχε παραδόσει τὴν μικράν πρὸ δεκα-
σσάρων ἐτῶν, ἐνθυμεῖσαι; ὅταν τὴν ἐπέρασαν ὡς ν' ἀπέ-
θανε... "Α! Θεέ μου! ποῖος ἤθελε τὸ πιστεῦσαι!...

— Λέγε!... ἔ... τί...

— Ἦλθε τώρα αὐτὴ ἡ γραῖα. Τώρα ἦτο κάτω ἔξυρει,
εἶπεν, ὅτι ἐγὼ ἔδοσα τότε τὴν μικράν.

— "Ὡ δυστυχία! καὶ ποῖος νὰ τῆς τὸ εἶπεν;... Ὁ
Τσυνεμίνης εἶναι εἰς τὸ κάτεργον...

— Ἐγὼ τὰ ἠρνήθηκα ὅλα τὴν εἶπα ὅτ' εἶναι μία ψεύ-
ς. Ὅμως, αὐτὴ πατεῖ ποδᾶρι· τώρα λέγει, τὴν ἦρε
ἐκείνην τὴν ἰδίαν μικράν, καὶ ἔξυρει ποῦ εἶναι, καὶ
ὅλα θὰ τὰ φανερώσει.

— Μὰ τί διόβολο λοιπὸν σήμερον! ὅλα μοῦ ἦλθαν διὰ
αὐτῆς! Καὶ τώρα! τί νὰ τὴν εἰπῶ αὐτὴν τὴν γραῖαν; τί
τὴν τάξω διὰ νὰ μὴν εἰπῇ τίποτε; Ὡσάν τί γυναῖκα
κίνεται; νὰ ἐχρησάγοι τοὺς τρόπους;

— Βίς τὴν ἀρχὴν τὴν ἐνόμισα ζητιάνᾳ ἀλλὰ αὐτὴ μοῦ
ἐδῶκε τὸ ζεμπιλάκι της.. καὶ ἤκουσα μέσσα ἀσημικά...

— Καὶ τώρα ἔξυρει αὐτὴ ποῦ εἶναι ἡ κόρη ἐκείνη;

— Λέγει ὅτι ἔξυρει...

— Καὶ εἶναι ἡ κόρη τῆς κομῆσσης Σάρας εἶπε κατ' ἐ-

αυτὸν ὁ συμβολαιογράφος μὲ ἐκπληξῖν. Καὶ πρὸς
 μᾶλλον τῆς μ' ἐπρόσφερε τόσα διὰ νὰ εἶπω ὅτι ἡ
 δὲν ἀπέθανε!.. Καὶ τώρα νὰ ζῇ αὐτὴ ἡ κόρη.. ἡ
 νὰ τῆς τὴν δώσω!... Ναι, ἀλλ' ἡ ψευδὴς πράξις
 λευτῆς! "Αν κάμουν ἀνάκρισιν ἐχάθην! Τὸ ἐγκλημα
 δύναται νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ εἰς τ' ἄλλα..

Μετά τινα σιγὴν, λέγει πρὸς τὴν κυρὰ Σεραφίμ

— Αὐτὴ ἡ γραῖα γνωρίζει ποῦ εἶναι ἡ κόρη;

— Ναι, σὲ λέγω.

— Καὶ θὰ ἔλθῃ πάλιν ἀπ' ἐδῶ ἡ γραῖα;

— Ἀύριον μὲ εἶπε.

— Γράψε εἰς τὸν Πολυδώρην νὰ ἔλθῃ ἀπόψε νὰ
 ρῇ εἰς τὰς ἐννέα ὥρας.

— Τί τάχα; νὰ ἐξαλείψῃς ἀπὸ τὸ μέσον τὴν κόρη
 καὶ τὴν γραῖαν;... Εἶναι πολὺ, Φεράνδε, εἶναι πολὺ!

— Γράψε σὲ λέγω εἰς τὸν Πολυδώρην νὰ ἔλθῃ
 εἰς τὰς ἐννέα..

Πρὸς τὸ ἐσπέρας τῆς ἡμέρας ταύτης, ὁ Ροδόλφος
 εἰς τὸν Μούρφ.

— Εἶπε τὸν Κ. Δε-Γράουν νὰ ἐκπέμψῃ τώρα, ἀμέσως
 ἓνα ταχυδρόμον... ἀνάγκη πᾶσα ἡ Κησίλη νὰ ἦναι
 τοὺς Παρισίους ἐντὸς ἑξ ἡμερῶν...

— Πάλιν αὐτὸν τὸν καταχθόνιον διάβολον! τὴν
 τρόπαιον γυναῖκα τοῦ πτωχοῦ Δαυὶδ, τὴν ὅσον ὥρ
 τόσον καὶ αἰσχρὰν!... Πρὸς τί καλὸν, ὑψηλότατε;

— Πρὸς τί καλὸν, Σὺ Οὐάλτερ Μούρφ!... Ναι
 ἓνα μῆνα θέλεις τὸ μάθει παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου
 Ταχώδου Φεράνδου.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΤΟΜΟΥ.

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βεροῖσε

ΠΑΡΙΣΙΩΝ
ΑΠΟΚΡΥΦΑ

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ.

(EUGÈNE SUE.)

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

Ι. ΙΣΙΔΩΡΙΔΟΥ ΣΚΥΛΙΣΗ.

ΤΟΜΟΣ Ε΄.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ,

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ι. Α. ΒΡΕΤΟΥ.

1867.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΑΠΟΚΡΥΦΑ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΚΑΤΑΜΗΝΥΞΙΣ.

Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἡ Κουκκουβόια καὶ ὁ Δάσκαλος
ἔρπασαν τὴν Μαριάνθη, ἔφθασε πρὸς τὰς δέκα ὥρας τῆς
μέρας εἰς τὴν ἀγρονομίαν τοῦ Βουκεβὰλ ἔφιππος τις ἀνὴρ
λέγων ὅτι τὸν ἔστειλεν ὁ Κ. Ροδόλφος διὰ νὰ εἴπῃ εἰς
τὴν κυρίαν Γεωργίαν νὰ μὴν ἀνησυγῇ διὰ τὴν ἐκλειψὶν
τοῦ νεάνιδος, ἐπειδὴ θέλει τῆς τὴν ἀποστείλῃ πάλιν ἐν-
τός ὀλίγου. Διὰ πολλοὺς λόγους οὐσιωδικοτάτους, ἐπρόσ-
τετεν ὁ ἀνὴρ οὗτος, ὁ Κ. Ροδόλφος παρεκάλει τὴν κυρί-
αν Γεωργίαν, ἂν ἔχῃ τι νὰ τὸν ἀναφέρῃ νὰ μὴ τὸν γράψῃ
ἐν Παρισίοις, ἀλλὰ τὴν ἐπιστολὴν τῆς νὰ τὴν δώσῃ εἰς
αὐτὸν τὸν ἀπεσταλμένον του. Ὁ ἔφιππος οὗτος ἦτον ἀν-
δρῆς τῆς Σάρας ἥτις, διὰ τῆς πανουργίας ταύτης καθή-
κουστος ἔσχε τὴν κυρίαν Γεωργίαν, καὶ οὕτως ἀνέβαλε διὰ τι-
νὰς ἡμέρας τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ Ροδόλφος ἐμελλε νὰ μα-
θεῖ τὴν ἀρπαγὴν τῆς Κελαϊδῆστρας. Ἐν τῷ μεταξύ τοῦ-
τω, ἡ Σάρα ἤλπιζε ν' ἀναγκάσῃ τὸν Ἰάκωβον Φεράνδον νὰ
τὴν βοηθήσῃ εἰς τὸν ἀνάξιον ὁδὸν (τὴν ἐφεύρουν παιδίον)
ὅν ἀνεφέραμεν. Δὲν φθάνει τοῦτο . . . Ἡ κόμησσα ἤθελε
νὰ λυτρωθῇ ἀπαξ διὰ παντὸς καὶ ἐκ τῶν φόβων τοὺς ὁ-
ποίους τὴν ἐνέπνεεν ἡ Δ' Ἀρβίλλη, ἥτις τώρα ἤθελεν εἰσθαι
ἀφανισμένη ἀνευ τῆς ἀγγινοίας τοῦ Ροδόλφου.

Τῇ ἐπαύριον τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ὁ μαρκέσιος ἐπὶ τὴν κολουθήσει τὴν συζυγόν του εἰς τὸν οἶκον τῆς ὁδοῦ τοῦ πλου, ἐπῆγεν ἐκεῖ ὁ Τῶμ, ἐπροκάλεσεν εὐκόλως τὴν Πιπελέτου εἰς φιλαρίας, καὶ ἔμαθεν ὅτι μία νέα κυρία τὴν στιγμὴν τοῦ νὰ συλληφθῇ ἐπ' αὐτοφόρῳ παρὰ τοῦ ζύγου της, ἐλυτρώθη, χάρις εἰς τὴν ἐπιδεξιότητα τοῦ ἐνοικιάτορος ὀνομαζομένου ὁ Κ. Ροδόλφος.

Τοῦτο μαθούσα ἡ Σάρα, καὶ μὴ ἔχουσα εἰς χεῖρας μίαν μαρτυρίαν περὶ τῆς συντυχίας ἣν ἡ Κληραντίνα γεν ὑπόσχεθῇ πρὸς τὸν Κ. Κάρυλαν Ροδέρτην, ἐπέπεσε ἀλλο σφέδρον δολιωτάταν νὰ σταλῇ πάλιν μίαν ἀνώνυμὴν γραφὴν πρὸς τὸν Κ. Δ' Ἀρβίλλ, τείνουσαν πρὸς τὸ νὰ κόψῃ καθ' ὁλοκληρίαν ὁ μαρκέσιος τὴν μετὰ τοῦ Ροδόλφου φιλίαν του, ἡ τοῦλάχιστον νὰ συλλάβῃ θεινὰς νοίας κατ' αὐτοῦ, καὶ οὕτω νὰ ἐμποδίσῃ τὴν συζυγίαν ἐκ τοῦ νὰ ὑποδέχεται πλέον τὸν πρίγκηπα.

Ἡ ἀνώνυμος αὕτη ἐπιστολὴ περιελάμβανε τὰ ἐξῆς
 « Ἀδελφὲ, σ' ἔπαιξαν ἀναισχύντως » πρῶτος ἡ σιγὴ σου, εἰδοποιηθεῖς ὅτι τὴν ἠκολούθεις, ἐπενόησε πρόφασιν ὅτι ἐπορεύθη ἐκεῖ πρὸς τὸ νὰ εὐεργετήσῃ τὴν πένητας· ἐνῶ αὐτὴ ἐπῆγε νὰ εὕρῃ πρίγκηπά τινα, λαβὼν τὰ ὑπ' ἐνοίκιον ἓνα θάλαμον ἐπὶ τῆς τετάρτης ἀρροφῆς οἴκου τῆς ὁδοῦ Τέμπλου, ὑπὸ τ' ὄνομα Ροδόλφος, περὶ τούτων ἀμφιβόλλης, διότι ἀληθινὰ εἶναι πράγματα ἀπίστευτα, ὑπάγε εἰς τὴν ὁδὸν Τέμπλου, ἀρ. 17, νὰ πληροφορηθῇς. Παράστητε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τοῦ πρίγκηπα καὶ θέλεις ἰδεῖ ὅτ' εἶσαι ὁ πλέον εὐκολόπιστος καὶ πλεονεκτικὸς τῶν ἀνδρῶν ἃσοι ποτὲ ἠπατήθησαν ἀπὸ συζύγους των. Μὴ παραβλέψῃς τὸ πρᾶγμα· ἀλλέως θὰ σταύρουν ὅτ' εἶσαι ὑπὲρ τὸ δέον φίλος αὐτοῦ τοῦ πρίγκηπα.

Τὰ γραμματίων τοῦτα ἔρριψεν ἡ Σάρα εἰς τὸ ταχυδρομεῖον περὶ τὰς πέντε ὥρας, καθ' ἣν ἡμέραν ἔγεινεν ἡ μετὰ τοῦ συμβολαιογράφου συνομιλία της.

ἐν αὐτὴν δ' ἐκείνην ἡμέραν ὁ Ῥοδόλφος, ἀφοῦ ἐσύστη-
 ῆς τὸν Κ. Δε-Γράουν τὴν ἔλευσιν τῆς Κησίλης εἰς
 αἶσους, ἐξῆλθε πρὸς τὸ ἐσπέρας πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς κυ-
 ρίας Δ'· Ἀρβίλλης. ἔμελλεν ἐπομένως νὰ πορευθῇ εἰς τῆς
 Δ'· Ἀρβίλλης, διὰ νὰ τὴν ἀναγγεῖλῃ ὅτι ἀνεκάλυψε
 φιλόανθρωπον ραδιουργίαν ἀξίαν αὐτῆς.

Ὡς μὰς ἀκολούθησεν ὁ ἀναγνώστης εἰς τῆς κυρίας Δ'-
 Ἀρβίλλης. Θέλωμεν ἰδῆν, ἐκ τῆς ἐπομένης συνομιλίας, ὅτι
 αὐτὴ, χάρις εἰς τὰς τοῦ Ῥοδόλφου εὐγενεῖς συμβου-
 λὰς, ἤδη πρὸς τὸν σύζυγόν της μὲ γενναϊότητα
 ἀντιτάσσεται, πολὺ ἐναντίαν τῆς ψυχρότητος τὴν ὁποί-
 ον ἐδείξε μέχρι τοῦδε. Ὁ μαρκέσιος καὶ ἡ σύζυγός του
 ἐγερθὴ ἐκ τῆς τραπέζης· ἡ σκηνὴ λαμβάνει χώραν
 ἐν τῇ μικρᾷ αἴθουσᾳ τὴν ὁποίαν περιεγράψαμεν· ἡ συ-
 νολογία τῆς Κλημεντίας εἶναι εὖνους καὶ γλυκεῖα· ἡ τοῦ
 Δ'· Ἀρβίλλης φαίνεται ὀλιγώτερον θλιβερά παρὰ τὸ συ-
 νήθει.

Σπεύδωμεν νὰ προσθέσωμεν, ὅτι ὁ μαρκέσιος δὲν εἶχε
 ἀκόμη τὴν νέαν καὶ ἐπονείδιστον ἀνώνυμον γραφὴν
 τῆς Σάρας.

Καὶ ἀπόψε πῶς θέλετε τὴν περάσει, εἶπεν ὁ μαρ-
 κέσιος πρὸς τὴν σύζυγόν του μηχανικῶς.

Δὲν σκοπεύω νὰ ὑπάγω πούθενά... Ὑμεῖς δὲ τί
 κάμνετε;

Μήτ' ἐγὼ γνωρίζω... ἀπεκρίθη ὁ Δ'· Ἀρβίλλης με-
 στεναγμοῦ· ὁ κόσμος μὲ εἶναι ἀνυπόφορος... Θὰ πε-
 ράξω καὶ τὸ ἐσπέρας τοῦτο... καθὼς τόσα ἄλλα...
 τὰ μόνος.

Διατί κατὰ μόνος... ἀφοῦ ἐγὼ ἀπόψε δὲν ἐξέρχομαι.
 Ὁ Κ. Δ'· Ἀρβίλλης παρετήρησε τὴν γυναῖκά του μὲ ἀπο-
 νη.

Ναί... πλὴν...

Τί;

Δημόσια Χενόφωτος Βιβλιοθήκη Βερολίνου

— 'Ενόμιζα ὅτι προτιμᾶτε νὰ ᾔσθε μόνη ὑσάνη
υπάγετε εἰς συναναστροφὴν τινα . . .

— Ναί, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶραι ὀλίγον ἰδιότροπος, εἰς
Κλημεντία μειδιῶσα, ἐπιθυμῶ πολὺ σήμερον νὰ συμ-
σθῶ τὴν μοναξίαν μου μεθ' ὑμῶν . . . ἂν τοῦτο σὰν
ρεσπὲς.

— Ἀληθινά; ἀνέκραξεν ὁ Κ. Δ' Ἀρβίλλ με συγκι-
νησθεῖς. Πόσον ἀξία εἰσθε ἀγάπης, προκαταλαμβάνω
τοιαυτοτρόπως μίαν ἐπιθυμίαν τὴν ὑποίαν ἐγὼ δὲν
μὴν νὰ σᾶς ἀναφέρω!

— Ἐξεύρετε ὅτι αὐτὴ σας ἡ ἀπορία ἔχει σχεδὸν
δὸς ἐπιπληξέως;

— Ἐπιπληξέως; . . . ἂ! ὄχι, ὄχι! ἀλλὰ μετὰ
ἀδίκους καὶ σκληρὰς ὑποψίας μου τῆς προχθές,
βλέπω σήμερον τόσον εὐμενῆ, εἶναι, σὰς βεβαίῳ,
ἀπορία, ἀλλ' ἡ ἡδονικωτέρα τῶν ἀποριῶν.

— Ἀς λησμονήσωμεν τὰ παρελθόντα, εἶπεν ἡ
Δ' Ἀρβίλλ πρὸς τὸν σύζυγόν της με μειδιάμα ἀγγε-
γλυκύτητος ἔμπλεον.

— Κλημεντία, δύνασαι τοῦτο! ὑπέλαβεν ὁ Κ. Δ'
βίλλ μετὰ θλίψεως· ἐγὼ ἐτόλμησα νὰ σὲ ὑποπτευθῶ
καὶ σύ; . . . Καὶ νὰ ἔξευρες ἕως ποῦ ἡδύνατο νὰ με-
ση μία τυφλὴ ζήλια . . . Ἀλλὰ τί τοῦτο ἐνόπιον τῶν
σούτων ἄλλων ἀδιορθώτων ἀδιευγράπτων μου πρὸς σὲ!

— Ἀς λησμονήσωμεν, σὲ λέγω, τὸ παρελθόν, εἶ-
λαβεν ἡ Κλημεντία, θλιβεράν καταστέλλουσα συγκι-
νησθεῖς.

— Τί ἀκούω; . . . τὸ παρελθόν ἐκεῖνα δύνασαι νὰ
μονήσης ποτέ;

— Ἐλπίζω.

— Ἀληθινά! Κλημεντία . . . τόσον γενναία νὰ εἶσαι
Ἀλλ' ὄχι, εἰς τόσῃν εὐδαιμονίαν νὰ πιστεύσω δὲν
μαί· ἐγὼ ἀπὴλπίσθην διὰ παντός περὶ αὐτῆς.

— Ὅχι, ἀδίκον, τὸ βλέπεις; ὁρᾷς ὁρᾷς

θη . . . ἐσκέφθην, ἀνελόγισα καλῶς τὸ παρελθόν.
 λον . . . Ἐγνώρισα τὰ σφάλματά μου καὶ εὔρον,
 τὸν τρόπον του νὰ πᾶ διορθώσω...

— Τὰ σφάλματά σου, ταλαίπωρε γυνή;

— Ναί, ἐγὼ ἐχρεώσθην τῇ ἐπαύριον τοῦ γάμου
 καὶ κάμω ἔφεσιν εἰς τὴν γενναιοῦτητα τῆς συνειδήσεώς μου
 καὶ ἐλευθέρως νὰ σὲ ζητήσω ἐν διαζύγιον.

— Ἄ! Κλημεντία! . . . οἰκτεIRON! . . . οἰκτεIRON!

— Ἦ, ἂν δὲν ἔστεργες, καὶ ἦτον ἀνάγκη νὰ ὑπο
 εἰς τὴν τύχην μου, ἐχρεώσθην νὰ καταστήσω αὐτὴν
 διὰ τῆς ἀφοσιώσεώς μου. Ἀντὶ νὰ ᾔμαι πρὸς σὲ ὡς
 τὰ παυστος ἐλεγχος διὰ τῆς ἀγερῶχου καὶ σιωπῆ
 χρότητός μου, ἐχρεώσθην νὰ προσπαθῶ νὰ σὲ πα
 ρῶ δι' ἐν δυστύχημα δεινόν, υἰὸν τὴν συμφορὰν
 πρὸ ὀφθαλμῶν μου προθεμένη. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον
 ὡς θέλητρον εὔρει τὴν εὐσπλαχνίαν αὐτὴν διὰ τὴν
 ταπεινὴν τῶν φροντίδων, ἴσως δὲ καὶ θυσιῶν τὰς
 ἡμέρας καταβάλλει εἰς τὸν τοιοῦτον ἀγῶνα, ἐμεῖλα νὰ
 τύχω τὴν εὐγνωμοσύνην σου, καὶ τότε... Ἀλλὰ, τί ἐγ
 ῶς μου! . . . κλαίεις!

— Ναί, δάκρυα γλυκασμοῦ ἀνεκφράστου . . . δὲν
 εἶπες ὁποίας νέας συγκινήσεις διεγείρουσιν εἰς τὴν καρδίαν
 μου οἱ λόγοι σου. . . ὦ! Κλημεντία! ἄφες νὰ κλάψω.
 Ποτὲ δὲν κατενόησα ὡς ταῦτεν τὴν στιγμὴν πόσον ἐ
 ὑπῆρξα συνδέσας σε εἰς τὴν ἀθλίαν μου ὑπαρξίν!

— Καὶ ποτὲ κ' ἐγὼ δὲν χεσθάνθην εἰς τὸν ἑαυτὸν
 πλειοτέραν διάθεσιν πρὸς τὰ συγχωρεῖν. Θάρρει λοι
 σίλε μου! ἐν ἐλλείψει λαμπροῦ καὶ εὐδαίμονος βίου
 ζητήσωμεν τὴν τέρψιν μας εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν σ
 θαίων χρεῶν ἅτινα μᾶς ἐπιβάλλει ἡ εἰμαρμένη. Ἀς
 ἴθι μεταξὺ μας συγκαταβατικοί! ὅσας ἀποκάμνω
 ἄς ρίπτωμεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τῆς κοιτίδος τῆς θυγα
 τρός, ἄς συγκαντροῦμεν ἐπ' αὐτῆς πᾶσαν ἀγάπην μας,

ὡς αὐτῶ γευθῇ εἰσέτι στιγμάς τινας χαρᾶς μεγάλης καὶ ἁγίας.

— Ἀγγελος . . . εἶναι ἄγγελος ! . . . — ἀνέκραξεν ὁ Δ' Ἀρβίλλ συνάπτων τὰς χεῖρας καὶ θεωρῶν τὴν σύζυγον του μὲ θαυμασμόν τινα περιπαθῇ. — Ὡ! δὲν γνωρίζεις, Κλημεντία, πόσον καλὸν καὶ κακὸν ὁμοῦ μὲ προξενεῖς ! ὁ σκληρότεροι τῶν λόγων ὅσους μ' ἀπήθουνες ἄλλοτε, οἱ μικρότεροι καὶ δικαιότεροι ἐλεγχοί σου, ποτὲ δὲν μ' ἐτύχαν τόσον ὅσον μὲ τύπτει ἡ ἀξιολάτρευτος αὐτῇ πραότης, ἡ γενναία σου αὐτῇ ὑπομονή . . . Καὶ ὅμως, μ' ἐρπνέεις ἀκουσίως μου ἐλπίδας νέας. Δὲν γνωρίζεις ὅποιον πῆλιν νὰ διαβλέπω ταύτην τὴν στιγμὴν . . .

— Εἰς τοὺς λόγους μου, Ἀλβέρτε, αὐτοὺς δύνασαι ἐντὶ τὴν καὶ ἐντελῇ νὰ βάλῃς πίστιν . . . Τὴν ἀπόφασιν ταύτην λαμβάνω στερεῶς· σὲ ὁμνῶ ὅτι ποτὲ δὲν θέλω ἀποτραπῇ . . . Κατόπιν μάλιστα θέλω δυνηθῇ καὶ νέας νὰ εἰδῶς περὶ τῆς ὑποσχέσεώς μου ἐγγυήσεις . . .

— Ἐγγυήσεις ! ἀνέκραξεν ὁ Κ. Δ' Ἀρβίλλ ἐπὶ τῷ μάλιν βαθμυθῶν ἐνθουσιῶν ἐκ τῆς τοσοῦτον ἀπροόπτου εὐτυχίας ταύτης· ἐγγυήσεις ! καὶ ἔχω χρειάν ἐγγυήσεων ἐνός τοῦ βλέμμα σου, ἡ φωνή σου, ἡ οὐράνιος αὐτῇ τῆς φυσικότητός σου ἀγαθότης ἥτις ἐκ περισσοῦ σὲ ὑπαικίζει, οἱ πάλμοι, αἱ ἐκστάσεις τῆς καρδίας μου, ὅλα ταῦτα δὲν μ' ἐμποδίζουν ὅτι λέγεις ἀληθεῖαν ; Ἀλλὰ γνωρίζεις, Κλημεντία, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀκόρεστος εἰς τὰς εὐχάς του, ἐπρόσθεσεν ὁ μαρκέσιος πλησιάζων πρὸς τὸ ὄρνιν τῆς συζύγου του. Οἱ εὐγενεῖς καὶ γηπευτικοὶ σου λόγοι μὲ διδάσκουσι τὸ θάρρος, τὴν θρασύτητα, νὰ ἐλπίσω . . . νὰ ἐλπίσω τὸν οὐρανόν, ναί . . . νὰ ἐλπίσω ὅτι γὰρ ἀκόμη ἐθεώρουν ὡς ὄνειρον παράλογον ! . . .

— Ἐξηγήθητι, σὲ παρκαλῶ ! . . . εἶπεν ἡ Κλημεντία ἐνέπνοος.

— Νὰ σ' ἐξηγηθῶ λοιπὸν . . . ἀνέκραξεν ὁ Δ' Ἀρβίλλ.

λαμβάνων τὴν χεῖρα τῆς γυναικὸς του . . . νὰ σ' ἐξη-
 κλημεντία μου! Πᾶσαν προσπάθειάν μου θέλω κατα-
 πάντα μου συλλογισμόν, ὅλον τὸν ἔρωτα ὅσος εἶναι
 νατὸν νὰ ὑπάρξῃ! Κλημεντία, ἤκουσες; ὅλον τὸν ἔρωτα
 σου νὰ ὑπάρξῃ εἶναι δυνατόν . . . ὥστε νὰ κατακτηθῶ
 ας ἀγάπης ἐνώπιόν σου! ὄχι ἀγάπης ὡχρᾶς καὶ χλιαρᾶς
 ἀλλ' ἀγάπης διαπύρου ὡς εἶναι ἡ ἰδιότης πρὸς σέ-
 νη, δὲν γνωρίζεις μέχρι τίνος βαθμοῦ κορυφωμένη εἶναι
 πρὸς σέ μου περιπάθεια! . . . Καὶ ἡδυνάμην ὃ ταλαίπωρος
 νὰ σὲ τὴν ἐκτραχθῶ! . . . μὲ τὴν πάντοτε ψυχρότητα
 φέρθης πρὸς ἐμέ! . . . ποτὲ μίαν λέξιν ἀγαθὴν . . . πρὸς
 μίαν ἀπὸ τὰς λέξεις ἐκεῖνας . . . αἵτινες πρὸ ὀλίγου μὲ
 κίνησαν εἰς δάκρυα . . . αἵτινες τὴν μεθύσκουσιν
 εὐδαιμονίαν . . . καὶ τὴν εὐδαιμονίαν ταύτην . . . τὴν
 ζῶ, σὲ βεβαίῳ . . . Σ' ἐλάτρευσα τοσοῦτον . . . καὶ το-
 κατέπια πικρὰ . . . χωρὶς ποτε νὰ σὲ εἰπῶ τι! Ἡ μελο-
 χολία ἥτις με κατατρέπει, τί ἄλλο ἦτο, νομίζεις! . . .
 ἄλλο ἦτον ἢ πρὸς τὸν κόσμον ἀποστροφή μου . . . ἢ σὺ
 θρωπότης μου . . . ἐκείνη μου ἡ σιωπηλότης! . . . Ἄλ-
 φαντάσου, φίλη μου . . . νὰ ἔχῃ τις εἰς τὸν οἶκόν του μίαν
 γυναῖκα λατρείας ὁξίαν καὶ λατρευτὴν αὐτὴ νὰ ᾖ ἡ
 γυνὴ του! νὰ ἔχῃ μίαν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ἐπιθυμῇ με-
 λην τὴν παραφορὰν κεκρατημένου ἔρωτος . . . καὶ ὅμως
 καταδικάζεται παρ' αὐτῆς νὰ ζῇ κατὰμονος, ἔρμαιον ἀν-
 νιῶν διακαῶν . . . Ὡ! ὄχι, δὲν γνωρίζεις τὰ τῆς ἀπει-
 σίας μου δάκρυα! δὲν ἔχεις ἰδέαν πόσον ἀπεγνωσμένος
 ταπνῶ εἰς τὴν ἀδυναμίαν μου! Ὁ θεὸς λάβει οἶκτον! ὁ
 θεὸς μὲ οἰκτεῖται . . . Ἡ θεὰ τῆς ἀνεκλάλητου σου καλῆς
 ἡθῆς, τῶν ἀγγελικῶν σου χαρίτων, πλέον δὲν θέλ' εἰσελθεῖ
 καθημερινῇ μου εὐδαιμονία καὶ ἐνταυτῷ τῷ καθημερινῷ
 μου μαρτύριον . . . Ὡ, ναί, ὁ θεσσαυρὸς οὗτος τὸν ὅπου
 θεωρῶ ὡς τὸ τιμασφέστερόν μου κειμήλιον . . . ὁ θεσσαυρὸς
 οὗτος ὅστις με ἀντρεῖ καὶ ὅμοιος δὲν ἦτον ἕως τώρα εἰς τὴν

κίαν μου... ὁ Θεσαυρὸς οὗτος θέλει πλένῃ εἶσθαι Θε-
ρὸς μου... Ἡ καρδιά μου, ἡ μέθη της, ὅλα ταῦτα μὲ
ἐπιβεβαιοῦν... δὲν ἔχει οὕτω, φίλη μου... τρυφερό-
τη μου;

Ταῦτα λέγων, ὁ Κ. Δ'-'Αρβίλλ ἐκάλυψε τὴν χεῖρα τῆς
σύγου του διὰ φιλημάτων περιπαθῶν.

Περίλυπος ἡ Κλημεντία διότι ὁ σύζυγός της δὲν τὴν
ἤσεν, ἀπέσυρεν ἀμέσως μὲ εἶδος ἀποστροφῆς, φραγῆς
μὲν, τὴν χεῖρά της. Ἡ φυσιογνωμία της ἐξαπείρσιζε
ροδὺλως τὸ αἰσθημά της· δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν τοῦ
Δ'-'Αρβίλλ. Τοῦτο ἐπέφερεν εἰς αὐτὸν τρομερὸν ἀποσέ-
σημα. Σπαραξικάρδιος λύπη ἀνέβη ἐπὶ τῆς μορφῆς του.

Ἡ κυρία Δ'-'Αρβίλλ τὸν εἶδε... δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ
παῖν πάλιν τὴν χεῖρά της πρὸς αὐτόν.—"Ἀλβερτε, κράζου-
τε, Ἀλβερτε, σὲ ὀμνύω, ὅτι πρὸς σὲ θέλω εἶσθαι ἡ πλέ-
νῃ ἀφοσιωμένη φίλη, ἡ φιλοστοργότερα ἀδελφή... ἀλλ'
τί περιπλέον!... Σύγνωθι... ἂν ἀκουσίως μου
λόγοι μου σοὶ ἔδωκαν ἐλπίδας τὰς ὁποίας ποτὲ νὰ
πραγματοποιήσω δὲν θὰ δυνηθῶ!...

— Ποτέ;... ἀνεφώνησεν ὁ Κ. Δ'-'Αρβίλλ ἀτενίζων
τὴν σύζυγόν του μὲ βλέμμα ἱκέσιον, ἀπηλπισμένον
λέμμα.

— Ποτέ!... ἀπήντησεν ἡ Κλημεντία.

Ἀπὸ τῆ καὶ μόνῃ ἡ λέξις, ὁ τόνος δι' οὗ τὴν ἐπρόφερεν
νέα γυνή, ἀμετάσπρεπτον ἐνέθαινον τὴν ἀπόφασίν της.

Ἡ Κλημεντία, εἰς εὐγενῆ ἀναγκασθεῖσα αἰσθημάτων ὑπὸ
τὴν ἐπιρροὴν τοῦ Ροδὺλφου, εἶχε ἀποφασίσαι στερῶς πα-
σαν στοργὴν νὰ λάβῃ πρὸς τὸν Κ. Δ'-'Αρβίλλ, μετὰ πάσης
ἀπὸν παρηγορῆ ἀφοσιώσεως, ἀλλ' ἐρωτα ὅχι δὲν ἦτο
πρὸς τοῦτον ἱκανή. Ἐκτύπωσις ἰσχυροτέρα τῆς φρίκης, τοῦ
ἰσθους, τῆς ἀποστροφῆς ἀπεμάκρυνε διὰ παντός τὴν Κλη-
μεντίαν ἀπὸ τοῦ συζύγου της. Μία ἀπόχρεια... ἀνυπό-
λητος.

Μετά τινά στιγμήν σιωπῆς κατηφοῦς, ὁ Κ. Δ'·'Α. ἔραρε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν δακρυρέκτων ὀφθαλμῶν του εἶπε πρὸς τὴν γυναῖκά του, μὲ πικρίαν τινά λυπηροτάτην.

— Σύγγνωθι . . . ὅτι ἠπατήθην . . . σύγγνωθι ὅτι πλανήθην εἰς μίαν ἐλπίδα παράλογον . . .

Καὶ μετὰ νέαν τινά σιγὴν, — ὦ! πόσον εἶμαι δυστυχὴς! — εἶπε.

— Φίλε μου, τὸν λέγει μεληχιῶς ἡ Κλημεντία, δὲν ἔλα τῆρα νὰ σ' ἐλέγξω· καὶ ὅμως . . . ὥς οὐδὲν λοιπὸν ἔχεις τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ νὰ ᾔμαι πρὸς σὲ φιλοστοργία ἀδελφική; Εἰς τὴν ἐπιστήθιον φιλίαν μου ἤθελες εὑρεῖν ἄλλο τὴν ὁποίαν ποτὲ ὁ ἔρωσ δὲν ἤθελε σοὶ προσφέρει. Ἐλπίσον . . . ἔλπισον ἡμέρας πλέον ἰλαράς. Μέχρι τοῦ μὴ εὑρεῖς ἀδιάφορον σχεδὸν εἰς τὰς λύπας σου· θὰ ἰδῇς πῶς θὰ σὲ συμπονῶ, καὶ πόσην παραμυθίαν θὰ εὑρίσκω εἰς τὴν ἀγνὴν ἀγάπην μου . . .

Θαλαμηπόλος τις ἀνήγγειλεν· — Ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ὁ μέγας δούξ Γερολστέιν.

Ὁ Κ. Δ'·'Αρβίλλ ἔκαμὲ τινά κίνησιν, ἐπανελάβε τὴν ἀταραξίαν του καὶ ἐπροχώρησεν εἰς προϋπάντησιν τοῦ γερμόνος.

— Μυριάκις εὐτυχῆς λογιζομαι, κυρία, ὅτι λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σὰς ἐπιτύχω ἀπόψε εἰς τὸν οἶκόν σας, εἶπε ὁ Ῥοδόλφος πλησιάσας πρὸς τὴν Κλημεντίαν καὶ διπλῶς μακαρίζομαι ὅτι συγχρόνως λαμβάνω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἰδῶ καὶ ὑμᾶς, φίλτατέ μοι Ἀλβερτε, — ἐπρόσθεσε στεναφθεῖς πρὸς τὸν μαρκέσιον, τοῦ ὁποίου τὴν χεῖρα ἔσφιγγεν ἀπὸ καρδίας.

— Τῶνόντι, ὑψηλότητε, πολὺς καιρὸς παρήλθεν ἀπ' αὐτοῦ ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ σὰς προσφέρω τὸ σάβας μου.

— Μεταξύ μας ἄς μείνῃ, φίλτατέ μοι Ἀλβερτε, εἰπὼν ὁ πρίγκιψ μειδιῶν, ἀλλ' εἰσθε κάμποσον πλατωνικῶς εἰς τὴν φιλίαν· βέβαιος ὅτι καὶ ἀγαπᾶτε, δὲν φροντίζετε.

να δίδετε ἢ λαμβάνετε δείγματα τοῦ ὅτι καλλι-
εἴτε τὴν πρὸς τὰς γνωριμίας σας προσπάθειαν.

Εναντίον τῶν κανόνων τῆς ἐθιμοταξίας, (διὰ τὸ ὅ-
τι ἡ κυρία Δ'-Ἀρβίλλ ἐδυσχερестήθη ὅπως οὖν) παρου-
σιάζεται εἰς θαλαμηπόλος, φέρων πρὸς τὸν μαρκέσιον ἐπι-
στολὴν.

Ἦτον ἡ ἀνώνυμος καταμήνυσις τῆς Σάρας, ἡ διαβὰλ-
μα τὸν Ροδόλφον ὡς ἐραστὴν τῆς κυρίας Δ'-Ἀρβίλλ.
Ὁ μαρκέσιος, ἀπὸ τιμὴν πρὸς τὸν ἡγεμόνα φερόμετος,
ᾤθησε διὰ τῆς χειρὸς τὸν μικρὸν ἀργυροῦν δίσκον τὸν
ὅν τῷ ἐπαρουσίαζεν ὁ ὑπηρέτης, καὶ εἶπε χαμηλῇ τῇ
φωνῇ.

— Ὑστερον . . . ὕστερον . . .

— Φίλιππὲ μοι ἄλθετε, εἶπεν ὁ Ροδόλφος με φιλι-
τάτον τρόπον, τώρα μετ' ἐμοῦ τοιαῦτα ; . . .

— Ἀλλ' ὑψηλότατε . . .

— Μὲ τὴν ἀδειαν τῆς κυρίας Δ'-Ἀρβίλλ, σὰς παρα-
καλῶ . . . ἀναγνώσετε τὴν ἐπιστολὴν σας . . .

— Σὺς βεβαιῶ, ὑψηλότατε, ὅτι δένειμαι διόλου περίεργος.

— Κάμετέ μοι τὴν χάριν, ἄλθετε, ἀναγνώσετε τὴν
ἐπιστολὴν σας . . .

— Σὺς λέγω, ὑψηλότατε. . .

— Σὺς παρακαλῶ . . . τὸ θέλω . . .

— Ἀφοῦ ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης τὸ ἀπαιτεῖ . . . εἶπεν
ὁ μαρκέσιος λαμβάνων τὴν γραφὴν ἀπὸ τὸν δίσκον.

— Ἀπαιτῶ βέβαια νὰ με θεωρῆτε ὡς φίλον. — Ἐπειτα
ἔρχεσθε πρὸς τὴν μαρκεσίαν, ἐνῶ ὁ Κ. Δ'-Ἀρβίλλ ἐξε-
στράφη τὴν ὀλεθρίαν ἐπιστολὴν, τῆς ὁποίας τὸ περιεχόμε-
νον ὁ Ροδόλφος ἦτο μακρὰν τοῦ νὰ φαντασθῇ, ἐπρόσθεσε
ἐν ἑαυτῷ.

— Ὅποιος θράμβος διὰ σὰς, κυρία, τὸ νὰ κάμ-
ετε πάντοτε τὰς τοσοῦτον ἐπιμόνους του ἀντιστάσεις !

— Ὁ Κ. Δ'-Ἀρβίλλ ἐπλησίασεν εἰς ἓνα τῶν λυχνοστατῶν
καὶ ἐστίασε καὶ ἤνοιξε τὴν ἐπιστολὴν τῆς Σάρας.

— Ὁ Κ. Δ'-Ἀρβίλλ ἐπλησίασεν εἰς ἓνα τῶν λυχνοστατῶν
καὶ ἐστίασε καὶ ἤνοιξε τὴν ἐπιστολὴν τῆς Σάρας.

Τὸ πρόσωπόν του διέμεινεν ἀτάραχον· τὴν χεῖρ μόνον ἐκυρίευσεν νευρικός τις τρόμος ἀνεπαίσθητος. Μετὰ τινα δισταγμὸν ἔβαλε τὸ γραμματίον εἰς τὸν πόντον τοῦ ἐστωκαρδίου του.

— Καί τοι ἐκτιθέμενος νὰ φανῶ πρὸς τὴν Ὑμετέρᾳ Ὑψηλότητι χαρακτηρὸς ἀγριανθρωπικοῦ, εἶπε πρὸς Ῥοδόλφον μειδιῶν, σὰς ζητῶ τὴν ἀδειαν, ὕψηλότης ὑπάγω ν' ἀπαντήσω εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν. . . τὴν ἄσπον ἐφρανταζόμεν σπουδαιοτέραν. . .

— Καὶ δὲν θὰ σὰς ἐπανίδω λοιπὸν ἀπόψε;

— Δὲν πιστεύω νὰ λάβω αὐτὴν τὴν τιμὴν, ὕψηλότης. Ἐλπίζω ὅτι ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης θέλει εὐαρεστῆσθαι μὲ συγχωρήσῃ.

— Τὶ ἄνθρωπος ἀκατάσχετος! εἶπε μὲ φαιδρότητα Ῥοδόλφος. Δὲν ἐπιχειρεῖτε, κυρία, νὰ τὸν κρατήσετε;

— Δὲν τολμῶ νὰ πειραθῶ ὅτι ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης ἐπεχείρησεν εἰς μάτην.

— Ἀληθινά, φίλτατέ μοι Ἀλδερτε, προσπαθήσατε μᾶς ἔλθετε πάλιν, ἀφοῦ γράψετε τὴν ἐπιστολὴν σὰς εἰδημὴ ὑποσχεθῆτε μοι νὰ μὲ χαρίσητε ὀλίγας στιγμὰς νὰ κἀνέν πρωτ' . . . ἔχω νὰ σὰς εἶπω χίλια πράγματα.

— Ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης μὲ τιμᾷ ὑπὲρ ἀξίαν, ὁ μακρόστιος βαθέως ὑπακλίνων.

Καὶ ἀπῆλθεν ἀφήνων τὴν Κλημεντίαν μετὰ τοῦ ἀκτιπῆρος.

— Ὁ σύζυγός σας, εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος πρὸς τὴν μητέρα, πολὺ σκεπτικός εἶναι σήμερον· τὸ μειδιάματός ἐφάνη κατηναγκασμένον.

— Ὅταν ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης εἰσῆλθεν, ὁ Κ. Δ' εὖτε ἦτο πολὺ τεταραγμένος διὰ νὰ σὰς τὸ κρύψῃ πει νὰ ἐδυσανασχέτησε πολὺ.

— Ἦλθα ἴσως ἐν ὥρᾳ μὴ ἀρμοδίᾳ;

— Οὐχί, ὕψηλότης. Μαλίστα μ' ἐλυτρώσατε ἀπὸ

λίαν, τῆς ὁποίας τὸ τέλος ἤθελεν ἀποδοῖν λυπηρό-
τον...

— Πῶς;

— Εἶπα εἰς τὸν Κ. Δ' Ἀρβίλλ τὴν νέαν διαγωγὴν ἣν
περάσισα τοῦ λοιποῦ νὰ τηρήσω πρὸς αὐτὸν . . . ὑποσ-
μένη ἔρρισμα καὶ παραμυθίαν.

— Πόσον πρέπει νὰ ἐχάρῃ!

— Εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν ἐχάρῃ ὅσον καὶ ἐγώ, διότι
ἡ δάκρυά του, ἡ ἀγαλλίασίς του μίαν μ' ἐπροξένεσαν
ἐγκλίνῃσιν ὁποῖαν δὲν εἶχα εἰσέτι αἰσθανθῆ . . . Ἀλλοτε
ἤμυζα ὅτι ἐκδικούμην ἀπευθύνουσα τὸν ἕνα ἑλεγγον ἢ
καρνασμόν . . . Θλιβερά ἐκδίκησις! ἡ μετὰ ταῦτα λύπη
τοῦ εἶπετο πικροτέρα . . . Ἐνῶ πρὸ ὀλίγου . . . ὁποῖα
καρπορά! . . . Τὸν εἶχα ἐρωτήσῃ ἂν ἀκόψῃ ἐξήρχετο μ'
πεκρίθη μὲ κατήφειαν ὅτι ἐσχόπευε νὰ περάσῃ τὴν ἐσπέ-
ραν μόνος, ὡς πολλάκις. Ὅταν τὸν ἐπρότεινα νὰ τὸν κρα-
τῶ συναναστροφῇ . . . νὰ ἐβλέπετε τὴν ἐκπληξίν του,
ἡλιότατε! Πῶς ἡ συνήθως μελαγχολικὴ του μορφή κα-
τέστη φαιδρά . . . Ὡ! καλὰ ἐλέγετε . . . οὐδὲν γλυκύτε-
ρον τῶν τοιούτων ἀπροόπτων εὐτυχιῶν! . . .

— Ἀλλὰ πῶς λοιπὸν μετὰ τὴν τόσην χαρὰν, τὴν ὁποίαν
πρέπει νὰ τὸν ἐπροξενήσετε, κατήντησεν, ὡς λέγετε, ἡ συ-
μμελίᾳ σας λυπηρά;

— Ἀλλοίμονον, ὑψηλότατε, εἶπεν ἡ Κλημεντία ἐρυ-
σάσα' ἐλπίδας τὰς ὁποίας τὸν ἐνέπνευσα, ὡς δυναμένη
τὰς πραγματοποιήσω . . . διεδέχθησαν παρὰ τοῦ Κ.
Ἀρβίλλ ἄλλαι ἐλπίδες ἡδυνάστεραι . . . τὰς ὁποίας
ἐπροκάλεσα, οὐδὲ θέλω ποτὲ δυνηθῆ νὰ εὐχαριστή-
σω . . . Ὅσον εἰς τὴν ἀρχὴν ἐμαλάχθην ἐκ τῆς εὐγνωμο-
νίας του . . . τόσον ἐψυχράνθην, ἐσκληρύνθην εὐθύς κα-
ὡς εἶδα ὅτι μὲ ὠμίλει περιπαθῶς . . . Τέλος πάντων, ὅ-
ταν εἰς τὸν ἐνθουσιασμόν του ἔθεσεν ἐπὶ τῆς χειρὸς μου
τὴν χεῖρα του . . . ὄχλος μ' ἐκυρίευσεν θανατηφόρον, καὶ

δὲν ἔγχευσα νὰ ὑποκρύψω τὴν φρίκην μου... Τοῦτο ἐσπάραξεν... εἶδε πλέον τὴν ἀκαταμάχητον ἀποστρέφουσαν ἡν ὁ ἔρωσ τοῦ μ' ἐπροξένει. Τὸν λυποῦμαι... Τώρα οὐκ εἶναι τοῦλάχιστον πεπεισμένος, μ' ὅλην τὴν ἐπιστροφήν μου πρὸς αὐτόν, ὅτι ἄλλο παρὰ φιλίαν ἐπιστήθιον δὲν ἔσται νὰ προσμένῃ ἀπ' ἐμέ...

— Κ' ἐκεῖνον συγκλαίω... καὶ σὰς δὲν δύναμαι μεμνηθῶν ὑπάρχουσιν τινες περιπτώσεις ἱερὰι, διὰ νὰ εὐνοῦται... Τὸν ταλαίπωρον "Αλβερτον, τὸν τόσον καλὸν ἄδολον!!! νὰ ἔχῃ μίαν καρδίαν τοσοῦτον γενναίαν, μὴ ψυχὴν τοσοῦτον διάπυρον! Νὰ ἐγνωρίζετε ἀπὸ τοῦ καιροῦ ἔδωκα τὴν μελαγχολίαν ἥτις τὸν κατέκτησε, πόσον ἐηλεόδομη μὴ γνωρίζων τὴν αἰτίαν... Ὁ καλὸς εἶναι τῶν πάντων ἱατρός, ἡ φρόνησις... Ὅλιγον κατ' ὄψιν θέλει συναισθανθῇ τὴν ἀξίαν τῆς συμπαθείας τῆς ὑποῖαν τὸν προσφέρειτε, καὶ πλέον θέλει ὑπεῖκει εἰς τὴν τύχην τοῦ ὡς ὑπεῖκε μέχρι τοῦδε, καὶ τοὶ στεροῦμενοι τῶν ἡδίστων παρηγοριῶν τὰς ὑποῖας θέλετε εἰς τὸ ἐξ τὸν παρέχει...

— Καὶ αἱ ὁποῖαι ποτὲ δὲν θέλουν τοῦ λείψει, κάμνω ὄρκον, ὑψηλότετε.

— Τώρα ἄς σκεφθῶμεν καὶ περὶ ἄλλων δυστυχῶν. Σὰς ὑπεσχέθη ἐν ἔργῳ ἀγαθόν, ἔχον τὰ θέλγητρα ἀλλοθὺς μυθιστορίας... ἤλθοι λοιπὸν νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ὑπόσχεσίν μου.

— Τόσον ταχέως, ὑψηλότετε; τί εὐτυχία!

— "Α! τί καλὴ ἐμπνευσις μὲ ἤλθε νὰ λάβω ὑπ' ἐννοίαν τὸν πενιχρὸν ἐκεῖνον θάλαμον τῆς ὁδοῦ Τέρμπλα περὶ οὗ σὰς ἀνέφερα... Δὲν φατάζεσθε πόσα εὖρον ἐκπεριέργα, περισπούδαστα... Πρῶτον μὲν οἱ τοῦ παταρίου πένητές σας χαίρουσι τὴν εὐτυχίαν ἣν τοῖς ὑπεσχέθητε παρηγορία σας ἔχουν μολονταῦτα εἰσεῖν νὰ ὑποφέρωσιν ἀλλὰ δὲ, θέλω νὰ σὰς λυποῦν... Κάμμιαν ἡμέραν

λετε πόσα δεινά δύνανται νὰ καταθλίψωσι μίαν μό-
νιμογένειαν...

— Πόσῃν εὐγνωμοσύνην θὰ σᾶς χρεωστοῦν !

— Εὐλογοῦν τὸ ἰδικόν σας ὄνομα.

— Πῶς ! Τοὺς ἐσυντρέξετε ἐν ὀνόματί μου, ὑψη-
λάτε ;

— Διὰ νὰ τοὺς καταστήσω γλυκυτέρην τὴν ἐλεημο-
νην... Ἐπομένως, ἐγὼ μόνον ἐπραγματοποίησα τὰς ὑ-
ποσχέσεις σας...

— Ω ! θὰ ὑπάγω νὰ τοὺς ἐξάξω ἀπὸ τὴν ἀπάτην...
τοὺς εἶπω τί χρεωστοῦν εἰς ὑμᾶς.

— Ὅχι, ὄχι ! μὴ τὸ κάμετε τοῦτο ! γνωρίζετε ὅτι
κατ'ὼ εἰς τὸν οἶκον ἐκεῖνον ἓνα θάλαμον μὴ, διὰ τὸν φό-
νον νέων ἀνωνόμων φαυλοτήτων ἐκ μέρους τῶν ἐχθρῶν
αὐτοῦ... ἢ τῶν ἰδικῶν μου ἐχθρῶν... Καὶ ἔπειτα οἱ Μορῆ
εἶναι τώρα χωρὶς ἀνάγκας κατεπειγούσας... Ἄς σκε-
φθῶμεν περὶ ἄλλων... ἄς σκεφθῶμεν περὶ τῆς φα-
υρογίας μας. Πρόκειται περὶ μιᾶς δυστύχου μητρὸς καὶ
τῆς θυγατρὸς τῆς, αἵτινες ζῶσαι πρότερον ἄνστον βίον,
τὴν σήμερον κατὰ συνέπειαν αἰσ, ρᾶστινος λωποθυσίας...
κατήντησαν εἰς τὴν ἐσχάτην ἔνδειαν.

— Αἱ ταλαίπωροι γυναῖκες!.. Καὶ ποῦ τώρα εἶναι αὐταί;

— Ἀγνοῶ.

— Ἀλλὰ πῶς ἐμάθετε περὶ τῆς δυστυχίας των ;

— Χθὲς ἐπῆγα εἰς τὸ Τέμπλον... Γνωρίζετε, κυρία
Μορῆ, τί πρᾶγμα εἶναι αὐτὸ τὸ Τέμπλον ;

— Ὅχι, ὑψηλότατε...

— Εἶναι μία ἀγορὰ πολὺ ἀξιοπερίεργος ἐπῆγα λοιπὸν
καὶ νὰ ἀγοράσω τινὰ πράγματα ὁμοῦ μὲ τὴν γείτονά μου
τῆς τετάρτης ὁροφῆς...

— Μὲ τὴν γείτονά σας ;

— Δὲν σᾶς εἶπα ὅτι κρατῶ θάλαμον εἰς τὴν ὁδὸν
τῆς Μορῆ ;

— Τὸ ἐλησμόνησα, ὑψηλότατε . . .

— Αὐτὴ ἡ γείτων μου εἶναι μία χαριστάτη μικροπτοια· ὀνομάζεται Γελασίνα· εἶναι πάντοτε γελαστή· εἰς τὴν ποτὲ δὲν ἔλαβε.

— Μέγα πρᾶγμα . . . διὰ μίαν ράπτριαν !

— Ὅχι τάχα ἀπὸ ἀρετῆν, ἀλλὰ διότι, λέγει, ἔχει εὐκαιρίαν νὰ γίνῃ ἐρωμένη· πρὸς τοῦτο ἠθέλην εἶναι πολὺν καιρὸν, ἐπεὶδὴ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐργάζεται ὅσον ὥρας τὴν ἡμέραν διὰ νὰ κερδίσῃ εἰκοσιπέντε δραχμὰς, μὲ τὰ ὅποια ζῇ.

— Καὶ δύναται μὲ τόνον ὀλίγα νὰ ζῇ;

— Πῶς ὅχι! μάλιστα εἶναι καὶ πολυτελής· ἔχει κανάρια τὰ ὅποια τρώγουν πλείότερον ἀπ' αὐτὴν· ὁ λαμὸς τῆς εἶναι κοσμιώτατος, καὶ ἡ ἐνδυμασία τῆς πλεον φιλαρέσκους.

— Νὰ ζῇ μὲ εἰκοσιπέντε σολδία τὴν ἡμέραν! θαῦμα!

— Τῶνόντι, θαῦμα τάξεως, φιλεργίας, οἰκονομίας, φιλοσοφίας πρακτικῆς, σᾶς βεβαίως διὰ τοῦτο καὶ τὴν αὐστηρίαν εἶναι, λέγει, ἐπιτηδειότητα εἰς τὴν ῥάπτριν τῆς . . . Ἐπειτα, μήπως θὰ εἴθετε ὑποχρεοῖς καὶ φορῆτε ὅσας ἐσθῆτας σᾶς ῥάψῃ αὐτῇ;

— Ἀπ' αὔριον θὰ τῆς στείλω ἔργον . . . Ἡ πτωχὴ νὰ ζῇ μὲ τόνον μικρὰ πρᾶγματα, καὶ διὰ νὰ εἰπῶ τὴν μὲ μίαν τοικύτην οἰκονομίαν, ἀγνωστον ὀλοτελὸς εἰς μᾶς τοὺς πλουσίους, οἷμαι διὰ τὴν ἐλαχίστην φαντασίαν πηλῆξίαν μας ἐξυθεύομεν ἑκατεκτάκις τόσα!

— Λοιπὸν, λαμβάνετε συμπάθειαν πρὸς τὴν μικρὰν περὶ σπυζομένην μου· χαίρομαι τὴν ὥραν ὅτι ἐπανέβητε τὴν ἄλλην μας ὑπόθεσιν. Ἐπὶ γὰρ λοιπὸν εἰς τὸ Γεμὰ μετὰ τῆς Γελασίνης, ν' ἀγοράσωμεν πράγματά τινα τοὺς πένητας ἐκείνους τοῦ παταρίου, ὅτε ψηλαφῶν ἀέπως αὐτοὺς παλαιὰς τινας γραμματοθήκας ἐκτεθειμένης πηλῆξιν, εὗρον ἐν σχεδίῳ ἐπιστολῆς, γεγραμμένον

... τινος ἡ ὁποία ἐπροσκληαίετο εἰς τρίτον τι πρόσω-
 πον κατήντησε μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς εἰς τὴν ἐσχά-
 πεικν. ἐξ αἰτίας τοῦ ἀτίμου χαρακτῆρος ἐνὸς θεματο-
 αλός. Ἡρώτισεν τὸν πωλητὴν πόθεν εἶχε τὰ ἐπιπλο-
 ν. Ἀπετέλει μέρος τῶν μετριοτήτων σκευῶν τὰ ὅποια
 ... τις, ἔτι νέα, τὸν εἶχε πωλήσει, μὴ ἔχουσα πόρον ἄλ-
 ... παρ' αὐτά. Ἡ γυνὴ αὕτη καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς, μὲ εἶπεν
 πωλητῆς, ἐφαίνοντο σημαντικὰ ὑποκείμενα, καὶ ὑπέφε-
 ... τὰ ἐκ τῆς ἐνδείας τῶν ἀξιοπρεπῶς.

— Καὶ ἀγνοεῖτε, ὑψηλότατε, ποῦ εὐρίσκονται τώρα;
 — Ἀγνοῶ κατὰ δυστυχίαν, ἕως τώρα τοῦλάχιστον.
 ... εἶδον εἰς τὸν Κ. Δέ-Γράουν διαταγὴν νὰ προσπα-
 ... νὰ τὰς ἀνακαλύψῃ, μέσον τῆς ἀστυνομίας ἴσως.
 ... νὰ ἐζήτησαν ἄσυλον εἰς εὐτελές τι ξενοδοχεῖον,
 ... ἂν τὸ πρᾶγμα ἔχῃ οὕτω, καλὴ εἶναι ἡ ἐλπίς· ἐπειδὴ
 ... κάτοχοι τῶν τοιούτων ξενοδοχείων καταγράφουσιν κα-
 ... πέραν τὰ ὀνόματα τῶν ξένων ὅσοι τοὺς ἐρχονται.

— Τί παράδοξος συγχυρῖα περιστάσεων! ... εἶπεν ἡ
 ... Δ' Ἀρβίλλ θυμαζούσα. Πόσον ἐνδιαφέρεται τις ἐξ
 ... ταύτων...

— Καὶ δὲν σὰς τὰ εἶπα ὅλα. Εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ
 ... τοῦ ἐπίστολῆς ἦν εὖρον εἰς τὸ παλαιὸν ἐκεῖνο ἐ-
 ... πλον, ἀνεγίνωσκοντο καὶ τὰ ἐφεξῆς· Να θιάψω πρὸς
 ... κυρίαν Δέ-Λυσηναί.

— Ὡ, εὐτύχημα! ἴσως παρὰ τῆς δουκίσσης μάθωμέν
 ... ἀνέκραξεν ἡ Δ' Ἀρβίλλη μὲ χαρὰν· ἔπειτα ἐπανελά-
 ... στενάξασα· Πλὴν, ἀγνοοῦντες τ' ὄνομα τῆς γυναικὸς
 ... πῶς νὰ παραστήσωμεν εἰς τὴν κυρίαν Δέ-Λυσηναί
 ... τίς εἶναι;

— Νὰ τὴν ἐρωτήσωμεν ἂν γνωρίζῃ κάμμιναν χήραν,
 ... ἔτι, φυσιογνωμίας διαπρεποῦς, καὶ τῆς ὁποίας ἡ θυ-
 ... δεκαεξαετῆς ἢ δεκαεπταετῆς τὴν ἡλικίαν, ὀνομα-
 ... Κλαίρη... Ἐνθυμῶμαι τ' ὄνομα.

— Τ' ὄνομα τῆς θυγατρὸς μου! ἰδοὺ καὶ ἄλλο τὸ ὅποιον πρέπει νὰ μὲ παρακινήσῃ νὰ λάβω πλεῖν μέρος ὑπὲρ τῶν ἀξιοδακρύτων αὐτῶν γυναικῶν.

— Ἐλησμονήσα νὰ σὰς εἶπω, ὅτι ὁ ἀδελφός τῆς χήρας αὐτοχειριάσθη πρὸ τινῶν μηνῶν.

— Ἄν ἡ κυρία Δὲ-Λυσσιναιὶ γνωρίζῃ τὴν αἰκοῦ ταύτην, ἐπανελάβεν ἡ κυρία Δ'—Ἀρβίλλ σκεπτομένη καὶ μόναι αἱ πληροφορίαι ἐξαρκοῦν. Θεέ μου! πόσον πομονῶ νὰ τὴν ἴδω. . . θέλω τῆς γράψαι ἀπόψε διὰ μὲ περιμένῃ αὔριον. . . Ὅποια, ἀρὰ γε νὰ ᾔναι αὐτὴ γυναῖκες! Πρέπει κατὰ τὸ λέγειν σας, ὑψηλότατε, ν' κούσιν εἰς διακεκριμένην κλάσιν τῆς κοινωνίας. . . νὰ καταντήσουν εἰς τοιαύτην στενοχωρίαν! . . . Πρέπει νὰ πάσχουν!

— Καὶ νὰ πάσχουν διὰ τὴν κλεπτοσύνην ἐνός συμβολαιογράφου, ἀχρευστάτου ἀνθρώπου, τοῦ ὁποίου ἐγνώσθην πρὸ τοῦδε καὶ ἄλλας αἰσχύροτητας. . . Ἰακώβου Φαδου τινός,

— Ὁ συμβολαιογράφος τοῦ συζύγου μου! ἀνέκραξεν Κλημεντία· ὁ συμβολαιογράφος τῆς μητρικῆς μου! ἀπατάσθῃ, ὑψηλότατε· αὐτὸν τὸν λέγουν ὡς τὸν τιμιώτερον τοῦ κόσμου ἄνθρωπον.

— Ἐχω ἀποδείξεις ὅτι τὸ ἐναντίον. . . Ἀλλ' εὐσπερ τήθητε νὰ μὴν ἐμπιστευθῇτε ἀκόμη εἰς τινὰ τὰς ἀφελίας, ἢ μᾶλλον τὰς βεβαιότητάς μου περὶ τοῦ ἐπονέου του αὐτοῦ ἀνθρώπου, ἐπειδὴ, ὅσον εἶναι ἀνόσιος τοσοῦτον καὶ ἐπιδέξιος καὶ, διὰ νὰ τὸν ἀφαιρέσω τὸ προσωπεῖόν ναι χρεῖα νὰ τὸν ἀφήσω διὰ τινὰς ἔτι ἡμέρας νὰ ἐπαπαύσεται εἰς τὴν ἰδέαν ὅτι θέλει μείνει ἀτιμώρητος. καὶ τοῦτο εἶναι ὁ ἀφανίσας τὰς δυστυχεῖς ἐκεῖνας γυναῖκες ἀρνηθεὶς μίαν παρακαταθήκην ἥτις, καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, τὸν ἐνεχειρίσθη παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς χήρας αὐτῆς.

— Καὶ αὐτὰ τὰ χρήματα ἔβγαλεν ἡ κυρία Δὲ-Λυσσιναιὶ.

Ἦσαν ὁ μόνος πόρος τῆς ζωῆς των! . . .
 Ὡ! αὐτὸ πλέον εἶναι ἐγκλημα . . .
 Ἐξ ἐκείνων τῶν ἐγκλημάτων, ἀνέκραξεν ὁ Ῥοδό-
 ατινα οὐδὲν δικαιοῦναι . . . οὐδ' ἡ ἀνάγκη . . . οὐδ' ἡ
 . . . Πολλάκις ἡ πείνα περικινεῖ εἰς κλοπὴν, ἡ ἐκ-
 τὸν εἰς φόνον . . . ἀλλ' αὐτὸς ὁ συμβολαιογράφος,
 αὐτοῦ, φέρων ἐνώπιον τῆς κοινωνίας χαρακτῆρα ἱερατι-
 σχεδόν, χαρακτῆρα αὐτοσύστατον, ἀναγκάζοντα εἰ-
 τὸν νὰ διδῇ τὴν ἐμπιστοσύνην του . . . καὶ νὰ παρακα-
 εἰς τὸ ἐγκλημα ὑπὸ ψυχρᾶς καὶ ἀδιαλλάκτου ἀπλη-
 ας! . . . Ὁ φρονεὺς μίαν μόνην φορὰν σὲ θανατώνει . . .
 ταχέως . . . διὰ τῆς μαχαίρας του . . . ἀλλ' αὐτὸς σε
 ατώνει βραδέως, δι' ὅλων τῶν βασανιστηρίων ὅσα πα-
 ἡ ἡ ἀπελπισία καὶ ἡ πενία εἰς τὴν ἐκθέτει τὸν ἀνθρω-
 . Ἐνώπιον τοῦ Ἰακώβου Φεράνδου, ἡ κληρονομία τοῦ
 ανοῦ, τὸ ἀργύριον τοῦ πτωχοῦ, τὸ τοσούτον ἐπιμύχ-
 συναγμένον . . . δὲν εἶναι πράγματα ἱερά! . . . Τὸν
 πιστεύεσθε χρήματα, τὰ χρήματα ταῦτα τὸν γαργαλι-
 . . . τὰ κλέπτει . . . Ἀπὸ πλουσίου καὶ εὐτυχοῦς,
 θέλησις αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου σὰς ἀποκαθιστᾷ ἐπαίτην
 μὴ ἔχοντα ποῦ τὴν κεφαλὴν κλῖναι! Διὰ μυρίων στο-
 πουν καὶ κόπων ἐξησφάλισες τὸν ἄρτον καὶ τὴν σκέπην
 γηρατειῶν σου . . . ἡ θέλησις αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου
 ἀρπάζει ἀπὸ τὰ γηρατεῖά σου τὸν ἄρτον τοῦτον καὶ
 σκέπην. Δὲν ἀρκεῖ τοῦτο Ἰδῆτε τὰς φρικτὰς συνε-
 τίας τῶν αἰσχυρῶν του λωποδυσίων . . . Ὑποθέσετε, κυ-
 μου, ὅτι ἡ περὶ τῆς ὁ λόγος γῆρα ἀποθνήσκει ἐκ λύπης
 καὶ ἐνδείας, ἡ θυγάτηρ αὐτῆς, νῆα καὶ εὐειδῆς, ἀνυποστή-
 ατος, ἄπορος, συνειδυμένη εἰς τὸν ἀνετον βίον, ἀνίκανος
 ἐκ τῆς ἀνατροφῆς τῆς τοῦ νὰ κερδίῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν,
 πίπτει τάχιστα εἰς τὴν ἀτιμίαν καὶ πείναν! . . . Πλα-
 αται, ὑποκύπτει . . . ἰδοὺ αὐτὴ ἐχάθη, ἐξουδενίσθη . . .
 τῆς λωποδυσίας του λοιπὸν ὁ Ἰακώβος Φεράνδος εἰ

γινεναι ὁ αἵτιος καὶ τοῦ θανάτου τῆς μητρὸς καὶ τῆς
 μίσσεως τῆς θυγατρὸς! . . . Ἐφόνευσε τῆς μιᾶς
 σῶμα, τῆς ἄλλης δὲ τὴν ψυχὴν καὶ ταῦτα, τὸ ἔπικυον
 ἔδανω, ὅχι διὰ μιᾶς, ὡς συνδράμει εἰς τὰς ἄλλας
 ποικιλίας, ἀλλὰ μετὰ βραδύτητος καὶ ωρότητας.

Ἡ Κλημεντία δὲν ἤκουσεν ἀκόμη τὸν Ῥωδάλφον
λοῦντα μετὰ τοσαύτης ἀδημονίας καὶ πικρότητος· ὁ
κροᾶτο ἐν σιωπῇ, ἐκπληκτος εἰς τοὺς λόγους του. Ὁ
γὰρ οὗτοι ἀπέσταζον εὐγλωττίας θλιβεράς, πλὴν συ-
νως διεδήλουν μίσος γενναῖον κατὰ τοῦ κακοῦ.

— Σὺς ζητῶ συγγνώμην, κυρία, τὴν λέγει ὁ Ἰουδῆς
μετὰ τινὰς στιγματὰς σιωπῆς, ὅτι δὲν ἤδυν ἦθην νὰ πεί-
σω τὴν ἀδελφονίστην μου, ἀναλογιζόμενος τὰ τρομερὰ
εἰς τὰ ὅπινα ἡδύναντο νὰ υποκύψωσιν αἱ μέλλουσαι πε-
τιδές σου. . . *Α! πιστεύσατέ με, ὅσα καὶ ἂν εἴπω
περὶ τῶν συνεπειῶν τῆς πενίας εἶναι ὀλίγα. . .

— «ὦ! ἐξ ἐναντίας, ὑψηλότατε, σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τῆς τριμερᾶς περιγραφῆς σας, ἠδὲ καὶ εἰς ἐμὴν πλέον, εἰ δυνατόν, τὴν τρυφερὰν συμπάθειαν ἣν μὴ κενύσεν ἡ θέσις τῆς ἀθλίης αὐτῆς μητρὸς. Τί δυστυχὴς καὶ τὴν τῶρα θὰ θλίβεται μάλιστα διὰ τὴν θυγατέρα τὴν θεσίς φορικτὴν τερνόντι. . . Ἀλλὰ θέλωμεν ἡμεῖς τὰς σωτῆρας θέλωμεν ἐξασφαλίσαι τὸ μέλλον των, δὲν ἔχει οὕτως, ὑψηλότατε; Χάρης τῷ Θεῷ, εἶμαι πλουσία ὅχι ὅσον ἡμεῖς διὰ τοιαύτας περιστάσεις· τὴν ὅτι μὲν ἐδείξατε ἐν τῷ τρόπῳ τοῦ νὰ μεταχειρίζεσθαι τὰς πλούτη των, τὴν νὰ εἶχα περισσώτερα· ἀλλὰ, χρειὰς τυχεύσης, ἔφητ' ἀπὸ τὸν κύριον Δ' Ἀρβίλλ' θελῶ τὸν καταστήσει τὸν εὐτυχῇ ὥστε νὰ μὴν ἀνανεύσῃ εἰς οὐδεμίαν τὴν μὲν φαντασιοπληξίαν, καὶ προκαλοῦνται διὰ τὸν ἡμοειδεῖς θέλουν μὲ κυριεύσει. Μὲ λέγετε ὅτι αἱ πλούτιες μὲς εἶναι φιλότιμοι; τόσον περισσώτερον τὰς ἀγαθὰς ἢ ὑπερηράνεα εἰς τὴν ἐνδεῖαν ἀποδοκίμασι πάντοτε ὅτι

... ὅα εὔρω τρόπον νά τὰς σώσω χωρίς νά νομι-
μασθῇ οἰκτῶν φερομένα πρὸς αὐτὰς ἐσπεύσα εἰς βοήθειάν
... Εἶναι δύσκολον . . . τόσον τὸ καλῆτερον ! "ὦ !
... ἐν σχέδιον κατὰ νοῦν ὅα ἰδῆτε, ὑψηλότατε . . . ὅα
... ἦτε ὅτι δὲν εἶμαι ἄριστος ἐπιτηδεύτητος καὶ εὐστοχίας.
Ἀπὸ τοῦ νῦν διαβλέπω τὰς μακιαβελικωτέρας
... πανουργιών, εἶπε μειδιῶν ὁ Ῥοδόλφος.

— Ἀλλὰ πρῶτον πρέπει νά τὰς ἀνακαλύψω . . . Πό-
... ἀνυπόμονος εἶμαι νά ἐξημερώσῃ ! Ἄμικ ἐξέλθω ἀπὸ
... κυρίας Δέ-Λυσθηαῖ, θέλω σπεύσει ἐκεῖ ὅπου ἐκατοίσκων
... πρότερον ὅα ἐρωτήσω τοὺς γείτονάς των, ὅα ἴδω
... ἐμαυτῆς, ὅα ζητήσω ἀπὸ παντοῦ πληροφορίας . . .
... ὑμνοῦμαι τόσον νά ἐπιτύχω μόνη μου τὸ ποθοῦμενον . . .
... ὅα τὸ ἐπιτύχω . . . τὸ πρᾶγμα εἶναι ἄξιον πάσης
... προθυμίας . . . Τὰς ταλαιπώρους γυναῖκας ! Μὲ φαίνεται
... ὅσakis συλλογισθῶ τὴν θυγατέρα μου πλειότερον τὰς
... συμπονῶ . . .

Συγκεκινημένος ἐκ τῆς φιλαγάθου προθυμίας ταύτης,
Ῥοδόλφος ἐκείδῃ μελαγχολικῶς. Ἐβόλεπε μίαν γυναῖκα
... ἡλικασαμένη, ἀγγελόμορφον, ἐπιεικῆ τοσοῦτον, προσπαθοῦ-
... νά λησμονήσῃ δι' εὐγενῶν ψυχαγωγιῶν τὰ οἰκεία
... τῆς θεινῆς . . . οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς κλημεντίας ἀνέλαμπον
... ἡμερότατος αἰ παρειῇ τῆς ἐλαφρᾶν ἀπειμῶντο πορφυ-
... ραν ἡ ζωὴ τῶν σχημάτων, τῶν λόγων τῆς νέον ἐπρόθε-
... τε θέλητρον εἰς τὴν θεξινουστάτην τῆς φυσιογνωμίαν. Ἡ
... Ἀ-Ἀβίλλη παρετήρησεν ὅτι ὁ Ῥοδόλφος τὴν ἐθεώρει ἐν σ-
... ῶπῃ. Ἐβουλεύσασεν, ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπειτα
... ἀνεγείρατα αὐτοὺς με γοητευτικὴν ἀμνηχανίαν, τὸν εἶπε

— Γελᾶτε, ὑψηλότατε, διὰ τὴν θερμόνοιάν μου αὐτὴν !
Εἶμαι ἀληθῶς ἀνυπόμονος νά γευθῶ τὰς γλυκειάς ταύτας
... ἡδονάς, αἷτινες μέλλουσιν ν' ἀναζωπυρήσωσι τὴν μέχρι τοῦ-
... δε θλιβεράν καὶ ἀνωφελῆ μου ὑπαρξιν. Τοιαύτη βέβαια
... ἦτον ἡ τὴν ὁποίαν ὠνειροπόλουν εἰμαρμένη . . . Ὑπάρ-

χει αἰσθημά τι, εὐδαιμονία τις, ἡ ζωηροτέρα πασῶν
 ἢν πώποτε δὲν θέλω γνωρίσει . . . Καί τοι νεωτάτ-
 τι, ὀφείλω ν' ἀπελπισθῶ περὶ αὐτῆς ! ἐπρόσθεσεν ἡ
 μεντία μετὰ στεναγμοῦ κατηναγκασμένου. "Ἐπειτα
 νέλαθε—Πλὴν τέλος πάντων, χάρις εἰς ὑμᾶς, τὸν
 ῥά μου, χάρις πάντοτε εἰς ὑμᾶς, θέλω ἐπιστήσει
 τὴν περιπάθειάν μου· τὸν ἔρωτα θέλει ἀντικατα-
 ἰσθῆμα φιλάνθρωπιας. "Ἦδη εἰς τὰς συμβουλὰς σας
 ταύτας χρεωστῶ συγκινήσεις γλυκεράς ! . . . Οἱ
 σας, ὑψηλότατε, τόσην ἐπιρροὴν ἔχουσιν ἐπ' ἐμοῦ !
 "Ὅσον μελετῶ τὰς ιδέας σας τόσον ἐμβαθύνω, τόσον
 θετέρας τὰς εὐρίσκω, ὑψηλὰς, γονίμους. "Ἐπειτα ὅπου
 συλλογίζομαι ὅτι, μὴ ἐξαρκούμενος εἰς τὸ νὰ λαμβάνω
 οἶκτον διὰ πόνους πρὸς τοὺς ὀπρίους ἡδύνασθε ν' ἀδια-
 ρῆτε, μὲ δίδετε καὶ τὰς σιωπηρωδεστέρας τῶν νοουθεσι-
 ῶν μακάριον με κατὰ βῆμα εἰς τὴν νέαν ὁδὸν τὴν ὁποίαν
 ἔχετε πρὸς μίαν καρδίαν ἀθλίαν καὶ συντετριμμένην.
 "ὦ ! ὑψηλότατε, θεσσαυρὸν λοιπὸν ἀγαθωσύνης περικλῶ
 ἡ ψυχὴ σας ! Ποῦ ἠντλήσατε τὸν τόσον γενναῖον αἵμα
 αὐτόν ;

— "Ἐπαθα πολλὰ, πάσχω εἰσέτι· ἰδοὺ διατὶ γνωρίζω
 τὸ μυστικὸν πολλῶν ὀδυνῶν !

— Ὑμεῖς, ὑψηλότατε, ὑμεῖς δυστυχής !

— Ἐγὼ καὶ ἤθελέ τις εἶπει ὅτι, διὰ νὰ μὲ κόμηται
 συμπονῶ εἰς ὅλας τὰς δυστυχίας, ἡ εἰμαρμένη ἠθέλησεν
 ὅλας νὰ τὰς ὑποφέρω . . . Φίλον μὲ προσέβαλεν ἐπὶ
 οἴλου μου· ἐραστήν, μὲ προσέβαλεν ἐπὶ τῆς πρώτης
 ναϊκῆς τὴν ὁποίαν ἠγάπησα μὲ ὅλην τὴν τυφλὴν τῆς
 ὀφθαλμοῦ εὐπιστίαν· σύζυγον μὲ προσέβαλεν ἐπὶ τῆς συ-
 γου μου· πατέρα, μὲ προσέβαλεν ἐπὶ τοῦ τέκνου μου .

— Ἐγὼ ἐνόμιζον, ὑψηλότατε, ὅτι ἡ μεγάλη δούλη
 σκ ὅδεν σὰς ἔδασε τέκνον.

— Ναι· ἀλλὰ πρὸ τοῦ συνοικεσίου μου εἶχα μίαν

πτέρα, ἥτις ἀπέθανε νεαροτάτη . . . Αἶ, καλὰ! τὸ πι-
ναίτε! ὁ θάνατος αὐτῆς τῆς κόρης, τὴν ὁποίαν μόλις
ἦν, ὅσον μου κατεπύκρυνε τὴν ζωὴν . . . Ὅσον γηρά-
σκω, τὸσον ἡ λύπη μου καθίσταται ἀλγεινότερα. Πάν-
τος διπλασιάζει τὴν πικρίαν τῆς αὐξάνει κατὰ λόγον
τῆς ἡλικίας ἣν ἐμελλε νὰ ἔχη ἂν ἔζη ἡ κόρη μου . . . Τώρα
θέλον εἶσθαι δεκαεπταετής! . . .

— Καὶ ἡ μήτηρ τῆς, ὑψηλότερα, ζῇ εἰσέτι; ἠρώτησεν
ἡ Κλημεντία μετὰ τινος δισταγμῶν.

— Ὡ! μὴ μὲ τὴν ἀναφέρετε! . . . ἀνέκραξεν ὁ Ρο-
δόλφος, τὸ εἶδος τοῦ ὁποίου ἐσκυθρόπασεν εἰς τὴν ιδέαν
τῆς Σάρκας. Ἡ μήτηρ τῆς, πλάσμα ἀχρεῖον, ψυχὴ πεπω-
μαμένη ἐκ τοῦ ἐγωϊσμοῦ καὶ τῆς φιλοδοξίας. Ἐνίστα-
ται ἀντιθέτῳ δὲν προτιμότερον τοῦ θανάτου τῆς ἤθελεν
εἶσθαι τὸ νὰ ἔζη εἰς χεῖρας τῆς μητρὸς τῆς . . .

Ἡ Κλημεντία ἠθάθη εὐχαρίστησιν τινὰ ἀκούσασα
τὸν Ροδόλφον οὕτως ἐξηγουμένον. Ὡ! ἀνέκραξεν ἐννοῶ
τώρα τὴν διὰ τὴν θυγατέρα ταύτην λύπην σας; τρώντι,
λύπη διπλῇ!

— Ἡθελες τὸσον τὴν ἀγαπᾶν! . . . Ἐπειτα μὲ φαί-
νεται ὅτι εἰς ἡμᾶς τοὺς ἡγεμόνας ἐνυπάρχει πάντοτε ἐντὶς
τῆς πρὸς ἓνα υἱὸν φιλοστοργίας ἡμῶν εἶδος συμφέρον-
τος διὰ τὸ γένος καὶ τ' ὄνομα, εἶδος ὑστεροβουλίας
πολιτικῆς . . . Ἀλλὰ μία θυγάτηρ! μία θυγάτηρ! αὐ-
τὴν τὴν ἀγαπᾶ τις δι' αὐτὴν καὶ μόνην . . . Ἰσως διότι
βλέπομεν τὴν ἀνθρωπότητα ὑπὸ τὰς ἀπαισιωτέρας αὐτῆς
φάσεις, μεγίστην εὐρίσκωμεν ἡδονὴν ἐπαναπαυόμενοι εἰς
τὴν θέαν ἀγνῆς τινος καὶ καθαρᾶς ψυχῆς! πνέοντες τὴν
παρθενικὴν τῆς εὐωδίας, ἀκοπεύοντες μὲ ἀνήτυχον στοργὴν
τὰ ἀνεπιτέκδευτα σκιρτήματά τῆς! . . . Τὴν ἐκ τῶν θυ-
γατέρων τέρψιν ταύτην δὲν τὴν αἰσθάνονται τοσοῦτον
οὐδ' αἱ φιλοστοργότεραι τῶν μητέρων ἡ μήτηρ. ἠδύναται
μᾶλλον εἰς τοὺς ἀρρενωποὺς χαρακτῆρας ἐνὸς υἱοῦ. Παρα-

τηρήσετε ὅτι τὸ μάλιστα ἀποκαθιστῶν τρυφερότεραν ἀγάπην τῆς μητρὸς πρὸς τὸν υἱόν, τὴν τοῦ πατρὸς τὴν θυγατέρα, εἶναι ὅτι εἰς τὰς συμπαθείας ταύταις πάρχει πάντοτε ἀσθενές τι χρεῖαν ἔχον προστασίαν υἱὸς προστατεύει τὴν μητέρα, ὁ πατήρ προστατεύει θυγατέρα.

— ὦ ! εἶναι ἀληθές, ὑψηλότατε . . .

— Πλὴν, πρὸς τί καλὸν νὰ συμπεραίνωμεν τὰς κληλῆτους αὐτὰς τέρψεις, ἀφ' οὗ ποτὲ δὲν θέλωμεν πᾶσι θανατῇ ; ὑπέλαβεν ὁ Ροδόλφος.

Ἡ Κλημεντία δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ ἐν δάκρυ, τὴν βλάβει καὶ σπαραξικάρδιος ὑπῆρχεν ἡ τοῦ Ροδόλφου νή. Μετὰ τινα στιγμὴν σιωπῆς, ἐρρηγνύων σχεδὸν ὅτι τεύγῃ εἰς τοσοῦτον, λέγει πρὸς τὴν κυρίαν Δ' Ἀρβ' μειδιάσας λυπηρῶς

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, ὅτι αἱ λύπαι καὶ ἀναμνήσεις μου ἀκουσίως μὲ ἀπεπλάνησαν.

— Ἄ ! ὑψηλότατε, πιστεύσατε ὅτι συμμερίζομαι τὴν ὀλβίαν σας. Μὴ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα ; Ἄν συνενερίσθῃ καὶ ὑμεῖς τὰς ἰδικὰς μου ; Κατὰ δυστυχίαν, αἱ ἰδικαὶ παρηγορίαι πρὸς ὑμᾶς εἶναι μάταιαι . . .

— Τελείως . . . ἀποδείξασα ὅτι μὲ συμπονεῖτε, τῇ καίαν καὶ σωτήριον μοι παρέσχετε παραμυθίαν εἶναι σὺ δὲν ἀνακούφιστε τὸ νὰ δυνήθῃ τις νὰ εἴπῃ πάσῃ . Ἐμπρὸς, θάρρος, ἐπρόσθεσεν ὁ Ροδόλφος μὲ μειδιάμα λαγχολίας. Ἡ συνομιλία αὕτη μὲ παρηγορεῖ δι' ὑμᾶς Ὁδὸς σωτήριος σᾶς ἀνοίγεται ταύτην ἀκολουθίῃσα θέλει διανύσειν ἄνευ προσκόμματος τὰ ἔτη αὐτὰ τῆς δοκιμασίας τὰ τοσοῦτον ἐπικίνδυνα εἰς τὰς γυναῖκας, καὶ πρὸ πάντων εἰς ἐκείνας αἵτινες ἔχουσι τὰ προτερήματά σας. Μεγάλ' θέλ' εἶσθαι ἡ ἀντιμισθία σας . . . ἔχετε ἀκόμη ν' ἀντιπλαίσετε, νὰ πάθετε . . . ἐπειδὴ ἀκόμη εἴθε νεωτὰ κ' εἰς τὸν ἰδέαν τοῦ καλοῦ τὸ ὑποῖον ἐπράξατε .

κι ἐτι θέλετε πράξει . . . δυνάμεις νέαι θέλω! προστί-
θαι εἰς τὰς δυνάμεις σας . . .

Ἡ Δ' Ἀρβίλλη ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Τούλάχιστον, εἶπεν, ἡ ἀρρώγητάς καὶ αἱ συμβουλαὶ
ἐν, θέλουν ποτὲ μὲ λείψει ὑποσχεθῆτέ μοι τοῦτο, ὑψη-
λότετε.

— Πλησίον ἢ μακρὰν ὑμῶν, θέλω πάντοτε λαμβάνει
μῖγα μέρος ἡθικὸν εἰς ὅσα ἀφορῶσιν ὑμᾶς . . . πάντοτε,
ὅταν ἐξαρτᾶται ἀπ' ἐμὲ θέλω συντείνει εἰς τὴν εὐδαιμονί-
αν τοῦ ἀνδρός πρὸς τὸν ὅποιον τὴν σταθεροτέραν ἀσφαλί-
ωσα φιλίαν.

— Εὐχαριστῶ, ὑψηλότετε, εἶπεν ἡ Κλημεντία σπογ-
γίζουσα τὰ δάκρυά της. Ἄνευ τῆς γενναίας σας ἀρρώγητος,
αἰσθάνομαι ὅτι αἱ δυνάμεις μου ἤθελον μ' ἐγκαταλείψει...
πλὴν πιστεύσατε . . . σὰς ὁμνύω ἐνώπιον Θεοῦ ὅτι θέλω
ἐκπληρώσει τὸ καθήκόν μου καρτεροψύχως.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους, ἀνοίγεται διὰ μιᾶς κρυπτή
τις θύρα μικρά. Ἡ Κλημεντία ἐβάλε κραυγὴν ὁ Ῥοδόλφος
ἀνεσκήρτησεν.

Ὁ Κ. Δ' Ἀρβίλλ ἐπαρουσιάσθη, ὠχρὸς, συγκεκινημένος,
πλήρης κατανύξεως, μὲ δακρυβρέκτους τοὺς ὀφθαλμούς.

Τῆς πρώτης ἐκπλήξεως παρελθούσης, ὁ μαρκέσιος εἶπε
πρὸς τὸν Ῥοδόλφον, δίδων εἰς αὐτὸν τὴν τῆς Σάρας ἐπι-
στολὴν.

— Ὑψηλότετε.. ἰδοὺ ἡ ἐπιστολὴ ἣτις πρὸ ὀλίγου μοὶ
ἐπεχειρίσθη ἐνώπιόν σας... Εὐαρεστηθῆτε νὰ τὴν καύσετε
ἀπὸ τὴν ἀναγνώσετε.

Ἡ Κλημεντία παρετήρει τὸν σύζυγόν της ἐν ἀπαρίᾳ.—
Ὡ! αἰσχροτάτα! ἀνέκραξεν ὁ Ῥοδόλφος μὲ ἀγανάκτησιν.

— Ἐντοσούτῳ, ὑψηλότετε... ὑπάρχει τι αἰσχρότερον
ἢ τῆς ἀκωνόμου ταύτης αἰσχύνης... Ἡ διαγωγὴ μου!

— Τί λέγει ὁ φίλος μου;

— Πρὸ ὀλίγου, ἀντὶ ἐλευθέρως καὶ εὐτόλμως νὰ σὰς

Δείξω ταύτην τὴν ἐπιστολὴν, σὰς τὴν ἔκρυψα ὑπερὶ ἀπαράξιν, ἐνῷ κατατροχόμην ἀπὸ ζήλιν, ὀργὴν, ἀπισίαν καρδιακὴν... Καὶ δὲν ἀρκεῖ τοῦτο... Ἐξεύρετε, φηλότατε, τί ἔκαμα: ἐπὶ γὰ ἀξιοκατακρίτως ὀπισθεν θύρας ἐκείνης καὶ σὰς ἠεροώμην τί ἐλέγετε... Ναί, ὑπὲρ τόσον οὐτιδανὸς ὥστε ν' ἀμφιδάλλω περὶ τῆς πίστεως καὶ ἀθωότητος ὑμῶν... Ὡ! ὁ γράφων ταύτας τὰς ἐπιστολάς γνωρίζει πρὸς ποῖον τὰς διευθύνει... Μετὰ τὰ ὅσα κούσα, ἐπειδὴ δὲν μὲ διέφυγεν οὐδὲ λέξις τῆς συνομιλίας καὶ γνωρίζω πρὸς τί συμφέρον πορεύεσθε εἰς τὴν ὁδὸν Τέμπλου... μετὰ τὴν χαμερπῇ μου αὐτὴν δυσπιστίαν, τίς μὲ χαρακτηρίζει συναιτίον τῆς στυγεράς συκοφαντίας εἰς ἣν ἔδωσα πίστιν... δὲν χρεωστῶ ἐγὼ τώρα γονυκλίνειν ἢ σὰς ζητήσω συγγνώμην καὶ αἶκτον;...

— Δὲν βαρύνεσαι, ἀγαθέ μου Ἀλδερετ! διατί νὰ τῆς συγγνώμην ἀπὸ ἐμέ; εἶπεν ὁ Ροδόλφος τείνων τὴν ἑξῆς τοῦ χειρὸς πρὸς τὸν μαρκέσιον μὲ τὴν κατανυκτικὴν πέραν ἀπλότητα. Τώρα γνωρίζεις τὰ μυστικά μας, μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς κυρίας Δ' Ἀρβίλλ' χαίρω ἀπὸ καρδίας, σὲ βεβαιῶ... δύναμαι τώρα ἐλευθέρως νὰ σὰς κατὰ γῶ... Ἰδοὺ ἐγὼ ὁ ἐξ ἀνάγκης ἐξ ἀπορρήτων σας, καὶ καλῆτερον, ἰδοὺ ὑμεῖς ὁ ἐξ ἀπορρήτων τῆς κυρίας Δ' Ἀρβίλλ' δηλαδὴ, τώρα γνωρίζεις τί δύνασαι νὰ προσμείνῃ ἀπὸ τὴν εὐγενῇ καρδίαν αὐτὴν.

— Σὺ δὲ, Κλημεντία, εἶπε λυπηρῶς ὁ Κ. Δ' Ἀρβίλλ' πρὸς τὴν γυναῖκα του, θέλεις μοὶ συγχωρήσει καὶ τοῦτο

— Ναί... ἐπὶ συμφωνίᾳ νὰ μὲ συμβουλευθῆς εἰς τὸ νὰ κατὰστήσω εὐτυχῇ... — καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὴν σύζυγόν της, ὅστις ἐσφουγγίζεν αὐτὴν ἀπὸ καρδίας.

— Μὰ τὴν ζωὴν μου, φίλτατέ μοι μαρκέσις, ἀνέκραξε ὁ Ροδόλφος, σὶ ἐχθροὶ μας εἶναι ἀνεπιτήδεοι!... χάρις εἰς αὐτοὺς, ποτὲ δὲν ἐξετιμῆτε καλῆτερον τὴν κυρίαν Δ' Ἀρβίλλ'... ποτὲ ἢ κυρία δὲν ἐπὶ τὴν πρὸς ὑμᾶς πλεονέκτη

προσιωμένη παρά τώρα... Ἴδου ἡμεῖς ἐκδικήθημεν ἄριστα
τοὺς φθονεροὺς καὶ μοχθηροὺς!... Καὶ τοῦτο καλόν, μεχρι-
σοῦ λάβωμεν πληρεστέραν ἐκδίκησιν... ἐπεὶ δὴ συμπεραίνω
πῶθεν ἡ προσβολή· καὶ δὲν ἔχω τὴν συνήθειαν νὰ μένω ἀ-
διάφορος θεωρὸς τῶν κακιῶν ὅσας ἀπευθύνουσι πρὸς τοὺς
φίλους μου... Ἀλλὰ τοῦτο ἐνδιαφέρει καὶ ἐμέ... Χαίρετε
λοιπὸν, κυρία μου· ἡ ῥαδιουργία μας ἀνεκαλύφθη· εἰς τὸ
ἔξῃς δὲν θέλετε σπεύδει μόνη εἰς βοήθειαν τῶν δυστυχῶν;
ἔχετε τώρα σύντροφον. Μείνετε ἡσυχος, καὶ ταχέως πά-
νιν θέλομεν συμπλέξει νέον τι κατόρθωμα μυστηριώδες...
καὶ ἂν δυνηθῇ νὰ τὸ ἀνακαλύψῃ καὶ αὐτὸ ὁ μαρκέσιος, πό-
τε θὰ τὸν εἴπω εὖγε!

Ἀφοῦ ὁ μαρκέσιος συνώδευσε τὸν Ροδόλφον μέχρι τοῦ
σπιτοῦ του, διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ ἐκ νέου, ἐπέστρεψεν
εἰς τὸν κοιτῶνά του χωρὶς νὰ ἐπανίδῃ τὴν Κλημεντίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

ΣΚΕΨΕΙΣ

ΔΥΣΚΟΛΟΝ ἤθελεν εἶσθαι νὰ περιγυρῶμεν τὰ δώδη καὶ ἀντίπαλα αἰσθήματα, τὰ κατακυριεύσαντα Κ. Δ' Ἀρβίλλ. ὅταν εὗρεθῃ μόνος. Ἀνεγνώριζε μετὰ ρᾶς τὴν ἀξέκμεμπτον ἀτοπίαν τῆς κατὰ τοῦ Ῥοδόλφ καὶ Κλημεντίας κατηγορίας· ἀλλ' ὡσαύτως ἦτο πεπνυμένος ὅτι πλέον δὲν ἔπρεπε νὰ ἐλπίσῃ ἔρωτα παρ' αὐτοῦ. Ὅσον εἰς τὴν μετὰ τοῦ Ῥοδόλφου συνομιλίαν τῆς ἡ Κλημεντίας ἐφάνη ἐγκαρτερικὴ, γενναία, εὐτολμος εἰς τὴν τιμὴν τοῦ καλοῦ, τόσο αὐτὸς ἠλέγχετο πικρῶς ὅτι ἐγωϊσμοῦ ἀξιοκατακρίτου συνέδεσε τὴν δυστυχῆ ταύτην νεάν μετὰ τῆς εἰμαρμένης του. Ἀντὶ τοῦ νὰ παρηγορηθῇ ἐκ τῆς συνδιαλέξεως ἦν ἠκροάσθη κρυφίως, ἐξυθίσθη ἐναντίας εἰς θλίψιν, εἰς κατήφειαν ἀνεξερεύνητον.

Ὁ ὀκνηρὸς πλοῦτος ἔχει τι τρομερόν· ὅτι οὐδὲν ψυχαγωγεῖ· οὐδὲν τὸν διασκεδάζει εἰς τὰς λυπηρὰς ἀντιπολίσεις του. Ὅσοι καταντήσωσιν ὑπέρπλουτοι πλοῦτοι μὴ ἔχοντες ἀνάγκην νὰ ἐργάζωνται θέλοντες μὴ θέλοντες μὴ κεντούμενοι ἀπὸ τὴν διὰ τὸ μέλλον μέριμναν, καταντῶσιν ἔρμαιο τῶν μεγάλων ἠθικῶν ἀπελπισιῶν. Δυνατοὶ ν' ἀποκτήσωσι πᾶν ὅ,τι ἀποκτᾶται διὰ χρημάτων ποθοῦν ἐπιμόνως καὶ μὲ ἄλγος ἀνήκουστον πᾶν ὅ,τι δύνανται νὰ προμηθευθῶσι διὰ χρημάτων.

Ἡ λύπη τοῦ Κ. Δ' Ἀρβίλλ ἦτον ἀπηλπισμένη, διὰ τέλος πάντων ἐζήτει πρᾶγμα δίκαιον, νόμιμον . . .

Τὴν ἀπόλαυσιν . . . ἂν ὄχι τὸν ἔρωτα τῆς γυναικὸς τοῦ ἑντοσούτου, ἀπέναντι τῶν ἀδυσωπῆτων ἀνανεούσεων τῆς Κλημεντίας, πικρὸν περίγελον ἀπεκάλει τὰς λέξεις τῆς τῆς τοῦ νόμου.

Ἡ γυνὴ εἶναι τοῦ ἀνδρός της.

Εἰς ποῖον δικαστήριον, εἰς τίνας τὴν ἐπέμβασιν νὰ καταρτίξῃ διὰ νὰ νικήσῃ αὐτὴν τὴν ψυχρότητα, αὐτὴν τὴν κατατροφὴν ἥτις μετέβαλλε τὴν ζωὴν τοῦ εἰς ἀπέραντον χρόνιον, ἀφοῦ δὲν ἐχρεώσται, δὲν ἠδύνατο, δὲν ἠθέλει νὰ κινήσῃ ἄλλην τινὰ παρὰ τὴν γυναῖκά του;

Ἐβλεπεν ὅτι καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, καθὼς εἰς ἑλλὰς ἄλλας τῆς συζυγικῆς ζωῆς, ἡ ἀπλή θέλησις τοῦ ἀνδρός ἢ τῆς γυναικὸς ἀντετάττετο δεσποτικῶς, ἀνεκλήτως, ἀπεριορίστως, εἰς τὴν τοῦ νόμου ὑπερτάτην ἐπιταγὴν. Τὰς ματαίους θυμοῦ παραφορὰς ταύτας διεδέχετο ἐνὶ τῇ σκυθρωπῇ σιγῇ. Τὸ παρελθὸν βαρὺ, σκοτεινόν, παγετόδες. Προησθάνετο ὅτι ἡ λύπη ἔμελλεν ἀφεύκτως νὰ καταστήσῃ ἐπὶ πλέον συνεχεῖς τὰς κρίσεις τῆς φρενὸς τοῦ νοῦ.

— "Ὡάνεκραζε μὲ συντετριμμένην καὶ ἐντανατῶ ἀπαρηρτημένην ψυχὴν. τὸ σφάλμα εἶναι ἰδικόν μου! . . . τὴν ἀλαίπωρον γυναῖκα! τὴν ἠπάτησα ἀναξίως! . . . Αὐτὴ ἀδικεῖται . . . αὐτὴ πρέπει νὰ γέ μισῇ . . . καὶ ὁμως πρό μου μ' ἔδειξε τόσον κατανυκτικὴν συμπάθειαν! ἀλλ' ἐπὶ νὰ εὐχαριστηθῶ εἰς τοῦτο . . . ἡ ἀπονενομημένη περιποίησί μου μ' ἀπεπλάνησεν ἤλθα εἰς τρυφεροτέρους λόγους . . . ἐλάλησα ἔρωτα . . . καὶ μόλις τὰ χεῖλη μου ἤγγισαν ἐπὶ τῆς χειρὸς της, καὶ ἐσκίρτησεν αὐτὴ ἀπὸ φοβῆς. Ἦν ἔτι ἡδυνάμην ν' ἀμφιβάλλω περὶ τῆς ἀκαταμαχίτου περθείας ἢν τὴν ἐμπνέω, οἱ πρὸς τὸν πρίγκηπα λόγοι μοι ἀφῆρσαν πᾶσαν ἐλπίδα . . . ὦ! εἶναι δεινόν! . . . καὶ μὲ τί δικαίωμα αὐτὴ τὸν ἔξεμυστρεῦσθαι τὸ βδελυγνὸν αὐτὸ μυστήριον; εἶναι προδοσία αἰσχρά! . . . Διὸ τί δικαίωμα; Φεῦ! μὲ τὸ δικαίωμα τὸ ὅποιον ἔχουσι τὰ ἄνθρωπα νὰ παραπονοῦνται κατὰ τοῦ δημίου των . . . Ἡ δυστυχὴ! . . . τόσον νέα, τόσον ἀγαθὴ! ὁ πικρότερός μου λόγος ἐναντίον τῆς καταδίκης τὴν ὑποτακτικὴν ἐχέλευσα

εις αὐτήν . . . εἶναι ὅτι ἡ τὴν ὁποίαν ὠνειροπόλει
 πῦρ ἦτο τοιαύτη . . . καὶ ὅτι ἀπαρνέεται ἀπὸ τοῦ νῦν
 ἔρωτα καίτοι νέα! . . . Γνωρίζω τὴν Κλημετίαν . . . τὸν
 γον τῆς, λόγον τὸν ὁποῖον μ' ἔδωκεν ἐνώπιον τοῦ πα-
 τρος, θέλει τὸν φυλάξει· φιλόστοργος ἀδελφὴ πρὸς ἐμὴν
 οὐδὲν ἄλλο . . . Αἱ! . . . θέλω λοιπὸν καὶ περισσοτέ-
 ρας ψυχρὰς καὶ κατηναγκασμένας σχέσεις αἰτίνας
 χον μεταξύ μας θέλουν διαδεχθῆ ἄλλαι προτροπές τε
 γλυκύτεραι . . . ἐνῶ, ἂν αὐτὴ ἤθελεν, ἡδύνατο πᾶν
 νὰ φέρεται πρὸς ἐμὲ μὲ περιφρόνησιν παγετώδη, χωρὶς
 δύναμαι ποτὲ νὰ κλαυθῶ. Ἐμπρὸς . . . θέλω περηγῶν
 ἀπολαμβάνων ὅ,τι μὲ προσφέρει . . . Πάλιν εὐτυχέ-
 τος . . . Εὐτυχέστατος! ὦ! πόσον εἶμαι ἀσθενής! πό-
 οὔτιδανός! Δὲν εἶναι αὐτὴ γυνὴ μου, τέλος πάντων;
 εἶναι ἰδική μου; πρᾶγμα μου; Ὁ νόμος δὲν ἀναγκάζει
 τὴν ἐπ' αὐτῆς κυριότητά μου; Ἡ γυνὴ μου ἀνθίσταται
 ἀνθίσταται; λοιπὸν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ . . . — Καὶ
 ῥονικός τὸν διέκοψε καγχασμός.

— "ὦ! εὖγε! ὦραϊχ! εἶδες! διὰ τῆς βίας . . .
 Τὴν βίαν τώρα! Ἄλλη χαμέρπεια . . . Ἄλλὰ τί ποιεῖ
 λοιπὸν, τί ποιητέον! ἀφοῦ ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ! τὴν ἀγ-
 ἐγὼ μανιώδη ἔρωτα. Ἀγαπῶ μόνην αὐτήν . . . Μὴ
 αὐτήν θέλω . . . Θέλω τὸν ἔρωτά της, ὅχι τὴν χλί-
 ἀγάπην ἀδελφῆς . . . "ὦ! ἐπὶ τέλους πρέπει νὰ λάβῃ
 τον . . . εἶναι τόσο φιλάγαθος, θὰ μὲ βλέπει τόσο
 δυστυχῇ! Ἄλλ' ὅχι, ὅχι! ποτέ! ὑπάρχει αἰτιὸν τῆς
 ποστροφῆς τὴν ὁποίαν ποτὲ μία γυνὴ δὲν ὑπερνικᾷ
 βδελυγμία . . . ναί . . . ἡ βδελυγμία . . . ἤκουσες σύ;
 λυγμία! . . . Πρέπει νὰ τὸ λάβῃς ἀπόφασιν· ἡ φρενὴ
 σου νόσος θέλει τρόμον τὴν προξενεῖ . . . διὰ παντός
 ἀκούεις; διὰ παντός! . . . — ἀνερώνησεν ὁ Κ. Δ.
 εἶλλ' ἐκτός σχεδὸν ἑαυτοῦ.

Καὶ μετὰ τινά στιγμὴν ἀγρίως σιγῆς, ἐπανάλαβεν·

— Ἡ ἀνώνυμος αὕτη καταγγελία, ἡ συκοφαντοῦσα
 πρίγκηπα καὶ τὴν σύζυγόν μου, ἐχθρικῆς χειρὸς εἶναι
 γινασμα· ὀλίγον ἔλειψε νὰ πιστεύσω . . . ἂν δὲν ἤκουον
 τὸν ὁμιλίαν των! Ἐκείνος τριαύτην ἐπανείδιστον προ-
 πάν! . . . Καὶ ἡ σύζυγός μου . . . νὰ τὴν ὑποπτευσθῇ
 τί! ὦ! ἡ ζήλια εἶναι ἀνίατον δεινόν . . . Καὶ ὅμως
 μὴ πολυενοχάρυνομαι . . . Ἄν ὁ πρίγκηψ, ὅστις μ' ἀγα-
 πῶς τὸν ἐπιστηθιώτερον καὶ γενναϊότερον φίλον, παρα-
 καλῇ τὴν Κλημεντίαν νὰ ἐπασχολήσῃ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν
 καρδίαν της εἰς φιλάνθρωπα ἔργα· ἂν τὴν ὑπόσχεται τὰς
 συμβουλὰς του, τὴν ὑποστήριξίν του, ταῦτο πράττει ἐ-
 ναντίον αὐτῇ τῶν ὅτι ἔχει χρεῖαν συμβουλῶν καὶ ὑποστηρί-
 ξας . . . βέβαια· αὕτη εἶναι ὥραία, νέα, περιζήτητος, χωρὶς
 ὅλα εἰς τὴν καρδίαν, χωρὶς ἔρωτα ὅστις νὰ τὴν προφυ-
 λῇ, ἀξιοσυγχώρητος δι' ὅ,τι σφάλμα πράξῃ ἐξ αἰτίας
 τοῦ σφάλματός μου, τοῦ ἀπηνούε μου σφάλματος, δὲν δύ-
 νηται νὰ παρεκτραπῇ; Ἄλλο μαρτύριον! Πόσον, Θεέ μου,
 παράχθην ὅταν τὴν ἐνόμισα ἐνοχον . . . τί ἀγωνία τρομα-
 χή . . . Ἄλλ' ὅχι . . . ὁ φόβος οὗτος εἶναι μάταιος . . . Ἡ Κλη-
 μεντία ὠρκίσθη νὰ μὴ λείψῃ ποτὲ ἀπὸ τὰ καθήκοντά της . .
 καὶ κρατῇ τὸν λόγον της . . . ἀλλ' ἀντὶ τίνος ἀντιμι-
 σθίας, Θεέ μου! . . . ἀντὶ τίνος ἀντιμισθίας! . . . Πρὸ ὀλίγου,
 ὅταν ἐπέστρεφεν εἰς ἐμὲ μετὰ τοὺς γλυκεῖς της λόγους, πό-
 νον τὸ ἡδύ, τὸ μελαγχολικόν, τὸ ὑπομονητικόν της με-
 τὰ, πόσον μ' ἐπροξένησε πόνον! . . . Μετὰ πόσον κόπον πρέ-
 πει νὰ συγκατετέθῃ ἡ ψυχὴ της εἰς αὐτὴν τὴν πρὸς τὸν
 ἐμὸν της ἐπιστροφὴν! ὦ, τὴν ταλαίπωρον νέαν! πόσον
 ὥραία καὶ θελξικάρδιος μ' ἐράνη αὐτῶ! Πρώτην φορὰν ἡ-
 λήθην ἔλεγχόν τινα δριμύν· ἐπειδὴ ἕως τότε ἀρεκτὰ μ'
 ἐκλήθη ἡ ἀγέρωχος ψυχρότης της. ὦ! ἀθλιος, ἀθλιος
 ἐγώ! . . .

περισπασμοὶ τοῦ Κ. Δ' Ἀρβίλλ διενόπησαν ὡς δὴ γείας... Συνέλαβε μίαν ἀπόφασιν ἀκλόνητον.

Ἐπρόσμενεν ἀνυπομόνως νὰ ἐξημερώσῃ.

Τὸ πρῶτ', ἐκωδώνισε πρὸς τὸν θαλαμηπόλον του. ῥων Ἰωσήφ εἰσερχόμενος εἰς τοῦ κυρίου του τὸν ἥμισυ μετ' ἄκρον τοῦ θαυμασμοῦ, ὑποτονθορίζοντα ἐν ἁσμενιστικῶν (τοῦ κυνηγίου), σημεῖον ὅσον σπάνιον τοσοῦτον σφαλές τῆς εὐδιαθεσίας τοῦ Κ. Δ' Ἀρβίλλ.

— "Α! κύριε μαρκέσιε, εἶπε μὲ κατάνυξιν ὁ ὑπηρετής, πόσον ὠραίαν φωνὴν ἔχετε... τί ἁμαρτία τραγωδῆτε συνεχέστερον!

— Ἀληθινά, κύριε Ἰωσήφ, ἔχω ὠραίαν φωνήν; ὁ Κ. Δ' Ἀρβίλλ γελῶν.

— Ἀλλὰ καὶ βραγχώδης ὡς τὴν τοῦ νυκτοκόρου ἦτον ἡ τοῦ κυρίου μαρκεσίου φωνή, πάλιν εἰς ἐμὴ φωνὴ λαμπροτάτη.

— Σιώπα, κόλαξ!

— Φανερόν... ἐπειδὴ, ὅταν σὰς ἀκούω νὰ τραγουδῇ εἶναι σημεῖον ὅτ' εἰσθε εὐθυμοί... καὶ τότε ἡ φωνὴ φαίνεται ὡς ἡ γλυκυτέρα μουσικὴ τοῦ κόσμου...

— Ἀφοῦ οὕτως ἔχει, γηραιέ μου Ἰωσήφ, ἔτσι λοιπὸν νὰ τεντώσῃς καλὰ τὰ μεγάλα αὐτὰ σου.

— Διατί, κύριε μαρκέσιε;

— Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἔχῃς καθημέραν τὴν γλυκειάν μουσικὴν, ἥτις τοσοῦτον σε θέλγει.

— Θὰ εἰσθε καθημέραν εὐθυμοί! ἀνεφρόντως Ἰωσήφ συνάπτων τὰς χεῖρας μὲ ἀγαλλίασιν καὶ μασμόν.

— Καθημέραν, γηραιέ μου Ἰωσήφ, καθημέραν φωνήν. Ναι, φθάνει πλέον ἡ κατ' ἡμέραν καὶ μελαγχολία. λέγω εἰς σέ, τὸν μόνον καὶ ἐχέμενον τῶν πόνων ἐμπιστον... Εἶμαι εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς εὐτυχίας.

- ὁ υἱός μου εἶναι ἄγγελος ἀγαθωσύνης . . . μὲ ἐξήγησε
 γνώμην διὰ τὴν παρελθούσαν τῆς ἀπομάκρυνσιν, ἀπο-
 νύσσας ταύτην, εἰς τί; μάντευσέ το ἂν ἐμπορῆς . . . εἰς
 ζῆλίαν! . . .
- Εἰς τὴν ζῆλίαν!
- Ναί, μωραὶ ὑποψία διεγερθεῖσαι ἀπὸ ἀνωνύμου
 στολῆς . . .
- Ὅποια ἀχρεϊότης τοῦ κόσμου! . . .
- Ἐννοεῖς . . . αἱ γυναῖκες εἶναι τόσον φίλαυτοι . . .
 ὅσο ἦρκεσε νὰ μᾶς ψυχράνῃ· ἀλλὰ κατ' εὐτυχίαν χθὲς
 ὡς περὰς μοὶ ἐξηγήθη τὰ πάντα ἐλευθέρως . . . Τὴν
 ἑλπίδα ἀπὸ τὴν ἀπόστην· ἀδύνατον νὰ σὲ περιγράψω τὴν
 χαρίστησίν τῆς! ἐπεὶ δὲ ἐκείνη μὲ ἀγαπᾷ, ὦ! ἐκείνη μὲ
 ἀγαπᾷ! Ὅσον ἐγὼ ἔπασχον ἐκ τῆς ἀδιαφορίας τῆς τόσον
 ἐκείνη ἢ ἰδίᾳ... Τέλος πάντων, ὁ σκληρὸς χωρισμὸς ἡ-
 μῶν ἔπαυσε· φαντάσου τὴν χαράν μου!
- Ἀληθινά; ἀνέκραξεν ὁ Ἰωσήφ μὲ δάκρυα εἰς τοὺς
 ὀφθαλμούς. Τυφόντι... κύριε μαρκεσίε! δὲν θέλω πλέον
 τὴν ἰδίαν σκυθρωπὸν! Βέβαια, ἀφ' οὗ μόνον διὰ τὴν ἀπομά-
 κρυνσιν τῆς κυρίας μαρκεσίας ἐθλίβεσθε... ὡς μὲ εἶπετε
 ὁ ἀλλόχθης.
- Σὲ τὸ εἶπα, ναί· διότι εἰς ποῖον ἄλλον ἤθελα τὸ εἶ-
 ναι, γέρον Ἰωσήφ μου; Σὺ ἦσο ὁ μόνος κάτοχος καὶ ἄλ-
 λου τινὸς μυστικοῦ μου, ἔτι θλιβερωτέρου. Ἀλλ' ἄς ἀφή-
 νωμεν πλέον τὰ λυπηρά... ἡ σήμερον ἡμέρα εἶναι λαμ-
 φρᾶ... Παρατηρεῖς ἴσως ὅτι οἱ ὀφθαλμοί μου ἐδάκρυσαν...
 καὶ ἐκ τῆς χαρᾶς μου... Τόσον ἀπροσδόκητος ἦταν εἰς ἐμὲ
 εὐτυχία αὕτη!... Πόσον ἀσθενῇ ἔχω τὴν καρδίαν! πῶς!
- Αἰ... ἀφ' οὗ εἶναι δάκρυα χαρᾶς... κλαύσετε, κλαύ-
 τε... Ἐκλαύσετε τόσον ἀπὸ λύπην, κύριε μαρκεσίε, καὶ
 τῶρα νὰ κλαύσετε καὶ ἀπὸ χαράν. Δὲν βλέπετε ὅτι ἐ-
 μὲ μῆπως δύναται κανεὶς νὰ μείνῃ ἀδόκρυτος; Εὐλογη-
 τὰ δάκρυα!... δὲν ἤθελα τ' ἀνταλλάξαι μὲ δέκα χρόνους

ζωῆς . . . "Ενας πλέον φόβος με μένει" μήπως εὐ-
θὺς ἴδω τὴν κυρίαν μαρκεσίαν δὲν ἐμπορέσω νὰ κερ-
τοῦ νὰ πέσω εἰς τοὺς πόδας τῆς . . .

— "Α, τὸν γέροντα Ἰωσήφ ! τὸν ταλαίπωρον
καὶ αὐτὸς μωρὸς ὡς τὸν κύριόν του . . . Πλὴν καὶ
τώρα ὑπάρχει φόβος τις . . .

— Ποῖος, αὐθέντα μου !

— Μήπως ἡ χαρὰ μου δὲν διαρκέσῃ πολὺ . .
τόσον εὐτυχῆς . . . τί με λείπει ;

— Τίποτε . . . τίποτε αὐθέντα μου, διόλου τίπο-

— Διὰ τοῦτο μάλιστα φοβοῦμαι· βλέπεις αὐτὴν
εὐτυχίας τὰς πλήρεις, τὰς ἐντελεῖς ; . . . πολλάκις
τὸ δυσάρεστον . . .

— Δὲν βαρύνεσθε, αὐθέντα μου . . . Ναί ! τώρα !

— Στοχάζεσαι ; . . ἔστω λοιπόν . . . Ἄς εἶπω
τὴν ὁποίαν ἡσθάνθην χαρὰ εἶναι τόσον ζωηρά, τόσο
δόμυχος, ὥστε εἶμαι βέβαιος ὅτι ἀπελυτρώθην πλέον

— Ἀπὸ τί ;

— Δὲν με εἶπεν ὁ ἰατρός μου πολλάκις ὅτι συ-
νει σφοδρὰ τις σωγκίνησις νὰ ἱατρεύσῃ τὴν ὀλσθρίαν
ἐκ τῆς ὁποίας πάσχω ;

— Μάλιστα . . . κύριε μαρκέσιε . . . ἱατρεύθητε
μαι βέβαιος ! Τὴν χαρὰ Θεοῦ ἡ σημερινὴ ἡμέρα ! . .
καλὰ ἐλέγχετε, αὐθέντα μου, ὅτι ἡ κυρία μαρκεσία
ἄγγελος παραμυθίας ἐξ οὐρανοῦ καὶ τόσον τερνόντι
λη εἶναι ἡ τὴν ὁποίαν μᾶς προξενεῖ σημερινὴ ἀγα-
σις, ὥστε κ' ἐγὼ ἀρχίζω σχεδὸν νὰ φοβοῦμαι . . .
ἀληθινά . . . θέλετε καὶ μίαν μικρὰν λύπην ; ἔχω
νὰ σᾶς εἶπω, χάρις τῷ Θεῷ !

— Τί ;

— Εἰς τῶν φίλων σας ἐπληρώθη ἐλαφρὰ εἰς μον-
χίαν . . . τὸ τραῦμα ὑπῆρξεν ἐλαφρότατον· ἡ λύπη
μάντος, πλὴν δὲν πειράζει· ἀρκεῖ ν' ἀποτελέσῃ κατὰ

μίαν σας μικράν τινα κηλίδα εἰς τὴν λαμπρὰν αὐ-
τὴν ἡμέραν.

— Τί λέγεις! . . . Καὶ ποῖος οὗτος;

— Ὁ Κ. δούξ Δε-Λυσθηναῖ.

— Ἐπληρώθη;

— Ἡ μύτη τῆς σπάθης ἔξεσεν ὀλίγον τὸν βραχίονά

... τίποτε! Χθὲς ὁ Κ. δούξ ἦλθε νὰ ἰδῇ τὸν αὐθέν-

καὶ εἶπεν ὅτι θὰ ἐπανεέλθῃ σήμερον νὰ τὸν ζητήσῃ

αὐτὸν . . .

— Ἄ, τὸν πτωχὸν Λυσθηναῖ! καὶ διατί νὰ μὴ μέ-

νησῇ . . . ;

— Χθὲς τὸ ἑσπέρας δὲν ἠμπόρεσα νὰ ἴδω τὸν αὐ-

τὸν.

Μετά τινα σκέψιν, ὁ Κ. Δ'-'Αρβίλλ ἐπανεέλαβε·

— Καλὰ λέγεις, ἡ ἐλαφρὰ λύπη αὕτη θέλει ἀναμφι-

ως ἱκανοποιήσῃ τὴν ζηλόφθονον τύχην. . . Ἀλλὰ μί-

α μ' ἔρχεται ν' αὐτοσχεδιάσωμεν διὰ σήμερον πρὸ με-

σθρίας ἐν πρᾶγευμα νέανδρον ὅπου νὰ προσκαλέσω ὁ-

ς τοὺς φίλους τοῦ Κ. Δε-Λυσθηναῖ, νὰ συνεορτάσωμεν

ἐν αὐτῇ ἑκάστῃ τῆς μονομαχίας . . . Θέλει ἄκριως εὐ-

φραστῇ ἐκ τοῦ ἀπροόπτου αὐτοῦ.

— Τῶνόντι, κύριε μαρκέσιε. Ζήτω ἡ εὐθυμία! Οὕτω

βέβαια, οὕτω πῶς! Ὅχι ὥσάν τὴν παρελθοῦσάν

ζωὴν! Ζωὴ ἦτον ἐκείνη! . . . Διὰ πόσους προσκε-

κλήμενους νὰ διατάξω τὸν μάγειρον;

— Δι' ἑξ, εἰς τὸ μικρὸν ἐστιατόριον τοῦ χειμῶνος.

— Τὰ δὲ προσκλητήρια;

— Τώρα τὰ γράφω μόνος μου. Ἰππεύει εἰς τῶν ὑπη-

τῶν τοῦ ἵπποστασίου καὶ τὰ φέρει εἰς ἕνα ἕκαστον· εἰ-

ς ἀκόμη πρῶτ' θὰ τοὺς εὕρει ὅλους . . . Κωδώνισον.

Ὁ Ἰωσήφ ἐκωδώνισεν.

Ὁ Κ. Δ'-'Αρβίλλ εἰσῆλθε τότε εἰς τὸ σπουδαστήριον

καὶ ἔγραψε τὰς ἐφεξῆς ἐπιστολάς, χωρὶς ἀλλήν τινα

παραλλαγήν ἐκτὸς τοῦ ὀνόματος ἐκάστου προσκαλόν.

« Φίλιππε μου ***, τὸ παρὸν εἶναι ἐγκύκλιος, περὶ αὐτοσχεδιάσματος. Ὁ Λυσθηναῖ θὰ ἔλθῃ σήμερον γευματιστὴ μετ' ἐμοῦ· στοχάζεται ὅτι θὰ εἴμεθα οἱ δύο· προζηνήσατέ τον τὴν τερψικαδίων ἐκπλήξιν· σὰς ἴδῃ ἐξ ἀπροόπτου εἰς τὸν οἶκόν μου ὁμοῦ μετὰ τῶν φίλων του, τοὺς ὁποίους προειδοποιῶ ὥστε

« Ἐπὶ μεσημβρίαν ἀκριβῶς.

« Α. Δ'· Ἀρβίλλ.

Εἰσέρχεται εἰς ὑπηρετίης.

— Εἰπῆτέ τινος νὰ ἱππεύσῃ, καὶ νὰ φέρῃ τὰς ἐπὶ τὰς ταύτας ὅπου δεῖ, εἶπεν ὁ Κ. Δ'· Ἀρβίλλ· ἀποκρίσας· ἔπειτα πρὸς τὸν Ἰωσήφ·

— Κάμε τὰς ἐπιγραφάς . . . — Πρὸς τὸν Κ. ἀντιπρόεδρος Δε· Σαίρετ· Ρεμὴ . . . Ὁ Λυσθηναῖ χωρὶς αὐτοῦ ἐμπορεῖ (εἶπεν ὁ Κ. Δ'· Ἀρβίλλ)· — Πρὸς τὸν Κ. Μαρβίλλ . . . εἰς τὸν συνοδευτὸν τοῦ δουκός. — Πρὸς τὸν Κ. Λόρδον Δούγλας, ὁ πιστὸς συμπρακτικὸς εἰς τὸ χαρτοπαίγιον τῷ βίσι· — Πρὸς τὸν Κ. βασιλὴν Δε· Σεσάννην, ὁ νηπιακὸς του φίλος. Ἐγραφεῖς; . . .

— Μάλιστα, κύριε μαρκέσιε.

— Στείλε τώρα τὰς γραφάς ταύτας χωρὶς νὰ καθυστερῇ, εἶπεν ὁ Κ. Δ'· Ἀρβίλλ . . . Ἄ! Φίλιππε, παρὸν ἔστιν ὁ Κ. Δουβλέ νὰ ἔλθῃ ἐδῶ.

Ὁ Φίλιππος ἐξῆλθε.

— Τί ἐπαθες; ἠρώτησεν ὁ Κ. Δ'· Ἀρβίλλ τὸν Ἰωσήφ· ὅστις τὸν ἐθεώρει μετὰ θαυμασμοῦ.

— Δὲν ἐμπορῶ, αὐθέντα μου, νὰ πιστεύσω τοὺς λόγους σου· ποτὲ δὲν σὰς εἶδα τόσον εὐθυμον, τοσοῦτον φαιδόν . . . Κ' ἔπειτα, ὑμεῖς ὁ συνήθως ὡχρὸς, τισὶν ὥραις ὅψεαι ἔχετε σήμερον. . . τὰ ὄμματά σας λάμπουν.

— Ἡ χαρὰ, βλέπεις . . . γέρον Ἰωσήφ μου . . . ἔστιν ὅτι πάντα . . . Ἀληθινά! πρέπει νὰ με συμβουλεύσῃς.

— συνωμοσίαν . . . Ὑπαγε νὰ εὔρης τὴν δεσποσύνην Ἰουλίαν· εἶναι, μὲ φαίνεται, ἐκ τῶν θεραπειῶν τῆς κυ-
 ραῖς Δ' Ἀρβίλλ ἐκείνη ἣτις ἔχει τὴν ἐπιστάσιαν τῶν πα-
 ραδίων πετραδίων της...

— Μάλιστα, κύριε μαρκέσιε, ἡ δεσποσύνη Ἰουλίαν
 αὐτὴν τὴν ἐπιστάσιαν· πρὸ τινῶν ἡμερῶν τὰ ἐκαθα-
 ρισαμεν μαζῇ.

— Τὴν ἐρωτᾷς λοιπὸν τ' ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ
 πατρὸς τῆς δεσποίνης της . . . ἀλλὰ τὴν συστήνεις ἐκ
 αὐτῶν νὰ μὴν εἴπῃ εἰς τὴν μαρκεσίαν τίποτε ! . . .

— Ἀ ! καταλαμβάνω . . . αἰφνιδίον τινα χαρὰν σκο-
 ρίζετε νὰ χαλκεύσετε εἰς τὴν μαρκεσίαν ! . . .

— Ὑπαγε ἀμέσως. Ἰδοὺ ὁ Κ. Δουβλέ.

Καὶ ὅντως, μὲ τὴν ἐξοδὸν τοῦ Ἰωσήφ εἰσῆλθεν ὁ οἰκο-
 νομος. — Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ προσέλθω εἰς τὰς διατα-
 γὰς τοῦ Κ. μαρκεσίου.

— Κύριε Δουβλέ μου, ἔχω νὰ σᾶς τρομάξω· εἶπεν ὁ
 Δ' Ἀρβίλλ μετὰ γέλωτος· ἔχω νὰ σᾶς κάμω νὰ βᾶ-
 ρετε μεγάλας φωνὰς ἀμηχανίας.

— Ἐγὼ, κύριε μαρκέσιε ;

— Σεῖς.

— Θέλω καταβάλλει πᾶσαν δύναμιν νὰ εὐχαριστήσω
 τὸν κύριόν μου.

— Πρόκειται νὰ ἐξοδεύσω πολλὰ χρήματα, κύριε
 Δουβλέ, ἀλύπητα χρήματα.

— Ἄν ᾔται αὐτὰ μόνον, κύριε μαρκέσιε, δυνάμεθα
 τοῦτο, χάρις τῷ Θεῷ ! δυνάμεθα τοῦτο.

— Πρὸ πολλοῦ μὲ κυριεύει ἡ ἰδέα νὰ κτίσω· νὰ προ-
 σθῶ μίαν στοᾶν ἐπὶ τοῦ κήπου πρὸς τὴν δεξιὰν πτέρυ-
 γαν τοῦ μεγάρου . . . Μέχρι τοῦδε ἐδίσταζα ἀπέναντι
 ταύτης ἀνοησίας καὶ δὲν σᾶς εἶπα τίποτε· τῶρα ὅμως
 τόλμας . . . Νὰ εἰπῇτε σήμερον τὸν ἀρχιτέκτονά μου
 ἔλθῃ νὰ συνομιλήσωμεν περὶ τοῦ σχεδίου . . . λοιπὸν,

κύριε Δουβλέ! δὲν στενάζετε κατ' αὐτῆς τῆς δαπνῆς;
 — Βεβαίῳ τὸν κύριον μαρκέσιον ὅτι δὲν στενάζει
 λείως . . .

— Ἡ στοὰ αὕτη θὰ γίνῃ διὰ νὰ δίδωμεν χοροὺς
 πιθυμῶ νὰ ἐγεσθῇ ὡς διὰ μαγείας· καὶ ἐπειδὴ αἱ τοῦ
 ταί μαγεῖαι ἔχουσιν ἀκριβῆ, πρέπει νὰ πωλήσωμεν διὰ
 πέντε εἴκοσι χιλιάδων φράγκων εἰσόδημα διὰ νὰ πορῶ
 μεν τὰ ἀπαιτούμενα ἔξοδα· θέλω ν' ἀρχήσωμεν ὅσον
 χίστα.

— Καὶ βέβαια· ὅσον ταχύτερον γίνῃ τόσον ἐγγύτερον
 ἡ εὐθυμία . . . Ἐγὼ πάντοτε τὸ ἐλεγα. Δὲν λείπει
 ποτε εἰς τὸν Κ. μαρκέσιον, εἰμὴ μόνον ἡ φαντασία
 κἀμὴ τι . . . Τὰ κτίρια ἔχουν τὸ καλὸν ὅτι μένουν.
 Ὅσον διὰ τὴν δαπάνην, τελείως ἄς μὴν ἀνητυχῇ ἡ
 μαρκέσιος. Χῶρις τῷ Θεῷ! δύναται, ἂν ἀγαπᾷ, νὰ
 πραγματοποιημένην τὴν στοάν.

Ὁ Ἰωσήφ ἐπανήλθε.

— Ἰδοὺ, κύριε μαρκέσιε, ἡ διεύθυνσις τοῦ χρυσοῦ
 ὀνομάζεται Κ. Βωδοῦνος, εἶπε πρὸς τὸν
 Δ'· Ἀρβίλλ.

— Νὰ ὑπάγετε, σὰς παρακαλῶ, ἀγαπητέ μοι κύριε
 Δουβλέ, εἰς αὐτοῦ τοῦ χρυσοῦ, καὶ νὰ τὸν εἰπῇτε
 φέρῃ ἐδῶ, ἐντὸς μιᾶς ὥρας, ἓνα ποταμὸν ἀδαμάντων,
 τοῦ ὁποίου θέλω ἀνασύρει τῆς ἀξίας δύο χιλιάδων λο
 βικίων χρυσῶν περίπου . . . Τώρα ὅτε βάλλουσι καὶ
 τὰς ἐσθῆτάς των αἱ γυναῖκες πετράδια, ὅσα καὶ ἂν
 τις εἶναι ὀλίγα . . . Καὶ συνεννοεῖσθε πλέον μετὰ
 χρυσοῦ περὶ τῆς πληρωμῆς.

— Εἰς τὰς προσταγὰς σας, κύριε μαρκέσιε. Στοιχά
 σθε ὅτι θὰ στενάξω καὶ δι' αὐτό; Οἱ τιμαλφεῖς λίθοι
 ναι καὶ αὐτοὶ ὡς τὰ κτίρια, πράγμα ἑμμόνον· ἐπειτα
 προξενηθῇ καὶ τόση ἀπρόοπτος χαρὰ εἰς τὴν κυρίαν μα
 ρκείαν, καὶ ἡδονὴ ὡς ἐκ τούτου πολλή καὶ εἰς τὴν εὐ
 αὐτοῦ Κεντρικὴν ὀφθαλμοδότην Βερεῖαν

εἶναι σας . . . Εἶδετε τί σᾶς ἔλεγα τὴν προχθές ; ὅτι
δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον ζωὴ εὐδαιμονοεστέρᾳ τῆς τοῦ
κυρίου μαρκεσίου!

— "Α, τὸν καλὸν μου κύριον Δουβλέ ! εἶπεν ὁ Δ' Ἀρ-
βίλλ μειδιῶν· ποτὲ τὰ συγχαριτήριά του δὲν ὑπῆρξαν
παράκαιρα· ποτέ!

— Κατὰ τοῦτο μόνον ἴσως εὐρίσκουσι χάριν ἐνώπιον ὑ-
μῶν, κύριε μαρκέσιε, καὶ πρέπει ἀληθῶς νὰ εὐρίσκουσι
χάριν, ἐπεὶ δὴ προέρχονται ἀπὸ καρδίας. Σπεῦδω λοιπὸν
εἰς τοῦ χρυσοχόου, εἶπεν ὁ Κ. Δουβλέ, καὶ ἐξῆλθε.

Εὐθὺς ἀφοῦ ἔμεινε μόνος, ὁ Κ. Δ' Ἀρβίλλ, ἤρχισε νὰ
περιπατῇ ἐντὸς τοῦ σπουδαστηρίου του, μὲ τὰς χεῖρας
ἐσταυρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους, τὸ ὄμμα ἀπλανές, με-
λετητικόν.

Ἡ φυσιογνωμία του παρήλλαξε διὰ μιᾶς· δὲν ἐνέφαι-
νε πλέον τὴν μικρὰν πυρεκτικὴν ἐκείνην ἱλαρότητα ἥτις
ὑπάτησε τὸν οἰκονόμον καὶ τὸν γηραιὸν ὑπηρετὴν τοῦ
μαρκεσίου, ἀλλ' ἀπόφασιν τινα γαλήνιον, σοβαρὰν,
ψυχράν.

Ἀφοῦ ὀλίγον ἐπεριπάτησεν, ἐκάθησε βαρέως καὶ ὡς
ὑπὸ τὸ ἄχθος τῶν βασάνων του· ἐστήριξε τοὺς δύο του
ἄγκῳνας ἐπὶ τοῦ ἀναλογίου του, καὶ ἔκρυπεν εἰς τὰς χει-
ρας τὸ μέτωπόν του. Μετὰ τινα στιγμὴν, ἀνορθώθη πάλιν
διὰ μιᾶς, ἐσπόγγισεν ἐν δάκρυ ὑγράναν τὸ ἐρυθρίασαν
βλέφαρόν του, καὶ εἶπε μὲ δύναμιν.— Ἐμπρός . . . θάρ-
ρος . . . ἔμπρός!

Τότε ἔγραψεν εἰς διαφόρους περὶ ὑπαθέσεων ἀρκετὰ ἀ-
σημάντων· ἀλλ' εἰς τὰς ἐπιστολάς ταύτας ἐπροσδιόριζεν
ἢ ἀνέβαλλε διαφόρους συνεντεύξεις ἐπὶ τινὰς ἡμέρας. Ὁ
μαρκέσιος ἐτελείωνε τὴν ἀνταπόκρισιν ταύτην ὅτε ἰδοὺ ἐ-
πανῆλθεν ὁ Ἰωσήφ. Ἦτο θυμῆρης τοσοῦτον, ὥστε λη-
σμονήσας τὰ καθήκοντά του ἐψιθύριζε μέτᾳ εἰς τὰ χεῖ-
λη του ἐν ἀσμάτιον καὶ αὐτὸς ὁ ταλαίπωρος.

— Καὶ κατὰ καλὴν φωνὴν τὴν ἔχεις, κύριε Ἰωσήφ, τὸν λέγει ὁ κύριός του μειδιδῶν.

— Εἰς τὴν ζωὴν μου, κύριε μαρκέσιε, δὲν μὲ μέλει τέσσαρα καὶ ἂν ᾖναι κακὴ· ἀλλὰ τόσον δυνατὰ τραγῶν δεῖ μέσα τῆς ἡ καρδιά μου ὥστε, βλέπετε, ἀκούεται ἀπ' ἐξω.

— Νὰ δώσης αὐτὰς τὰς γραφὰς εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

— Εἰς τοὺς ὀρισμούς σας, κύριε μαρκέσιε· καὶ ποῦ θέλει ὑποδεχθῇ τοὺς προσκεκλημένους;

— Ἐδῶ, εἰς τὸ σπουδαστήριόν μου· μετὰ τὸ πρῶτον γευμα θέλουν καπνίσει καὶ οὕτω δὲν εἰσέρχεται ἡ ὁσμή τοῦ καπνοῦ μέχρι τῶν οἰκημάτων τῆς κυρίας Δ' Ἀρβίλλ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἠκούσθη εἰς τὴν αὐλὴν ὁ κρότος ὀχήματος.

— Εἶναι ὁ δῖφος τῆς κυρίας μαρκεσίας, ἥτις θέλει ἐξέλθει· ἐξήτησεν ἀπὸ πολλὰ πρῶτ' τοὺς ἵππους τῆς, εἶπεν ὁ Ἰωσήφ.

— Τότε λοιπὸν, τρέξε νὰ τὴν παρακαλέσης ὅπως εὐαρεστηθῇ νὰ περάσῃ ἀπ' ἐδῶ πρὶν ἀναχωρήσῃ.

— Ἀμέσις, αὐθέντα.

Μόλις ὁ ὑπηρέτης ἐξῆλθε καὶ ὁ Κ. Δ' Ἀρβίλλ ἐπλησίασεν εἰς ἕνα καθρέπτην, καὶ παρατήρησε καλῶς τὴν μορφήν του.

— Καλὰ, καλὰ, εἶπε μὲ φωνὴν ὑπόκωφον· ἀξιόλογα... αἱ παρειαὶ εὐχροοὶ... τὸ βλέμμα φαεινόν... Χαρὰ ἢ πυρετός, δὲν σημαίνει τίποτε... φθάνει ν' ἀπατηθοῦν... Νὰ ἴδωμεν... τώρα... εἰς τὰ χεῖλη μειδιάμα... Ὑπάρχουν τόσων εἰδῶν μειδιάματα!... Ἀλλὰ τίς δύναται νὰ διακρίνῃ τὸ ψευδὲς τοῦ ἀληθοῦς; τίς δύναται νὰ ἐμβαθύνῃ ὑπὸ τὸ ἀπατηλὸν αὐτὸ προσωπεῖον, νὰ εἴπῃ· Αὐτὸ τὸ μειδιάμα ὑποκρύπτει δεινὴν ἀπελπισίαν, ἡ θορυβώδης αὐτὴ φαιδρότης ὑποκρύπτει ὀδυνώδη θανάτου, τίς τοῦτο γὰρ τὸ μαγτεύσει; οὐδεὶς...

καὶ εὐτυχίαν, οὐδεὶς . . . Οὐδεὶς; ὦ! τὸ διακρίνουν . . . ὁ ἔρωσ δὲν ἀπατάται τόσον εὐκολα, ὁ ἔρωσ. Ὁ ἔρωσ ἔχει κλοῦναι τινὰ ἰδιαιτέρην, ὅξυδερκεστάτην. Ἀλλ' ἀκούω τὸ βῆμα τῆς γυναικὸς μου . . . τῆς γυναικὸς μου!!! Αἶ, φάνησις . . . ἀποτρόπαιε σκηνικὴ ὑποκριτὰ, προσοχή . . . καὶ παραστήσης καλὰ . . .

Ἡ Κλημεντία εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ Κ. Δ' Ἀρβίλλ.

— Καλημέρα, Ἀλβερτε, προσφιλέστατέ μοι ἀδελφέ, τὸν λέγει μὲ φωνὴν γλυκύτητος καὶ ἀγάπης ἐμπλεων, τείνουσα πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα. Παρατήρησασα ἔπειτα τὸ μειδιδῶν τοῦ προσώπου του. — Τί ἔχεις, φίλε μου; Μὲ φαίνεσαι ἀγαλλόμενος.

— Ἐπειδὴ, μικρά μου καὶ προσφιλεστάτη ἀδελφή, καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆρχεσαι, ὁ νοῦς μου ἦτον εἰς σέ' ἤμην δὲ προσέτι κυριευμένος καὶ ἀπὸ τὴν ἐντύπωσιν ἀποφάσεώς τινος ἀξιολόγου τὴν ὁποίαν ἔλαβας.

— Διὸ τοῦτο λοιπόν...

Τὰ διατρέξαντα χυθὲς, ἡ θαυμασία σου γενναιότης, ἡ εὐγενὴς διαγωγή τοῦ πρίγκηπος, ὅλα ταῦτα πολλὴν καὶ παρέσχον ἐπασχόλησιν νοῦς, καὶ τώρα εἶμαι πλέον τῆς ιδέας σου· ὅλως διόλου τῆς ιδέας σου.

— Τί εὐτυχὴς μεταβολή! ἀνέκραζεν ἡ Δ' Ἀρβίλλη. ὦ, ἤμην βεβαία ὅτι ἅμα ἀναφερθῶ εἰς τὴν καρδίαν σου, εἰς τὴν κρίσιν σου, ἐμελλες νὰ μ' ἐννοήσης. Τώρα δὲν ἀμφιβάλλω πλέον περὶ τοῦ ὀλβίου ἡμῶν μέλλοντος.

— Ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ, Κλημεντία, σέ βεβαιῶ. Ἀφ' οὗτου συνέλαβας τὴν ἀπόφασιν ταύτης τῆς νυκτός, τὸ μέλλον τοῦτο, τὸ πρότερον ἀδήλον καὶ σκοτεινὸν φαινόμενον εἰς ἐμέ, κατέστη μοι ἐξαισιῶς ἐναργὲς καὶ ἀπλούστατον.

— Τώρα πλέον, φίλε μου, θέλωμεν ἔχει μετὰξὺ μας ἀμοιβαῖον ἔρεσμα ἀδελφικόν. Καὶ εἰς τὸ τέρας τοῦ σταδίου μας, θέλωμεν εἰσθαι οἱ αὐταὶ ὅπως σήμερον. Τὸ αἰσθα-

μα τοῦτο θὰ μείνει ἀμετάβλητον. Ἐνὶ λόγῳ, ἀγαπῶ τὴν εὐτυχίαν σου· καὶ ταύτην θέλω τὴν κατορθώσει, ἐπειδὴ τὴν ἐβαλα ἐδῶ (εἶπεν ἡ Κλημεντία θέτουσα τὸν δάκτυλόν ἐπὶ τοῦ μετώπου της. Ἐπειτα ἐπανελάβε μὲ θελκτικὴν παράστασιν, καταβιβάζουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας της)· Ὅχι, ἀπατῶμαι, ἐδῶ... ἡ ἀγαθὴ αὕτη ιδέα ἀδελφείᾳ λείπτως ἀγρυπνεῖ ὑπὲρ σου... καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐπίσης· καὶ θὰ ἴδεις, κύριε ἀδελφέ μου, τί σημαίνει ἰσχυρογνωμία καὶ δῖα ἀφωσιωμένης.

— Νὰ μοῦ ζῆς, Κλημεντία μου! ἀπήντησεν ὁ Κ. Δ'· Ἀρβίλλ μὲ κεκρατημένην συγκίνησιν. Μετὰ τινα δὲ στιγμήν ἐπανελάβεν εὐθύμως·

— Σὲ παρεκάλεσα πρὶν ἐξέλθης νὰ διαβῇς ἐντεῦθεν διὰ νὰ σὲ εἰπῶ ὅτι σήμερον δὲν θέλω πίνει τὸ τεῖ μετὰ σοῦ. Προσμένω τινὰς νὰ προγευματίσωμεν, εἶναι εἶδος αὐτοσχεδιάσματος πρὸ ἑορτασμῶν τῆς εὐτυχοῦς ἐκδόσεως τῆς μονομαχίας τοῦ πτωχοῦ Λυσθηαῖ, ὅστις ἐπληγώθη ἐλαφρότατα ὁμως, ὑπὸ τοῦ ἀντιπάλου του.

Ἡ Δ'· Ἀρβίλλη ἐρυθρίασεν ἀναπολήσασα τὸ αἶτιον τῆς μονομαχίας ταύτης· ἦται τὴν γελοῖαν ἐρώτησιν ἣν ἀπεύθυνεν ἐνώπιόν της ὁ Κ. Δε· Λυσθηαῖ πρὸς τὸν Κ. Κάρολον Ροβέρτιν. Ἡ ἀνάμνησις αὕτη ὑπῆρξεν [εἰς τὴν Κλημεντίαν ἐπώδυνος· τὴν ἀνεκάλεσε παρεκτροπὴν δι' ἣν ἦσχύοντο. Διὰ τὴν ἀποδιώξην τὴν δυσάρεστον αὐτὴν ἐντύπωσιν. εἶπε πρὸς τὸν σύζυγόν της.

— Παρατήρησε πόσον παράδοξος ἡ συγκυρία· ὁ Κ. Δε· Λυσθηαῖ ἔρχεται νὰ προγευματίσῃ μετὰ σοῦ· καὶ ἐγὼ ὑπάρχω ἀνοικείως ἴσως, αὐτόκλητος εἰς τῆς κυρίας Δε· Λυσθηαῖ· ἐπειδὴ ἔχω πολλὰ νὰ συλλαλήσω μετ' αὐτῆς περὶ τῶν δύο μου ἀγνωστων πελατίδων. Ἐκείθεν, σκοπεῖται νὰ περνεύω εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ Λαζάρου μετὰ τῆς κυρίας Δε· Βλιμβιάλ· ἐπειδὴ δὲν ἔμαθες ἀκόμη ὅλας μου τὰς φιλοδοξίας· ραδιουργῶ νὰ γίνω μέλος τῆς εταιρίας ὑπὲρ τῶν

φυλακισμένων νεανίδων.

— Ἀληθινά! τὴν ἀχόρταγον! εἶπεν ὁ Κ. Δ'· Ἀρβίλλ μαιδιδῶν· ἔπειτα ἐπρόσθεσε μετὰ συγκινήσεως λυπηρᾶς, ἥτις, ἐναντίον πάσης προσπαθείας του, ἐπροδόθη ὀλίγον. — Λοιπὸν δὲν θέλω πλέον σ' ἐπανιδεῖ... σήμερον; — ἔσπευσεν νὰ προσθέσῃ.

— Μήπως δὲν σ' εὐαρεστεῖ ὅτι ἐξέρχομαι τόσον πρῶτῃ; τὸν ἠρώτησε μετὰ προθυμίας ἡ Κλημεντία, ἀποροῦσα διὰ τὸν τόνον τῆς φωνῆς του. Ἄν ἀγαπᾶς, ἀναβάλλωεις ἄλλοτε τὴν πρὸς τὴν κυρίαν Δέ-Λυσσηναῖ ἐπίσκεψίν μου.

Ὁ μαρκέσιος μικροῦ ἔδει νὰ προδοθῇ· ἀλλ' ἐπανέλαθε μὲ τὸν γλυκύτερον τόνον.

— Ναι, μικρά μου καὶ προσφιλεστάτῃ ἀδελφῇ, δυσανασχετῶ τοσοῦτον ὅτι σὲ βλέπω ἀναχωροῦσαν, ὅσον ἀνυπομονῶ νὰ σὲ ἴδω ἐπιστρέφουσαν. Ἴδού ἐλαττώματα ἐξ ἐκείνων τὰ ὅποια δὲν θέλω διαρθώσῃ ποτέ.

— Καὶ θὰ κάμεις ἄριστα, φίλε μου· ἡ διόρθωσις των ἤθελε μὲ παραπικράνει.

Ἰλκυὺς ἤχος κωδωνίσκου ἐπίσκεψιν ἀναγγέλλοντος ἠκούσθη ἐντὸς τοῦ μεγάρου.

— Οἱ προσκεκλημένοι σου ἤρχισαν νὰ ἔρχωνται, ἰδοὺ· εἶπεν ἡ κυρία Δ'· Ἀρβίλλ. Φεύγω λοιπὸν... Ἀληθινά, ἀπόψε, πῶς σκοπεύεις νὰ τὴν περάσῃς; Ἄν δὲν ἔχῃς νὰ ὑπάγῃς ἀλλοῦ, ἀπαιτῶ νὰ μὲ συνοδεύσῃς εἰς τὸ θέατρον τῶν ἰταλῶν· ἴσως τῶρα θὰ εὔρῃς πλείονα θέληγητρα εἰς τὴν μουσικὴν.

— Μετὰ χαρᾶς, καὶ πλείστης διατίθεμαι ὑπὸ τὰς διαταγὰς σου.

— Μετὰ τὸ πρόγευμα, φίλε μου, θὰ ὑπάγῃς πουθενά; Θὰ σ' ἐπανίδῶ πρὸ τοῦ δείπνου;

— Δὲν θὰ ἐξέλθω τελειῶς... Θὰ μ' ἐπανεύρῃς... εἰδῶ.

— Τότε λοιπὸν, ἅμα ἐπιστρέψω, θὰ ἔλθῃ νὰ μύθῃς ἂν τὸ νέανδρον πρόγευμά σας ὑπῆρξεν εὐχάριστον.

— Χαῖρε, Κλημεντία.

— Χαῖρε, φίλε μου... δὲν θ' ἀργήσω πάλιν νὰ σὲ ἰδῶ.
Σ' ἀφήνω τὸ στάδιον ἐλεύθερον· σ' ἐπεύχομαι χιλίας ἀν-
ξίας διασκεδαστικάς... Νὰ εὐθυμήσης καλὰ!

Καὶ ἀφοῦ ἔσφιγξεν ἀπὸ καρδίας τὴν χεῖρα τοῦ συζύ-
γου, ἡ Κλημεντία ἐξῆλθε διὰ τινος θύρας, μίαν στιγμὴν
προτοῦ νὰ εἰσέλθῃ διὰ ἄλλης τινὸς ὁ Κ. Δέ-Λυσθηναῖ.

— Μ' ἐπεύχετε χιλίας ἀταξίας διασκεδαστικάς...
λέγει νὰ εὐθυμήσω καλὰ... Εἰς τὴν λεξιν χαῖρε, εἰς τὴν
ὑστάτην αὐτὴν τῆς ἀγωνιώσης ψυχῆς μου κραυγὴν, εἰς τὴν
ὑπερτάτου καὶ αἰωνίου ἀποχωρισμοῦ λόγον τοῦτον, δὲ
ἐνεβάθυνε... δὲν θ' ἀργήσῃ πάλιν νὰ μὲ ἰδῇ... ἀπόψε
καὶ φεύγει ἡσυχος, μειδιῶσα... Ἔστω... τοῦτο προξενεῖ
τιμὴν εἰς τὴν προσποιητικὴν μου τέχνην... εἶμαι ὑποκρί-
της ἄριστος διὰ θεάτρον... Δὲν τὸ ἐπίστευα ποτέ... Ἀλλ'
ἰδοὺ ὁ Λυσθηναῖ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΓΕΥΜΑ ΝΕΑΝΔΡΟΝ.

Ὁ Κ. Δέ-Λυσθηναῖ εἰσῆλθεν εἰς τοῦ Κ. Δ' Ἀρβίλλ.

Τόσον ἐλαφρὸν ἦτο τὸ τραῦμα τοῦ δουκὸς ὥστε ἀπέβαλε πλέον καὶ τὸ μανδύλιον δι' οὗ εἶχε κρεμάσει τὸν προχθιόνά του· τὸ εἶδος τῆς μορφῆς του ἦτο πάντοτε γελοιοποιὸν καὶ ταῦτοχρόνως ἀγέρωχον· εἶχε πάντοτε τὴν ἀεικηνισίαν ἐκείνην, τὸ νὰ μὴ κάθῃται ποτὲ εὐτάκτως εἰς ἓν μέρος· ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶχε μανίαν ν' ἀποτελῇ θόρυβον καὶ ἀταξίαν. Μ' ὅλα τὰ ἐλαττώματα ταῦτα, μ' ὅλον τὸ ἀκόλαστον τῶν ἀστειότητων του καὶ τὸ ὑπερμέτρον τῆς μύτης του μέγεθος, τὸ σατυρικὴν παρέχον ἀποψιν, ὁ Κ. Δέ-Λυσθηναῖ, ὡς εἴπομεν καὶ ἄλλοῦ, δὲν ἦτον ἀγοραίου τύπου ἄνθρωπος· εἶχεν ἀξιοπρέπειάν τινα φυσικὴν· γενναίαν τινὰ ὑπεροψίαν, ἥτις πώποτε δὲν τὸν ἐγκατέλειπε.

— Πόσον ἀδιάφορον εἰς τὰ περὶ σέ πρέπει νὰ με νομίζης, ἀγαθέ μου Ἑρρίκε! εἶπεν ὁ Κ. Δ' Ἀρβίλλ ὀρέγων τὴν χεῖρα τὸς τὸν Λυσθηναῖ. Ἀλλὰ μόλις σήμερον τὸ πρῶτον ἔμαθον τὸ δυσάρεστον συμβεβηκός σου. . .

— Διατί δυσάρεστον; . . Πά! ἤθελά τα κ' ἔπαθ' αὐτά, κατὰ τὸν κοινὸν λόγον. . . Πρέπει νὰ ξεύρης, ἀδελφέ, ὅτι ἐπὶ ζωῆς μου δὲν ἐγέλασα τόσον! . . . Ὁ ἐξαιρετός αὐτός Κ. Ροβέρτης τόσον ἐπῆρεν ἐπάνω του τὸ ν' ἀποδείξῃ ὅτι δὲν τὸν ἤρχετο φλέγμα εἰς τὸν λαιμὸν, ὥστε καὶ εἰς πῦρ καὶ εἰς θάνατον. . . Αὐτὴ ἦτον ἡ αἰτία τῆς μανομαχίας μας, δὲν τὸ ἔμαθες; Προχθές εἰς τὸν χορὸν τῆς πρεσβυίας, τὸν εἶχα ἐρωτήσῃ, ἐνώπιον τῆς συζύγου σου καὶ τῆς κυρίας Μακ-Γρηγορίου, πῶς τὰ ἐπῆγαινε μετὰ τὸ φλέγμα του. . . Ἐπῆρεν ἡ ὀργή! Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ νέος δὲν εἶχε τίποτε τοιοῦτον. . . Πλὴν με κατέβη νὰ τὸν κάμω

τὴν ἐρώτησιν. . . ἐννοεῖς. . . ν' ἀκούσῃς αὐτὸ ἐνὸπιον
ὠραίων γυναικῶν, πειράζεται κανείς!

— Δὲν πηγαίνεις εἰς τὸ καλόν! . . . Ἀγκαλὰ αὐτὰ
τὰ συνηθίζεις! . . . Ἀλλὰ τί πρᾶγμα εἶναι αὐτός ὁ Κ.
βέρτης;

— Εἰς τὴν ζωὴν μου, δὲν ἤξεύρου οὐδ' ἐγώ· εἴν
νέος τὸν ὁποῖον ἀπῆντησα εἰς τὰ λουτρά· διέβαιναν
προσθέν μας εἰς τὸν χειμέριον κήπον τοῦ πρεσβείου.
ἔκραξα διὰ νὰ τὸν κάμω τὴν ἐρώτησίν μου, νὰ γελάσω
καταλαμβάνεις. . . Τί ἦτο νὰ τοῦ τό εἰπῶ! Τὴν ἐπαύ
μ' ἀπεκρίθη μὲ πολλὴν χάριν διὰ τῆς σπάθης του· μ
ἐλαφρὴν πληγὴν· ἰδοὺ τὸ ἱστορικὸν τῶν σχέσεων
Ἀλλ' ἄς ἀφήσωμεν αὐτὰ τὰ κουροφέξαλλα· ἦλθα νὰ
πῶ ἓνα τεῖ.

Καὶ ταῦτα λέγων, ὁ Κ. Δέ-Λυσίναϊ ἐξηπλώθη ἐπὶ
νακλίντρου τινός· ἔπειτα εἰσχωρήσας τὴν ἄκραν τοῦ ραβδίου
τοῦ μεταξὺ τοῦ τοίχου καὶ τοῦ πλαισίου μιᾶς εἰκόνος
κρεμασμένης ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του, ἤρχισε ν' ἀποστ
κρότον καὶ νὰ κλονίσῃ τὴν ζωγραφίαν.

— Σ' ἐπρόσμενα, Ἐρρίκε μου· μάλιστα ἐνήργησα ὥστ
νὰ λάβῃς καὶ ἀπρόοπτόν τινα χαράν, εἶπεν ὁ Κ.
Δρβίλλ.

— Ἀληθινά! καὶ ποῖαν! ἀνέκραξεν ὁ Λυσίναϊ δόσ
εἰς τὴν εἰκόνα κίνησιν κινδυνωδεστάτην.

— Θὰ πέσει, ἀδελφε, ἡ εἰκὼν, καὶ δὲν φοβοῦμαι ἄλλ
τίποτε παρὰ νὰ μὴ σὲ κτυπήσῃ. . .

— Γιῶντι· καλὰ τὰ παρστήρησες! τ' ὀμμάτι σου βλ
πει ὥσάν τοῦ ἀετοῦ καὶ καλῆτερα. . . Αἶ, καὶ τί χα
λοιπὸν λέγεις ὅτι μ' ἐτοίμασες;

— Προσεχάλεσα τινὰς τῶν φίλων μας νὰ συνπρογε
ματίσωμεν.

— Εἰς τὴν ζωὴν σου! ὦ! μαρκέσαι, ἀξίζεις ἓνα εὐγ
. . . ἓνα ὑπερευγε. . . ἓνα ὑπερυπερευγε! . . . Εὐγε! ἀνέκρα

ὑψηλοφώνως ὁ Λυσinnaῖ κτυπῶν ὅλαις δυνάμει δια
 τοῦ βασιδίου τοῦ τὰ προσκεφάλαια τοῦ ἀνακλίντρου.—
 αἱ τίνες ἐπροσκάλεσες; Τὸν Σαῖντ-Ρερμῆ; . . . Ἄλλ' ὄχι.
 αἱ πρό τινων ἡμερῶν εἰς τὴν ἐξοχὴν τί διάβασον νά
 παραγάζεται αὐτὸς ὁ κατεργάρης εἰς τὴν ἐξοχὴν χειμῶ-
 καιρόν;

— Εἶσαι βέβαιος, ὅτι δὲν εἶναι εἰς τοὺς Παρισίους;
 — Ὑπερβέβαιος! τὸν ἔγραψα νά ἔλθῃ μάρτυς μου εἰς
 τὴν μονομαχίαν, ἀλλ' ἦτον ἀπών· ἐπῆρα τὸν λὸρδαν
 ἰνγκλὰς καὶ τὸν Σεσάννην. . .

— Δοιπὸν ἡ σύμπτωσις εἶναι θαυμασία· ἀμφοτέρους
 τοὺς θὰ τοὺς ἔχομεν εἰς τὰ πρόγευμά μας.

— Εὐγε! εὐγε! εὐγε! ἤρχισε πάλιν νά φωνάζῃ ὁ Κ.
 Λυσinnaῖ. καὶ ἔρπων ἢ κυλιόμενος ἐπὶ τοῦ ἀνακλίν-
 τρου συνώδευσε τώρα τὰς ἀπανθρώπους κραυγὰς τοῦ με-
 λῆδος πηδημάτων ἐξωλεστάτων. Τὰ ἀκροβατικά ταῦτα
 ματα τοῦ δούκὸς διεκόπησαν ἐκ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Κ.
 Σαῖντ-Ρερμῆ.

— Δὲν ἔλαβα χρεῖαν νά ἐρωτήσω ἂν ὁ Λυσinnaῖ ἦτον
 εἰπεν εὐθύμως ὁ ἀντικόμης. Ἀκούεται ἀπὸ τὴν
 ἡλὴν.

— Πῶς! εἶσαι σὺ, ἀγγελάμορφε Σιλβανέ, ἐξοχίτα! λυ-
 θρωπὲ, ἀνέκραξεν ἐκθαμβὸς ὁ δούξ, ἀποτόμως ἀναστὰς·
 κόσμος ἐνόμιζεν ὅτ' ἦσαν εἰς τοὺς ἀγροὺς. . .

— Ἐπέστρεψα χθες· ἔλαβα πρό ὀλίγου τὴν προσκλησιν
 Δ' Ἀρβίλλ καὶ ἰδοὺ ἐγώ. . . φαιδρότατος διὰ τὴ λαμ-
 αὐτὸ ἀπρόοπτον.—Καὶ ὁ Σαῖντ-Ρερμῆ ὠρεξε τὴν
 πρῶτον εἰς τὸν Λυσinnaῖ, ἔπειτα εἰς τὸν μαρκέσιον.

— Καὶ σὲ εἶμαι ὑπόχρεως διὰ τὴν προθυμίαν ταύτην,
 ματὲ Σαῖντ-Ρερμῆ. Δὲν ἦτο πρόπον; Οἱ φίλοι τοῦ Λυ-
 sinnaῖ δὲν ἐχρεώστουν νά συνευθυμήσωσι διὰ τὴν εὐτυχῆ
 εἶσιν τῆς μονομαχίας του, δυναμένης καὶ δυσάρεστα νά
 ἐπακόλουθα; . . .

— Ἀλλὰ δὲν μὲ λέγεις, ὑπέλαβεν ὁ δοῦξ μετ' ἐκείνης, τί ἐπῆγες νὰ κάμῃς εἰς τὴν ἐξοχὴν μέσα εἰς τὴν διὰν τοῦ χειμῶνος, Σκίντ-Ρεμῆ; αὐτὸ δὲν ἐμπορεῖ νὰ χωρῇ εἰς τὸν νοῦν.

— Τί ἄνθρωπος πολυπράγμων! εἶπεν ὁ ἀντικείμενος ποτεινόμενος πρὸς τὸν Κ. Δ' Ἀρβίλλ. Στραφεὶς ἐπειτὰ τὸν δοῦκα — Θέλω ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ συνειθίσῃς τὴν ἐκτὸς τῶν Παρισίων ζωὴν . . . ἀφοῦ μετὰ τινὰ ῥὸν ἀναχωρῶ . . .

— Εἰς τὸν Θεόν σου, τί σὲ κατέβη νὰ κουβαλήθῃς Γερολστέιν ἀκόλουθος τῆς γαλλικῆς πρεσβείας! Διπλῶς τῆς ἠθέλησε νὰ γίνῃ ὁ ἄνθρωπος! Ἐγὼ σὲ λέγω ὅτι θὰ ὑπάγεις ποτέ· ἡ σύζυγός μου ἐπίσης διὰσχίζεταί· δὲν θὰ ὑπάγεις, καὶ ὅλος ὁ κόσμος εἶναι τῆς αὐτῆς γνώμης.

— Σὲ βεβαίω, ὅτι ἡ κυρία Δε-Λυσνηαὶ ἀπατάται καὶ ὅλοι.

— Ἐμπρὸς μου σὲ εἶπεν, ὅτι αὐτὰ εἶναι κολοῦσι ἀνοησίαι.

— Πόσας τοιαύτας ἀνοησίας ἔκαμα ἐπὶ ζωῆς μου!

— Ἀνοησίας, ἀλλὰ τί ἀνοησίας; κομψάς, ἐρωτοτρῆς ἐπαφροδίτους, σύμφημι. Σαρδαναπάλου πολυτελείας, τρυφάς αἵτινες σκάπτουν φοβερὰ τὸ πουργί . . . νὰν, τὸ ἀρνοῦμαι! ἀλλὰ νὰ τρέγῃς, ἀδελφε, νὰ ἐνταφίσῃς μέσα εἰς μίαν αὐλὴν ἣτις δὲν εἶναι μεγαλητέρα ἀπὸ λεάν . . . τὸ Γερολστέιν! . . . Φαντασθῆτε! . . . Ἀ καταντᾷ πλέον μία μοῖρα, καὶ δὲν σ' ἔχω δι' ἄνθρωπον μὲ τόσον ὀλίγον πνεῦμα . . . Ἀκούεις ἐκεῖ διάβολον!

— Πρόστρε, Λυσνηαὶ, καὶ τοῦ Δ' Ἀρβίλλ τοῦ ἀφάνεταί· ν' ἀκούῃ τοιαῦτα περὶ τῆς γερμανικῆς αὐλῆς εἶναι στενὸς φίλος τοῦ βασιλεύοντος μεγάλου κός, ὅστις, μᾶλλον τοῦτο, προχθὲς εἰς τὸν χορὸν τῆς βωίτης *** μ' ἔκαμε μίαν ὑποδοχὴν ἐκείστου πρὸς βεβαίω.

— Σὲ βεβαίω, ἔρριξε μου, εἶπεν ὁ Κ. Δ' Ἀρβίλλ.

ὅν ἐγνώριζες τὸν μέγα δοῦκα ὅπως ἐγὼ τὸν γνωρίζω, ἡ-
θέλεις συνομολογήσει ὅτι πορευόμενος ὁ Σαίντ-Ρεμὴ νὰ
διάξῃ καιρὸν τινὰ εἰς Γερολσταϊν, δὲν ἀδικεῖ τόσον τὸν ἐ-
αυτὸν του.

— Τὸ πιστεύω, μαρκίσιε, μολονότι λέγουν περὶ αὐτοῦ
ὅτι τοῦ μεγάλου δούκῃς, ὅτι εἶναι ἄθροωπος ιδιότροπος
πολύ· ἀλλ' εἰπέ με εἰς τὴν ζωὴν σου! διδεται τώρα, ὁ
Σαίντ-Ρεμὴ... ὁ Σαίντ-Ρεμὴ! αὐτὸς ὁ τύπος καὶ ὑπο-
γραμμὸς τῆς παρισινῆς κομψότητος, νὰ ζήσῃ ἄλλου παρὰ
εἰς τὴν ἀτμοσφαῖράν του... τὰ Παρίσια!... ἂν γίνεται
ἀδελφὲ μου, ποτέ...

Ἦδ' ἄλλων καὶ οἱ λοιποὶ προσκεκλημένοι τοῦ Κ. Α'-
Λοβίλλ' ἐπομένως εἰσελθὼν ὁ Ἰωσήφ εἶπε λέξεις τινὰς
λαμπρὰς τῇ φωνῇ εἰς τὸ ὠτίον τοῦ κυρίου του.

— Κύριοι, συγχωρεῖτε;... εἶπεν ὁ μαρκίσιος. Ὁ χρυ-
σίχρους τῆς γυναικὸς μου μ' ἔφερε τιμᾶλφεις τινὰς λίθους
νὰ ἐκλεξώ δι' αὐτήν... θέλω νὰ τὴν παίζω ἐν ἀπρόοπτον.
Αὐτά, Λυσσναϊ, τὰ γνωρίζεις σύ... εἰμεθα σύζυγοι τῆς
παλαιᾶς ζύμης ἡμεῖς...

— Ἀ! ἐννοεῖται· ἀφοῦ περὶ ἀπρόοπτον πρόκειται, εἴ-
πεν ὁ δούξ, νὰ σὰς εἰπῶ ἕνα νόστιμον ἅπῃ μ' ἐπαίξεν ἡ
δική μου χθές... ἐν ἀπρόοπτον ἀπὸ τὰ σημαντικά!!!

— Λαμπρόν τι δῶρον, βέβαια;

— Λαμπρότατον! Μ' ἐξήγησεν... ἐκατὸν χιλιάδας
φράγκων...

— Καί, ὡς εἶσαι μεγαλοπρεπής... βέβαια τῆς τάς...

— Ἐδάνεισα!... ὅμως ἐπὶ ὑποθηκεύσει τὴν ἐν Ἀρ-
κουβίλλῃ ὑποστατικὸν της... ἔχε καλοὺς λογαριασμοὺς
νὰ ἔχῃ καλοὺς φίλους... Ἐντοσπύτῳ δὲν εἶναι πολὺ
εὐκόλουν... ἐντὸς δύο ὥρων νὰ χορηγήσῃ τις ἐκατὸν χι-
λιάδας φράγκων εἰς τινὰ ἀνάγκην αὐτῶν ἔχοντα... εἶναι
σπάνιον. Τί λέγεις σύ, μεγάλῃ ἀστωτέ, σὺ ὅστις γνωρίζεις
κάλλιστα τὰς τοιούτων εἰδους ἀνάγκας... εἶπεν ὁ δούξ

γελῶν πρὸς τὸν Σαϊντ-Ρεμὴ, καὶ οὐδεμίαν ιδέαν ἔχον
περὶ τῆς σημασίας τῶν λόγων του.

Μ' ὅλην τὴν θρασύτητά του ὁ ἀντικόμης ἐρυθρίασεν εἰς
τὴν ἀρχὴν ὀλίγον, ἀλλ' ἀμέσως ἐπανελάβε χωρὶς κάμψιν
συστολήν. — Ἐκατὸν χιλιάδες φράγκων! δὲν εἶναι μικροί
τιμῶντι... Πῶς μία γυνὴ δύναται ποτε νὰ λάβῃ χρεῖαν
ἐκατὸν χιλιάδων φράγκων;... Ἡμεῖς οἱ ἄνδρες, ὑπομονή.

— Σὲ βεβαιῶ, κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος ἀγνοῶ τί θὰ τὰ κάμῃ
τόσα χρήματα... ἡ σύζυγός μου. Ἀλλὰ τί με μέλει...
Θὰ ἔχῃ νὰ πληρώσῃ τίποτε χρεὴ διὰ φορέματά της... οἱ
πωληταὶ εἶναι πάντοτε ἀνυπόμονοι καὶ ἔχουσιν ἐνίστη
ἀνάγκας κατεπειγουσας ἅς τὰ συλλογεῖται ἐκείνη... Ἐ-
πειτα ἐννοεῖς, φίλτατε Σαϊντ-Ρεμὴ, ὅτι, δανειζὼν εἰς αὐ-
τήν, δὲν ἤρμοξε νὰ τὴν ἐρωτήσω εἰς τί θὰ τὰ μεταχει-
ρισθῇ.

— Μολοντοῦτο εἶναι, ἀδελφέ, φυσικὸν πρᾶγμα οἱ δα-
νειζόντες νὰ ἐρωτῶσι τοὺς δανειζομένους εἰς τί θέλουν
μεταχειρισθῇ τὰ δανειζόμενα... εἶπεν ὁ ἀντικόμης γελῶν.

— Ἀ!... τῶρα, Σαϊντ-Ρεμὴ, σὺ ὅστις γνωρίζεις τό-
σον τὰ καλὰ, εἶπεν ὁ Κ. Δ' Ἀρβέλλ, θὰ μὲ δώσεις τὴν
γνώμην σου περὶ τῶν ἀδαμάντων τοὺς ὁποίους σκοπεῖν
νὰ προσφέρω εἰς τὴν σύζυγόν μου ἢ ἐπιδρακμασίᾳ σου θέ-
λει καθιερώσει τὴν ἐκλογὴν μου ἢ κρίσις σου περὶ τὰ τοῦ
συρμοῦ εἶναι ἐπίσημος, βασιλική... .

Εἰσῆλθε δὲ ὁ χρυσοχόος, διαφόρους κομίζων θήκας
ἐντὸς μεγάλου δερματίνου σάκκου.

— Πά! εἶναι ὁ κύριος Βωδοῦνος! εἶπεν ὁ Κ. Δὲ-Λυ-
σναί.

— Πρὸς τὸ νὰ σὰς προσφέρω τὸ σέβας μου, κύριε δούξ.

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι σεῖς εἴθετε ὁ κατεξοδεύων τὴν γυ-
ναϊκά μου μὲ τοὺς καταχθονίους καὶ περιλαμπεῖς σας πει-
ρασμούς. Εἶπεν ὁ Κ. Δὲ-Λυσναί.

— Ἐξέτης ἡ κυρία δούκισσα μόνον νὰ ἐπισκευάσῃ μ

ἔδωκε τὰ πετράδιά της, εἶπεν ὁ χρυσοχόος τεταραγμένος ὀλίγον. — Μάλιστα ἐρχόμενος ἐδῶ εἶχα περάσει ἀπὸ τῆς κυρίας δουκίσσης καὶ τῆς τὰ ἐπέστρεψα ἐπιδιορθωμένα.

Ὁ Σαίντ-Ρερνὴ ἐγνώριζεν ὅτι ἡ κυρία Δε-Λυσσιναι, διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειάν του, ἀντικατέστησε τὰ τιμαλφῆ πετράδιά της διὰ ψευδῶν· ὅθεν ἡ σύμπρωσις αὕτη τὸν ἐτάραξε πολὺ. — ἀλλ' αὐθαδέστατος αὐτὸς ὑπέλαβεν ἀμέσως.

— Τί περίεργοι εἶναι αὐτοὶ οἱ ὑπανδρευμένοι, μὴ τοὺς ἀποκρίνεσθε κύριε Βωδοῖνε, μὴ τοὺς ἀποκρίνεσθε.

— Περίεργοι λέξεις! διόλου, φίλε μου, εἶπεν ὁ δούξ· ἡ γυναῖκά μου πληριώνει... ἄς κάμῃ ὅ,τι ἀγαπᾷ... εἶναι κλουσιωτέρα ἀπ' ἐμέ...

Ἐνῷ ταῦτα ἐλέγοντο, ὁ Κ. Βωδοῖνος ἐξέθετεν ἐπὶ τραπέζης τινός διάφορα ἀξιοθαύμαστα περιδέραια ἐξ ἀδαμάντων καὶ ἄλλων πετράδιων.

— Τί λαμπρότης!... καὶ πόσον ἐξαισίως δουλειομένης τὰς ἔχουν αὐτὰς τὰς πέτρας! εἶπεν ὁ λόρδος Λούγλας.

— Νὰ ἐξεύρετε, κύριέ μου, εἶπεν ὁ χρυσοχόος, ὅτι ἔχω τὸν καλλήτερον λιθογλύφον τῶν Παρισίων, κάποιον Μορελ· κατὰ θυσιολογίαν ἐτραβιάθη ὁ ἄνθρωπος αὐτὰς τὰς ἡμέρας, καὶ δὲν πιστεύω νὰ εὑρῶ τώρα ἄλλον τινὰ ὡσάν αὐτὸν ἐπιτήδειον. Ἡ μεσίτριός μου, μία γυνὴ διὰ τῆς ὁποίας ἀγοράζω τὰ τετράδια, με εἶπεν, ὅτι ἡ μεγάλη του πενία!... τὸν ἔφερεν εἰς αὐτὴν τὴν κατὰστασιν... τὸν ταλαίπωρον ἄνθρωπον.

— Ἡ μεγάλη του πενία!... Κ' ἐμπιστεύεσθε τὰ πετράδιά σας εἰς τοιοῦτους πένιους;

— Μάλιστα, κύριέ μου, καὶ δὲν ἐστάθη παράδειγμα νὰ μὲς κάμῃ ποτὲ λιθογλύφος τὴν παραμικρὴν κατάχρησιν, μολονότι ὅλοι αὐτοὶ εἶναι πάμπτωχοι ἄνθρωποι.

— Πόσον ἔχει αὐτὸ τὸ περιδέραιον; ἠρώτησεν ὁ Κ. Λ' Αρβίλλ.

— Παρατηρεῖ ὁ κύριος μαρκέσιος, ὅτι τὰ πετράδια

αὐτὰ εἶν' ἐπεξεργασμένα ὅσον δύναται ἐξαιτίῳ; καὶ τοῦ αὐτοῦ μεγέθους.

— Ἴδου ῥητορικά προήμια ὅσον δύνασαι νὰ φαντασθῇς ἐπικίνδυνα διὰ τὸ πουγγίον σου, εἶπεν ὁ Κ. Δέ-Σαίντ-Ρεμὴ μὴ γελῶν· προετοιμάσου, φίλτατε Δ'-Αρβίλλ, ν' ἀκούσῃς μίαν τιμὴν ὑπέρογκον.

— Κύριε Βωδαίνε, παρκαλῶ νὰ μὲ εἰπῇτε, ἐν συνειδήσει, τὴν τελευταίον σας τιμὴν! εἶπεν ὁ Κ. Δ'-Αρβίλλ.

— Δὲν ἀγαπῶ νὰ περιπέσω εἰς ἀμφισβητήσεις μετὰ τοῦ κυρίου μαρκεζίου. . . Ἡ τελευταία τιμὴ εἶναι τεσσαράκοντα δύο χιλιάδες φράγκων.

— Σιωπῇ, κύριοι! ἀνέκραξεν ὁ Δέ-Αυστρενὰ καθήκον νὰ θαυμάσωμεν ἐν σιωπῇ τὸν Δ'-Αρβίλλ ἡμεῖς οἱ λοιποὶ ὑπανδρευμένοι. . . Τεσσαράκοντα δύο χιλιάδων φράγκων δῶρον πρὸς τὴν γυναῖκά του! . . . Διάβουε! προσέχετε μὴν ἀκουσθῇ τὸ πρᾶγμα, καὶ θα γίνῃ κάκιστον παρὰ δειγμα.

— Γελᾶτε ὅσον θέλετε, κύριοι, εἶπε μετὰ φαιδρότητος ὁ Κ. Δ'-Αρβίλλ. Ἐγὼ τὴν γυναῖκά μου τὴν ἀγαπῶ, καὶ τὸ κρύπτω· τὸ λέγω καὶ ἐγκωχῶμαι μάλιστα!

— Αὐτὸ φάνεται· ὑπέλαβεν ὁ Σαίντ-Ρεμὴ, τρανωτέρως ἀπόδειξεν ἀπ' αὐτὴν θέλομεν;

— Κρατῶ λοιπὸν τοῦτο τὸ περιδέριον, εἶπεν ὁ Δ'-Αρβίλλ, ἂν μολοντοῦτο σὲ φάνεται, Σαίντ-Ρεμὴ, ἐν ἀρμοστον αὐτὸ τὸ μαῦρόν του σμάλτον. . .

— Εὐαρμοστότατον, θαυμάσιον! ἰδὲ πόσον τὰ πετρελὰ ἀναδεικνύονται λαμπρότερα ἐπ' αὐτοῦ! . . .

— Αὐτὸ λοιπὸν, εἶπεν ὁ Κ. Δ'-Αρβίλλ, συνεννοήθη κύριε Βωδαίνε, διὰ τὴν πληρωμὴν μετὰ τοῦ Κ. Δουβλὴ τοῦ οἰκονόμου μου.

— Ὁ Κ. Δουβλὴ μὲ προειδοποίησε· μάλιστα, Κ. Δουβλὴ μαρκεζιε· εἶπεν ὁ χρυσοχόος καὶ ἐπειτα ἐξῆλθεν ἀποδίδων

τὴν ἐντὸς τοῦ σάκκου του, χωρὶς νὰ τὰ μετρήσῃ (τόσον μεγάλη ἦτον ἡ ἐμπιστοσύνη του), τὰ διάφορα πετράδια ἅλα εἶχε φέρει, τὰ ὁποῖα ὁ Σαὶντ-Ρεμὴ πολλὴν ὥραν ἐπερριμάλαξε παρατηρῶν μὲ περιέργειαν, διαρκούσης τῆς κυρίας.

Ὁ Κ. Δ'-Ἀρβίλλ, ἐγγχειρίσας τὸ περιδέραιον εἰς τὸν λωστὴν ὅστις ἴστατο ἐκεῖ περιμένων τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου του, τὸν εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ—Εἰπέ τὴν δεσποσύνην Ἰουλίσκη νὰ βάλῃ ἐπιτηδεύσας τοὺς ἀδάμαντας αὐτοὺς μεταξὺ τῶν ἐπιλοίπων τῆς κυρίας τῆς, χωρὶς νὰ τὴν στοχασθῇ, ὥστε νὰ τοὺς εὕρῃ ἔξαφνα.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ὁ τραπεζοκόμος ἀνήγγειλεν ὅτι τὸ πρόγευμα ἦτον ἑτοιμὸν, καὶ οἱ δαιτυμόνες τοῦ μαρκεσίου μετέβησαν εἰς τὸ ἐστιατόριον, ὅπου καὶ εἰλαβὺν τὰς θέσεις των.

— Ἐξορέεις, φίλτατε Δ'-Ἀρβίλλ, εἶπεν ὁ Κ. Δέ-Λυσεν, ὅτι ὁ αἰκὸς σου εἶναι εἰς ἓκ τῶν κομψοτέρων; κάνε-να εἰς Παρισίους δὲν εἶδα διηρημένον τόσον καλῶς.

— Διηρημένος τῶνόντι εἶναι καλῶς, ἀλλὰ στενόχωρος ὀλίγον . . . σκοπεύω νὰ προσθέσω μίαν στοάν ἐπὶ τοῦ κή-που. Ἡ κυρία Δ'-Ἀρβίλλ ἐπιθυμεῖ νὰ δώσῃ μεγάλους τι-νάς χοροὺς, καὶ αἱ αἰθουσαὶ μας δὲν ἔξαρκοῦν. Ἐπομένως μοὶ φαίνεται καὶ παντάπασιν ἀνοίκειον ἐκεῖ ὅπου τις κα-τοικεῖ νὰ δίδῃ καὶ χοροὺς· φέρει τὰ πάντα ἄνω κατω-μετατοπίζεται ἐκ τῆς ἡσυχίας του . . .

— Ναί, ναί! τῶνόντι, εἶμαι σύμφωνος μὲ τὴν Δ'-Ἀρ-βίλλ, εἶπεν ὁ Σαὶντ-Ρεμὴ· δὲν ὑπάρχει πρᾶγμα ἀπροπέ-τερον, ἴδιον εἰς μικροὺς ἀνθρώπους, παρ' αὐτὸ τὸ νὰ ἀάζεται τις νὰ μεταβάλλῃ τὴν τάξιν τῶν ἐπίπλων του νὰ περιπτώσῃ χοροῦ τινος ἢ μουσουργίας . . . Ὅστις θε-λεῖ νὰ δίδῃ ἑορτὰς ἀληθῶς ὡραίας χωρὶς ν' ἀνηυχῇ τε-λείως, πρέπει νὰ καθιερώσῃ ἐν μέρος ἐπ' αὐτῷ τούτῳ. Ἐ-πειτα εὐρύχωροι καὶ περιφανεῖς αἰθουσαὶ ὑποβαί τινες

χρειάζονται δι' ἓνα μεγαλοπρεπῆ χορὸν, εἶναι ἀνάγκη πᾶσα νὰ ἔχωσι καὶ ἰδίον τινα χαρακτηρὰ, ὅπως διαφέρῃ τα ἀπ' ἐκείνων τῶν συνήθων μας αἰθουσῶν· μεταξὺ μὲν καὶ τῶν δέ, μὲ φαίνεται ὅτ' ὑπάρχει διαφορὰ ὅτι τις μεταξὺ τῶν κλασικῶν ἐκείνων μεγίστων ζωγραφικαὶ αἰτίνες μίαν ὁλόκληρον πλευρὰν ἐπασχολοῦσιν ἐνός ἴκμου, καὶ τῶν μικρῶν εἰκόνων τὰς ὑποίας κρεμάζονται εἰς τοὺς τοίχους.

— Ἐχει δίκαιον, εἶπεν ὁ Κ. Δ' Ἀρβίλλ, τὶ ἀμαρτάνομεν κύριοι, νὰ μὴν ἔχη ὁ Σαιντ-Ρεμὴ κατ' ἑτος ἐνός μιλιοῦ φράγκων εἰσόδημα! Τὶ θαυμάσια ἤθελε μᾶς καταθέσει!

— Ἀφοῦ ἀπολάβομεν τῆς εὐτυχίας τοῦ νὰ ἔχωμεν κυδέρνησιν ἀντιπροσωπικὴν, εἶπεν ὁ δούξ Δὲ-Λυσσηναῖ, δὲν ἦτο πρέπον ὁ τόπος νὰ ἐπιχορηγηθῇ πρὸς χρῆσιν τοῦ Σαιντ-Ρεμὴ κἀνένα δύο μιλλιόνια φράγκων κατ' ἑτος, πιτρέπον αὐτῷ νὰ παριστάνῃ ἐν Παρίσις τὴν γαλλικὴν φιλοκαλίαν καὶ εὐπρέπειαν, ἐφ' ἧς ἤθελε ρυθμιζέσθαι τὴν ἰκνότητος ὅλης . . . τοῦ κόσμου ὅλου ἡ εὐπρέπεια καὶ φιλοκαλία;

— Δεκτόν! ἀνέκραξεν ὁλος ὁ χορὸς τῶν συνδαιτυμόνων.

— Καὶ τότε, τὴν ἐτησίαν αὐτὴν ἐπιχορήγησιν ἤθελεν ὑποχρεωθῇ νὰ πληρώνωσιν ἐν εἶδει φόρου ἀναγκαστικῶν ὅλοι ὅσοι ὑπέρπλουτοι ὄντες ζοῦν ὡσάν τοὺς καθοῦρους· μερικοὶ κουρελάδες φιλάργυροι μὲ δύο δακτύλων λίγδα εἰς τὸ περιλαίμιόν των, — ἐπρόσθεσεν ὁ Λυσσηναῖ.

— Τῶνόντι! ἀνέκραξεν ὁ Κ. Δ' Ἀρβίλλ, ἄχιοι οἱ ῥοῦρολογοῦμενοι!

— Ἐξεύρετε, κύριοι, ὑπέλαβεν ὁ Κ. Δὲ Λυσσηναῖ, ὅτι ἀνέτιθετο ποτὲ τοιαύτη ἐπιστάσις εἰς τὸν Σαιντ-Ρεμὴ ἤθελεν ὁ φίλος μας δικαίως ἀξιίζει τὸν τίτλον Μεγάλου ἱερέως τῆς κοσμιότητος ἢ Μεγάλου ἀρχοντος, καὶ διὰ τὴν ἀπαμειβήτως τῶν ἄλλων ἤθελεν ἐξαισίαν ἀποτελεῖ ἱερεῖον.

ἴσῃ ἐπὶ τῆς κοινῆς φιλοκαλίας; . . .

— Τί λόγος! ἤθελεν εἶσθαι ὁ ἀξιωματικὸς τύπος τοῦ θανικοῦ ὠραίου.

— Ἀναμφιδόλως.

— Καὶ διὰ τῆς προσπάθειάς τοῦ νὰ τὸν ἀπομιμηθῇ ὁ καθείς, ἤθελε μεγάλως βελτιωθῇ ἡ κοινὴ φιλοκαλία.

— Ἐπὶ τῆς ἀναγεννήσεως τῶν φώτων διατί τὸ καλὸν ἔχεν ἐξιχνιασθῇ τοσούτον; διότι ὁ κόσμος ἐλάμβανεν ὡς ὑπογραμμὸν τὴν τῶν ἀριστοκρατειῶν φιλοκαλίαν, ἥτις ἦτον ἐξοχός.

— Τὸ ζήτημα καταντᾷ τόσον σπουδαῖον, ὑπέλαβεν εὐθύμως ὁ Κ. Δ' Ἀρβίλλ, ὥστε βλέπω ὅτι ἄλλο δὲν μένει πλέον παρὰ ν' ἀπευθύνωμεν τὴν πρότασιν εἰς τὰς Βουλὰς, ἵνα τοῦ λοιποῦ συσταθῇ ὑπουργεῖον Μεγάλου ἄρχοντος τῆς γαλλικῆς εὐπρεπείας.

— Καὶ ἐπειδὴ οἱ ἀντιπρόσωποί μας χαίρουσι φήμην ἀνδρῶν ἐχόντων ιδέας ὑψηλοτάτας, καλλιτεχνικωτάτας καὶ μεγαλοπρεπεστάτας, θὰ παραδεχθῶν τὴν πρότασιν παμψηφεί.

— Ἐν τούτοις, μετριοῦ καθιερωθῇ διὰ νόμου ἐπιστήμου ὅ,τι ὁ Σκίντ-Ρεμὴ πρὸ πολλοῦ ἐργεῖ καὶ ἄνευ τοῦ νόμου αὐτοῦ, εἶπεν ὁ Κ. Δ' Ἀρβίλλ, εἶχω νὰ τὸν ζητήσω τὴν γνώμην του διὰ τὴν στοάν τὴν ὁποίαν σκοπεύει νὰ οἰκοδομήσῃ προσεχῶς· ἐπειδὴ ἐν ὑπόψει μ' ἐπροξένησαν αἱ περὶ λαμπρότητος τῶν ἐορτῶν ιδέαι του.

— Τὰ ἀσθενῇ μου φῶτα καθυπαβάλλω ἀπὸ τοῦ νῦν εἰς τὰς διααγὰς σου, φίλε Δ' Ἀρβίλλ.

— Καὶ πότε θέλωμεν χαρῇ τῆς μεγαλοπρεπείας αὐτῆς;

— Τὸν ἐρχόμενον χρόνον πᾶσι· εἰς τότε τὸ κτίριον θελ' εἶσθαι τετελεσμένον ἐλαττω.

— Ἀλλ' ἴδανά, διὰ τοιαῦτα σφίθει, ἔς εἰπῇ καὶ ἄλλος!

— Καὶ μετὰ αὐτὸν σφίθει, ὅς ἐγω κατὰ νοῦν; . . .

Ἐχοι ν' ἀνασκάψω ἔδραν - ὁ Πάπ' Πιερὸς.

— Τὸ ἐν Βουργονία ὑποστατικόν σου ;

— Ναί' ἔχει ἐκεῖ νὰ γίνουν πράγματα ! . . . νὰ
μεν . . . Ἀς ζήσωμεν, καὶ βλέπομεν.

— Σιγά ! Εἶδες ἐκεῖ τὸ ταλαίπωρον γερόντιον ! Ὁ
ὅς νὰ τοῦ χάριση τὴν ζωὴν !

— Δὲν ἠγόρασε; μὲ φαίνεται καὶ ἐσχάτως μίαν
γῆν πλησίον τοῦ Βάλλ-Ρέιερ, διὰ νὰ ἐκταθῇς πλειότερον.

— Ναί, μίαν λαμπρὰν ἐκτασιν, χάρις εἰς τὴν συμ-
λὴν τοῦ συμβολαιογράφου μου.

— Καὶ τίς εἶναι αὐτὸς ὁ σπάνιος καὶ πολύτιμος
βολαιογράφος ὅστις σὲ δίδει συμβουλὰς τοσοῦτον
κερδαίους ;

— Ὁ Κ. Ἰάκωβος Φεράνδος.

Εἰς τ' ὄνομα τοῦτο, ἐλαφρόν ῥήγος ἐρρύτιδωσε τὸ
τωπον τοῦ Σαιντ-Ρεμῆ.

— Εἶναι τῶντι αὐτὸς τόσον τίμιος ἄνθρωπος ὅσον
λέγουν; ἠρώτησεν οὗτος ἀδιαφόρως τὸν Κ. Δὲ-Αρβί
ὅστις ἀμέσως ἐνθυμήθη ὅσα ὁ Ροδόλφος ἐξιστόρησεν
τὴν Κλημεντίαν περὶ τοῦ συμβολαιογράφου.

— Ὁ Ἰάκωβος Φεράνδος ; τί λόγος ! εἶν ἓνας ἄνθρωπος
παροιμιαῖδους χρηστότητος ! εἶπεν ὁ Κ. Δὲ-Αυτηναί.

— Ἀκέραιος καὶ ἀξιοσέβαστος ἄνθρωπος.

— Εὐλαβέστατος . . . πλὴν δὲν βλέπει τίποτε !

— Φιλᾶρχυρος πολὺ . . . πλὴν διὰ τοῦτο μάλιστα
πάσης ἡσυχίας.

— Τέλος πάντων, εἶναι εἰς ἐκ τῶν παλαιῶν ἐκείνων
ἐνθρώπων, οἵτινες σ' ἐρωτοῦν τί τοὺς ἐνόμισες, ἂν τοὺς
ζητήσῃς ποτὲ ἀπόδειξιν διὰ τὰ χρήματα ἅτινα τοὺς
ἐμπιστεύεσαι.

— Ἐγὼ μόνον καὶ μόνον δι' αὐτὸ ἤθελα τὸν ἐμ-
στευθῇ ὅλην μου τὴν κατάστασιν.

— Ἀλλὰ ποῦ διάβολον λοιπὸν κατέβη τοῦ Σαιντ-Ρε-
μῆ νὰ ἐπιφέρῃ δισταγμὸν δι' ἓνα τοιοῦτον ἄνθρωπον ;

— Ἐγώ, φίλοι μου, εἶμαι ἀπλῶς ἡ ἡχώ ψιθυρισμῶν
 ὡν περὶ αὐτοῦ. . . Ἄλλως τε, δὲν ἔχω κανένα λόγον
 ὑποπτεύωμαι τι κατὰ τῆς διακεκρωμένης ὑπολήψεως
 ἡ ἀνθρώπου. . . Ἀλλὰ διὰ νὰ σοὶ γίνω, Δ' Ἀρβίλλ,
 ἡμῶς καὶ εἰς τὰ διὰ τὸ Βαλ Ρίχεμ σχέδιά σου, τί
 σπεύεις νὰ κατορθώσης ἐκεῖ; Ὁ πύργος λέγουν ὅτ' εἶναι
 κινάσιος. . .

— Μὴ σὲ μέλει καὶ θὰ ζητηθῇ ἡ γνώμη σου, ταχύ-
 ῃς μάλιστα παρ' ὅσον φαντάζεσαι, ἐπειδὴ ἀνυπομονῶ
 πολλὴ νὰ ἴδω καὶ αὐτό μου τὸ σχέδιον εἰς ἐνέργειαν με-
 ρίνεται ὅτι δὲν ὑπάρχει τι ἡδονικώτερον τοῦ νὰ ἔχη τις
 ὡς πῶς σκοποὺς ἀλλεπαλλήλους, ἀναγομένους εἰς τοὺς
 ἐπερχομένους ἐνιαυτοὺς. . . Σήμερον νὰ κάμω αὐτό. . .
 μετὰ ἓν ἔτος ἐκεῖνο. . . κατόπιν τὸ ἄλλο. . . Πρόσθες εἰς
 ταῦτα μίαν χαριστάτην σύζυγον, τὴν ὁποίαν νὰ λατρεύῃς,
 ἢ ὅποια νὰ ἐνυπάρχῃ κατὰ μέγα μέρος εἰς τὰς ἀρέξεις
 σου. . . εἰς τὰ σχέδιά σου. . . καὶ, σὲ βεβαιῶ. . . ἡ ζω-
 ῇ περὶ γλυκύτατα.

— Τὸ πιστεύω, ἀναμφιβόλως! τότε εἶναι ἀληθὴς ἐπί-
 γινωσκὶς παράδεισος.

— Τώρα, κύριοι, εἶπεν ὁ Δ' Ἀρβίλλ ἀφοῦ τὸ πρόγευμα
 ἐτελείωσεν, ἂν ἀγαπᾶτε νὰ καπνίσετε ἐν σιγάρων ἐντὸς
 τοῦ σπουδαστηρίου μου, ἔχω ἐκεῖ ἐξάιρετα.

Ἠγέρθησαν ἐκ τῆς τράπεζης καὶ μετέβησαν εἰς τὸ
 σπουδαστήριον τοῦ μαρκεσιῶν· ἐκεῖθεν εἰσῆλθόντες εἰς τὸν
 κοιτῶνα, τοῦ ὁποίου καὶ ἦτο ἡ θύρα ἀνοικτή. Εἵπορεν ὁ
 μόνος στολισμὸς τοῦ κοιτῶνος τούτου ἦσαν δύο πανα-
 γλῆαι ἐξ ὠραίων ὀπλῶν συντεθειμέναι.

Ἀφοῦ ὁ Κ. Δὲ-Λυστναὶ ἤναψεν ἐν σιγάρων, ἠκολούθησε
 ἂν μαρκεσιῶν εἰς τὸν θάλαμόν του.

— Βλέπεις, εἶμαι πάντοτε φίλος τῶν ὀπλῶν, τὸν λέ-
 γει ὁ Δ' Ἀρβίλλ.

— Ἴδου, τῶνόντι, ἐξάιρετα ταπείνια ἀγγλικά καὶ

γαλλικά· τῇ ἀληθείᾳ, ἀγνοῶ εἰς ποῖα νὰ δώσω τὴν
τίμησιν . . . Δούγλας ! ἀνεφώνησεν ὁ Κ. Δέ-Λυσ-
ἐλθὲ νὰ ἰδῇς ἂν αὐτὰ ἐδῶ τὰ τουφέκια δύνανται
νὰ παραβληθοῦν μὲ τὰ καλλήτερά σας *Μαιτονια*.

Ὁ Λόρδ Δούγλας, ὁ Σαϊντ-Ρερμὴ καὶ δύο ἄλλοι
συνδαιτυμόνων εἰσῆλθον εἰς τὸν θάλαμον τοῦ μαρ-
διὰ νὰ παρατηρήσωσι τὰ τηλεβόλα.

Ὁ Κ. Δ'-Ἀρβίλλ, λαβὼν τότε ἐν πιστόλιον ἀν-
τὸν λύκον, καὶ εἶπε γελῶν—'Ἰδοῦ, κύριοι, ἡ παγκό-
πανάκεια δι' ἅλας τὰς ἀσθενείας . . . διὰ τὴν σπλῆ-
διὰ τὴν ἀηδίαν τῆς ζωῆς . . .

Καὶ ἀστεϊζόμενος ἐπλησίασε τὸ στόμα τοῦ πυροβό-
εἰς τὰ χεῖλη του.

— Ἐγὼ ἤθελα προτιμῆσαι ἄλλον τρόπον, εἶπεν
Σαϊντ-Ρερμὴ· αὐτὸς εἶναι καλὸς ἐν ὥρᾳ ἀπελπισίας μόνον.

— Ναί, ἀλλ' εἶναι τόσον ταχὺς, εἶπεν ὁ Δ'-Ἀρβίλλ.
Τίχ ! καὶ ἐτελείωσεν· οὐδ' ἡ θέλησις εἶναι τόσον ὀγλί-
ρος . . . εἶναι θαῦμα, τρώντι.

— Πρόσεξε, ἀδελφε Δ'-Ἀρβίλλ, καὶ αὐτοὶ οἱ ἀστέ-
ργοι εἶναι πάντοτε ἐπικίνδυνοι· τὰ δυστοχήματα εἶναι
τόσον αἰφνίδια ! εἶπεν ὁ Κ. Δέ-Λυσσηναί, ἰδὼν ὅτι ὁ μαρ-
κέσιος ἐπλησίασεν ἐκ δευτέρου τὸ πυροβόλον εἰς τὰ
χεῖλη του.

— Τώρα καὶ σὺ, φίλε μου ! . . . νομίζεις ὅτι ἂν ἦτο
ἐμπλεων ἤθελα παίξει οὕτω, πῶς ;

— Καλὰ, ἀλλὰ τὸ φρόνιμον πάντοτε . . .

— Ἰδοῦ, κύριοι, πῶς γίνεται τὸ πρᾶγμα· εἰσάγουν
μορφα εὐμορφα τὸν σωλῆνα μεταξὺ τῶν ὁδόντων . . .
ἔπειτα . . .

— Δ'-Ἀρβίλλ εἶσαι παιδί . . . τί ἀνοησία ! εἶπεν ὁ
Δέ-Λυσσηναί ἀναστελλων τοὺς ὤμους.

— Πλησιάζουν τὸν δάκτυλον εἰς τὸ σκανδάληθρον.
ἐπρόσεξεν ὁ Κ. Δ'-Ἀρβίλλ.

· Τὶ παιδί . . . τί παιδί ! . . . Κυττάξετε . . .

· Μίαν ἐλαφρὰν κίνησιν ἐπὶ τοῦ λυκοκράτου . . . —
ἐλαβεν ὁ μαρκέσιος — καὶ οἰχονται κατ' εὐθείαν πρὸς
ψυχάς . . .

αὐτὰ λέγοντος τοῦ μαρκεσίου ἰδοὺ τὸ ὄπλον ἐκπυρ-
ροτεῖ.

Κύριος Δ'· Ἀρβίλλ ἐπεσε νεκρός.

παράλείπομεν τὴν περιγραφὴν τῆς ἐκπλήξεως, τοῦ τρώ-
των συνδαιτυμόνων τοῦ Κ. Δ'· Ἀρβίλλ.

τὴν ἐπαύριον ἀνεγινώσχετο εἰς τινὰ τῶν ἐρημερίδων
Ἀπευκταῖον καὶ ἀπροσδόκητόν τι συμβεβηκός ὅταν
ἔρχετο χθὲς τὸ προάστειον τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ. Δει-
νὴ ἐπέφερε δυστύχημα μία ἐκ τῶν ἀπροσεξίμων αἰτίνας
ἐκαστον ἔτος συμβαίνουσι κατὰ δυστυχίαν. Ἰδοὺ
τὰς αὐθεντικὰς πληροφορίας αἰτίνας μᾶς ἐδόθησαν
διέτρεξε τὸ πρᾶγμα.

Ο Κ. μαρκέσιος Δ'· Ἀρβίλλ, εἰκοσιεξαετῆς μόλις, λαμ-
πρῆς περιουσίας κάτοχος, ἀνὴρ περιώνυμος διὰ τὴν ἀ-
νδριότητα τῆς ψυχῆς του, συνεζευγμένος πρὸ ὀλίγων ἐτῶν
τῇ γυναικὶ τὴν ὁποίαν ὑπερηγάπα, εἶχε προσκαλέ-
σει τινὰς τῶν φίλων του νὰ πραγματοποιήσῃ μετ' αὐτοῦ.
τὰ τὴν τράπεζαν μετέβησαν εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ Κ.
Ἀρβίλλ, ὅπου ὑπῆρχον διάφορα ὄπλα ὑψηλῆς ἀξίας.
ὁ μαρκέσιος ἐδείκνυεν εἰς τοὺς φίλους του φέικα
να, ἐλαβεν ἀστειζόμενος μίαν πιστόλαν τὴν ὁποίαν
ἔκρυψε κενὴν καὶ τὴν ἐπλήσισεν εἰς τὰ χεῖλη του . . .
ὁ Κ. μαρκέσιος περὶ τῆς κενότητος τοῦ ὄπλου, ἤγγισε τὸ σκαν-
δαλῶν με δύναμιν . . . ἡ πιστόλα ἐκπυρσοκροτεῖ,
ἰδοὺ ὁ νέος πίπτει νεκρός, με τὴν κεφαλὴν ἐλθεινῶς
ἐντετριμμένην ! Ἀπερίγραπτος ὑπῆρξεν ἡ κατόπληξις
τῶν φίλων τοῦ Κ. Δ'· Ἀρβίλλ, πρὸς τοὺς ὁποίους πρὸ
ἐκείνης στιγμῆς, νεότητος καὶ εὐδαιμονίας πλήρης ἡ

»διεκρίνανε σχέδια εὐάρεστα τὸν ὑπόλοιπον βίον
 »ἀφορῶντα! Τέλος πάντων, ὡς διὰ νὰ κατασταθῇ
 »πάντα ὀλιβερότερος ὁ τοιοῦτος σκληρὸς θάνατος
 »αὐτὴν ἐκείνην πρωΐαν, θέλων ὁ Κ. Δ' Ἀρβίλλ νὰ π
 »νήσῃ ἀπρόοπτον τινὰ χαρὰν εἰς τὴν σύζυγόν του,
 »ἀγοράσῃ ἓν πολύτιμον περιδέραιον διὰ νὰ τὸ προ
 »αἰφνιδίως εἰς αὐτήν. . . Καὶ εἰς τὴν στιγμὴν καὶ
 »ποτὲ ἴσως ἡ ζωὴ δὲν τὸν ἐφάνη ὠραιότερα, ἐγινε
 »Ἐνώπιον τοιαύτης συμφορᾶς ὅλαι τῶν ἀνθρώπων
 »σχέψεις εἶναι μάταιαι! Αἱ βουλαὶ τοῦ Ὑψίστου
 »χρυσὴν ἀνεξερεύνητοι!»

Ἐπιφέρομεν τὸ ἐφημερίδου γραφικὸν αὐτὸ χωρίον,
 καθιερώσωμεν, ὡς εἶπεῖν, τὸ γενικὸν τοῦ δημοσίου
 μα, ἀποδόσαντος τὸν θάνατον τοῦ συζύγου τῆς Κλη
 τίας εἰς ἀπευκταίαν καὶ ἀξιοδάκρυτον ἀπροσεξίαν
 εἶναι τώρα χρεῖα νὰ εἰπώμεν ὅτι ὁ Κ. Δ' Ἀρ
 συνέθαψε μεθ' ἑαυτοῦ εἰς τὸν τάφον τὸ ἀπόρρητον μυσ
 ριον τοῦ ἐκουσίου θανάτου του! . . . Ναι, ἐκουσίον,
 προμελετημένου μὲ τόσῃν ἀταραξίαν ὅσῃν γενναίως
 . . . ὥστε νὰ μὴ λάθῃ ἡ Κλημεντία οὐδὲ τὴν λεπ
 τέραν ὑπόνοιαν περὶ τοῦ ἀληθοῦς αἰτίου τῆς αὐτοχ
 ταύτης.

Δι' αὐτὸ τοῦτο, ὁ Κ. Δ' Ἀρβίλλ τὸ πρωτὸ εἶχε συλ
 λῆσει μετὰ τοῦ οἰκονόμου του καὶ μετὰ διαφόρων
 φίλων, μετὰ τοῦ γκαριου ὑπρέτου του πρὸς τὸν
 ὃν τοσαῦτα εἶπε χαρμώστα, καὶ τέλος πάντων ἤτολ
 μὴν ἀπρόοπτον ἐκείνην πρὸς τὴν σύζυγόν του χαρὰν
 περιδεραίου ὅλα παγίδες τείνουσαι πρὸς τὸ νὰ φαν
 ῇ πρᾶγμα περιστατικόν.

Πῶς νὰ ὑποθέσῃ τις ποτὲ ὅτι ἄνθρωπος τοσοῦτον
 τοῦ μέλλοντος φροντίζων, καὶ τόσον ἐπιποθεὶν νὰ
 κατασταθῇ παρὰ τῇ συζύγῳ αὐτοῦ ἀγαπῶντα, ἔδωκε

αὐτὸν ἐκούσιον θάνατον ; . . .

Ὁ θάνατός του λοιπὸν ἀπεδόθη, καὶ δὲν ἠδύνατο ἀλλοῦ ν' ἀποδοθῇ εἰμὴ εἰς μίαν ἀπροσεξίαν.

Ὅσον δὲ περὶ τῆς ἀποφάσεώς του, ταύτην τῷ ὑπηγούσεν ἀνίατος ἀπελπισία. Ὅταν εἶδεν ὅτι ἡ μέχρι τοῦδε γέρας καὶ ψυχρὰ Κλημεντία διὰ φιλίας αἰφνηδίνως ἐπερικύκλωσε καὶ ἀγάπης ἀγνῆς, ἔλεγχος διηγήθη ὁμηγερέως εἰς τὰ στήθη του.

Βλέπων αὐτὴν τοσοῦτον μελαγχολικῶς ὑπείκουσεν εἰς τὴν μακρὰν καὶ ὁμῶς ἀνέραστον αὐτὴν ζωὴν, ἣν ἐπρόκειτο νὰ διάξῃ πλησίον ἐνὸς ἀνδρὸς ἀπὸ φοικωδῆ καὶ ἀνίατον κατεχομένου νόσον· πεποινῶς, ἐκ τῆς ἐπιστημότητος ἡ ἐλαβεν ἡ ἀπόφασις τῆς Κλημεντίας, ὅτι ἡ σύζυγός του ποτὲ δὲν ἔθελε θυνηθῇ νὰ ὑπερνικήσῃ τὴν ἀπέχθειαν ἣν τῇ ἐνέπνεεν, ὁ Κ. Δ' Ἀρβίλλ εἶχε κυριευθῇ ἀπὸ βαθὺν οἶκτον πρὸς τὴν γυναῖκά του, καὶ ἀπὸ φοικαλέαν ἀποστροφήν πρὸς ἑαυτὸν τε καὶ τὴν ζωὴν.

Εἰς τὸν ἐρεθισμόν τῆς λύπης του, ἰδοὺ τί εἶπεν αὐτός.

— Μίαν μόνην ἀγαπῶ, μίαν μόνην δύναμαι ν' ἀγαπήσω εἰς τὸν κόσμον τοῦτον . . . τὴν γυναῖκά μου . . . Ἡ πρὸς ἐμὲ διαγωγή της, πλήρης ἀφοσιώσεως καὶ εὐγενείας, ἔθελεν ἐπαυξήσῃ τὴν διακαῇ ἀγάπην μου πρὸς αὐτὴν, ἀνὴρ δυνατόν νὰ ἐπαυξήθῃ ἔτι πλέον.

Καὶ αὕτῃ ἡ γυνὴ, ἥτις ἐστὶν ἡ ἐμὴ, δὲν δύναται νὰ μοὶ δεθῇ . . .

Ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μὲ καταφρονῇ, νὰ μὲ βδελύσσεται . . .

Δι' ἐπονειδίστου τινὸς ἀπάτης τὴν συνέδεσα, ἐλευθέραν ὄνσαν, εἰς τὴν οἰκτρὰν μου τύχην . . .

Τώρα μετανοῶ . . . τί πρέπει νὰ κάμω δι' αὐτήν;

Νὰ τὴν λύσω ἀπὸ τὰ κατάρakta δεσμὰ τὰ ὅποια ὁ ἐγωισμός μου τῇ ἐχάλκευσε.

Ἀλλὰ μὲν ὁ θάνατός μου δύναται νὰ λύσῃ τὰ δεσμὰ

ταῦτα . . . πρέπει λοιπὸν νὰ θανατωθῶ . . .

Καὶ ἰδοὺ διατὶ ὁ Κ. Δ' Ἀρβίλλ ἐξεπλήρωσε τὴν με-
λην καὶ ἀλγεινὴν θυσίαν ταύτην.

Ἄν ὑπῆρχε παρ' ἡμῖν διαζύγιον, αὐτοχειριάζετο ὁ
εὐτυχὴς αὐτός;

Ὅχι!

Ἡδύνατο νὰ ἐπανορθώσῃ ἐν μέρει τὸ ὅποιον ἐπροξένηκε
κακὸν, ν' ἀποδώσῃ εἰς τὴν σύζυγόν του τὴν ἐλευθερίαν
της, νὰ τὴν συγχωρήσῃ νὰ εὕρῃ τὴν εὐτυχίαν της εἰς ἄλλο
λην σύζευξιν . . .

Ἄρα, ἡ ἀδυσίωπητος ἀμεταθεσία τοῦ νόμου πολλα-
ἀποκαθιστᾷ τινὰ ἁμαρτήματα ἀδιόρθωτα, ἢ, ὡς ἐν τῇ
παρούσῃ περιπτώσει, δὲν συγχωρεῖ χυτὰ νὰ ἐξαλειφθῶσι
εἰμὴ διὰ νέου ἐγκλήματος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΕΙΣ ΤΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ.

Τοῦ Λαζάρου ἡ φυλακὴ εἶναι διωρισμένη μόνον διὰ τὰς λεπτεπίλεπτας καὶ πόρνας. Ταύτην ὅμως ἐπισκέπτονται καθ' ἑαυτὰν διάφοροι κυρίαί, τῶν ὁποίων ἡ φιλανθρωπία, τ' ὄνομα καὶ ὁ κοινωνικὸς βαθμὸς ἐπιβάλλουσιν εἰς ἅπαντας σέβας. Αἱ κυρίαὶ αὗται, αἱ ἐν τῷ μέσῳ τῶν λαμπροτήτων τῆς εὐπορίας ἀνατεθραμμέναι· αἱ κυρίαὶ αὗται αἱ δικαίως μεταξὺ τῆς διαπρεπεστέρας κοινωνίας ταττόμεναι, ἔρχονται, κατὰ πᾶσαν ἐβδομάδα, καὶ μακρὰς καταναλίσκουσιν ὥρας συναναστρεφόμεναι τὰς οἰκτρὰς δεσμοτίδας τοῦ Λαζάρου. Κατασκοπεύουσιν εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς τῶν διεθραμμένων αὐτῶν πλάσμάτων τὴν ἐλαχίστην ῥὴς τὸ κατὰ τὰς τάσιν, τὴν ἐλαχίστην περὶ τοῦ ἀθλίου καὶ ἐγκληματικῶς παρελθόντος των μετάνοιαν, καὶ ἐνθαβρύνουσι πρὸς τὴν ἰσχυροτέραν, πρὸς μετάνοιαν τελειοτέραν, καὶ, διὰ τῆς μαγικῆς ἰσχύος τῶν λέξεων καθῆκον, τιμὴν, ἀρετὴν, ἐκπαιδεύουσιν ἐνίοτε ἐκ τοῦ βορβορίου κἀνὲν ἐξ αὐτῶν τῶν ἀπολωλότων, τῶν ἐξαχρειωμένων καὶ περιφρονημένων πλάσμάτων.

Συνειθισμένοι εἰς τὴν χρηστοθήειαν, εἰς τὴν ἐκλεκτὴν ὑψηλὴν τῶν εὐγενεστέρων συναναστροφῶν, αἱ γενναῖαι αὗται γυναῖκες ἀφήνουσι τὸ παλάτιόν των, στηρίζουσι τὰ εἶλη των ἐπὶ τοῦ παρθενικοῦ μετώπου τῶν ἀγνῶν ὡς οὗτοι ἀγγέλους τ' οὐρανοῦ θυγατέρων των, τὰς ἀποχαιρετοῦν καὶ πορεύονται εἰς σκοτεινὰς φυλακὰς ἵνα περιφρονήσωσιν τὸν ἄσημον ἀδιαφορίαν καὶ τὰ αἰσχρὰ λόγια τῶν κλεπτῶν ἢ πορνῶν ἐκείνων . . .

Πιστὰ εἰς τὴν ὑψηλῆς ἠθικῆς ἀποστολὴν των, κατα-

βαίνουσιν ἀνδρείως εἰς τὸν δυσώδη ἐκείνον βόρβορον, θέτουσι τὴν χεῖρα εἰς ὅλας τὰς γαγγραινώδεις καρδίας, καὶ, ἂν ἀσθενῆς τις παλμὸς τιμωρίας τῆς νερώσῃ μικρᾷ ἐλπίδα σωτηρίας, διαφιλονεικοῦσι τὴν ν' ἀνασπάσῃ ἐκ τῆς ἀπωλείας τὴν νεοῦσαν ἥτις παρέχει χρηστὸν τι διδόμενον.

Ταῦτα κρίναντες ἀρμόδιον νὰ προτάξωμεν εἰς νέαν ἀποδημίαν ὅπου ὑποχρεούμεν τὸν ἀναγνώστην νὰ μακολουθήσῃ, εἰσάγομεν αὐτὸν εἰς τοῦ Λαζάρου, μεγάλου οἰκοδομῆν, ὅψιν ἔχουσιν μεγαλοπρεπῆ καὶ πένθιμον, εἰς τὴν ὁδὸν *Πηγάστειον Σαιντ-Δενι* καίμενην.

Ἄγνωστον τὸ διατρέχον εἰς τὸν οἶκόν της τρομακτικῆς, ἡ κυρία Δ' Ἀρβίλλ ἐπορεύθη εἰς τὴν φυλακὴν πρῶτον ἐλαβε πληροφορίας τινὰς παρὰ τῆς κυρίας Λε-Λυστηναί περὶ τῶν δύο ἐκείνων δυστυχῶν γυναικῶν ὁποίας ἡ αἰσχροκέρδεια τοῦ συμβολαιογράφου κώστου Φεράνδου ἐκρήμνισεν εἰς ἐσχάτην ἔνδεικιν. Ἡ κυρία Πλινθιάλλη, μία τῶν μελῶν τῆς ὑπὲρ τῶν φυλακισμένων νεανίδων ἐταιρίας, δὲν ἠδυνήθη ἐκείνην τὴν ἡμέραν νὰ συνοδεύσῃ τὴν Κλημεντίαν εἰς τοῦ Λαζάρου ἐπὶ ἡμέρᾳ μόνη, αὐτὴ. Ὁ διευθυντὴς καὶ τινες τῶν ἐφορευτῶν κυριῶν, διακρινόμενοι ὡς τοιαῦται ἀπὸ τὸ μαῦρον φανερὰ τῶν καὶ ἀπὸ τὴν κυανὴν ταινίαν ἀπ' ἧς ἐξαρτᾶται ἀργυροῦν τι παράσημον ἐπὶ τοῦ στήθους των, ὑπεδέχθη τὴν κυρίαν Δ' Ἀρβίλλ φιλοφρονέστατα. Μία ἐξ αὐτῶν κυριῶν, γυνὴ ὠρίμου ἡλικίας, σοφίας, καὶ γλυκείας φωνῆς, ἔμεινε μόνη μετὰ τῆς Δ' Ἀρβίλλης εἰς μικρὸν τι δωμάτιον σὺν γυναικὶ τοῦ γραφέως.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ τις πόση πολλάκις ἔχει ἄγνωστος ἀφροσύνη, πόση εὐφυΐα, πόσος οὐλοῦν ἀγγίλναι εἰς τὰς ἀξιοσεβέστατους αὐτὰς κυρίας αἵτινες ἀναδέχονται τὸ μετριόφρον καὶ ἀφανὲς ἔργον τοῦ πρῶτον εἰς τὴν φυλακὴν ἐκείνην, αὐτὸν φρονιμώτερον,

κατωτέρων τῶν μαθημάτων τάξεως, ἐργασίας, καθή-
 τοι ἄτινα δίδουσιν αὐταὶ εἰς τὰς φυλακισμένας, ἐπὶ
 ἐλπίδι ὅτι μετὰ τὴν ἐξοδὸν τῶν θέλουν τὰ διατηρή-
 ῃ. Ἀλληλοδιαδόχως συγκαταβατικάι ἢ αὐστηραὶ, ὑπο-
 πτικάι ἢ ἀμετάτρεπτοι, πάντοτε δὲ ἀμερόληπτοι καὶ
 καιαὶ φαινόμεναι αἱ κυρίαὶ αὐταί, καταντοῦν μετὰ πα-
 λαισιν μακρῶν ἐνιαυτῶν ν' ἀποκτήσωσι διὰ τῆς ἐνδε-
 χνους συναναστροφῆς τῶν μὲ τὰς διεφθαρμένας ἐκείνας
 αὐτοαὐτὴν ἐμπειρίαν ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας τῶν οἰκ-
 τῶν αὐτῶν πλάσμάτων, ὥστε τὰς διακρίνουσι πάντοτε
 ἐκ πρώτης ὄψεως καὶ ἀμέσως τὰς τάττουσι κατὰ
 βῆθμον τῆς διαστροφῆς τῶν.

Ἡ κυρία Ἀρμάνδη, ἡ ἑφορος ἥτις ἔμεινε μόνη μετὰ
 τῆς Δ' Ἀρβίλλης, κατεῖχεν εἰς μέγαν βῆθμον τὸ μαντικόν
 αὐτὸ προγνωστικόν ἐπὶ τοῦ χαρκκτῆρος τῶν φυ-
 λισμένων· διὰ οἱ λόγοι καὶ αἱ κρίσεις τῆς ἠκούοντο μὲ
 πολὺ.

Λέγει λοιπὸν πρὸς τὴν Κλημεντίαν ἡ κυρία Ἀρμάνδη.

— Ἀποῦ ἡ κυρία Μαρκεσία μ' ἐπιτρέπει νὰ τὴν
 τίς ἐκ τῶν δεσμοτιδῶν μας δύναται διὰ τινος κα-
 τήρας διαγωγῆς ἢ εἰλικρινοῦς μετανοίας, νὰ ᾖ αἷα
 προστάσις τῆς, στοχάζομαι ὅτι χρεωστῶ νὰ τὴν
 μίαν δυστυχῇ τὴν ὁποῖαν φρονῶ μᾶλλον ἄτυχον
 ὑπεύθυνον· εἶναι μία νέα ἥτις μὲ φαίνεται ὅτι ἤθελε
 εἰσελθεῖν εἰς τὴν ἀρετὴν· δεκαεξαετῆς ἢ δεκαεπτεαετῆς
 πολὺ!

— Καὶ διατί τὴν ἐφυλάκισαν;

— Ἐπειδὴ εὗρεθῇ μόνη εἰς τὰ Ἰλύσια ἐν ἑσπέρας. . .
 εἰρετε ὅτ' εἶναι ἀπηγορευμένον εἰς τὰς ὁμοίας τῆς νὰ
 γινάσκωσιν εἰς τινὰ δημόσια μέρη. . . τὰ Ἰλύσια εἶναι
 ἐκ τῶν ἀπηγορευμένων εἰς αὐτάς· τὴν εὐρον
 ἐκεῖ καὶ τὴν ἐκράτησαν. . .

— Καὶ σὰς φαίνεται αἷα προστάσις τῆς Βελισθηκῆς Βέρουκας.

— Ἀκόμη δὲν εἶδα σεμνότεραν μορφήν· μία ἀληθῶς παρθενική! Ἐφόρει μάλιστα ἐνδύματα χρωμάτων περὶ τοὺς Παρισίους, καὶ τόσῃ χάριν ἔδιδον εἰς τὴν φυτιογνωμίαν της!

— Εἶναι λοιπὸν ἀπὸ τὰ περίχωρα;

— Ὅχι, κυρία μαρκεσία. Οἱ ἔφοροι τὴν ἀνεγνώριον αὐτὴ εἶχε κατοικήσει ἐβδομάδας τινὰς εἰς ἓνα ἀγροεῖον τῆς Παλκιάς Χώρας, ὅθεν εἶχε φύγει πρὸ δυνάμει τριῶν μηνῶν· ἀλλ' ἐπειδὴ μεταβάσας εἰς τοὺς ἀγρούς ἀνεφέρθη εἰς τὴν ἀστυνομίαν, τὴν συνέλαβαν καὶ τὴν λάκυσαν ἐδῶ.

— Ἀλλ' ὥσως αὐτὴ ἀνεχώρησεν ἐκ Παρισίων διὰ ἀλλάξῃ ζῶν, νὰ βελτιωθῇ.

— Τοῦτο κ' ἐγὼ φρονῶ, κυρία μου, καὶ διὰ τοῦ ἀμέσως ἔλαβα μεγάλην συμπάθειαν πρὸς τὴν νέαν· ἠρώτησα περὶ τῆς παρελθούσης ζωῆς της· ἂν ἦλθεν τὴν ἐξοχὴν τὴν ἐνέπνευσα ἐλπίδας, ἐὰν εἰλικρινῶς ποθῇ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἀρετὴν.

— Καὶ τί ἀπεκρίθη αὐτὴ;

— Ἐγείρουσα πρὸς ἐμὲ τὰ μεγάλα της ὄνματα· κυανᾶ, μελαγχολικὰ, πλήρη δακρύων, μὲ εἶπε μὲ φωνὴ ἀγγελικῆς γλυκύτητος ἑμπλεῶν· — Σὰς εὐχαριστῶ, κυρία μου, διὰ τὴν καλοσύνην σας· ἀλλὰ περὶ τῆς παρελθούσης ζωῆς μου δὲν δύναμαι τίποτε νὰ σας εἰπῶ· συνέλαβον οὐχὶ ἀδίκως· πταίονσα λοιπὸν δὲν ἔχω πόνον. — Ἀλλὰ πόθεν ἔρχεσθε; Ποῦ ἦσθε ἀφοῦ ἀνερρήσατε ἀπὸ τὴν Παλκιάν Χώραν; Ἄν ἐπήγετε εἰς ἐξοχὴν διὰ νὰ ζητήσητε βίον τίμιον, εἰπῆτέ το, ἀπὸ ἑξαιρέτου νὰ ἐνεργήσωμεν τὴν ἀπελευθέρωσίν σας· φροντίσωμεν ὥστε τοῦ λοιποῦ νὰ ζήσετε καλλίτερα. Σὰς παρακαλῶ, κυρία, μὴ μ' ἐρωτᾶτε, δὲν δύναμαι ποκριθῶ. » — μὲ λέγει — « Ἀλλὰ θέλετε λοιπὸν νὰ ἀφῶν ἐξέλθετε ἀπ' ἐδῶ νὰ ἐπιστρέψετε εἰς ἐκεῖνον

ἡρεῖον οἶκον; — ὦ! ποτέ! — ἀνεφώνησε — λοιπὸν τί κάμετε; — Ὁ θεὸς γινώσκει! . . ἀπεκρίθη καὶ ἔκλινε πάλιν τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους της.

— Παράδοξον! . . . Καὶ ἡ ὁμιλία της, . . .

— ὦ, νὰ ἰδῇτε πόσον καλὰ ὁμιλεῖ! δειλὴ φαίνεται καὶ ταπεινὴ, ἀλλ' ὅχι χαμερπής· μάλιστα, μολονότι ἡ φωνὴ καὶ τὸ ὕφος της ἔχουσι γλυκύτητα καὶ ἡπιότητα πολλήν, διακρίνει τις εἰς αὐτὰ μίαν ἀξιοπρέπειαν ἥτις πολλάκις ἐκπλήττει τὸν ἄνθρωπον. Ἄν δὲν ἔβλεπέ τις πραγματικῶς εἰς ὁποῖαν κλάσιν ἀνήκει, ἤθελεν εἰπεῖ ὅτι αὐτὴ ἡ νέα ἔχει συναίσθησιν τινα εὐγενείας· ὅτι εὐγενὴς οὖσα ὑποκρύπτεται.

— Ἀλλ' αὐτοῦ βλέπω μίαν ὁλόκληρον μυθιστορίαν! ἀνέκραξεν ἡ Κλημεντία ἄκρως θελγθεῖσα ἐκ τῆς περιγραφῆς, καὶ αἰσθανομένη ὅτι τῶνόντι, καθὼς τὴν εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος, δὲν ὑπάρχει πρᾶγμα διασκεδαστικώτερον ἀπὸ τὸ νὰ πράττῃ τις τὸ καλόν. — Καὶ πῶς φέρεται εἰς τὰς ἄλλας φυλακισμένας; Ἀφοῦ ἔχει τασαύτην μεταξὺ αὐτῶν ὑπεροχὴν, πολὺ πρέπει νὰ πάσχη εἰς τὴν συναναστροφὴν των!

— Σὺς βεβαιῶ, κυρία μαρκεσία, ὅτι ἐγὼ ἥτις σπουδαῖω τόσον ἤδη καιρὸν τῆς ψυχῆς τῶν ἀποπλανημένων αὐτῶν πλασμάτων, ἀπορῶ πολλάκις θεωροῦσα τὴν κόρην ταύτην. Μόλις εἶναι τρεῖς ἡμέραι καθ' ἃς τὴν ἔφεραν εἰς αὐτάς, καὶ ἤδη ἀπῆλκυσε ἀπαράδειγμα-τιστον ἐπιρροὴν εἰς αὐτάς.

— Εἰς τόσον ὀλίγον καιρὸν;

— Αἰσθάνονται πρὸς αὐτὴν ὅχι μόνον συμπάθειαν, σέβας σχεδόν.

— Πῶς δύνανται αἱ δυστυχεῖς αὐταί . . .

— Ἐχουσιν ἐνίοτε φυσικὴν τινα εὐφυΐαν δι' ἣς μαντεύουσιν ὡς ἐκ θαύματος τὰς τῶν ἄλλων ἀρετάς. Τί εἶναι μόνον; ὅτι πολλάκις μισοῦν ἐκεῖνας τῶν ὁποίων τὴν ὑπεροχὴν ἀναγκάζονται νὰ ὁμολογήσωσι.

— Καὶ λοιπὸν πρέπει νὰ μισοῦν αὐτὴν τὴν νέαν;

— Ἐξ ἀντίας, κυρία μου· πρὶν ἔλθῃ ἐδῶ καὶ μὴ μὲν
κ' ἴτων δὲν τὴν ἐγνώριζεν. Εἰς τὴν ἀρχὴν ταῖς ἐπιδόξαις
ἐτίθεισιν ἡ καλλὸνότης. ἔχει τι συμπάθησ-ατον, γλυκὺ
κατον ἢ ὠχρὰ καὶ ὡς νοσηρὰ τῆς νεᾶ ἰδὸς ὄψις· ὅθεν τὰ
ἐνέπνευσε μᾶλλον συμπάθειαν παρά ζηλοφθονίαν. Ἐπομέ-
νας εἶναι σωπλήτῃ· πρᾶγμα τὸ ὁποῦν προσεστὶ εἰς τὴν
ἄλλας θαυμασμὸν, ὡς εἶαι συνεθισμέναι νὰ θορυβοῦν
αὐαὶ ἀκατοῦσαι καὶ κραυγάζουσιν. Δὲν ἐπειράθησαν
δὲ ἐκ τῆς ψυχρότητός της, ἐπειδὴ, μολοῦσι σκευὴ καὶ
ἐξυπαρπύῃ, φέρεται μὲ πολλὴν συμπάθειαν πρὸς ὅλους. Ἐ-
πὶ ἄλλο περίεργον. ἔχει ἐδῶ πρὸ ἐνὸς μηνὸς μίαν ἄλλην
νέαν εἰκασασθῆ, ἥτις διὰ τὸ ἀρχαίνωτον, ἀφρονωπὸν, αὐ-
τὰς καὶ θηριώδες τοῦ χαρακτῆρός της ὠνομάσθη ἀπὸ
τῆς ἄλλης ἢ *Λόκαινα*· εἶναι μὲν ὕψηλὴ, εὐρωστος, μα-
κρῆς ἀρκετὰ εὐειδούς, ἀλλὰ τραχυτάτης· πολλάκις ἀναγ-
κνύμεθα νὰ τὴν κλείνομεν εἰς τὴν εἰσάτην διὰ νὰ περὶ-
ρζώεν τὰς κακίας της. Προχθὺς λοιπὸν ἐξεληθὺσα αὐτὴ
ἐκ τῆς εἰσάτης, καὶ παρωργισμένη ἐστὶ ὅτι τὴν καθυπέβα-
λαν εἰς ποιήν, ἐκείνην εἰς τὴν τράπεζαν νὰ φάγῃ μετὰ
τῶν ἄλλων· ἡ ἄλλη, ἡ μικρὰ τὴν ὁποίαν σὰς εἶπα, δὲν
ἐπρωγε· λέγει λοιπὸν πρὸς τὰς συντροφούς της μετὰ ὀλί-
φως· — « Ποῖα θέλει τὸ ψωμί μου; — Ἐγώ! — εἶπε
πρώτη ἡ *Λόκαινα* — Ἐγώ! — εἶπε μετ' αὐτὴν μία
ἄλλη, ταλαίπωρος, ὀνομαζομένη *Τὸ Βουρὸ τ' Ἀγίου Γιαν-*
νισοῦ, ἥτις, διὰ τὸ κακόσχητον τοῦ σώματός της, ἐμπα-
ίζεται συνεχῶς ἀπὸ τὰς ἄλλας καὶ εἰσὶν μάλιστα χωρὶς
νὰ θέλωμεν, ὑπερέχει παρ' αὐτῶν σκληρὰς τυραννίας, μολ-
λονότι ἐγκυρὸς ἀρετῶν μηνῶν. . . Ἡ νεᾶνις λοιπὸν ἐδῶκε
τὸ ψωμί της εἰς αὐτήν. Συναρπάξει ὁ θείας τὴν *Λόκαινα*
— « Ἐγὼ ἐν σοῦ τὸ ἐξήγητα πρώτη; — ἀνέκραξε μα-
νωδῶς. — Ναι, σοῦ μὲν τὸ ἐξηγήσατε, ἀλλ' αὐτὴ ἡ πα-
λαιώσα εἶναι ἐγκυρὸς καὶ ἔχει περισσότεραν ἐξουσίαν αὐ-

τοῦ, ἡ — ἀπεκρίθη ἡ νεάνις. Ἡ Δύκαια μολοντοῦτο ἤρ-
 πασε τὸ φωνὴ ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς ἀλλῆς, καὶ ἤρχισε νὰ
 φεβρίζῃ πάλλουςα τὸ μαχαῖρι της. Ἐπειδὴ δεῖλαι πρὸ
 κυρία καὶ τὴν φεβρύναι ὅλαι, κἀγὼ δὲν ἐτόλμησε νὰ
 λάβῃ τὸ μέρος τῆς Κελαϊδήστρας, μολονότι ὅλαι ἐσωτε-
 ρικῶς τὴν ἐδικαίωσαν.

— Πῶς τὸ εἶπετε, κυρία, τ' ὄνομά της;

— Κελαϊδήστρα . . . ὑπ' αὐτὸ τ' ὄνομα ἡ μαῖλον
 ἐπώνυμον εἰστέθη ἐνταῦθα ἡ πεπαιγμένη, ἥ τις ἐλπίζω νὰ
 γνῇ τώρα καὶ ἰδική σας, κυρία μαρτυρία . . . Ὅλαι σχε-
 δὸν αὐταὶ ἔχουν τοιαῦτα ἐπιθεῖα.

— Κελαϊδήστρα! μὲ φαίνεται νόστιμον . . .

— Κελαϊδήστρα, κηρύττει εἰς τὴν ἀγρίαν διάλεκτον
 τῶν τραγῶν ἱστορίαν· ἐπειδὴ λέγουσιν ὅτι αὐτὴ ἡ νεὰ ἔχει
 ὡραίαν φωνήν· καὶ τὸ πιστεύω φαίνεται ἀπὸ τὴν μιλίαν
 τῆς ὁμιλεῖ γλυκύαα.

— Καὶ λοιπὸν πῶς ἀπέκαμε μὲ τὴν Δύκαιαν;

— Ὁ θυμὸς της ἠδῆ πρὸς εὐ πλεον ἐκ τῆς ἀταρα-
 χίας τῆς Κελαϊδήστρας· ὤρμησε κατ' αὐτῆς μὲ χίλιας
 ὕβρεις καὶ τὸ μαχαῖρι ἐτίμων . . ὅλαι αἱ ἄλλαι ἐβάλλον
 τότε φωνὴν φρίκης . . Μοῦνη ἡ Κελαϊδήστρα, ἀρμύ-
 τως θεωροῦσα τὴν ἀγρίαν ἐκείνην νεάν, ἐχαρογέλασε πρὸς
 αὐτὴν πικρῶς, καὶ τὴν εἶπε μὲ ἀγγεματὴν γλυκύτητα·
 «Θανατώσετέ με, θανατώσετέ με· ἐγὼ τὸ ἐπιθυμῶ . .
 μόνον νὰ μὴ μὲ τυραννήσετε πολὺ!» Οἱ λόγοι αὗτοι,
 καθὼς μὲ εἶπαν ἑπειτα, ἐπρυφέρθησαν μὲ μίαν ἀπλόητα
 τοσοῦτον κατανοητικὴν, ὥστε ὅλαι αἱ φυλακισμέναι
 ἐδάκρυσαν.

— Τὸ πιστεύω, εἶπεν ἡ κυρία Δ' Ἀρβίλλ βαθέως
 συγκινηθεῖσα.

— Κατ' εὐτυχίαν, οἱ πλεον ἀμείλικτοι χαρακτηρεῖται,
 ἐπανελάβεν ἡ ἔφορος, μετατρέπονται ἐνίστα σιγῇ.
 Ἀμα ἤκουσεν ἡ Δύκαια τοῦ πρὸς ἐπὶ σπαστικὰ δίκου

υποταγῆς λόγους τούτους ἤσθάνθη, μᾶς εἶπεν ἔπειτα, τι τὸ ὅποιον τὴν ἡγγίζεν εἰς τὰ φύλλα τῆς καρδίας ῥίψε τὸ μαχαίριόν της κατὰ γῆς, τὸ κατεπάτησε καὶ κραζεν· « Ἠμάρτον, Κελαϊδῆστρα, ὅτι σ' ἐφοβέρισα τὴν ἡμην δυνατωτέρα ἀπὸ σέ· δὲν ἐτρόμαξες ὅταν εἶδες μαχαίρί μου· εἶσαι ἀνδρεῖα. . . Ἐγὼ τοὺς ἀνδρεῖς τοὺς ἀγαπῶ· καὶ ἀπὸ τῶρα κ' ἐμπρός, ἂν κανέναν πειράξῃ, ἐγὼ θὰ σὲ ὑπερασπισθῶ. . . »

— Τί παράδοξος χαρακτήρ!

— Τὸ περιστατικὸν τῆς Λύκαινας ἐπυρόζησε ἐπιβρόχην τῆς Κελαϊδῆστρας, καὶ τὴν σήμερον, πρᾶγμα ἀπαραδειγματίστον, ὅλαι σχεδὸν αἱ φυλακισμέναι τῆς ὁμιλοῦν μὲ σᾶς καὶ ὄχι σὺ· αἱ πλειότεραι τὴν σέβοντο καὶ μάλιστα ἀγαποῦν νὰ τὴν προσφέρωσι καὶ μικρὰς ὑπηρεσίας. Πρώτησα μερικὰς ἐξ ἐκείνων αἵτινες κοιμῶνται εἰς τὴν ἰδίαν αἴθουσαν ὅπου καὶ αὐτὴ, διατὶ τὴν ὑποπτονται τόσον. « Ἐχει, μὲ ἀπεκρίθησαν, περισσοτέραν ἡνναμιν ἀπὸ ἡμᾶς· αὐτὴ δὲν εἶναι κόρη τοῦ εἵθους μου. — Ἀλλὰ ποῖος σᾶς τὸ εἶπε; — Δὲν μᾶς τὸ εἶπε κανὲν ὅμως αὐτὸ φαίνεται. — Ἀπὸ τί φαίνεται; — Ἀπὸ ἡλικίας καὶ πράγματα. Χθές, πρῶτον μὲν, πρὶν νὰ πλαγιασθῇ ἐκεῖνα ἐγονάτισε καὶ ἔκαμε τὴν προσευχὴν τῆς· αὐτὴ δὲν ποῦν προσεύχεται, καθὼς τὸ εἶπε καὶ ἡ Λύκαινα, πρὶν εἰπε τὰ ἦναι ἀπ' ἐκείνους ὑποῦ τοὺς ταιριάξει καὶ προσεύχονται. »

— Τί ἀλλόκοτος παρατήρησις!

— Αἱ ταλαίπωροι αὐταὶ δὲν ἔχουν κανέναν αἰσθητικὸν ὁρητικευστικόν, καὶ ὅμως ποτὲ δὲν τὰς ἤκουσα νὰ προσφέρουν τὴν παραμικρὰν βλασφημίαν· θὰ ἰδῇτε, κυρία μου, ὅτι ὅλας μας τὰς αἰθούσας, εἰκονοστάσια· ἢ εἰκὼν τῆς Παναγίας εἶναι παντοῦ πλήρης ἀναθημάτων καὶ στολισμῶν ταῦτα προσφέρουσιν αὐταί. Πᾶσαν κυριακὴν καίοντα πολυάριθμοι λαμπάδες ὅλαι εἰδικαί των. Ὅσαι ἀπ' αὐτὰς

φθάνουσιν εἰς τὸν ναὸν, φέρονται εὐπρεπῶς, ἀλλ' εἰς ἡλὸς
 γένει· ἡ θέα τῶν ἱερῶν τόπων ἐμπνεῖ ἢ σέβας ἢ τρέμον.
 ὁ λόγος περὶ τῆς Κελαϊδῆστρας· μ' ἔλεξαν περιπλεῖν αἱ
 πάντες αὐτῆς· οὐ φαίνεται ὅτι δὲν εἶναι ὡσαύτ' ἡμᾶς, ἀπὸ
 τὸν τρόπον ὑποῦ ὀφθαλμοῖ, ἀπὸ τὴν λύπην τῆς ἐκείτης.
 ἀπὸ τὴν γλυκύτητα τοῦ εἶδους τῆς . . . Καὶ ἔπειτα —
 ἀπελάθεν ἀπατόμως ἡ Λύκαινα, ἥτις παρευρίσκατο εἰς
 τὴν συνουσίαν μου, χωρὶς ἄλλα δὲν πρόπει νὰ ᾔναι ἀπὸ
 τῆς ἰδικῆς μας· ἐπειδὴ σήμερον τὸ πρῶτ' . . . εἰς τὴν αἴθου-
 ραν ὅπου καίκομεθα, εἰς τὴν αἴθουσαν νὰ ἐκλυθῶμεν ἐμ-
 ηράς τῆς . . . χωρὶς οὐδ' ἡμεῖς νὰ ἐξεύρωμεν διατί . . .
 — Τὶ παρὰ τοσοῦτον σέβας μεταξύ τόσῃς διακροῦσας! εἰ-
 πὲν ἡ Δ' Ἀδελφὴ.

— Βλέπετε, κυρίαι· ἐνώπιον τῶν ἀνδρῶν καὶ μεταξύ
 τῶν δὲν γνωρίζουν τί ἐστὶν αἰδώς, καὶ ἐμπρὸς μας, ἡ
 ἐμπρὸς εἰς τὰς φιλικῶν, ὡς οὗτοι ψυχᾶς αἰτίνας ἐρχονται νὰ
 κατακερῶσι τὸ κατὰ στήμα, συνατέλλονται νὰ φανώσιν
 ἐμὲν γυναικες. Παρατηρεῖτε ὅτι τὸ κρύσιον ἐνστικτοῦ τῆς
 αἰδώς τοῦ ὁποῖον ἐθεσιν ἐν ἡμῖν ὁ Θεός, ἐμφανίζεται καὶ
 εἰς αὐτὰ τὰ οἰκτρά πλάσματα, ὅποιαν βλέπωσιν ἐμπρὸς
 τῶν ἀνθρώπων τοὺς ὁποίους σέβονται;

— Πολὺ παρήγορον εἶναι τοῦτο, ὅταν συλλαβισθῇ τις
 ἐν αἰσθηματὰ τινὰ ἀγαθὰ, δι' ὧν ἐκ φύσεως εἶναι ὁ ἀν-
 θρώπος προικισμένος, ἀνίστανται εἰς τὴν ἡθικὴν διακροῦσαν.

— Βεβαίαν· αὐταὶ τῶρα αἱ γυναῖκες ἔχουσιν ἐν ἑαυ-
 ταῖς δυνάμεις ἀγαθῆς αἱ ὁποῖαι, σὰς βεβαίαν, ἐν ὁδῇ
 γοῦντο ἐπὶ καλοῦ, ἤθελον κάμει τιμὴν εἰς τὴν ἀνθρωπώ-
 τητα . . . Ὑπάρχει προσέτι εἰς αὐτάς, αἰτίνας οὐδὲν σέ-
 βονται οὐδὲ φοβούνται, ὑπάρχει ἐν ἄλλῳ αἰσθηματὶ ἱερὸν τὸ
 μητρικὸν αἰσθηματὶ πολὺ σεμνύονται εἰς αὐτό, πολὺ ἀγάλλ-
 ονται· σὰς βεβαίαν, δὲν ὑπάρχουσι μητέρες κλητέαις απ-
 αὐτάς· τὸ τέκνον τῶν νὰ ἔχῃσι πλησίον τῶν καὶ θυσιᾶ.
 οὐαὶ τὸ πᾶν διὰ νὰ τὸ ἀναθρέψῃσι μόνον τῶν τί δὲ.

υποφέρουσι ! καὶ διχ-ίς διότι λέγουσι, τὸ μικρὸν αὐτὸ πλᾶσμα εἶναι τὸ μόνον ὅτι δὲν τὰς καταργοῦσιν.

— Σὺ αὐθίζονταί λοιπὸν ὅτι εἶναι ἀξίαι τῆς καταφρονήσεως.

— Κάποις ποτὲ δὲν τὰς καταργονεῖ πόσον ὅσον αὐτὴν καταφρονούσιν ἑαυτὰς. Εἰς τινος ἐξ αὐτῶν εἰλικρινῶς μετανοούσας, ἡ τοῦ ἀμνηστῆματος κηλὶς φαίνεται ἀνέξω λειπτος, καὶ ἀφοῦ ἀκόμη ἴδωσι βωλυνομένην τὴν διακρίσιν τῶν ἄλλων κυριεύονται ἀπὸ φρενοβλάβειας, πόσον ἔμμενος καὶ ἀνεξιλέωτος εἶναι ἐν αὐτῇ ἡ ἰδέα τῆς ἀρχικῆς τῶν παρεκτροπῆς. Διὰ τοῦτο, κυρία μου, ὑποθέτω ὅτι καὶ ἡ τῆς Κελαϊδίστρας βαθύτατη αὐτῇ λύπη προέρχεται ἀπὸ ὁμοιοειδῆ τινος ἐσωτερικῶν ἐλεγχῶν.

— Καὶ ἂν αὐτὸ οὕτως ἔχῃ, φαντασθῆτε τί μαρτύριον διὰ τὴν δυστοχίαν αἰώνιον, ἀεξιλέωτον !

— Πρὸς τιμὴν τοῦ ἀνθρώπινου γένους, κυρία μου, ὁ ἐσωτερικὸς αὐτῆς ἐλεγχὸς εἶναι, κατ' εὐτυχίαν, συνθησικερός παρ' ὅσον φανταζόμεθα ἡ ἐκδικητικὴ συνείδησις ποτὲ δὲν ἀποκοιμίζεται ὁλοσχερῶς ἢ μᾶλλον εἰπεῖν πράγμα ἀληθῶς παραδόξον ! ἐνόησε φαντασθῆναι ὅτι ἐνῶ τὸ σῶμα κυριεύεται ἀπὸ ὕπνου ἡ ψυχὴ ἀγρυπνεῖ αὐτῇ εἶναι παρατήρησις τὴν ὁποίαν ἔκαμα καὶ ἀπόψε ἐπὶ τῆς νεανίας τὴν ὁποίαν ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς συστήσω.

— Ἐπὶ τῆς Κελαϊδίστρας ;

— Μάλιστα, κυρία μου.

— Καὶ πῶς, παρακαλῶ ;

— Πολλάκις, ἀφοῦ ὅλοι ἀποκοιμηθῶν, ἀναβαίνω καὶ ἐπιθεωρῶ τὰ ὑπνωτήριά των. Δὲν δύνασθε, κυρία μου, νὰ φαντασθῆτε πόσον αἱ φυσιογνωμίαι αὐτῶν τῶν γυναικῶν διαφέρουσι κατὰ τὴν παράστασιν ἐνῶ κοιμῶνται. Πολλὰ ἐξ αὐτῶν τὰς ὁποίας τὴν ἡμέραν ἐβλεπα ἀμερίμνους, χλευαστικάς, αὐθάδεις, πολυμάρους, μ' ἐφαίνοντο πάντες διαφορετικὰ ὅταν ὁ ὕπνος ἀφαιρούσεν ἀπὸ τοὺς χαρα-

κτῆρας των τὴν κυνικὴν ἐκείνην των ὑπερβολὴν· ἐπειδὴ
καὶ ἡ κακία ἔχει, κατὰ δυστυχίαν, τὴν ἐπαρσίν της. "Ω!
κυρία μου, τί λυπηρὰς ἀπακαλύψεις παρέχουσι τότε τὰ
ὑπνιάττοντα, τὰ σκυθρωπά καὶ ἡμερὰ ἐκείνα πρόσωπα!
τί σκιρτήματα! τί θλιβεροὶ ἀκούονται στεναγμοὶ ἀκουσί-
ως ἐκφερόμενοι ἀπὸ ἐὑπνιόν τι ζωηρότατον, ἀμείλικτον
ἐὑπνιον; . . . Σὺς εἶπα περὶ τῆς *Λύκαιας* . . . ὅτ' εἶ-
ται μία ἀγρία νέα· μία νέα ἀκαταδάμαστος. Πρὸ δεκα-
πέντε περίπου ἡμερῶν με ὕβρισε πικρῶς ἐνώπιον τῶν
ἐλλῶν καὶ ἐπειδὴ ἀπέδειξα ὅτι οὐδεμίαν ἐδίδα εἰς τὰς
ὑβρεις της προσοχὴν, ἡ ὀργή της γυῖξεν ἔτι πλέον . . .
Τότε αὐτὴ, διὰ νὰ μὲ ἐγγίσῃ περισσότερο, ἐφαντάσθη
να προσθέσῃ τὰ μυρία κατὰ τῆς μπρός μου . . . τῇ ὁ-
πίαν εἶδε πολλάκις ἐρχομένην ἐνταῦθα . . .

— "A! ti qatun! . . .

— Νά σὰς εἰπῶ, ὅσον καὶ ἂν ᾔτο μωρὰ ἢ προσβολὴ αὐτῇ. μ' ἐπροξένησε λυγρὴν . . . Ἡ Λύκαινα τὸ παρατήρησε καὶ ἀπέδειξε θυλίαν. Τὸ αὐτὸ ἐκεῖνο ἐσπέρως, πρὸς τὸ μεσονύκτιον, ἀναβάντω νὰ κάμω τῇ ἀναθεώρησιν εἰς τὰ ὑπνωτήρια· πλησιάζω εἰς τὴν κλίνην τῆς Λύκαινας, τὴν ὁποίαν εἶχαν ἀποφορίσει νὰ βάλωσι τὴν ἐπαύριον εἰς τὴν εἰρκτὴν διὰ τὰς πρὸς ἐμέ ὕβρεις της . . . ἐντύπωσιν μ' ἔκαμεν ἡ γαλήνη, ἡ μαλλόν εἶπεῖν ἡ γλυκύτης τῆς φυσιογνωμίας της παράδοχλονμένη μετ' τὴν συνήθη τοῦ καθάραιεν καὶ ἀγριότητος· ὁ χαρακτήρ της ἐφαίνετο βασιλικός, πλήρης θλιψέως καὶ συντριβῆς· τὰ χεῖλη της ἠμίκλειστα, τὸ στήθος της πεπιεσμένον τέλος πάντων, πρόγμα τὸ ὅποιον μ' ἐφάνη ἀπὸς αὐτόν, ἐπειδὴ τὸ ἐγκρίζα ἀπίστευτον, δύο δάκρυα . . . δύο ἀθόνα δάκρυα ἔρριπον ἀπὸ τὰ ὄμματα τῆς ἀμαλάτου γυναικὸς τοῦτης! . . . Τὴν παρεστῶσαν ἐν σωπῇ πρὸ τικόν λεπτῶν, ὥς ἀκούω νὰ φωνάζῃ τὰς ἐπομέας λέξεις: «*Ἥραστον!* . . . Ἥραστον!» . . . τὴν μητέρα της! . . . Ἀποκόθεν μετὰ πλεί-

στέρας προσοχής . . . ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην μεταξύ αὐτῆς καὶ τοῦ νεώτου τινὸς μουρμουρισμοῦ τῶν χειλέων τῆς ἄλλης . . . διακρίνω εἰμὴ τ' ὅσα μὰν . . . κυρία Ἀρμάκη προφερθὲν ἐντὸς ἐνὸς στεναγμοῦ.

— Μετενόει καθ' ὕπνον ὅτι ἐξύβρισε τὴν μητέρα σου.

— Αὐτὰ ἐσυμπέραναι κ' ἐγὼ . . . καὶ διὰ τοῦτο φέρθην πρὸς αὐτὴν μὲ ὀλιγωτέραν αὐστηρότητα. ἡ χειροδοξίαν οἰκτρὰν ἐρεθίζομένη ἠθέλησεν αὐτῇ ἐνὸς τῶν συντρέφων τῆς νῆς κάμῃ ἐπιδείξιν τῆς φυσικῆς βαρότητας τῆς . . . ἀλλὰ καθ' ὕπνου βλέπετε μετὰ

— Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν σὰς ἀπέδειξε τι περὶ μεταμελείας τῆς;

— Τίποτε, πάλιν ἡ αὐτὴ. Μολοντούτο, κυρία σὰς βεβαιῶ ὅτι δὲν ὑπάρχει πρᾶγμα νὰ διαθέτῃ τὸν θρωπὸν πρὸς τὴν εὐσπλαγγνίαν ὅσον αἱ ταιαῦται παρὰ ῥήσεις. Ἰβμαι πεπεισμένη, ἴσως εἶναι καὶ σπᾶτη, ὅτι καὶ ὕπνον αἱ ταλαίπωροι αὐταὶ γυναῖκες βελτιοῦνται, ἢ μὲν ὅλον αἱ αὐταὶ μὲν εἶναι πάντοτε, ἀλλὰ περιορισμέναι ἐαυτὰς καὶ μὴ εὖσαι εἰς θέσιν νὰ κάμωσιν ἐπιδείξιν νόστιμον ἄλλων, συναισθάνονται τὴν ἀδικίαν τῶν. Ἐκ τῶν ὅλων συμπεραίνω ὅτι τὰ πλάσματα ταῦτα εἶναι γένει ὀλιγώτερον κακὰ παρ' ὅσον φιλοτιμοῦνται νὰ εὐδαιμονοῦνται καὶ ἐκ ταύτης ὁρμημένη τῆς ἀρχῆς, ἐπέχει πολλάκις νὰ βελτιώσῃ ὅπως οὖν ἔθελεν διὰ τὰ ὅσα ἄλλως ἤθελε ἀπελπισθῇ.

Ἡ κυρία Δ' Ἀρβίλλ δὲν ἠδύνατο νὰ κρύψῃ τὴν ἐκπληξίν της ὅτι ἀπῆλτα τοσαύτην εὐδουλίαν καὶ βαθύνειαν τὴν μὲν μ' αἰσθήματα τοσοῦτον φιλάθροισιν, εἰς μίαν ἀσκήσειον ἐφορῶν γυναικῶν τῆς ἀπωλείας.

— Ἀλλὰ, κυρία μου, μεγάλη πρέπει νὰ ᾔηται ἡ κατερίξ σας, ὑπέλαβεν ἡ Κλημεντία, μεγάλη ἡ ἀρετὴ αὐτῆς διὰ νὰ μὴν ὀπισθοδρομῇτε ἐνώπιον ἐσθίου τοῦ ὁποῦτον παρέχει τοσοῦτον σπάνιος ευχαριστίας.

— Ἡ συναίσθησις τοῦ ὅτι ἐκπληροῖ τις ἐν καθήκον
ποτηρίζει καὶ ἐνθαρρύνει, σὰς βεβαιῶ· ἐπομένως ἐνίστη
τὴν ἐλπίδα καὶ γλυκύνει τὴν ἀνταρραβὴν διὰ τῆς ἐπι-
φάνειας τινῶν ἀκαλύπτων παραδείγματός χάριν,
ἐκτίσαστε φῶς τὴν ἀμυδρὴν εἰς μίαν ψυχὴν τὴν ὁπείαν
φιμώετε διὰ τοῦ σκοτεινῆς! . . .

— Ἔστω, κυρία· σπάνια εἶναι αἱ γυναῖκες ὡσάν τὴν
γενεάν σου.

— Ὅχι, σὰς βεβαιῶ· αὐτὰ τὰ ὅποια ἤκούσατε τὰ ἐκ-
κρηνοῦσι καὶ ἄλλαι εἶλω, μάλιστα νοσηρονέστερα καὶ ἐπιτυ-
χότερα ἀπ' ἐμέ . . . Μία ἀπὸ τῶν ἐφόρων τοῦ ἄλλου τμή-
ματος, ἥτις ἐπιστάται εἰς τὰς ἐπὶ διαφόροις ἐγαλήμασι
κατηγορουμένης, ἤθελε σὰς προξενήσει πολὺ μεγαλῆτέραν
χαριστησίαν διὰ τῆς ὁμιλίας της . . . Μ' ἐδιηγεῖτο σήμε-
ρον τὸ πρῶτον περὶ νέας τινὲς κατηγορουμένης ἐπὶ παιδο-
τονίᾳ. Ποτὲ δὲν ἤκουσα ιστορίαν συμπαθεστέαν . . . Ὁ
πῶς αὐτῆς τῆς δυστυχῆς, λιθογλύφος τὸ ἐπάγγελμα,
μικρῶτατος ἄνθρωπος, ἐχάσεν τὰς φρένας του ἅμα ἤκουσε
τὴν ἀτιμίαν τῆς θυγατρὸς του· εἰκάζει τις ἐκ τῆς περι-
φρᾶς τῆς νέας, ὅτι ἀβλιέστεροι τῶν γονέων της πένητες
ἐν ὑπὴρξαν ἐπὶ γῆς· κατοικοῦσι, λέγει, εἰς ἓν ἐλεεινὸν
κατάφυτον, εἰς τὴν ὁδὸν Τέμπλου.

— Εἰς τὴν ὁδὸν Τέμπλου! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Δ'· Ἀρ-
χὴν ἐλθόντος καὶ πῶς ὀνομάζεται αὐτὸς ὁ λιθογλύφος;

— Ἡ θυγάτηρ του ὀνομάζεται Λουίζα Μορέλ . . .

— Αὐτὸς εἶναι . . .

— Ἦτον ὑπερέτερος εἰς ἓν ἀξιολύστον ἄνθρωπον,
Κ. Τέμπλου φερόμενον, συμβολαιογράφον.

— Μοῦ εὐστύχεον αὐτὴν τὴν δυστυχῆ οἰκογένειαν, εἰ-
ς ἣν ἡ Κλημεντία ἐρυθμῶσα· ἀλλὰ δὲν ἤξευρα τὰς νέας
τῆς συμφοράς της . . . Καὶ λοιπὸν, ἡ Λουίζα Μορέλ;

— Λέγει ὅτι εἶναι κῶμα· ὁμνύει ὅτι τὸ τέκνον της ἦτο
κῶμα . . . καὶ φαίνεται ὅτι οἱ γονεῖς της εἶχον τὴν παι-

θῶ τῆς ἀληθείας. Ἀφοῦ, κυρία μαρκεσία, ἐνδιαφέρεσθε τὴν οἰκογένειάν της, ἂν εὐχρηστῆσθε νὰ τὴν ἰδῇτε στιγμὴν, αὐτὴ σας ἢ καλωσύνη ἤθελε τὴν παρρησίῃ.

— Μάλιστα, νὰ τὴν ἰδῶ. Θὰ ἔχω δύο ἐδῶ πελάται ἀντὶ μιᾶς. . . τὴν Λουίζαν Μορέλ καὶ τὴν Κελαϊδῆσ . . . ἐπειδὴ τὰ ὅσα μὲ εἶπετε, περὶ ταύτης μάλιστα νεάνιδος, εἰς πολλὴν μὲ κινῶν συμπάθειαν. . . Ἄλλο ποιητέον διὰ ν' ἀπολαύσω τὴν ἐλευθερίαν της;

— Διὰ τῶν σχέσεων τὰς ὑποίας ἔχετε ἀναμφιβόλως κυρία μαρκεσία, σὰς εἶν' εὐνοιώτατον νὰ τὴν ἐξάσεται τεῦθεν, καὶ ταχέως μάλιστα· τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπὸ θέλησιν τοῦ ἀστυνέμου. . . Δύο λόγους νὰ τὸν ἀναφύγει τελειώνει. Ἄλλ' ἐμακρύνθην τοῦ προκειμένου· σὰς εἶπε περὶ τῶν παρατηρήσεών μου ἐπὶ τοῦ ὕπνου τῶν δεσφωδων μας. Βλέπω τὴν Κελαϊδῆσ ῥην ὅταν κοιμᾶται· φοβοῦμαι πολὺ μήπως εἰς τὴν καρδίαν αὐτῆς τῆς ὑπάρχει καὶ ἄλλη λύπη παρεκτός ἐκείνης τοῦ ὅτι ἐξώκειλεν εἰς κακὴν ὁδόν. Ἴσως πάλιν ἀπατώμαι, ἀλλὰ μὲ φαίνεται ὅτι ἡ κόρη αὐτὴ ἀπομακρυνθεῖσα, ἀγνοῶ διὰ τὴν περιστάσεως, ἀπὸ τὴν κακοήθειαν ἐκείνων τοὺς ὑποὺς συναναστρέφετο, συνέλαβεν ἴσως. . . κανένα τίμιον ἔρωτα. . . ὅστις ἀποτελεῖ καὶ τὴν εὐδαιμονίαν της καὶ τὴν ψὴν της ἐνταυτῷ. . .

— Καὶ πόθεν ὑποθέτετε τοῦτο;

— Ἡ ἐπιμονὴ σιωπῇ τὴν ὁποίαν φυλάττει ὅταν ἐρωτῶμεν ποῦ διήγαγε τοὺς τρεῖς μῆνας οἵτινες διέτρεξε μετὰ τὴν ἀναχώρησίν της ἀπὸ τὴν Παλαιάν Χώραν, κάμνει νὰ συμπεραίνω ὅτι αὐτὴ φοβεῖται μὴ τύχη καὶ ἀαζήτησιν ἐκεῖνοι οἵτινες τῇ ἐπρόσφεραν ἀσυλὸν αὐτῷ τῷ διόσῳ.

— Καὶ διατί τάχα νὰ φοβῆται τὸ τοιοῦτον;

— Ἴσως διότι θ' ἀναγκασθῇ τότε νὰ τοὺς φανερώσῃ.

ὅτι ὑπῆρξεν ἡ εἰς τὸ παρελθὸν διαγωγή της, τὴν ὁποίαν
 οὐκ ἔγνωσεν.

— Τρόντι, ἡ χωρική αὐτὴ ἐνδυμασία της . . .

— Ἐν ἄλλῳ ἀκέρῃ, τὸ ὅποιον ἐστρεψώσεν ἐπὶ πλέον
 τὴν ὑπερφίαλτον μου. Ἀναβαίνω γὰρ τὸ ἐσπέρως νὰ ἐπιθεω-
 ρῶ τὰ ὑπὸ πτερὰ, καὶ πλῆττω εἰς τὴν κλίνην της Κε-
 λαϊδῆστας· ἐκοιμᾶτο βαθέως· τὸ ἀνάπαλιν τῶν ἄλλων
 ἀποκρινόμενων, ἡ μὲν αὐτῆς ἦτο χαλκήναι καὶ ἰλαρὰ· τὰ
 ἄλλα της ἔαθ' ἀμαλῆα ἐξεγύνοντο συγκεχυμένα ἐπὶ
 τὴν ἀσπίδα καὶ τῶν ὤμων της. ἔλας τὰς δύο της μι-
 νύχτας ἐσταυρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους της, ὥσαν ν'
 ἐκτετακτομένην προσευχόμενῃ. Παρετήρουν ἀπὸ τικίων στιγ-
 μῶν μετὰ συντριβῆς πολλῆς τὴν ἀγγελικὴν μορφήν, ὅτε
 ἡ αὐτὴ τῆ φωνῇ, καὶ μετ' ὅσον λυπηρὸν καὶ περιπαθὲς . . .
 ἔφερον ἐν ὄνμα . . .

— Καὶ τί ὄνομα;

— Μετὰ τινα στιγμήν, ἡ κυρία Αρμάνδη ἐπανελάβε σπου-
 δῶς·

— Μολονότι θεωρῶ ὡς ἱερὸν πᾶν ὅ,τι καθ' ὑπνον αὐτῶν
 ἦτο πρὸς τὸ νὰ ἐπιφέρεστε καλὸν εἰς τὴν δυστυχῆ
 τὴν προθυμία σας μετ' ὅσον, κυρία μου, τὸ (ἀγρὸς νὰ
 διακοινώσω τὸ μυστικὸν τοῦτο . . . Τ' ὄνομα τὸ ὅ-
 τι ἐπρόφερον ἦτο Ροδόλφος.

— Ροδόλφος! ἀνέκραξεν ἡ Δ' Ἀρβίλλη ἐθελήσασα
 πρὸς ἡμέραν. Ἐπειτα, σκεφθεῖσα ὅτι ἦτον ἀδύνατον ὁ
 ὅτι δούξ Γερμανοὶ νὰ ἔχη σχέσιν τινὰ μετὰ τοῦ Ρο-
 δόλφου της πτωχῆς Κελαϊδῆστας, εἶπεν εἰς τὴν ἔφορον,
 ἔδειξε θαυμασμὸν ὅτι ἠπόρησεν ἡ μαρκεσία·

— ἠπόρησα, κυρία μου, ὅταν ἤκουσα τ' ὄνομα τοῦτο,
 ὅτι ἔχω ἓνα συγγενὴ ὅστις φέρει τὸ αὐτό· ἀλλ' οἱ
 τῆς Κελαϊδῆστας ταύτης λόγοι σας μεγάλως με
 εἰς περιέργειαν νὰ τὴν ἴδω καὶ προσωπικῶς . . .

— Μάλιστα, μάλιστα νὰ εἶς τὴν φέρει ἀμέσως ἐπὶ τὴν βέροισαν

Καὶ ἴδια καὶ διὰ τὴν Λουίζαν Μορέλ, τὴν ὁποίαν εἶ-
 ρες τὸ ἄλλο τμήμα τῆς φιλακῆς.

— Μεγάλως θὰ μὲ υποχρεώσετε, κυρία, ἀπὸ τὴν
 ἡ Δ' Ἀρβύλλα καὶ ἔμεινε μόνη.

— Περσέδοξον, εἶπε, τὴν ἐντύπωσιν μ' ἐπρόξενον
 ὄνομα Ροδόλφος . . . Ἀληθινά, εἶμαι τρελλή! μὲν
 ἐκείνου κ' ἐνὸς τοιούτου πλάγματος ὁποῖα σχέσει
 ναίται νὰ ὑπάρξουν; — Καὶ μετὰ τινος σιγῆς ἡ μα-
 ρία ἐπρόσθεσεν — Εἴχε δίκαιον! πόσον αὐτὰ ὅλα ἐν-
 φέρουν! . . . πόσον ὑψώνεται καὶ ὁ νοῦς καὶ ἡ καρ-
 διὰ τοῦ ἀνθρώπου ὅστις ἐπασχολεῖ αὐτὰ εἰς παράνοια πρᾶ-
 ματα! . . . Καθὼς λέγει, τῶνται, σὲ φαίνεται ὅτι
 χεῖς ὀλίγον τῆς Θεῆς Προνοίας συντάχων τοὺς ἀν-
 συνδρομῆς . . . Καὶ ἔπειτα αἱ τοιαῦται ἐπισκέψεις
 ἓνα κόσμον τὸν ὁποῖον οὐδὲ φανταζόμεθα ποτέ, ἐν-
 τὸσον θέλητρον . . . τὸσον διασκέδατον, ὡς συν-
 τὸ λέγει κ' ἐκεῖνος! Ὅποια μυθιστορία ἤθελε μοι
 ταῦτα τοιαῦτα, τερπνὰς συγκινήσεις, ἢ εἴτε διεγείρει
 σον τὴν περιέργειάν μου; . . . Αὐτὴ, παραδείγματός
 ριν, ἡ πτωχὴ Κελαιδήστρα, ἰδὲ ἐκ τῶν λόγων τοῦ ὁπο-
 ἦκουσα περὶ αὐτῆς πόσον ἀξία μοι παρίσταται συμπαθεῖς.
 Καὶ ἡ ἐφορὰ δὲν πρέτει ν' ἀπατάται φαίνεται πολὺ
 μὲν γυνή. Καὶ ἡ ἄλλη πάλιν . . . ἡ παλαιώτερος κόρη
 λιθαγλύφου . . . τὸν ὁποῖον ὁ πρίγκιψ ἐδοκίμησε τοσον
 γενναίως ἐν ὀνόματί μου! . . . Αὐστηχεῖς ἄνθρωποι!
 τῶν ἡ πενία παρέτχεν εἰς αὐτὸν τὴν πρόφασιν . . . καὶ
 τῶς ἐλυτρώθη ἀπὸ τῆς κατασχύνης, ἀπὸ θάνατον ἴσως
 δι' ἐνὸς ψεύδους ὑποκριτικοῦ. Ἡ ἀπάτη αὕτη εἶναι βέ-
 εἰς τὴν ψυχὴν μου, ἀλλὰ θέλω τὴν ἀντιπληρώσει δι' ἐν-
 γεσιῶν . . . Πόσον εἶναι γλυκὺ τὸ νὰ πράττῃ τις κα-
 τὰς εὐγενεῖς συμβουλὰς τοῦ Ροδόλφου! . . . τὸ νὰ
 ὑπακούῃ τις εἶναι ταῦτόν τοῦ νὰ τὸν ἀγαπᾷ! . . . Ὡ-
 αἰσθάνομαι καὶ ἀγαλλίω διὰ τὴν ἡμετέραν πνοὴν τοῦ ἡμετέρου

καὶ γυναικοποιεῖ τὴν νέαν ζωὴν τὴν ὁποίαν ἐνεφύσησεν ἐν
 μοίᾳ πρὸς παρηγορίαν τῶν πασχόντων . . . μίαν ἁπατὸς
 καθάναται ἀγαλλίασιν δι' αὐτοῦ μόνου ἐνεργοῦσα, ἄλλας
 παρὰ τὰς αὐτοῦ ιδέας μὴ ἔχουσα . . . ἐπειδὴ τὸν ἀγαπῶ . .
 ναί, τὸν ἀγαπῶ ! πλὴν δὲν θέλει ποτὲ μάθει τὸ αἰώ-
 νιον τῆς ζωῆς μου πάθος αὐτό . .

Ἐνθ' ἡ κυρία Δ' Ἀρβίλλ περιμένει τὴν Κελαϊδίστραν,
 καὶ ἐξηγήσωμεν τὸν ἀναγνώστην μεταξὺ τῶν φυλακισμέ-
 νων γυναικῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

ΤΟ ΒΟΥΝΟ Τ' ΑΓΙΟΥ ΓΙΑΝΝΙΟΥ.

Εἰς τὸ ὠρολόγιον τῆς φυλακῆς τοῦ Λαζάρου ἐσήμαινον
 ὡς ὅρα.

Τὸ πρὸ τινῶν ἡμερῶν ψυχὸς εἶχε διαδεχθῇ ἑαρινὴ σχε-
 τὴν χλιαρότης· αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἀντενακλῶντο ἐν-
 τὸς τοῦ ὕδατος μεγάλης πνὸς τετραγώνου δεξαμενῆς, ἐ-
 λούτης περὶ τὰ χεῖλη πλάκας πετρίνας, καὶ ἐν τῷ μέσῳ
 κειμένης μιᾶς μεγάλης αὐλῆς δεινροφύτου, ἥτις ἐπερι-
 κλειότο ἀπὸ μελανοειδεῖς ὑψηλοῦς τοίχους, ἀπὸ πολυ-
 κροῦ διατρυπημένα καγκελιωτὰ παράθυρα· ἐντὸς τῆς
 ἐνταῦθα ταύτης περιοχῆς, χρησιμευούσης ὡς τόπος πε-
 ντάτου εἰς τὰς φυλακισμένας, ὑπῆρχον τῆδε καθεῖσε κα-
 τὰ τὰ ξύλινα. Εἰς τὸν ἦχον κώδωνος ἀναγγεῖλαντος
 τὴν ὥραν τῆς ψυχαγωγίας, αἱ δεσμοτιδεῖς ἐξώρμησαν
 μετὰ θορύβου πολλοῦ ἀπὸ παχεῖάν τινα θύραν με στενὸν
 αὐτῆς θυρίδιον, ἡ ὁποία ταῖς ἡνοίχθη. Αἱ γυναῖκες
 (ΤΟΜΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ)

αὐται, ὁμοιοσχημῶς ὅλοι ἐνδεσμένοι, ἐφόρουν κεκρυμμένους μαύρους εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ μακρὰ ἐπανωφρεμένα ἀπὸ χονδρὸν τι μάλλινον ὑφασμα χροῦματος κινέου, ζώνην διὰ σιδηρᾶς συνηρησμένην πορπικῆς. Ἐβλεπας ἐν διακοσίαις πόρνας καταδικασμένας ὅλας ἐπὶ παραβάσεων τῶν ἰδικῶν διαταγμάτων αὐτὰ διέπρουν καὶ ἐξαιρούσαν αὐτάς τοῦ κοινοῦ νόμου. Ἐκ πρώτης ὄψεως δὲν ἐθιώρειται ἐπ' αὐτῶν ἰδιαίτερον οὐδέν· ἀλλ' αἱ τὰς ἐξήταζεν αὐτὰς βέστερον, ἀνεκάλυπτεν εἰς ὅλων σχεδὸν τὰς φυσιογνωμίας τὰ σχεδὸν ἀνεξέλεπτα στίγματα τῆς κακίας, ἢ μὲν τὸν τῆς κτηνωδίας ἢ γενεᾶς ἢ ἀμάθειας καὶ ἢ πενίας. Εἰς τὴν θεὰν ἐνὲς συλλόγου ἐξ ἀποπλανημένων τοιοῦτων πλασματῶν δὲν δύναται τις νὰ μὴ σκεφθῇ μετὰ θλίψεως ὅτι πολλὰ ἐξ αὐτῶν ὑπῆρχον διὰ τοια τοῦλάχιστον καὶ μὴν ἀμόλυντα καὶ τίμια. Ταῦτα δὲ λέγομεν, ἐπειδὴ καὶ μέγα μέρος ἐξηχειώθησαν καὶ διαφθάρησαν, ὅχι μόνον ἀπὸ τῆς νεκρᾶς ἡλικίας, ἀλλ' ἀπὸ τῆς τρυφιστοῦς καὶ κτηνωδίας . . . ἀλλ' ἀπὸ τῆς γενήσεως, εἰ ἐξέρτιν εἰπεῖν, ἀπὸ παρακατιόντες θέλομεν ἢ ἢ . . .

Ἀπορεῖ τις λοιπὸν ἐν τῇ περὶ τούτων θλίψει αὐτῶν τοῦτος συνδυασμὸς ὀλεθρίων ἀπορριμῶν ἠνεγκεν αὐτόθι ἐκείνας τῶν δυστήνων τῶντων, ὅσαι ἐγνωρίσαν μίαν στιγμὴν τὴν αἰδῶ καὶ τὴν σεμνότητά.

Πρὸς τὴν ἀμάρταν ταύτην τοσαῦτοι ὁδηγοῦσιν ὀχεταί . . .

Σπένναι ἐπιπίπτουσιν εἰς τὴν ἀσωτείαν χάριν τῆς ἀσωτείας· ἀλλ' ἡ ἐγκατάλειψις, τὰ κακὰ παραδείγματα, διὰ στραμμένη τις ἀνατροφή, ἢ πεῖνα πρὸ πάντων, ταῦτα φέρουσι τὰς τοσαύτας δυστυχεῖς εἰς τὴν ἀπώλειαν· ἐπειδὴ αἱ πτωχαὶ μόναι κλάζεις πληρώνουσιν εἰς τὸν ἐξευγενισμόν τὸν δασμὸν αὐτὸν τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς.

Ὅταν αἱ φυλαχισμέναι ἐξώρμησαν τρέχουσιν καὶ κραυγάζουσιν εἰς τὸν αὐλῶνα, διέκρινέ τις εὐκόλως ὅτι δύνανται

το μόνον ἡ χαρὰ τοῦ ὅτι ἐτελείωσαν τὴν ἐργασίαν των
 τὰς τὰς κατέστησεν οὕτω θρομβώδεις. Ἀφοῦ ὅλαι ἐξῆλ-
 θεν ἐκ τῆς θύρας ἐσχημάτισαν κύκλον περὶ κακοσχήμου
 πλάσματος, τὸ ὅποιον ἤρχισαν νὰ ἐμπαίξωσι. Τὸ
 πλάσμα τοῦτο ἦτο κοντὴ τις γυνὴ τεσσαρακονταετῆς πε-
 πηγυ, χονδρὴ, συμπεπιεσμένη, παράμορφος, τὸν λαμὸν
 διασπένον ἐχούσα μετὰ τὸν δύο της ὤμων καὶ τούτων
 ὡσίων. Τὴν εἶχαν ἀφαιρέσει τὸν κεκρύφαλον, καὶ τὰ
 ὦμῳ αὐτῆς τῆς ξανθῆς, ἡ μᾶλλον κίτρινοειδῆ, συμπεριπλεγ-
 ῖνα, ἀνώμαλα, ἔχοντ' ἑνὸς καὶ τρίχας ψυχρὰς, ἐκάλυπτον
 τὴν χαμηλὴν καὶ βλακώδεις μέτωπόν της. Ἐφόρει καὶ αὕτῃ
 τὰς ἄλλας τὸ κυανοὺν ἐπανωφόριον καὶ ὑπὸ τὸν δεξιὸν
 της βραχίονα ἐκράτει μικρὴν δάμα κεκαλυμμένην διὰ πα-
 λαιμικανδῆλου πλινθιατοῦ, κατατρυπημένου. Ἐπροσπάθει
 νὰ διὰ τοῦ ἀριστεροῦ της ἀγκύρας ν' ἀντικρούη τὰς κατ'
 αὐτῆς ἀπευθυνομένας προσδόχας. Τὸ πρόσωπον τῆς δυστή-
 νου αὐτῆς γυναικὸς ἦτο γελοιοδέστατον ἀλλὰ καὶ οἰκτρὸν
 παντασθῆτε μίαν ἀκτῆ μορφήν, ἐπιμήκη ἐν σχήματι ῥυγ-
 χυτοῦ, ῥυτιδωμένην, βυρσοδεψημένην, ῥυπαράν, γαιώδη τὸ
 χροῖμα, διατρυπημένην ἀπὸ δύο ῥώθινων καὶ δύο μικροὺς
 ῥωθιλοὺς κοκκίνοὺς, συμπεριεσταλμένους, ἀνευ ὀμματο-
 κλάδων. Τώρα μὲν δι' ἀπειλῶν, τώρα δὲ δι' ἱκεσιῶν ἐπρα-
 σάθει ν' ἀποφύγῃ τοὺς πειρασμοὺς τῶν ἄλλων ἀλλ' ἐκεῖ-
 ναι ἐγγέλων ἔτι πλέον καὶ εἰς τὰς ἀπειλὰς της καὶ εἰς
 τὰς ἱκεσίας της.

Ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο τὸ παίγνιον τῶν ἐπιλοίπων. Δὲν ἔ-
 πρεπε μολονταῦτα νὰ τὴν ἐνοχλῶσιν οὕτω, διὰ μίαν αἰ-
 τίαν τοῦλάχιστον . . . ἦσαν ἐγκυοὶ ἡ δυστυχῆς. Ἀλλ' ἡ
 δυσμορφία της, ἡ εὐχθριὰ της, καὶ ἡ ἔξις ἣν ἔλαβαν τοῦ
 νὰ τὴν θεωρῶσιν ὡς ἐν θῆμα εἰς τὸν γενικὸν περιγέγων
 ἀπειρωμένον, ἀποκαθίστων τὰς διωκτοῖας της ἀνιλέους, μ'
 ὦλον τὸ πρὸς τὰς ἐγκύους σύνθετες σέβας των.

Μεταξὺ τῶν πλέον ἀκρατήτων ἐχθρῶν τῆς Βουκοῦ Βερούσις

ἀγίου Γεωργίου (τοιούτον ὄνομα ἔφερεν ἡ ἐμπαιζομένη διεκρίνετο ἡ Λύκαινα.

Ἡ Λύκαινα ἦτο μία νέα ὑψηλή, εἰκοσταετής, εὐκίνητος ἀρρενωπή ἐχουσα ἀλκὴν, καὶ πρόσωπον ἀρκετὰ κανονικὴν ἢ τραχεῖα μελανὴ τῆς κόμης εἶχε πικρὰ καὶ ἀντακλάσας κοκκίνας· ἡ τοῦ αἵματός τῆς ἐξαίψις κατὰστικτον ἀπέλει τὴν ὄψιν τῆς· γυνούδιόν τι ὑπερέλειπεν ἐσκίαζε τὰ σκώδη χεῖλη τῆς· αἱ κασταναὶ τῆς ὀφρύς συνηλώνοντο ὡς ῥάνω τῶν ὑποξάνθων μεγάλων τῆς ὀρθαλμῶν, εὐτραχεῖ καὶ πυκναί. Διατί δ' ἐπωνομάσθη Λύκαινα; Εἶχεν αὖτε ἡ νέα εἰς τὴν παράστασιν τῆς φυσιογνωμίας τῆς ὀργῆς κόντι καὶ ἄγριον καὶ θηριώδες· μίαν συνήθη διασταλὴν ἦτις, ἐν ὥρᾳ θυμοῦ τῆς, κατέστυρεν ὑπερμέτρως τὸ καὶ μάλιστα χεῖλός τῆς.

Ἡ μορφὴ τῆς μολοντοῦτο προεδήλου μᾶλλον θρόνον καὶ αὐθάδειαν παρά ὁμότητα· ἐν λόγῳ, ἐσωμπεραίνετο ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο φυλοθήτης μᾶλλον παρὰ καλὴ φύσεως, καὶ ὅτι εἶχεν ἴσως τὴν ἐπιδεκτικότητά ἀγαθῆς τινος αἰσθημάτων, ὡς εἶπε καὶ ἡ ἑφορὸς πρὸς τὴν Δ' ἐβίβλιν.

— Καλὲ Θεέ μου! καλὲ τί ταῖς ἑκαμα· τώρα καὶ τυραννοῦν τόσον! ἀνέκραζεν ἡ Βουνὸ τ' ἀγίου Γεωργίου ἀμυνομένη. Διατί ὅλοι χύνεσθ' ἐπάνω μου; . . .

— Διότι οὕτως εὐχαριστοῦμεθα.

— Διότι εἰς ἄλλο δὲν εἶσαι καλὴ παρὰ νὰ σὲ τυραννοῦμεν . . .

— Εἶναι ἡ μόνη χάρις σου.

— Κύτταξε τὴν μούρη σου, καὶ θά ἰδῇς ἂν ἔχωμε δικαίον ἢ ὄχι.

— Αἶ, καλὰ, φθάνει πλέον· μ' ἐτυραννήτετε ἀρκετὰ . . .

— Δὲν σ' ἀρῆνομεν, ἂν δὲν μᾶς εἴπῃς διατί σὲ λέγομεν Βουνὸ τ' ἀγίου Γεωργίου. Βιβλιοθήκη Βεροῦσας

- Ναί, ναί! πῶς σοῦ ἐκόλλησεν αὐτὸ τ' ὄνομα;
- Καὶ δὲν σᾶς τὸ εἶπα χίλιαις φοραῖς; ἤγαποῦσα τὸν παλαιὸν στρατιώτην ὁποῦ τὸν ἔλεγαν αὐτῷ, ἐπειδὴ ἐπαγγέθη εἰς τὸν πόλεμον τοῦ Βουνοῦ τ' ἁγίου Γεαννίου. αὐτὸς ἐκόλλησεν ἀπὸ τότε τ' ὄνομα. Εὐχαριστήθητε τώρα;
- Πότε θὰ σᾶς τὸ ἐξαναλέγω!
- Ἄν σοῦ ὠμοιάξῃ, προκατειμένος θὰ ἦταν ὁ στρατιώτης σου!
- Θὰ ἦταν κἀνένανς ἀπὸμαχος, κολοβωμένος ἀνέμπος . . .
- Ὁ ῥιπὸς φαγωμένος ἀπὸ τὰ βόλια.
- Πόσα ῥάτια εἶχεν ἀπὸ ἡαλί;
- Καὶ πόσαις μύταις ἀπὸ τερεκὲς;
- Διὰ νὰ σὲ ὀρεχθῇ, πρέπει νὰ εἶχε δύο ποδάρια καὶ χέρια ὀλιγώτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους . . . θὰ ἦταν τυφλὸς καὶ κωφός . . .
- Εἶμαι ἀσχημὴ, τὸ ξεύρω· εἶμαι τέρας ἀσχημίας, λέγετε ὅτι θέλετε, ὅμως μὴ με κτυπᾶτε μόνον αὐτὸ σὰς παρακαλῶ.
- Τί ἔχεις μέσα εἰς αὐτὸ τὸ κορμύδεμα; εἶπεν ἡ Λύκαινα.
- Ναί! . . . τρώντι! . . . τί ἔχει ἐκεῖ μέσα;
- Νὰ μᾶς τὰ δείξῃ!
- Νὰ ἰδοῦμεν, νὰ ἰδοῦμεν!
- ὦ! μὴ, σᾶς παρακαλῶ! . . . ἀνέκραξεν ἡ ταλαίφροτος σφίγγουσα ὅσον ἡδύνατο τὸ δέμα ἐκεῖνο ὑπὸ τῶν μαχλονά της.
- Νὰ τῆς τὸ πᾶρωμεν . . .
- Ναί, ἄρπαξέ της το, Λύκαινα!
- Τί κακία, θεέ μου, τί κακία! . . . Ἀφήστετε, χρειασιαίς μου, αὐτὸ τὸ πράγμα . . . ἀφήστετε . . .
- Τί πράγμα εἶναι, νὰ ἰδοῦμεν.
- Αἶ, νὰ . . . ἤρχισα νὰ βιάμαι ὀλίγα μωροῦδάκια

διὰ τὸ παιδί μου . . . ἦρα μερικά κουρέλια παραπεταμένα ἐδῶ κ' ἐκεῖ . . . τὰ ἐμάζευσα ἦταν διόλου ἀχρηστά.

— ὦ! τὰ μωρουδιακά τοῦ μικροῦ Βουνοῦ τ' ἀγίου Γιαννίου! Αὐτὰ δὲ θὰ εἶναι νὰ γελάσῃ κανεὶς!

— Νὰ ἰδοῦμεν!!! Τὰ μωρουδιακά! . . . τὰ μωρουδιακά!

— ὦ . . . ἐπῆρε τὸν ἑξαμὸν ἐπάνω εἰς τὸ μικρὸν σάλακι τῆς φύλακός μας . . . ἄφροντα, ὦ! . . .

— Νὰ τα, νὰ τα τὰ μωρουδιακά! ἀνεφώνησεν ἡ καίνα ἀρπάσασα τὸ δέμα ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Βουνοῦ ἀγίου Γιαννίου.

Τὸ σχεδὸν ῥακόεν μανδύγιον ἐξεσχίσθη πλησιονὴν τμημάτων ἀπὸ ὑφάσματα πάσης χροῖας διεσπάρησαν τὴν αὐλὴν καὶ κατεπατήθησαν ἀπὸ τὰς φυλακισμέναις ὑψηλοφώνως μυκτηριζούσαις καὶ καγχαζούσαις.

— Οὐ! τί παλαιόπανα! — Ἐμπορεῖ κανεὶς νὰ γράψῃ ἓνα ἐργαστήρι κουρελάδικο! — Νὰ τε διὰ φυτίλια! Τὶ κουρελαρία! . . . — Καὶ ῥάπτονται ποτὲ αὐτὰ πράγματα! . . . — ὦ χρειασθῇ περισσότερη κλωστή παρὰ τὸ πανὶ ὅπου θὰ ῥαφθῇ. — ὦ φαίνονται ὡς ἀντικείμενα! — Νὰ, ἔπαρέ τα τώρα, τὰ κουρέλια σου. Βουνό τ' ἀγίου Γιαννίου!

— Τὶ κακία, Θεέ μου! τί κακία! ἀνέκραζεν ἡ αὐτὴ γυνὴ τρέχουσα τῇδε κακεῖσε διὰ ν' ἀρπάξῃ τὰ παντὰ μ' ὅλας τὰς ὀθήσεις τὰς ὁποίας ὑπέφερε συνάζουσά τας. — Ἐγὼ ποτὲ δὲν ἔλαμα κακὸν κἀνενός, ἐπρόσθεσε κλωστή σου! ἐγὼ διὰ νὰ μ' ἀφήνουν ἡσυχὴν ταῖς εἰπα καὶ ὡς δούλαν των νὰ μ' ἔχουν, νὰ ταῖς δίδω τὸ ἥμισυ μέρους τῆς τροφῆς μου, μολονότι, ὁ Θεὸς τὸ γνωρίζει, ὅτι περὶ αὐταῖς τὸ αὐτὸ καὶ πάλιν τὸ αὐτό. . . Τὶ νὰ κάμω πόνον διὰ νὰ μ' εὐπλάγχθῃτε; αἱ; δὲν με λέτε τί κάμω; . . . Τοῦλάχιστον τὸ παιδί ὅπου ἔχω εἰς σπλάγχνα μου δὲν λιπεύομαι! ὦκα νὰ ἦσθε, πάλιν

καυτέραν ἡμερότητα ἤθελε νὰ ἔχετε! . . . Ἐκαμα τό-
σον κόπον νὰ μαζεύσω αὐτὰ τὰ κομμάτια! Ἀρῇ πῶς θὰ
πάρω τὸ λοιπὸν τὰ σπάργανα τοῦ παιδιοῦ μου, ἀφοῦ δὲν
ἔχω χρήματα διὰ ν' ἀγοράσω πανί; Βλάπτω κανένα δι-
κόναξά αὐτὰ τὰ κουρέλια, ἀφοῦ εἶναι πράγματα ἀπερί-
εστα, ἀφοῦ δὲν τὰ θέλει πλέον κανείς; . . . — Ἄλλ' αἰ-
τιώσω, ἡ Βουνὸν τ' ἁγίου Γιαννιοῦ ἀνέκραξε μὲ φωνὴν ἐλ-
πίδος. — Ἄ! ἔλα σὺ, Κελαϊδῆστρα μου . . . ἔλα, μάτια
. . . Ἰδὲ τί μ' ἔκαμαν . . . ὁμίλησέ ταις σὺ . . . ἐσένα
ἀκούουν . . . ἐσένα σὲ ἀγαποῦν ὅλοι τῶν, καθὼς μισοῦν

Τελευταία πασῶν μείνισα ἡ Κελαϊδῆστρα εἰσέρχετο
εἰς τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὸν αὐτῶνα. Ἐφύρει δὲ καί
αὐτὴ ὡς τὰς ἄλλας τὸ κυανοῦν φῶρεμα, τὸ μελανὸν κε-
φαλαῖον, πλὴν καὶ μ' ὅλα ταῦτα τὰ πενιχρὰ ἦτο περι-
τρίβη. Ἀφ' οὗτου ἀντηράσθη ἀπὸ τὴν ἑπαυλὶν τοῦ Βου-
νίου (καὶ τὰ περὶ τὴν ἀρπαγὴν ταύτην θέλομεν διε-
λθεῖν βραδύτερον) μεγάλη μεταβολὴ ἐπῆλθεν εἰς τὸ πρό-
σωπόν της· ἡ πρότερον ῥοδιῶσα ὀλίγον ὠχρότης αὐτοῦ
ἐπεβλήθη εἰς ὅψιν τινὰ ἀλαμπῇ ὡς τὴν τοῦ ἀλαδάστρου·
ἐπιστοιγισμένη της εἶχε τινα σκυθρωπότητα ἀξιοπρεπῆ.
Μαριάνθη συνηθάνετο ὅτι τὸ ὑποφέρειν γενναίως τὰς
ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ ἐξίλασμοῦ εἶναι ταῦτόν σχεδὸν τοῦ
ἐκείνου.

— Δὲν ταῖς ὁμιλεῖς, Κελαϊδῆστρα, νὰ μὲ ἀφήσουν,
ἐπέλαβεν ἡ Βουνὸν τ' ἁγίου Γιαννιοῦ ἐπικαλουμένη τὴν
ἐκείνην· ἰδὲ πῶς παρασύρουν εἰς τὰ χῶματα ἕσα μὲ
κόπον ἐσύνεξα διὰ ν' ἀρχίσω τὰ σπάργανα τοῦ
παιδιοῦ μου. . . Τί καταλαβαίνουν μὲ αὐτὸ ὁποῦ κάμνουν;
Ἡ Μαριάνθη δὲν εἶπε λέξιν, ἀλλ' ἤρχισε καὶ αὐτὴ νὰ
ἐκείνη ἐν πρὸς ἐν, ἀπὸ τοὺς πόδας τῶν φυλαχισμένων,
ὅσα βράχη εὗρισκε . . . Μία τῶν δεσμοτιδῶν ἐκράτει
κακίαν ὑπὸ τὴν ἐμμάδα της φασκίαν τινὰ ἀπὸ χαν-

ἄρσενον στακτόχρουν· ἡ Μαριάνθη λοιπόν, καθὼς ἐσκυμμένη, ἀνῆγειρε πρὸς τὴν γυναῖκα ταύτην τὸ γοητικὸν τῆς βλέμματος καὶ τὴν εἶπε μὲ τὴν γλυκεῖάν της φωνήν — Σὰς παρακαλῶ, ἀφήστετέ με το, χάριν αὐτῆς ταλαιπώρου, ἥτις κλαίει...

Ἡ δεσμώτις παρενέρισε τὸν πόδα της...

Ἡ φασκία ἐσώθη καθὼς καὶ ὅλα σχεδὸν τ' ἄλλα φέρεται· ἡ Κελαϊδῆστρα ἠδυνήθη κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον λάβῃ, ὑπὸ τὴν κατωχὴν της ἐν πρὸς ἐν. Τὴν ἔμενεν εἰς τὴν λυτρώσῃ μικρὰν τινα καλύπτραν νεπιακὴν, τὴν ὅπου δύο φυλακισμένοι διεφιλονέκουν γελῶσαι τίς πρῶτον τὴν κατὰσχῃ. Ἡ Μαριάνθη ταῖς εἶπεν — Ἐλάτε, δότες τὴν τῆς κακομοίρας... εἶναι κρῖμα...

— Ναὶ νὰ τῆς τὴν δώσωμεν θελομεν!... Μωρὴ εἶν' αὐτό; κάμμις κούκλας σκουφάκι θὰ γενῇ! ἰδὲ σεῖς εὐμορριά! ἕνα κομμάτι παλὶ στακτερό με κεντήματα ἀπὸ κλωσταῖς πράσιναις καὶ μαύραις, καὶ ἀπὸ μέσα στὸ ματόπανο!

Τρόντι, ἦσαν ἀκριβοῦς τοιαύτη ἡ καλύπτρα ἐκείνη· ἡ περιγραφή της ἐπρόξενησε γενικὸν ἀλαλαγμὸν καὶ ἀνελυτῆτους γελῶτας.

— Γελάτε, ὅσον θέλετε, ἀλλὰ δότε μοῦ τὴν, ἔλεγε τὸ Βουνὸ τ' ἁγίου Γιαννιοῦ· μὴ τὴν λασπίώσετε καὶ αὐτὴν τὸ αὐλάκι ὡσὰν τ' ἄλλα... Νὰ μοῦ συμπαῖς, Κελαϊδῆστρα μου, ὅπου ἔγινε αἰτία κ' ἐλέρωσες τώρα τὰ χεῖρά σου — ἐπρόσθεσεν ἡ ἀθλία ἔγκυος μ' εὐγνώμονα φωνήν.

— Δότε μὲ το ἐμένα τὸ σκουφάκι τῆς κούκλας! εἶπε ἡ Λύκαινα· καὶ ἀπαρπάσασα τὴν καλύπτραν τὴν αὐτὴν διὰ τῆς χειρὸς της ὡς τρόπαιον.

— Σὲ παρακαλῶ, δός με το, εἶπεν ἡ Κελαϊδῆστρα.

— Ὅχι, ἐπειδὴ τὸ δίδεις εἰς τὸ Βουνὸ τ' ἁγίου Γιαννιοῦ!

— Βέβαιον, καὶ θὰ τῆς τὸ δώσω!

— Δὲν μὲ ξεφορτιώνεσαι . . . ἓνα τέτοιο κουρελόπανο !

— Καυρελόπανο, ἐπειδὴ μήπως ἔχει καὶ κανένα καλύτερον ἢ πτωχὴ, διὰ νὰ δέσῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ μικροῦ σου! ... Ἔλα, Λύκαινα! σὺ τώρα ἔπρεπε νὰ τὴν εὐσπλαγ-
μισθῇς εἶπε θλιβερῶς ἡ Μαριάνθη τείνουσα τὴν χεῖρα πρὸς τὴν καλύπτραν.

— "Οχι, όχι, δὲν σὲ τὸ δίδω! ἐπανελάβε βρεβάρω
Λύκαινα. Τί τάχα; ἐπειδὴ εἶσαι ἡ ἀδυνάτωτέρα ἐδῶ
ἐγώ, πρέπει πλέον ὅ, τι αγαπᾷς νὰ κάμνωμεν;... "Ἐχε
καὶ κομμάτι διάκρισιν!

— Πίλεες νά ἤμην ἡ δυνατωτέρα διὰ νά σέ ἀναγκάσω
μου κάμνης ὅ, τι ἀγαπῶ; . . . καί τότε ποῖον μισθόν
Πίλεες νά ἔχῃς! . . . ἐκεῖνος ἔχει μισθόν, ὅστις ὑποχωρεῖ
τοὺς ἀδυνατωτέρους του, — ἀπάντησεν ἡ Κελαϊδίστρα
ἐν ἡμῖσι μετ' αὐτῶν πλῆρες χάριτος.

— Δὲν ἐξεύρω ἐγὼ τέτοια... Θέλεις πάλιν νὰ μένης εἰς τὰ νερά σου μὲ τὴν φωνίτσα σου τὴν γλυκερά... σου τὸ δίδω καὶ πῆγαινε!

— "Ἐλα καλὸς τύχη . . . μὴ γίνεσαι κακὴ . . .

— "Αφῆσέ με, σὲ λέγω, ἥσυχῃ, μὲ σκοτίζεις . . .

— Σὲ παρακαλῶ! . . .

— 1070 —

— Σὲ παρακαλῶ !

— "Α, άκουσε νά σ' είπῶ ἓνα λόγον! . . . είπα ὄχι...

4! — ανέκραξε παρωργισμένη ἡ Λύκαινα.

— Τώρα δὲν ἵπὴν εὐσπλαγχνίζεσαι τὴν δυστυχῆ!

την πῶς κλαίει . . . ἰδὲ ! . . .

— Καὶ πῶς κλαίει; τί με κόπτει ἐμένα! . . . Ἄς
εὐθυμάνῃ . . . εἶναι τὸ παιγνίδι μας . . . πρέπει νὰ τὰ
παύω . . .

— Τρώντι . . . τρώντι . . . δὲν ἔπρεπε νὰ τῆς τὰ
ώσωμεν τὰ κουρελόπανά της, ἐμουρυσύριζον αἱ διευρώτι-
ες, ἐκ τοῦ παραδείγματός τῆς Λύκαινας παρασυρόμε-

ναι. — Νά τὴν τυραννήσωμεν . . . ἔπρεπεν

— Ὠραῖα ! νά τὴν τυραννήσετε ! εἶπεν ἡ Μα-
μετά πικρίας. Βέβαια, εἶναι τὸ παγκνίδι σας . . .
νά τὰ ὑποφέρει ὅλα . . . Οἱ στεναγμοὶ τῆς σᾶς καὶ
νά γελάτε . . . ἀμὴ πῶς ἀλλέως θὰ περάσετε τὴν
σας ! . . . Νά τὴν ἀφήσετε καὶ εἰς τὸν τόπον, δὲν πρὸς
ἀγνη νά ἐκβάλῃ ἀπὸ τὸ στόμα τῆς . . . Καλὰ καὶ
Λύκαινα . . . αὐτὸ τὸ θέλει ὁ Θεός ! . . . Ἡ πτωχὴ
δὲν κάμνει κἀνενὸς κακόν, δὲν ἐμπορεῖ τελείως νά πα-
τισταθῇ, εἶναι μόνη καὶ σεῖς τόσαι . . . διὰ τοῦτο ἐπὶ
ὅλοι κατεπάνω τῆς . . . εὐγὲ ! αὐτὸ εἶναι ἀνδρεῖον
εἶναι γενναῖον, ἀληθινά !

— Λοιπὸν ἡμεῖς εἴμεθα ἀνδρες ! ἀνέκραγεν ἡ
καινα κυριευθεῖσα ἀπὸ τὸ θυμῶδες τοῦ χαρακτήρος
καὶ τὸν πρὸς πᾶσαν ἀντιλογίαν ἐρεθισμὸν τῆς —
νανδραῖς λοιπὸν εἴμεθα ἡμεῖς ; . . . ἐπανελάθει ἐπὶ τὸ
λον παροργιζομένη.

Ἐκεῖ, ἤρχισαν ψιθυρισμοὶ τινες κατὰ τῆς Κελο-
πτρας. Αἱ ἐξυβρισθεῖσαι δεσποτιδες ἐπλησίασαν καὶ
ριεκύκλωσαν αὐτὴν μετὰ κραυγῶν, λησιμονοῦσαι τὴν
παῖον εἶχεν ἕως τότε ἐπ' αὐτῶν ἐπιρροήν, ἢ μᾶλλον
νακτοῦσαι δι' αὐτὴν ταύτην τὴν ἐπιρροήν τῆς νεάνιδος.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ, νά μᾶς λέγῃ ἀναιδραῖς ;

— Καὶ τί εἶν' αὐτὴ νά μᾶς ὑβρίζει !

— Μήπως εἶναι τίποτε καλλίτερό μας ;

— Διὰ τὸ θάρρος ὅπου τῆς εἰδύσαμεν θέλει νά μᾶς
ἐολλικεύσῃ !

— Εἶδες ἐκεῖ ! νά μᾶς προστάζῃ ! . . .

— Ναί, ξέρεις, θὰ τὴν ἐρωτήσωμεν ἂν θέλωμεν
ψῆσωμεν καὶ ψάρι ἐπάνω εἰς τὴν ῥάχι τοῦ Βουνοῦ
γίου Γιαννίου ;

— Τώρα δὲ πρέπει νά τὴν κοπανίσωμεν καλλίτερον
τοῦ ἔχει καὶ τὴν ὑπερασπίζονται ἡ Βέροιας

— Ἐλθ, Βουνό, ἐτοίμαζε τὴν ῥάχι σου λάβε μία!...
 ὅστις ἐξ αὐτῶν καταβιδάσασα ἐπὶ τῆς πτωχῆς ἐγκόρου
 Μίαν.

— Καὶ ἀνέβη μία φορὰ φυτρώσης ἐκεῖ ὅπου δὲν σὲ
 αἰρουν, Κελαϊδήστρα θὰ ταῖς φᾶς καὶ σὺ ταῖς ἴδιαις.

— Ναί... ναί!

— Σταθῆτε! ἀνέβραξεν ἡ Λύκκινα· πρόπει ἡ Κελαϊ-
 ἡστρα νὰ μᾶς πάρῃ τώρα συγχώρησιν ὅπου μᾶς εἶπεν
 ἀνδραῖς! Γράντι... ἀντὴν ἀφίναμεν νὰ τρέχῃ, ἤθε-
 λῇ νὰ σὺ σιγὰ σιγὰ νὰ μᾶς ἐκδάρῃ καὶ τὸ πετοὶ τῆς ῥά-
 χης μας... Τὴ ζωντόβολα ὅπου ἤμεθα... νὰ μὴν τὸ
 πορασθοῦμεν τώρα τόσαις ἡμέραις! — Νὰ μᾶς πάρῃ συγ-
 χώρησιν! — Γονατιστή! — Μὲ τὰ δύο γόνατα! — Ἡ
 ἀφίναμεν καὶ εἰς αὐτὴν καθῶς ἐκάμαμεν εἰς τὸ Βουνό. —
 Γονάτισε, ὀλίγωρα, γονάτισε! — Εἴμεθα ἡμεῖς ἀναν-
 δραῖς, ἔ; — Ἄ! εἴμεθα ἀνδραῖς! εἰπέ το πάλιν νὰ σε
 ἴδω!

Ἀπὸ τὰς μανιώδεις ἐκφωνήσεις ταύτας δὲν ἐδείλιασεν
 Μαριάνθη παντελῶς. Ἀφῆκε νὰ παρέλθῃ ἡ θύελλα καὶ
 ὅταν εἶδεν ὅτι ἠδύνατο ν' αἰκουσθῇ, ἐπὶ τῶν δεσμοτιδίων
 περιμέρουσα τὸ ἱλαρὸν καὶ μελαγχολικὸν τῆς βλέμμα, ἀπε-
 κινήθη πρὸς τὴν Λύκκιναν, ἥτις ἤρχισε πάλιν νὰ κραυγάζ-
 η. — Τόλμησε ἀν σοῦ βαστᾷ νὰ ἐπαναλάβῃς ὅτ' εἴμεθα
 ἀνδραῖς!

— Σεῖς; Ὅχι, ὄχι... αὐτὴ ἡ πτωχὴ, τῆς ὁποίας τὰ
 ὑφάρματα κατεξέσχιστε, τὴν ὁποίαν ἐδείρετε, κ' ἐσύρετε
 μέσα εἰς ταῖς ταῖς λάσπαις, αὐτὴ εἶναι ἡ ἀνάνδρος...
 Ἄν τὴν παρκατηρεῖτε πῶς κλαίει, πῶς τρέμει ὅτι σᾶς
 ἐλέπει ἐμπρὸς τῆς; Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀνάνδρος... ἀφοῦ σᾶς
 ἐδεῖται!

Ἀρίστη ἐπινόησις! Ἄν ἡ Μαριάνθη ἐπεκαλεῖτο τὴν
 ἀκαχοσύνην, τὸ καθῆκον, πρὸς τὸ νὰ καταπραῖνῃ τὴν με-
 τὰν καὶ κτηνώδη καρδίαν τῆς Βουνού, ἐχθρὰν τῶν δεσμοτιδίων.

δων, δὲν ἤθελεν εἰσακουσθῆ· Ἀλλὰ τὰς ἐξαμφεν ἀπει-
θούσας εἰς τὸ αἰσθημα ἐκεῖνο τῆς φυσικῆς γενναιοφυ-
ῆτις πώποτε δὲν σθενύεται ὀλοσχερῶς, οὐδ' εἰς
πλέον διαπορμένης φυγᾶς. Ἡ Λύκαινα καὶ αἱ σύντροφοί
τῆς ἐγόγγυζον ἀκόμη, ἀλλὰ κατὰ βάθος ἡσθάνοντο ἐαυ-
τὰν ἀνάνδρους.

Ἡ Μαριάνθη ὁμῶς δὲν ὑψοχριστήθη εἰς τὸν πρῶτον
τὸν θείαμβον, ἀλλ' ἐξηκολούθησε νὰ λέγῃ·

— Τὸ ἐρμαιόν σας δὲν εἶναι ἄξιον εὐσπλαγχνίας,
γετε· ἀλλὰ συλλογισθῆτε, ἀδελφαί μου, ὅτι τὸ παιδί
ὁποῖον κρατεῖ μέσα της εἶναι ἄξιον αὐτὸ τῆς συμπαθεί-
σας! Στοχάζεσθε τάχα ὅτι δὲν ὑποφέρει καὶ αὐτὸ ἀπὸ
τοῦς πρὸς τὴν μητέρα του δαρμούς σας; Ὅταν αὐτὴ φε-
νάξῃ ἔλεος, δὲν τὸ λέγει διὰ τὸν ἑαυτὸν της . . . πὺ λ-
γει διὰ τὸ παιδί της! Ὅταν σᾶς ζητῇ ὀλίγον ἀπὸ τὸ φε-
μί σας, ἂν σᾶς περισσεύῃ, ἐπειδὴ αὐτὴ πεινᾷ περισσώτερον
ἀπὸ ὅλας μας, δὲν τὸ ζητεῖ διὰ τὸν ἑαυτὸν της . . .
ζητεῖ διὰ τὸ παιδί της! Ὅταν σᾶς παρακαλῇ μὲ τὰ δά-
κρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, νὰ μὴ πειράξετε τὰ παλαιόπαν-
να ὅσα ἐσύναξε μὲ τόσον κόπον, δὲν τὴν μέλει διὰ τὸν
ἑαυτὸν της . . . ἀλλὰ διὰ τὸ παιδί της. Τώρα τὸ μικρὸν
αὐτὸ σκουφάκι ὅπου περιπαίξετε τόσον, βέβαια καὶ εἶναι
διὰ νὰ γελάσῃ ἴσως κανεὶς· στρωματοπάνον ἀπὸ μέσα
δύο κουρέλια ἀπ' ἐξω . . . καὶ ὅμως, ἐνῶ τὸ βλέπω, μὴ
ἐρχεται νὰ κλαύσω, σᾶς βεβαιῶ . . . καὶ ἂς φαίνωμαι·
ἐγὼ ἀξιογέλαστος.

Αἱ φυλακισμέναι δὲν ἐγέλασαν· ἡ Λύκαινα μάλιστα
ἔρριψε βλέμμα λυπηρὸν ἐπὶ τῆς μικρᾶς καλύπτρας ἣν εἰσέ-
τεκεν εἰς χεῖράς της.

— Ἐγὼ γνωρίζω, ἐπανέλαβεν ἡ Μαριάνθη σπογγίζον-
σα τοὺς ὀφθαλμούς της διὰ τοῦ ἀναστρόφου τῆς λευκῆς
καὶ λεπτοφυοῦς της χειρός· γνωρίζω ὅτι δένεισθε κακοί . . .
Τὴν Βουρὸν τ' ἀγίου Γεαννίου τὴν ταρακνέτω ἀπὸ ἐπιθυ-

αὐτοῦ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα σας, ὅχι ἀπὸ σκληρότητα . . .

ὡς λησμονεῖτε ὅτι εἶναι δύο . . . αὐτὴ καὶ τὸ παιδί
της . . . ! "Ἄν τώρα τὸ ἐκράτει εἰς τὰς ἀγκάλας της, ἤθε-
λεν αὐτὸ τὴν ὑπερασπισθῆ ἀπὸ τὰ κυπήματά σας . . .

ὅχι μόνον δὲν ἠθέλετέ τὴν δένει, φοβούμεναι μὴ προξέ-
νιστε κακὸν καὶ εἰς τὸ ταλαίπωρον ἀθῶον, ἀλλὰ καὶ
ἐξαμνην κρύο, ἠθέλετε δόσει εἰς τὴν μητέρα του ὅ,τι
ἐμπορούσατε, διὰ νὰ τὸ σκεπάσῃ ψεύματα, Λύκαινα;

— Βέβαια . . . ἓνα παιδί, καὶ παῖς δὲν τὸ εὐσπλαγ-
χνίζεται ! . . .

— Καὶ ἔχει λόγον !

— "Ἄν τὸ ἐβλεπες ὅτι πεινᾷ, ἀπὸ τὸ στόμα σου δὲν
ἤθελες ἐκβάλλει τὸ φῶμι διὰ νὰ τοῦ δώσης, Λύκαινα ;

— Ναί, καὶ μετὰ πάσης μου χαρᾶς μάλιστα . . .
μήπως ἐγὼ εἶμαι ὀλιγώτερον πονόφρων ἀπὸ τὰς ἄλλας !

— Καὶ τί νομίζεις ; καὶ ἡμεῖς τάχα ! — "Ἐνα ἀθῶον,
τὸ ταλαίπωρο ! — Ποῖος εἶν' ἐκεῖνος ὁ ἀπάθρωνος ὁποῦ
ἤθελε νὰ τοῦ κάμῃ κακὸ ; — "Ἐπρεπε νὰ μὴν ἔχῃ κἀνείς
σπλάγχνα. — Νὰ ᾤν' ἓνα θηρίον ! — "Ἐνα ἐκτρώμα τῆς
φύσεως !

— Δὲν σὰς εἶπα ἐγὼ, ἐπανελάθεν ἡ Μαριάνθη, ὅτε
δένεισθε κακαί ! "Ἐχετε καλὴν ψυχὴν τὸ μόνον σας σφάλ-
μα εἶναι, ὅτι δὲν συλλογεῖσθε ὅτι ἡ Βουνὸ τ' ἀγίου Γιαν-
νου, ἀντὶ τώρα νὰ κρατῇ τὸ παιδί της εἰς τὰς ἀγκάλας
της . . . διὰ νὰ σὰς κινήσῃ εἰς οἶκτον . . . τὸ κρατεῖ μέσα
εἰς τὰ σπλάγχνα της . . . Ἰδοὺ ὅλη ὅλη ἡ αἰτία.

— "Ὅλη ὅλη ἡ αἰτία ; ὑπέλαβεν ἡ Λύκαινα ἔνθους
ὅχι δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ αἰτία ὅλη ὅλη. "Ἐχεις δίκαιον, Κε-
λαϊδίστρα, ἡμεῖθα ἀνάνδραις ἡμεῖς . . . καὶ ἡ ἀνδρεία εἶ-
σαι σὺ, ἥτις ἐτόλμης καὶ μᾶς τὸ εἶπες . . . καὶ ἡ ἀν-
δρεία εἶσαι σὺ, ἥτις ἀφ' οὗ μᾶς τὸ εἶπες δὲν ἐδειλίσας παν-
τελῶς. Τὰ βλέπεις τώρα ; . . . ὡς λέγωμεν ἡμεῖς καὶ αἱ
φλυαροῦμεν ἐναντιούμεναι εἰς τὸ ὅτε νὰ εἶσαι σὺ ἡμεῖς

μας . . . ὅποιος δὲν τὸ βλέπει εἶναι ἀνάητος . . . Ἐγὼ
 ζομαι ὅπου τὸ ἀναγνωρίζω τοῦτο . . . ἀλλ' ἡ ἀλήθεια
 εἶναι ἀλήθεια! Ἀκόμη ἐπταίσαμεν καὶ εἰς ἐσὲ, ἐνῷ ἐφ'
 νης τόσον γενναία!

— Τῶντι μέγα θάρρος ἔπρεπε νὰ ἔχη αὐτὴ ἡ ξανθὴ
 κόρη, διὰ νὰ μᾶς κτυπήσῃ τοιοῦτοτρόπως κατὰ πρόσωπον
 τὴν ἀλήθειαν.

— ὦ! εἶδες, εἶδες τὰ γαλανὰ τῆς ὄμματα, τὰ γλυ-
 κύτατα, τὰ γλυκύτατα, ὅταν ἔχουν ἓνα παράπονον νὰ
 εἰποῦν . . .

— Πῶς γίνονται ὥσάν δύο μικρά λεονταράκια! δύο
 ζωγρά! . . .

— Ἡ πτωχὴ τὸ Βουνὸ τ' ἁγίου Γεωργίου! λαμπρά
 ἄς ἀνάψῃ!

— Εἶδες! εἶδες! νὰ τὴν κτυποῦμεν, ἐνῷ ἐκτυπούσα-
 μεν τὸ παιδί της!

— Νὰ μὴν τὸ συλλογισθοῦμεν πόσαις ὅπου εἴμεθα!

— Τῶντι νὰ μὴν τὸ στοχασθοῦμεν!

— Ἡ Κελαϊδῆστρα ὅμως ὅλα τὰ στοχάζεται.

— Καὶ νὰ δερνωμεν ἓνα παιδί . . . τί φρίκη!

Τοῦ χυδαίου λαοῦ τὰ πάθη εἶναι τὸ εὐμεταβλητότερον
 τῶν πραγμάτων· οὐδὲν ὑπάρχει αἰφνιδιώτερον καὶ ταχύ-
 τερον τῆς παλινβουλίας τοῦ ἐκ τοῦ κακοῦ πρὸς τὸ καλὸν
 καὶ ἐκ τοῦ καλοῦ πρὸς τὸ κακόν. Ἰδῆτε, ὀλίγοι ἀπλοὶ
 καὶ οἰκτείρμονες λόγοι τῆς Μαριάνθης ὅποιαν ἄμεσον ἀπε-
 τέλεσαν ἀντίδρασιν ἐπ' ὠφελείᾳ τῆς Βουνοῦ, κλαιούσῃ
 ἀπὸ κατάνυξιν. Ὅλων αἱ καρδίαι ἐκάμφθησαν, ἐπειδὴ
 ὡς εἴπομεν, τὸ μητρικὸν αἰσθημα μεγάλως ἰσχύει πορ-
 αῦταις ταῖς ἀθλίαις γυναῖξιν.

Αἰφνιδίως ἡ Λυκαῖνα ὁρμητικὴ καὶ ἐξτρυμμένη εἰς κάθη-
 τι, λαμβάνει τὴν μικρὰν καλύπτραν ἣν ἐκράτει εἰς χεῖρας
 της, σχηματίζει δι' αὐτῆς εἶδος βαλαντιίου, σκαλίζει εἰς
 τὸν κόλπον της, ἐξάγει εὐκταστικὰ τὴν ῥίπτει ἐντὸς τῆς

καλύπτρας, καὶ κράζει παρουσιάζουσα εἰς τὰς ἄλλας.

— Βάλλω εἴκοσι σολδία διὰ νὰ χρησιμεύσουν πρὸς ἀγορὰν σπαργάνων διὰ τὸ μικρὸ Βουνό τ' ἁγίου Γιαννιοῦ. Τὰ κόπτορεν ἔπειτα καὶ τὰ ράπτιμεν μόναι μας διὰ νὰ μὴν ἐξοδευθῇ τίποτε διὰ τὰ ραπτικά.

— Ναί! . . . ναί! . . . — Τῶνόντι! . . . νὰ βάλωμεν κάθε μία! . . .

— Ἐξαίρετα!

— Λαμπρά ἰδέα!

— Τὴν ταλαίπωρη!

— Εἶναι ἀσχημη, τέρας . . . ἀλλ' εἶναι μητέρα ὡσάν ὅλας τὰς μητέρας!

— Καλὰ τὸ εἶπεν ἡ Κελαϊδήστρα· εἶναι νὰ κλαῖη κάνεις μόνον νὰ στοχασθῇ αὐτὰ τὰ παλαιοκούρελα ὅπου εἶχε μαζεύσει διὰ μορυδιακά.

— Ἐγὼ βάλλω δέκα σολδία.

— Τριάντα ἐγώ.

— Ἐγὼ εἴκοσι.

— Ἐγὼ τέσσαρα . . . , ἀλλὰ δὲν ἔχω.

— Ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτε . . . ὅμως πωλῶ τὸ αὐρινό μου φαγητό καὶ τὰ χρήματά τὰ καταθέτω μὲ τὰ ἰδικά σας . . . Ποῖος τὸ ἀγοράζει;

— Τὸ ἀγοράζω ἐγὼ, εἶπεν ἡ Λύκαινα· νὰ ἄλλα δέκα σολδία δι' ἐσένα . . . καὶ κράτησε καὶ τὸ φαγητό σου· νὰ τῆς κάμωμεν τοῦ Βουνοῦ τ' ἁγίου Γιαννιοῦ σπάργανα διὰ βασιλόπουλο.

Πῶς νὰ παραστήσωμεν τὴν ἐκπλήξιν τὴν χαρὰν τῆς Βαυνοῦ! τὸ σατυρικόν καὶ δυσειδές τῆς πρόσωπον, τὸ κάθυγρον ἀπὸ δάκρυα, κατέστη γλυκὺ σχεδόν. Πικτινὸ βόλει ἐπ' αὐτοῦ ἡ εὐγνωμοσύνη μὲ τὴν ἀγαλλίασιν ἡνωμένη.

Καὶ ἡ Μαριάνθη ἐπίσης ἠγάλλετο, μολονότι, ὅταν ἡ Λύκαινα ἐπαρουσίασε καὶ εἰς αὐτὴν τὴν καλύπτραν, ἡναγ-

κάσθη ἡ νεᾶνις νὰ εἴπῃ.

— Χρήματα ἐγὼ δὲν ἔχω . . . ὅμως ἐργάζομαι
θελήσετε διὰ τὰ σπάργανα . . .

— "Ὁ μικρὲ μου τοῦ παραδείσου ἄγγελε, ἀνέκραζ' ἔγκυος γυνὴ πίπτουσα εἰς τὰ γόνατα τῆς Κελαϊδῆστρας καὶ προσπαθοῦσα νὰ λάβῃ τὴν χεῖρά της διὰ νὰ τὴν ταπλῇ. Τί καλὸν εἶδες ἀπ' ἐμὲ καὶ τόσῃ μου ἐδὲν εὐσπλαγχνίαν . . . τί καλὸν εἶδον καὶ αἱ καλαὶ αὐταὶ ἀπ' ἐμὲ καὶ τόσαν μ' ἐπόνεσαν; Καλὲ Θεέ μου, αὐτὸν μου! . . . καλὲ, σπάργανα διὰ τὸ παιδί μου, σπάργανα καλὰ, ἀληθινὰ σπάργανα! . . . Εἴμαι ἐξυπνὴ ἐγὼ τὰ βλέπω αὐτὰ τὰ πράγματα! . . . ἐγὼ θὰ τρελλαθῶ παιδί μου, θὰ τρελλαθῶ . . . Ἐγὼ, ὅπου μίαν στιγμὴν ἀρχήτερά ἦμουν ὁ μάρτυρας ὅλου τοῦ κόσμου . . . μίαν στιγμὴν μέσα . . . μ' ἓνα λόγον ὅπου ταῖς εἶπες . . . μετὰ τὴν τρυφεράν σου ἀγγελικὴν φωνὴν . . . νὰ τὰς μετὰ στρέψῃς ἀμέσως ἀπὸ τὸ κακὸν εἰς τὸ καλόν . . . ὅλα τώρα νὰ μ' ἀγαποῦν! Ἀλλὰ τὰς ἀγαπῶ καὶ ἐγὼ . . . ναι τόσον καλαὶ! . . . δὲν ἔπρεπε ν' ἀδύμωνῳ ὅτι μ' ἐπυραζάν . . . Ἦμουν ἀχάριστὴ ψυχὴ! . . . μοῦ τὰ ἐπύμναν . . . μόνον διὰ νὰ γελοῦν . . . κακὸν δὲν ἤθελάν μοῦ κάμουν . . . ἀλλὰ διὰ τὸ καλόν μου . . . θέλω καλὴν τέραν ἀπόδειξιν!" Ὡ! εἰς τὸν τόπον πλέον νὰ μὲ ἀρσούν ὥχ δὲν θὰ εἰπῶ . . . Με τοῦ φύλλου τὸ πόδιμα ἐβαλὰ ταῖς φωναῖς! . . .

— Ὅγδοῇντα ὀκτὼ φράγκα καὶ ἐπτὰ σολδιὰ ἐμάλυνθησαν, εἶπεν ἡ Λύκαινα ἀπομετρήσασα τὰ συναχθέντα ἅτινα καὶ ἐνέβαλε πάλιν εἰς τὴν καλύπτραν . . . Ποία θὰ γίνῃ ταμίας; Δὲν πρέπει νὰ τὰ δώσωμεν εἰς τὸ Βουνὸν ἁγίου Γεαννίου εἶναι ἀνάστη.

— Ἡ Κελαϊδῆστρα νὰ τὰ φυλάξῃ! ἀνέκραζαν ὁμοφώνως.

— Νὰ σὰς εἰπῶ ἐγὼ, εἶπεν ἡ Μαριάνθη· τὸ καλύτερον μὲ φαίνεται εἶναι νὰ παρακαλέσωμεν τὴν ἐφο-

κυρία Ἀρμάνθη νὰ τὰ ἐπάρῃ ἐκαίνη καὶ νὰ τὰ ἐξοδεύσῃ
εἰς τὰ σπάργανα καθὼς χοιριάζεται. . . αὐτὸ νὰ κάμω-
μεν καὶ τίς ἐξεύρει; ἡ κυρία Ἀρμάνθη θὰ εὐχαριστηθῇ
πολύ ἀπ' αὐτὴν τὴν καλὴν πράξιν. . . καὶ ἴσως θὰ ζή-
τήσῃ νὰ ἐλαττωθῶσιν ἡμέραι τινὲς φυλακῆς εἰς ὅσας ἀπὸ
τῆς εἶναι ἀξιότεραι τοιαύτης χάριτος. Ἀῖ. Λύκαινα, ἐ-
πρόθεσεν ἡ Μαριάνθη λαβοῦσα τὴν σύντροφόν της ἐκ τοῦ
βραχίονος — δὲν εἶσαι τώρα πολὺ πλέον εὐχαριστημένη
παρὰ προτῆτερα. . . ὅπου ἐσκόρπιζες εἰς τὸν ἀέρα τὰ
παλαιόπανα τοῦ Βουνοῦ τ' ἁγίου Γιαννιοῦ;

Πρῶτον ἡ Λύκαινα δὲν ἀπεκρίθη.

Τὸν γενναῖον ζῆλον ὅστις εἶχεν ἐμφυχώσει πρὸς στιγ-
μὴν τοὺς χαρκατηγὰς της τώρα διεδέχετο εἶδος δυσπι-
στίας θηριώδους.

Ἡ Μαριάνθη τὴν παρετῆρει μὲ ἀπορίαν, μηδ' ὅλως ἐν-
νοῦσα πόθεν ἡ ἄμεσος αὐτῇ μεταβολή.

— Κελαϊδῆστρα, νὰ σοῦ εἰπῶ. . . ἔλα μαζί μου μίαν
στιγμὴν, εἶπεν ἡ Λύκαινα μετὰ κατηφείας.

Καὶ ἀποσπασθεῖσα ἐκ τοῦ συλλόγου τῶν δεσμιτιδων,
ἐπὶ τῇ τῆς ἐπιτρόχως τὴν Μαριάνθη πλυσίον τῆς ἐν τῷ
μέσῳ τοῦ αὐλῶνος πετροχείλου δεξαμένης. Ὑπῆρχε δ' ἐ-
κεῖ πλυσίον ἐν ἐδώλιον.

Ἡ Λύκαινα καὶ ἡ Κελαϊδῆστρα ἐκάθισαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΛΥΚΑΙΝΑ ΚΑΙ ΚΕΛΑΙΔΗΙΣΤΡΑ.

Πιστεύομεν ἀδιστακτως ὅτι κυριαρχικοί τινες χαρὰ κτῆρες ἐπιρρόην ἔχουσιν ἐπὶ τοῦ πλήθους καὶ συμπάθει ἐμπνέουσιν εἰς αὐτό, ὥστε δύνανται οὕτω καὶ πρὸς τὸ καλὸν νὰ τὸ διερεθίσωσι καὶ πρὸς τὸ κακόν. Θρασεῖς οἱ μὲν ἐξηγμένοι, ἀχαλίνωτοι, ἐὰν πρὸς τὰ φαῦλα ἀπευθυνθῶσι πάλῃ, διεγείρουσιν αὐτά, ὅπως ὁ λαίλαψ τὸν τῆς θαλάσσης ἀφρόν· ἀλλὰ καθὼς αἱ τριφυαῖαι ὄλαι, οὕτω καὶ αὗται εἶναι ὅσον μανιώδεις τοσαῦτον καὶ ἐρήμεροι· καὶ τὸν διαδέχονται τὰς ὀλεθρίας ταύτας φλεγμονὰς ὑπόκωφαι συναισθησεις ἄχθους, κχεξίας, καὶ ἀντὶ βελτιώσεως ἐσφάλλεται χειροτέρευσις εἰς τὰς πενестέρας τῶν ὑπάρξεων. Ἡ ἄσῃ ἐκείνη, ἡ ἀπόγευσις δηλονότι ἡ διαμένουσα μετὰ τὴν βίαιοπραγίαν, εἶναι πάντοτε πικρά· καὶ ἐπαχθὴς πάντοτε ἢ ἀπὸ τινος ἀκαλασίαν ἀνάγκης.

Τὴν ὀλεθρίαν ταύτην ἐπιρρόην, εἰς τὴν Λύκαιναν προσωποποιήσωμεν, ἀν' ἀγαπᾶτε.

Ἄλλοι πάλιν διοργανισμοί, καὶ αὐτοὶ ὑπάρχουσι σπινώτεροι, ἐπεὶ δὴ τὰ γενναῖα ἐνατέγχματά των ἀπαιτεῖται νὰ γονιμοποιηθῇ ἢ παιδεῖται, ὥστε ν' ἀνυψωθῇ καὶ τὸ πνεῦμα εἰς τὸν βαθμὸν τῆς καρδίας των· ἄλλοι πάλιν λέγομεν, διοργανισμοὶ ἐμπνέουσι τὸ καλόν. Ἡ σωτήριος δύναμις των εἰσέρχεται ὡς γλυκασμός εἰς τὰς ψυχὰς ὅπως αἱ χλιαραὶ τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες εἰσέρχονται εἰς τὰ σώματα καὶ ζωουργοὶν ταῖς μεταδίδουσι θερμὴν . . . ὅπως ἡ δρόσος καλοκαιρινῆς τινος νυκτὸς διαβρέχει τὴν ἀνυδρῆ καὶ καίονσαν γῆν· τριτικὴ Βιβλιοθήκη Βεροῦσας

Τὴν εὐεργετικὴν ταύτην ἐπιφάνειαν εἰς τὴν Μαριάνθη νὰ προσωποποιήσωμεν, ἂν ἀγαπᾶτε.

Χάρις εἰς τὴν καλὴν πράξιν ἣτις ταῖς ἐνεπνεύσθη, αἱ σύντροφοι τῆς Κελαϊδῆστρας εἶχον γνωρίσει τὴν διαβατικὴν γλυκύτητα τῶν αἰσθημάτων τούτων, ἅτινα συνεβλήθη καὶ ἡ Λύκαινα . . . Ἀλλ' αὕτη, διὰ λόγους, τοὺς ὁποίους παρακατιόντες θέλομεν ἐκθέσει, ὥφειλεν ἐν βραχυτέρᾳ ὥρᾳ παρὰ τὰς ἄλλας νὰ διατηρήσῃ τὴν εὐεργετικὴν ταύτην ἐντύπωσιν. Ἐάν τις ἐθαύμασεν ἀκούσας καὶ ἰδὼν τὴν Μαριάνθη, τὴν ποτὲ τοσοῦτον παθητικῶς καὶ περιλύπως ὑποτασσομένην, νὰ πράττῃ καὶ ὁμιλῇ μετὰ ὑφ' ἑαυτὴν καὶ ἐξουσίας, τὸν λέγομεν ὅτι αἱ εὐγενεῖς διδασκαλίαι, τὰς ὁποίας ἔλαβε διατελοῦσα εἰς Βουκεφᾶλ, ἀνέπτυξαν ἐν τάχει τὰς σπανίας διαθέσεις τῆς ἐξαιρέτου ταύτης φύσεως. Ἡ Μαριάνθη κατενόει ὅτι δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ θρηνῇ τις ἐν παρελθόν ἀδιόρθωτον ἀλλὰ, διὰ τὴν ἀποπληθῆ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας, χρεὶα νὰ πράττῃ τὸ καλὸν ἢ νὰ ἐμπνέῃ αὐτὴ εἰς τοὺς ἄλλους.

Εἰπομεν λοιπὸν ὅτι ἡ Λύκαινα εἶχε καθήσει ἐπὶ ξυλίου τινὸς ἐδωλίου πλησίον τῆς Κελαϊδῆστρας. Ὁ προσεγγισμὸς τῶν δύο τούτων νεανίδων ἀλλόκοτον παρεῖχεν ἀντιπαράθεσιν.

Αἱ ὠχραὶ τοῦ χειμερινοῦ ἡλίου ἀκτῖνες ἐπιπτόν ἐπ' αὐτῶν· αἴθριος ὁ οὐρανὸς ἐστίζετο τῇδε καθεῖσε ἀπὸ λευκά τινα καὶ βαμβυκώδη νεφίδια· παῖδρονθόντα τὰ πτηνὰ ἐκ τῆς χλιαρότητος τῆς ἀτμοσφαίρας ἐκελᾶδουν ἐπὶ τῶν μελάνων κλάδων τῶν μεγάλων καστανεῶν τῆς αὐλῆς· δύο ἢ τρία σποργίτια, θρασύτερα τῶν ἄλλων, κατέβησαν νὰ πῶσι καὶ λουσθῶσιν ἐντὸς μικροῦ τινος αὐλακος, ὅθεν διεξέρχεται τὸ ἐκχείλισμα τῆς δεξαμενῆς· βρῦα χλοερὰ ἐπρασίνιζον τ' ἀποτοχίσματα τῶν περὶ τὰ χεῖλη αὐτῆς πλακῶν· εἰς δὲ τὰς διαξέσεις αὐτῶν ἀνεδίδοντο τῇδε καθεῖσε

λόφοι τινές χόρτου καὶ φυτὰ ἐλξινοειδῆ, διασωθέντα τοῦ παγετοῦ. Θέλει φανῇ ἴσως παιδαριώδης ἡ περιγραφή αὐτῆ μιᾶς δεξαμενῆς φυλακῆς, ἀλλὰ τὴν Μαριάνθην δὲν διέφευγεν οὐδεμία τῶν τοιούτων λεπτομερειῶν· τεύχον μίνα ὄμματα προσηλαῦσα ἐπὶ τῆς μικρᾶς ταύτης πρακτικῆς νάδος, καὶ ἐπὶ τοῦ διαυγοῦς ἐκείνου ὕδατος, ὅπου ἀνὰ νεκλᾶτο ἡ κινητὴ λευκότης τῶν ἐπὶ τῆς κυανότητος τῶν ῥοκνοῦ ὁδοιπορουσῶν νεφελῶν . . . ὅπου ἐθλῶντο μετὰ φωτοβόλου κατοπτρισμοῦ αἱ χρυσαῖ ἀκτίνες ὥραιον ἢ λίου . . . ἐνθυμεῖτο στενάζουσα τὰς ἐρασμίας τῆς ἐκείνης ἀγροτικᾶς μεγαλοπρεπείας, τὰς ὁποίας ἐθαύμαζε τοσοῦτον ποιητικῶς, καὶ ὅμως ἐστερῆθη.

— Τί ἤθελες, Λύκαινα, νὰ μὲ εἴπῃς; ἠρώτησεν ἡ Κελαϊδῆστρα τὴν σύντροφον ἥτις, καθημένη πλησίον τῆς σκυθρωπῇ ὑπῆρχε καὶ σιωπηλῇ.

— "Ἀκουσε" καθὼς 'παγαίνει τὸ πρᾶγμα δὲν μὲ ἀρέσει καθόλου· ὑπέλαβεν ἀγρίως πως ἡ Λύκαινα· καὶ νὰ τὸ εὐφίσω οὕτω νὰ τρέχῃ δὲν γίνεται πατέ.

— Τί, Λύκαινα, τί;

— Τί, λέγει! νὰ κόμω ἀπόφασιν νὰ μὴν ὑπακούσω πλέον εἰς τὸν Θεὸν τὸν ἴδιον, ἀν κατεβαίνειν ἀπὸ τὰ σύννεφα, καὶ τώρα νὰ ὑποσκούσω πάλιν εἰς ἐσέ! . . . τί τὸ ἔχεις αὐτὸ τοῦ λόγου σου;

— Πλὴν ἐγὼ ἡ ταλαίπωρη . . .

— Πλὴν ἐσύ ἡ ταλαίπωρη . . . πλὴν δὲν μὲ ἀρέσει αὐτὸ τελείως· καὶ νὰ ὁποῦ σέ τὸ εἶπα . . .

— Τί σ' ἔκαμα ἐγὼ, Λύκαινα;

— Μ' ἔκαμες . . . νὰ δὲν εἶμαι πλέον ἡ αὐτὴ ἀφ' ὅτου ἤλθες σὺ ἐδῶ . . . ὅχι . . . δὲν ἔχω πλέον οὔτε κατὰ δῖαν, οὔτε δύναμιν, οὔτε τολμηρότητα . . .

Διακοπεῖσα δ' ἔπειτα ἡ Λύκαινα ἀνέστυρεν αἰφνιδίως τὴν χειρίδα τῆς ἐσθῆτός της, καὶ δεῖξασα πρὸς τὴν Κελαϊδῆστραν τὸν λευκὸν σῆς βραχίονα, τὸν Βενερωῖδην καὶ

ὑπὸ μελανοῦ κεκαλυμμένον τριχόματός, ἐπαρουσίασεν εἰς αὐτὴν σπιγματισμὸν τινα ἀνεξάλειπτον, παριστῶντα πρὸς τὸ κάτω μέρος τοῦ βραχίονος· αὐτοῦ ἐν ξιφίδιον κυανῶν ἡμιεμπληγμένων εἰς καρδίαν κοκκίαν· ὑπὸ δὲ τὸ ἐμβλημα τοῦτο ἀνεγινώσκοντο τὰ ἐφεξῆς·

ΑΠΟΘΑΝΗΤΩΣΑΝ ΟΙ ΑΝΑΝΔΡΟΙ

ΠΑΠΚΑΡΑΣ.

E. H. Z. ($\dot{\epsilon}\pi\dot{\iota}$ $\zeta\omega\eta\epsilon$)

— Βλέπεις αυτό; ανέκραξεν ἡ Λούκινα.

— Ναί . . . ὦ, σκέπασέ τα' αὐτά ἐγὼ τὰ φοβεύμαι,
εἶπεν ἡ Κελαϊδῆστρα ἀποστρέφουσα τὸ πρῶτον τῆς.

— Ὅταν ὁ Παλητάρης, ὁ ἑραστής μου, ἔγραψεν αὐτὰ
τὰ λόγια ἐπάνω εἰς τὸν βραχίονά μου με μίαν πυροφάνη
βελόνην. Ἀποθανήτωσαν οἱ ἀνδρες! μὴ ἐνόμιζαν ἀν-
δρεῖαν ἂν ἐγνώριζε τώρα πῶς ἡλλάξα μέσα εἰς τρεῖς ἡ-
μέρας, ἤθελεν ἐμπήξει τὸ μαχαίρι του εἰς τὸ στήθος μου,
καθὼς αὐτὸ τὸ σπαθὶ εἶν' ἐμπηγμένον εἰς αὐτὴν τὴν καρ-
δίαν . . . καὶ με κάθε δίκαιον, ἐπειδὴ, βλέπει, τὸ ἔγρα-
ψεν αὐτὸς ἐκεῖ. Ἀποθανήτωσαν οἱ ἀνδρες! καὶ ἐγὼ
τώρα εἶμαι ἀνάνδρος . . .

— Ἄνθρωπος; καὶ τί ἀνθρώπιον ἔκαμες;

— "Ὁλως . . .

— Λοιπὸν μετανοεῖς ὅτι προτιή-τερα συνέλαδες μίαν
ἰδέαν καλὴν;

— Nai.

— "Α! δὲν τὸ πιστεῖω . . .

— Ἐγὼ σὲ λέγω ὅτι μετανόῃ μετανόῃ, ἐπειδὴ βλέ-
πω ὅτι σὺ ἔχεις δυνάμιν καὶ τόσῃν ὥστε ὅλας τὰς
καταπονῆς. Δὲν ἤκουσας τί εἶπε τὸ Θεοῦ τ' ἁγίου Παν-
τοῦ ὅταν ἐγονάτισε . . . καὶ σ' εὐχαριστοῦσε;

— Τί σίπες;

Εἶπεν ὅτι μ' ἔα τίποτε μᾶς γυνήεις ἀπὸ τοῦ κα-
λοῦ αἰς τὸ καλόν, ἀλλ' ἄγε καὶ χυθῶ καὶ πᾶν τὴν πνίξω

ὅταν τὸ ἤκουσα . . . ἐπειδὴ μ' ὅλην τὴν ἐντροπὴν, ὅπου
μᾶς ἔκαμνεν αὐτὸς ὁ λόγος . . . ἦτον ἀληθινός. Ψεύματα
δὲν μᾶς κάμνεις εἰς μίαν στιγμὴν νὰ γινώμεθα ἀπὸ ἀ-
πραις μαύραις! σὲ ἀκούει κἀνείς, θέλγεται σιγὰ σιγὰ .
καὶ καταντᾷ νὰ γίνη ὑποπόδιόν σου· εἶδες . . .

— Ὑποπόδιόν μου . . . ἐπειδὴ ἐδοθήκαες γενναίως
μὴν ταλαίπωρον γυναῖκα;

— Δὲν εἶναι δι' αὐτὸ, ἀνερώνησεν ἡ Λύκαινα μετὰ θυ-
μοῦ· ἐγὼ ἕως τώρα κἀνένα δὲν ἐπροσκύνησα . . . Ἐμὲ
μὲ λέγουσι Λύκαινα, καὶ μὲ λέγουσι καλὰ . . . πόσας γυ-
ναῖκας ἠνάγκασα, ἐγὼ ὅπου βλέπεις, νὰ πέσουν εἰς τὸν
πόδας μου . . . καὶ ἄνδρας ἀκέρη! . . . Καὶ τώρα μὲ
μικρὴ ὥσάν ἐσὲ θέλεις νὰ μὲ καταπονέσῃ . . .

— Ἐγὼ! . . . πῶς;

— Πῶς! Ἐξέρω καὶ ἐγὼ πῶς! . . . Ἐρχεσαι ἐδῶ .
ἀρχίζεις πρῶτα νὰ μ' ἐξυβρίζῃς . . .

— Νὰ σ' ἐξυβρίζω; . . .

— Ναί . . . ἐρωτᾷς ποῖα θέλει τὸ ψωρὶ μου . . .
πακρῖνομαι πρῶτη Ἐγὼ! . . . τὸ Βουνὸ τοῦ ἀγίου Γί-
νιου σου τὸ ζητεῖ ἔπειτα ἀπ' ἐμὲ . . . καὶ προτιμᾷς νὰ
δῶσῃς εἰς ἐκείνην . . . Παρωργισμένη ἐκ τούτου, χύνομαι
κατ' ἐπάνω σου μὲ τὸ μαχαῖρι εἰς χεῖρας . . .

— Σὲ εἶπα ἐγὼ τότε· Ἄν θέλῃς θανάτωσέ με, ὅρ-
νὰ μὴ μὲ τυρανῇς πολὺ . . . ὑπέλαβεν ἡ Κελαϊδὴς
. . . ἰδοὺ ὅλη ὅλη ἡ ὑπόθεσις.

— Ὅλη ὅλη ἡ ὑπόθεσις; . . . ναί, εὐμορφα ὅλη ὅ-
. . . ἀκούεις ἐκεῖ νὰ πέσῃ τὸ μαχαῖρι ἀπὸ τὰς χεῖράς μου
καὶ νὰ σοῦ εἰπῶ ἥμαρτον, μόνον μὲ τὰ δύο σου ἐκεί-
νο λόγια, ἐγὼ ἡ ἐξυβρισθεῖσα ἀπὸ σέ! . . . Εἶναι αὐτὸ πᾶν
πράγμα διὰ νὰ γίνη; . . . Ὅταν τὸ συλλογοῦμαι, σι-
χαίνομαι τὸν ἑαυτόν μου τὸν ἴδιον . . . Ἀμὴ τὸ βρό-
χου ἡλθες ἐδῶ, ὅταν ἐγονάτισες διὰ νὰ προσευχῇ
διατί, ἀντὶ καὶ σέ· πάρε εἰς τὸ γέλωτόν, καὶ ὅλον τὸ ὑπ-

τῆριον νὰ κινήσω κατὰ σοῦ, διατί εἶπα· Ἀφήσατέ την . . .
 κάμνει τὴν προσευχὴν της· πρέπει νὰ τῆς ταιριάζῃ ἡ προ-
 σευχή, καὶ διὰ τοῦτο προσεύχεται . . . Καὶ τὴν ἄλλην
 ἡμέραν, διατί, ἐγὼ καὶ ὅλαι μας, ἐντράπημεν νὰ γυμνω-
 θοῦμεν ἐμπρὸς σου;

— Ξεύρω κ' ἐγὼ, ἀδελφή μου, διατί;

— Νὰ δά! κάμνει καὶ τὸν ἀνέξερσιν! ἐπανέλαβε μὲ εἰ-
 ρωνίαν ἡ δεινὴ αὕτη νέα· δὲν ἤξεύρει . . . Διότι βέβαια
 ἔσπεύζομεναι σὲ εἶπαμεν ὅτ' εἶσαι ἄλλης φύσεως παρὰ
 ἡμᾶς . . . τὸ ἐπίστευσες . . . αὐτὸ ἡ εὐγυνεΐα σου, ὡς
 φαίνεται . . .

— Σὺς εἶπα ἐγὼ ποτὲ ὅτι τὸ ἐπίστευσα;

— Δὲν τὸ λέγεις . . . ὅμως εἶναι ὅλον τὸ ἴδιον ὥσάν
 νὰ τὸ ἔλεγες . . .

— Ἀκουσέ με, σὲ παρακαλῶ . . .

— Δὲν θέλω ν' ἀκούσω τίποτε . . . καὶ νὰ σὲ ἀκούσω
 πειράζομαι καὶ νὰ σὲ βλέπω. Ἔως τὴν καμμίαν εἰς τὸν
 κόσμον δὲν ἐξήλευσα. Αἶ καλὰ! τὴν δύο τρεῖς φορὰς
 εἶδα, καὶ ἐβίβασθην χωρὶς νὰ θέλω . . . παρατήρησα ζωό-
 τητα, ἀνάνδριον! . . . ναί, εἶδα κ' ἐξήλευσα τὴν μορφὴν
 σου αὐτὴν ὅπου φαίνεται ὥσάν τῆς Θεοτόκου Παρθένου
 ἀρχὴ αὐτοῦ σου τὸ γλυκὺ καὶ λυπημένον ὕψος . . . Ναί,
 ἐξήλευσα ἕως καὶ τὰ γαλανὰ σου ὀμμάτια· ἐγὼ ἤτις πάν-
 ποτε ἐμίσησα τὰς ξανθὰς, ὡς μελαγχροινὴ ὅπου εἶμαι . . .
 Καὶ νὰ ἐπιθυμήσω νὰ σοῦ ὠμοιάζω . . . ἐγὼ ἡ Λύκαινα!
 ἐγὼ! . . . Ὅπως ἡμέρας ἀρχήτερα τὸν ἐσκότωνα νὰ μοῦ
 το ἔλεγεν αὐτὸ κἀνείς . . . Τὴν βλέπεις . . . λυπημένη ὡ-
 σάν καμμία ἁγία Μαγδαληνὴ . . . Καλὲ, πράγματα εἰν'
 αὐτά;

— Ἀλλὰ πῶς θέλεις, ἀδελφή μου, νὰ προνοῶ τὴν ἐν-
 τύπωσιν ὅπου σοῦ προξενῶ καὶ ν' ἀλλάξω τὸν ἑαυτὸν
 μου; . . .

— Ἀ . . . ν' ἀλλάξῃ τὸν ἑαυτὸν της . . . Ξεύρω σε.

... Καὶ ὑποκρίνου ὅτι δὲν καταλαμβάνεις τίποτε.

— Καὶ ποῖον κακὸν σκοπὸν ὑποθέτεις νὰ ὑποκρίνῃς;

— Ποῖον δὲν ἤξεύρω· καὶ διὰ τοῦτο μάλιστα τὸ ὅτι δὲν ἐμπροσθὶ νὰ καταλάβω σὲ ὑποπτεύομαι. Ἐγὼ βλέπω ὅτι, πρὶν ἔλθῃς σὺ εἰδῶ, πάντοτε ἡ φαιδρὰ ἤμου· ἡ ἀνέμερος... καὶ τώρα, εἶναι μερικά σου λόγια ὅπου μοῦ κινεῖται τὴν καρδιά... μοῦ γεννοῦν κάτι ὄνειρα, κάτι πράγματα!

— Αὐποῦμαι τῶνόντι ὅτι ἐτάραξα τὴν φαιδρότητά σου καλῇ μου ἀδελφῇ... δὲν ἐνθυμούμαι ὅμως ποτὲ νὰ εἶπα κανένα λόγον...

— Νά τῃ πάλιν... Λόγον λέγει... ἀνέκραξεν ἀκούσινα διακόπτουσα τὴν συντροφὴν τῆς μὲ θυμὸν ὡς ἐνθυμολογίαν— Τὰ καμώματά σου εἶναι μερικαῖς φορές τόσο ἐγγιχτικά, ὥσταν τοὺς λόγους σου!... Εἶσαι μὲ παμπόνηρη!...

— Μὴ συγχίζῃσαι, ἀδελφῇ μου... ἐξηγήσου μοῦ καλύτερα...

— Χθὲς, τὴν ὥραν ὅπου εἰργαζόμεθα, σὲ εἶδα ἐγὼ... ἔρραπτες καὶ εἶχες τὴν κεφαλὴν σου καὶ τοὺς ὀρθαλμούς ἐπάνω εἰς τὸ ῥάψιμον· ἐκεῖ, στάζει ἓνα δάκρυ ἐπάνω εἰς τὸ χέρι σου... Σὺ στέκεις καὶ τὸ παρατηρεῖς ἕως ἓνα λεπτόν... ἔπειτα φέρεις τὸ χέρι εἰς τὰ χεῖλη σου, καὶ φιλεῖς τὸ δάκρυ, ὥσταν τάχα διὰ νὰ τὸ σπογγίσῃς· ψεύματα εἶναι;

— Εἶναι ἀληθές, εἶπεν ἡ Κελαϊδῆστρα ἐρυθριῶσα.

— Θὰ μοῦ εἰπῇς· Καὶ τί εἶν' αὐτό; Τῶνόντι, ὥσταν ποτε φαίνεται... ὅμως ἐκείνην τὴν στιγμὴν τόσον λυπημένην μ' ἐφάνης, τόσον ἀξία δακρύων, ὥστε ἡ ψυχὴ μου ἐπόνεσεν, ἔγινε ἀνω κάτω... Βυχάριστα τὰ νομίζεις τοῦ λόγου σου αὐτὰ τὰ πράγματα; Διὰ βολῆς! ἕως τώρα νὰ μὴ ὥσταν τὴν πέτρα διὰ τὰς ἰδικὰς μου λύπας... ἐφάνησάν μοι μετὰ τοῦτο καλὴς ποτὲ νὰ κλαῖσω... καὶ τώρα...

μοιρίτσα σου τὴν περίλυπην νὰ γὰλῶ τὴν καρδίᾳ μου...
 τὴν ὀφίλω νὰ γίνεσαι ἀνὴρ Ναί, ὦ ἀνδρὶ
 μου, κυρία μου! τὸ καταλαβαίνεις ἡ εὐγενεία σου; Ἐγὼ
 ποὺ ἔχω ἀπέδειξεν ἔχω τώρα τρεῖς ἡμέρας ὅπου δὲν
 μπορῶ νὰ γράψω εἰς τὸν Παλινάρα, τὸν ἔραστήν μου
 ὁ ἄνθρωπος πᾶσον μὲ τύπτει ἡ συνειδήσις δι' αὐτὰ καὶ τὰ
 καὶ τὰ σου . . . Δὲν ἤξεύρω, ἀλλ' ἡ συναναστροφή σου
 νὰ γὰλῶ τὸν χαριεπῆρα . . . ὦ . . . εἰδὼ πῶς νὰ
 εἶναι τέλος . . . θάνατι ἕως αὐτοῦ αἰσθάνεμαι τὸν ἑαυ-
 τὸν κακὰ . . . τὸ καταλαβαίνω . . . Ἐγὼ ἔλθω νὰ βεβαιώ-
 νω ἡμῶν . . . καὶ ὅχι νὰ περιπαίζωμαι μόνη μου . . .
 Εἶπεν λοιπὸν δυσχεροσχημένη ἐναντίον μου!
 Πέδρια καὶ εἰς αὐτὴν εἶσαι ὁ ἀλεθρὸς μου! ἂν ἄρῃνα
 πᾶν γὰρ νὰ ἐξικολουθήσῃ καθὼς ἴσχυται, δύο ἐξ ὁδο-
 ῶν δὲν θὰ πᾶρῃγοντο καὶ ἀντὶ νὰ μὲ λέγουν πλέον
 ἄνθρωπον, ἤθελε νὰ μὲ λέγουν . . . Πύδατον. Ὁ Θεὸς
 ἔσται! ἄς μὴ τὸ ἰδοῦν τὰ ῥάτια τοὺς ποτέ . . . Ἰσα
 μ' ἐπὶ κόπων ὁ Παλινάρας νὰ τὸ ἐλάττωσεν . . . Ἐν
 τῷ ὅρῳ δὲν θέλω πλέον τὴν συναναστροφή σου, κοντό
 νὰ γίνῃ τοῦτο, θὰ ζητήσω τὴν ἄδειαν νὰ μετα-
 τῶ τὸ κρεβάτι μου εἰς ἄλλο ὑπνοκτήριον ἂν αὐτὸ μου
 ἀρνηθῶν, σὰς καταφέρω καὶ ἐγὼ κάμνῃ καλῇ, ὥστε
 εἶναι πάλιν εἰς τὰ νερά μου, καὶ ἄς μὲ βάλουν ἔπειτα
 τὸν εἰρατὴν ἕως νὰ τελειώσῃ ἡ διορία μου, νὰ ἐκβῶ
 εἰδὼ . . . Αὐτὰ εἶχα, Κελαϊδήστρα, νὰ σοῦ εἰπῶ, καὶ
 τοῦτο σ' ἔκραξα παρὰ μίαν.
 Λαβούσα τότε μετὰ δειλίας τὴν χεῖρα τῆς συντρόφου
 ἡ Μαριάμ, ἠτένισεν εἰς αὐτὴν με δυσπιστίαν τινὰ
 ὁρμητικὴν.
 Σὲ βεβαίω, Λύκατα . . . ὅτι αἰσθάνεσαι πρὸς ἐμὲ
 ἀγάπην . . . ὅχι διότι εἶσαι ἀνὴρ, ἀλλὰ διότι εἶ-
 γενναῖα . . . Μάναι οὐ γυναικίλοι, ὦ ἄνθρωποι συμπο-
 εἰς τὰς λύπας τῶν ἄλλων.

— Μήτε γενναϊότης ὑπάρχει αὐτοῦ, μήτε ἀνδρία, βαρβάρως ἢ Λύκαινα· εἶναι ἀνανδρία καθόρα . . . τα, δὲν θέλω ἐγὼ νὰ μὲ λέγῃς ὅτι συμπονῶ . . . αὐτὸν ναι ψεῦμα.

— Δὲν σὲ τὸ λέγω ἄλλην μίαν φορὰν, ὦ ἀγαθὴ ἀδελφὴ· ἀλλ' ἀφοῦ μοῦ ἐδείξες συμπάθειαν . . . συγχωρήτης νὰ σοῦ χρεωστῶ εὐγνωμοσύνην, τοῦλάχιστον.

— Μὲ εἶναι πάντῃ ἀδιάφορον! . . . Ἀπόψε ἐγὼ μεταβῶ εἰς ἄλλο ὑπνωτήριον . . . ἢ θὰ μὲ κουβαλήσῃς ὁλομύναχην εἰς τὴν εἰρκτὴν, εἰς νὰ τελειώσῃς τὸν ῥόσ μου . . .

— Καὶ ἀφοῦ ἐξέλθῃς ἀπ' ἐδῶ ποῦ θὰ ὑπάγεις;

— Ποῦ θὰ ὑπάγω; . . . εἰς τὸ 'σπίτι μου. Θὰ ὑπάω ὁδὸς Λεσχότου. Ἔχω τὸ 'νοικοκυριό μου. Ἀκούειν θὰ ὑπάγω!

— Καὶ ὁ Παλικάρας, εἶπεν ἡ Κελαϊδήστρα, ἤπιε πιζε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν συνομιλίαν ταύτην τοῦ νὰ διααναφέρουσα εἰς τὴν Λύκαινα τ' ὄνομα ψυχῆς περιστοῦ εἰς αὐτήν— θὰ ἔχεις πολλὴν εὐχαρίστησαν νὰ εἶδῃς ἐκ νέου, τὸν ἐραστικόν σου;

— "Οχι, δὲν θὰ ἔχω! . . . ἀπήντησεν αὐτὴ πτωχῶς. "Ὅταν μ' ἐφυλάκισαν, ἐκεῖνος ἦτον εἰς ἀνάρρωσιν μίαν ἀσθένειαν . . . ἓνα κακὸ κρυλὸ γήμα ὁποῦ ἐξ αἰτίας; ὁποῦ πάντοτε δὲν ἐκβαίνειν ἀπὸ τὰ νεφρὰ Δεκαεπτὰ ἡμερῶν καὶ δὲν ἔλειψα ἀπὸ τὸ προσκέφαλον ἐπὶ ὧλητα τὰ ἡμισυ πράγματά μου διὰ νὰ πληρώσῃς ἰατρὸν του, τὰ ἰατρικὰ καὶ ὅλα . . . Ἐμπορῶ νὰ τὸ χηθῶ καὶ τὸ καυχῶμαι . . . ὅτι, ἀν ζῇ πόρρα, εἰς ἐμὲ στεῖ τὴν ζωὴν του . . . Χθὲς ἀκέρη ἦνα φά μίαν λαγιδί· ἐκεῖνον . . . Ἀνοησία· μὴδὲ θεὸς ὑπάρχει μὴδὲ λος . . . ὅμως ἂς ᾔναι· πολλαῖς φοραῖς εἶδαν καλὸν τὰς λαμπάδας ἐπὶ ἀνάπτουν ὑπὲρ ἀνάρρωσεως . . .

— Καὶ ποῦ εἶναι τώρα ὁ ἐραστικὸς σου; τί κάμνει;

— Εἶναι πάντοτε κοντά εἰς τὸ γεφύρι τῶν Ἀσνιέρων, εἰς ἓνα νησί.

— Εἰς ἓνα νησί;

— Ναί, κάθῃ· ἐκεῖ, μαζὶ μὲ τοὺς οἰκέλους του, εἰς ἃ σπιτάκι μεμονωμένον. ἔχει ἀκατάπαυστον πόλεμον εἰς τοὺς ἐπὶ τῆς ἀλυσίδας φυλάκας, καὶ μίαν φοράν νὰ παύσῃ εἰς τὸ μονόξυλόν του, καὶ νὰ ἔγῃ τὸ διπλό του φέκι κοντά του, ὁ πικθολος νὰ ᾄδῃ δὲν τὸν πλησιάζει! —

— Καὶ τί τέχνην κάνει λοιπὸν;

— Ὑπερβαίνει διὰ νυκτός, κρυφίως τῶν φυλάκων· καὶ ἐπειδὴ εἶναι ἀνδρείος ὡσάν τὸ λεοντάρι, ὁσάκις τύχῃ περιστασις νὰ ἐνοχλήσῃ τινὰ ἄλλοι κακοβουλοὶ, παίρνει ὡς πάντοτε ἐπάνω του τὴν δουλειά . . .

— Καὶ ποῦ ἐγνωρίσθητε;

— Εἰς τὰ Παρίσια. Ἐβόησε νὰ μάθῃ κλειδιερᾶς . . . λαμπρά τέχνην ἔχει κάνεις τριγύρω του ὅλον σίθιρα πυλωμένα καὶ φωτιαῖς . . . δὲν εἶναι ὀλίγος ὁ κίνδυνος,

τί . . . δι' αὐτὸ καὶ τὸν ἤρσκεν ἡ τέχνη· ὁμῶς εἶχε κακὸ κεφάλι ὡσάν ἐμεῖ, καὶ δὲν ἤρπαρτες νὰ τὰ ταιριάσῃ μὲ τ' αἰσθητικὰ του· τὸν ἔλεγαν καθε φορὰν ὅτι ὁ πατέρας του εἶναι ἄδελφός ὅπου εἶχε . . . ὁμῶς αὐτὰ δὲν σ' ἐνδιαφέρουν τοῦ λόγου σου . . . τέλος πάντων ἐπέστρεψε πάλιν

εἰς τῆς μητρὸς του· μία γυναῖκα κακὴ! . . . Θεέ μου! καὶ τώρα γυρίζει καὶ ψαρεύει ὅτι τύχῃ εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ. "Πρῆστο καὶ μ' ἐβλεπεν εἰς Παρισίους, κ' ἐπήγαινα

κ' ἐγὼ εἰς τὸ νησί του, τὸ Νησί τοῦ Χαλαστή, κοντά εἰς τὰς Ἀσνιέρας· εἶναι κοντά . . . ἀλλὰ καὶ μακρύτερα νὰ ᾤοντο, ἐγὼ διὰ τὸν βλέπω ἐπήγαινα, ὅχι μόνον μὲ τὰ

ποδάρια, ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ γόνατα ἃν ᾤοντο ἀνάγκη, καὶ μὲ τὰ χέρια κάτω καὶ τὰ ποδάρια ἐπάνω, καὶ κολυμβῶντας . . . εἰς τὸ κολυμβηθῆναι ἐγὼ εἶμαι περίφημη!

— Τί εὐτυχὴς θὰ εἶσαι, νὰ παγαίνῃς εἰς τὴν ἐξο-

χάν! . . . εἶπεν ἡ Κελαϊδήστρα στενάζουσα· καὶ μάλλον
 ἂν ἀγαπᾷς, ὥς ἐγώ, νὰ περιπατῇς εἰς τοὺς ἀγρούς!

— Τὶ ἀγρούς . . . ἐγὼ ἀγαπῶ εἰς τὰ δάση νὰ πλῶ
 μαι, εἰς τὰ μεγάλᾳ δάση, μαζὶ μὲ τὸν ἐρατὴν μου.

— Εἰ; τὰ δάση; . . . καὶ δὲν φοβεῖται;

— Νὰ φοβηθῶ! τί νὰ φοβηθῶ! μία λύκαινα φοβε-
 ποτέ; Ὅσον τὸ δάσος θὰ εἶναι ἐρημότερον καὶ πικρο-
 ρον, τόσον περισσότερον θὰ τὸ ἀγαπῶ. Μίαν καλύπτει
 ναγκικὴν ὅπου νὰ κατοικῶ μετὰ τοῦ Παληκάρα, καὶ
 τοῦ ὁποίου θὰ εἶναι νὰ κυνηγῇ τ' ἄγρια ζῶα νὰ παρῇ
 τὴν νύκτα νὰ στήνω παγίδασι τὰ πτηνὰ . . . καὶ ἐπει-
 ἂν ἤρχοντο νὰ μᾶς συλλάβωσιν οἱ εὐλακτοὶ, νὰ τοὺς
 τουφεκίσῃς, μαζὶ μὲ τὸν ἄνδρα μου, κρυμμένοι μετὰ
 τὰ κλαδίκα καὶ οἱ δύο, ἄχ! . . . εὐτυχία, ἰδοὺ εὐτυχία!

— Καὶ ἐκατοῖκῃσις μέχρι τοῦδε εἰς δάση, Λύκαινα;

— Πατέ.

— Πῶς, λοιπὸν ἐνεπνεύσθης αὐτὰς τὰς ιδέας;

— Ἀπὸ τὸν Παληκάρα.

— Πῶς;

— Ἐκυνήγει ἄγρια ζῶα εἰς τὸ δάσος Ῥαμβουγιέ. Ἐν-
 ἑνὸς χρόνου εἶχε κτυπήσει ἓνα δεσμοφύλακα ὅστις ἐ-
 ροδόλησε κατ' αὐτοῦ . . . ὁ ἀγρὸς! Τὸν ἐνάγει εἰς
 κριτήριον· ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχαν ἀποδείξεις, καὶ δὲν κα-
 δικάσθη μὲν ὁ Παληκάρας, ἠναγκάσθη ὅμως ν' ἀρήσῃ
 ἔργον τοῦ . . . Τότε ἦλθεν εἰς Παρίσιον διὰ νὰ γίνῃ καὶ
 δαράς· καὶ ἐκεῖ τὸν ἐγνώρισαν. Ἐπειδὴ πλὴν εἶχε κατὰ
 κακὸ καὶ δὲν ἠμφοροῦσε νὰ τὰ συμφωνήσῃ μὲ τ' αὐτὸν
 καὶ τοῦ, ἐπροτίμησε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰς Ἀσσυρίδας, καὶ
 εἰς τοὺς ἰδικούς του, καὶ τώρα ἔχει ἔργον τὸ νὰ ψάξῃ
 εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ ἐλευθέρας εἶναι πάλιν, ὅπως
 πάντοτε λυπεῖται τὰ δάση τοῦ· ἐκεῖνος θὰ ἐπιστρέψῃ
 αὐτὰ καὶ μίαν ἡμέραν. Λέγε λέγε περὶ τῶν κυνηγιῶν
 καὶ τῶν δασῶν τοῦ μ' ἔβαλε καὶ ἐπὶ τὰς αὐτὰς ιδέας.

τὸν νοῦν... καὶ τώρα μὲ φαίνεται ὅτι δι' αὐτὸ κ' ἐγὼ εἶμαι προωριωμένη. Καὶ ἡμποροῦσα νὰ κάμω καὶ ἀλλέως;... ὅ,τι ἀγαπᾷ ὁ ἄνδρας τοῦ ἀνθρώπου πρέπει νὰ τὸ ἀγαπᾷ καὶ αὐτός... Ἄν ὁ Παληκάρης ἦτο κλέπτης... ἤθελα εἶμαι κλέπτρια κ' ἐγώ... Ὅταν ἔχῃ κάνειὶς ἄδρα, πρέπει νὰ ἦναι ὅπως ὁ ἄνδρας του,

— Καὶ οἱ γονεῖς σου, Λύκαινα, ποῦ εἶναι τώρα;

— Ἐυρίω κ' ἐγώ!...

— Ἐγείεις πολὺν καιρὸν νὰ τοὺς ἰδῇς;

— Οὐδ' ἂν ζοῖν ἤξευρω οὐδ' ἂν ἀπέθαναν.

— Δὲν σὲ ἀγαποῦσαν ἴσως;

— Οὐτε μὲ ἀγαποῦσαν οὔτε δὲν μὲ ἀγαποῦσαν ἤμουν, θαρρῶ, εἶδεκα χρόνων, ὅταν ἡ μητέρα μου ἡκολούθησεν ἓνα στρατιώτην. Ὁ ἀτέρας μου, ἄνθρωπος ἐργάτης, μὲ τὸ ἡμεροκάματο, φέρνει μίαν ἡμέραν εἰς τὸ σπίτι μίαν του ἀγαπητικὴν, μὲ τὰ δύο παιδιὰ της, τὸ ἓνα ἐξ χρόνων καὶ τὸ ἄλλο τῆς ἡλικίας μου. Αὐτὴ ἐγύριζεν εἰς τὸν δρόμον κ' ἐπωλοῦσε μήλα. Βίς τὴν ἀρχὴν δὲν τὰ ἐπῆγαιναν κακὰ ὕστερα ἡμῶς, ἐνῶ ἐκεῖνη ἐγύριζε νὰ πωλῇ, ἤρχετο εἰς τὸ σπίτι μας μίαν ὀστρεπωλὴν μὲ τὴν ὁποίαν εἶχε συνενανθῇ ὁ πατήρ μου... ἕως ὅτου τὸ ἔραθεν ἡ ἄλλη. Ἐκτοτε, κάθε βράδυ σχεδὸν εἶχαμεν εἰς τὸ σπίτι ξυλοβροντήματα. Μίαν ἡμέραν, τῆς ἁγίας Μαγδαληνῆς ἀνέμερα, ἦτον ἡ ἐκρηκτικὴ τῆς γυναικὸς τοῦ πατρός μου, καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς δὲν τὴν ἐχαίρεισσε διὰ τ' ὄνομά της, αὐτὴ τὸν ἤλεγξε! Ἀπὸ λόγον εἰς λόγον ὁ πατέρας μου τῆς καταφέρει εἰς τὸ κεφάλι μίαν μὲ τὸ ξυλὸ τῆς φροκαλίδος καὶ τῆς τὸ σχιζοῖ ἡ γυναῖκα ἐπεσε κάτω, εἶπα ὅτι ἐτελειώσαν! ἀλλὰ ποῦ! εἶχε κόκκαλο χονδρὸν πολλὰς φραγὰς τοῦ πὰς ἐκατεβαζε κ' ἐκεῖνη καλαῖς μίαν φορὰν τὸν ἐδάγκασε τόσο κακὰ εἰς τὸ χέρι, ὥστ' ἔρριψε τὸ κομμάτι εἰς τὰ ὀδόντια της. Αὐτὰ ἔμῳς τὰ πράγματα ἐγίνοντο ὡς ἐπὶ τὸ κλειστόν ταῖς ἑρταῖς. Ταῖς καθημεριναῖς δὲν εἶχαν

καιρόν· ἐπιάνοντο καὶ τότε, ὅμως δὲν εἶδανε κανεὶς αἵματα· μόνον μελανάδαις ἐπάνω εἰς τὰ κρέατά τινι.

— Καὶ πῶς ἐφέρετο εἰς ἐσὲ αὐτὸ ἡ γυνή;

— Ἡ θεία Μαγδαληνή; ἄρετὰ καλὰ· ἦτο μόνον ὄλιγον ἀβήθου· καλὴ γυναῖκα, ὅμως, «Ἐγὼ τέλους τῆς ἐδαρύθῃ πλέον ὁ πατήρ μου, κ' ἕνα πρῶτ' φεύγει καὶ πλέον δὲν ἐγύρισε· μάς ἤρκεσεν ὅμως ὅλα τὰ ἐπιπλάτου σπιτιοῦ. Ἦτον ἀπὸ τὴν Βουργονίαν· ἴσως νὰ ἐγύρισε εἰς τὸν τόπον του. Ἐγὼ ἤμουν τότε δεκαεῖς χρόνων κέρη.

— Κ' εὐσεβεῖς ἔπειτα μὲ τὴν ἀγαπητικὴν τοῦ πατρός σου;

— Ἀμὴ ποῦ ἤθελα νὰ ὑπάγω· Τότε τὰ ἐπαίριασεν αὐτὴ μ' ἕνα στεγαστὴν, ἔστις ἤλθε κ' ἐκατοίκησε μαζὶ μας. Ἀπὸ τὰ δύο ἀγῶρια τῆς θείας Μαγδαληνῆς, τὸ ἐπνίγη εἰς τὸ νησί τῶν Κύκνων· τὸ ἄλλο ἐμβόηκε νὰ μᾶθῃ τὴν λεπτομερικὴν τέχνην.

— Καὶ τί ἐκαίμεν τότε τοῦ λόγου σου;

— Ἔσυρα μαζὶ τῆς τὰ ἀμοῦξαι μὲ τὰ μῆλα εἰς τὸν δρόμον, εἴφηνα τὸ φαγητόν, ἐπῆραναι τὸ μεσημεριανὸν εἰς τὸν ἄνδρα τῆς· καὶ ἦσαν αὐτὸς ἐπὶ στέρνα μεθυμένους, πρᾶγμα ὅπου τοῦ συνέβαινε συχνά, ἐσυμβουλεύθησα τὴν θεία Μαγδαληνὴ καὶ τὸν ἐδέναμεν, διὰ νὰ μὴν κἀνῃ τὴν κόσμον ἄνω κάτω. Ἦτον ἱκανὸς νὰ σκοτώσῃ καὶ ἄνθρωπον ἐπάνω εἰς τὸ μεθύσι του· ἔδωκε μίαν φράγαν μίαν μ' ἕνα πέλεκυν ἐπάνω εἰς τὴν πλάτην τῆς θείας Μαγδαληνῆς, ὅπου ἐπῆραν τὰ αἵματα ποταμῶδον.

— Καὶ πῶς κατήντησες... ἐδῶ; εἶπεν ἡ Μαριάμ· διastάζουσα.

— Ὁ υἱὸς τῆς Μαγδαληνῆς, ὁ μικρὸς Κάρολος, ὅπου ἐπνίγη εἰς τὸ νησί τῶν Κύκνων, εἶχε γίνοι ἐραστὴς μου... ἀπὸ τότε ὅπου ἦλθεν αὐτὸς μὲ τὴν μητέρα του καὶ τὸν ἀδελφόν του κ' ἐκατοίκησαν μαζὶ μας, εἰς τὴν ἰδίαν κἀμερην... ἐκοιμούμεθα ὅλα τὰ παῖδιά εἰς ἕνα κρεβάτιον.

Ἀηροῦσια Κεντρικὴ Βιβλιοθηκὴ Βεροῦσιας

Τότερον ἀπ' αὐτὸν ἐδικάσθηκα νὰ ὑποχωρήσω καὶ εἰς τὸν στεγαστὴν, ἐπειδὴ μ' ἐφεβέρησε νὰ με διώξῃ ἀπὸ τοῦ σπιτί. Ἐξ ἄλλου μέρους, ἐφεβέρημην μὴ καταλάβῃ τίποτε καὶ ἡ θεία Μαγδαληνή, καθὼς καὶ ἐγένεν ἐπὶ τέλους· ἐπειδὴ ἐμὴς ἦτο καλὴ γυναῖκα, με' λέγει· — Ἀφοῦ εἶν' ἐτοὶ τὸ λοιπὸν, εἰσαὶ δεκαεὶ χρόνων· διὰ δουλειὰ δὲν εἰσαὶ ἐκνή, ἐγὼ σὲ καταλαβαίνω· τὸ κεφάλι σου ἀπὸ τέχναις δὲν θὰ πάρῃ ποτε· ἔλα τὸ λοιπὸν μαζί μου νὰ κατοικήσῃς εἰς τὴν ἀστυνερνίαν· θὰ περάσω ἐγὼ διὰ μητέρα σου, ἀφοῦ καὶ ἀντετράφης σχεδὸν εἰς τὰ χεῖρα μου· παίνομεν ἀπὸ τὴν διοίκησιν τὴν αἰτίαν, καὶ πλέον ἄλλο δὲν θὰ ἔχῃς, παρά γάμους καθημέραν καὶ χαρὰς· μ' αὐτὸν τὸν τρόπον γλυτόνεις· κ' ἐρένα ἀπὸ ἑνα βάρος, καὶ σὺ ζῇς καλὰ. Τί λὲς, κόρη μου; — Καλὰ, τὴν ἀποκρίναμαι· αὐτὸ πρὸ ἐλπιζομένου εἶμι. — Περπατοῦμεν λοιπὸν εἰς τὸ γινεῖον τῶν ἡμῶν, με' συστήσει εἰς ἕνα σπιτί καλὸ, καὶ ἀπὸ τότε κατεγράσθηκα. Εἶναι τώρα ἕνας χρόνος ὅπου ἐξαναεῖδα τὴν θείαν Μαγδαληνὴν εἰς ἕνα ξενοδοχεῖον ὅπου ἔτρωγα μαζί μου· ἕνα ἔραστον μου· τὴν ἐπροσκαλέσαμεν καὶ αὐτήν· καὶ με' εἶπε τότε, ὅτι ὁ στεγαστὴς ἦτον εἰς τὸ κάτεργον. Ἀπὸ τότε πλέον δὲν τὴν εἶδα πούθεν· κάποιος ἔλεγεν ἐσχάτως ὅτι εὗρεθῃ ἀποθαμμένη, πρὸ τριῶν μηνῶν. Τὴν ἐλυπήθηκα τὴν κακέρροιστον· ἦτο καλὴ γυναῖκα. . . ὅτι εἶχεν εἰς τὴν καρδίᾳ της ἦτο καὶ εἰς τὰ χεῖλη της· καὶ ἀχολή. . . εἰσὼν ἕνα περιστέρι.

Ἡ Μαριάνθη καὶ τοὶ ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας περιπεσοῦσα εἰς ἀτμοσφαῖραν διαφθορᾶς, τοσοῦτον καθαρὸν ἐπνεύσεν ἔρα ἐν τῇ αἰτίᾳ, ὥστε ἐπαχθῇ ἡ θεία κατὰ πληρὴν εἰς τὴν ἀποτρόπαιον διήγησιν τῆς Λυκαίης.

Τὴν διήγησιν δὲ ταύτην ἐδικάσαμεν ἑαυτοῦς νὰ ἐκθεσωμεν ἐν ταῦθα καὶ ἡμεῖς, ἐπειδὴ ἀνάγκη πᾶσι νὰ γνωστοποιηθῇ ὅτι, ὅσον αἰσχροὶ καὶ ἀν' ὑπάσχη, πάλιν εἶναι χλιδακίς εὐφημοτέρα τῆς πραγματικότητος.

Ἰδετε ἡ ἀμάθεια καὶ ἡ πενία εἰς ὅποιαν ὁδηγοῦσι τὰς πτωχὰς κλάσεις φρικτῶδη ἀτομικὴν καὶ κοινωνικὴν διαφθοράν; . . .

Ναί, ὑπάρχει πλημμονὴ τραυλῶν, ὅπου νήπια καὶ ἐφηβοί, κόραι καὶ παῖδες, νόμιμα ἢ νόθα, ὅλα ἐπὶ τῆς αὐτῆς κοιτώμενα ψυχῆς φύρδην, μίγδην, ὡς κτήνη ἐν τοῖς ἐνὶς καὶ τοῦ αὐτοῦ σπηλαίου, γίνονται ἀδιακρίτως μάρτυρες ἀπαισιῶν παραδειγμάτων μέθης, παραθιασμῶν, κρασιπάλις καὶ φόβων . . .

Οἱ πλούσιοι δύνανται νὰ κυκλώσωσι τὰ πονηρὰ ἔργα των διὰ σκαῖς καὶ μυστηρίου, καὶ νὰ σιδοσθῶσι τὴν ἐξοστῆτα τῶν συνεστίων των.

Ἀλλ' οἱ τιμωτέροι τῶν χειρωνάκτων, ἐπειδὴ πάντοτε σχεδὸν ἓνα μόνον ἐπασχολοῦσι μετὰ τῆς οἰκογενείας των θάλαμον, ἀναγκάζονται, ἐν ἐλλείψει κλινῶν καὶ εὐρυχωρίας, νὰ κοιμίζωσι τὰ τέκνα των ὅλα ὁμοῦ, ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφάς . . . ὀλίγα βήματα μακρὰν αὐτῶν . . . ὁμοζύγων . . .

Ἦν εἰς τὰς ἀλεθρίους συνεπείας ποιούτων ἐνδειῶν, ἀναπαυόμενοι σχεδὸν εἰς πάντα πτωχὸν ἀλλὰ χρηστοῦν χειρωνάκτα, μὲς κυριῶς φρίκη, τί θέλομεν εἰπεῖ λοιπὸν ὅταν πρόκηται περὶ χειρωνάκτων ἄλλων, διαφθαρέτων ἐκ τῆς ἀμαθείας ἢ κακῆς ἀνατροφῆς;

Ὅποια παραδείγματα ἀλήθεια δὲν δύνανται οὗτοι νὰ δώσωσιν εἰς τὰ ἄλλα τῶν παιδία, τὰ ἐγκαταλειπόμενα, ἢ μᾶλλον παροτρυνόμενα, ἀπὸ τῆς τρυφεροτέρας νηπιότητος εἰς ὅλα τὰ αἰσχρὰ ὀλισθήματα, εἰς ὅλας τὰς κτηνώδεις ὁμάδας! Πῶς αὐτὰ νὰ προσυλαχθῶσιν, ἀφοῦ δὲν ἔλαβον οὐδεμίαν ἰδέαν περὶ καθήκοντος, σωφροσύνης καὶ αἰδοῦς; δὲν εἶναι αὐτὰ ξένα πρὸς τοὺς κοινωνικοὺς νόμους ὅσον καὶ οἱ ἄγριοι τοῦ Νέου Κόσμου;

Οἶκός τε πλάσματα διαφθειρόμενα ἐκ γενετῆς σπινθηριζόμενα εἰς τὰς φυλάκας, ὅπου ἀνιχνεύουσιν αὐτὰ συνεχῶς

ἡ αἰτεία καὶ ἐγκατάλειψις, διὰ τῆς βαρβαροῦ καὶ τρα-
μερῆς μεταφορᾶς·

ΣΠΕΡΜΑΤΑ ΔΙΑ ΤΟ ΚΑΤΕΡΓΟΝ !!! . . .

Καὶ ἡ μεταφορὰ ὑπάρχει ὀρθή.

Ἡ ἀπαισία πρόβησις αὕτη πάντοτε σχεδὸν πληροῦ-
ται· ἀμφότερα τὰ φύλα ἔχουσιν τὸν προορισμὸν των ἢ εἰς
τὸ κάτεργον ἢ εἰς τὸ πορνοδοσκεῖον.

Δὲν θέλομεν νὰ δικαιοῦσωμεν ἐνταῦθα τὴν ἀκολασίαν
τῶν ἡθῶν. Ἀλλὰ συγκρίνατε μόνην τὴν ἐκούσιον διαφθο-
ρὰν μιᾶς γυναικὸς εὐσεβῶς ἀνατραφεύσης εἰς τὰς ἀγκά-
λας τῆς εὐπόρου αἰκογενείας της, αὐδέποτε παυσάσης τοῦ
νὰ τῇ διδῇ εὐγενῆ παραδείγματα· νὰ! συγκρίνατε τὴν
διαφθορὰν μιᾶς τοιαύτης γυναικὸς μετὰ τὴν τῆς Λυκαίνης,
πλάσματος ἀνατραφέντος ἐν φαυλότητι, διὰ φαυλοτήτων
καὶ πρὸς φαυλότητας, εἰς τὴν ὁποίαν δεικνύουσιν, ὅχι
παραλόγως, τὴν πορνείαν ὡς πόρον ζωῆς προστατευόμενον
ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως!

Ὁ ἐστὶν ἀληθέστατον. Ὑπάρχει γραφεῖον ὅπου ταῦτα
καταστρώνονται, ἐπικυροῦνται καὶ υπογράφονται.

Γραφεῖον ὅπου ἡ μήτηρ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιτρέψῃ
τὴν πορνείαν εἰς τὴν θυγατέρα της· ὁ ἀνὴρ εἰς τὴν γυναῖ-
κα αὐτοῦ . . .

Καὶ ὁ τόπος οὗτος ἀποκαλεῖται *Γραφεῖον τῶν ἡθῶν!!!*
(Bureau des mœurs).

Δὲν σὰς φαίνεται ὅτι πρέπει εἰς τὸν διοργανισμὸν τῆς
κοινωνίας μας βαθυτάτη καὶ ἀνίατος νὰ ὑπάρχῃ στρέ-
βλωσις τις, εἰς τὸ χωρίον τῶν περὶ συνουκείου νόμων,
καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἐξουσία . . . Ἡ ΕΞΟΥΣΙΑ . . . ἡ σπου-
δαία καὶ ἀφρημένη αὕτη ἔννοια, ἀναγκάζεται, ὅχι μόνον
νὰ ἀνέχεται, ἀλλὰ καὶ νὰ ὀρίξῃ διὰ κανονισμῶν, νὰ πρὸς-
τατεύῃ (ὅπως καθιστᾷ ἥττον κινδυνώδη) τὴν ἐμπορείαν
αὐτῆν τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς, ἥτις πολλαπλασι-
αῖται.

ζομένη διὰ τῶν ἀκρατήτων ὀρέξεων ἀπειραριθμοῦ αὐξάνει καθ' ἡμέραν ἐπ' ἀπειρον!

ὑπερνικήσασα τὴν ἐκ τῆς ἐξομολογήσεως τῆς συνειδήσεως τῆς συγκρίσεως αὐτῆς ἡ Κελαϊδήστρα, τῇ λέγει μὲν τὰ δειλίαις·

— Νὰ σὲ εἰπῶ ἓνα λόγον, ὅμως νὰ μὴ σὲ κακοφρονίσῃς.

— Λέγε . . . νὰ ἰδοῦμεν . . . ἐγὼ ἐπολυλόγησα καὶ ἄποσον, πλὴν ὅα ἦναι ἡ ὑστερινὴ φορὰ ὅπου σὺ ομιλοῦμαι, οἱ δύο μὰς καὶ δὲν πειράζει.

— Εἶσαι τώρα εὐτυχής, Λύκαινα;

— Πῶς εὐτυχής;

— Εἶσαι εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν ζωὴν σου;

— Ἐδῶ μέσα εἰς τοῦ Λαζάρου;

— "Οχι" ἔξω· εἰς τὸν οἶκόν σου . . . ὅταν ᾤσῃς ἔλθαι θέραι;

— Εὐχαριστημένη· διατί;

— Πάντοτε;

— Πάντοτε.

— Δὲν ζῆλεύεις κάμμιαν ἄλλην καλῆτέραν τύχην;

— Ποίαν ἄλλην; Δι' ἐμὲ δὲν ὑπάρχει ἄλλη κάμμιαν.

— Νὰ σὲ εἰπῶ, Λύκαινα, ἐπανελάξεν ἡ Μαρτίνα μετὰ τινι σιγῇ· δὲν ἀγαπᾷς νὰ ὀνειροπολῇς ἐνίοτε; φαντάζεσαι πράγματα τοῦ ἀέρος, εὐχάριστα ὅμως . . . ἐδῶ μάλιστα εἰς τὴν φυλακὴν . . . πόσον καλὰ διασκεδάζουν αὐτὰ τὸν ἄνθρωπον!

— Καὶ περὶ τίνος πράγματος νὰ ὀνειροπολῶ;

— Περὶ τοῦ ἐραστοῦ σου.

— Τοῦ Παλληκάρου;

— Ναί . . .

— Δὲν τὰ ἐξεύρω ἐγὼ αὐτά.

— Νὰ πλάσω ἐγὼ ἓνα διὰ σὲ καὶ τὸν ἐραστήν σου καὶ νὰ ἰδῇς . . .

— Πά! . . . καὶ τί ἐκδίδει ἀπ' αὐτοῦ; . . .

— Τίποτε, νὰ περάσῃ ὀλίγον ἡ ὥρα . . .

— Αἶ, καλὰ· λέγε τὸ λοιπὸν!

— Ὑπόθεσε ὅτι, καθὼς συμβαίνει ἐνίοτε, σὲ ἀπαντᾷ ἓνας ἄνθρωπος ὁ ὅποιος σὲ λέγει· Ταλαίπωρη Λύκαινα, σὺ δὲν πταίεις παντελῶς, ἀλλὰ πταίουν οἱ γονεῖς σου, ὅπου σὲ ἀφῆσαν παιδί μέσα εἰς τοὺς πέντε δρόμους, καὶ ἀπὸ τὰ κακὰ παραδείγματα τώρα κατήντησες νὰ γίνῃς . . .

— Νὰ γίνω, τί; τί τάχα; . . .

— Δὲν βλέπεις πὺ εὐρισκόμεθα, τόσον ἐγὼ καθὼς καὶ σὺ; μήπως αὐτὴ μὰς ἡ θέσις εἶναι καλὴ; . . . ἀπαρτίθῃ ἡ Κελαϊδήστρα μετὰ γλυκείας φωνῆς· — Ὑπόθεσε ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος σὲ λέγει καὶ τοῦτο· Σὺ τώρα ἀγαπᾷς τὸν Παλληκάρου . . . ἀγαπᾷ καὶ αὐτὸς ἐσέ . . . λυτρωθῆτε καὶ οἱ δύο ἀπὸ τὴν κακὴν ζωὴν ὅπου ζῆτε . . . καὶ γίνε γυναῖκα τοῦ νόμιμου.

Ἡ Λύκαινα ἀνέστειλε τοὺς ὤμους.

— Καὶ μὲ παίρνει ἐκεῖνος διὰ γυναῖκά του;

— Ἐπράξεν αὐτὸς ἄλλο πλημμέλημα παρὰ τὸ νὰ κυνηγῇ χωρὶς ἄδειαν;

— "Οχι" μόνον, καθὼς ἐκυνηγοῦσεν εἰς τὰ δάση, ἦφαρξεν τώρα καὶ ἐπάνω εἰς τὸν ποταμὸν καὶ τί πλημμέλημα τάχα εἶν' αὐτό; Μήπως τὰ πουλιά καὶ τὰ ψάρια ἔχουν κινένα νοικοκύρη; ὅποιος θέλει αὐς κτυπᾷ.

— Ἀς ἦναι ὑπόθεσε ὅτι ἀφῆκεν αὐτὴν τὴν ἐπικινδύνον τέχνην καὶ θέλει νὰ γίνῃ καθ' ὅλα τίμιος ἄνθρωπος· ἀπόθεσε ὅτι σῦρει διὰ τῆς εὐλικρινοῦς διαγωγῆς τοῦ τὴν εὐνοίαν κυρίου τινὸς ἀγνώστου, ὁ ὅποιος δίδει τὴν πλήρη πίστιν εἰς αὐτόν, καὶ τοῦ εὐρίσκει μίαν θέσιν . . . στάσου νὰ ἰδῇς . . . ἡμεῖς τώρα ὀνειροπολοῦμεν . . . ναί· τοῦ εὐρίσκει μίαν θέσιν· τὸν κάμνει, παραδείγματος χάριν, δασοφύλακα, ἀφοῦ αὐτὸ τὸ ἔργον ἔτυχε ν' ἀγαπᾷ τὸν κάμνει πάλιν κυνηγόν . . . ὅμως χωρὶς ν' ἀντιβαίνει καὶ εἰς τοὺς νόμους . . . καλὸν κυνηγόν.

— «Ω! ἦταν καλὸν ἐπειδὴ πάντοτε ἤθελε ζῆμετά δάστη»

— «Ὅμως, νὰ τοῦ δώσουν αὐτὴν τὴν θέσιν μὲ συμφορὴν νὰ σὲ ὑπανδρευθῇ, καὶ νὰ σ' ἔχη πάντοτε μαζὶ του»

— Πάντοτε μαζὶ μὲ τὸν Παληκάρη;

— Ναι, ἐπειδὴ μοῦ εἶπες ὅτι πολὺ ἤθελες εἶσαι εὐτυχὴς ἂν ἐκατοικοῦσες μαζὶ του εἰς τὰ δάση! Δὲν προτιμᾷς καλῆτερα, ἀντὶ μιᾶς κακῆς καλύβης, ὅπου θὰ εἶδῃς τρυπωμένους καὶ οἱ δύο ὡσὰν ἐνοχοὶ, νὰ εἶχες ἓνα εὐμαρῆ «σπιτάκι ἐξοχικὸ, ὅπου νὰ κάθῃσαι ἡσυχαστὰ ἢ στυγνὰ, μὲ τὸ ἔργον σου τὸ τίμιον;

— Κάθεται τώρα καὶ μὲ περιπαῖζεις . . . γίνονται αὐτὰ ποτέ;

— Ποῖος ἐξεύρει; τυχαίνει . . . Ἡμεῖς τώρα ὑποθέτομεν ἂν ἦτο.

— «Α! ὑποθέτομεν αὐτὸ εἰπέ.

— «Ἀλλὰ φαντάσου, Λύκαινα! θαρρῶ πῶς σὲ βλέπω μέσα εἰς τὸ «σπιτάκι σου, εἰς τὴν καρδίαν τοῦ δάσους! μαζὶ μὲ τὸν ἄνδρα σου καὶ δύο τρία παιδάκια . . . Πανδιὰ τοῦ κάνεις . . . τί εὐτυχία! ἔ, Λύκαινα;

— Παιδιά μου, ἀπὸ τὸν ἄνδρα μου; . . . ἀνέκραξεν ἡ Λύκαινα μετὰ θηριώδους περιπαθείας — ὦ! νὰ ἰδῇς ἀγάπην ἐγὼ ὅπου ἤθελα νὰ τὰ ἔχω! τὰ παιδιά μου! . . .

— Τὴ καλὴν συντροφίαν ἤθελαν σοῦ κρατεῖ εἰς τὴν μοναξίαν σου! ἔπειτα, ὅταν μεγαλώσουν ὀλίγον, ν' ἀρχήσουν νὰ σοῦ κάμνουν ταῖς δουλειαῖς σου! τὰ μικρότερα νὰ μαζεύουν ξηρόκλαδα διὰ τὸν χειμῶνα! τὸ μεγαλύτερον νὰ «παγαίνῃ εἰς τὰ χόρτα τοῦ δρυμοῦ διὰ νὰ βοσκήσῃ μίαν ἢ δύο ἀγελάδας, δῶρον ὅπου σοῦ ἔκαμαν εἰς ἀνταμοιβὴν τῆς ἀξιώτητος τοῦ ἀνδρός σου! ἐπειδὴ θὰ ἐκπληροῖ τὰ χρέη του ἐξαίρετα . . .

— Αἱ, βέβαια . . . εἶδες! παράδοξον, Κελαϊδίστρα, πόσον εὐχαριστοῦν αὐτὰ τὰ ὀνειροπολήματα! . . . Εἰπέ με ἀκόμα ἕξι κακοῦθροικὰ Βιβλιοθήκη Βερόιας

— Ὁ ἄνδρας σου θὰ ὑπερευχαριστητῇ τὸν κύριόν του... ἔλ' λαμβάνει παρ' αὐτοῦ δῶρα συνεχῆ... ὅτ' ἔχετε τὸν ἱερὸν ὄνασας, τὸ περιβολάκι σας ἀλτθρα! πρέπει καὶ τοῦ λόγου σου, Λύκαινα, νὰ ἐκβαίνει ἀπὸ τὸ χέρι σου δουλειὰ ἀπὸ τὸ πρωῒ ἕως τὸ βράδυ θὰ ἐργάζεσαι.

— Ἀπὸ δουλειὰ ἐμένα θὰ μὲ φοβερίσεις; ἢ κύτταξε τοὺς βραχίονάς μου μία φορά!... νὰ συγκρατοικήσω ἐγὼ μὲ τὸν ἄνδρα μου, κ' ἔπειτα μὴ σε μέλει!...

— Εὖγε! ὅμως ἐξοῦρεις καὶ πόση δουλειὰ ἔχει ἡ ἐξοχή! Τώρα νὰ καθάρισθ, κάνεις τὸν σταῦλον, τώρα νὰ ἐτοιμάσῃς τὸ φαγητόν, τὰ φορέματα νὰ ἐπιδορθώσῃ... χίλια πράγματα! Τὴν μίαν ἡμέραν πλύσιμον, τὴν ἄλλην φούρνησιν, διάρμισμα τοῦ ἑσπυρίου ἀπ' ἐπάνω ἕως κάτω, ὥστε νὰ ἔρχονται οἱ ἄλλοι δασοφύλακες καὶ νὰ λέγουν— ὦ! καμμία ἂς μὴν εἰπῇ ὅτ' εἶναι νοικοκυρὰ ὥσαν τὴν γυναῖκα τοῦ Παληκάρα· δὲν σε δίδει καρδιά νὰ πατήσῃς ἐς τὰ σανίδια τῆς ἀπὸ τὴν καθαριότητα! τὰ παιδιὰ τῆς πόσον εὐμάρρα τὰ ἔχει τηπεδευμένα! Πολὺ προκομμένος ἄνθρωπος ἐκείνη ἡ κυρία Παληκάρινα!...

— Κυρία Παληκάρινα, ἔ, Κελαϊδῆστρα; οὕτω θὰ μὲ λέγουν; ὑπέλαβεν ἡ Λύκαινα μὲ εἶδος ἐπάρσεως Κυρία!

— Παρὰ νὰ σε λέγουν Λύκαινα, δὲν εἶναι τοῦτο καλῆτερον;

— Διάβολε! βέβαια καὶ προτιμῶ καλῆτερα νὰ ἔχω τ' ὄνομα τοῦ ἀνδρός μου παρὰ τ' ὄνομα ἐνός ζώου... Πλὴν... πᾶ!... πᾶ!... ἐγὼ Λύκαινα ἐγεννήθηκα... Λύκαινα θ' ἀποθάνω...

— Τίς οἶδες;... ἡ τιμὴ ζωὴ φέρει πάντοτε εὐτυχίαν εἰς τὸν ἄνθρωπον... λοιπὸν, ὅσον ἀπὸ κόπους δὲν δειλιά τ' ὀμμάτι σου;

— Τί νὰ δειλιάσῃ! καὶ ἔπειτα τί κόπους! πᾶς θὰ ἔχω ἕνα ἄνδρα καὶ τρεῖς παλαιόκωδα νὰ λατρεύσω, κόπον τὸν λέγεις αὐτὸν!

— Ἐπειτα μήπως ἀκατάπαυστη θὰ εἶναι ἡ δουλειὰ ὑπάρχουν καὶ ὥραι ἀνέσεως τὸν χειμῶνα, τὴν νύκτα ἐνῶ τὰ παιδιὰ κοιμῶνται, καὶ ὁ ἄνδρας σου καπνίζει τὴν σύριγγά, καθαρίζων τὰ ὕπλα του ἢ χαδεύων τοὺς σκύλους του, σὺ θὰ ἔχεις ἀνάπαυσιν, ἂν θελῃς.

— Ἀνάπαυσιν; . . . τί! νὰ κάθωμαι μὲ τὰ χεῖρά μου σταυρωμένα; Ὅχι! τότε δὲ εἶναι ὅπου θὰ μεταδιωρθῶνται τὰ φορέματα τῶν παιδιῶν ἢ τοῦ ἀνδρός μου, ἂν ᾖ ποῦθεν ἀκαταλυμένα κοντὰ εἰς τὴν φωτιά, ὅπου θὰ λαλοῦντα παδίζε; κόπος εἶναι αὐτός; ὅπου τὸν χειμῶνα αἱ ἡμέραι εἶναι ἄψε σβύσε . . . μικραὶ!

Χάρις εἰς τὴν ὁμιλίαν τῆς Μαριάνθης, ἡ Λύκαινα βολυμυχοῦν ἐλησμόνει τὸ παρὸν καὶ ὅλη εἰς τὸ φαντασιωδὲς καὶ κίνο μὲλλον ἐβυθίζετο . . . ὡς τὴν Κελαϊδήστραν, ὅπου ὁ Ῥοδόλφος τῇ περιέγραφε τὰς ἀγροτικὰς τῆς ἐπαύλει τοῦ Βουκεβάλ ἡδονάς. Ἡ Λύκαινα ἐκλινε πρὸς ἀγριότητα ὥς ἐκ τῶν ἐμπνεύσεων τοῦ ἐραστοῦ της. Ἀναπνεύσασα εἰς τὴν μνήμην της ἡ Μαριάνθη πόσον βαθεῖαν καὶ σωτήριον ἐντύπωσιν τὴν ἐπροξένησαν αἱ τερπναὶ τοῦ Ῥοδόλφου περιγραφαὶ περὶ ἀγροτικῆς ζωῆς, ἠθέλησε τὸ αὐτὸ γὰρ μετέλθῃ μέσον καὶ παρὰ τῇ Λυκαίνῃ, ὁρῶς στοχαζομένη ὅτι, ἂν ἡ σύντροφός της ἐσυγκινεῖτο ἀρκετὰ ἐκ τῆς εἰκόνας βίου ἐργατικοῦ, πτωχοῦ καὶ μονήρους, ὥστε νὰ πιποθήσῃ αὐτὸν διακαῶς, ἡ γυνὴ αὕτη ἠθέλην εἶθε ἀποσυμπαινεῖσθαι καὶ οἴκου.

Ἐμπλεως θυμηδίας ὅτι ἐβλεπε τὴν σύντροφόν της χροωμένην αὐτὴν μετὰ περιεργείας, ἡ Κελαϊδήστρα ἐπὶ νύκτα μειδιῶσα.

— Καὶ ἔπειτα, κυρία Παληκάραινα . . . ἄφες νὰ λέγω οὕτω. Τί σε πειράζει; . . .

— Νὰ μὲ πειράξῃ λέγει; εἰς ἐναντίαν, μὲ κολακάζει αὐτὸ . . . — Καὶ ἀναστείλασα τοὺς ὄμους ἡ Λύκαινα ὡς ἀνέστη καὶ αὕτη, ἐπρόσθεσε: Μὲ φαίνεται ὡσαύτως νὰ πα-

ἐν τῷ παιγνίδι τῶν Κυριῶν! . . . Τί παιδιὰ ὁποῦ εἰ-
σθα! . . . "Ελα' ἄς ἦναι πλέον' περὶ ἡ ὥρα . . . Λοι-
πὸν ἔλεγε; . . .

— "Ελεγα, κυρία Παληκάραινα μου, ὅτι μόνον τὰ ἐν
χειμῶνος ἐσυλλογίσθημεν· τὰ τοῦ ἀχρείου καιροῦ
μόνον . . .

— "Ασχημος σὲ φαίνεται καὶ ὁ χειμῶνας! Ν' ἀκούης
τὸν ἀνεμὸν τὴν νύκτα νὰ βοᾷ εἰς τὸ δάσος, καὶ τοὺς λύ-
κους ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν νὰ οὐρλιάζουν ἀπὸ μακρὰν . .
καὶ σὺ νὰ κάθῃσαι εἰς τὸ σπητάκι σου, εἰς τὴν φωτιά,
μὲ τὸν ἄνδρα σου καὶ τὰ παιδιὰ σου, ἢ καὶ χωρὶς τὸν ἄν-
δρα σου, ὅπου τυχαίνει νὰ ἐκβῇ διὰ νὰ κάμῃ μία γύρα . .
ὦ! τὰ ὅπλα ἐγὼ δὲν τὰ φοβοῦμαι. Νὰ τύχη περίστασις
νὰ ὑπερασπισθῶ τὰ παιδιὰ μου . . . νὰ ἰδῇς πῶς ἐξεύρει
ἡ Λύκαινα καὶ φυλάττει τὰ λυκόπουλά της! . . .

— "ὦ! τὸ πιστεύω· εἶσαι γενναία, ἀνδρειατάτη . . .
ἀλλ' ἐγὼ πάλιν ὡς δειλὴ, προτιμῶ τὴν ἀνοιξιν . . . "ὦ!
τὴν ἀνοιξιν, "ὦ! τὴν ἀνοιξιν, κυρία Παληκάραινα, τὴν ἀ-
νοιξιν! ὅταν τὰ φύλλα πρασινίζουν, ἀνοίγουν τὰ εὐμορφα
ἀνθώλλια τῶν δασῶν, μὲ τὴν γλυκυτάτην τῶν ἐκεῖνι ὁ-
σμὴν, πόσον εὐωδιάζει ὁ ἀήρ! . . . Τότε θὰ βλέπῃς καὶ
τὰ τέκνα σου νὰ κυλίσονται πλήρη παιδρότητας ἐπὶ τοῦ
νέου χόρτου· ἔπειτα τὰ δένδρα τόσον θὰ πυκνωθοῦν, ὥστε
μόλις θὰ διακρίνης τὸ σπητάκι σου ἀνάμεσα εἰς τὰ φύλ-
λα των. Θαρρῶ ὅτι τὸ βλέπω . . . ἔμπρὸς εἰς τὴν θύραν
τοῦ ἔχει μίαν κληματαριά, τὴν ὁποίαν κατεσκεύασεν ὁ
ἄνδρας σου μὲ τὰ ἰδιά του χέρια, καὶ ἡ ὁποία σκιαζει τὴν
πρασιὰν ὅπου κοιμᾶται ὅταν κάμνη ζέστην πολλήν· καὶ
σὺ, ἐν τούτοις παγαίνεις καὶ ἔρχεσαι συστήνουσα εἰς τὰ
παιδιὰ μὴ τύχη καὶ ἐξυπνήσουν τὸν πατέρα των . . . Δὲν
ἐξεύρω ἂν ἔκαμες αὐτὴν τὴν παρατήρησιν· ἀλλ' εἰς τὴν
καρδίαν τοῦ καλοκαιριοῦ, ἐκεῖ δὲ τὸ μεσημέρι, μέσα εἰς
τὰ δάση, ὑπάρχει τοιαύτη σιωπὴ, ὅποιον ἐν τῷ ὅσῳ τῆς

- νυκτός· οὐδὲ τὰ φύλλα ἀκούει κανείς νὰ σείωνται, οὐδὲ τὰ πουλιά νὰ κελαϊδοῦν...

— Τριάντι, ὑπέλαβε μηχανικῶς σχεδὸν ἡ Λυκαίνα, ἥτις λησμονοῦσα βαθμυδὸν τὴν πραγματικότητά, ἐνόμιζε σχεδὸν ὅτι ἐβλεπεν ἀναπτυσσομένης πρὸ ὀφθαλμῶν αὐτῆς τὰς χαρμωσοῦν εἰκόνας τῆς ποιητικῆς φαντασίας Μαριάνθης... αὐτῆς τῆς κόρης, τῆς φύσει ἐκδότης εἰς τὰς τῆς φύσεως καλλονάς...

Πλήρης ἀγαλλιάσεως ὅτι ἡ σύντροφός της βαθεῖαν τὴν ἐδίδοε προσοχήν, ἡ Κελαϊδήστρα ἐπανελάθεν, ἐγκαταλείπονμένη οὐχ ἥττον τῆς Λυκαίνης καὶ αὐτὴ εἰς τὸ θέλητρον τῶν ἰδεῶν τὰς ὁποίας ἐπροκάλει·

— Ἐνα πραγματὰ ἀγαπῶ ἐγὼ ἐξ ἔσου σχεδὸν μὲ τὴν σιωπὴν ἐνός δάσους· τὸν θόρυβον τῶν μεγάλων σταλαγμῶν τῆς καλοκαιρινῆς βροχῆς, ὅταν πίπτουν ἐπάνω εἰς τὰ φύλλα· δὲν σ' ἀρέσει κ' ἐσένα αὐτό;

— Ὡ! ναί... κ' ἐγὼ ἀγαπῶ τὴν βροχὴν τὸ καλοκαίρι.

— Τὰ δένδρα, ξεύρεις, τὰ βρύα, τὰ χορταράκια, ἔρχονται καὶ ῥαντίζονται ὅλα, καὶ τί καλὴν, τί δροσεράν ἀναπέμπουν εὐωδίαν! Καὶ ἔπειτα ὁ ἥλιος, ἀνάεστα εἰς τὰ δένδρα, πῶς κάμνει ὅλας ἐκείνας τὰς μικρὰς σταλαγματίας τοῦ νεροῦ ὅπου κρέμονται ἀπὸ τὰς ἀκρας τῶν φύλλων μετὰ τὴν βροχὴν, νὰ λαμποκοποῦν ὡσάν ὀαυμάντια!... Τὸ παρετήρησες καὶ τοῦτο;

— Ναί, καὶ... ὅμως τώρα πρώτην φοράν τὸ ἔστο χάσθηκα, ἐπειδὴ μοῦ τὸ λέγεις σὺ... Τί περίεργον ἀληθινά! πόσον καλὰ ξεύρεις, Κελαϊδήστρα, καὶ τὰ περιγράφεις! Θαρρῶ κανείς ὅτι τὰ βλέπει... νά, ... ἐμπρὸς τοῦ... Κ' ἔπειτα, νὰ σὲ εἰπῶ κ' ἓνα ἄλλο· δὲν ξεύρω πῶς νὰ σὲ τὸ εἰπῶ... ὅμως, αὐτὰ ὅπου λέγεις... εἶναι ὡσάν νὰ ἔχουν μίαν γλυκεῖαν ὁσμὴν... ὡσάν νὰ ὀρσίζον τὸν ἀνθρώπιν... καθὼς δροσιζει ἡ καλοκαιρινὴ βροχὴ ὅπου εἶναι.

ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΕΚΤΡΑΚΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΒΕΡΡΙΑΣ

— Καὶ μὴ νομίζεις ὅτι μόνοι ἡμεῖς ἀγαποῦμεν τὴν κα-
καίρινόν σου βροχήν. Τὰ πτηνά! δὲν βλέπεις καὶ αὐτὰ πῶς
πείνονται, πῶς τινάζουν τὰ περὶ τοὺς ποταμούς, πῶς κελα-
θοῦν τότε χαροποιά... ὅχι σίμως πλέον χαροποιά καὶ ἀπὸ
τῆς παιδιᾶς σου... τὰ ἐλεῖθερά, φικιδρά καὶ ἐλαφρά ὡσάν
καίνα. Ἐκεῖ δὲ τὸ βράδυ, βλέπεις τὰ μικρότερα νὰ πρὸς τὴν
τοῦ παγαίνετε; εἰς προὔπαντησιν τοῦ μεγαλητέρου των
ἀδελφοῦ, ὅστις ἰδοὺ προβάλλει ἀπὸ τὸ δάσος ὁδυνῶν δυο
ἀγγελάδας μὲ κατὰ βυζία γεμάτα γάλα... ἤκουσάν, βλέ-
πεις, τὰ μικρὰ τὸν ἦχον τῶν κωδωνῶν ἀπὸ μακρὰν καὶ
ἐκπλάτταν ὅτ' εἶναι ὁ ἀδελφός των ὅστις ἔρχεται!...

— Καὶ νὰ ἰδῇς, Κελαϊδήστρα, ὅπου θαρρῶς πῶς βλέ-
πω τὸ μικρότερον καὶ τὸ ταμνιότερον νὰ λέγῃ τοῦ ἀδελ-
φοῦ του τοῦ μεγαλητέρου νὰ τὸ ἀναβῇ εἰς τὴν ῥάχιν
τῆς ἀγγελάδας φαντάσου νὰ ἔρχεται καθάλλα καὶ νὰ τὸ
κρατῇ ὁ ἀδελφός του μὴ πέσῃ...

— Ναι, καὶ νὰ βλέπῃς τὸ πτωχὸν τὸ ζῶον καὶ νὰ
νομίζῃς ὅτι γνωρίζει τί φορτὶν φέρει καὶ βαδίζει μὲ τό-
σον προσοχήν... Ἐρχεται ὅσοι ἢ ὡς τοῦ δείπνου ὁ
μεγάλος σου υἱός, ἐνῷ ἐφύλαττε τὰ ζῶα εἰς τὴν νομὴν,
σου ἐμάζευσε ἕνα καλάθι ἀγρία χαμοκέρασσα, λαμπρὰ πράγ-
ματα, τοῦ δάσους ἑξέσεις... καὶ σοῦ τὰ φέρει ὀρεστέρα
ὀρεστέρα, σκεπασμένα ἀπὸ ἀγριολούλουδα πυκνά πυκνά.

— Χαμοκέρασα καὶ ἀγριολούλουδα... τί εὐωδία
ἀναδίδουν!... Ἀλλὰ, Κύριε ἐλέησον! Κελαϊδήστρα!
ποῦ δαίμονα παγαίνεις καὶ τὰ ἐνθυμίσαι αὐτὰ τὰ πράγ-
ματα;

— Εἰς τὰ δάση ὅπου τὰ χαμοκέρασσα καμίνονται, καὶ
ὅπου τὰ ἀγριολούλουδα ἀνθοῦν... ἄλλο δὲν ἔχει ὁ ἄν-
θρωπος νὰ κάμνῃ παρὰ νὰ βλέπῃ καὶ νὰ μαζεύῃ, κυρία
Παληκάραινα... Ἀλλ' ἂς ἐλθῶμεν εἰς τὰ τοῦ σπιτι-
οῦ... Νυκτῶνει εἶναι χρεῖα ν' ἀμείξῃς τὰς ἀγγελάδας
σου, νὰ ἐτοιμάσῃς τὸ δείπνον ὑποκάτω ἀπὸ τὴν κληματα-
ριον.

ταριά· ἐπειδὴ ἀκούεις καὶ γαυγίζουσιν οἱ σκύλοι τοῦ ἀνδρὸς σου, καὶ κατόπιν τὴν φωνὴν τοῦ αὐθέντου των, δονομολογῶσι κατακουρασμένους, ἐμβαίνει εἰς τὴν οὐλὴν σου τὸ τραγοῦδι . . . Καὶ πῶς νὰ μὴν τραγουδῇ τις ἐνῷ καὶ καὶ ὁ καιρὸς, ἡ ἐσπέρα λαμπρά, ἐπιστρέφει εἰς τὸ στήτακι τοῦ μὲ τὴν καρδίαν πλήρη εὐχαριστήσεως εἰς τὴν συναίσθησιν ὅτι τὸν περιμένουν μία καλὴ σύζυγος καὶ ἅρτια τέκνα ; ψεύματα, κυρία Παλληκάραινα ;

— Τραγουδεῖ βέβαια κάνεις ! εἶπεν ἡ Λύκαινα ἐπὶ μᾶλλον σύννου·

— Ἐκτός ἂν κλαίῃ ἀπὸ κατάνυξιν, ἐπανελάβεν ἡ Παριάνθη συγκινηθεῖσα καὶ αὐτὴ. Καὶ τα δάκρυα ταῦτα εἶναι ἐπίσης γλυκὰ ὡς τὰ τραγοῦδια. Ἐπειτα, ὅταν νύκτα πλεκώσῃ πλέον, τί ὠραία εἶναι νὰ κάθῃται κανεὶς εἰς μία πεζούλα καὶ νὰ καμαρώνῃ τὴν γαλήνην ἐκείνην· πνέῃ τὴν εὐωδίαν ἣτις ἔρχεται ἀπὸ τὸ δάσος . . . ν' ἀκούῃ νὰ φληαφρῶν τὰ παιδιὰ του . . . νὰ βλέπῃ τ' ἄστρα . . . Τότε ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου τόσον φουσκώνει πλέον . . . ὥστε ἀνάγκη πᾶσα νὰ ξεθυμάνῃ διὰ μιᾶς προσευχῆς εἰς τὸν Θεόν . . . Καὶ πῶς νὰ μὴν εὐχαριστήσῃ κάνεις ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον χρεωστεῖ τὴν δρόσον τῆς ἐσπέρας, τὴν εὐωδίαν τῶν δασῶν, τὸ γλυκὺ φέγγος τῶν ἄστρον ; . . . Μετὰ τὴν εὐχαριστίαν ἢ τὴν προσευχὴν αὐτὴν, παγαίνει κανεὶς καὶ κοιμᾶται εἰρηνικά, ἕως νὰ ἐξημερώσῃ πάλιν· καὶ τότε πάλιν εὐχαριστεῖ τὸν δημιουργόν . . . ὅτι ἡ πτώχῃ καὶ ἐργώδῃς αὐτῇ, ἀλλ' ἥσυχος καὶ τιμία ζωὴ εἶναι καθημέραν ἡ αὐτὴ . . .

— Καθημέραν ἡ αὐτὴ ! . . . ἐπανελάβεν ἡ Λύκαινα κλίνασα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτῆς, καὶ ἀπλάνες τὸ ὄμμα, πεπιεσμένα τὰ στέρνα διατκροῦσα — διότι τῶνόντι, ὁ Θεὸς εἶναι ἄκρως πολυεύσπλαγχνος ἀφοῦ εὐδοκεῖ νὰ ζῶμεν εὐτυχεῖς μὲ τὸ ὀλίγον ὅπου μᾶς δίδει . . .

Ἐπεὶ με δά τώρα, Λύκαινα, ἐπανελάβε πρῶτος ἡ Παριάνθη

κάνθη δὲν ἤξιζε νὰ τὸν λατρεύῃς ὡσάν Θεὸν ἐκεῖνον ὅ-
τις ἤρχετο καὶ σ' ἐδίδε μίαν τοιαύτην ἡττοχὸν καὶ ἐργα-
τικὴν ζωὴν, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀθλήου βίου τὸν ὅποιον δια-
γεις εἰς τὸν βόρβορον τῶν Παρισίων;

Ἡ λέξις *Παρίσια* ἀνεμύλησε διὰ μιᾶς τὴν Λύκαινα εἰς
τὸ πραγματικόν. . . Παράδοχόν τι φαινόμενον διέτρεξεν
εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τοῦ πλάσματος.

Ἡ ἀφελὴς περιγραφή ἐνὸς βίου ταπεινοῦ καὶ ἐργώδους
ἡ ἀπλὴ διήγησις αὕτη, ἡ τῶρα μὲν φωτισθεῖσα διὰ τῶν
τερπνῶν λαμπηδόνων τῆς οἰκιακῆς ἐστίας, τῶρα δὲ χρυ-
σωθεῖσα διὰ τινων χαρμυσύνων ἡλιακῶν ἀκτίνων, ἔπειτα
δροσιοθεῖσα διὰ τῆς αὔρας τῶν μεγάλων δασῶν καὶ ἀρω-
ματισθεῖσα διὰ τῆς ἀποπνοίας τῶν ἀγρίων ἀνθῶν, ἡ διή-
γησις αὕτη ἐπροξένησεν εἰς τὴν Λύκαιναν ἐντύπωσιν βαθυ-
τέραν, δελεαστικωτέραν ἢς ἤθελε τῇ προξενήσει νοουθεσία
τις ἔξοχος.

Καθ' ὅσον ἡ Μαριάνθη ἐλάλει, ἡ Λύκαινα ἐπεπόθει νὰ
ἦτον οἰκοδόσποινα ἀνάματος, σύζυγος ῥωμαλέα, μήτηρ
ἀφωτισμένη καὶ εὐτελής.

Αὐτὰ . . . ὅτι ἐνέπνευσεν, ἐντὸς μιᾶς στιγμῆς μάλιστα,
εἰς μίαν γυναῖκα θηριώδη, κακοήθη καὶ διεφθαρμένην τὸν
ἐρέστιον ἔρωτα, τὸ πρὸς τὰ καθήκοντα σέβας, τὴν πρὸς
τὰ ἔργον διάθεσιν, τὴν πρὸς τὸν Πλάστην ἐγνωμοσύνην,
καὶ ταῦτα ὅλα διὰ μόνης τῆς ὑποσχέσεως τῶν ὅσα ὁ Θεὸς
δίδει εἰς ὅλους ἐν γένει τοὺς ἀνθρώπους. . . (τὴν ὑπεσχέ-
θη τὸν ἥλιον τ' οὐρανὸν καὶ τὴν σκιάν τῶν δασῶν. . .)
καὶ τῶν ὅσα ἡ κοινωνία χρεωστῇ πρὸς πάντα ὅστις ἐργά-
ζεται (τὴν ὑπεσχέθη προσέτι στέγην καὶ ἄρτον) δὲν ἦτο
διὰ τὴν Μαριάνθη λαμπρότατος θρίαμβος!

Ποῖος ἠθικολόγος, ποῖος ἱεροκῆρυξ ἤθελε ποτὲ ἐπιτύχει
πλειότερόν τι διὰ τῶν μονοτόνων ἀπαγγελιῶν του, ὅλας
ἐνθροπίνους ἐκδικήσεις καὶ ὅλους θεῖους κεραυνοὺς προφη-
τεύων;

Ὁ ἀλγεινὸς θυμὸς ὑφ' οὗ συνηγάσθη ἡ Λύκαινα ὅπου ἐπανήλθεν εἰς τὸ πραγματικὸν ἐκ τοῦ νέου πρὸς αὐτὴν καὶ σωτηρίου ρεμβασμοῦ εἰς ὃν κατὰ πρώτην φοράν ἐβλήθη αὐτὴν ἡ Μαριάνθη, ὑπῆρχεν ἀπόδειξις τῆς ἐπιβροχῆς ἣν αὐτὴ ἡ νέα ἐλάβεν ἐπὶ τῆς δυστήνου της συντροφίας. Καὶ ὅσον πικροτέρα ὑπῆρχεν ἡ λύπη τῆς Λυκαίνης περὶ πεσοῦσας μετὰ τὴν παρήγοραν αὐτὴν θεωρίαν εἰς τὴν φρικτὴν πραγματικὴν κατὰστασιν της, τόσον ὁ θόρυβος τῆς Κελαιδόσπρας ἐξεδραίουτο ὡς ἀναντίρρητος. Μετὰ τὴν στιγμὴν σκέψεως, ἡ Λύκαινα ἀνέστησεν ἀποτόμως τὴν κεφαλὴν, ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου της, καὶ ἐκείνη ὀρεῖσα ἀπειλητικῶς, ἐμπλεὴς ὀργῆς, ἀνέδοξε·

— Βλέπεις . . . βλέπεις πόσον εἶχα δίκαιον νὰ σὲ ἐπεφυγῶ! . . . Προηβανόμην ἐγὼ ὅτι εἰς κακὸν μου ἤθελαν ἀποβῆ ἡ συναναστροφὴ σου! Διὰ τί νὰ μοῦ εἶπες ταῦτα λόγια; διὰ νὰ μὲ τυραννήσῃς; Ἐγὼ πταίω, ὅπου ἔχω μὰ τὴν ἀνοησίαν νὰ σὲ εἰπῶ ὅτι εὐχαρίστως ἤθελα ὑπαγεῖν νὰ ζήσω εἰς τὸ βάθος τῶν δασῶν μετὰ τοῦ ἀνδρός μου! . . . Ἀλλὰ δὲν μὲ λέγεις τί λοιπὸν εἶσαι σύ; διὰ τί νὰ μοῦ χαλᾷς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν ἁυχήν; Ταλαίπωρη, δὲν γνωρίζεις τί κακὸν μ' ἔκπλες! Ἀλλοῦ τῶν δὲν θὰ παγαίνει ὁ νοῦς μου παρὰ εἰς αὐτὸ τὸ δάσος, εἰς αὐτὸ τὸ σπίτι, εἰς ἐκεῖνα τὰ παῖδιά, εἰς ὅλην τὴν εὐτυχίαν ἐκείνην ὅπου δὲν θὰ ἴδουν τὰ ἰδικά μου μάτια ποτὲ ποτέ! Καὶ ἂν δὲν ἤμπορέσω νὰ ἐξαλείψω αὐτὰ τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν ἐνθύμησίν μου, τί ζωὴ λοιπὸν θὰ εἶναι ἡ δική μου ζωὴ! ἓνας μαῦρος ἄδης, μία κόλασις ζωντανή, καὶ πταίεις σύ ναι, εἶσαι σύ ἡ αἰτία! . . .

— Ἐγὼ ἡ αἰτία! χαίρομαι λοιπόν! ὦ! χαίρομαι, εἶπε ἡ Μαριάνθη.

— Χαίρεσαι, λέγεις; ἀνέκραξεν ἡ Λύκαινα μὲ φοβεροὺς ὀφθαλμούς.

— Ναι, χαίρομαι! ἐπειδὴ, ἂν ἡ παρεῖσα ζωὴ σὰ

αὐτοὶ φαίνονται κύλασις, θὰ προτιμήσεις τὴν ἄλλην ὅπου σ' ἀνέφερα.

— Καὶ τί ἐκβαίνει ἀπ' αὐτῶ, ἀφοῦ δὲν θὰ τὴν ἀπολαύσω ποτέ; πρὸς τί νὰ θλιβῶμαι ὅτι εἶμαι μία κόρη τοῦ δρόμου, ἀφοῦ τῆς τύχης μου εἶναι κόρη τοῦ δρόμου ν' ἀποθάνω; — ἀνέκραξεν ἡ Λύκαινα ἐπὶ τὸ μάλλον παρηργίζομένη, καὶ ἀρπάζουσα διὰ τῆς ἰσχυρᾶς τῆς χειρὸς τὸν λεπτοφυῆ καρπὸν τῆς χειρὸς τῆς Μαριάνθης. — Ὁ, εἰπέ μου. . . λέγε! . . . Διατί νὰ μοῦ βάλῃς εἰς τὸν νοῦν πράγματα ὅπου δὲν ἠμπορῶ ν' ἀπολαύσω ποτέ;

— Σὲ λέγω, ὅτι τὸ νὰ ἐπιθυμῇ τις μίαν ζωὴν τιμὴν καὶ ἐργατικὴν, θὰ εἰπεῖ ὅτι αὐτὸς εἶναι ἄξιος τῆς ζωῆς ἐκείνης· ἐπανελάβεν ἡ Μαριάνθη, χωρὶς τελείως νὰ ζητήσῃ ν' ἀποσπᾷ τὴν χειρὰ τῆς.

— Αἰ καλὰ! ὕστερα; καὶ ἄξια ἂν ἦμαι τί ἐκβαίνει ἀπ' αὐτό; τί ὄφελος;

— Τί ὄφελος; θὰ ἰδῇς νὰ πραγματοποιηθοῦν ὅσα ἐνήμερες ὄνειρα, εἶπεν ἡ Μαριάνθη μὲ ὕψος σπουδαῖον, πλήρες πεποιθήσεως. Τόσον, ὥστε ἡ Λύκαινα, ἐκπλαγεῖσα ἐκ νέου, ἀφῆκε τὴν χεῖρα τῆς Κελαϊδίστρας καὶ ἐμεινεν ἐκστατική.

— Ἀκουσέ με, Λύκαινα, ἐπανελάβεν ἡ Μαριάνθη μετὰ φωνῆς οἰκτερίμονος· μὲ πιστεύεις ποτέ τόσον κακὴν ὥστε νὰ σοῦ διγγέξω ἰδέας καὶ ἐλπίδας ταιαύτας, χωρὶς πρῶτον νὰ ἦμαι βεβαία ὅτι, ἂν ἡ σημερινὴ ζωὴ σὲ προξενήσῃ ἐνδίδαν, δύναμαι νὰ σοῦ εὖρω τρόπον νὰ τὴν ἀφῇς;

— Σὺ; δύνασαι τοῦτο σύ;

— Ἐγώ... ὄχι... ἀλλὰ μία ψυχὴ ἀγαθὴ, μεγάλη, παντοδύναμος ὡσὰν τὸν Θεόν.

— Ὡσὰν τὸν Θεόν παντοδύναμος;...

— Ἀκουσε ἀκόμη, Λύκαινα... Πρὸ τριῶν μηνῶν ἦμην κα' ἐγὼ ὡσὰν ἐσὶ ἀθλίον πλάσμα ἀπολωλός. . . ἔγκαταλελειμμένον. Μίαν ἡμέραν ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον

σου ἀναφέρω μὲ δάκρυα εὐγνωμοσύνης (καὶ ἡ Μαριάνθη ἐσπόγγισε τοὺς ὀφθαλμούς της) ἤλθεν αὐτὸς μίαν ἡμέραν εἰς ἐμέ· δὲν ἐφοβήθη, μὲ ὅλην μου τὴν ἐξουδένωσιν καὶ καταφρόνησιν, νὰ μὲ εἴπῃ λόγια τινὰ παρήγορα . . . τὰ πρῶτα ὅπου ἤκουσα ἐπὶ ζωῆς μου! Τὸν ἐδιηγήθηκα τὴν συμφορὰς μου, τὴν ἀθλιότητά μου, τὸ αἰσχρὸς μου, χωρὶς νὰ τὸν κρύψω τὸ παρρηλικρόν, καθὼς τῶρα καὶ τοῦ λόγου σου μ' ἐδιηγήθης τὴν ζωὴν σου . . . Ἀφοῦ μὲ ἤκουσε μετὰ καλωσύνης πολλῆς, δὲν μ' ἐκατηγόρησεν, ἀλλὰ μ' ἐσυμπόνεσε· δὲν ἤλεγξε τὴν ἀπώλειάν μου, ἀλλ' ἐπήνεσε ἱμπρός μου τὴν ἡσυχον καὶ καθαρὰν ζωὴν τὴν ὁποίαν δι' αὐτοὺς εἰς τοὺς ἀγρούς.

— Καθὼς καὶ τοῦ λόγου σου τ' ἀπὸ τῶρα . . .

— Τότε ἡ κατάστασις μου μ' ἐφάνη τόσον μαλλοῦ φρικώδης ὅσον ἡ ζωὴ τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἐζωγράφιζε μοι ἐφαίνετο ὠραία!

— Καθὼς κ' ἐγὼ τῶρα!

— Ναι, καὶ ὡς σὺ ἔλεγα κ' ἐγώ· — Ἀλλοίμονον! ὁφελος νὰ μὴν δείξουν ἀπὸ μακρὰν ἓνα παράδεισον, ἐνὶ ἐγὼ εἶμαι καταδικασμένη εἰς τὸν ἄδην; . . . Ὅμως ἐκείνα ἀδικον ν' ἀπελπίζωμαι . . . ἐπεὶ δὲ ὁ τὸν ὁποῖον ἀναφέρω εἶναι, ὡσὰν τὸν Θεόν, δικαιοκριτὴς, πανάγαθος ἀνίκανος τοῦ νὰ δείξῃ τὴν λάμψιν ἐλπίδος ψευδοῦς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς ἑνὸς πλάσματος τὸ ὁποῖον δὲν ἐξήτει ἀπὸ κινῆνα οὐδ' εὐσπλαγχνίαν, οὐδ' εὐτυχίαν οὐδ' ἐλπίδα.

— Καὶ τί ἔκαμεν αὐτὸς δι' ἐσέ;

— Ἐπέρθη καθὼς φέρονται εἰς ἓνα παιδί ἀρρώστου ἡμην ὡσὰν ἐστὶ, βυθισμένη εἰς μίαν ἀτμοσφαῖραν μολυσμένην, μ' ἐστείλε λοιπὸν ν' ἀναπνεύσω ἀέρα ὑγιεινὸν καὶ ζωογόνον· ἐξοῦσα κ' ἐγὼ μεταξὺ φυγῶν μικρῶν καὶ ἀμαρτωλῶν, μὲ συστήνει λοιπὸν εἰς ψυχὰς κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν αὐτοῦ . . . αἱ ὁποῖαι ἡγίασαν τὴν φυγὴν μου· ἐψέψαν τὸ πνεῦμά μου . . . ἐπεὶ δὲ, πρέπει νὰ ἐξεύρω

βει, καθὼς ὁ Θεὸς μας πάλιν, οὕτω καὶ αὐτὸς εἰς ἐκείνους
 ἔσται τὸν ἀγαποῦν καὶ τὸν σέβονται, μεταδίδει ἕνα σπιν-
 θῆρα τῆς οὐρανίου σοφίας του . . . Ναι, ἂν οἱ λόγοι μου
 οὐ συγκινοῦν, ὦ Λύκαινα, καὶ ἂν τὰ δάκρυά μου τὰ δά-
 κρυά σου προκαλοῦν, γνώρισε ὅτι τὸ πνεῦμά του καὶ ἡ
 ἰδέα του μ' ἐμπνέουσι, καὶ διὰ τοῦτο !! Ἐγὼ, ἀδελφὴ
 μου, σοῦ ἀνέφερα περὶ τοῦ εὐτυχεστέρου μέλλοντος τὸ ὁ-
 ποῖον θέλεις ἀπολαύσει διὰ τῆς μετανοίας, ἐπειδὴ δύνα-
 μαι νὰ σὲ ὑποσχεθῶ πὸ μέλλον αὐτὸ εἰς δικρά τευ, μόλα-
 νάτι ἐκεῖνος παύτην τὴν στιγμὴν ἀγνοεῖ τὴν ὁποίαν διδω-
 ῖς ὑπόσχεσιν ! Τέλος πάντων, διατί σὲ λέγω. Ἐλπίζε ! . . .
 ὅτι πάντοτε ἐκεῖνος εἰσακούει τὴν φωνὴν τῶν θελούντων
 νὰ γίνωσιν αἰθρωποὶ καλοὶ . . . ἐπειδὴ ὁ Θεὸς τὸν ἔστει-
 λεν ἐπὶ τῆς γῆς διὰ νὰ μᾶς κάμῃ νὰ πιστεύσωμεν εἰς τὴν
 θεϊάν του Πρόνοιαν . . .

Ταῦτα τῆς Μαριάνθης λαλούσης ἀκτινότερα κατέστη ἡ
 μαρφή αὐτῆς ὥστε θειέρπνευστος αἱ ὥχραι παρειαί τῆς
 ελαφρὰν πορφύραν ἀπεριμήθησαν πρὸς στιγμὴν, γλυκεῖαν
 ἀπέπεψαν μαρμαρυγὴν αἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔδωπέ
 τις περὶ αὐτὴν τοιαύτης εὐγενούς καὶ θελξίνους καλλοῆς
 ἀπαύγασμα, ὥστε ἡ Λύκαινα, ὡς ἡδὴ βαθέως συγκεκινη-
 μένη ἐκ τῆς συνομιλίας, ἠένισεν εἰς τὴν σύντροφόν της μὲ
 ἑλζόῃ τινα θαυμασμόν, καὶ εἶπε·

— Πού εἶμαι, πού ; ὄνειρα ταῦτα ; δὲν ἤκουσα οὐδέ
 ποτέ μου εἶδα παρόμοιον πρᾶγμα . . . καὶ εἶναι ἀδύνα-
 τον ! . . . Ἀλλὰ σὺ λοιπὸν ὅπου τέσον καλὰ ὁμιλεῖς . . .
 σὺ ὅπου τέσσα δύνασαι, σὺ ὅπου τέσον μεγάλα γνωρίζεις
 ὑποκείμενα . . . πῶς ἔτυχες ἐδῶ . . . φυλακισμένη μὲ
 ἡμᾶς ; . . . Ἀλλὰ . . . ἀλλὰ . . . διὰ τὸν πειρασμόν μας
 λοιπὸν ἤλθες !!! Μὴν εἶσαι διὰ τὸ καλὸν ὃ, τι εἶναι διὰ
 τὸ κακὸν ὁ πειρασμός ;

Ἦτοιμάζετο ἡ Μαριάνθη ν' ἀποκριθῇ, ὅτε παρου-
 νασθεῖσα ἡ κυρία Ἀρμένθου διέκοψεν αὐτὴν εἰπούσα

ὅτι ἤλθε νὰ τὴν ὀδηγήσῃ παρὰ τῇ κυρία Δ' Ἀρβάνδου.

— Ἡ Λυκαίνα ἔστατο ἐκπληκτος ἡ δ' ἔφορος λέγει·

— Πλέπω εὐχαρίστως ὅτι ἡ παρουσία τῆς Κελαυδοῦ σ' ἔβγαλε εἰς τὴν φυλακὴν ἐπροξένησεν εὐτοχίαν πολλήν, καὶ εἰς ἐσὲ καὶ εἰς τὰς συντρόφους σου . . . Ἐμαθὺν ὅτι ἐκ μὲς μίαν σὺναξιν διὰ τὴν πτωχὴν τὴν Βουνὸν τ' ἀγίου Γεωργίου αὐτὴ εἶν' ἔργον θεάρεστον . . . φιλόανθρωπον ἔργον κήρη μου Λυκαίνα. Αὐτὸ θὰ σοῦ ματρηθῇ . . . Ἀμφοιβάλα ποτὲ ὅτι ἦσαν καλητέρα παρ' ὅσον δὲν ἤθελον νὰ φαίνεσαι . . . Εἰς ἀνταμοιβὴν τοῦ καλοῦ σου ἔργου πεστεύω ὅτι δύναμαι νὰ σὲ ὑποσχεθῶ ὅτι ὁ ἐλαττώσουσιν αἰσθαντικὰ τὰς ἡμέρας τοῦ φυλακισμοῦναί ὅποια σ' ἔλειπε ἀκόμῃ.

Καὶ ἡ κυρία Ἀρμάνδου ἀπεμακρύνθη μετὰ τῆς Μαρικάνθης.

Μηδόλως παραξενισθῶμεν ἐκ τῆς εὐγλώττου σχεδὸν συνδιαλέξεως τῆς Μαρικάνθης, σκεπτόμενοι ὅτι ἡ σπανὴ φύσις αὐτῆς ἔλαβε τὴν ταχίστην ἀνάπτυξιν, ἐκ τῆς ἀνετροφῆς καὶ τῶν νοουθεσιῶν αἷς ἀπῆλαυσεν ἐν τῇ ἐπαύλει Βουκεβάλ.

Ἐπειτὰ ἡ νεᾶνις ἦτον ἐνδυναμωμένη πρὸ παντός ἄλλου ἐκ τῆς πείρας ἣν εἶχε.

Τὰ αἰσθήματα ἅτινα διήγειρεν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Λυκαίνης ἦσαν τὰ διεγερθέντα ἐν αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Ροδόλφου, ἐκ περιστάσεων τινῶν ὁμοίων σχεδόν.

Αὕτη, συμπεράναται ὅτι ἦσαν ἐφικτὰ εἰς τὴν σύντροφόν της ἀγαθὰ τινὰ αἰσθήματα, ἐπειράθη νὰ τὴν ἐπαναγάγῃ εἰς τὴν τιμιότητα, ἀπόδεικνύουσα αὐτῇ (κατὰ τὴν θεωρίαν τοῦ Ροδόλφου ἐπὶ τῆς ἐπαύλειος Βουκεβάλ) ὅτι τὴν εὐφροσύνην νὰ γίνῃ τιμία, καὶ παριστῶσα τὴν ἀναγέννησιν τὴν διὰ χρωμάτων, τερπνῶν καὶ θελαστικῶν.

Δράττομεν λοιπὸν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπαναλάβωμεν, ὅτι τὰ μέσα ἅτινα συνήθως μετέρχονται πρὸς τὸ νὰ ἐμπνεύσωσιν εἰς τὸν πτωχὸν καὶ ἀμαθῆ λαὸν τὴν πρὸς τὸ κακὸν ἀποστροφὴν καὶ τὴν πρὸς τὸ καλὸν ἀγάπην εἶναι ἐτελῆ, εἶναι ἀποφα καὶ ἀτελεσφόρητα.

Διὰ τὴν ἀποτρέψωσιν ἀνθρώπων τινὰ τοῦ λαοῦ ἐκ τῆς κακῆς ὁδοῦ, τί κάμνουν; τὸν φοβερίζουσιν ἀκαταπαύστως δι' ἐκδικήσεων θεῶν καὶ ἀνθρωπίνων ἡχοῦσιν ἀκαταπαύστως εἰς τὰς ἀκοάς του ἀπαισίαν κλαγγὴν κλειθρα ἐρκτῆς, κύφωνας σιδηρεῦς, ἀλύσεις κατέρων καὶ τέλος πάντων μακρόθεν, ἐντὸς φρικώδους τινὸς σκιᾶς, εἰς τὸν ἀπώτατον τοῦ ἐγκλήματος ὀρίζοντα, τοῖς δεικνύουσι τὴν μάχαιραν τοῦ δημίου, στίλβουσιν ἐκ τῆς λάμπσεως τοῦ αἰωνίου πυρὸς τῆς καλᾶσεως . . .

Ἠλέπετε λοιπὸν ὅτι ἡ ἐκφοβήσις εἶναι ἀκατάπαυστος, δεινὴ, τρομερὰ . . .

Πρὸς τὸν τὰ φαῦλα πράττοντα . . . δέσμευσις, ἀτιμωσις, μάχαιρα . . .

Πολὺ καλὰ αὐτὸ εἶναι δίκαιον ἀλλ' εἰς τὸν ὅστις πράττει τὸ καλὸν δίδει τίποτε ἡ κοινωνία; δῶρα τιμῆς, διακρίσιν τινὰ περιδοῶν, βραβεῖόν τι ζηλωτὸν;

Ὁχι.

Ἐνθαρρύνει ἡ κοινωνία δι' εὐεργετικῶν ἀνταμοιβῶν εἰς τὴν ὑποταγὴν, εἰς τὴν εὐταξίαν, εἰς τὴν τιμιότητα, τὸ μέγ' αὐτὸ πλῆθος τῶν χειρωνάκτων, οἵτινες ὅλην τὴν ζωὴν ἀπανῶσιν εἰς ἐπιπόνους ἐργασίας, μὲ στέρησιν πολλῶν ἀναγκαίων, καὶ πάντοτε σχεδὸν μὲ πένιαν ἐσχάτην;

Ὁχι.

Ἀπέναντι τῆς λαμπρότου τοῦ ἀναδιβάλλουσι τὸν μέγαν ἑνοχόν, ὑπάρχει θυρεὸς τις ὅπου νὰ ἐμφανῆται καθήμενος ὁ μέγας ἐνάρετος;

Ὁχι.

Ἀλλόκοτον, ἀθέριον σύμβολον! τὴν δικαιοσύνην τὴν

παριστάνουσι τυφλὴν, φέρουσιν διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς ῥομφαίαν πρὸς τιμωρίαν, διὰ δὲ τῆς ἄλλης πλάστιγγον ὅπου ζυγίζονται ἡ κατηγορία καὶ ἡ ἀπολογία.

Αὗτα δὲ εἶναι τῆς δικαιοσύνης ἡ εἰκὼν.

Εἶναι ἡ εἰκὼν τοῦ νόμου, ἢ μᾶλλον τοῦ ἀνθρώπου, οὗτος καταδικάζει ἢ ἀθώνει κατὰ τὴν συνείδησίν του.

Ἡ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ἔπρεπε νὰ κρατῇ σπάθην διὰ τὴν μιᾶς χειρὸς, στέφανον διὰ τῆς ἄλλης· τὴν μὲν πρὸς τιμωρίαν τῶν κακῶν, τὸν δὲ πρὸς ἀνταμιδίαν τῶν ἐναρέτων.

Τότε ὁ λαὸς ἤθελε βλέπει, ὅτι, ὑπάρχουσι μὲν τρομεραὶ ποιναὶ διὰ τὸ κακόν, ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ λαμπραὶ διὰ τὸ καλόν· θρίαμβοι· ἐνθὺ τὴν ὥραν ταύτην εἰς τὴν ἀκαλλιέργητον κρίσιν του, ζητεῖ ἐπὶ ματαίῳ τὸ ἀντίματρον τῶν δικαστηρίων, τῶν εἰρκῶν, τῶν κατέργων καὶ τῶν λαιμητόμων.

Ὁ λαὸς βλέπει μίαν ἐπὶ τοῖς ἐγκλήμασι δικαιοσύνην ἀπὸ ἀνδρὸς θεραπευομένην σταθεροῦς, ἀκεραίου, πεφωτισμένου, πρὸς τὸ ἀνακρίνειν, ἀνακαλύπτειν καὶ τιμωρεῖν τοὺς ἐνόχους προθύμους.

Ἀλλὰ δὲν βλέπει μίαν ἐπὶ ταῖς ἀρεταῖς δικαιοσύνην ἀπὸ ἀνδρὸς θεραπευομένην σταθεροῦς, ἀκεραίου, πεφωτισμένου, πρὸς τὸ ἀνακρίνειν, ἀνακαλύπτειν καὶ ἀνταμιβεῖν τοὺς ἐναρέτους προθύμους.

Τὸ πᾶν τὸν λέγει· Τρέμε!

Οὐδὲν τὸν λέγει· Ἐλπίζε!

Τὸ πᾶν τὸν ἀπειλεῖ...

Οὐδὲν τὸν παρηγορεῖ.

Τὸ Κράτος δαπανᾷ ἐτησίως μυριάδας πρὸς τὴν ἀκαρπώτῳ ἐγκλημάτων ποινὴν. Διὰ τῶν χρημάτων τούτων διατηρεῖ δεσμώτας καὶ δεσμοφύλακας, βαράθρους καὶ ἐπιτηρητὰς αὐτῶν, λαιμητόμους καὶ δήμεους.

Ταῦτα εἶναι ἀναγκαῖα, ἔστω.

Ἀλλὰ πόσα λοιπὸν δαπανᾷ τὸ Κράτος πρὸς τὴν

σωτήριον καὶ εὐφοριωτάτην ἀνταμειβὴν τῶν καλῶν ἀνθρώπων ;

Οὐδ' ὁβολόν . . .

Καὶ δὲν ἀρκεῖ τοῦτο.

Ὡς θέλομεν τὸ ἀποδείξει ὁπόταν ἡ σειρὰ τῆς διηγήσεως ταύτης μᾶς φέρῃ εἰς τὰ φυλακὰς τῶν ἀνδρῶν, πόσαι τεχνῆται ἀνεπιλήπτου χρηστότητος μέγιστον ἔθελον νομίσαι εὐτύχημα τὸ νὰ εὕρισκον ἀναπαύσεις τὰς ὁποίας ἔχουσιν οἱ ἐν ταῖς φυλακαῖς τροφήν καὶ κλίνην καλλίστην !

Βλέπετε ! δὲν ἔχουσιν ἄρά γε τὸ δικαίωμα, ἐν ὀνόματι τῆς ἐπὶ χρόνον μακρὸν καὶ διὰ στερήσεων ἐπιμόχθων δοκιμασθείσης ἀξιοπρεπείας των, δὲν ἔχουσι τὸ δικαίωμα ν' ἀπαιτῶσι τὰς αὐτὰς ἀναπαύσεις τῶν κακούργων, ἐκεῖνοι οἵτινες, ὡς ὁ λιθογλύφος Μορέλ ἐπὶ εἴκοσιν ἑνιαυτοὺς ἔζησαν φίλεργοι, χρηστοί, ἀδιάφθοροι, ἐν τῷ μέσῳ τῆς πεινίας καὶ μυρίων πειρασμῶν ;

Δὲν εἶναι οὗτοι ἄξιοι τοῦ νὰ λάβῃ ἡ κοινωνία τὸν κόπον τὴν ζητήσῃ καὶ νὰ τοὺς μάθῃ, καὶ ἂν δὲν τοὺς ἀνταμειψῇ εἰς δόξαν τῆς ἀνθρωπότητος, τοῦλάχιστον νὰ τοὺς ὑποστηρίξῃ εἰς τὴν ἐπιμόχθον καὶ χαλεπὴν ὁδὸν τὴν ὁποίαν διατρέχουσι γενναίως ;

Ὁ μέγας λοιπὸν ἐνάρετος, ὡς μετριοφρῶν, κρύπτεται εἰς σκοτεινότερον τόπον παρὰ τὸν κλέπτην ἢ τὸν φονέα ; ... διότι οὐδὲ τούτους ἀνακαλύπτει πάντοτε ἢ ἐπὶ τοῖς ἐγκλήμασιν ἀγρυπνία τῆς δικαιοσύνης.

Φεῦ ! Οὐτοπία εἶναι τὰ λεγόμενά μας, ἀλλὰ παρήγορος.

ὑποθέσετε κατ' ἰδέαν κοινωνίαν τινὰ οὕτω διωργανισμένην ὥστε νὰ ἔχῃ, ὡς εἶπεν, *ἐναρτοδικεῖα*, ὡς ἔχει *κακουργοδικεῖα*.

Ἀημοσίον τι ὑπουργεῖον τὰς εὐγενεῖς ἐξετάζον πράξεις, καταμηνύον αὐτὰς εἰς τὴν κοινὴν γνῶσιν, ὅπως καταμηνύ-

ονται τὴν σήμερον τὰ ἐγκλήματα εἰς τὴν τῶν νόμων καθιδιώξιν.

Ἰδοὺ δύο παραδείγματα δύο δικαιοσύναι' ἄς εἴπω· τώρα τίς ἐκ τῶν δύο εἶναι ἡ γονιμωτέρα εἰς νοουθεσίας, εἰς συνεπείας καὶ εἰς ἀποτελέσματα θετικά.

Ἀνθρώπος τις φονεύει ἄλλον ἄνθρωπον διὰ νὰ κλέψῃ.

Τὴν αὐγὴν στήνουνσι μετὰ σιωπῆς τὸ γιλλοτίνιον ἐν ἀπόκεντρόν τινα τῶν Παρισίων τόπον, καὶ ἀποτέμνουσι τὴν κεφαλὴν τοῦ φονέως ἐνώπιον τοῦ ὄχλου, περιγελῶντες καὶ τὸν δικαστὴν, καὶ τὸν τιμωρούμενον, καὶ τὸν δῆμιον.

Ἰδοὺ ἡ ἐσχάτη τῆς κοινωνίας ἀπόφασις.

Εἰς τὸ μεγαλότερον κατ' αὐτῆς ἐγκλημα, ἰδοὺ ὁποῖον ἐπιβάλλει ποινὴν . . . Ἰδοὺ τὸ τρομερώτερον, τὸ σωτηριώδεστερον παράδειγμά της πρὸς τὸν λαόν . . .

Τὸ μόνον . . . ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει ἄλλα τι ἀντιρρόπον τοῦ μικροῦ καὶ ὄζοντος ἀπὸ αἵμα κορμοῦ ἐκείνου, ἐφ' οὗ τελεῖται ὁ σφαγιασμός.

Ναί . . . ἡ κοινωνία δὲν ἔχει οὐδὲν θέαμα γλυκὺ καὶ εὐεργετικὸν ὡς ἀντιτάξῃ πρὸς τὸ πένθιμον θέαμα τοῦτο.

Ἀλλ' ἐξακολουθοῦμεν τὴν οὐτοπίαν μας

Διάφορόν τι δὲν ἤθελε συδαινέει, ἂν καθήμεραν σχεδὸν εἶχεν ὁ λαὸς ὑπ' ὅψιν τὸ παράδειγμα μεγάλων τινῶν ἄρετῶν τρανῶς δοξαζομένων καὶ ΓΛΙΚΗΝ ἀπολαμβάνουσάν· ἀνταμοιβὴν παρὰ τῆς ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ;

Δὲν ἤθελεν ἀδιαλείπτως ἐνθαρρύνεσθαι εἰς τὸ καλόν, ἂν ἐβλεπε συνεχῶς ὑψηλὸν τι καὶ σεβάσιμον καὶ κατὰ πληκτικὸν δικαστήριον, προσκαλοῦν ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ ἐνώπιον λαοῦ ἀκαταμετρήτου πτωχόν τινα καὶ τίμιον τυχνίτην, τοῦ ὁποίου νὰ διηγῇται τις τὸν μακρὸν βίαν τὸν ἐνάρετον, σώφρανα καὶ ἐργατικόν, καὶ πρὸς τὸν ὅποιον νὰ λέγουν ἐπὶ τέλους·

α Ἐπὶ εἰρήσιν ἔτη, πλείοτερον παντός ἄλλου εἰρή· ὅθεν, ὑπέφερε, γενναίως ἀντιτάλαισας κατὰ τῆς ἐνδοσίας·

αἱ αἰκετοὶ σου ἀνετράφησαν ὑπὸ σοῦ ἐν ἀρχαῖς εὐθόνητος καὶ τιμῆς . . . αἱ ὑψηλαὶ σου ἀρεταὶ διέκρινάν σε* δοξάσθητι καὶ ἀνταμειφθῇτι . . . Ἄγρυπνος, δικαία καὶ παντοδύναμος ἡ κοινωνία πώποτε δὲν ἀφήνει εἰς τὴν λήθην οὐδὲ τὸ κακὸν οὐδὲ τὸ καλόν . . . Ἀποδίδει εἰς ἕκαστον κατὰ τὰ ἔργα του . . . Ἡ κυβέρνησις σοὶ ἐξασφαλίζει τοῦ λοιποῦ πόρον ζωῆς ἀνάλογον πῶν ἀναγκῶν σου. Ἀπὸ τῆς κοινῆς ὑπόληψιν περιστοιχαύμενος, θέλεις διανύσει ἐν ἀναπαύσει καὶ ἀνέσει βίον, ὡς μάθημα εἰς ἅπαντας χρησιμεύοντα . . . Οὕτως εἰσὶ καὶ ἔσονται διὰ παντὸς τιμώμενοι οἱ ὡς σὲ διὰ πολλοῦ χρόνου ἐπιμείναντες εἰς τὸ καλόν . . . καὶ σπανίας καὶ μεγάλας ἡθικὰς καλλωνὰς ἀποδείξαντες . . . Τὸ παράδειγμά σου θέλει ἐνθαρρύνει τοὺς πολλοὺς εἰς μίμνησίν σου . . . ἡ ἐλπίς θέλει ἀνακουφίσει τὸ ἐπιμολχθὸν φορτίον ὅπερ ἡ τύχη ἐπέβαλεν αὐτοῖς κατὰ τὸ μακρὸν αὐτῶν στάδιον. Ὑπὸ σωτηρίου ἐμψυχούμενοι ἀμύλλης θέλουσι καταβάλλει πᾶν σθένος πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν χαλεπωτέρων καθηκόντων, ὅπως διαλάμψωσι μὲν ἡμέραν καὶ ἀνταμειφθῶσιν ὡς σύ . . . »

Ἐρωτῶμεν ὁποῖον ἀπὸ τα δύο αὐτὰ θεόματα, τὸ τοῦ πραγμαζομένου φονέως, καὶ τὸ τοῦ ἀξίαν ἀνταμοιβὴν λαμβάνοντος ἐναρέτου, θέλει ἐπενεργήσει εἰς τὸν λαὸν σωτηριωδестέρως καὶ γονιμωτέρως;

Βέβαια πολλὰ δυσχερῆ πνεύματα θέλουν θυμωθῇ εἰς μόνην τὴν ιδέαν τοῦ ὅτι αἱ ὑλικοὶ αὐταὶ ἀνταποδύσεις ἀπονεμόμεναι εἰς τὸ οὐρανώτερον τοῦ κόσμου πράγμα, ΤΗΝ ΑΡΕΤΗΝ, εἶναι ποταπαί.

Θέλουν κατὰ τῶν τάσεών μας ἐπινοήσει παντοίους λόγους κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον φιλοσοφικοὺς, πλατωνικοὺς, θεολογικοὺς, καὶ πρὸ πάντων οἰκονομικοὺς, ὡς τοὺς ἐφεξῆς*

* Τὸ καλὸν ἔχει ἐν ἑαυτῷ τὴν ἀμοιβήν . . .

* Ἀνεκτίμητον ἐστὶν ἡ ἀρετήν . . . βιβλιοθήκη βερσαλλῶν

» Ἡ τοῦ συνειδότος εὐχάριστησις ἡ εὐγενεστέρα ἐστὶ τῶν ἀποβίων. »

Καὶ τέλος πάντων τὸν θριαμβεύοντα καὶ ἀναντίρρητον δι᾿ αὐτοῦ δι᾿ αὐτοῦ δι᾿ αὐτοῦ.

« ΤΑ Αἰώνια ἀγαθὰ, τὰ περιμένοντα τοὺς δικαίους εἰς τὴν ἀλλήν ζωὴν, ἀρκέσουσι μόνον πρὸς τὸ ἐνθαρρύνειν αὐτοὺς εἰς τὸ καλὸν ἐν τῇ παρούσῃ. »

Εἰς τοῦτο ἀπαντῶμεν ἡμεῖς· διατί λοιπὸν ἡ κοινωνία καὶ οὐκ ἐπὶ πρόκληται νὰ φοβίσῃ καὶ παιδεύσῃ τοὺς κακοὺς δὲν ἐπαναπαύεται εἰς μόνην τὴν θεῖαν κόλασιν, ἥτις λέγουσιν ὅτι τοὺς περιμένει εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν;

Ἡ κοινωνία προσημαίνει τὴν θεῖαν δίκην δι' ἀνθρωπίνων δικῶν. . . .

Καὶ, καλοῦ κακοῦ, μέχρις οὗ ἔλθῃ ἡ ἀναπόφευκτος ὥρα τῶν ἱακυνθίνων ῥάβδους, σάλπιγγας ἡχηράς καὶ βοῆς φαίας πυρὸς κρατούντων ἀρχαγγέλων. κάμνει αὐτὴ τῇ δουλειᾷ της . . . διὰ στρατιωτῶν.

Ἐπαναλαμβάνομεν·

Διὰ νὰ τρομάξωσι τοὺς κακοὺς, ὑπικεύουσιν, ἢ μᾶλλον μεταφέρουσιν εἰς μέτρα ἀνθρώπινα, ψηλαφητὰ καὶ ὁρατά· τὰς κολάσεις ὅσας ἐπιφέρει ἡ θεία ὀργή, ὡς ἀρχὰς ὠδίνων παριστῶντες τὰ παρόντα. . . .

Διατί νὰ μὴ ποιῶσι τὸ αὐτὸ καὶ ἀναφορικῶς εἰς τ' ἀγαθὰ, δι' ὧν ὁ Θεὸς θέλει ἀνταμείψῃ τοὺς δικαίους καὶ ἐναρέτους;

Νὰ τοὺς δείξωσι τινα προσόρτια;

Ἄλλ' ἔς λησμονήσωμεν τὰς οὐτοπίας ταύτας, τὰς μωρὰς, ἀνοήτους, παραλόγους, ἀκατορθώτους, ἀληθεῖς οὐτοπίας.

Ἡ κοινωνία παγαίνει τόσον καλὰ μὲ τὸν δρόμον τὸν ὁποῖον ἐν ἡμετέρῃ !! Δὲν ἐρωτᾷτε μᾶλλον αὐτοὺς, οἵτινες μὲ τὸ

σκέλος μέθυσον καὶ τ' ὄμμα ἀμφίβολον καὶ τὸν γάλῳτα
θρυβώδη ἐξέρχονται ἀπὸ τι συμπόσιον ! !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄

ΠΡΟΣΤΑΤΡΙΑ.

Εἰσῆλθε μετ' ὀλίγον ἡ ἔφορος μετὰ τῆς Κελαϊδῆστρας
εἰς τὸν θάλαμον ὅπου ἐπρόσμενεν ἡ Κλημεντία· ἡ ὠχρότης
τῆς νεάνιδος ἀπεδιώχθη ἀπὸ ἐλαφρὸν ἐρύθημα, κατὰ συ-
νέπειαν τῆς μετὰ τῆς Λυκαίνης συνομιλίας της.

— Ἡ κυρία μαρκεσία, κινηθεῖσα εἰς συμπάθειαν ἐκ
τῶν περὶ ὑμῶν συστάσεών μου, εἶπεν ἡ κυρία Ἀρμάνδου
πρὸς τὴν Μαριάνθη, ἐπιθυμεῖ νὰ σᾶς ἴδῃ, καὶ θέλει ἴσως
εὐαρεσθηθῇ νὰ ἐνεργήσῃ διὰ νὰ ἐξέλθῃτε ἐντεῦθεν πρὸ τῆς
προθεσμίας σας.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κυρία, ἀπήντησεν ἡ Μαριάνθη πρὸς
τὴν κυρίαν Ἀρμάνδου, ἥτις καὶ ἀφῆκεν αὐτὴν μόνην μετὰ
τῆς μαρκεσίας.

Ἐξεπλάγη ἡ Κλημεντία, ὅποταν εἶδε τὴν ἀγνὴν τῆς
κελαϊδῆστος της μορφήν, καὶ τὸ ἔμπλεον χάριτος καὶ σε-
μνότητος εἰδὸς της· ἀνεπόλησεν εἰς τὴν μνήμην της ὅτι
ἡ Κελαϊδῆστρα εἶχε προφέρει, ἐνῷ ἐκοιμᾶτο τ' ὄνομα τοῦ
Ροδόλφου, καὶ ὅτι ἡ ἔφορος ὑπέθετεν ὅτι ἡ ἀθλία νεανίς
αὕτη ἐκυριεύετο ἀπὸ βαθύν καὶ μυστηριώδη τινὰ ἔρωτα...
Καὶ τοι μὴ πιστεύουσα ποτὲ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ με-
γάλου δουκὸς Ροδόλφου, ἡ Κλημεντία εἶδεν ὅτι, ὡς πρὸς
τὸ κάλλος, ἡ Κελαϊδῆστρα ἦτον ἀξία τοῦ ἔρωτος καὶ
πρίγκηπος.

Εἰς τὴν θέαν τῆς προστάτριας τῆς, ἡ φυσιογνωμία τῆς ὑποίας, ὡς εἵπομεν, ἀπέπνεε χαρισμοῦ ἀγαθότητος ἡ Μαριάνθη συνέλαβεν ἀμέσως θάρρος γλυκὺ πρὸς αὐτήν.

— Ἡ κυρία Ἀρμάνδου, τὴν εἶπεν ἡ Κλημεντία, πῶς πει νὰ ἐξεύρης, κόρη μου, ὅτι πολὺ μοι ἐπήνεσε τὰ σπῆνια προτερήματά σου, μοκηνότι συγχρόνως λυπεῖται ὅτι δὲν τὴν ἐκρίνες ἀξίαν τῆς ἐμπιστοσύνης σου.

Ἡ Μαριάνθη ἐκλινε τὴν κεφαλὴν, χωρὶς ν' ἀποκριθῇ.

— Ἡ χωρική ἐνδυμασία, τὴν ὁποίαν ἐφόρεις ὅταν συνέλαβαν, ἡ ἀποσιώπησίς σου ποῦ εὗρίσκεσαι πρὶν σὲ εἰσελθῶν ἐδῶ, μαρτυροῦν ὅτι μᾶς κρύπτεις κάτι . . .

— Κυρία μου . . .

— Δὲν ἔχω κανὲν δικαίωμα νὰ σὲ παραινῶ νὰ ἐξηγηθῇς, ὅχι δὲν ἀπαιτῶ τὰ μυστικά σου με βεβαιότητά μου ὅτι, ἂν ἐξητοῦσα τὴν ἐξοδὸν σου ἐκ τῆς φυλακῆς, αἰτήσεις μου ἡδύνατο νὰ ἐκπληρωθῇ. Πρὶν λοιπὸν ἐνεργήσω τοῦτο, ἐπεθύμουν νὰ μάθω τί σκοπεύεις, πῶς ἔχεις νὰ ζήσης μετὰ ταῦτα. Ἀφοῦ ἀπὸ ἐλευθερωθῇς . . . τί θέλεις κάμει; . . . Ἄν, ὡς δὲν ἀμφισβῆλλω, ἔχῃς ἀπόφασιν ν' ἀκολουθήσῃς τὸν καλὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον κρατεῖς, ἐμπιστεύσου εἰς ἐμέ· θὰ προσπαθῶ νὰ ἐμβῇς εἰς θέσιν τοῦ νὰ κερδίζῃς ἐντίμως τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

Ἡ Κελαῖδίστρα κατενύγη μέχρι δακρύων ἐκ τῆς συμπάθειας ἣν τῇ ἀπεδείκνυνεν ἡ κυρία Ἀρβίλλ. Τῇ λέγει λοιπὸν μετὰ τινὰ δισταγμὸν:

— Τόσον εὐνοῖκῃ πρὸς ἐμέ καὶ γενναία ἔχετε, κυρία μου, τὴν καλωσύνην νὰ φαίνεσθε ὥστε ἴσως εἶναι χρεὸς μου νὰ διαρρήξω πλέον τὴν ὑποίαν ἡναγκαζόμην νὰ φυλάττω σιωπὴν ἐκ τοῦ παρελθόντος βίου μου . . . Ἐγὼ καὶ ὁρκον.

— Ὅρκον;

— Μάλιστα· ὁρκίσθην ν' ἀποσιωπήσω ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου καὶ τῶν ἐπιστατῶν τῆς φυλακῆς ταῦτα καὶ

συνέπειαν ὁποίων περιστάσεων μ' ἔβαλαν ἐδῶ· πλὴν, κυρία μου, ἂν μ' ἐδίδετε μίαν ὑπόσχεσιν. . .

— Ὅποιαν;

— "Ὅτι θὰ φυλάξετε τὸ μυστικὸν . . . ἡδυνάμην, μέσον σας, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ πατήσω τοὺς ὄρκους μου, ἡδυνάμην νὰ καθησυχάσω ψυχὰς τινὰς τὰς ὁποίας ὑπολήπτομαι μεγάλως, καὶ αἱ ὁποῖαι θὰ εἶναι, βέβαια, παλὸν ἀτήσυχαι περὶ ἐμοῦ.

— Μείνε κατὰ τοῦτο διόλου ἥσυχος, δὲν ἐκφέρω λέγειν ἄνευ προηγουμένης ἀδείας σου.

— "Ὡ, κυρία μου, εὐχαριστῶ ἐφοβούμην πολὺ μήπως οἱ εὐεργέται μου ἐκλάβωσι τὴν σιωπὴν μου ταύτην ἀντὶ ἀχαριστίας! . . .

Ἡ γλυκεῖα τῆς Μαριάνθης φωνή, ὁ τρόπος τῆς, ἡ σχεδὸν ἐκλεκτὴ ἐκφρασίς τῆς κατέπληξαν ἐκ νέου τὴν Δ' Ἀρβίλλην.

— Ἐγὼ, κόρη μου, βλέπω μὲ θαυμασμόν, λέγει πρὸς αὐτὴν ἡ μαρκεσία, ὅτι ὁ τρόπος καὶ οἱ λόγοι σου μαρτυροῦν ἀνατροφὴν ἐπιμελημένην πῶς λοιπὸν εἶναι δυνατόν...

— Νὰ καταντήσω ἐδῶ; τοῦτο δὲν θέλετε νὰ εἰπῇτε, κυρία μου; ὑπέλαβεν ἡ Κελαϊδῆστρα μετὰ πικρίας. Διότι κατὰ δυστυχίαν, τὴν ἀνατροφὴν ταύτην ἔλαβα ἐσχάτως μόλις. Τὸ εὐεργέτημα τοῦτο χρεωστῶ εἰς ἓνα γενναῖον προστάτην, ὅστις, ὡς ὑμεῖς, χωρὶς νὰ μὲ γνωρίζῃ . . . χωρὶς νὰ ἔχη προηγουμένην τινὰ σύστασιν ὑπὲρ ἐμοῦ, ἔλαβεν αἶκτον. . .

— Καὶ τίς εἶναι αὐτός;

— Τὸν ἀγνοῶ, κυρία μου.

— Τὸν ἀγνοεῖς;

— Καθὼς λέγουν, διὰ μόνων τῶν ἀνεξάντλητων ἀγαθότητων του γνωρίζεται· δόξα τῷ Θεῷ ἔτυχα ἐπὶ τῆς ἐδοῦ του. . .

— Καὶ ποῦ πὼν ἀπέντηρες; Εὐαγγέλιον Βιβλιοθήκη Βεροίας

— Μίαν νύκτα . . . εἰς τὴν Παλαιὰν Χώραν . . . πεν ἡ Κελαϊδῆστρα ταπεινοῦσα τοὺς ὀφθαλμούς· ἐξήπτη νὰ μὲ κτυπήσῃ ἕνας ἄνθρωπος· ὁ ἀγνωστος λοιπὸν αὐτοῦ εὐεργέτης μου ἐμεσολάβησε καὶ ἐλυτρώθην . . . Ἰδοὺ πρώτη μου μετ' αὐτοῦ συνάντησις.

— Ἦτο λοιπὸν κοινὸς τις ἄνθρωπος ; . . .

— Ὅταν πρώτην φορὰν τὸν εἶδα, κ' ἐγὼ αὐτὸ ὤψα θεσά· τὰ φορέματα καὶ ἡ ὁμιλία του ἦσαν τινόντι κοινά· κατόπιν ὁμοῦς . . .

— Τί ;

— Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὅποιον μοῦ ὠμίλησε, τὸ πρὸς αὐτὸν βαθὺ σέβας τῶν ἀνθρώπων εἰς τοὺς ὁποίους μὲ παρῆκε, ὅλα του μ' ἐκαίαν νὰ συμπεράνω ὅτι αὐτὸς εἶχε λάβει τὸ σχῆμα ἀνθρώπου ἐκ τῶν συχναζόντων εἰς τὴν καπηλεία τῆς Παλαιᾶς Χώρας μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μὴ γινώριζεται.

— Ἀλλὰ πρὸς ποῖον σκοπὸν ;

— Ἀγνοῶ . . .

— Καὶ γινώριζεις τ' ὄνομα τοῦ ἀγνωρίστου αὐτοῦ πρὸς τάτου σου ;

— Ὡ, μάλιστα, κυρία μου ! εἶπεν ἡ Κελαϊδῆστρα μετ' ἐνθουσιασμοῦ. Χάρις τῷ Θεῷ ! ἐπεὶ δὴ οὕτω δύνάμην κατὰ πᾶσαν στιγμὴν νὰ εὐλογῶ καὶ νὰ λατρεύω αὐτὸ τ' ὄνομα . . . Ὁ σωτὴρ μου ὀνομάζεται κύριος Ροδόφρος . . .

Ἡ Κλημεντία κατεκόκκινισε.

— Καὶ ἄλλο ὄνομα μετ' αὐτὸ δὲν ἔχει κανέν ; ἤρρω τῆσε μετὰ ζωηρᾶς περιεργείας τὴν Μαριάνθην.

— Ἀγνοῶ, κυρία μου . . . Εἰς τὸ ἀγροικίπιον ὅπου μ' ἔστειλε μόνον ὑπ' αὐτὸ τ' ὄνομα τὸν ἐγνώριζαν.

— Καὶ τί ἡλικίαν ἔχει ;

— Εἶναι ἔτι νέος, κυρία μου . . .

— "Ω! μάλιστα . . . ὥρατος, εὐγενής, ὡς εἶναι καὶ ἡ καρδία του.

Ὁ εὐγνώμων καὶ περιπαθὴς τῆς Μαριάνθης τόνος εἰς τὴν πρόφορὰν αὐτῶν τῶν λέξεων, ἀλγεινὴν ἐπράξενησεν ἐντύπωσιν εἰς τὴν κυρίαν Δ' Ἀρβίλλ. Ἀκαταμάχητός τις καὶ ἀνεξήγητος προαίσθησις τὴν ἔλεγεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ πρίγκηπος.

Αἱ παρατηρήσεις τῆς ἐφόρου δὲν ἦσαν χωρὶς βάσιν, ἐκρίνετο καθ' ἑαυτὴν ἡ Κλημεντία. Ἡ Κελαϊδίστρα ἀπαπῶ τὸν Ροδόλφον . . . τούτου τ' ὄνομα εἶχε προσφέρει καθ' ὕπνον . . . Ἀλλὰ πῶς συνέπεσε νὰ συναντήσῃ ὁ πρίγκηψ τὴν δυστυχῇ ταύτην; Διὰ τί ὁ Ροδόλφος νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Παλαιάν Χώραν μετενδεδυμένος;

Ἡ μαρκεσία δὲν ἠδύνατο νὰ λύσῃ τὰς ἀπορίας ταύτας· ἐνθυμήθη μόνον ὅ,τι τὴν εἶχεν εἰπεῖ ποτὲ ἡ Σάρα κακοζήλως καὶ ψευδῶς περὶ τοῦ Ροδόλφου· ὅτι ἦτον ἄνθρωπος παράξενος, καὶ ἐδίδετο ἐνίοτε εἰς ἀλλοκότους ἔρωτας . . . Καὶ ὄντως· δὲν ἦτο παράξενον αὐτό; ν' ἀνασύρῃ ἐκ τοῦ βορβορίου μίαν κόρην τοσοῦτον ἐξαισιῶς περικαλλῇ καὶ εὐφυῇ;

Τὰ αἰσθήματα τῆς Κλημεντίας ἦσαν εὐγενῆ, ἀλλὰ, γυνὴ αὐτὴ πάντοτε, ἡγάπα ἐνδομύχως τὸν Ροδόλφον, καὶ ται μὲ ἀπόφασιν πῶποτε νὰ μὴν ἐκθάψῃ ἐκ τῆς καρδίας της τὸ μυστήριον τοῦτο . . .

Χωρὶς νὰ σκεφθῇ ὅτι ἐπρόκειτο ἀναμφιβόλως περὶ μιᾶς ἐξ ἐκείνων τῶν γενναίων πράξεων τὰς ὁποίας συνήθως ὁ πρίγκηψ κατειργάζετο ἐν τῷ σκότει· χωρὶς νὰ σκεφθῇ, ὅτι ἴσως ἐξελάμβανεν ἀντὶ ἔρωτος αἰσθημά τι βαθείας εὐγνωμοσύνης· χωρὶς τέλος πάντων νὰ σκεφθῇ ὅτι, καὶ περιπαθέστερον νὰ ἦτον αὐτὸ τὸ αἶσθημα, ἠδύνατο καὶ νὰ τὸ ἀγνοῇ ὁ Ροδόλφος, ἡ μαρκεσία, ἀπὸ πικρίαν συναρπάσθαι καὶ ἀδικίαν, ἐθελώσας τὴν Κελαϊδίστραν ὡς ἀντεράστριάν της. Διηγέσθαι ἡ ὑπερσώφιστά της εἰς τὴν συναι-

εθελαι, ὅτι καὶ ἄκουσα ἐταράττετο ἀπὸ μίαν ἀντίζηλον τοσοῦτον εὐτελῇ. Τὴν λέγει λοιπὸν μὲ τόνον ξηρὸν, πάντῃ ἄλλοιον τοῦ προλαβόντος·

— Καὶ πῶς γίνεται νὰ σ' ἀφήνῃ ὁ προστάτης σου ἐν τὴν φυλακὴν; Διὰ ποίαν αἰτίαν σ' ἔφεραν ἐδῶ;

— Κυρία μου . . . εἶπεν ἡ Μαριάνθη μετὰ δειλίᾳ, ἐπειδὴ παρετήρησε τὴν μεταβολὴν τῆς φωνῆς τῆς κυρίας. Δ' Ἀρβίλλ, σὰς ἐδυσσεύεσθαι; . . .

— Κατὰ τί δύνασαι νὰ μὲ δυσσεύεσθαι; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία μὲ ἀγέρωχον ὕφος.

— Μὲ φαίνεται . . . ὅτι προτιότερα . . . μοῦ ὠμιλοῦσατε μὲ περισσοτέραν καλωσύνην, κυρία μου . . .

— Εἶδες ἐκεῖ! πρέπει, ὡς φαίνεται, νὰ μετράῃ κανεὶς τοὺς λόγους του καὶ μὲ σέ; Ἀφοῦ ἔχω τὴν διάθεσιν νὰ σοῦ σταθῶ ὡφέλιμος . . . νομίζω ὅτι ἔχω καὶ τὸ δικαίωμα νὰ σ' ἐρωτήσω . . . νὰ μάθω τέλος πάντων . . .

Μόλις ἡ Κλημεντία ἐπρόφερε τοὺς ἀποτόμους λόγους αὐτοὺς, καὶ δι' αἰτίας πολλὰς μετμελήθη. Πρῶτον, ἐπειδὴ ἐπανῆλθεν εἰς τὰ γενναῖά της αἰσθήματα· καὶ δεύτερον, διότι ἐσκέφθη ὅτι ἐκφοβίζουσα τοιοῦτοτρόπως τὴν ἀντιπρίστριάν της δὲν ἐμάνθανε παρ' αὐτῆς οὐδὲν ἐκ τῶν ὕσων ἐπεθύμει. Καὶ ὅντως, ἡ πρότερον ἀπροσπνήητος καὶ εὐπιστος φυσιογνωμία τῆς Κελαϊδίστρας ἐκυριεύθη ἀμέσως ἀπὸ δειλίας. Καὶ καθὼς τὸ φυτὸν ἐκεῖνο, τὸ κλεινὸν τὰ εὐαίσθητα πέταλά του καὶ ἐν ἑαυτῷ συσπειρούμενον εὐθὺς καθὼς τὸ ἐγγίξῃ χεῖρ . . . οὕτω καὶ ἡ καρδία τῆς Μαριάνθης συνεπτύχθη μετὰ πόνου.

Διὰ νὰ μὴ διεγείρῃ λοιπὸν τὰς ὑποψίας τῆς πελατίδος της, ἡ Κλημεντία ἔσπευσε νὰ ἐπαναλάβῃ·

— Ὅχι, ἀληθινὰ ἀπορῶ πῶς ἐνῶ τοσοῦτον μ' ἐπὶ τὴν σὲ τὸν εὐεργέτην σου σ' ἀφήνει αὐτὸς εἰς τὴν φυλακὴν . . . Πῶς, ἀφοῦ εὐλοκρινῶς ἐπέστρεψες εἰς τὴν μετάνοιαν, νὰ σ' ἐξωρῇ τὴν νύκτα εἰς ἕνα παρίστατον ὅσῳ σὲ ἔτον ἀπὸ τῆς

ρευμένος καὶ νὰ σὲ συλλάβωσι· . . . Ἰδοὺ τί μὲ φέρει εἰς ἀπορίαν . . . Λέγεις ὅτι ἔχεις ὄρκον καὶ διὰ τοῦτο σιωπᾷς . . . ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ ὄρκος εἶναι τοσοῦτον παράδοξος! . . .

— Κυρία μου, σὰς εἶπα τὴν ἀλήθειαν . . .

— Τὸ πιστεύω ὅτι λέγεις τὴν ἀλήθειαν· φαίνεσαι καὶ ἀπὸ τοὺς λόγους σου καὶ ἀπὸ τὸ πρόσωπόν σου ὅτι δὲν εἶσαι ἱκανὴ νὰ ψευθῇς· τὸ μυστηριώδες μόνον τῆς θεσεώς σου ἐρεθίζει πολὺ τὴν ἀνυπόμονον περιέργειάν μου· καὶ ἰδοὺ διατὶ σὲ ὠμίλησα πρὸ ὀλίγου μὲ αὐστηρότητα. Ἐπαισα· εἶναι ἀληθές, καὶ σὲ ζητῶ συγγνώμην· ἐπειδὴ, μολοντί δικαίωμα τοῦ νὰ ζητῶ νὰ μὲ εἰπῇς τὰ κατὰ σὲ δὲν ἔχω ἄλλο παρά τὴν πρὸς τὸ νὰ σὲ γίνω ὠφέλιμος ἐπιθυμίαν μου, εὐηρεστήθης νὰ μὲ ὑποσχεθῇς ὅτι θὰ ἐκμυστηρευθῇς εἰς ἐμὲ ὅ,τι ποτὲ εἰς ἄλλον τινὰ δὲν εἶπες, καὶ πολὺ σὲ εἰμ' εὐγνώμων, πίστευσέ με, κόρη μου, διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην τὴν ὁποίαν μὲ χαρίζεις . . . Σὲ ὑπόσχομαι λοιπόν, νὰ μὴ διαδιδῶσαι ποτὲ εἰς τινὰ τὸ μυστικόν σου . . . καὶ ὅλαις δυνάμεσι νὰ σὲ συντρέξω.

Χάρις εἰς τὴν ἐπιδιόρθωσιν αὐτὴν, ἡ Δ' Ἀρβίλλη ἐπανέκτησε τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς Κελαϊδίστρας. Ἡ ἄδολος κόρη ἤλεγξε μάλιστα ἑαυτὴν ὅτι κακῶς ὑπέλαβε τὴν προσβολὴν τῆς μαρκεσίας.

— Συγχωρήσατε, κυρία μου, εἶπε πρὸς τὴν Κλημεντίαν· ἔσφαλα ἴσως ὅτι ἀμέσως δὲν εὐχαρίστησα τὴν περιέργειάν σας . . . ἀλλὰ μ' ἐζητήσατε νὰ σὰς εἰπω τ' ὄνομα τοῦ σωτήρός μου· καὶ εἰς τὴν ἀναπόλησιν αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος, ἀκουσίως μου, ἀπὸ τόσῃ θυμῆδιαν ἐκυριεύθην! . . .

— Σ' ἐπαινῶ μάλιστα . . . αὐτὸ ἀποδεικνύει πόσον ἐξέυρείς νὰ εὐγνωμονῇς . . . Ἀλλὰ πῶς, κόρη μου, ἔφυγες ἀπὸ τοὺς τιμίους ἀνθρώπους πλησίον τῶν ὁποίων σὲ εἶχε συστήσει . . . ὁ Κ. Ροδόλφος, βέβαια! . . . Καὶ πῶς ἔκαμες, ὡς λέγετε ὄρκον; . . .

— Νὰ σὰς τὰ εἰπῶ, κυρία μου· νὰ μάθωσι καὶ τοῦ ἐν-
αι οἱ εὐεργέται μου καὶ νὰ μὴν ἀνησυχοῦν περὶ ἐμοῦ.

— Λέγε λοιπὸν, παιδί μου, σὲ ἀκούω.

— Πρὸ τριῶν μηνῶν περίπου, ὁ Κ. Ροδόλφος μ' ἐπῆρε
καὶ μ' ἔστειλεν εἰς ἓν ἀγροκήπιον, τέσσαρας ἢ πέντε λεν-
γας ἀπέχον ἀπ' ἐδῶ.

— Σ' ἔστειλεν, ἢ σ' ἐπῆγεν ὁ ἴδιος;

— Ὁ ἴδιος . . . μ' ἐσύστησεν ἐκεῖ εἰς μίαν κυρίαν, καλὴν
λίστην καὶ σεβασμίαν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ὡς ἀνιψιὴν
μου ἠγάπησα . . . Αὐτὴ καὶ ὁ ἐφημέριος τοῦ χωρίου ἀνε-
δέχθησαν τὴν ἀνατροφὴν μου, κατὰ τὴν βῆτην τοῦ κυρίου
Ροδόλφου ἐπιταγήν . . .

— Καὶ αὐτὸς ὁ κύριος Ροδόλφος ἤρχετο συχνὰ εἰς τὸ
ἀγροκήπιον;

— Ὅχι, κυρία . . . τρεῖς μόνον φορές ἦλθεν εἰς ὅλον
τὸ διάστημα καθ' ὃ διέτριβα ἐκεῖ.

Ἡ Κλημεντία ἐχαροποιήθη ὁπωσοῦν.

— Καὶ ὅσάκις ἤρχετο νὰ σὲ ἴδῃ . . . σὺ πολὺ θὰ εὐ-
χαριστεῖσθαι εἰς τὴν θέαν του, πῶς;

— ὦ! μάλιστα, κυρία μου, πολὺ! Δὲν ἦτον ἀπλὴ εὐ-
χαρίστησις· ἀλλ' ἓνα αἶσθημα εὐγνωμοσύνης μὲ σέβας καὶ
νωμένης καὶ θαυμασμὸν, προσθέσετε δὲ καὶ φόβον . . .

— Διατί φόβον;

— Ἀπ' ἐκεῖνον ἕως εἰς ἐμὲ . . . ἀπ' ἐκεῖνον ἕως εἰς
τοὺς ἄλλους . . . τόση ὑπῆρχεν ἀπόστασις! . . .

— Ἀλλὰ ποίας τάξεως ἄνθρωπος ἦτο λοιπὸν αὐτός;

— Ἀγνοῶ ἂν αὐτὸς ὑπάρχῃ εἰς τὰς τάξεις τῶν ἀν-
θρώπων.

— Ἀλλὰ μὲ εἶπες ὅτι ὑπῆρχεν ἀπόστασις τις μεταξὺ
αὐτοῦ καὶ τῶν ἄλλων . . .

— Τὸ ὕψος τοῦ χαρακτῆρός του, ἰδοὺ, κυρία μου, τὸ
τὸν καθιστᾷ ὑπέρτερον ὅλου τοῦ κόσμου . . . ἡ ἀνεξάν-
τητος γενναϊότης του, πρὸς τοὺς ἀναιδέως καὶ ἀν-
τιπαρσημένους τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἡ ἀνιδεικτικότης αὐτοῦ.

θουσιασμός τὸν ὁποῖον ἐμπνέει πρὸς ὅλους . . . καὶ αὐτοὶ
ἐκὼν οἱ κακοὶ ἀκούουν τ' ὄνομά σου καὶ τρέμουν . . .
ὅσον τὸν φοβοῦνται, ἀλλὰ τόσον καὶ τὸν σέβονται . . .
Ἀλλὰ συγχωρήσατέ με, κυρία, ὅτι πάλιν ἐπτείνομαι περὶ
κὐτοῦ . . . κάλλισον νὰ σιωπῶ . . . ὅ,τι καὶ ἂν σὰς εἶπω
πάλιν ἀτελὴ ἰδέαν θέλω σὰς δώσει, καὶ διὰ τοῦτο πρέπει
μᾶλλον νὰ τὸν λατρεύῃ κανεὶς ἐν σιωπῇ . . . Ἐκπῶρε
τις νὰ περιγράψῃ διὰ λόγων τὸ μεγαλεῖον τοῦ Θεοῦ!

— Ἡ παραβολὴ αὕτη . . .

— Εἶναι βλάσφημος, κυρία μου . . . Ἀλλ' ἀμαρτάναι
ἔρα γε εἰς τὸν Θεὸν διότι συγκρίνω μὲ αὐτὸν μίαν ψυχὴν
ἥτις μ' ἔδωκε τὴν συνειδήσιν τοῦ καλοῦ καὶ κακοῦ, ἥτις
μὲ ἀνέσπασεν ἀπὸ τὴν ἄδυσον . . . ἥτις τέλος πάντων
μίαν νέαν μ' ἐχάρισε ζωὴν;

— Δὲν σὲ κατακρίνει, κόρη μου· γνωρίζω πόσον εἶναι
εὐγενεῖς αἱ ὑπερβολαὶ αὐταί. Ἀλλὰ πῶς ἀρῆκες τὸ ἀγρο-
κῆπιον ἐκεῖνο, ἀφοῦ ἦτο τόσον εὐτυχὴς;

— Δὲν τὸ ἀρῆκα θεληματικῶς μου, κυρία μου.

— Τίς λοιπὸν σ' ἐδίασε;

— Ἐν ἐσπέρας, δὲν εἶναι πολλαὶ ἡμέραι, εἶπεν ἡ Μα-
ριάνθη, τρέμουσα ἔτι εἰς τὴν διήγησιν ταύτην, ἐπήγαινα
εἰς τὸ προσδυτέριον τοῦ χωρίου, ὅτε μία κακὴ γυνή, ἥτις
παιδίον μὲ κατέδασάνισε . . . καὶ ἓνας κακὸς ἄνθρωπος, ὁ
τυνένοχος αὐτῆς, ὅστις ἐνέδρευε μετὰ τῆς γυναικὸς εἰς
λακκώδη τινὰ δρόμον, ἐχύθησαν ἐπ' αὐτῶν μου καὶ ἀφοῦ μοῦ
ἐπράξαν τὸ στόμα, μ' ἐπῆραν μαζὴ τὼν εἰς ἓν ἀμάξι.

— Καὶ . . . ἐπὶ τίνι σκοπῷ;

— Ἀγνοῶ, κυρία μου. Οἱ ἀρπαγές μου ἦσαν, νομίζω,
βαλμένοι ἀπὸ ἄλλους δυνατοὺς ἀνθρώπους.

— Καὶ ἔπειτα, ποῦ σ' ἐπῆγαν;

— Μόλις ἡ ἀμαρτία ἤρχισε νὰ κινῆται, καὶ ἡ κακὴ γυνή,
ἥτις ὠνομάζετο Κορκουβάια, ἀνέκραξεν — πῶς ἔγωγε

τριόλι μαζή μου, διά ν' αλείψω τὸ πρόσωπον τῆς Κελῆς
δῆστρας καὶ νὰ μὴ γνωρίζεται εἰς τὸ ἐξῆς.»

— Τί φρίκη! . . . ταλαίπωρον παιδί! . . . Καὶ τίς
ἐλύτρωσεν ἀπ' αὐτὸν τὸν κίνδυνον;

— Ὁ συνένοχος τῆς γυναικὸς ἐκείνης . . . ἓνας τυφλὸν
ὀνομαζόμενος Δάσκαλος.

— Σὲ ὑπερασπίσθη αὐτός;

— Μάλιστα, κυρία, μὲ ὑπερασπίσθη καὶ εἰς αὐτὴν κα-
θὼς καὶ εἰς μίαν ἄλλην περίστασιν. Ἦρχετο λοιπὸν τότε
μία πάλιν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Κουκκουβάιας . . . Διὰ
τῆς δυνάμεώς του, ὁ Δάσκαλος τὴν ἀναγκάζει τέλος πάν-
των νὰ ρίψῃ ἐκ τοῦ θυριδίου τὴν φιάλην ἣτις περιεῖχε τὸ
βιτριόλιον. Ἰδοὺ τί καλὸν μ' ἔκαμεν, ἐνῶ ἐξ ἄλλου μέρους
συνήργησεν εἰς τὴν ἀσπαρῆν μου . . . Ἦτον σκοτεινὰ, καὶ
κτλ . . . Μετὰ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν, ἡ ἀμαζα ἐστάθη
νομίζω ἐπὶ τῆς μεγάλης οδοῦ ἣτις διατέμνει τὴν παιδιὰν
Σάντ-Δενή' ἐκεῖ μᾶς ἐπρόσμυνεν ἓνας ἑφιππος . . . —
« Αἱ! φωνάζει, τέλος πάντων τὴν κρατεῖτε; — Ναι, τὴν
ἔχομεν! — ἀπεκρίθη ἡ Κουκκουβάια, ἣτις ἔπνευε θυμὸν
διότι δὲν ἠμπόρετε νὰ μοῦ φθείρῃ τὸ πρόσωπον. —
Ἄν τώρα θέλῃς νὰ τὴν στείλῃς εἰς τὸν διάβολον, ὑπάρ-
χει ἓνας τρόπος καλός· τὴν ἐξαπλῶναι κατὰ γῆς εἰς τὴν
μέστην τοῦ δρόμου, καὶ σύρῃμεν τὸ ἀμάξι ὥστε νὰ πε-
ράσῃ ὁ τραχὺς του ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς . . . κατ'
αὐτὸν τὸν τρόπον θά φανῇ ὅτι ἐσκοτώθη ἐκ περιστά-
σεως.»

— Τί τρομερὰ πράγματα!

— Ἀλλοῖμονον, κυρία μου, ἡ Κουκκουβάια ἦτον ἱκανὴ
καὶ τοῦτο νὰ πράξῃ· ἀλλὰ κατ' εὐτυχίαν ὁ ἑφιππος ἀν-
θρώπος τὴν ἀπεκρίθη, ὅτι δὲν ᾔθελε νὰ μὲ κάμουν κακόν,
ἀλλὰ μόνον νὰ μὲ κλείσωσι διὰ δύο μῆνας εἰς κἀνένα μέρ-
ος ὅθεν νὰ μὴν ἐμπορῶ νὰ ἐξέλθω οὐδὲ γὰ γράψω εἰς κα-
νένα. Τότε ἡ Κουκκουβάια ἐπρότεινε νὰ μὲ ἐπείσθουν εἰς

— Καὶ ὠρκίσθης λοιπόν;

— Ὁρκίσθην, κυρία μου, φοβηθεῖσα μὴ κάρῃσι κἀνέν
κακὸν εἰς τοὺς εἰς τὸ ἀγροκήπιον Βουκεβάλ ποστάτας
μου· ἔπειτα, καὶ τὸ νὰ μὲ βάλῃ ἡ Κουκκουβά εἰς τὸ
υπόγειον νὰ πνιγῶ μ' ἐφαίνετο πολὺ φοβικόν. Ἀλλος
τις θάνατος μὲ ᾔθελεν εἶσθαι ὑποφερτός, καὶ οὐκ ἔθελα
ζητήσῃ νὰ τὸν ἀποφύγω κἀν, ἀλλ' ὁ τοιοῦτος...

— Πῶς! ἄλλον τινὰ θάνατον δὲν ᾔθελες ζητήσῃ ἀ-
ποφύγῃς! εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν! ἰδέα ὀλεθρία! εἶπεν ἡ
Δ' Ἄρβιλλη θεωροῦσα τὴν Κελαϊδῆστραν μετ' ἐκπλήως.
— Ἰσοῦ ἅπαξ ἐλευθερωθῆς ἀπ' ἐδῶ καὶ ὑπάγῃς πλὴν
πληθὺν τῶν εὐεργετῶν σου, δὲν θὰ ᾔσῃς πάλιν εὐτυχῆ;
Ἡ μετάνοιά σου δὲν θέλει τάχα ἐξαλείψῃ τὸ παρελθόν;

— Καὶ ἐξαλείφεται ποτὲ τὸ παρελθόν; λησμονεῖται
αὐτὸ ποτὲ; Καταστρέφει ποτὲ τὴν μνήμην ἡ μετάνοια;
ἀνέκραεν ἡ Μαρτιάνθη μετὰ ταύτην ἀπελπισίαν, ὥστε
Κλημενία ἐρρίγησεν.

— Ἄλλ' ὅλαι αἱ ἁμαρτίαι τοῦ ἀνθρώπου ἐξαγοράζον-
ται, παῖ μου.

— Κι ἡ ἐνθύμησις τῶν ῥόπων ταῖς ὁποῖους ἔλαβε
τις... ἐν ἀποκαθίσταται μᾶλλον ἀλγεινότερα ὅσον ἡ
ψυχὴ ἀγνίσταται, καὶ ἀνυψοῦται τὸ πνεῦμα; Φεῦ! ὅσον
τις ἀναβαίνει ὑψηλότερα, τόσον ἡ ἄβυσσος ἀπὸ τὴν ὀ-
πίαν ἐξέρχεται φαίνεται βαθύτερα.

— Δὲν τάρχει λοιπὸν εἰς σὲ ἐλπίς, ὅτι δίδεται εἰς τὰ
παραπτώματά μας συγγνώμῃ καὶ ἄφεσις;

— Οἱ ἄλλοι τὴν δίδουσιν ἴσως πρὸς ἐμὲ... καὶ ἰδοὺ
τῶνόντι ἀπὸ τοῦ καλοκάγαθιά σας· γνωρίζω ὅτι πᾶσα
ψυχὴ ἀπὸ τύχην συνειδότης τυραννουμένη ἀπολαμβάνει
τὴν τῶν καλῶ ἀνθρώπων συγκατάθεσιν.

— Ἄλλ' αὐτὴ σεαυτὴν δὲν θέλεις πώποτε συγχω-
ρεῖς; — Δημόσιον Κεντρικὴν Βιβλιοθήκην Βεροῦνης

— Ἡ ἄλλοι ἄνθρωποι πιθανόν ἀγνοοῦν... συγχω-

ροῦν καὶ λησμονοῦν τὸ τί ἦμην . . . Ἀλλ' ἐγὼ, κυρία, δὲν θέλω τὸ λησμονήσει ποτέ!

— Καὶ σ' ἔρχονται λοιπὸν ἐνίοτε ἰδέαι θανάτου;

— Ἐνίοτε! εἶπεν ἡ Κελαϊδῆστρα μειδιῶσα μετὰ πικρίας. Ἰππεῖτα ἐπανελάβε μετὰ τινα στιγμὴν αἰγῆς— Ἐνίοτε . . . μάλιστα.

— Ἰαί ὅμως ἐφοβήθης μὴ φθείρῃ τὸ πρόσωπόν σου ἢ βδελυρὶ ἐκείνη γυνή φαίνεται λοιπὸν ἐκ τούτου, ὅτι ἐμπαρῖμνας καὶ περὶ τοῦ κάλλους σου, παιδί μου . . . διότι βέβαιον, ἡ ζωὴ ἔχει ἐτι θέληγητρα πρὸς σέ. Θάρρα, λοιπὸν, θάρρα! . . .

— Τοῦτο ἴσως εἶναι ἀδυναμία τις φυσικὴ ἀλλ' ἢ εἴχα κάλλος, ὡς, κυρία μου, λέγετε, ἤθελα ν' ἀπέθνησκα προσφέρουσα τ' ὄνομα τοῦ εὐεργέτου μου, ὅχι στερημένη τοῦ κάλλους μου.

Ἡ ὀφθαλμοὶ τῆς Δ' Ἀρβίλλης ἐπλήσθησαν δακρύων. Νέτωση ἀπλότητα ἐπρόφερεν ἡ Μαριάνθη τὰς τελευταίας τῶτας λέξεις· οἱ ἀγγελικοὶ τῆς, ὠχροὶ καὶ περλυτοὶ χιραντῆρες, τὸ μελαγχολικὸν τῆς μειδίημα, πρὸς τὸν συμφώνουν μετὰ τῶν λόγων τῆς, ὥστε ἦτον ἀνυπατοῦν ἢ μὴ συμπεράνῃ τις ὁποῖος κατὰ βάθος ἦτον ὁ ἴσος νέας κῆτος πόθος. Ἡ Δ' Ἀρβίλλη, γυνὴ εὐαίσθητος ἐπὶ παρῶν ἄλλην, ἐσθάνθη πόσον ὀλεθρία ἦτον ἡ ἐπιμονὴ αὐτῆς τῆς Κελαϊδῆστρας ἰδέαν τὸ

— Δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τί ἦμην.

Ἰδέα σταθερά, ἀδιάκοπος, ὅλον ἴσως κατακυβύουσιν καὶ βρυσανίσουσα τὸν ἄθλιον τῆς Μαριάνθης βί.

Ἡ Κλημεντία, αἰσχυνομένη ἐν ἑαυτῇ ὅτι τις στιγμὴν εἶχε παραγνωρίσει τὴν πάντοτε ἀπροσώπλητον ἀποδείχθεισαν γενναιότητα τοῦ πρίγκηπος, ἐθλίβετο συνεχῶς καὶ ὅτι ὑπεχώρησεν εἰς αἰσθημα μωρᾶς ζήλιας κατὰ τῆς Κελαϊδῆστρας, ἥτις ἐξεφράσθη οὐδὲν ἄλλο ἢ ἡ ἀφ᾽ ἑαυτῆς πρὸς ἕνα προστάτην αὐτῆς εὐγνωμοσύνην. Τὸ παρὰ

δοξον δὲ εἶναι, ὅτι ὁ τῆς οἰκτρᾶς αὐτῆς δαυωτίδος θαυμασμός πρὸς τὸν Ῥοδόλφον ἤξησεν ἵσως ἐτι πλέον τὸν ἀπόκρυφον ἔρωτα ὃν ἡ Κλημεντία ἔτρεφεν ἐνὸς μύχως πρὸς ἐκεῖνον.

Διὰ τὴν φύγην τοῦς συλλογισμοῦς αὐτοῦς, — Ἐλπίζω, ἐπανελάθεν, ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς θὰ εἶσαι ὀλιγώτερον αὐστηρὰ πρὸς τὸν ἑαυτὸν σου. Ἀλλὰ μὲ τὸν ὅρκον σου ἐγὼ ἀπορῶ! Καὶ λοιπὸν δὲν ἠθέλησες νὰ καταγγεῖλῃς ποτὲ τοὺς ἀχρεῖους κὺτοὺς οἷτινες σὲ ἤρπασαν;

— Μολονότι ὁ Δάσκαλος ἔλαβε μέρος εἰς τὴν πράξιν αὐτὴν τῆς ἀρπαγῆς, μὲ ὑπερασπίσθη δύο φορές . . . καὶ ἰδοὺ διατὶ ἐφοβήθην μὴ φανῶ πρὸς αὐτὸν ἀχάριστος.

— Καὶ διὰ τοῦτο ἔκαμες ὅπως ἠθέλαν;

— Μάλιστα . . . ἤμην τοσοῦτον πεφοβισμένη! Ἡ Κουκκουδιάα ἐπῆγε νὰ εὗρῃ τὸν Κοκκινόχερον· οὗτος ἐλθὼν μ' ἐφορῆν εἰς τὸν σταθμόν, καὶ εἶπεν ὅτι μὲ κῆρεν ἀλιτεύουσιν εἰς τὰ πέριξ τοῦ οἶνοπωλείου του· ἐγὼ δὲν ἠθέλησα νὰ τὸ ἀρνηθῶ· μὲ συνέλαβαν λοιπὸν καὶ μ' ἔστειλαν ἐνταῦθα . . .

— Καὶ τώρα οἱ εἰς τὸ ἀγροκήπιον φίλοι σου θὰ εἶναι ἀνίσχυοι . . .

— Λυποῦμαι, κυρία, καθ' ὑπερβολὴν ὅτι ἐκ τοῦ φόβου κυριευθεῖσα, δὲν ἐσκέφθην ὅταν ἔκαμα τὸν ὅρκον ἐκεῖνον ὅτι τοιοῦτοτρόπως ἐμποδίζομην τοῦ νὰ τοὺς καθυσυχάσω . . . Τοῦτο μὲ σπαράττει τὴν σήμερον . . . πλὴν πιστεύω ὅτι διὰ τὰ τοὺς παρηγορήσω χωρὶς νὰ παραβῶ συγγράτως τὴν ὑπόσχεσίν μου, δύναμαι νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ γράψετε εἰς τὴν κυρίαν Γεωργίαν, εἰς τὸ ἀγροκήπιον Βουκεβάλ, νὰ μὴν ἀνθυχῇ τελείως περὶ ἐμοῦ· χωρὶς ὅμως νὰ τὴν εἴπητε ποῦ εὕρισκωμαι· τοῦτο ὑπεσχέθην νὰ ἀποσιωπήσω.

— Αὐτὰ ὅλα, παιδί μου, ἀποβαίνουν περὶ τὰ ἅμα ἐπιτόχω τὴν ἐντεύθεν ἐξοδὸν σου. Ἄν τοῦτο γίνῃ, αὖθις

θα έπια . . . ες τί . . . ος . . . ελπίδα
 ἄρκον σου . . . οἱ φίλοι σε να σε εἰπουν μελ . . . ἰνα
 ισχυει μια ὑπόσχεσις ἥτις δίδεται ἀναγκαστικῶς.

— Πιστεῖστε, κυρία, ὅτι χάρις εἰς τὴν καλοκάγαθι-
 αν σας . . . δύναμαι νὰ ἐλπίσω τὴν ἐντεῦθεν ταχεῖαν ε-
 ξοδὸν μου;

— Εἴσαι τοσοῦτον ἀξιαγάπητος, παιδί μου, ὥστε
 βέβαια θέλω τὸ ἐπιτύχει, καὶ δὲν μὲ μένει σχεδὸν ἀμφι-
 βολία, ὅτι μεθαύριον θὰ ὑπάγεις νὰ παρηγορήσῃς αὐτο-
 προσώπως ἐκείνους οἵτινες σ' ἔχασαν.

— "Ω! κυρία μου, πῶς νὰ σὰς εὐχαριστήσω διὰ τὴν
 τόσο καλοκαγαθίαν σας πρὸς ἐμέ;

— "Εσὺ βεβαία, ὅτι ἐξακολουθοῦσα νὰ διάγῃς ὡς μέ-
 χρι τοῦδε διήγαγες μὲ ἀνταμείβεις . . . Λυποῦμαι μόνον
 ὅτι δὲν θὰ δυνηθῶ καὶ περὶ τοῦ μέλλοντός σου νὰ φροντί-
 σω ἔπειτα· ἔχεις βλέπω, ἄλλους προστάτας εἰς τοὺς ὁποί-
 ους ἐπιφυλάττεται τὸ εὐτύχημα τοῦτο . . .

Ἐκεῖ, εἰσέρχεται ἡ κυρία Ἀρμάνδου ὅλη περίλυπος.

— Κυρία μαριεσία, λέγει πρὸς τὴν Κλημεντίαν μετὰ
 δισταγμοῦ· πολὺ μὲ θλίβει ὅτι ἔρχομαι παρ' ὑμῖν ἄγγε-
 λος λύπης . . .

— Τί εἶναι; τί τρέχει;

— Ὁ Κ. δούξ Δε-Λυσσηναῖ εἶναι κάτω . . . ἔρχεται
 ἀπὸ τὸν οἶκόν σας . . .

— Ἀλλὰ τί τρέχει;

— Ἀγνοῶ, κυρία μου· μίαν εἰδήσιν λέγει ὅτι ἔχει νὰ
 σὰς δώσῃ λυπηράν . . . ἀπροσδόκητον. Ἡ σύζυγός του
 τὸν εἶπεν ὅτ' εἶλθε ἐδῶ . . .

— Εἰδήσιν λυπηράν! . . . εἶπεν ἡ κυρία Δ' Ἀρβίλλ.
 Ἐπειτα αἰφνιδίως ἀνέκραξε μετὰ σπαραξικαρδίου φωνῇ·
 — Ἡ κόρη μου . . . ἡ κόρη μου . . . ἡ κόρη μου . . . ἔ-
 ως!

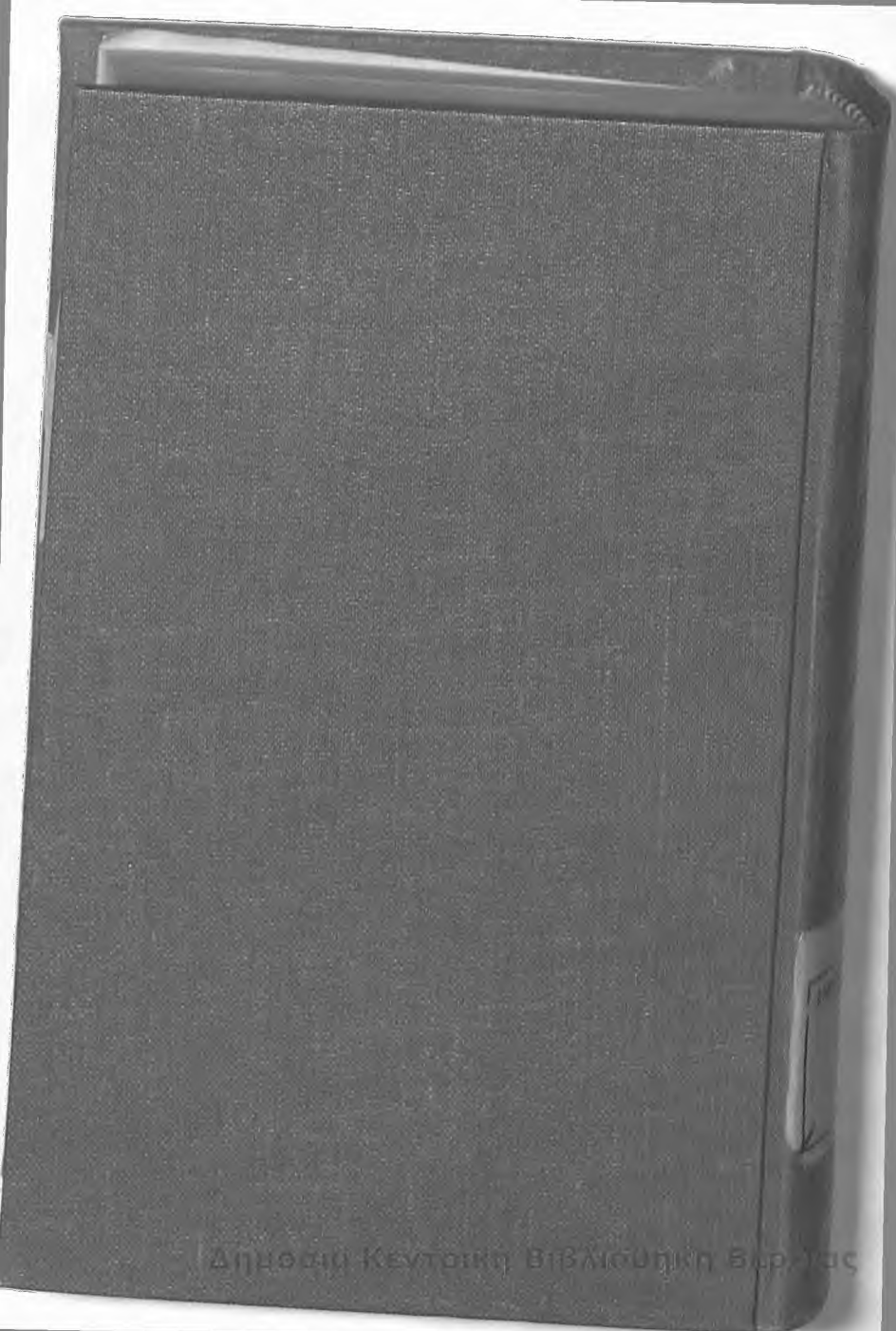
— "Ω, εἰπῆτέ μου, κυρία, εἰπῆτέ μου!

— Δὲν γνωρίζω, κυρία μου . . .

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διημερίδι Κεντρική Βιβλιοθήκη Βιρμανίας